

Literature & Language
THE CHICAGO
PUBLIC LIBRARY
CULTURAL CENTER

FOR REFERENCE USE ONLY
Not to be taken from this building

DISCARD

1010.00

F1

vol.6

cop.1

FORM 125 M

HUMANITIES DEPARTMENT

The Chicago Public Library

May 15, 1892

Received _____

IOANNIS ALBERTI FABRICII

THEOL. D. ET PROF. PVBL. HAMBVRG.

BIBLIOTHECA GRAECA

SIVE NOTITIA

SCRIPTORVM VETERVM GRAECORVM

QVORVMCVMQVE

MONVMENTA INTEGRATAVT FRAGMENTA EDITA EXSTANT

TVM PLERORVMQVE EMSS. AC DEPERDITIS

AB AVCTORE RECOGNITA

EDITIO NOVA

VARIORVM CVRIS EMENDATIOR ATQVE AVCTIOR

CVRANTE

GOTTLIEB CHRISTOPHORO HARLES

CONS. AVL. ET P. P. O. IN VNIVERS. LITTER. ERLANG.

ACCEDVNT

CHRISTOPHORI AVGVSTI HEVMANNI

SVPPLEMENTA INEDITA

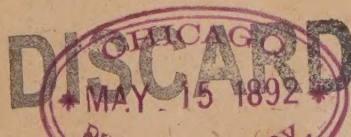
VOLV MEN SEXTVM

HAMBVRGI

APVD CAROLVM ERNESTVM BOHN

A. C. MDCCLXXXVIII

LIPSIAE EX OFFICINA BREITKOPFIO - HAERTELIA.

BIBLIOTHECA GRAECA

*016.88

F1

v.6

cop.1

MONUMENTA INTEGRATA ET FRAGMENTA FIDELITER EXPOSITA

ET PERFRAGMENTA ET PERFRAGMENTA

AB AVTORE RECOGNITA

EDITIO NOVITA

VALUORUM CIVIS EMENDATIONIS AVTORE AVTORE

ET AVTORE

GOTTLOB CHRISTOPHORO HARLES

ET AVTORE

CHRISTOPHORO HARLES

ET AVTORE

POETAE ET AVTORE

HAMBURG

APUD CAROLVM ERNSTVM BONN

ET AVTORE

ET AVTORE

117283
MAY 15 1892

A V G V S T I S S I M O
ET
P O T E N T I S S I M O
R E G I A C D O M I N O
D O M I N O
FRIDERICO WILHELMO III
R E G I B O R V S S I A E

MARGGRAVIO BRANDENBURGICO SACRI ROMANI IMPERII ARCHICAMERARIO ET
PRINCIPI ELECTORI SUPREMO SILESIAE DVCI PRINCIPI SUPREMO ARAVISIONENSI
NOVI CASTRI ET VALENTIAE NEC NON COMITATVS GLACENSIS GELDRIAE MAG-
DEBURGI CLIVIAE IVLIACI MONTIVM STETINI POMERANIAE CASSVBIORVM VAN-
DALORVM ET MEGAPOLIS NEC NON CROSNAE DVCI BVRGGRAVIO NORIMBERGENSI
VTRIVSQVE PRINCIPATVS PRINCIPI HALBERSTADII MINDAE CAMINI VANDALIAE
SVERINI RACEBURGI FRISIAE ORIENTALIS ET MVRSII COMITI HOHENZOLLERAE
RVPINI MARCAE RAVENSBERGI HOHENSTEINI TECKLENBURGI LINGAE SVERINI
BYRAE ET LEERDAMI DOMINO RAVENSTEINII ROSTOCHII STARGARDIAE
LAVENBURGI BYTOVIAE ARLAYI BREDAE

REL. REL. REL

R E G I A C D O M I N O
S V O L O N G E I N D V L G E N T I S S I M O
H E R O I F E L I C I E T S P L E N D I D I S S I M O
P A T R I P A T R I A E L E N I S S I M O
H O C V O L V M E N B I B L I O T H E C A E G R A E C A E
S A C R V M E S S E I V B E T

GOTTLIEB CHRISTOPHOR. HARLES

CVLMBACO • FRANCVS

Quod inter tot tantasque regias virtutes, quae in pectore TVO,

REX AVGVSTISSIME

resident, omniumque ore celebrantur, insignis lenitas raraque indulgentia erga omnes ciues TVOS mire iureque praedicantur, cupidosque ad TVI venerationem atque admirationem non ducunt, sed rapiunt: equidem TVAM adorare purpuram, TVOque NOMINI AVGVSTISSIMO hoc volumen cum summa animi reli-

giosi

giosi deuotique testificatione inscribere, eo confidentius audeo, quo
maiores spem concipio, fore ut pro ea, quae in TE est, animi
magnitudine et bonitate, si errauero, meae audaciae aut potius
summae meae aduersus TE pietati ignoscas indulgentissime. Equi-
dem dum ea, quae TV praeclare sapienterque fecisti, mecum re-
puto, non possum mihi temperare, quin palam TIBI,

REX

REX POTENTISSIME

NOMINIS TVI AVGVSTISSIMI facinorumque egregiorum et ad
laudem aeternam omniumque admirationem plenissimorum declarem
reuerentiam atque venerationem.

Ego vero deum precor, vt diu sis populi TVI amor et de-
liciae, vltimamque vitae humanae metam consequaris saluus sospes-
que, vt sis melior Traiano atque Antonino, et felicior Augusto

atque

atque Friderico M. cuius sapientia, magnitudo et iustitiae amor in
TE quasi reuiuiscunt. TVAE vero fidei et tutelae vt me meos-
que habeas commendatos, supplex TE oro obsecroque. Sum

NOMINIS TVI AVGVSTISSIMI AC POTENTISSIMI

CLIENS DEVOTVS

GOTTLIEB CHRISTOPHOR. HARLES

CVLMBACO - FRANCVS.

P R A E F A T I O.

Promissi, in praefatione ad superius volumen facti, memor, in hoc *volume sexto* capita de Glossis et Glossographis, de Grammaticis atque Lexicis et Lexicographis, quae in vetere editione per Volumina quartum, septimum, nonum et decimum sparsa et veluti disiecta membra iacuerunt, collegi atque vinculo, reor, copulaui aptiore, capitibusque de rhetoribus ac sophistis quibusdam statim subiunxi. In capite quidem de Photii bibliotheca, (in vol. IX. vet. ed.) multi quoque Grammatici ac Lexicographi vett. commemorantur; sed veritus, ne temporis ratio nimis turbaretur, et quod multa quoque alia alius argumenti scripta ibi recensentur, in praesenti id praeterire malui: contra, ad iustum volumen conficiendum, suffeci ex volum. VI. VII.

et VIII. capita de Constantino M. imper. et de Iuliano imper. huiusque amicis atque aequalibus, Libanio Themistioque. Capita enim de scriptoribus ecclesiasticis antiquioribus nolui immiscere reliquis in hoc tomo pertractatis. Ordo autem capitum, qui in hoc volumine a me est observatus, ex subnexo illorum indice facilius cognoscetur.

Praeter ea admonendus est Lector benivolus, tam permulta, quae Fabricius suae inferuerat editioni, partim tum *ἀνέκδοτα*, n. Libanii orationes atque epistolas, quas postea cum Reiske, tum Wolfius ediderunt correctiores, partim a bibliotheca graeca, me quidem iudice, aliena, n. longum latinorum recentiorumque scriptorum de veritate religionis christianae, a me consulto esse abscissa et omissa; quam, quae ego supplementa aut necessaria existimauerim, aut pro virium tenuitate potuerim colligere, ea fere omnia, singulis adiecta capitibus, me habere auctorem. Neque vero, a me aliis viris doctis in hocque litterarum genere diu multumque versatis, praecipue in capitibus de Grammaticis atque Lexicographis, iisque antiquis, haud exiguum relictum esse spicilegium, nego ullus. Tanta enim grammaticorum veterum et grammaticarum lexicorumque copia, facile fieri potuit, ut plurimum, maxime eorum, quorum vel memoria admodum est obscura, vel scripta latent in scriniis, nomen libriue aut etiam editiones in meam non venirent

venirent memoriam. Atque in calce voluminis quasdam adtuli grammaticarum editiones, quarum notitiam debeo viri cuiusdam docti, in Galliis habitantis, amicitiae atque urbanitati, sed post plagulas, ubi mentio illarum fuisset facienda, iam typis expressas, demum acceperam.

Cel. tamen EICHSTAEDTII, in praesenti Professoris in Ienensi litterarum vniuersitate dignissimi, humanitas atque liberalitas a me palam est praedicanda. Ego enim, quum eruditam libri, in scripti: *Iscrizioni greche Trioppee — di Ennio Quirino Visconti*, censuram in Ienens. ephem. vniu. litterariis a. 1796. n. 61. publicatam legissem, accepissemque doct. EICHSTAEDTIVM esse illius parentem; adii cum per litteras et rogavi, vt quia liber iste mihi non esset ad manus, ex illo et ea, quae ad Fabricianam B. Gr. in capite de *Herode Attico* ornandam augendamque facerent, exciperet mihi, et alia adiiceret, quae sibi scitu cognitaque vtilia viderentur, iustaque mihi mitteret supplementa. Quo facto, vir ille graecarum litterarum amantissimus, non minus quam peritissimus pro ea, qua floret, humanitate adtutum respondit precibus et supplementa, quae a pag. 4 - 11. leguntur docta omnibusque credo, iucunda confecit et ad me perferenda curauit. Quam ego promtitudinem liberalitatemque grata mente agnosco et palam celebros. Pariter cum grati animi significatione laudo amicitiam fidemque, et diligentiam БЕККИ

atque KVINOELII, virorum mea laude superiorum, in vitiis typographicis sedulo corrigendis praestitam: quorum prior praeterea pro ea, qua pollet, insigni eruditione litterarumque copia more fueto, etiam in hoc volumine, doctas hinc inde adspersit adnotationes.

TE vero, *L. B.* ut mihi meisque conatibus fauere pergas, et infirmitati humanae, atque adeo erroribus siue a me, siue a typotheta commissis, humanissime ignoscas, iterum iterumque rogo obsecroque. Vale. Scr. Erlangae d. iii. Maii c181cccxcviii.

INDEX CAPITVM

VOLUMINIS SEXTI

CAPVT XXXII (olim XXX) *)

De Polemone, Herode Attico, Aristide, Adriano, et Himerio. De Seneca Alexandrino, Callinico, Theodoro Basilaca et aliis ab Allatio vulgatis sub titulo: EXCERPTA RHETORVM ac Sophistarum. De Aristidis scriptis editis ac deperditis, et index auctorum, ab eo laudatorum. pag. 1

CAPVT XXXIII (olim XXXI)

De Demetrio, Hermogene, Longino, Aphthonio, Alexandro, Phoebammonz, Minuciano et aliis rhetoribus graecis, quos vel Aldus, vel Tho. Galeus aut Laur. Normannus (et Fischerus) iunctim ediderunt. Indices scriptorum in omnibus illis et in amplis commentariis graecis ad Aphthonium atque Hermogenem citatorum. 63

CAPVT XXXIII (olim XXXII.)

Catalogus rhetorum et oratorum ac sophistarum plerorumque apud veteres scriptores memoratorum, concinnatus ordine alphabeti. 121

CAPVT XXXV (olim XXXIII.)

De IVLII POLLVCIS Onomastico, et index scriptorum in eo citatorum. Ptolemaei Ascalonitae de differentia graecarum dictionum e cod. msto Gudiano. De Zenodoti Philetairi, Eranii Philonis aliorumque eiusmodi argumenti opusculis. 141

CAPVT XXXVI (olim XXXIV)

De PHRYNICO atque scriptoribus vocc. atticarum, editis quidem Moeride, Herodiano, Thoma Magistro, ac Moschopulo, tum de ineditis etiam atque deperditis. Index scriptorum longe plenior Hoescheliano in Thomam Magistram. De lexicis et glossariis in alias L. Gr. dialectos. Gregorius Corinthus et alii de dialectis scriptores. pag. 164

b 3

CAPVT

*) Omnibus capitibus, quae in hoc volumine leguntur, a me supplementa fuisse adiecta, et ad notitiam tantummodo de Herode Attico in cap. XXXII. ccl. *Eichstaedt* contulisse symbolas, in praefatione iam professus sum.

CAPVT XXXVII (olim XXXV.)

De glossario Hesychii Alexandrini et de lexicis graecis biblicis. Index scriptorum in Hesychii lexico citatorum. pag. 199

CAPVT XXXVIII (olim XXXVI.)

De Lexicis ad libros Istorum, Medicorum, Philosophorum et rhetorum intelligendos comparatis. Singillatim de Erotiano sive Herodiano, Harpocrati, et Timaeo. Indices scriptorum ab duobus prioribus citatorum. pag. 227

CAPVT XXXIX (olim libri V. part. III cap. 7. vol. VII.)

De APOLLONIO DYSCOLO, grammatico eiusque scriptis editis, ineditis ac deperditis. pag. 271

Index scriptorum in Apollonii historia commentitia et IV. libris syntaxeos citatorum.

pag. 277

De Herodiani grammatici scriptis editis ineditis ac deperditis.

pag. 278

De Herodiano altero, historiarum scriptore.

pag. 286

Aldi Manutii collectio quintuplex grammaticorum graecorum.

pag. 293

Hephaestionis Alexandrini enchiridion. pag. 299. Alii Hephaestiones. pag. 302: quibus addendus Hephaestio, sophistae Iuliani discipulus, de quo Eunapius in Iuliano pag. 95. et in Proaeresio pag. 109

Index scriptorum in Hephaestionis enchiridio laudatorum.

pag. 303

De Dionysio Thrace, eiusque scholiastis. pag. 307. Dionysii Thracis ars grammatica, nunc primum edita ex apographo Holsteniano, quod exstat Hamburgi in bibl. Ioannea, cum variis lect. cod. Veneti

pag. 311

De variis Grammaticis graecis editis, Tryphone, Corintho, Emm. Moschopulo, Constantino Lascari, cuius, ut ait Fabric. grammaticae editio Mediolanensis a. 1476. 4. rarissima, (vix enim libri ante hanc graece typis excusi reperiuntur,) exstitit Hafniae apud Frid. Rostgaardum. (add. supra vol. I. p. 708. et in hoc vol. p. 382. De Eman. Chrysolora aliisque grammaticis. pag. 319. De tribus Chrysoloris Manuele, Ioanne ac Demetrio, addendus insignis locus Leonis Allatii, ex libro adversus Creyghtonum pag. 3. sqq.

De variis Grammaticis graecis ineditis, Arcadio, Georgio Choerobosco aliisque longe pluribus.

pag. 335

Catalogus Grammaticorum graecorum deperditorum, cui etiam editorum atque manuscriptorum nomina inserta sunt.

pag. 353

De Dositheo Magistro.

pag. 365

Recentiores Grammatici selecti, qui latine tradiderunt elementa sermonis graeci. p. 382. vel graeco-barbari

pag. 388

CAPVT

CAPVT XL (olim libri V part. V. vol VIII et X.)

Lexica graeca et concordantiae, de quibus alibi dictum. pag. 389. sq. *De SVIDAE nomine et aetate.* pag. 390. *Suidas alius antiquior.* pag. 394. *De scriptoribus, et quibus lexicon suum Suidas concessit.* p. 394. sqq. *et speciatim de scholiis ad Aristophanem* pag. 396. *De iis, quae in Suidae labore eruditi reprehendunt merito ac desiderant: et ordo litterarum in Suidae lexico diuersus ab usu vulgo recepto.* p. 396. sq. *De Suidae editionibus.* pag. 400. sqq. *Num Robertus Lincolnienfis Suidam verterit latine, et de Suidae edit. adfectis ac promissis.* pag. 402. *Naeui editionis, ab Aemilio Porto curatae.* pag. 403. sqq. *Codices Suidae MSSi.* pag. 409. *De nouissima Küsteri editione: quae in illa desiderantur, et scripta post illam edita, Suidae illustrando.* pag. 411. sq. *Vitae imperatorum e Suida collectae* p. 392. not. f. et 402. not. mm. *Prouerbiotorum centuriae* pag. 401. sqq. not. mm. *Suidae epitome mista a Thoma Cretenfi composita, et de Etymologico Suidae inedito.* p. 417. *Index scriptorum, qui Suidae praemitti solet, variis obseruat. illustratus, in quibus de Lexicorum scriptoribus EVDEMO, HELLADIO Alexandrino, Eugenio aliisque,* p. 419. *Index scriptorum, quorum Suidas notitiam tradit, et de quibus differit per ordinem litterarum.* pag. 421. 553. *Index scriptorum, a Suida laudatorum, ex Küsteriana editione, cum nonnullis accessionibus* 553-583. *Index scriptorum, a viris doctis in Suida, ubi nomina ille praeterit, inuestigatorum, ex editione Küsteri* §. 4. (pag. 1. vol. X. vet. edit.) pag. 583. sq. — *De Etymologico Magno, eiusque auctore: illum nec Megalum esse, nec Nicam, nec Suidam, nec Musurum, aut Calliergum.* p. 595. §. 5. *de codicibus et editionibus Etymologici M.* §. 16. *Alia Etymologica graeca perditā et MSS. et recentiorum edita.* *Index scriptorum in Etymologico M. laudatorum.* §. 7. *De lexicis graecis ineditis, nec non de glossariis variis editis ineditisque.* §. 8. *Lexicon graecum biblicum, vulgatum e msto cod. D. Abrami Hinkelmanni.* §. 9. *De lexico Varini Phaurorini.* §. 10. *De lexicis graeco-latinis recentium scriptorum maioribus, in specie de Henr. Stephani thesauro L. Gr. et duplici illius editione.* §. 11. *De minoribus tam generalibus quam specialibus.* §. 12. *De scriptoribus synonymorum, ephithetorum, particularum, phrasum graecarum etc.* §. 13. *De graeco-barbaris recentis Graeciae lexicis.* §. 14. pag. 389

CAPVT XLI (olim libri V part. alterius, caput III)
vol. VI pag. 1. sqq. vet. edit.)

De CONSTANTINO MAGNO Imperatore

Constantinus M. 1. Eius orationes epistolae et edicta. 2. Confessio et Donatio, supposita Constantino. 3. Dissertatio siue digressio, qua probatur, crucem, quam vidit in caelo Constantinus, fuisse phaenomenon non naturale crucis in halone solari. 4. pag. 693

CAPVT XLII (olim libri V partis tertiae caput VIII.
vol. VII. pag. 76. sq. vet. ed.)

De IULIANO imperatore, apostata.

Iuliani Augusti vita. 1. scriptorum eius iunctim editorum recensio. 2. Epistolae a Murtorio primum vulgatae e cod. Ambrosianae bibl. 3. Index eorum, ad quos Iuliani epistolae exstant. 4. De opere aduersus Christianos et aliis scriptis eius deperditis. 5. Alii Iuliani. 6. Catalogus graecorum et Syrorum scriptorum, (latino-
rum enim et recentium indicem in hac editione omisi,) qui veritatem religionis
defensitarunt. 7. pag. 719

CAPVT XLIII (olim eiusdem libri partisque caput IX eiusdem
vol. pag. 378. sq. nam totum caput octauum, quod quasdam Libanii
orationes, a Fabricio primum editas, continuit, ab hac noua editione
exclusi.)

De LIBANIO sophista.

Libanii vita. 1. codd. editiones et scripta, quae tomo utroque editionis Morellianae con-
tinentur. 2. Alia edita, quae in illa Morell. editione desiderantur. 3. (Libanii epi-
stolas, et indicem eorum, ad quos Libanii epistolae datae erant, in hac edit.
omisi.) *De scriptis Libanii et ineditis et deperditis, denique de noua eius Ope-
rum editione, Romae promissa* 4. usque ad finem. pag. 750

CAPVT XLIV (olim libri V partis quartae caput XVIII. vol. VIII. p. 1. sqq.
vet. ed.)

De THEMISTIO Euphrade.

Themistii Euphradae actas et vita. 1. Alius Themistius, signifer Agnoitarum. 2. Ora-
tiones Themistii XXXIII. 3. Codices mssii et editiones Oratorum. 4. Index scri-
ptorum, qui in orationibus memorantur. 5. Themistii, quae exstant, paraphrases in
varios Aristotelis libros, earum editiones. 6. Index scriptorum, in paraphrasibus
ad Aristotelem laudatorum. 7. Scripta deperdita Themistii. 8. Themistii locus de Em-
pedocle. 9. (Libanii epistolae ad Themistium XVIII. a Fabricio olim ex MSS.
vulgatas, postea a Wolfio cum reliquis Libanii epistolis correctius editas, in
hac edit. etiam omittendas esse duxi.) pag. 790

IO. ALB. FABRICII
BIBLIOTHECAE GRAECAE
LIBER IV.

Vol. IV. p. 367 P 368 CAPVT XXXII (olim XXX)

DE POLEMONE, HERODE ATTICO, ARISTIDE ADRIANENSI,
ADRIANO, HIMERIO, ET ALIIS QVIBVSDAM ORATORIBVS
ATQVE SOPHISTIS.

I. Tres Oratorum Graecorum aetates. II. Ex tertia aetate Polemo. III. Vbi obiter de aliis no-
vem hoc nomine; ibid. Herodes Atticus. IV. Aristides. V. Eius scripta edita. VI. Deper-
dita. VII. Codd. MSSi et editiones. VIII. Alii Aristidae. IX. Index scriptorum, ab Ari-
stide memoratorum. X. Adrianus. XI. Severus et Callinicus, ac Theodorus Basilaca. Ex-
cerpta rhetorum et sophistarum ab Leone Allatio edita. XII. Himerius.

[Cum supplementis G. C. Harles.]

I.

Iam a Philosophis ad Rhetores diuertere placet, atque dicere de Oratoribus tertiae aeta-
tis, quorum monumenta quaedam ad nos peruenerunt. Tres enim oratorum grae-
corum veterum *Φωκῆς* siue proventus potissimum enituisse, obseruat post alios scri-
ptor antiquus *) argumenti in *Aristidis* Panathenaicum ^{b)}, primam [P] quidem, in qua
Pericles, Themistocles, Alcibiades, alii, qui dicere cum laude contenti, nihil quicquam
scriptum post se reliquerunt: alteram, qui dicendo quidem sua ipsorum aetate celeberrimi,
tum apud posteros non minus claruere scripto consignatis orationibus. In hac decem illi
eminent

a) Sopater fortassis, vel Metrophanes, ait Fa-
bric. infra ad §. IV. not. d. Heum.

b) Verba eius haec sunt: Τρεῖς Φωκῆν ἐντέραν γε-
γόνασιν. ὧν ἡ μὲν πρώτη ἀγράφως ἔλεγεν, ἥς ἐστὶ Θε-
μιστοκλῆς καὶ Περικλῆς, καὶ οἱ κατ' ἐκείνας ῥήτορες. ἡ
δὲ δευτέρα ἐγγράφως, ἥς ἐστὶ Δημοσθένης καὶ Λισσίου καὶ
Ἰσοκράτους καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς, ἡ πρακτομένη τῶν ῥητό-
ρων δεκάς. καὶ αὐταὶ ἐν αἷς αὐτοῖς φεσὶ ἐν Ἀθήναις γεγό-
νασιν. Ἡ δὲ τέχνη καὶ τῇ Ἀσίᾳ τέττων δωρεῖται Φωκῆν,
τρίτην ἔσαν ἐπισήμην, ἥς ἐστὶ Πολέμων, Ἡρώδης, Ἀρι-

σίδης καὶ οἱ κατὰ τέττας τὰς χροῖας γεγόνασιν ῥήτορες.
Ex his recentioribus Rhetoribus ad exemplum ve-
teris atticae decadis itidem decem oratores selege-
runt, siue δευτέραν δεκάδα, de qua Suidas in Νικό-
στρατος. Et quando laudibus et plausu extollere di-
centem aliquem volebant, vocarunt ἑνα τῶν δέκα,
ut Herodi' Attico contigisse, refert *Philostratus*
lib. 2. de Sophistis pag. 564. editionis praeclarae
G. Olcarii.

eminent Andocides, Antipho, Demosthenes, Aeschines, ceterique, de quibus dixi libro 2. capite 26. Tertiam denique in Asia nec minus Athenis inclutorum sophistarum, quorum Philostratus memoriam celebravit, licet paucorum ex illis scripta quaedam resstent, ut Hero-dis, Polemonis, tum maxime Aristidis, de quo igitur paullo diligentius, de ceteris brevius h. l. differam, alios deinde quosdam, quorum una alteraque oratio ad nos pervenit, subiun-cturus: iuniorum vero, ut Libanii ac Themistii notitiam servaturus suae aetati suoque loco, quem liber quintus illis assignabit.

II. *Antonius POLEMO* ^{c)}, partia Laodiceus, ex consulari [P] familia, sophista, in ma-gna gratia apud imperatorem Traianum, Hadrianum, atque Antoninum Pium: et maxima auctoritate fuit apud Smyrnaeos, quos magnis affectit beneficiis, et in quorum urbe docuit, erudito licet coetui ^{d)} musei Alexandrini ab Hadriano adscriptus. [Floruit igitur ante a. Chr.

c) Diversus est hic Polemo, quem praenomine *Antonium* vocatum docent Marmor Oxoniense 28. p. 95. edit. Prideauxii, et Epistola Hadriani, imp. apud Philostratum pag. 533. editionis Lipsiensis [vbi *Olear.* docet, praenomen fuisse *Antonium*; non, *Antoninum*] Diversus, inquam, est hic Polemo 1) a *Polemone*, platonico, Xenocratis, et altero iuniore, Plotini discipulo, de quibus utrisque dixi lib. 3. [cap. 4. p. 183. sq. vol. III.] 2) a *Polemone*, Phy-siognomicon scriptore, quem aliqui cum iam dicto Xenocratis discipulo eundem faciunt. De illo lib. 3. [cap. 5. pag. 323. not. *hh.* vol. III.] 3) a *Po-lemone*, periegete, Panaetii, stoici, discipulo, de quo Suidas et Meursius c. 2. libri de arce Ceroëria, Vos-siusque in Hist. Graecis, cui adde [quae supra no-tavi ad vol. IV. p. 672. not. s.] et quod librum eius quartum adversus Timaeum laudat etiam *Cle-mens Alex.* in Protreptico pag. 30. [conf. ad *Fabr.* l. m. p. 184. et inter philos. stoicos pag. 572. col-lector is forsan fuit cyclor. epicorum, ¹¹⁵ vol. I. pag. 378. not. *gg.* item tabularum pictorum scri-ptor. confecit quoque librum *περί ζωγράφων πρὸς Ἀντίγονον*, teste *Athenaeo* XI, 6. v. *Diog. Laert.* VII, 188. ibique *Menag. Fabr.* supra, vol. IV. pag. 250. tum scripsit *περί τῶν κατὰ πόλεις ἐπιγραμμάτων*. vid. *Athen.* X. p. 436. 442. et *Casaub.* VI, 3. ac *Fabr.* supra, vol. IV. p. 492. *Harl.*] 4) a *Polemone*, Laodiceo, Zenonis, rhetoris, filio, quem Antonius primum, deinde Augustus regem Ponti, Cappado-ciae vicini, Agrippa etiam Bosphori fecit, unde Ponti Polemoniaci passim mentio, ut *Nouella* 31. et apud *Eutropium* VII, 9. [al. 14. vbi v. *Cellar.*] Vopiscum aliosque. De illo *Polemone Strabo* XII. p. 578. et alibi, atque *Dio* LIV. p. 538. seq. etc. 5) a *Polemone*, huius filio, itidem rege primum. Vide *Dionem* LIX.

p. 649. LX. p. 670. f. edit. Reimari, c. 12. tom. II. pag. 915. vbi v. notam Reim. et cap. 8. libri 60. pag. 946.] sed cuius regnum ipso concedente in prouinciam a Nerone redactum est, teste *Suetonio* c. 18. [vbi v. not. *Torrentii*, qui observat, plures Ponti reges fuisse Polemonis nomine]. Atque hos Reges genere contingere Polemonem nostrum suspi-cari liceret, ni id sileret Philostratus, et solum *ὀπύτων*, non etiam *βασιλέων* mentionem faceret. [*Maillon.* tamen in collect. hist. ad Aristidis vitam §. V. vbi de Polemone agit, Philostrati hac de re silentium haud idoneam esse causam, cur dubitet Fabricius, adfirmans, censet, nostrum Polemonem, sophistam, illos reges genere contigisse. *Harl.*] Al-terutrus ex his regibus est epigramma, in iaspidem artificiose sculptum, IV. cap. 18. Anthol. pag. 489. [Tria Polemonis epigr. dedit *Brunck* in *Analect.* veter. poet. gr. II. p. 184.] 6) a *Polemone*, quem Menander in comoedia, quam *περισσομένην* inscripserat, et alio iuniore, quem Agathias in epigram-mate perstrinxit. Vide *Salmasium* de Coma p. 174. 7) ab *Polemone*, iuniore, sophista, quem Commodus imperante fuisse, Suidas auctor est. *Fabr.* [De-nique a *Polemone*, haeretico, Apollinaris disci-pulo: de quo v. *Fabric.* B. Gr. V. 23. 10. vol. VIII. pag. 332. *Harl.*]

d) Confer notas ad Philostratum f. 532. et *Ni-cassii* diss. de numo Pantheo Hadriani p. 23. *Salmas.* ad Spartiani Hadrian. c. 20. *Tillemont.* T. 2. hist. imperator. p. 431. seq. De museo illo Alexandri-no, sub antiquis etiam Aegypti regibus claro, adi praeterea *Eschenbachium* diss. de conuiuiis Sapien-tum p. 305. seq. et quos laudavi supra III. [c. 17. vol. III. p. 820.] vbi inter scripta Callimachi de-perdita recensui *Μουσών*.

a. Chr. 117. vsque post a 138.] Vitam eius tradit *Philostratus* libro priore de Sophistis c. 25. quem videre operae pretium est eruditissimo Goffridi Olearii commentario illustratum. Consulendus etiam *Claudius Nicasius* diss. de numo Pantheo p. 8, 14, 17, 25, 26. vbi illustrat numum Hadriani, in cuius aversa facie legitur Πολέμων Σμυρναίσις ἀνέστησε, (al. ἀνέθηκε.) [rectius, v. nummum ap. Olear. ad Philostr. p. 530. add: *Eudocia* in *Ἰωνιᾷ* pag. 354. *Masfon.* in collectan. histor. de Aristidis vita, praemissa tom. I. ed. Iebbii, §. V. nr. 11. et *Hamberger* zuverläss. Nachricht etc. tom. II. pag. 313. sqq. *Harl.*] Audiuit e philosophis Timocratem, e Sophistis Scopelianum, Dionemque Chrysostomum: et teste Suida (in *Διονυσ. ὁ Ἀρεωπαγ.*) Apollophanem rhetorem. Filius eius, *Attalus*, sophista, cuius apud Philostratum p. 609. et in numis Smyrnaeorum mentio: e discipulis celeberrimus Aristides, de quo infra dicturus sum, vt de Euodiano, aliisque dicere omitam. Aequales et admiratores partim, partim aemuli, Marcus Byzantinus, Herodes Atticus, Dionysius Milesius, et Favorinus. Inter imitatores praeter Hippodromum non praetereundus S. Gregorius Nazianzenus, quem, S. *Hieronymus* in Catalogo scriptor. eccles. c. 117. obseruat, instituisse vestigiis Polemonis, dicendi caractere *): ac ne cum *Laelio Bisiola* T. 2. horar. subcessuar. lib. V. c. 9. de Polemone, rege, Zenonis, rhetoris, filio hoc intelligas, Suidas in *Γρηγόρ.* diserte: ἡκολόθησε δὲ τῷ Πολέμωνος χαρακτῆρι τῷ Λαοδικέως τῷ σοφιστεύσαντος ἐν Σμύρῃ, ἐς ἐγεγόνες διδάσκαλος Ἀριστείδος τῷ Ῥήτορος. Ad scripta sua emendanda vsus est Secundo, grammatico, siquidem hic est Polemo ille ionicus, sophista, cuius *Historias* memorat *Pirrynichus* de dictionibus [P] atticis. *Κεφαλαιωδέσματον.* Τῆτο τῆνομα εὔρον ἐν ἀρχῇ τῶν Πολέμωνος τῷ Ἰωνικῷ σοφιστῇ ἱστορίων κατὰ προσίμιον. Καὶ θαυμάζω Σεκένδε τῷ συγγεγομένῃ αὐτῷ Γραμματικῷ, πῶς ὦν τὰ ἄλλα δεξιὸς ἐπὶ λέξιν, καὶ ἐπανορθῶν τὰ συγγράμματα τῷ Σοφιστῇ, τῆτο παρῆδεν, ἀδόκιμον ὦν. Genus dicendi Polemoni robustum ac vehemens, et propterea aliquando minus amoenum f): mores asperi atque superbi. Vitam non produxit vltra annum quinquagesimum sextum aetatis, quo discessit ipse sponte de vita, Laodiceae in patria, Antonino Pio imperante. Non enim ferens diutius dolores articularis morbi, quibus vexatus pridem scripserat ad Herodem: δεῖ ἐθλεῖν, χεῖρας ἐκ ἔχω. δεῖ βαδίζειν, πόδες ἐκ εἰς μοι. Δεῖ ἀλγεῖν, τότε καὶ πόδες εἰς μοι καὶ χεῖρες. Cibus capiendus est, manus non habeo: incedendum est, desunt mihi pedes. At dolendum est, tunc et pedes mihi sunt et manus. Itaque viuus in tumulum descendit confecturus se inedia, amicisque ad monumentum adstantibus ἔπαγε, ἔπαγε, inquit, μὴ γὰρ ἴδοι με σιωπῶντα ἥλιος. Occludite, occludite, ne me sol silentem aspiciat. Plangentibusque eius conditionem, δότε μοι, inquit, σῶμα, καὶ μετεμβήσομαι, date mihi corpus, et in illud commigrabo, quae vltima ipsius verba Suidas quoque e Philostrato retulit. Huius Polemonis dictum quo Romam orbis compendium, οἰκουμενὴς ἐπιτομὴν, pronunciauit, refertur etiam in Actis S. Pionii g) cap. 2. et apud *Galenum*, libro 1. commentar. in Hippocratem περὶ ἀέρθρων T. 5. pag. 585.

Exstant duo contrarii ἐπιτάφιοι λόγοι, parentum nomine dicti in Cynaegirum et Callimachum, Athenienses, qui in pugna Marathonica Olymp. LXXII. 1. pro patria adversus Me-

* c) *Hieronymus* etiam testatur praefat. ad libr. III. comment. in Galat. suo adhuc aeuo existisse Polemonis scripta, eloquentiae laude clara. *Heum.*

f) Admiratur tamen et defendit illud *Philostrat.* l. c. pag. 542. *Harl.*

g) Apud *Bollandum* in Actis Sanctorum Februarii T. 1. pag. 41.

dos fortiter pugnantes obierunt, vbi Cynaegiri pater filium suum Callimacho, vicissim et pater Callimachi suum Cynaegiro praefert, virtutemque eius extollit, sibi que primas pro funere celebrandi filii deberi contendit. Graece has *binas declamationes* edidit *H. Stephanus*, *Huldreichi Fuggeri* tunc typographus, una cum *Himerii* et aliis quibusdam, quae infra recensabo: A. 1567. 4. [Orationes in Cynaegirum et Callimachum, graece. Parisi apud Steph. Prevosteau, 1586. 4.] Graece et latine cum notis *Petrus Possinus*, S. I. Tolosae 1636. fol. a. 1637.] 8. Quamplurimas alias, quae perierunt, Polemonis declamationes vel orationes apud *Philostratum* memorari videas, has nempe:

In dedicatione templi Iouis Olympii Athenis ab Imp. Hadriano facta, pag. 533.

Ad Athenienses, pag. 535.

Demosthenes, iuramento negans, talenta quinquaginta a rege Persarum [P] dono se accepisse, ut *Demades* e rationibus Satraparum ei obiecerat! p. 538 et 542.

De destruendis graecanicis tropaeis post pacem a bello peloponnesiaco initam, p. 538.

Pro liberae Reip. forma Atheniensibus, post res a, ud Aegos potamos gestas restituenda, *ibid.*

Adulter abditus, pag. 542.

Xenophon pro Socrate mori cupiens, *ibid.*

Solon postulans, leges aboleri, quum earum Pisistratus custodiam in se suscepisset, *ib.*

Demosthenes post pugnam ad Chaeroneam se ipsum offerens et morte dignum ducere se simulans ob ea, quae cum Harpalo gesserat, p. 543.

Demosthenes suadens Atheniensibus, ut triremibus fugam arripiant, aduentante Philippo, pag. 543.

Demosthenes legem Aeschinis firmans, qua morte dignus censetur, qui de bello mentionem faceret, *ibid.*

III. TIBERIUS CLAUDIUS ATTICUS (Suidae perperam Iulius) HERODES ^{b)}, nobilis

^{b)} Ita plene dicitur *Tiberius Claudius Atticus Herodes* in quibusdam inscriptionibus, velut ea, quae auspicio cardinalis, Polignac, Romae a. 1728. eruta, et primum vulgata est in *Mem. de Trévoux*, Juillet 1728. pag. 1551, deinde etiam in *Mem. de l'Acad. des Inscriptions*, Tom. XV. pag. 445. — Apud Graecos, *Salmasius* contendebat (in not. ad *Dedicat. stat. reg. in Crenii Museo philologico* II. p. 127.), hunc Herodem nunquam fuisse dictum Ἡρώδης Ἀττικός, sed Ἡρώδης Ἀττικός: sicut est in epigrammate *Analect. Brunck. Vol. III. pag. 272.* Ἀττικός Ἡρώδης Μεγαθύμιος. Graecos enim raro admodum filios patrum nomine appellasse. Romanos vero, quibus alia fuerit consuetudo, *Herodem Atticum*, non *Attici*, hunc semper vocasse,

patris sui nomine scilicet. Quae observatio *Salmasii* quam sit falsa, si species graecam Herodis appellationem, facile apparebit ex inscriptionibus graecis, quarum subinde mentionem faciemus. Add. *Masson. Collect. histor. de Aristidis vita* §. V. n. 9. not. 2. Quid? quod ipse *Salmasius* ad Capitolini Vit. Antonini philosophi cap. 2. tom. I. pag. 292. defendit, scripturam nominis *Herodes Atticus*. Caeterum notitias historicas de hoc Herode licet colligere ex *Luciani Demonacte* (Vol. V. p. 243 sqq. ed. Bipont.), et *Pausaniae* lib. I. c. 19. II. c. 1. VI. c. 21. VII. c. 20. X. c. 32., et *Philostrati* pluribus locis, ut in vita *Phaenonini* §. 3. *Scopeliani* §. 7. *Polemonis* §. 7. *Secundi*, *Theodoti*, *Antiochi*, *Alexandri* §. 3. *Philagri* §. 1. *Hadriani* §. 1. *Chrestii*

billis viri, Attici F. ⁴⁾, ex pago Marathonio, Atheniensis, apud imperatores Antoninos, Pium et Philosophum, Verumque, cuius etiam praeceptor, teste Capitolino ⁵⁾, fuit gratioſus, et praefectus ordinando statui liberarum ciuitatum Asiae ⁶⁾, sacrorumque Panathenaeorum et Panelleniorum, tum sacrorum agonum, honoribus M. Antonini et Veri consecratorum, ἀρχιεὺς ⁷⁾, atque A. C. 143. cum C. Bellicio Torquato Consul romanus, sed qui ingenio magis et eloquentia, quam consulatu ⁸⁾ et dignitate atque opibus, quas habebat, amplissimis cenſeri geſſiebat. Audiuit iuuenis Scopelianum (v. *Philostr.* in Scopeliano p. 521. et in Herodis vita p. 564.), deinde Fauorinum quoque (v. *Suid.* in Ἡρώδης, e *Philostrato*), et Atheniensem Secundum (v. *Philostrat.* in Secundo p. 544.). Polemonem vero adultus et quum ipse alios iam doceret, admiratus et donis proſequutus fuit (v. *Philostr.* in Polemone p. 539.) In Platonica philosophia Taurum, Tyrium, (v. *Philostr.* p. 564. vbi v. Olear.), in Critica arte ⁹⁾

A 3

maxime

§. 1. 2. Pausaniae, Ptolemaei §. 1. Rufi in fine, Oenomarchi in princip. Heraclidae §. 6. Aeliani §. 3. *Inscriptiones*, quae ad Herodem spectant, praeter eas, quas in fine huius sectionis indicabimus, reperiuntur apud *Gruterum* p. XXVII, 1. CLXXII, 10. CMXLIII, 1. apud *Sponium Voyage* tom. IV. pag. 40. et apud *Donatum* p. CLXVI, 2. Plura de eo lectorem docebunt *Tillemont Hist. des Emperours* tom. II. p. 269. sq. p. 317. sq. et in Indice p. 603. (ed. II. Paris. 1702. 4.), *Olearius* ad *Philostrati Sophistas* II, 1. p. 545. sqq. *Sylburgius* ad *Pausaniam* p. 939. ed. Kuhn. *Tousſus* de scriptoribus histor. philos. III, 6. 18. p. 31. ed. Dorn. de *Burigny Memoires sur la vie d' Herodes Atticus* dans *Mém. de littérature* Tom. XXX. p. 1. sqq. *Gibbon Hist. of the Decline and Fall of the Rom. Empire*, tom. I. pag. 39. sqq. ed. Basil. denique *Salmasius* et *Visconti* in editionibus *Inscriptionum Triopearum*, quas infra commemorabimus. *Eichſt.*

d) Ortum duxit Herodes e genere nobilissimo. Quodsi inscriptio, quae est in foro Attico (v. *Stuart Antiquities of Athens* t. I. c. 1.), ad maiores Herodis nostri spectat: quod haud temere credit *Visconti*: ataus eius fuit *Herodes*, legatus Atheniensium (πρεσβεύων), proauus *Eucles*, εὐκλής τῶν ἐπλητῶν. Euclis filius videtur *Hipparchus* fuisse, (*Plutarchum Suidas* nominat tom. II. pag. 78.): cuius quamuis bona in publicum essent addicta, tamen *Atticus* paternarum opum iacturam, resarsit tum vxoris, quam duxerat, opulentia, tum ingenti quodam thesauro, quem forte a se inventum Neruae liberalitate retinuit. Hinc immensae defluerunt opes ad filium, *Herodem*, auctae etiam diuitiis Regillae, coniugis, de qua *Fabricius* postea. *Eichſt.*

k) Cap. II. pag. 409. ed. Hack. vbi v. *Salmas.* Enimvero Herodes Atticus fuit quoque praeceptor M. Antonini philosophi. Vide *Capitolinum* in vita illius imperat. cap. 2. ibique *Salmas.* et *Casaub.* atque *Dionis Cassii* lib. 77. p. 1199. *Reimar. Harl.*

l) Delata videtur Herodi praefectura ciuitatum Asiae et Europaeae Graeciae a. 125. quo anno Hadrianus per hiemem Athenis commorabatur. *Eichſt.*

m) Τὸν ἀρχιερέα τῶν Σεβαστῶν Τιβ. Κλαύδιον Ἀττικὸν Ἡρώδην Μεγαρῶνιον celebrat vetus inscriptio, Megarae inuenta, in *Sponii Miscell.* eruditae antiquit. p. 321. et *Itinerario* P. II. p. 482. *Eichſt.*

n) *Philostratus* in Polemonis vita p. 536. ἦρα μὲν γὰρ τῷ αὐτοσχεδιάζον μᾶλλον ὁ Ἡρώδης, ἢ τῷ ὑπατὸς τε καὶ ἐξ ὑπατῶν δούλῳ. *Fabric.* Recte autem *Fabricius* consulatum Herodis tetulit ad a. 143. v. *Gruteri Inscriptt.* p. CLXXII, 10. *Donat.* p. CLXVI, 2. *Sponii Miscellanea* p. 321. Consentit *Visconti* p. 95. monens praeterea, inscriptionem ap. *Muratorium* p. CCCXLIII, 3. in qua Atticus consul a. 185. M. Braduae suffectus cum collega Materno memoratur, non pertinere ad Herodem, patrem, de quo intelligi fere solet, sed ad Atticum, filium. Pater enim, Herodes Atticus, consulatum non nisi semel geſſit; iterum oblatum recusauit, moerens mortem vxoris. Nec sane probabile est, Herodem, quum honorum populi finem iam esset a. 143. consequutus, 42 annis post consulatum fuisse Braduae suffectum. *Eichſt.*

o) Non grammaticam, sed artem de orationibus iudicandi intelligit *Philostratus* interprete et iudice *H. Valesio* de critica I. p. 149. sq. vbi paucula leguntur de Theag. Cnidio et Munatio. *Harl.*

maxime Theagenem, Cnidium, et Munatium, Trallensem, magistros habuit. Ex antiquis inimicus est maxime Critiam. Aduersarios habuit Peregrinum, philosophum cynicum (v. *Philosfr.* p. 563.), Demonstratum item (v. *Philosfr.* p. 555.), cuius orationem contra Herodem admirationi fuisse testatur *Philosfratus* p. 563. tum affinem, Braduam, vxoris suae Regillae, fratrem, qui consul fuit A. C. 160. ^{p)}, Quintiliosque ^{q)} et Praxagoram ac Mamertinum: familiarem Lucium, sapientem virum et facetum (v. *Philosfr.* p. 556. seq.), discipulum Musonii, Tyrii, nec diuersum fortassis a Lucio, Patrensi, vel ipso Luciano, qui et ipse *Λγκιος* interdum dicitur. Filiae fuere Panathenais et Elpinice, quas morte ereptas sibi incredibiliter luxit, et filius Atticus ^{r)} (v. *Philosfr.* p. 558.), tam stupidus, vt viginti quatuor pueros aequales ipsi adiungendos putauerit pater, litterarum appellatos nominibus, vt per hos tandem litterarum addisceret rudimentum. E famulis Achilles, Pollux, et Memnon Aethiops (v. *Philosfrat.* p. 558. et III, 3. de vita Apollonii), quorum obitum itidem tulit impatientissime: libertus Alcimedon (v. *Philosfr.* p. 560. seq.) alique. Discipuli Amphicles Chalcidensis, (v. *Philosfr.* in vita Philagri p. 578. seq.), Sceptus [f. *Sceptes*, Corinthius, v. *Philosfr.* in vita Alexandri p. 573. et *Eudocia* in Alexandro p. 53.] et Adrianus, Tyrius, (qui successor eius etiam pro funere Herodem laudauit, teste *Philosfrato* in vita Adriani p. 586., et auscultantibus Atheniensibus lacrimas expressit,) Chrestus, Byzantinus, alique infiniti, atque in his etiam A. Gellius, qui in Noctibus Atticis Herodis cum laude mentionem facit dictaque eius nonnulla refert. [Loca sunt I, 2. IX, 2. XIX, 12. E.] Eloquentia apprime valuit, ita vt vnum ex antiquis decem Oratoribus referre diceretur (v. *Philosfr.* in Herode p. 564.), et βασιλεὺς λόγων vocatus sit ab Adriano et Rufo Perinthio (v. *Philosfr.* in Adriano p. 586. et in Rufo p. 598.), atque Ἑλλήνων γλῶσσα (ibid. p. 598.) ^{s)}. Docuit Athenis, obitque ex tabe, Marathone in patria, anno aetatis LXXVI. Commodo, vt credibile est, iam imperante; vnde natus colligitur

p) Confer Sam. Petitem lib. I. Var. Obseru. cap. XI. [et *Olear.* ad *Philosfr.* p. 555.] *Fabric.* Fuit *Appius Annius Atilius Braduas*, non, vt *Salmasius* (p. 20.) putabat, *M. Atilius Braduas*, quippe qui consulatus honoribus anno demum 185 functus est. V. praecedent. notam, *Eichst.*

q) v. *Philosfrat.* p. 559. *Fabric.* De Quintiliis cf. omnino *Tillemont Histoire des Empereurs* tom. II. p. 320. *Eichst.*

r) *Philosfrati* testimonium sequutus est *Fabricius*. Sed quatuor liberos Herodi tribuit auctor Inscriptionis *Trioepae secundae* v. 15. Quamobrem *Viri docti*, quoniam apud *Philosfratum* legerant, *Regillam*, vxorem Herodis, decessisse praegnantem et partui vicinam, ita conabantur litem componere, vt foetum illum, quem in vtero gerebat *Regilla*, quique cum ipsa periit, inter liberos, Herodi ereptos, recenseri ab auctore inscriptionis statuerent, v. *Salmasius* in *Crenii Museo philol.* II. pag. 146. Verum recte vidit *Visconti* (in *Commentario* ad illas *Inscript.* p. 81. coll. Praefat. p. 4.) etiam in *Luciani Démonaste* (§. 25. tom. V. pag. 243. ed.

Bipont.), praeter *Atticum*, memorari alium filium Herodis, quem et ipsum immatura morte sibi ereptum, luxerit. Ergo ex his indiciis, quod *Philosfratus* tradidit, resingendum est. *Eichst.*

s) Etiam γλῶσσα Ἀθηναίων in *Inscript. Trioepae II.* v. 37. e rectiore interpunctione *Visconti.* *Eichst.* Quanta et quam mira variaeque dicendi vi, et amoenitate valuerit, exemplum, quod *Philosfratus* in *Alexandro*, f. de vit. sophist. libr. II. c. V. sect. 3. amplis verbis enarrauit, abunde declarat. Nam *Alexander*, quem vulgo *Peloplatonem*, (*Iuteum Platonem*) cognominabant, *Seleucia* in *Cilicia* ortus, sophista celebris, qui maximam partem *Antiochiae* scholas habuit, et *Romae* *Tarsisque* et omnibus *Aegypti* partibus, quum *Athenas* venisset, ad *Herodem*, in *Marathone* commoratum, misit litteras, quibus *Graecos*, (n. discipulos Herodis) ad certamen *sophisticum* excitaret. *Alexander*, quum ante Herodis aduentum elegantia orationis et soni varietate auditores ad admirationem rapuisset, at postea superuenientem *Herodem* cum vi et suauitate dicentem audisset, demum, quamquam

arregano

ligitur primis Traiani, imperatoris, annis *). Nam iuuenis, in Pannonia dicturus coram imperatore, Hadriano, quum excidisset et memoria lapsus esset, tanto taedio affectus fuerat, vt in Danubium praecipitare se voluerit (v. *Philosfr.* in Herode p. 565.)

Scripta eius a Philostrato memorantur *διαλέξεις* siue *dissertationes*, philosophici, vt mihi persuadeo, argumenti, et *ἡμερίδες*, *diaria*, Suidae etiam tamquam *σύγγραμμα πολυμαθές* laudata, et *ἐγχειρίδια καίρια, τὴν ἀρχαίαν πολυμαθειαν ἐν βραχεὶ ἀπηνθισμένα*, *manualia opportuna; velut florum ex erudita antiquitate delibatorum selecti quidam fasciculi*. Hisce omnibus deperditis, ne ex Orationibus quidem eius aliqua, neque ex declamationibus, quas *αὐτοσχεδῆς* siue extemporales et meditatus plurimas habuit **), vlla tulit aetatem, excepta vnica, quae *περὶ πολιτείας, de Republica*, inscribitur, et comparata est ad suadendum Thebanis, vt societatem cum Peloponnesiis ac Lacedaemoniis ineant contra Archelaum, Macedoniae regem. Graece prodiit cum Lysia et aliis atticis Oratoribus Venet. apud Aldum 1513. fol. et Paris. ap. H. Stephanum 1575. fol. Latine vertit et ad calcem Aristidis edidit *Guil. Canterus*, Basil. 1566. fol. Graece et latine cum Canteri versione recusa est Hanou. 1619. 8. curante *Iano Grutero*, ad calcem Orationum Dinarchi, Lycurgi, Lesbonactis et Demadis. [Inest etiam in Io. Iac. Reiskii Oratoribus graecis tom. VIII. Lips. 1773. p. 32. seqq. *Eichst.*

Epistolas Herodis plurimas fuisse, testatur Philostratus p. 565. quarum aliquas memorat, vti ad Iulianum p. 552. ad Marcum, imp. p. 562. ad Cassium, novas res molientem, pag. 563. *Ἡρώδης Κασσίω, ἐμάνη, Herodes Cassio. infans.* — Haecenus *Fabricius*.

[Praeter *Orationes* et *Epistolas*, a Fabricio commemoratas, Herodem nostrum et alia scripta multa *) nobilitarunt, et *Inscriptiones* quaedam, quas vel ipse composuit, vel ab aliis compo-

arrogans elatoque esset animo, exclamauisse dicitur; *o Herodes, fragmenta tui sumus nos omnes sophistae*. Eandem historiam ex Philostrato *Eudocia* p. 52. sq. ita exscriptam reddidit, vt paullo ante exitum narrationis et in fine ipso haud pauca omitteret. *Harl.*

t) Hoc quum et *Visconti* ita posuerit, tacite respicit *God. Olearii* chronologicas rationes, quae omnino, si accuratius pensitentur, falsae et inanes reperiuntur. Nempe secundum eam putationem temporum, quam *Olearius* ad Philostratum iniiit, Herodes natus est decimo tertio anno imperii Domitiani, V. C. 847. Chr. 94. Ol. CCXVIII, 2. Id si accipimus ex fide *Olearii*, sequitur, Herodem, qui septuaginta et sex annorum senex diem suum obiit (v. *Philosfrat.* p. 565.), mortuum iam esse ante Faustinae, Marci, imperatoris, coniugem, quae anno demum 175. iter in Orientem ad maritum suum ingressa, secessit. Verum et nobilis illa reconciliati imperatoris ad Herodem epistola (v. *Philosfrat.* p. 561.), scripta, vt nobis videtur, a. 176. quum Herodes fere triennio ante in iudicio fuisset

accusatus, et multo magis relicta nobis Inscriptio in statuam Regillae, quam Herodes Faustinae dicauit, ostendunt, eum Faustinae superstitem vixisse. Optime congruunt temporum rationes, si Herodem, imperante Traiano, a. 104. natum, et sub imperio Commodi a. 180. extinctum statuamus. *Eichst.*

u) In primis amabat Herodes extemporale dicendi genus, quod sophistis illius aetatis maxime placuisse scimus, tanto ille magis recedens a natua simplicitate et elegantia Attica, quanto studiosius fucum et pigmenta orationis sectaretur, coloreque et ornamenta e longinquo arcesseret, doctrina potius quam ingenio valens. Eandemque indolem referunt duo illa carmina, quae Herodi vt plurimum adscribuntur. Quamquam de his praeclearius statuit *Visconti*, quem v. p. 3 et 7. *Eichst.*

v) Suidas de Herode in lexicon suum ista retulit, ab aliquo sophista, opinor, scripta (tom. II. p. 78.): *ᾠδόνται δὲ καὶ ἄλλα πλῆθος, ἐν οἷς τὸ μεγαλοφύες καὶ ὑψίσον τὰς τῶ ἀνδρὸς θεωρεῖται, καὶ καταινοεῖται, καὶ καταδίκνυται.* *Eichst.*

componendas sibi curavit. Quemadmodum enim opulentissimus sophista, qui celebritate sermonum et publica luce laetaretur, permulta opera et aedificia publica non Athenis solum, sed, Philostrato teste, per totam paene Graeciam, Asiam et Italiam et instauravit, et de novo fecit, statuasque, templa, balnea, aquarum ductus, simulacra multa posuit: ita sibi monumentum suisque heredibus in primis struxit in *Triopio* suo, quod fuit ἀπότμημα fundi, quem Herodes, coniugis beneficio, ad tertium ab Urbe lapidem in via Appia possedit, appellatum illud a Triopa, Eristichthonis patre^{w)}, consecratum Diis, τεμεῖναι instructum et sepulcro etiam familiae destinatum. Ex hoc Triopio nunc quidem quatuor nobis inscriptiones innotuere, quas breuiter recensebimus:

I. *Inscriptio duabus columnis incisa*, quae factae sunt e marmore Carysio (*cipollino verde*), repertae ineunte XVI saeculo, et posthac in hortos Farnesianos translatae. Vnde *Farnesianae columnae inscriptio* dici solet. Illae vero columnae, quas, probabile est, in ipso introita Triopii Herodiani olim fuisse erectas, Cereri, Proserpinae et subterraneis Diis dedicatae sunt, praecipiuntque loci reuerentiam ac religionem adeuntibus, cum imprecatione illorum, si qui forte sede illas sua mouere, aut sacrum locum violare aggrediantur. Inscriptionem publicam fecere *Scaliger* in animaduersionibus ad Eusebium p. 210. *Gruterus* in Corpore Inscriptionum p. 27. *Montfaucon* Palaeograph. graecae L. II. p. 135. *Lanzi Saggio sulla lingua Etrusca* P. I. c. VI, g. XIII. p. 146. et Tab. IV. n. XVI. *Rambachius* in Supplementis Archaeologiae Potterianae tom. III. p. 254. denique *Visconti Inscriz. Triopae ora Borgehesane* p. 6. Caeterum quoniam inscriptio haec antiquissimam refert Atticorum orthographiam, inde multiplex est ea de re disputatio nata, tum iis viris doctis, quos editores recensui, tum etiam aliis. V. *Salmasii* notas ad Consecrationem templi in agri Herodis, *Musei Creniani primi* p. 42. sqq. *Levesque Excursion quatrieme sur l'orthographie de Thucydide, et sur la forme des lettres dont il a fait usage*, in noua Thucydidis versione (Paris. 1795.) Tom. IV. pag. 315. Add. *Villoison Anecdota graeca* Vol. II. p. 123. sq. 169. not. 1.

II. *Inscriptio praediorum Anniae Regillae*, primum vulgata in *Montfaucon* Diario Italico (Paris. 1702. fol.) p. 125. repetita postea in *Fabretti* Inscriptt. c. V. p. 43. et apud *Visconti* p. 5. Dubitari non potest, columnam hanc, sex fere pedes longitudine aequantem, quae praedii Anniae Regillae olim metae aut signi loco fuerat, ab Herode erectam in eodem Triopio, via Appia, fuisse, in quo memoriam coniugis aliis etiam tum inscriptionibus, tum aedificiis posteritati commendarat. Postea, Mexentii tempore, inuersa columna, et qua parte tenebat inscriptionem Anniae Regillae, defixa in terra, pro milliario fuit.

III. *Consecratio Triopii, facta Minervae et Nemese*. Constat inscriptio 39 versibus hexametris, eruta a. 1607. ad urbem in via Appia, praesente *Christophoro Putcano* (*du Puits*), cuius opera Lutetiam venit, mox ibi publicata ab eruditis.

IV. De-

^{w)} Non temere hoc scripsi, neque in sciis vel aliarum sententiarum, vel etiam illius, quam eruditissimus *Visconti* de appellatione et natura Triopii nuper proposuit. Rem omnem diligentius ex-

cussi in Censura Viscontini operis, quae inserta est *Ephemeridibus univ. litterariis*, lenae prodeuntibus, a. 1796. n. 61. *Eichst.*

IV. *Dedicatio statuae Regillae, uxoris Herodis.* Effossa decennio post, eodem loco, ἐπιγραφή 59 hexametris continetur, debeturque doctissimo Viro, *Iacobo Sirmondo*, qui eam Roma attulit, ad ipsum marmor a se descriptam, et cum *Claudio Salmasio*, primo eius et ante Visconti studia eruditissimo editore, communicauit. De quo postea.

Nam haec duo maxime carmina, quae ultimo loco memorauimus, inscripta marmorì Pentelico (*cipollo bianco* Itali vocant, v. Visconti museum Pio-Clementinum Tom. III. Tab. XV. p. 18.) eruditorum attentionem et curam excitauerunt, tum propter versuum elegantiam, si illud Herodis aeuum spectes, minime spernendam, tum ob notitiam multarum rerum, quae aliunde disci vix poterant. E villa cardinalis *Scipionis Borgheae* hae inscriptiones deuenerunt ad principem, iuuandis litteris ornandisque artibus natum, *Marcum Antonium Borgheae*, qui templum iussit splendidissime aedificari ad modum illius, quod Herodes olim Cereri et Faustinae exstruxerat. Huius in templi limine marmora ista, duabus aris inclusa, binisque inscriptionum versionibus metricis, latina Salmasii et Visconti itala, instructa, conspiciuntur.

Satis de *argumento et historia* inscriptionum: restat, ut quaedam adiiciamus de illarum auctore. Ac duas quidem priores, quas no. I et II. attigi, parum refert scire, Herodes fecerit an alius. *Inscriptio praediorum Anniae Regillae* dubito omnino, an a graeco homine profecta sit. Sed gravior est de postremis ἐπιγραφαῖς quaestio, et propriae curae. Verum haec quaestio quoniam hic disceptari non potest, disceptabiturque a nobis alio loco, liceat in eo acquiescere, ut, quam nuper eruditissimus Visconti sententiam proposuit argumentisque ingeniose muniuit, breuiter referamus. Is nimirum vrget praefixum vltimae inscriptioni nomen Μαρκέλλος, in quo explicando et editores carminis, et Spanhemius (ad Callimachi H. in Cererem v. 30.) operam frustra consumpserunt. Suspiciatur Visconti, illo nomine, ut alibi (v. *Pococke descript. of the East* pag. 103. 104. et *Toupii Emendatt.* in Suidam tom. III. p. 46.), sic et hic, inscriptionis indicari auctorem, qui fuerit *Marcellus Sidetes*, clarus poeta tum aliis carminibus, tum Ἰατρικῶς περὶ ἰχθύων, quorum nobis adhuc fragmenta quaedam supersunt, a *Fabricio* (Biblioth. Gr. Vol. I. p. 14. ed. vet.) et *Schneidero* (ad calcem editionis suae Plutarchi de educat. pueror. Argentor. 1775. 8. pag. 96. sqq.) edita, a *Belin de Ballu* autem, claro Oppiani editore, promissa. Marcellum illum, constat, floruisse imperante Marco Aurelio, v. Suidas T. II. p. 498. et Eudocia p. 299. Iam vero quum sit vtriusque inscriptionis metricae in orationis habitu et conformatione summa similitudo, non dubitat Visconti, eidem Marcello etiam primam attribuire, nomen poetae tantum posteriori adhaesisse ratus, siue quod haec prima conspiceretur Triopium Herodis adeuntibus, seu quod omnino potior censeretur praestantiorque altera, quae casu detecta primum, temere potius quam recte aut consilio prima a nobis nominetur. Suspicio eruditi Itali admodum probabilis est visa Viro docto in *Ephemeridi-Gottingensibus* a. 1795. n. 180.: aduersus eam quaedam monita sunt in *Censura Ienensi* l. c. pag. 483. sq. poteruntque fortassis moneri plura, quae istas Inscriptiones Herodi nostro vindicent.

De editionibus harum Inscriptionum, quae longiores sunt caeteris et versibus hexametris scriptae, notata quaedam reperiuntur supra *Bibliothecae* Vol. III. p. 813. Hic agam

id, vt Visconti vestigia sequutus, *chronologicum editionum omnium recensum* exhibeam suppletis passim atque correctis iis, quae in isto Bibliothecae loco parum aut plene, aut accurate tradita sunt.

I. *Primam* igitur *inscriptionem*, per Christophorum Puteanum, celebrem Perronianorum auctorem, Roma Lutetiam ad Iacobum Gillotum transmissam, cum quibus epigrammatibus Anthologiae graecae *primus* vulgavit *Fridericus Morellus*, adiuncta versione latina metrica, Paris. 1607. 4. v. Maittaire Annales typograph. Tom. III. P. II. p. 851.

II. Eandem deinde *inscriptionem*, vno tamen versu mancā, passimque a se emendatam et notis illustratam, edidit *Isaacus Casaubonus*, 1608. (Fabricius quidem l. c. et Visconti annum posuerunt sequentem; verum ex Epistola Casauboni, ad Marcum Velferum data, p. 322. edit. Almélou. intelligitur, eo, quem indicaui, anno editionem prodiiisse.)

III. Eiusdem *inscriptionis editionem Glossariensem* memorat Dauides Hoefschelius in epistola quadam ad Io. Meursium, inserta *Marq. Gudii Epistolis* ed. Burmann. Ultrai. 1697. 4. p. 191. Veri admodum simile est, hanc editionem priorem fuisse Salmasiana secundae *inscriptionis*, vulgatae a. 1619. Sed Visconti nec vidit illam, nec quid sibi voluerit Hoefschelius, nomine isto vsus, intelligere se fatetur. Suspiciatur itaque, scripsisse illum vel *Glossariensem* (h. e. Hauniensem, ab insula Glessaria in sinu Codano), vel *Gosslariensem* (a *Gosslaria* aut *Goslaria*). Coniicit porro, hanc editionem plane eandem esse, quam Moelleris fratribus a Martino Baremio dedicatam indicauit Fabricius l. c. absque nota anni et loci quo prodit, notans tantummodo, esse Casaubonianae repetitionem: qualem etiam Hoefschelius suam illam *Glossariensem* descripsit. — Caeterum, vt et hoc addamus ad excitanda litteratorum, si tanti res videatur, studia, quam Visconti hac in re lucem spondit conferentibus Christoph. Adam. Ruperti epistolam 34. ad Tho. Reinesium p. 205. ea nobis possidentibus librum et locum, quem Fabricius laudauerat, consulentibus haud affulsit. Illud vero non debuerat omittere Visconti, quod Hoefschelius discrete addidit, *Glossariensis editionis exemplum nullum venale profutisse*.

In eadem Epistola Hoefschelius emendationes quasdam proposuit in *primam Epigraphen*; eiusque interpretationem, a Io. Meursio factam, et *Apographum*, Roma ad Marc. Velferum missum, commemorauit. Apographi illius etiam mentio fit in Casauboni Epistola, quam n. II. citauimus. Add. Velferi opera p. 839.

IV. *Primam inscriptionem* et alteram, descriptam Romae et allatam inde a Iacobo Sirmondo, qua statua Regillae dedicatur, copiosissimo commentario instruxit *Claudius Salmastus*, ediditque vna cum Dosiadae, Simmiae et Theocriti lusibus Paris. a. 1619. 4. apud Hieron. Drouart.

V. Vtraque *inscriptio* cum versione latina ad litteram reperitur etiam in *Descrizione della villa Borghese, di Giacomo Manilli*, Rom. 1650. 8. Editio est vitiosissima.

VI. Emendatas quibusdam in locis *inscriptiones* has, cum *Petri Arcudii* versione latina ad verbum facta eiusdemque paucis, sed praeclaris animaduersionibus edidit *Iacobus Sponius* in *Miscellaneis eruditae antiquitatis*, Lugduni 1608. 4. Sect. X. n. 12. p. 322-327.

VII. In

VII. In *Thom. Crenii Museo philologico primo* (L. B. 1699. 8.) n. IV. Casauboniana, et in *Eiusd. Museo secundo* (L. B. 1700. 8.) n. I. Salmasiana editio repetita est.

VIII. Repetiit textum Inscriptionum versionemque Petri Arcudii, sed sine brevi illius annotatione, *Montelatici in Descrizione della villa Borghefe*, Rom. 1700. 8.

IX. *Manillii* liber, quem n. V. indicauimus, in latinum sermonem translatus insertusque est *Thesaurò rerum italicarum* Tom. VIII. p. IV.

X. *Mich. Maittaire Miscellanea graecorum aliquot scriptorum carmina*, Lond. 1722. 4. p. 174-180. Adiecit metricas versiones, Morellianam quidem inscriptionis primae, Salmasianam vtriusque; adiecit et notas, tum e Casauboni et Salmasii copiis ductas, tum etiam suas.

XI. In *Poleni Supplementis Thes. Graeuiani et Gronouiani* Vol. II. inest repetitio libri *Salmasiani*, no. IV. memorati, ibidemque Vol. I. *Miscellanea Sponiana* (n. VI.) repetita sunt.

XII. Vtramque inscriptionem in *Analesta* sua recepit *Rich. Franc. Phil. Brunckius*, (Argentor. 1773. 8.) Vol. II. p. 300. sqq. breuibusque notis ornauit *Emendationum* (Vol. III.) pag. 198. Hinc translata sunt carmina in nouam editionem *Anthologiae graecae*, curatam a *Frid. Jacobs*, Vol. III. p. 14. sqq.

XIII. Optimam vero et praestantissimam harum Inscriptionum editionem debemus Viro eruditissimo, *Ennio Quirino Visconti*, qui Casauboniani et Arcudiani acuminis laudes felicissime aemulatus, Salmasianam doctrinam sollertia iudicandi temperauit, tractandi perspicuitate scribendique elegantia etiam superauit. Confectus est liber, quem chartarum quoque et typorum nitor ac venustas mirifice commendant, auctoritate illustrissimi Principis *Marci Antonii Borghefe*, nec inter librariorum merces expositus in Italia, sed Musarum amicis ab isto Musageta liberalissime concessus. Inscriptio haec est: *Iscrizioni Greche Triopee ora Borghefane con versioni ed osservazioni di Ennio Quirino Visconti*, in Roma nella stamperia Pagliarini. 1794. 4. cum II tabb. aen. Marmorum scripturam summa oculorum animique contentione denuo rimatus, multos locos editor restituit, in quibus Casaubonus et Salmasius frustra haeserant; excussit quoque notationes decessorum suorum una cum *Lucae Holstenii* apographo MS. diligentissime correcto, quod seruatur in bibliotheca Barberina. Ex hoc apparatu enotauit lectionis varietatem, omissis perpauca, quae Arcudius acute viderat; ipsas vero scripturas marmorum in tabulis aeri incisis subiiciendas oculis curauit. Textui apposuit versionem latinam ad litteram; subiunxit tum metricam interpretationem Salmasii, correctam a se passim melioribusque lectionibus accommodatam, tum italiam, quam ipse iussu Principis sui composuit. Saepe ei ad tollendas deprauationes profuit ingenii sagacitas; ad difficultates verborum et rerum expediendas interior tum linguae, tum magis etiam historiae atque antiquitatis cognitio; ad nutriendos denique et delectandos lectores copia multarum rerum, quas in Commentario insigni cum eruditionis pariter atque perspicuitatis laude exprompsit. *Eichst.*

IV. Inter Polemonis discipulos ^{α)} celeberrimus facile fuit AELIVS ^{γ)} ARISTIDES ^{ζ)} *Eudæmonis* F. *Adrianensis* ^{αα)}, qui Athenis praeterea Herodem Atticum, Pergami Aristoclem audiuit: praeceptorem quoque ac nutricium suum tom. I. pag. 143. 159. 489. laudat *Alexandrum Cotygaensem*. [et probabiliter a Smyrnaeis ciuitatis iure donatus est: unde acciderit, ut nonnulli eum male facerent Smyrnaeum.] Sophista apud Smyrnenfes disertus, [Atticorum vett. oratorum non vim quidem, sed veneres atque elegan iam imitatus.] suavis et cultus inprimis. Vix umquam ex tempore voluit dicere, sed studiose potius praemeditatus, negans, se esse ex iis, qui vomant orationes, sed ex iis, qui cum studio elaborare soleant. *ὁ γὰρ, inquit, ἐσμὲν τῶν ἐμὲντων, ἀλλὰ τῶν ἀκριβέντων* ^{bb)}. Floruit sub

^{α)} Suidas in *Ἀριστέδης, Διονύσιος Ἀρεωπαγ. et Πολέμων. Auctor vetus ὑποθέσεως in Panathenaeum Aristidis.*

^{γ)} *Aelium* ipse se vocat Aristides t. 2. p. 289. t. 1. p. 627. ed. Steph. [De nominibus eius est copiosus Masson. §. 1.]

^{ζ)} De *Aristide* egerunt *Philostratus* de sophist. lib. II. cap. 9. ubi conf. p. 581. sqq. Olearii notas. Quaecumque autem de Aristide narrat Philostratus, ea se a *Damiano* habere fatetur ipse.

Photius in biblioth. cod. 246. 258. *Suidas Lex.* h. v. t. I. p. 323. *Eudocia* pag. 65.

Canter. in prolegom. ad suam Aristidis versionem. Illa vero repetita sunt in edit. Steph. et Iebbiana.

Tillemont hist. des Emper. t. II. p. 411. in vita *M. Aurelii*, art. 31. Inprimis

Io. Masson in collectione historicis Aristidis annum et vitam spectantibus, ordine, quantum licuit, chronologico digestis, et praefixis *Aristidis* Opp. per S. Iebb. tom. I. *Harl.*

^{αα)} Ex *Ἀδριανῶς* siue Hadrianopoli, ciuitate Bithyniae, quae regio Ioniae antea Mysia dicta. Confer *Holstenii* animaduersiones ad Ortélium pag. 89. [et *Masson* §. III.] Fuit ibi *Ἀδριανῶν*, hoc est *Hadriani templum*, cuius mentio apud *Aristidem* Orat. 1. sacra t. I. pag. 491. *Ἀδριανῶς θήρας* memorat bis, tom. I. p. 500. de qua vrbe *Malalas* in Chron. pag. 366. *Μυσία πεδία* meminit, Aristides tom. I. p. 503. *Ἀδριανῶν* Orat. 3. tom. I. p. 546. 547. *Fabr.* Ab *Eudocia* diserte vocatur filius *Εὐδαίμονος φιλοσόφου* et *καὶ ἱερῆος γενομένου*. de quo multus est *Masson* §. II. et locum *Suidae* sic corrigi: οἱ δὲ Εὐδαίμονι ἢ τὸν πατέρα, ἀλλ' αὐτὸν γράψαν. *Masson* vero §. III. 12. animaduertit primum, Olearium ad Philostratum confudisse *Ἀδρια-*

νῶς θήρας cum *Ἀδριανῶς*, dein *Fabric.* h. l. Hadrianopolim haud distinxisse ab Hadrianis, omnino diuersis, nec regionem Ioniae fuisse ullam, quae Mysia aut Bithyniae essent dictae. *Harl.*

^{bb)} *Philostratus* in Aristidis vita lib. 2. de Sophistis cap. 9. pag. 583. *Eunapius* in Proaeresio p. 112. et auctor *ὑποθέσεως* in Panathenaeum, (Sopater fortassis vel Metrophanes,) cuius verba ascribam: Τῷ δὲ Μάρκῳ φοιτήσαντος ταῖς Ἀθήναις ὁ μὲν Ἀδριανὸς Σοφιστὴς, (confer. *Suidam* in *Ἀδριανῶς*.) ἀπὸν παρέχοντα πάντας ἐξέπληξε. πᾶν γὰρ ὁ ὠρίετο αὐτὸς σχεδιάζων ἐλεγε. Πρὸς τῷτο δὲ ἔπεν ὁ Ἀριστέδης τῷ Μάρκῳ παρὰν καὶ αὐτὸς ἐν Ἀθήναις, ὅτι ἡμᾶς τῶν ἐμὲντων ἂν ἐσμὲν, ἀλλὰ τῶν ἀκριβέντων καὶ τῶν ἀρεσκόντων. ἀλλ' ὅμως ἀπὸν καὶ αὐτὸς πλεὺς ἐξέπληξε, καὶ ἐτιμήθη σφόδρα. Non Athenis, sed Smyrnae hoc ad Marcum dixisse Aristidem, Philostratus ex Damiani Ephesii fide scribit, [et comprobant Olearius ad Philostratum, atque Masson ad a. Chr. 177. nr. 5.] fateturque de argumento orationis, quam coram imperatore Aristides dixerit, sibi non constare. Auctor tamen ille *ὑποθέσεως* addit etiam argumentum orationis, itemque alia, quibus hoc Athenis contigisse firmat. Nimirum Aristidem voluisse tunc Panathenaeum dicere, et ab Herode Attico, qui eius ingenio inuideret, fuisse prohiberi: itaque aliam frigidam orationem huius argumenti velut a se recitandam Herodi exhibuisse, veniaque dicendi ita ab illo impetrata, eum, quem habemus, Panathenaeum cum omnium admiratione et plausu dixisse. Βαλόμενος δὲ τότε ἀπὸν τὸν Παναθηναϊκὸν ἐκαλέετο παρὰ Ἰερῆα τῷ σοφιστῇ τῷ Ἀθηναίῳ, ὡς δυνάμει, τῷτο μὲν ὅτι αὐτὸς ἦν τότε ὁ τὸν θρόνον ἐπέχων τὸν σοφιστικόν; καὶ ἀπὸ ὑπάτων κατήγετο, τῷτο δὲ ὅτι καὶ Μάρκος αὐτῷ φίλος ἦν. κατὲ γὰρ ἑρμὸν θησαυρὸν, ἡδὺ τῇ βασιλῇ αὐτὴν ὁ δὲ βασιλεὺς ἤπε, κέχρητο αὐτῷ. αὐτὸς δὲ προσέειπεν αὐτὴν τῇ βασιλῇ, ἔφη ἄναξ ὑπὲρ ἰδιώτην τὸν θησαυρὸν. ὁ δὲ βασιλεὺς

sub Hadriano iam, (vide orat. IV. sacr. T. I. pag. 616. ^{cc}) et Antonino Pio, sed quem Ἀντωνῖνον τὸν αὐτοκράτορα τὸν πρεσβύτερον ^{dd}) appellat, est M. Aurelius Antoninus, cui Athenis, vel vt Philostratus, in Ionia circa A. C. 176. innotuit, et ab eo postea restaurationem Smyrnae, A. 178. terrae motu euerfae, impetrauit ^{ee}) vnde etiam Aristidi, velut οἰκιστῇ suo, statuum aeneam ^{ff}) prope Aesculapii aedem posuere Smyrneuses ^{gg}). Itinerum ^{hh}) morborumque suorum, quibuscum per decennium ⁱⁱ) conflictatus est, historiam, et quomodo per somnia ab Aesculapio σωτήρι et Sarapide Isideque monitus valetudinem curaverit, fuse narrat ipse, Dei quidem iussu ^{kk}) vt ait, in orationibus sacris, licet non deessent ex amicis ^{ll}), qui nimis deditum somniis reprehenderent, et omnia alia saepe suaderent medici ^{mm}). Per eadem somnia et voces diuinas, crebrius repetitas, ad eloquentiae studium ⁿⁿ) inuitatum, ac tantum non coactum se scribit, tanto cum successu, vt omnes oratoris virtutes vnum se esse complexum non diffiteatur ipse t. 3. pag. 706. et Socratis, Platonis, Thucydidis et Demosthenis facultatem vel aequare ^{oo}) vel superare ^{pp}) multis sit creditus et sibi ipsi per somnium αἰγῆτηςτος περὶ λόγος ^{qq}) et alter visus fuerit esse Demosthe-

B 3 nes.

αἰεὺς πάλιν ἔπει πρὸς αὐτὸν, καὶ κατάχρησθαι. Μὴ δυνάμενος ἔνθα διὰ τὸν φόβον τῶν Ἡρώδων, μηχανῇ αὐτὸν μεταλλάξαι. Ἀναδέμενος γὰρ αὐτῷ ἄλλον Παναθηναϊκὸν εὐτελεῖ καὶ ψυχρὸν, ὃς καὶ φέρεται, ἠδυνήθη λαβῆναι τὴν ἀδελφὴν τῶν λέγων παρ' αὐτῶν, νομίσαντος Ἡρώδου, ὅτι αὐτὸν μέλλει λέγειν καὶ ἀσχημονῶν. Εἰσελθὼν δὲ ἔπει τῶτον τὸν καὶ ἀναγινωσκόμενον καὶ θαυμάζομενον, καὶ πᾶν ἠδονίκησε. Λέγεται δὲ Παναθηναϊκὸς, διότι ἐν τοῖς Παναθηναϊκοῖς ἐλέγχθη.

cc) Ex quo tamen loco, vbi sophista narrat, se in somnio Hadrianum, imperat. vidisse, minus accurate collegisse Fabricium, Aristidem iam sub Hadriano floruisse, monet Masson §. IV. 8. Harl.

dd) Orat. I. sacra t. I. p. 463. 499. [conf. infra ad orat. 13 et 46.]

ee) Vide, quae infra ad orationem XLI.

ff) Philostratus p. 582. Aristides ipse Orat. I. sacra t. I. p. 486. [sed vide Masson. ad a. Chr. 179. 4.]

gg) Masson §. IV. demonstrare, validis viribus enititur; Aristidem natum esse a. V. 882. aer. vulg. 129. imperat. Hadriani XII. Cosl. Iuuentio II. et Marcello II. Idem §. V. copiose persequitur Aristidis educationem, litteras, quibus eruditus est, et, quos habuit praeceptores. Horum praecipuus fuit Alexander, Cotiaensis, s. vrbe Phrygiae Cotiae ortus, celebris grammaticus, (de quo infra ad orat. 12. sermo est.) Praeter ea audiuit quodammodo Herodem, nec non Aristoclem, sophistam, Pergami docentem: sectatus quoque est Poteimonem. Harl.

hh) Ad Aethiopiam vsque profectum, et Aegyptum quater totam perlustrasse se scribit tom. 3.

p. 552. 568. 576. seq. tom. 2. p. 375. Fabr. De peregrinationibus Aristidis, lotionibus, ab Aesculapio imperatis, muneribus, honoribus, somniis, a diis missis, aliisque rebus; quae illi contigerunt, fufius differit Masson. §. VI. Harl.

ii) S. potius XIII. annos, quum exeunte anno Chr. 159. aegrotare coepisset, notante Masson. in primis §. VII. 1. a. Chr. 172. autem aetat. 43. f. 44. liberatus est a morbo. V. eumd. ad a. 172. Harl.

kk) Id. Orat. 2. sacra p. 512 et 515. vbi etiam titulum ἱερῶν λόγων ex somnio se accepisse refert. Confer, quae infra ad orat. XXIV. seq. Ἐφημερίδας vocat Philostratus, cuius loco illustrando adde Synefum de insomniis, pag. 155. Fabr. Aristides homo credulus ac mire superstitiosus fuisse videtur, omnia somniis et Aesculapii iussibus vane tribuens, iactor suarum laudum et dignitatis, v. orat. VI. tom. I. p. 68. 70. seq. Harl.

ll) Orat. I. sacra pag. 505. t. I.

mm) Id. pag. 504. 509. 550. 558.

nn) Orat. 4. sacra t. I. p. 573. seq. 579. seq. 590.

oo) Id. p. 573. σοὶ πρόπασσι λόγοι σὺν Σωκράτει καὶ Δημοσθένει καὶ Θουκυδίδει. Adde pag. 595. vbi Platone nihil se inferiorem in Epistolis scribendis inuit, et t. 3. pag. 525. seq.

pp) Id. pag. 576. Ἐπῶτα λέγειν περὶ τῶν λόγων ἐμῶν εἰς ὅσον προβεβηκότες εἶναι, μνησθῆναι μὲν δὴ Πλάτωνος καὶ Δημοσθένους, ἐφ' οἷσπερ ἐμνήσθη ἑκάτερος, ἀποτελεῦται δ' ἐπιθῆναι παρῆλθες ἡμῖν τῷ ἀξιώματι τὸν Δημοσθένη. Adde p. 596. seq.

qq) Id. p. 590. seq. vbi immortalem sibi apud posteros promittit gloriam, additque, se ita in eloquentia, vt Alexandrum M. in bellica virtute, summum

nes ^{rr}). Nihil fane videntur auribus eius dedisse, qui dixere eum *πρωτεύειν περὶ λόγους*, habueruntque pro coryphaeo suae aetatis, vt *Phrynichus* apud Phot. cod. CLVIII. p. 172. ac summo *μελετητῇ* ^{ss}). Libenter tamen subscribo Merici Casauboni sententiae, cui in notis ad M. Antoninum pag. 28. Aristides *venustissimi et cultissimi sermonis sophista, sed adeo, quod ex scriptis liquet, tum superstitiosus, tum φιλόδοξος*, vt fidem illi *οικόθεν* quod aiunt, *μάγειν*, multa, quae *Θεόδεν* sibi contigerint narranti, arbitrari mihi religio sit. Thema suum genethliacum [quod copiose persequitur Masson §. IV.] [P] promittit *Aristides* Orat. IV. sacra t. I. pag. 595. aitque habuisse leonem in medio coeli et Ioui sub leone quadratum stedissee a dextris Mercurium, ambos matutinos. In literis vnice se acquiescere testatur passim, praecipue tom. 3. pag. 724. Irenarcham siue *Φύλακα τῆς ἐρήνης* a praefecto Asiae, Seuero, creatum se narrat t. I. pag. 601. per *πόλισμα τῆς Μυσίας*, ibi haud dubie patriam suam, Hadrianopolin, intelligens. At suscipere illud constanter detrectauit, perinde vt *ἐκλογέως* siue coactoris officium, de quo pag. 611. seq. et *ἱερωσύνην κοινὴν τῆς Ἀσίας* pag. 613. pro qua sacerdotium Aesculapii a Smyrnaensibus passus est sibi dari ^{tt}). In patria etiam flaminem Dialem fuisse, Suidas auctor est. A M. Antonino, imperatore, autem et filio eius ^{uu}), Commodo, per litteras oblatam accepit immunitatem, eloquentiae praemium, quae illi cum magno honore et *σχήματι* ^{vv}) per omne vitae tempus fuit confirmata. Quoties diceret, auditus est maximo cum adplausu, (vide T. 3. pag. 705. seq.) et saepe tam frequenti auditorio, vt nihil praeter hominum capita conspiceres, nec vel manum usquam potuisses inferere, ὥς ἐδὲν ἦν πλὴν ἀνδράπων κεφαλὰς ὄραν, καὶ ἐδὲ ἀν τὴν χεῖρα διέσωσας μέσσην ἐδάμει, quae ipsius verba sunt Orat. V. sacra pag. 631. itaque auctor vetus ὑποθέσεως in Panathenaicum de alio Aristide iuniore recte accipit illud festiuium distichon, quo auditorum paucitas rhetori cuidam huius nominis exprobratur:

Χαίρειτ' Ἀριστίδε τῷ Ῥήτορος ἐπὶ μνηστῶν.

Τέσσαρες οἱ τοῖχοι καὶ τρία σφέλια.

Salvete Aristidis, rhetoris, septem discipuli,

Quaterni parietes, et terna subsellii.

Aelius

mum culmen attigisse, atque vt Pellam Alexandro, ita patriam suam se in lucem edito esse gloriaturam et p. 592. seq. 600. Deum se adpellatum et Theodorum [quod saepius et miris modis a deo, vt putabat, Aesculapio seruatus, vitam suam quasi dono, accepisset,] ac Sofimenem p. 627.

rr) Orat. I. sacr. t. I. p. 485. Ἐδόκην γὰρ ὡς ἐπὶ τῇ αὐτοῦ μελέτῃ τῶν λόγων Δημοσθένη τινὰ μεταχαρίζεσθαι, καὶ λίγαν δὴ πρὸς τὰς Ἀθηναίους ἡς ἐκείνος ὤν.

ss) Vide Orat. 4. sacr. t. I. p. 581 et 604. 608. t. 3. pag. 723. seq. Ipse ad Aesculapium tom. I. pag. 598. Δέσποτα Ἀσκληπιε' εἰ μὲν καὶ ὑπερέχω τε λόγοις, καὶ παρὰ πολὺ ὑπερέχω, ἐμοὶ μὲν ὕψιστον, τοῖς βασιλῆσι δ' εἰς ἐγγύστατον.

tt) Neque tamen eo functus videtur Massonio ad a. Chr. 165. nr. 9. qui nr. 10. sq. de *ἱερωσύνη κοινῇ τῆς Ἀσίας*, et Asiarchis, h. e. iis, qui id munus obierunt, docte agit. Harl.

uu) Ἐξ Ἰταλίας ἀφικνῶνται ἐπιστολαὶ μοι παρὰ τῶν βασιλείων, τῶ τε αὐτοκράτορος αὐτῷ καὶ τῷ παιδὶ, ἑλλας τε εὐφροσύνην ἔχουσαι καὶ τὴν ἀτέλειαν ἐπισφραγίζουσαι τὴν ἐπὶ τοῖς λόγοις. Vbi obserua, dici βασιλῆα Commodum, tantummodo adhuc Caesarem, nondum Imperatorem, t. I. p. 602. Immunitas illa perpetua fuit, vt patet ex pag. 604. Fabr. v. Massonada. Ch. 169. n. 5. sqq. et n. 4. ac n. 12. sqq. de Seuero atque munere Irenarchae. Factus quoque est Aristides Smyrnae Prytanis, et Seueri consiliarius. v. Masson l. c. nr. 14 et 15. Harl.

vv) Id. pag. 610.

Aelius Aristides M. Antonino, quem nona celebrauit oratione, superstes fuit, non item filio eius, Commodo, quo post patrem solo imperante obiit Smyrnae, (an alibi, incertum,) sexagenarius ^{ww}, vel etiam, vt est apud Philostratum, septuagenarius. Statuae eius, qualis in bibl. Vaticana cernitur, imago aere descripta sedentis et senis admodum, exstat in *Iac. Gronouii* Thesauro antiquitatum graecarum, volumine tertio. *Fabric.* Sed *Masson* §. I. nr. 2. propter formam litterarum et modum scribendi nomen, Ἀριστίδης Σμυρνεὺς dubitat, id monumentum in omnibus suis partibus antiquum esse, sincerumue, atque veram Aristidis nostri effigiem exhibere. Adde *Iosephi Bartholi* due dissertazioni sul Museo di Verona, e sopra un' Iscrizione di esso. Veronae 1745. Explicat is Inscript. quam ab Aegypti ciuitatibus quibusdam Aristides retulit, idemque de statua, a Smyrnensibus illi posita, et de ea, quae in bibliotheca Vaticana modo est, apte disserit. *Harl.*

V. Scripta Aristidis edita.

1. Εἰς Δία, ὕμνος ἀνευ μέτρως, oratio eucharistica [in cod. Paris. MMDCCCCXCV. cum multis aliis oratt. vt saepe,] pulcherrima ac plena pietatis ad Iouem, scripta ex voto, quum ex magna tempestate seruatus fuisset. tom. I. pag. 1. (Gr. f. 97. lat. f. 1. *Iebb.* tom. I. pag. 1.)

2. Μαντεύδοι Ἀθηνᾶ ^{xx}, In Mineruam diuinatricem, (quae τιμὰς παρ' ἀμφοτέρων βασιλέων, M. Antonino et Commodo ^{yy}) ipsi praedixerat p. 30.) oratio ex precibus et hymno mixta, qualem per somnium dicere sibi visus fuerat, tom. I. p. 16. (Gr. f. 70. Lat. f. 5.) Alius fuit hymnus in Mineruam, cuius prima verba ἴκεσθε Περγάμῳ νέοι, adfert Aristides oratione IV. sacra tom. I. pag. 586. Quoniam vero in hac oratione, quum Deam celebrasset, sub extremum de se quaedam subiungit, eam ob rem a nescio quo reprehensus purgat se recteque sese laudasse contendit infra orat. 50. professus pag. 661. se τῇ Θεῷ σὺν τῇ Θεῷ λόγον ποιῆσαι, et pag. 665. εἰς ὃν ἀνευ Θεῶν τάδε καινέται, ἀλλὰ παρέσης τῆς Ἀθηνᾶς.

3. Ἰσθμι-

^{ww}) Quod probabilius videtur *Masson.* in fine collectan. histor. nr. 8. sicque, ait, Aristides obiit a. Chr. circ. CLXXXIX, (189) triennio ante Commodi necem. *Harl.*

^{xx}) Hunc titulum reperio in edit. graeca Iuntina, licet in Graecolat. vocabulum Μαντεύδοι sit omisum. *Fabr.* In ed. *Iebb.* vbi incipit orat. a pag. 9. tom. I. inscriptio Μαντεύδοι Ἀθηνᾶ est restituta. At *Abresch.* in notis ad hanc orat. in Miscel. obss. crit. vol. V. p. 335. contra *Fabric.* disputans, vocab. et scripturam, μαντεύτοι, n. λόγοι, explicat. Idem sub Proc. Scuero, ab Aristide, suspicatur, hanc orat. scriptam esse a. aet. 35. Exstat haec in quinque codd. bibl. *Paris.* Atque propter codicum mssorum, qui ibi reperiuntur, multitudinem, breuitatis studio, ne in notitia codd. nomina singularum oratt. repetere cogar, singularum codd.

Parisin. suo quoque loco paucis indicabo. In nonnullis autem voluminibus plures interdum reperiri orationes, haud rarum mirumque erit. Multi codd. adscripta habent scholia; alia carent illis. *Harl.*

^{yy}) *Masson* tamen ad a. Chr. 162. nr. 16. contra *Fabricium* monet docetque, tribus argumentis vsus, et hanc orat. in Mineruam, et alteram (nr. 4. citat.) in Bacchi laudes non ad aetatem M. Antonini et Commodi, suae ad a. Chr. 178. esse referendas, sed pertinere ad Aristidis morbi initia annumque Chr. 161. atque an. Aristidis XXXII et XXXIII. atque potius designari M. Aurel. Antoninum et L. Verum, simul imperantes. Idem *Masson.* nr. 11. suspicatur, aliam ab Aristide fuisse scriptam de Minerua orationem, ista apologia (nr. 49.) vindicatam, quae vel perierit, vel nusquam facta sit publici iuris. *Harl.*

3. Ἴσθμικὸς εἰς Ποσειδῶνα, Isthmica in Neptunum, oratio tom. I. p. 31. (Gr. f. 101. Lat. f. 10.) [Iebb. tom. I. pag. 17.] dicta in Isthmiis, Neptuno sacris²²), vnde Corinthum laudans pag. 40. seq. Graeciae vocat ἀγορὰν καὶ κοινὴν πανήγυριν, non διὰ δυῶν ἐτοῶν, tertio quoque, vt fieri consueuerat, anno, sed semper et quotidie frequentandam, vibemque Veneris, cui inter omnes vrbes palma pulchritudinis, non minus quam inter Deas Veneri olim tribuenda sit. De Leucothea et Palaemone quoque subiungit nonnulla, felicitatem denique precatus βασιλεῖ τε τῷ μεγάλῳ [n. M. Aurel. Antonino,] καὶ γένοι ξύμπαντι τέττε, καὶ γένοι τῷ τῶν Ἑλλήνων. *Fabr.* Exstat in tribus codd. *Parisi.* *Harl.*

4. Διόνυσος²³). In Bacchum oratio, quem laudare a Baccho in somnis iussus fuerat, tom. I. pag. 81. (Gr. f. 72. Lat. f. 16.) [Iebb. I. pag. 28.] Nonnulla huius orationis loca illustrat *Io. Tristanus* in explicatione vasis antiqui, quo Bacchi sacrorum symbola adfabre sculpta exhibentur, tom. II. Historiae Imperatorum e numis priscis illustratae. Meminit Aristides [P] ὕμνων τε καὶ λόγων in Bacchum ab Orpheo, Musaeo et antiquis legumlatoribus pridem compositorum. [Haec et sq. in VII. codic. *Parisin.*]

5. Ἡρακλῆς, Herculis laudes, quas in Apollinis vestibulo dicere somnians sibi visus fuerat, tom. I. pag. 56. (Gr. f. 164. Lat. f. 17.) [Iebb. I. pag. 31.] Paeanis p. 64. memorati, cuius initium ἡ παιὰν Ἡρακλῆς Ἀσκληπιῖ, mentio etiam orat. IV. sacra tom. I. p. 587. Sed ille intercidit.

6. Δαλιδῶ εἰς Ἀσκληπιόν. In Aesculapium sermo. tom. I. pag. 65. (Gr. f. 97. Lat. f. 20.) [Iebb. I. p. 36.] Beneficia singillatim sibi ab Aesculapio exhibita praedicat p. 68. seq. nec tantum valetudinem ab eo sibi restitutam, sed etiam suppeditatam orationum et carminum materiam et argumenta, ipsaque verba pag. 71. effectumque, vt in Imperatorum familiaritatem veniret, et in praesentia eorum et Augustarum cum adplausu et gratia diceret, pag. 72.

7. Ἀσκληπιάδης, in Asclepiadas Podalirium et Machaonem, quos laudare ab Aesculapio per somnium iussus fuerat. *Fabr.* Coepit orationem dormiens habere, quam vigilans recitat. *Harl.*

Tom. I. pag. 73. (Gr. f. 71. Lat. 23.) [Iebb. I. pag. 41. in VII. codd. *Parisin.*] Celebrat et Hippocratem p. 79. ex Asclepiadarum posteris inclutum, et sorores illorum p. 82. Ἰασώ, Πανάκειαν, Ἀγλήν et Ὑγίειαν. *Fabr.* Haec oratio videtur *Maffon* ad a. Chr. 180. nr. 6. omnium postrema, et forte, postquam Commodus aliquot iam annis regnauerat, exarata fuisse. *Harl.*

8. Εἰς τὸν Σάραπιν, ad Sarapim, a quo seruatum e tempestate se memorat, oratio siue hymnus eucharisticus ex voto scriptus in Serapidis festo, Alexandriae celebrato. [Hoc negat *Maffon* §. VI. nr. 17.]

Tom. I.

22) A. Chr. 175. Aristid. aet. 46 et 47. confer *Maffon* ad illum a. Chr. *Harl.*

a) *Maffon* ad a. Chr. 170. nr. 4. censet, ad illum annum aer. vulg. Aristid. aet. 41. 42. morbi

cuius XI. referendas esse orationes in Bacchum et duas sequentes in Herculem atque in Asclepiadas item orat. 18. in puteum et orat. 12. in Alexandrum. *Harl.*

Tom. I. pag. 48. (Gr. f. 99. Lat. f. 27.) [Iebb. I. pag. 47.] Negat poetarum solorum esse, Diis hymnos facere, sed dignam hanc quoque et aptam sermoni (naturali maxime et antiquissimo) esse materiam: plura etiam oracula a Diis metro soluta edi pag. 87. Τὰ δὲ γε πλείω νῦν Δία χωρὶς μέτρας ἢ πρόμαχτις αὐτῇ ἢ ἐν Δελφοῖς, αἱ ἐν Δαδῶνῃ ἱερεῖαι, Τροφώνιος, τὰ ἐξ Ἀσκληπιῶς καὶ Σαράπιδος ὀνειράτα.

9. Eis βασιλέα, oratio de laudibus Marci Antonini, imp. dicta (Smyrnae vt opinor,) in *ἱερομηνίᾳ*. [in duobus codd. Paris.]

Tom. I. pag. 101. (Gr. f. 88. Lat. f. 32.) [Iebb. I. pag. 56.] Quum Antonini pietatem, iustitiam, aequitatemque, temperantiam, fortitudinem, prudentiam et felicitatem celebrasset: addit votum, vt Commodum, filium, vestigiis parentis insistere contigat. Σὲ δὲ, ὦ παῖ γενναῖε γενναίων, κατ' ἔχνος εἴη βάνειν τῷ πατρός. Τῷτο γὰρ ὥσπερ ἐν βραχέϊ πλείστον εἰρήσθω. Fabr. Add. Tillemont hist. imperator. tom. II. part. II. pag. 608. 194. Is cum Cantero, quem etiam sequutus est Fabricius, arbitrabatur, in hac oratione laudari M. Aurel. Antoninum, philosophum: secus sentit *Masson* ad a. Chr. 160. aet. Aristid. 31. 32. et a. 1. morbi, quo illo anno laborare coepisse Aristidem, commonstrat *Masson*. Docet igitur, locis ex illa oratione multis adductis, laudes, quibus Aristides ibidem imperatorem exornat, specialiter et vnice fere Antonino Pio congruere. Hinc orationem eis βασιλέα habitam esse censet extremis Antonini Pii temporibus, a. Chr. 160. Harl.

10. Ἀπελλαῷ γενεθλιακός, in natalem Apellae, Frontonis F. Apellae nepotis, ex Quadrati posteris, nobilissimi Pergamenorum, quem vna cum tota familia commendat Aesculapio. [In VII. codd. Paris.]

Tom. I. pag. 120. (Gr. f. 62. Lat. f. 38.) [Iebb. I. pag. 67.] *Masson* ad a. 180. nr. 5. euincere fludet, hanc orationem Pergami dictam esse ante a. Chr. 177. exitum, antequam Commodus mense circit. Sextili *Augustus* cum patre crearetur. Harl.

11. Eis Ἐτεωνέα ἐπικήδειος ^{b)}, laudatio funebris in Eteoneum nobilem Cyzicenum, discipulum suum pag. 136. in flore aetatis defunctum, ad Cyzicenos. [In III. codd. Paris.]

Tom. I. pag. 133. (Gr. f. 86. Lat. f. 42.) [Iebb. I. pag. 75.] De scolio in Harmodium ad quod pag. 141. adluditur, dixi supra c. 22. §. 14. n. 4. [vol. V. pag. 560.]

12. Ἐπὶ Ἀλεξάνδρῳ ἐπιτάφιος. Epistola de obitu et laudibus Alexandri, Cotyaensis, ἐν μυχῷ γήραος pag. 153. 157. super libris pag. 156. exstincti. Ad senatum populumque Cotyaensem: [in vno cod. Paris.]

Tom. I. pag. 142. (Gr. f. 86. Lat. f. 45.) [Iebb. I. pag. 80.] Hic est *Alexander* ille ex Asclepiadae schola grammaticus πολυμαθὲς αὐτός, quem περὶ παντοδαπῆς ὕλης libros 42. scripsisse Stephanus Byz. testatur, vbi de Cotiaeo, Phrygiae ciuitate, Alexandri huius patria, differit. Aristides vero illum pag. 143. 159. nutricium, praeceptorem, (adde tom. I. pag. 489.) patrem atque amicum suum adpellat, pag. 148. eius scholam, p. 146. 149. 152. eius artem laudat, et pag. 145. seq. 158. celebrat tamquam communem quemdam praeceptorem

b) Haec oratio et or. f. lamentatio in Smyrnam, terrae motu concussam, est in *Io. Patusae* encyclopaedia philolog. vol. III. p. 389 et 393. Harl.

rem Graeciae, communeque eruditionis *ταμιεῖον* et promptuarium, et qui omnes disciplinas calluisset, atque alios docuisset sine invidia. Libris, quos emendauit, nomen semper Alexandri *Κοτυαέως* adscripsisse, testatur pag. 151. At *Ὀμηρικὴν συγγραφήν* pag. 153. potius de Homeri ipsius prœmatis intellexerim, quam cum erudito interprete de Homericis Alexandri commentariis. Rogat denique in hac epistola Aristides Senatui populumque Cotaensem pag. 158. seq. ut uxoris et liberorum Alexandri rationem habere, eosque alere de publico velint. Dolens ipsum morte praereptum, unde scripta, quae Aristides sua ipsi recognoscenda tradere volebat, *ἀναγράψαι* siue recensere non potuerit, pag. 159. Citatur hic Alexander *ὁ Κοτυαεύς* plus simplici vice a Porphyrio in quaestionibus Homericis, ab auctore Etymologici M. et ab Eustathio ad Iliad. λ. pag. 803. Cum hoc Alexandro, Cotaensi, antiquiorem *Alexandrum Cornelium*, polyhistorum, patria Milesium, qui Syllae temporibus vixit, perperam confundunt viri docti, ut Abraham Berkelius ad Stephanum, et, quod miror, *Ionisus* II. 16. *Fabr.* Conf. supra in vol. I. pag. 503. nr. V. *Burette* in Mem. de l'Acad. Par. des I. et R. L. tom. X. pag. 253. qui iure sequitur Fabricium; in primis *Masson* §. V. nr. 3. sqq. ubi quoque notionem artemque *τεχνικὴν*, *ἐξηγητικὴν* et *κριτικὴν* Grammatici antiqui, adeoque Alexandri explicat, et memorat duplicem orthographiam voc. urbis, num *Κοτυαέων*, quod voluit ex codd. et vet. edition. Cellarius, an, quod post Holstenium et Berkelium ex nummis probare et defendere fusi-
nuit Masson, *Κοτιάειον*, sit scribendum. *Harl.*

13. *Παναθηναϊκὸς*, Panathenaica oratio, Isocratis ^{c)} imitatione composita [P], in qua luculenta Athenarum velut totius Graeciae *πρωτανείς* pag. 312. laus, petito praecipue argumento ex iis, quae de illis Theopompus, Xenophon, Thucydides et Herodotus tradiderant, et quae ante tempora ab his descripta contigerunt. Tom. I. pag. 160. (Gr. f. 4. Lat. f. 51.) [Iebb. I. pag. 91. cum scholiis graecis ad magnam orationis partem f. vsque ad pag. 104. *Masson* ad a. Chr. 180. n. 4. suspicatur, illam orat. habitam fuisse circ. a. C. 175.] Hanc eximiam orationem, ex qua excerpta apud *Photium* Cod. CCXLVI. Aldus graece edidit ad calcem Isocratis sui Venet. 1513. fol. praemissa veteris scriptoris graeci *ἐπεθίσει* siue argumento, quod varia nos docet, quae alibi frustra quaeras, et ex quo, licet non nominato, pleraque hausit doctissimus Canterus in sua ad Aristidem praefatione. Illius argumenti pars tantummodo exstat in editione graeca Aristidis Florentina, sed in latina et graecolatina plane est omissum ^{d)}. Recudi itaque curauit graece *Lam. Normannus* ad calcem Orationis Aristidis in inepte exultantes sophistas Vpsal. 1688. 8. Auctor nec inruditus nec inelegans vocatur ab *Allatio* de patria Homeri cap. 12. *Lambecius* autem et *Nesfelius*, qui eam repperunt in Codice Casareo, [et Iebb.] tribuunt *Sopatro*, sophistae Apameensi, sed non innuunt, ex Codicis MS. fide se hoc facere. Itaque adhuc licebit dubitare, num auctor sit Sopater ille, Iamblichi discipulus ^{e)}. Scholasten MS. graecum in
Pana-
the-

c) *Τελειος* Chil. XI. v. 662. de Isocrate:

καὶ τὸν εἰς Παναθήναια τὸν μέγιστον τῶν λόγων,
ὅς περ τὸν τῶν ἐσύλησεν ὅλον ὁ Ἀριστίδης.

d) [Iebb. in tom. 1. in fine elogiorum dedit *Sopatri*, Apameensis, prolegomena in Aristidem, e cod.

Bodlei. in integrum ferme, ut ait, restituta. Haud longe ab initio, f. columna VI. agitur de hac panathenaica oratione atque Isocratis imitatione, et quae Aristides ab Isocrate mutua sumisset, *Harl.*

e) Sed v. supra not. Fabr. ad §. IV. et infra ad orat. 46. *Harl.*

Panathenaicum Aristidis laudat *Fulvius Ursinus* ad Simonidis fragmenta pag. 331. In illo argumento [column. III. ed. Iebb.] inter alia legas, Aristidem, quum Panathenaicum Athenis dicere vellet, prohibitum fuisse ex invidia ab Herode Attico, cuius tum magna erat auctoritas, quod et gratia valeret apud imper. M. Antoninum, et oratorio throno apud Athenienses praesideret, itaque dolo contra invidiam vsu aliam quamdam Panathenaicam exilem et ineptam Herodi tamquam recitandam obtulisse, atque eo pacto veniam dicendi consequutum, praestantissimam hanc cum summa laude pronunciasse. Ista, addita Canteri versione, H. Stephanus quoque eximiae suae Isocrati editioni adiunxit A. 1593. fol. Areopagitici iudicii laus occurrit tom. I. pag. 185. seq. [In tredecim codd. Paris. exstat. Quibusdam, num. MMDCCCCXLVIII. MMDCCCCXLIX. MMDCCCCCLI. MMDCCCCCLIII. aliisque modo plura adiecta sunt scholia, modo pauciora.]

14. *Eis 'Ρώμην.* Laus verbis et imperii romani disertissima, dicta Romae ex voto, cum ex itinere incolumis euassisset.

Tom. I. pag. 344. (Gr. f. 79. Lat. p. 108.) [Iebb. I. p. 197. in quinque codd. Parisin.] Graece hanc quoque orationem Aldus Isocrati subiecerat, Venet. 1513. fol. ^f] et cum Canteri versione H. Stephanus A. 1593. fol. Latine vertit ante Canterum [P] *Scipio Carteromachus* Florent. 1519. 8. ⁸). Collatione praecipue perfici et graeci imperii Aristides ostendit, romano nihil umquam par fuisse, nihil secundum: et in extrema oratione p. 398. imperatorem praesentem (M. Antoninum), ait, tantum praestare aliis ante ipsum imperatoribus, et parente (Antonino Pio,) quantum ceteros ille anteciat: et habere imperii *κοινωνὸς δίκαιος παῖδας ὁμοίους ἑαυτῷ, πλείους ἢ τῶν πρὸ αὐτῶν τις*, quibus verbis ad Verum, generum, et filium, Commodum, respicit. *Fabr. Masson* ad a. Chr. 160. aet. Aristidis XXXI. XXXII. morbi 1. et Anton. Pii XXII. XXIII. §. 5 et 6. primum existimat, Aristidem illo anno Romae ad Iulium saltem medium degisse, neque tamen vtut nolit prorsus autumare, propter morbi acerbicatem, illum tum temporis orationem *εἰς 'Ρώμην* dixisse; id minus verisimile esse censet, aut saltem eam ab ipso ante profectionem fuisse excogitatam paratamque, vt Romae diceretur, atque postea expolitam atque ornatam, nec non editam fuisse, quasi reapse fuisset in vrbe et publice perorata. Dein pluribus argumentis it demonstratum, imperatorem tum regnantem sic laudari, vt solus *Antoninus Pius* sit euidenter intelligendus; filios enim, quos imperator, qui tum vnus solusque regnabat, imperii quodammodo participes habuisse dicitur, fuisse *M. Aurelium* ac *L. Verum*, quos Antoninus Pius iam adoptasset, ipso adoptato ab Hadriano: tum *Marcum Aurelium* numquam plures habuisse filios simul cum ipso imperii consortes; talem quidem, sed solum, dici potuisse *Commodum* ab a. Chr. 175-177. quo *Augustus* creatus reuera cum patre regnavit: at enim isti biennio haud posse adscribi orationem, vt quae scripta, dum (pag. 378. 393.) pax vbique floreret; quum contra per totum M. Aurelii imperium tot tantaque bella saeuirent, vt vix vno alteroque

C 2 anno

f) Exemplo, in bibl. Leideni quod seruatur, notas adscripsit vir doctus, v. Catal. illius bibl. pag. 245. add. *Maittaire* A. tom. II. p. 808. et supra in vol. II. pag. 795. vbi altera quoque edit. Aldina, a. 1534. fol. memoratur. In Thottii quidem cat. tom. IV. p. 14. Aristidem inesse, tradi-

tur, eius tamen nomen omittitur in Serie dell' ediz. Ald. pag. 67. *Harl.*

g) In Iuntina edit. scriptorum historiae Augustae, conf. *Bandini* ann. Iuntar. typogr. II. p. 130. seq. *Harl.*

anno pax esset; illis praeterea temporibus *Antoninum Pium*, non, *M. Aurelium*, dici potuisse, plures simul habuisse liberos, quam vllum maiorum: et quae sunt reliqua, vberius exposita a Massonio. *Harl.*

15. *Σμυρναϊκὸς πολιτικὸς* in laudem Smyrnae oratio. [in cod. vno Paris.]

Tom. I. pag. 400. (Gr. pag. 69. Lat. pag. 126.) [Iebb. I. p. 229.] Coram imp. Antonino et Commodo, habita est circa A. C. 179. [vel potius circa a. 176] vide tom. II. p. 376. quanquam pag. 402 et 411. vnum tantum adloquitur. *Fabr.* v. Masson. ad a. Chr. 176. qui quidem haud conatur definire, vtrum oratio reapse fuerit coram imp. M. Aurelio, dicta, nec ne; quamuis constet, illum imp. fuisse Smyrnae, et Aristidem coram illo publice dixisse. *Harl.*

16. *Πανηγυρικὸς ἐν Κυζικῷ περὶ τῆς ναῖς*, Panegyricus extemporalis in laudem Cyzici, urbis, iubente per somnium Aesculapio, (vt ipse refert pag. 412. et Orat. quinta sacra tom. I. p. 623. seq.) dictus in dedicatione magnifici templi Cyziceni. [Est in VIII. codd. Paris.]

Tom. I. pag. 412. Gr. f. 60. Lat. f. 130.) [Iebb. I. pag. 236.] Obiter pag. 423. seq. laudat. M. Antoninum, quod imperii consortem ac participem fratrem, Verum, (A. C. 161.) adsciuerit, ὃ θάυμαστὸν τῆς μηδὲν δεσμένῃ βασιλεύειν εἰ μὴ σὺν τῷ ἀδελφῷ. p. 424. De itinere suo Cyziceno vide, si placet, quae tradit Aristides tom. I. orat. V. sacra pag. 634. seq. *Fabr.* Anno Chr. 167. fuisse hanc orationem habitam in primo Aristidis itinere Cyziceno, copiose docet *Masson* ad a. Chr. 167. nr. 3. sqq. et de vrbe, templo, festoque, agit vberime. De altero itinere Cyziceno, et de certaminibus quinquennialibus, Cyzici celebratis, quae ibidem etiam Olympica sint vocata, multus est *Masson* ad a. Chr. 171. *Harl.*

17. *Εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος* in laudem Aegaei maris oratio, quam, quum ex Italia per illud domum reuersus esset, composuit.

Tom. I. pag. 432. (Gr. f. 99. Lat. f. 137.) Iebb. I. pag. 247. in quatuor codd. Paris.]

18. *Εἰς τὸ Φρέαρ τῆς Ἀσκληπιῖδος*, Laus putei sacri Pergameni in templo Aesculapii: [habita est or. a. Chr. 170. v. *Masson* ad h. a. nr. 4.]

Tom. I. pag. 440. (Gr. f. 64. Lat. f. 139.) [Iebb. I. pag. 252. in duobus codd. Paris.] Inter alia refert, huius putei aquam coecis vitum, mutis sermonis vsum restituisse, et aliis grauissimis malis homines leuasse pag. 446. Πολλοὶ μὲν γὰρ τέτρω λησάμενοι ὀφθαλμοὺς ἐκαμίσαντο, πολλοὶ δὲ πίνοντες σέρονον ἰάθησαν, καὶ τὸ ἀναγκαῖον πνεῦμα ἀπέλαβον. τῶν δὲ πίδαας ἐξώρῳσσε, τῶν δὲ ἄλλο τι ἦδη δὲ τις πίων. ἐξ ἀφάνεος φωνῆς ἀφῆκεν, ὥσπερ οἱ ἀπορρήτων ὑδάτων πίνοντες μαντικαὶ γινόμενοι. τοῖς δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἀρῶσθαι αὐτὴν ἄλλης σωτηρίας καθέστηκε.

19. *Ἐλευσίνιος*, Querela de templo Cereris in Eleusine incenso atque exusto.

Tom. I. pag. 448. (Gr. f. 68. Lat. f. 142.) Iebb. I. pag. 256. In V. codd. Paris.]

20. *Μοναδία ἐπὶ Σμύρνη*, Deploratio Smyrnae, terrae motu A. C. 178. obrutae. *Fabr.* v. *Masson* ad h. ann. *Harl.*

Tom. I. pag. 455. (Gr. f. 64. Lat. f. 144.) Iebb. I. pag. 260. Exstat in XI. codd. bibl. Paris.] Aristides ipse Aesculapii monitu illo tempore vrbe excesserat, vt scribit tom. I. pag. 462. 562. et tom. II. pag. 292. De illo terrae motu confer, si placet, *Tillemontii* Hist. Imperatorum tom. II. p. 686. seq. Hoc porro loco sequi debebat, quae infra num. 41. exstat Aristidis epistola ad Imperatores pro Smyrna instauranda, et cuius ineminit tom. I. pag. 461. 473. *Fabr.* Hoc et duo sequentia opuscula *Henr. Stephanus* recepit in collectionem, inscriptam: *Epistolai, dialogi breues, oratiunculae, poematia, ex variis utriusque linguae scriptor.* 1577. 8. *Harl.*

21. Παλινωδία ἐπὶ Σμύρῃ καὶ τῷ ταύτης ἀνοικισμῷ, epistola ad Graecos, qua restauracionem Smyrnae gratulatur. Tom. I. pag. 460. (Gr. f. 66. Lat. 146.) [Iebb. I. pag. 263. et *Masson* ad a. Chr. 179. Est in octo codd. Paris.]

22. Προσφωνητικὸς Σμυρναϊκός. Gratulatio de Smyrna post terrae motum insigniter restaurata.

Tom. I. pag. 42. (Gr. f. 67. Lat. f. 150.) [Iebb. I. pag. 269.] Scripta ad Commodum, imp. absentem, M. Antonino iam defuncto ^{h)}, vnde pag. 473. Τὰ μὲν ἐν παλαιὰ μέμνησαι κατὰ τὴν πρώτῃν ἀνάστασιν ἀρχὴν, ἣν τῷ Πατρὶ συνερχες etc. Hanc quoque p. 478. παλινωδίαν vocat, τοιαύτη τις ἡμῖν, inquit: τῆς τύχης ἢ περὶ τὴν πέλιν γέγονε παλινωδία. Quod porro ad Smyrnae laudem inter alia memorat ⁱ⁾, Homerum ex ea ortum, (confer *Allatium* de patria Homeri cap. 12.) in eius partem laudis venit et ipse Aristides, a Smyrnaeis donatus ciuitate, atque adeo illi, velut patriae, futurus ornamento, vnde *Aeneas Gazaeus* epist. 18. ἔσω Σμυρναῖος Ὀμηρος, Ἀριστίδης κοινωνεῖτω τῆς φιλοτιμίας. Et Epigramma Vetus:

Νῆκος Ἀριστίδης Ἰάδων κατέπαυσε πολίων
Τὸ πρὶν Ὀμηρεῖς ἔχον ὑπὲρ γενεῆς,
Φασὶ γὰρ πᾶσαι, Σμύρῃ τέκε δ᾽ αὖν Ὀμηρον,
Ἡ καὶ Ἀριστίδην ἔγγορα γαναμένη. *Fabr.*

Gottl. Wernsdorf in nota msta ita reddidit versibus lat.

Finit Aristides certamen, quod prius inter
Urbes de patria Maeonide fuerat:
Conspirant cunctae; produxit Smyrna poetam,
Haec et Aristidem rhetora progeniuit. *Harl.*

23. Ἰερῶν λόγων sacrorum fermonum ^{k)} primus tom. I. pag. 479. (Gr. 167. Lat. 154.) [Iebb. I. pag. 273.]

24. Secundus tom. I. pag. 511. (Gr. f. 170. Lat. f. 164.) [Iebb. I. pag. 291.]

25. Tertius tom. I. pag. 546. (Gr. f. 174. Lat. f. 175.) [Iebb. I. pag. 309.]

C 3

26. Quar-

^{h)} A. Chr. 180. quo anno etiam exarata esse videtur haec epistola, iudice *Masson*. ad illum et ad a. 176. *Harl.*

ⁱ⁾ In quinque codd. bibl. Paris. exstant oratt. sacrae. *Harl.*

^{k)} Hic est: Σμυρναῖος ποιητὴς tom. II. p. 306.

26. Quartus tom. I. pag. 568. ¹⁾ (Gr. f. 176. Lat. f. 183.) [Iebb. I. pag. 321.]

28. Quintus tom. I. p. 617. (Gr. f. 180. Lat. f. 199.) [Iebb. I. p. 347.]

28. Sextus siue sexti fragmentum tom. I. pag. 646. (Gr. f. 183. Lat. f. 208.) [Iebb. I. pag. 362.] Hunc enim postremum ex sacris sermonibus inexpectato [P] correptus morbo mortisque, perficere Aristides non potuit. [conf. *Masson* ad a. Chr. 171. nr. 1.] Graecum scholion ad Ptolemaei Harmonica III. 14. ὁποῖον καὶ Ἀριστίδης ὁ Ῥήτωρ ἐπεπόνθει τὸν γὰρ τελευταῖον τῶν ἱερῶν λόγων αὐτῷ τελειῶσαι ἐκ ἔφθασεν ἐδ' ἐκείνος, ἐτελεύτησεν γὰρ πρότερον, νόσῳ χρησάμενος ἀπροσδοκῆται. Inscriptis autem sacros hos sermones, quia praecipue continent narrationem de ratione, qua ante multos annos, (vide orat. 3. sacra tom. I. pag. 565) per varia somnia curam Aristidis gesserint Dii, inprimis Aesculapius, in morbo decem [rectius tredecim] annorum. (Orat. 4. sacra tom. I. pag. 568.) Quamquam et iterum suorum historiam et alia de se in iisdem auctor perstringit, vnde Philostratus *ἱερὰ ἱσθία* βιβλία, ait, esse quasdam veluti ephemerides de Aristidis vita, lib. 2. Vit. Sophistar. c. 9. n. 1. Meminit Aristides ipse Orat. in Aesculapium t. I. p. 67. 71. Saluius, consul, qui memoratur Orat. 2. p. 515. fasces gessit A. C. 175. Anno 15. M. Aurelii, imp. ^{m)}. Dicuntur itaque hi libri λόγοι ἱεροί, quod sermones cum Deo contineant, vt docet t. 3. p. 670.

29. Περὶ τῆς πέμπτης βοηθείαν τοῖς ἐν Σικελίᾳ, Suaforia ad Athenienses pro auxiliis nouis, Niciae mittendis ⁿ⁾, quum Syraculas in Sicilia obsideret, Olymp. XCI. 3. et non reuocanda classe.

Tom. II. pag. 1. (Gr. f. 36. Lat. f. 209.) [Iebb. I. pag. 363.] Huius orationis suae praecipua argumenta repetit Aristides, analyseos exemplum quoddam traditurus lib. de dictione ciuili pag. 314. seq. [Exstat in VIII. codd. Paris.]

30. Εἰς τὸ ἐναντίον, Σικελικὸς β'. Suaforia de auxiliis Niciae missis iterum reuocandis.

Tom. II. pag. 27. (Gr. f. 38. Lat. f. 217.) [Iebb. I. p. 376. In VII. codd. Paris.] Hae duae orationes apud *Philostratum* pag. 584. inscribuntur, οἱ βαλευόμενοι οἱ περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ, atque referuntur inter eas, e quibus inprimis, quantus fuerit orator Aristides, appareat. Illas perditis male accensuit praestantissimus Canterus, vt a viris eruditis, *Lam. Normanno* ad orat. in inepte exulantes sophistas, et *Godfrido Oleario* ad Philostrati vitas sophistarum pulcre obseruatum.

31. Ὑπὲρ

^{l)} De Aristidis hymno in Apollinem, Romae iam a. Chr. 160. composito, et in hoc quarto sermone pag. 582. memorato v. *Masson* ad a. Chr. 160. nr. 4. *Harl.*

^{m)} Sed *Masson* ad a. 161. dubitat, *Julianum*, consulem, a. 175. esse cum Onuphrio Panuinio dicendum *Saluium Iulianum*, Iuliani imper. auunculum; neque censet, verba graeca in orat. II. vbi iste de Saluio locus est, Σαλβία τῇ νῦν ὑπάρτα, ne-

cessario designare praefens tempus, quum particula νῦν interdum pro nuper, atque olim vel ante vsurpatur: contra ex Aristidis loco posse tantum colligi, existimat, *Saluium* (quocumque tandem cognomine vocatus sit,) *consularem* virum iam tum fuisse, quum Pergami degeret, Aristide illuc a. Chr. 161. veniente. *Harl.*

ⁿ⁾ Confer *Thucydidem* VII, 8. seq.

31. Ὑπὲρ τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνης, ad Athenienses pro pace Lacedaemoniis concedenda post cladem ad Pylum °), Spartanorum classi et exercitui illatam Olymp. LXXXVIII. 3.

Tom. II. pag. 56. (Gr. f. 41. Lat. f. 226.) [Iebb. I. pag. 391. In quatuor codd. Paris.]

[P] 32. Ὑπὲρ τῆς πρὸς Ἀθηναίους εἰρήνης, ad Lacedaemonios pro pace Atheniensibus concedenda, neque euertendis ex Thebanorum ac Corinthiorum sententia Athenis °), quum a Lacedaemoniis duce Lyfandro devictae essent Olymp. XCIV. 1.

Tom. II. pag. 72. (Gr. f. 43. Lat. f. 231.) [Iebb. I. pag. 399. Exstat in V. codd. Paris.]

33. Λευκτρικὸς ὑπὲρ Λακεδαιμονίων, α'. Suasoria ad Athenienses pro iuandis Lacedaemoniis, postquam in Leuctrica pugna a Thebanis Olymp. CII. 2. grauiter victi fuissent.

Tom. II. pag. 85. (Gr. f. 22. Lat. f. 236.) [Iebb. I. pag. 406.] Confer *Xenophontem* libro VI. rerum Graecarum pag. 649.

34. Λευκτρικὸς ὑπὲρ Θεβαίων, α'. Ad eosdem Athenienses pro iuandis post Leuctricam pugnam Thebanis ad Lacedaemonios funditus delendos. [*Leuctricae* sunt in decem codd. Paris.]

Tom. II. pag. 123. (Gr. f. 26. Lat. f. 248.) [Iebb. I. pag. 427.]

35. Λευκτρικὸς ὑπὲρ Λακεδαιμονίων, β'. Suasoria altera pro Lacedaemoniis iuandis.

Tom. II. pag. 164. (Gr. f. 30. Lat. f. 260.) [Iebb. I. pag. 448.]

36. Λευκτρικὸς ὑπὲρ Θεβαίων, β'. Suasoria altera pro iuandis Thebanis.

Tom. II. pag. 182. (Gr. f. 32. Lat. f. 266.) [Iebb. I. pag. 457.]

37. Λευκτρικὸς ἐ, ὑπὲρ τῶ μηδετέροις βοηθεῖν, nec Lacedaemoniis nec Thebanis auxilia mittenda, esse.

Tom. II. pag. 199. (Gr. f. 33. Lat. 272.) [Iebb. I. pag. 465.] Auctor antiquus ὑποθέσας in has quinque orationes, admirationi eas fuisse testatur, θαυμάζοντα δὲ πάντο ἐπὶ τῇ δεινότητι καὶ τοῖς ἐπιχειρήμασιν.

38. Φιλίππου διδοὺν αὐτῶντος παρὰ Θεβαίων ἐπ' Ἀθηναίους, ἤκισον Ἀθηναῖοι ἐκόντες αὐτὸς εἰς συμμαχίαν δίδόντες. Philippo, Olymp. CX. 3. per Boeotiam °) transitum in Atticam petenti Athenienses Thebanis suadent belli societatem secum inire, et auxilia ad Philipum repellendum offerunt.

Tom. II. pag. 220. (Gr. f. 44. Lat. f. 279.) [Iebb. I. pag. 477.]

39. Πρὸς Θεβαίους περὶ τῆς συμμαχίας, ad belli societatem a Thebanis cum Atheniensibus aduersus Philipum, regem, ineundam, suasoria altera.

Tom. II. pag. 247. (Gr. f. 47. Lat. f. 287.) [Iebb. I. pag. 490.]

40. Συμ-

o) Vide eundem IV. 15. seq.

p) Vide *Xenophontem* lib. 2. rerum graecarum, pag. 460. seq.

q) *Diodor. Sic.* lib. XVI. p. 475.

40. Συμβουλευτικὸς περὶ τῶ μὴ δεῖν κωμῶδεῖν. Ad Smyrnenses suaforia de [P] comoediis abrogandis, quarum maledicta et in verbis ac gestibus turpitudinem bonis moribus (iuuenum praecipue) ac pietati et sanae menti inimicam grauiter perstringit. *Fabr.*

Tom. II. pag. 274. (Gr. f. 84. Lat. f. 296.) [Iebb. I. pag. 504. in quinque codd. Paris.] Haec oratio separatim etiam lucem vidit graece et latine Lugd. 8. *non decere in fests Deorum, conuitiis vel infamibus comoediis uti. Oratt. duae;* ne quis publice comoedia quenquam perstringat, et de puteo Aesculapii; latine; *Arnoldo Ferrono* interprete. Lugduni apud Ioan. Tornaesium 1557. 8. *Harl.*

41. Ἐπιστολὴ περὶ Σμύρνης, Epistola, de Smyrna, terrae motu euerfa, ad imperatores, Marcum Antoninum et Commodum scripta A. C. 178. *Αὐτοκράτορι Καίσαρι Μάρκῳ Ἀντωνίνῳ Σεβαστῷ, καὶ Αὐτοκράτορι Καίσαρι Ἀνθρίῳ Κομόδῳ Σεβαστῷ, Αἰδίες Ἀριστίδης χαιρεῖν.* *Fabr.* conf. *Masson* ad a. Chr. 178. nr. 4. Exstat in VIII. codd. Paris. *Harl.*

Tom. II. p. 289. (Gr. f. 65. Lat. f. 301.) [Iebb. I. pag. 512.] Haec reponi debebat supra post num. 20. Ceterum imperatorem, Antoninum, vsque adeo permouit, vt lacrimas continere non potuerit, et instaurationem Smyrnae serio cogitatit curaritque. Vide *Philostrotum* f. 582. edit. Lips. et auctorem ὑποθέσεως in Panathenaicum.

42. Περὶ ὁμονοίας ταῖς πόλεσιν. Suaforia ad ciuitates Asiae, Pergamum, Smyrnam, Ephesumque, vt concordiam colant, nec de primatu inter se contendendo, mutuum sibi adferant exitium exemplo Athenarum et Lacedaemonis, quae, donec concordessent, Persas valuerunt profligare, summaque auctoritate, opibus ac felicitate vsae sunt, simulac vero inter se et cum Thebanis contendere coeperunt de principatu, sibi et Graeciae feruitutem contraxere. Praecipue pag. 329. monet, contentionem esse de mera umbra, quum omnes tamen subsint Romanis, et imperator ipse, M. Antoninus, pag. 335. per edictum concordiam illis commendauerit. Exempli quoque loco illis pag. 337. proponit τὸς πάντα ἀρίστους βασιλεῖς M. Antoninum et Verum, summa concordia tam vassum moderantes imperium. *Fabr.* conf. *Masson* ad a. Chr. 170. nr. 3. *Harl.*

Tom. II. pag. 297. (Gr. f. 160. Lat. f. 304.) [Iebb. I. p. 517. In septem codd. Paris.] Confer gemini argumenti *Dionis Chrysostomi* Orationes XXXVIII — XLII. et *Philostrotum* vita Polemonis, sophistae c. 2. pag. 531. *Fabr.* A *Carolo Valgulio*, Brixiano, latine versa est absque vlla nota, saec. XVI. 4. (v. Pinelli catal. II. pag. 171. seq.) nec non cum Dione de concordia in collectione: *Cleomedis*, (sic, pro *Cleomedis*) de contemplatione urbium excellentiarum disputatio: *Aristidis* et *Dionis* de concordia orationes. *Plutarchi* praecepta conubialia, eiusdemque de virtutibus morum. In calce: *Brixiae* per Bernardin. misentam etc. (1497.) MCCCCLXXXVII. 4. v. *Audiffred* Specim. edd. italic. saec. XV. p. 181. sq. *Harl.*

43. Ῥοδιακὸς ad Rhodios post Rhodum terrae motu grauissime adstrictam ac tantum non deletam (vide pag. 345. 366.) pro vrbe restauranda. [v. *Masson* §. VI. nr. 9. et 10. sqq. qui suspicatur, illam calamitatem intra a. Chr. 153. ac 159. accidisse. *Harl.*]

T. II. p. 340. (Gr. f. 75. Lat. f. 317.) [Iebb. I. p. 539. In cod. MMDCCCCXCV. Paris.] Perquam disertam haec oratio continet descriptionem urbis, quam pulchra ante cladem illam fuerit, ac pag. 349. seq. elegantem et graphicam hypotyposin euerfionis, per terrae motum

motum factae. In imperatoris (Antonini Pii) gratia magnam spem se habere repositam innuit p. 368. quemadmodum et Iulii Capitolini et Pausaniae testimoniis constat ab Antonino Pio iterum instauratam esse. Vide *Meursii* Rhodum lib. 2. c. 14.

44. Ῥοδίς περὶ ὁμονοίας. Ad Rhodios libellus siue oratio ab absente transmissa, qua ad omittenda dissidia, iram inuidiamque deponendam, et colendam concordiam eos grauiter hortatur.

Tom. II. pag. 374-402. (Gr. f. 73. Lat. p. 328.) [Iebb. I. pag. 557. conf. *Masson*. ad a. Chr. 170. nr. 2.]

45. πρὸς Πλάτωνα περὶ Ῥητορικῆς, λόγος α'. Contra Platonis Gorgiam pro Rhetorica, oratio prima.

Tom. III. pag. 1. (Gr. f. 106. Lat. f. 345.) [Iebb. II. pag. 1. In XI. codd. Paris.]

46. πρὸς Πλάτωνα περὶ Ῥητορικῆς, λόγος β'. aduersus Platonem, quem pag. 192. τῶν Ῥητόρων πατέρα καὶ διδάσκαλον adpellat, pro Rhetorica oratio posterior.

Tom. III. pag. 130. [Iebb. II. pag. 77.] a verbis; ἐπεὶ δὲ καὶ Μιλτιάδης etc. (Gr. f. 118. Lat. f. 375.) Hanc distinctionem in duas orationes, quam reiecit Canterus, [atque cum eo ac Nesselio in cat. bibl. Vindob. pag. 72. Iebbius] testimonio suo diserte comprobat *Aristides* ipse pag. 183. et *Photius* pag. 680. qui ex quatuor hisce Platonice Aristidis orationibus ampla excerpta refert Cod. CCXLVII. tum cod. [Matrit. Venet. Coislius et] Caesareus teste Lambecio et Nesselio *). In editione graeca Aristidis Florentina his orationibus praemittuntur antiqui scriptoris Graeci ὑποθέσεις siue argumenta, quae in editione latina et graeco-latina desiderantur. In illis Synesii, Theonis et sophistae alterius Atheniensis mentio. Itaque auctor non potest esse *Sopater*, *Apameensis*, Iamblichi discipulus, vti Lambecio et Nesselio persuasum. *Fabr.* Alius autem Sopater, a Sopatro, Apameensi, diuersus, esse potuit, v. *Kollar.* l. c. not. 13. col. 20. *Harl.*

47. Πλατωνικὸς γ', πρὸς Καπίτωνα, ad Capitonem Platoni addictiorem oratio Platonica tertia, qua iniuriam se Platoni fecisse vel eum tractasse non satis reuerenter, aut indignius reprehendisse negat variaque colligit, quibus Platonem Pericli, Homero et aliis magnis viris sine causa insultasse ostendit.

Tom. III. pag. 524. (Gr. f. 124. Lat. f. 509.) [Iebb. II. pag. 315. cum schol. gr.]

48. πρὸς Πλάτωνα ὑπὲρ τῶν τεσσάρων *), pro quatuoruiris, Pericle *), [P] Cimone, Miltiade et Themistocle, aduersus illa, quae in eodem Gorgia de illis disserit Plato. [In decem codd. Paris.]

Tom. III.

*) Vide cod. Vindob. IV. apud Lambec. t. VII. col. 18. seq. vbi *Kollarius* adfentitur Fabricio. Atque secundae orationi non solum in cod. Vindob. titulus praefigitur; Ἀριστὰς ῥήτορος ὑπὲρ ῥητορικῆς λόγος β'. sed etiam in edit. Iebbii, qui pariter non distinguit, pag. 79. tom. II. scholiis graecis contextui vtriusque orationis ibi subiectis praemitti-

tur inscriptio: σχόλια αὖ τὸν τῷ Ἀριστᾷ δευτέρον λόγον ὑπὲρ ῥητορικῆς καὶ ὑπὲρ τῶν ῥητόρων. Ὁ μὲν πρῶτος λόγος ὑπὲρ ῥητορικῆς μόνον ἦν. ἕκτος δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν ῥητόρων. *Harl.*

s) Adde tom. III. pag. 130. seq. 139. seq. *Fabr.* Henc orationem citat Aphthonius p. 37. *Heum.*

t) Adde de Pericle tom. III. pag. 539. seq.

Tom. III. pag. 193. (Gr. f. 127. Lat. pag. 405.) [Iebb. II. pag. 116. cum scholiis graecis, cum inscriptione: *περὶ τὸς ὑπὲρ Περικλέους. Ἀπελογήσατο γὰρ ἐν τῷ ὑπὲρ ἑταίρου κῆς λόγῳ.*]

Περικλῆς tom. III. pag. 196. (Gr. f. 128. Lat. f. 407.)

Κίμων tom. III. pag. 251. (Gr. f. 133. Lat. f. 423.) [Iebb. II. pag. 151. cum scholiis gr. inscr. *τῶν ὑπὲρ Κίμωνος σχολίων.*]

Μιλτιάδης tom. III. pag. 266. (Gr. f. 134. Lat. f. 427.) [Iebb. II. pag. 160. c. scholiis gr. *Ἀρχὴ τῶν ὑπὲρ Μιλτιάδους.*]

Θεμιστοκλῆς tom. III. pag. 293. (Gr. f. 137. Lat. f. 436.) [Iebb. II. pag. 177. c. scholiis gr. *ὑπὲρ Θεμιστοκλέους.*]

Κοινὴ ἀπολογία tom. III. pag. 368. (Gr. f. 144. Lat. f. 459.) [Iebb. II. p. 224. c. scholiis gr. *εἰς τὴν κοινὴν ἀπολογίαν.* In IV. codd. Paris.] Hanc orationem magnum inprimis Aristidi inter Graecos nomen conciliasse, testatur *Stephani* in Dione pag. 40. Concludit autem illam pag. 510. seq. graui inuectiua in sophistas suae aetatis, memoriis obtrectantes, ipsos omnis verae virtutis expertes. *Fabr.* In cod. Vindob. IV. apud *Lambec.* comment. vol. VII. col. 16. sqq. est illa oratio pro Quatuoruiris. Praefixa est vita Aristidis a Sopatro, Apameensi, (vt *Lambec.* prodit,) conscripta, at plenior et castigatior, quam in edit. Oration. Aristidis Florentina. Sequuntur deinde eiusdem Sopatri prolegomena de charactere oratt. Aristidis. His porro subiungitur orationis hypothesis s. argumentum, auctiore eodem, vt ait *Lambecius*, Sopatro. Illam hypothesin, multo locupletiore, quam in ed. Florentina, excipit ipsa Aristidis oratio, in quatuor sectiones diuisa, quarum tertia, quae ad Miltiadem pertinet, peculiarem suam habet hypothesin. Quinta autem siue reliqua tota eiusdem orationis pars, seu communis apologia omnino deest. Compara, quae ad §. VII. de codice Matritensi dicta sunt. *Harl.*

49. *Ἀλυόπτως.* Epistola siue liber lectu dignus de causis incrementi Nili, quo opinioniones siue hariolationes aliorum refellit, negatque, illud adferibendum esse vel Etetlis pag. 554. 572. 605. aut mari dulci, flantibus Etetlis influenti. quae Euthymenis, Massiliensis, fuit suspicio pag. 596. niuibue pag. 559. aut aquis, ex Africae et Arabiae montibus desistentibus, vt Ephoro placuit, pag. 586. nec vero imbribus pag. 562. nubibusue pag. 568. nec soli (vt Herodotus sensit,) pag. 572. 583. 603. sed totum esse tribuendum magnae DEI sapientiae et prouidentiae pag. 615. quae vicarium hunc pluuiarum fluxum singulari natura donauerit, qua inslar dierum noctiumque vel lunae crescat atque iterum minuat pag. 569. cuius rei rationes perinde, vt, quod auras non emitat pag. 611. et aquae eius non facile corumpuntur pag. 612. et *πηγαί* siue fontes atque origines Nili pag. 582., nos laeant.

Tom. III. pag. 552-617. (Gr. f. 90. Lat. f. 517.) [Iebb. II. pag. 331. In II. codd. Paris.] Obiter reprehendit, quae scriptores praestantissimi, Homerus, p. g. 607. Herodotus, pag. 575. Pindarus pag. 610. de Aegypto *) falsa tradidere, testatus, se illam regionem quater totam perlustrasse p. 552. 568. 576. et a sacerdotibus Aegyptiis edoctum pag. 615. 608. atque Aethiope quodam *τῶν ἐκεῖ δυνατῶν* pag. 581.

50. *Περὶ*

u) Confer, quae de Platone tom. III. pag. 476.

50. Περὶ τῆ παραφθέγματος"). De arroganter dicto, siue apologia de laude sui, quam Aristidi, nescio quis, πεφυκώς, vt pag. 687. ait, πρὸς τὸ παιδαγωγεῖν, obiecerat, et ille variis argumentis, praecipue vero exemplis magnorum virorum tuetur, veluti probaturus suffragio illud Horatii III, 30. Od.

— — — Sane superbiam
Quaesitam meritis.

Tom. III. pag. 617. (Gr. f. 49. Lat. pag. 538.) [Iebb. II. pag. 365. In VI. codd. Paris.]

51. Κατὰ τῶν ἐξορχεμένων"), in prodentes causam suam sophistas, et Μουσῶν ὀργια χραίνοντας ἐν τῷ δημοσίῳ pag. 712. qui auditorum suorum gratia, vt illis placerent, lasciuire se et modum excedere dictionemque corrumpere (ἐκβαίνειν τῆ εὐθυμίας καὶ τῆς ὀρθότητος et ἐξίσασθαι τῆς ἰδέας pag. 711.) profitebantur. Ita enim titulus huius orationis interpretandus, non vt Canterus: *contra proditores mysteriorum*.

Tom. III. pag. 689. (Gr. f. 56. Lat. f. 562.) [Iebb. II. pag. 401. In V. codd. Paris.] Hanc orationem e MSto codice velut antea ineditam cum versione sua et notis Laurentius Normannus vulgavit Upsaliae 1688. 8. titulumque fecit: *in inepte exsultantes sophistas*"). Locum ex hac oratione adfert Aristides ipse libr. de ciuili dictione p. 312.

52. Πρὸς τὰς αἰτιωμένους, ὅτι μὴ μελετᾷ, apologia ad ignaros auditores, a quibus tamen reprehendebatur, quod non frequentius declamaret, pag. 717. ἀδικεῖν Φασί με τὰς μελέτας τῶν λόγων ἔσυνεχεῖς ποιέμενον.

D 2 Tom. III.

v) Vide de hoc vocabulo tom. III. p. 671. 679.

w) Aristides tom. III. pag. 669, δέδοικα μὲν ἂν μὴ παρὰ κωφῶν λέγω, καὶ τινα τρόπον ἐξορχεῖμαι, δακνύς ἀμύητ' τὰ ἱερά. et pag. 713: Ἀλλὰ καὶ Ἡρακλῆς ἐν Λυδοῖς ἀρχήσατο — μὴ γέ ἡμέτερά καὶ τῆς παιδείας ἕνεκα — ἀλλ' ὁμοῦς ἐν ἅπασιν ἀνθρώποις ἀπάσας τὰς ἡμέρας ἐξορχεμένους, pag. 676. ὀρχεῖμαι δίκτυχα. Syncellus Dione p. 40. ἔμντοι τοσάτων ὁ Δίων ἐξορχήσατο τὴν ἀρχαίαν ῥητορικὴν. Fabr. Canter. in nota, proditores, ait, mysteriorum vocat ineptos histriones, qui musarum sacra profanabant. In cod. Laurent. (Bandin. II. col. 584. seq.) in fine manu vetusta scriptus est titulus hoc pacto: Τέλος τῆ κατὰ τῶν ἐξορχεμένων Κοῦης Ἀσίας ἐν Σμύρνῃ ἐθανυμάσθη ὑπὲρ πάντας. Harl.

x) Editio Normann. est collectio plurium libellorum Arist. quos primum in forma disputationum academicarum edidit, dein generalem illis praefixit inscriptionem:

Ἀριστίδης ῥήτορος λόγοι δύο. α. Πρεσβευτικὸς πρὸς Ἀχιλλεῖα. β. Κατὰ τῶν ἐξορχεμένων. Τῶ αὐτῷ τεχνικῶν ῥητορικῶν βιβλία δύο. α. περὶ πολιτικῶν λόγων. β. περὶ ἀφελῶν λόγων. Laurentius Norrmannus, orationem Aristidis utramque de cod. mssto; duos-

que artium oratoriarum libros, de vetusta, eademque adhuc unica, edit. Aldina, descripsit, edidit, versione latina notisque necessariis illustravit. a. c1510c1xxxviii. (1688.) Vpsaliae litter. Henr. Keyfers in 8. Orationem ad Achill. more disputationum academic. d. 20. Iun. 1687. typis euulgatam, defendit Iona Ström. Altera disp. ab eodem Iona Ström ventilata, s. Aristidis in ineptos et futes sophistas oratio, habet, vt vltimum opusculum, siue duo libri de dictione ciuili, respondente Iac. Car. Engeldal d. 17. Mart. 1688. peculiare inscriptiones, in disputat. academ. suetas. In praefat. ad or. ad Achillem ait, se hanc et alteram dedisse de msto cod. Rolambiano castigatam expolitanque. Hinc autem non sequitur, vt, quod exsculpfisse videtur Fabricius, Norrmannus binas orat. antea nondum euulgatas fuisse, crediderit. E contrario Norrm. p. 129. prouocat ad edit. Aristidis Florentinam, (vbi illa oratio (nr. 51.) iam exstat,) et addit, se etiam in aliis nonnullis illam esse sequutum, pag. 59. autem promiserat, se illam e mssto reconcinnatam daturum esse. Initio autem notar. (p. 143. sq.) vim et potestatem voc. ἐξορχεμένοι copiose explicat. De alia, si ea ita dici potest, editione v. ad nr. 54. fin. Harl.

Tom. III. pag. 715-729. (Gr. f. 59. Lat. f. 571.) [Iebb. II. p. 417. In VII. codd. Paris.] Vide inprimis quae de se pag. 722. seq.

Hactenus editiones orationum Aristidis, ex recensione Canteri.

53. Πρεσβευτικὸς πρὸς Ἀχιλλέα. Oratio Ulyssis nomine, ad Achillem ab Agamemnone legati, sumto argumento ex Iliad. l. 225. seq. [In sex codd. Paris.] Hanc, a *Vincenzio Obsopoeo* acceptam, primus latine vertit et cum contraria oratione Libanii (tom. I. f. 228. edit. Morelli) Achillis nomine ad Ulysses, ex Iliad. l. v. 367. seq. edidit vir summus *Ioach. Camerarius* Hagenoae A. 1535. 8. addita graeca utriusque loci Homericæ paraphrasi *). Vertit etiam Canterus f. 337. edit. latinae Basil. licet in graecolatina et graeca edit. omittatur; unde hanc orationem e MSS. velut ineditam antea, protulit et cum versione ac notis suis excudi fecit laudatissimus Norrmannus, Vpsal. 1687. 8. *Fabr.* Hanc orationem a se ex codice primum esse euulgatam, putabat Norrmann. sed meliora edoctus mox agnouit errorem, ut ad fin. nr. 54. adnotabimus. *Iebbius* autem huic orationi locum dedit in tom. II. pag. 425. sqq. *Harl.*

54. (Τεχνῶν ἡπορικῶν) περὶ πολιτικῆ καὶ ἀφελῆς λόγος, βιβλία β'. Libri duo praeclari de civili et simplici dictione, in quibus civilis dictionis exemplum Demosthenem, simplicis Xenophontem proponit, et praecepta sua petitis exinde exemplis illustrat. [In II. codd. Paris.] Graece primum editi sunt ab *Aldo* inter graecos rhetores Venet. 1508. fol. Latine versos edere voluit Canterus, a quo translatus librum de simplici dictione vidisse se, testatur *Leunclavius* in Xenophontis vita. Graece castigatos a se et adnotatis Demosthenis et Xenophontis locis cum latina interpretatione sua et cum animaduersionibus edidit Norrmannus, Vpsal. 1688. 8. *Fabr.* Conf. ad nr. 51. adnotata. Illa vero collectio atque editio opusculorum, nr. 51. 53 et 54. memoratorum, Norrmanniana non tam recusa, quam quibusdam relictis aut mutatis nouum potius titulum accepisse videtur in ed. quae Lipsiam in fronte habet. Omnia enim insunt, quae in Vpsalienſi edit. reperiuntur, eodem plane, (quantum ex comparatione utriusque exempli cognoui,) versuum, paginarum, litterarumque ordine seruato; hoc tamen leui discrimine, ut loco tituli generalis in fronte collectionis poneretur inscriptio: *Aelii Aristidis Rhet. Adrianeis. nomine legatorum graecorum ad Achillem scripta. Laurentius Norrmannus de cod. mſto descripsit ac edidit, versi ne latina, breuiusque notis illustrauit.* Lipsiae 1715. ap. Io. Kunkeln. 8. Tum dedicatio ad Reginam, Vdalricam Eleonoram est omiſſa; e contrario ea, quae olim alteri libello praemissa fuit, huic praefixa collectionis quasi repetitioni, ad Rolambium L. B. de Byſſad, omnino immutata. Postea epigrammata in honorem laudemque respondentis, hic *Petrus Eer* nominati, quorum tamen tertium plane differt, excipit epistola Normanni, in qua fatetur, se ab Elia Obrechſio demum de editione Camerariana certiorum esse factum, et

y) Inſcriptio libelli, qui Norrmanno, in edendo illustrandoque illo versanti, multisque aliis V. D. incognitus fuit, nec frequenter occurrit, haec est: *In libello hoc inſi nt πρεσβευτικὸς Ἀριςτῆδης. Ἀντιβ-ἡρικὸς Λιβανῖς. h. e. quid dici amplius ab Ulyſſe legito ad A. illem et responderi ab hoc potuerit. Vtraque oratio conuerſa in latinum a. Ioach. Ca-*

merario. Eiusdem et paraphrasis graeca Homericæ utriusque loci addita est. — Hagan. ann. XXXV. (h. e. 1535.) In dedicatione ait Camerar. sibi illa missa esse a Vincentio Obsopoeo, qui descripsisset e peruetusto codice D. Christoph. Pistorii paedagogi in aula principis Onoldini. Metaphrasis Camerarii graeca incipit a pag. 81. *Harl.*

et rogat typographos, ne, nisi re antea cum ipso communicata, opuscul. recudant, et, sic denuo, inquit, in manus funnere, atque, ut spes est, meliora emendatioraque non pauca facere, nobis licebit etc. quod tamen, Norrmanno a. 1703. animam efflante, in altera, si diis placet, editione, non esse factum, dolemus. In ceteris libellis tituli, qui in ed. Vpsal. iensi praemittebantur, una cum praefatione, lectu vili, libro de dictione civili praefixi, sunt omitti. Tamen, quoniam praefationes in ed. Vpsal. carent paginarum notis, in reliquis omnibus, etiam paginis, editio Lipsiensis cum Vpsal. iensi plane conspirat. Quae omnia, ne libellorum cupidi deciperentur, paullo vberius explicui. *Iebb* hos duo libellos de dictione recepit in suam Arisididis editionem tom. II. pag. 138. sqq. gr. ac lat.

Superioribus a Fabricio commemoratis Arisididis opusculis addenda est oratio, studio atque diligentia cel. *Morelli*, e cod. Veneto bibl. Marcianae luci exposita cum aliis libellis, bene versa et erudite exposita.

55. *Arisididis oratio aduersus Leptinem*, Libanii declamatio pro Socrate, Aristoxeni rhythmicorum elementorum fragmenta. Ex bibl. Veneta D. Marci nunc primum edit. *Jacobus Morellus*, eiusdem bibl. custos. Venetiis, typis Caroli Palefii, 1785. 8. In nota 1. *Morellius* V. Cl. orationis Demosthenis et vmbrae declamationis Arisididis refert argumentum, vtrique commune, sed Arisidides eo tendit potissimum, ut Chabriae, filii, immunitati consulat: in praef. autem pag. XI. sqq. multus est de illa oratione: quam graece quidem postea adiunxit cl. *Wolf* edit. suae Demosthenicae orationis aduersus Leptinem, Halis Sax. 1789. mai. 8. at in praef. pag. XXVI. seq. graue tulit de ea iudicium.

In catal. codd. msstorum bibl. publ. Paris. t. II. p. 589. memoratur cod. MMDCCCCXCVI. saec. XIII. in quo praeter alia Arisididis opuscula inesse dicitur nr. 20. Arisidides *de funebris orationis scribendae ratione*: opus, ait confector catalogi, ni fallor, ineditum. Incipit λέγεται παρ' Ἀθηναίους ἐπιτάφιος. *Harl.*

VI. Scripta Arisididis deperdita.

1. Δημοσθένης τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐν Ἰνδοῖς ὄντος συμβιβάζων ἐπιθέσθαι τοῖς πράγμασι. *Demosthenes Alexandro, quum esset in India, suadens cursum victoriarum suarum prosequi.* Meminit Arisidides ipse orat. 4. sacra tom. I. pag. 575.

2. Δημοσθένης λέγων περὶ ἡγεμονίας. *Sub Demosthenis persona oratio de praefectura habenda*, id. pag. 576. *Fabr.* *Masson* ad a. Chr. 161. V. C. 814. nr. 6. et 7. locum Arisididis in or. sacra 4. explicando, primum contra Fabricium copiose disputans, contendit, non duas, quas *Fabr.* nr. 1. et 2. inter deperditas recenset, orationes; sed vnam eandemque, et quidem ex tempore dictam, nec forte vnumquam chartae mandatam, ab Arisidide illo loco innui. Deia Fabricii interpretationem damnans, liquere existimat, Arisididem indicare, sibi περὶ ἡγεμονίας in oratione fuisse differendum, quod pro subiecta materia esset, ut regi, Alexandro, suaderet Demosthenes, ἐπιθέσθαι τοῖς πράγμασι, i. e. animum de rebus negotisque publicis studiose et acriter gerendis impertire, quod forte iam crapulae nimis esset deditus, vel quod ab ulteriore in Indos expeditione recederet: ἡγεμονίαν saepissime principatum, regnum, imperium, denotare. Sed tam Fabricii quam Massonii sententiam atque interpretationem reiecit, et meliorem loci proponit ornatque explicationem *Hemsterhus.* ad

Aristophanis Plutum pag. 450. seq. Nam iudicat, totam illam orationem suaforiam, Demostheni tributam, quam quidem unam quoque, non geminam habet, pertinere, quod oratoris personae conveniat, ad Athenienses, quos, dum longe aberat, desperato reditu, apud Indos Alexander, hortatur, ut communis capeffendae libertatis principes signum tollant, tantique decoris se duces reliquis Graecis praebeant: nullum opportunius expectari posse tempus, quo veterem illam gloriosamque *ἡγεμονίαν* repetant etc. *Harl.*

3. *Ἐπὶ τῶν μισθοφόρων τῶν ἀπαιτεμένων τὴν γῆν*, in mercenarios milites, agrum dari sibi petentes. In hac *εὐτελής* siue exile exordium a quibusdam reprehensum, *Philostratus* pag. 583. testatur. Argumentum illustrat scholiastes *Hermogenis* pag. 428. *μισθοφόροις τινὲς ἐκ ἔχοντες ἀποδῶναι μισθὸν, γῆν ἔδωκαν, οἱ δὲ πόλιν ἔκτισαν. Μετὰ ταῦτα χρημάτων εὐπορήσαντες τὸν μισθὸν ἀξίῃσι δῶναι, καὶ τὴν γῆν κομίσασθαι.*

4. *Λόγος παραιτέμενος τὸν τεχισμόν τῆς Λακεδαιμόνος*, oratio munitionum *Lacedaemonis* dissuadens, *ibid.*

5. *Ψόγος Ἀλεξάνδρου*. Magni *Alexandri* vituperatio. Colligas ex eodem *Philostrato*, pag. 584. nisi obiter *Alexandrum* in alia quapiam oratione *Aristides* perstrinxit.

6. *Ἰσοκράτης τὰς Ἀθηναίους ἐξάγει τῆς θαλάττης*. *Isocrates* suadens *Atheniensibus*, ut studium imperii maris abiciant, *ib.*

7. *Πρὸς Καλλιξένον συμβουλευόντα, μὴ θάπτειν τὰς δέκα στρατηγὰς, ἐπεὶ δὴ ἀνῆρέθησαν μὲν ψήφῳ*. Contra *Callixenum*, qui suaserat decem duces non sepeliendos, qui uno decreto damnati et supplicio adfecti erant, quod caesorum ad *Arginus* Atheniensium cadavera reliquerant insepulta. *Hermogenes* lib. i. *περὶ ἰδεῶν* cap. 6. pag. 279. *Philstratus* [P] pag. 584. *Libanius* declamatione 37. t. I. p. 819. laudans *Aristidem* ἐν *Καλλιξένῳ*.

8. *Ἀισχίνης, μὴ λαβὼν ὑπὲρ τῆς Κερσοβλέπτης τὸν σίτον*, *Aeschines* ad *Corsoliptem*, *Thraciae* regulum, prodendum non corruptus a *Philippo*. *Philostratus* *ibid.* Haec oratio opposita fuit *Demostheni*, a quo *Aeschines* illius rei arguitur oratione *περὶ παραπρεσβείας*.

9. *Οἱ παραιτέμενοι, τὰς σπονδὰς μετὰ τὸ κτεῖναι τὰ γένη*, *Foederum* communionem recusantes, postquam gentiles paciscentium trucidassent, *id.*

10. *Λόγος πείθων Λακεδαιμονίους τὰς ὀρχηστὰς ἐλαύνειν*. Oratio, suadens *Lacedaemoniis*, ut saltatores expellant. *Libanius* *orat.* XIX. quae *Aristidi* est opposita, sed cum summa laudis eius praefatione. *Tom.* II. p. 475. seq.

11. *Παναθηναϊκὸς alter εὐτελής καὶ ψυχρὸς*, quem loco praestantissimi illius, qui exstat, *Herodi Attico* exhibuit, ut eius invidiam falleret, et ab eo facultatem dicendi de hoc argumento impetraret. Auctor *ὑποθέσεως* in *Panathenaicum* *Aristidis*, qui exstat.

12. *Ὑπὲρ τῆς δεσμῆς*. Oratio de cursu, cum ab *Aesculapio* per somnium iussus esset cursu uti. *Aristides* ipse *orat.* IV. *sacra* tom. I. pag. 579. *Fabr.* Num edita fuerit, haud liquet, v. *Masson* citatum ad nr. 19. *Harl.*

13. *Secunda et tertia in Aesculapium Oratio*. Tertiae mentio *orat.* IV. *sacra* tom. I. pag. 582.

14. *Laus balnei Cyziceni*, dicta ante suum Cyzico discessum. Orat. V. sacra tom. I. pag. 624.

15. Tertia aduersus Leptinem Oratio, Demosthenis aemulatione scripta, vt narrat Aristides ipse Orat. tertia Platonica ad Capitonem tom. III. pag. 523. seq. Fabr. f. tom. II. pag. 315. ed. Iebb. sed illam editionem a cel. Morellio esse ex cod. Ven. editam, iam supra ostendimus. Harl.

16. Oratio altera, tempore pestilentiae dicta, de eo, quod non frequentius declamaret: mentio tom. III. pag. 717.

17. Ὑπομνήματα de Pyramidibus, Labyrintho et aliis rebus, in Aegypto spectatu dignis, quae in itinere suo mitti in litteras fecerat, quaeque perisse queritur tom. III. pag. 552.

18. Orationes duae, vna breuis, altera longior, de caedendo Critia, tyranno, ad Harmodii et Aristogitonis statuas confugiente. *Marcellinus* ad Hermogenem pag. 67. διὸ καὶ Ἀριστείδης λέγων τὸν λόγον τῆτον διὰ βραχέων ἐπλήρωσεν, ὡς ὁμολογεῖται τῷ δὲν ἀνελέσθαι τὸν Τύραννον. καὶ σχεδὸν ἔχ' ὡς ζήτημα, ἀλλ' ὡς κοινὸν τόπον διεξῆλθεν. Ὁ αὐτὸς δὲ Ἀριστείδης ἐν ἄλλῳ λόγῳ ἐμήκυνεν, καὶ μὴ [P] θαυμάσιος. ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ τὴν ἑαυτῷ τῶν λόγων περιστάσιν ἐδέλγησε δεῖξαι.

19. His adde ἀπογραφὰς ὀνειράτων siue vberiores de somniis suis, ab Aesculapio, sibi, aegrotanti, immisiss, memorias, de quibus tom. I. orat. 4. sacra pag. 579. et orat. 2. pag. 515. Εἰ δὲ τις τὰ ἀκριβέστατα γινῶναι βεβηθήσεται τῶν γεγενημένων ἡμῖν παρὰ τῷ Θεῷ, ὥρα τὰς διφθέρας αὐτῷ ζητεῖν καὶ τὰ οὐράτα αὐτά. Καὶ γὰρ ἰάματα πάντες ἄνθρωποι, καὶ διολόγους τὰς ἐνέσεις, καὶ λόγους ἐν μήκει, καὶ φάσματα παντῶν, καὶ προρρήσεις ἀπάσας καὶ χρησμοδίας περὶ παντοδαπῶν πραγμάτων, ταῖς μὲν καταλογίζαν, ταῖς δὲ ἐν μέτρῳ γεγονυίας, καὶ χαρίτων πάντ' ἄξια τῷ Θεῷ, μεζόνων, ἢ τις ἂν ἐικάσαι. Ex *Synefio* de insomniis pag. 155. hoc Aristidis opus non absurde dixeris ἐπινοητικὸν, ad quem locum Nicephorus in scholiis pag. 421. σὺν γὰρ ταῖς ἄλλαις βιβλίοις Ἀριστείδης ὁ Πύτῳ συνεγράψατο καὶ βιβλίον ἕτερον περιέχον κατὰ λεπτόν τὸς ὀνείρες αὐτῷ, ἐς ἐν νόσῳ ἔγραψε αὐτῷ. Fabr. Conf. *Masson* ad a. Chr. 161. nr. 9. Id vero vel ex illo loco intelligi potest, quam vaniloquus, quantus rerum et verborum incredibilium inanumque captator atque iactator, fuerit, quam capax phantasmatum, etiam vanissimorum, ingenium, morbo laborans. Harl.

20. Scripsit etiam πολλά μέλη εἰς τὸν Σωτῆρα Ἀσκληπιόν, εἰς τε τὸν Ἀἰσηπὸν καὶ Νύμφας καὶ Θερμαίαν Ἀστεριν. Carmina multa in Aesculapium, seruatorem, in Aesepum, Myfa flumini, Nymphas et Dianam, thermarum praesidem. Orat. 4. sacra t. I. p. 569. seq. Μυριάδας γε ἐπῶν ἐκ ἑλαττον ἢ τριάκοντα, tercentena amplius versuum millia, quibus Aesculapio gratias egit, vide orat. 2. sacra tom. I. pag. 523. et orat. 3. pag. 548. vbi specimen eorum habes, tum μέλη siue carmina Γάμον Κορωνίδος *) καὶ Γένεσιν Θεῷ, de Apollinis cum Coronide, Phlegiae filia, nuptiis, ex nato ex illa Aesculapio, tom. I. orat. I. sacra

*) Alius fuit Aristides, ex cuius περὶ Κλυδὲ συγγράμματι nonnulla de Coronide profert Scholiastes Pindari ad Pythionic. III. f. 196. edit. Oxon.

facta pag. 509. et orat. 4. pag. 585. et 582. vbi ab Aesculapio se πρὸς τὴν μελᾶν ποιήσιν excitatum esse scribit, et ab Apolline Paeanem in ipsum componere iussum, cuius initium: *Φορμύγγων ἄνακτα Παιᾶνα κλήϊσω*. Nec minus pag. 586. in Panem, Hecatē, Acheoloum, ceteros. In Mineruam et Bacchum λύσιον, quorum hymnorum itidem initia ibi adponuntur, et in Iouem ipsum et iterum in Bacchum ἐλοκόμην Mercuriumque, et Smyrnaeas Deas etc. Hymnus in Herculem et Aesculapium, cuius initium: *Ἴη παιᾶν Ἡρακλῆς Ἀσκληπιέ*. id. pag. 587. et Orat. in Herculem tom. I. pag. 64. Epigrammata quoque variis donariis, quae Diis dicauit, inscripta a se memorat orat. 4. sacra pag. 589. ex quibus vnum hoc in tripode argenteo, qui memoriam decem chororum, in honorem Aesculapii ab Aristide institutorum, conseruare debebat, ita se habuit:

Ποιητὴς ἀέθλων τε βραβεύς, αὐτός τε χορηγός
 Σοὶ τὸδε ἔθηκεν, ἄναξ, μνῆμα χοροσασίης.
 Οὐκ ἀφανὴς Ἑλλήσῃ Ἀριστάδης ἀνέθηκε
 Μύθων ἀνείων κύδιμος ἡνίοχος.

21. Omitto, quod in somnio Aristides sibi visus est dicere *de laudibus Nympharum*, περὶ νυμφῶν ἐπαίνων, ὅτι ἐκ ἑν Θεᾷ χαριέστεραι, πάντως δὲ ἔσσι καὶ τῷ ἐπιεικῆ ἀπολαύειν αὐτῶν. Orat. I. sacra tom. I. pag. 493. et ἐγκάμιον ὑγείας, *de laudibus Sanitatis*, ibid. φιλοσέφανον siue φιλησιτέφανον orat. 3. tom. I. pag. 559.

22. Aristidis *Epistolae* variae vt ad Alexandrum, Cotyaensem, quas memorat tom. I. pag. 72. etc. *Fabr. Aristides ἐν τρίτῳ περὶ παροιμιῶν*, (de quo v. supra, vol. V. p. 106.) num noster fuerit, equidem nescio. *Harl.*

Interciderunt etiam *Metrophanis*, Phrygii, sophistae, ὑπόμνημα in Aristidem, *Sergii*, Zengmatensis, aduersus Aristidem ὑπὲρ τῶν δικολόγων, et *Porphyrii* libri septem in Thucydidis prooemium, contra Aristidem, quae singula commemorat Suidas.

[Ἐν τῷ Νησιωτικῷ scil. λόγῳ citat Aristidem *Menander*, rhetor, in commentar. de encomiis pag. 59. ed. Heeren. qui vero in nota caute monet, nisi forte eadem sit oratio eum Rhodiaca, tom. I. pag. 539. *Harl.*]

VII. *Codd. MSSi atque editiones orationum Aristidis.*

Primum de *codicibus*, quorum quidem notitiam nactus sum, manu exaratis, paucis agam. *Venetis* in bibl. D. Marci, in cod. CCCXIX. chart. saec. XV. sunt 22. oratt. in his etiam orat. aduersus Leptinem, initio autem, vt ait Zanetti, plura desiderantur, sed confer *Morelli* praef. pag. XVII. seq. Panathenaicis praefigitur prolegomenon, quod adfert Aldus in ed. 1513. sed in cod. duplo maius est illo, et in duas diuiditur partes (v. catal. codd. gr. pag. 204.) in cod. CCCXXII. sunt Libanii et Aristidis declamationes contrariae, et aliae quinque Arist. oratt. in cod. CCCXXIII. quatuor oratt. in cod. CCCXXIV. oratt. XXVIII. — in cod. CCCXXV. oratt. XII. — in Cod. CCCXXVI. oratt. XVIII. — in codic. CCCXXVII. oratt. XVII. — in codic. CCCXXVIII. oratt. XXII. — in cod. CCCXXIX. lib. de ciuili et simplici oratione (catal. pag. 206-210.) — in cod. DX. Panathenaica, cum scholiis quibusdam marginal. — in cod. DXXV. or. Platonica I. pro rhetorica, praemissis quibusdam grammaticalibus. — In cod. CCCXLII. reperit adhuc *Vil.*

Loison

loison Aristidis opusc. in catalogo codd. omisum, *Μονωδιαν ἐπὶ Σμύρῃν*, sine auctoris quidem nomine, v. viri illius cel. anecd. gr. II. pag. 254. Idem V. D. ibid. pag. 10. animaduertit, in Macarii Chrysocephali *Ῥωδιῶν* esse pag. 61. excerpta ex quibusdam Aristidis orationibus. — De cod. Veneto, ex quo cel. *Morellius* Aristidis orationem aduersus Leptinem primus edidit et de ipsa oratione vir ille doctissimus in praef. pag. XI. seqq. atque pag. XXI. sqq. de scholiis ad Aristidem ineditis in codd. Marcianis, e quibus ille hinc inde quaedam excerptis, diligentissime copioseque differit. Scholia autem inedita eaque valde opportuna, in Marcianis et aliis quoque codd. obuia ^{aa}), passim viri docti, quos laudat *Morellius* pag. XXII. commendarunt, atque loca ex illis attulerunt. Auctorem tamen illorum scholiorum, non omnium quidem, saltem ex parte, neque fuisse *Metrophanem*, Phrygium sophistam, quod in suspicionem venit Gisberto Cupero, neque *Menodotum*, vt, existimarunt Abreschius et Reiskius, (in vol. V. animadu. in gr. auct. pag. 591) idem *Morell.* docte abundeque effecit. *Metrophanem* quidem scripsisse *εἰς τὸν Ἀγισίδην ὑπόμνημα*, testantur Suidas in h. v. et Eudocia pag. 301. at, num in orationes, an in libros de ciuili dictione scripserit, non memorant.

Venetis quoque in bibl. canonicorum regularium ad D. Antonii et fratrum Praedicatorum ad DD. Io. et Paulli fuerunt duo codd., quos etiam Canterus vt ipse in praefat. ad syntagma de ratione emendandi auctores gr. indicauit, in recensendo Aristide adhibuit, v. *Morell.* l. c. pag. XXVI.

Romae in bibl. Angelica cod. chart. saec. XIV. vt hic et alibi *Montfaucon* bibl. bibliothecar. MSS. praeterrmittam ad codd. qui in Vaticana aliisque bibliothecis exstare dicuntur, inde enumerandos. — Idem *Montfaucon* in diario italico refert, exstare in biblioth. *Mediolan. Ambros. Aristidis*, *Polemonis* aliorumque orationes in cod. rec. bombycino, (p. 16.) in bibl. *Veneta* SS. Ioannis et Paulli Dominicanorum *Aristidis* oratt. in cod. membran. saec. XI. (pag. 47.) in bibl. *Florent.* monasterii B. Mariae *Arist.* oratt. in duobus codd. bombycinis saec. XIV. (pag. 367.) et *Arist.* *Monodia* de Smyrna, in cod. bombyc. (p. 369.)

Taurini in biblioth. regia, (catalog. codd. gr. pag. 228.) querela de templo Cereris Eleusine incenso atque exusto, in cod. CXX. chartac. saec. XVI.

In bibl. *Laurent. Medicea*, Florentiae, teste *Bandinio* in catalog. codd. graec. tom. I. pag. 491. cod. XXIV. plut. X. oratt. 17. — tom. II. sqq. recensentur oratt. in codd. obuiae. (col. 297.) cod. III. plut. LVI. nr. VIII-XI. oratt. IV. vbi quartae ad imperatorem quemdam orationis initium in editis non reperit *Bandinius* — et nr. 24. (pag. 300.) Panathenaica, in principio cum margin. scholiis, quae ab editis diuersa videntur. — eadem (pag. 305. et 392. plut. LV. cod. VIII. et plut. LVII. cod. XXIV. nr. 20. cum scholiis. — (pag. 362. et t. III. pag. 266.) orat. ad Achillem, Vlyssis nomine ab Agamemnone legati, cod. XXI. plut. LVI. nr. 3. et cod. IX. plut. LXXXV. in quo praeterea sunt quaedam aliae Aristidis orationes, in
his

^{aa}) In bibl. Burmanni II. (v. catalog. illius inter codd. nr. 1213.) exstitit cod. inst. eximius, qui complectitur scholia inedita in Panathen. et in or. pro quatuoruiris, et dein venit in bibl. Pinelli, Veneti. Ex illis loca protulit *Valcken.* de fragm. Eurip. ad huius Hippolyt. pag. 155. 252. item *Wyttenbach* ad Plutarch. de S. N. V. pag. 8. etc. Graecium quoque habuisse scholia inedita, patet ex Cuperi epist. in Giornale de' Letterati Parmae 1687. pag. 256.

his pro Quatuoruiris, in codice quinquepartita. — (tom. II. pag. 462 et 500.) de ciuili ac simplici dictione libri II. cod. XXII. plut. LVIII. et cod. XI. plut. LIX. — (pag. 465.) cod. XXIV. nr. 4. ex Aristide de formis dicendi, excerptum. — (pag. 498. fqq.) aliquot oratt. in quibus or. pro Quatuoruiris est in quinque partes diuisa, cum antiquis, iisque copiosissimis scholiis, cod. X. plut. LIX. (pag. 527. seq.) quinque oratt. cod. XV. eiusdem plutei. — (pag. 544.) or. de rhetorica cod. XXV. — (pag. 584. fqq.) oratt. XXXI. cum scholiis. Nr. 26. est panegyricae orationis in aquam, quae est Pergami, fragmentum cum scholiis: quod quum in edit. Iebbiana desideraret Bandinus, magnam is partem et fragmenti et scholiorum typis describendam curauit: cod. III. membran. saec. X. plut. 60. — (p. 590. seq.) oratt. septem, cum scholiis multo vberioribus, quam quae in ed. Iebbiana reperiuntur: in illis oratt. sunt orationi pro quatuoruiris praemissa duo argumenta, quorum prius tantum occurrit inter prolegomena Sopatri: nr. 8. sequuntur monodiae prorsus anepigraphae in funere cuiusdam non nominati: cod. VII. plut. LX. — tum in seqq. cod. VII. sunt XXXIV. et cod. VIII. orationes I. cum scholiis, — cod. IX. oratt. XXXII. cum scholiis et vita Aristidis, in compendium redacta. — (p. 601. seq.) oratt. XII. cum prolegomenis, cod. XII. plut. LX. — (pag. 673.) ad reges Romanorum de Smyrna epistola, et palinodia de Smyrna instaurata, — cod. XIII. plut. LIII. — Aristides citatur in viol. composuit. Bandin. I. pag. 549.

Sermo Bacchi, latine redditus per Cincium, Romanum, v. Bandin. catal. latin. Flor. tom. III. col. 574. et fragmentum orat. de Aristidis laudibus, ib. col. 620. §. XXX.

Neapoli in bibl. regia declamatt. aliquot in cod. XXXII. et in cod. LII. ex libr. de ciuili dictione: in bibl. Augustin. S. Ioan. ad Carbon. cod. VI. Aristidis opera.

Parisiis in publ. bibl. singulae orationes librique in permultis exstant codd. quos breuitatis studio iam ad praeced. paragraphum vbis indicau. — In bibl. Coisliniana, teste Montfaucon, cod. CLXXX. (pag. 239. catal.) Aristidis legatio ad Achillem, cum Libanii responsione. — In fragm. Stephani Byzant. de urbibus cod. CCXXVIII. (pag. 286.) locus Aristidis de columnis parallelis Dodonae excerptus, — cod. CCCXXII. (pag. 445.) Arist. super rhetorica, lib. I. II. — In S. Maximi Opp. cod. CCCLXXI. fol. 43. (p. 575.) sunt ex Aristide quoque loca dictaque excerpta.

Matriti in bibl. regia, teste Iriarto, cod. XLIX. Arist. legatio ad Achillem, quam Iriart. p. 165. pro inedita habuit, cum Libanii responsione. — in cod. LXXIX. (p. 288. fq.) orationes XII. orationi Panathenaicae adscripta sunt praeter notas scholia vberiora, ab editis diuersa. — cod. LXXXVI. (pag. 355.) et cod. LXXXVIII. fol. 137. (pag. 387.) Aristidis orat. (nim. Vlyssis,) ad Achillem legati. — cod. LXXXVIII. (pag. 357. seq.) oratt. I. et II. pro rhetorica aduersus Platonem, et ad Capitonem oratio tertia (vel potius quarta) pro rhetorica. Sequuntur anonymi scriptoris quatuor argumenta orationum aduersus Platonem, quarum primum et quartum inserta sunt integra Sopatri in Aristidem prolegomenis, quae Iebbius praemisit suae editioni; secundum vero et tertium ab iisdem prolegomenis Iebbiique opere absunt. Haec autem argumenta esse videntur Iriarto illae hypotheses, quae, teste Fabricio, in edit. Florentina, (qua vero equidem careo, aeque ac Iebbius illam desiderarat,) iisdem oratt. praemittuntur. Excipit anonymi fragmentum scholiorum

in priorem orationem adversus Platonem pro rhetorica, quae defunt in Iebbiana editione. — Cod. CXV. fol. 93 et 96. (Iriart. pag. 458.) Arist. oratio funebris in Etoneum et Monodia de Smýrna.

In bibl. *Esforialensi*, (teste Plüero in itineralio per Hispan. pag. 156. etc.) Arist. sermones varii 20. eiusdem Panathenaicus et monodia in Smýrnam, denique de vrbaano et simplici sermone.

De codice *Vindob.* IV. vide supra ad §. V. nr. 48. scripta. In eodem cod. sunt *Aristidis* orationes duae contra Platonem pro rhetorica. coll. quae supra nr. 46. adnotata sunt. — Duos codd. Monac. *Bauar.* et tres *Meermannianos* contulit Reiske, et varias lect. manu sua exaratas reliquit.

Augustae Vindel. in cod. II. nr. 2. (secundum Reiseri catal. pag. 77.) plurimae oratt. in eodem et in alio cod. nr. 15. (pag. 78.) bis Panathenaica: in cod. XIV. XVII. (p. 79.) aliquot orationes.

In bibl. *Britannicis Londini* in bibl. musei britann. inter codd. *Harleian.* in cod. MMMMDXLVIII. sermo de Baccho et de Hercule, (teste catal. tom. II.) deinde (secundum catal. MSS. Angliae et Hiberniae,) *Oxon.* cod. collegii noui, nr. 1223. (eo vsus est Iebb.) — in bibl. *Barocc.* cod. XXXVIII. quatuor oratt. cum scholiis; cod. LVI. descriptio iuuenis; et ex eo sumta inter aduersaria Langbaeni, (cat. p. 270. b.) — cod. LXIII. Panathenaicus et orat. pro quatuoruiris nec non eiusdem orat. fragmentum. — cod. LXVIII. epist. ad M. Aurel. Antoninum, cod. CVII. epist. ad eundem, nomine Smýrnae, terrae motu collapsae. — cod. CXVI. panegyricus, M. Aur. Antonino dictus. — cod. CXXXVI. oratt. XXVI. cum scholiis anonymi, fortasse, (ait editor catalogi,) *Sophiani*, cuius quidem nomen adscriptum est pagina praecedenti. At eo tantum videtur indicatum fuisse nomen *possessoris* codicis non, auctoris scholiorum. — cod. MCCCLI. in bibl. *Guil. Laudi*, oratt. legati ad Achillem et de Roma. — In bibl. *Bodlei.* cod. MMMDLXI. or. III. platonica ad Capitonem, et panegy. in Cyzico. — *Cantabrigiae*, in collegio Reginensi libri de ciuili et simplici dictione. v. Iebb. prolegomm. fol. c. vbi septem codd. Barocc. alio autem numero signatos, et reliquos, quorum lect. varr. habuit; codd. designat. *Harl.*

Editiones.

Graeca orationum LII. Florentiae ex officina Philippi Iuntae, A. 1517. fol. In hac praeter *ὑποθέσεις* veteris scriptoris in Panathenaicum, Leuſtricas et Platonicas orationes habetur p. 155. *Λιβανίου πρὸς τὸν μέγαν Θεοδοσίον περὶ τῆς στάσεως*, Libanii de seditione Antiochena oratio, quae in Morellina edit. Libanii occurrit tom. II. p. 389. In indice orationum, quem huic tomo Morellus praemisit, ait, eam se depromisſe e germanica edit. Aristidis Adrianensis. Sed quum nulla exſtet editio Aristidis, in Germania excuſa, graecam ſcribere voluiſſe Morellum mihi perſuadeo. *Fabric.* De hac edit. v. *Clement* biblioth. curieuſe etc. tom. II. pag. 80. ſeq. *Maittaire* A. T. tom. II. pag. 138. inprimis p. 300. ſeq. *Bandini* annales Iuntarum typographiae etc. part. II. pag. 119. et quae ego ſcripſi in *Introd.* in hiſt. Gr. L. II. 1. pag. 203. et de dubia ed. Aldina gr. a. 1527. notaui. In catal. biblioth. Pinellianae duo fuerunt ed. Florent. exemplaria, (v. catal. Pinell. tom. II. pag. 170. ſeq.) quae olim ad Burmann. pertinuerunt, quorum alterum eſt ſtipatum emendationibus ac notis autographis Guil. Canteri; alterum, quod ex bibl. Boernerii, Theol. Lipſ. tranſierat in

Burmännianam, emendationibus mssis ex autographo Iosephi Scaligeri. De utroque exemplo v. *Reiske* in animaduersionibus ad graecos auct. volum. III. praef. pag. IX. sqq. Exemplar, Canteri notis mssis, ex Burmanni exemplo exscriptis, ornatum, postea *Reiske* ab Abreschio acceperat mutuum et ex illo Canteri curas secundas, siue emendationes cum suis et Abreschii animaduersionibus admodum raris breuibusque euulgauit in vol. quinto animaduersionum pag. 585. sqq. compara tamen iudicium et notitiam cl. *Morelli* praef. ad suam edit. orationis aduersus Leptinem Aristideae pag. XXIV. sqq. *Harl.*

Latina, Basileae apud Petrum Pernam 1566. fol. quatuor tom. in vno volumine ex erudita et praeclara versione praestantissimi *Guilelmi Canteri*, qui versionem suam Maximiliano II. imperatori, inscripsit, orationibusque Aristidis a se translatis subiecit itidem in tomo quarto latine a se redditas *Gorgiae* orationem in Helenam; *Thucydidis* funebrem in Periclem; *Lesbonactis* hortationem, Andocidis de pace; *Herodis* Attici orationem de Rep. Antisthenis orationes Aiaceis atque Vlyssis, *Iysiae* contra [P] Eratosthenem: *Dinarchi* contra Demosthenem, *Alcitantantis* orationem Vlyssis contra Palamedem, et *Gorgiae* orationem Palamedis. Denique subiungitur Canteri libellus de ratione emendandi scriptores graecos, in quo ex Aristide potissimum exempla repetit. Vfus est editione Aristidis Florentina, ab Arlenio cum MSS. collata, quam a Io. Oporino accepit: et in margine sunt paucae breuesque, maximam partem criticae adnotationes.

Graeco Latina cum Latina versione *Guil. Canteri*, A. 1604. 8. tribus Voluminibus, oliua Pauli Stephani. In hac nitida nec inemendata editione, cui Gnomologia siue sententiae insigniores, ex Aristide collectae, praemittuntur, subiectae sunt variae lectiones quaedam ex Canteri et alio quodam codice excerptae. Sed vicissim desiderantur *Υποδιδασκων* graecae non contemnendae veteris scriptoris, (Synesio et Theone tamen, quos laudat, iunioris) in Panathenaeam et orationes Platonicas, in graeca Iuntina editione obuiae, et omissus est praeter Guilelmi Canteri notas, (quod nollem), marginales, eiusdem libellus de ratione emendandi graecos auctores, quem latinae editioni subiunctum esse iam dixi, et non minus miror, praetermissum esse a *Iano Grutero*, cum in face artium tomo tertio libros nouarum lectionum Guil. Canteri et Theodori Canteri varias lectiones recendendas daret. Omissae denique sunt aliorum veterum oratorum a Guil. Cantero latine redditae orationes. *Fabr.* Almélouen. memorat alteram quoque Aristidis editionem sub Pauli Stephani nomine, 1611. 8. At *Maittarius* in A. T. tom. III. pag. 858. not. b. bene iudicat, vel errorem esse typographicum, vel Paulum Stephanum eidem editioni annum alium adfixisse, vt pro noua haberetur. — Isocrates gr. et lat. cum nonnullis Gorgiae et (Panathen.) *Aristidis*, fol. Henr. Steph. 1593.

Postea nouas editiones parare insinuerunt Io. *Guil. Berger*, Professor quondam Wittebergensis, (teste Fabricio,) atque *Abreschius*^{bb)}; sed vtriusque conatus exitu felici caruit.

Inter

^{bb)} Vide ipsum in vol. III. miscell. obs. critic. in auctores etc. pag. 145. vbi spem quandam fecit nouae editionis cum scholiis in Panathenaeam vberimis et orat. pro Quatuoruiris locupletioribus, quam quae in Oxoniensi comparent editione, et cum suis aliorumque animaduersionibus. Specimen egre-

gium ibidem dedit p. 225. seq. haud raro contra Ietb. disputans, conscribendo Vindicias et coniecturas in Ael. Arist. hymnos in Iouem et Minervam, ac tom. III. p. 100. sqq. praebuit addenda atque corrigenda.

Inter ea noua prodiit editio, a nitore chartae et typorum magis, quam ab eruditione et sagacitate ingenii commendabilis:

*Aelii Aristidis Adrianensis Opera omnia: graece et latine, in duo volumina distributa. Cum notis et emendationibus Guil. Canteri, Tristani, Palmerii, T. Fabri, Spanhemii, Norrmanni et Lamb. Bosii: adiunctis insuper veterum scholiis et prolegomenis Sopatri Apatneusis, ab erroribus et plurimum repurgatis; graeca cum mssis codd. variis et praestantissimis collata: recensuit et obseruatt. suas adiecit Samuel Jebb. Oxonii e theatro Sheldon. vol. I. 1722. 4. vol. II. 1730. 4. impensis Dauid. Lyon. Conf. acta erudit. Lips. a. 1724. pag. 425. et a. 1731. pag. 56. atque Clement. bibl. eur. etc. tom. II. pag. 81. seq. Multum quidem adhibuit diligentiae in colligendis, quae ad emendationem atque interpretationem facerent, subsidiis. Nam praeter scholia et Canteri notas et praefixam Aristidis vitam, a Massonio docte compositam, varios ex Tristani aliorumque in fronte memoratorum V. D. operibus hinc inde decerptos dedit flores, et ex codicibus, Coisliniano atque Anglicanis, adtulit lectionis varietatem, et plura emendauit: praeterea duobus exemplis edit. Florentinae usus est, quorum alterum a Federico Morello cum mssis ex parte collatum erat, alterum notis quibusdam marginalibus ab Isaaco Casaubono illustratum. In notis atque obseruatt. tomo alteri adnexis, multa bene doctaeque explicuit. Praemisit tom. I. iudicia de Aristide superba et veterum et recentiorum. At enim permulta deesse ad editionem non dicam absolutam, sed probabilem, cuius virtutes respondeant externo splendido cultui, iam plures senserunt. Nemo tamen grauius, et forsan aequo acerbius de Jebbio eiusque editione indicauit, quam *Reiske* in praef. ad vol. III. animaduers. p. VIII. sqq. (notatus ideo a Com. Rewiczky in bibl. gr. et lat. pag. 67.) Is vero acute iudicat de ingenio et eloquentia Aristidis, eumque apte comparat cum Demosthene. Ipse *Reiske*, editurus Aristidem, plura reliquit volumina praelo parata: n. II. voll. ed. Iebbianae, tria voll. ineditorum gr. scholiastarum, vnum volumen, quod continet varias lectiones ex duobus codd. Monac. Bauar. et tribus Meermannianis, ab eius vxore excerptas, denique nouas animaduersiones, emendatis quoque iis, quas a. 1761. in lucem emiserat. v. *Reiskii vitam*, Lipsiae 1783. 8. p. 172. vbi plura beati viri mssis, ad auctores gr. pertinentia, designantur. Conf. ibid. epistolae ad Reiskium pag. 196. sq. 202. sq. 205. sq. et 212. *Harl.**

Editiones ac versiones singularum quarundam *Aristidis* orationum, et librorum de civili ac simplici dictione, supra in recensione scriptorum editorum Aristidis suo loco consignauimus. Plura Aristidis loca illustrat *Ezechiel Spanhemius* in Exercitationibus de usu ac praestantia numismatum, et aliis scriptis suis eruditissimis. *Fabric.* *Reiskii* atque *Abreschii* labores et coniecturas iam supra laudauimus. Alii vero VV. DD. periculum fecerunt et locis Aristidis luxatis aut corruptis medicam manum adhibere studuerunt: e. g. *Lambertus Bos.* in animadu. in scriptores graecos, Franecker. 1715. 8. pag. 69 - 75. alii viri docti passim tentarunt, emendarunt, aut illustrarunt plura Aristidis loca, e. g. *Hemsterhus.* ad *Lucianum*, *Valckenar.* ad *Herodorum* ed. *Wessel.* et ad *Euripidis Hippolytum*, *Dorville* ad *Charitona*, *Lenep* ad *Phalaridos epistolas*, *Koen* ad *Corinth. grammat.* *Bernard* et reliqui interpretes ad *Thomam Magistrum*, qui multa laudauit Aristidis loca, *Wytttenbach* ad *Plutarchi lib. de S. N. V. Toup.* emendat. ad *Suidam* et *Hesychium* alii.

que bene multi, quos omnes amplis verbis enumerare haud vacat. Futuro autem editori, latus patet campus, in quo ingenium, diligentiam et eruditionem exercere atque ostendere possit. *Harl.*

VIII. *Alii Aristidae.*

Aristides, Lyfimachi F. Atheniensis, cognomine iustus, de quo Plato Theaeteto, Thucydides, Nepos, Plutarchus, Suidas etc. Aristides noster tom. III. pag. 146. seq. 249-286. 499. seq. 452. seq. 319. seq. [Quaedam illius sententiae servatae dicuntur in *Ἀποφθέγματα σοφῶν τῶν ζ'*. v. *Bandini* catal. codd. graec. cod. 8. plut. LXXXVI. tom. III. col. 325. *Harl.* Ab eo alii etiam singularis iustitiae studio insignes viri Aristidis cognomento honorati sunt, ut de Mara quodam scribit idem Suidas in *Μέτριοι* ex Damascio in Isidori vita.

Aristides, Xenophili filius, et alter iunior hoc nomine, quos cum Aristide iusto a quibusdam confundi notat Plutarchus in illius vita sub init. [Adde supra, §. IV. circa fin.]

Aristides, Atheniensis, quem de animalibus, arboribus et agricultura scripsisse e Plinio colligit Bernhardus a Mallincrot in paralipomenis ad Vossium de Historicis graecis, nullus est, sed Aristides, Milesius, a Plinio intelligitur, de cuius scriptis Vossius de Historicis graecis, Meursius in Bibl. graeca et Harduinus ad Plinium videri possunt. Fuere autem *ισοριῶν* libri, *Ἰταλικά*, *Περσικά*, *Σικελικά* et *περὶ Κυίδε*. [v. notam supra inter inedita etc. nr. 20.] Denique lascivum opus *Μιλησιακά*, quod Sisena olim latine verterat, de quo confer *Politian.* c. 16. *Miscell.* et *Nic. Heinsum* ad haec Ovidii 2. Trist. 443.

*Vertit Aristidem Sisena, nec obsuit illi
Historiae turpes infernisse iocos. Fabr.*

Heinsius ad locum, a Fabricio citatum, pauca habet; at vberissime eruditeque disputat de illo Aristide eiusque scriptis ad *Ouid.* Trist. II. vers. 413. seq. (vbi ego quoque in mea edit. quaedam notavi:

*Iunxit Aristides Milesia crimina secum
Pulsus Aristides nec tamen urbe sua.*

Harpocration in voc. *Δεσμῆς*, (vbi v. *Mauillacum*, et *Vales.*) citat *librum sextum Milesiacorum Aristidis*. Heinsius igitur suspicatur, haec Milesiaca vna cum feria historia, quae passim ab antiquis laudatur, ab Aristide edita fuisse videri. *Harl.*

Aristides, Eleus, mechanicus, machinae in hippodromo inuentor, cuius meminit Pausanias in Eliacis posterioribus pag. 504. Idem, ut existimo, a quo Pythicam et Olympicam palmam reportatam scribit pag. 490. Sed alius Aristides, Eleates, cuius strategemate Dionysium delusum narrat *Polyaenus* VI. c. 11.

Ἀρτεμίδης νομικὸς, *Artemidor.* IV. 3.

Aristides Quintilianus, de cuius libris de Musica dixi III, 10. 4.

Aristides, Samius, ex quo lunae curriculum confici integris quater septenis diebus scribit *Varro* apud *Gellium* III, 10. sed ibi pro Aristide legendum videtur Aristarchus, quem-
admodum

admodum pro Aristotele Aristides apud Eustathium ad Odyss. ζ. vbi de Dodone. Vide *Berkelium* ad Stephanum pag. 334. Etiam ex Aristarcho, tragico, Euripidis aequali, Aristidem effinxit Hendreichius in pandectis Brandenburgicis, et ex Aristlaeneto Aristidem epistolarum amatoriarum scriptorem.

[P] Aristides, Thebanus, pictor antiquus, qui omnium primus animum pinxit et sensus omnes expressit, quos vocant ἡθῆ, id est perturbationes, durior paullo in coloribus etc. *Plin.* XXXV, 10. Confer *Francisci Iunii Catalogum Artificum* pag. 28.

Aristides, quem *Vitruvius* VIII, 4. laudat inter eos, qui de locorum fontiumque natura scribere. Idem, ni fallor, Polemonis, periegetae, exscriptor, de quo Stephanus Byz. de Dodone: Προσθετέον ἐν τῷ περιηγητῇ Πολέμωνι ἀκριβῶς τὴν Δωδώνην ἐπισα-
μέναν, καὶ Ἀριστείδην τὰ τῶς μεταγεγραφεῖσι, λέγοντι κατὰ τὸ β'. Videndum tamen, idemne hic cum Aristide, Milesio, de quo supra.

Aristides, statuarius, Polycleti discipulus, *Plin.* XXXIV, 8.

Aristides, Atheniensis, philosophus, sed qui CHRISTO nomen dedit, et apologeticum pro Christianis, philosophorum sententiis contextum, scripsit ad Hadrianum, imperatorem. Laudant *Eusebius* in Chron. et IV, 3. *Histor. Eccles.* S. *Hieronymus* Epistola 84. ad Magnum, oratorem et c. 20. de Scriptt. eccles. *Syncellus* pag. 348. *Vsuardus* et *Ado* Martyrolog. 5. Non. Octobr. ex Menologiis Graecor. vbi de passione Dionysii Areopagitae, et Martyrologium rom. prid. Cal. Sept. Confer *Io. Ernesti Grabe* spicilegium Patrum tom. II. pag. 125. seq. et *Steph. le Moyne* ad Varia sacra pag. 155. seq. qui inter alia ex Guilleterii fide refert, illam Aristidis apologiam in Graecia adhuc superesse. *Quelques Caloyers se vantent d'avoir cette Apologie dans la Bibliothèque du Monastere de Medelli^{cc}*, qui est a six mille d'Athenes. Quod non incredibile videtur Paulo Colomesio ^{dd}). Sane in Orthodoxographis et Bibliothecis Patrum exstare, praeter rem scripsit Pandectarum Brandenburgicarum auctor pag. 271. *Fabric.* adde infra, lib. V. cap. I. vol. V. pag. 186. vet. edit. *Harl.*

Aristides iunior, itidem Christianus, cui Iulius Africanus dicauit, quae scripserat de conciliatione genealogiarum CHRISTI apud Matthaeum et Lucam. Vide Photium Cod. XXXV.

Omitto Aristidem, Locrensem, qui a mustela Tartessia morsus dixit se aequo animo laturum esse mortem, si leonis et pardalis dente pereundum sibi esset, vt est apud *Aelian.* XIV, 4. Var. *Fabr.* Addantur: *Aristides*, philosophus peripateticus, *Laert.* V, 62. *Aristides*, philosoph. megaricus, *Laert.* II, 113. *Aristides*, Rheginensis, philos. pythagoricus. *Harl.*

IX. Index

cc) Vel potius *Pentelici* montis, hodie *Pendeli*. v. *Villoison* anecd. gr. tom. II. pag. 264. not. *Harles.*

dd) In paralipomenis de Scriptoris Ecces.

IX. *Index Scriptorum et aliorum quorundam, ab Aristide memoratorum. Concinnatus a me ad paginas editionis graeco-latinae Pauli Stephani. Nota de dict. libros duos de ciuili et simplici dictione ex edit. Norrmanni denotat.*

[Hunc indicem integrum reposuit Iebb. in tom. II. suae edit.]

Aeacus tom. I. pag. 109. quis Aeacus aut Minos reprehendat? tom. III. pag. 314. velut si Phrymondas ille (iniustus) Aeacum se faceret, 516. (Mentio illius Phrymondæ etiam 325.)

Aegyptiorum sacerdotes tom. I. pag. 53. 91. tom. III. pag. 553. 615. σοφοί, tom. I. pag. 379. Eorum σοφία tom. III. pag. 69. ὦν ἱερὰ θῆκαι βιβλῶν ἱερῶν ἀπείρους ἀριθμὸς ἔχει, tom. I. pag. 98. πάντα φυλάττεσιν ἐν σήλῳ ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀντ' ἄλλων κτημάτων, tom. III. pag. 609.

Αἰγυπτίων ἢ Φρυγῶν ᾠδοί, tom. I. pag. 454.

Αἰγύπτιος ἀνδραπίσκος, tom. I. pag. 629.

Aeschines tom. III. pag. 30. 37. 472. 474. Lysaniae F. Platonis συμφοιτητής, 31. Socraticus, 35. 363-366. 367. Sophista dictus a Lysia 517.

Aeschines, Demosthenis aduersarius, tom. III. pag. 438. 653. de ciuili dict. pag. 202. 216. seq. 256. in Ctesiphontem, respicitur de ciuili dict. pag. 178. περὶ παραπρεσβείας, ibid. 242. seq.

Aeschylus, tom. I. pag. 30. 169. tom. III. p. 27. (Myrmidonibus) 220. 485. 528. 560. 562. 580. 703. infra, in Aristophanes.

Τὶς ἐλευσίνιος πρὸς χορὸν ᾄσσεται, tom. I. pag. 454. Versus ex Septem Thebana t. I. pag. 609. tom. III. pag. 527.

Aesopus, tom. I. pag. 153. 372.

Agathio, tom. I. pag. 497.

Agatho (apud Platonem Conuiuio) tom. III. pag. 475. Comice a Platone traducitur, 488.

Albus ἄρχων τῆς Ἀσίας. tom. II. pag. 562.

Alcaeus Mytilenaeus, tom. I. pag. 152. tom. III. pag. 192. 339. ad eius versus alluditur t. II. pag. 333.

Alcimus, Aristidis διοικητής, tom. I. pag. 611. Philumenes pater 626. seq.

Alcinoi apologus, tom. I. pag. 536. tom. III. pag. 598. Vide et tom. III. pag. 38. seq.

[P] Alcman, infra, Laconicus poeta.

Alexander Cotyaensis, tom. I. pag. 142. seqq. Aristidis praeceptor, tom. I. pag. 489.

Amphion et Zethus, conditores Thebarum, tom. I. pag. 425.

Anacharsis, Scytha, tom. III. pag. 547.

Anaxagoras, tom. III. pag. 101. 291. 540. Periclis praeceptor, 218.

Androtio, tom. III. pag. 517.

Annicerus, Afer, tom. III. pag. 385.

Antiphonti praelata a Platone Aspasia, tom. III. pag. 217.

Antisthenis liber περὶ χρήσεως, tom. I. pag. 560. de vsu vini.

Antoninus Pythodori, sophista, tom. I. pag. 493.

Apellas tom. I. p. 120. seqq.

Apellis γράμματα siue picturae, tom. III. pag. 701.

Apollodorus (apud Platon.) tom. III. pag. 483.

Archilochus Parius, tom. I. pag. 152. tom. III. pag. 172. Iamborum poeta ab oraculo post necem honoratus, 487. *περὶ τὰς βλασφημίας διατρέβων*, eius aduersarii Lycambes, Chidus (*Χειδός*), vates quidam, et Pericles, (diuersus ab duce et oratore attico,) ibid. Conuiciatores *Ἀρχιλόχῃ πιθήκοι*, 511.

Θρήνος Ἀργείων, tom. I. pag. 454.

Arion, tom. III. pag. 140. 157.

Aristophanes tom. III. pag. 221. vbi ad eius ranas respicit, 660. vbi ad vespas, seq. a Platone comice traducitur, tom. III. pag. 488. Aristophanis singultus apud Platonem in Conuuiuo tom. III. pag. 475. 551. seq. *ἀλλαντοπώλης* (in Equitibus) pag. 496. ad versus in Acharnensibus adluditur tom. III. pag. 29. alius ex eadem comoedia, 396. ex Vespis tom. I. pag. 55. ex ranis tom. I. pag. 157. tom. III. pag. 520. versus de Pericle ex eius Acharnensibus, tom. III. pag. 215. 227. seq. de Aeschilo dictum, morte eius tenebras obortas, *σκότον εἶναι τεθνηκότες αὐτῷ*, tom. III. pag. 156.

Nebulae tom. I. pag. 634. versus ex illis, non nominato auctore, pag. 268.

Telmiffenses tom. I. pag. 486.

Aristophon, infra in Iphicrate.

Aristotelis apud Philippum et Alexandrum gratia, tom. I. pag. 154.

Contra Arithmium Zelitem *Ψήφισμα* Atheniensium, tom. I. pag. 332. 357. 504.

Aspasia, tom. III. pag. 217. Milesia, 212.

[P] Inscriptio *σηλῆς* Athenis erectae in infamiam Arithmii, Pythonactis F. t. III. p. 357.

Attici Eleusiniarum Mysteriorum *ἐξηγηταὶ* et *μουσαγωγοὶ*, tom. I. pag. 315.

Cum Atticis comparati alii Graeci balbutiunt, tom. I. 314. Atticos se vnice sequi testatur Aristides, tom. III. pag. 647. *ὥς μὲν καὶ ἡμεῖς ἐκ εἰς ἕτερον τελέθμεν ἔθνος τῇ προαιρέσει τῶν λόγων, ἅπανσι προέδηλον*.

Bacis, tom. II. pag. 22. tom. III. pag. 22.

Bassus, tom. I. pag. 488. 581.

Battus vocis causa Delphos profectus, tom. III. pag. 516.

Biblus *Θεραπευτῆς* τῶν παλαιῶν, καὶ *τινα τρόπον πρόθυμος* περὶ λόγους, t. I. p. 575.

Bosepyraechimus, qui frustra putauit, nomine mutato se feliciorum euasurum, t. III. p. 516.

Callitechne, Aristidis *σύντροφος*, tom. I. pag. 497 et 628. vbi Callityche legitur.

Capito, ad quem scribit Aristides, tom. III. pag. 525. seq.

Cei poetae dictum (Simonidis vel Bacchylidae) *σιωπῆς ἀκίνδυνον γέρας*, tom. III. p. 238.

Athenodoro tribui a Stobaeo, Canterus obseruauit.

Celer *γραμματεὺς βασιλικὸς*, tom. I. pag. 595.

Chabriae dictum, tom. III. pag. 686.

Chaerephon, tom. III. pag. 338.

Charidemus, rhetor Phoenicius, tom. I. pag. 493.

Charondas, Italiae et Siciliae legislator, tom. III. pag. 546. 548.

Chiron, tom. I. pag. 76.

Cimon, orator, tom. III. pag. 483.

Cinesias comice a Platone traducitur, tom. III. p. 488. 494.

Cleon et Cleophon., illaudati oratores, tom. III. pag. 291.

- Comoediae, tom. I. p. 61. tom. III. pag. 196. agenda diffuadentur, tom. II. pag. 274. sq.
 comoedia accusatur a Platone, plurimos comice traducere, tom. III. pag. 488.
 κατὰ τὰς κωμικοποιεῖς, tom. III. pag. 192. 215. 255. 495. Comicus quidam tom. III.
 pag. 373. 520. (Aristoph.)
 Κωμικὸν ἔργον, tom. III. pag. 222. ex comoedia γλυκύτητα petunt simplicis filii scrip-
 tores de dict. simplici p. 398.
 Corus, μάντις, tom. I. pag. 501.
 Cratinus, tom. III. pag. 33. 709. eius dictum de Pericle ἑλληνίδων μεγίστην τὴν ἐκείνῃ γλῶσ-
 σαν, 214. κωμικοποιεῖς, tom. III. pag. 659. eius Χείρονες, 660.
 Creophylus, tom. III. pag. 544. seq. 547.
 Critias, de dict. simplici, p. 346. 386.
 Cyri διδάσκαλος δικαιοσύνης, (ex Xenophonte) tom. I. pag. 130.
 [C] Daedalus, tom. III. pag. 51.
 Damon, (musicus), tom. III. pag. 540.
 Demodocus, tom. III. pag. 38. seq.
 Demosthenes, tom. I. pag. 485. 573. 575. 576. 644. tom. III. pag. 6. 32. 52. 100. 226. 511.
 518. 538. 558. 620. 686. 714. 729. lib. de civili dict. singulis paginis, et de simplici dict.
 pag. 368. 408. 410. 420. ὃν ἐγὼ φαίην ἂν Ἑρμῆ τινος λογίε τυπὸν εἰς ἀνθρώπου κατ-
 ελθεῖν, tom. III. pag. 511. ἰκανὴ φερεται τοῖς εἰς τις ἢ γινόμενος, 654. βιαίως
 καὶ Δημοσθενεῶς, de civili dict. pag. 318.
 ad Athenienses scribens de Concordia, tom. II. pag. 334. (Epistola 3.)
 Epistolae, de civili dict. pag. 428.
 Oratio contra Aristocratem tria genera causarum attingit, de civili dict. pag. 296.
 contra Calliclem, de simplici dict. pag. 428.
 ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος, de civili dict. pag. 226. 238. 248. 270.
 de falsa legatione, de simplici dict. pag. 428 respicitur pag. 424. et tom. III. pag. 524
 de Haloneso, respicitur de dict. simplici, pag. 422.
 in Leptinem, tom. III. 526. respicitur de dict. simplici, pag. 358.
 ex Olynthiaca tertia, tom. III. pag. 74. 441. seq. respicitur Olynth. I. de dict. simplici
 pag. 392. 422.
 pro praeconio ὑπὲρ τῆς ἀντιδόσεως, tom. III. pag. 652. seq.
 ὑπὲρ τῆς σεφάνης, tom. I. pag. 611. respicitur, tom. III. pag. 226. 438. seq. de dict. sim-
 plici, pag. 437. 442.
 κατὰ Σεφάνην, de civili dict. pag. 250.
 ἐν τοῖς συμβουλευτικοῖς, id. pag. 252. 274.
 ἐν τῷ περὶ συμμοριῶν, id. pag. 254.
 Diagoras, tom. III. pag. 101.
 οἱ τὰς δεικνύουσας λόγους συνεισκατασκευασμένοι, de dict. simplici, pag. 410.
 Dio, Platonis amicus, tom. III. pag. 111. seq. 130. 133. seq. 152. 328. 331.
 Alius Dio, Aristidis amicus καὶ πραγμάτων καὶ λόγων ἔμπειρος, tom. III. pag. 558.
 Dionysius Corinthi, tom. I. pag. 155.
 Dionysodorus comice a Platone traducitur, tom. III. pag. 488.
 Diophanes, Aristidis familiaris, tom. I. pag. 499.

- Diotima, tom. III. pag. 212. Mantinenſis hoſpita, ib. ex Platonis Sympoſio.
- Διθυράμβων ποιηταί, tom. I. pag. 399. Διθυραμβοποιοί, tom. III. pag. 492. Dithyrambum reprehendit, et imitari ſe tamén, ait Plato. tom. III. pag. 490.
- Δύστης Θετταλή, tom. I. pag. 134.
- Epagathus, Ariſtidis τροφοός, tom. I. pag. 593.
- Epaminondae πρὸς Θηβαίους ἀπολογία, tom. III. pag. 658. 685. Epigramma, 686.
- Ephorus, tom. III. pag. 586. 589. 590. 591. 595. 596. Lariffaeus, 592. philoſophus et ſophiſta, 585.
- Epicharmus, comicus, tom. III. pag. 550.
- Epigrammata in Athenienſes et Lacedaemonios, qui pro patria fortiter rem geſſerunt, t. III. pag. 646. ſeq.
- Econeus, tom. I. pag. 133. ſeq.
- Euareſtus, Cretenſis, τῶν ἐν φιλοſοφίᾳ διατρεβόντων, ἐλθὼν ἀπὸ Αἰγύπτου, t. I. p. 578.
- Eudoxus, tom. I. p. 645.
- De Pericle verſus Eupolidis, non nominato auctore, tom. III. pag. 215.
- Euripides, tom. I. pag. 345. (ex Sthenoboea, idem hemiſtichium etiam pag. 57.) 384. (Phoeniſſ.) 433. 489. (iterum e Phoeniſſ.) t. III. p. 27. 56. 167. 326. (ex eius Creſphonte) 497. 560. 562. (ex Theſeo) 703. decori non ſatis obſervans, tom. III. pag. 221.
- Verſus non nominato auctore, tom. III. pag. 67. reſpicitur et tom. III. pag. 512. et tom. I. pag. 435. verſus ex initio Troadum, et tom. III. pag. 559. ex Helena et de civili diſt. pag. 308. ex Oreſte
- Vide et infra, in Sophocles.
- Ἀκριβέστερον Εὐρυκλέης, tom. I. pag. 57.
- Euthydemus comice a Platone traducitur, tom. III. pag. 488.
- Euthymenes, Maſſilienſis, tom. III. pag. 596.
- ὁ Ἐξηγητής, prodigiorum interpres, tom. I. pag. 645.
- Fronto, tom. I. pag. 125.
- Glabrion ὁ πᾶν, tom. I. pag. 612.
- Γοργίαι λόγοι, tom. III. pag. 65. vide infra, Plato Gorgia.
- Γοργεῖα κεφαλὴ, 155. Γοργεῖας κεφαλῆς ἀπόγονοι, 663.
- Gorgiam comice traducit Plato, tom. III. pag. 488.
- Grammatici, tom. I. pag. 583. ἄθλιοι Γραμματιſταί, tom. III. pag. 643.
- Γραμματιſτῆς Σαίτης, tom. III. pag. 576. 579.
- σκολίον carmen in Harmodium, tom. I. pag. 141.
- Hecataeus, tom. III. pag. 649. ὁ λογοποιός, tom. III. pag. 608. Mileſius, 609.
- Heliodorus, ἑπαρχὸς Aegypti, tom. I. pag. 602.
- Hellanicus, tom. III. pag. 649.
- Heracleo, medicus, tom. I. pag. 520.
- Herculis σφαῖρα, tom. I. pag. 61. σῆλα, 59. 314. tom. II. pag. 307. cum Theſeo amicitia, tom. I. pag. 181. 189. tom. II. pag. 238. ſeq.
- Hermias, tom. I. pag. 628. τῶν τροφοίων τῷ Ἀριſτίδῃ ὁ πλείτερος ἄξιος, 530.
- Hermocrates ἐν Συρακούſαις δημηγορῶν, tom. III. pag. 651.
- Hermocrates, Rhodius, ποιητῆς μελῶν, tom. I. pag. 578.

- Herodotus, tom. III. pag. 517. 521. 554. 572. 579. 585. Historiae eius inscriptio, 649. *κάλ-
λιστος λογοποιῶν*, p. 575. de Aegypto multa falsa prodidit, ibid. reprehensus laudatur
582. seq.
- Hesiodus, tom. I. pag. 66. 122. 147. 351. 363. 398. 420. 464. tom. II. pag. 358. 381. tom. III.
pag. 6. 44. 55. seq. 164. seq. 166. 184. 223. 249. 284. 626. 627. 628. *ἀρξάμενος τῆς Θεο-
γονίας*, tom. III. pag. 627. respicitur, tom. I. pag. 5. tom. III. pag. 536. Boeotius,
tom. I. pag. 152. traducitur a Platone, tom. III. pag. 548. 549.
conviciatores, *Ἡσιόδου κηφῆνες*, tom. III. pag. 511. Hesiodi fuci.
- Hippias, sophista, tom. III. pag. 483. comice traducitur a Platone, 448. 549.
- Hippocrates, tom. I. pag. 79. 637. 638. tom. III. pag. 52.
- Homerus, tom. I. pag. 9. 12. 18. 28. 34. 39. 40. 46. 48. 85. 91. 95. 96. 97. 98. 114. 125. 127.
132. 136. 153. 159. 298. 347. 384. 386. 388. 394. 398. 410. 415. 420. 422. 427. 433. 435.
439. 441. 443. 445. 479. 480. 528. 628. 635. 644. tom. II. pag. 305. 314. 326. seq. 354.
359. 378. seq. 396. seq. tom. III. pag. 6. 7. 43. 57. 70. 77. 147. 149. 159. 162. seq. 164.
165. seq. 168. 172. 175. seq. 177. 180. 210. 250. 251. 282. 295. 314. 336. 351. 371. 387. 402.
seq. 420-426. 471. 485. 486. 488. 493. 494. 506. 525. 544. 546. 547. 548. 549. 551. 606.
607. 608. 627. 628. seq. 630-640. 650. 659. 666. 667. 678. 698. 703. 726. 727. *de civili
diῆ*. pag. 290.
- Smyrnaeus, tom. I. pag. 152. 304. 408. 456. 474. tom. II. pag. 306. tom. III. p. 609. Me-
letis") filius, tom. I. pag. 476. tom. III. pag. 727. Coecus Chius, t. III. p. 703.
- Ex Atheniensium colonia, tom. I. pag. 38. sermo eius Atticus, ibid.
ἀρξάμενος τε καὶ ἀπεργασάμενος ὡς κάλλιστα ποιήσιν, tom. III. pag. 273. Tragicus dictus
a Platone, tom. III. pag. 550.
- Ilias, tom. III. pag. 42. Paraphrasis versuum primorum Iliadis, *de civili diῆ*. pag. 318. seq.
Versuum Odysseae l. 425. seq. id. pag. 324.
- Odyssea, tom. I. pag. 529. 539. tom. III. pag. 42.
ἐν Ἀχαιῶν νόσῳ, tom. I. pag. 39.
reprehenditur, quod de Aegypto falsa scripserit, tom. III. pag. 606. seq.
- Versus Homeri, ipso non nominato, tom. I. pag. 13. 33. 72. 115. 124. 132. 334. 335. 542.
tom. II. pag. 292. tom. III. pag. 38-44. 221. 242. 255. 274. 303. 348. 427. 483. 511. 585.
621. 624. seq. 652. 665. 669. 670. 673. 695.
- Versus ex hymno in Apollinem, tom. I. pag. 13.
[P] Homeridae, tom. III. pag. 374. Homerus a Platone eiectus e Rep. 544. seq. comice
traductus, 549.
- Hymni, *ἐπαιῖν* et *ἐγκωμῖα* discrimen, *de civili diῆ*. pag. 302.
- Hyperbolus, illaudatus orator, tom. III. pag. 291.
- Iphicrates, orator, tom. III. pag. 656. *κινδυνεύων ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ὑπ' Ἀγιστοφάντος*, 657.
Apologia ipsi tributa ὑπὲρ τῆς δωρεᾶς Lyliam fortassis potius habet auctorem, 656.
- Ischyron, tom. I. pag. 531.

Isocrates,

ee) Hic h. l. alius est, ab Homero et aliquis *Meles*, qui mox sub hoc nomine commemoratur.
Heum.

Isocrates, tom. III. pag. 517 et 661. vbi nomine eius omisso ad Panegyricum illius respicitur, vide infra, Sophista. Oratio de Pace *de civili diff.* pag. 234. seq. 238. Respicitur et pag. 310. adducto loco ex orat. *πρὸς Εὐθύναν*, et 306. ex laude Helenae.

Iulianus, tom. I. pag. 616. Vide infra, Saluius.

Λακωνικὸς ποιητής, tom. I. pag. 53. (Alcman) tom. III. pag. 55. 642.

Λακωνικὴ τάξις τῆς δίκης, tom. III. pag. 688. *Λακωνικαὶ ὀρχήσεις*, 713.

Legislatorum antiquissimorum hymni in Bacchum, tom. I. pag. 51. *οἱ ποιηταὶ νομοθεταὶ καὶ παροιμίαι καὶ ἔπη τοῖς καὶ πάντες κελεύουσιν ἀμύνεσθαι τὰς ὑπάρξαντας, vim vi repellere*, tom. III. pag. 259.

Βασιλεὺς νόμος, tom. I. pag. 131.

Lex Attica de Ostracismo, tom. III. pag. 398. praemia a populo donata rata esse oportere, *de diff. civili*, pag. 222. Laconica iubens cedere senioribus, 505. Persarum de non condemnando, nisi cuius malefacta benefactis praeponderant, 419.

Λογοποιῶν τις (Aeschines philos.) *περὶ τῆς Ἀσίας ἔφη, ὅσην ὁ ἥλιος πορεύεται, ταύτης πάσης ἄρχαν ἄνδρα ἓνα*, tom. I. pag. 349.

Lucius, Aristidis amicus, eloquentiae studiosus, tom. I. pag. 641. 642.

Lycurgus, legislator Lacedaem. tom. I. pag. 63. tom. II. pag. 386. tom. III. p. 19. 272. seq. 290. 546. a Deo leges accepit, tom. I. pag. 336.

Lyfias, tom. III. pag. 24. 485. 517. 683. seq. Orator, tom. I. pag. 595. Vide et supra in Iphicrate.

Margites et Coroebus, tom. III. pag. 516.

Machaon, tom. I. pag. 74.

Maximus, senator et orator e primis inter Romanos, tom. III. pag. 525.

Meles, *κισσαρῶδης*, tom. III. pag. 305. 494.

Menandri *βιβλίον*, tom. I. pag. 500. *θεράπαιναν ἐποίησε Μένανδρος τὴν Φρυγίαν*, t. III. pag. 312. Ad Menandri dictum *ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι* adluditur, tom. I. pag. 192. seq. et 470.

Metrodorus, poeta, tom. I. pag. 495.

[P] Milates (*Μελάρης*), tom. I. pag. 564.

Miltiadis eloquentia, tom. III. pag. 483.

Minos, tom. I. pag. 83. tom. III. pag. 314.

Mithaecus, coquus, tom. III. pag. 144. 180. 203. 248. 251. 327.

ὁ τὴν Σικελικὴν ὄψοποιῶν συγγεγραφὸς, tom. III. pag. 317. 376.

Musaeus, *οἰκίτωρ Ἐλευσίνιος*, tom. I. pag. 449.

Musaei hymnus in Bacchum, tom. I. pag. 51.

Musonius, tom. I. pag. 646.

Neritus, Aristidis *Τροφεύς*, tom. I. pag. 552.

Oracula, tom. I. pag. 62. 131. 182. 249. 414. 541. 561. tom. III. pag. 19. 36. seq. 298. 306. sq. 313. 345. 346. seq. 350. 487. 490. 624. 641. Versibus Iambicis, tom. I. p. 551. 602. 609. plura sine metro edita, tom. I. pag. 87. *πυθόχρησον*, tom. III. pag. 664.

Oracula Amphiarai, Trophonii, Amphilochoi, t. I. pag. 82. Delphicum, Dodonaeum etc. tom. I. pag. 82. tom. III. pag. 24. quis Calchas vel Mopsus ista praedixerat? 721.

Bacidis, Amphilyti, tom. II. pag. 22. Clarium, Ammonium, tom. III. pag. 21.

- λογίων περιηγήσεις, tom. I. pag. 456. γνώθι σεαυτὸν, tom. III. pag. 624.
 Οἱ περὶ Ὀρέστην λόγοι, tom. I. pag. 24.
 Orontis, Persae, dictum, eundem digitum iam vnum denotare, iam decem millia, t. III. pag. 423.
 Orpheus, tom. I. pag. 448. tom. II. pag. 400. tom. III. pag. 319. 707.
 hymnus in Bacchum, tom. I. pag. 51.
 Οἱ τῶν παιάνων ποιηταί, tom. I. pag. 399.
 Οἱ ἐν Παλαιστίνῃ δυσσεβεῖς (Iudaei), tom. III. pag. 514.
 Palamedes, Graecorum sapientissimus, tom. III. pag. 428. seq. 430. seq.
 ὁ Παμφίλος μῦθος, tom. I. pag. 377. (de Pamphilo Virbio apud Platon. X. de Rep.)
 Pardalus, ὃν ἐγὼ φαίην ἂν ἄκρον τῶν ὑφ' ἡμῶν Ἑλλήνων γενέσθαι γινώσκων λόγους, tom. I. pag. 580. Aristidis amicus, 608.
 Parrhasii, pictoris, epigramma, quo se ipse laudat, tom. III. pag. 658.
 Pausaniae epigramma, inscriptum tripodi, quem Apollini consecrauit, tom. III. p. 289.
 Periclis eloquentia, tom. III. pag. 214. seq. orator, pag. 483. Περικλέους τύπος, tom. III. pag. 653.
 Alius Pericles, Archilochi aduersarius, tom. III. pag. 487.
 Περσικὴ τάξις τῆς δίκης, tom. III. pag. 688. Lex Persica, supra in Lex. ζῶντας κατο-
 ρύττεσθαι Περσίσι, 712.
 Phemius, tom. III. pag. 40.
 Phidias, tom. II. pag. 51. 52. eius Minerua, tom. I. pag. 528.
 Philadelphus νεωκόρος, tom. I. pag. 524. 526.
 Philonis pharmacum, tom. I. pag. 558.
 οἱ πρῶτοι ταῦτα φιλοσοφῆσαντες, tom. I. pag. 33.
 Philoxenus, dithyramborum poeta, tom. III. pag. 386. Cytherius, 388.
 Philumene, Aristidis σύντροφος ff), Alcimi filia, tom. I. pag. 511. 626.
 Pindarus, tom. I. pag. 16. 19. 53. 134. 138. 156. 412. 447. tom. II. pag. 315. 354. t. III. p. 88.
 89. 90. 177. seq. 209. 309. 422. 428. 538. 643. 644. 691. 692. 716.
 Thebanus, tom. I. pag. 152. μάλιστα ἀληθείας ἀντέχεσθαι δοκεῖ τῶν ποιητῶν περὶ τὰς
 ἱστορίας, tom. III. pag. 610. eius paeana Pan saltavit, tom. I. pag. 71. tom. III.
 pag. 285. dithyrambi, tom. III. pag. 491. hymni, ibid.
 Versus Pindari, ipso non nominato, tom. III. pag. 47. 48. 49. (adde 422.) De rebus
 Aegyptiacis falsa tradidisse arguitur, tom. III. pag. 610. in se petinde, vt in alios,
 composuit hymnos ἐπινίκους, 645.
 Plato, tom. I. pag. 67. 129. 130. 152. 153. 156. 377. 576. 594. 595. 642. 643. tom. III. pag. 6. 7.
 et deinceps per orationes Platonicas singulis paginis, 180. 185. 190. 278. 691. 728.
 ex Platone γλυκύτητα petunt simplicis stili scriptores, de diſt. simplici, p. 398.
 Alcibiades I. tom. III. pag. 539. seq. respicitur, tom. III. pag. 471. seq.
 Amatores respiciuntur, tom. III. pag. 219.
 Apologia Socratis, tom. III. pag. 184. 655. respicitur, 434. 436.

Atlanticus

ff) Illam, Aristidi carissimam, perperam huius σύντροφον vocari, contra Fabricium docet *Maſſon*
 §. V. nr. 2. *Harl.*

- Atlanticus respicitur, tom. III. pag. 197.
 Cratylus respicitur, tom. III. pag. 285. 444. 482. 519.
 Conviniuum, tom. I. pag. 504. tom. III. pag. 475. respicitur et tom. III. pag. 57. 120. 179. 212. 324. 551.
 Crito respicitur, tom. III. pag. 249.
 Epistola, tom. III. pag. 333. ad Dionysium, tom. I. pag. 594. longa epistola, (septima,) tom. III. pag. 113. ex epistola octaua, tom. III. pag. 133. ad epistolae secundae verba adludit tom. III. pag. 477.
 Euthydemus respicitur, tom. III. pag. 190.
 Gorgias, tom. III. pag. 8. 11. 15. 65. 103. 144. 146. 149. 154. seq. 193. seq. 268. seq. 532. refellitur, ibid. in orationibus Platonis.
 Laches, tom. III. pag. 213. 324. respicitur, tom. III. pag. 344. seq.
 [P] Leges, tom. III. pag. 109. 255. 489. libri de legibus respiciuntur, tom. III. p. 123. 186. 249. 335. 337. 354. 427. 429. 431. 466. seq. 728.
 Menexenus respicitur, tom. III. pag. 142. seq. 217. 257. 287. 464. seq. 474.
 Minos, tom. III. pag. 156.
 Parmenides, σύγγραμμα θεῶν, tom. III. pag. 544.
 Phaedrus, tom. III. pag. 24. 638. respicitur et tom. I. pag. 153. tom. III. pag. 49. 58. 190. seq. 218. 285. 343. 476. 490.
 Politicus, tom. III. pag. 184.
 Protagoras, tom. III. pag. 372. respicitur, tom. III. pag. 244. 483. 549.
 Respublica, tom. III. pag. 241. 255. 489. respicitur, tom. I. pag. 377. tom. II. pag. 70. t. III. pag. 99. 188. 237. seq. 477. 518. 521. 544. seq.
 Theages respicitur, tom. III. pag. 477.
 Theaetetus, tom. I. pag. 130.
 Timaeus respicitur, tom. III. pag. 70. 186.
 Plato, Aristonis F. tom. III. pag. 186. sophista dictus a Lyfia, 517. in eum epigramma ex 2. de Rep. 123. 533. δεινότητος γεωμετρίαν, 333. 377. 412. 460. verborum maximam curam habuit, licet neget, 225. eius apud Dionysium gratia, tom. I. pag. 155. tom. III. pag. 377. seq. ter Siciliam adiit, tom. III. pag. 111. 410. 529. a Pythagorico quodam seruatus, 381. a Pollide, Spartano, abductus, 382.
 Eius, quum viveret, exigua fama, Πλάτωνός τε ἐ πολὺς ἦν ἁλόγος ἐπ' αὐτῷ Πλάτωνος, tom. I. pag. 644.
 ὁ τῶν Ἑλλήνων ἀριστος καὶ ὁ τῶν ἀνθρώπων πραγμάτων ἐπιστήμων, προσθήσω καὶ τῶν θεῶν, tom. III. pag. 419. 511.
 ipse Remp. non gessit, 435. Διθυράμβων ποιητὴς ἀριστος, 491. tragicus, 489. comicus, qui comice multos traducit, 488. 549.
 Platonis anachronismi, tom. III. pag. 474. seq. 551.
 Podalirius, tom. I. pag. 73. 80.
 οἱ Ποιηταί, tom. I. pag. 29. 33. 58. 74. 77. 84. 102. III. 242. 359. 395. 401. 402. 406. 436. 476. tom. III. pag. 37. 259. 344. 610. 669. 670. 705.
 quidlibet audendi aequa illis potestas, tom. I. pag. 90. Τύραννοί τινες τῶν ὀνομάτων, tom. I. pag. 84.

- Ποιητικὸς λόγος, tom. I. pag. 49. 410. 418. Poetae versus, tom. I. p. 57. 344. 542. t. III. pag. 67. 214. 381. *de dict. civili*, pag. 312.
- Versus in Miltiadis victoriam, tom. III. pag. 289. elegiae in victoriam Cimonis, tom. III. pag. 259. seq.
- οἱ Πολιτικοὶ, oratores, *de simplici dict.* pag. 414. 416. 430. 432. 441.
- Pollio, Asiarches, tom. I. pag. 611. 612.
- Pollis, Spartanus, qui Platonem e Sicilia abduxit, tom. III. pag. 382. seq.
- Polus (apud Platon.) tom. III. pag. 482. etc.
- Porphyrion, medicus, tom. I. pag. 622. 627.
- Prodicus, sophista, tom. III. pag. 483. comice traducitur a Platone, 388. 548. seq. Ceus, 547. seq.
- Prometheus, rhetoricae inuentor, tom. III. pag. 168.
- Προφήται καὶ ἱερεῖς, tom. I. pag. 29. 86. 429. tom. III. pag. 553. Προφητῶν σχῆμα καὶ τάξιν ἔχοντες, tom. III. pag. 22.
- Protagoras, sophista, tom. III. pag. 483. 548. *de dict. simplici*, p. 362. comice a Platone traducitur, tom. III. pag. 388. 549. Abderita, 547.
- Pyrallianus, tom. I. p. 593. περὶ τὰς Πλάτωνος λόγους εὖ γεγυμνασμένος, 594.
- Pythagoras, tom. III. pag. 522. 574. nihil scripsit, tom. III. pag. 495. Sophista dictus ab Herodoto, 517.
- Κοινὰ τὰ Φίλων, (Pythagorae dictum,) tom. I. pag. 422.
- Pythagoricorum Italicorum aliquis, (Archytas) tom. III. p. 381.
- Τῶν Πυθαγόρου καὶ Πλάτωνος σχεδὸν ὄντες λόγων, tom. III. p. 519.
- Pythocles, tom. III. pag. 540.
- Python (orator), tom. II. p. 237. 272. Byzantinus, 273.
- Quadratus, tom. I. p. 123. 489. rhetor, Asiarches, tom. I. p. 597. 598. sophista, 613.
- Rhadamantus, tom. I. pag. 81. 85. 109. tom. III. p. 243. seq.
- Rosander, philosophus, tom. I. pag. 576. 577. 578.
- Rufinus, tom. I. pag. 581. 587. 606. 616.
- Rufus, Phocensis, tom. I. pag. 518.
- Saluius (Iulianus), consul (A. C. 175.), tom. I. p. 515. supra, Iulianus.
- Sappho, Mytilenaea, tom. I. pag. 152. 457. tom. III. pag. 642.
- Sarambus ὁ κάπηλος, tom. III. p. 317. hic est ille tertius, p. 251.
- Satyrus, medicus Pergamenus, tom. I. pag. 549. sophista, (forte ἰατροσοφιστὴν intelligit, licet inter Eunapii sophistas etiam medici occurrant) ἔ τῶν ἀγεννῶν, ibid. 550.
- Σάτυρος τῶν ἐπὶ σκηνῇ κατηράσατο τῷ Ἡρακλεῖ, ἔτα γ' ἔκυψε προσιόντος κάτω, t. III. pag. 515.
- Sedatus, Nicacnus, tom. I. pag. 531. Theophilus antea dictus, ibid. 574. 588.
- Septem sapientes, tom. III. p. 18. ab Androtione dicti ἐπὶ τὰ σοφιστὰ. 517.
- Sesostridis σῆλα, tom. I. pag. 428.
- [P] Seuerus Phryx, Asiae praefectus, tom. I. p. 572. 600. 603. 604. 609.
- Sibylla, tom. III. pag. 22. 24.
- Simonides, Ceus, tom. I. pag. 152. seruatus, quod Dioscuros carmine celebrasset, tom. I. pag. 584.

Eius ἐπιγράμματα, tom. III. pag. 266. 646. sq. *ποῖες ταῦτα Σιμωνίδης θρηνήσει;* t. I. pag. 134. Vide et supra Ceus.

Filius Leoprepis, octoginta annos natus, tom. III. pag. 645. ipse de se: *μνήμην ἔ'τινα Φημί Σιμωνίδε ἰσοφάριζεν*, ibid. Simonides et Pindarus, vt in alios, ita in se quoque ἐπινίκες componere, ibid. *ἀνὴρ τις Σιμωνίδειος*, tom. III. pag. 648.

Sisyphi σύσεις, tom. I. pag. 44.

Socrates, tom. I. pag. 572. tom. III. pag. 103. 120. 121. 123. 243. 246. 247. 282. 291. 319. 324. 656. Sophista ab Androtione dictus, 517. nihil scripsit, tom. III. pag. 495. sapientissimus ab oraculo iudicatus, tom. III. pag. 36. seq. 345. *ἔ' τῶν Ῥητόρων ἐδείς*, 95. Platonis διδάσκαλος καὶ ἐταῖρος, 132. eius discipuli, Alcibiades et Critias, 139. 207. 407. seq.

Socratis συμπίσιον, (apud Platon.), tom. I. pag. 504. ab Apolline iussus musicam tractare, vt studium acerbitalis (*Φιλαπεχθημοσύνην*) in dicendo deponeret, tom. III. pag. 493. *Σωκρατικός ὁ τρόπος καὶ ἀρχαῖος* omnibus ex rebus quiddam vitae communi profuturum eruere. *de dict. simplici*, pag. 396. exemplis vti, pag. 408.

Solenis sophista, tom. III. pag. 70.

Solon, tom. III. pag. 284. 461. seq. 684. Sophista dictus ab Herodoto, 517. *ὁ τῶν νομοθετῶν ἐνδοξότατος*, 679. Eius βιβλίον εἰς αὐτὸν καὶ τὴν ἑαυτῆ πολιτείαν, 680. eius leges, tom. III. pag. 272. 471. 495. *de ciuili dict.* pag. 202. elegi, tom. II. pag. 382. 461. *Τρίμετρα*, ibid. et 680. *Ἰάμβοι*, ibid. seq. ad 682.

τὰ ἐς Μεγαρέας ἔχοντα ἄσαι λέγεται, tom. III. p. 461. Lex vetans maledicere mortuo, etli quis ab eius liberis maledicto petatur, tom. III. pag. 502.

Τῶν ἐλλογίμων καὶ παλαιῶν σοφιστῶν τις ἐν ἀρχῇ συγγράμματος, tom. II. p. 298. (Iso-crates Panegyrico).

Sophistarum nomen sapientissimis viris olim tributum, tom. III. pag. 517. Plato, licet sophistas passim infectetur, Deum ipsum vocat τέλεον σοφιστήν. (in Cratylo) t. III. pag. 519. *σοφιστῶν, ἔς οἱ πρὸς αὐτοὺς νεθετῆσι*, 677. *μετεωρολόγοι τῶν σοφιστῶν, dict. ciuili* pag. 168.

Sophocles, tom. I. pag. 61. (Philoctete) 596. seq. tom. III. p. 173. 180. 220. 380. (ex Oedipo Coloneo) 513. (ex Aiace) 622. 703.

[P] Sophoclis Nauplius, tom. I. pag. 454. *Σάτυροι*, tom. III. pag. 512. versus ex eius Aiace, non nominato auctore, tom. II. pag. 334. tom. III. pag. 390. Versus ex Aiace, Locro, perperam Euripidi tributus a Platone (Theage) tom. III. pag. 477.

Speusippus, tom. III. pag. 138.

Stefichorus Himeracus, tom. I. pag. 152. tom. III. pag. 92. eius *παλινᾶδια*, tom. I. p. 462. tom. III. pag. 466. 529. *μέπειμι δὲ ἐπὶ ἕτερον προοίμιον κατὰ Στησίχορον*, 716.

Συβαριτικοὶ μῦθοι, tom. III. pag. 595.

Templorum picturae et inscriptiones absurdae reprehenduntur ab Aristide, tom. I. pag. 51. Carthaginienfes inuenta sua et res gestas descriptas in templis suspenderunt, tom. III. pag. 601.

Terpander, Lesbios, tom. II. pag. 376. tom. III. pag. 140. 305. 311.

Thales, Milesius, tom. III. pag. 547. Thresfae mulieris dictum ad Thaletem, animum ipsi extra columnas Herculis et Gades fuisse, 597.

Thamyris, tom. I. pag. 448.

Thearion, pictor, tom. III. pag. 144. 180. 203. 248. 251. 327. 495.

Themistoclis dictum: perissemus, nisi perissemus, tom. I. pag. 465. Orator, tom. III. pag. 483.

Theodotus, tom. I. pag. 485. 502. 587. Medicus, 525. 577. 585. Atheniensis, 641.

Theophilus, supra, Sedatus.

Thrasymachi imitatore Platone arguit Aristides, tom. III. pag. 489.

Thucydides, tom. I. pag. 417. 573. 642. tom. III. pag. 183. 217. 441. 651. *de simplici dict.* pag. 442. *de dictione civili*, p. 192. 194. 200. 261. respicitur tom. I. pag. 387. tom. III. pag. 401. 422. 520.

Olori F. ἐς τὸ μόνον τῇ τῶν λόγων δυνάμει καὶ σεμνότητι, ἀλλὰ καὶ τῇ τῶν πραγμάτων ἀκριβείᾳ πλεῖστον προσέχειν τῶν συγγραφέων δοκεῖ, t. III. p. 200. 202. seq.

Timocreon, tom. III. pag. 487.

Tragoedia, tom. I. pag. 61. 139. 461. tom. II. pag. 334. 429. 486. *Τραγωδοποιοί*, tom. III. pag. 492. *Τραγικώτερον εἶπεν*, tom. I. pag. 67. ὃ τῷ τραγικῷ δαίμονος, t. I. p. 139.

Tragoediam infectatur Plato, et ipse leges suas tragoediam vocat, tom. III. p. 488. seq.

Δύο μορφαὶ ἔχοντες ἀντὶ τριῶν τῆς τραγικῆς βέβος, tom. III. pag. 511.

ὁ θαυμαστὸς ἐκείνος ὁ τὸν τρικάρανον ποιήσας, tom. I. pag. 368.

ὁ νομιζόμενος πρὸ Τριπτολέμου βίος, tom. I. pag. 395.

Tyrtaeus, tom. II. pag. 121. Laconicus poeta, tom. III. pag. 55.

Xenophon, tom. III. pag. 122. 243. 244. περὶ τῷ Κύρῳ μεγάλῃ διαλεγόμενος, 665.

In libro *de dict. simplici*, a pag. 326. seqq. Xenophon (ἀφελὴς αἰὴρ, pag. 372. 373. 412.

Πανταχῶς δὲ ἐν τῇ φράσει ἀφέλειαν μόνος ὁ Ξενοφῶν ἐργάζεται, 408.) laudatur singulis fere paginis. Eius Εὐρυθμία, pag. 350. ἐγκράτεια, 450. τύπος, 444.

Conuiuium, pag. 371.

ἀπομνημονεύματα, pag. 372. 374. 410. παιδεία, 372. seq. 430. Agésilas, 412.

Zeno, tom. I. pag. 486.

Zeno Parmenidis παιδικὰ, tom. III. pag. 554. Pythodori et Calliae praeceptor, 541.

Zethus, tom. III. pag. 167.

Zeuxis, tom. III. pag. 52. pictor. Epigramma, quo se ipse laudat, tom. III. pag. 659.

Zosimus, Aristidis τροφεύς, tom. I. pag. 491. 495. 506. 507. 508. 509. τέχνην ἀγαθὴς τὴν ἱατρικὴν, 510. 530. 547. 551. 553. 561. 600. 614.

X. Aristidis ἀντιστολασῆς siue aemulus Athenis in declamando fuisse a Suida traditur ADRIANVS, Phoenix ^{ss}), Tyrius, Herodis Attici, quem pro funere laudauit ^{hh}), discipulus, in throno sophistico Athenis successor. Hic Marco Antonino, imperatori, itidem admirationi fuit, amplisque muneribus ab eo donatus est, ut narrat *Philostratus* ⁱⁱ) in eius vita. Ex eo tempore τὸν ἄνω θρόνον siue superiorem cathedram rhetoricam etiam romani Athenaei

gg) Hinc orationem suam auspicalem Athenis exoritur his verbis: πάλιν ἐκ Φοινίκης γραμματεῖα. Iterum e Phoenix a litterae. *Philostr.* p. 587. edit. praeclarae G. Olearii.

hh) id. pag. 586.

ii) *Philostr.* pag. 588. seq. lib. 2. de Vita Sophist. Fabr. Magnam partem e *Philostrato* exscripsit *Eudocia* pag. 50. Harl.

Athenaei obtinuit, et imperatori Commodo ab epistolis fuit ^{kk}), discessitque e vita Romae, octoginta circiter annos natus quum esset. Discipuli Proclus Naucratis, Antipater Hierapolitanus, Heraclides Lycius, Quintinus alique. Inter sophistas tantum fuit eius nomen, ut multis γόης siue magus ^{ll}) videretur. Huius Adriani nonnulla cum versione sua edidit Leo Allatius in Excerptis variis graecorum sophistarum et rhetorum, Rom. 1641. 8. sunt autem [P] non integrae declamationes, sed ex illis excerpta selecta loca, qualia ex Himerii μελέταις apud Photium habemus.

1. Ἀλῆσα Φαρμακείας ἔχ' ὅ' αὖτε ἦν καυθῆναι. ὑπέσχετό τις γυνὴ καύσειν αὐτὴν καὶ ἔκαυσεν. Ἀξιοῖ Ἀδριανὸς ὁ Ῥήτωρ καὶ ταύτην καῖναι, Veneficii comperta mulier comburi non poterat. Altera eam se combusturam promittit et comburit. Adrianus, orator, postulat, ut et haec ipsa, tamquam veneficae artis gnara, comburatur, pag. 238. Fabr. Haec excerpta leguntur in cod. Marciano 242 f. l. 83. ex quo Villoson in anecd. gr. pag. 254. vitium, in Allatii editione obuium, correxit. Harl.
2. Μισθοφόροι τὸν ποταμὸν τοῖς πολεμίοις ἐπήγαγον, καὶ ἀπαιτῶσι τὸν μισθὸν παρ' Ἀμφικτύοσι δοκιμαζόμενοι Mercenarii milites flumine in hostes, quibus illi obruerentur, diducti, mercedem exigunt in indico Amphictyonum, pag. 241.
3. Δεσπότης δὲ λθ' κατηγορεῖ ἐπὶ μοιχείᾳ, τῆς οἰκείας γαμετῆς ἐξηγησαμένης, ὡς ὄναρ τέτρω ἐν τῷ τῆς Ἀφροδίτης ἱερῷ ἐμῆν. Dominus, audiens ab uxore, se in somnis cum seruo in Veneris templo conuulsi, seruum adulterii accusat, pag. 243. Haec velut ad βασιλέα siue imperatorem dicta μελέτη integra aetatem tulisse videtur.
4. Περί προέδς τῶ βαβυλωνίων βασιλέως. Descriptio pompae et ingressus regis Babylo-
niorum, pag. 250.
5. Breues quaedam sententiae et dicta ex declamationibus, ut videtur, eiusdem Adriani excerpta, pag. 254. 255.

Apud Philostratum, pag. 588. mentio declamationis, cuius argumentum a Marco, imperatore, ei propositum fuit Ὑπερίδης, ὁ ἐς μόνας ἐπιτρέφων τὰς Δημοσθένους γνώμας, ὅτε δὴ ἐν Ἐλατείᾳ Φίλιππος ἦν. Hyperides, qui, dum in Elotia esset Philippus, ad sola Demosthenis consilia mentem aduertebat. Suidas [atque hanc particulam ex illo Eudocia,] longe plura illius commemorat. Nam praeter μελέταις et λόγους ἐπιδεικτικὰς, ait, eum scripsisse Μεταμορφώσεις, libris VII. et περὶ ἰδεῶν λόγους de formis orationis libros V. περὶ τῶν ἐν ταῖς σάεσι ἰδιωμάτων, de statuum rhetoricorum proprietatibus libros III. Epistolas, Φάλαριν ^{mm}), (orationem de Phalaride, an epistolas, quae exstant sub nomine huius tyranni?) et παραμυθητικὸν consolatorium ad Celerem, illum intellige rhotorem τεχνογράφον, cuius Philostratus in Dionysio, Milefio, meminit, p. 524.

G 2

XI. Quae

kk) Phil. p. 589. ἀντιγραφὴς τῶν Ἐπιστολῶν hoc est, dictator epistolarum, qui non ipse scribendis epistolis manum commodabat, sed sub se habebat scribas et libenarios, quibus verba dictabat. animaduertente Kuster. I p. 58. ad Suid. in Ἀδριανός.

ll) Philostr. pag. 590.

mm) In Eudociae violario nescio, vtrum tarditate typographi, aut librarii potius, an, quia germana fuisset scriptura, legitur Φάλαριν παραμυθητικόν (sic et sine interpunctione) ἀς Κέλερα. Equidem vitium esse typographicum potius existimem. Conf. supra in vol. I. 664. not. g. animaduersa. Harl.

XI. Quae praeterea in Excerptis illis rhetorum ac sophistarum graecorum primus e bibliothecarum abditis eruit et ex primo tomo *Variorum antiquorum*, (quod opus integrum non vidisse lucem dolendum est) edidit *Allatius*, haec sunt:

1. *Heracliti περὶ ἀπίστων* de incredibilibus capita XXXIX. p. 1.
2. *Anonymi*, longe Heraclito recentioris, de eodem argumento, capita XXII. p. 26. De viroque vide, si placet, quae dixi supra, lib. I. cap. 22.
3. *Libanii*, sophistae (de quo infra libro V.) *διηγήματα* siue narrationes XXXIX. pag. 47. *Ἐκφράσεις* siue descriptiones VII. p. 84. et progymnasmata totidem, pag. 342 - 397. omnia haecenus inedita.
4. NICEPHORI τῷ Βασιλάῳ BASILACAE ⁿⁿ), scriptoris christiani, qui sub Alexio Comneno, A. C. 1180. defuncto, rhetorices professorem gessit CPoli, et Pauli epistolas interpretatus est, *fabulae* V. p. 125. Leonis et tauri, 2. Equi et cerui, 3. Leonis et puellae, 4. Lupi et pastoris, 5. Graculi et auium. *Διηγήματα* siue *Narrationes* XV. p. 137. 1. De Achille, 2. Myrrha, Thyantis filia, 3. Mida (*διήγημα ὃ καὶ Πλέταρχος ἐν παραλλήλοις διηγῆται*), 4. Vlysse, 5. Daedalo, 6. Pasiphaë, 7. Icaro, 8. Excidio Troiae, 9. Thamyri, 10. Danaë, 11. Hercule, 12. Platano, Aloeï filia, 13. Aloidis, siue filiis Aloeï, Oto atque Ephialte, 14. De Narcisso et 15. Polydoro ^{oo}).

Ethopoeiae ^{pp}) VI. pag. 176. I. Iosephi, ab Aegyptia muliere accusati. II. Eiusdem, educti e carcere et post diiudicata regi somnia Aegypto praefecti. III. Davidis, quum, Saule persequente, ab Allophylis teneretur et neci tradendus esset. IV. Eiusdem, quum filius, Absolon, eum persequeretur. V. Eiusdem, quum Saulem incusoditum ac somno sepultum in spelunca comprehendisset. VI. Edessenae puellae, a Gotho milite delusae. VII. Olitoris, expectatione sua in cupresso ob spem vberioris

ⁿⁿ) De hoc Basilaca eiusque cum Basilio, diacono, dissidiis multa *Allatius* in praef. ad haec excerpta repetit ex Nicetae Choniatae lib. VII. de rebus gestis Emanuelis, imp. et Iohannis Cinnami libro IV. quos vide. *Fabr.* Adde infra, libr. V. cap. 5. pag. 400. vol. VI. ed. veter. not. *Harl.*

^{oo}) In bibl. *Augustana* est, secundum *Reiseri* catal. p. 36. in cod. Nicephori Basilici progymnasmatum principium. — *Florent.* in cod. XXXIII. medic. Laurent. pl. 32. est nr. 7. hic titulus: Προγυμνάσματα Κυρία Νικηφόρος τῷ βασιλικῷ νοταρίῳ (imperialis notarii,) ex iisque διήγημα τὸ κατὰ Ὀδυσσεά, narratio de *Plysse*; atque Bandin. opinatur tom. II. col. 184. sq. hunc esse fortassis *Nicephorum*, cuius narrationes *Allatius* edidit, et *Fabric.* h. l. memorat. Praeterea in eodem cod. sunt quaedam alia, quae latuerunt *Fabricium*, nim. nr. 8. *sententiae*; nr. 9. *altera sententia*; nr. 10. *consultatio eorum*, quae circa *Atalantam* feruntur. —

Montfaucon in bibl. *Coislin.* pag. 103. sqq. graec. publicavit decretum circa unionem synodi cum Leone, Chalcedonenſi, etc. ab Alexio Comneno editum, in quo pag. 105. praeter alios, qui subscribere, memoratur *Nicephorus*, notarius patriarchalis. In cod. *Parif.* bibl. publ. MMDCCCCXVIII. *Basilacae* ethopoeiae, quae ab confectore catal. t. II. pag. 570. dicuntur *ineditae*: initium τὴν ἀπὸ λόγος ὁ Δαβὶδ. — Inter codd. *Langbaeni* (in catal. MSS. Angl. et Hibern. I. p. 270.) *ethopoeiae* sacrae. *Harl.*

^{pp}) *Ethopoeiae* sunt imitationes sermonis, ad mores et suppositas personas accommodatae, quae latinis rhetoribus inferiorum saeculorum *Ethicae dictiones*, et non satis apte *adlocutiones* vocatae sunt. Vide *Sirmondum* ad Ennodium p. 74 et 80. E Graecis, praeter hunc *Nicephorum* et *Seuerum*, *Ethopoeias* etiam habemus scriptas a *Libanio*; latinas ab *Ennodio*, episcopo postea *Ticinensi*.

rioris fructus translata frustrati. *Fabr.* Fabulae V. narrationes VIII. et Ethopoeiae VI. sunt in *Patufae* encyclopaed. philolog. vol. I. p. 382. seqq. *Harl.*

5. SEVERI, ALEXANDRINI, Ethopoeiae V. p. 221. I. Achillis, apud inferos edocsi, captam a Pyrrho Troiam esse. II. Menelai, rapta a Paride Helena. III. Hectoris, quum comperisset, [P] Priamum apud inferos cum Achille conuiuatum. IV. Picloris, depictae a se imaginis puellae amore capti. V. Herculis, Periclymeno in certamine sese commutante, nec propriam formam referente. [Inter codd. regios *Matrit.* est, teste *Iriarto*, in bibl. *Matrit.* codd. gr. pag. 461. seq. cod. CXV. in quo fol. 210. seq. sunt *Seueri* ethopoeiae (hoc ordine) II. III. V. IV. et I. Praeterea continet eiusdem, a *Fabricio* non memoratas, *narrationes*, *διηγήματα*, de viola, de hyacintho, de Arione, de Icaro, de Oto et Ephialte, quas *Iriarte* primus e cod. graece euulgauit. — Eadem *narrationes* sunt, teste *Montfauconio*, bibl. bibliothecar. vol. I. pag. 584. c. in biblioth. *Mediolan.* Ambrosiana. — In bibl. *Parisi.* publica sunt *ethopoeiae* in codd. MMDXLIV. MMDCCCCXVIII. et MMDCCCLXXXV. — Inter codd. *Langbaeni* (in catal. codd. Angliae et Hibern. I. p. 270. b.) in quo cod. sunt quoque *Nicolai*, *sophistae*, *ethopoeiae*, latine. — Inter codd. *Thom. Galei* (ibid. II. p. 189. nr. 5973.) *ethopoeiae*, editis auctiores. *Harl.*] — Has ethopoeias, sed minus integras, ediderat *Federicus Morellus* graece et lat. ⁹⁹⁾ *Parisi.* 1616. 8. Post Allatii editionem versionemque denuo auctiores et alio ordine cum noua versione sua et castigationibus vulgavit *Thomas Galeus* Oxonii 1676. 8. ad calcem *Demetrii Phalerei* et aliorum, de quibus infra capite proximo ⁷⁷⁾. Addidit autem tres hasce ethopoeias: vnā, quam ab Allatio statim dicam vulgatam esse sub nomine *Theodori*, *Cynopolitae*: alteram *Aeschini*, deprehensa *Philippi* apud *Demosthenem* imagine, et tertiam denique, perbreuem, *Briseidis*, quum a praeconibus abduci se sentiret. Ceterum nihil impedire videtur, quominus *Seuerus* harum ethopoeiarum auctor sit *Seuerus ille*, *sophista romanus*, *Damascio* apud *Photium* cod. CCXLII. (vbi de *Seuero*, imperatore, sermonem esse, p. 546. 543. 558. 560. perperam sibi persuasit eruditus interpres,) et *Suidae* memoratus; nam romanus dicitur κατὰ τὴν τῷ νόμῳ ἀξίωσιν, quia iure ciuitatis romanae gaudebat, *Alexandriae* vero docuit, vt ex eodem *Damascio* et *Suida* claret. Floruit *Athenio* imperante, qui occisus est A. C. 471.

6. THEODORI, CYNOPOLITAE, Ethopoeia, (quam modo dixi a Galeo vulgatam fuisse *Seueri*, *Alexandrini*, nomine:) *Τίνας ἂν εἴποι λόγους Διοσχίνης, ἥνικα Φεύγοντα καταλαμβάνει Δημοσθένης καὶ φιλοφρονησάμενος παρεγγύα φέρειν τὸ συμβεβηκὸς γενναίως.* Quid dicere potuerit *Aeschines*, cum eum exilii causa solum vertentem *Demosthe-*

G 3

nes

⁹⁹⁾ *Gale* in fin. praefat. scribit, *Seueri* ethopoeias aliquot impressisse Lutetiae a. M. D. XCI. (1591) *Fred. Morellum*, gr. et lat. In catal. bibl. *Leidenfis*, pag. 141. nr. 45. inter alia, opera *Morelli* Lutet. 1591. 8. excusa, memorantur quoque *Seueri* ethopoeiae. Editio tamen, Lutet. 1616. 8. fuit etiam in bibl. *Askew.* pag. 141. nr. 3487. et

a *Maittario* A. T. III. pag. 869. sic citatur: *Seueri* Ethop. s. morales fictiones heroum, graece nunc primum ex bibl. reg. cum lat. vers. et notulis *Fed. Morelli.* Lutetiae 1616. 8. *Harl.*

⁷⁷⁾ Rec. opera *I. Frid. Fischeri.* Lipsiae 1773. 8. III. ethop. recepit *Io. Patuja* in encyclop. philol. vol. I. pag. 407. *Harl.*

nes comprehendit, exhibitisque muneribus adhortaretur, ut infortunium fortiter ferret, pag. 135. Equis ille Theodorus vel quando vixerit, mihi incompertum. Cynopolis, Aegypti vrbs, de qua dixi supra ad Plotini vitam.

7. CALLINICI, sophistae, ἐκ τῶν εἰς τὰ πάτρια Ῥώμης, fragmentum de laude Romae, quam qui non viderit, eum non minorem, ait, pati iacturam, quam coecum, cui solem adspicere non datur, pag. 256 - 258. De Callinico videndus Suidas, qui inter eius scripta memorat περὶ τῆς Ῥωμαίων ἀνανεώσεως, καὶ ἄλλα τινὰ ἐγκώμια καὶ λόγους. Syrus, vel, (vt alii,) ex Arabia petraea oriundus, docuit Athenis, Galieno imperante, cuius imperium definit in A. C. 269. Scripta eius alia fuere: *aduersus Lupum*^{ss} (rhetorem) [P] περὶ κακοζηλίας ἑητορικῆς. *Ad Galienum, imp.* (t) προσφωνητικὸς, (qui forte est μέγας ille βασιλικὸς λόγος, Menandro, rhetori, memoratus.) *Ad Cleopatram. Rerum Alexandrinarum historia libris X.* quod opus lectum S. Hieronymo, Suctorium Callinicum laudanti praef. ad Commentar. in Danielelem (Σετῶριον enim cognominatum esse, Suidas adnotauit,) vt Vossio etiam pulchre observatum; et denique *aduersus Philosophorum sectas*. [*Eudocia*, quae pag. 268. eadem tradit, addit cum Suida, καὶ ἄλλα τινὰ ἐγκώμια καὶ λόγους. Eudoc. tantum scripsit σοφιστεύσας. Suidas autem addit ἐν Ἀθήναις. Harl.] *H. Valesius* ad Ammiani XXIII. 3. ex epistola Libanii ad Aristaenetum docet, Callinicum fuisse nomen stationis in Mesopotamia circa Euphratem, ita vocatae ex eo, quod Callinicus, sophista, ibi occisus esset. *Fabr.* Adde supra, vol. III. p. 36. *Ionsum* de scriptor. hist. philos. lib. III. cap. 14. §. 5. p. 89. Harl.
8. *Isaaci* (Comneni), *PorphYROGENNETAE*, περὶ τῶν καταλειφθέντων ὑπὸ τῶ Ὀμήρου de praetermissis ab Homero, p. 259. Eiusdem *ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΑΤΑ* Graecorum et Troianorum ducum, p. 304. Dixi de hoc lib. II. c. 7. §. 9. [vol. I. p. 558.]
9. *Anonymi* (Iohannis forte Pediafimi, chartophylacis,) περὶ τῶν δώδεκα ἄθλων τῶ Ἡρακλέους de duodecim laboribus Herculis, p. 321-341.
10. *Leonis*, philosophi, *καρκῖνοι* siue versus XXV. retrogradi, p. 398. in quibus et ille, quem aquiminario^{uu} in templo S. Sophiae CPoli inscriptum notat *Colomysus* in Opusculis, pag. 101.

Νίψον ἀνομήματα, μὴ μόνον ὄψιν.

Item ille:

Νοσῶ, Σὺ δὲ ἦ ἰάμικ, ἸΗΣΟΥ, σῶσον.

11. Epigrammata graeca singula in S. Crucem, *Nicolai*, metropolitae Coreyrensis, *Iohannis*, geometrae, et *Emanuelis Phile*. Nec minus in S. Ioh. Chrysostomum, eiusdem Phile et Nicolai, metropolitae, atque in Chrysostomi depositionem, *Pfelli*, p. 399. 400. XII. Aristi-

ss) *Eudocia* et *Suidas*, πρὸς Λῆππον. Harl.

tt) Apud doctiss. Vossium de Hist. Graecis p. 225. male, *ad Galenum*, vnde alio etiam errore colligit, Antonini Pii aetate vixisse.

uu) Vas sacrum intellige, aquae benedictae siue lustrali capiendae destinatum.

XII. Aristidis imitator fuit HIMERIVS ^{uv}), ex Prusiade ciuitate Bithynus, Aminiae, rhetoris, filius ^{ww}), cuius declamationum orationumque notitiam et reliquias, a Photio cod. CLXV. et CCXLIII seruatas, Henricus Stephanus A. 1567. 4. subiunxit duabus Polemoniadicis, [P] graece primum a se editis, de quibus supra dixi, quamobrem hoc loco illius mentionem facere placuit, licet longe iunioris, utpote qui vixit Constantii Iulianique, imp. temporibus ac deinceps: aemulus sophistarum, Anatolii ac Proaeresii, ut narrat *Eunapius* in Proaeresii vita pag. 119. a quo etiam p. 129. docemur, Iuliano ac Proaeresio fuisse superstitem, et post Iuliani, A. C. 363. occisi, necem ingressum esse iter, postque fata Proaeresii [et postquam antea Constantinopoli, Corinthi et in aliis urbibus aliquamdiu commoratus declamarat,] Athenis sedem fixisse, ubi κατὰ ἑρτορείαν πρῆτη διδασκαλίας, rhetoricae scholae praefuit, teste *Photio* pag. 184. sophista publicus et tandem Areopagita factus est, a CHRISTI nomine alienus, et sacris nostris furtim canum instar oblatrans ^{xx}). De dictione eius ita *Eunapius*: εὐκόλος δὲ ἀνὴρ εἰπεῖν καὶ συνηγεσμένος, κρότον δὲ ἔχει καὶ ἥχον ἢ συνθήκη πολιτικόν, καὶ πρὸ πάντων καὶ παρὰ τὸν θεὸν ἀριτείδην ἴσασα. Facilis vir in sermone et concinnus, nec sono ac plausu in civili genere dictionis destituitur, nonnisi quam et licet rarius ad diuinum Aristidem assurgit. Pluribus etiam encomiis Photius eum mactare

^{uv}) De *Himerio*, eius vita, fatis, scriptis editis antea et ineditis erudite fuseque egit *Gottlieb Wernsdorf* in praefatione p. XXX. sqq. ad suam editionem, quam, cui volupe erit, consulat velim. Atque, quoniam ego in Introduct. in hist. L. Gr. II. t. pag. 326. sqq. de eo iam copiose disserui, hic mihi eo breuiori esse licebit. *Harl.*

^{ww}) *Wernsdorf* ab initio vitae etc. plures, a nostro diuersos, amplis verbis enumerat *Himerios*. Equidem paucis eos nominabo. Sunt autem 1) *Himerius*, parasitus quidam Atheniensis, *Plutarch.* de discrim. amici et adulatoris pag. 60. 2) *Flavius Himerius* apud *Athanas.* apolog. II. tom. I. p. 622. Illius epist. exstat quoque in cod. Vindobon. LVII. nr. 87. apud *Lambec.* III. p. 242. *Kollar.* et *Wernsdorf.* probat codicis lect. *Ἰατέριος ἐξέκτατος*, loco vulgatae *ἐξέκτατος*. 3) Alius *Himerius* in *Iuliani* ep. 37. secundum cod. Barocc. — 4) *Himerius*, officiorum magister, ad quem prostant *Basilii* Caesar. epistolae 216. 217. 416. — 5) *Himerius*, *Iamblich.* pater, quem plurimis litteris celebrat *Libanius*. Atque ea, quae *Wernsdorf.* pag. 37. seq. de illo docte disputat, bene faciunt ad illustranda explicandaque ea, quae in superiore vol. V. p. 760. sq. scripta sunt. — 6) *Himerius*, *Taracensis* in Hispania episcopus. — 7) *Himerius*, episc. *Nicomediensis*, quem *Nestorii* successor, *Maximianus*, a. 432. suo exiit officio, v. *Murator.* in anecdotis graecis ad epist. V. *Firmi*, pag. 286. — 8) *Himerius*, episc. *Tricassinus* in Gallia, *S. Lupi*

successor. *Sidon.* *Apollin.* epist. VII. 13. p. 460. —

9) *Himerius*, chartularius, temporibus *Philepici* imperatoris, v. *Suid.* v. *Κωνσταντίνος* ex *Codini* Origin. CPolitani. Ex hocce Chartulario et *Theodoro*, Leptore, collecta historia operum publicorum CPolitani. exstare dicitur in codd. bibl. publ. Paris. v. *Labbeum* bibl. nou. MSS. p. 77. cat. codd. Paris. t. II. p. 404. cod. MDCCCLXXXIX. et *Bandurii* imperium orientale, t. I. p. 26 et 88. 10) *Himerius*, *Thrax*, dux exercitus *Iustiniani*, imp. in Africa, et post in Italia *Rhegi*, a *Procopio* belli *Vandal.* IV. 23. p. 291. et belli *Gothici* III. 39. p. 557. memoratus. — 11) Ex *Himerio* seu *Hemerio*, hippiatro, excerpta *Constantini* leguntur in *Sim. Grynaci* collectione *Hippiatricorum*. vid. infra tom. VI. pag. 439. ed. vet. — 12) *Himerius*, protosecretarius, et postea *Dromi* logotheta, tandem in monasterium *Calyporum* relegatus, ibique prae moerore vita defunctus, saec. X. temporibus *Leonis*, philosophi, imperatoris. — 13) *Ἰατέριος* ex coniectura *Corsinii*, pro *Εἰμαίος*, in sepulchrali quodam marmore. v. *Acta* erud. Lips. 1751. pag. 399. — De nostro *Himerio* praeter *Photium* et *Wernsdorfium* egerunt quoque *Eunapius* cap. 12. pag. 129. *Suidas* pag. 1239. *Tillemont* hist. des Emper. tom. IV. art. 34. de *Iulien* p. 1046. *Leich* in diatriba *Photiana* pag. 22. *Saxius* in *Onom.* I. pag. 413. sq. *Harl.*

^{xx}) *Wernsdorf* pag. 43. conicit, *Himerium* natum esse circa a. Chr. 315. et extinctum circ. a. 386. *Harl.*

maclare cognoscitur, quem si placet vide. [De eius moribus v. Wernsd. §. 15. et §. 18. de eius dendi genere.] Peruenit ad ultimam senectutem, filiaeque ^{yy)} superstes amissis oculis, ut scribit Suidas, et sacro siue comitiali morbo correptus diem obiit. Iuliani, imp. γραμματέα siue ab epistolis fuisse, narrat *Ioh. Tzetzes* Chiliad. VI. v. 328. Filium eius, *Iamblichum*, Atrisiaeneto commendat Libanius in epistola [487.] quam edidit *Lambecius* VI. de Bibl. Vindob. pag. 254. ^{zz)}. Alterius [vel potius vnici] filii *Rufini* mortem dolet pater in *μορφία* apud Photium pag. 594. Ibidem verba: ἀφῆκα πολλάκις τὰς τῷ σοφιστῇ Φω-
τῶς, ὡν τὰς τῷ Πατρὶ ἀφῆμι, ab erudito interprete male accepta, reddi debent sic: *Saepe, tanquam sophista, verba feci, nunc loquor tanquam pater.*

Ex Himerii, Bithyni, μελέταις ^{a)} atque λόγοις apud Photium cod. CLXV. memorantur:

1. Sub Hyperidis nomine, an Demosthenes Philippo tradendus sit. Excerpta habes apud eundem Phot. cod. CCXLIII. p. 574. seq. *Fabr.* In Wernsdorfii editione, locus Photii est repetitus gr. ac lat. nec non explicitus, et, quo quaeque ecl. in illius edit. exstat, simul indicatur. *Harl.*
2. Sub nomine Demosthenis, vtrum reuocandus ab exilio Aeschines, ibid. p. 575.
3. Aduersus Epicurum, impietatis reum, p. 578. [In ed. Wernsd. ecl. I-III.]
- [P] 4. Pauperis nomine aduersus diuitem, cuius sceleribus totam suam domum exhaustam queritur. *Phot.* pag. 582. edit. Hoefchel. et in H. Stephani Himerio p. 32. a verbis: ἡδίκητά τις εἰς πᾶν. [ap. Wernsd. ecl. IV. p. 90. vbi v. not.]
5. Nomine Themistoclis aduersus Persarum regem, qui Atheniensibus post Medorum bellum damna refarcire promittebat, si bello abstinerent, id. p. 586. [eclog. V. in ed. Wernsd. pag. 125. seqq.]
6. Polemarchicus, siue laus eorum, qui in bello pro patria cum Persis fortiter pugnando occubuerant. Excerpta apud Phot. p. 591. sed integra MS. exstat in Bibl. Augustana ^{b)}, vna cum aliis duabus, quarum trium Himerii orationum apographum ab Ehingero ad Tengenagelium missum seruat etiam in bibl. Vindobonensi. Ex Augustano codice locum

^{yy)} Filium *unicum*, *Rufinum*, faucium dolore praemature abreptum, amisit eiusque mortem in *μορφία* ad fluuium, Melanem, vbi tum commorabatur, scripta, quae est oratio XXIII. deplorauit. Filiam autem patri superuixisse, docet Wernsdorf. pag. 42. contra alios aliter sentientes. *Harl.*

^{zz)} Enimvero huius *Iamblichi* patrem, *Himerium*, quem Libanius plurimis celebrat epistolis, a nostro Himerio, sophista, fuisse diuersum, diserte copioseque ostendit *Wernsdorf.* l. c. p. XXXVII. sq. Iste *Himerius*, homo Syrus, decurio forsan Apameensis, eruditus homo et opulentus, iam ante a. 358. e vita exiisse videtur Wernsdorfio. Idem pag. L. sqq. §. 12. de gratia, qua valuit Himerius apud Iulianum, multus est, sed negat contra *Tzetzen*, cuius narrationem etiam *Leichius* in diatr.

Photii pag. 22. sequebatur, Himerium fuisse Iuliani secretarium seu scribam. *Harl.*

a) Μελέταις siue declamationes minoribus cistris Arabicis, λόγοις siue orationes et λαλῆαις maioribus Romanis numeris designauit. Nonnullis etiam praefixa apud Photium προδευγία siue argumentum. *Fabr.* Circiter septuaginta declamationes reliquit Himerius. Eas non legit Suidas, sed quae de illo commemorat, ea ex Damascio forsan hausit. Euphapius et Tzetzes legerunt; sed descripserunt nihil. Eustathius autem tria eius loca excitat, teste Wernsdorfio pag. LVII. *Harl.*

b) Vide Reiseri Catalogum MSS. Codicum Bibl. Augustanae pag. 80. et Lambec. lib. VI. de Bibl. Vindob. pag. 254.

cum adfert *Priscaus* ad Apuleii Milesias p. 215. et Alex. Morus notis in Nouum Fœdus, ad Philipp. I. 21. *Fabr.* In edit. Wernsd. orat. II. p. 368. sqq. *Harl.*

- VII. Areopagiticus pro libertate Rufini, filii. Phot. p. 549. [Ecl. VII. ap. Wernsd.]
- VIII. *Μονωδία* in filium, ipso ætatis flore et summa spe de se facta extinctum, id. ibid. [orat. XXIII. Wernsd. p. 766. plenior e cod. romano. add. W. in vita Himerii p. XLII.]
- IX. Epithalamius, in nuptias Seueri, amici sui. Haec oratio, (e qua itidem apud Photium leguntur excerpta p. 596.) integra exstat in Bibl. Vindobonensi. [v. quae scripsi in Introduct. in hist. L. Gr. II. 1. p. 327. sq. est vero orat. I. Wernsd. qui de Seruio illo late disputat.]
10. Diogenes, siue propempticus. Dialogus, Phot. p. 598. [ecl. X. Wernsd. p. 170. sqq.]
- XI. *συντακτικὴ λαλιά* siue *λόγος συντακτικῆς* fermo valedictorius ad amicos, quum Corinthum proficisceretur, id. p. 600. [ecl. XI. Wernsd. p. 194.]
- XII. Propempticus ad Flavianum, Asiae ProCof. id. p. 601. *Fabr.* In ed. Wernsd. p. 206. ecloga XIII. Is quoque existimat, dictam esse forsitan a. 362. hanc orationem in Flavianum, de quo vberius disputat; idemque refutat Leichii opinionem, orat. scriptam esse in Iulianum Aug. Eidem Flauiano, non, vt Leichius autumabat, Iuliano, circ. a. 354. dicata fuit ecloga XII. apud Wernsd. p. 196. sqq. in catalogo Photiano, vt videtur, omissa: aut tertia illa in Flauianum, quam Photius in catalogo XLI. numerauit. Inscripta autem est vna illa et simplex oratio, eaque propemptica: *ἐκ τῶν ὑπολοίπων, διαφόρων ὄντων, καὶ διαφορὰς ἔχόντων ὑποθέσεις*, ex reliquis orationibus variis et varii argumenti. *Harl.*
- XIII. In Pisonem, aduenam Aegyptium, id. p. 605. [Wernsd. ecl. XV. p. 246.]
14. Alius propempticus, siue Diogenes. Male apud Phot. p. 604. *ἐτέρες προτρεπτικῆς* cum legendum sit *προπεμπτικῆς*. *Fabr.* Wernsdorf in duas separatas diuinit eclogas, seu potius declamationum particulas, quarum prior s. ecloga XIV. inscribitur *ἐτέρες προτρεπτικῆς* (ergo retinuit W. id. voc.) *λόγος τὸ προσίμιον*, alterius *suasoriae exordium*, p. 240. sqq. atque noster abiturum a se discipulum salubribus instruit praeceptis: posterior siue ecloga XVI. pag. 250. est particula *ἐκ τῆς προπεμπτικῆς*, ex *propemptico*; atque in nota suspicatur, in quemdam illustris patris filium abeuntem dici declamationem, omisso Diogenis nomine, quod quidem retinuit in textu Photii, cuius tamen scripturam, (quum Hoeschelius habeat *προτρεπτικὸς ἢ*, Stephanus autem *προπεμπτικὸς ἢ*.) sic putat, (p. 8. sq.) integrandam esse, *πάλιν προτρεπτικὸς καὶ προπεμπτικὸς ἢ Διογένης*. *Harl.*
- XV. Extemporalis oratio ob contentionem in schola exortam id. p. 606. [Exstat tantum exordium. Apud Wernsd. est ecl. XVII. p. 254. sqq.]
- XVI. In Cypriorum aduentum, id. p. 607. [Wernsd. ecl. XVIII. p. 260. sqq.]
- XVII. In primum suum e Cappadocia auditorem, ibid. [Wernsd. ecl. XIX. p. 264. seq.]
- XVIII. In illud, *ὅτι σπάνια τὰ καλὰ*, rara, quae pulcra, quum rogatus declamare distulisset, ibid. [ap. Wernsd. ecl. XX. pag. 268. sqq. Contrariam sententiam ipse tuetur in orat. XXII. 1.]

XIX. In Musonium, Graeciae ProCos. Phot. p. 608. [declamata Athenis in publico theatro circ. a. 357. aut 358. apud Wernsd. ecl. XXI. p. 274. fqq.]

[C] XX. In Seuerum, aduenam, Symplegadi (Ponti insulae) praefectum, ibid. *Fabr.* [Apud Wernsd. ecl. XXII. p. 278. fqq. vbi inscribitur: ἐκ τῆς εἰς Σεβηρον νήλουν τὸ προόμιον, ex ea, quam dixit in nouitium Seuerum, exordium. Wernsd. vero in nota culpatur Fabricium, quod verba Photii, εἰς Σεβηρον νήλουν ἐπισιάντα συμπληγάδι, vertit in *Seuer. aduenam Symplegadi praefectum*. Namque νήλουν, animaduertit, non aduenam quemuis, sed nouellum discipulum, receptum illa oratione in coetum, denotari, nec vniquam auditam esse praefecturam Symplegadis: συμπληγάδα h. l. esse velitationem et conflictum, qualisque acierum collisionem et ἐπισιάντα συμπλ. nouellum discipulum, qui superuenerit conflictui et rixis, quales tunc Athenis inter variarum scholarum discipulos saepe accidissent. Hinc verba Photii interpretatur p. 9. in *Seuerum nouitium, qui conflictui adfuerat. Harl.*

XXI. *Δαλιδά*, ex qua locus legitur p. 609. [Wernsd. ecl. XXIII. p. 280.]

XXII. In Vrsacium, Comitem, [in cod. romano prima est oratio; in ed. Wernsd. orat. XXV. vel potius fragmenta, p. 814. seqq.] XXIII. Seuerum, amicum, [ap. W. orat. XXVI. pag. 822. reliquae sunt ap. illum orat. XXVII-XXXII. praeter illam in Athenaeum, quae est ecl. XXVIII.] XXIV. Scylacium, Graeciae ProCos. XXV. In Ephesios hospites et Myfos, et Leonis ciues. XXVI. In amicos e patria Bithynia. XXVII. in Athenaeum, comitem ⁶⁾, XXVIII. In Priuatum domo Romanum, qui Ampelii, ProCos. filium instituebat. XXIX. De suo e Corintho reditu. XXX. In Phoebum, Alexandri, ProCos. filium. Ex his pauca quaedam apud Photium excerpta p. 609-613.

XXXI. In Arcadium, medicum et comitem, ibid. [Wernsd. orat. XXXIII. p. 870. fqq.]

XXXII. Propempticus ad amicos ⁷⁾ aduenas, Phot. p. 613. seq.

XXXIII. Propempticus alter ad Flavianum, id. p. 614. [ap. W. ecl. XXXVI. p. 306. fqq.]

XXXIV. Epithalamius in Panathenaeum. *Fabr.* Perijt haec oratio. Leichius quidem vocc. Photii εἰς Παναθήναιον emendanda censet εἰς Παναθήναια, et intelligit orat. III. 3. At haec, ait Wernsd. p. 10. in festum Panathenaicum dicta non est; sed in Basilium, eiusque festi obiter modo mentio iniecta. Potius adstipulans Fabricio, nuptialem quamdam orationem credo honori Panathenaei, forsan quondam discipuli, dicatam fuisse etc. Duae quoque sequentes declamationes perierunt. *Harl.*

XXXV. XXXVI. *Δαλιδά* siue adlocutiones duae.

XXXVII. *Διδά-*

⁶⁾ Vide de hac Wernsd. p. 282. *Harl.*

⁷⁾ Πρὸς ἱταίρους siue amicos, socios, sodales plerumque auditores sophistarum intelligere licet. *Pa. v.* Wernsd. primum dedit p. 10. in textu Photii προμνηστῆρος (inter V. L. autem legere iubet προμνηστῆρος) εἰς τὰς προτελεθῆναι ἱταίρους, et vertit, *commonitoria in accessum discipulorum*. In or-

dine vero Himerii orat. est oratio XXX pag. 879. et inscripta: προμνηστῆρος ἀπὸ τῶν προτελεθῆναι ἱταίρων εἰς τὸν ἀνέγνων σοφιστῶν καὶ εἰς τοὺς μαθητὰν, *hortatoria ad auditores, qui ab aliis sophistis ad eum accesserunt, ad uarietatem in orationibus faciendam impellens. Harl.*

- XXXVII. *Διάλεξις*, disputatio a. 362. habita Philippis in itinere ad Iulianum imper. a quo vocatus fuerat. [Wernsd. orat. VI. p. 498.]
- XXXVIII. Orationes CPoli dictae de laudibus illius urbis, et Iuliani imper. *Fabr.* [Wernsd. ad Photii textum pag. 11. Schottus, ait, et Fabricius separant orat. in CPolin ab oratione Mithriaca; quod non fecissent, si integram VII. (in cod. romano orat. XIV.) vidissent. Habita est orat. a. Chr. 362. et est apud Wernsd. orat. VII. pag. 510. vbi v. notas. *Harl.*
- XXXIX. In Mithrae sacra. Confer *Reinesii* Epistolas ad Hofmannum et Rupertum p. 621. [v. quae modo sunt adnotata.]
- XL. *Διάλεξις* in Sallustium, praefectum. *Fabr.* [Wernsd. ad Photii textum l. c. Huius inquit, nihil exstat, nisi forsan, quod fere futurior, in ecloga XII. latet, et tres Sallustios, illis temporibus celebres, distinguit. *Harl.*
- XLI. In Flavianum, ProCos. *Fabr.* Non amplius exstat. *H.*
- XLII. In natalem diem amici. [orat. VIII. pag. 42. ap. Wernsd.]
- XLIII. *Λαλιὰ* in bonam amici valetudinem. *Fabr.* Haec et sequens orat. non sunt, quod Schottus et Fabricius fecerant, diuellendae; sed vna est or. eaque apud Wernsd. pag. 556. sqq. IX. integra, quam Photius adpellat *λαλιάν* at Himerius in illa orat. simul restitutam valetudinem discipulo gratulatur, et contra invidiam atque insidiatores disputat. v. Wernsd. pag. 12. *Harl.*
- XLIV. In insidiantes.
- XLV. XLVI. In Basilium ProCos. [or. XIII. et or. III. pag. 588. et pag. 426. vbi vide W.]
- XLVII. In Hermogenem, Graeciae ProCos. [ap. Wernsd. (qui de Hermogene multus est,) or. XIV. pag. 606.]
- XLVIII. In Plocianum, ProCos. [periit oratio.]
- XLIX. In Ampelium, ProCos. Prooemium *ἐκ τῆς εἰς Ἀμπέλιον προπεμπτικῆς* dat Photius, pag. 611. seq. [ecl. XXXI. pag. 286. Wernsd.]
- L. In [Vettium Agorium] Praetextatum Graeciae ProCos et amicos. *Fabr.* Hanc in perditis habendam, orationem Wernsdorf. ad Photii textum pag. 13. a sequenti non separandam putat, vt Fabricius et Schottus fecerant; e contrario vnam eandemque et in eunte a. 362. Athenis in laudem Praetextati, ante iter in Asiam ad Iulianum susceptum, esse declamatam. Verba igitur Photii vertit: in *Praetextatum Proc. Graeciae et ad familiares, posthac ad Iulianum Aug. discessurus.* *Harl.*
- LI. Ad Iulianum, imper. quum CPoli discedere pararet.
- LII. Nicomediae habita oratio, quum a Pompeiano, urbis praefecto, verba facere rogatus fuisset. *Fabr.* Huius disputationis, dictae circ. a. 350. nihil superest: ad eam tamen respicit *Libanius* ep. 654. ad Celsum. Illo autem anno Libanius Nicomediae in Bithynia docebat. v. Wernsdorf. pag. 13. sqq. *Harl.*
- [P] LIII. LIV. In aduenas, [ap. Wernsd. or. XV. pag. 672. seqq.] et alia in aduenam. [haec periit.]

- LV. In Zenonem, amicum. [Non amplius exstat.]
- LVI. In Aphobinum, aduenam. [Haec etiam interiit.]
- LVII. In eum, qui, Neptuni oraculo monitus, reuerterat. [Nihil illius declam. superest.]
- LVIII. LIX. In eos, qui ex Ionia aduentassent. Et alia in Ionas hospites. [apud Wernsd. orationes X. pag. 562. sqq. et XI. pag. 570. sqq.]
- LX. Extemporalis ad amicos dicta oratio. [ad initium auditionum, apud Wernsd. (quem vide) or. XII. pag. 580.]
- LXI. Oratio, quam amico CPolitano tradidit. [ap. Wernsd. or. XVI. pag. 680.]
- LXII. Διάλεξις. Disputatio inter amicos post reditum epatria. [ap. Wernsd. or. XVII. p. 693.]
- LXIII. Διάλεξις extemporalis de suo docendi munere. [ap. Wernsd. or. XVIII. pag. 704.]
- LXIV. Obiurgatio eorum, qui negligenter orationes audirent. [ap. Wernsd. or. XIX. p. 712. cum alia inscriptione.]
- LXV. Extemporalis oratio ad eos et discipulis, qui frenos respuere videbantur. [ap. Wernsd. or. XX. pag. 718. sqq.]
- LXVI. In Cytianum, qui petulanter se gesserat, quum superiorem orationem Himerius dixisset. [Periit haec oratio.]
- LXVII. Hortatio de rerum varietate in dicendo sectanda. [ap. Wernsd. or. XXI. p. 730. sqq.]
- LXVIII. Διάλεξις post vulneris medelam. [or. XXII. pag. 750. vbi v. Wernsd.]
- LXIX. Post reditum a Corintho. (nisi eadem cum XXIX.) [Desideratur. accedit tamen W. suspicioni Fabricii.]
- LXX. In stilum et amicos, f. discipulos. [Periit orat.]
- LXXI. In vibem Lacedaemoniorum, quum somnio obsequutus Amyclaeum Deum precaturus accessit. [etiam haec interiit. conf. Wernsd. in vita, pag. XLIV.]
- LXXII. Ἀκροάσεις et recitationes non omnino publice fieri oportere. [Necum haec exstat. In Photio tamen Wernsd. pag. 16. malit legere ἐπαγγέλλειν promittere et indicare, pro vulgato, ἀπαγγέλλειν.]
- LXXIII. LXXV. Λαλῖα oportere in gymnasiis versari et alia Corinthi edita. *Fabr.* Prior λαλῖα est ap. Wernsd. orat. XXIV. pag. 808. sed ibi dedit, et sic emendandum censuit in Photii narratione, ὅτι δὲ ἐν γυμνασίοις εἶναι, *semper exercitationibus vacandum esse*: posterior interiit. *Harl.*
- His accedit LXXV. Oratio in Anatolium, praefectum praetorio, e qua prooemium adfert Photius pag. 612. seq. [in ed. Wernsd. ecl. XXXII. pag. 296] nam quis sit περπεμπτικός, e quo excerptum legitur apud eundem pag. 605. seq. incertum quidem est, non dubito tamen, esse ex vno eorum, quos iam e Photii Cod. CLXV. memoravi ^d). *Thomas Galeus*

^d) Photius aiebat, se legisse orationes Himerii numero circiter septuaginta. Wernsdorf. ad Pho-

tii locum pag. 17. Schottus, ait. vnam supra septuaginta, Fabricius quatuor et septuaginta numerat:

Galeus in notis ad Demetrium Phalereum p. 246. ex Himerii λαλιᾶ inedita citat haec verba: ἦν δὲ Ἑρμείας Ἀταρνεὺς τὸ γένος, ὁ δὲ Ἀταρνεὺς Μουσῶν πόλις [Illa autem verba sunt ex orat. VI. in Photii catal. nr. 37. in Wernsd. ed. p. 504. sqq. vbi vide not. *Harl.*

Notabit lector, *H. Stephanum*, qui excerpta Photiana ex Himerio graece in lucem edidit, diu ante quam Photii Bibliotheca a praestantissimo Hoefschelio graece vulgaretur, et ab Andrea Schotto in latinum sermonem conuerteretur, eiusdem et *Polemonis* duabus declamationibus praeter castigationes suas adiunxisse etiam alia^f), haec nempe:

1. Ἀνώνυμος τινὸς περὶ δύο ἀνδρῶν ἀριτευσάντων ἐν πολέμῳ καὶ ἀγωνιζομένων περὶ πρωτείων. Anonymi de Cleonide et Aristomene, qui ambo in bello fortiter se gesserant, certantque de palma, quae Aristomeni addicitur, pag. 20-22.
2. Ῥητορικῶν προγυμνασμάτων παραδείγματα ἐκ διαφόρων σοφιστῶν συλλεγόμενα, exempla progymnasmatum rhetoricorum e variis sophistis, Aphthonio, Theone, Libanio collecta, pag. 76-88. *Fabr.*

Restat, vt de codd. mst. et edd. pauca subiiciam. *Wernsdorf.* in praefatione primum pag. II. sqq. studium, quod in conquirendis aut per alios conferendis codd. mstis laudabile indefessumque collocarat, multis verbis exponit; tum pag. XII. sqq. codices ipsos aut quorundam apographa copiose describit. Sunt vero 1) cod. *Augustanus* chart. et continet tres orationes: ex quo manarunt apographa Steinheilianum et Vindobonense, de quibus paullo post erit sermo, ac forsan Allatianum. Duae priores in illo cod. saec. XIV. orationes in nullo alio codice sunt repertae. *Io. Guil. Steinheil* in itineribus suis ex illo cod. fecerat apographum, ex hoc descriptae sunt in cod. XXIV. chart. biblioth. Vffenbachianae, atque ex hoc apographo Vffenb. *Io. Henr. Maius* in catal. MS. Vffenbachiorum Halae Hermundur. 1720. fol. part. II. pag. 586. sqq. typis illas, cum versione sua lat. notisque, a Wernsd. autem non laudatis, vitiose publicauit. Idem *Maius* edidit *Himerii* Panathenaeum gr. cum quibusdam ex anthol. inedita epigrammatibus. Gieslæ 1719. 8. Notas inistas reliquit, quae seruantur in 'ibl. Gieslensi acad. 2) cod. *Vindobonensis*, ex Augustano de-

H 3 scriptus.

rat: si illa post reditum Corinthiacum bis citata putetur, vere LXX. numerari debebunt. Verumtamen praeter has LXX. a Photio lectas recensitasque exstant aliae quatuor aut quinque, nempe 1) in Anatolium ecl. XXXV. 2) or. IV. in Ceruonium, (a Wernsdorf. ex codd. Barocciano et romano p. 454. seqq. edita.) 3) or. V. Thessalonicae dicta.) (a Wernsd. ex iisdem codd. pag. 472. seqq. publicata.) 4) ecl. XII. quae ex variis sermonibus excerpta dicitur; sed potissimum ex propemptica quadam in virum nobilem Athenis recitata, (pag. 196. vbi Wernsd. refutat Leichii sententiam, illam in Iulianum esse dictam,) ac forsan 5) etiam ecl. XVI. (pag. 250. ex propemptico; nec ipse Wernsdorf. cum Fabricio, scit, in cuius honorem illa or. recitata sit, et quo numero Photius eam in catalogo

recenseat.) Ex istis autem LXXI. quas recensuit Photius, penitus perierunt decem et octo; reliquae aut integrae, nempe XXXII. aut eclogis Photianis seruatae, nempe XXI. supersunt. Haecenus Wernsd. adde eiusdem notam doctam ad primam ecl. p. 20. seqq. de Himerii scriptis, quae Photius legit, eorumque discrimine, et in vita pag. XXXXIII. seq. ac pag. LVII. seq. Wernsdorf. ipse euulgauit *eclogas* XXXVI. ex Photii myriobiblo, et declamationes integras XXIV. *Harl.*

e) In *Polemonis* et *Himerii* declamatt. et eclogis, gr. 1567. 4. quae insignis editio Wernsdorfio optimas saepe suppeditauit lectiones et Hoefschelianis praeferendas, vt ille ipse fatetur pag. X et XI. vbi de illa edit. et Hoefschelii ac Schotti, de quo grauiter indicat, opera paullo latius disserit. *Harl.*

scriptus. v. *Niffel*. catal. MSS. Vindob. part. IV. 106. pag. 62. 3) cod. *Baroccian*. 131. Oxonii in bibl. Bodlei. continet octo vel nouem potius oratt. ex eo deriuati sunt. 4) et 5) *Langbainianus* atque *Cantabrigienfis*, manu forsau Galei scriptus, ita, vt alia, s. Panathenajca, (or. III. ap. Wernsd.) ex apographo Augusti. accederet in vtroque cod. 6) *Hamburgenfe* apographum duplex, manu Io. Christoph. Wolfii exaratum; alterum, quod continet duas oratt. (n. I et II. Wernsd.) alterum octo vel nouem potius declam. ex apographo Langbainiano, non ex cod. Barocc. vti Fabricius scripserat vol. IX. B. Gr. pag. 426. vbi Himerii *λαλῖαν* quamdam gr. euulgauit, sed in illo apographo, quod Ehingerus ex cod. Augustano factum ad Vsserium miserat, et Fabricius edidit, saepe aberratum fuisse ab primo exemplari, Io. Mich. Heusinger in Actis societ. lat. Ienens. tom. I. part. I. pag. 48. seqq. late docuit. 7) *Romanus Vatican.* codex praestantissimus et locupletissimus, qui seruauit XXXII. declamatt. et solus continet XII. plane integras et X. dimidiatas, in edit. Wernsd. III - XXXIV. atque Wernsd. de illo cod. multus est praef. pag. IV. sqq. (vbi quoque memorat, *Leonem Allatum* in apibus vrbani p. 177. promississe editionem XX. declamatt. Himerii, in VII libro τῶν συμμικτῶν faciendam,) in primis pag. XVI. sqq. — Inter codd. *Vossianos* in catal. bibl. Leid. pag. 401. memorantur *Himerii λαλῖαι*, sed schedam, vix vnā paginam occupantem, Patricii Iunii manu exaratam, nil continere aliud, ac inscriptiones et initia octo declamationum anglicarum; cod. autem quem Eman. Martinus possederat et in suis laudarat epistolis, venditum fuisse ab illo cuidam Anglo, tum in manus venisse *Iac. Harris*, (v. *Taylor* in vol. III. b. 2. praef. Demosthenis,) Wernsd. pag. VIII. sq. testatur. Nec ego pluriūa codd. notitiā acquirere et dare potui.

Quas Himerii orationes Stephanus, Fabricius et Maius in lucem emisunt, earum editiones iam per occasionem commemorauī. At *Wernsdorf*. suscepit arduum et cum laude absolutum ad fructumque reipublicae litt. plenum laborem, parando nouam omnium, quotquot nancisci poterat, declamationum editionem; nec tamen, licet, diu versatus in isto negotio, nullis sumtibus nec operae studioque perpercisset, editionis redemptorem reperire potuit. Primo autem amplissimos in singulas eclogas orationesque conscripserat commentarios, quorum vbertate moleque quum cognosset bibliopolas deterreri a sumtibus praebendis, postea eos valde contraxit et castigauit. Nec tamen multis bibliopolis tam Germanis quam Batauis, lucri cupidis, placuit illa opera. Atque post illius demum obitum factum est, vt ego, ad saluam mouendam, opitulante b. Lengnichio, primum ederem orationem cum prioribus, h. e. copiosioribus Wernsd. commentariis.

Himerii Sophistae oratio, qua laudes urbis Constantinopoleos et Iuliani Augusti celebrantur e recensione et cum commentario Gottlieb Wernsdorffii, Professoris quond. Dantiscani Erlangae 1785. min. 8.

Tandem plenior editio, cuius mentionem iam passim frequenterque feci, iuuante cl. Heynio, cum commentariis valde castigatis, at doctissimis, e carceribus quasi emissā, lucem adspexit. Inscripta vero est:

Himerii Sophistae quae reperiri potuerunt: videlicet eclogae e Photii myri biblo repetitae et declamationes, e codd. Augustanis, Oxoniensibus et Vaticanis tantum non omnes,

nunc

nunc primum in lucem prolatae. Accurate recensuit, emendauit, latina versione et commentario perpetuo illustrauit, denique dissertationem de vita Himerii praemisit Gottlieb Wernsdorfus, in Athenaeo Gedan. quondam Prof. publ. — Göttingae 1790. 8. Praefatus est frater illius, Io. Christ. Wernsdorf. Prof. tum Helmstädiensis, in eaque fata editionis atque vitam fratris pulcre lateque exposuit. —

Fabricius postea de *Demade* et *Lesbonacte* notatu digniora adtulerat; at ego illas sectiones iam supra in vol. II. p. 868. sqq. ad suas sedes iure quasi possiliminii reduxi. *Harl.*

Vol. IV. p. 423 P 424

CAPVT XXXIII (olim XXXI)

DE RHETORIBVS ANTIQVIS, DEMETRIO, HERMOGENE, LONGINO ALIISQVE.

I. *Liber de eloquutione sub Demetrii Phalerei nomine editus, alterius iunioris Demetrii, rhetoris, esse videtur, qui sub M. Antonino vixit.* II. *Eius codd. msti, editiones et interpretes.* III. *Index scriptorum, ab eo citatorum.* IV. *Hermogenes Tarsensis.* V. *Opus illius rhetoricum, quinque scriptis constans.* VI. *Codd. msti, editiones et interpretes atque scholiastae graeci editi, inediti atque deperditi.* VII. *Hermogenes alii.* VIII. *Index scriptorum, ab Hermogene laudatorum.* IX. *Longini regi vss liber.* X. *Eius codd. editiones et interpretes.* XI. *Alii Longini, ib. Index scriptorum, ab eo laudatorum ex Hudsoni editione.* XII. *Scriptorum Longini deperditorum catalogus.* XIII. *Aphthonii Progymnasmata.* XIV. *Theonis.* XV. *Index Scriptorum, ab Theone laudatorum.* XVI. *Rhetores ab Aldo editi.* XVII. *Index scriptorum, in graecis ad Aphthonium et Hermogenem commentariis citatorum.* XVIII. *Thomae Galei Rhetores selecti.* XIX. *Matthaei Camariotae compendium rhetoricae.*

[Cum auctario G. C. Harles.]

I.

DEMETRII PHALEREI nomine exstat libellus insignis et lectu dignus *regi ἐκφυεας*, de eloquutione eiusque formis quatuor, tenui, magnifica, polita et graui. Sed facile suboluit eruditis hominibus ^{a)}, auctorem eius non esse posse veterem illum, cuius Laërtius vitam scripsit, Theophrasti discipulum ^{b)}, *ultimum ex Atticis, qui dici possit orator*, vt *Tullius* ^{c)}, et lib. X. cap. 1. [P] *Quintilianus* de Demetrio Phalereo loquuntur. Nam licet nihil habeat

a) *Francisco Vauassori* lib. de Iudicra dict. pag. 255. *Herm. Conringio* praefat. ad Epistolas suas, Ioh. Ionsio aliisque. *Fabr.* [Conf. *Morhof.* polyh. lit. VI. 1. 3. vnde *Muretus* orat. 23. vol. II. pag. 399. cum vocat non, *Demetrium Phalereum*, sed, *Demetrium Alexandrinum*. Vid. idem vol. II. orat. VIII. pag. 286. *Placcius* Pseudon. nr. 798. [pag. 223. vbi plures citantur, in his *Dicmannus*; qui falsum esse, scribit, *Muretum*, qui in orat. 6. libellum tribuisset *Demetrio Alexandrino*; sed ipse falsus est. Nec adferuntur *Victorio*, qui De-

metrio Phalereo adscripsit librum, *Casaubonus* in *Casaubonianis* pag. 39. ad quem locum p. 249. in notis *Io. Christoph. Wolf.* plures cum *Casaubono* consentientes laudat.] *Moller.* in *Homonymoscop.* pag. 298. sqq. *Heum.*

b) Dixi de illo Demetrio nonnulla lib. 3. [c. 8. vol. III. pag. 486. adde, quae scripsi in *Introd.* in *hist. L. Gr. I.* pag. 493. seq. vbi quoque de libello, de eloquutione, disputaui. *Harl.*]

c) De orat. II. 23. *Brut.* cap. 9. etc.

beat elegantia, iudicio et eruditione illius indignum, multaue paucis doceat; tamen, ut *H. Valesius* pag. 65. ad excerpta Peiresciana et *Thom. Galeus* in notis ad Demetrium obferuauit, sect. 231. laudatur Artemo, qui indicem Aristotelis epistolarum scripserat, qui quidem longe post Demetrii aetatem vixisse videtur, Sect. 76. Nicias memoratur pictor, qui vixit aetate regis, Attali, ut docet *Plinius* lib. XXXV. cap. 11. Demosthenem et Xenophontem, a quibus non multum aetate Demetrius Phalereus auit, ἀρχαίως sect. 77. vocat. De Comoedia sect. 181. non modo tamquam, quae iam sua aetate defuisset, loquitur, sed etiam, velut ipse non natus Athenis, ἡττικίζον inquit. Menandri itidem comedias quod sect. 197. ait ὑποκρίνεσθαι, Philemonis vero legi, vix potest scriptum esse a Phalereo, qui Menandri aequalis erat. Postremo sect. 308. laudatur Demetrii ipsius Phalerei vox, qua Crateri, Macedonis, spiritus contumaciamque notauit. Nec verisimile est, ita a se ipso laudatum Demetrium Phalereum, cui tamen, velut auctori, non heri deum vel nudius tertius; sed iam ante aliquot saecula tributus fuit ille libellus, ut constat ex epistola *Theophylacti*, quam inter illas, a Meursio editas, incassum quaeras, sed quam cum Petro Victorio ^{d)} communicauit e codice bibl. Vaticanae Guil. Sirletus: εἰ δὲ τὰ Περιπάτης σπεδάσεις, καὶ τὸν δαιμόνιον Ἀριστοτέλη αὐχεῖς, τί τὴν γλῶτταν ἐπέχεις καὶ ἀποποιεῖς σὲ τὰ πάτρια; ὁ γὰρ ἐκείνους τῶ κορυφαίῳ διασῶται Θεόφραστος καὶ Δημήτριος. ὧν ὁ μὲν ἀπὸ τῶ θεϊότερον φράζειν ἔλαχεν, ὁ δὲ Φαληρεὺς καὶ περὶ ἑρμηνείας λόγος συνταγματικὸν σπεδαῖον ἐξήνεγκεν. Et certe Demetrium auctorem esse, non dubito, tot codicum consensu et Ammonii auctoritate permotus, qui commentario in Aristotelis librum περὶ ἑρμηνείας pag. 2. eius meminit his verbis: ὁ γὰρ δὴ καθάπερ Δημήτριος τὸ περὶ λογογραφικῆς ιδέας βιβλίον συγγράψας, καὶ ἕτος ^{e)} αὐτὸ ἐπιγράψας περὶ ἑρμηνείας, ἀξιοῖ καλεῖν ἑρμηνείαν τὴν λογογραφικὴν ιδεάν. Quoniam vero inter Demetrios celeberrimos facile fuit ille Phalereus, quem in mediocri genere dicendi excelluisse notauit *Cicero* in Oratore, c. 27. hinc factum, ut, qui Demetrii alicuius, rhetoris, libellus esset, ad Demetrium Phalereum referretur. Igitur adsentior *Iohanni Hudsono*, qui in praefat. ad tom. II. editionis praeclarae *Dionysii Halicarnassei*, quum monuisset, Scholiasten Aristophanis ad Nubes v. 400. [¶] (siue memoria lapsus, siue quod *Dionysius* etiam librum περὶ ἑρμηνείας scripserat, et in illo locum Aristophanis adhibuerat, quem Demetrii libellus sect. 150. ab amoenitate commendat.) librum περὶ ἑρμηνείας tribuere *Dionysio Halicarnassensi* ^{f)}, καὶ Σένιον ἄκρον Ἀθηναίων χάρις ἐστὶν εἰς ἄλλοις, ὡς ἔφη *Διονύσιος* ὁ Ἀλικαρνασσεὺς ἐν τῷ περὶ ἑρμηνείας, hoc iudicium suum subiungit: Sed utrum *Dionysium nostrum* intelligat, an alterum, nam tres fuerunt ex *Halicarnasso* oriundi, (vide *Meursium* ad *Helladium* pag. 36.) incertum est. Non tamen ignoro, librum περὶ ἑρμηνείας, sub Demetrii nomine vulgatum, *Dionysio nostro* adscribi a *Menagio* (ad *Laërtium* pag. 59. et 222. edit. *Wetsten.* et anti *Bailleti* c. 52. *Jf. Vossio* (ad *Catul-*

d) *P. Victorius* praefat. ad Demetrii libellum Florent. 1562.

e) Fortasse leg. ἕτος.

f) *Dionysium* non esse parentem huius libelli, vel ex eo patet, quod auctor §. 182. contendit, neminem ante se de eleganti compositione (περὶ

γλαφυρῶς συνθέσεως) aliquid tradidisse. Et tamen (vti iam *Gale* ad illum locum et censor edit. *Fischerianae* in bibl. philol. II. 3. pag. 271. docuerunt,) *Dionysius Halic.* tom. II. pag. 25. late disputauit de venusta compositione. Auctor igitur *Dionysii* librum de compositione vel ignorauit, vel ignorare voluit. *Harl.*

Catulum pag. 153. et libro de poematum cantu et viribus rhythmum pag. 91.) et *H. Valesio* (notis ad excerpta Celsiana pag. 65.)^g. Verum quum *Demetrius LII.* numeret Ionsius (lib. II. cap. 18 de scriptoribus hist. philos.) quibus addi potest *Demetrius Halicarnassensis* a *Zenobio* in proverbiis (*Pl.* 22.) laudatus, eo magis propendet animus, ut credam, *Demetrium*, quem *Alexandrinum* *Galenus* lib. ad *Epigenem* c. 5. vocat, et *Laertius* lib. 5. c. 84. testatur scripsisse *ῥήγας ἑντογμάς*, aureoli huius libelli auctorem esse, iis rationibus adductus, quibus hanc sententiam adstruunt *G. Ioh. Vossius* (lib. VI. institut. Oratoriar. c. 2.) et *Thomas Galeus*, (praef. ad rhetores selectos, qui *Marci Antonini* aetate vixisse observat, ita enim ibi legendum pro *Antonio*).

II. Codd. MSSi et editiones libri περὶ ἑρμηνείας.

Codices MSSi hi fere mihi innotuerunt. In bibl. *Laurent. Medic.* cod. XI. nr. 4. plut. 59. et cod. XIV. plut. 60. (teste *Bandin.* catal. codd. t. II. col. 500 et 604. et col. 606.) in cod. XVI. nr. 5. occurrunt *Demetrii Phalerei formae epistolares XXI.* seu formulae scribendarum epistolarum varii generis ad *Heraclidem*: sed, adnotante *Bandinio*, sine nomine auctoris exstat ille in collectione epist. graecarum *Cuiaciana* pag. 164. et alii vindicant illum *Libanio*, alii *Theoni*. adde supra in vol. I. pag. 681. §. XIII. — In cod. VIII. plut. 86. (t. III. *Bandin.* col. 519. seq.) continentur apophthegmata sapientum, in his *Demetrii Phalerei*. atque *Leidae* inter codd. *Voss.* (catal. pag. 398. nr. 53.) *Demetrii Phalerei* apophthegm. VII. sapientum et in bibl. publ. *Parisi.* in codd. MDCCCLXXIV et MMDCCCLXXXV. — *Mediolani* in bibl. *Ambros.* *Dem. Phaler.* — *Venetiis* in bibl. *Marciana*, cod. CCCCXVIII. saec. circ. XI. oratt. *Demosthenis* quoque praefiguntur *Demetrii Phalerei* τύποι ἐπιτολικοί, de quorum auctore incerto paullo ante quaedam adnotata sunt. — in cod. CCCCXXIX. membr. saec. X. et cod. DVIII. chartac. *Dem. Phal.* περὶ ἑρμηνείας. (v. catal. codd. graec. pag. 203. et 273.) — *Parisi.* in bibl. publ. idem lib. in codd. MDCLVI. MDCCXLI. MMXL. et in biblioth. *Coisliniana*, cod. bombycin. teste *Montfaucon.* catal. pag. 445. — *Matriti* in bibl. regia cod. XCIX. fragmentum libelli. (*Iriart.* cat. gr. codd. pag. 387.) it. in bibl. *Escorial.* — In bibl. *Vindobonensi* cod. LX. apud *Nesselium* part. IV. pag. 37. idem lib. In bibl. quondam *Heidelberg.* fuerant quondam aliquot libelli codd. qui num in *Vaticanam* venerint, equidem nescio. — Codic. *Cantabr.* contulit *Gale*.

Editiones: de quibus intelligenter disputat cl. *Fischer* in praef. pag. X. sqq.

Graece primum vidit lucem edente *Aldo* inter graecos rhetores. Venet. 1508. fol. p. 545-573. itaque fallitur *Caselius* qui a *Petro Victorio* primum editum adfirmat. [v. *Bure bibliogr.* instruct. B. L. tom. I. pag. 92.]

Vulgauit

g) Atque libr. I. de critica, cap. VIII. pag. 156. sed *Burm.* qui in nota de hac controuersia plura adtulit, accedit *Hudsono*, *Fabricio* et reliquis, qui ante illos in eadem fuerunt sententia: quibus

Vol. VI.

nouissimos addes subscriptores, cl. *Schneider.* in praef. ad suam edit. pag. XI. sq. et cl. *Fischer.* in praef. *Hart.*

Vulgavit quidem *Victorius Demetrium* bis, sed diu post Aldum, Florentiae A. 1552. 8. graece, ex Iuntae officina et vna cum versione sua et insignibus commentariis, ib. 1562. fol. *Fabr.* Sed lectiones primi exempli discrepare nonnullis locis a lectionibus secundi, docuit Fischerus. *Maittaire* tamen in indice ad A. T. pag. 330. memorat edit. cuius quantum inuestigavi, nullibi deprehendi mentionem factam, gr. Florentiae MDXLII. (1542.) 8. nisi, quod editionem Florent. a. 1552. non commemorat, ex catalogo quodam, haud diligenter scripto, temere rescripserit annum illum. — Aliam editionem gr. et lat. ex interpretatione Petri Victorii, sine loco et die, in forma 4. praebet catal. bibl. Menken. part. I. pag. 97. — De editione *Victoriana* a. 1562. v. *Denis* in *Memorab. bibl. Garell.* pag. 469. seq. qui praeter ea animaduertit docetque, editionem cum comment. P. Victorii, *Patauii* per Gratiosum Percharium, a. 1557. 4. quam *Negri* in *Istoria de scritt. Fiorent.* pag. 471. citat, esse, quia habeat Vict. dedicationem, ad Farnesium scriptam, Florentiae VI. id. Sext. MDLXII. plane fictam et fabulosam. Aliam edit. Victorii cum commentario, gr. et lat. Florent. apud Iuntam 1574. fol. citat Osmont in *Diction. typograph.* tom. II. pag. 321. Denique *Victorii* edit. graec. et lat. cum commentario, Florent. 1594. fol. ap. Iuntas laudat *Bure* in *Bibliogr. instruct.* B. Lettr. tom. I. p. 87. Atque exstat in bibl. Dresd. exempl. illius ed. et bina exempla fuerunt in bibl. Thottiana, tom. IV. pag. 15. *Harl.*

Prodiit etiam Graece Paris. 1555. 8. apud Morell. [qui usus est antiquo cod.] et Argentor. 1556. 8.

Et ex *Ioh. Caselii* recensione, [s. potius ex secundo Vict. exemplo, quibusdam correctis.] Rostoch. 1584. 8. additis in extremo libri *Ariphronis*, *Sicyonii*, paeane in honorem bonae valetudinis, [epistola Gregorii, Nazianzeni, de scribendis Epistolis,] et *Aristotelis* paeane in Hermeam, Atarni tyrannum, scolioque Timocreonis, Rhodii, in vituperationem Plati. De his tribus dicere me memini lib. II. c. 15. §. 17 et 18. Ceterum liber de eloquutione, qui ab eodem *Caselio*, ibid. 1585. 4. editus est rec. 1633. 8. latine sub titulo *Phalerei*, [P] non est latina interpretatio libri Demetrii, sed nouum scriptum illius argumenti, a *Caselio* compositum.

Ex versione *Marci Antonii Antimachi*, Basil. 1540. 4. vna cum Dionysii Halic. praeceptis de orat. panegyrica, nuptiali, natalitia et epithalamiis, atque cum praefat. librorum Polyaei: sed in hac editione non integer Demetrii libellus occurrit, sed tantum excerpta de membris et incisis, de periodis, de componendis Epistolis et characteribus dicendi.

Ex versione latina *Natalis Comitis*. Venet. 1557. 8. vna cum Alexandro, rhetore.

Cum versione latina et notis *Stanislai Houii*. [cuius dedicatio scripta est XII. Cal. Ian. 1556.] Basil. apud Oporin. 1557. 8. additis Dionysii Halic. quibusdam Opusculis, ab eodem Illouio latine traslatis. [Addita est praefat. Victorii, cuius edit. est basis; sed habet quoque lectr. ex ed. Morel. In fine est index vocum, quae in vetusto cod. (n. Morelli)

relli) *alite*, quam impressum est, scriptae sunt.] Falsus igitur fuit praestantissimus Caselius etiam in hoc, quod a nemine ante se in Germania Demetrii librum editum existimavit.

Ex versione et cum scholiis *Francisci Maslonii*, Patav. 1557. 4.

Demetrii Phalerei περί Ερμηνείας liber utilis et vere aureus, quaestionibus explicatus, studio et opera *Io. Simonii*, rhetorices in academia Rostoch. profess. publ. Rostochii 1601. 12. — In catal. bibl. *Berberinae* tom. I. pag. 200. citantur edd. huius sententiae: *Dem. Phal. de locutione epistolarum*, gr. lat. Han. 1618. it. latine Leidae, 1591. 8. *Harl.*

Cum versione *Victorii*, et sectionibus eiusdem in contextu, et Panigarolae ad oram libri notatis. Venet. 1645. 4.

Inter Rhetores selectos, editos a *Thoma Galeo*, Oxon. 1676. 8. primo loco occurrit Demetrii liber cum *Victorii* interpretatione graece et latine, distinctus ex eiusdem *Victorii* edit. secunda in sectiones 331. additis notis eruditis, quibus praeclarus editor hunc scriptorem illustravit, vsus codice MS. Cantabrigiensi, et editionibus *Victorii*, *Morelliana* et *Maslonii*. *Fabr.* Enimuero *Fischerus* notavit in praef. pag. XV. Galeum non modo servasse vitia *Victoriana* editionis; sed aliis etiam cumulasse, atque adeo texta *Victoriana* multis locis temere mutasse. — Galeani exempli textus gr. sed hinc inde emendatior, cum latina *Victorii* versione repetitus est Glasgae ap. *Foulis*. 1743. 8. et 4. — *Demetrium Phalereum* cum reliquis rhetor. selectis ex edit. *Th. Galei* cum eius notis, gr. et lat. typis renouandum curavit, et varietatem lectionis *Aldinae*, (item *Victoriana*, *Caselliana* et *Glasguensis* in libello Demetrii, interiectis animadversionibus criticis, tam editoris, quam *cl. Schneideri*.) adiecit *Io. Frid. Fischer*. Lipsiae 1773. 8. conf. praeclaram huius edit. censuram, in qua de ingenio Demetrii et argumento libelli bene disputatur, in philolog. biblioth. tom. II. part. III. p. 250. sqq. et part. V. pag. 390. sqq. *Gottlingae* 1773. 8. Eruditae obs. de vsu et vi formularum rhetoricarum atque ipsa vett. rhetorica interferuntur. — Nouissima et critica est editio *Demetrii* de elocutione liber. Curavit *Io. Gottlob Schneider*. Altenburg. 1779. 8. ex cod. tamen *Morel*. possunt quaedam suppleri. Conf. eiusdem viri doctiss. de nupera Demetrii de elocutione editione admonitio ad lectores, (in qua et vitia typographica emendantur, et duae adiectae sunt obs.) in *Volborthi* bibl. philol. vol. II. Lipsiae 1780. 8. pag. 197. sqq. *Harl.*

Petri Angeli Bargaei commentarii in Demetrium, quorum meminit *Rogerus Ascharrus* Epistola ad *Io. Sturmium*, non viderunt lucem quod sciam. *Fabr.* Coniecturas quasdam de aliquot locis e libello Demetrii fecit *M. A. Muretus* variar. lectt. lib. I. c. 16. pag. 25. sqq. tom. II. Opp. *Mureti* a *Ruhnkenio* edit. — *Hardion* in histor. acad. Paris. Inscr. vol. III. pag. 151. sqq. emendat locum quemdam sect. 84. ed. Oxon. *Harl.*

Italice ex *Petri Seyne* interpretatione. Florentiae 1603. 4. et ex paraphrasi *Francisci Panigarolae* Venet. 1609. 4. [rec. ibid. 1642. 4. et ab *Antonio Gaza* in compendium redacta. Veronae 1649. 8. et 1653. — denique ex versione *Marcelli Hadriani*, edente *Antonio Franc. Gorio*. Florent. 1738. 8. conf. *Paitoni* biblioth. degli autori — volgarizzati, tom. I. pag. 279-283. *Harl.*

III. *Index Scriptorum, aliorumque in libro περὶ ἑρμηνείας memoratorum, concinnatus a me ad sectiones minores editionum Victorii et Galei.*

[Is repetitus est in ed. Fischeri.]

- Aegyptii Deum celebrantes septem vocalibus, 71.
 Aenigma (Cleobulines) de cucurbitula, sect. 102.
 [P] Aeschines, orator, 211.
 Aeschines, Socraticus, 310. 319. eius Telae- ges, 310 et 172.
 Alcidas, 12. 116.
 Μουσῆραι ἐν Ἀλληγορίαις, 101.
 Anacreon, 5.
 Anonymus, 97. 115. 121. 162. et passim.
 Antiphon, 53.
 Antisthenes, 261.
 Archedemus, 34.
 Archilochus, 5.
 Aristippus, 317.
 Aristophanes, 150. 153. 162.
 Aristoteles, 11. 28. 29. 34. 38. 39. 41. 81. 97. 116. 128. 144. 155. 158.
 Ejus epistolae, 231. 239. 242. ad Alexandrum 243. ad Antipatrum 233.
 Artemo ὁ τὰς Ἀριστοτέλους Ἐπιστολάς ἀνα- γράψας, 231.
 Attici, 117. 181.
 Clitarchus, 330.
 Κωμωδικοὶ παίγνια καὶ σατυρικά, 143.
 Crates, Cynicus, 271. Κράτητος ποιητικὴ, 172.
 Ctesias, 218. seq. 222.
 Demades, 299. seq. 304.
 Demetrius, Phalereus, 308.
 Demosthenes, 11. 31. 257. 259. 262. 265. 284. 287. 296.
 Dicaearchus, 135.
 Diogenes, Cynicus, 272. 273.
 Dionysius, 99.
 Διδυραμβικῶν συγκείμενα, 91.
 Dores, 180.
 Epicharmus, 24.
 Euripides, 199.
 Gadareus (Theodorus forte, rhetor,) 246.
 Gorgias, 12. 15. 29.
 Hecataeus, Milesius, 12. in principio histo- riae, 2.
 Heraclitus, 196.
 Herodotus, 12. 17. 37. 44. 66. 112. 184.
 Hippocratis Aphorismi, 4. 247.
 Hippocrates alius, 225.
 Hipponax, 132. 325.
 Homerus, 7. 5. 12. 37. 48. 52. 54. 56. 61. seq. 84. 107. 111. 130. 150. 267. 269. 275.
 Isocrates, 12. 23. 25. 29. 68. 322.
 Lacedaemoniorum epistola ad Philippum, 8. 9. 102. 252. Lacones βραχυλόγοι, 7.
 Lysias, 128. 194. 279.
 Menander, 197. Eius Μεσσήνια, 154.
 Musici, 178.
 Nicias, pictor, 76.
 Peripatetici, 184.
 Φακῆς ἐγκαίμιον, 172.
 Phidiae opera ampla simul et exquisita, 14.
 Philemon, 197.
 Philistus, 203.
 Φρυγίζειν ἢ σκυθίζειν, 96.
 Plato, 5. 37. 51. 56. 80. 184. 186. 211. 225. 235. 279. 306. 309. 319. Epistola ad Dio- nem, 237. 243.
 Poeta, 79.
 Polycrates, 120.
 [P] Praxiphanes, 57.
 οἱ νῦν ῥήτορες γελοῖως ποιῶσιν, 305.
 Sappho, 127. 132. seq. 146. 163. 167. seq.
 Σάτυρες ἀντὶ τραγωδίας, 170.
 Sophocles, 114.
 Sophron, 128. 151. seq. 154. 157.
 Sotades, 193.
 Theognis, 86.
 Theophrastus, 41. 114. 175. 229.
 Theopompus, 27. 75. 251. 258. 262.

Thucy.

Thucydides, 25. 39. 40. 44. 45. 48. 49. 65. Timandram accusans, 326.

72. 113. 184. 212. Praelonga eius Epi- Xenophon, 3. 6. 19. 37. 80. 85. 90. 93. 98.
stola, 137. 103. 121. 131. 134. 137. 139. 156. 184.

Τηλαυγῆς Θύλακος, 172. 204. 318.

IV. HERMOGENES, Tarfensis, rhetor, Callippi F. nepos forte vel propinquus fuit Hermogenis, Tarfensis, quem propter quasdam in historia figuras, librariis etiam, qui eam descriperant, cruci adfixis, occidit Domitianus, teste Suetonio c. X. Vix quindecim annos natum auscultavit et admiratus fuit Marcus Antoninus, iam imperator, quem Hermogenes ita adlocutus esse fertur ^{h)}: ἰδὲ σοι, βασιλεῦ, ῥήτωρ παιδαγωγὲ δεόμενος, ῥήτωρ ἡλικίαν περιμένων. En tibi Imperator rhetorem, qui paedagogo indiget, oratorem, qui annos exspectat. Musonius quoque, philosophum, Hermogenis fuisse auditorem, Suidas [atque Eudocia pag. 165.] refert, quod de celebri illo philosopho Stoico accipere tempus non patitur. Itaque, nisi fallit nos Suidas, de alio iuniore Musonio hoc fit intelligendum, de quo apud Aristidem, rhetorem, mentio. Anno decimo septimo ⁱ⁾ aetatis scripsit τέχνην ῥητορικὴν et anno vicesimo librum de ideis, qui iam pridem in omnium fuere manibus; sed mox anno vicesimo quinto virum defecit memoria, atque adeo dicendi facultas, neque eam recuperasse constat, licet diu post vixisset et ultimam senectutem attigisset. Itaque contemptui habitus locum dedit Antiochi, Sophistae, dictorio: Ἑρμογένης ἐν παισὶ μὲν γέρον, ἐν δὲ γέροντι πᾶσι. Inter pueros senex, inter senes puer. Mortui in cadavere dissecto cor pilis oblitum ^{k)} est repertum, [P] et maius etiam, quam hominum esse solet. Cognomine dictus ξυτήρ siue sculptor, nescio an ideo, quod doceret dictionem scalpello quasi deradere, vt Synesius in Dione pag. 47. dixit τὸ λέξιν καθῆσθαι τε καὶ ἀποσμιλεῖσαι.

V. Hermogenis opus rhetoricum quinque constabat scriptis, e quibus ad nos pervenerunt posteriora quatuor ^{l)}. Illud disertè docet nos Io. Tzetzēs Chil. VI. hist. 79. cuius verba adscribam:

I 3

Ῥητορικὴν

^{h)} Philostratus 2. de Sophistis pag. 575. cuius verba adducit etiam Scholiastes Hermog. p. 13.

ⁱ⁾ Suid. in Ἑρμογένης et auctor Vitae Hermogenis, graece e codice Barocciano editus a Godfrido Oleario in eruditissimis notis ad Philostratum, pag. 577. Fabric. — Iriarte in catal. codd. gr. bibl. Matrit. pag. 151. sqq. vberius recenset cod. XLIII. qui multa rhetorica, in his Hermogenis, tum etiam inedita scripta continet. Prolegomena rhetorices, incerto auctore, excipiunt alia prolegomena, n. incerti Vita Hermogenis et introductio in Hermog. rhetoricam. Vitam, quoniam brevis est et discrepat ab ea, quae apud Suidam et in notis Olearii ad Philostratum e cod. deprompta legitur, Iriarte exscripsit. In illa autem cum nulla sit mentio Musonii nec libr. de Coele Syria, tum traditur, Hermog. anno vicesimo tertio edidisse σύνταγμα περὶ τῶν ιδεῶν. Harl.

^{k)} Hesychius illustris in Ἑρμογ. Plura exempla hominum, quorum cor pilosum est repertum, collegit elegantiss. Muretus XII. 10. Var. Lect. Pontanus bellar. Attic. pag. 301. et Alexander Tassonus in libro Italice edito, cui titulus pensieri diversi, lib. VI. cap. 30. De Aristomene Messenio idem tradit praeter alios Dio Chrysost. XXXV. pag. 430. de Leonida Plutarchus in parallelis minoribus pag. 306. Porro quod ad praegrandem cordis magnitudinem attinet, Aristoteli et Plinio observatum, timidissima quaeque animalia maximo corde gaudere. Confer Bocharti Hieroz. p. 798. et Vignolii Maruillii Miscellanea histor. et literar. tom. I. pag. 61. seq.

^{l)} Quintum etiam ad nos pervenisse, paullo post videbimus. Harl.

Ῥητορικὴν μὲν γίνωσκε τὴν διηγήρων τέχνην,
 Τὴν βίβλον Ἑρμογένους δὲ σοφιστικὴν με^{m)} καλᾶν.
 Αὕτη δὲ σοφιστεύσα ῥητορικῆς ἡ βίβλος
 Πεντάβιβλος ὑπάρχει μὲν, εἰς πέντε διαμερεῖται,
 Εἰς τε τὰ προγυμνάσματα, εἰς τὰς εὐρέσεις
 Ἰδέας καὶ πρὸς μέθοδον δυνάμειος σὺν τέτοις.

Idem repetit Chiliad. XI. hist. 369. atque omnium quinque argumenta copiose profequitur.

[Vt omnia simul comprehendam breuitatis studio, *codicum mssorum* notitiam statim subiungam. In cod. *Matritensi* mem. sunt praeter adlata 1) definitiones statuum (στάσεων), incerto auctore; 2) expositio statuum Hermogenis, incerto etiam auctore; 3) prolegomena rhetorices; hoc idem opus est, quod in bibl. *Coisliniana* cod. CCCLXXXVII. exstat inscriptum: συναγωγή σὺν Θεῷ διαφόρων ἐξηγητῶν εἰς τὰ Ἀφθονίᾳ προγυμνάσματα, quod *Montfaucon* in bibl. Coislin. pag. 590. sqq. adiuncta lat. versione vulgavit, et *Fabritius* in B. Gr. vol. IX. pag. 586. sqq. gr. et lat. iterum edidit, et ex suo codice hanc pleniorē adscripsit inscriptionem: συναγωγή τῶν ἀναγκασιωτάτων ἐξηγήσεων εἰς τὴν ῥητορικὴν τῶν ἀποδοθεῶν ὑπὸ τε χριστιανῶν ἐξηγητῶν καὶ ἐλλήνων. ὧν εἰσι χριστιανοὶ μὲν ἸΩΑΝΝΗΣ Φιλόσοφος μέγας καὶ ὀρθοδοξότατος ὁ Σικελιώτης, καὶ ἕτερος ἸΩΑΝΝΗΣ, διδάσκαλος ὁ Γεωμέτρης. ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Μητροπολίτης Κορίνθου, ἕτερος Μητροπολίτης ὁ ΔΟΞΑΠΑΤΡΙΣ, καὶ ἸΩΑΝΝΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ὁ διαμερὴς λεγόμενος. Ἕλληνες δὲ ΣΙΜΠΑΪΚΙΟΣ, ΛΟΓΓΙΝΟΣ, ΣΥΡΙΑΝΟΣ, ἸΑΜΒΑΙΧΟΣ. vide quoque §. VI. fin. Sed exemplar Matrit. praestat: habet enim cum multa alia vberiora, tum in primis enucleatius exordium, dein caput nonum integrum, cuius exigua tantum pars in illo superest, ac decimum, quod ibi omnino desideratur. Hinc Iriarte eius exordium et caput nonum ac decimum in utriusque editionis supplementum cum versione sua latina publicavit. Tum sequitur in cod. Matrit. 4) in progymnasinata (scil. Aphthonii, ut patet ex cod. Coislin. CCCLXXXVI. fol. 121.). — 5) statuum rhetoricae notitia; vide haud ita multo post, Notam.) — 6) rhetoricae capita, sec. Aphthonium, auctore incerto. — 7) et 8) de progymnasinatis, ab anonymo. — 9) *Aphthonii* progymnasinata in rhetoricam Hermogenis. — 10) adnotatt. in status Hermogenis. — 11) *Hermogenis* progymnasinata, quae ab *Heeren* V. C. edita esse, deinceps adnotabimus. — 12) rhetoricarum rerum excerpta tria ex incertis auctoribus cum Hermogenis vita. — 13) Hermogenes de statibus. — 14) eiusdem de inuentione libri IV. — 15) Incerti expositio libri Hermog. de ideis, quae desideratur in excusis exemplaribus. — 16) Ipsius Hermog. de ideis libri II. — 17) Hermogenis de methodo vehementiae lib. Sequuntur problemata siue propositiones rhetoricae in status Hermog. et alia expositio eorundem. — In cod. LVIII. fol. 122. (pag. 197. ap. Iriart.) sunt anonymi prolegomena in Herm. libr. de statibus. — In cod. LXVII. fol. 9. pag. 234. excerptum de Homero, ex lib. 2. cap. 10. Hermogenis de formis oratoriis; aliud Lascaris excerptum, in cod. CXV. (pag. 454.) et alia (p. 461. sq.) In cod. CXV. fol. 192. (pag. 461.) Lascaris collectanea de figuris ex Hermogene. — it. in bibl.

^{m)} Semper fere in penultimis syllabis versus terdum tamen hoc negligit *Tzetzes*, ut VIII. Chil. politici debent habere tonum siue accentum, in- versu 19.

bibl. *Escorial.* rhetorica cum scholiis et Hermogenis vita, tum de rhetorica lib. 3 et 4. cum expositione Io. Doxopatri, teste *Plüero* in itineraio, pag. 172.

In cod. LXVII. bibl. regiae *Taurinens.* (cat. codd. gr. pag. 171.) est integrum opus Hermogenis rhetoricum cum commentariis; in his quoque, uti in cod. Matritensi, progymnasinata, seu de rhetorices praeexercitamentis. Ante libr. de statibus scripta sunt prolegomena, ab iis, quae edidit Aldus, diuersa.

Mediolani in bibl. Ambrosiana sunt, teste *Montfaucon* in diario ital. pag. 16. Hermog. rhetorica multis in codd. et *Syriani*, *Marcellini* atque *Sopatri* scholia in Hermogenem.

Florentiae in bibl. *B. Mariae* monast. Aphonii et *Hermogenis* cod. bombyc. teste *Montfauc.* l. c. pag. 396. — *Ibidem* in bibl. *S. Marci* Hermog. rhetorica. — *Ibidem* in bibl. *Medic. Laurent.* cod. XIV. plut. XXXI. Rhetorica libris IV. (n. prioribus:) opus de formis est in IX sectiones distributum. (*Bandini* cat. codd. gr. II. pag. 88.) — cod. XIV. plut. 55. et cod. XXXV. nr. 6. plut. 60. (*Band.* II. pag. 278 et 614.) de figuris, quarum mentionem facit Hermog. in libr. de figuris et de formis dicendi. In posteriore cod. sunt quoque Herm. partitiones statuum et quaestion. orator. cum vberissimo commentario, textui interfecto, et prolegomenis in illos libros: nec non libr. II. de formis oratoriis cum commentario et prolegomenis; denique Hermog. de apto dicendi genere cum breui commentario. — In cod. XX. plut. 55. et cod. VII. plut. 59. ars rhetorica de partitione statuum et oratoriar. quaestionum cum vberissimis *Syriani*, *Sopatri*, *Marcellini* et *anonymi* comment. (*Bandin.* II. col. 284 et 493.) — ars rhetorica de statibus cum comment. *anonymi*, (*Doxopatri*, suspicatur *Bandin.* II. col. 340.) de statuum diuisione cum commentar. partim *anonymi*, (*Doxopatri*,) partim *Georgii Diaeretae*, tum de inuentione oratoria libr. IV. cum comm. *Georgii Diaeretae* et alius incerti: porro enarratio in ideas Hermog. excepta ab ore *Ioannis Siculi*, quam excipiunt libri II. Hermog. cum commentariis *Syriani* aliorumque excerptis et margini adscriptis: (in hoc cod. deesse alia, alia transposita, notat *Bandin.*) denique de methodo apti generis dicendi, cum comment. ex interpretatione *Metropolitae Corinthi Gregorii*. — In cod. XIV. plut. 57. (*Band.* IV. col. 355. seq.) de inuentione libri IV. cum comment. praemittitur comment. ab initio mutilus ad cap. V. libri de statibus. — In cod. XXIV. plut. 58. (*Bandin.* II. pag. 464. seq.) excerpta rhetorica ex *Hermogene*, *Aristide*, *Sopatro*, *Longino*, *Syriono* etc. — In cod. XV. et cod. XXII. plut. 60. quatuor priores libri Hermogenis, cum scholiis margin. (*Bandin.* II. col. 604. sq. et 611. sq.) In cod. XXVII. plut. 60. sunt quinque scripta Hermogenis, atque adeo etiam *progymnasinata* capp. XII. distincta, quae, (uti quoque *Tzetzes* numerauit libros,) primum locum inter scripta Hermogenis in hoc cod. occupant. v. *Bandin.* II. col. 616.

Venetis in bibl. Marciana codd. CCCCXXX et CCCCXXXI. quatuor priora Hermog. scripta et cod. DXCIX. ars rhetorica: secundum catal. codd. gr. — *Neapoli*, in bibl. regia, de statibus, cod. CLIII. — *Troili*, et trium *anonymorum* prolegomena, ipsiusque Herm. quatuor priora scripta, cum variorum commentariis; cod. CLXIV. — *Progymnasinata* cum reliquis scriptis Herm. cod. CLXIX. — quatuor priora scripta Herm. cod. CCVII et CCXIV. — In bibl. Veneta *S. Michael.* Herm. de inuentione libri IV. de formis libri II. de schematibus, quorum meminit Hermog. in illis libr. teste *Mittarellio* in illa bibl. codd. col. 492. et col. 1013. — In bibl. *Pinelli* quondam fuit cod. chart. in 4. qui continet Herm.

Herm. de partit. statuum et quaestion. orator. de inuent. libri IV. de formis orat. liber I. cum expositione, gr. v. catal. III. pag. 351.

Parisi. in bibl. publ. Hermog. de partitione statuum, in XXII codd. de inuentione oratoria in XV. codd. — de formis orat. in XVII codd. — de eloquentia in XV codd. quos omnes et singulos enumerare, haud vacat. v. indic. ad vol. II. catal. MSt. Multis codd. addita sunt prolegom. aut commentar. — *progymnasmata* in codd. MMDCXXXI. et MMDCXXXIX. — excerpta ex Herm. libris de inuentione orat. cod. CCLXXXVII. nr. 19. In cod. MMDCXXXVIII. sunt scholia in Herm. artem rhetoric. de partit. statuum, e *Georgii Moni*, Alexandrini, distantis ore excepta. Opus hactenus ineditum, ait confector catal. codd. vol. II. p. 570.

Leidae in bibl. acad. Herm. cod. citatus in cat. bibl. illius, pag. 335. nr. 28. sed, quoniam insunt libri, non memoratur. Inter codd. *Vossian.* cat. p. 395. nr. 1. ita citatur: Hermog. definitiones vel *ῥῆσι*, et alia rhetor. opera, quorum ultimum est *περὶ μεθόδου δεινότητος*. Sequuntur auersa pag. 244. *Τζήτζε λογισμῶν τῶν παλαιῶν καὶ νέων*, in versibus contra Hermogenem.

In *Britannia*, secundum catal. MSS. Britann. et Hibern. sunt *Oxoniae* inter codd. collegii noui, Hermog. rhetorica, codd. MCCXXI et MCCXXII. — Inter codd. *Barocian.* in cod. XLV. comment. in Herm. de statibus, et synopsis figurarum, quarum meminit Hermog. in libris de inuentione et de formis. — cod. XLVIII. capp. quinque priora de statibus. — cod. LXXVI. compendium de figg. e lib. de inuentione et de ideis. — cod. CXXXIII. anonymi expositio in Herm. libr. de partitione. — cod. CXCIV. compendium libri de ideis et *Syriani* comm. in illum librum. — Inter codd. *Thom. Bodleii*, cod. MDCCCLVIII. Herm. ars rhetorica. — cod. MMCCCLXXXIII. *Troili* prolegg. in rhetor. Hermog. alia prolegg. in libr. statuum; *Lolliani* et alius prolegg. de statibus. — *Cantabrigiae* in bibl. collegii S. Trinitatis, compendium rhetoricae Hermog. cod. CCCXC. *Aphthonii* siue Hermogenis progymnasm. cum *Troilo*, et prolegg. de statibus Hermog. cum *Sopatro*, cod. CCCXLII. — in bibl. collegii *Cain - Gonuilens.* Hermogen. de figg. et ideis, cod. MXXXVI. — In bibl. eccl. Westmonasteriensis Herm. rhetorica, cod. v. catal. tom. II. nr. 1101. — Codd. *Vossian.* sunt in bibl. *Leiden.* — In bibl. *Norfolciana*, Herm. de inuentione, cum scholiis *Tzetzae*, MMCCCLXVII.

In bibl. *Vindobon.* cod. CXXXVII. nr. 4. (ap. *Lamber.* VII. col. 550. sqq.) est mobilis collectio, de qua *Fabric.* in fine §. VI. agit. — *Tzetzae* epitome artis rhetor. Hermogenis, versibus politiceis, in cod. XXVII. nr. 3. (*Lamb.* VII. col. 140.) — In bibl. *Heidelbergensi* fuerunt quondam, teste *Sylburgio*, plures Hermog. codd. — *Lipsiae* in bibl. acad. cod. Hermogenis. — *Monachii* in bibl. elector. Bauar. prolegom. in Hermog. de inuentione; Herm. de statibus, de inuent. et dicendi generibus, cum scholiis, cod. CCXXX. (catal. codd. gr. pag. 81.) — *Augustae Vindel.* in bibl. publ. Herm. de inuentione, cum anonymi de interpretatione, teste *Reisero* in indice libr. MSS. pag. 78. — *Guelpherbyti* (ex bibl. *Gudian.*) Hermog. de figuris.

Sequitur, vt singula Hermogenis scripta recenscamus. *Harl.*

1. ΤΕΧΝΗ ΠΗΤΟΡΙΚΗ διαμετρική περὶ εἰσάσεων, *Ars rhetorica de partitione statuum et quarstionum oratoriarum* ⁿ⁾ in XIV. genera, quam duodevigesimo aetatis anno scripsit, teste Suida, apud quem non duo diuersi libri sunt: τέχνη et περὶ εἰσάσεων, sed verbis interiectis parenthesi inclusis ambo coniungenda videntur hoc modo: ἔτη δὲ γεγονώς περὶ οὐτωκαίδεκα γράφει τέχνην ῥητορικὴν (ἣν μετὰ χεῖρας ἔχουσιν ἅπαντες.) περὶ εἰσάσεων, βιβλίον ἓν, vel certe τέχνη est vocabulum generale, vniuersa Hermogenis scripta rhetorica complexum. Apud Eustathium quidem ad Homer. ὁ τῶν εἰσάσεων ἐξηγητὴς est Hermogenes. In hanc τέχνην περὶ εἰσάσεων commentaria Syriani, Sopatri et Marcellini, et ex Porphyrio pag. 162. et Epiphonio pag. 192. et Anonymo pag. 190. 192. fragmenta edita sunt graece ab Aldo 1509. fol. Librum ipsum Hermogenis graece [P] vulgarunt praeterea Parisienses Ao. 1530. 4. [ap. Chr. Wechel. et (teste quidem *Maittaire* A. T. III. pag. 287.) *ibid.* 1538. 4.] et *Io. Caselius* Rostoch. 1583. 8.

Latine vertit *Natalis Comes*, Basil. 8.

Paraphrasi interpretatus est *Hilarion Monachus* ^{o)} Ven. 1523. et *Friburgi Brisgoiae* 1541. 8. Argentor. 1568. 8. Alteri cuidam Hermogeni tributum hunc librum fuisse a nonnullis, testatur Scholiastes graecus Hermogenis, qui illis neutiquam adsentitur, pag. 13. Ex eodem pag. 15. et 162. colligo, *Porphyrium* quoque commentario illustrasse hunc Hermogenis libellum. Minucianus vero ante Hermogenem de illo argumento scripserat. Vide pag. 77. vbi variae vocabuli εἰσῆσις etymologiae, et definitio pag. 78.

2. ΠΕΡΙ ΕΥΤΡΕΣΕΩΝ *De inuentione oratoria libri IV.* ad Marcum Iulium, quem καράτι-
σον adpellat. In hos scholia anonymi veteris Christiani idem Aldus edidit, p. 352-376. in quibus saepe etiam capitum mentio, vt pag. 356. 358. 359. 364. ἐν τῷ ἐννάτῳ κεφαλαίῳ τῇ τρίτῃ τὸν μαθήσῃ, etc. Gregorius, theologus, laudatur pag. 364. 395. 399. 401. 416. 417. Hi quatuor Hermogenis libri cum versione et praelectionibus *Io. Sturmii*, edente discipulo eius, *Iohanne Cocino*, Pefecensi Bohemo, prodire Argentorat. 1570. seq. tribus Vol.

3. ΠΕΡΙ ΙΔΕΩΝ *De formis oratoriis*, non singulorum quorundam oratorum, sed vniuerse de formis et characteribus dicendi omnis generis, licet ex Demosthene maxime exempla petiit, *Libri II.* in quos et ipsos commentaria, graece ab Aldo edita, exstant, nescio cuius auctoris, certe non ineuiti atque itidem Christiani, vt ex pag. 385. perspicue

ⁿ⁾ Vide Schol. Hermogenis pag. 120. [Apud Eudoc. sic distinctum legitur, συνεγράφατο τέχνην ῥητορικὴν περὶ εἰσάσεων βιβλίον ἓν etc. praecunte Suida.]

^{o)} *Hermogenis* rhetorices compendium, interprete *Hilarione*, Veronensi monacho, cum Aristotelis poetice interpr. Georg. Valla aliisque opusculis Aristotel. latine factis, Venetiis, per Bernard. Venet. de Vitalibus. 1504. fol. teste *Maittaire* A. T. II. pag. 167. — *Iriarte* in catal. codd. gr.

Vol. VI.

pag. 154. citat *Hermogenem* et *Aphthonium*, latine, *Antonio Bonfine*, Asculano, interprete, Lugduni, apud Sebast. Gryph. 1538. 12. (apud *Maitt.* III. pag. 287. Paris. 1538. ap. Seb. Gryph. in 8.) adnotatque, in extremo libro reperiri opusculum, inscriptum, *quomodo status cognoscemus secundum Hermogenem*, et illi ad litteram respondere notitiam, (licet non integram,) statuum rhetoricae, graece, in cod. Matrit. 43. *Harl.*

spicue colligitur, vbi legas *Χρῖστος γεννᾶται* et pag. 390. allegantur ἐκ τῆς *Θείας γραφῆς* quaedam de serpente, protoplastorum seductore, pag. 376. 415. A Marcellino p. 71. *ἰδέα* definitur *ἐξαγγελία τῆς λόγου καὶ τοῦ σώματος αὐτῆς καὶ ὁ χαρακτήρ.* et pag. 74. a Sopatro *ποιότης τῆς φράσεως.* Adde pag. 76.

Libri Hermogenis *περὶ ἰδεῶν* graece editi separatim cum libro *περὶ δεινότητος* Parisi. 1531. 4. exc. Christi. Wechelus. *Fabr.* Hi duo libri de formis cum sequenti, siue methodo etc. separatim editi sunt Argentorati graece cum latina versione et scholis *Io. Sturmii*, curante et praefante *Io. Cocino*, quatuor tomis, quoniam et textus utriusque scripti graecus cum versione latina, et Sturmii scholae peculiare habent inscriptiones. Primus tomus est inscriptus *Hermogenis* — de dicendi generibus, seu figuris orationum libri II. latinitate donati et scholis explicati atque illustrati a *Io. Sturmio*. Excud. Ios. Richelius 1571. 8. (Cocinus in praef. summis laudibus extollit Hermogenem, et hunc defendit a fevero Scaligeri iudicio.) Secundus tomus inscriptus est *Io. Sturmii* scholae in libros duos Hermogenis de formis orationum etc. 1571. Pari modo alterum volumen, siue tomus III et IV. habent peculiare quoque inscriptiones: *Hermogenis* — de ratione tractandae grauitatis occultae liber, latinitate donatus, et scholis explicatus — a *Io. Sturmio* exc. Ios. Richelius 1571. 8. etc. *Harl.*

4. ΠΕΡΙ ΜΕΘΟΔΟΥ ΔΕΙΝΟΪΗΤΟΣ *Methodus apti et ponderosi generis dicendi.* In hunc libellum, quem laudat *Tzetzes* Chil. VIII. hist. 169. brevis commentarius, graece ab Aldo vulgatus, exstat, pag. 415. 417. Non absolutum hoc scriptum ab Hermogene, [P] et Minuciano atque Apfina plurima auctorem debere, notat Matthaeus Camariota in compendio rhetoricae pag. 22.

5. *Prisciani liber de XII. **) *praexercitamentis rhetoricae* ex Hermogene, (ipse enim Hermogenis liber intercidit ^q) exstat in Grammaticis latinis Heliae Putschii pag. 1329. et in Rhetoribus latinis Francisci Pithoei pag. 322. et in variis Prisciani editionibus, quas in Bibl. latina recensui. [Praexercitamenta ex *Hermogene* translata. Exc. Mich. Zymmermann. Vindobonae 1558. 8. v. *Denis* Wiens Buchdr. Geschichte, pag. 523. vbi aliae quoque edd. memorantur.] Hermogenis Artis et progymnasmatum compendium graece scripsit *Matthaeus Camariota*, (qui captae CPoleos temporibus vixit.) MS. in Bibl. Reg. Parisi. [V. infra §. XIX. h. cap.] Auctor *συνοπτικῆς παραδόσεως τῆς ῥητορικῆς*, quam sub eiusdem Matthaei nomine Hoeschelius edidit, et Schaeferus deinde vertit ac notis illustravit: *Τὰ ῥητορικὰ προγυμνάσματα εἰς δώδεκα περιέστησε, πρὶν ὁ Ταρσεὺς Ἑρμογένης, εἰς ὕπερον δὲ τὰντα εἰς δέκα καὶ τέσσαρα παρεξέτενεν ὁ Ἀντιόχειος*

p) Hermogenes in vno progymnasmate coniunxerat confirmationem et confutationem, in vno quoque vituperationem et laudem. Aphthonius postea haec diuisit, atque ita quatuordecim progymnasmata proposuit. *Fabric.* Conf. omnino *Iriart.* de cod. XLIII. Matrit. pag. 154. sqq. et *Bandin.* II. col. 616. *Harl.*

q) Non intercidit; sed exstat adhuc in codd. Matrit. aliisque, (vti in notitia codd. obseruatum

est,) et vero graece ex cod. Matrit. erutum est et formulis typographicis descriptum, item ex Prisciano emendatum notisque eruditissimis illustratum a cel. *Heeren*, Prof. Göttingensi, in: *Biblioth. der alten Litteratur vnd Kunst*, tom. VIII et IX. inter inedita. *Harl.*

τιοχρὸς Ἀφθόνιος. Pluribus hoc docet Ioh. Tzetzes Chil. XI. hist. 369. Ex his patet, non accurate Suidam de *Aphthonio*, sophista, tradere, eum scripsisse progymnasmata in Hermogenis artem γ). Rectius enim dixisset, eum in Hermogenis progymnasmata scripsisse, eaque magis perspicue-explicasse et exemplis dilucidasse, quo ipso factum videtur, vt, seruatō Aphthonii libro, Hermogenis ille perierit.

Perierunt *Hermogenis* (alterius forte, quem occidit Domitianus,) libri II. περὶ κολῆς Σοφίας, eidem Suidae et Eudociae memorati in Ἑρμογένους.

VI. Editiones Hermogenis.

Graece scripta Hermogenis prodire cum Commentariis graecis *Syriani* s), *Sopatri et Marcellini* in *Σάσεις* et Anonymi Christiani in reliqua. Venet. apud *Aldum* 1508. 1509. fol. inter graecos rhetoras, 2. Volum. [Plura v. in *Maittaire* A. T. II. pag. 191. sq.] *Syrianus* pag. 63. etiam in progymnasmata scripsisse se innuit, ἔγνωσai πολλάκις καὶ ἐν προγυμνάσμασι.

Ἀφθόνιος — προγυμνάσματα. Ἑρμογένους ἑητορικά. — *Ausonii* (sic loco *Aphthonii*, etiam in breui Bern. Iuntae dedicatione,) *praeludia, Hermogenis rhetorica*. In calce: *Impressum Florentiae in aedibus Philippi Iuntae, Florentini*. 1515. 8. graece, sine commentariis. *Harl.*

Graece sine commentariis, adiunctis *Aphthonio* et *Longino*, e recensione [P] *Francisci Porti*, *Cretensis*. Genev. 1569. 8. apud Io. Crispinum. [de qua ed. plura leges in *Maittaire* A. T. III. pag. 538. sq.]

Graece et Latine cum versione latina et commentariis *Casparis Laurentii* Genev. [f. *Coloniae Allobrog.* apud *Petrum Aubertum*.] 1614. 8. [de versione *Bonsinis* iam supra egimus.]

Editiones et interpretes singulorum quorundam Hermogenis librorum, supra subinde indicatos, hic nolo repetere. Neque copiosius memorare rhetores recentiores, vt *Georgium*, *Trapezuntium*, qui in quinque libris rhetoricorum ex Hermogene profecisse se non dissimulat, et ei vicissim adfundit lucem.

Quae in Hermogenem scripserunt *Porphyrius*, tum *Metrophanes*, *Suidae* et *Scholias* *Hermogenis* laudatus, [nec non *Menander*, *Laodicensis*, teste *Eudocia* pag. 301.] intercederunt: quemadmodum et Hermogenis ipsius σύγγραμμα περὶ προοιμίου, quod iam *Marcellini* tempore non exstabat, vt testatur commentario ad Hermogenis *Σάσεις* pag. 176. In Bibliotheca imperatoris seruatur *Syntagma* MS. expositionum variorum auctorum graecorum in Hermogenis artem oratoriam, nempe τῶν ἔξω *Longini*, *Iamblichii*, *Syriani* et *Simplicii*: Christianorumque *Iohannis Siculi*, *Iohannis Geometrae*, *K 2* *Gregorii*

γ) Sed in cod. *Matrit.* r. supra memor. disertis verbis *Aphthonio* adscribuntur progymnasm. in artem Hermogenis. *Harl.*

δ) De *Syriono* hoc, qui *Procli* praeceptor fuit, dicam infra lib. V. *Sopatrum* intelligo sophi-

stam, ad quem *Epistola* *Aeneae Gazaei* nona, et cuius eclogas laudat *Photius* cod. *CLXI*. *Marcellinus* idem mihi videtur, cuius vitam *Thucydidis* habemus.

Gregorii, metropolitae Corinthi, (Pardi cognomento; vide Labbei Bibl. MS. p. 104.) *Iohannis Doxopatri*, et *Georgii Diaeretae* ¹⁾, vt testatur *Lambecius* lib. VII. de Bibl. Vindob. pag. 257. seq. [pag. 550. sqq. ed. Koll.] vbi ex Allatio de Georgiis pag. 321. notat, Diaeretam dictum ob scholia, quae in *διαρῆσεις σώσεων* dixerat. Idem Allatius memorat pag. 369. *Georgii Pachymeris μελέτας* in progymnasmata et *σάσεις*, itemque pag. 386. *Georgii Gemisti* Epitomen MS. in Hermogenis artem aliaque scripta rhetorica, qualem etiam elaboravit *Matthaeus Camariota. Troili* ²⁾, sophistae, prolegomena MSS. in Hermogenis, (non, Aristotelis, vt Labbeus pag. 110. Bibl. nov. MSS.) e quibus locum adfert *Langbaenius* ad Longinum pag. 17. manu exarata sunt in variis Bibliothecis ³⁾. Iam olim scriptor ad Herennium libro et capite primo notavit, *Rhetores graecos, ne parum multa scisse viderentur, ea conquissuisse, quae nihil adtinebant, ut ars difficilior cognitu putaretur.*

VII. Fuere, praeter utrumque Hermogenem, §. IV. memoratum et alii *Hermogenes*, vt 1) Socraticus, Hipponici F. de quo Plato et Xenophon. 2) *Clodius Hermogenes*, Cic. XII. ad Attic. Epist. 24. 3) *M. Tigellius Hermogenes*, musicus et poëta, quem insectatur *Horatius* lib. 1. sat. 2. et alibi. 4) *Hermogenes*, historicus inter eos, qui de Iudaeis mentionem fecerunt, memoratus a *Iosepho* 1. contra Apionem pag. 1051. cuius locum adduxit etiam *Eusebius* pag. 435. praeparat. Forte idem, quem *ἐν τῷ περὶ Φεστυλας* laudat Schol. Apollonii II. 724. 5) *Hermogenes*, quem Vitruuius testatur scripsisse de templo Dianae, praef. libri VII. ⁴⁾. 6) *Hermogenes Aspendius*, Patrocli sub Antiocho, Seleuci F. legatus, de quo Memnon apud Phot. Cod. CCXXIV. 7) *Hermogenes, derelictor* apostoli Paulli, 2 Tim. 1, 15. vnde Apostolicus Hermogenes dicitur a *Tertull.* c. 1. contra Hermogenem, Africanum: *nec ipse Apostolicus Hermogenes in regula perseueravit.* Hostibus diuinitatis CHRISTI accensetur ab *Epiphanio* haeresi LI. 6. 8) *Hermogenes, Africanus*, auctor Hermogenianorum siue Materialiorum, qui materiam aeternam esse docebant, confutati a *Tertull.* libro contra

¹⁾ Sed totus titulus māgoniūm sapere videtur *Ruhnken* in diss. de Longino §. 14. p. 40. praemissa ed. Longini Toupianae. *Harl.*

²⁾ Hic *Troilus* patria Sidetes, Socratis Scholastici praeceptor, floruit saeculo post CHRISTVM natum quinto. Vide *Vales.* ad Socratem VII. 27.

³⁾ De his graecis commentatoribus v. quae in notitia eodd. sunt adnotata. adde in catal. codd. bibl. *Parif.* t. II. p. 569. sqq. codd. MMDCCLXXXVI. — MMDCCLXXXVI. et pag. 584. sqq. codd. MMDCCLXXXIX — MMDCCLXXXVI. *Longini* scholia in Herm. existisse dicuntur in bibl. *Heidelbergensi*, teste Sylburgio in cat. codd. gr. — *Tzetzae* scholia exstare in cod. bibl. *Leidenfis* et *Norfolcianaes*, supra iam obseruatum est, et laudat ea *Ruhnken* ad *Rutil. Lupum*, pag. 41. et in notis eius ad Longin. ed. Toupii pag. 244. locum ex eo adtulit. — Ad *Ioannis Siceliotae* comment.

MS. in Hermogenem (quem *Parif.* in bibl. *Camilli Falconeti* a se excussum esse, ait in nota ad Longin. ed. II. Toupii pag. 242. sq.) saepius prouocat *Ruhnken.* in diss. laudata pag. 15. 19. 22. 25 et 27. *Ioannes* autem *Siceliotas*, s. *Siculus*, num idem fuerit ac ille historicus, qui circa a. 866. floruit, et de quo post Vossium pluribus egit *Montgitor* in bibl. sicula, tom. I. p. 313. sq. equidem nescio. — *Epiphanii*, rhetoris, comment. in Hermog. citatur etiam infra §. 13. in scriptorum, in comment. ad Hermog. citatorum, indice. — *Georgii Gemisti Plethonis* opus de rhetoricae partibus ineditum exstat in cod. *Parif.* MMDCCLXXXVI. nr. 5. — De *Io. Geometra* v. *Fabr. B. Gr. Harl.*

⁴⁾ Hermogenis inueniunt fuisse pseudodipteron, quod, sublato interiore columnarum ordine, vna porticu circum, sed ampliore, gaudebat, ait *Montfaucon* in diario ital. pag. 6 et 159. *Harl.*

contra Hermogenem. Aliis Hermogenes isse videtur dici Hermias. 9) *Hermogenes*, cuius βλάσφημα γεράματα memorat Socrates VII. 12. 10) *Hermogenes*, Rhinocurorum episcopus inter eos, qui Nestorium damnarunt in concilio Ephesino pag. 117. 11) *Hermogenes*, chirurgus et medicus malus, quem perstringit Lucilius in graecis epigrammatibus *). 12) *Hermogenes*, Graeciae ProCos. [an. Chr. 356. aut 359.] ad quem Himerii λαλιὰ, Photio memorata, [et edita a Wernsdorf cum reliquis Himerii opusc. or. 14. pag. 606. sqq. vbi in nota W. multus est de illo. — Idem forsan, qui a *Libanio*, ep. 127. dicitur fuisse praefes Syriae ac Phoeniciae. 13) *Hermogenes*, Ictus, auctor cod. Hermogeniani sub Constantini liberis v. Wernsd. l. c. 14) *Hermogenes*, inartyr, de quo eiusque martyrio, a Simone, metaphraste, conscripto, v. *Lambec.* comment. bibl. Vindob. VIII. col. 482. sq. et col. 660. ibique Kollar. *Harl.*] Omitto alios, vt *Hermogenem*, furis nomen apud Martialis XII. 29. et de quibus *Reines.* pag. 640. Epistolar. ad Hofmannum, et Inscript. lib. I. nr. 39. pag. 70. [In inscriptione XXII. *Paulina Hermogenis Nicomedissa*, in *Biagi* monumentis gr. Romae 1785. 4. in fine. *Harl.*]

VIII. *Index scriptorum, ab Hermogene citatorum, ad paginas editionis*
Genev. 1614. 8.

Aeschines, orator, pag. 84. 325. 436. 495. 498. 539. 542. eius contra Timarchum, 131. 132. 133. 439. aduersus Ctesiphontem, 542.

Aeschines, Socraticus, 396. 506.

Αἰτωπεῖς μύθες et δεαματικὲς finxit Nicostratus, 506.

Anacreon, 389.

[P] Andocides, 501.

Antiphontes, duo oratores, Rhamnusius, cuius sunt λόγοι φονικοὶ, et alter Antiphon τετρα-
τεσκόπος καὶ ὀνειροκρίτης, cuius sunt: λόγοι περὶ ἀληθείας, καὶ ὁ περὶ ὁμονοίας καὶ
οἱ δημηγορικοὶ καὶ ὁ πολιτικὸς, 496. seq.

Archilochi tetrametri trochaici, 383.

Aristides iustus, 7. Ex Aristidis, rhetoris, oratione contra Callixenum pro decem ducibus
sepe liendis, 279.

K 3

Aristopha-

α) Fuit *Hermogenes*, Hadriani, imperatoris, medicus, apud Dionem Cassium s. Xiphilinum libr. 69. cap. 21. pag. 1169. vbi *Reimar* in nota et lectionem defendit a coniectura Hieron. Mercurialis, V. L. I. cap. 5. legendum opinantis *Archigenem*, pro *Hermogene*, et arbitrat, inter eos, quos Fabricius h. l. et infra in vol. XIII. p. 180. sq. recenset, vix quemquam pro eo, quem Dio memorat, esse habendum. — Ab illo diuersum facit Fabric. in vol. XIII. p. c. *Hermogenem Erasistrateum*; aduersus quem aut alterum eiusdem nominis medicum existare notat epigr. Lucili lib. II. anthol. epigramm. gracc. pag. 217. et aliud p. 214. Ad *Hermog.* vero *Erasistrateum* spectare inscriptio-

nem veterem, Smyrnae repertam cum Richardo Mead et Dan. Clerico censet Fabric. *Ludolph.* autem *Küster*, qui cum in epistola quadam in: Journ. des Savans a. 1716. M. Maio et in Mem. de Trevoux m. Sept. a. 1715. tum imprimis in commentatt. acad. Inscr. tom. IV. pag. 665. sqq. docte illustrat vitam scriptaque *Hermogenis*, illam inscriptionem refert ad *Hermogenem*, de quo in nummo *Neronis* apud Vaillantum, ἐπὶ Ἑρμογένους Σμυρναίου, et quatuor eruit *Hermogenas*. — Heumann. in nota msta addit *Hermogenem* apud *Sueton.* in *Domit.* cap. X. — Inter principes viros Thraciae etiam *Hermogenas* numerat *Himer.* orat. I. §. 13. p. 348. *Harl.*

- Aristophanes in Acharnensibus, 565.
 Callixenus, 279.
 Comicum dicendi genus, 562. seq.
 Critias, orator, laudatur, pag. 497.
 Demades legatus missus ad Philippum, 93.
 Demodocus, 481.
 Demosthenes, 3. 22. 52. 63. 70. 193. seq. 418. 419. seq. 371. et singulis fere paginis. Eius epistola ὑπὲρ τῶν Λυκέρους παίδων et Epistola ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ καθόδου, 444. Oratio contra Aristocratem, 128. contra Cononem, 121. pro Corona, 320. contra Leptinem, 216. contra Midiam, 418. 531. in Neaeram, 320. περὶ παραπρεσβείας, 129. Philippicae, 530. 565. contra Timocratem, 131. 196. 442. παρὰ τῷ ῥήτορι apud Demosth. 442. etc.
 Didymus, grammaticus, 496.
 Dinarchus, 296. 497. hordeaceus Demosthenes, 495.
 Dionysius (Halic.) ὃς δοκεῖ περὶ λέξεώς τι πεπραγματεῦσθαι, 371.
 Dorica dialectus, 283.
 Euripides, 225. 227.
 Gorgias, 463. 478.
 Grammatici, 220.
 Hecataeus, Milesius, παρ' ἧ δὴ μάλιτα ὠφέληται ὁ Ἡρόδοτος, 513.
 Herodotus, 281. 399. 405. 406. 508. 509. 531. Hecataeo, e quo profecit, suauior, 513.
 Homerus, tragicorum parens, 561. poëtarum, oratorum et λογογράφων praestantissimus, 481. in omnibus formis orationis excellentissimus tum poëtarum tum oratorum, 482. sq. citatur pag. 211. 224. 225. 290. 326. 371. 406. 520. 521. 529. 534. 536. 537. 560. 562. etc.
 Hyperides, 420. 491. 498.
 Ilaeus, 490.
 [P] Isocrates, 270. 333. 353. 355. 357. 361. 396. 464. 490. 492. seq. ἐν παλαιότησεσι, 536.
 Leges quaedam, 16. 17. 71.
 Lycurgus, orator, 500.
 Lyfias, 352. 420. 461. 462. 478. 490.
 Menander, comicus, 223. 383. 399.
 Nicosthratus, orator, 507.
 Pericles, 4. 29. 34. 61. 66. 86. 142. 144. 147. 227. 228. 230. 457.
 Pindarus, 285.
 Plato, 278. 282. 283. 406. 418. 476. seq. 518. 534. 556. etc.
 Polus, orator, 478.
 Sappho, 403.
 Simonides, Theocrito laudatus, 452.
 Συμπόσια Σωκρατικά, 565. Platonis et Xenoph. 505. 566.
 Solon, legislator, 74.
 Stefichorus, σφόδρα ἥδus διὰ τὸ πολλοῖς χρηῖσθαι ἐπιθέτοις, 409.
 Theocritus, 283. 388. 389. ἐν χάρισιν ἢ ἰέρωνι, 452.

Thucydides, 286. 449. 497. 509. 510. 521. 535. 537. 550. 564.

Xenophon, 404. seq. 410. 412. 503. συμπόσιον, 505. 566. ἀπομνημονεύματα, 530.

IX. *Dionysius* LONGINVS ^{y)}, Suida teste *Cassius* etiam dictus, nepos forte *Cassii* Longini, cuius apud Plutarchum prooemio lib. IV. symposiaca mentio ^{z)}, videtur diuersus fuisse a *Dionysio* Phaselite ^{aa)}, licet *Suidas* [et ex eo *Eudocia* pag. 283.] Longinum affirmet scripsisse λέξεις Ἀντιμάχου, et auctor vitae Nicandri *Dionysium* Phaselitem citet ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀντιμάχου ποιήσεως et περὶ ποιητῶν. Nam ne dicam, diuersorum hos esse librorum titulos, sane auctor vitae et Pindari Scholiastes, qui itidem *Dionysii* Phaselitae mentionem facit, potius notiore nomine Longini eum adpellassent ^{bb)}. [Fabric. iudicium comprobatur ornatque Ruhnken. in fin. diss.] Interim nec satis exploratum est, fueritne *Emesenus*, licet eum *Emesenus* rhetor, *Cornelius Fronto*, Plutarchi nepos, natum ex sorore sua ^{cc)}, *Frontonide*, heredem reliquisset. Syriaci certe sermonis [P] ignarus non fuit, diu versatus in Phoenicia et Palmyrae apud Zenobiam, reginam, quae ipsius etiam consilio superbiorum illam epistolam ad Aurelium syriaco idiomate ^{dd)} scripsit. Longe maximum autem studium impendit litteris graecis, et ut omni eruditione pectus imbueret, Athenis,

y) *Christoph. Saxius* in *Onom.* I. p. 371. plures iam laudauit V. D. qui de Longino egerunt, eiusque aetatem refert ad a. Chr. 267. *Heineken* suae editioni praemissit Longini vitam, in qua etiam ea, quae *Langbain* alique de Longino, eius patria, etc. disputarunt, sedulo collegit. add. *Morhof.* polyh. lit. VI. 1. 6. et *Acta* erud. Lips. 1741. pag. 399. Nemo tamen vitam scriptaque Longini curatius ac diligentius persequutus est, quam *Petrus Ioann. Schardam*, in diss. philol. de vita et scriptis Longini, habita praefide *Dav. Ruhnkenio*, (sub cuius nomine citari solet,) Lugd. Bat. a. 1776. 4. Atque parum auit, quin integram illam h. l. reciperem. Enimuero cum propter molem libelli, tum inprimis, quod illa in prima et altera *Toupianae* edit. libri Longini ab initio recusa est, ideoque facile potest comparari, abiecto illo et consilio, pauca tantum hinc inde notavi ex illa, saepius autem lectores ad illam ablegavi. Neque omnia, quae in *Introduct.* in hist. L. Gr. II. 1. pag. 277. sqq. scripsi, hic repetere placet. *Hart.*

z) *Ruhnken* §. 2. monet, plenum hominis nomen fuisse *Dionysium Cassium Longinum*; graeco *Dionysii* nomini, quod accepisset infans, romanum *Cassii Longini* accessisse, siue, quod ipse in familiae *Cassiae* Longinae clientelam receptus esset, siue, quod eius maiores per aliquem ex *Cassii* Longinis accepissent ciuitatem; atque illam rationem meliorem esse *Fabriciana*, Longinum fuisse nepotem *Cassii* Longini, quippe qui, (vti ex contextu Plutarchi pateat,) non Graecus, sed

vnus e proceribus romanis fuisset. *Longinus* vero plerumque hoc vno nomine, ferebat *Dionysius Longinus*, bis terue *Cassius Longinus*, numquam simpliciter *Dionysius* laudatur. §. 3. idem colligit *Ruhnken*. Longinum natum esse Athenis a. c. 213. *Hart.*

aa) Eundem cum illo non dubitat esse *Gerardus Langbaenius*. Video etiam, *Dionysium Phaselitem* a *Schurtzfleischio* eundem haberi cum *Dionysio*, *Charmidae* filio, cuius itidem in scholiis ad *Pindarum* pag. 331. edit. Oxon. mentio. Sed plures potuerunt esse *Dionysii*, grammatici, qui in *Pindarum* elaborarunt, et videtur *Scholiastes* diserte distinguere alterum hac προσηύχην ab *Dionysio*, quem modo *Phaselitem*, mox, omisso *Dionysii* nomine, τὸς περὶ τὸν Φασηλίτην pag. 421. nominat.

bb) Sed cum hoc oratore romano male confusus est *Phronto*, *Emisenus*, Longini auunculus, qui Athenis artem rhetoricam docebat. Hinc mox scribendum erat *Phrontonide*: Ille *Phronto* Longini ingenium ad eloquentiam omnemque humanitatem finxisse videtur. *Hart.*

cc) *Suidas* in Φρόντων. *Fabr.* *Phrontonem*, *Emisenum*, qui sub *Seuero*, imper. vixit, a *M. Corn. Frontone*, *M. Antonini*, philosophi, in litteris latinis magistro, probe discernendum esse, contra *Rualdum*, *Langbaenium* aliosque, docent *Ed. Corsin.* in vita *Plutarchi* §. 5. p. IV. seq. et *Ruhnken.* diss. §. III. pag. 6. seq. *Hart.*

dd) *Vopiscus* in *Aureliano* c. 27.

nis, Romae et vbiicumque terrarum, (varia enim loca vna cū parentibus suis adiisse se testatur,) doctissimos quosque viros auscultauit ^{ee}), quorum celebriores nominat iu prooemio libri *περὶ τέλης* apud Porphyrium in Plotini vita c. 20. ^{ff}). Eiusdem Plotini iudicium de Longino exstat, quo *Philosophum* eum negauit ^{gg}), *Philologum* esse confessus est, licet multa etiam philosophici argumenti Longinus scripisset, et non perfunctorie in illo quoque studio versatum se esse fuisset testatus: Platonis singillatim cultor ^{hh}), cuius natalem siue Platoniam, (*Πλατώνεια* enim, non *Πλωτίνεια* ibi legendum,) celebravit, teste *Eusebio* X, 3. praeparat. At in antiquitate omni et humaniore doctrina excellentissimus fuit, nec minus iudicii exquisiti atque *κριτικώτατος*, qua de re nota sunt Eunapii et aliorum veterum testimonia ⁱⁱ), Longini libro, de quo iam dicturus sum, a viris doctis praefixa ^{kk}). Hinc et in Theophylacti epistola XVIII. ὁ κατὰ Λογγίνον κρῖνεν veluti proverbio dicitur pro male iudicare: perperam enim Marinerius Theophylacti verba reddidit sic: *Tu igitur Longini iudicia ne mihi imponas, ne videaris ipse iuxta Longini sensum aliquid decernere.* Rectius utique Iac. Tollius, *Ne mihi igitur Longini censuras adtribuas, ne et ipse nonnullis non secundum Longinum iudicare videaris.* Certe quemadmodum Aristarchi, ita Longini nomen pro Critico et erudito censore usurpatum obseruare licet, ut in S. Hieronymi ad

ee) Praecipue Ammonium Saceam, qui tum Alexandriae platonice docebat philosophiam, et Origenem, a christianis sacris alienum, de quibus v. *Ruhn.* §. V. illos tamen haud temere sectatus est Longinus; potius germanum eum fuisse platonice, docet *Ruhn.* §. V. sed §. VII. eximit eum e numero pythagoricorum. *Harl.*

ff) Supra pag. 127. seq. vet. ed. [adde *Ruhn.* §. IV. pag. 7. et inter fragm. Longini.]

gg) *Porphyr.* vita Plotini c. 14. supra p. 116. (vet. ed.) vbi Longinus etiam a Porphyrio *φιλαρχαῖος* adpellatur: puto enim, falli eos, qui hoc nomen proprium esse putent nescio. cuius philosophi. [*Fabr.* sententiam probat *Ruhnken* pag. 13. Fabricius etiam ad Porphyrii locum (alibi repetitum; ibi vero a me consulto praetermissum,) haec scripserat: *Philarchaeus* non est nomen proprium viri; sed Longinus dicitur a Porphyrio *φιλαρχαῖος*, h. e. antiquarum litterarum et priscae sapientiae studiosus. Quod vero Plotinus de eo iudicauit, philologi laudem ei relinquens, philosophi eripiens, probatur etiam *Proclo* libr. I. in Timaeum Platonis cap. 27. ad quae verba Heumannus in orat. sui exempli notauit. „Immo vero *Philarchaeus* est nomen proprium; de duobus enim loquitur Porphyrium, dum scribit, ἀγνωσθῆναι δὲ αὐτῷ τῷ τε περὶ ἄρχων Λογγίνου, καὶ τῷ φιλαρχαῖου, patet ex τῷ τε — — καὶ. Videtur enim per *Philarchaeum* intelligere Origenem, quem statim laudat. Nam et Origenes christianus scripsit περὶ ἄρχων. Etiam Plutarchus citatur a Porphyrio: v. infra in indice

scriptorum, a Porphyrio citatorum, pag. 203. [ed. vet. f. vol. V. pag. 755. nou. ed. vbi quoque *Philarchus* citatur.] “Hactenus *Heumann.* *Ruhnken*, vero in Porphyrio legit τῷ περὶ ἄρχων Λογγίνου, (eiecto καὶ) τῷ φιλαρχαῖου. Contra *Toup.* in indice sub voc. illo *φιλαρχ.* adfentior, inquit, *Valesio*, cui *φιλαρχαῖος* titulus libri videtur. Subintelligitur scil. λόγος. Sic *Φιλαλήτης λόγος*. *Euseb.* contra Hieroclem pag. 513. Ταῦτα ἔγραψαν αὐτοῖς Ἱεροκλῆς τῷ τε καὶ ἡμῶν ἐπιγενεσθῶσι ΦΙΛΑΡΧ-ΘΗ ΛΟΓΟΝ. Idem in notis pag. 403. comprobabat *Valesii* sententiam, *φιλαρχαῖος* nihil aliud esse, quam libri titulum; sic Ἡρωδιανῶς Φιλέταιρος. Ζηνοδότῃς Φιλέταιρος. de quibus *Pierfon.* in praefat. ad *Moerin.* *Harl.*

hh) Platoniceum vocat Longinum *Ionsius* III. 14. pag. 284. *Heum.*

ii) Testimoniis veterum de Longino addendus insignis locus *Procli* in IV. Platonis de Rep. p. 415. vbi ex Porphyrii *συμμικτοῖς* refertur Longini disputatio, quam habuit cum Medio, stoico, de partibus animae, [conf. iudicium *Ruhnkenii* in disp. §. XII. et XIII. vbi quoque is dubitat, Longinum fuisse Christianorum doctrinis. adde quae scripsi in *Introd.* l. c. p. 83. *Harl.*

kk) Add. *Pope-Blount* censurae etc. p. 200. sq. *Harl.* Longinum valde laudat *Porphyr.* in vita Plotini cap. 20. init. et cap. 21. fin. *Hofst.* in vita *Porphyr.* cap. V. Longini librum celebrat *I. G. Bergerus* in praefat. ad libr. de pulcritudine p. 97. sqq. *Heum.*

ad Rusticum Epistola 95. *Criticum* ¹⁾ *diceres esse Longinum, censorumque Romanae facundiae* ^{mm)}. Inter discipulos Porphyrium habuit, de quo supra dixi, sed et Zenobia, Orientis regina, Longino magistro vsa esse ad graecas litteras dicitur, *Vopisco* teste in Aureliani vita c. 27. [c. 30. Plura leges in *Ruhnken*. diss. §. XI. p. 29. sqq. adde infra, lib. V. c. 38. vol. IX. pag. 500. not.] Haec Zenobia, quae post Odaenarum, regem Palmyrenorum, maritum suum A. C. 267. occisum, regni molem in se suscepit, finesque [P] adiecta Aegypto et aliis regionibus auxerat, ab Aureliano, imp. victa bello A. C. 273. et capta inter eos, quorum vsa consilio esset, Longinum etiam nominavit: itaque imperator eum statim occidi iussit. Sane in morte Longinus se gessit, ut *Philosophum* decuit: non enim modo ipse supplicium subiit fortiter, sed et alios, qui iniquius illud patiebantur, solatus est ⁿⁿ⁾. Inter scripta eius plurima atque μέγα τοῖς παιδείας μεταποιεμένοις ὄφελος φέροντα magnam doctrinae studiosis utilitatem adferentia ^{oo)} vnicui aetatem tulit, περὶ ὕψους ^{pp)}, liber de sublimitate orationis, (non integer, quod dolendum,) ad Terentianum, quem κρείττον vocat et φίλτατον, atque, ut doctis viris, (non plane certa coniectura,) videtur, haud diuersum ab illo Terentiano, cuius librum elegantem de metris, latino carmine legimus.

X. Codd. mssti atque editiones libri de sublimi dictione.

[Codices, praeter eos, quos Fabric. memoravit, hi fere sunt. In bibl. *Parif.* sunt de sublimi dicendi genere quatuor codd. DCCCCLXXXV. MMXXXVI. (qui sub finem saec. X. exaratus maxime memorabilis et fons quasi habetur, ex quo reliqua, quae hodie exstant, exemplaria manasse dicuntur, v. notam in catal. codd. *Par.* vol. II. pag. 435. Morum et in primis Pearce in praef. ad ipsorum edd.) MMDCCCCLX. MMDCCCCLXXIV. In cod. autem MMDCCCCLXXXI. sunt scholia Longini in Hephæstionis enchirid. a Ioanne Boivin. primum edita.]

Florentiae in bibl. Medic. Laur. (*Bandini* catal. II. col. 54. sq.) plut. 27. cod. XXX. variis lacunis interruptus et correctionibus in margine adpersus, de sublimitate etc. — cod. XXIV. plut. 58. nr. 8. ex Longini Opp. excerpta. — Quorum italicorum codd. lectiones habuit Tollius, infra ipse Fabr. adnotavit. — De cod. *Ambros.* Mediolan. cuius lectiones enotavit Schurtzsch. v. Mori praef. pag. XXIII. et ibid. pag. XXVII. seq. de cod. *Duthiano*, cuius lectiones Langbaenius (de cuius edit. compara infra notata,) atque Pearcius, nomine *Stephani* addito indicarunt. — In bibl. acad. *Gießensi* sunt animadu. *Steinheilii* msstae in Longinum.

De

1) Male *Creticum* legit *Toh. Marcianaeus* t. IV. pag. 776. [add. *Ruhnken*. § IX. p. 24. et §. X. ubi inquit, quid tandem Longino *Critici* famam gloriæque in primis confecerit, et docet, id maxime effectum esse opere, Longinianorum facile praestantissimo et inscripto, οἱ φιλόλογοι, i. e. *variae eruditionis studiosi*, de quo docte agit. adde, quae de scriptis Longini deperditis, nr. 19. sunt adscripta. *Harl.*

mm) Longinus autem Athenis docebat non vnicui philosophiam, (vti *Valesio* ad Eusebii H. E. VI.

19. et de critica I. 17. visum est,) sed etiam artem grammaticam et criticam, rhetoricamque, tanta vi et copia litterarum, tantaque eruditione, vt, teste *Eunapio* in Porphyrio pag. 13. βιβλιοθήκη τις ἐμψυχος καὶ περιπατῶν μεσῶν diceretur. v. *Ruhnken* §. VIII et IX. *Harl.*

nn) *Zosimus*, lib. I. cap. 56.

oo) Idem ibid.

pp) Potest verti de altitudine stili. Sic enim loquitur *Quinctil.* dial. XVIII. 3. XXI. 7. XXXI. 8. *Heum.*

De editionibus, quia *Heineken* pag. LXX. sqq. et *Morus* p. XXXIII. sqq. suarum editt. solerter et copiose disputarunt, equidem paucis agam, *Morum* qui eas in classes reduxit, cum primis sequentibus: insertis tamen, ubi opus videbitur, verbis *Fabricianis*. *Heineken* integras singularum editt. repetiit inscriptiones.

Classis I. Princeps edit. ex cod. Ambrosiano ducta, gr. cura et cum notis, in margine adpositis, *Franc. Robortelli*. Basil. 1554. 4. apud Oporin. Dedicatio ad Ranut. Farnesium, patrem purpur. scripta est Patavii, nonis Augusti 1554.

Classis II. ed. Manutiana: Dionys. Longini de sublimi genere dicendi. In quo cum alia multa praeclare sunt emendata, tum veterum poetarum versus, qui, confusi commixtique cum oratione soluta, minus intelligentem lectorem fallere poterant, notati atque distincti. Apud Paullum Manutium, Aldi fil. Venet. 1554. 4. Manutius primus se illum vulgare credidit, ex codice bibliothecae, quam Venetis legavit Bessarion, cardinalis. Sed vide iudicium Toupii in praef. de illa edit. et cod. In hac editione versus poetarum, quos laudat Longinus, ab eius verbis distincti sunt, quod facere Robortellus neglexit. Sed Manut. multa temere mutavit. v. *Pearcium* et *Morum*.

Classis III. Aphthonius, Hermogenes et Dionysius Longinus, praestantissimi artis rhetorices magistri, *Francisci Porti*, Cretensis, opera industriaque illustrati atque expoliti. Genevae ap. Io. Crispinum, 1569. 8. Est repetitio ed. Manutianae, cum nonnullis immutationibus, solertia et beneficio ingenii potius, quam ope codicis cuiusdam factis, et fons reliquarum vsque ad *Pearcium* edd. *Adiunximus*, inquit editor, *Dionysium Longinum, summi iudicii rhetorem, quem et ipsum pessime habitum ipse Franciscus Portus Cretensis olim Ferrariae Venetiisque veluti redinium curavit iudicio et industria magis, quam subsidio librorum, quorum praeter unum* (Dudithii, ut viri docti coniciunt) *vix alterum exemplar MS. nedom tertium reperiretur: in quo plus laboris suscipiendum fuit et ad coniecturas et ad ingenium fugiendum.* Haec editio cum emendationibus, e codice H. Casauboni a G. J. Vossio adscriptis, fuit in bibl. Petri Francii. — *Francisci Porti* satis vberes commentarii demum accesserunt ad calcem ed. *Pearciana*, Amstelod. a. 1733. a Wettstenii recusae. At Toup. in praef. ad suam edit. coniecit exemplisque comprobat, Manutium vel commentarios illos exarasse, vel saltem Longinum ad mentem Porti publicasse. — Tandem latine versus prodiiisset, si reuera exstisset editio, nec errasset Fabric.

Ex interpretatione *Petri Pagani*, Venet. 1572. 4. [sed ipse Fabric. correxit errorem: edit. enim et versio illius anni non exstat: sed Fabr. in mente habuit collectionem, quae infra in nota qq memoratur, Bonon. 1644. v. *Heineken*.]

Versio elegantissimi *Mureti*, quam promissit pag. 113. ad Catullum, perinde ut illa, quam *Andreas Dudithius* parasse se testatur, praefat. ad *Dionysii Halic.* de *Thucydide* iudicium, numquam vidit lucem.

Vno loco excepto, cum ed. Porti consentit ea, quae cum versione latina, synopsis et notis *Gabrielis de Petra* ⁹⁹) professoris graecae linguae apud Laufannenses, Genev. (al.

qq) *Iosephus* quidam ex *Aromatariis* in col- grammaticorum, *Autori del ben Parlare*, Venet. 1643. 4. VII. voll. in vol. V. pag. 451-486. *Gabrielis*

(al. Colon. Allobrog.) 1612 8. (12.) apud Io. Tornaesium, prodit. Ex hac fluxit editio cum versione Petrae et eruditis notis *Gerhardi Langbaenii*, Oxon. 1636. et 1638. 8. Langbaen. memorat cod. gr. bibl. regiae, qui Henr. Hammondio visus est manu ipsius Stephani exaratus: sed Langbaen. censet, eum esse vel exemplum Dudithianum, vel huius apographum. [*Ger. Langbaenii προδρογία* ubi in auctoris profapiam et patriam inquiritur praemissa est.]

Cum triplici versione *Pagani*, *D. minici Pisimentii*, Vibonensis ac meliore Petrae, et praefactionibus [in titulo tantum promissis] *Caroli Manolesii*, Bononiae 1644. 4. Hanc *ἔκδοσιν* omnium postremam et tempore et dignitate vocabat Tan. Faber: add. Heineken, pag. 73. seq.

Cum versione Petrae, ad calcem descripta, notisque, emendationibus acutis et praefatione *Tomaquilli Fabri* Salmur. 1663. 12. quae editio cum plurimis notis MSS. possessoris fuit in bibliotheca Petri Francii.

Quartam classem constituit luculenta venustaque editio *Tollii*, qui quidem in praefatione et in fronte libri gloriatur, se ex quinque codd. Mstis emendasse contextum; sed ipse fatetur, se ex cod. Veneto Marciano V. L. raptim corrasisse potius, quam collegisse atque excerptisse. Praeterea, notante Pearcio, cod. Paris. plerumque male citavit. Neque tamen haec editio est sua laude defraudanda. Tollius enim, ut Fabricii iudicium repetam, codice Isaaci Vossii cum manuscripto Parisiensi collato, Veneto item S. Marci, et lectionibus trium codd. bibl. Vaticanae usus novam praeclaram versionem et notis integris Robortelli, Porti, Gabrielis de Petra, Langbaenii, Fabrique suas addidit, subiunxitque fragmenta Longini, (e Plotini vita, a Porphyrio scripta, et Eusebii XV. 21. praeparat. Eu.) nec non gallicam Boilauii versionem, cum auctoris atque Andreae Dacerii suisque notis gallicis. Denique subiungitur gustus criticarum Tollii animadversionum in Longinum. Lugd. Bat. 8. A. 1677. pridem editus et cum insigni accessione hic recusus, quo veteres scriptores inter se contenduntur, ut capitibus 3. 13 et 14. fortuitorum Tollius fecerat, editorum Amst. 1687. 8. Volumen claudunt variae lectiones ex Codd. Vaticanis CCLXXXV. CCXCIV. et optimi MCCCCXVII. a Laurentio Zaccagnio ad Tollium missae, Petraeque synopses et huius item ac Fabri praefationes, et index locupletissimus. Quae de Longino ipso Petra, Langbaenius et Faber observauerant, libro praemittuntur, qui Sereniss. Principi electorali Brandenburgico, [P] Frid. Wilhelmo, ab auctore inscriptus, et nitide atque emendate excusus prodit Traiecti ad Rhen. 1694. 4.

Tum Io. Hudsonus nitidam et insignem Longini editionem emisit Oxonii 1710. 8. (rec. et auctior. 1718. et 1730.) cum versione latina, graecis emendate excusis et diligenter recensitis per singulas paginas substrata, et notis ad intelligendum scriptorem vndique in opportunam brevitatem contractis. Latina versio *Iac. Tollii* est, verum ab editore hinc inde interpolata, et verbis otiosis amputatis ad graecum fontem exacta. De Longino eiusque scriptis diligentior notitia, et testimonioa vberiora praemittuntur. Indices etiam vtilissimi tres, verborum rerumque et scriptorum, a Longino laudatorum, insertis virorum do-

L 2

etorum

gabrielis de Petra versionem latinam, recudendam curavit, adnotante Heineken.: qui etiam observat, *Praelectiones Petri Pagani in Longinum*,

Bonon. 1644. in cat. bibl. Barberinae, tom. II. pag. 152. haud exstare. Confessor catalogi cum ed. Car. Manolesii confudisse videtur. *Harl.*

ctorum obseruationibus. Subiectae etiam sunt ad calcem voluminis variae lectiones ex codice MS. Iohannis Mori, Eliensis episcopi, et in praefatione graece insertum apospasmatum ex libro Longini *περὶ μέγαν*.

Quinta classis habet auctorem et scriptoris hospitorem, *Zachariam Pearceium*. Primum ab eo splendido vestitu ornatus et editus est: *Dionysii Longini de su' limitate commentarius quem noua versione donauit, perpetuis notis illustrauit, plurimisque in locis, partim auctoritate optimorum mss. partim coniectura emendauit, additis etiam omnibus eiusdem auctoris fragmentis*, Zachar. Pearce, A. M. regiae maiestati a sacris domesticis. Londini, ex officina Iac. Tonson et Io. Watts. 1724. 4.

Tum, quia in hac editione adeo splendida, ut emtores facile possent deterreri, nimis tenax codicum et primae editionis fuerat, nouam, quae facilius posset parari, vulgauit editionem, et aliquid remisit seueritatis, Lond. 1732. 8. rec. 1743. 8. (de qua v. Iourn. des Scav. a. 1744. part. 2. pag. 220-232.) 1752. 8. Edinburg. 1733. Glasgae gr. et lat. 1751. 1763. 8. et 1773. 4. — Londini 1775. 8. — Ad priorem quidem Pearceii recensione coeperunt Wetstenii, Amstelodamenses, textum Longini graecum recudendum curare; sed quia, dum opus sub prelo sudabat, altera Pearceii editio lucem adspexit, huius mutationes atque accessiones ad calcem notarunt, et absoluerunt editionem a. 1733. 8. Addiderunt *Fr. Porti*, commentar. ex bibl. Verburgii acceptum, de quo vide Toup. in praefat. — Altera Pearceii recensio est quoque basis Heinekenianae editionis.

Dionysius Longin vom Erhabenen, griechisch und deutsch, nebst dessen Leben, einer Nachricht von seinen Schriften und einer Untersuchung, was Longin durch das Erhabene verstehe, von Carl. Heinrich Heineken. Dresdae 1737. mai. 8. rec. cum praef. Liscouii, ib. 1742. (v. Einige Schriften der Altdorf. deutschen Gesellschaft. Altd. 1760. 8. pag. 140. sqq.) Vitae Longini huius epistolam ad Porphyrium ex huius vita Plotini, graece et germanice et indici scriptorum Longini, huius fragmenta gr. et germ. additis notis inseruit Heinek. In animaduersionibus, haud spernendis, ad lib. de sublimitate interdum verba explicuit, saepius de sensu in vniuersum et de ipsa re atque lacunis quaesuit et contra Siluanium disputauit, interpretum copiis bene vsus: in versione autem vim orationis Longinianae haud adsequutus est.

Longini de sublimi libellus, graece conscriptus, latino, italico, (per Abbat. Anton. Franc. Gorium,) et gallico (Boilauui) sermone redditus. Additis annotationibus. Veronae, ex typogr. Io. Alb. Tumermani. 1733. 4. Graec. textus repetitus est ex Hudsoni edit. Oxon. 1710. conf. *Paizoni* bibl. degli Autori — volgarizzati, tom. II. pag. 220. sq.

Praeclara est editio, quam curauit b. Morus: *Dion. Longinus de sublimitate ex recensione Zachariae Pearceii. Animaduersiones interpretum excerptit, suas et nouam versionem adiecit Sam. F. Nathanael Morus*, Philos. Prof. Lips. Lipsiae sumtu hered. Weidm. et Reichii 1769. mai. 8. Conf. nou. act. erud. Lips. 1769. pag. 516. sqq. m. Nou. — Idem vir humanissimus et post fata adhuc celeberr. posthaec scripsit *Libellum animaduersionum ad Longinum*. Lipsiae 1783. mai. 8. in quibus primo de notione et potestate sublimitatis eleganter disputauit, tum multa Longini retractauit loca, aut uberius doctiusque explanauit. — *Longinus* — graece: adiecta versione gallica, cum praefat. vice commentarii cura P. Caroli Lancelot, e congregatione S. Mauri. Ratisbonae, 1775. 8.

Nouissima eaque critica et doctissima editio: *Dionysii Longini quae supersunt*, gr. et lat. Recensuit, notasque suas atque animaduersiones adiecit *Io. Toupius*. Acc. emendationes *Dan. Ruhnkenii*, (cuius quoque disp. de vita et scr. Longini laudata saepius, praemissa est,) editio altera. Oxon. e typograph. Clarendon. 1778. mai. 8. et 4. *Harl.* Primae editionis quae eodem anno prodierat, censurae doctae sunt in bibl. Amst. Crit. Vol. I. P. III. pag. 32. sq. et in bibl. philol. Gött. Vol. I. pag. 97. sq.

Sub initium anni 1711. Witebergae in 4. laudatissimo instituto *D. Henricus Leonhardus Schurtzsfleischius*, doctissimi viri *Conradi Samuelis Schurtzsfleischii* fratris sui Observationes ad Longinum vulgavit, in quibus codicem MS. Ambrosianae bibliothecae et editionem graecam Pauli Manutii singulari industria conferens, ingenio atque doctrina sua locis quamplurimis lucem adtulit non vulgarem. *Fabr. I. G. Bergerus* in toto opere de pulcritudine oration. copiosissime illustrat Longini doctrinam. *Harl.*

Leo Allatius in Eustathii Hexaëmeron, pag. 6. *Neque minus fur est, qui bona aliorum surripit, quam qui mentis monumenta et aliorum studia suffuratur, et auditorem silentio praeterit, de quo si quis plura desiderat, adeat nostros in Longini de sublimi genere orationis libellum commentarios.* Spectat huc aliquomodo Allatii liber de erroribus magnorum virorum in dicendo, qui prodiiit Romae 1636. 8. Nam commentarii quidem illi in Longinum editi non sunt, neque *Antonii Quaerengii* disputatio de iudicio Dionysii Longini in comparatione Demosthenis et Ciceronis, memorata eidem Allatio pag. 45. Apud urbanarum. Neque, quae *Caspar Scioppius* contra Longinum se scripturum minatus est, ut ex Casauboni epist. 665. cognoscas. Operae pretium interim fuerit adire, quae de Meteoris orationis, siue dictis, in speciem sublimibus, reuera [P] inanibus atque vitiosis scriptis Longino suffragatus *Samuel Werenfelsius* singulari diatriba, Basil. 1696. 4. quae deinde, eiusdem libro de logomachiis eruditorum subiecta, prodiiit Amstelod. 1702. 8.

Versiones: Anglicae [*Ioh. Hall*, Lond. 1652. 8. v. *L. W. Brüggemann* View of the English Editions, Translations etc. pag. 387.] I. P. S. G. Lond. 1681. (al. 1680. 12.) et 1698. 8. Oxonii. — a *Welfedio*, Londin. 1724. cum eius opp. pag. 137-255. ex versione Boilauui factae. Cum notis et narratione de vita scriptisque Longini etc. per *Will. Smith*. Lond. 1739. 8. the second edit. 1742. etc. vid. Brüggemann pag. 388. — *Italicae* *Nic. Pinelli* Patauii 1639. 4. — *Ant. Franc. Gori*, Florent. 1737. 8. v. *Paitoni* l. c. pag. 229. fqq. ubi quoque de II. aliis haud editis versis. agitur, et *Heineke* prolegg. pag. LXXVIII. fqq. *Belgica* *P. le Clerq.* Amstel. 1719. 8. — *Germanicae* *Heineckii* memorata, et *I. G. Schloffer* cum animadu. Lips. 1781. 8. — *Lusitanica*, per *Custodio José de Oliveira*. Lisboa, 1771. 12. — *Gallica* ex eleganti versione *Nicolai Boilauui Despraei*, cum eiusdem et *Andreae Dacerii* notis, prodiiit ad calcem Satirarum Boilauui, qui omnium manibus teruntur. Paris. et Amstel. 1689. 12. atque inde saepius. In editione Amstelod. 1701. 12. accedunt observationes criticae aduersus ea, quae *Claudius Perraultus* in inuidiosa comparatione vetustum cum recentibus, Homero, Pindaro et aliis antiquis scriptoribus obiecit. Eandem Boilauui versionem cum eius Daceriique et Tollii notis iam dixi subiunctam quoque legi editioni insigni graecolatinae Longini Traiectinae. *Fabr. Boilauui* versio est quoque cum obs. *Io. Boivinii* in Boil. Opp. Amstel. 1729. fol. tom. II. pag. 1. fqq. In illo tomo sunt etiam pag. 77. fqq. Boilauui XII. criticae animaduersis. in nonnulla Longini loca, et pag. 117 *Eusibii Renaudot* ad decimam in Longinum animaduersionem; pag. 135. (et in *Clerici* bibl.

selecta, tom. X. pag. 211. sqq.) Huetii examen iudicii Long. de loco Moſis in Gen. fiat lux etc. pag. 152. responsio ad Renaudot. pag. 158. Clerici obseru. ad X. sect. pag. 168. De la Motte respons. animadu. — Praeter ea memorandae sunt *De St. Evremont* obſſ. in quosdam Boilauii animaduersſ. in: *Melanges curieux de Pieces attrib. à Charl. de St. Denis*, Sieur de S. Evremont. Amſterd. 1726. 8. tom. I. pag. 471 — (*Thom. Hutthiusen*) obſſ. in miscell. obſſ. vol. I. tom. pag. 145. sq. qui Boilauii versionem sub examen vocauit. — *Chriſtoph. Wollſii* diſſ. de eo, quod ſublime eſt in his Moſeis verbis, *γενέσθω Θεός*, ad Longin. II. T. ſect. 9. Lipſiae, 1734. 4. vt *Ruhnken.* ad Longin. ed. Toupſii, pag. 250. Moſen Mendelſon aliosque mittam, qui paſſim de hoc Longini iudicio diſputarunt. — *Io. Guil. Bergero* praefide diſſ. M. Io. Steph. Pilarici, de delectu Longini, Witteb. 1712. 4. *Aug. Lebrecht Wilke* *Ψφος* ſcriptorum diuinorum e Longini excelsa diſciplina expenſum II. diſſp. Witteberg. 1758. 4. — Notari etiam addique poteſt ſatira in poetas quosdam ingenio abundantes et vero laſciuientes. *Anti-Longin* oder die Kunſt, in der Poeſie zu kriecken, anſänglich von dem Herrn *D. Schwiſt* den Engländern zum Beſten geſchrieben, jetzo zur Verbeſſerung des Geſchmacks bey uns Deutſchen ueberſetzt etc. (von Io. Ioach. Schwabe.) Lipſiae 1734. 8. *Hart.* Critical Eſſays 1. Obſeruations on the Sublime of *Longinus* etc. (auſt. *Green*) Lond. 1770. 8. Indices tres vocum fere omnium quae occurrunt 1) in *D. Longini* Comm. de Sublim. et eiusdem Fragm. 2) in Eunapio 3) in Hieroclis comm. in aurea Carmina Pythagorae. Concinnauit *Rob. Robiſon*, Oxon. 1773. 8.

Varii *Mſti Codices* libri Longinianſi exſtant, quorum partem iam memorauſi, [et quorum notitiam ego ſupra locupletauſi,] ſed vniuerſi illi ex vno codice regio Pariſienſi profluxiſſe videntur *Richardo Simoni* libro 2. Epistoſularum ſelectarum, gallice editarum, epiſt. 24. pag. 145. ſeq. quod ex eo colligit, quoniam eadem in omnibus lacunae occurrunt, vt ſect. 3. duorum, et ſect. 9. octo foliorum.

Alii Longini.

Cassius Longinus, de quo Plutarchus in prooemio libri IX. conuiualium quaest. Verba ἐπὶ ζηνς ibi de exſilio accepit Nic. Antonius lib. de iure exulum, pag. 72.

Cornelius Longinus, cuius epigrammata quaedam graeca leguntur in Anthologia pag. 453. 555. edit. Wechel. [Brunck. anal. II. pag. 200.]

Longini, quorum mentio in inſcriptione Ancyraſa apud *Montfauconum*. pag. 165. palaeographiae graecae, Γ. Λονγείνω rr) Παυλείνω Γ. Λονγέινος Σάραγος καὶ Γ. Λονγέινος Κλαυδιανός πατρὶ μνήμης χάριν.

Longinus, monachus, calligraphus circa A. C. 1272. cuius apud eundem *Montfauconium* mentio, pag. 65. 102. 322.

Longini Martyres, de quibus Martyrologia 24. April. 2. Mai. 24. Iun. 21. Iul. etc.

Longini, de quibus Inſcriptionem lapidis, in comitatu Ceſtrinae non ita pridem eſſoſſi, adfert Ioh. Hudſonus: *Flavius Longinus* trib. mil. leg. XX. *Longinus filius eius*, domo *Samofata*.

rr) Veteres librarii atque ita ſculptores quoque paſſim negligunt Grammaticorum illud ſcituſum, γ, vel, γζ, vel, γτ ponendi pro η, ηζ, ητ, vt V.

C. Iacobo Gronouio etiam obſeruatum praefat. ad Harpocrationem.

Samofata. Fabr. Claudius Longinus in *Iscrizioni antiche delle Ville et de' Palazzi Albani a Gaiet. Marino editis Romae 1785. 4. pag. 25. Harl.*

Mitto alios huius nominis in Gruteriano inscriptionum opere, tum octo vel nouem consules Romanos et duos Anastasio imperante tyrannos, *Longinum* item exarchum Ravennatensem sub Iustino iuniore, et quod militis memoriam, qui latus CHRISTI Λόγῳ siue lancea perfodit^{ss}), *Longini* nomine celebrant Martyrologia 15. Martii, quemadmodum Menologia hoc nomen 26. Octobr. tribuunt centurioni, qui sub cruce stans insigne illud de filio DEI testimonium edidit^{tt}). In Pseudo-Lino de actis S. Pauli incerta fide traduntur a Nerone ad Apostolum missi, qui nuncium de supplicio perferrent, Megistus, Longinus et Acestus, et sermonibus Pauli, vt CHRISTO nomen darent, passi fuerint se persuaderi.

XI. *Index scriptorum, in Dionysii Longini libro περὶ ὧν memoratorum^{uu}).*

A.

Aeschines, fragm. 1.
Aeschylus diiudicatur, 15, 5. eius locus. ib.
Amelius, fr. 5, 2. fr. 6, 2. 3. diiudicatur fr.
5, 6.
Ammonius 13, 3. Platonius 5, 3. reprehenditur, fr. 5.
Amphicrates 3, 2.
Anacreontis idiotismus 31, 1.
Annius, Stoicus, fr. 5, 2. 5.
Apollonii Argonautica sine vitio, 33, 4.
Aratus, loca eius, 10, 6. 26, 1.
Archilochus, Homerii imitator 13, 3. eius locus, 10, 7.
Arimaspeia, carmen, 10, 4.
Aristides, fr. 1.
Aristophanes, 40, 2. eius locus, fr. 3, 5.
Aristoteles, 32, 3.
Athenaeus, Stoicus, fr. 5, 4.

B.

Bacchylides, Pindaro inferior, 33, 5.

C.

Callisthenes, 3, 2.
Cecilius, 8, 1. eius liber de sublimitate 1, 1.
Platoni Lysiam praefert, 32, 8.
Chrysippus, fr. 7, 1.
Cicero cum Demosthene comparatur, 12, 3. 4.
Cleanthes, fr. 7, 3.
Clitarchus, 3, 2.
Cronius, fr. 5, 6.

D.

Democritus, Platonius, fr. 5, 2.
Diodotus, Platonius, fr. 5, 3.
Demosthenes, fr. 1. comparatur cum Cicerone et Platone, 12, 3. 4. cum Hyperride,

ss) De hoc Longinō et huius fabulae origine vid. *Saubert* in varr. lection. Matthaei pag. 235. *Heum.*

tt) In bibl. *Coisl.* teste Montfaucon, memorantur pag. 82. in cod. saec. IX. *S. Longini* militis vita, gr. — pag. 211. cod. *Martyr. S. Longini* centurionis, d. XV. Oct. item in codd. *Vindobon.* teste Lambecio vol. VIII. p. 476. 536. 551. 557. — Passio *S. Longini* matyris d. X. Dec. in cod. Bodleiano MMCCCCXXXII. nr. 22.

Longinus abbas, cuius schol. in sermones aetlicos Isaaci Syri Anachor. in cod. *Coisl.* CCLXVIII. apud Montfauc. pag. 312. *Harl.*

uu) Tollius indicem scriptorum plurium inseruerat indici rerum et verborum, et Fabricius paginis edit. Hudsoni adcommodarat: quam quum non omnes ad manus habeant, (neque ego illa usus sum,) indicem sectionibus harumque paragraphis textus aptum et auctiorem ex Mori exemplo recepi. *Harl.*

ride, 34. diiudicatur, ib. exemplar est metaphorarum vsurpandarum, 32, 2. eius hyperbata efficacia, 22, 3. interrogationes, 18, 1. loca, 2, 3. 10, 7. 15, 9. 16, 2. 20, 1. 27, 3. locus numerosus 39, 4. praestantia, 34, 4. versus ionicus et hexameter fr. 3, 4.

Demosthenes Crithinus, fr. 1.

E.

Epicurus, fr. 7, 1.
Eratosthenes cedit Archilochi, 33, 4.
Eubulus, Platonicus, fr. 5, 3.
Euclides, Platonicus, fr. 5, 2.
Eupolis, eius locus, 16, 3.
Euripides diiudicatur, 15, 3. eius loca, 15, 2. 4. 15, 9. locus verbis tenuis, numero sublimis, 40, 3. 4.

G.

Gentilianus Amelius, *vid. Amel.*
Gorgiae Leotini verba tumida, 3, 2.

H.

Hecataeus, eius loca, 27, 2.
Hegesias, 3, 3.
Heliiodorus, fr. 32. Peripateticus, fr. 5, 2. 5. eius enchiridion, fr. 3, 10.
Hephaestio, eum sequitur Longinus in metro tractando fr. 3, 2. eius liber de metro diiudicatur, fr. 3, 11.
Herennius, Stoicus, fr. 5, 4.
Herodotus, Homeri imitator, 13, 3. eius hyperbole laudatur, 38, 4. idiotismus, 31, 2. loca 22, 1. 26, 2. 43, 1. locus frigidus, 4, 7. periphrasis, 28, 4.
Hesiodus, locus eius, 13, 4. versus reprehensus, 9, 5.
Homerus, 15, 3. 26, 1. 3. 27, 1. 4. et si peccans interdum, Apollonio et Theocritus non peccantibus praeferendus, 33, 4. vitia bonis compensat, 33, 4. eius asyndeta, 19, 2. loca, 15, 3. 26, 1. 27, 1. 4. loca

sublimia, 8, 2. 9, 4. 5. 6. 8. 10. — 10, 5. Iliadi Odyssea dissimilis, 9, 11. Odyssea Iliade recentior et inferior, 9, 12. 13. Odyssea puerilis interdum, 9, 14.
Hyperides diiudicatur, 38, 2. cum Demosthene comparatur, 34. eius locus, 15, 10.

I.

Ion, Chius, Sophocli etiam labenti posthabendus, 33, 5.

Isaeus, fr. 1.

Isocrates, fr. 1. eius discipuli particulis abutuntur 21, 1. eius hyperbole, 38, 2. conf. 4, 2.

L.

Lyfias, fr. 1. praefertur Platoni a Cecilio, 32, 8.

Lyfianachus, Stoicus, fr. 5, 4.

M.

Matris, 3, 2. [forte Thebanus, v. Toupilii not. ad Longin. pag. 278. sq.]

Medius, Stoicus, fr. 5, 2. 5.

Moderatus, fr. 5, 6.

Moses, eius locus sublimis, 9, 9.

Mufonius, fr. 5, 4.

N.

Numenius, fr. 5, 6.

O.

Origenes, Platonicus, fr. 5, 3.

P.

Parmenio, 9, 4.

Paullus, Tarsensis, fr. 1.

Phaebio, Stoicus, fr. 5, 2.

Philistus, 40, 2.

Philoxenus, fr. 3, 2.

Plato, 12. studiosissimus Homeri imitator 13, 3. in metaphorarum vsu intemperans 32, 5. postponitur Lyfiae a Cecilio, 32, 8. eius cum Lyfia comparatio, 35. descriptio corporis humani, 32, 5. loca 12, 5. 23, 4.

23, 4. 27, 2. 29. loca frigida, 4, 6. periphraſes reprehenduntur, 29.
 Plotinus, fr. 6, 2. platonius, 5, 2. diiudicatur, fr. 5, 6. reprehenditur, fr. 5.
 Porphyrius, fr. 5, 8.
 Proclius, platonius, 5, 2.
 Ptolemaeus, peripateticus, fr. 5, 4.

S.

Sappho, eius carmen, 10, 2. 3.
 Simonides, 15, 7.
 Sophocles, eius locus, 23, 3. phantasiae 15, 7.
 Stesichorus, 13, 3.

T.

[Postumius Terentianus, cui Longinus librum inſcripſit, 1, 1. vbi v. Fabri not. Longinus eum paſſim vocat *Φιλτάτον*, ἡδίστον, *Φιλότητα*, Graecum, *κράτιστον*, unde Fabricio videtur geſſiſſe rempublicam. *Harl.*]

[*Τεχνόγραφοι*, 12, 1.]

Themistocles, ſtoicus, fr. 5, 2.

Theocritus, 33, 4.

Theodorus, 3, 5. [Langbaen. intelligit Theodorum Gadareum, qui, Gadaris natus, docuit Rhodi; hinc ſe dici maluit Rhodium, quem ſtudioſe auდიſſe dicitur Tiberius Caſar. *Quintil.* III. 1. v. infra in elencho rhetor. graec. h. v. *Harl.*]

Theophrastus, 32, 3.

Theopompus, eius idiotismus, 31, 1. locus, 43, 2. 3.

Thraſyllus, fr. 5, 6.

Thucydides tempora permutat, 25, 1. eius hyperbata, 22, 3. hyperbole laudatur, 38, 3.

Timaeus frigidus, 4, 1. [vbi v. Toupil not. pag. 284.] eius locus, 4, 2.

Timarchus, fr. 1.

X.

Xenophon, fr. 1, 27. ſect. 4, 4 et 5. 32, 5. [Longin. ſect. 8, 1. memorat librum ſuum de Xenophonte. Forte pars fuit τῶν *Φιλολόγων*. *Harl.*]

Z.

Zeno, fr. 7, 3.

Zoilus, 9, 14.

XII. Scriptorum Longini ^{vv)} deperditorum brevis notitia, a Langbaenio et Hudsono maximam partem collecta:

[Sed curatius ac ſuſius diſputarunt de Longini ſcriptis deperditis *Ruhnken*. in diſſ. §. XIV. et *Toupius* in notis ad Longin. pag. 401. *Harl.*]

1. Περὶ τῆς κατὰ Φερίδης. Ita in impreſſis et manu exaratis Suidae codicibus reperiri teſtatur Kuſterus, eſſi Langbaenius malit *Μερίδης*, vt λόγος Demoſthenis intelligatur: Hudsonus *Μηρίδης*, vt designetur ſtoicus philoſophus hoc nomine, Longini aequalis, cuius apud Porphyrium in Plotini vita et apud Proclum [*Libr.* 4. polit. Platonis p. 415.] mentio, ita ſubintelligendum vocabulum ὄντος, vel καλῶς, vel τέλως, aut cuiſcemodi aliquid. *Fabr.* Vide ſupra §. IX. not. f. ſed Hudsoni coniectura eſt falſa. Nam Medius, ſtoicus, in alio libro fuit a Longino reſutatus, v. mox, nr. 18. *Heum.* Atque mihi

^{vv)} Plurima ſcripſiſſe Longinum et Suidas teſtatur, et Eunapius in Porphyrii vita confirmat, qui elogium eius texuit his verbis: Λογγίνος δὲ κατὰ τὸν χρόνον ἐκείνον βιβλιοθήκη τις ἦν ἐμψυχὸς καὶ περιπατῶν μισθόν --- μακροῦ τῶν τότε ἀνδρῶν τὰ πάντα

ἄριστος, καὶ τῶν βιβλίων τε αὐτῷ πολὺ πλῆθος φέρειται, καὶ τὸ φερόμενον διαγράφεται· καὶ ἔτι κατέγνω τινὸς τῶν παλαιῶν, ὃ τὸ δοξαζόμενον ἐκράτα πρότερον, ἀλλ' ἡ Λογγίνα ἐκράτα κρίσις.

mihī placet sententia *Ruhnkenii*, qui legit *περὶ τῆς κατὰ Μειδῆς* scil. λόγος, i. e. *de Demosthenis oratione in Midiam*, et pertinere, iudicat, ad quaestionem, inter rhetores agitatam, Midiana utrum esset *χαρακτῆρος παθητικῆς*, an *πραγματικῆς*? v. Photium, bibl. cod. CCLXV. pag. 1470. Idem suspicatur, librum fuisse partem τῶν φιλολόγων. Contra *Toupinus* legit *Μηδῆς*, et philosophum stoicum intelligit; plenam autem inscriptionem fuisse *περὶ τῶν μορίων τῆς ψυχῆς κατὰ Μειδῆς* ex Procli loco cit. colligit. *Harl.*

2. Ἀπορήματα Ὀμηρικά. Suid. atque idem opus vel ex duobus proximis vnum respicit Eustathius, quando in commentariis ad Homerum Longinus ipsi laudatur: Dionysius vero ἐν τῇ ἐκδόσει, quem citat scholiorum minorum auctor ad Iliad. β. 308. diuersus mihi a Longino videtur. [conf. supra, vol. I. pag. 516.]
3. Εἰ φιλόσοφος Ὀμηρος. Suid.
4. Προβλήματα Ὀμήρου καὶ λύσεις, ἐν βιβλίοις β'. Suid.
5. Τίνα παρὰ τὰς ἱστορίας οἱ Γραμματικοὶ ὡς ἱστορικά ἐξηγῶνται. quanam contra fidem historiae tamquam historica enarrent grammatici, id. [eodem Suida teste, Cecilius, quem in libr. Π. Υ. reprehendit, similem librum scripserat.]
6. Περὶ τῶν Ὀμήρου πολλὰ σημαίνουσιν λέξεων, libri quatuor. Id.
7. Ἀττικῶν λέξεων ἐκδόσεις β'. κατὰ σοιχεῖον. Atticarum dictionum editiones duae, ordine alphabetico, id. Videtur idem opus esse, quod in fronte Suidae memoratur, inter scriptores, quibus ipse ad condendum lexicon suum ^{ωω} usus est: *Λεγγίνος ὁ Κάσσιος, λέξεις κατὰ σοιχεῖον*. Etiam *Iacobus Tollius* testatur, se ex bibl. Ciampini nactum contenta Lexici sacri inediti, cuius haec inscriptio: [P] [ab impostore facta, iudice Ruhnk. pag. 38.] *Λεξικὸν ἐνδιαδέτων γραφῶν ἐντεθὲν παρὰ Στεφάνου καὶ Θεοδώρου καὶ ἐτέρων λεξικογράφων, Κασσιανῆ καὶ Λεγγίνου φιλοσόφου*.
8. Λέξεις Ἀντιμάχου καὶ Ἡρακλέωνος. Suid. Ab hoc iam notavi diuersum videri Dionysii Phaselitae *περὶ τῆς Ἀντιμάχου ποιήσεως*, quod citat auctor vitae Nicandri, a quo etiam idem *περὶ ποιητῶν* laudatur. *Fabr.* [subscribit huic iudicio *Ruhnken.* pag. 42. et pag. 38. sq. de Heracleone. *Harl.*]
9. *περὶ ἀρχῶν*, Porphyry. de vita Plotini, c. 14. et Holsten. in vita Plotini.
10. *περὶ ὀρεμῆς*, de insinectū s. adreptione, opus philosoph. ad Cleodamum et Porphyrium id. c. 17. pag. 120. [vid. Toup. pag. 401.]
11. *περὶ τέλους* contra Plotinum et Gentilianum Amelium, cuius prooemium seruauit idem Porphyrius, c. 20. pag. 127. seq. *Fabr.* Porphyrius praefationem huius libri et partem

^{ωω}) Sed illum scriptorum indicem a mendace mangone confectum esse, ostendit *l'atcken.* in Theocriteis pag. 295. sqq. Compara Toup. ad Longin. p. 403. qui putat, loca Suidae in *Διωνάριος* et

Ἰαννάριος, item locum in Photii lex. inedito, v. *Στέφανος* deprompta fuisse ex illo Longini vocabulario. *Harl.*

tem epistolae Longini ad Porphyrium conseruauit, et inter fragmenta Longini receperunt, emendarunt atque illustrarunt Tollius, et reliqui recentiores Longiniani libri editores. v. Toup. not. pag. 393. fqq. *Harl.*

12. Epistola ad Amelium, qua refellit eius epistolam, ad magnitudinem libri productam et ad Longinum missam, *περὶ τῆς τρόπου τῆς Πλωτίνου Φιλοσοφίας*, id. pag. 132.

13. *περὶ τῆς κατὰ Πλάτωνα δικαιοσύνης*, aduersus eundem Amelium. id. pag. 131.

15. 16. *περὶ τῶν ἰδεῶν*, aduersus Plotinum, et de eodem argumento aduersus Porphyrium, Plotini de ideis sententiam Longiniana, quam ante probarat, praefertentem, *ἀντιγρῆ*. ibid. Respicit Syrianus, Longinum laudans in 12. Metaphys. pag. 59.

17. Epistolae complures, e quibus fragmentum vnius ad Porphyrium, in qua eum rogat, ut ad se in Phoeniciam veniat adferatque secum Plotini scripta emendata, id. c. 19. pag. 123. seq.

18. *περὶ ψυχῆς*, e quo opere *ἀντιρρήσιον* aduersus Stoicos, corpoream animae substantiam tribuentes, seruauit *Eusebius* XV. 3. [21. pag. 822. ed. Paris. a. 1628] praeparat. euangelicae. Confer *Proclum* ad lib. IV. Platonis de Rep. pag. 415. *Fabr.* Tollius et reliqui recentiores editores inter fragmenta Longini receperunt et exposuerunt atque ad hos commentarios *Tollius* pag. 252. et *Ruhnken.* diss. pag. 41. retulerunt Longini cum Medio disputationem, nr. 1. script. deperdit. memoratam. *Harl.*

19. Longinum ἐν τοῖς Φιλολόγοις (scil. βιβλοῖς vel συγγράμμασι) citat auctor vitae Apollonii Rhodii, ut probet, Tarrham esse Cretae urbem. Nihil vero ad Longinum, ut existimo ^{xx}), Dionysius ἐν Κρητικῶις, laudatus *Laërtio* lib. 1. in Thalete c. 38. nam et Dionysius, Halicarnassensis, intelligi potest, qui *κρητικά* scripsit, ne dicam, viros doctos legendum suspicari in *Κρητικῶις* vel *Χερωνικῶις*. *Fabr.* De hoc opere, quod Longino critici nomen gloriamque inprimis parasse videtur, et cuius iacturam, est, quod valde doleamus, egregie copioseque disputat *Ruhnken.* disp. §. X. Fuit vero liber, in quo Longinus de antiquis, etiam aetati suae proximis scriptoribus, in vtramque partem iudicaret, et quamdam velut ingeniorum ageret censuram. Titulus erat, οἱ Φιλόλογοι, i. e. variae eruditionis studiosi: quare non opus est, ut cum Fabricio aliud nomen subintelligamus. Grande autem opus fuisse videtur: nam liber XXI. laudatur a *Io. Siceliota* in comm. msto in Hermogenem *περὶ ἰδεῶν*. At tamen pauca supersunt Longini fragmenta. Ad Longini *φιλολόγους* etiam referendum, censet *Ruhnken.*, eius de Aristide iudicium, quod exstat apud Sopatrum, prolegg. in Aristid. p. 3. Idem arbitratur, τὰ περὶ Ζενοφῶντος, quae ipse Longinus Π. γ. sect. 8. commemorat, nisi quis pro commentariis in *Xenophontem* habere velit, partem fuisse τῶν *φιλολόγων*. *Harl.*

M 2

20. Ὀδαί-

xx) Fabricio subscribit *Ruhnken* pag. 42. Nam „falsum est, ait, quod dicitur, Longinum per temporis rationes a Diogene commemorari potuif-

se. Nam Diogenes, quacumque demum aetate vixit, certe ante Longinum vixit.“ *Harl.*

σείδης, Ἰσαῖος, Τίμαρχος, Ἰσοκράτης, Δημοσθένης ὁ καὶ ^{yy)} κρείθινος, Ξενοφῶν. πρὸς τέτοις Παῦλος ὁ Ταρσεὺς, ὄντινα καὶ πρῶτόν φημι προϊτάμενον δόγματος ἀναποδείκτε. Postrema de Paulo, apostolo, a Christiano homine adiecta sunt. *Fabric.* Illud testimonium inter fragmenta apud Morum et Toup. primum occupat locum, atque a *Ruhnkenio* ad Rutilium Lupum, pag. 88. emendatur atque illustratur. Adde eundem in historia critica oratorum graec. pag. XCV. sq. Postrema de Paulo esse prorsus alienum additamentum, *Ruhnken*, l. c. priore, et in ed. Toup. pag. 250. atque *Morus*, pag. 643. sq. edit. recte, opinor, existimarunt. add. *Toup.* not. pag. 390. *Nagelius* tamen, Prof. quondam Altdorfin. id de Paulo iudicium adserit Longino in disput. in iudicium Longini de apostolo Paulo, Altdorf. 1772. 4. *Harl.*

26. περὶ παθῶν singulari volumine scripturum se recepit *ibid.* sect. vlt. περὶ ὧν ἰδίῳ προσηγεμένως ὑπεσχόμεθα γράψεν ὑπομνήματι.

27. περὶ μέτρων [siue scholia in Hephaestionis enchiridion] scripsisse Longinum, ex scholiis ad Hermogenem pag. 387. colligas, ubi etiam Hephaestion citatur, cuius de illo argumento eruditum librum nec minus doctis scholiis graecis illustratum habemus. Horum maximam partem e Longino petitam esse, patet ex huius libro περὶ μέτρων, quem ex Vaticana bibliotheca depromptum vidit *Holstenius* ^{zz)} apud Allatium, cuiusque particulam a Iac. de St. Amand ex cod. Vatic. descriptam accepit *Hudsonus*, et in praefatione ad Longini περὶ ὕψους librum [P] publicavit. Titulus sic se habet: ἐκ τῆ Λογγίνου τῆ Φιλοσόφου. Et mox sequitur: Τὰ προλεγόμενα εἰς τὸ τῆ Ἡφαίστιον ἐγχειρίδιον περὶ μέτρων εἶχον. *Fabr.* Scholia illa supersunt in codd. MSS. (sic, teste Sylburgio, fuit quondam in codice bibl. Heidelberg. forsan Vaticanae bibl. postea illato, Hephaestion cum prolegg. Longini:) ex quibus partem publicarunt *Io. Hudson* in sua edit. et ex illa *Fabricius* h. l. in vet. edit. atque, aliis duobus ex codd. Paris. additis fragmentis, *Io. Boiwinus* in postumis Boilauii operibus, Paris. 1712. 4. et Amst. 1713. v. *Fabr.* lib. V. c. 7. vol. VII. pag. 16. sq. vet. edit. qui iam ante Paw in Hephaestione ipso pag. 25. ed. Paris. et Corn. de Paw. ubi ex vulgata lectione Longinus ab Hephaestione citatur, vocc. καὶ Λογγίνος corrigit et scribenda iudicat καὶ λογία. Atque haec emendatio vel ex scholiaste ad Longinum, ubi Epicharmi drama λόγος καὶ λογία citatur, petita probabilior est, quam Paw suspicio καὶ λογιῶν. Fragmentum illud, quia cum binis aliis Heinecke, Pearcius, Morus ac Toup. in suis editionibus recudendum curarunt, emendarunt et exposuerunt, nolui ex vet. Fabricii edit. hic repetere. Magna etiam pars ab initio fere totidem verbis exstat in scholiis ad Hephaestionis enchiridion pag. 76. ed. Corn. de Paw. Boiwinus autem contulerat cod. Paris. et Ambrosianum, ac notas atque versionem adiecerat. *Harl.*

[28. περὶ ἐθνικῶν. Vetus grammaticus in cod. CCCLXXXVII. bibl. Coislin. apud Montfaucon pag. 597. Longinum iis adnumerat, qui de Gentilibus scripserunt: Ὅσοι περὶ

M 3

^{yy)} Dinarchum vocatum esse κρείθινον siue hordeaceum Demosthenem, testatur *Hermogenes*. Confer Scholia Graeca ad Hermog. pag. 415. *Fabr.* Hinc *Ruhnken*, priore l. c. sic corrigit plura — —

Δισκλίνης, Ὑπερείδης, Ἰσαῖος, Δανάρχος, Δημοσθένης ὁ κρείθινος, Ἰσοκράτης, Ἀντιφῶν. *Harl.*

^{zz)} Cap. 6. de vita Porphyrii, supra p. 238.

Ἑθνικῶν. Ὁρίων Θηβαῖος, Μητρόδωρος, Φιλόζενος, Λογγῖνος. Mirum est, ait *Ruhnken*. diss. pag. 39. Stephanum Byzantinum, in Ἑθνικῶν scriptoribus commemorandis in primis diligentem, nullam Longini mentionem facere. Adde *Toupii* not. pag. 403. *Harl.*

XIII. APHTHONIVS, sophista Antiochenus, Aristide, cuius orationem ὑπὲρ τῶν τεσσάρων^{a)} laudat, et Hermogene, (quot annis, vel [P] saeculis non dixerim.) iunior^{b)}, cuius progymnasmata rhetorica^{c)} duobus additis auxit; siue potius, ut paulo ante ex Matthaeo Camariota notaui, duo in quatuor dispescendo distinctius proposuit et exemplis illustravit^{d)}. Iunio rem etiam atque adeo alium hunc esse oportet ab *Aphthonio*, quem sine sophistae elogio addito memorat Suidas in Σέργιος, testaturque, fuisse patrem Sergii, Zeugmatensis et Sabini, sophistae, qui Hadriano imperante floruit. Alius quoque *Aphthonius*, quo Theodoritus in Hist. religiosa, et alii item *Aphthonii* quinque vel sex, ad quos S. Nili Epistolae exstant. [S. *Aphthonii* et aliorum martyrium in cod. Florent. monast. B. Mar. teste *Montfaucon* in Diario ital. pag. 364. *Aphthonius*, manichaeus, in Photii narratione, a Montf. edita in bibl. Coisl. pag. 357. med.] Nec minus *Aphthonius*, comes, ad quem heroicum poema scriptum a Panolbio, poeta, commemorat Suidas in Πανόλβιος. *Aelii Fesli* *Aphthonii* fragmentum de carminis adpellatione citatur ab *Is. Vossio* lib. de viribus rhythmici et poematum cantu, pag. 90.

[*Codd. MSSSti*, quorum equidem notitiam dare possum, hi fere sunt. *Montfauconi* tamen bibl. bibliothecar. quoniam multa habet incerta, et obuia est, compilare nolui. In bibl. Laurent. Medic. *Florentiae*. *Aphthon.* progymn. cum scholiis vberissimis marginal. in cod. XV. et in cod. XXII. et cod. XXVII. plut. 60. (*Bandin.* cat. II. col. 604. col. 611 et 615.) in cod. XXV. eiusdem plutei, prolegomena in *Aphth.* progymnasm. cum textu *Aphthonii* et commentariis in illum. (*Bandin.* II. col. 614.) — Progymnasmata cum scholiis et glossis in cod. X. plut. 87. (*Bandin.* III. col. 390. nr. 7.) — In bibl. monast. B. Mariae *Aphthon.* cum Hermogene, teste *Montfaucon*. in diario ital. pag. 396.

Venetis

a) *Aphthon.* progymnasm. vbi de Ethopoeia, pag. 82. edit. Scobarrii.

b) *Saxius* in Onom. I. p. 394. aetatem *Aphthonii* et Theonis ad a. Chr. circ. 315. refert, et, equidem, ait, ab hac ipsa siue superioris, siue huius saeculi aetate, quae sophistarum feracissima est, neutrum diuelli et scindi velim. De *Aphthonii* ratione docendi et dicendi bene iudicat *Camerar.* in praef. ad suam editionem. *Harl.*

c) Suidas vocat Εἰς τὴν Ἑρμογένους τέχνην προγυμνάσματα, nisi duo diuersa *Aphthonii* scripta his verbis voluit iudicare, Progymnasmata nimirum, et in Hermogenis artem Commentarios. Anonymus auctor graeci in *Aphthonium* commentarii adpellat προγυμνάσματα τῆς Ῥητορικῆς. *Aphthonii* μελέτας legisse se testatur *Photius* Cod. CXXXIII. quae interciderunt. Laudant praeterea *Aphthonium* *Tzetzes*, *Eustathius*, *Thomas Magister*, *Matthaeus*

Camariota, qui *Antiochenum* vocat, et alii. Non meminerem, quod miror, si iuniores sunt, *Priscianus* et *Theo*, qui de progymnasmatibus scripserunt. *Fabr.* Omnia diuersa sunt et in cod. Matrit. supersunt *Aphthonii* progymnasmata in Hermogenem, v. supra in notitia codd. mss. *Hermogenis*, adde *Bandin.* cat. codd. gr. bibl. Laurent. vol. II. col. 616. nr. II. etc. *Harl.*

d) *Aphthonius* quidam, professor eloquentiae *Alexandrinus*, memoratur a *Philostorgio* libr. III. cap. 15. Et hic fortasse est auctor progymnasmatum. Certe hic pag. 43. mentionem facit biblioth. *Alexandrinae*. (conf. *Camerar.* ad *Aphth.* p. 237.) Alius *Aphthonius* decurio sacri palatii in aula *Honorii* imperat. memoratur a *Symmacho* lib. X. ep. 76. Ex fine ep. 75. adparet, cum fuisse scribam imperatoris. *Heum.*

Venetis in bibl. S. Michaelis (teste Mittarellio in bibl. codd. illius monasterii col. 64.) progymnasmata in collectione vett. rhetorum graec. — In bibl. *Pinelli* fuit cod. Aphth. progymnasm. cum prolegomenis de rhetorica et expositione, gr. v. catal. tom. III. pag. 351. *Mediolani* in bibl. Ambros. Aphthonii progymnasm. in cod. CXCIV. multique alii eiusdem codd. In cod. quodam cum *Aphthonio* Hermogenes comparet, teste *Montfauc.* in diario ital. p. 16. — *Neapoli* in bibl. regia, in cod. CLXIV. Aphthonii progymnasmata cum prolegom. et commentariis. — in cod. CCVII. et CCXIV. apophthegmata. — *Leidae* in bibl. acad. inter codd. Vossianos, quaedam Aphthonii, (catal. p. 401. nr. 4. et pag. 403. nr. 22.) fabulae Aphthonii cum indice. — In bibl. publ. Paris. exstant progymnasmata in XVIII codd. msstis, quorum nonnulli adiecta habent scholia, eaque in cod. MMDCCCCLXXVII. multa ab editis diuersa. — In cod. bibl. Coislin. CCCLXXXVII. est collectio diuerforum interpretum in Aphthonii progymnasmata, quam edidit *Montfauc.* in biblioth. Coislin. p. 590. sqq. atque ex illo *Fabric.* in B. Gr. vol. IX. pag. 586. sqq. adde *Montfauc.* l. c. p. 596. et supra in sect. de Hermogene in notitia codd. Matrit. atque *Iriart.* cat. codd. gr. Matr. pag. 151. sqq. et pag. 154. in eod. cod. XLIII. *Aphthonii progymnasmata* habent inscriptionem, *Aphthonii progymnasmata in rhetoricam Hermogenis.* — In *Britannia* teste catal. codd. Angliae et Hiberniae, *Oxonii* in bibl. coll. noui, cod. MCCXXII. Inter codd. Barocc. codd. XLV. et XLVIII. progymnasm. cum scholiis in cod. L. Aphthonii fabulae. — in cod. CXCIV. scholia in Aphthon. rhetoricam exercitation. — Inter codd. Bodlei. cod. MDCCCCLVIII. *Cantabrig.* cod. CCCCLXII. inter codd. collegii S. Trinit. Aphthonii siue Hermogenis progymnasm. cum *Troilo.* — Inter codd. eccles. Westmonasteriens. Aphth. progymn. cum scholiis catal. II. cod. MCI. — in bibl. Norfolciana, eadem, in cod. MMMCCCCXLVII. *Vindobonae* in bibl. caesarea progymn. in cod. XVIII. et CCXXXVIII. teste *Nesselio* in catal. codd. part. IV. pag. 15 et 129. — *Lipsae* cod. in bibl. academica. — In bibl. *Heidelberg.* quondam fuere codd. Aphth. plures cum commentariis. — In bibl. elector. *Bavar.* Monac. cod. CCXXX. progymn. Aphthon. cum prolegomenis, (catal. p. 81.) *Harl.*]

Editiones.

Aphthonii progymnasmata primus graece vulgauit *Aldus* *), primumque illis locum inter graecos rhetoras dedit excusos Venet. 1508. fol. Idem tomo altero A. 1509. exhibet anonymi veteris, (*Doxipatrum* vocat Politianus Miscell. c. 55.) graecos commentarios, numquam ab eo tempore praelis iterum subiectos. [conf. *Maittaire* A. T. II. pag. 191. sq. c. not. msst. *Spanhem.* in bibl. Bodlei.]

Eadem progymnasmata graece, Paris. apud *Wechel* 4. [Paris. 1531. 4. teste *Maitt.* in indice A. T. pag. 53. 1544 et 1550. 4. ap. *Wechel.* gr.] — et cum Hermogene, Florent. apud *Iunt.* 1515. 8. — [*Aphthonii* et *Thonis* progymn. gr. per *Angelum Barbatum.* Romae 1520. 4. v. *Maittaire* A. T. II. pag. 599. — Aphthon. progymn. gr. et lat. *Io. Maria Catanaeo* interprete, (Venetiis forsan) f. l. et a. 8. (de hac aliisque edd. vide, quae adnotauimus in *Introd.* in hist. L. Gr. II. i. pag. 307. sq.) — latine reddita a *Rud. Agricola*

e) *Aldus* iam cum fabb. *Aesopi*, Venet. 1505. fol. edidit ex Aphth. exercitamentis de fabula, tum de formicis et cicadis excerpta, graece. *Harl.*

Agricola Paris. 1549. 4.] — atque cum *Hermogene* et *Longino*, Genev. 1569 et 1570. 8. apud Io. Crispinum, ex recensione *Francisci Porti*.

Ex versione, quae praefert nomen *Rudolphi Agricolae*, (sed quam illo prorsus indignam *Scobarus* iudicat,) inter alia *Agricolae* scripta vna cum *Prisciani* praeexercitamentis prodire Colon. 1539. 4. vt alias editiones omittam.

Ex versione *Natalis Comit* *Hermogenes* de arte rhetorica et *Aphthonii* progymnasmata, excusa Basil. 8.

Cum versione *Io. Mariae Catanaei* Paris. 1531. 4. [Paris. ap. Ch. Richard. 1558. 4. it. cum *Petri Mosellani* praecept. rhetor. Colon. 1525. 8.] et latine ex eiusdem versione [Venet. 1513. 8. Ald.] Basil. 1521. 4. Venet. 1523. [Paris. 1534. ap. Christian. Wechel.] etc. **Ex** *Antonii Bonfini* interpretatione, [P] cum *Hermogene* de arte rhetor. ad *Matthiam*, Hungariae regem. Lugd. apud Sebast. Gryph. 1538. 4. Venet. 1539.

Graece cum versione *Ioach. Camerarii*. Lips. 1567. 1570. 1588. 8.

Graece cum versione et commentario *D. Burchardi Harbart*. Lips. 1591. et 1596. 8. [v. *Pinnell*. catal. III. pag. 1.] et deinde saepius, vt 1616. 1629. etc. [ed. V. correctior et auctior, Stetin. et Colberg. 1656. 8. in cat. Bünaui. tom. I. pag. 207. sq.]

Graece et Latine cum explicatione et exemplis *Christophori Praetorii*. Francof. 1655. 8. et cum notis breuibus *Ioh. Scheferi*. Vpsal. 1670. rec. 1680. 8. adiunctis *Theonis* progymnasmatis. [v. *Fant*. histor. litterat. gr. in Suecia pag. 131.]

Latine ex *Agricolae* partim, partim ex *Catanaei* versione cum commentariis et exemplis *Reinhardi Lorichii*, Hadamarii. Post editionem A. 1546. 8. saepius, vt Francof. 1557. 1589. apud Chouet, 1592. 12. etc. Paris. 1621. 8. apud Cramoif. [Amstel. 1645. 12. ibid. 1649. 12. 1657. in 24. et Vefaliae, 1670. 12. Wratislau. 1689. 8. — In *Menken* cat. I. pag. 166. citantur *Aphthonii* progymn. latine cum scholiis *R. Lorichii*. Amstel. 1651. 12. *Mittarelli* in bibl. codd. S. Mich. Venet. col. 64. memorat ed. Lugden. 1555. et Venet. ap. Io. Baptist. Combi a. 1630. Harl.]

Dominici Mochanei versionem, cuius ipse in notis ad *Aurelium Victorem* de viris illustribus c. 18. mentionem facit, et *Petri Simonis Aprilei* haud vidi: [neque ego vidi.]

Ioh. Michaelii progymnasmata *Aphthoniana* in vsum scholarum et studiosorum eloquentiae illustrata. Stetini 1655. 8. et deinde saepius vt 1662. 8. 1691. 12. etc. Ne dicam de commentariis *Philippi Horst*, *Antonii Burchardi Lubecensis*, *Io. Simonii* et aliorum, aut de exercitationibus ad progymnasmata *Prisciani*, quas *Nathan Chytraeus* edidit Bardi Pomeraniae 1592. 8.

Ex melioribus editionibus progymnasmatum *Aphthonii* est Graecolatina cum *Francisci Scobar* siue *de Escobar* versione et tabellis, decerptisque ex commentario Hadamarii notulis, apud Commelin. 1597. 8. et Lugd. Bat. 1626. 8. Paris. 1627. 8. [gr. et lat. Paris. 1621. 8. 1623. 12. 1660. 12. v. *Maittaire* A. T. III. pag. 879 et 882. et pag. 917. apud Cramoifium. Pro *Scobario*, cuius versio etiam *Barcinone* 1611. 8. prodiit, male *Scotoni* nomen excusum est in *Bibliotheca graeca* *Laurentii Lundii*, pag. 22.

In hac Seobarri editione adiunctae etiam graecae et latine sunt eiusdem Aphthonii *fabulae XL.* numquam antea editae, cum versione *Iacobi Kimendoncii*, filii, et Aesopi vita, breuiter descripta, quae incipit, *Ἀῖσωπος ὁ λογοποιὸς* *Αὐδὸς μὲν ἦν τῷ γένει.* Illas fabulas, saepius deinde prelis iterum subiectas^{f)}, referre me memini supra lib. 2. c. 9. §. 9. [in usum scholae Eton. Lond. 1682. 8.]

[Gr. cum interpretat. lat. ita emendata, ut noua videri possit, (cura *Dan. Heinsii.*) accessit. *Theonis* progymnasmatibus. Lugd. Bat. apud Elzeu. 1626. 8. — Aphthon. et Theonis, sophistae, progymnasmata, gr. et lat. Lugd. B. 1676. 8. in Menken. catal. I. p. 124.]

Proxime Aphthonium, quemadmodum et Theonis, de quo statim dicturus sum, progymnasmata, ad MS. codices recensita notisque illustrata, dabit doctissimus vir *Io. Henricus Lederlinus*, Linguarum oriental. professor in Academia Argentoratensi. [Quae tamen edit. num lucem adspexerit, equidem dicere nequeo. — Hic commemorare iuuat *M. Io. Lundblad* diss. de progymnasmate chriarum Lund. 1791. Sunt praeparationes quaedam ad Aphthonium et chrias, ab illo commendatas, quarum etiam exemplum exponitur. *Harl.*]

[P] XIV. THEON, Alexandrinus, sophista, *Aelius* cognomine, scripsit et ipse *τέχνην περὶ προγυμνασμάτων*, (vnius enim scripti hunc titulum esse apud Suidam, non duorum, mihi persuadeo^{g)}), quae etiamnum exstat, atque doctrinam de praexercitamentis rhetoricae, ab Hermogene et Aphthonio traditam, (licet neutrius meminerit,) luculentius explicat atque erudite illustrat, ut hic liber tironibus eloquentiae merito debeat esse quam commendatissimus.

[Codd. sunt in bibl. *Parif.* cod. MMDCCLXXXVIII. nr. 11. — *Florentiae* in bibl. *Medic.* cod. X. plut. 55. v. *Bandin.* catal. codd. gr. II. pag. 272. — In *Anglia*, in bibl. *Bodlei.* cod. MMCCCLXXXIII. Theonis progymn. cum scholiis. — In bibl. *Esorial.* Hisp. progymn. cum variis lectionibus, et *Theon. Alex.* de grammatica speculatiua, teste *Plätero* in itinerar. per Hispan. pag. 192. *Harl.*]

Prodiit primum Romae, cum Aphthonio 1520. 4. minus quidem emendate, graeco idiomate, qua sola editione usus vir doctissimus *Ioachimus Camerarius*, latine vertit, et in Graecis plurima menda sustulit, *Basil.* 1541. 8. De scriptore ipso, satis quidem, eius indicio, adparet, et ingenio et doctrina atque etiam usu bonarum artium egregie instructum fuisse, ut admodum dolendum sit, hoc opus ipsius tam deprauatum mendosumque ad nos peruenisse. Inuentio egregia est, argumentationes et ea, quae vocant *Graeci ἐπιχειρήματα* luculenta. Verba electa, formaeque orationis plane Atticae; In praeceptis autem nemo minus vulgaria squulutus, nemo illa ab intelligentia et capto communi minus longe abduxisse reperitur. *Camerarius* graecae primum separatum, et ad calcem voluminis latine excudi fecit; sed in editione *Leidenfi* A. 1626. 8. interpretatio *Camerarii* a *Dan. Heinsio* recensita, per singulas paginas est

f) Et fabb. Aesopi additas, ut collect. Neueleti, *Francof.* 1610. 8. it. (cum MSS. Barocc. per Ed. Bernard collatae) *Francof.* 1660. 8. v. Cat. bibl. *Bodl.* I. pag. 57. *Harl.*

g) Forsan interpunctio tantum mutanda est, delendo post voc. *τέχνην* puncto, uti factum esse arbitror in textu *Eudociae* pag. 231. vbi eadem *Suidae* verba exscripta leguntur. *Harl.*

est statim Graecis ex aduerso posita, exemplis tamen progymnasmatum ^{h)}, vtpote quae Theonem auctorem non habeant, praetermissis. Idem de editione *Upsalae* si dixeris, A. 1670. recusa 1680. 8. quae Aphthonii et Theonis progymnasmata exhibet, notis *Johann's Schaeferi* illustrata. Proxime meliorem utriusque editionem cum notis suis curabit, iam in Aphthonio laudatus mihi praestantissimus vir *Ioh. Henr. Lederlinus*, a quo Theonem imprimis ex MSS. bibliothecae regiae Paris. multis in locis correctum et scholiis graecis haecenus ineditis ex eadem et Bodleiana Bibl. illustratum exspectamus. [Sed illa ed. quantum equidem noui, lucem non adspexit.]

Alia huius Theonis scripta, Suidae memorata, quae aetatem non tulere, sunt ὑπόμνημα εἰς τὸν Ξενοφῶντα, εἰς τὸν Ἰσοκράτην, εἰς Δημοσθένην. Ῥητορικὰ ὑποθέσεις, et ζητήματα περὶ συντάξεως λόγου. Plura non nominat, etsi plura longe scripsisse eum testatur.

Dubito valde, (licet nihil ambigat *Vossius* lib. de Rhetoricae natura p. 64.) Theonem hunc esse eundem cum Theone, sophista, quem Damascius apud *Photium* p. 552. memorat. Certe a Suida distingui video, qui ab illo quoque τέχνην ῥητορικὴν scriptam refert: et plures fuisse *Theones* rhetores ac sophistae, vel eodem teste Suida. Sed et hoc minime adeo exploratum est, quando vixerit noster ⁱ⁾, et num idem auctor sit scholiorum in Aratum ^{k)}, et qui Apollonium, Rhodium, teste schol. Aristoph. aliosque poetas, ut Lycophronem ac Nicandrum, teste Stephano Byz. commentariis illustrauit, quod grammatico potius quam sophistae conuenit. [Sed *Kiister* ad Suid. II. pag. 182. illa scholia nostro adtribuenda esse censet. Num ille *Theon*, an alius scripserit in Theocritum scholia, haud omnino liquet. Theon quidem, Nicandri interpret atque commentator, medicus fuisse videtur. Conf. *Warton* ad Theocrit. tom. I. pag. 135. et quos ille laudat V. D. *Harl.*]

Theones alii.

Theon, Alexandrinus, Hypatiae pater, qui Theodosio imperante floruit atque in Euclidem et Ptolemaeum scripsit. De illo dicendi locus erit infra libro V.

Theo, Alexandrinus, scriptor *Γυμνασμάτων*, de quo vide indicem scriptorum, a Galeno citatorum: [et Fabr. in elencho medicorum vol. XIII. voc. Theon.]

Theo Alexandrinus, Stoicus philosophus Augusto imperante clarus, quem Suidas ait scripsisse libros tres περὶ τεχνῶν ῥητορικῶν et commentarium in Apollodori introductionem Physiologicam.

Theon, Antiochenus, philosophus, itidem stoicus, qui scripserat Apologiam Socratis. Suid.

Theo, grammaticus, Plutarchi ἑταῖρος, qui eius in Conuiuialibus quaestionibus saepius mentionem facit.

Theo

^{h)} In Romana et Camerarii editione subiiciuntur etiam *Exempla* progymnasmatum; at illa non Theonem. sed *Libanium* auctorem agnoscunt, inter cuius opera una cum Camerarii latina versione

leguntur in limine Tomi primi editionis Morellianae.

ⁱ⁾ Circa a. Chr. 315. v. ad Aphth. not. *Harl.*

^{k)} Vide quae supra lib. 3. cap. 18.

Theo, grammaticus alius antiquior, qui Romae, Augusto imperante, docuit. Suid. in Ἀπρίων.

Theo, Lyconis, peripatetici, seruus, Laert. V. 37.

Theo, poeta falsus et dicacissimus, de quo viri docti ad Horatium et Ausonium, atque Erasmus in prouerbio *dente Theonino rodi*.

Theon, praeco, apud Plinium XXXIV. c. 3.

Theo, Samius, pictor, Quintiliano, Plinio, Plutarcho et Aeliano celebratus. Vide *Francisci Iunii* catalogum artificum, pag. 211.

Theo, Sidonius, Gymnasii, sophistae, Fil. imperante Constantino clarus. Suid.

Theo, Smyrnaeus, platonius, de quo dixi lib. III. [c. 1. 18. §. 21. vol. IV. pag. 35. sqq.]

Theo, Tithoraeus, stoicus, Laert. IX. 82.

Theo Valerius, sophista, cuius commentarius in Andocidem a Suida memoratur.

[Theon, monachus Aegyptius, cuius vita describitur in historia monachorum Aegyptior. in cod. Coislin. LXXXIII. apud *Montfauc.* in bibl. Coislin. pag. 238. sqq. *Harl.*

[P] Notabit etiam lector Dionem, Theonem et Socratem apud Graecos scriptores frequenter poni pro quouis nomine viri, vt apud Latinos ponitur Caius Titiusque.

XV. Index Scriptorum in Theonis Progymnasmatibus memoratorum, compositus a me ad paginas editionis Ioachimi Camerarii.

[Editioni Scheffer. qua tamen careo, index quoque auctorum, ab Aphthonio et Theone citatorum, ad finem subiunctum esse, adnotat *Fantius* l. cit.]

Aeschines, pag. 7. 20. 71. magna argumenta tractando aptus, 21. contra Timarchum 16. contra Ctesiphontem, 17. *περὶ παραπροσβείας*, 17.

Αἰσώπειοι λόγοι, 10. 21. Aesopus Ἀἴβυς ἀνὴρ, 22. *κατακόρως καὶ δεξιῶς μύθοις χρησάμενος*, 22. *λογοποιὸς*, 23.

Ἀλκαίῳ μέτρον, 22. Alexandri M. dicta, 53. 55. seq.

Antisthenis, Attici, dictum, 63.

Apollodorus, Socratis discipulus, 55.

Apollonii, Rhodii, dictum *ἀνάγνωσις τρεφὴ λέξεως*, 5.

Archilochus, 7. 22.

Ἀρίωνος ἔλεγχαι, 65.

Ἀριστοφάνειον μέτρον, 22.

Aristoteles, 100. *οἱ περὶ Ἀριστοτέλην*, 5. (male Camerat. *Peripatetici*) vt 98.

Aristotelis et Theophrasti *πολλὰ βιβλία θέσεων ἐπιγραφόμενα*, 16.

Asiani rhetores, 19.

Attici *σώμυλοι*, loquaces, 85.

Bionis, sophistae, dictum, auaritiam *μητρόπολιν* esse vitiorum, 45. 63.

Connis, Cilix, *μυθοποιὸς*, 22.

Τὰ ἐν τῇ Κρήτῃ μυθολογόμενα, 69.

Cybissus ex Libya, μυθοποιός, 22.

Cyprii, 105.

Demosthenes, 7. 8. 17. 47. 71. Eius dictum ὑπέκρισιν εἶναι τὴν ῥητορικὴν, 63.

πολιτικώτατος, 48. Etymon Demosthenis quasi δήμῳ σθένος, 77.

κάλλιστοι λόγων δημοσίων, ἐν οἷς περὶ νόμῳ τι ἢ ψηφίσματος ἀμφισβητεῖται, vt de corona, et contra Androtionem et Timocratem et Aristocratem, 5. Magna argumenta tractando aptus Aeschines, tenuia Lysias, Demosthenes vtraque, 12. Saepè seipsum παραφράζει, 8. λόγοι eius πολιτικώτατοι, 49.

contra Androtionem, 5. 9.

Aristocratem, 5. 8. 16. 34.

pro corona, 5. 9. 14. 17.

contra Midiam, 8.

infra in Isaeus, Lycurgus et Lysias.

in Leptinem, 9. 16.

Olynthiac. 38.

κατὰ Ὀνήτρος, ἐξέλις, 16.

περὶ παραπροσβείας, 9. 12. 17.

κατὰ Τιμοκράτης, 16.

Damon, paedotriba, 55.

Democritus, paruae urbis ciuis, 78.

Diogenis, cynici, dicta, 51. 53. seq. 55. 56. 59.

Draconis lex, μὴ ἀποιναῖν, 34.

Epaminondae dictum, 61.

Ephorus ἐν τῷ περὶ λέξεως, 19. ἐν τῇ α'. 13. ἐν τῇ δ'. 68. ἐν τῇ ζ'. 12. ἐν τῇ ια'. 13.

Epicius ad Idomeneum scribens, 19. ad Polyaeum, ibid. ἐκ τῶν περιφερομένων αὐς ἐκείνῃ, ἡμεῖς δὲ εὐδὲπω καὶ νῦν αὐτὰ εὐρίσκωμεν ἐν τοῖς συγγράμμασιν αὐτῶν. ibid.

Euphron, 17.

Euripides reprehensus, quod Hecubam, intempestive philosophantem, induxit, 4.

Eius dictum, τὸν νῦν ἐκάστῃ εἶναι Θεόν, 60.

Fabulae Aesopiacae, Libycae, Sybariticae, Phrygiae, Ciliciae, Caricae, Aegyptiae, Cypriae, 21. seq.

Hecataeus.

ἐν τῇ α'. II.

ἐν τῇ β'. II.

Hegeſias, rhetor, 19.

Hermagoras, 92.

Heracliti obscuritas ab ambiguitate, 36.

Herodotus, 11. 12. 13. 14. 17. 37. 38. 42. 48. 65. 68. καὶ περ ἑλληνιστὶ γράφων, [P] βαρβαρικῶς εἶπε πολλάκις, ὅτι τὰς ἐκείνων λόγους μεμίμηται, 8. Ibis, avis, ab eo male descripta, 91.

Heron, σκυτοτόμος, postea philosophus, 78. seq.

Hesiodus, 21. 24. 65.

Homerus,

- Homerus, 4. 15. 19. 22. 32. 88. 89. 90. 105. κατ' ἐξοχὴν ποιητῆς, 51. Odyſſea, 41.
 verſus, 35. 36. 60.
 verſus quidam ab Archilocho μεταφραſθέντες, 7.
- Hyperides, 15. 17. ἐν τῇ κατὰ Ἀριſταγόρου, 14. eius ἐπιτάφιος, 15.
- Ex Iſaei orat. κατὰ Διοκλέους ὕβρεως, Demosthenes quaedam in Orat. contra Midiam tranſtulit, 8.
- Iſocratis dictum εὐφρεῖς Θεῶν παῖδες, 51. 57. 58. 63. praeceptoribus plus debere nos, quam parentibus, 54. discipulo opus πινακίδε καὶ νῆ, γραφίδε καὶ νῆ, 56. 62. panegyricus, 49. vide infra in Lyſias.
- Laconis cuiusdam dictum, 45.
- Laconum sermones παῦροι καὶ λιγέες, 85.
- Legumlatores, providentiae ſuffragantes, 100.
- Leontium, philoſopha ex meretrice, 79.
- Lycurgus, legiſlator, 69. 96.
- Ex Lycurgi, oratoris, τῆς ὕβρεως λόγῳ quaedam in orat. contra Midiam tranſtulit Demosthenes, 8. ἐν τῷ κατὰ Λυκάφρονος, 14. Eius Ἑλένης ἐγκώμιον, 71. 77. Εὐεμβαίτε ψόγος, ibid.
- Ex Lyſiae orat. τῆς ὕβρεως Demosthenes quaedam in Orat. contra Midiam tranſtulit, 8. Ex eius Epitaphio et Olympico, Iſocrates in ſuum panegyricum, ibid. Eius Epitaphios, 15. περὶ ἀνακαλυπτηρίων, 16. περὶ ἀμβλώσεως, ibid. vbi addit de duabus his dubitatum, an ſint Lyſiae. Πρὸς Διοκλέα ὑπὲρ τῆ κατὰ τῶν ἐητόρων νόμος, 16. tenuia argumenta tractare aptus, 21.
- Médeae fabula, 66.
- Menandri dramata, 15. ἐν ἀρχῇ τῆ τε Δαρδάνε καὶ τῆ Ξενολόγε, 48. ἐν τῇ Χρησῇ (forte πρώτῃ) ἐπικλήρω.
- Olympiadis dictum, 55.
 τῶν παλαιῶν οἱ ποιηταί, 23. οἱ παλαιοί, 35. 75.
- Palaephati, peripatetici, ὅλον βιβλίον περὶ τῶν ἀπίστων ἐπιγεγραμμένον, 69.
- Pericles, Olympius dictus, 77.
- Phaedonis, Socratici, Zopyrus, 24.
- Philistus, 11. 89.
 [P] ἐν τῇ α. 11. ἐν τῇ η. 15. ἐν τῇ ια. 15.
 totum Atticum bellum ex Thucydide in ſua Σικελικὰ tranſtulit, 8. ab omni abſtinuit digreſſione, 33.
- Pittaci, Mytilenaei, dictum, ne cogitantem quidem Deos latere, 52. 58. eius lex ambigua, 105. ſeq.
- Plato, 100. ἐν ὀλιγαρχίᾳ viuens, ἄριστος ἐγένετο, 87. eius dicta, 53. 56. ἐπιτάφιος, 15.
- Phaedo, 12. ſive διάλογος περὶ ψυχῆς, 23.
- Phaedrus, 18. 68.
 de Rep. 11. 12. 18. 98.
 Timaeus, 14.
- Pyrrhi, Ep'rotarum, regis dictum, 56.
- Pythagorae, philoſophi, dictum, 54.

Rhadamantus, Minos etc. 69.

Simonides, iubens παίζειν ἐν τῷ βίῳ, καὶ περὶ μηδὲν ἀπλῶς σπῆδάζειν, 63.

Socratici dialogi, 15. Socratis dictum, 52. 55. 62. ἀνὴρ διχλεκτικός, ibid. Phaenareti, Maiae et Sophronisci, statuarii, F. 78.

Solon, 96.

Sophocles, poëta, 11.

Sybaritae dictum, 63. Sybariticae fabulae, 21. Vide et infra, Thurus.

Theanus, pythagoricae, dictum, 52.

Theodorus, Gadareus, 52.

Theophrastus, vide supra, Aristoteles.

Theopompus, 7.

Eius ἑλληνικὰ ἱστορία, 17. tres et plures libros integros digressionibus implet, in quibus Philippi ne mentio quidem, 34.

ἐν τῇ ὀγδόῃ, 12. ἐννάτῃ, 15.

ἐν τῇ εἰκοστῇ τῶν Φιλιππικῶν, 11.

ἐκ τῆς πέμπτῃς καὶ εἰκοστῆς, 13. seq.

Philippi ἐγκώμιον, 15. 77. Alexandri ἐγκώμιον, 15.

Thucydides, 7. 12. 13. 14. 17. 38. 39. 42. 44. 65. 76. 89. eius ἐπιτάφιος, 15.

Vide et Philistus. Narrationes per aestates et hiemes discerpfit, 33. hyperbatis vltus frequenter, 36.

Thurus, Sybarita, μυθοποιός, 22.

(Tomiris, ἡ Μασσαγετίς, 83.

Versus ambiguus, ἐγὼ σ' ἔθικα δῶλον ὄντ' ἐλεύθερον, 27. Versus ἄρ' ἐστὶ πάντων ἀγρυπνία λαλίστατον, 45. Menandro tribuitur, pag. 49.

[P] Xenophontis Agesilaus, 15. ἑλληνικὰ ἱστορία, 17.

β' ἀπομνημονευμάτων, 12, 101.

Symposium, 15. 84.

Zaleucus, 96.

Zeno, 100.

(Zoroaster Βάκτριος, 83.

XVI. In ALDI MANVTHI collectione rhetorum, quam Venetiis A. 1508. fol. praefixa epistola graeca Demetrii Ducae, Cretensis, ad Marcum Musurum, (non valde, quod dolendum, emendate,) edidit, et Iohanni Lascari inscripsit, continentur:

1. *Aphthonii*, sophistae, progymnasmata, pag. 1-17.

2. *Hermogenis* Ars rhetorica pag. 19-37. Eiusdem περὶ εὐρέσεων, τόμος δ'. pag. 38-77. περὶ ἰδεῶν τόμος α'. pag. 78-112. περὶ γοργότητος, τόμος β'. pag. 113-148. περὶ μεθόδου δεινότητος, pag. 149-160.

3. *Aristotelis* Artis rhetoricae libri tres pag. 161-234. Rhetorica ad Alexandrum pag. 235-268. et de poëtica liber pag. 269-286.

4. SOPATRI διαγέσεις ζητημάτων pag. 287-455. Auctor huius operis, quo copiosa admodum de componendis declamationibus praecepta et diuisiones controuersiarum continentur,

tinentur, Sopater est, non Plotinianae ille scholae successor celeberrimus, quem Constantinus M. occidit, sed alius sophista, ducentis annis iunior, de quo diximus nonnulla supra [§. 5. et 6. in notitia codd. Hermog.] ^{m)}. Caeterum de istis rhetorum διαρρήσεις siue diuisionibus quaestionum controuersarum consulenda commentaria ad Hermog. pag. 261. et *Nicolaus Faber* ad Senecae controuers. I. pag. 82. seq. Sopatri opus, vti orationes, quas habemus, Antiphontis, Andocidis, Dinarchi, Lycurgi et Ilaei ex Graecia secum adtulit Iohannes Lascaris, vt Aldus refert. [Ex illo Sopatri opere depromptum esse videtur *Iriarto* in cat. codd. gr. Matrit. pag. 197. fragm. in cod. LVIII. nr. 131.]

5. CYRI, sophistae, (nescio an Cyri Theodori Prodromi, qui sub initia saeculi duodecimi post CHRISTVM natum vixit,) *περὶ διαφορᾶς εἰσέσεων*, pag. 456-460. Eidem, dubito, an auctori tribuenda sint *προβλήματα ἡτορικὰ εἰς εἰσέσεις*, siue argumenta controuersiarum vndeseptuaginta, quae sine nomine auctoris ex veteri MS. Frid. Lindenbrogii edidit graece, versionemque suam addidit *Iohannes Huswedelius*. Hamburg. 1612. 8. [conf. cap. seq. h. v.]

6. *Dionysii* Halicarnassæi *τέχνη περὶ τῶν πανηγυρικῶν* pag. 502-507. Eiusdem *περὶ τῶν Θεκυδιδεῖς ἰδιωμάτων* pag. 507-545. et *περὶ συνθέσεως ὀνομάτων* pag. 545-573.

7. Demetrii, Phaleræi, *περὶ ἐρμηνείας, ὃ ἐστὶ περὶ φράσεως*, pag. 545-573.

[P] 8. ALEXANDRI *περὶ τῶν τῆς διανοίας σχημάτων*, et *περὶ τῆς λέξεως σχημάτων*, pag. 582-583. Alexander hic est Numenius siue Numenii, rhetoris, (Adriano imperante clari,) filius, sophista ⁿ⁾, Iulio Rufiniano in limine libri de figuris sententiarum ^{o)}, Suidæ, et scholiastis graecis Hermogenis laudatus. Librum vtrumque Alexandri de figuris sententiae et dictionis latine vertit *Natalis Comes*, cuius interpretatio lucem vidit Venet. 1557. 8. Illam vidisse se negat *Laurentius Normannus*, qui cum noua versione sua et castigationibus vulgauit graece et latine Vpsaliae 1690. 8. addito Phoebeammone atque Minuciano. *Fabr.* Loca quaedam Alexandri, rhetoris, correxit *Henr. Valesius* libr. I. emendationum cap. 25-28. — Quoddam Alexandri opuscul. in quibusdam codd. tribuitur quoque Menandro, eiusque libr. admiscetur. v. quae paullo post sunt adnotata. — In bibl. Laur. Medic. *Florentinae* est opusculum, s. potius quoddam illius compendium in cod. VII. nr. 39. plut. 55. (*Bandin.* catal. codd. gr. II. col. 265.) — *Parisi.* in bibl. publ. inest in codd. MDCLVI. MDCCXLI. cum scholiis,

et

^{m)} De *Sopatro*, Apameensi, sophista et philosopho, quem Constantinus interfecit, et alio *Sopatro*, Apameensi, vel Alexandrino, qui plurimorum librorum epitomas scripsit, v. *Suidam* h. v. t. III. pag. 354. atque ex eo *Eudociam* pag. 382. De priore vide etiam, (obseruante iam Kusterō ad *Suid.*) *Eunapium* in vita Aedesi et *Valesium* ad *Sozomeni* histor. eccles. lib. I. cap. 5. Posterioris epitomen exhibet *Photius* in bibl. cod. CLXI. adde *Fabr.* B. Gr. supra in tom. II. pag. 321. et tom. III. pag. 51. it. tom. IV. pag. 290. sq. ibique

not. tom. V. pag. 566. not. *k.* denique libr. V. 38. 9. vol. IX. vet. ed. pag. 423. vbi alii *Sopatri* (coll. *Suida* I. c.) nominantur. De *Sopatro*, *comico*, v. in vol. II. pag. 492. in notitia comicorum deperditorum. De rhetore nostro conf. infra in elencho rhetor. gr. h. v. *Harl.*

ⁿ⁾ [circ. a. Ch. 172. v. *Saxii* On. I. pag. 320. *Harl.*

^{o)} Pag. 195. in *Ruhnken.* edit. *Rutilii Lupi.* conf. not. *Ruhnken.* pag. 140. et supra in Vol. III. pag. 56. *Harl.*

et in epitomen redactum in cod. MMLXXXVII. — In col. *Heidberg.* quodam Alexander olim fuit cum Menandro, grammatico, Apſine et Minutiano. *Harl.*

9. Scholia *περὶ σχημάτων ῥητορικῶν* pag. 583 - 593. Nomen auctoris nullum Aldus addidit; sed laudatus vir doctissimus *Laurent. Normannus* post Th. Galeum obseruauit, PHOEBAMMONIS esse, sub cuius nomine habuit Io. Sambucus, et exstat in codice bibl. Paris., ut videre est in *Labbei* bibl. noua MSS. pag. 109. atque Msstum euoluit *Cangius* glossar. in *Φόρος*. [Secundum catal. codd. bibl. *Paris.* publ. *Phoebammonis* opusc. de figg. orat. est in codd. MDCCCCLXXXIII. (in quo cod. est quoque *anonymi* opusc. de figuris orationis.) MMDCCCCXVI. (cum fragmento altero libri de statibus.) MMDCCCCXXIX. MMDCCCCLXXVII. et MMMXXXII. (hic cod. in nonnullis dicitur ab editis esse diuersus, cuius ope possit Phoebam. textus locupletari atque emendari.) In eodem cod. est Phoebammonis opusculum *de statibus*, adhuc ineditum: quod incipit ὁ Μινεκιανὸς ἀρίστατο τὴν εἰσὴν. etc. — Est quoque cod. *Mediolani* in bibl. Ambros. — In cod. *Coisliniano* CCCLXXXVII. fol. 153. de artium et disciplinarum inuentoribus (in *Montfaucon* bibl. *Coislin.* pag. 598.) Phoebammon adnumeratur commentatoribus vett. medicorum.] — Pro inedito perperam habet *Carolus Daubuz* lib. pro testimonio Flauii Iosephi de CHRISTO pag. 146. Quae ex Phoebammonem citat Matthaeus Camariota pag. 12. in synopticis praeceptis rhetorices, in hoc libello pag. 98. etiamnum leguntur. Neque forte errauero, si Phoebammonem hunc Athenaeo, Naucratis, quem laudat, longe iuniorem et non diuersum esse duxero ab Phoebammonem, aequali Synesii, qui memoratur in epistola Synesii CXLIII. Christianis adscribendum probe notauit *Thomas Galeus* ad Tiberium, rhetorem pag. 249. certe Paulum Θεῶν ἀπόστολον pag. 114. adpellat, verba eius ex 1. Corinth. X. 10. adferens. Neque Normanno repugnauerim, qui ex nomine, apud Suidam etiam obuius, Aegyptium esse colligit, et fortasse Alexandrinum fuisse suspicatur. [Phoebamm. fuisse aequalem Synesii, pluribus rationibus ductus iudicat *M. Io. Iac. Bosius* in epist. gratulatoria de Phoebammonem, rhetore, eiusque *περὶ σχημάτων ῥητορικῶν* libello, Lipsiae 1738. 4. idem pag. XI. apud *Photium* cod. CCLXXIX. p. 876. ubi noster dicitur κοινοπολίτης, malit legere *Κυνοπολίτην*. Secundum hanc igitur coniecturam Phoebammon ortus est *Cynopoli*, vrbe Aegypti. *Harl.*] Prodiit libellus hic cum Normanni versione et castigationibus, Alexandro, de quo iam dixi, subiunctus. Etiam *de statibus* p) scripsisse Phoebammonem, innuit *Tzetzes* Chiliad. VI. v. 793.

Στάσις τὸν Φοιβάμμου καὶ Μινεκιανὸν δι.

Ex hoc loco, puto, *Vossius* lib. I. Institut. Orator. pag. 177. in epologo doctrinae de statibus inter alios rhetores Phoebammonem quoque memorare. Quin et alii complures partim ante Hermogenem, partim post eum hanc rem sunt persecuti. Istiusmodi sunt *Apſines* uterque, *Aristides*, *Phoebammon*: tum item Io. Doxopater, *Gemistus*, et [P] *anonymus graecus*, rhetorices scriptor, quorum trium necdum in lucem editis commentationibus se usum in rhetoricis suis scribit melioris notae rhetor, *Petrus Iohannes*

p) Quod opusc. superesse in cod. Paris. modo vidimus. *Harl.*

hannes Nunneſius Valentinus, qui feliciter aliquando nobis Hermogenicam artem tradidit, quam factum a magni nominis rhethore, Georgio Trapezuntio.

10. MENANDRI, rhetoris, *περὶ γενεθλίων διηγήσεις* ^{q)} et *διαίσεις τῶν ἐπιδεικτικῶν* siue de diuisione causarum in genere demonstratio pag. 594-641. Altera pars huius libri vindicanda rhetori, Alexandro. Nam ex duobus opusculis, Menandri scilicet et Alexandri vnum librum perperam conflatum esse in editione Aldina, monet *Henricus Valeſius* ad Eusebium pag. 28. idque alibi se demonstraturum vir eruditissimus testatus est ^{r)}. Latine vertit *Natalis Comes*, Venet. 1557. [al. 1558.] 8. Menander ille, non dubito, is ipse fuit Sophista Laodiceus ad Lycum fluuium, cuius commentaria in artem Hermogenis et Minuciani progymnasmata Suidas commemorat. *Fabr.* Menandri autem libellus, comparata, quam ille ipse in primo capite proposuit, encomiorum variorum diuisione, vix integer ad nostram aetatem peruenisse videtur. Sed hodie leguntur ea tantum, quae de laudibus deorum siue hymnis, et de laudibus regionum urbiumque disseruit: quae de encomiis forsan hominum et brutorum commentatus erat, ea interierunt. — Ipse Menander, vt cl. *Heeren* bene docet, fuit Laodicea, in confiniis Cariae et Phygiae sita, ortus, et probabiliter floruit post Libanii tempora posteriore saeculi tertii parte, et sub finem illius saeculi conscripsit librum de encomiis Genethlio, qui, teste Suida, viginti et octo annos natus, ante saeculi quarti initium verisimiliter obiit, dedicatum. — Ex reliquis suis scriptis Menander laudat lib. I. cap. 3. hymnum in Apollinem, et cap. 8. adludere videtur ad H. in Iouem. — Plura v. apud cl. *Heeren*, cuius opera multo emaculatiores notisque eruditius instructus separatim prodit: *Menandri rhetoris commentarius de encomiis*, ex recensione et cum animaduersionibus *A. H. L. Heeren*. Praefixa est commentatio de *Menandri rhetoris vita et scriptis*, simulque *uniuerſe de Graecorum rhetorica*. Göttingae, 1785. 8.

In bibl. publ. *Parif.* sunt quinque *codd.* n. MDCLVI. MDCCXLI. (in quo opusculum in duas partes diuisum, quarum secunda Menandri quoque nomen praeferat, esse dicitur in cat. *codd.* tom. II. pag. 393.) — *cod.* MDCCCLXXIV. et MMCCCCXXIII. in quibus inest lib. de diuisione causarum in genere demonstratio. — In bibl. *Laurent. Medic. Florentinae* est in *cod.* I. plut. 56. Menandri rhetorica: sed *Bandin.* catal. tom. II. col. 289. sq. obseruat, esse varia capp. ex eius rhetorica excerpta, quorum prima verba, vnde codex incipiat, in ed. Aldina non reperiuntur. Primum caput inscribitur *περὶ παραμυθητικῆς* de oratione consolatoria, (in edit. Ald. pag. 629-630. lin. 5.) sequuntur

^{q)} *Valeſ.* emendat. pag. 26. corrigit *πρὸς Γενεθλίον* vel *ἡ Γενεθλίς*, (Sophistae cuiusdam et discipuli Minuciani:) cl. *Heeren* autem *πρὸς Γενεθλίον περὶ τῶν ἐπιδεικτικῶν*. *Harl.*

^{r)} Atque id *Valeſius* ex eo recte sciteque colligit in emendationum libro I. cap. 24. pag. 29. quoniam auctor diuisionem, quam Menander initio libri primi praefixit, haud sequutus aliam viam inſiſtat, et de hymno rursus praecipiat, quasi ni-

hil ante dixisset; tum quia incipiat *ὁ Ἀλέξανδρος φησί.* etc. Idem *Valeſ.* in eodem cap. 24. item, cap. 23. quaedam Menandri loca emendat. Textus autem, ed. Aldinae incredibili vitiorum numero est obſitus, et errorum causas fontesque aperuit cl. *Heeren*. in praefat. ad suam edit. Adde pag. 17. comm. praemissae, vbi V. D. iudicium *Valeſii* et *Fabricii* vberius comprobatur. *Harl.*

tur capp. VIII. quorum primum inferibitur πᾶς χρεὶ χάραν ἐπαινεῖν. (in Ald. edit. pag. 600-611. et in ed. Heeren est sectio secunda pag. 57. sqq.) et incipit: ἐπαινεῖμεν χάρας, ὡς ἀνωτάτω διαλεγέσθαι δεῖ etc. (ex hac una particula, comparata ed. Heeren adparet, magnam varietatem lectionum segetem posse colligi.) Caput nonum in hoc codice διαίρεσις ἐπιδεικτικῶν, diuisio caussarum in genere demonstratiu. Decimum cap. περὶ γενεθλιακῆς, de oratione natalitia. (quae duo capita potius ad auctorem, Alexandrum, referenda videntur.) Denique sequuntur duo capita, quae in ed. Aldina desiderantur, quorum alterum inscriptum est γενεθλιακῆς, alterum Κατατομὴ κανόνος κατὰ τὰς πυθαγορικῆς. Ex his perspicimus, codicem dignum esse, qui excutiat diligentius et conferatur. — In cod. XI. plut. 59. est nr. X. Menandri, (et forsan Alexandri) diuisio caussarum etc. (Bandin. II. col. 500.) Idem liber, (sed partim ab initio mutilus, partim in media oratione et capitum serie confusus, denique in fine plenior,) est in cod. VIII. plut. 81. (Bandin. III. col. 225.) — In cod. II. plut. 55. (Bandin. II. col. 217.) est nr. 26. Menandri cuiusdam ad Glyceram epistola.

Venetis in bibl. Marciana in cod. CCCCXXIX. (catal. codd. gr. pag. 210.) Menandri diuisio caussarum in genere demonstratiua. Oxon. in cod. CXXXI. bibl. Barocc. e Menandri rhetorica cap. I. περὶ λόγου ἐπιβατηρίου. cap. postrem. περὶ προπεμπτικῆς λαλίας, ἢ προπεμπτικῆς λαλιάς.

Neapoli in bibl. regia in cod. LII. Menandri διαίρεσις τῶν ἐπιδεικτικῶν. — Mediolani in bibl. Ambrosiana, cod.

Vindobonae in bibl. caesar. περὶ τῶν ἐπιδεικτικῶν, teste Nesselio, in cat. part. IV. cod. LX. pag. 37. — Bibl. Heidelbergensis quondam etiam Menandri habuerat codd. Harl.

11. Aristidis περὶ πολιτικῆς λόγου pag. 641-663. Eiusd. τεχνῶν ζητηρικῶν περὶ ἀζελῆς λόγου, pag. 663-682.

12. APSINIS τέχνη ῥητορικῆ. pag. 682-726. Eiusd. περὶ τῶν σχηματισμένων προβλημάτων, p. 727-730. add. paullo post, indic. scriptor. in comment. gr. ad Hermog. citat. v. *Apfines*. Plures fuere *Apfines*, Rhetores; [v. *Endoc.* pag. 67.] sed horum auctor librorum fuit *Apfines*, Phoenix Gadareus, Basilici, rhetoris, auditor, imperante Maximino, cui A. C. 238. Gordianus successit, clarus, de quo *Tzetzes* Chiliad. VIII. v. 696.

Ἔστι καὶ πόλις Γάδαροι τῇ τῶν Φοινίκων χώρῃ

ἐξ ἧς Ἀψίνης Γαδαρεύς ὁ ῥήτωρ ἐγγόνει.

Suidas: Ἀψίνης· Γαδαρεύς σοφιστής, σπαρτής, ὡς λόγος, ἐκ Πανός, μαθητεύσας δὲ ἐν Σμύρῃ Ἑρακλείδῃ τῷ Λυκίῳ, ἔτα Βασιλικῷ ἐν Νικομηδείᾳ· ἐσοφίστευεν Ἀθήνῃσι βασιλεύοντος Μαξιμίῃς. ὑπάτικῶς λαβὼν ἀξίωμα. Basilicum hunc laudat Apfines sub initium statim libri ὁ δὲ τοιούτος βασιλικὸς καὶ κῆνος προσέθηκε. Ex hoc Apfines profecisse Hermogenem, scribit Matthaeus Camariota pag. 20. sed iniquiorem eo loco se prodit aduersus Hermogenem, et Apfinem fallō habuit pro antiquiore, quum fuerit Hermogene iunior, et praeceptor Caiani Berytii, Sophistae, Gordiano imperante clari, de quo Suidas in Γαῖανός. Aequalis vero Maioris, Sophistae, de quo Suidas in Μαῖωγ. Hic est Apfines, Phoenix, Philostrati amicus, qui eius memoriam et accurat-

tionem

tionem extremo libri posterioris de Sophistis laudat his verbis: καὶ ὁ Ἀψίνης τε ὁ Φοινίξ, ἐφ' ὅτον πρέβη μνήμης τε καὶ ἀκριβείας, ἐκ ἐμὲ δὲ γράφειν, καὶ γὰρ ἀν' ἀπιστηθεὶν ὡς χαριστάμενος, ἐπειδὴ φιλία μοι πρὸς αὐτὸν ἦν. Legere me memini prodidisse libellum Apſinis, rhetoris, de memoria, interprete Federico Morello, cum eius notis, Paris. 1618. 8. sed libellum ipsum numquam vidi. De aliis *Apſinis* duobus idem Suidas meminit his verbis: Ἀψίνης Ἀθηναῖος ἀξιόλογος σοφιστής, Ὀνασίμης πατὴρ τῶ σοφιστῆ, τῶ πατρὸς Ἀψίνης. Hic posterior Apſines, Apſinis, Atheniensis, nepos, idem mihi videtur, de quo Eunapius in Iuliano, Apſines, Lacedaemonius, δόξαν ἔχων τεχνικῶς τῶς, siue qui artis rhetoricae magistrum cum laude gessit. Suidas enim in Ὀνασίμης testatur, hunc Onasimum, Apſinis parentem, Constantino imperante floruisse, et fuisse Spartiatam. Citatur Apſines ab Ulpiano in Demosthenis Orat. contra Leptinem⁵⁾, et Apſinis τέχνην περὶ προομιῶν καὶ πίσεων laudat Scholiastes Hermogenis pag. 14. *Fibr.* De codicibus pauca addam. *Paris.* in bibl. publica *Apſ.* ars rhetorica in codd. MDCLVI. MDCCXLI. et de figuris, in cod. MDCCCLXXIV. — *Florentiae* in bibl. Medic. cod. XI. plut. 59. nr. 5 et 6. *Apſinis* de prooemiis s. ars rhetorica, et de figuratis quaestionibus. (*Bandin.* cat. codd. gr. II. col. 500.) — *Neapoli* in bibl. regia, cod. LII. ex Apſine περὶ τῆς τῶν κεφαλαίων παρασκευῆς, περὶ προσωποποιήσεως. — *Vindobonae* in bibl. caesar. ars rhetor. teste *Nesselio*, in cat. part. IV. pag. 37. — *Guelpherbyti* cod. ex bibl. Gudiana. — In bibl. quondam *Heidelberg.* Apſ. lib. fuit in codd. — In bibl. *Esorial.* cod. Apſin. de prooemiis, teste *Plünero* in itiner. per Hisp. pag. 157. *Harl.*

13. MINUCIANI siue NICAGORAE περὶ ἐπιχειρημάτων de sedibus argumentorum p. 731-734. Hunc quoque libellum siue τέχνης Minuciani particulam una cum Alexandro et Phoebammonē vertit, et graece ac latine cum calligationibus edidit *Normannus*, Vpsal. 1690. 8. In Commentariis graecis ad Hermogenem passim legas Minucianum ab illo Tarsensi rhetore tacite tangi; Matthaeus vero Camariota eum etiam exscribi ab Hermogene adfirmat. Sed, quomodo, quaeso fieri potuit, ut Nicagorae, Atheniensis Sophistae, filium, Minucianum, vel perstrinxerit vel exscripserit Hermogenes? Nicagoram familiarem suum laudat una cum Apſine in extremo libri posterioris de Sophistis⁶⁾ Philostratus, qui vixit usque ad Philippum imperatorem, ad quem Nicagoras πρεσβευτικόν, Suida [it. Eudocia p. 309.] teste, scripsit. At Hermogenem, Marco Antonino imperante, constat, τέχνην suam composuisse. Itaque aut alius fuerit Minucianus antiquior, aut certe chronologia inconsulta hoc a Camariota et scholiastis Hermogenis fuit adfirmatum. In Minuciani, Atheniensis, τέχνην scripserat *Porphyrius* et *Pancratius*, Sophista; in progymnasmata eiusdem *Menander*, Laodiceus, Suida teste. Τέχνην ipsam Minuciani περὶ σάσεων legit adhuc *Tzetzes* Chil. VI. v. 739. et XII. 570. eoque longe iunior Camariota, atque, ut Normanno videtur, etiam Georgius, Trapezuntius, cuius haec sunt verba V. Rhetoricor. pag. 134. *Nam et veteres omnes*

O 2

rhetores

5) Et cl. *Wolf* in comm. ad illam orationem facius prouocat ad Apſinem. *Harl.*

6) Pag. 628. ubi in not. 3. §. IV. Olearius prouocat ad not. 6. pag. 624. sed ibi agitur de Ni-

costrato, rhetore, M. Antonini temporibus claro, quem igitur confundit Olearius cum Nicagora, ut iam adnotauit *Ruhnken*, in disput. de Longino §. VIII. fin. *Harl.*

rhetores usque ad Isocraticam illam scholam multa de formis dixerunt, et Minucianus, [P] quamuis confuse, multa tamen et praecepta et exempla, partim ab aliis designata, partim sua industria sumta a clarissimis oratoribus subiicit. Himerius apud Photium, laudaturus Rufi, filii sui, cuius obitum dolet, facundiam, ait, eum dixisse *δεινότερον Μινυκιανῶ, σεμνότερον δὲ Νικαγόρου*. Cod. CCXLIII. pag. 596. Ceterum nescio, quo argumento Scheferus notis ad Camariotam pag. 83. hunc Minuciani libellum *περὶ ἐπιχειρημάτων* vel iunioris vel plane alterius alicuius esse adfirmit. In iisdem notis pag. 64. perperam contendit, Minucianum vixisse tempore Galeni, medici: nam *ἐπὶ Γαληνῶ sub Imperatore Galieno* apud Suidam [et Eudociam quoque pag. 301.] legendum esse, certissimum est vel ex eo, quod Nicagoras Minuciani pater interfuit conuiuio, quod in *Πλατωνείois* praeiit Longinus, Galieni temporibus clarus, apud *Euseb.* X. 3. praeparat. Itaque *Γαληνῶ* nomen pro *Γαληνῶ* audacter ibi reponunt viri docti, Simlerus, Reinesius, Ionsius et Küsterus. *Fabr. Codicum* msstor. adhuc faciam mentionem. *Hidelbergae* quondam in bibl. elect. fuisse *Minuc.* codd. patet ex Sylburgii catal. — In bibl. caesarea *Vindoben.* exstat cod. teste *Nesselio* in catal. part. IV. pag. 38. cod. LX. — *Florentiae* in bibl. Laurent. medic. cod. XI. nr. 7. plut. 59. (*Bandini* cat. codd. gr. II. col. 500.) — *Venetis* in bibl. Marciana, cod. CCCCXXIX. (cat. p. 210.) — *Parisi* in codd. MDCLVI. MDCCXLI. et MDCCCLXXIV. bibl. publ. — In bibl. *Escorial.* cod. qui a *Plünero* in itinerar. per Hispan. pag. 138. citatur *Minutiani* in Nicagorae libro de argumentatione. *Harl.*

Indiculus scriptorum ab Alexandro, rhetore, Phoebammone et Minuciano citatorum.

Ad paginas editionis Normanni.

- Aeschines, *Alex.* pag. 4. 16. 18. 36. 39. 40. 52. 56. 58. 60. 65. 80. 82. 86. *Phoebam.* pag. 132. *Minuc.* pag. 148.
- Alexandrinorum *ᾠταξία*, *Phoebam.* pag. 114.
- Apollonii, Molonis, definitio *σχήματος*, *Phoebam.* pag. 89.
- Aristides, (Atticus ille, iustus cognomento,) *Minuc.* pag. 136.
- Athenaei, Naucratarum, definitio *σχήματος*, *Phoebam.* pag. 98.
- Caecilius, Calactites, *Phoebam.* pag. 98.
- Carcinus (*Καρκῖνος*), rhetor. *Alex.* pag. 60.
- Demosthenes, singulis fere paginis.
περὶ γὰρ τῆς πολιτείας πολλάκις λέγων ἀπλῶς καὶ ποικίλως πλάττειν τὸν λόγον ὁ προϊτάτα, *Alex.* pag. 18.
- Euripidis versus. *Alex.* pag. 12. 28. 30. 34. 36. 42. bis.
- Herodotus, *Alex.* pag. 92.
- Homeri versus *Alex.* pag. 4. 26. 38. 46. 66. 68. bis. 76. 86. 88. 94. *Phoebam.* p. 102. 134.
- Hyperides in Demosthenem, *Alex.* pag. 52. de Phryne, id.
- Isocrates, *Alex.* pag. 58. 80. 92. *Phoebam.* pag. 100.
- Menandri, comici, versus decem, *Alex.* pag. 30.
- [P] Oraculum, *Alex.* pag. 36.
- Paulus, ὁ Θεὸς ἀπόστολος, *Phoebam.* pag. 124.

Pericles,

Pericles, *Minuc.* pag. 136.

Poëtae, *Alex.* pag. 70.

Πολιτικός λόγος καὶ συγγραφικός, *Alex.* pag. 12.

Sophocles, *Alex.* pag. 36. *Phoebam.* pag. 134.

Thucydides, *Alex.* pag. 6. 70. 74. 76. 82. 88. *Minuc.* pag. 136. 150. 162.

Xenophon, *Alex.* pag. 60. 70. bis. 78.

Zoili definitio σχήματος, *Phoebam.* pag. 98.

14. Commentaria graeca in Apthonium et Hermog. supra in utroque mihi memorata, quae totum volumen posterius Graecorum Aldi implent, totique operi finem imponunt.

XVII. *Index Scriptorum, in Commentariis graecis ad Hermogenem memoratorum, compositus a me ad paginas editionis Aldinae.*

Scholia in Aphthonium numeris in editione nullis notata sunt, quoniam vero non ultra XXIV. paginas adsurgunt, lector facile illa poterit in Codice suo signare calamo, et a me maioribus numeris romanis significabuntur.

(Accentibus destituti libri veteres, pag. 110. 350. 351.

(Apud Aegyptios ars medica reperta ἐκ τῶν κατὰ μέρες νοσούντων τε καὶ τὰς τῶν νόσων ἰάσεις ἀπογεγραμμένων, 17.

Aeoles, 407.

Aeschines, 20. 27. 87. 108. 128. 133. 212. 213. 244. 264. 300. 303. 304. 310. 352. 373. 399. 401. γραμματικῆς τῇ δημοσίᾳ, 395. an Cherfobleptem Philippo prodiderit, 65. πάθος ἐκ τραγῶδῶν 173. Oenomaus dictus 410.

κατὰ Κτησιφῶντος, 36. 43. 79. 172. 173. 294. 302. 364.

περὶ παραπρεσβείας, 127. 256. 257. 357. 362. seq. 338. ἀπολογία παραπρεσβείας γεγραφῶς, 182. 183. 184.

κατὰ Τιμάρχου, 33. 62. 68. 112. 114. 115. 118. 119. 132. 296. 319. 320. 321. 354. 360. 361. 408.

Δηλιακός, 390. εἰ καὶ νοθεύεται.

Aesopus, pag. VII.

Aesopiae fabulae, et Sybariticae, Phrygiae, Lydiae etc. pag. III. IV.

(Aetoli, λησταί, Thracae, ἀνδροφόνοι, Phaselitae, fycophantae etc. 139. 141. Siculi, ad motus proni, 309. Thessali, ἄπιστοι, 314. etc. Siphnii et Megarenses, εὐκλείας siue bonae famae nullam gerentes curam, 316.

(Agis, Lacedaemonius, ἐργῶ καλῶ ἀπολυστάμενος τὴν διαβολὴν, 100.

(Alcibiades, 28. 65. 92. 138. 141. 156. 164. 179. 186. 245. 251. 254. 257. 258. 262. 289. 290. seq.

Alcman, 400.

Alexander, rex, ἔγραψεν Ἀλέξανδρος, μετὰ τὴν Δαρείου νίκην ὡς ἔυροιεν ἐν τοῖς λογισμοῖς Δαρεῖς πεντήκοντα ταλάντα εἰληφότα Δημοσθένην, 35. 126. Ἀλέξανδρος ὅναρ εἶδεν ὀνείρω μὴ πιστεύειν, 55. 59. 61.

Alexander, rhetor, 365. Numenii, F. eius τέχνη ἑητορική, 14.

Ammonius, ὁ Δαμπεύς, ἐν τῷ περὶ βωμῶν, 407.

Anacreon, 405.

Androtion, Isocratis discipulus Τεχνίτης τῷ λέγειν, 401.

Anonymus in Hermogenis *εἰσαίσεις* commentarius, ἐξ ἀνεπιγράφας, 190. 192. Ἀνωνύμης, 229. 261. 337. 351.

(Antigenides et Salyrus, tibicines, pag. VII.

Antiochus, Sophista, 13.

Antiphontis *δευτερολογία*, pag. XII.

Antisthenis dogma ὅτι ἐκ ἑστίν ἀντιλέγειν, pag. XXII.

Aphthonio quaedam inserta, pag. XVII. σοφιστῆς τοῖς ῥήτορι τιμωρῶν, pag. XVIII. eius μέθοδος siue praecepta progymnasmatum, et μελέται exempla pag. XXIV.

Apfines, 402. Eius τέχνη περὶ προοιμίων καὶ πίστεων, 14. ἐν τῇ περὶ τῶν μεγάλων τῷ λόγῳ τέχνῃ, 297.

Aquila (rhetor), ὁ Ἀκύλας, 56. 62. 72. 79.

(Archidamus, 95. seq. 98. 141. 157. 179. 277. 285.

Archilochus, 404. πρὸς ψόγον δεξιᾶς, pag. XVIII.

Archytæ, Pythagorei, decem praedicamenta, 120.

(In Areopagitico iudicio nullis locus prooemiis, 353. nec miserationi, 413.

(Aristarchus, 34. 130. Moschi F. γραφαῖς ἐπὶ τῷ Νικοδήμῳ Φόνῳ, 190. 192.

[P] Aristides, iustus, pag. VII. 54. 60. 172. Plato fatetur, eum ῥήτορα δίκαιον γενέσθαι, 22.

Aristides (Hadrianensis rhetor) pag. XVII. 19. 414. ἐν τῷ Περικλεῖ, 304. 305. ἐν τῷ

Καλλιζένῳ, 306. 307.

Eius orationes duae de Critia, tyranno, ab Aristogitone caeso, una breuior, altera prolixior, pag. 67. ἐν Λευκτρικοῖς, 318. ὁ πέμπτος τῶν Λευκτρικῶν, ibid.

ἐν τῷ περὶ πολιτικῶν λόγων, 415.

Aristogiton, 34. 394. Orator αὐτοδίδακτος, 16. Τυραννοφόνος, 67. ab Harmodio adiutus, Hippiam interfecit, 235. Aeschinem et Demosthenem arguens φιλιππισμῷ, (ita leg. pro φιλιππικῷ) et μηδισμῷ, 196. Aeschinem et Timarchum ἀξίων κατηγορεῖν, 296.

Aristophanes, grammaticus, infra, Menander.

Aristophanes, comicus, 72. Eius Equites, 92. 93. 245. Εἰρήνη, 390. Νεφέλαι, 391. Πλάτος, 406.

(Aristophon et Cephalus ἀμφισβητῶντες καλῶ βίᾳ, 237. 249. 301.

Aristoteles, Stagiritis, pag. III. XVI. 10. 15. 24. 168. 174. 301. 366.

Eius dictum αἰσχρὸν σιωπᾶν, Ἰσοκράτην δ' ἑᾶν λέγειν, 120.

Categoriae, 120. 361. Ῥητορικαὶ τέχναι, 120. exotericae et acroamaticae lectiones, ibid.

Aristoxenus, 381.

Aspasia, 61. Ἥρα, siue Iuno dicta, 72. Epitaphius sermo eius nomine apud Platonem Menexeno, 392.

Aspasia (Rhetor), 402.

Athanasius (Rhetor), 146.

Ἀττικὸν ὑπερθετικοῖς ἀντὶ συγκριτικῶν κεχρησθαι, 24. Attici 405. gaudent μακρολογία, 30. Atticillae παιτελᾶς ἀποτρέπεται τῷ ἀνομαστοποιεῖν καὶ μόνοις προτάττεισι χρησθαι τοῖς τετραμμέναις ὀνόμασι, 395. Athenis ἀρχοντες ἐξ εὐπατριδῶν, licet Iro

paupere.

pauperiores, Phalaride crudeliores et iniustiores, ibid. Thesmothetae Atheniensium, ὑπὲρ ἱερῶν εὐθύνοντες, 320. κατὰ τὰς Ἀττικὰς νόμους ἔξῃν τοῖς ἀνδράσι τὰς ἐαυτῶν γυναῖκας ἑτέροις ἐκκομίζων, 98. Athenienses νεωτεροποιοί, 133.

Attici Eleos accusantes apud Amphictyones, iniuriarum, 228. 242. De tribubus, ecclesiis et prytaniis Atheniensium vide pag. 199. seq.

(Autocles, ὁ γὰρ ἂν Σόλων μὲν αὐτὸ παρέλιπεν, Αὐτοκλῆς δὲ εὖροιτα, 366.

Bacchylides, lyricus, 393.

[P] Basilicus (rhetor), 311.

Bias, pag. VI.

ἡ κατὰ Κάδμον καὶ Δαναὸν Γραμματικὴ ἐπὶ τε τῶν Τρωϊκῶν ἡσκέτο, καὶ μέχρι τῶν Εὐκλείδου ἀρχάντος μετὰ ταῦτα διέμεινε χρόνων, 17.

(Callixenus, 147. 259.

(Cephalus, vide supra, Aristophon.

(Cecrops διφυῆς, διὰ τὸ πρῶτον συνάγειν ἄνδρας καὶ γυναῖκας, 28.

(Chabrias, Conon, Iphicrates, 318.

(Cleon, 92. 196. 245. 251. 258. 261. 283. 292. 304.

Clisthenes, legislator, 303.

Comici, pag. V. ἡ κωμῳδία, 37. ἔμμετρος ἐρητορικὴ, 386. Κωμικῶν τις, 391. Κωμῳδῶν ὀνομασί, 348. 349.

Corax, rhetoricae inventor, 5. 6. ὁ τεχνουργός, 240. τὸ κατὰ Κόρακα καὶ Τισίαν, 59.

Critias, 66. 67. 332. 390. 415. Antiphonte non deterior, 415.

Critici, 401.

(Cylon, Theagenis, Megarensium tyranni, gener. 151. κυλάνειον ἄλγος, 360.

Cynaegiro vel Callimacho dicendus a patre λόγος ἐπιτάφιος, 300.

(Damo, paedotriba claudus, pag. VI.

(Danaus, supra in Cadmus.

Demades, 138. 356. ἀπὸ τῆς κόπης ἀνίπτοις χερσὶ ἐπὶ τὸ βῆμα πηδήσας, 16.

Demosthenes, rhetor κατ' ἐξοχὴν, pag. XXI. 95. 155. ὁ κορυφαῖος τῶν ἐρητορῶν, pag. II. πολιτικῶν ἀριστες, 378. singulis fere paginis. In genere iudiciali et deliberativo prae-

clarus fuit, minus valuit in panegyrico, siue demonstrativo, 17. μισότεχνος, 363. eius

dictum: εἰδὲς ὁμολογῶν ἀδικεῖν ἔαλω, 91. Δημοσθενικὴ δεινότης καὶ περιστάς, 170.

καὶ βία, 213. καλλίστη καὶ δεινυτάτη ἡ μέθοδος, 256. τίς ἐκ ὁμολογήσας κραι-

τίσας εἰσφέρειν ποιήμασί τε καὶ μέλεσι τὰς Δημοσθενικὰς λόγους; 378. ποιητὴς μά-

λιστα ὁ ἐρητορ, 376.

— Eius Oratio κατ' Αἰσχίνου, 95. 135. 138. 139. 141. 148. 175. 226. 264. 265. 401. 417. 420.

— περὶ τῆς Ἀλοήτης, 401.

— κατὰ Ἀνδροτίωνος, pag. XII. XVIII. 30. 152. 171. 302. 356. 386. 409. 405. 401. ubi

notat, hanc orationem singulari studio a Demosthene fuisse expolitam et κεκαλλω-

πισμένην, quod Androtion Isocratis esset discipulus et τεχνίτης τῷ λέγειν.

— ἡ κατὰ Ἀριστοφάνους, pag. XXV. 102. 390.

[P] — κατὰ Ἀριστοκράτους, 74. 89. 110. 170. 172. 175. 213. 215. 315. 408. 351. 323.

— κατὰ Ἀριστοτέλους, pag. 30.

— περὶ ἀτελείας laudatur, pag. 401.

Demosthe-

Demosthenis Δικανικοί λόγοι, 378.

— πρὸς Βοιωτὸν περὶ προικός, 381.

— περὶ τῆς Διοπείδους λέγων ἢ τῶν Φιλιππικῶν, 211.

— ἐν τῷ περὶ εἰρήνης, 313.

— ἐπιστολῇ περὶ ἀφέσεως, 394.

περὶ τῆς ἰδίας καθόδου, *ibid.*

τῷ δήμῳ τὰς ἐπιστολὰς ἐπιστέλλει, 395.

— ἐν τῷ ἐπιταφίῳ, 22.

— ἐπιτροπικοῖς, 132.

— κατὰ Κόνωνος, αἰκίας, 134. 135. 142. 220.

— πρὸς Λεπτίνην, pag. XV. 28. 33. 43. 72. 74. 89. 171. 218. 294. 304. 307. 310. 315. 385. 395. 398. Vide et pag. 260. seq. et 402. vbi videbis, ab Aspasio et Apfine indignum habitum Demosthenem, vt τραχύτητός τε καὶ σφοδρότης αἰμοῖρον.

— ὑπὲρ Μεγαλοπολιτῶν, 318. 413. 401. 351.

— κατὰ Μειδίου, pag. XIV. 43. 64. 75. 78. 88. 170. 172. bis. 176. 201. 202. 203. 207. 208. 218. 219. 220. 221. 223. 225. 226. 228. 232. 233. 360. 398. 401. 405. 322. 325.

— πρὸς Νικόστρατον, 406.

— Ὀλυνθιακοὶ λόγοι, pag. XIV. XXII. 308. 309. 311. 313. 315. 316. 352. 386.

— περὶ παραπρεσβείας, 29. 33. 79. 110. 127. 144. 148. 154. 163. 166. 169. 170. 171. 174. 175. 357. 364. 384.

— πρὸς Πανταίνετον, 115.

— περὶ Σεφάνου, pag. XV. XVII. 18. 28. 36. 43. 44. 64. 72. 74. 75. 79. 89. 102. 118. 128. 141. 170. 175. 182. 205. 212. 213. 217. 250. 264. 298. 302. 304. 310. 315. 316. 379. 392. 396. 399. 416.

δικανικώτατος τῶν λόγων, 74.

— κατὰ Στεφάνου ψευδομαρτυριῶν, 127.

— συμβουλευτικοῖς, 309.

— κατὰ Τιμοκράτους, pag. 28. 175. 216. 303. 361. 416. seq.

— ἐν Φιλιππικοῖς, 45. 142. 210. 297. 309. 312. 313. 379. 385. 386. 411.

συμβουλευτικοί, εἰ χρηὴ ἀμφικτύονα Φίλιππον ποιῆσαι, pag. 74.

— ὑπὲρ Φορμίωνος, 115. 399.

[P] — κατὰ Φρύνωνος, προαγωγείας, 245. 264.

Οἱ Διαλεκτικοί, 16. 83. 168. 368. ἀποδείξεις ἐν τε γεωμετρίᾳ καὶ διαλεκτικῇ καὶ ῥητορικῇ, 308.

Δίκτυς ἐν τοῖς ἑφημέρισι, 17.

Diodori definitio rhetoricae, pag. III.

Διθυραμβοποιοί, 391.

Timocrates, a Diodoro κατηγορούμενος, 303.

Dinarchus, κρείθινος Demosthenes, 415.

Diogenis, cynici, dicta, pag. VI.

(Dion pro quolibet homine, 366.

Dionysius (Halicarnass.) 16. 73. 377. 387. 393. 402. ἐν τῷ περὶ μιμήσεως, 378. 379. 411.

ἐν πρώτῳ χαρακτηριστῶν, 378. 412. ἐν τῷ περὶ συνθέσεως ὀνομάτων, 378 et 383. 387.

Dionysius

Dionysius, ὁ τὴν περιήγησιν γράψας, 379.

Dores, pag. III.

Draco, legislator, 303.

Δράματα καταδῆναι, ἔθος ἐν τοῖς Διονυσίοις, 245. δραματικά τε καὶ ποιητικά, 415.

Empedocles Agigentinus Pythagorae discip. ὁ κωλυσανέμας, 381.

(Epaminondas, pag. VII.

Epicurus, 387. λαχὼν δαδσχεῖν, δοκιμάζεται, 300. Epicurus ἐν τῷ περὶ Ῥητορικῆς, 377.

Eriphanii (rhetoris) commentarius in Hermogenem, 192.

Ἐπὶ τῶν χρέων Εὐαγόρῃς τῷ σοφιστῇ Ἀθήνησιν ἐπισφραγεῖς ἄλογος σοφιστῆς, ὃς καὶ τινὰ ὁμίλον μαθητῶν ἐπήγετο, Φλυαρίαν μὲν σάσεις ἀποκαλῶν, 16.

(Euclides, ἀρχαῖν Athenis, supra Cadmus.

Euclemon λόγον ἔγραψε κατὰ Ἀνδροτίωνος ὡς ἀδικηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, 356.

Euripides, pag. IV. 371. 376. 391. ἐν Ἑκάβῃ, pag. XX. ἐν Ὁρέτῃ, 404. οἱ ἐξηγηταὶ τὸν Ὁρέτην Εὐριπίδῃ ἐξηγέμενοι, 3.

Euthias, Phrynes accusator, 45.

(Euxitheus et Herodes, 126.

ὁ Γεωμέτρης, (nomen proprium rhetoris, cuius etiam apud Camariotam mentio,) p. XV.

XIX. XXI.

Gorgias, 378. 396. 401. 412. Tifiae discipulus, pag. 6. Eius λόγοι λαμπάδες. Rhetoricam Athenas adtulit, ibid. Poli praeceptor, infra, Polus.

Isocrates γοργιάζων, 401.

ὁ Θεολόγος Γρηγόριος (Nazianzenus) 364. 390. 399. 401. 416. 417.

ἐν τῷ ἐπιταφίῳ εἰς τὸν μέγαν Βασίλειον, 394. ἐν τῷ συντακτικῷ, 401.

Harpocraton, 216. 367.

Hegemon, orator αὐτοδίδακτος, 16.

Hephaestion, 381. 387.

Hermagoras (rhetor), 25. 87.

De Hermogene vide pag. 13. 62. ὁ τεχνογράφος, 14. ὁ τεχνικός, 15. etc. πάννυ ἀκριβῶς, 340. καλῶς, 343. σκοπεῖ τῷ τεχνικῷ τὴν ἀκριβείαν, 101. 334. 343. τῷ Ἑρμογένει περὶ πολιτικῷ λόγῳ εἰς ὁ σκοπός, 16. ἔ μόνον τὸ τῶν σάσεων βιβλίον διαίρεσιν ὠνόμασεν, ἀλλ' ἤδη καὶ τὸ τῶν εὐρέσεων, 262. σύγγραμμά ἐστιν Ἑρμογένους περὶ προοιμίας, ὃ εὔρηται μὲν ἐν ταῖς ἀναγραφαῖς, ἔ φέρεται δέ. 176.

Partes siue capita τέχνης Hermogenianae subinde citantur, vt ἐν τῷ περὶ τῶν πραγμάτων λόγῳ, 178. ἐν τῷ περὶ τῶν κεφαλαίων λόγῳ, 179. ἐν τέχνῃ τῇ πραγματικῇ, 201. ἐν τῷ περὶ ἰδεῶν, 74. 76. ἐν προγυμνάσμασιν, 63. ἐν προοιμίῳ τῆς τέχνης, 280. ἐν μεθόδῳ, 293. ἐν διαμέρει τῶν κεφαλαίων, ibid. ἐν διαμέρει τῶν σάσεων, 297. ἐντυχὼν τῷ ἐννάτῳ (κεφαλαίῳ) τῷ τρίτῳ τόμῳ τῷ παρόντος βιβλίου (περὶ εὐρέσεων) 356. ἐν τῷ τέλει τῷ δευτέρῳ βιβλίῳ. 401. ita 358. 359. 364. 370. περὶ μὲν προδιηγέσεως ἐν ἑξ τόμοις διαλαβὼν, περὶ δὲ διηγέσεως ἐν ἑνὶ, 359. ἐν τῇ περὶ τῶν σάσεων πραγματείᾳ, 376. ἐν τῇ διαμέρει τῶν σάσεων, 345. ἐν τῷ περὶ τῶν σάσεων λόγῳ, 359. 362. ἐν τῷ περὶ περιόδου τεχνολογήσεται, 364. εὔρηται Φησι παρ' ἐμῷ ἐν τῇ μελέτῃ, 376. ἔ περὶ Πλατωνικῆς ἢ Δημοσθενικῆς ἰδέας γέγραπται τὸ σύγγραμμα, ἀλλὰ περὶ καθολικῆς ἰδέας, ibid. ἐν τῷ περὶ σεμνό-

- της, 387. 404. ἐν εἰκοτῷ δευτέρῳ κεφαλαίῳ τῆ περὶ μεθόδου δεινότητος, 388. ἐν ταῖς εὐρέσεσι εἴρηκε, 389. ἐν τοῖς περὶ εὐρέσεως, 416. ἐν τῷ περὶ ῥητῆς καὶ διανοίας λόγῳ, 341. ἐν τῷ περὶ τραχύτητος, 396. ἐν τῷ περὶ εὐκρινείας λόγῳ, 393. ἐν τῷ περὶ σχημάτων γοργότητος, 399. ἐν τῷ περὶ σχημάτων καθαρότητος, 400. ἐν τῷ περὶ λέξεως καθαρότητος, 401. ἐν τῷ περὶ τῆς ὑπερβολῆς, 402. ἐν τῷ περὶ γλυκύτητος καὶ ἀφελείας λόγῳ, 403. περὶ δεινότητος, 404. ἐν τῷ περὶ μεθόδου γοργότητος, 406. 407.
- πολλῷ Μινικιανῷ σαφέστερον διδάσκει, 53. εὐδιαρετώτερόν πως καὶ ἀκριβέστερον, 54. βέλτιον, 83. falli, qui librum alii Hermogeni tribuunt, 13.
- τὸς περὶ Ἑρμαγόραν ἐλέγχει, 87.
- αἱ συνηγορῶντες Ἑρμογένει, 179. τινὲς δὲ ἐξηγήσαντο, 49. πταῖσμα ἀντιγράφων, 351. τὸν τεχνικὸν ἄξιον θαυμάσαι, 336.
- τινὲς δὲ μέμφονται τὸν Τεχνικόν, 52. 107. 134. 149. ὥς τινες φιλονεικῶσι, 57. ἐπισημαίνοντάς τινες τῷ χωρίῳ, ὡς ἐκ ὁρῶς ἔχοντι, 74. 173. ἐπ' αὐτῷ ἀκριβῶς, 191. ἀκρίως, 177. μάτην, ἐκ ἀκριβῶς, 140. 347. ἐπταίσειν ὁ τεχνικὸς τῷτο εἰπών, 154. ὁ μέντοι Ἑρμογένης ἀγνήσας τῷτο, 158. ἔλαθε δὲ, φασί τινες, ἐαυτὸν ὁ τεχνικὸς ἐλέγξας, 123. 234. ἐπιπλήξειε τις τῷ Ἑρμογένει, 91. ἐσφαλται ἐν ταῦθα ὁ τεχνικὸς, 97. δοκεῖ μὲν γνωσιμαχεῖν διὰ τῆς λέξεως, δῆλον ὡς σφόδρα πρὸς φιλονεικίαν ἀπέβλεψεν, 180. Confer infra, Minucianus.
- Herodotus, pag. V. 62. 385. 386. 390. 396. 406. μύθοις vsus, pag. IV.
- Hesiodus, 379. Θεογονία, 389. seq. Versus ὅχνη ἐπ' ὅχνη γηράσκει etc. 406.
- Homerus, pag. I. V. XV. XVIII. XX. pag. 4. 21. 185. 310. 313. 358. 373. 574. 375. 378. 379. 385. 394. 409. 410. 414.
- Vtitur vocibus Atticis, Doricis etc. 407.
- Ad laudem δεξιῶς, non ad vituperationem, pag. XVIII. Ποῦτα κατ' ἐξέχιν, p. XXI.
- Homeri oratores, Nestor, Palamedes, Vlysses, 17.
- Ὀμηρικὴ Ἀθηνᾶ, 17. Ὀμηρικὸς Ὀδυσσεύς, 377.
- Κακῶν Ἰλιάδα τὴν πόλιν ἐλευθερώσαντες, 215.
- Iliad. α. versf. 173. seq. pag. 402. versf. 459. seq. p. 369. γ. versf. 23. et λ. versf. 557. p. 406. γ. versf. 33. pag. 362. υ. versf. 250. pag. 52. χ. versf. 107. pag. 391.
- παραχωρεῖσι Ὀμήρῳ πάντες, ὅσοι τὰς λογικὰς μετῆλθον τέχνας, αἵτε ἐξ αὐτῆς τὰς ἀρχὰς ἐληφότες καὶ τὰ σπέρματα τῶν ὑποθέσεων, 398.
- Hyperides, 174. 295. 296. Aeschinem et Demosthenem παραπρεσβείας κατηγορῶν, 127. 184. Δηλιακῶ, 183. 389. 390. ἐν τῷ ὑπὲρ Φρυγῆς τῆς ἐταίρας, 45. 169.
- Ἰάλεμος, εἶδος θρήνη, 410.
- Iamblichus ἐν τῷ περὶ κρίσεως ἀρίστου λόγῳ, 378. ἐν τῷ περὶ τῆς Πυθαγορείου αἰρέσεως, 383.
- Ἰαμβοφάγος pro conviciatore, 395.
- Isoocrates, pag. VI. ter et pag. 40. 140. 285. 378. 381. 387. 396. 410. μέλει αὐτῷ διαφερόντως τῆ κάλλους, 403. ἔπρος ἀγῶνα, ἀλλὰ πρὸς ἐπίδειξιν (P) γράφων λόγῳ καὶ ἀντισοφιστεύων Λυσία καὶ Γοργιάζων, 401. συμβουλευτικὸν εἶδος λόγῳ διαπλέκων πανηγυρίζει πανταχῶς, Ἀττικῶν ἀνδραγαθημάτων μῆμη, 74. apud Isocratem et Demosthenem multi iambici et choriambici versus, 386.

- ἐν τῷ Βασίλειδι, pag. XVII. πρὸς Δημόνικον, 385. ἐν τῇ Ἑλένη, pag. XVII.
 Εὐαγόρα, pag. XVII. et pag. 21. 23. ἐν τῷ Πανηγυρικῷ, pag. XVII. et pag. 18. 75.
 πρῶτος νεώτερον ἔγραψε ἐγκώμιον, 413.
 ἐν ταῖς παλαιότησεσι, 75. ἐν τῷ Πλαταϊκῷ, 154. 155. κατὰ σοφιστῶν, 379.
 ἐν τῇ τέχνῃ, 297. 385. seq.
 (Lacedaemoniū βραχυλογία gaudent, 30. peregrinis iniquiores, 27. reges eorum He-
 raclidae, 30.
 Leges variae, pag. XXIV. 65. 84. 85. 89. 93. 98. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108.
 109. 112. 115. 117. 118. 119. 132. 133. 136. 172. 188. 191. 194. 197. 237. 239. 241. 253. 270.
 274. 275. 292. 295. 296. 297. 300. 301. 302. 307. 319. 321. 322. 332. 333. 334. 342. 345. 348.
 349. Ψήφισμα, 339.
 Lex εὖρημα καὶ δῶρον Θεῶν, δόγμα δὲ ἀνθρώπων σοφῶν, 390. Aeschinis dictum ἐκ
 γὰρ τῆ τινος ἀμαρτάνειν, τὲς νόμους ἔθεσθε, 87. Legibus non scriptis multae gen-
 tes vltae, 7. 31. Locrensiū lex ἐν βρόχῳ τὸν τραχήλον ἔχοντα νομοθετεῖν, 28.
 Λύσις νόμος, 99. etc. ῥητὸν et διάνοια, 252. 256. 1q. 330. 1q. νομοθέτε γνῶμην ψηλα-
 φᾶσθαι, 246. 259. 296. etc.
 Leo, rhetor. 110.
 (Ἡ τῆ λόγος τέχνη (Logica) 87.
 Lollianus, 25. 271. eius τέχνη περὶ ἀφορισμῶν ῥητορικῶν, 14.
 Longinus, 387. ὁ Φιλολόγος ἐν ῥητορικῇ τέχνῃ, 380.
 Lucianus, ἐν τῷ κατάπλῳ, pag. XX.
 Lyfias, 358. 378. 379. κατὰ Διογέτητος, 381. 411. πρὸς Μικρίνην, 165. ἐν τῷ ὑπὲρ Νικο-
 μάχης διώκων Ἐκφαντίδην καὶ Διοφάνην, 130. ἐν ταῖς παρασκευαῖς, 142. κατὰ
 Νηίς, προδοσίας, 416.
 Isocrates ἀντισοφιστεῖν Λυσίαν, 401. Lyfias ἐρωτικός, apud Platonem, 406.
 Maior, (Μαῖωρ) rhetor νέος, 130.
 Menander (comicus) pag. VI. et pag. 37. 405. ὁ κάλλιψα τὸν βίον μιμησάμενος, 38. 39.
 Aristophanis, grammatici, de eo dictum, ὦ Μένανδρε καὶ βίε, πότερος ἂν ὑμῶν πό-
 τερον ἀπεμιμήσατο, 38.
 ἐν Γεωργίῳ, 404. ἐν Περιουσίᾳ (ita leg. pro Περιουσίᾳ) 391.
 Metrophanes (rhetor) 78. 121. 137. 224. 276. 290. 322. Ἑρμογένους ἐξηγητῆς, 338.
 (Miltiades, 300. 304.
 Minucianus, 15. 53. 54. 70. ter. 71. 72. 76. 78. 79. 83. 93. 94. 95. 99. 109. 120. 121. 152. 173.
 177. 178. 179. 180. 196. 197. 202. 204. 224. 243. 288 seq. 291. 301. ἐν τῇ αὐτῇ τέχνῃ,
 94. τὸ περὶ σάσεων, τέχνην ἐπεγράψατο ῥητορικὴν, 287. Μινεκιανὸς καὶ οἱ ἄλλοι
 τεχνικοὶ, 126. 270. ὅλως δὲ τῷ τῷ τέθεικεν Ἑρμογένους πρὸς Μινεκιανὸν ἐπιστάμενος
 48. πολλὴ ἀμφισβήτησις γέγονε Μινεκιανῷ καὶ Ἑρμογένει, 200. εἰς Μινεκιανὸν ἀνίτ-
 τεταί, 26. 71. 77. 287. τῷ εἰς Μινεκιανὸν ἀπτείνεται, 27. 31. πρὸς Μινεκιανὸν
 φιλονείκως ἴσταται, 49. 99. 177. 179. 180. 181. ἐπελάβοντό τινες τῆ τέχνης, ὡς Μι-
 νεκιανῷ συντρέχοντος, 53. μάτην ἐρεσχελεῖ πρὸς Μινεκιανὸν ἐπιστάμενος, 71. (At
 Minucianus Hermogene longe fuit iunior, ut supra notavi.)
 Neocles (rhetor) 362. 365.
 (Nicias, 141. 186. 261.

(Nicodemus, 34. 130. 190. Vide supra, Aristarchus.

Nicolaus, Sophista, pag. XXIII. XXIV.

Oppianus, 379.

(Olympias, 363. eius dictum, pag. VI.

Oracula, 90. III. 195. 238. 360. ambigua, 110. 292. λογίας ὁ Θεός, 116. ὁ ἐν Μιλήτῳ Θεός, 377. τὸν Πυθιον ψεύδεσθαι καὶ τῇ κοινῇ φύσει τῶν πραγμάτων εὐρίσκεται ἕνα· τίν, ἐδέποτε γὰρ Θεός ψεύδεται, 61. sed πρόμαντιν Πυθίαν ψεύδεσθαι εἰ Φιλιππίζην dixit Demosthenes, 62.

Οἱ παλαιοί, pag. 1. 7. 14. 127. 171. 175. 183. 352. 394. 408. τῶν σοφιστῶν, 13. ῥήτορες, 413. οἱ παλαιότεροι, 353. 379. παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, 184. 353. 372. 373. Δημοσθένες καὶ τοῖς πολλοῖς τῶν ἀρχαίων, 299.

Pantaleon, medicus, 110.

Paulus (rhetor) vide infra, Polus.

(Pausanias, 237. Μηδισμῷ κρινόμενος, 167. seq. 177.

Pericles, pag. XIV. XVI. 34. 35. 47. 61. 75. 127. 129. 137. 143. 145. 146. 151. 156. 162. 165. 167. 355. 360. 375. 383. Olympius, 72. 356. δημοτικώτατος τῶν πολιτῶν, 139. ὁ συνέσει ἀπάντων Ἑλλήνων διαφέρων, 304.

Phalaridis crudelitas, pag. XVI. prouerbiū Φαλάριδος ἀδικώτερος καὶ ὠμότερος, 30.

Philippi, regis, epistola (apud Demosthenem περὶ σεφάν8) 213.

[¶] (Philocrates, 34. 401. Philocrates et Phrynon ἐν ταῖς ἰσορίαις κεκωμασμένοι, 36.

Philostratus, ἐν τοῖς βίοις τῶν σοφιστῶν, 13.

(Phrynon, 34. 36. 49. 138. 245. 264. 401. supra Philocrates.

Pindarus, pag. V. 377. 391.

(Pisistratus, 143. 357.

Pittacus, Mytilenæus, pag. VI.

Plato, pag. VI. bis. XVII. pag. 3. bis, 9. 19. 21. 22. 40. 45. 164. 378. 389. 407. 414. 416.

Apologia Socratis, 16. 128. 174. Conuiuium, 72. 396. Crito, 211. Euthyphron, 305.

Gorgias, pag. III. 6. 10. 16. 17. Plato πραγματείαις ἰδίαις κατὰ τῆς ῥητορικῆς ποιησάμενος, 15. 18. Phaedo, 10. Phaedrus, 16. 120. 169. 173. (vbi male πλεονα pro Πλάτωνα,) 174. ἐν τοῖς περὶ Ἐρωτος λόγοις, 391. 400. Πλατωνικὴ ἰδέα καὶ Δημοσθενικὴ, 376. 383. Πλατωνικὴ τε καὶ Δημοσθενικὴ φράσις, 377. in ciuili dictione praeferat Platone Demosthenes, 378.

Plato, comicus, 377.

Plutarchus, ἐν τοῖς παραλλήλοις, pag. V.

Poëtarum fabulae, pag. IV.

Polemo, 45.

Polus, Gorgiae, rhetoris, discipulus, ἐν τῇ τέχνῃ, 18. Πῶλος (ita leg. pro Παῦλος,) καὶ Γοργίας σφόδρα κάλλος πεφροντικότες, παντοδαπῶν παρυσίων πληρεῖς τῆς λόγου, 401.

Porphyrius, 15. 25. 108. 217. ὁ φιλόσοφος, 385. ἐν τῇ εἰσαγωγῇ, pag. XVI. Ex eius commentario in Hermogenem, 162.

Priapea siue Ἰθυφαλλικά, 392.

Pythagoreorum, αὐτὸς ἔφα, 392.

Rhetores,

- Rhetores, 109. 122. 168. οἱ δὲ καὶ 7. 415. παρὰ πᾶσι τοῖς ἀρχαίοις ῥήτορι, 12. Rhetoresne ἡγεμόνες, αὐ οἱ στρατηγοί, 238. perfecti rhetores et satietatem et supinitatem effugiunt, 240. ῥητορικὸς συλλογισμὸς, 209. 344. Vide τεχνολογῆται.
- (Σανίων, ὁ τὸς τραγικὸς χορὸς διδάσκων, 381. 384.
- ὁ Σαρδέων (rhetor, Camariotae etiam memoratus) pag. XXIII.
- Simonides, 410. in eum Epigramma, ibid.
- Socrates, pag. VI. 54. 55. 60. 61. 64. 174. δημοτικώτατος τῶν πολιτικῶν, 139.
- [P] Solon, 20. 306. Legislator, 172. 303. ἀξίως τῶν τῷ Σόλωνος νόμων τετραμμένος, pag. VII. Eius dictum, οἷος ὁ βίος τοιοῦτος καὶ ὁ λόγος, τοιαῦτα καὶ πράξεις, 33.
- (οἱ σοφιστεύσαντες, οἱ διδασκαλείων ῥητορικῶν προσάντες, 415.
- Sophocles, 377. ἐν Οἰδίποδι, 389.
- Σωτᾶδεια, 393.
- Stoicorum Crocodilites, 66. 59.
- Syrianus a Sopatro citatur, 127. 200. 210.
- οἱ τεχνολογῆται, 64. 131. 177. 181. 200. 251. 291. 380. οἱ τεχνικοί, 148. 184. 241. 276. οἱ πρὸ Ἑρμογένους τεχνικοί πλὴν Μινθικιανῶ, 94. χρεῶμα τῶν τεχνικῶν, 156. ἀκριβέστερον τεχνολογητέον, 117. 114. etc. τινὲς τῶν ἐπιγραφασμένων τέχνην ῥητορικὴν, 286. Vide supra rhetores.
- Terpander, 20.
- Theano, Pythagorica, pag. VI.
- [Themistocles, 71. 72. 152. 172. 237. 300. 304. 354. 350. Eius λέξεις λαμπραί, 220. τὸ πρῶτον συνέζηκεν ἀσωτία, σοφία τὸ τελευταῖον πάντας παρήλαθεν, 289.
- Theocritus, 391. ἐν Βακχικοῖς, 405.
- Theophrasti τεχνὴ ῥητορικὴ περὶ ἐνθυμημάτων, 14.
- ἡ θεία γραφή, 390.
- Thucydides, pag. VII. 21. 24. 25. 27. 34. 35. 39. 43. 44. 62. 75. 79. 80. 133. 141. 152. 259. 267. 314. 315. 374. 391. 393. 416. συγγραφεὺς κατ' ἐξοχὴν, pag. XXI. ἐν τῇ τρίτῃ ἱστορίᾳ, 23. ἐπιτάφιος, pag. XX. 21. 23. 416. δημηγορίαί, 405. ἐν δημηγορίαις δεινύτατος, 309. ἐν τῇ Κερκυραίων δημηγορίᾳ 305. 308. ἐν τῷ προοίμῳ τῆς Κερκυραίων δημηγορίας, 316. ἐν τῇ δημηγορίᾳ Κλέωνος καὶ Διοδότου, 283. ἐν τῇ Κορινθίων δημηγορίᾳ, 303. 306. 307. πρὸς Λακεδαιμονίους, 312. ἐν τῇ Περικλέους δημηγορίᾳ, 265. 318. ἐν Περικλεῖ λέγων, 312.
- Tiberius (rhetor) 385. 399. 401.
- Timocrates, 28.
- Timotheus, musicus, 20.
- Tisias, 8. Coracis discipulus, 6. praeceptor Gorgiae, ibid. τὸ κατὰ Κόρακα καὶ Τισίαν, 59.
- Τραγικοί, 391. Τραγῶδαι, pag. V.
- Ulpianus (rhetor) 399.
- [P] (Xanthippus, 300.
- Xenophon, 363. ἐν ταῖς παιδείαις, 378. ἐν τῇ πρώτῃ ἱστορίᾳ τῆς Κύρου παιδείας, 405. ἐν πέμπτῳ, 409.
- Zeno (rhetor) 362.

XVIII. Vir saepe iam laudatus mihi THOMAS GALEVS fingulare volumen graece et Latine sub *Rhetorum selectorum* nomine emisit Oxoniae e theatro Scheldoniano, 1676. 8. [rec. Lipsiae 1773. 8. cur. I. F. Fischeri,] in quo continentur, praeter 1. *Demetrii Phaleri* librum de elocutione, de quo supra dixi;

2. **TIBERIVS**, rhetor, de schematibus *Demosthenis*, περὶ τῶν παρὰ Δημοσθένους σχημάτων, pag. 178-197. Videtur hic esse Tiberius, quem philosophum ac sophistam Suidas vocat, testaturque, scripsisse περὶ ἰδεῶν λόγος de formis siue generibus orationis libros tres. περὶ παρασκευῆς de adparatu ad dicendum. περὶ μεταποιήσεως de variatione siue commutata ratione dicendi. περὶ ἰσορίας de historia. περὶ λόγος τάξεως καὶ συνθέσεως. De dispositione et compositione orationis. περὶ διαιρέσεως λόγος de diuisione orationis. περὶ μεταβολῆς λόγος πολιτικῆς. De ciuili orationis variatione. περὶ λόγων ἐπιδεικτικῶν. De demonstratiuis orationibus. περὶ προοιμιῶν καὶ προοιμίων. De praefationibus et proemiis. περὶ ἐπιχειρημάτων. De argumentis. περὶ Δημοσθένους καὶ Ξενοφώντος. De Demosthene et Xenophonte. περὶ Ἡροδότου καὶ Θουκυδίδος. De Herodoto et Thucydide. Laudat hunc Tiberium etiam de schematibus differens commentator Hermogenis tribus in locis, et Matthaeus Camariota pag. 12. compendii rhetoricae, vbi definitionem σχήματος e Tiberio adducit, e quo ipso patet, pro τὸ μὲν κατὰ φύσιν apud Camariotam esse legendum μὴ κατὰ φύσιν. Ex Aristide quaedam, nomine eius dissimulato, hausisse Tiberium, obseruat Normannus notis ad lib. de ciuili dictione pag. 466. Diuersas igitur atque iunior fuerit Tiberius iste a Tiberio, rhetore, Theodoreo siue Theodori, Gadareni, discipulo, cuius mentio apud Senecam suatoria 3. Fuit et *Tiberius* Victor Minervius, qui CPoli primum, dein Romae, denique Burdigalae rhetoricam docuit, teste *Ansonio* in Professoribus Burdigalensibus, pag. 145. edit. Iacobi Tollii. Alius *Tiberius* Illus, cuius epigrammata graeca in Anthologia pag. 62. 63. 64. edit. Wechel. et Tiberius, medicus, cuius fragmenta obuia sunt in Hippiatricis graecis pag. 20. 27. 72. 96. 101. 137. etc. — *Tiberii*, rhetoris, libellum de figuris Demosthenis edere voluit Allatius; sed numquam lucem vidit eius editio, Labbeo licet memorata; sed, vt ipse testatur, [P] non visa. Primus itaque doctissimus Galeus e MS. codice protulit, et versione donauit castigationesque addidit. *Fabr.* Codd. opusc. de schemat. Demosth. sunt *Venetis* in bibl. Marciana cod. LXXXI. (catal. pag. 56.) — *Parisi.* in cod. MMDCCLXXXVIII. bibl. publ. — *Oxon.* in cod. MMCCCLXXXIII. bibl. Bodieianae, in quo etiam est opusc. anonymi de rhetorica. — Vitrumque opusc. *Londini* inter codd. Thomae Galei, in cat. codd. Britann. et Hibern. vol. II. nr. MMMMMDCCLXX. pag. 189. *Hart.*

3. **ANONYMI** περὶ ῥητορικῆς, *Compendium rhetoricae*, pag. 198-213. itidem e MS. codice, in quo iunctus Tiberio erat, a Galeo primum editum et versione notisque breuibz illustratum.

4. *Seueri*, Alexandrini, Ethopoeiae, auctiores, quam Allatius vulgauerat e MS. exhibitae et noua versione donatae, vt dixi supra cap. 30. §. II.

XIX. **MATTHAEI CAMARIOTAE** nomine *David Hoeschelius*, cui tot alia praeclara monumenta hae litterae debent, graece publici iuris fecit συνοπτικὴν παράβασιν τῆς ῥητορικῆς

Ῥητορικὴς, siue *Compendium Rhetoricae*, Augustae Vindel. 1597. [a. 1595. citatur in bibl. Pinell. III. pag. 15. et alibi.] 4. Fortasse coniectura de auctore fefellit Maximum Margunium, episcop. Cytherensem, a quo id Hoeschelius accepit; nam in codice Vossiano bibl. Leidenfis nullum exstat auctoris nomen: et diuersam ab edito occurrere in codice caesareo, quem pag. 182. memorauerat, testatur *Lambecius* VII. pag. 406. Diuersa etiam, eodem Camariota auctore, est synopsis Hermogenis adhuc inedita, quae incipit: Ῥητορικὴ ἐστὶ δὲ *vaporis τεχνικὴ* etc. Epitomen etiam MS. progymnasmatum memorat *Labbeus* pag. 109. bibl. nou. MSS. et *Allatius* de Georgiis pag. 383. vbi notat, per errorem quandoque vocari *Georgium Camariotam* ^{u)}: Sed illam ab Hoeschelio graece vulgatam synopsis cum latina versione sua et notis recudi fecit *Io. Scheferus* Hamb. 1675. 8. in lectionum academiarum libro, quo animaduersiones in Miltiadem Nepotis, epistolas Plinii, Curtium, Ciceronem de Legibus, Apocolocyntosin Senecae et fragmentum Petronii Tragurianum continentur. Huius libri exempla quaedam quum adhuc haerent apud bibliopolam, nouus titulus praefixus est, *Scheferi Miscellanea*, Vpsal. 1697. 8. Fuit *Camariota* ille patria Thesalonicensis, professus philosophiam CPoli postremis Palaeologorum temporibus, circ. a. 1450. praeceptor Georgii Scholarii, et variis scriptis, etiam expositione in Synesii epistolas clarus. Vide *Allatium* de Georgiis p. 399. Obiit paulo post excisam a Turcis CPolin. *Fabr.* Eadem fere repetiit, quibusdam latius expositis, Fabricius in praefat. ad *Matthaei Camariotae orationes II. in Pluthonem de fato*, quas ex bibl. publ. Lugduno-Batava primum edidit et latine vertit *Herm. Sam. Reimarus* Lugd. Bat. 1721. 8. Camariota ille scripsit quoque *encomium in tres hierarchas*, Basilium, Nazianzenum et Chrysostomum, cuius *instum habuit Henr. Sauilius*, et quod memoratur etiam ab *Allatio* de Georgiis p. 382. seq. Idem Camariota scripsit *lamentationem de capta a Turcis CPoli*, quae prostat gr. et lat. in *Crusii* Turco-Graecia pag. 76-79. Opusculor. *codices* hi fere sunt: In cod. *Vindob.* XCVII. apud *Lambec.* VII. pag. 384. sq. est Camariotae epitome rhetor. ex scriptis Hermog. de arte oratoria, atque Kollar. longum suppeditat *Lambecii* additamentum, in quo plura de aetate Camariotae et de opera Hoeschelii ac Margunii suspicione epistolaque, a Fabricio obseruata, etiam adnotantur. — *Augustae* Vindel. synopsis rhetorica, quae *Reiser.* in catal. etc. pag. 42. videtur, ait, esse *Matthaei Kamariothensis*, qui praeceptor fuisse dicitur *Gennadii*. — *Oxon.* inter codd. Baroccianos, in cod. XLV. Camariotae rhetorices epitome, ex Hermogene, et eiusdem epitome progymnasmatum rhetoricae; in cod. XLVIII. compendium rhetorices, eiusdem canon iambicus s. hymnus in festum purificationis; eiusdem canones in festo exaltationis crucis et in festo Paschatis. — in cod. CIV. epitome rhetor. Hermogenis. — Inter aduersaria *Gerardi Langbaeni* (in cat. codd. Angliae etc. I. p. 270. in vol. 9.) epitome progymnasmatum rhetoric. gr. — *Parisi.* in bibl. publ. rhetorices compendium in septem codicibus: in cod. MMDCCLXXII. est quoque eiusdem rhetorices progymnasmatum epitome. — versus iambici in cod. MMDCCLIII. antirhetica in cod. MCCXIV. homilia in laudem Basilii, Gregorii Nazianz. et Io. Chrysostomi in codd. MCXCI. et MCCXIV. Symboli explicatio in cod. MCXCI. — Progymnasmatum rhetorices epitome, et epitome rhetoric. ex Hermog. in cod. CCXXX. bibl. *Taurin.* (cat. p. 316.)

In

^{u)} Hic *Georgius Camar.* antiquior synodo interfuit CPolit. sub Alexio Comneno, cuius decretum refert *Montfaucon* in bibl. Coislin. pag. 105. *Harl.*

In bibl. *Escorial.* Matth. *Camari/læ*, (sic vitiose in *Plüri* itin. per Hesp. pag. 181.) epitome in rhetoricae progymnasmata. *Harl.*

Indiculus scriptorum, a Mathæo Camariota citatorum.

Aphthonius ex Hermogenis duodecim progymnasmatis fecit quatuordecim, 2.

Apfines, 20. 22. vide Hermogenes.

Byzantii, 28-30. ex quo loco auctor CPoli scripsisse colligitur.

Demosthenes, 26.

Dionysius (Halicarnasseus), 24.

Empedocles, 24.

ὁ Γεωμέτρης, (rhetoris nomen,) contra Sardeonem, rhetorem, scribens, 16.

Hermogenes, Tarfensis, 2. 14. ἐν ταῖς ἰδέαις, 24. Eius ἰδέαι ἐπὶ τὰ, ib. eius XII. progymnasmata et XIII. species statuum 2. figuras paucas exposuit, 10. ex Apfine et Minuciano pleraque transtulit, 20. seq. (*Fallitur Camariota, nam utrumque ætate antecessit, ut supra notavi.*)

Homerus, 6. 24.

Iamblichus, 24.

Isocrates, 24.

Lyfias, 26.

Minucianus, ὁ τεχνουργός, 20. 22. Vide supra in Hermogene.

Orpheus, 26.

Philoftratus, 24.

Phoebanmon, Sophista, 12. Eius definitio σχήματος, ibid.

Sardeon, rhetor, 16. καὶ ὁ Γεωμέτρης ἐξ ἧν κατὰ τὸ Σάρδεων γράφει, (male interpres: ex iis quæ de Sardibus scribit.)

Syrus, rhetor (Libanius), 26.

Theodectes, Phafelites, 20. 22.

Tiberius, 12. Eius definitio σχήματος, ibid.

CAPVT XXXIV. (olim XXXII)

ELENCHVS ORATORVM RHETORVMQVE CELEBRIORVM AC SOPHISTARVM APVD VETERES MEMORATORVM).

[Cum supplementis C. G. Harles.]

Praeter scriptores, libro 2. c. vlt. §. 1. a me memoratos [aliosque a me p. 746. 800. 872. sqq. vol. II. adductos,] de Rhetoribus antiquis, amissimus etiam *Lyfismachidis* librum ad Caecilium *περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς ἡρώων*, Ammonio laudatum in *Θεωρὸς*, et *Androclidis* *περὶ τῶν ἐμποδῶν τεχνολόγων* de Rhetoribus suae aetatis, quem Suidas commemorat: vt *Caecilium* ipsum Callantianum de Demosthenis et Lysiae Orationibus, aliosque praeteream. Iam paucis referre ac litterarum ordine perstringere iuuat Centuriam vnam alteramue Oratorum Rhetorumque ac Sophistarum graecorum, quibus facile alias lectoris industria adiunget. Eos e quorum monumentis aliquid ad nos peruenit, maioribus litteris exprimendos curauim.

[*Abas* scr. commentar. historicos et methodum rhetoricam. Suidas h. v. et Eudoc. p. 51. *Harl.*]

Ablabius, vide Socratem VI. 2. Hist. Eccles.

Acacius, de quo Eunapius.

ADRIANVS, sophista, de quo supra c. 30.

Aedesius, de quo ad Eunapium.

Aemilianus, Libanii discipulus, quem adi libro III. epist. 32. seq.

AESCHINES, Atheniensis, de quo supra lib. 2. c. 26. §. 9.

[*Aesion*. v. supra, vol. II. pag. 872.]

[*Aesopus*, Mithridatis anagnostes, scripsit laudation. Mithridatis et de Helena, v. Eudoc. pag. 67. et Suid. I. pag. 660. ibique Küster. supra vol. I. pag. 621. *Harl.*]

Altius, in Anthologia Epigramm. Graecor. pag. 413. edit. Wechel.

Agnonides, rhetor. Plutarch. Phocione pag. 756. [supra vol. II. pag. 873.]

Agrotas, Massiliensis. Seneca controuers. 14.

Alcibiades, vide, si placet, quae supra lib. 2. c. vlt. [vol. II. pag. 747.]

ALCIDA-

v) Minutiarum captatori et obscurorum hominum, quorum nihil superest praeter nomen, interdum ab hominibus aequae obscuris aut in scholiis et commentariis grammaticorum nondum editorum, et in scriniis adhuc delitescentium tantummodo seruatum, venatori, et tamen de sua eruditione glorianti largam forsan segetem me relinquere, equidem lubenter fateor, nec illius industriae laudique inuideo. Atque compara, quae cl. *Wolfius* in prolegom. ad orat. Demosthenis aduersus Leptin. pag. XXXI. sqq. de ingenio et argutis plurimorum oratorum rhetorumque, qui,

Vol. VI.

quum vera eloquentia in Graecia conticuisset et foro cessisset, sophistarum potius quam oratorum personam induerunt, intelligenter differuit. Inter ea tamen me haud omnino *ἀνύμωλον* discessisse, demonstrabunt supplementa, quae colligere potui.

De nonnullis vett. oratoribus atque rhetoribus gr. egregie disputauit *Ruhnken*. in historia critica oratorum graecorum, praefixa illius edit. *Rutilii Lupi* etc. Lugd. Bat. 1768. 8. — In biblioth. *Venetæ* Marciana, (teste *Villoison* in anecdot. graec. II. pag. 249.) cod. DCXLIX. in 12. saec. XVI. continet *variorum opusc. de rhetorica*. *Harl.*

Q

ALCIDAMAS, Eleates, quem Palamedem Plato adpellat. Confer ibid. §. 4. [pag. 776. sq.]

Alcidamantis τέχνην ἐπτορομένην mēmorat Quintil. III. 1.

ALEXANDER Numenii, sophista, de cuius libro duplici περὶ σχημάτων dixi Capite superiore 31. §. 16. De aliis *Alexandris*, sophistis, videndi Philostratus ac Suidas.

[P] *Amphicrates*, Plutarch. Lucullo, pag. 506.

Anaxagoras, rhetor Isocrateus, Laërt. in Anaxagora. [Ruhnken. l. c. pag. 86.]

Anaximenes, Chius, sophista, Lucian. in Aëtione, tom. I. pag. 573.

Anaximenes, Lampfacenus, rhetor, cui rhetoricam ad Alexandrum, quae inter Aristotelis scripta exstat, quidam tribuunt. De eo lib. 2. cap. 24. §. 9. [vol. II. pag. 650. sqq. Eudoc. pag. 51.]

ANDOCIDES, Atheniensis, de quo lib. 2. c. 26. §. 3.

Androcles, demagogus, Plutarch. Alcibiade, pag. 200. [supra, vol. II. pag. 749.]

Androclides, Synesii Lydi, Philadelphensis, filius. Suid. h. v. et Eudocia, pag. 59. iterum iisdem verbis, pag. 75. Harl.]

Andromachus, Suid. in Σίγιμος. Fabr. Docuit Nicomediae sub Dominiano, imper. Eudoc. pag. 58. Harl.

Androtio, Schol. Hermogenis. Fabr. Atheniensis, Isocratis discipulus. Eudoc. pag. 59. Harl.

ANONYMI, 1) ἐξήγησις in Aphthonii progymnasmata et Hermogenis quaedam: de quo capite superiore. 2) Compendium rhetoricae, a Tho. Galeo editum, ibid. 3) ἐξηγησις in Aristotelis rhetoricam, de qua lib. 3. cap. 5. Fabr. Conf. supra in notitia codd. *Hermogenis*. Aliorum anonymorum, qui artem rhetoricam aut partes illius exposuerunt aut illustrarunt, et qui sunt permulti, scripta, passim delitescunt in bibliothecis. Ne illorum enumeratione tempus chartamque perdam, prouocabo tantum ad indicem catal. codd. in bibl. Parif. tom. II. voc. *anonym.* ad *Bandini* catal. codd. gr. Medic. III. col. 449. sqq. *Lambecii* comment. indices ad *Piliter*. itiner. per Hilsf. pag. 194. etc. Harl.

Antiochus, Aegaeus. Philostr. [Eudocia, pag. 58.]

Antipater, de quo Anthologia Epigramm. Graecor. pag. 413. Fabr. Adriani et aliorum auditor. v. Eudociam, pag. 57. Harl.

ANTIPHO, Rhamnusi, et *Orationem* teste Quinctiliano III. 1. *primus omnium scripsit, et nihilominus et artem ipse e mō osuit, et pro se dixisse optime est creditus.* De eo uti de Antiphonte, iuniore sophista, dixi lib. 2. c. ult. [vol. II. p. 750. sqq. Eudoc. p. 59.]

ANTISTHENIS, Cynicorum principis, nomine declamationes binae exstant, Aiakis una, altera Vlyssis, ut dixi lib. 2. c. 24. [vol. II. pag. 697. sqq.]

Antoninus, Pythodori F. sophista, Aristid. tom. I. pag. 493.

Anylus, Soeratis accusator.

Aphareus, Suid. [Eudoc. pag. 67.]

[*Aphesio*, supra vol. II. pag. 873. Harl.]

Aphthonius, v. cap. praeced.

Apollodorus, Pergamenus, qui Apolloniae Caesaris Augusti praeceptor fuit. Ab eo dicti

Apollodori, ut Dionysius. Pergamenus, cognomento Atticus, teste Strabone, et apud M. Annaeum Senecam Brutidius Niger et Atticus Vipsianus. Sed *Apoilodori* praec-

pta

pta magis ex discipulis cognoscas, quorum diligentissimus in tradendo fuit latine Caius Valgius, graece Atticus. Nam illius sola videtur ars edita ad Matium, quia caeteras missa ad Domitium epistola non agnoscit. Haec Quintilianus III. 1. vide etiam, quae dixi supra lib. 3. c. 27. [vol. III. pag. 301.] vbi de Apollodoris variis, et Nic. Fabrum ad Senecae Suasor. 3.

Apollodorus, rhetor, quem S. Nilus lib. 1. epist. 75. reprehendit, quod CHRISTO nomen quum dedisset, ad idola reuersus fuerit.

Apollonius, Alabandensis, cognomento *Molon*, quem multa de rhetorice scripsisse tradit Quintilianus III. 1. De illo Caesaris ac Ciceronis magistro dixi lib. 3. c. 26. [vol. III. pag. 272. sq.] vbi de variis Apolloniis.

[*Apollonium*, Archibii F. aut patrem, (v. supra, vol. I. pag. 505. sq.) etiam inter rhetoras refert *Eudocia*, pag. 59. *Harl.*]

[*P*] *Apollonius*, rhetor, apud Martialem V. 22 et 55. alius item, quem audiuit Verus, imperator, teste Capitolino. *Fabr.* *Apollonius*, Naucratis, Adriani et Chresti auditor, mortuus Athenis LXX. annos natus. *Eudoc.* pag. 66. supra, vol. III. pag. 277. *Harl.*

Apollonophanes, Polemonis praeceptor, Suid. in Διονύσιος ὁ Ἀγεσπάρ.

APSINES, de quo capite superiore, §. 16.

Archodemus, Quintil. III. 6.

Archilochus *Corax*, Abulpharaius, pag. 44. nisi nomen corruptum. De *Corace* infra suo loco.

[*Archinus*, de quo supra, vol. II. pag. 749. *Harl.*]

[*Aristaenetes*, rhetor. *Eudoc.* pag. 67. *Harl.*]

Areus, quem multa de rhetorice scripsisse Quintil. III. 1. affirmat. Adde *Ionsium*, p. 215.

[*Argyropulus*, v. infra, *Ioannes*.]

ARISTIDES, Hadrianensis, de quo supra c. 30.

[*Aristocles*, Messenius, peripateticus, (de quo et aliis eiusdem nominis v. supra, vol. III. pag. 470.) scripsit quoque τέχνας ῥητορικὰς, teste *Eudocia*, p. 71. et *Suida* I. p. 326.

Aristocles, Pergamenus, Aristidis magister et Herodis Attici discipulus. *Philostr.* sophist. II. §. 9. pag. 567. 199. ibique not. Olear. *Masson* in vita Aristidis, §. V. sect. 10.

Aristodemus, princeps eius rhetoricae, quae respondet adulatoriae, in collectione gr. diuersorum interpr. in *Aphthon.* in cod. Coisl. apud Montfaucon, p. 596. *Harl.*]

Aristogiton, Suid. in Ὀφλήσειν. Quintilianus XII. 10. Scholiastes Hermog. [*Eudocia* p. 65. in cod. *Coisl.* ap. Montfaucon. pag. 596. add. ibid. pag. 450.]

Aristonis τέχνας ῥητορικὰς. *Laërt.* VII. 164.

Aristophon, *Athen.* XIII. pag. 577. *Casaub.* pag. 229. ad Theophrasti Characteres. [v. supra, vol. II. pag. 749.]

ARISTOTELES, de cuius rhetoricis scriptis editis dixi lib. III. c. 5. vbi et de graeco scholiaste anonymo, Paris. 1539. fol. edito. Postmeridianis scholis artem oratoriam docere consuevit, vide Quintil. III. 1. Schol. *Hermogenis*, pag. 120.

Aristoteles alii rhetores tres apud Laertium V. 35.

Artemon, cuius mentio apud Senecam, rhetorem, et Demetrium περὶ ἑρμηνείας, atque Harpocrationem.

Asclepius, sophista, Marcellin. vita Thucyd. Vlpianus ad Demosthenis Philippic. 1. Etymol. M. in Ἀσκληπ.

Asiatici oratores, de quibus viri docti ad Strabonem et Sueton. *Quintilianus* XII. 10. *Cicero* Bruto c. 13. Oratore c. 8. 18. 63. 69.

Aspasia de qua lib. 2. c. 23. §. 31. in notis:

Aspasii tres, de quibus Suidas [et Eudocia, pag. 66.] de Aspasio, Rauennate, Demetriani discipulo, etiam Philostratus, in vita Aspasii.

Asterius, Lacharis discipulus, Suid. Ἀσχερίης.

Aspidamas, Isocratis discipulus, de quo dixi in tragicis supra lib. 2. c. 19.

ATHANASIVS, rhetor Byzantinus, recens scriptor graecus, quem laudat *Baluzius* ad Lupum, Ferrariensem, pag. 449. edit. nouae Lips. Vide, quae de eo dixi supra hoc libro [cap. 31. vol. V. pag. 771. sq. In cod. *Coisl.* Montfauc. pag. 599. cod. LVIII. Matrit. (*Iriart.* cat. pag. 197.) in quo cod. plura sunt rhetorica opuscula, fol. 139. exstant ex *Athanasii*, *Sophistae* Alexandrini, *scriptis*, quae *Zosimus*, Theonis discipulus, emendauit. Differt igitur ab illo. *Hark.*

Athenaeus, Hermagorae maxime par atque aemulus. *Quintil.* III. 1. Etiam *Athenaeum*, Naukratitem, de arte rhetorica aliquid scripsisse [P] ex Phoeammone colligitur, qui definitionem σχήματος ex eo adfert. *Fabr.* Sed conf. supra, vol. V. pag. 602. in nota de *Athen.* rhetore. *Hark.*

Athenodorus, sophista, de quo Philostratus [et Eudocia, pag. 51.]. Alius antiquior *Athenodorus*, Rhodius, cuius rhetoris meminit *Quintil.* II. 15.

Attalus, sophista, Polemonis F. Vide *Tristau*, tom. I. pag. 647. *Fabr.* Conf. *Philostrat.* de soph. II. 25. §. 2. ibique Olear. qui nummos, a Tristano et Spanhem. de Prytan. pag. 1709. exhibitos, aeri iterum incidendos curauit. Olearium autem, quando scribit, Attalo patriam fuisse Smyrnam natiuitate, Laodiceam adoptione, *Maffon* in vita Aristidis §. III. sect. 13. not. 8. erroris arguit notatque, Attalo Laodiceam *Γίστες* et natiuitate, Smyrnam autem *Γέστες* seu adoptione fuisse patriam, et eum a Smyrnaeis accepisse ius ciuitatis. *Hark.*

Atticus, Pergamenus, σοφιστὴς ἱκανὸς καὶ συγγραφεὺς καὶ λογογράφος. Strabo XIII. pag. 625. Supra, *Apollodorus*, cuius discipulus fuit.

Basilicus, Apstinis praeceptor, a quo laudatur et a schol. Hermogenis, et Suida in Βασιλικὸς, Ἀψίνης et Πάμπρεπιος, [et Eudoc. pag. 93.]

Bassus, sophista, *Lucian.* aduersus indoctum, [cap. 23. pag. 118. tom. III. ed. Reiz. cuius et M. du Soul. not. conferes.]

Βημάρχιος, sophista, cuius μέλετας et alia Suidas memorat.

Bias, Prienenfis, *Laërt.* I. 84. Suid.

Bion, rhetor. *Laërt.* IV. 58. [et ex illo *Eudoc.* pag. 94.] Agathias.

Caecilius, Calantianus Siculus, quem multa de rhetorice scripsisse testatur *Quintil.* III. 1. De eo viri docti ad Longinum. *Fabr.* *Cecilium* (Κεκίλιον) librorum manu exaratorum auctoritate scripsit Morus, cuius notam primam ad Longin. pag. 2. vide; idem in libello animadu. ad Longinum pag. 18. seq. de Cecili iplius libro de sublimitate quaedam docte adnotat. *Κεκίλιος* dicitur ab *Eudocia* pag. 268. ex *Suida*, tom. II. pag. 285. vbi Küster docet, Meursium bibl. graeca male fecisse ex vno Caecilio duos,

alterum

alterum *Callantinum*, ex corrupto Suidae loco, (vbi tamen Holstenius ad Stephan. Καλή ἀκτὴ, monuit, legendum esse Καλακτῖνος, pro vitiatō Καλαντιανός,) et alterum *Caloaditen*, ex Athenaeo. Fuit vero patria Calactinus, ex vrbe Siciliae, Καλή ἀκτὴ dicta, ortus. Dubius adhuc erat *Taylor* praef. ad vitam Lysiae pag. 66. sq. ed. Reisk. tom. II. vbi quoque Caecili scripta enumerantur. Illam *Caecilii* scripturam defendit *Toup*, in notis ad Longin. pag. 269. sqq. Idem contendit, Caecilium, contra quem scripsit Longinus, vixisse sub Iulio et Augusto καὶ μετέπειτα, Suidamque confudisse duo Caecilios, alterum sub Augusto, alterum sub Hadriano. Tum, Suida potissimum duce, recenset vberius scripta Caecilii, quae vero omnia temporis inuidia absumsit; περὶ ῥητορικῆς, de rhetorice; περὶ σχημάτων, de figuris; περὶ χαρακτῆρος τῶν δέκα ῥητόρων, de charactere decem oratorum. (Contra hunc libr. scripsit *Lysimachides*, teste *Ammonio* de differ. v. Θεωρός. *Toup*, autem haud probat coniecturam Valkenarii in animadu. ad Ammonium, emendaturi in Ammonio Λυσιμαχίδης ἐν τῷ πρὸς τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥητόρων. E contrario *Toup*, legendum censet, περὶ τῶν ἑκ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥητόρων.) Ὑπὲρ Λυσίᾱ σύγγραμμα, commentarius de Lysia. Περὶ Ἀντιφῶντος σωταγμα, commentarius de Antiphonte. Σύγκρισις Δημοσθένους καὶ Κικερῶνος, comparatio Demosthenis et Ciceronis. Σύγκρισις Δημοσθένους καὶ Αἰσχίνου, comparatio Demosth. et Aeschin. Περὶ ἰσορίας, de historia. Τῆν διαφέρει ὁ Ἀττικὸς ῥῆλος τῷ Ἀσιακῷ, quoniam sit differentia inter atticum dicendi genus et asiaticum. Περὶ Δημοσθένους, ποῖοι αὐτῷ γνήσιοι λόγοι, καὶ ποῖοι νέδοι, de Demosthenis orationibus germanis et spuriiis. Περὶ τῶν κατ' ἰσορίαν ἢ παρ' ἰσορίαν εἰρημένων τοῖς ῥητορσιν, de iis, quae ab oratoribus vel secundum, vel praeter historiae veritatem dicta sunt. Περὶ δελικῶν πολέμων, de bellis servilibus. Κατὰ Φρυγῶν, δύο, contra Phryges, libri II. Ἐκλογή λέξεων κατὰ σοιχεῖν, ecloga siue delectus vocabulorum ordine alphabetico: ex quo opere Suidas multa depromsit. Περὶ ὕψους, de sublimitate: atque Caecilius *Toupio* videtur pag. 273. primus scripsisse περὶ ὕψους. Quando vero Suidas scribit, Caecilium fuisse Iudaeum, intelligendus est Q. Caecilius, famosus iste Verris quaestor, notante et illustrante *Toupio* pag. 269. Copiosus quoque est de Caecilio, eius patria scriptisque *Mongitor*, in biblioth. sicula, tom. I. pag. 117. seq. *Harl.*

[*Caianus*, siue *Gaianus*, Γαῖανός, Arabs, rhetor et sophista, Apfinsis discipulus, sub Maximo (siue potius Maximino) et Gordiano, imperatoribus, Beryti docuit eloquentiam. Scripsit de constructione libr. V. artem rhetoricam, declamationes, v. Suid. I. p. 462. ibique Küster. Eudoc. pag. 100. infra vol. VII. pag. 54. *Harl.*

[*Callicrates*, supra vol. II. pag. 873. *Harl.*]

CALLINICVS, sophista, de quo supra c. 30.

Callippi, Atheniensis, τέχνη Aristot. II. 23. rhetor.

Callistratus, cuius exemplo Demosthenes ad eloquentiam sectandam fuit inflammatus, ut dixi lib. 2. c. 26. §. 8.

CALLISTRATVS, sophista, cuius ἐκφράσεις memoravi supra hoc libro 4. [c. 22. vol. V. pag. 558. sqq. supra vol. II. pag. 750. *Harl.*]

Carcinus, rhetor, laudatus Alexandro lib. de figuris dict.

Carnades, de quo in Platonicis dixi supra lib. 3. *Fabr.* Cap. 4. pag. 166. sq. vol. III. adde *Carpzou.* disput. de vita et placitis Critolai, philosophi peripatetici, §. III. pag. 10. not. d. *Harl.*

Cassianus, sophista, cuius apud Philostratum mentio.

[*Castor*, Rhodius, vel, ut quidam aiunt, Galata, rhetor, Philoromanus cognominatus, scripsit de argumentis oratoriis libr. V. de ratione persuadendi libr. II. artem rhetoricam; de Nilo; de iis, quae a chronologis sunt ignorata, et alia. v. *Suidam* tom. II. pag. 246. *Eudoc.* pag. 268. *Meursum* in bibl. graeca. *Olearii* not. ad *Suidam*, cum I. A. Ernesti obit. in Aristoph. *nubes* etc. editas, Lips. 1795. 8. pag. 256. sq. inprimisque *Heynium* in *Comm.* de *Castoris* epochis populorum *Σαλαττοκρατησάντων* in *Nouis Commentt. Soc. Gott.* tom. I. pag. 66. sq. In cod. MMDCCCCXXIX. bibl. publ. *Parisi.* est *Castoris*, *Rhodii*, opusculum de metris rhetorum propriis. *Harl.*

Caucalus, Chius, rhetor, cuius ἐγκώμιον Ἡρακλέους laudat *Athenaeus*, et forte Καύκαλος legendum apud *Suidam* in *Λήμνιον κακόν*.

Celer, Caninius, τεχνολόγος, M. Aurelii et L. Veri praeceptor, de quo meminerunt *Iulius Capitolinus* et *Philostratus*. *Fabr.* [de vitis sophist. I. sect. 3. pag. 524. ubi v. *Olear.* de scriptura nominis, num Κέλερ, an Κέλως legendum sit. *Philostratus* ait, *Celerem* fuisse egregium epistolarum imperatoriarum magistrum, et de arte rhetorica scripsisse. Ab epistolis fuit *Hadriani*, imperat. Eius meminit *Aristides* in orat. sacra IV. pag. 595. siue tom. I. pag. 335. ed. *Iebbii*, additque, eum fuisse scribam regium. *Vellei Celeris* epistolam ad *Hadrianum* citat *Priscianus*, obseruante *H. Valesio* emendat. lib. III. cap. 5. pag. 85. *Harl.*

Cephalus, rhetor Atheniensis, *Lyssiae* pater, cuius ἐγκώμιον Ἀΐδος ab *Athenaeo* citatur. Vide *Tzetzam* Chil. VI. Hist. 34. et *Suidam* in Κέφαλος, qui primum προσμια et ἐπιλόγης orationum composuisse testatur. *Fabr.* Sed conf. supra in vol. II. p. 748. adnotata.

[Ab *Eudocia* pag. 268. et *Suida* II. pag. 305. citatur Κεφαλίων ἢ Κεφάλων, *Gergethius*, rhetor et historicus sub *Hadriano*, auctor declamationum rhetoricarum, et historiarum variarum, libr. IX. *Küssler.* tamen notat, a *Suida* confundi *Cephaleonem*, qui vixit sub *Hadriano*, cum *Cephalone Gergithio*, multo antiquiore. Plura vide apud *Fabr.* infra in vol. IX. libr. V. cap. 38. pag. 398. *Harl.*]

Cephisodemus, orator λάλος siue loquax, *Periclis* aduersarius, de quo *Suidas* et schol. *Aristoph.* au. vers. 1294.

Cephisodorus, siue *Cephisodotus*, *Isocratis* discipulus, de quo dixi lib. 2. cap. ult. [vol. II. pag. 750 et 792. Differunt autem *Cephisodorus* et *Cephisodotus*.] Mentio eiusdem [C] apud eundem *Suidam* et in Graecis scholiis ad *Aristophanem* atque ad *Aristotelis* rhetorica pag. 64. b.

Chares, orator Atheniensis. *Suid.* Ἀντιπατρεος. Et schol. graec. ad *Rhetorica* *Aristotelis* p. 80.

Charidemus, de quo *Suidas* loco laudato. *Aristides* tom. I. pag. 493.

Charisus, *Lyssiae* imitator, de quo *Cicero* in *Bruto* c. 83. *Reines.* p. 560. Var. lect. [supra vol. II. pag. 873.]

Chiridius, Antholog. Epigrammatum graecor. pag. 412. edit. *Wechel.*

Chrysippus. Vide mox in *Cleanthe*.

Cineas, rhetor. Steph. in Ἐφύρα. Male καίνεὺς vel καινέας apud Laërtium, et in schol. Pindari, vt Meursio in Bibl. graeca obseruatum. [Citatur in Steph. Byz. fragm. ap. Montfauc. in bibl. Coisl. pag. 284.]

Claudius, sophista; *Epiphani*. tom. I. pag. 627.

Cleanthes, stoicus, de quo Cicero IV. de finibus cap. 3.: *Scriptis rhetoricam Cleanthes, Chrysippus etiam, sed sic, ut, si quis obmutescere cupierit, nihil aliud legere debeat.* [supra vol. III. pag. 550. sqq.]

Clearchus, Rutil. Lupus de figuris sententiar. pag. 1. *Cleochares* id. pag. 3. Myrleanus. Phot. Cod. CLXXVI. Fabric. Sed *Cleochares* et *Clearchus* apud Rutilium non sunt diuersi oratores, atque apud Rutil. c. 2. aliosque nomen *Cleocharis* pro vitiosa lectione *Clearchi* doctè copioseque restituit Ruhnken. in notis pag. 5-7. *Cleochares* fuit aequalis Democharis, de quo paullo post erit sermo, et scripsit orationes, a Rutilio p. 5. et 35. ed. Ruhnken. memoratas, item, quod ad artem rhetoricam pertineret, obseruante Ruhnken. pag. 6. adde supra, vol. II. pag. 873. — *Clearchus* tamen scripsit περὶ γλωσσῶν, teste schol. Veneto, ad Homerum II. ψ. 81. pag. 497. ed. Villoisi. et Eustath. ad plura Homerum Odyss. loca, (v. supra, vol. I. pag. 468.) laudat eius aenigma de Eunucho, pumice noctuam petente. Harl.

Cleon, demagogus. Cic. Bruto c. 7. Quintil. IX. 3. *Maximus Tyrius* pag. 49. Suid.

Clisthenes, Cic. Bruto, c. 7.

Cocceus, Atheniensis, Isocratis discipulus, Suid. [supra vol. II. pag. 800.]

Codration, sophista, Vari, Pergaei, praeceptor. Philostr.

* *Concodrii*, siue *Cocondrii* de tropis MS. Labbeus Bibl. nou. MSS. pag. 106.

Corax et *Tisias*, Siculi, primi artem et praecepta rhetorica scripserunt, post Gelonem et Hieronem extinctos. Schol. Hermog. pag. 5. 6. 240. [et in Aphthon. progymn. in Montfauc. bibl. Coisl. pag. 592.] Cic. Bruto c. 12. et I. de Oratore, c. 20. et III. 21. Quintil. III. 1. Aristot. II. 24. Rhetor. Sextus 2. contra Math. pag. 81. [Plura collegit Mongitor in bibl. Sicula I. pag. 146. sq. et II. pag. 267. sq.] Alius *Corax*, Archilochi interfector, apud Heraclidem de politiis cap. 8. et *Corax* ὁ ἀλλόγος apud Ducanum pag. 101. sq. Hist. Byz.

Cornuti artem rhetoricam laudat *Porphyr.* in Categorias, pag. 10.

Craterus, rhetor. Anthologia Epigramm. pag. 413. edit. Wechel.

Crates, Trallianus, Isocratis discipulus, Laërt. IV. 23. [supra, vol. II. pag. 800.]

Creon, in libris ἡθρογικῶν citatur a Suida pluribus locis.

Critias, orator. Cic. Dionysius Halic. Philostratus etc. Vide et *Cassianum* lib. 1. de eloq. c. 19. et dictionarium Histor. *Barlii*, qui Vossii aliorumque errores corrigit, *Meursium* in Bibl. Attica, et quae supra lib. 2. c. 26. [vol. II. pag. 749.]

Critolai, τέχνη. Quintil. II. 15 et 17.

[P] *Ctesiphon*. Tzetz. Chil. V. hist. 35.

[*Ctesippus* et *Cydias*, supra, vol. II. pag. 872 et 873. et de priore notandus est locus Gregor. Cor. in explicat. Hermogenis pag. 938. a *Wolffio* prolegg. ad Demosth. orat. contra Leptin. pag. 49. sq. excitatus, et quae ipse cl. *Wolffius* pag. 52-56. de eo aliisque minus notis oratoribus copiose doctèque disputauit. Harl.]

Cyrenus, siue *Quirinus*, sophista, Nicomediensis, Philostr.

CYRVS, sophista ineptus. *Philosfr.* in vita Damiani. Videndum sintne huic tribuenda quae *περὶ διαφορὰς σάσεων* Aldus edidit, an Cyro Theodoro Prodromo, vt suspicatus sum capite superiore, §. 16. *Fabr.* *Cyrus* de differentia statuum est in cod. *Parif.* MMDCCCXXIV. et in cod. *August.* Vindel. prouti a *Reisero*, cat. pag. 89. citatur, *Cyri Gregorae* schema. *Harl.*

Cytherus, sophista, ad quem epistola secunda Firmi, Caesareae episcopi, (qui A. C. 439. obiit,) in Anecdotis graecis *Lud. Antonii Muratorii*, pag. 282.

[*Damianus*, Aristidis et Adriani auditor. *Eutoc.* pag. 130. *Harl.*]

Damnas, Σκόμβρος. *Seneca* Suasor. 2. Controuers. 14. Strabo.

Dardanus, Assyrius, Antiochi, Aegaei, praeceptor. *Philosfr.*

Daphnidius. *Rutilius Lupus*, de figuris, pag. 5. *Fabr.* Lectio et scriptura, *Daphnidius* orta est in *Rutilio* l. cap. 15. pag. 52. ed. *Ruhnken.*, (cuius adnot. conferes,) ex praua Pithoei mutatione verioris et antiquioris scripturae nominisque *Daphnis*. adde supra, vol. II. pag. 873. *Harl.*

Decrianus, sophista, de quo *Lucianus* in *Asino*, tom. II. pag. 77.

DEMADES, supra. [lib. II. cap. 26. vol. II. pag. 868. sq.]

Demeas, Demadis e tibicina filius, ibid. nota qqqq.

DEMETRIVS, Alexandrinus, de cuius libro *περὶ ἐρμηνείας* vide, quae cap. superiori.

Demetrii, de quibus *Ionsf.* pag. 209. 210. *Laërtius* V. 38. seq. et 85.

Demetrius, Phalereus, vltimus ex Atticis, qui dici possit orator. *Quintil.* X. 1. ex *Cic. Brut.* 9. conf. *Diogen. Laërt.* V. 75. sqq. *Perizon.* ad *Ael.* V. H. lib. III. c. 17.

Demetrianus, Aspasii praeceptor, εὐ γινώσκων τὰς ἡτορικὰς τῶν λόγων, *Philosfrat.* II. 33. de vitis Sophist.

Demochares, fuit Demosthenis sororis filius, Leuconoensis, orator et historicus insignis. *Rutilius Lupus* de figuris p. 1 et 6. *Cic. Bruto* 83 et 2. de *Oratore* c. 23. *Seneca* III. 21. de ira. *Valesius* ad excerpta Peiresc. p. 10. *Vossius* de natura rhetor. p. 84. et de *Hist. graecis* l. II. *Meursius* in bib. Attica, *Reinsius* p. 360. Var. lect. *Fabr.* De ipso *Demochare*, qui praeter *historiam* et *orationes* scripsit quoque *dialogos*, eius ingenio, democratiae studio et fatis multus est *Ruhnken.* ad *Rutil.* l. 2. p. 7-9. alios quoque VV. DD. laudat et refutat *Fabricium*, illum inter philosophos Platonicos et Stoicos recensentem.

[*Democles*, qui patronymica forma etiam vocatur *Democlidēs*, Theophrasti discipulus, orator atticus, Democharis aequalis, cuius mentionem facit *Dionys. Halic.* in *Dinarch.* pag. 117. obseruante *Ruhnkenio* l. cit. pag. 8. inprimis vide, quae ille notauit in *historia crit. oratt. graecorum.* pag. XCI. sq. *Harl.*]

Democritus, Pergamenus, *Laërt.* IX. 49.

DEMOSTHENES, de quo dixi lib. II. c. 26. §. 8.

Demosthratus, *Plutarch.* Alcibiade, pag. 200.

Dexippus Herennius, Atheniensis, *Suid.* incertum idemne sit, de cuius scriptis alterius argumenti dixi supra c. 25. [Sed v. supra, vol. III. pag. 39. sq.]

Dias, Ephesius, sophista, *Philosfr.* soph. l. c. 3. pag. 485. sq.

DINARCHVS, de quo lib. II. c. 26. §. 11.

DIO CHRYSOSTOMVS, de quo lib. IV. c. 10.

Diocles, Carystius, *Seneca*, rhetor, in *Suasor.* et *Controuers.*

Diodotus,

Diodotus, Cappadox, sophista, Philostr.

DIONYSIVS, Halicarnasseus, de quo lib. III. c. 31. [vol. IV. pag. 382. sqq.]

Dionysius, qui Ciceronem docuit, vide ibid. ubi varios Dionysios recensito.

Dionysius, huius filius, elegans magis declamator, quam vehemens, Sen. controuerf. 4.

Dionysius rhetor, qui in Areopagitae opera scholia [P] scripsit, Labbe tom. I. p. 765. de S.

E. ὁ μέγας Διονύσιος ὁ Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος ὁ ἀπὸ Ῥήτορων ἐν τοῖς σχολίοις, οἷς πεποίηκεν εἰς τὸν μακάριον συνώνυμον αὐτῷ Διόνυσον. *Anastasius*, Sinaita, cap. 22.

Hodégi pag. 340.

DIONYSIVS LONGINVS, de quo cap. superiore.

Dionysius, ὁ χαλκῆς, rhetor et poeta, *Athen.* XV. 669.

[*Dionysius*, Milesius, sub Hadriano clarus. v. supra, vol. IV. pag. 410. *Eudoc.* pag. 130. sq.

A Suida in voc. Διονύσιος Ἀλεξάνδρης, vol. I. pag. 601. cognominatur *Atticista*.]

Dionysodorus, *Lucian.* t. II. pag. 636. in Conuiuio.

Diophanes, Porphy. vita Plotini. Alius *Diophanes*, Mytilenaeus, rhetor, de quo Cicero Bruto^w).

Diotimus, Suid. in Ἀντίπατρος.

Dorio, siue *Durio*, Seneca in suafor. et Controuerf. *Fabr.*

[*Doxopatriis*, v. in capite superiore, §. VI.

Dromocles, Sphettius, tempore Democlis s. Democlidis, quocum confunditur a *Corfino* Fast. att. tom. IV. p. 59. obseruante *Ruhnken.* in hist. crit. orat. graecor. p. XCI. *Harl.*]

Ecebelius, sophista CPol. *Socrates* hist. Eccles. III. 13. Suid.

Primus mouisse aliqua circa Rhetoricen *Empedocles* dicitur, praeceptor Gorgiae Leontini, teste Quintil. III. 1. De illo dixi lib. 2. c. 12. §. 8. De *Epaminonda* Cicero Bruto c. 15.

Ephialtes, Suid. in Ἀντίπατρος, vide et supra lib. 2. c. 26. [vol. II. pag. 748.]

Ephorus, Cumanus, Isocratis auditor, cuius περὶ λέξεως Strabo memorat. Confer, si placet, *Vossium* de Hist. graecis^x).

Epicurus ἐν τῷ περὶ ῥητορικῆς iactauit, se solum inuenisse veram rationem eloquentiae ciuilib. Φύσις γὰρ ἐστὶν ἡ κατορθῶσα λόγους, τέχνη δὲ ἐδεμῖα, Schol. Hermogenis pag. 377.

[*Epiphanius*. *Eudocia* pag. 165. supra in notitia codd. Hermog. et infra, in vol. VII. lib. V. c. 11. pag. 418. *Harl.*]

Eustemon, leuis declamator sed dulcis, Sen. Controu. 1.

[*Eudemus*, Suid. h. v. et *Eudoc.* pag. 165.]

Eriphylus, Rhodius, Quintil. X. 7. e Cic.

Euagoras, Lindius, de cuius scriptis Suid.

Euathlus. Vide infra in Protagora.

Eubulus, Suid. [supra, vol. II. pag. 750. *Eudoc.* pag. 164.]

Eunoius, Suid. in Σαλλῆσιος.

[*Euodiamus*,

^w) Cap. 27. ubi dicitur et Gracchi magister et Graeciae temporibus illis disertissimus fuisse. *Dionysius* De *Ephoro* iuniore, itidem Cumano, historico v. *Eudoc.* pag. 164. *Harl.*

[*Euodiamus*, Smyrnaeus, Aristoclis discipulus, Romae scripsit plures orationes panegyricas, v. *Eudoc.* pag. 164. *Harl.*]

Eusebius, Arabius sophista, Suid. Eius μελέται, Photius Cod. CXXXIV.

Eustephius, Aphrodisiensis, Suid. Lacharis discipulus, id. λαχάρης. [De Eusebio et Eustephio v. quoque *Eudoc.* pag. 166.]

Eustochius, Cappadox, sophista, tempore Constantis, scripsit Cappadociae et reliquarum gentium antiquitates. v. Suidam et *Eudociam* l. cit. *Harl.*

Fauorinus, de quo vide Philostr. et quae supra lib. III. [cap. IV. vol. III. pag. 173. sqq.]

Geometres, rhetor, quem laudant Schol. Hermog. et Matthaeus Camariota. [Dicitur *Ioannes Geometres* v. in capite superiore §. VI. In cod. *Barocc.* XXV. sunt *Io. Geometrae* encomium quercus, ecphrasis horti, eiusdem alia ecphrasis, laudatio pomi, eiusdem aliud encomium. — in cod. *Matrit.* *Io. Geometrae protothroni* laudatio pomi, quam *Iriarte* cat. codd. Matr. pag. 301. sqq. primus graece vulgavit. *Ioan. Geomitr.* sermo gratiarum actionis in adnuntiationem deiparae, in cod. *Coisl.* teste Montfaucon. pag. 181. fol. 177. Excerpta in cod. *Coisl.* CCI. eod. Montf. teste pag. 251. —]

Genethlius, Palaestinus, sophista, Minuciani et Agapeti discipulus, Callinici aemulus docuit Athenis, et obiit annos XXVIII. natus. Scripsit adlocutiones et declamationes, item propempticum ad amicos suos, Daduchum et Aselepiadem, atque orationes panegyricas. v. *Hesych. Illustr.* pag. 10. ibique Meursii notam pag. 135. *Suid.* h. v. et *Eudoc.* pag. 100. —

Georgius Diaereta. v. *Lambec.* comment. bibl. Vindob. VII. p. 551. in cap. super. §. VI. *Harl.*

Paulus Germinus, sophista, vide lib. 2. c. 26. §. 4. vol. II. pag. 770.

Glaucippus, Hyperidis F. de quo memini lib. 2. cap. 26. §. 10. [vol. II. pag. 856.] Vide et Suidam ubi de Glaucippo, Hyperidis patre.

Glaucus, sophista, de quo Philostratus, de Sophist. II. 20. pag. 601.

Glyco, Spiridion (al. Scyridicus), Senecae in controuersis et suasor. laudatur.

GORGIAS, Leontinus, de quo dixi lib. 3. c. 26. ⁹⁾ Τέχνην ἐνηγορικὴν scripsit, et communes tractauit locos, quorum meminit etiam Quinctil. III. 1. Alius *Gorgias*, iunior, rhetor, qui libros IV. graece de figuris scripsit, aequalis Rutilii Lupi, qui eum laudat pag. 10. et in compendium misit, adde *Quintilianum* IX. 2. et Nic. Fabrum ad Senecae l. 1. controuerf. 4. pag. 113.

Grondanus, Asianus declamator, *Sen. Controuerf.* 2.

[*Gregorius*, *Corinth.* v. supra in cap. de Hermogene, §. VI.]

HARPOCRATIO, Alexandrinus, de cuius Lexico rhetorico infra [P] cap. 38. ubi et de aliis Rhetoribus hoc nomine.

Hegemon, Schol. Hermog. [supra, vol. II. pag. 872.]

Hegesias, Magnesiensis, de quo viri docti ad Longin. et Agatharchides apud Phot. p. 724. sq. [supra, vol. II. p. 873.] Alius *Hegesias*, Cyrenaicus, περὶ δάμνατος Cic. 1. Tusc. c. 34.

Heraclides, Laërt. V. 64.

Heraclides, Lycius, Suid. in Ἀψίῳ et Νικητῇ.

Herma-

9) Vol. II. pag. 805. ubi in nota etiam de Gorgia iuniore agitur. *Harl.*

Hermagoras Cassion, de quo idem Suid. [et Eudocia pag. 164.] Laudatur in Rhetoribus Pitthoei pag. 45. 51. 108. 109. 290. sqq. et in Schol. ad Hermog. Theodori Gadareni discipulus, propriam in arte dicendi viam instituit, quam plurimi sunt sequuti, teste *Quintil.* III. 1. *Raras sententias dicebat, sed argutas, et quae auditorem diligentem pernitius efficerent, securum et negligentem transcurrerent, Senec.* Controuers. 14.

Hermias, Alexandrinus, Suid. in Παμπρόπιος.

[*Hermocrates*, Phocensis, Rufini Smyrnaei auditor. Eum valde laudat *Philostr.* de sophist. II. 25. pag. 608. sqq. *Harl.*]

HERMOGENES, Tarsensis, de quo capite superiore.

Hero, Atheniensis, Suid.

HERODES, Atticus, de quo cap. 30.

Hierius, Atheniensis, Suid. in Παμπρόπιος. [Meminit illius *Augustinus* libr. IV. Confess. cap. 14.]

Hierocles, rhetor asiaticus, *Cic.* Oratore cap. 69.

Hieronymus, Rufinus de compositione et metris orat. pag. 318. *De compositione et numeris et pedibus orationis, ut Cicero dicit, isti scripserunt apud Graecos: Thrasymachus, Naucratus, Gorgias, Ephorus, Isocrates, Theodectes, Aristoteles, Theodotus Byzantius, Theophrastus, Hieronymus. Latine de numeris hi: Cicero, Victorinus, Eusebius, Terentianus, Varro, Probus, Charifus, Diomedes, Quintilianus, Donatus, Victor, Seruius.*

HIMERIVS, sophista, de quo cap. 32.

Hippias, Eleus, de quo dixi lib. 2. cap. 24. §. 19. [vol. II. pag. 657.] Meminit inter ῥητορικῶν scriptores *Quintil.* III. 1.

Hybreas, Seneca in suafor. et controuersis. Hybreas, disertissimi viri, filius, apud M. Tullium, Ciceronis filium, male causam agens, memoratur ab eodem Seneca *Suaforia* 8.

HYPERIDES, de quo lib. 2. cap. 26. §. 10. [vol. II. pag. 856.]

Ioannis, Itali, μέθοδος ῥητορικῆς κατὰ σύνολον MS. in Bibl. Vindob. Vide *Lambecium* lib. IV. pag. 322. sq. [*Montfauc.* bibl. Coisl. pag. 444.] et lib. VII. pag. 149. [De *Ioanne Siceliota*, *Io. Geometre* et *Io. Georgio* v. supra in cap. de Hermogene §. VI.]

Io. Argypopuli prolegg. in progymnasim. fuerunt in cod. Heidelberg. de eo v. *Saxii Onom.* II. pag. 446. sq. infra vol. IX. pag. 425. *Harl.*]

Iphicrates, rhetor et dux, de cuius scriptis *Meursius* in Bibl. Attica. [supra, vol. II. p. 749.]

ISAEVS, de quo lib. 2. cap. 26. §. 6.

Isidorus, Pergamenus, Laërt. VII. 34. [supra vol. II. pag. 873. *Iosephus Rhacendyta*, (de quo *Fabr.* B. Gr. vol. XII. pag. 639.) Eius epitome rhetorica exstat in cod. II. Florent. *Medic.* plur. 58. (v. *Bandini* catal. codd. gr. II. col. 438.) et in cod. *Vindobon.* (teste *Nesslio*, cat. codd. IV. pag. 41. §. 70.) *Venet.* in bibl. S. Michael. v. *Mittarell.* catal. codd. illius bibl. col. 1013. sq.]

ISOCRATES, Atheniensis, cuius artem rhetoricam memorat *Quintil.* III. 1. de illo vti etiam de alio iuniore huius nominis dixi lib. 2. cap. 26. §. 5.

Lachares, Eusephii, Nicolai et Asterii praeceptor. Suid.

Leo, Alabandenſis, id. *Leonas*, id. [*Eudocia* pag. 280 et 181. de hoc et duobus antecedentibus.]

Leonidas, rhetor Chriſtianus, ad quem S. Nilus II. Ep. 291. editionis Allat.

Lesbocles, Mytilenaeus, Strabo, Seneca rhetor etc.

LESBONAX, de quo [vol. II. pag. 871. ſq.]

LIBANIVS, de quo infra, lib. 5.

Licymnius, ſchol. graecus, Rhetoricor. Ariſtotelis pag. 72. b.

Lollianus, Suid. ſchol. Hermogenis. [Philoftr. de ſoph. I. 23. pag. 526. ſq. *Eudocia* p. 281. cl. *Wolf.* prolegg. ad Demofth. orat. contra Leptin. pag. 36. not. 3. *Lolliani*, ſophiſtae, prolegg. de ſtatibus ſunt in cod. Bodlei. MMCCCCLXXXIII. ſecundum catal. tom. I. pag. 128.

Longinus, de quo cap. praeced.

Lycoleon, ſupra vol. II. pag. 750. *Harl.*]

Lycophron, ſchol. Graecus. Rhetoricor. Ariſtotelis [P] pag. 62. b.

LYCVRGVVS, Athenienſis, de quo lib. 2. c. 26. §. 7.

LYSIAS, Athenienſis, de quo lib. 2. c. 26. §. 4.

Maiores, Arabius, aequalis Apſinis et Nicagorae, ſub Caefare Philippo, Suid. *Eudoc.* p. 300. et ſchol. Hermogenis pag. 130. ed. Ald.

[*Malchum*, Byzantinum, qui ſcripſit hiftoriam ab imperatore, Constantino, uſque ad Anaſtaſium, *Eudocia* pag. 300. inter rhetoras recenſet, alias *Suidae* (tom. II. pag. 483.) verbis uſa. *Photius* autem quem ſequitur Fabric. infra lib. V. 5. 5. pag. 236. vol. VI. vet. edit. et vol. IX. pag. 400.) in bibl. cod. LXXVII. eum facit Philadelphienſem, et *Voffius* de hiftor. graec. pag. 266. eum potiore iure accenſet hiftoricis. *Harl.*]

Manippus, grammaticae artis et diſciplinæ rhetoricae peritiſſimus, in Actis Archelai, editis a praeſtantiffimo Zaccagnio pag. 23. Apud Epiphanium haereſi Manichaeor. LXVI. tom. I. pag. 672. eſt *Marſpus*, male, ni fallor.

MARCELLINVS, rhetor, de quo nonnulla lib. 2. c. 25.

[*Marcellus*, rhetor Pergamenus, ſcripſit libr. *Adperores*, ſive de imperio. *Suid.* h. v. et *Eudocia*, pag. 301. *Harl.*]

Marcus, rhetor Byzantinus ſub Hadriano, Syncell. pag. 350.

Marſſias, Suid. [vbi v. Küſt. II. pag. 505. et *Eudoc.* pag. 301.

Maternus, ſophiſta, Xiphilin. pag. 222.

MATTHAEVS CAMARIOTA, de quo cap. ſuperiore.

Maximus, rhetor, Plutarchi aequalis, IX. 4. ſympoſ.

Maximi, ſophiſtae Alexandrini, *μελέτας* laudat Photius Cod. CXXXV.

Maximi duo, Byzantius, Euclidis Pater, et alter, Ephreſius, Socrates f. 165. H. E.

Megar, ſive *Magnus*, Procopii Gazaevi diſcipulus, vide huius Epift. 13. 17. 50.

[*Meliſſermus*, Athenienſis, ſcripſ. epiftolas et ſympoſiac. *Eudoc.* p. 304. *Harl.*]

Melitus, Suid.

MENANDER, rhetor, de quo capite ſuperiore.

Menecles, rhetor aſiaticus, Cic. oratore cap. 69.

[*Menefechmus*, ſupra, vol. II. pag. 872.]

[*Menestheus*, ibid. pag. 746.]

Metrodorus,

Metrodorus, Scepſius, *Quintil. X. 7. e Cic. 2)*

Metrophanes, Suid. et Scholiaſtes Hermog. [Tres autem Metrophanes recenset Suidas II. pag. 556. ſq. 1) ſophiſtam, ex Eucarpia, vrbe Phrygiae, oriundum, qui ſcripſit de ipſa Phrygia libr. II. de formis orationis, de ſtatibus, commentarium in Hermog. artem rhetoricam, comment. in Ariſtidem: 2) *Metroph. Corneliani*, rhetoris, filium, ſophiſtam, Lebadia, vrbe Boeotiae, ortum; qui ſer. declamationes, orationes panegyricas, et de generibus dicendi, quibus uſus eſt Plato, Xenophon, Nicofiratus et Philoſiratus. De duobus hiſce Metrophan. eadem ex Suida narrat Eudocia pag. 301. — 3) Hiſ addit Suidas (ex Damafcio,) *Metrophanem*, a Lachare genus ducentem, contra quem *Superianus*, ſophiſta, librum ſcripſit.

Metrophanis, Smyrnensis, chriſtiani, mentio fit in cod. Coislin. CCLXXXVIII. in *Montfaucon. bibl. Coislin. pag. 405.*

Michael, Presbyter, (ſaec. IX.) de *conſtructione partium orationis*, opus editum Edessaee in Meſopotamia; in cod. *Mediolan.* Ambroſ. teſte *Montfaucon* in diario ital. pag. 16. in cod. *Eſcorial.* teſte *Pliero* in itinerar. per Hiſpan. pag. 182. vbi ſic citatur: *Mich. Presbyt. et Singelii* (h. e. *Syncelli*, v. Fabr. B. Gr. vol. X. pag. 220.) Hieroſolymitani, methodus de orationis conſtructione: (in indice codd. a Clarkio in epiſt. de Hiſpan. exhibito, deest illius commemoratio.) in cod. *Matrit.* XL. apud *Iriart.* cat. codd. gr. pag. 145. qui animaduertit, ſub nomine *Georgii Lecapeni* editum eſſe id opuſc. *περί συντάξεως τῶν ῥημάτων*, (cum Theodoro Gaza,) Florent. apud hered. Philippi Iuntae, 1520. 8. iam cum Theodoro edit. eſt ibid. 1515. 8. et cum aliis, ibid. 1526. 8. v. *Bandini* annal. typogr. Iunt. II. pag. 76. 163. et 203. Venetiis in vol. graecorum grammat. 1535. 8. pag. 171. ſqq. et Fabric. B. Gr. lib. V. 7. de grammat. graecis vol. VII. pag. 46. ed. vet.) Eſt quoque in ſeptem codd. bibl. publ. *Parif.* — in cod. VII. *Florent.* Med. plut. 55. teſte *Bandin.* cat. codd. gr. pag. 266. ſq. qui de Michaelle illo, presbytero, eſt copioſus, eumque, non, Lecapenum, auctorem eſſe libelli ſtatuit cum *Allatio* de Georgiis, in calce vol. X. Fabr. B. Gr. pag. 700. §. 46. — Eſt quoque ibid. in cod. XLVI. plut. 57. (*Bandini* l. c. pag. 372.) tum in bibl. Coislin. (v. *Montfaucon.* pag. 230.) Vatic. Barber. Vallicellan. etc. ſub illius *Michaelis* nomine.

Michaelis, metropolitae Athenienſis, protheoria, epiſtolae V. oratio habita Athenis, catecheſis prima, lamentatio demortui Adyephi, oratio rhetoris cuiusdam in illum Michael. *Michaelis* Anchiali orat. in imperat. Manuelem Choniatem: quaedam *Michaelis* Choniatae: haec omnia ſunt in cod. *Barocc.* CXXXI. (cat. pag. 14. ſqq.) *Harl.*]

MINVCIANVS, de quo capite ſuperiore.

Miliades, rhetor, cuius mentio apud Senecam controuerſ. 25.

Mnaſear, Berytius, cuius artem rhetoricam et alia Suidas memorat [vid. ibi Küſter II. pag. 567.]

Maſſaeus, rhetor. id. in *Νικαργέας*.

[*Moerocles*, v. ſupra, vol. II. pag. 872.]

R 3

Muſonii.

2) Vid. ſupra vol. II. pag. 660. et vol. III. de Strabonis loco vid. *Weſſeling* ad Hieroclis ſyn. pag. 607. Inſignis locus eſt de eo apud *Strabon.* ecd. in Itinerar. pag. 691. *Harl.* lib. XIII. pag. 907. vbi conf. not. in *Almelou.* et

Mufonii. [de quibus ad Eunapium dicturus erat Fabricius.]

Myro, Suid. Rutilius Lupus pag. 7. de figuris. [v. *Ruhnken*. ad Rutil. pag. 66 et 73.]

Nauvates, Isocratis discipulus, ut notaui lib. 2. cap. 26. [vol. II. pag. 800. sq.] Meminit *Quintil.* III. 6.

[*Neanthes*, Cyzicenus, discipulus Philisci, Milesii, scripsit multas orationes panegyricas, et *περὶ κακοζηλίας ῥητορικῆς*. v. *Suidas* h. v. et *Eudociam* pag. 309. Scripsit quoque historicos libros, negligentiae tamen argui videtur a *Plutarcho* Sympos. I. cap. 10. sed dissentit V. D. in bibl. critica Amstel. II. part. 8. pag. 114. Conf. *Insum* de script. hist. II. 4. §. 3. pag. 157. sq. *Diogen. Laërt.* VIII. 72. ibique Menag. *Vossium* de hist. gr. I. cap. 15. pag. 98. sq. *Meiners* histor. originis doctrinarum apud Graecos et Roman. I. pag. 231. supra, in vol. II. pag. 311. *Harl.*]

Neocles, rhetor, e quo definitionem *ἐπιχειρήματος* adfert schol. Hermogenis pag. 362. et *ἐνθυμήματος* pag. 365.

Nestor, de quo Homerus, et *Cic.* Bruto cap. 10. qui de Menelao etiam cap. 13. de Vlysse cap. 10.

Nicagoras, sophista, de quo capite superiore, in Minuciano.

Nicander, sophista ineptus, Philostrato memoratus in vita Damiani pag. 605.

NICEPHORVS BASILACA, de quo supra, cap. 30.

Nicephori, Callisti, rhetorica MS. in codice bibl. Paris. MMMCCLXXI. *Montfauconus* pag. 70. Palaeographiae Graece.

Nicias, Lyssiae aduersarius, Clemens Alex. pag. 626. **).

Nicetes, quem suo impetu Graecis valde placuisse, scribit Seneca suaforia 3. Confer, quae de Niceta Philostratus et viri docti ad Plin. VI. 6. Ep. et *Quintil.* de causis corruptae eloquent. c. 15.

[*Nicetae*, rhetoris et philosophi christiani in SS. martyres Cerycum et Iulittam, in cod. *Coislin.* *Montfaucon* pag. 424. adde ibid. pag. 108. *Nicetas*, Paphlagon. rhetor, p. 211. et 212. cod. CXLVI. fol. 110 et 292.]

Nicocrates, Lacedaemonius, Seneca suafor. 2.

Nicolaus, e Myris Lyciae, Lacharis discipulus et Procli, vide *Marin.* vita Procli cap. 10. *Suidam* in *Νικόλ.* et *Ααχάειος* ^{bb)}.

Nicolaus, Damascenus, de quo *Suidas*, et [P] quae supra l. 3. [c. 8. vol. III. p. 500. sq.] in *Peripateticis*.

[*Nicolaus*,

aa) Enimvero *Niciam*, quem non eloquentia, sed opibus et fortunis viam sibi ad honores munivisse, docet *Plutarch.* in eius vita pag. 524. D. ex oratorum catalogo expungendum esse, monet *Ruhnken.* in histor. critica oratt. gr. pag. XL. et in *Clemente* nomina sic transponi iubet: *Αντίωνος τὸν τῷ πρὸς Νικίαν ἐπὶ παρακαταθήκης. Harl.*

bb) Scripsit artem rhetoricam et declamationes, v. *Suidam* ibique *Küster.* tom. II. pag. 624. et *Eudociam* pag. 309. Sed apud *Suidam* et *Eudociam* ab illo discernitur *Nicolaus*, rhetor, qui

floruit sub Leone seniore, imperatore, usque ad Zenonem et Anastasium, atque scripsit progymnasmata, declamationes rhetoricas et alia quaedam. Inter codd. bibl. *Bodleianae* (catal. codd. Angl. et Hibern. I. pag. 128. seq.) sunt in cod. MMCCCLXXXIII. *Nicolai*, sophistae, progymnasmata, et (eiusdemne, nec ne?) de rhetorica, in cod. *Barocc.* CXXXI. (cat. pag. 16.) progymnasmata, et ἀποσπασμάτων, verisimilia esse, quae de Niobe feruntur. — Inter aduersaria *Ger. Langbaeni*, (cat. p. 270.) *Nicolai* progymnasmata.

Inter

[*Nicolaus*, Syracusanus. v. supra, vol. II. pag. 776. *Harl.*]

Nicomedes, Pergamenus, rhetor, auditor Chrestii, Byz. de quo *Philosfr.*

Nicostratus, Macedo, de quo *Suid.* cc).

Numenius, de cuius scriptis *Suidas*, et *Eudoc.* pag. 310. pater Alexandri, de quo capite superiore. [Vixit tempore Hadriani, imper. Ad hunc enim scripsit consolationem super morte Antinoi: praeter ea de figuris dictionis, argumenta in Thucydidem et Demosthenem, atque chriarum collectionem. *Harl.*]

Onasimus, *Suid.* in Ἀψίης et Ὀνάσι.

Palladius, Methonaeus, de quo *Suid.* [et *Eudoc.* pag. 352.] sophista, cuius μελέτας laudat *Photius* Cod. CXXXIII. [v. infra lib. V. c. 32. vol. IX. pag. 12.]

Pammenes, Demosthenis studiosissimus, *Cic.* oratore c. 30.

Pamphili Τέχνη, *Aristot.* rhetor. II. 23. Meminit et *Quintil.* III. 6.

Pantratus, *Suid.* [Eudoc. pag. 353.]

Patroclus, *Suid.* in Ἀντίπατρος.

Paulus Germinus, sophista, vide supra I. 2. c. 26. §. 4.

[*Paullus Tyrius*, rhetor, missus ad Hadrianum, imperatorem, legatus, Tyrum effecit metropolim. scr. artem rhetoricam, progymnasmata et declamationes. *Suid.* III. pag. 61. *Eudoc.* pag. 353. *Harl.*]

[*Pausanias*, Caesariensis aequalis Aristidis, secundum *Suidam* III. pag. 62. ubi conf. *Küsteri* not. et *Eudoc.* l. c. scripsit declamationes et problemata et alia. Sunt tamen qui arbitrentur, hunc eundem esse ac is, cuius exstat opus de Graecia. v. supra vol. V. pag. 307. sq. add. ibid. pag. 307. not. c. *Harl.*]

Pericles, de quo lib. 2. c. 26. [vol. II. pag. 746. sq.]

Petrus, rhetor. *Anthologia* Epigramm. f. 412. [*Suid.* III. pag. 103. ibique *Küster.* *Eudocia* pag. 353.]

Phaeax, *Suid.* *Plutarch.* Alcibiade pag. 196.

Phaedrus, sophista ineptus, *Philosfrati* vita Damiani pag. 605.

[*Philippus*, rhetor et sophista, scr. de Synaloepha etc. *Suid.* III. pag. 602. *Eudocia* pag. 422. *Harl.*]

Philiscus,

Inter codd. *Thom. Gale* (catal. II. p. 189.) e *Nicolai*, sophistae, libro progymnasm. fabulae decem. Quae tamen in cod. Barocc. leguntur sub nomine *Nicolai*, sophistae, ea sub *Libanii* nomine a Morello ad calcem tomi II. opp. Libanii esse vulgata, Fabr. infra, libr. V. cap. V. pag. 385. vol. VII. animaduertit. — *Parisi.* in bibl. publ. cod. MMDCXX. nr. 30. *Nicolai* soph. narrationes variae. cod. MMDCXXXVIII. nr. 8. eiusdem progymnasmata. *Nicolai Cabasilae* orationes et encomia in cod. *Coisl.* in Montfauc. bibl. coisl. pag. 426. sqq. *Harl.*

cc) *Nicostratus*, qui circa tempora Antoninorum vixit, praeter alia, a *Suida* II. pag. 624. et

Eudocia pag. 310. commemorata, fecit quoque μέγας ἐν Αἰσωπείᾳ μόνον, ἀλλ' εἰς εἴνα πῶς καὶ δραματικὴς, teste *Hermogene* de ideis. Eum tamen mythographiam eatenus tantum excoluisse, quatenus rhetoricae inferuire censeatur, *Tyrwhitt* diff. de Babrio, Erlangae, 1785. 8. pag. 35. suspicatur: addit tamen, scholiasten in locum citatum *Hermogenis* pag. 415. ed. Ald. docere nos videri, *Nicostratum* scripta quaedam mere mythologica edidisse. add. *Ionsum* de script. hist. phil. III. 6. 4 et 18. *Nicostrati* elegantiam orationis laudat *Philosfrat.* de vit. Sophist. II. 31. i. vbi v. *Olear.* pag. 624. *Harl.*

Philiscus, Mileſius, Iſocratis diſcipulus, Suid. [ſcripſit artem rhetor. libr. II. et alia. Plura vide ſupra, in catal. Pythagoricorum, vol. I. pag. 861. ſq.]

Philistus, Naucratica, id. [De hoc Philisto, quem alii faciunt Syracuſium, et diuerſus eſt ab ſeniore Philisto ſ. Philisco, plura vide ſupra, in vol. I. pag. 732. ſq. *Harl.*]

[*Philodemus*. Opuſculum eius περί ἑντοκουῆς repertum eſt inter Herculanenſia rudera, et ſpecimen illius dederunt editores antiquitatum Herculan. tom. V. pag. 721. notante *Villoiſon* in anecd. gr. tom. II. pag. 159. not. conf. ſupra vol. III. pag. 609. ubi addendum eſt, opus de Muſica lib. IV. in XIX. capp. diuiſum cum eruditis amplisque notis et verſione latina Carol. Roſini, in Herculanenſium voluminum, quae ſuperſunt, tomo I. Neapoli, 1793. ex typographia regia, fol. cum XXXVIII. tabulis aeneis exiſſe in lucem. v. ephem. litter. Gotting. a. 1794. plag. 159. et *Schützii*, Prof. Ienenſ. progr. ſ. animadu. in libr. part. I. Ien. 1795. fol. atque auctorem libri: *Reiſe von Warſchau über Wien nach der Hauptſtadt von Sicilien*, Breslau 1796. 8. Ille quum in itinere eſſet Pompeiis, *Roſſi*, bibliothecarius, occupabatur verſione voluminis Philodemi περί κακῶν καὶ ἀντικειμένων. (volumen ipſum numero inſignitum eſt Δεῦμ. XX.) Decem autem volumina, omnia auctore Philodemo, iam explicita fuerunt, et in vndecimo, in quo de poeſi agitur, Philodemi volumine explicando tum verſabatur *Roſſius*. *Harl.*]

PHOEBAMMON, de quo capite ſuperiore.

[*Phormio*, ſupra vol. II. pag. 873.]

Phylager, Artemidor. libr. IV. cap. 2. ΦΥΛΑΓΓΡΟΣ ὁ ἤταρε ΟΥΤΑΡΟΝ τὸν ἤτορα νοσῶντα ἐθεόσατο. v. *Valeſ.* emendatt. lib. III. cap. 9. pag. 90. *Harl.*]

Phylax, ſophiſta ineptus, Philoſtrat. in vita Damiani pag. 605.

De Piſiſtrato, Cicero Bruto cap. 7. 10.

Pitholaus, ſchol. Rhetor. Ariſtoteſis, pag. 62.

PLATO in Gorgia rhetoricam vt inutilem traducit, quod fecit etiam Agnon in accuſatione rhetorices et Athenodorus, Rhodius, atque in Gryllo Ariſtoteles, Critolaus quoque et Epicurus atque ex iis, qui exſtant, Sextus Empiricus. De Platone confer *Tzetzen* Chil. XI. hiſt. 385. et Ariſtidem in Platonicis orat. pro rhetorica.

Plution, Seneca ſuaſor. 1.

POLEMO, de quo ſupra, c. 30.

Poli, Gorgiae diſcipuli τέχνη, Plato Gorgia pag. 462. tom. I. edit. Serrani, Syrianus in Hermog. pag. 18. etc. [ſupra, vol. II. pag. 801.]

Polion, tempore Pompeii M. vid. Suid. et Eudoc. pag. 355.]

Polycharmus, Plutarch. VIII. 6. Sympoſ.

Polycrates, Athenienſis, qui Socratis accuſationem ſcripſit, Suid. Eudoc. pag. 354. Quintil. III. 1. Eius encomium in Thraſybulum, ſchol. graecus rhetor. Ariſtot. pag. 48. [conf. cl. *Heeren* ad Menandr. de encomiis, pag. 29. not. 7.]

Polycæſtus, Suid. in Αντίπαρτος. [Eudoc. pag. 354. Duo autem hoc nomine fuerunt oratores, de quibus multus eſt *Ruhnkens*. hiſt. crit. pag. 80. ſqq.]

Priscus, ſcripſit declamationes et alia, tempore Theodoſii iunior. v. Suid. III. pag. 174. Eudoc. pag. 355. infra, V. 5. 4. vol. VI. pag. 235. etc. ed. vet. *Harl.*

Proaereſius,

Proaeresius, sophista, Christianus, Athenis docuit, sed lege lata a Iuliano, ne Christiani liberalium artium doctores essent, quum sibi specialiter Imperator concederet, ut Christianos doceret, scholam sponte deseruit, ut narrat S. Hieronymus in Chronico. Praeceptore eo vsi sunt S. Basilii Caesar, et Gregorius Nazianzenus, teste Sozomeno VI. 16. Scripsit inter alia Romae encomium, ob quod statua ipsi posita ex aere cum hac inscriptione: ἡ βασιλεύσασα Ῥώμη τῷ βασιλεύοντι τῶν λόγων. Plura de eo dixi ad Eunapium: [quae in scriniis adhuc latent.] Nunc solum referre iuvat Nazianzeni epigramma, quod defuncti praeceptoris sui honori scripsit et in Anecdotorum suorum graecorum limine [¶] *Lud. Antonius Muratorius* vulgavit Patauii 1709. 4. e codice Ambrosiano et Mediceo.

Μηκέτι Κερροπὴν μεγάλ' εὖχετο, ἔθ' ἴμεις ἐσιν
 Ἥελις τυτθὴν ἄντα φέραν δαΐδν.
 Οὐδὲ Προαιρεσίῃς ῥήτορ βροτὸν ἄλλον ἐρίσαν
 "Ὅς ποτε ἀρτιτόκοις κόσμον ἔσασε λόγοις.
 Βροτὴν Ἀρθίς ἔνακε νεόντυπον. ἀλλὰ Σοφιστῶν
 Πᾶν γένος ὑφιλόγων ἔπε Προαιρεσίῃ.
 Ἐξέ μὲν, ἀλλὰ μιν ἔσχε μόρφω φθόνος· ἐπέτ' Ἀθῆνας
 Κόδιμοι· ὧ νεότης, φεύγετε Κερροπὴν.

[*Procopius*, rhetor Caesariensis, de quo infra, vol. VI. lib. V. cap. 5. §. 3. pag. 248. sqq. vet. ed.]

Prodicus, Ceus, quem Isocrates audiuit, de quo l. c. cap. 24. §. 41. [vol. II. pag. 718.] scripsit τέχνην ῥητορικὴν, ut colligas etiam e *Quintiliano* III. 1. qui locos communes eum tractasse refert.

Protagoras, Abderites, quem Isocrates audiuit. De eo l. II. c. 24. §. 28. Ab hoc decem millibus denariorum didicisse artem, quam edidit, rhetoricam, dictus est Euathlus, teste *Quintiliano* III. 1. Vide et *Gellium* V. 3 et 10.

Puton, apud Senecam *Controu.* 2, an *Plution*?

Pytheas, Pythias *Rutilio Lupo* de figuris pag. 3. 4. [v. *Ruhnken.* ad eum pag. 40. *Bayle* in *Diction. h. v.* tom. III. not. g. *Eudoc.* pag. 336.]

Python, Byzantinus, *Tzetz.* Chil. VI. hist. 38. et ad *Suidam* *Neocorus*.

Quadratus, rhetor. *Arist.* tom. I. pag. 597. sq.

[*Ruffinus*, Apollonii, Naucratis, filius, ex concubinato natus, *Philostr.* Sophist. II. 19. p. 599.

Is diuersus fuit a *Ruffino*, sophista, et praetore Smyrnaeo, de quo multus est *Olearius* ad *Philostr.* II. 25. pag. 608. seq. cui tandem circa *Seueri*, *Caracallae* et *Getae*, impp., tempora quatuor minimum *Ruffini* fuisse videntur. Primus Apollonii, Naucratis, nothus, Smyrnaeorum alter sub *Seuero* et *Caracalla* praetor et sophista; tertius Smyrnaeorum sub *Gordiano* praetor; quartus *Sardianorum* archon. *Harl.*]

Sabinus, Zeugmatensis, *Suid.* in Σαβ. et Σέργιος. [De hoc et reliquis *Eudoc.* 381.]

Sallustius, Atheniensis, de quo ex *Damascio* idem *Suidas*.

Sardeo, (ὁ Σαρδέων) in schol. ad *Hermogenem* et a *Matthaeo Camariota* memoratus.

Serapio, *Suid.* [et *Eudoc.* pag. 381.] Σαραπ. Alius *Serapio*, Alexandrinus, iunior, de quo *Porphyrus* in *Plotini* vita c. 7. [Alius, de quo in cod. *Coislin.* apud *Montfaucon*

pag. 574. fol. 210. it. pag. 139. in cod. LXXXIII. in quo est *Serapionis*, monachi, Aegyptii, vita: pag. 116. Athanasii epist. ad Serapionem.]

Sergius, Zeugmatensis, Aphthonii F.

SEVERVS, Alexandrinus, de quo supra c. 32 et 33.

Sextus, de quo epigramma:

Εἰκὼν ἢ Σέξτος μελετᾷ, Σέξτος δὲ σιωπᾷ.
Ῥήτωρ ἦν αἰκὼν, ὁ δὲ ῥήτωρ αἰκίος αἰκὼν.

Sibyntius, Theodectis, Phaselitae, seruus, primus seruorum artem oratoriam professus, Suid.

Siricius, Neapolitanus, sophista, Andromachi discipulus, Suid. [et Eudocia pag. 381.] in

Σιρικός, vbi eius μελέτας et προγυμνάσματα commemorat.

SOPATER, qui διατρέσεις ζητημάτων et in Hermogenem scripsit, de quo cap. superiore.

[§. IV. et XVI. In cod. XIV. plut. 58. bibl. *Laur. Med.* (Bandin. cat. codd. gr. II. col. 465)

ex *Sopatri* translationibus, iterum ex *Syriani* et *Sopatri* operibus. — in cod. III.

plut. 55. et cod. XXI. plut. 58. (Bandin. l. c. col. 218 et 462.) *Sopatri* diuisio quaestio-

num. eiusd. comment. in artem rhetor. Hermog. in cod. XX. plut. 55. et cod. VII.

plut. 59. (Bandin. II. col. 284. sq. et 493. sq.) argumentum in Aristidis orat. platon.

pro IVuiris, cod. VI. plut. 60. cod. XII. plut. 60. (Band. II. 590 et 601. conf. supra

ad cap. de Aristide notata.) — In bibl. regia *Matrit.* cod. LVIII. fol. 131. ex *Sopa-*

tri, sophistae, scriptis. (*Iriart.* catal. pag. 197.)

Sophocles, supra vol. II. p. 749. *Harl.*]

Sophilus, Rhaimnastius, sophista, Antiphontis pater, Plutarch in vitis decem rhetorum.

Sosicrates, Rutilius Lupus de figuris pag. 3 et 10. [pag. 30. ed. Ruhnken. cuius not. conf. et pag. 122.]

Sofus, sophista ineptus, Philostrat. vita Damiani pag. 605.

Soterus, sophista ineptus, Philostrat. eodem loco.

Strato, Isocratis discipulus, Laërt. V. 61.

Stratocles, [?] Rutil. Lupus pag. 3 et 12. [ed. Ruhnken. pag. 32. vbi v. longam adnotat. et pag. 135. adde eundem Ruhnken. in hist. crit. pag. 82.] de figuris.

Superionus, Suid. Μητροφάνης et Σεπεριανός.

SYRIANVS, qui in Hermogenem scripsit, de quo cap. superiore: [et Bandin. cat. codd. gr. Medic. II. col. 465. nr. 7.]

THEMISTIVS, de quo infra, libro V.

Themistocles, Cicero Bruto c. 7. 10. Aristides, schol. Hermog. etc. [Ruhnken. histor. crit. pag. 88.]

THEO, Alexandrinus, de quo capite superiore.

[Theocritus, Chius, rhetor, discipulus Metrodori. Eudoc. p. 230. Suid. II. pag. 177. ibique Küster.]

Theodectes, Isocratis et Aristotelis, qui ei oratoriae artis libros, quos ederet, (teste *Valerio Max.* VIII. 14 3) donauit, discipulus. Meminit Cicero, Rufinus de compositione Orat. pag. 316. 318. Quinctilianus II. 15. a quo (Gorgia) non dissentit *Theodectes*, siue ipse id opus est, quod de rhetorice nomine eius inscribitur, siue, ut creditum est, *Aristotelis*: in quo est, finem esse rhetorices, ducere homines dicendo in id, quod actor velit.

lit Vide *Menag.* ad Laërtii V. 24. et *Aristotelem* ipsum III. 9. rhetor. et libro rhetor d Alexandrum cap. 1. [*Eudoc.* pag. 230. *Suidas* II. pag. 173. vbi Küster. in notis p'ura de eo disputat. *Robinken.* hist. crit. p. 83. supra, vol. III. p. 406. et vol. II. pag. 323. sq. Habuit ille filium eiusdem nominis, quem scripsisse, tradunt Suidas et Eudocia II. cc. artem oratoriam libr. VII. encomium Alexandri, Epirotae, historicos aliosque commentarios et instituta barbarica. *Harl.*]

Theodorus, Byzantius, supra in *Hieronimus*. Rufin. de composit. Ex iis, quos Plato λογοδαίδαλας adpellat. *Quintil.* III. 1.

THEODORVS, Cynopolita, de quo supra cap. 30.

Theodorus, Gadareus, qui se maluit dici Rhodium, in qua insula Tiberius Caesar studiose eum audisse dicitur teste *Quintil.* III. 1. De illo Nic. Faber ad Senecae Suasor. 3. pag. 28. vbi Tiberii Theodori mentio. Auditor quoque eius Hermagoras, de quo supra, Vallius item Syriacus, cuius meminit *Seneca* controuers. 9. ^{dd}).

Theophrastus, quem de rhetorice diligenter scripsisse testatur *Quintil.* III. 1. comment. ad Hermog. pag. 14. Vide, quae de illo supra lib. 3. c. 7.

Theopompus, Chius, Isocratis discipulus, de quo Vossius in hist. Graecis ^{cc}).

Theramenes, v. supra l. 2. c. 26. ^{ff}). Isocratis praeceptor fuit, vt notauit ib. §. 5. [p. 778.]

Thespeus, rhetor, quem Caesareae audiuerunt Euzoius et Gregorius Naz. teste Hieron. lib. de scriptoribus Eccles. ^{ss}). Illius Nazianzeni epigramma, quo eum defunctum decorauit, exstat in Anecdotis graecis Muratorii pag. 3. Sed quod forte vtramque disciplinam professus esset, inscribitur εις Θεσπέσιον Γραμματικόν; est autem hoc:

Αἰ, αἰ, καὶ σὺ θάνεις, Φθονεῖν δὲ σε μοῖρ' ἐκάλυψεν,
Θεσπέσιε, φθιμένα δ' ἠφιδιόν ἐστι κλέος.
Ἀργιτόκοις ἐπέσσι τόσος βρύσας, ἥ δ' ἐβόησε
Ἀττίς· τίς ποτ' ἐμῆς δόξαν ἔχει σοφίης;

Thrasylulus, Suid. in Ἀντίπατρος.

Thrasymachi, Chalcedonii, τέχνη. *Cic.* Oratore c. 12. inter primos qui arte quadam verba vinxerunt, c. 13. adde c. 52. [qui vltimus locus notatu dignus est, ex quo etiam patet, eum ante Socratem vixisse.] *Rufinum* de compositione orat. p. 318. 319. *Quintil.* III. 1. qui communes tractasse locos obseruat. eius ὑπερβάλλοντας memorat *Plutarchus* l. 1. sympo. c. 2. pag. 618. D. [supra, vol. II. pag. 804.]

Thucydides, Periclis aduersarius, de quo lib. 2. c. 26. [vol. II. pag. 748.] vti de aliis huius nominis l. 2. c. 25. [vol. II. pag. 728. sq.] Vide et de vtroque *Thucydide Ciceronem* Bruto cap. 7 et 11.

S. 2. TIBERIVS,

dd) Adde Suid. et *Eudoc.* locc. mem. *Langbaen.* ad Longin. pag. 25. Tollii et indic. scriptorum a Longino citat. h. v. *Harl.*

ee) Vol. II. pag. 801. sqq. add. hist. acad. Paris. Infer. tom. XIV. *Frid. Koch* progr. de Theopompo, Chio, historico Graecorum quondam celeberr. Stettin. 1792. 8. *Harl.*

ff) De hoc v. supra vol. II. pag. 748. interpr. in Aphthonii progymnasm. in *Montfaucon* bibl.

Coislin. pag. 594. sq. vbi dicitur rhetor solum consultandi peritus, et *Morum* in examine locorum quorundam, praemisso eius edit. histor. graecae Xenophontis. *Harl.*

gg) De alio *Thespeio*, Solensi, v. *Plutarchum* de S. N. V. pag. 83. sqq. ibique *Wyttienbach*, animaduers. pag. 89. sqq. *Harl.*

TIBERIVS, de quo capite superiore.

Timarchus, Rutil. Lupus pag. 12. de figuris ^{hh}).

Tisias, Syracusanus, quem Isocrates audiuit. Vide supra, in *Corax*.

Troilus, Sidetes, Socratis, scholaſtici, praeceptor. Vide eum lib. I. c. 12. et lib. 7. c. 27. 37. Vales. pag. 204. ad Sozom. Ex huius Troili prolegomenis MSS. rhetoricae, locum de Gorgia adfert *Langbaenius* ad Longin. pag. 17. edit. Tollii. [v. supra in notit. codd. Hermogen. et fin. §. VI.]

E *Trophonio*, sophista, adnotata quaedam, in cod. Heidelbergensi CXLIX. quondam fuisse, scribit *Sylburg.* in catal. MSS. graec. biblioth. Palatinae pag. 47. nisi ibi per errorem scriptum et verum nomen fuerit *Tryphon*. At tamen *Τροφονίς σοφιστής*, *Trophonii sophistae* opusculum de rhetorica exstat in cod. regio Matrit. CXI. atque *Iriarte* in catal. codd. graec. pag. 442. non modo, Tryphonis quidem, ait, grammatici frequens mentio; at *Trophonii*, sophistae, prorsus nulla; sed etiam huius, tamquam ignoti, alioqui non inficeti, scriptoris concinnum opusculum typis innotescere iudicavit, pag. 442 - 445. *Tryphon* vero est notior. v. infra lib. V. cap. 7. pag. 34. 36. 48 et 72. vol. VII. vet. ed. et in hoc vol. cap. 36. §. 1. 15. ac 19. — *Tryphonis* libell. de *tropis* siue figuris poeticis, siue, vt etiam dicitur, de vocum passionibus, exstat in quinque codd. nimm. MMVIII. MMLXXXVII. MMDLI. MMDCCCLXV et MMDCCCCXXIX. bibl. publ. *Parisi*. — In bibl. *Neapolit.* regia in cod. XII. ex Tryphonis lib. *περὶ παθῶν τῶν λέξεων*, et in cod. XXVII. Trypho de vocabulorum adfectionibus. — *Mediolani* in bibl. Ambros. Tryphon de passionibus dictionum, teste Montfauc. in diario ital. pag. 16. etc. *Harl.*]

Varus, Laodicensis, Suid.

VLPIANVS, Demosthenis enarrator, de quo infra lib. V.

Xenophontis, τέχνας ῥητορικὰς *Pollux* VI. cap. 33. sect. 143.

Zacharias, Euagr. III. 7.

Zeno, Citieus, iunior, a quo Lyſiae orationes illustratas fuisse memorat Suidas ⁱⁱ). Zenonis praecepta maxime secutum se testatur Sulpitius Victor in institutione oratoria ad Silonem, generum. Laudatur et *Zeno*, rhetor, a scholiastis Hermog.

[*Zoilus*, notus ille Homero-mastix. v. supra, vol. I. p. 559. sqq. scripsit quoque contra Isocratem. v. *Suidam* II. p. 13. et *Eudoc.* p. 203. quae etiam *Zenobium*, sophistam, sub Hadriano imperat. auctorem epitomes prouerbiorum Didymi atque Tarrhaei, forsan propter illius γενεθλιακὸν εἰς Ἀδριανὸν, adnumerat rhetoribus. *Zonaeus*, de quo vid. supra

^{hh}) Locus Rutilii est libr. II. c. 20. fin. Sed *Ruhnken.* ad illum locum corrigit *Dinarchi*. Taylor quidem ad Aeschin. contra Timarch. p. 84. refert quoque Timarchum in oratorum numerum, et prouocat ad illum Rutilii locum et ad fragmentum quoddam Longini. Enimvero *Ruhnken.* ad Rutil. II. §. pag. 88. monet, Timarchum oratorem ne san-

do quidem esse auditum, et, vti iam supra in indice fragmentorum Longini obseruauimus, vulnus in Longini fragm. scite apteque sanat. *Harl.*

ⁱⁱ) Demosthenis quoque oratt. illustrauit *Zeno*. vide supra, vol. II. pag. 849. praecipue *Chapman* ibi iam in nota laudatum, et vol. II. pag. 770. ibique not. s. *Harl.*

supra vol. I. p. 697. §. XLI. Scripsit quoque de figuris orationis, quod opusc. inest cod. MMCXIX. bibl. publ. *Parif. Harl.*]

Zopyrus, Clazomenius. *Quintil.* III. 6.

Zosimus, Gazaëus, qui in *Lysiae* [et *Demosthenis*] orationes scripserat, teste *Suida*. [et *Eudoc.* pag. 203. supra in hoc cap. ad voc. *Athanasius*, et in vol. II. pag. 770 et 849. atque infra, lib. V. cap. 5. vol. VI. vet. ed. pag. 588. *Harl.*]

CAPVT XXXV (olim XXXIII)

DE IVLIO POLLUCE ET PTOLEMAEO ASCALONITA

I. *Iulii Pollucis aetas et scripta.* II. *MSti Codices et editiones Onomastici.* III. *Alii Polluces.* IV. *Index scriptorum, a Iulio Polluce citatorum.* V. *Ptolemæus Ascalonita.* VI. *Eius περί διαφορῶν λέξεων, et MSto Gudiano.*

[Cum supplementis G. C. Harles.]

I.

IVLIVS POLLVX, Naueratites, Aegyptius, a patre suo in criticis bene eruditus, ceterum discipulus Adriani, sophistae, et Antipatri, Hierapolitani, praeceptor, a Commodus, imp. cui vocem ^{a)}) et ingenium suum probauerat, iussus rhetoricam docere Athenis, non caruit detractoribus, ex quibus nota sunt *Luciani* ^{b)}), *Athenodori* ^{c)}) et *Philostrati* in ipsum iacta scommata. Annos duodefexaginta vixit, et scriptis pluribus inclaruit, e quibus perierunt *Διαλέξεις* siue *λαλῖαι*, *Dissertationes*, et *Μελέται* *Declamationes*, quarum has, ut parum atticas, *Philostratus*, qui fragmenta quaedam illarum seruauit, illas ut pueriles *Athenodorus* perstrinxit. *Εἰς Κόμοδον Καίσαρα ἐπιθαλάμιος*, oratio in nuptias *Commodi Imp.* *Ῥωμαῖκός λόγος*, *Laus urbis Romae.* *Σαλπυγκτῆς ἢ ἀγὼν μουσικός*, *Tubicen, siue certamen musicum.* *Κατὰ Σωκράτους*, *Accusatio Socratis.* *Κατὰ Σινοπετῶν*, *Contra Sinopenenses.* *Πανελλήνιος*, *Oratio in conuentu totius Graeciae habita.* *Ἀρκαδικός*, ad *Arcades* siue in laudem *Arcadium* oratio, quae vniuersa *Suidas* commemorat. *Ἀρκαδικὸν* in *Budenfi* bibl. adhuc superfuisse, *Gesnerus* adnotauit ^{d)}). Sed merito gratulantur sibi graecarum litterarum studiosi, quod aetatem tulit eidem *Suidae* memoratum *Pollucis* *Ὀνομαστικὸν* siue *Vocabu-*

S. 3

larium

a) *Philostrat.* 2. de sophist. pag. 593. *Μελεχρῶ τῷ Φωνῇ βασιλεῖα Κόμοδον δέλεος τὸν Ἀθήνησι δρόγον παρ' αὐτῷ εὔρατο.*

b) *Lucian.* in rhetorum praeceptore. confer scholia graeca ad *Lucian.* tom. II. pag. 33. 34. Sunt etiam viri docti, qui *Pollucem* perstringi putent a *Luciano* [de saltat. c. 33. tom. II. pag. 287. vbi v. not. in ed. *Reitz.* et in eiusdem] *Lexiphane.* Vide *Graecium* notis ad *Lucian.* tom. I. pag. 999. [*Gesnerum* ad *Luc. Lex.* tom. II. p. 316. et p. 336.]

et *Kuhnium* praef. ad *Pollucem.* Sed hoc multis argumentis praef. erudita ad eundem *Pollucem* refellit *Hemsterhusius*, [qui in illa copiose docteque disputat de *Polluce*, eius opere, codd. edd. etc. pag. 33. fqq. de vi et potestate voc. *ὀνομαστικόν.*]

c) *Athenodorus* apud *Philostratum* p. 594. et *Philostratus* pag. 592.

d) Conf. *Voss.* de histor. gr. IV. 17. *Pollux* promittit tacticum et strategicum libr. *Onom.* II. c. II. *Harl.*

larium, in decem libros distinctum, et *Commodo*, Caesari, adhuc admodum adolescenti (certe patre M. Antonino adhuc superstite.) *) inscriptum, quo per rerum classes progrediens ex omni scriptorum genere synonymas voces phrasisque ad delectum et copiam graecae dictionis parandam colligit. Laudatur hoc Onomasticon a *Tzetza* Chil. VII. hist. 145. et *Balsamone* ad can. 70. Epistolae S. Basilii, ut alios iuniores iam omittam. [v. *Baillet* Jugem. des Sav. tom. II. pag. 316. sq. ed. 1725. 4. et testimon. doct. vir. prol. pag. 47. sq. ed. *Heinsterhuf. Harl.*]

[P] II. [Quod ad *codices mssos* attinet, missis illis, quos contulerunt aut laudarunt editores, et quorum mentionem iam fecit Fabricius, de quorum etiam fati quaedam bene observavit *Heinsterhuf.* praef. pag. 36. reliquos, mihi notos, breuiter enumerabo. *Lederlinus* Parisiis V codd. bibl. publ. inspexit, quos praef. pag. 16. sqq. curate describit, et specimen quaedam ex illis exhibet. Sed secundum catal. codd. *Parif.* tom. II. onomasticon in septem codd. *Parif.* nim. MDCCCLXVIII. MMDCXLVI. MMDCXLVII. MMDCXLVIII. MMDCXLIX. MMDCLXX et MMDCLXXI. in codd. autem MDCXXX et MMMXLIX. sunt excerpta. *Küsterus* contulit binos codd. *Parif.* et quas ex illis enotauerat varr. lectt. eas postea misit *Heinsterhuf.* et hic illas in praef. pag. 37. sqq. publicauit. Neque enim iisdem ad editionem uti licuit. — Praeter ea exstant codd. MSSt. Pollucis in bibl. *Medicea Florentiae*. Pollucis enim lib. X. sunt in cod. XXXII. plut. 28. (illum quidem ab editis multum discrepare, late docet *Bandin.* catal. codd. gr. pag. 56. sq.) — in cod. XII. plut. 56. (*Band.* ib. pag. 307.) — in cod. I. plut. 58. (*Bondin.* ib. col. 437. sq. multis describit eum, notatque, quae desiderantur aut incuria compactoris librorum sunt transpositae) — in cod. CCCCLXIX. plut. 58. cum Pollucis epigrammate iambico octasticho ad ipsum imper. Commodum, quod *Band.* II. col. 469. sq. gr. cum versione latina publicauit. — Onomastici liber primus, cum epistola Pollucis ad imper. Commodum, in cod. XXI. nr. 4. plut. X. — libr. V. VI. VIII. IX et X. in cod. I. plut. 55. lib. I. et pars libri II. in cod. III. plut. 56. (*Bandin.* I. pag. 489. et II. col. 293 et 296.) — *Ventilis* in bibl. Marciana, in codd. CCCCXCIII. DXIII. DXX. (in quo sunt libri quinque priores,) et DXXIX. secundum catal. codd. gr. — Inter codd. gr. apud *Nanios*, Patricios Venet. adseruatos, (*Bonon.* 1784. pag. 509.) cod. CCCIV. nr. 1. definit in libro X. cap. 29. segm. 130. edit. *Amstel. Neapoli* in bibl. Augustinens. S. Ioan. ad Carbonar. cod. XLIV. — *Leidae* in biblioth. publ. inter codd. Vossianos, est codex, (v. catal. pag. 392. nr. 28.) cuius bonitatem editores, praecipue *Kühn* in praef. celebrarunt. — De *Augustano* et pluribus, iisque diuersis codd. olim *Heidelbergensibus* itidem docti editores adfatim disputarunt. — In bibl. caesarea *Vindobon.* Poll. lexicon gr. teste *Lambecio* in additam. ad vol. IV. commentar. pag. 506. ed. *Kollarii* et in *Nessellii* catal. part. IV. pag. 31. cod. XLIV. — *Matriti* in bibl. regia cod. LXX. in cuius fol. 1. a manu recent. saec. XV. iam senescentis solitarium adparet graec. octastichon iambicum in Pollucis, ut videtur, Onomastici laudem, quod quia ab eo, quod *Lederlin.* e cod. *Parif.* in praefat. publicarat, interdum differt, *Iriarte* in catal. etc. pag. 253. subiectis versione lat. et adnotationibus tam grammaticis, quam criticis, iterum curauit formulis typographicis describendum. Tum fol. 2. auerso sequitur ipsum Pollucis onomasticon,

*) Pollux igitur floruit circ. a. Ch. 176. v. *Saxii* Onom. I. pag. 328. *Harl.*

massicum, et *Iriarte*, per singulos libros quatenus vel cum exemplo Wetsteiniano et codd. a Sebero et Iungermanno collatis conspiret, vel ab iis discrepet, late exponit. Idem *Iriarte* pag. 277. memorat inter codd. Mendozanae bibl. codicem nr. 340. qui continet *tabulam in Pollucem et Athenaeum*. — In M. Britannia, (secundum catal. codd. etc.) Oxonii inter MSSa collegii corporis Christi, Pollucis Onomast. in cod. nr. MDXLII. In indice msti cod. Antonii Eparchi, (Fabr. B. Gr. vol. X. pag. 480. vet. ed.) citantur varia ex onomastico Pollucis. adde *Pauli Colomesii* bibl. choisie, in eius Operibus, a Fabricio collectis editisque Hamburg. 1709. 4. pag. 446. sq. vbi Seberi edit. Pollucis ille recenset, et quorundam meminit codd. msst. *Harl.*]

Editiones Graecae tres viderunt lucem, prima *Aldi*, dicata Heliae Capreolo Brixiano, Venet. 1502. fol. ^f). Altera *Bernhardi Iuntae* cum praefat. graeca Scipionis Carteromachi, Florent. 1520. fol. adiuncto Stephano Byz. Tertia *Basileensis* ex Io. Oporini officina ^g) A. 1536. 4. cum indice auctorum et praefatione Simonis Grynaei. Latina vnica prodiit Basil. 1541. 4. a *Rudolpho Gualthero*, Tigurino, admodum adhuc adolescente, composita, et absente illo, neque emendatis graecis codicibus vso, non satis emendate excusa. Quare eius saepe puduisse se scribit ipse in litteris, quadragesimo fere anno post exaratis. Eiusdem Gualtheri obseruationes in obscuriora Pollucis loca ib. 1542. 4. *Graecolatinae* exstant duae, vna *Wolfgangi Seberi*, qui ad Graeca castiganda duobus MSS. Palatinis atque Augustano et notis Frid. Sylburgii vsum se esse testatur, et latinam Gualtheri versionem locis variis emendauit, notas denique eruditas et indices meliores addidit, versioni accuratius examinandae peculiarem se aliquando operam addicturum pollicitus. Francof. apud Wechel. 1608. 4. Altera luculentissima illa *Wetsteiniana* Amstel. 1706. fol. curantibus praeclaris viris Io. Henr. Lederlino et Tiberio Hemsterhusio. In hac 1) Graeca longe emendatiora et integriora exhibentur ope variorum codicum MSS. praecipue illo Demetrii Chalcondylae, qui postea seruabatur Antwerpiae in Collegio S. I. deinde praeslantissimo Isaaci Vossii, (quem laudat hic notis ad Catull. pag. 53. ac Var. Obs. pag. 101. 116. et alibi,) tum castigationibus, quae Salmasius e codd. Palatinis, H. Valesius e Strauchii et Falckenburgius ex alio codice libris suis adscripserant, et emendationibus Guil. Canteri. 2) Latina versio ex Seberi editione sistitur, cuius praecipui naui in notis castigantur. 3) Numero capitum seruat, libri singuli in minores etiam subdividuntur sectiones. 4) Singulis paginis subiiciuntur praeter Seberi notas inediti ante commentarii virorum doctissimorum *Gothofredi Iungermanni* ^h), Palatino et Caroli Labbei codice vsti, et, cuius eruditum specimen animaduersionum in Pollucem A. 1675. 12. Argentorati prodierat, *Ioach. Kuhnii*: tum notae laudatorum duum viro- rum Lederlini vsque ad septimum, et ad tres posteriores Hemsterhusii. Praefationes etiam

nouae

f) Quam Aldinam edit. a. M. II. D. (1498) adfert *Orland.* pag. 289. eam merito habet suspetam *Maittaire* in indic. A. T. pag. 163. Scribere forsan voluit Orlandus M. D. II. *Harl.*

g) In fine: per *Balthysrum Lasium et Thom. Plutterum*, mense Martio. Sed Iuntina et Basileens. edd sunt vnice ex Aldina repetitae et textus in illis tribus indignis deformatus mendis. v. *Paul.*

Leopard. lib. II. emendat. cap. 8. et Seberi praef. pag. 44. edit. Wetstein. *Harl.*

h) Hic MS. seruatur etiam in Bibl. Gymnasii Schleusingensis. Pollucis editiones moliti praeter ea sunt *Bonav. Vulcanius*, vt ipse testatur praef. ad *Isidori Origines*, tum Melch. Schmidius graecarum litterarum Professor in Academia Helmstaedensi. Vide Tenzelii dialogos mensiuos A. 1692.

novae superioribusque editionibus praemissae, et indices longe [P] locupletissimi vocum graecarum et scriptorum, quos Pollux laudat, auctore *Stephano Berglero*, Transylvano, graece et latine insigniter erudito, subiuncti sunt, e quibus alterum illum scriptorum hoc loco subiungere congruens instituto meo ratus sum. *Fabr.* Plura adnotavi in Introd. in hist. L. Gr. II. i. pag. 209. sq. de illa edit. et de litteris ad Bentleium et quae hic de opera Hemsterhusii et multis, quae superessent, emendandis Pollucis locis verbisque in binis illis litteris, a Ruhnkenio in altera edit. *elogii Tib. Hemsterh.* Lugd. B. 1789. 8. publicatis, ad eum scripserat et quomodo docta et amica illa Bentleyi admonitio paene fregisset Hemsterhusii animum. *Harl.*

III. Fuere et alii *Polluces* veterum scriptis memorati ut 1) *Pollux*, cuius obitum luget Herodes Atticus apud *Lucianum* in *Demonacte* tom. I. pag. 865. 866. is ipse videlicet, de quo Philostratus in *Herodis* vita pag. 557. 2) *Iulius Pollux*, Christianus scriptor historiae physicae in *Hexaemeron* et *Chronici* siue ecclesiasticae historiae ab Adamo vsque ad Gratianum Augustum, quae MS. fuit in bibl. Palatina, et in aliis bibliothecis etiam Germaniae occurrit. Vide de codice *Bavarico* Gretserum de cruce pag. 2701. De *Schleusingensi Ludovicum*. Loca graece producant *Lambecius* ad Codinum pag. 141. 143. 163. et *Fabrotius* ad collectionem constitutionum ecclesiasticarum *Balsamonis* pag. 1379. 3) *Pollux*

pag. 982. *Henr. Valesius* singulari studio illustrare instituit capita Pollucis, quae Remp. Atheniensem spectant, ut discas e Iac. Gronovii V. cl. praef. ad *Valesii* notas in *Harpocrat*ionem. *Fabr.* Atque *Valesius* in emendatt. lib. I. capp. XII - XVI. et cap. XXXIV. plura Pollucis loca tentavit atque corripuit. Praeter ea *Heringa* in obs. criticar. libro, *Leoward.* 1749. 8. cap. III. pag. 23 - 32. et p. 169. ac pag. 208. *Toup* in emendatt. in *Suid.* et *Hesych.* multis locis alique critici passim emendarunt aut explicuerant haud pauca Pollucis loca. *Harl.*

i) Adde *Hemsterhus.* ad Pollucis *Onomast.* p. 32. Codex quoque, qui vero caret initio, atque adeo notitia nomineque auctoris, est in bibl. *Ambrosiana Mediolani*. Illum descripsit *Bianconius*, at, ignarus nominis et auctoris, edidit opusculum ab initio et in fine mutilum et sine auctoris nomine, in praefatione autem varia, quamquam ingeniose, sed frustra harriculus est tum de tempore, quo scriptum videretur opus, n. eo, quum *Leo M.* pontifex romanus aut in viuis adhuc, aut haud diu mortuus fuisset, tum de auctore, quem *Hesychium* ecclesiae hierosolymitanae presbyterum fuisse suspicabatur. Editionis autem, notis eruditis instructae, haec est inscriptio: *Anonymi scriptoris historia sacra ab orbe condito ad Valentinianum et Valentinem imp.* e veteri codice graeco descripta, *Ioannes Baptista Bianconi*, Gymnasii Bonon. Professor,

latine vertit, et nonnulla adnotavit. Bononiae 1779. fol. Illam editionem ignorans cl. *Hardt* ex cod. *Bavar.* (ex cod. bibl. regiae Hispan. descripto,) qui ab initio quidem est integer, (habet enim et tabulam et prooemium, adscripto nomine Pollucis, *Ιουλιου Πολυδευκους ιστορικη χρονικη ας την Κοσμοποιαν εκ της γενεσεως ης χρονικον ιφεξης* cum initio capitis I. quae omnia absunt cod. *Ambros.*) at in fine ibidem, vbi desit *Mediolanensis*, deficit, primum, ut sibi videbatur, dias in luminis oras emisit opus. Inscriptio haec est: *Ιουλιου Πολυδευκους ιστορικη χρονικη. Iulii Pollucis historia physica, seu chronicon ab origine mundi, vsque ad Valentis tempora.* Nunc primum graece et latine editum cum lectionibus variis et notis ab *Ignatio Hardt*, Presbytero et bibliothecae elect. *Monacensi* adiuncto. *Monachii* et *Lipsiae* 1792. 8. Graecus textus destitutus est accentibus, et interdum differt ab ed. *Biancon.* Contulit V. D. *chronicon Theodosii* cuiusdam *Melitini* adhuc ineditum, et *Cedrenum*, *Cyrrillum*, *Malelam* aliosque, atque varias ex illis enotavit subiecitque textui lectiones. *Physicam* vero *historiam* auctor ideo nominasse videtur opusculum suum, quod ab initio multa de ortu mundi rerumque creaturarum praeter rem adtulit. Tum *historiam Iudaeorum* et *Christianorum* multo verbosius, quam reliquorum populorum, est persequutus. *Harl.*

Pollux, episcopus prouinciae Libyae, cuius mentio apud Epiphanium tom. I. pag. 874. 4)
Pollux, ad quem Libanii Epistola l. i. 38. ubi eum ab eloquentia et eruditione celebrat.
 5) *Pollux* seruus apud Iosephum pag. 653. Omitto *Pollucem*, Castoris fratrem, de quo
 in fabulis, quem a pollendo vel pollucibilibitate dictum scribit *Fulgentius* l. i. Mytholog.
 cap. 2.

IV. *Auctorum, a Iulio Polluce in Onomastico laudatorum, Index.*

- Achaeus* ἐν Ἰερί, X. 157.
Aeschines II. 82, 126. VI. 20. 37. VIII. 72. IX. 42.
Aeschines, rhetor, II. 196. III. 35. 146. 147. 148. VII. 37.
 κατὰ Κτησιφάντος, VII. 202. X. 10.
 Τιμάρχε κατηγορῶν, VII. 34.
Aeschines, Socraticus, II. 56. 84. VII. 150.
 ἐν Ἀζιόχῳ, VII. 135.
 Ῥήωνι, VII. 103.
Aeschylus, II. 100. 125. 196. V. 47. VI. 23. 40. 46. 80. 161. VII. 40. 51. 60. 61. 78. 167. 177. IX. 156. X. 44. 46. 132. 180.
 ἐν Ἀγαμέμνονι, IV. 110.
 Δικτυεργικοῖς, VII. 35.
 eius *Eumenides*, IV. 110.
 Θαλαμοποιοῖς, VII. 122.
 ἐν Κερκύονι, X. 175.
 Κήρυξι, IX. 136.
 Κήρυξι Σατυρικοῖς, X. 186.
 Ξαντρίαις, X. 117.
 eius *Προμηθεὺς πυρκαεὺς*, IX. 156. X. 64.
 Σισύφῳ, X. 20. 77.
 Φονίσσαις, VII. 91.
 Φρυξὶν ἢ Λύτραις, VII. 131.
 τοῖς Ψυχαγωγοῖς, X. 10.
 Ψυχοσασία, IV. 130. vid. not.
Agias, comicus, III. 36.
Agosthenes, IX. 83.
Alcaeus, II. 157. VI. 107.
 ἐν Γανυμήδει, VII. 23.
 Ἐνδορίαν, IX. 53.
 δευτέρῳ βιβλίῳ μελῶν, IV. 169.
 δευτέρῳ μελῶν, X. 113.
 ἐν Πασιφάῃ, X. 11.
Alexis, II. 14. 23. 64. 112. 149. III. 42. IV. 182. VI. 35. 38. 45. 104. 168. VII. 35. 113. 161. X. 111. Eius Ἀμφωτῖς, VII. 20. X. 175.
 ἐν Ἀσκληπιουκλείδῃ, X. 107. 108.
 Βωμῷ, VII. 72.
 Γυναικοκρατείᾳ, IX. 44.
 Διδύμοις, IX. 153.
 Δρωπίδῃ, X. 120.
 Ἐκπωματοποιῶς, VII. 190.
 Καλασίριδι, X. 18.
 Καννίοις, VII. 166.
 Λέβητι, VI. 65.
 Λευκάδι, X. 144.
 Δημνίᾳ, X. 100.
 Ποιτηρίᾳ, IX. 153.
 τῷ Σπονδοφορικῷ, X. 111.
 eiusdem Σώρακος, X. 130.
 Ταραντίνοις, X. 21.
Amiphsias, II. 200. III. 48.
 ἐν Κοινῷ, X. 171.
 Μυχοῖς, VII. 100.
 τῇ Σαπφῷ, IX. 138.
 Σφενδόνη, IX. 96. X. 144.
Amphis, eius δρᾶμα Ἀλείπτρια, VII. 17.
 Ἀλκμαίονι, X. 170.
 Ἀμπελεργῷ, VII. 170. IX. 88.
 eius *Κονιάτης*, VII. 125.
 Κυβευταῖς, VII. 203.
Anacreon, II. 103. III. 49. IV. 61. V. 76. 96. VI. 22. 23. 107. VII. 172. 177. X. 70.
 Ἴων καὶ ποιητῆς ἀνὴρ, III. 98.
 Ἀναγρᾶφι τῶν ἐν Ἀκροπόλει ἀναθημάτων ἐπ' Ἀλκιβιάδῃ ἀρχοντος, X. 126.

Anaxandrides, II. 166. V. 16. VI. 43. 161.
 ἐν Ἀγχίσῃ, IX. 59.
 Ζωγράφους ἢ Γεωγράφους, X. 59.
 Κιθαριστῆς, X. 172.
 Anaxilas (et Anaxilaus II. 34.) II. 27. 29. VII.
 53. (Anaxilas, Rheginus, V. 57.
 ἐν Βοτρυδίωνι, X. 190.
 Γλαύκῳ, IX. 29.
 Λετροποιῶν, VII. 167. X. 46.
 Anaxippus ἐν Κιθαροπόδῳ, X. 94.
 Andocides, II. 58.
 Androtion, VII. 121.
 Anthippus, musicus, IV. 78.
 Antileon, II. 151.
 Antimachus, poeta, II. 178.
 Antiochus ^{k)}, VI. 99.
 Antiphanes, V. 98. VII. 52. 199. IX. 99.
 ἐν Ἀγροίκῳ, VI. 54.
 Ἀδάμαντι, X. 62.
 Ἀλιευομένη, IX. 29.
 Ἀποκαρτερεῖντι, X. 138.
 Αὐτῶ ἐρῶντι, X. 152.
 Ἀφροδίτης γοναῖς, X. 84.
 Βοιωτῆς, X. 88.
 Βομβυκίῳ, X. 179.
 Βασίλει, X. 65.
 Ρυζαντίῳ, VII. 170.
 Εὐδοκίῳ, X. 107.
 Κροοπλάθῳ, X. 103.
 Κυβευταῖς, X. 137.
 Κύκλωπι, IX. 88.
 Λευκάδι, VI. 66.
 Μελεάγρῳ, 73.
 Μηδείᾳ, VII. 57.
 Μίδωνι, X. 152.
 τῷ Μύλωνι, VII. 211.
 [P] Μύτιδι, X. 67.
 Ὀβρίμῳ, X. 21.
 Ὀρφῆϊ, X. 172.

ἐν Παρασίτῳ, X. 106.
 Σαπφοῖ, VII. 211.
 τοῖς Σκύθαις, VII. 59.
 Σκύθαις ἢ Ταύροις, X. 168.
 Στρεπτιώτῃ, IX. 48.
 Τραυματῆς, IV. 183. X. 46.
 Φάωνι, VII. 192. X. 40.
 Φιλίσκῳ, X. 176.
 Antiphon, I. 34. 98. II. 7. 13. 41. 57. 58. 76.
 109. 119. 120. 123. 128. 129. 196. 214.
 223. 224. 228. 230. III. 63. 113. IV. 9.
 47. 164. 176. V. 141. 145. VI. 163. 169.
 183. 196. VII. 169. 189. VIII. 21. 24. 68.
 103. IX. 13. 26. 53. (ἐν τοῖς περὶ ἀλη-
 θείας, VI. 143. vid. not.)
 Antisthenes, V. 65.
 ἐν Προτρεπτικῳ, VI. 98. X. 68.
 Anyte Tegeatis, eius epigramma, V. 48.
 Apollodorus Carysius ἐν Ἀμφιαράῳ, X. 161.
 Ἀντεφρυγεῖντι, X. 138.
 ἐν Διαβόλῳ, X. 154.
 τῇ Ἐνέᾳ, X. 152.
 Apollodorus Gelous. Eius Γραμματιδιο-
 ποιῆς, IV. 19. VII. 190. X. 93.
 ἐν Ψευδαίαντι, X. 138.
 Araros, VI. 43.
 ἐν Κανέῃ, VII. 65.
 Aratus ἐν τοῖς Ἱατρικοῖς, II. 38.
 Archilochus, I. 132. II. 27. 34. 193. VI. 80.
 187. VII. 41. X. 27. 135. 160. vid. X.
 141.
 Archippus, III. 54. 154. VI. 174. VII. 148.
 ἐν Ἡρακλεῖ γαμῶντι, IX. 72. X. 169.
 Ἰχθύσι, VII. 16. 28. X. 29.
 Πλέτῳ, VII. 63. X. 136.
 Ρίονι, II. 183. VII. 199. X. 177.
 Aristeas ἐν Ὀρφῆϊ, IX. 43.
 Aristogiton, ὁ ῥήτωρ, X. 111.
 Aristomenes, VI. 167.

ἐν

k) Sed legendum esse Archilochus, docet Ruhnken. ad Vellei. Patere. I. 5. pag. 20. Harl.

ἐν Γόησι, VII. 211.

Διονύσω ἀσκητῇ, III. 150.

Aristophanes, I. 13. 79. 83. II. 5. 6. 13. 18. 20. 28. 32. 34. 39. 41. 42. 56. 57. 59. 65. 67. 75. 76. 79. 89. 94. 100. 108. 109. 111. 135. 150. 154. 160. 180. 189. 199. 212. 228. 231. 233. III. 25. 42. 48. 70. 92. 140. 146. 153. IV. 18. 63. 64. 67. 106. 115. 121. 163. 172. 181. 182. 187. 188. V. 91. 96. VI. 9. 11. 12. 14. 19. 20. 24. 33. 41. 43. 47. 49. 56. 60. 62. 65. 79. 80. 86. 91. 99. 100. 110. 125. 151. 158. 160. 161. 163. 165. 167. VII. 7. 22. 26. 28. 29. 32. 34. 37. 39. 40. 49. 60. 64. 67. 70. 93. 99. 100. 108. 138. 139. 141. 143. 144. 148. 150. 161. 162. 166. 170. 177. 187. 190. 194. 195. 196. 200. 210. VIII. 28. IX. 25. 52. 153. 154. 161. 162. X. 27. 60. 63. 75. 135. 153. 167. 187.

ἐν Ἀγωνισαῖς, VII. 168.

Αἰολοσίκωνι, I. 79. IX. 63. 89. X. 24. 25. 104. 116. 118.

Ἀκασπρίαις, IV. 125.

[Γ] Ἀμφιαράω, II. 176. VII. 164. 181. X. 40. 92. 180.

Ἀναγύρω, VII. 164. IX. 64. 72. X. 54. 55. 76. 57. 114.

Ἀσκληπιός, non est comoedia Aristophanis, ut Seberus cum interprete videtur accepisse, sed Plotus ibi dicatur Ἀσκληπιὸν visum recepisse, II. 59.

Ἀχαρνέυσι, VII. 24. 164. X. 35. 68. 71. 72. 91. 92. 94. 95. 110. 111. 116. 121. 136. 164. 168.

Βαβυλωνίοις, IX. 186. IX. 28. X. 38. 85. 152. 173.

Βατραχίοις, VII. 81. 175. IX. 64. 90. X. 14. 17. 38. 48. 120. 148.

Γεωργαῖς, VII. 201. IX. 69. X. 69.

Γήραι, IV. 180. VI. 69. VII. 125. IX. 39. X. 61. 74. 104. 173.

Γηρυδάτῃ, IV. 181. VI. 69. VII. 7. 117. 149. 176. 181. X. 59. 75. 91. 92. 160. 169. 170.

ἐν Γλαυκῷ, III. 43.

Δαιδάλῳ, VII. 100. 117.

Δαιταλεῦσι, VII. 153. 168. 176. 181. IX. 88. X. 32. 93. 109. 119. 158. 172.

Δαναίοις, VII. 199. X. 26. 39. 127. 130.

Διονυσάγῳ, X. 33.

Δραμάσιν ἢ Κενταύρω, IX. 36. 53. X. 79. 171. 185. (sed VII. 24. ἢ Κενταύροις est.)

Δραμάσιν ἢ Νισέβῃ, X. 119. 166. 185.

Εἰρήνῃ, X. 102. 188.

Ἑκκλησιαζέσαις, IX. 58. 92. X. 12. 31. 80.

Ἡρώσιν, VII. 15. 16. 21. 133. 167. X. 61. 78. 112. 173.

Θεομοφοριαζέσαις, IV. 19. 100. VII. 66. 95. IX. 36. 69. 131. X. 58. 137. 140. 152.

Ἰππεῦσιν, II. 175. IX. 154. X. 96. 104.

Κωκάλῳ, VII. 172.

Λημνίοις, VII. 139. 152. 166. IX. 126. X. 25.

Λυσιπράτῃ, VII. 113. IX. 36. X. 32. 37. 59. 159.

Νεφέλαις, IX. 136. X. 47. 113. 156. 168.

Νήσοις, VI. 45. 104. (dubium an ipsius Aristophanis sit IX. 89.) X. 47.

Ὀλκάσι, IX. 60. X. 73. 84. 102. 144. 159. 172. 173.

Ὀρεῖσι, X. 36. 86. 171.

Πελαγονίοις, VII. 105. X. 174.

Πλέτῳ, VII. 71. 115. IX. 102. 139. X. 48. 103. 155.

Πολυέδῳ, IX. 31. 130. X. 45.

Περαγῶνι, X. 44.

Σκηναῖς καταλαμβανέσαις, VII. 157. 202. X. 28. 67. 106. 114. 144. 147. 172.

Σφιγῇ, II. 199. VII. 59. 105. 176. 181. IX. 89. X. 22. 102. 182. 183.

Ταγηνισαῖς, VII. 149. X. 47. 88. 93. 98. 101. 119. 151. 173.

- [P] ἐν Τελμισσεῦσιν, VI. 83. X. 72. 80. 82.
 Τριφάλητι, IX. 90. X. 121. 151. 162.
 Φοινίσσαις, VII. 199. X. 17. 119. 155.
 Ὀλραις, VII. 13. 187. 160.
 Aristophon ἐν Διδύμοις ἢ Πυραύλῳ, IX. 70.
 Aristoteles, I. 213. II. 68. 86. 93. 94. 95. 99.
 135. 144. 220. III. 17. IV. 56. V. 38. 40.
 52. 68. 75. VI. 16. 31. VIII. 63. IX.
 62. 87.
 ἐν τοῖς περὶ ζώων, VI. 54.
 περὶ ζώων ἱστορίας ἐν τῷ ἐγδῶ, X. 184.
 περὶ ζώων ἐν τῷ τρίτῳ, X. 139.
 ἐν Κυρήνῃ, IX. 62.
 Πολιτεία Ἀκράγαντινῶν, IV. 174. IX.
 80.
 Ἀργείων, X. 179.
 Ἰμεραίων, IV. 174.
 Ὀρχομενίων, X. 165.
 Σικυνώνων, IX. 77.
 Ταραντίνων, IX. 80.
 Aristoteles aut Theophrastus ἐν τῷ περὶ με-
 τάλλων, VII. 99.
 Aristoteles et Theophrastus ἐν Φυσικαῖς, X.
 170.
 Arrianus, eius versus, II. 180.
 Axionicus ἐν Χαλκιδικῷ, X. 122.
 Callias, II. 101. 102. 186. II. 25. IV. 9.
 ἐν Κύκλωψι, VII. 105. 116.
 Πεδήταις, VII. 113.
 Callimachus, V. 96. IX. 72. X. 153. 156.
 Callisthenes ἐν Ἀποφθέγμασι, IX. 93.
 Callistus, comicus, II. 112.
 Cantharus, IV. 61.
 Cebes, III. 95.
 Cephisodorus, IV. 173. X. 126.
 ἐν Τροφωνίῳ, VII. 40. 87.
 Τῆ, X. 110.
 Cercidas, III. 27.
 Chionides ἐν Ἡρώσι, X. 43.
 Clearchus, II. 185. Solensis, Aristotelis disci-
 pulus, II. 146. vid. 164.
 Cleon ἐν δευτέρῳ μελῶν, X. 113.
 Clonas, eius νόμος αὐλητικὸς, IV. 79.
 Columnae Atticae, X. 97.
 Comici, V. 97. 101. et alibi.
 Recentiores, VI. 18.
 Siculi, IV. 173.
 Comoedia Media, VII. 162.
 Noua, III. 74. VI. 90.
 Vetus, VII. 190.
 Coricus et Eraslus, eorum ad Platonem Epist.
 X. 150.
 Craterus ὁ τὰ ψηφίσματα συνάγων, VIII.
 126.
 Crates, IV. 183. VI. 79. 161. VIII. 26.
 ἐν Γείτοσι, VII. 179. 204. X. 118.
 Ἐορταῖς, VII. 92.
 Ἡρασι, III. 155. X. 90. 175.
 Θηρίοις, VI. 53.
 Δαμία, IX. 62.
 Παιδιαῖς, IX. 114.
 (Παρακαταθήκη, IV. 173. vid. not.)
 Σαμίσις VII. 63.
 Τόλμαις, IX. 53. X. 54.
 Cratinus, II. 7. 10. 17. 28. 43. 49. 78. [P] 124.
 153. 188. III. 14. 64. 75. 80. 92. 106. IV.
 184. V. 68. VI. 12. 21. 23. 26. 61. 65. 81.
 86. 161. 163. VII. 28. 31. 37. 39. 41. 88.
 107. 142. 161. 179. VIII. 31. IX. 98. X.
 64. 143. 186.
 ἐν Βασίρει, X. 82.
 Διονυσιαλεξάνδρῳ, VI. 48. VII. 28. 122.
 159. 198. X. 25. 34. 140.
 Ἡρώσι, X. 64.
 Θράτταις, IX. 91. X. 67. 160.
 Κλεοβελήαις, X. 105. Κλεοβελήνῃ, est
 VII. 41.
 Μαλθακοῖς, VI. 106. VII. 171. X. 50.
 Νεμέσαι, X. 177. 186.
 τοῖς Νόμοις, VI. 68. VII. 86.
 Ὀδυσσεῦσιν, VI. 68. 69. X. 32.
 Πανόπταις, X. 16.
 Πλέτῳ, II. 61.
 Πυτίνῃ, X. 58. 67. 70. 184.
 Σεριφίοις, VII. 69. Σερίφοις est X. 156.
 Τροφωνίῳ, VII. 103. X. 115.

Χέρουσι,

- Χέρσι, VI. 98. VII. 211. X. 186.
 Ὠραῖς, VI. 18. VII. 164. IX. 131. X.
 40. 76.
 Cratinus, iunior, ἐν Ὀμφάλῃ, VII. 58.
 ἐν Ὑποβολιμαίῳ, VII. 211.
 Critias, II. 58. 148. 122. 196. III. 116. IV. 63.
 165. VI. 31. 38. 153. 194. 195. VII. 78. 91.
 108. 154. 177. 179. 196. 197. VIII. 25.
 IX. 17. 161.
 ἐν Ἀταλάντῃ, VII. 31.
 ταῖς Πολιτείαις, VII. 59.
 Criton ἐν Αἰτωλοῖς, IX. 15.
 τῇ Μεσσηνίᾳ, X. 35.
 Ctesias, II. 60. V. 41.
 Demades, VII. 104.
 Δημιόπρετα, X. 23. 24. 36. 39. 46. 74. 79.
 81. 84. 86. 89. 93. 103. 105. 108. 114. 130.
 135. 137. 150. 157. 169. 170. 171. 182. Eo-
 rum ratio exponitur 96. 97.
 Democritus, Chius, (musicus) IV. 65.
 Demosthenes, I. 94. 161. II. 14. 33. 54. 58. 59.
 64. 111. 119. 121. 122. 124. 128. 129. 151.
 200. 207. 234. III. 28. 30. 58. 59. 61. 81.
 83. 84. 89. 91. 125. 141. 143. IV. 19. 163.
 166. 167. 171. V. 89. 134. VI. 8. 9. 37.
 91. 101. 124. 130. 143. 153. 183. VII. 130.
 159. 160. 161. 197. VIII. 23. 26. 28. 30.
 64. 69. 72. 83. 114. 134. 136. 137. 140. IX.
 29. 52. 63. 92. 136. 138. 155. 157. X. 13.
 16. 23. 192. συνάγχῃ εἰλημμένος, VII.
 104.
 ἐν τοῖς ἐπιγραφομένοις πρὸς Ἀριστογέτο-
 να, X. 155.
 τῷ Ἑρωτικῷ, III. 144. vbi dubitatur an
 illius sit.
 τῷ κατ' Εὐέργει καὶ Μνησιβέλῃ, VII.
 118.
 τῷ κατὰ Κόνωνος, X. 62.
 τῷ κατὰ Μέναντος, VIII. 53.
 (νόμον γραφῆας) VIII. 100.
 τῷ κατὰ Ὀλυμπιοδώρου, VII. 191. IX.
 39.
 [P] ἐν τοῖς συμβουλευτικοῖς προοίμιjs, VI. 143.
 ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον, X. 71.
 πρὸς Φορμίωνα περὶ δανείας, IX. 45.
 Dinarchus, III. 27. 81. IV. 165. 167. VI. 156.
 159. 161. 164. 168. VII. 11. 183. VIII. 24.
 70. 72. 83. 121. 156. X. 15.
 γεωφάνεια ὑπὲρ ὧν λέγει Δείναρχος.
 VII. 99.
 ἐν τῇ τῆς ἱερᾶς δοκιμασίᾳ, VII. 69.
 Dinolochus ἐν Ἀμαζόνισιν, X. 177.
 ἐν Μηδείᾳ, IV. 174.
 Diocles, III. 42.
 ἐν Βάνχαις, X. 78.
 Μελίτταις, X. 99.
 (Diodorus, Thebanus, IV. 80.)
 Dio, tragicus, vid. Ion.
 Diphilus ἐν Ἀδελφοῖς, X. 72.
 Ἀπολιπέσῃ, X. 12.
 Ἑκάτῃ, X. 72.
 Ἐπιδικαζομένῳ, X. 137.
 Ἐπικλήρῳ, X. 99.
 Κιθαρωδῷ, X. 38. 62.
 Μαινομένῳ, X. 18.
 Σικελικῷ, IX. 81.
 Draco, VIII. 42. 125.
 ἐν τοῖς νόμοις, IX. 61.
 Ecphantides, II. 127.
 Empedocles, II. 223. 226.
 Epaeneti et aliorum ὀφισποητικὰ συγγράμ-
 ματα, VI. 70.
 Epicharmus, II. 141. IV. 56. VI. 35. 90. VII.
 183. IX. 26.
 ἐν Ἀρπαγαῖς, IX. 26. 41. 42. 81.
 Βασίριδι, IX. 45.
 Ἑλπίδι, X. 101.
 Ἡβῆς γάμῳ, X. 86.
 Ναυαγῷ, X. 86.
 Νήσοις, X. 62.
 Ὀδυσσεὺς Αὐτομόλῳ, IX. 41.
 Πέρεσις, IX. 92.
 Πύθωνι, X. 119.
 Πύρρῳ ἢ Προμηθεῖ, X. 82.
 Σκίρωνι, X. 87.
 Φιλοκλήνῃ, X. 71.

- ἐν Χύτραις, IX. 79.
 Epicrates, ὁ καρμῶδιος διδάσκαλος, IV. 121.
 Epigenes ἐν Ποντικῷ, VII. 29.
 Epigramma de Anthemiōne, VIII. 131.
 Hippamone, V. 47.
 Epistola Alexandri ad matrem VI. 87.
 Erasli et Corici ad Platonem, X. 150.
 Lyfiae, VII. 131.
 Olympiadis, VII. 28.
 Theanus, Pythagorae coniugis, ad
 Timaretam, X. 21.
 Eratosthenes, I. 145.
 ἐν τῷ Ἐρμῇ, VII. 90.
 τοῖς περὶ Καρμῶδιος, X. 60. 61.
 τῷ Σκευογραφικῷ, X. 1.
 Eubulus, II. 28. 96. III. 21. VI. 10. VII. 36.
 Vid. IX. 93.
 ἐν Ἀγχίστῃ, VI. 10. IX. 76.
 Γλαύκῳ, VI. 67.
 Ἰωνί, X. 106.
 Κατακολλῶντι, X. 107.
 τοῖς Κυβευταῖς, VII. 205.
 [P] ἐν Παμφίλῳ, IX. 91.
 Παρμενίσκῳ, X. 98.
 ταῖς Στεφανοπώλισι, X. 120.
 Euclides, VI. 161.
 Eudoxus ἐν Ναυκλήεσσι δαμάτι, VII. 201.
 Euli κύκλιοι νόμοι, IV. 79.
 Eunicus, ἐν Ἀντίδῃ, X. 100.
 Euphorion, IV. 95.
 Eupolis, I. III. II. 9. 28. 33. 89. 120. 124. 159.
 233. III. 72. 77. 79. 109. 115. 130. IV.
 57. 188. VI. 15. 18. 56. 65. 90. 92. 103.
 159. VII. 22. 83. 169. 176. 179. VIII. 34.
 IX. 47. 49. X. 92. 159.
 ἐν Αἰζῇ, X. 102. 151.
 (de Ἀλιεύσῃ vid. not. X. 98.
 Αὐτολύκῳ, IX. 30. X. 45. 47. 161.
 τῷ πρώτῳ Αὐτολύκῳ, VII. 202.
 Βάπταις, VII. 123. X. 191.
 Δήμοις, VII. 123. 164. IX. 43. 58. 69.
 Δυσίδῃ, IX. 27.
 Ἐλάστῃ, IX. 74. 146. X. 98.
 ἐν Κόλαξί, VII. 192. IX. 37. 59. 90. X.
 10. 28. 39. 90. 97.
 τῷ Μαρκῷ, X. 73.
 Πόλεσι, II. 77. VII. 13. 29. X. 192.
 Ταξιάρχοις, VII. 106. 168. IX. 58. 102.
 X. 17. 63. 136.
 τοῖς Φίλοις, VII. 133. X. 85.
 Χρυσῷ γένει, VII. 86. IX. 26. X. 63.
 140.
 Eupolis (junior Anaxila) ἐν Διαιτῶντι, VII.
 168.
 Euripides, II. 14. 51. 109. 161. III. 5. 16. 58.
 73. 82. IV. 141. VI. 156. VII. 31. 109.
 IX. 161. X. 27. συνῆρξε τοῖς τετταράκον-
 τα προσᾶσιν Ἀθήησι, IX. 101.
 ἐν Ἀλκμήῃ, X. 117.
 Αὐτολύκῳ Σατυρικῷ, X. III. 178.
 Δαναΐσι, IV. III.
 Εὐρυσθέῃ Σατυρικῷ, X. 108. 145.
 Ἡρακλείδαις, III. 51.
 Θησεῖ, ib.
 Ἰνοῖ, VII. 178.
 Ἰζίωνι, IX. 27.
 Ἰππολύτῳ καλυπτομένῳ, IX. 50.
 Ὀρέσῃ, VI. 187.
 Παλαμήδῃ, X. 145.
 Σκίρωνι, IX. 75.
 Σατυρικῷ, X. 35.
 Τημενίδαις, IX. 27.
 Φονίσσαις, IV. 129.
 Glaucus, Locrensis, ὁ ψοπονητικῆς πραγμα-
 τείας σοφιστῆς, VI. 71.
 Gorgias, I. 145. ὁ σοφιστῆς, eius Ὀνομαστικὸν
 βιβλίον, IX. 1.
 Hecataeus, I. 50.
 Hegesippi et aliorum ὁ ψοπονητικὰ συγγραμ-
 ματα, VI. 70.
 Heraclides, Syracusanus, ὁ ψοπονητικῆς πραγ-
 ματείας σοφιστῆς, VI. 71.
 Heraclitus, V. 163.
 Hermippus, II. 115. III. 125. VII. 194.
 [P] ἐν Δημόταις, VII. 89. IX. 71. X. 165.
 τοῖς Θεοῖς, IX. 126.

- ἐν Θεομοφόροις, X. 122.
 τοῖς Κοδόροις, VII. 202.
 Μοίραις, VII. 200. X. 136.
 Στρατιώταις, X. 182.
 Φορμοφόροις, VII. 89. IX. 71.
 Hermon, histrio comicus, IV. 88.
 Herodotus, I. 50. 75. 153. 244. 247. II. 5. 8.
 23. 37. 51. 58. 59. 62. 64. 102. 109. 120.
 122. 124. 151. 152. 153. 168. 200. 233. III.
 7. 25. 30. 42. 49. 58. 74. 106. 109. 126.
 144. IV. 18. 19. 168. V. 26. 88. VI. 25.
 100. 125. VII. 11. 31. 63. 72. 76. 81. 83.
 86. 123. 137. 143. 161. 178. 186. 211. IX. 6.
 66. 153. X. 10. 52. 58. 70. 78. 115. 150. 160.
 162. 178. 190.
 ἐν τῷ πέμπτῳ βιβλίῳ, IX. 56.
 ὃ βιβλίῳ, X. 22. 23.
 Herophilus, II. 202.
 Hesiodus, I. 57. 63. 66. 223. 231. II. 184. III.
 19. 93. VI. 83. X. 99.
 Hesiodo adscribuntur οἱ Κεραμῆς, X. 85.
 Hierax, IV. 79.
 Hipparchus ἐν ταῖς Παννυχίσιν, X. 108.
 Hippocrates, II. 4. 54. 78. 131. 140. 141. 144.
 189. 211. 222. IX. 69. X. 150. Vid. VIII.
 46.
 ἐν τῷ πρὸς τὰς Κνιδίας δόξαις, X. 87.
 Hipponax, II. 152. 189. IV. 79. VI. 19. X.
 75. 87. 184.
 ἐν τῷ πρώτῳ Ἰάμβων, IV. 169. X. 99.
 113.
 δευτέρῳ Ἰάμβων, X. 19.
 Homerus, I. 5. 42. 57. 63. 70. 76. 77. 83. 133.
 137. 141. 171. 183. 196. 221. 223. II. 26.
 31. 33. 34. 40. 43. 50. 53. 64. 88. 89. 98.
 100. 129. 130. 144. 149. 168. 173. 175. 179.
 188. 206. 209. III. 7. 15. 20. 44. IV. 8.
 18. 159. 171. 177. 189. V. 14. 45. 65. 76.
 88. 91. 95. 96. 97. III. 132. 145. 155. 164.
 VI. 22. 26. 36. 82. 89. 92. 93. 96. 97. 100.
 102. 104. 107. 135. 187. VII. 61. 68. 79.
 115. 116. 117. 123. IX. 19. 35. 38. 54. 55.
 60. 67. 68. 69. 73. 144. 156. X. 38. 57.
 77. 79. 81. 83. 90. 123. 124. 128. 134. 146.
 165. 170. 173. 175. 188.
 ἐν Ὀδυσσεΐᾳ, VI. 18.
 Φαίᾳξιν, IX. 106.
 Hymni Attici, X. 162.
 Hyperides, I. 101. 162. II. 14. 15. 20. 33. 42.
 58. 119. 123. 124. 200. III. 27. 43. 53. 59.
 63. 74. 77. 79. 81. 85. 113. IV. 36. 163.
 166. 172. V. 89. 93. 107. 142. VI. 14. 24.
 25. 37. 39. 144. 169. 183. VII. 8. 18. 44.
 121. 125. 132. VIII. 24. 28. 31. 70. 73. 76.
 80. 143. 144. IX. 34. 74. 157.
 ἐν τῷ περὶ ἀντιδόσεως πρὸς Παισικλέα, IX.
 36.
 πρὸς Ἀπελλαῖον περὶ θησαυρῶν, III. 27.
 [P] κατὰ Ἀριστοφάνους, VII. 11.
 ὑπὲρ Ἀρπάλης, X. 159. vbi additur
 εἰ μὴ ψευδὴς ὁ λόγος.
 πρὸς Δημέαν, X. 15.
 Ἐπικλέα, VII. 149.
 ὑπὲρ Λυκόφρονος, II. 151. VIII. 52. IX.
 137. 156.
 (ὑπὲρ Μυκάλης, VII. 191.
 sed vid. not. X. 39.)
 ὑπὲρ Νικᾶς, X. 39. vid. not.
 ὑπὲρ Ὀχετῆ, X. 30.
 ὑπὲρ Πατροκλέους, IV. 122.
 Συνηγορικῶ, III. 125.
 ὑπὲρ τῆς Ταρίχης, IX. 34.
 πρὸς Χάριτα, VIII. 142.
 Iobas, V. 88.
 Ion, VI. 99. VII. 60. Chius, II. 95. Tra-
 gicus, II. 88. vid. not.
 ἐν Ἀλκμήνῃ, X. 92.
 τῷ μεγάλῳ δράματι, X. 177.
 Ὀμφάλλῃ, V. 101.
 Συνεκδημητικῶ, II. 88. vid. not.
 Φοίνικι, IX. 37.
 Iſaeus, II. 8. 18. 20. 57. 58. 61. 64. 127. 229.
 230. 231. III. 6. 13. 15. 33. 57. 59. 67.
 80. 81. 108. IV. 94. 167. VI. 102. VII.
 8. 11. VIII. 23. 27. 33. 64. 66. 67. 71.
 82. 83. Socraticus, II. 109.

- ἐν τῷ πρὸς Ἀνδοκίδην, VII. 14.
 κατ' Ἀριστάρχου, II. 61.
 περὶ τῆς Ἀρχεπολίδος κλήρου, X. 15.
 τῷ πρὸς Διοκλέα, ὕβρεως, VII. 151.
 τῷ πρὸς Διοκλέα περὶ χωρίου, X. 11.
 τῷ πρὸς Εὐκλείδην περὶ χωρίου, VIII.
 48.
 πρὸς Λύσιβιον, X. 15.
 Isocrates, II. 20. 56. 58. 64. 119. 124. 230. 231.
 III. 24. 63. 191. 141. 154. IV. 43. VII.
 128. VIII. 24. X. 83.
 Κεραμεῖ quidam Hesiodo adscribunt, X. 85.
 (Laciades, IX. 38. leg. ἐν Λακιάδαις. vid.
 X. 37. not.)
 Lex Attica VII. 146. IX. 42. Regia, VI. 35.
 Lycophron, II. 38.
 Lycurgus, III. 34.
 ὁ ῥήτωρ, VI. 74.
 ἐν τῷ κατὰ Μενεσαίχμου, VII. 137.
 Lysias, I. 121. II. 7. 20. 55. 57. 78. 159. III.
 63. 74. 76. 81. 82. V. 242. VI. 102. VII.
 12. 42. 104. 115. 131. 179. VIII. 23. 24. 31.
 37. 64. 85. 121. X. 157.
 ἐν τῷ περὶ Ἀσπιδοποιῶν, VII. 15. 155.
 ὁ κατ' Αὐτοκλέους λόγος, VII. 200. vbi
 observa, addi: Si modo Lysiae est haec
 oratio.
 ἐν τῷ κατ' Αὐτοκράτους, VII. 77. IX. 57.
 ὑπὲρ Ἀχιλλέως φόνου, IX. 50. 154.
 λόγος ὑπὲρ τῶν Δημοπρατῶν εἰρημένος
 πρὸς Εὐθίαν, X. 96.
 [P] ἐν τῷ Διοφάντῃ περὶ χωρίου, VII. 17.
 (Eleusini. Seberus non recte cepit X. 96.
 τῷ κατὰ Θεοδοτίδου, VIII. 46.
 τῷ πρὸς Ἰπποκράτην, ib.
 τῷ ὑπὲρ Καλλαισχυρος, X. 105.
 κατὰ Καλλίε ὕβρεως, III. 76.
 πρὸς Κλέωνα, X. 174.
 τῇ πρὸς Μετάνειραν ἐπιστολῇ, VII.
 130.
 τῷ κατὰ Πανταλέοντος, IV. 23.
 πρὸς Πειθόδημον ὑπὲρ ἀποσασίε,
 VII. 17.
 περὶ τῆς τύπης, VII. 120.
 πρὸς Φίλιππον ἐπιτροπῆς, X. 23.
 πρὸς Φίλωνα ὑπὲρ Θεοκλείδου φό-
 νου, IX. 39.
 περὶ χρυσῆς τρίποδος, VII. 103.
 170.
 πρὸς Χυτρίνον, X. 116.
 Lyfippus, VII. 37. 41.
 ἐν Βάκχαις, VII. 77. 89. X. 50. 154.
 Magnes, comicus, II. 101.
 ἐν Λυδοῖς, VII. 188.
 (Marsyas, IV. 78.)
 Menander, I. 71. 79. 227. II. 78. 82. 149. 194.
 III. 29. IV. 87. 178. V. 100. VI. 8. 11.
 12. 25. 38. 60. 161. VII. 22. 86. 179. VIII.
 26. IX. 139. X. 123. 162.
 ἐν Ἀλίσῃ, X. 132.
 Ἀλιεύσι, X. 52. 145.
 Ἀθήνη Φόρου, X. 176.
 Ἀσπίδι, X. 137.
 Δημικρυφῶ, X. 102.
 Εὐνέχῳ, IX. 45.
 Θετταλικῇ, X. 115.
 Ἰπποκόμῳ, 80. 98.
 Καρχηδονίῳ, X. 73.
 Μεσσηνίᾳ, X. 101.
 Μισογύνῃ, VII. 79. 87. X. 50. 127. 139.
 Μισθμένῳ, X. 146.
 Ὀλυνθίᾳ, X. 170.
 Ὀργῇ, VI. 102.
 τῷ Παιδίῳ, X. 187.
 ἐκ τῆς Παρακαταθήκης, IX. 76.
 ἐν τῇ Περιθίᾳ, X. 12.
 ῥαπισμένη, VII. 51.
 Συναρισώσας, VI. 101. X. 18.
 Φιλαδέλφους, X. 94. 143.
 Metagenes, III. 75. VI. 40. X. 115.
 ἐν Φιλοθύτῃ, X. 88.
 Mithaeci et aliorum Ὀψοποιητικὰ συγγράμ-
 ματα, VI. 70.
 Myrtilus, comicus, VI. 40.
 Nicander, Colophonius, V. 38.
 Nicocharis (Nicochares) II. 19. X. 135.

- ἐν τῇ Γαλατείᾳ, X. 93.
 Ἡρακλεῖ γαμεμένῳ, VII. 40.
 τῷ Ἡρακλεῖ χορηγῷ, VII. 45.
 Κρησὶ, VII. 83. X. 141.
 Λημνίαις, X. 107.
 Nicom ἐν Κιθαρῳδῷ, VII. 99.
 Nicophelus, Thebanus, musicus, IV. 77.
 Nicophon, VI. 86.
 ἐν Αφροδίτης γοναῖς, X. 156.
 Παιδῶρα, VII. 32.
 [P] τοῖς Χειρογράφοις, IV. 56.
 Nicostratus, V. 100.
 Olympias ἐν ἀπογραφῇ, τῇ κατ' ὄνομα περὶ
 τῶν Φαμένων ἀφηγήσθαι τὰς δόσεις, X.
 12.
 ἐν ἐπισολῇ, VII. 28.
 Olympus, musicus, IV. 78. 79.
 Orphica Carmina, II. 39.
 Pantaleon, eius aliorumque Ὀψοποιητικὰ
 συγγράμματα, VI. 70.
 Paxami Ὀψοποιητικὸν σύγγραμμα, ib.
 Phaedon, ἐν τῷ Ζωπύρῳ, III. 18.
 Persinus, poëta, IX. 93.
 (Phalereus, VIII. 53. 102.)
 Pherecrates, II. 17. 23. 27. 28. 33. 35. 48. 96.
 101. 127. 130. 176. III. 80. V. 26. VI.
 45. VII. 90. 94. 178. 195. VIII. 34. ver-
 fus plusculi, IV. 58. 59. 60.
 ἐν Ἀγαθοῖς, VII. 198. X. 47.
 Ἀγρίοις, VII. 193. X. 150.
 Αὐτομόλοις, VII. 150.
 Γραυσὶ, X. 62.
 Δελοδιδασκάλῳ, III. 80. X. 54.
 Ἰπνῳ, X. 181. 183.
 Κοριαννοῖ, X. 179.
 Κραπατάλλοις, VII. 152. IX. 83. X.
 45. 89.
 Λήροις, VI. 105. X. 79.
 Μεταλλεύσι, X. 75.
 Μυρμηκανθρώποις, VII. 17. 73. X. 91.
 Πέρσαις, V. 15.
 Πετάλῃ, VII. 163. vid. not. X. 75.
 Pherecydes, X. 128. 139.
 Vol. VI.
- Philemon, IV. 61. IX. 67. 70. Nouae co-
 moediae poëta, IV. 175.
 ἐν Ἀρπαζομένῃ, VII. 28. Ἀρπαζομένῃ
 est X. 104.
 Γάμῳ, X. 176.
 Εὐρίπῳ, -ib.
 Θυρωρῷ, X. 164.
 Πανηγύρεσι, IX. 38.
 Πιττοκοπτεμένῳ, -IX. 66.
 Ροδίαις, X. 145.
 τῷ Σαρδίῳ, IX. 65.
 Σικελικῷ, IV. 175.
 Philetaerus, VII. 46.
 Philippides, III. 148. VI. 188. X. 167.
 ἐν Ἀδωνιαζέσαις, V. 100.
 Αὐλοῖς, VI. 54.
 Λακιάδαις, IX. 38. X. 37. vid. not.
 Συνεκπλεέσῃ, IX. 30.
 Φιλευριπιδῇ, IX. 38. 88.
 Philippicorum quinto, X. 161.
 Philippus (videtur Philippides legendum) ἐν
 Φιλευριπιδῇ, IX. 88.
 Philistus, II. 111. 154. III. 56. VII. 168.
 ἐν δευτέρῳ τῶν βιβλίων, X. 116.
 τῇ ἑκτῇ, X. 42.
 Philochorus ἐν τῇ Ἀτθίδι, X. 71.
 Philo ἐν τῇ τῷ Νεῷ ποιήσει, X. 188.
 Philonides, II. 24. 149. III. 18. 101. VI. 168.
 ἐν Κοθόργοις, IX. 29. X. 115.
 Philoxenus, Siphnius, musicus, IV. 65.
 Philyllius, II. 231. VI. 103. 161. VII. 29. 31.
 X. 126.
 ἐν Δωδεκάτῃ, X. 70.
 [P] Πόλεσι, VII. 108. 110. X. 58. 126.
 Φρεαρχύχος δρᾶμα VII. 192.
 Phrynichus, II. 17. 34. 56. 82. 96. III. 44. 45.
 48. IV. 181. 184. VI. 19. VII. 131.
 ἐν Ἐφιάλτῃ, VII. 103.
 Κρόνῳ, VII. 136.
 Κωμάσαις, IV. 55.
 Μονοτρόπῳ, VII. 21. 178.
 Μέταις, VII. 203. X. 86.
 Ποασαίς, VII. 23. X. 159.
 V

ἐν Σατύροις, III. 73.
Τραγῳδοῖς, VII. 195.

Phrynis, musicus, IV. 66.

Pindarus, III. 17.

Plato, I. 5. 42. 64. 141. 181. II. 5. 7. 12. 13. 14.
19. 20. 34. 36. 41. 43. 56. 57. 63. 64. 65.
73. 77. 82. 83. 101. 102. 114. 120. 121. 123.
124. 127. 128. 129. 149. 155. 159. 162. 193.
194. 195. 211. 214. 220. 226. 230. 231. 236.
III. 9. 13. 14. 15. 23. 30. 49. 55. 58. 59. 69. 74.
76. 77. 82. 86. 89. 92. 98. 141. 145. 150.
153. 154. IV. 2. 8. 9. 45. 47. 48. 58. 63.
67. 121. 156. 161. 165. 167. 208. V. 104.
118. 153. 169. VI. 21. 32. 80. 103. 125. 151.
156. 159. 162. 163. 183. 196. 200. 204.
VII. 1. 4. 6. 12. 30. 33. 34. 94. 108. 138.
145. 170. 203. 206. VIII. 22. 25. 30. 34.
76. 137. 152. IX. 11. 16. 26. 27. 30. 36.
43. 51. 66. 88. 137. 139. 147. 152. X. 135.
175. 177.

ἐν Ἀλκιβιάδῃ, X. 141.
Εὐθυδήμῳ, X. 48.
Θεατητῷ, II. 19. IX. 16.
τοῖς Νόμοις, III. 14. 54. 109. VI. 144.
IX. 46. 49. X. 176.

τῷ δευτέρῳ Νόμῳ, IX. 134.

Παρμενίδῃ, III. 115.

τῇ Πολιτείᾳ, X. 141.

τῷ Πολιτείας δευτέρῳ, VII. 117.
182.

τῷ Πολιτικῷ, VII. 10.

Πρωταγόρᾳ, IX. 46.

Συμποσίᾳ, VI. 187. VII. 172. X. 50.
141.

Τιμαίᾳ, II. 15. 55. 110. 118. IV. 40. VII.
121.

τῷ Φαίδωνι, II. 122.

Φαίδρῳ, IX. 138.

τοῖς εἰς τὸν Φαῖδρον ἐρωτικοῖς, IX. 111.

τῷ Φιλίβῳ, III. 133.
περὶ Ψυχῆς, II. 118.

Plato, comicus, II. 9. 175. 196. III. 70. 126.
IV. 56. 64. VI. 25. 31. 49. 75. 103. VII.
30. 31. 134. 210. X. 190.

ἐν Ἀδωνίδι, X. 104.

Διὶ κακῶν, VII. 132. X. 17.

Ἑλλάδι, X. 11. 142. 167.

Ἑορταῖς, VII. 121. 186. X. 34. 54. 135.

ταῖς ἀφ' ἱερῶν, VII. 57. X. 190.

Κλεοφῶντι, X. 56.

Μετοίκῳ, X. 24.

Νίκῳ, VII. 40.

[P] τῇ Νυκτὶ μακρᾷ, VI. 142.

τῷ Ποιητῇ, X. 190.

Σοφισταῖς, VII. 100. X. 167.

τῇ Συμμαχίᾳ, II. 83. VI. 17. VII. 202.

Poëtae Dorici, IV. 173. IX. 120.

Polycletus, II. 151.

Polyzelus, II. 118.

ἐν Δημοτινῶν δαρείῳ, X. 76.

Διονύστῃ γυναικί, X. 179.

ταῖς Μεσσηνίων γυναικί, VI. 168.

Posidippus, III. 101. IV. 175. X. 140.

ἐν Ἀπολειπομένῃ, X. 68.

Γαλατῇ, IV. 175. VII. 111. X. 22.

Ἐπιστάδῳ, X. 139.

Κώδωνι, IX. 28.

Psychoſtasia (Aeschyli δῖος) IV. 130. vid.
not.

Pythagoras, II. 226. eius coniux, Theano.
X. 21.

Pythia, VII. 112.

Rhinthon, ἐν Ἰφιγενείᾳ ἐν Αὐλίδι, VII. 90.

ἐν Ταύροις, VII. 62.

Τηλέφῳ, X. 35.

Sacadas, musicus, IV. 78.

Sannyrion, X. 189.

ἐν Γέλῳ, IX. 26. X. 185.

Sappho, III. 31. VI. 98. 107. VII. 46. 93. X.
40. 124.

ἐν πέμπτῳ τῶν μελῶν, VII. 73.

Simon, I. 190. 194. 204. II. 69.

Simonaetides, Chius, ὑποποιητικῶν Scriptor,
VI. 71.

Simonides

- Simonides, ὁ Ἰαμβοποιὸς, II. 65.
 Simonidis Epigramma de Cane, V. 47.
 Simylus ἐν τῇ Μεγαρικῇ, X. 42.
 Solensis (ὁ Σολεὺς) f. Clearchus, II. 164.
 Solon, I. 26. 246. III. 28. 33. V. 63. VI. 156.
 VII. 151. VIII. 42. 53. 125. 141.
 ἐν τοῖς Ἰάμβοις, X. 103.
 τοῖς Νόμοις, VIII. 34.
 Sophocles, II. 14. 23. 31. 34. 64. 100. 101.
 109. 151. 154. 162. 172. III. 10. 13. 45. 73.
 98. 107. 141. 145. IV. 62. 141. V. 76.
 VI. 39. 65. 83. 161. 192. VII. 30. 31.
 36. 44. 70. 118. 132. 185. 191. 203. IX.
 97. 158. X. 81.
 ἐν Αἰγῇ, X. 160.
 Αἰχμαλωτίσι, X. 190.
 Ἀνδρομέδῃ, X. 120.
 Ἀχαιῶν συλλόγῳ, X. 134.
 Δαιδάλῳ, VII. 117.
 ταῖς Ζωῆῃσιν, f. Ζωῆρίσιν, VII. 68.
 Ἡρακλεῖ Σατυρικῷ, VII. 109. X. 110.
 Θάμυρι, IV. 75.
 Ἰναχῷ, IX. 50.
 Ἰοκλεῖ, X. 39.
 Ἰππῶνι, IV. 111.
 Ἰχθυεὺς Σατύροις, X. 34.
 Κρεῖσσι, VI. 174.
 Λακκαῖναις, IX. 49.
 Μέσαις, X. 186.
 Ναυπλίῳ, X. 134.
 [P] Ναυπλιος πυρκαεὺς, IX. 156.
 ἐν τῇ Ναυσικάῃ, X. 52.
 Οἰνομάῳ, X. 55.
 Πανδάρῳ, X. 44.
 ἐκ τῶν Πλυντριῶν, VII. 45.
 ἐν Πριάμῳ, X. 147.
 τῇ Προκρίδι, IX. 140.
 τῷ Τριπτολέμῳ, X. 79.
 Τρωίλῳ, X. 165.
 Φινεῖ, VII. 193.
 Sophocles, Amphicliidae F. Suniensis, promul-
 gavit legem Atticam aduersus Philoso-
 phos, IX. 42.
 Sophonis aliorumque Ὀψοποιητικὰ συγ-
 γράμματα, VI. 70.
 Sophron, VI. 90. IX. 46.
 ἐν Μίμοις ἀνδρείαις, IV. 174.
 γυναικείαις, IV. 174. X. 175.
 Νυμφοπόνῳ, X. 107.
 Solocrates ἐν τῇ Παρακαταθήκῃ, IX. 57.
 IV. 173. ita hic legendum pro Crates.
 Stagirites (Arist.) II. 164.
 Stesichori sepulcrum in Himera, IX. 100.
 Stesichorus ἐν Κερβέρῳ, X. 152.
 Strattis, II. 173. 184. 226. III. 27. 146. VI.
 74. 156.
 ἐν τῷ Κινησίῳ, IV. 169. X. 160. 189.
 Μυρμιδόσι, IX. 78.
 τῷ Φιλοκτῆτῃ, VII. 134.
 Φονίσσαις, IX. 123. X. 183.
 Χρυσίππῳ, X. 55.
 Ψυχασαῖς, X. 101. 127.
 Teleclides, II. 41. III. 70. 127. VII. 182.
 ἐν Ἀμφικτύοσι, X. 164.
 Ἀψευδέσι, X. 68. 98.
 Πρυτάνεσι, VII. 135.
 Telephilla, II. 23.
 Terpander, musicus, IV. 65. 66.
 Theano, Pythagorae coniux, ἐν Ἐπιστολῇ πρὸς
 Τιμαρέταν γραφεύσῃ, X. 21.
 Theodectes, sophista, in soluendis quaestioni-
 bus conuualibus celebrer, VI. 108.
 Theodoridas, X. 187.
 Theodorus, Colophonius, eius ποίημα ἡ Ἀλῆ-
 τις, IV. 55.
 Theodorus aut (dubitatur enim) Philo συνέ-
 θηκε τὴν τῷ Νεῷ ποιήσιν, X. 188.
 Theophilus ἐν Παγκρατιασῇ, IX. 15.
 Theophrastus, VI. 107. VIII. 53.
 ἐν τῷ Μεταλλικῷ, X. 149.
 περὶ Νόμων, VIII. 52.
 δεκάτῳ Νόμῳ, X. 19.
 Theophrastus et Aristoteles, ἐν τῷ περὶ με-
 τάλλων, VII. 99.
 Theophrastus et Aristoteles ἐν Φυσικοῖς, X.
 170.
 Theopom-

Theopompus, comicus, II. 10. 18. 122. 124.
234. III. 39. 75. V. 98. VI. 25. 85. 103.
VII. 190.

ἐν Ἀλθαΐᾳ, X. 180.

Εἰρήνῃ, III. 27. X. 118. 124.

Καλλαίστρω, IX. 59.

Καπηλίσσι, VII. 158.

Ὀδυσεῦσι, VII. 74.

[Π] Παιτί, VII. 66. X. 181.

Παμφίλῃ, X. 49.

Πανταλέοντι, IX. 16. X. 41. vbi obf.

ἀμφισβητῆσθαι τὸ δῆγμα.

Πόλεσι, X. 145.

Σειρήσι, VII. 181. X. 109.

Στρατιώτισι, IX. 64.

Theopompus, ὁ συγγραφεύς, III. 58. IV. 93.
V. 42.

Thespis, IV. 123.

ἐν τῷ Πενθέϊ, VII. 45.

Thucydides, I. 26. 60. 83. 95. 125. 137. 150.
156. II. 5. 13. 14. 77. 119. 120. 121. 126.
149. 154. 161. 231. III. 30. 54. 58. 59. 63.
75. 77. 91. 92. 94. 99. 100. 101. 104. 106.
107. 130. 141. 153. IV. 165. 189. V. 153.
157. 160. VI. 7. 22. 36. 38. 156. 162. 192. VII.
7. 13. 64. 84. 114. 117. 118. 121. 124. 149.
161. 195. VIII. 15. 23. 69. 72. IX. 7. 9. 15.
16. 26. 66. 93. 142. 148. 153. 157. X. 10.
14. 27. 37. 176.

ἐν τῷ τρίτῳ βιβλίῳ, IX. 46.

ἐξδόμενῳ βιβλίῳ, X. 113.

τῇ Πλαταικῇ πολιορκίᾳ, X. 182.

Timaeus, II. 39.

Timareta, ad quam Theano epistolam scripsit
X. 21.

Timocles ἐν τῷ Βαλανείῳ, X. 154.

Tragici, III. 95.

Tyndarichus, Sicyonius, Ὀψοποιητικῆς πραγματείας σοφιστῆς, VI. 71.

Tyrtaeus, IV. 106.

Xenophanes, IX. 83.

ἐν τῷ περὶ φύσεως, VI. 46.

Xenophon, I. 80. 94. 112. 134. 182. 188. 227.
233. 244. II. 7. 13. 14. 20. 34. 41. 49. 51.
54. 55. 56. 59. 61. 64. 67. 77. 81. 82. 97.
108. 122. 126. 150. 151. 154. 156. 160. 180.
193. 194. III. 25. 59. 62. 75. 77. 89. 100.
108. 124. 127. 134. 152. 153. 154. IV. 14.
167. 168. V. 9. 11. 15. 27. 29. 30. 50. 86. VI.
14. 15. 22. 26. 27. 31. 33. 36. 39. 44. 101.
143. 155. 157. 187. 194. 206. VII. 6. 7. 8.
9. 21. 50. 63. 64. 70. 81. 99. 100. 113. 122.
142. 148. 149. 167. 182. 184. 186. VIII.
28. 68. 134. IX. 7. 35. 49. 82. 151. 153. 161.
X. 13. 16. 43. Grylli F. eius Canis, V.
47.

ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ, XI. 43.

τοῖς περὶ Ἀληθείας, VI. 134. vid. not.

τῇ Ἀναβάσει, X. 80. 138. 174.

τοῖς Ἀπομνημονεύμασι, VII. 33.

Ἰππικᾷ, X. 1.

Λακωνίων πολιτείᾳ, VI. 142.

Οἰκονομικῷ, VII. 118. IX. 43.

τῇ Παιδείᾳ, III. 122. VII. 44. 68. X.
52.

τῷ τρίτῳ τῆς Παιδείας, VII. 118.

τῷ ἑκτῷ τῆς Παιδείας, X. 16.

Zopyrii et aliorum Ὀψοποιητικὰ συγγράμματα, VI. 70.

V. Quum libro περὶ ἐμοίων καὶ διαφορῶν λέξεων, qui fertur sub nomine *Ammonii*, Grammatici, dixerim supra c. XXIX. vol. V. pag. 715. seq. iuvat hoc loco nonnulla subiungere de *PTOLEMAEO*, Ascalonita, qui ab eodem *Ammonio* laudatur, et iam sub *Ptolemaei*, iam sub *Ascalonitae* nomine citatur ¹⁾ in scholiis minoribus atque ab *Eustathio* ad

Homerum,

¹⁾ Citatur *Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης* ab *Herodiano* in excerptis MSSt. περὶ προσφιδῶν, et a *Ste-*

phano Byzant. voc. *Βρεττίλ* et *Ἐρυσίχην*, suspicante quidem *Luca Holstenio* in indice scriptorum, a *Stephano*

Homerum, [et saepius in scholiis ad Hom. II. Marcianis, a Villoison. editis. vide supra, vol. I. pag. 449. et ibid. pag. 501. nr. XCIX. de eius scriptis, praecipue ad Homerum spectantibus. *Harl.*] Dubito, idemne sit Ptolemaeus, a quo definitionem grammatices, quam Dionysius, Thrax, dederat, reprehensam scribit *Sextus Empiricus* lib. I. contra Math. p. 13 et 15. atque scholiastes ineditus ad Dionysium, Thracem. Vterque equidem Ptolemaeum hunc peripateticum adpellant, diuersum vtique a Ptolemaeo, peripatetico iuniore, de quo Longinus apud *Porphyrum* in Plotini vita cap. 20.: ne dicam de aliis Ptolemaeis, Grammaticis, de quibus Suidas^m), qui Ptolemaei, Ascalonitae, mentionem facit his verbis: Πτόλεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης γραμματικὸς, ὃς ἐπαίδευτεν ἐν Ῥώμῃ. ἔγραφε προσφθίαν Ὀμηρικὴνⁿ). περὶ Ἑλληνισμῶς ἢ τοῦ ὀρθοεπίας, βιβλία ἰε'. περὶ μέτρων. περὶ τῆς ἐν Ὀδυσσεύῃ Δριάρχει διορθώσεως, περὶ διαφορᾶς λέξεων, καὶ ἕτερα γραμματικά. Hoc περὶ διαφορᾶς λέξεων scriptum Suidae memoratum, siue fragmenta eius nactus sum e bibliotheca Gudianae, cumque Ammonio conferens, obseruavi, pleraque omnia apud Ammonium legi iisdem verbis, ita tamen, vt ordine litterarum ab eodem digesta sint^o), et in editionibus Ammonii etiam emendationibus, vt, quas H. Stephano et Bonau. Vulcanio debemus, non pauca possint ex hoc Ascalonita vel suppleri vel corrigi, vt cuius patebit ex hoc specimen: [atque *Valcken.* morem gessit Fabricio, verba Ptolemaei passim adscribendo Ammonianis, aut ad illa prouocando in sua editione: in animaduersion. ad Ammon. quatuor emendauit Ptolemaei loca. Ego tamen nolui, breuitatis studio, ea, quae Valck. passim adnotauit, hic repetere, persuasus, harum litterarum cupidum ipsum comparaturum esse Ammonium eiusque eruditissimum interpretem. *Harl.*

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ ΤΟΥ ἈΣΚΑΛΩΝΙΤΟΥ

περὶ διαφορᾶς λέξεων.

1. Διαφέρει αὐχὴν δέξης. Αὐχὴν μὲν γὰρ λέγεται τὸ ὀπισθεν τῆ τραχήλου. δέξη δὲ τὸ ἔμπροσθεν καθ' ὃ ἐστὶν ἡ φάρυγξ.
2. Ῥίς μὲν λέγεται ἡ ἀπὸ τῆ μεταφύου καταγωγὴ μέχρι τῆ χεῖλες, μυκτῆρες δὲ αἱ τῆς ῥίως κατατρήσεις, δι' ὧν ἐξεστὶν^p) ἀπομασσόμενον.
3. Ἐσιώτῳ μὲν ἐστὶν ὁ ἐσιῶν, δαιτυμὼν δὲ ὁ ἐσιώμενος, κατὰ^q) Πλάτωνα.

V 3

4. Ἄρρες

phano Byzant. citatorum, in nouis obsf. miscell. belgie. tom. II. pag. 123. *Harl.*

m) Atque Eudocia pag. 360. ex illo. *Harl.*

n) Id opus fuisse videtur, cuius partes, n. den- τέρα τῶν ἐν Ἰλιάδι προσφθίων et δευτέρω περὶ τῶν ἐν Ὀδυσσεύῃ προσφθίων citantur ab Ammonio de differ. voc. in Ἑσφύλῃ, pag. 124. ed. Valckem qui vero opus. περὶ διαφορᾶς λέξεων Ptolemaeo abiudicat. Nam ibid. not. 8. callide, inquit, quae hic Ptolemaeo tribuuntur, descripsit *fidus* Ptolemaeus Ascalon. apud Fabr. §. 137. et pag. 3. not. 12. Ptolemaeus ait, Ascalonita, siue potius, qui antiquum

nomen mentitur, recentioris aevi magistellus, ab Ammonio diuersus abit §. 7. In praef. ad Ammon. pag. XXII. quae, inquit, sub Ptolemaei Ascal. nomine vulgavit Fabr. (h. l.) certissima praeferunt recentioris aevi vestigia. In animaduersion. autem ad Ammon. cap. XVIII. p. 72. ex Ammonio, ait, quem passim sequitur Ptolem. Ascalon. etc. *Harl.*

o) Conf. Valcken. praef. ad Ammon. -pag. IV. *Harl.*

p) Plenius apud Ammon. τὸ ὑγρὸν ἀπομασσόμενον.

q) Verba κατὰ Πλάτωνα apud Ammonium desiderantur.

4. Ἀρνες μὲν λέγονται οἱ νεογνοί. Ὡς δὲ λύκοι ἀρνεσσι ἐπέχραον *) ἢ ἐρίφοισιν. Ἀρνεοὶ δὲ οἱ προήκοντες τῇ ἡλικίᾳ.
5. Ἀπονίφασθαι μὲν λέγεται τὸ μετὰ φαγεῖν, κατὰ χεῖρας δὲ ὕδωρ αἰτῆσαι, πρὸ τῆς φαγεῖν **) καὶ μετὰ τὸ φαγεῖν.
6. Φεύγει μὲν δίκην ὁ κατηγορούμενος, καὶ γὰρ ὁ κατηγορῶν δαίκει· ἀποφεύγει δὲ ὁ νικήσας καὶ λυθείς τῆς κατακρίσεως †).
7. Ἀγροίκος **) βαρύτονον ὁ ἐν ἀγροῖς διατρίβων· ἀγροῖκος δὲ προπεριττώμενον, ὁ μὴ ἡμερος.
8. Ἀσφόδελος μὲν προπαροξυτόνως ἡ βοτάνη, ὀξυτόνως δὲ ὁ τόπος.
9. Ἀμυγδαλῇ περισπωμένως τὸ δένδρον, ἀμυγδάλῃ παροξυτόνως ὁ καρπός.
10. Ἀτελὲς καὶ αἰτέλεσον διαφέρειν φασίν. Ἀτελὲς μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ μήποτε τελέμενον, αἰτέλεσον δὲ τὸ ἀδύνατον τελεσθῆναι.
11. Ἀπολογεῖσθαι τῇ ἀπολογίζεσθαι διαφέρει. Ἀπολογεῖσθαι μὲν γὰρ τὸ ἀποδιδόναι τὸν λόγον, ἀπολογίζεσθαι **) δὲ ἐν τῷ λόγῳ τὴν κατηγορίαν ἀνασκευάζειν.
12. Ἀμφὶ **), περί. Τὸ δὲ ἀμφίς, ποτὲ μὲν σημαίνει τὸ περί, ποτὲ δὲ χωρίς.
13. Ἀντικρὺ μὲν τὸ ἐπ' εὐθείας. ἀντικρυς δὲ τὸ διαβρέθην καὶ φανερώς καὶ τὸ ἐπ' εὐθείας τοπικόν.
14. Ἀκταὶ μὲν εἰσιν οἱ πετρώδεις τόποι παρακείμενοι τῇ θαλάσῃ †), ἀπὸ τῆς ἄγνωσθαι τὰ κύματα ταῖς πέτραις προσαρμοσόμενα. Θῖνες δὲ αἱ ἀμμώδεις αἰγιαλοί.
15. Ἀναβάτης μὲν ἵππερ, ἀποβάτης δὲ *) νεώς.
16. Ἀναστῆναι μὲν τὸ ἐπὶ πρᾶξιν τινὰ ἐρμῆσαι, ἐγερθῆναι δὲ τὸ ἐκ κοίτης.
17. Ἀνάμνησις καὶ ὑπόμνησις διαφέρει. Ἀνάμνησις μὲν γίγεται ὅταν τις *) ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς μνήμην ἔλθῃ τῶν παρελθόντων. Ὑπόμνησις δὲ ὅταν ὑφ' ἑτέρου τινος ἐπὶ τῷτο προαχθῇ.
18. Ἀπαράσκευον **), καὶ ἀπαρασκεύαστον διαφέρει. Ὁ μὲν γὰρ ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν [P] χορηγίαν ἔχων, ἀπαρασκεύος. Ὁ δὲ δι' ἑτέρου, ἀπαρασκεύαστος, οἷον εἰ μοναχὸς ††)
19. Ἀνδραγαθία ††) ἀνδρείας διαφέρει. Ἀνδρεία μὲν γὰρ δύναμις ἐπανεμείη. ἀνδραγαθία δὲ καὶ τὴν ψυχικὴν ἀρετὴν ἔχει μαρτυρεῖσθαι.

20. Ἄμα

*) Apud Ammonium defunt verba ἢ ἐρίφοισιν.

s) Apud Ammonium supplenda verba ποστρεμα, καὶ μετὰ τὸ φαγεῖν.

t) Ammon. τῆς κατηγορίας, eodem sensu.

u) Contra prorsus Ammonii codices, προπερισπωμένως μὲν ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν, προπαροξυτόνως δὲ ὁ ἡμερὸς τὰς τρύπας.

v) Aliter Ammonius, quem, si placet, vide.

w) In Ammonio haec obseruatio tota deest.

x) Verba ἀπὸ τῆς etc. usque ad θῖνες, et deinde vox αἰγιαλοί, deest in Ammonio.

y) Ammon. νηός.

z) Verba ἀφ' ἑαυτοῦ supplenda in Ammonio.

aa) Haec tota obseruatio in Ammonio desideratur.

bb) Sic MS. forte legendum οἱ μονομήχοι gladiatores non instructi.

cc) Ammon. ἀνδραγάθημα.

20. Ἄμα καὶ ὁμῶς διαφέρει. Ἄμα μὲν γὰρ ἐστὶν χρονικὸν ἐπὶ ῥῆμα, ὁμῶς δὲ τοπικόν.
 21. Ἀποκήρυκτος μὲν ἐστὶν ὁ ἐπὶ ἀδικήματι ὑπὸ τῆς πατρὸς ἐκβληθεὶς τῆς οἰκίας. Ἐκποιή-
 τὸς δὲ ὁ δοθεὶς ὑπὸ τῆς πατρὸς εἰς υἰοθεσίαν ἄλλῳ, ᾧ λέγεται^{ad}) εἰσποιητὸς γε-
 γονέναι.
 22. Ἄστρον μὲν ἐστὶν τὸ ἐκ πολλῶν ἄστρον μεμορφωμένον ζώδιον, οἷον Ὡρίων, ἢ ἄρκτος.
 Ἄστὴρ δὲ ὁ εἷς.

Cetera nolo integra describere, sed tantum adnotabo, quae in Ammonio vel omiſſa sunt, vel aliter atque rectius apud Ptolemaeum leguntur, quod si nulla differentia sit, tan- tum primum verbum observationis cuiusque adponam.

23. βλέπειν. 24. διορθῶν.
 25. εὐθύς ἐπὶ χρόνῳ καὶ ἐπὶ ὄρθῳ. ὥς φαμέν εὐθύς κανὼν. εὐθύ δὲ ἔτι ἐπὶ χρόνῳ,
 ἀλλ' ἐπὶ τῇ ἐπ' εὐθείας, οἷον εὐθύ χωρίων^{ce}) etc.
 26. ἄρα. 27. ἐξόσθ.
 28. Θεατῆς μὲν Ὀλυμπίων καὶ τῶν ὁμοίων λέγεται, Θεωρὸς δὲ ὁ εἰς Θεὸς πεμπόμενος.
 29. ἰαθμὸς — ὑπὸ θαλάσσης — θαλάσσης πόρος etc.
 30. λυχνῶχον καὶ λαμπτήρα τὸν νῦν φανόν, (male apud Ammon. φασὶ τὸν νῦν,) et deīn-
 de πανόν, non Πανός.
 31. Λίβανος καὶ τὸ δένδρον καὶ τὸ θυμιάμενον καὶ τὸ ὄρος.
 32. μάχη. 33. αἶθε ἀπαρέμφατον πρόσωπον. 34. ἑτερόφθαλμος.
 35. τὸ μὲν εὐδέποτε καὶ ἐπὶ τῇ παρεληλυθότος καὶ ἐπὶ τῇ μέλλοντος λέγεται, τὸ δὲ εὐδε-
 πῶποτε ἐπὶ τῇ παρεληλυθότος, ὥστε οἱ λέγοντες, εὐδεπῶποτε γενήσεται, σολοικίζουσιν.
 36. σύνεργος, pro ὁζυτόνως, quod est in Ammonio, leg. ex Ptolemaeo βαρυτόνως.
 37. ὁ δὲ, ὁδε. 38. τιμωρεῖσθαι.
 39. ἡ χάραξ — παραδεσμεμένων ῥάβδων.
 40. Ἐπικεραῖ — ὥς οἱ Λύκιοι τῶν Τρώων. σύμμαχοι — ὥς τῇ Ἀγαμέμνονος Μυρμιδόνες καὶ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες.
 41. ὁ ἕνεκα σύνδεσμος — — ἕνεκα Ἑλλήνων pro quo rectius apud Ammon. ἕνεκα Ἑλένης.
 42. ἐμβάδες μὲν [P] καμικά ὑποδήματα, ἐμβάται τραγικά.
 43. δεσπότης ὁ τῶν ἀρχεγερωνήτων κύριος. κύριος δὲ πατὴρ υἱὸς καὶ γυναικός.
 44. δικαστής. 45. διφθέραι — νάκος αἰγὸς δέρμα, κῶας δὲ προβάτων.
 46. Δαμάλη. 47. διδάξαι. 48. ὄφλημα.

49. Τίθη-

^{ad}) Ita legendum apud Ammon. pro ὃ λέγεται. ^{ce}) Valck. animadu. ad Ammon. pag. 91. cor-
 Fabr. nec displicet Valcken. in not. ad Ammon. rigit χωρίο. Harl.
 pag. 19. Harl.

49. Τίθησι. 50. ἀναβάλλεσθαι. 51. μαρτυρία. 52. βασιλεὺς — τύραννος pro quo Ammon. κοίρανος. 53. ἄβαξ. 54. παρακέρεσθαι. 55. μνημεῖα. 56. βλέφαρα. 57. ἐκπολεμῶσαι — ἐκπολεμῆσαι δὲ τῷ πολέμῳ ἐξελθεῖν^{ff)}. 58. κραιπάλη. 59. ἀράχνη. 60. κόπτει. 61. ἄρρωστος. 62. αὖθις. 63. ἀποκριθῆναι. 64. βοός. 65. πρὸ μοίρας. 66. ἐπιστῆλαι. 67. θέσθαι. 68. τὸ ἐσπέρας. 69. ἐπαγγέλλει. 70. εὐφυής. 71. βρύκειν — βρυχᾶσθαι. 72. et 225. ἀπελεύθερος. 73. αἶνος ἐπὶ λόγος κατὰ ἀπόλυσιν μυθικήν. etc. παροιμία δὲ — ἐνδέεσα τῷ αἶνε, καίτοι ἐξῶθεν ἐνδεχομένη. 74. ἀνακῆσθαι — κατακῆσθαι δὲ ἐπ' ἀνθρώπων ἐν κλίμαις ὄντων. 75. πόλις. 76. τήρη. 77. τιτθῆ. 78. φίλος. 79. ὄσιον. 80. ἔλκος. Apud Ammon. legendum: Χρόνιον πάθος μόνον, licet in Ptolemaeo illud μόιον desideretur, qui denique addit: τραῦμα δὲ ἢ ὑπὸ σιδήρεω τρώσις γινομένη, πληγὴ δὲ ἢ ἐκ χειρὸς πληγίς. 81. εἰκότα. 82. τὸ ἔνδον. 83. ἢ ἀπὸ πρόθεσις — ἀπ' Ἀθηναίων ἔρχεται — παρὰ Σωκράτους ἔρχεται. 84. αἰδώς — ὧν σεβασμῶς τις ἔχει. 85. ἐπιστραφῆς. 86. ἐνθύμημα — ἐνθύμιον δὲ ἐπὶ τῇ προστροπαίᾳ οἱ ἀρχαῖοι φασίν. 87. Ζώνην λέγουσιν τὴν τῷ ἀνδρὸς, ζώνιον δὲ τὸ τῆς γυναικός. 88. ἢ κέδρος. 89. τὸ ἄγειν. 90. χλαῖνα παχὺ ἐγκοιμητρὸν καὶ τετραγώνον, χλαῖνις τὸ φορέμενον καὶ τῇ ἐργασίᾳ μαλακώτερον, ἢ δὲ χλαμὺς Μακεδόνων ἐστὶν εὐρημα, καὶ ἔχει κυκλοτερεῖν τὰ κάτω. 91. ἀποφορὰ — ἢ τῶν ὑπηκόων τοῖς ἀρχεσὶν ἐπιτελούμενον. εἰσφορὰ δὲ ἐστὶν ὑπὸ τῶν πολιτῶν δημοσίας ἔνεκα χρεῖας ἐπιδόμενον τῇ πόλει. 92. ζῆλος — ζηλοτυπία τὸ ἐν μίσει ὑπάρχειν, ὅσον ζηλοτυπῆ ὅδε τήνδε. 93. ἡσυχάζειν τὸ ἀτρεμεῖν δι' ὅλα σώματος, σιγαῖν δὲ τὸ μὴ λαλεῖν. 94. στρατόπεδον. 95. στρατεία. 96. τὸ λαχεῖν. 97. τὸ αἰτεῖν. 98. διαβόητος. 99. ἴσθι καὶ γίνε διαφέρει, ὅτι τὸ ἴσθι σημαίνει τὸ γίνωσκε, σημαίνει δὲ καὶ τὸ γίνε. 100. Ψάλλον τὸ τοῖς ἄλλοις βραχίσιον τῶν γυναικῶν περιτιθέμενον χρυσοῦν κόσμημα. Ψάλλον δὲ τὸ τοῖς ἵπποις περιτιθέμενον ἐν τῷ σώματι. 101. ἐπιτίμιον. 102. πρεσβεύοντα. 103. ἄγγελος. 104. Θῆς.

105. 18-

ff) Valcken. in animadu. ad Ammon. pag. 72. scribere iubet τὸ πόλιν ἐξελθεῖν. Harl.

105. Ἰδαῖοι καὶ Ἰδαμαῖοι διαφέρουσιν. Οἱ μὲν γὰρ Ἰδαῖοι ἐξ ἀρχῆς, Ἰδαμαῖοι δὲ τὸ μὲν ἀρχῆθεν ἐκ Ἰδαμαῖοι, ἀλλὰ Φοίνικες καὶ Σύροι.
106. ἀληθὲς — ἀληθες τὸ κατ' ἐπερώτησιν γενόμενον σημαίνει τὸ ὅμως καὶ τὰ ὄντι.
107. ἀναγόμενον καὶ ἀναχθέντες etc.
108. κατοίκησις. 109. Κίθαρις.
110. ὑπάντησαι — ἀπῆντησεν εἰς τὴν δίκην etc.
111. Κηρύξαι. 112. κύειν.
- [P] 113. et 155. κομᾶν καὶ κερῖαν ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι.
114. ἀποσασίς. 115. ἀτέχνως.
116. ἀτιμῶται — ὁλοσχερῇ ἀτιμίαν. 117. ἄχρη.
118. βωμὸς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ταῖς πρόσβάσεσιν ἐξέχων, ἐφ' ᾧ τοῖς ἑρανοῖς Θεοῖς αἱ θυσίαι παύονται. Ἑστία δὲ ἐστὶ βωμὸς περιφερὲς πρόσβασιν ἐκ ἔχων. Ἑσχαράς δὲ ἔλεγον τὰς τῶν ἡρώων βωμῶς, καὶ τὰς ἐν κοινῇ χρεῖα — διὰ τὸτο γὰρ τὰς ἱκέτας ἐπὶ Ἑστίαν καταφεύγειν.
119. γυμνασθῆναι — γυμνάσασθαι. 120. δήμιος. 121. διήγησις.
122. διπλὴν μὲν γὰρ ἱμάτιόν φασι, διπλάσιον δὲ ἐπὶ τῶν ἄλλων τῶν κατὰ μέγεθος διαφερόντων, ἢ διάστημα, οἷον διπλάσιον ἔχει τοσούτος; διπλάσιον ἀφῆσκειν ἢ δε ἢ πόλις τῆς δε, ἔχει διπλὴν.
123. δύναμις. 124. ὅτι καὶ διότι. 125. οἰκάδε. 126. πελαγῆς.
127. πλέσιος — εὐπορος ὁ πρὸς τὰς ἐπιβαλλούσας χρεῖας ἀνεκτὴς etc.
128. et 219. πῆ. 129. ῥάφανον. 130. δώματα.
131. κτήματα — τὰ μὴ ἡμέτερα, ἐπικτήματα, ὡς ἐναλλότρια. τὰ δὲ ἑαυτῷ, κτήματα, ὡς ἐνοικία.
132. ἐγχείσαι — ἢ τινος τοιούτου, ὅταν πατάξῃ. ἐναλεῖψαι δὲ ἐπὶ ὀφθαλμῶν.
133. εἰκᾶν — — καὶ τῶν ἄλλων θηρίων. 134. ἐκκλησία.
135. ἐνδοξος ὁ ἐπίσημος καὶ εὐκλεὲς etc. 136. τὸ εὐφραίνεισθαι.
137. σαφυλὴ ὀξύτωνος ἢ ὀπώρα. σαφύλη δὲ βαρυτόνος ὡς φαισύλη^{gg}), ἢ δοκεῖ μία εἶναι τῶν τιθησαμένων τὸν Διόνυσον ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολύβδου παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τίθεται.
138. σημεῖον. 139. ἤλπισαν.
140. ἱερεῖον — — χρηστήριον δὲ τὸ ἱερεῖον etc.
141. σκῶμμα — — διασυσμέες τινὰς^{hh}) περιέχοντας. 142. εἶναι καὶ εἰσθῆναι.
143. τὸ

gg) Conf. Valcken. animadu. pag. 206. inprimis pag. 207. sq. Harl.

hh) περιέχοντα malit Valcken. l. c. pag. 210. Harl.

143. τὸ ἱππεὺς καὶ ἱππέας διαφέρει. Ἱππεὺς μὲν γὰρ λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ ὀνομαστικῆς πτώσεως, ἱππέας δὲ ἐπὶ αἰτιατικῆς, ἐπιτεταμένως. Ὅμοιος βασιλεὺς καὶ βασιλέας, καὶ τ' ἄλλα προσηγορικά. 145. ἴσοι.
145. Ἰταλιῶται μὲν λέγονται Ἕλληνες οἱ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, Ἰταλοὶ δὲ βάρβαροι. καὶ ὁμοίως Σικελοὶ μὲν βάρβαροι οἱ ἐν Σικελίᾳ, Σικελιῶται δὲ Ἕλληνες οἱ ἐν τῇ Σικελίᾳ.
146. τρίτες, quem locum Ammonius [pag. 137. vbi v. Valeken.] nominatim laudat, Ptolemaeo, Ascalonita, auctore citato.
147. ὑπόσχεσις — — ὁ δίχα παρακλήσεώς τι παρέχειν βεβλόμενος.
148. Κάλλεα. 149. Κόρδαξ. 150. Κάταγμα. 151. Καταχύματα.
152. Κέλης. 153. Κυβωτός. 154. Κλήσις. 155. et 133. Κομαῖν.
156. Κόρυδος — — Σωτείρας Κόρης ἱερὸν. 157. Κυβεύειν.
158. Κύπτεν — — κυπτάζειν δὲ τὸ στρατεύεσθαι, pro quo rectius Ammonii codices, στραγγεύεσθαι.
159. Κωμῶδες. 160. λαλεῖν. 161. λῆμα. 162. λογογράφος.
163. Μακρολόγος. 164. [P] Μαχαίρας. 165. Μινυρίζειν. 166. Μοχθηρός.
167. Ναοί. 168. Ναύκληροι. 169. οἰκίζεταί. 170. δυσπειθής. 171. δῆλον.
172. διχότομος. 173. οἰκότερη. 174. οἴη. 175. ἔκην. 176. ὄχθη.
177. παιδεία — — καὶ ἐκ παιδὸς ἀγωγῆς ἐπ' ἀρετὴν ὁδηγῶσα.
178. παιδίσκη. 179. παῖς.
180. μεταβολή — — ἀλλοίωσις ἢ μόνον μεταχαρακτηρισμός, ἀλλὰ καὶ τῆς πρότερον ὑπολήψεως οἷσις ἑτέρα. Ἐτεροίωσις δὲ, ὅταν ἀφ' ἐτέρου χρώματος εἰς ἕτερον μεταβάλλει.
181. πρεσβύτης καὶ προβεβηκὸς καὶ γέρον διαφέρει. Βρέφος μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ γεννηθὲν εὐθέως. παιδίον δὲ τὸ τρεφόμενον ὑπὸ τῆς τιθινῆς παιδάριον. παιδάριον δὲ τὸ ἤδη περιπατῆν καὶ τῆς λέξεως αὐτεχόμενον. παιδίσκον δὲ ἐν τῇ ἐχόμενῃ ἡλικίᾳ. παῖς δὲ ὁ διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων ἐρέμενος. τὸν δὲ ἐχόμενον οἱ μὲν πάλλινκα, οἱ δὲ βέπαιδα, οἱ δὲ ἀντίπαιδα, οἱ δὲ μελλέφηβον. Ὁ δὲ μετὰ ταῦτα ἔφηβος, ὁ δὲ μετὰ ταῦτα μεράκιον, εἶτα μεῖραξ, εἶτα νεανίσκος, εἶτα νεανίας, εἶτα αἰνὴρ μέσος, εἶτα προβεβηκὸς, ὃν καὶ ὠμολέγοντα καλεῖσιν, εἶτα γέρον, εἶτα πρεσβύτης, εἶτα ἐσχατόγηρος.
182. ἐπικήδειον. 183. παραβολή. 184. παρειαί. 185. πάσασθαι.
186. πένης — — πτωχὸς δὲ κατεπτωκὸς καὶ περσαυτῶν. ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδημῖος, ὃ κατὰ ἄξιν πτωχεύειν Ἰθάκη.
187. πλημυρίδες τῶν ποταμῶν"), πλημναὶ δὲ μετὰ τῇ ναὶ τῶν τροχῶν σύριγγες.
188. διάπολιτεύεσθαι μὲν λέγουσιν τὸς ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως etc.

189. πομ-

ii) Vaiclen. anim. ad Amm. pag. 197. corrigat: Πλημναὶ ἢ πλημμαι πλημυρίδες τῶν ποταμῶν, Harl.

189. πομπή. 190. μετρεῖσθαι. 191. νεαρόν. 192. νῆες.
 193. πρότερα. 194. εἰς. 195. πρυτανεῖα.
 196. πρῶτος — — Εἰ δέ τις εἴποι, πρῶτος ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, ἀμαρτάνει, ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν, πρῶτον ^{kk}).
 197. Νηηίδας. 198. ξόανον — — — ἄγαλμα δὲ τὸ Πάριον etc.
 199. εἰκῆσι. 200. ὀλίγον. 201. ὄρεθρες.
 202. ἐψὲ — — ἐσπέρα. ὅτε εἰς πέρας ἦλθεν ἡμέρα δύνοντος ἡλίου. 203. ἔνεκα.
 204. παρέχειν — — — pro ἐπιθυμίαν legendum apud Ammon. προθυμίαν.
 205. πηδάλιον. 206. πυθῶν. 207. ῥοιὰ. 208. ῥόδον.
 209. σχισαί — — σχισὰς ἐνεγκεῖν. 210. τάλαν. 211. τέχνη.
 212. τέτραχμον μὲν τὸ νόμισμα οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. etc.

[Huc etiam referri possunt, quae in cod. regio *Matrit.* LXXXIII. (teste *Iriart. catal. codicum gr. pag. 306. sqq.*) ab iniuria temporis seruata reperiuntur. 1) fragmentum sine titulo de vocibus animalium quadrupedum, quod Iriarte publicauit: incipit *χρεματίζειν ἐπὶ ἵππεσ' ἐγκᾶσθαι ἐπὶ ὄντι καὶ βρωμᾶσθαι* etc. 2) tria fragmenta, itidem ab Iriarto edita, quorum primum et secundum auium et quadrupedum voces, duobus titulis distinctas, exhibet, tertium utrasque, vno titulo, n. auium, cum vocibus sonisque ignis, ventorum rudentumque complectitur. Ad *Pollucem* vero lib. V. cap. 3. vbi similis fere catalogus reperitur, supplendum aut comparandum facere possunt illa fragmenta. His ex cod. *Escorial.* subiunxit *Iriart. pag. 307. sqq. Zenodoti Philetairi* ^h) fragmentum *de differentia vocum animalium*, denique diuersorum animantium voces, per quatuor illa fragmenta temere sparsa, in formam catalogi, quem dicunt, alphabetici, redegit et cum fragmento, ab Aldo primum vulgato, contulit. Adde supra, in vol. I. p. 724. sq. adnotata et *Pierfon.* praef. ad *Moer.* pag. XLVII. sq. — *Valcken.* in animaduersif. ad *Ammon.* p. 228. sq. dedit e cod. bibl. *Leidenensis* membran. *Zenodoti* opuscul. quod et longius est, nec raro differt ab eo, quod *Iriart.* publicauit. Ex hoc tamen quaedam *Valcken.* suspiciones atque emendationes firmanur. Ex eodem codice idem *Valck.* alius anonymi opusculum *περὶ φωνῶν ζώων* haud spernendum edidit, doctisque notis illustrauit. Idem *Valcken.* *Ammonio* subiecit pag. 155. sqq. notisque doctis copiosisque instruxit *Erannii Philonis de differentia significationis* opusc. ex cod. *Vossiano*, qui ex codice regio *Parisi.* descriptus erat, sumtum. Ea autem, quae ad fidem libri *Vossiani* vulgata sunt, ex maiore opere decerpta videntur *Valckenario*, et libelli scriptor fuisse grammaticus, qui, vt ait *Valck.* dum vetustissimi *Herennii Philonis* personam suscipit, passim et in ipso lumine fraudem prodit, vbi pro *Ἐρηνίῳ* nomine, mendosam librorum lectionem sequutus, posuit *Ἐρηνίῳ. Harl.*]

kk) Conf. *Ammon.* pag. 118. ibique not. *Valck. Harl.*

h) *Φιλετάριον*, vnde *Valcken.* coniectura de nomine in animaduersif. paullo post laudatis robur accipit.

CAPVT XXXVI. (olim XXXIV)

DE PHRYNICHIO ET ALIIS SCRIPTORIBVS VOCVM ATTICARVM,
IISQVE, QVI CETERARVM DIALECTORVM DICTIONES IN-
TERPRETATI SVNT.

I. *Dialectorum graecarum varietas.* II. *Qua in re potissimum consistat.* III. *Præcipui quidam in nobilitioribus dialectis scriptores.* IV. *Scriptores de vocibus Atticis deperditi.* V. *Mooridis Sylloge.* VI. *Phrynichus de vocibus Atticis.* VII. *Heroiani fragmentum, ibid. Audaces Phrynichi censurae.* VIII. *Eius libri αἰσικῶν παρασκευῶν.* IX. *Index scriptorum, a Phrynicho laudatorum.* X. *Thomae Magistri de vocibus Atticis.* XI. *Index scriptorum, ab eo citatorum.* XII. *Emanuelis Moschopuli.* XIII. *Georgii Lecapeni MS.* XIV. *Scriptores vocum dialecti doricæ.* XV. *æolicæ.* XVI. *ionicæ.* XVII. *alexandrinæ.* XVIII. *aliarum.* XIX. *Editi scriptores de dialectis.* XX. *Ἰδιῶται ὁνομασίαι.*

[Cum auctario G. C. Harles.]

I.

Quemadmodum in aliis linguis solet fieri, quæ latius patent et per plura sæcula propagantur, ita graecæ quoque accidit, ut in varias dialectos diuisa a se ipsa veluti diuersa abiret, et cum Iones, Attici, Dores, Macedones graecæ loquerentur, multa tamen aliter efferrent Dores, quam Attici, atque ita de ceteris. Quid quod hac recenti aetate dialectos Graeciae septuaginta repetiti, et Athenis cum maxime idioma loquendi graecum omnium pessimum obtinere scripsit *Simon Cabasilas* ad Martinum Crasium, pag. 461. Turco Graeciae, et pag. 489. Sed et olim in Attica ipsa non tantum aetate diuersa, sed et locis aliis varias ὑποδιαφέσεις τοπωνύσια fuisse, hominesque varie loquutos fuisse, constat, ut praeter alios docet *Sextus Empiricus* lib. contra Grammaticos, cap. 3. Hinc multae Ἀττικαὶ, atque ita Δωρικαὶ quoque et Ἰωνικαὶ. Attica ipsa adeo a se interiecto tempore defecit, (vide *Lyfiam* Orat. IX. contra Theomnestum, ubi quaedam profert ex Solonis legibus: et quæ differuit Bentleius in Dissert. qua Phalaridis epistolas suppositas esse euicit aduersus Carolum Boyleum,) ut liceat adfirmare, atticam nouam, (de prisca, florente Graecia, mihi sermo est, hodierna enim attica longe magis etiam ab illa, quam nouam voco, distat ^{max.}) similiorem esse communi dialecto, quam atticam veterem, quæ eadem est cum Ionica, (uti Ἰωνικαὶ Homeri Athenienses esse Strabo docet,) atticæ nouæ, [¶] ad quam spectare etiam Chalcidicam recte notatum *Iano Rutgersio*, pag. 465. Variarum, atque ita capiendus Thucydides, quin libro sexto idioma Humerensium inter doricam et chalcidicam dialectos medium fuisse testatur. Homeri ita sermonem atticum esse, notat *Aristides* in Panathenæico tom. I. pag. 315. Dicitur porro dialectus communis, non quod ex reliquis dialectis composita est, sed quod abstinet vocibus phrasibusque, singulari dialecto propriis, illis potius, quæ vel omnibus vel pluribus dialectis communes sunt, vtens ^u). Adcoque hoc genus loquendi, a quo longe diuersa est ἰδιῶτης γλῶττα siue vulgi lingua, est proprium

^{max}) Haec tamen hodierna lingua gr. prope abesse videtur ab antiqua ruderca, multis immixtis peregrinis vocibus formisque. *Hart.*

^{uu}) Confer praeter V. D. paullo post laudatos, *Ge. Gul. Kirchneri* et diss. de dialecto graecorum communi, Witteberg. 1709. 4.

proprium iis, qui in Graecia non nati, linguam ex magistris vel librorum opera addiscunt, neque vni certae dialecto se adstringere profitentur. Hoc scribendi genere praeter Plutarchum aliosque quam plurimos vsus Polybius, nec ionicè scripsisse dici potest, nec doricè nec aeolicè, neque atticis captasse elegantias, etsi praeterea σύνταξιν quoque ac minus accuratam verborum constructionem quandoque in eo reprehendendam monet Dionysius Halicarnassensis libro περὶ συνθέσεως ὀνομάτων. E contrario poëtae, quo facilius verba metris complectantur, ex singulis dialectis voces decerpunt. Permiscent inter se, promiscueque illis vtuntur, prout e re carminis fuisse visum fuerit. Quod primus facere adgressus est Homerus¹⁾, teste *Dione Chrysostomo*, qui Dissertat. XII. pag. 213. de illo refert, quod πᾶσαν τὴν ἑλληνικὴν γλῶτταν διηρημένην τέως, ἀνέμιξε. Vnde *Tryphon*, Alexandrinus grammaticus, singulari libro egerat περὶ τῶν παρ' Ὀμήρου διαλέκτων, teste *Suida*, et *Plutarchus* in Homeri vita λέξει ποικίλῃ variisque dialectis, maxime vero attica, vsum poëtam, non paucis exemplis docet. Hoc exemplum Homeri qui imitantur, non possunt dici vti dialecto communi; nemini enim vinqum in Graecia illa communis fuit, nemo ita est loquutus. Nec mediocrem etiam obscuritatem adfert illa variarum dialectorum mixtura et confusio, vt in *Lycophronis* *Alexandra*, *Simmiae*, *Dosiadae* et *Theocriti* poematibus aenigmaticis obseruare est, et idem *Dio Chrysostomus* dissert. X. pag. 149. oracula ideo obscuriora esse queritur, innumerosque per illa deceptos, quod non certa aliqua dialecto vterentur. *Fabr.* Plura, quae facerent ad hanc et seqq. paragraphos partim castigandas, partim illustrandas, iam in prolegomenis ad *Introd. in hist. L. Gr.* §. 9. pag. 34. sqq. adtuli, idemque aliquot VV. DD. laudavi, qui id argumentum vberius exposuerunt. Quare hic pauca addere lubet. Eorum, qui de dialectis gr. scripserunt, noticiam dabit paragraphus XIX. Hic e recentioribus tantum laudabo doctum vtileque opus: *Graecae linguae dialecti in scholae regiae Westmonasteriensis vsum, opera Mich. Maittaire*: 1706. — recognitae opera *Mich. Maittaire* praefationem et appendicem ex *Apollonii Dyscoli* fragmento inedito addidit *Io. Frid. Reitzius*. Hagae-Comitis 1738. 8. Praemissa est brevis in graecae linguae dialectos introductio, in qua primum adnotat auctor, multos veteres numerasse quatuor dialectos, sed bene contendit, auctoritate *Strabonis* atque *Eustathii* nixus, omnes L. Gr. dialectos ad tres praecipuas commodissime reduci posse, atticam, doricam, (ad quam, tamquam ad stirpem et matrem, referenda est aeolica,) et ionicam: tum de singulis tribus illis quaedam notatu digna refert, in primis enumerat populos gentesque et scriptores, singulis vtentes dialectis et in notis subiectis insignem recenset locorum et auctorum copiam. Attica autem dialectus alia est vetus, alia noua. Illa vsi sunt *Thucydides*, *Tragici*, et nonnulli praescae comoediae poetae. Noua dialecto attica scripserunt *Plato*, *Xenophon*, oratores, *Menander*, cum reliquis comicis, et sophistis recentioribus, s. Atticis, vti *H. Stephanus* eos nominare maluit, qui, non orti Athenis, Atticos expresserunt imitando. Interdum, qui vetere attica vsi sunt dialecto, a grammaticis in duas classes diuisi sunt, τῶν πρώτων et τῶν μέσων. Per Atticos πρώτους intelliguntur etiam *Homerus* alique, *Aristophane* antiquiores: per μέσους autem *Aristophanes* ceterique eius aetatis scriptores. Plura tamen de dialecto attica inuenies in *Henr. Steph.* comment. de atticae linguae seu dialecti idiomatis, (subiecta eius edit. *Glossariorum duorum* etc. 1573. fol.) in primis in adpendice ad aliorum scripta de dial. attica, cap. XIX. p. 235. sqq.

c) Sed conferas velim, quae supra in vol. I. pag. 563. sq. not. kk. scripsi. *Harl.*

de antiquiore, et de Atticistis, cap. XXI. pag. 245. sqq. Adpendix autem dicitur, quoniam pertinet instar commentarii ad collectionem libellorum quorundam grammaticorum, (de quibus deinceps erit sermo,) praemissam ultimo Thesauri L. Gr. tomo. De duplici dialecto attica, quaedam notarunt *Salmas.* in commentario de Hellenistica, controuersiam de lingua hellenistica decidente et plenissime pertractante originem et dialectos Gr. L. Lugd. Bat. 1643. 8. part. II. cap. 4 et 5. *Taylor* in praef. ad ind. Att. in *Lyfiam* et *Io. Pierfon.* tam in praefat. ad Moeridis lexicon attic. pag. 26. sq. quam in notis ad Moerin pag. 405. *Ionica* dialectus primum eadem fuit ac vetus attica; at Iones, postquam, Athenis profecti, cum Caribus et Lelegibus versari coeperunt, loquelam suam deprauasse et plane ἐκβαλεῖσθαι, scribit *Salmasius* in commentar. de Hellenistica part. II. cap. 7. add. *Maittair.* introduct. mem. pag. III. Pariter *dorica* dialectus duplex fuit, vetus et noua, quae posterior eaque paullo suauior, admixtis ionicis formis, in Sicilia potissimum orta fuisse aut dominata videtur. conf. veterem Theocriti scholiasten, a *Maittario* l. c. pag. 17. et alium I. Theocr. idyll. in mea edit. pag. XLVII. excit. et quae in prolegg. ad Theocr. p. XXXII. adnotaui. De dialecto denique *communi*, quae alias ἑλληνική adpellatur, rectius et curatius disserit *Pierfon* praef. ad Moerin pag. XXVII. sq. et per τὴς κοινῆς intelligit, qui, atticarum elegantiarum minus studiosi, vocabulis formisque vocabulorum, communiter receptis, communi significatione utebantur, et per τὴς Ἑλλήνας scriptores, non, rudes ac paene barbaros, sed eos, qui ἑλληνικῶς, graece scripserunt, nullis aut paucis vocabulis formisque vocabulorum, certae cuidam dialecto propriis, vsurpatis. Grammatici tamen iam ante Chr. N. et mox saeculo I et II. post Chr. N. quum pleraque Atticorum vocabula a ceteris Graecis aut non intelligerentur, aut certe iis essent obscura nec vsitata, ea per κοινὰ, ἑλληνικά, vulgo Graecorum tum temporis cognita, interpretanda putarunt. Adde *Salmas.* comm. de Hellenistica, part. I. ad primam et secundam quaest. et part. II. cap. I. Omnes autem, graeca lingua loquentes, quod e variis gentibus conflati diuersas regiones insulasque incoluerunt, diuersaque habuerunt instituta et diuersa ortus, vitae, morum, educationis imperiique genera, diuersamque coeli terraeque naturam: factum est, vt, quod etiam inter gentes ciuitatesque et vero vrbes Germaniae vbiuis fere cognoscitur, alia ciuitas in paucioribus vocabulis formisque illorum, vel in pluribus aliam, nec raro peculiarem et τοπικὴν haberet loquendi ac modo suauius, modo durius asperiusque aut latius pronuntiandi rationem formamque, immutatis quoque aut corruptis vario modo litteris syllabisue, aut mutata vocabulorum terminatione, vi atque significatione, aut sua, aliis incognita obscuraque, adhiberet vocabula atque idiomata. Hinc ortae sunt et nominantur linguae aut dialecti Macedonica, Syracusana, Cypria, Thessalica, Lycaonica, Iaconica aliaeque multae; quarum vestigia in paucis tantum monumentis aut hinc inde per scripta veterum auctorum sparsa, aut a scholiastis, grammaticisque gr. ex. gr. ab *Hesychio*, qui multas τοπικάς, (h. e. certis locorum sinibus inclusas,) glossas citat et exponit, ab *Apollonio Dyscolo* in fragmento grammat. a Reizio Maittairii libr. de dialectis gr. adiecto aliisque indicata explicitaque occurrunt. Neque vero exstitit scriptor, qui perpetuo pureque vsurparet vnam alteramque illarum in vilo libro. De *Iaconica* dialecto v. infra §. XIV. et multa diligenter collegit eruditeque explicuit *Valckenauer* ad Theocriti Adoniar. pag. 271. sqq. *Macedonicas* formas a multis Atheniensibus per consuetudinem fuisse receptas, prodit *Athenaeus* pag. 122. qui, Μακεδονίζοντας, ait, οἷδα πολλὰς τῶν Ἀττικῶν διὰ τὴν ἐπιμιξίαν. Diuersas *Iablonskii* et *Guhlingi* de lingua lycaonica

caonica sententias scriptaque iam in prolegg. ad introd. pag. 38. memoravi, ubi quoque *Villoisonii* (in prolegg. ad Homer. pag. 46. sq. not.) de dialecto Tzaconum et hodierna Graecorum adnotatt. laudavi. Lingua autem graeca quum ab initio multas pertulisset mutationes, haud mirum est, eam post commixtionem Graecorum, cum peregrinis barbarisque populis factam, ab origine sua, antiqua forma et prisca Atticorum potissimum elegantia valde aberrasse; multa accepisse vocabula peregrina, et ultimis praecipue temporibus paene novam esse factam. Conf. *Simon. Portii* Grammatica linguae graecae vulgaris, praemissa *Fresne* glossario mediae et infimae graecitatis, tom. I. pag. 19. Lugd. 1688. fol. inprimis *Io. Mich. Langii* philologiae barbaro graecae pars I. continens 1) meletema de origine, progressu et fati L. Gr. tam veteris, quam hodiernae; 2) grammaticae barbaro-graecae synopsis; 3) Glossarii barbaro-graeci compendium. Pars II. exhibens 1) introductionem ad poesin barbaro-graecam; 2) Batrachomyomachiam Homeri, a *Demetrio Zeno* ^{d)} in versus barbaro-graecos conuersam, cum interpretatione latina et notis *Martini Crusii*: Dissertat. de versione N. T. barbaro-graeca: 4) exercitationem de differentia L. Gr. veteris et novae. Noribergae et Altdorfii 1708. 4. *Hart.*

II. Iam si quaeras, qua potissimum in re dialectus consistat, vel ab alia distinguatur, recte quidem docuit *Salmasius*, quo nemo inelius et doctius de hoc argumento scripsit, in commentario de lingua Hellenistica, singulis potius vocabulis, [horumue adfectionibus] quam integro filo orationis integrisque phrasibus dialectos a se invicem secerni ac separari. [P] Vnam enim rem diuersis nominibus diuersae dialecti vocant, ut quod Aeoles, Iones, Dores *πρόβατον*, Attici *ὄις*. Vel vna eademque vox diuersas res notat in diuersis dialectis, ut *ἀνέκαθεν* a longo tempore Ionibus, Atticis *desuper*. Etiam diuerso genere efferuntur nomina, ut Attici dicebant, *τὴν τᾶμνον, τὸ τᾶριχος*, Peloponnesii *τὸν τᾶμνον, τὸν τᾶριχον*, quod notatum Sexto Empirico libr. contra Grammaticos, cap. 7. Attici contrahebant *ῥέει, ἐδέιτο, ἐπλέτο* et similia, quum Iones dicerent *ἐδέετο, ἐπλέετο, ῥέει*. Denique scriptio et pronuntiatio varia inprimis non paruam mutationem adfert, quae fere praecipua diuersitatis dialectorum et degenerantium linguarum origo est. Dores *πλατυσομέντες* ^{e)}, *παχῆα γλῶσσα* Cappadocum, ut est apud *Philostratum* in vita Pausaniae, Sophistae, pag. 590. Atticis *εὐφρόν* tribuit Socrates apud Xenoph. lib. 3. *ἀπομνημονεύμ.* Vox quippe iisdem suavis, non destituta gravitate, Ionibus mollis et soluta, Aeolibus aspera, hinc vocibus modo additae litterae vel integrae etiam syllabae, modo demitae vel traiectae vel permutatae, atque hoc iam in initio, iam circa medium, iam in extremo, nec solum in verbis et nominibus rectis, sed et in casibus verborum nominumque, et in particulis et in quibuscumque partibus orationis: de quibus singulis forte melius constaret, si aetatem tulissent *Theodori Gadarensis* libri duo *περὶ διαλέκτων ὁμοιότητος καὶ ἀποδείξεως*, quorum meminit Suidas.

III. Quum

d) *Zeni*, Zacynthii, circa a. Ch. 1530. clari, versionem, politicis versibus expressam, edidit *Mart. Crusius* in Turco-Graecia pag. 373. sqq. et ex ea *Mich. Langius*, ac nuper eam cl. *Hgen* adiecit suae edit. Hymnor. Homericor. p. 121. sqq. scho-

lia autem in eam pag. 656. sqq. et in praefat. de illa lingua quaedam acute disputauit.

e) Conf. locum memorabilem *Theocr.* XV. 83. et 93. ibique schol. *Hart.*

III. Quum in suis quique dialectis scripserint optimi scriptores; *Ionica* Herodotus, Hippocrates, Democritus, Rhianus, Ctesias, Archilochus, Anacreon, et Aretaeus, medicus: *Aeolica* Sappho, Corinna, Alcaeus: *Dorica*, Pindarus, Bacchylides, Simonides, Theocritus, Bion, Ibycus, Callinus, Sophron, Archytas, Timaeus Loerus, Ocellus Lucanus et Pythagoricorum plerique: *Attica* denique dialecto Thucydides, Aristophanes, Plato, Xenophon, Isocrates, Demosthenes, Theophrastus aliique complures^f), quum, inquam, scriptores optimi suis dialectis scripserint, et alii poetae, exemplo Homeri, ex variis dialectis voces mutuati sint: nemo non intelligit, necesse fuisse illis intelligendis, idiotismos singularum in peculiaribus lexicis adnotari. Praecipue vero Atticorum voces phrasas veneresque et elegantiae a plurimis expositae sunt, in usum etiam illorum, qui attice scribere, atque adeo, quaecumque auribus atticis non probarentur, in scriptis suis vitare optarent.

[P] IV. Neque vero huc referendi sunt statim omnes, qui Ἀττικὸς titulum scriptis suis praefixerunt, ut *Androtio*, *Demus*, *Ister*, *Hellanicus*, *Philochorus* aliique a Stephano, Harpocrate, Hesychio, aliis laudati. Neque enim illi Lexica attica concinnarunt; sed historiam atticam, etsi tenuiter admodum ieiuneque, atque ita, ut cito lectorem satiant, ut de iis scribit *Dionysius Halicarnassensis* lib. Antiquit. Rom. primo cap. 7. Quaedam etiam Ἀττικὸς versibus scriptae erant, ut *Hegesinoi* illa, cuius meminit Pausanias in Boeoticis, etsi ibidem innuit, eam iam sua aetate intercidisse. Ceterum ex istius Dionysii, nobilis sub Augusto historici criticique, familia prodiit *Aelius Dionysius*, itidem Halicarnassensis, quem sub Hadriano floruisse et Atticistam cognomento dictum, auctor nobis est Suidas^g). Hunc nempe illum ipsum esse, suadet ratio, cuius libros quinque Ἀττικῶν ὀνομάτων, alphabeti serie digestos^h) laudat Photius in Bibliotheca, codice CLII. ubi illos Scymno cuidam inscriptos docet, diuerso utique ab antiquiore illo Scymno, Chio, auctore periegeseos, iambris descriptae, ad Nicomedem, Bithyniae regem. Addit autem Photius loco iam dicto, Aelium illum Dionysium Lexici sui atticici, Scymno inscripti, duas editiones in lucem edidisse, quarum altera, itidem quinque libris constans, priorem suppleuerit locisque scriptorum adductis locupletius confirmauerit, quare optat, ab aliquo illas coniungi et in unum corpus ordinemque compingi; ita enim fore opus longe utilissimum. χρησιμώτατος δ' ὁ πόνος τοῖς τε ἀττικίζειν ἔχουσι φροντίδα, καὶ τοῖς τῶν Ἀττικῶν συγγραμμάτων ἐνομιλεῖν προαιρημένοις. Ὅσα τε γὰρ ἐπιχωριάζουσι λέξεις τοῖς Ἀθηναίοις, ἐντεῦθεν ἔστιν ἐκμαθεῖν, καὶ ἐτι ἄλλο ἰδιότροπος αὐτοῖς λέγεται, ἢ χαλεπὸν εὗρεῖν. Dionysius ille Atticista non semel laudatur Eustathio in Homerum, et ad versum 912. Dionysii, periegetae. Huius quoque esse putabat Meursius, quod περὶ ἀκλίτων ῥημάτων et ἐγκλινομένων λέξεων vulgatum est ab Aldo Manutio in Volumine eximio, quod inscripsit Θεσαυρὸν, κέρως Ἀμαλθείας, κήπεος Ἀδώνιδος A. 1496. Ceterum illius operis, Photio tantotopere laudati nihil, ad nos peruenit. Porro *Galenus* in libro de scriptis propriis meminit, se composuisse τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς συγγραφεῦσι ὀνομάτων βιβλος μὴ, siue dictio-

num

f) Plenior catalogum exhibuit *Maittaire* in introd. laudata. *Harl.*

g) Conf. supra, cap. 31. libri III. §. 10. vol. IV. p. 405. vol. IV. p. 650. infra vol. VII. p. 42. *Harl.*

h) Cuius opus ut e bibliothecarum latebris in lucem proferri possit, cum *Pierfonio* praef. ad *Moer.* est optandum. *Harl.*

num atticarum libros XLVIII. vt πολιτικῶν ὀνομάτων libros, ab eo scriptos, omittam, de quibus infra sum dicturus. Verum testatur idein Galenus in calce libri de ordine librorum [P] suorum ad Eugenianum, se neutiquam de vocibus atticis scripsisse, quod reprehendendos esse crederet, qui minus attice scribunt, quum praestet in sermone, quam in vita, solecismum vel barbarismum committere; sed vt constaret de vero sensu vocum apud veteres atticos scriptores, quem recentiores interdum susque deque habuissent. Etiam *Dionysius Longinus* Ἀττικῶν λέξεων ἐκδόσεις β'. reliquit, vt *Suidas* auctor est, et *Luperci Berytii* Ἀττικὰς λέξεις memorat idein *Suidas* ¹⁾, vbi ait, Grammaticum hunc paulo ante *Claudii* secundi tempora vixisse. Citatur etiam *Lupercus*, sed in aliis, opinor, scriptis ab *Eustathio* ad *Dionysii*, periegetae. v. 492. et *Stephano* in Νήρικος. *Theodori* Atticae glossae *Athenaeo* laudantur, eiusdem forte, quem *Suidas* [et *Eudoc.* pag. 136.] *Diodorum* vocat, et *Alexandrinum* patria, cognomine *Valerium*, sub imp. *Hadriano* Ἀττικὴν λέξιν scripsisse testatur. Scripsit et Ἀττικῶν λέξεων συναγωγὴν κατὰ σοιχεῖον *Valerius Pollio*, itidem *Alexandrinus*, cuius epistola ad *Sotheridam* laudatur a *Clemente* lib. VI. *Stromateon*: Nisi forte *Diodorus* ille *Valerius* etiam *Pollio* vocabatur. *Epitherxis*, *Nicaeni*, (male Θέρσις pro Ἐπιθέσης legitur apud *Erotianum* in Ἀμβην,) voces atticis citat *Stephanus* in Νικάεια, eiusdem, ni fallor, cuius mentio apud *Plutarchum* lib. de oraculorum defectu pag. 280. edit. *Aldinae*, vbi ait, eum *Aemiliani*, rhetoris, patrem fuisse, vnde eum vixisse sub *Tiberio* et recte et facile colligere potuit *Ionsius* pag. 238. de scriptoribus hist. philosophicae, et, qua auctoritate frutus id adfirmet, nescire se fatetur *Thomas de Pinedo* ad *Steph.* Etiam *Nicandri*, *Thyatireni*, (i.e. legendum pro *Theaterini* apud *Woweranum* pag. 79. *Polymathiae*, et emendandum sphalma in *Actis Eruditor.* Lips. A. XC. pag. 441. vbi male *Aristophanis Theaterini* legitur pro *Nicandri Thyatireni*), Ἀττικὰς λέξεις laudat *Athenaeus*, quod opus pluribus libris constituisse discas ex *Harpocrate*, qui eiusdem duodeuigesimum Ἀττικῆς διαλέκτου in testimonium citat voce Ζηγαλοφῶν. *Philemonis*, *Alexonenlis*, (ex populo Atticae,) Ἀττικὰς λέξεις siue Φωνὰς, Ἀττικά ὀνόματα, Ἀττικὰς γλώσσας idein citat *Athenaeus*, vnum, vt opinor, opus diuersis, sed idein significantibus, insigniens titulis. Respicit et *Tryphon* apud *Ammonium* in Πονηρόν ²⁾. *Oriouis*, Grammatici *Alexandrini*, συναγωγῇ Ἀττικῶν λέξεων, *Suidae* memorata, vltus est auctor magni

i) Add. *Eudoc.* pag. 282. sq. vbi pariter reliqua eius scripta indicantur. *Harl.*

k) Vid. vol. I. pag. 139. Diuersus autem est *Philemon*, criticus, tempore *Alexandri*, et *Philemon*, auctor lexicī inediti. (vid. supra in vol. I. pag. 518.) Huius posterioris *Lexicon technologicum*, ordine alphabetico dispositum, vel potius prima tantum pars de nominibus integra, cum secundae partis initio de verbis superest in cod. MMDLXVI. biblioth. publ. *Parisi*. (v. cat. codd. II. pag. 528.) Constabat autem octo libris, secundum octo partes orationis positis, vt ex epistola ad *Antiphane*m nuncupatoria, operi praefixa, liquido adparet. Meliorem obseruationum partem adtulit *Villoison* in notis ad *Apollonii* *Lexicon* homericum

Vol. VI.

et in prolegom. pag. LXVII - LXX. de eo agit. Quando autem existimat, ab auctore etymologici M. saepe ad verbum fuisse descriptum *Philemonem*; secus sentit cl. *Schneider* in biblioth. philol. tom. II. part. VI. *Göttingae* 1774. pag. 520. sqq. vbi de *Philemone* eiusque libro erudite et copiose disputat. Primum enim ostendit ex *Philemonis* epistola, illum vixisse post tempora imperatoris *Marciani*, et diuersum esse a *Philemone*, grammatico, ac praeceptore iunioris *Maximini* apud *Capitolin.* pag. 148. Tum plura adfert loca *Phrynichi*, *Eustathii*, scholiastarum *Apollonii Rhodii* atque *Pindari* et *Etymologici* M. quae tota exscripsit grammaticus ille. Adde eundem cl. *Schneider.* in fragmentis carmin. *pindaricorum* pag. 101. *Harl.*

magni Etymologici. [v. lib. V. cap. 7. vol. VII. pag. 67. ed. vet.] *Mnaseae* quoque Berytii Ἀττικά λέξεις Suidae laudantur. *Pamphilum*, de cuius Lexico plura dicta sunt capite superiore'), etiam de vocibus atticis peculiari [P] opere egisse, colligas ex *Athenaei* lib. XI. pag. 494. vbi Pamphilus ἐν Ἀττικαῖς λέξεσιν citatur. Idem libro XV. et Erotianus in vocibus Ἀμβην, Κησένης διοπαῖ, *Aristophanis*, Grammatici Byzantini, Ἀττικὰς λέξεις memorat. *Cratetis*, non philosophi Thebani vel comici, sed quem Criticum et Homericum dictum esse Suidas refert^{m)}, illius, inquam, Cratetis librum quintum Ἀττικῆς διχλέκτε laudat *Athenaeus* libro XI. pag. 497. *Demetrius* quoque *Ixion* Ἀττικὰς λέξεις collegit, teste scholiaste Aristoph. ad Aves, et de Alexandrina dialecto, libro, quem memorat *Athenaeus* lib. 9. sed et atticas voces collegere *Pausanias* atque *Irenaeus*, de quibus adhuc pauca subiungam. Nam *Pausaniae* quidem Lexicon pluribus verbis laudat *Photius* cod. CLIII. testatusⁿ⁾, plures etiam exhibuisse voces, quam Aelii Dionysii opus, etsi in hoc testimonia scriptorum largius pleniusque adlata fuerint. Quis vero fuerit ille *Pausanias*, Lexici auctor, minus exploratum esse videtur: nam vt verisimiliter id referatur ad Caesareensem grammaticum, Aeliani praeceptorem, cuius doctissimum opus περιήγησις ἐλλάδος, studiosorum manibus teritur, et de quo plura Philostratus secundo de Sophistarum vitis: miuum tamen sit, in Atticis ne semel quidem eius meminisse, et alios praeterea fuisse hoc nomine certum est, ex quibus *Pausanias*, *Spartanus*, *Suidae* celebratur, quem inter alia scripsisse refert de festis Lacedaemoniorum. [et alium *Pausaniam*, *Damascenum*, distinguit *Holsten.* v. supra vol. V. pag. 307. not. a. et pag. 309. not. o.] Sed cuiuscumque demum *Pausaniae* Ἀττικὰς λέξεις consultas olim a se testantur *Eustathius* ad Homerum non vno in loco, et auctor scholiorum ad quartum *Apollonii Rhodii*, et scholiastes ad *Thucydidem* lib. 6. cap. 27. qui Ἀττικῶν ὀνομάτων συναγωγὴν adpellat. Videtur etiam idem opus respicere, *Pausaniam* laudans, *Eustathius* ad *Dionysii*, periegetae, v. 525. De *Irenaeo* ita *Suidas*, in Πάκατος. Πάκατος ὁ Μινέκιος, χρηματίας καὶ Εἰρηναῖος, Ἀλεξανδρεὺς γραμματικὸς, περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτε ἢ περὶ ἑλληνισμῶ, βιβλία ζ. ἔστι δὲ κατὰ σοιχεῖον. Περί Ἀττικῆς συνηθείας τῆς ἐν λέξει καὶ προσωδία, βιβλία γ. ἔστι δὲ κατὰ σοιχεῖον. Περί ἰδιωμάτων τῆς Ἀττικῆς καὶ Δωρείδος διαλέκτε καὶ ἄλλα πολλά. Idem alibi: Εἰρηναῖος ὁ καὶ Πάκατος κληθεὶς τῇ Ῥωμαίων διαλέκτῳ (idem enim sonant haec duo nomina Graecis *Irenaeus* et Latinis *Pacatus*) μαθητὴς Ἡλιδώρε τῷ μετρικῷ, (cuius meminere *Hephaestio*, *Priscianus*, *Rufinus* et alii,) Γραμματικὸς Ἀλεξανδρεὺς, περὶ τῆς Ἀθηναίων προπομπίας, περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτε, ὅτι ἔστι ἐκ τῆς Ἀττικῆς, βιβλία ζ. Ἀττικῶν ὀνομάτων βιβλία γ. Ἀττικῆς συνηθείας τῆς ἐν λέξει [P] καὶ προσωδία κατὰ σοιχεῖον βιβλία γ. Κανόνας ἑλληνισμῶ βιβλίον α. περὶ Ἀττικισμῶ βιβλίον α. καὶ ἄλλα πολλά. Huc patet, falli virum eruditissimum, siue potius aliud agentem scripsisse, quum in dissertatione de Criticis, *Harpocrati* adiecta, tamquam duos distinctos a se scriptores commemorat *Pacatum* et *Irenaeum*, aliis quoque, vt fit, hanc eius hallucinationem imitantibus. Frequentius tamen a graecis scriptoribus laudatur sub nomine

l) Add. *Eudoc.* pag. 359. *Harl.*

m) Vide supra, vol I. pag. 509. vbi quoque de *Demetrio Ixione* agitur. infra §. XVII. *Harl.*

n) Vid. infra, vol. IX. pag. 419. *Harl.*

nomine *Irenaei*, quam latino *Minucii Pacati*, ut a *Socrate*, qui ex *Irenaei Atticista* nonnulla profert de voce ὑπόστασις lib. 3. *Histor. eccles.* cap. 7. Εἰρηναῖος δὲ ὁ Γραμματικὸς ἐν τῷ κατὰ σοιχείῳ Ἀττικισμῷ^{ο)} καὶ βάεβαρον ἀποκαλεῖ τὴν λέξιν, μὴ δὲ γὰρ παρὰ τοῖσι τῶν παλαιῶν εἰρησθαι. Εἰ δὲ περ καὶ ἤρηται μὴ ταῦτα σημαίνειν ἐφ' ὧν νῦν παρὰ λαμβάνεται. Παρὰ μὲν γὰρ Σοφοκλῆ ἐν Φοῖνικι ἐνέδραν σημαίνειν, (conf. *Ier.* XXIII. 18. 22. vbi LXX. interpretes vocem ἰνδρ, quae consilium sonat, vertunt ὑπόσημα et ὑπόστασιν, quod pridem notatum *Petauio* pag. 320. dogm. Theol. de Trinitate,) παρὰ δὲ Μενάνδρῳ τὰ καρκεύματα, ὡς εἴ τις λέγοι τὴν ἐν τῷ πύθῳ τῷ οἴνῳ τρύγα ὑπόστασιν. Etiam ab Etymologici Magni auctore citatur Εἰρηναῖος ὁ Ἀττικιστὴς in voce κομψός^{ρ)} et ὑπερέσιον. Eiusdem περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτου adducit in Πυθαρίζεν. *Irenacum* in primo *Apollonii*, hoc est, in scholiis ad librum primum eius poëtae, laudat vetus ad *Apollonii Argonautica* scholiastes. *Fabr.* Citatur quoque a scholiaste ad *Aristophanis Vespas* v. 895. In scholio ad iusiurandum *Hippocratis*, a *Meibomio* edito, *Ῥήθος ἐν τῷ περὶ τῆς ἀττικῆς συνηθείας*, addito eius fragmento, citatur, vbi vero *Koen.* in praef. ad *Gregor. Corinth.* de dialectis pag. XVIII. corrigit cum *Ruhnkenio* Εἰρηναῖος. *Harl.*

V. [*Fabricius* cum in hoc capite, tum in primis libr. V. c. 38. CLVII. vol. IX. p. 420. sq. et priore quidem loco, *Moeridis* libro nondum edito, pauca eaque haud satis accurate explicita, posteriore autem loco, *Hudsoni* editione vsus, quaedam paullo certiora de MOERIDE prodiderat. Enimvero quum maxime nouissimus editor, *Pierfonius*, in praefatione multo vberius doctiusque de *Moeride* eiusque libello disputasset: satius esse duxi, ut ea, quae *Fabricius* utroque loco posuerat, hic coniuncta aliisque observationibus, praecipue ex *Pierfonii* praefatione petitis, aliquantum auctiora exhiberem. De nomine et vero de aetate *Moeridis* atque de inscriptione libelli, quem is reliquit, s. *Lexici attici*, diuerso modo disputatum est a viris doctis. Quae igitur hic dicenda videantur, paucis comprehendam. A *Saxio* in *Onom.* I. pag. 335. vocatur *Aelius Moeris Atticista* et aetas illius, duce quodammodo *Henr. Cannegietero* in epist. ad *Pierfon.* huius editioni pag. XLVI. inserta, (in qua tamen nomen *Aelii Moeridos* non inueni,) per coniecturam refertur ad exitum saeculi secundi post Chr. nat. *Hudson* quidem post *Phrynichi* tempora eum floruisse autumavit, quod is a *Moeride* citaretur in *Ἰσοτελής*. Enimvero is locus, qui etiam exfulauit ab optimis membranarum *Coislinianis*, *Moeridi* inuito a librariis est intrusus, ipseque *Moeris*, si non antiquior, certe non multo posterior *Phrynicho*, et *Aelii Dionysii*, qui sub *Hadriano* floruisse dicitur, aequalis, haud vanis rationibus adductis, esse videtur *Pierfon.* pag. XV. *Moeris* autem recte adpellatur in codd. *Coislin.* et *Parif.* quondam regio. Eandem scripturam *Photius* in bibl. et codd. exhibent, quos euoluerunt atque citarunt *Stephanus le Moyne* notis ad varia sacra pag. 479. tom. II. (vbi tamen operarum tarditate editum est *Maeris*,) *Salmasius* de hellenistica pag. 46. sq. *Vissierius*, *Valesius*, *Cangius*, et *Labbeus* bibl. nov. MSSt. pag. 105. (vbi tamen operarum errore vitiose scriptum est *Moenis*.) Contra in

Y 2

ο) *Küster* ad *Suid.* tom. II. pag. 29. coniecit, *Lexicon Irenaei*, ab *Socrate* Ἀττικισμῷ inscriptum, haud diuersum esse ab opere, quod a *Suida* dicitur Ἀττικῆς συνηθείας τῆς ἐν λέξαι κ. προσφθ. etc. *Harl.*

ρ) In hoc loco *Iren.* non solum vocatur *Atticista*; sed citatur quoque ἐν τῷ κ' σοιχείῳ. Ergo opus illud pluribus constitit libris, quam, ut *Suidas* scripsit, tribus. *Harl.*

codd. Veneto et Vindobon. vnde defluxere Vossianus et Pricaeus, nominatur *Eumoirides*, atque sic aut *Eumoiris* adpellatur a *Colomesio* Obsl. sacr. pag. 186. et *Ex. Spanhemio* ad Aristoph. Plut. v. 12. 546. 581. et de V. ac PR. numismatum. Atque, si coniecturae locum dare licet, forsan in codice, vnde memorati codd. manarunt, initio glossarum aliquis minus distincte minus scite adscripserat εὐ Μοῖρις, bene *Moeris*: Quod librarius male intellectum mutauit in nomen proprium Εὐμοῖρις. In codice Antonii Eparchi apud *Steph. le Moynes* tom. I. varr. sacr. pag. 529. et *Anselmum Bandurium* pag. 886. ad antiquitates CPol. dicitur *Μοῖρις Ἀττικιστῆς*, *Μοῖριδος Ἀττικιστῆς Ἀττικῶν καὶ Ἑλληνῶν κατὰ σοιχεῖον*. in cod. Coisl. est simpliciter *Μοῖριδος Ἀττικιστῆς*. etiam in cod. Veneto CCCCXXXVI. recentissimo *Εὐμοῖριδος Ἀττικιστῆς*⁹. Sed apud Photium cod. CLV. pag. 171. titulus libri est, non cognomen scriptori, *Μοῖριδος Ἀττικιστῆς*. Similiter Moeridis *Atticistam* vocat *Maussac*. diss. crit. in Harpocrat. Qui titulus, si MSSi addicerent, non displicuit Pierfon. praef. p. XVI. Atque *Salmasius* ad Tertulliani pallum pag. 411. Moeris *Atticistam* citat *περὶ Ἑλληνικῶν καὶ Ἀττικῶν λέξεων*. Sic et Plin. exercit. pag. 925. A. de discrimine et communium dictionum, ib. pag. 922. A. Lexicon pag. 1211. *Huison*, Antonii Eparchi librum sequutus, titulum fecit: *Μοῖριδος Ἀττικιστῆς λέξεις Ἀττικῶν καὶ Ἑλληνῶν*, (Leid. Ἑλληνικῶν,) *κατὰ σοιχεῖον* a quo, sine codicum auctoritate, discedere noluit Pierfon; attamen suspicatur, libelli inscriptionem olim fuisse: *Μοῖριδος*, siue *Μοῖριδος Ἀττικιστῆς λέξεις Ἀττικῆς*. Atticae enim, ait Pierfon, dictiones hic explicantur per communes et vulgo Graecorum receptas. Similia opuscula, eodem fere titulo, fuerunt Philemonis, Aristophanis Grammatici, Luperci Berytii, Aelii Dionysii, Pollionis Alexandrini, Mnaseae Berytii aliorumque, quorum fragmenta apud Hesychium, Suidam, Erotianum, Eustathium conseruata sunt. conf. *Maussac*. diss. crit. pag. 363. sqq. Moeridos autem, vt Fabricius scripsit, institutum est, adnotare et inter se conferre vocc. quibus Attici et quibus Graeci in aliis dialectis, maxime illa κοινῇ, utebantur: interdum notat et κοινόν vulgi, illudque diuersum facit non modo ab attico, sed etiam ἑλληνικῶν, vt in Ἐξίλλεν, Εὐφήμες, Κάθησο, Λήμμα, Οἰδίπεν, Οἶσε, Σχεάτον. Interdum, quod commune est pluribus dialectis vt vocem Διακάθεν communem esse Doribus et Ionibus. Est etiam, vbi ἀτθίδα πρώτην καὶ δευτέραν distinguit, vt in Πλυνεῖς, κατὰ τὴν πρώτην Ἀτθίδα· Κναθεῖς κατὰ τὴν δευτέραν Ἀτθίδα. Enim vero de hisce rebus et dialectorum discrimine ac diuersitate multo accuratius et diligentius differuit, et omnem quaestionem, quae κοινὰ siue ἑλληνικά vocc. a grammaticis adpellata sint, intelligenter exposuit *Pierfon*. in praefat. pag. XXVI. sqq. atque supra iam adtigimus. Moeridis autem libellus, quamquam plures illius exstant codd. in bibliothecis, et plures viri docti eos aut euoluerant et laudabant loca ex illis, aut eorum apographa comparabant sibi, vt *Salmasius*, *Pricaeus*, *Bullialdus*, *Maussacus*, *Valesius*, *Vilserius*, *Vossii*, *Spanhemius*, *Menagius*, *Du Cange*, *Colomesius*, *Le Moynes*, *Küsslerus*, alii: hoc tamen saeculo post multorum conamina demum integer lucem adspexit. Quos codices MSSos *Pierfonius* in praef. aut copiosius descripsit, hi sunt: quorum plenioram notitiam si quis cupit, illam i. consulat quae so praef. *Venerum* cod. in bibl. D. Marci iam supra laudauimus. *Vaticanus* cod. memoratur a *Ph. lac. Maussaco* diss. crit. ad Harpocrat. pag. 364.

(393.)

9) Sic citatur a *Tilhoison*. in anecd. gr. tom II pag. 79. in catalogo autem codd. gr. bibl. D. Marci pag. 255. tantum *Eumoiridis libellus de vocibus atticis*.

(393. nou. ed.) Ex cod. *Vindobonensi* Moerin manu sua descripserat Pricaeus, ex cuius schedis sumserat sibi Harbinus apographum, atque hoc usus est Hudsonus. Ex eodem Pricaei codice H. Vossii liber, qui nunc in bibliotheca *Leidensi* adseruatur, descriptus esse videtur. Ad fidem cod. Vindobonensis expressum Ez. Spanhemius habuit exemplum. Melior illis est codex, recens quidem, at e bono cod. deriuatus, bibl. publ. *Parisi*nae, quo vtebantur Salmasius, Menagius, Du Cange alique, et quem denuo contulit Stoeber. Parisini cod. apographum fuisse videtur codex, quem suum laudat *Steph. le Moyne* varr. sacr. p. 479. sed integritate et bonitate omnes superat cod. *Coislinianus*, saec. X. scriptus *). Ex hoc cod. quem Sallierius saepius inspexit, et Stoeberus denuo excussit, *Montfaucon* in bibl. Coisl. pag. 485. sqq. specimen dedit, at multa vitiosissime expressisse dicitur. Is codex, qui vbi-que fere ipsam Moeridis manum exhibet, non modo multa vocc. rariora et plane glossematica conseruauit, in aliis neglecta; sed etiam solus non sensit manum interpolatricem. Namque in illum codicem, vnde Parisinus, Vindobonensis praecipue alique fluxere, homo stulte sedulus multa inulit ex Phrynichi adparatu sophistico, ex Timaei lexico platonico, ex *lexico* quodam *rhetorico*, (quod in eodem codice Sangermanensi, quo Moeris continetur, et quod edidit *Montfaucon* in bibl. Coisl. p. 491. sqq. ex Suida, Hesychio aliisque lexicographis et grammaticis. Vid. *Pier*son. praef. pag. X et XVII. sq. qui illa omnia, pro spurii habenda, asterisco, *voûtes* signo, in sua editione distinxit. Plures autem viri docti olim vel consilium Moeridis publicandi ceperant, vt, Martinus Brunnerus, Io. Columbus, Küsterus, Duckerus, Claud. Sallierius, Higtius, vel nouam editionem promiserant et ipsi parare inceperant, vt *Elias Stoeberus*, Argentoratensis, qui specimen nouae Moeridis, Thomae Magistri aliorumque editionis specimen a. 1751. emisit, et antea *Iul. Carolus Schlägerus*, qui conspectum editionis Moeridis Atticistae Hamburgi 1734. praelo exire iussit. Sed nullus eorum rem ad exitum perduxit; Schlägeri autem conspectum *Pier*son subiunxit praefationi suae editionis et de eorum consilio studioque copiose disseruit. Primus vero qui reuera Moeridis libellum formulis typographicis ex apographo Pricaeano describendum curaret et illustraret, fuit *Io. Hudson*.

Moeris Atticista de vocibus atticis et Hellenicis. Gregor. Martinus de graecarum litterarum pronuntiatione. Oxon. e theatro Sheldon. 1712. 8. *). Conf. Acta erud. Lips. supplem. tom. VI. sect. II. a. 1717. pag. 49. sq. Malo tamen consilio, vt lectores quaerendi labore scilicet leuaret, sedem vocum mutauit, et has secundum litterarum ordinem disposuit aliaque, partim deprauatis schedis usus, partim mutationibus temere factis, commisit, quae *Pier*sonio (praef. pag. XIX. sq.) minus probarentur.

Hudsoni exemplum recudi fecit, iuncto *Timaei* Lexico platonico ex recensione *Ruhnkenii*, suisque additis obseruat. *Io. Frid. Fischer*, Lipsiae 1756. 8. conf. noua acta erud.

Y 3

Lips.

r) Hinc, quum ille cod. saec. X. esset exaratus, Thomas autem Magister saeculo XIV. probabiliter vixisset, *Pier*son pag. 20. praef. reiecit Io. Fr. Fischeri suspicionem, Moerin e Thoma Magistro a recentioribus grammaticis quibusdam in locis locupletatum esse. Enimvero post Thomae

Magistri actatem id in recentioribus codd. a grammaticis forsan fieri potuit.

s) In catal. bibl. *Burmanni* II. in catal. codd. etc. pag. 44. nr. 3781. occurrit *Moeris Atticista* graece, sine anno et loco edit. cum MSS. colatus.

Lipf. 1758. M. Maio. pag. 255. sqq. — Faustis aubus successit *Pierfon*, qui non solum de Moeride, sed etiam in notis eruditis de ipsis literis multisque, quorum loca corrupta feliciter sanauit, auctoribus gr. optime meruit. Inscriptio autem libri haec est:

Μοίριδος Ἀττικιστὴ λέξας Ἀττικῶν καὶ Ἑλλήνων κατὰ σοιχεῖον. Moeridis Atticae Lexicon atticum, cum Io. Hudsoni, Steph. Bergleri, Claud. Sallierii aliorumque notis. Secundum ordinem MSSorum restituit, emendauit, animaduersiff. illustrauit Io. Pierfonus. Acc. Αἰλῆς Ἡρωδιανῆ Φιλέταιρος, Aelii Herodiani Philaeterus e MSS. nunc primum editus: item eiusdem fragmentum e MSS. emendatius atque auctius. Lugd. Bat. 1759. m. 8. Primum verborum ordinem ex cod. Coislin. praestantissimo et Vossiano restituit. Tum opibus, a Sallierio, Schlaegero, Stoebero, Bernardo, Berglero, Iac. Gronouio, aliisque, quos in praef. laudauit, collectis, bene usus, Moeridis textum verbaque a multis vitiis glossisque, a mala manu insertis, purgauit eruditeque explicuit atque illustrauit.

Nomen vero Moeridis non inauditum fuit in antiquitate. Non obscurum, ait Fabricius, *Moeridis*, antiquissimi Aegypti regis, nomen vel ex Herodoti Euterpe, et *Moeridis*, quem procuratorem Virgilii fuisse narrat Seruius ad Eclogam IX. *Pierfon* autem in praef. pag. XIII. sq. duo alios *Moerides* obseruauit; alterum apud scholiastam Apollonii Rhodii ad lib. II. v. 789. qui, Mygdonas ab Hercule debellatos fuisse tradidit, alterum in Stratonis epigr. A Moeride autem terminatione tantum differunt, (vt idem animaduertit,) *Moeræas*, *Moerichus* et *Moerus* apud Hesychium fab. CCLVII.

Subiungam indicem auctorum, a Moeride citatorum, ex editione Pierfonii.

Antiphon	pag. 254.	Hermippus	348.
Aristoteles ἐν τῇ Λακεδαιμονίᾳ πολιτεία		Herodotus	186. 249.
	398.	Homerus	33. 136. 176. 285.
Aristophanes 155. 201. 252. 346. 385. 419.		Hyperides	131.
ἐν Βαβυλωνίᾳ	190.	Ifaeus	125.
Βατράχοις	165.	Phrynichus	199.
Θεσμοφοριαζῶσαις	301.	Plato	92. 95. 224. 321. 417.
Λυσιστράτῃ	29.	ἐν Θεαιτήτῃ	128.
Νεφέλαις	363.	Ἰππία	129.
Ὀρνισιν 55. 109. 241. 242.		Ἰππία ἐλάττωνι	425.
Πελαργοῖς	92.	Νόμοις	137. 149. 351.
Πολυεῖδῃ	286.	Νόμων α.	167. 406.
Comicus	418.	Νόμων β.	171.
Demosthenes 95. 256.		Νόμων δ.	126.
ἐν τῷ κατὰ Αἰζογέιτονος	185.	Πολιτεία ἢ Πολιτικοῖς	191.
τῷ κατὰ Μειδία	203.	Πολιτικῶν γ.	120. 206.
Φιλιππικοῖς 10. 144.		Πρωταγορά	417.
Eubulus	188.	Συμπόσιῳ	422.
Eupolis ἐν Αἰξίῳ	70.	Φαίδρῳ	125.
ἐν Πόλεσιν	250.	Φαίδωνι	164.
		Plato,	

Plato, comicus	43.	Xenophon	116. 132. 149. 264.
ἐν Σκευῶς	21.	ἐν τῇ Ἀναβάσει	79.
Theopompus	224.	Ἀπομνημονεύμασιν	151.
Thucydides 20. 26. 86. 114. 130. 132. 143.		Παυδείας β.	376.
144. 162. 254. 256. 266. 299. 319. 332.		Ἵπομνήμασι.	164.
ἐν αἰ.	48.	Harl.	

VI. Inter eos, qui iam publice editi exstant, antiquissimus est PHRYNICHVS Arabius, Sophista Bithynus, M. Antonino et Commodo, eius filio, imperante clarus, cuius ἐκλογὴν Ἀττικῶν ῥημάτων καὶ ὀνομάτων Corneliano inscriptam habemus ¹⁾. In Catalogo MStorum Bbl. Baroccianae fol. 9. male excusum est *Phrynichus ad Cornelianum de vocalibus ab usu remotis*: legendum *de vocibus*. Hunc porro *Cornelianum*, rhetorem, et imperatorum, Antonini et Veri vel Commodi, ab epistolis ²⁾ fuisse, docet Phrynichus in βασιλίσσα ³⁾, et in τὰ πρόσωπα, vbi laudat eum tamquam καθαρὸν καὶ ἀρχαῖον ῥήτορα, καὶ μόνον μετὰ γ' ἐκείνης, τὴν ἀμφὶ Δημοσθένην λέγω, ἐπανάγοντα εἰς τὸ ἀρχαῖον σχῆμα καὶ δόκιμον τὴν ῥητορικὴν. Nunnesio minus versimiliter idem fuisse videtur cum *Attidio* siue *Attiliano Corneliano*, Syriae praefecto, quem a Vologeso fugatum refert Iulius Capitolinus in Marci Antonini vita cap. 8.

[Codd. notitiam praemittam. In bibl. publ. *Parisi*. secundum catal. codd. Phrynichi ecloge est in codd. MXLV. MMDCL. cum *Herodiani* fragm. de eodem argumento, et eclogarum compendium in cod. MMDCCCCLXXXVI. nr. 14. *Venetis* in bibl. D. Marci in cod. CCCCLXXXVI. Phryn. liber de vocibus atticis, teste cat. pag. 255. adde *Villoison* in anecd. gr. II. pag. 79. — In *Arsenii*, archiepiscopi Monembasiae, violar. compositione (in cod. XXVI. plut. 4. bibl. Mediceae Flor.) sunt ex *Phrynicho* quodam, (plures enim tulit aetas Phrynichos, v. supra, vol. II. pag. 316. fq.) περὶ ἡσυχίας excerpta, teste *Bandin.* cat. tom. I. pag. 549. Cod. *Barocc.* (nr. 76. pag. 9. catal. codd. gr. Angliae etc.) iam Fabric. memoravit. In bibl. *Heidelbergensi*, (teste Sylburgio, cat. nr. 132. et 243.) fuerunt quondam codices Phryn. nominum atticorum. Calliergus vsus est codice non malo; sed minus locupleti; locupletiore autem, at minus diligenter scripto, Nunnesius. v. *de Paw.* praef. qui suspicatur, et ea, quae Calliergus, et ea, quae Nunnesius dedit, esse ex integro opere excerpta, quae vel parcius fuissent descripta, vel copiosius. *Harl.*]

Primus illam Phrynichi συλλογὴν publici iuris fecit *Zacharias Calliergus*, Cretensis, Romae A. 1517. ^{u)} quem sequutus *Franciscus Asulanus* Lexico suo illam subiecit vna cum Thoma

¹⁾ Conf. de Phrynicho *Photii* bibl. cod. CLVIII. *Suidae* Lex. h. v. tom. III. pag. 637. ibique Küster, *Eudociam* (quae repetiit *Suidae* verba,) pag. 424. *P. I. Nunnesium* praef. ad suam edit. et recusam in ed. Corn. de Paw, *Tillemont* hist. des Emper. tom. II. pag. 450. *Harl.*

^{u)} Ita reddo vocem ἐπισόλεα cum Nunnesio, et si Agathiae et aliis tabellarium notat, siue γραμματοφύρον, vt veteres grammatici interpretantur.

^{v)} Pag. 112. ed. Corn. de Paw. cuius not. confer. *Harl.*

^{w)} In 8. Calliergi edit. cum Thoma Magistro, huius anni memorant quoque *Maittaire* A. T. II. p. 308. aliique. At *Hamberger* in *Zuvelr. Nachricht.* II. pag. 416. ex catal. bibl. *Parisi*. bell. lettr. tom. I. pag. 20. citat editionem sine anni nota. *Harl.*

Thoma Magistro, Moschopulo, Ammonio aliisque, ap. Aldem Venetiis, 1524. in folio. Hinc *Michael Vascosanus* excudit Parisiis Ao. 1532. in octavo cum eodem Thoma Magistro et Moschopulo, Aelianique et Orbicii de vocabulis militaribus siue tacticis. In his editionibus litterarum ordine procedit Phrynichi collectio, in nullos libros distinguitur, neque versionem latinam adiunctam habet, minusque plena est et perfecta; neque in ea occurrunt, quae ex Phrynicho producit Stephanus *Ἐθνικογράφος* in voce Ἀθῆναι. siue ex Phrynicho ipso adhuc integro siue ex Stephano [P] repetit Moschopulus: ὁ δὲ Φρύνιχος ἀνάττικόν φησιν εἶναι τὴν φωνὴν καὶ θαυμάζει πῶς ὁ Φερεκράτης Ἀττικώτατος ἂν. χρῆται. Longe plenior deinde editionem ex MS:o codice dedit *Petrus Iohannes Nunnescius*, quamvis nec in illa loci, a Stephano memorati, vestigium adpareat. Suidas autem, opus Phrynichi memorans, ait, eum Ἀττικιστὴν siue περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων libros duos conscripsisse; certe in editis Suidae codicibus [et Eudocia] binarius tantum librorum Phrynichi numerus exstat, quum in MS:o Phrynichi, quod Nunnescius sequutus est, distinctum fuerit in libros tres; tertio tamen libro non integro, sed exigua tantum illius parte supersite. Neque vero in Nunnescii exemplari verba, ut in prioribus disposita sunt κατὰ σοι-χῆον, sed promiscue, nullo litterarum ordine seruato. Addidit porro non latinam modo versionem Nunnescius; sed notas quoque eruditas, Phrynichumque, ita a se ornatum, Aenae loco obtulit Andreae Schotto Ao. 1586. Inde peruenit in manus viri optimi *Davidis Hoefschelii*, qui notis suis doctissimis adiunctis cum locuplete verborum auctororumque, quos laudat Phrynichus vel carpit, indice in lucem emisit Augustae Vindelicorum Ao. 1601. 4. HERODIANI quoque, de quo infra in Grammaticis dicturus sum, fragmentum de atticis vocibus graece et latine subiectum legere est pag. 84. ad 93. *Fabr.* Conf. *Zapfi* Augsburgs Buchdrucker-Geschichte, tom. I. pag. 194 et 197. Nouissima est editio: *Phrynichi eclogae nominum et verborum atticorum*, cum versione latina *Petri Ioan. Nunnescii* et eiusdem ac *Dav. Hoefschelii* notis: ut et notis *Iosephi Scaligeri* in Phrynichum et Nunnescii notas, curante *Io. Corn. de Paw*, qui notas quoque suas addidit. Traiecti ad Rhen. 1739. 4. acc. quoque *Herodiani* fragmentum. Paw edit. Calliergi cum ed. Nunnescii contulit, et omnem, uti ait, diuersitatem exacte notauit. In longa praefatione *Doruillii vanum criticam* in inanes *Corn. Pauonis* paleas, (Amstel. 1737. 8.) pari insectandi studio et more suo petulanti excussit et iactitauit in aduersarium: doctas tamen obil. adspersas esse scurrilibus dictis, haud erit inficiandum. *Harl.*

VII. Ceterum paullo audacius subinde nec sine aculeo οἱ νότως Ἀττικίζοντες a Phrynicho perstringuntur, et, quodcumque vel poetæ comicique noui vel philolophi vel alii recentiores insolenti aliquo verbo vsi sunt, eos spernere ac relinquere, e contrario cum antiquis potius et πολιτικοῖς loqui iubet. Ita enim vocare genuinos Atticos Phrynicho in vsu positum est. Oratores praecipue illos, ciuilem et robustam eloquentiam florentium Athenarum temporibus sectatos, quales fuere Demosthenes et Aeschines, qui, πολιτικὸν *) ἀσχεῖντες λόγον, rempublicam sua dicendi facultate perculerunt. Galeno quidem lib. 3. in Epidem. Hippocratis πολιτικά ὀνόματα sunt voces συνηθέσταται et vulgaris vsus, quo sensu

*) Vide *Vales.* ad Harpocrationem, et quae viri docti notant ad Longinum, pag. 4. edit. Iacobi Tollii. Aristidem lib. I. τεχνῶν ῥητορικῶν, qui est περὶ λόγου πολιτικῆς.

sensu ipse scripsit libros tres τῶν παρ' Εὐπολίδι, libros quinque τῶν παρ' Ἀριστοφάνη et libros duos τῶν παρὰ Κρατίνῳ πολιτικῶν ὀνομάτων, vt refert in libro de scriptis propriis, quod [P] alii, minus recte, ni fallor, acceperunt de verbis forensibus. Sed Phrynichus πολιτικὰς opponit ἰδιώταις et ψευδαττικοῖς et quibuscumque non pure attice loquentibus. Hinc, tametsi alia Graecorum dialectus vocem aliquam admittat, si tamen ab τῶν δοκίμων, classicorum et genuinorum Atticorum vsu remota sit, continuo occinit illud suum ἐφροντὶς ἱπποκλείδῃ. Neque maximis viris parcat, vt, si quis Phrynichum legat, iam facile credat Sextum Empiricum non ab re succensere Grammaticis, ridereque, μηδὲ δύο σχεδὸν ῥήματα δεξιῶς εἶρεν δυναμένους, θέλοντας ἑκάστων τῶν μέγα δυνηθέντων ἐν εὐφραδείᾳ καὶ ἑλληνισμῷ παλαιῶν, καθάπερ Θεκυδίδην. Πλάτωνα, Δημοσθένην, ὡς βαρβαροὺς ἐλέγχειν. Sed vicissim Phrynichus reprehensus est a Thoma Magistro in collectione vocum Atticarum, de qua mox dicemus: Nunnesius praeterea et Hoeschelius praecipue in notis ad Phrynichum hoc negotii sibi dederunt, vt voces ab illo reiectas bonorum scriptorum auctoritate tuerentur. Id quod iam pridem singulari opere fecisse videtur Orus, Grammaticus Alexandrinus, inter cuius scripta Suidas refert librum aduersus Phrynichum κατὰ σοιχοῦ. Ab Thomae quidem censuris Nunnesius interdum Phrynichum defendit, Hoeschelius contra Phrynicho saepe etiam Noui Test. et LXX. interpretum scriptorumque ecclesiasticorum vsum obiicit, recte arbitratus, horum dictiones non ita protrititas esse, vt quidam opinantur, etsi Salmasius, Phrynicho succinens, non minus in sacris scriptoribus, quam in nouis Comicis graecis multas voces idioticas et e triuio petitas agnoscit lib. de Hellenistica. E contrario Franciscus Vauassor in libro elegantissimo de ludicra dictione pag. 101. Phrynichus, inquit, a Thoma Magistro, critico et collectore atticarum vocum, deprehensus in multis ac magnis erroribus, et a Iosepho Scaligero ob illam ipsam Menandri reprehensionem et censuram improbat. Phrynichus, inquit, Menandrum malum auctorem Atticismi esse dicit, cui nos non credimus, et Menandrum plus in atticismo vidisse, quam Phrynichum, certo scimus. Animaduerti ego certe, ab eo male negari, σύγκρισιν εἶναι probὰν vocem, quam Dionysius quidem Halicarnassensis, haud ignarus, opinor, bonitatis verborum, in illa sua comparatione Platonis et Demosthenis saepius eademque sententia usurpet. Menandrum tamen non optimis semper vocibus vsum, sed interdum de industria vulgares et idioticas aut σφόδρα κωμικὰς, vt Pollux vocat, in dramata sua recepisse, colligas quoque ex eo, quod idem Pollux negat, se [P] vsurum verbis Menandri, nisi quum nulum apud alios probatos scriptores vocabulum commodum occurrit. Aliae quaedam Phrynichi acriores censurae, quibus non Menandrum modo, sed multos etiam alios auctores laudatissimos perstringere veritus haud est, reprobantur a Menagio notis ad Laërtium p. 18. 208. 215. et aliis in locis. Nasutus censor dicitur Barthio ad Claudianum notis. Praeter vero Nunnesii et Hoeschelii adnotata exstant etiam ad Phrynichum et eius interpretem viri illustris notae, sine auctoris nomine ab eodem Hoeschelio editae, Augustae Vindel. A. 1603. 4. quibus loca Phrynichi complura emendantur et illustrantur, tum Nunnesii versio pariter et notae frequenter castigantur. Paucis foliis hae notae constant, sed doctissimum produnt auctorem, etsi nomen nullum praefixum sit. Casauboni quidem esse putabat Mentelius apud Menagium tom. I. Antibailleti pag. 173. et sane in calce harum adnotationum, Isaaci Casauboni ad Hoeschelium epistola occurrit; sed notas ipsas non Casaubonum, sed Iosephum Scaligerum auctorem agnoscere, discas ex Hoeschelii

scheliſ litteris ad Kirchmannum, quae leguntur poſt epistoſas Marquardi Gudii pag. 188. 7). Citatur Phrynichus noſter a Stephano Byz. in Ἀθήναι, Etymologico Magno, et Thoma Magiſtro, etc.

VIII. Iam non opus eſt, pluribus notare eorum 2) errorem, a Boeclero, Menagio aliisque pridem caſtigatum, qui librum de vocibus atticis, quem hodie habemus, epitomen eſſe contendunt σαφεικῆς παρασκευῆς ſiue *adparatus ſophiſtici* Phrynichi, de quibus *Phœtius* cod. CLVIII. vbi refert, opus illud Commodō, Caefari, dicatum, (non Marco Aurelio Antonino, vt perperam adfirmat Menagius l. c. pag. 172.) in multis conſtituiſſe libris, quorum ſinguli aliis viris doctis et amicis ab auctore inſcripti fuerint, vti primores tres et decimus, et poſt vndecimum aliquot *Ariſtocoli* cuidam, quartus et octauus *Iuliano*, ſenatori romano, Phrynichi populari, quintus et vndecimus *Menodoro*, cui etiam librum περὶ κινήσεως ὀνομάτων, *de nominum inflexione* miſſurum ſe pollicetur; ſextus *Tiberino*, ſeptimus et plures e poſterioribus *Menophilo*, ceteri *Rhegino*, (Grammatico fortalliſ illi, cuius πολυμήμονος *Socrates* III. 23. et Suidas Eudociaque pag. 371. commemorant,) et *Buſilidi*, Mileſio, Sophiſtae. In vndecimo libro, [vt ea, quae Fabricius in lib. V. cap. 38. de Photio pag. 421. ſq. vol. IX. ſcripſerat, huc reuocem,] magnis extulit laudibus aequalem ſuum, *Ariſtidem*, rhetorem, in cuius orationes tunc incidit, et quem eloquentiſſimis praeferri ab aliquibus non miratur, quum *Marrianus* τῶν κρητικῶν, (Schottus κρητικῶν,) ſυγγραφεὺς, etiam prae Platone ac Demoſthene genuinae eloquentiae normam, (κανόνα τῆς ἐν λόγῳ ἀρετῆς,) voluerit *Bruti* epistoſas. Ipſe autem εἰληκρῶς καὶ καθαρῶ καὶ ἀττικῶ λόγῳ κανόνας καὶ ἑτάδμας

9) *Pierſon*. in praef. ad Moeridis lexicon p. 39. Phrynichum non ab omni quidem in veteribus reprehendendis petulantia; a multis tamen criminibus et ab inuidia, qua immerito premitur, ſcite liberaſſe mihi videtur. Nam, diuerſam, ait, Phrynichus a Moeride aliisque tenuit rationem: non enim voces atticās explicuit; ſed in Corneliani, atticāe puritatis ſtudioſiſſimi, gratiam voces, minus probatas, ſua aetate increbeſcentes, ἐπιπολάζουσας, praeter antiquorum morem, aut contra illum uſurpatas, collegit. — Verum non tam quouis ſcriptores graecos reprehendiſſe cenſendus eſt, quam ſophiſtas quosdam, Lollianum, Alexandrum, Antiochum, Phauorinum, Polemonem; alios, qui, quum veterum Atticorum elegantias et veneres exprimere ſe putarent, multa noua, ſordida, et ab uſu veterum remota orationi ſuae admiſcebant. — Nonnullas quidem voces, a nouae comoediae poetis uſurpatas, improbat Phrynichus, in vnum *Menandrum* paullo iniquior. Sed hic a peregrinis et macedonicis non abſtinuit, et multa praeter veterum Atticorum, Platonis, Thucydidis, Ariſtophanis, Demoſthenis etc. quos vnicam Atticis regulam cenſebat Phrynichus, morem frequentauiſt.

raſque Phrynichi obſeruatiſſimas, cenſuras iuſtiſſimas eſſe, demonſtrari facile poſſit. Haecenus Pierſon, qui tamen negat nullus, quaedam verba elegantiſſima et quae veterum auctoritate ſe facile tueantur, temere ab ipſo Phrynicho aequae ac ab aliis Grammaticis eſſe ſinibus Atticae proſcripta. Idem iam adnuntiavit, nouam parari a Ruhnkenio editionem Phrynichi aliorumque Grammaticorum, et libelli grammatici cuiusdam eruditi, et in Phrynicho ceterisque nimis anxiiſ Atticis cultoribus conſutandis verſati; e quo libello graeco ſpecimina protulit *Montſaucon* bibl. Coisl. p. 481. *Ruhnken*. indice ad Timaei lexic. pag. 41. edit. II. Phrynichus prope ſolus veterum grammaticorum, quum ſermonis elegantiam praecipit aliis, ipſe praefat ſcribendo. *Herodianus* in opusculis, a Corn. de Paw Phrynicho, et a Pierſon Moeridi adiectis, eandem fere cum Phrynicho tenet rationem. *Hart*.

2) Ioh. Scheferi pag. 155. libri de ſtylo, Bailleti jugem. des Scav. ſur les Grammairiens Grecs pag. 116. Morhoſii Lib. 2. Polyhiſt. pag. 17. vbi pro Phrynichi Strabii lege Phrynichi Arabii.

ῥάθμως καὶ παραδειγμα sermonis tersi et puri atque attici regulam, amussim et exemplum non dubitat esse praeferendos omnibus, in quibus nec ipse Momus, nec corycaeus aliquis daemon habeat, quod possit reprehendere, *Platonem* et *Demosthenem Aeschinemque* *Lyfaniae F. Socraticum*, dialogorum septem scriptorem, quos *Socrati* aliqui, velut auctori, tribuerunt. His praeter ea subiungit cum ceterorum *nouem rhetorum* choro *Thucydidem*, *Xenophontem*, *Critiam*, *Calaescri F.* et *Antisthenis* duas orationes genuinas de *Cyro* et *Vlysse*, Ἀντισθένην μετὰ τῶν γνησίων αὐτῆ δύο λόγων, τῆ περὶ Κύρου καὶ τῆ περὶ Ὀδυσσεύς, *Aristophanem* cum reliquo Comicorum, quatenus Attici sunt, choro, et Tragicos *Δισχύλον τὸν μεγαλοφώνωτατον*, καὶ *Σοφοκλέα τὸν γλυκὺν καὶ τὸν πάνσοφον Εὐριπίδην*.

Nec singulas voces modo, sed et phrasas et formulas, λόγους κομματικὰς, nonnullos etiam εἰς κῶλα παρατεινομένους χαριέντως τε καὶ καινοπρεπῶς εἰρημένους τε καὶ συντεταγμένους complexum fuisse. Eius vero operis, in quo pauca, quae non in Helladii quoque maiore lexico, sed sparsim aliisque permixta legebantur, libros XXXVII. duntaxat viſos sibi testatur Photius iuxta seriem litterarum vocibus dispositis, etsi auctor totidem alios libros eiusdem argumenti promiserit, vnde facile conciliatur Suidas, qui praeter Ἀττικὴν Phrynichi memorat eiusdem καινοπρεπῶς τιθεμένων συναγωγὴν σοφιστικῆς παρασκευῆς βιβλία λζ', οἱ δὲ οδ'. ita enim legendus et supplendus ille locus, nempe si XXXVII. libris, Photio viſis, totidem alios, a Phrynicho promissos, addas, prodeunt οδ'. siue LXXIV. Laudat et hoc Phrynichi opus Scholiaſtes Comici ad Pacem. Non mediocriter porro hallucinatur auctor Bibliographiae curiosae, Germanopoli, vt inscriptio prae se fert, in lucem editae, et propter varias interpolationes truncationesque ac mutationes, Boeclero, ad quem auctorem refertur, indignae, dum de Phrynicho agens haec subiungit: *Nunnesius in codice suo multa egregia adnotauerat, quae Daniel Heinsius pro suis postea edidit, acerrime propterea traductus a Claudio Salmasio in praefatione ad Simplicium*. Sane Heinsius in Phrynichum numquam scripsit, vti nec Nunnesius in Simplicium; sed Francisci Nansii emendationes in suam Simplicii editionem Heinsium transtulisse et pro suis venditasse, Salmasius contendit, quum Nansiani codicis in praefatione typographi, Heinsianae editioni praemissa diserta fiat mentio, atque adeo a plagii culpa Heinsius facile absoluator, cui, quauis data, vel non data, occasione, nimis inclementer saepe insultat vir maximus Salmasius. Bailletum vero, qui Bibliographiae curiosae errores sine censura suis doctorum iudiciis inferuit, pluribus verbis reprehendit Menagius in Anti-Bailleti capite XLVII.

[Phrynichi opus, XXXVII. libris constans, quod a viris doctis certatim laudatur, et in cod. dicitur προπαρασκευὴ σοφιστικὴ, ab interitu, haud exiguam certe partem, est seruatum in cod. Coislin. ex quo *Montfaucon* in catal. codd. illius bibliothecae pag. 465-469. dedit specimen. Ex eodem cod. partem, haecenus ineditam, descripserat notisque instruxerat *Claudius Sallierius*, qui postea, ad alia delatus, totum suum adparatum et provinciam eius operis euulgandi tradidit Ruhnkenio. Hic vero in praefat. ad Timaei lexic. Platon. et laudauit Sallieri humanitatem et plura loca in notis ad Timaei lex. atque in animadu. ad Xenoph. M. S. aut adtulit ex Phrynichi adparatu, aut emendauit. Idem fecerunt *Valcken.* ad Eurip. Hippolyt. pag. 259. *D. Wytttenbach* ad Plutarch. de S. N. V. pag. 12. frequentius *Pierſon* ad Moerin et interpretes ad Thomam Magistrum. *Hart.*]

Ceterum fuere et alii *Phrynichi* praeter nostrum, qui de atticis dictionibus scripsit, et ex quo praeter rem duos facit *Iohannes Iacobus Hoffmannus* tom. I. Lexici vniuersalis Part. 2. pag. 163. De illis dixi supra Lib. 2. cap. 19. [vol. II. pag. 316. sq.] Nunc indicem Scriptorum, in *Phrynichi* libris de dictionibus atticis citatorum, paullo quam est in *Hoesche- liana* editione vel qualem in dissertatione de Lexicis graecis §. 14. olim dare me memini, auctiorem subiungam.

IX. *Index Auctorum, qui in libello Phrynichi citantur, vel reprehenduntur.*

[*Paw* suae editioni adiecit quoque indicem auctorum, qui in libello *Phrynichi* et *Herodiani* fragm. citantur; eumque, parum diuersum, nec multo auctiorem paginis suae editionis, adcom- modauit.]

<i>Aegyptii</i>	pag. 54. 58.	ἐν τῷ κατὰ Διονυσιοδάρεα	40.
<i>Aeoles</i>	54. 64.	Oratio contra <i>Neaeram Demostheni</i>	
<i>Alcaeus, comicus</i>	42.	supposita	42.
<i>Alexander, Syrus, sophista</i>	62.	<i>Dio, philosophus</i>	10.
Eius epistola	44.	<i>Dorienteses</i>	42. 64.
<i>Alexandrini</i>	58. 72.	<i>Epicharmus</i>	12. 18.
<i>Alexis, comicus.</i>	38. 60. 68.	<i>Eretriaci</i>	18.
<i>Antiochi, Sophistae, βιβλίον, ἀγορά ἐπι- γραφομένου</i>	32.	<i>Eubuli com. κορυδαλῆς</i>	60.
<i>Antiphanes, comicus</i>	58.	<i>Eupolis, comic. 24. κόλακας</i>	60.
<i>Archippus, comicus</i>	88.	Eiusdem forte <i>κόλακας</i> respicit in <i>πα- ρασίτης</i>	24.
<i>Aristophanes 16. 24. 26. 32. 44. 56. 58. 60.</i>		<i>Euripides</i>	60.
ἐν γήρα, 68. <i>Δαιδάλω</i>	66. 72. 80.	<i>Gagianus (Caianus), Smyrnaeus, ῥήτωρ</i>	78.
<i>δαυταλεῦσι 16. ἱππεῦσι</i>	80.	[<i>Gaius, Arethusius, grammaticus. p. 188.</i>	
<i>νεφέλαις δευτέραις</i>	44.	ed. <i>Corn. de Paw. cuius not. confer.</i>]	
<i>Aristoteles 56. ἐν τοῖς Ὀμήρεσ ἀπορήμα- σιν</i>	72.	<i>Graeci</i>	14.
<i>Asiani</i>	42.	<i>Gymnastici</i>	54.
<i>Athenienses 12. 16. 18. 36. 52. 62. 64. 66. 68.</i>	46.	<i>Hecataeus</i>	36.
	72. 76. et alibi.	<i>Herodotus</i>	22. 36. 44. 80. 84.
<i>Bithyni</i>	46.	<i>Hesiodus</i>	16. bis
<i>Balbus Trallianus, orator</i>	79.	<i>Hippias</i>	56.
<i>Caius, Arethusius, grammaticus</i>	80.	<i>Homerus</i>	62. 66.
<i>Chrysippus</i>	30. 56.	ὁ ποιητῆς	12.
<i>Comoedia 38. noua</i>	25. 27. 62. 64. 70.	<i>Hyperides</i>	58. 60.
vetus	10. 52. 58.	<i>Ionici. Ἰων συγγραφεὺς</i>	56. 64.
<i>Corinna</i>	56.	<i>Lollianus, Sophista</i>	28. 30.
<i>Cornelianus</i>	6.	<i>Lysias</i>	20. 62.
<i>Cratini loc.</i>	18. 22. 24. 42. 66. 80.	ἐν τῷ κατ' Αὐτοκράτης	64.
<i>Demosthenes</i>	20. 34. 54. 56. 70. 74.	(interpret <i>Ἀριστοκράτης</i> .)	
		<i>Macedones</i>	68. 76.
		<i>Medici</i>	8. 26.
		<i>Menan-</i>	

Menander 32. 58. 66. 72. 76. 78. 82. 84.	Polemo, Ionicus Sophista 28. 44. 78.
ἐν τῇ Σαμιά. Pulcherrima Menandri comœdia μισογύνῃ. 76.	Eius Historiae 44. inscriptio in imaginem
Myrtilus 80.	Demosthenis 78.
Phaenoreus ^{aa)} 28. 32. 34. 36. 38. 62. 82.	Vide et infra, <i>Secundus</i> .
84. ἀνὴρ λόγος ἄξιος 40.	Οἱ ἀμφὶ τὰς δίκας ῥήτορες 78.
ὁ πρῶτος Ἑλλήνων δόξας εἶναι ἐν συγγράμματι ἐπιγεγραμμένῳ περὶ τῆς Δημάδους σωφροσύνης 42.	Sappho 54.
ἐν τῷ περὶ εὐχῆς 40. ἐν τῷ περὶ ἰδεῶν λόγῳ ibid.	Secundus, grammaticus, Polemonis amicus, eius συγγράμματα correxit 44.
Pherecrates 70.	Solon ἐν ποιήμασιν 74.
Philemo 64.	Sophocles 30. ἐν Ἀνδρομέδῃ 68.
Philippides 66.	Stoici 58. 68.
Philoxenus ἐν τοῖς περὶ ἱλιάδος συγγράμμασιν 44.	Stratis, comicus 34. 80.
Phocylides, Milesius, παλαιὸς σφόδρα, Ionicus 64.	Syllas 28.
Phrynichus, comicus 12. ἐν σατύροις 44.	Syracufani 64.
Phylarchus 80.	Teleclitus (lege Teleclides) 68.
Plato 10. 16. 44. 56. 58.	Teleclides, com. 52.
Plutarchus φιλοσοφίας ἐπὶ ἄκρον ἀφιγμένους 46.	Theo, grammaticus 68.
Eius περὶ δυσωπίας 30. σύγκρισις Ἀριστοφάνους καὶ Μενάνδρου 46.	Theophrastus 60.
	Theopompus, comicus 30.
	Thucydides 16. 56. 58. 81. ἐν τῇ ὀγδόῃ 50.
	Tragoedia 38. 68.
	Xenophon 14. 20.

[Huc ^{bb)} pertinent quoque THOMAE, MAGISTRI vulgo dicti, (qui vixit circa a. Chr. 1310.) Ὀνομάτων ἐκλογαί. Is autem magistellus recentior veterum Grammaticorum, Phrynichi, Ammonii, Herodianii, et Moeridis scripta expilavit. Vbi autem veteres illos duces reliquit, viribus suis nixus, haud raro in errores incidit turpissimos ^{cc)}. Codices autem MSSi, quorum plurimos iam Io. Christoph. Wolfius, qui, novam, eamque accuratiorē, paraturus editionem, specimen illius dederat, praemissa notitia editionum Eclogarum vocum atticarum ^{dd)}, et Oudendorp in praefat. ad recentissimam edit. laudarunt, hi fere in meam venerunt notitiam. Duo biblioth. Parisinae codd. memorat Fabricius, atque illorum forsitan varias lectiones, a Stoebero excerptas, Oudendorpius adtulit. Sed plu-

Z 3

res

^{aa)} Phaenoreus ille serioris aetatis, cuius Lexicon habemus, multa sumit ex Phrynicho, ab eo tamen quoque dissentit: v. Hoeschel. et Corn. de Paw ad Phrynich. pag. 5 et 14. Harl.

^{bb)} Quae Fabricius olim scripserat, quoniam nimis exilia videbantur, ea deleui et recentiorum interpretum curis industriaque partim adiutus, meliora, certe plura memoratu digna ponere adlaboravi.

^{cc)} Vide Pierfon. praef. ad Moerin p. XLI. sqq. qui, de Thoma haud magnifice sentiens, pluribus exemplis ea omnia probat, idemque Thomam a conuitiis Trilleri, imprimis ab impietatis crimine, (exemplum criminis Trilleriani v. p. 323. ed. Bernardi.) bene defendit.

^{dd)} In miscell. obss. vol. V. t. 3. p. 28. sqq. vbi, vero nomine suppresso, se vocavit *Lexiphilum*.

res codd. exstant in illa *Parif.* bibl. Auctor. quidem catalogi codd. MSS. bibl. reg. in vol. II. *sex* indicat libros scriptos, qui continent dictionum atticarum collectionem, a Thoma factam: nr. MMDVIII. MMDLXII. ^{ee}) MMDCXXIX. MMDCI. MMDCXCI. MMDCCLXI. Paene omnes hi codd. exarati sunt saec. XIV. praeter cod. MMDCI. scriptum a. 1424. et cod. MMDCXCI. exaratum a. 1512. manu Sebastiani Ducii. — In bibl. *Telleriana* fuit cod. nr. XLVI. — *Florentiae* in bibl. Medic. cod. VI. plut. 55. tum cod. XVII. plut. 57. omisso tamen *Magistri* nomine, cod. XLIX. plut. 57. vbi inscribitur tamen γραμματική τῆ σοφωτά-
 τῃς — — Θῶμα τῆ Μαγίστης, συνετέθη δὲ κατὰ σοφῶν. et incipit Διχμάλωτον ποιῶ etc. (pag. 23. ed. Bernardi) (v. *Bandini* catal. codd. gr. tom. II. col. 304 et 357. atque 430.) mutilus cod. XXIV. plut. 57. (*Band.* ib. col. 371. sq.) — In cod. VII. plut. 91. nr. 1. (*Band.* III. col. 423.) est vita Aristophanis, Thomae Mag. tributa. — *Mediolani* in bibl. Ambros. cod. saec. XIV. *Theoduli* Magistri eclogae, teste *Montfaucon* in diario ital. pag. 16. qui addit, hunc Theodulum in alio codice, (Mediolanensine, an alio?) *Thomam* Magistrum nuncupari. — In bibl. regia *Neapolitana* in cod. XXVII. ^{ff}) *Theoduli* (Thomae) Magistri *Εκλογή* etc. — in cod. CVI. *Christoduli* (Thomae) *Magistri* collectio vocc. atticarum: eiusdem tractatus περὶ συντάξεως. Inc. Ἀγορανόμῳ γενικῇ. ἀγορανόμων δὲ βωμαίων ἐτελεύτησε σέλευκος. *Taurini* in bibl. regia, in cod. LIII. τῆ Μαγίστης γραμματικῇ κατὰ σοφῶν, (vti in cod. quodam medico.) ἦτις λέγεται καὶ ἀττικισμοί. Adnotat tamen editor catalogi codd. graec. illius bibl. pag. 156. se contulisse cod. cum edit. rom. a. 1517. ac magnam animaduertisse discrepantiam multis et in cod. praetermissis et in compendium redactis, atque exemplum quoddam adponit. — in cod. CLXIII. *Thomae Magistri elementa attici eloquii*, secundum alphabeti ordinem; quae consona esse omnino edit. romanae, obseruat confector illius catalogi pag. 246. — *Venetis* in bibl. Marciana cod. rec. qui continet *Thomae Magistri*, *Εὐμορίδος* (sic) Ἀττικιστῆ et aliorum grammaticorum opuscula, teste *Villoison* in *Anecd.* gr. II. pag. 79. — Ad duo codd. *Vossianos* biblioth. *Leidenfis*, quorum tamen alter Thomae excerpta potius, quam Thomam continet, *Oudendorp.* iam exegit vulgarem Thomae contextum. Idem *Oudend.* perantiquum et optimae notae codicem ^{gg}), quem ex sectione bibl. *Boernerianae* *Burmamus* II. grandi pretio comparauerat sibi, in praef. valde laudavit. Add. catal. bibl. *Burm.* in catal. MSS. pag. 1. nr. 1220. vbi quoque nr. 1219. memoratur cod. *Burm.* *Thomae Magistri*, grammat. de vocibus atticis vsque ad voc. ἀτρεμῶ, cum plurimis emendat. *Meibomii* in margine, mss. ordin. alphab.

^{ee}) In eodem cod. est nr. 14. anonymi lexicon ineditum, quo de vocabulorum discrimine, quae ad finem significationem habent. Initium est ἀρο-
 τήρ ὁ ἀροτριῶν. Litterae T. pars maior et reliquae omnes desiderantur, et nr. 16. anonymi lexicon, quo germana quarundam vocum significatio indagatur: opus ineditum, incipit, ἀγαθὸν μόνον λεγόμενον.
^{ff}) In eodem codice est AGAPETI (alias *Moschopulo* tributa, v. supra, vol. V. pag. 550. et in cod. *Matrit.* ib. pag. 544.) ὀνομάτων ἀττικῶν συλλογή, ἐκλεγῆσα ἀπὸ τεχνολογίας τῶν οἰκόνων τῆ Φιλο-
 σοφίας, καὶ ἀπὸ τῶν βιβλίων τῶν παιστῶν.

^{gg}) Idem codex complectitur, notante *Oudendorpio*, *Maximi Planudae* librum περὶ συντάξεως ῥημάτων ἀμπαράτων καὶ μεταδοτικῶν, *Manuelis Μεσχοπουλι.* *Βυζαντινῆ*, τῆ Κρητὸς ἀμφίς, ἐκλογὴν κατὰ σοφῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν, οἷς οἱ δογματισταὶ χρῶνται τῶν παλαιῶν. item *Λεξικὸν* περὶ πνευμάτων κατὰ σοφῶν ἐκλεγῆς παρὰ Τρυφῶνας, Χοερρόδου καὶ Θεοδορίτου etc. Verum ultima sunt solummodo excerpta, breuiora illis, quae primus edidit *Valcken.* post *Ammonium* pag. 207.

alphab. — Ex cod. mssto collegii noui *Oxonienſis* chartac. Er. Benz. enotauerat varr. lectiones, quas poſtea commiſerat Io. Chriſtoph. Wolfio et ab hoc acceperat Oudendorp. — In bibl. *Norfolkiana* (teſte auctore catal. codd. Angliae t. II. p. 85.) n. MMMCCCCXXXVI. eſt Thom. Magiſter de Ariſtophane. — De *Thomae Magiſtri* ſcholiis in Pindarum et cod. Matrit. v. ſupra, vol. II. pag. 65 et 67. — In bibl. *Vindobon.* caeſar. eſt cod. CXCVIII. *Thomae Mag.* lexicon atticum, teſte *Neſſelio* in catal. MSS. part. IV. pag. III. — In bibl. *Vinar.* nec non in bibl. *Auguſtana* Vindel. et quondam in bibl. *Heidelberg* codd. *Thomae Mag.* de vocc. atticis.

Editiones.

Princeps eſt *Zachariae Calliergi*, vna cum Phrynicho, Θωμά τῷ Μαγίſτρῳ κατ' ἀλ-
φάβητα Ἀττικῶς διαλέκτῃ ἐκλογαί, αἷς οἱ δοκιμώτατοι χρωντα τῶν παλαιῶν, καί τι-
νες αὐτῆς παρασημειώσεις καὶ διαφοραί. graece. Romae 1515. 8. (v. *Maittaire* A. T. II.
pag. 308.) Haec incognita fuit *Franc. Aſulano*, qui poſt *Diſtionarium graecum cum in-
terpretatione latina* etc. in collectione variorum libellorum veterum grammaticorum et lexi-
cographorum, Ammonii, Orbicii, Ioan. Grammatici, Herodiani, Io. Characis, Choero-
boſci, etc. vltimo loco *Thomae Magiſtri*, *Phrynichi*, et *Emanuelis Moſchopuli* eclogas
atticorum nominum et verborum *primus* publicaffe ſibi videbatur in edit. *Veneta* in aedi-
bus Aldi et Andr. Aſulani, ſocerr, menſe Decembri 1524. fol. (v. Serie deſt. edizioni Aldi-
ne, ed. II. pag. 60.) — Tertia eſt: *Thomae Magiſtri*, *Phrynichi* et *Moſchopuli* eclogae at-
ticarum vocum, Aelian. et Orbic. de ratione acier. inſtruend. graece. Lutet. ap. Mich. Vaf-
coſanum 1532. 8. (v. *Maittaire* A. T. II. pag. 777.) — Quarta eſt *Nicolai Blancardi*, gr.
et lat. Franequerae 1690. 8. — et gr. 1698. 8. ^{hh}) cui nonnullae *Lamb. Boſ.* animaduerſio-
nes eruditae acceſſerunt. Sed de audacia atque temeritate Blancardi, qui plura vulnera
inſixit *Thomae Magiſtro*, quam ſanauit, haud pauci V. D. ſunt conqueſti, et, quae in-
commoda inde nata ſint, bene docuit Wolfius in Miſc. obſſ. l. c. pag. 29. ſeq. *Blancar-
dus* enim, vt ait Oudendorp. in praef. ſine vlla codicis, manu exarati, ope multa tacitus
immutauit, veterum ſcriptorum, quos excitauit Thomas, loca ex vulgaribus illorum edi-
tionibus contra MSSorum et editionum fidem exhibuit, ac vocum ordinem, in prioribus
ἐκδόσεων obſeruatum, peſſimo conſilio neglexit, et diuulſis multifariam paragraphis, par-
timque praepoſitis, partim ſerius collocatis, ad litterarum ſeriem propius eas adcommo-
dauit.] In Boſii tamen [vt ait Fabricius] obſeruationibus Thomas arguitur, non raro dan-
naſſe loquutiones bene atticās, quod *Leopardo* ⁱⁱ) etiam Graculoque ad Soloeeciſmum Luciani,
Ioh. Ienſio in Lucianeis lectionibus, Ioh. Barbeyraco in epiſtola ad Iacobum Bernhardum ^{kk})
et

^{hh}) In bibl. P. Burmanni II. fuerunt quatuor
exempla ed. Blancard. collata cum MSS. et notis
msst. Alberti atque Drakenborehii, et exemplar
Th. Mag. elegantiae attici eloqui, graece, ſ. l.
et a. cum MSS. coll. v. Catal. l. c. pag. 44. De
illa Blanc. edit. poſteriore, praecipue de L. Boſ.
animaduerſſ. plura legis in ſupplem. actor. erudi-
tor. tom. III. ſect. VII. a. 1702. pag. 314. ſqq.

ⁱⁱ) Qui in libris emendation. tom. III. theſauri
critici Gruter. varia loca tentauit. *Harl.*

^{kk}) Nouell. Reip. litterar. A. 1702. Nouembre.
pag. 515. *Fabr.* adde *Wolf* l. c. pag. 32. *Pierſon.*
in praef. ad Moerin pag. 42 ſqq. Hinc in notis
ad *Th. Mag.* hic ab interpretibus, a Trillero au-
tem interdum iuſto acrius, eſt reprehenſus. *Georg.*
Frid. Heupelius, in miſcellan. philologicis, Ar-
gentor

et aliis viris clarissimis notatum fuit⁴⁾. Etiam *Martinum Brunnerum*, professorem graecae linguae Vpsalensem, a quo Palaephatum notis illustratum habemus, Lexicon atticum Thomae Magistri recensere et praelis subiicere molitum, didici ex Nicolai Heinssii epistola ad Isaacum Vossium, quam edidit Colomesius in observationibus ad Lil. Giraldis dialogos de poetis pag. 63. *David Hoescheli* ad Godofredum Iungermannum 8. Cal. Dec. 1606. *De Harpocrate tuum probo consilium, sed suppetiarum nihil habeo polliceri. Verum si res feret moram, ad Thomam illum Magistrum non minus feram opis, quam Phrynicho a me praestitum.* [Posthaec *Laurent. Normannum*, *Sallierium*, *Andr. Duckerum*, *I. Chr. Wolfum*, qui Normanni adnotationes et Franc. Iunii emendationes ex libro Vossiano descriptas nactus erat, et *Stoeberum* (Magistri eclog. cum Moeride et Phrynicho editurum,) in recognoscendo notisque illustrando Thomae Magistri opusculo versatos, novas molitos fuisse editiones, partim ex novis ephemerid. litterar. Lipsiens. a. 1727. pag. 179. et a. 1749. pag. 481. cognoscimus, partim a Wolfio et Oudendorpio locis citatis id vberius est declaratum. Enimvero illorum consilia fuerunt irrita; collectae tamen ab illis opes aliis viris doctis multas egregiasque postea conferentibus symbolas, ad Oudendorpium et Bernardum, fauente fortuna, perueniunt: qui illis aliisque subsidiis, ab Oudendorpio in praef. commemoratis, bene vsi, nouam eamque plenissimam curarunt editionem. Hanc tamen ad editionis Blancardianae normam esse expressam, ordinemque in codd. et antiquis editt. servatum, malo consilio, neglectum, Oudend. valde doluit. Inscriptio autem haec est:

Θῶμα τῆ Μαγίστης κατ' Ἀλφάβητον ὀνομάτων ἄττικῶν ἐκλογαί, ex dispositione Nic. Blancardi, cum vetustis Lamberti Bos., et nouis defunctorum virorum D. Heinssii, Fr. Iunii, Laurent. Normanni, Erixi Benzeli, Io. Christoph. Wolfii, Arn. Drakenborchii, Abr. Torrenii, et cum maxime virorum Cl. Sallierii, Io. Iac. Witteri, Dan. Guil. Trilleri, El. Stoeberi, Tib. Hemsterhusii, Franc. Oudendorpii, Fred. Lud. Abreschii animaduersionibus, collegit partim digessitque Io. Stephan. Bernard. M. D. qui et suas notas adiecit. Lugduni Batav. apud Petr. van der Eyk et Cornel. de Pecker 1757. mai. 8. confer ephemerid. Gotting. litterar. plag. 83. a. 1757. Harl.]

In cod. bibl. Paris. publ. MDCCCLIII. ita inscribitur, teste Fraxineto: τῆ σοφωτάτης τῆ Μοναχῆ Κυρίε Θεοδέλε Θεσσαλονικέως τῆ Μαγίστης ἐκλογαί ὀνομάτων Ἀττικῶν οἷς οἱ δεκิมώτατοι χρῶνται τῶν παλαιῶν, καὶ τίνες αὐτῶν παρασημειώσεις καὶ διαφοραὶ τῶν ἀλλήλων. Thessalonicae vixit, patria Cretensis fuit, si idem est Thomas, Hiero-Monachus, cuius epitome Suidae Lexici, manu exarata exstat Dresdae in bibl. Saxoniae Electoris. Eius scholiis MSS. in Aristophanis Plutum, nubes et ranas, ex bibl. Colbertina vsus est idem Fraxinetus siue Du Frerius in glossario mediae graecitatis. [Pindari, Euripidis et Aristophanis vitas, a Thoma Mag. conscriptas, quibusdam illorum editt. esse additas, supra

gentor. 1701. 4. pag. 17. adtulit plura Adriani exempla, quibus erroris conuinceret Thomam, immerito quaedam, tanquam minus attice dicta damnantem. Harl.

II) Oudendorp. quamquam in notis Thomae Magistri iudicia saepe ad examen reuocauit, nec

in praefat. negat, eum saepe falli; non raro, tamen ait, insons est aduersatus Magister, quasi vocem, ut minus graecam condemnasset; quum innuerit solum Thomas, eam vel nequaquam, vel minoris vsus atticam fuisse. Harl.

pra in vol. II. in capp. de illis poetis, iam obseruatum est.] In biblioth. publica Paris. cod. gr. MS. MDCCCLIII. post collectionem vocum Atticarum habetur eius oratio, qua Cynaei pater, Euphorion, Polemarcho, Callimachi patri, praeferebatur se contendit. Oratio, qui horiatur Athenienses ad concordiam. Oratio de laudibus Iohannis, baptistae. Oratio, vel potius epistola, ad philosophum, Iosephum. Oratio apologitica pro Chandreno, aliisque. Vide et Labbium bibl. nou. MS. pag. 74. ubi codicem regium MDCCCXXII. recenset^{mm}). Disertissimam laudationem Gregorii Nazianzeni, et orationem gratulatoriam magno exercituum duci Angelo scriptam, aliasque binas ad magnum Logothetam, Theodorum Metochitam, et ad patriarcham C. Politarum Niphonem: (male Tryphon hic vocatur a Dufrenio) laudationem regis Cypri, et epistolas septem cum Nicephori Gregorae epistola ad Thomam magistrum, primus graece et latine edidit vir doctissimus et Sueciae suae nuper lumen haud vulgare, Laurentius Normannus, Vpsal. 1693. 4. Ex quibus epistolis, vti etiam ex προσφωνητικῷ ad Niphonem, patriarcham, et ex iis, quae ad imperatorem, Andronicum Palaeologum, scripsisse perhibetur, nec [P] dum in lucem emissā, recte docet, Thomam floruisse saeculo post natum Seruatorem quarto decimo ineunte. Suspiciatur quoque, eum Magistri siue officiorum siue scriniorum regionum et chartophylacis munere functum, eundemque rhetorem ac causarum patronum, siquidem hic est Thomas, scholasticus, auctor epigrammatis lib. IV. antholog. cap. 31. pag. 514. quo Demosthenem, Aristidem et Thucydidem veluti τρεῖς ἑπτοκῆς ἀσέβας maximi facere se testatur. Postea vero, imperatore, Andronico Palaeologo seniore, fortunis opibusque per nepotem exuto inque monasterium, suasu potissimum patriarchae, Niphonis, A. C. 1327. detruso, et Antonii Monachi nomen cum cucullo sibi imponente, parem cum hero fortunam et alios expertos, et Thomam nostrum, abdicato munere publico rebusque saeculi repudio misso, deinceps Theodulum adpellatum fuisse. Quod vero eundem sub Demetrii quoque Triclinii nomine latere, nunc Theodori Monachi et Christoduliⁿⁿ) adpellatione venire, adfirmat, vellem coniecturas has suas argumentis confirmasset vir doctus et praestantissimus. Ceterum citatur Thomas Magister a scholiaste Luciani, ad libellum, qui Phalaris inscribitur, et verba, ad quae respicit, in hoc libro de vocibus Atticis, voce ἀνδραγαθός occurrunt, vnde eum Thoma nostro iuniorem esse, recte in lectionibus Lucianeis obseruauit Iohannes Ienius. Iam indicem scriptorum, a Thoma laudatorum, e Blancardi editione [et a Bernardo in illius edit. etiam repetitum,] subiungamus.

XI. Index Auctorum, qui a Thoma Magistro citantur, explicantur, notantur.

ACHILLES, RHETOR. ἐν Λευκίππῃ, voce ἀναβαίνω.

AESCHINES. v. δημόκοιμος. δυνάστης. ἐνδοχὴ. ἐκστασις. ἐπεσεραμμένως. ἐπιδεδξιος. ἐπικαλεῖμαι. ἐπιλείπει. ἐπισαμένως. ἐταῖρα. εὐνομεῖσθαι. εὐφημία. καίρος. λογογράφος. μαρτυρία.

ⁿⁿ) Secundum catal. codd. mssstor. in bibl. Paris. tom. II. in cod. MMDCXXIX. sunt Th. Mag. ad Theodorum Metochiten; gratulatoria ad Niphonem; ad Iosephum, philos. de Italarum et Persarum irruptione; ad Hierotheum, anachoretam, et ad Andronicum: in cod. DCCCXXI. sunt praeter illa scripta etiam oratio ad Thessalonicenses de concor-

dia, in laudem S. Ioannis, baptistae, et gratulatoria ad Magnum Stratopedarcham Angelum: tum de origine hymnorum in cod. CCCLI. et declamationes in cod. MMDCXXIX. Harl.

ⁿⁿ) In cod. tamen Neapolit. eum nomine Christoduli insigniri, supra vidimus. Harl.

μαρτυρία. μισθοφορῶ. οἰκῶ. ὀφλημα. παροιμία. προβολή. τρωματεύς. ὑπτιάζειν. Φιλανθρωπία, χλανίδιον.

AESCHYLVS. v. αἰτῆμα. βασιλεία. γέιτων. διαπεπραγμένον. διάστροφοι. διώκω. ἐβδόμη. ἐργῶ. ἐμποδῶν. ἐξήρημα ἐπετειλάμην. εὐνοία. ἥκω. θεοπρόπτε. θεωρός. ἵκταρ. ἰσορῶ. κατέρχομαι. κέκτημαι. κόμας. λωφᾶ. μάλη. μάλλον. μέλλω. μή. ὄρνιθες. περὶ στρατία. σαρκεῦσαι. συμφέρον. Φερέγγυος. χλιδῶ. ὠφελῶ.

ALEXANDER, SOPHISTA. v. διδάω.

ALEXIS. v. οἰκίας δεσπότης. παλαίεστος.

ANTIPIHO. v. λατόμος.

ARHTHONIVS. ἐν τοῖς προγυμνάσμασιν. v. ἀνεβαλόμην.

Οἱ ἈΡΧΑΓΓΟΙ. v. πορνοκόπος et alibi.

ARISTIDES. v. ἀγάλλω. ἀγωγός. αἰεῖ. αἰσχίον. ἀκέτης. ἀμαθῶς. ἀμφηλικέσσερα. ἀνα-
βασμός. ἀναδησάμενος. ἀναθεῖναι. ἀναλέγομαι. ἀναμνησκόμαι. ἀνεβαλίμην. ἀνῆ-
λεν. ἀναιμένον. ἀνέστησα. ἀνέχω. ἀνέωγεν. ἀξιώ. ἀοίκητον. ἀπείρατος. ἀπήλαξεν.
ἀποκρίνασθαι. Ἀπόλλω. ἀπολύομαι. ἀπόσολος. ἀρύτομαι. ἀτρεμῶ. αὖξεν. αὖξην.
αὐτομολία. ἀΦαιρῶ. ἀΦῆκεν. βαρύνειν. βασκαίνω. βέβαιος. βελόνη. βήξ. βλάξ.
βέλομαι. βελευτήριον. βρέχει. γάνος. γαργαλισμός. γεννηθεῖς. γῆρας. γέν. δεδή-
σομαι. δεκέτες. διεβίβων. διέναι. διενειμάμην. διέφθορεν. διηλλάγη. διώρυξ. δυοῖν.
ἐδίδαξα. ἔδος. εἰ. εἰς. εἶσω. ἐκασαχῆ. ἐκβάλλει. ἐκβολή. ἐκεῖ. ἐκοντής. ἐκποδῶν.
ἐκῶν. ἐλάα. ἐλευθερία. ἐξῆλε. ἐξ. ἐπιπολῆς. ἐξερῶ. ἐπαγγέλλω. ἐπέκεινα. ἐπί-
δειξις. ἐπίκειμαι. ἐπινίκιος. ἐπίτιμος. ἐπιτρέπει. εὐκολος. εὐνοία. εὐπρεπής. εὐχομαι.
ἐφ' ὁδία. ἔχω. ζώνιον ἦθος. ἥμαρτον. θάκος. θεραπεῖα. θεωρός. θορυβος. θυμα.
ἰδέα. ἰδιαιτάτον. ἰσχύω. καθήκοντα. κάθησο. κάλως. καταβολή. καταθέω. κάτο-
πτα. κατορεῖσθαι. καττίτερος. κέκλεισμαι. κληρονομῶ. λαγχάω. λαίλαψ. λά-
ρυγγα. λεπτόν. λογίς. λοιμός. λύτρα. μάνομαι. Μαραθῶνα. μεγαλοφυχία. με-
ζον. μέλει. μερίτης. μή. μηκύω. ναυαγία. νέν. ἐνειμάμην. νενηφύτως. Νερνίς. ξε-
νίζω. ξυρέω. οἷς. ὅποι. ὀρμίζω. ἐκ ἄν. ἔτωσί. ὀφλημα. παιανίζω. παρά παραιτῆ-
μα. παραπλῆν. παρίσταται. πεντητηρίς. περιεγένετο. πιθανός. πλινθίδιον. πῆ. προ-
ξενῶ. πρὸς. προσβάλλω. προσγελῶ. προσείρηκε. προσηγορία. προσήκει. πρόσκιμα.
πρόσοδος. προσοικῶ. πρόσχημα. πρωίτερον. ρασώνη. ῥεῖθρον. ῥιγῶ ῥεῖ. σαπρός.
σκαῖός. σκηνή. σφανίτης συλλαχθεῖς. σύμμετρον. συμφορά. συνίδα. τέλος. τήμε-
ρον. τίθην. τιμῶ τρίηρος. ὑβριτικώτερος ὑπάγω. ὑπάρχω. ὑπέρ. ὑποκρίζομαι.
ὑπολογίζομαι. Φάκελος. φανθεῖς. φέρε. φυγή. φυή. χαμαί. χθιζός. χιτῶν. χῆν.
ψάμμος. ψεύδος. ὥς.

ARISTOPHANES. v. ἀγροῖκος. ἀκέτης. αἰεῖν. αἰληδές. ἀναδησάμενος. ἀνέωγεν. ἀπειλῶ.
ἀπολείπει. ἀπὸνιπτρον. ἀργός. αὐτός ἀφροντισεῖν. βαβαί. βελεύομαι. βῆς. βρέ-
χει. γῆν. δημότης. διακεκναισμένος. δρῶ. ἐγείρομαι. ἐδίδαξα. εἰ εἶθ' ὠφελεν. εἰσῆ-
ρησε. ἐκδημος. ἐλάω. [P] ἐμβάδες. ἔειπεν. ἐξέκοπη. ἐξ. ἐπιτρέβεται. ἐρῶ. εὐκολος.
εὐφημία. εὐχομαι. ζηλῶ. ἥρω. θεῶ. θύλακος καθυφεί. κατάβα. καταγλαττίσμα-
τα. καταχύματα. κλάειν. κλέπτει. κολοκύντη. κόπτει. λάρυγγα. λοπάδιον.
μᾶλλον. μάτην. μάττω. μεθύσει. μεράξ. μελίπηκτον. μή. μιανός. μενώτατος.
νεομηνία. οἰμίζω. ὀξίς. ὄρνιθες. ὀδῆς. ὀφθαλμῶ. παῖσαι. παῖω. παραφρονῶ. πα-
τραλοῖας. περιβάλλω. πλῆν. πλουεύς. πωδαπός. πολύτιμον. πῆ. πρόβατον. προσ-
έχω.

ἔχω. περιστρέβομαι. ῥέγω. ῥήτωρ. ῥιγέω. σημεῖον. σίμπες. σμινύη. σέμφυλα. σινδῆ. τέμαχος. τεύτλιον. τρέφομαι. ὕαλος. ὑπάγω. ὑπεροῶ. ὑποκρέζομαι. Φαρμακός. Φασιαῖοι. Φέρε. Φθείρε. Φδοῖς. χαίρειν. Χαιρήταις. χθές. χιτῶν. χολή.

χῆν. χρήσις. ψύλαξ. ὥς.

ARISTOTELES. v. βίβν. πνεύμων. χαῖρε.

CHARICLEA. (HELIODORI.) v. εὐαγγελίζομαι.

DEMOSTHENES. v. ἀναισθητεύομαι ἀνέωγεν. ἀποδέχομαι. ἀπότολος. αὖξεν. βασκαίνω. βέλομαι. γελοῖος. δεδεμένος. διαβέβλημαι διάγω. δοκῶ δαλέμα. ἐγγιον. ἐσω ἐκῶ. ἐλῆξ. ἐνεκα. ἐξείλω. ἐπετεilaίμην. ἐπιτρέβεται. ἐταῖρα. εὐηδες. εὐθύνη. εὐλαβέσθαι. ζηλῶ. ἦθος. καθάπαξ. κατασκευάζω κιναιδος. κλαῖειν. κρύφα. λογογράφος. μεθύση. ξαίνω. ὁ δῆνα. πανταχῶθεν. παρανόμων. περὶ ἑρατιά. πίνει. πολιτεύομαι. πομπή. προξενῶ. περιστρέβομαι. πώμαλα. ῥάων. σύμβολον. τετυφωμένος. τί διαφέρει. τιμῶ. υπερήφανος.

DIO. v. ἡμίση. γεννηφότης.

EPICHRMVS. v. λάρυγγα.

EVBVLVS. v. Θηρίκλειον. κέρυδος.

EVPOLIS. ἐν βάπταις. v. ὑπάγω.

EVRIHIDES. v. βλέπειν. βῶλος. Γοργῶ. γραφεύς. διαχρῶμαι. δίδωμι. διῆρες. δικάζω. ἐγκαλῶ. εἶθ' ὄφελον. ἐκῶ. ἐκπλήττω. ἐκποδῶν εὐρημα. ἔχω. ἦκω. Θῆλυ. ἰδῶ. ἰσορῶ. καιρός. κηδεσά. μαζός. μελάγχρους. μεσονύκτιον. νῦν. ὅποι. ὀρμίζω. παρασάδες. πόθεν. πόλις. πομπός. σάειν. σκότος. τίθην. τιμῶ. ὑποπτος. φάσματα. φύσις. χλανίδιον. χρή. χῆν. ψάλλιον. ψυχή.

GREGORIVS, THEOLOGVS. v. ἀσφodelos. βύεν. διατίθεμαι. ἐβδόμη. θεωρός. μισθός. ὁ δῆνα. ὄφελον. παρὰ. πολύ. πειρῶ. προσγελῶ. ὑπέχω. ὑπόγουν.

Ἡ ΘΕΙᾶ ΓΡΑΦΗ. v. εὐαγγελίζομαι. infra, Sacrae litterae.

HELIODORVS siue CHARICLEA. v. εὐαγγελίζομαι.

[P] HERMOGENES. v. προβολή.

HERODOTVS. v. ἡγανακτισάμην. ἀθυμία. ἀλητεύω. ἀλογία. ἀμηχανῶ. ἀναγινώσκω. ἀναλέγομαι. ἀνωθεν. ἀπέδος. ἀρά. ἀφθονος. γέγονα. δεσποτεία. διάκορος. διατίθεμαι. διαχρῶμαι. διδάη. διέχει. ἐκῶν. ἐάλω. ἐμποδῶν. ἐξ. ἐπίτιμος. ἐταῖρα. εὐτομέην. ζευγνύασι. καθάπτωμαι. κατατρέφομαι. κατεύχιμαι. λογίς. λόγιμον. οἰκέται. ὅμοιον. ὅπλα. ὀδῆς. ὄφελον. ὄχλος. παραθήκη. παράλιος. παρῆδεν. παρέστησαν. περιβάλλω. περιεγένετο. πρεσβεύοντα. προέδωκεν. προσορῶ. πρόσκειμαι. προσποιῶμαι. σιγῇ. σόλος. σύνδετον. τέλη. τίθην. τόξευμα. ὑποκρίνομαι. ὑπολαμβάνω. ὑποτίθην. ὑφίσταμαι. φάρμακα. χηματίζω. ψυχή. αἰήτομα.

HESIODVS. v. ἀράχνη. βραδυτέρον. ζηλῶ. θαμά.

HIPPOCLIDES. v. ἐνέχυρα.

HIPPOCRATES. v. φάρμακα.

HOMERVS. v. ἀκῆσις. ἀτίλετον. βέλος. βέλομαι. γράψαι. δεδίττομαι. διδάη. ἐκῶ. ἐπίκαποι. ἔχω. θυρεός. κάθιστον. Κάρι. μαζός. νῦν. ἔνθος. ὅποι. παρὰ. παύω. πεπληγός. πόλις. ῥιγέω. συλῶ. τικτεῖν. ὑπάγω. φράσων. φυή. χρεῖα. ὥχρος.

ISOCRATES. v. πλάνος.

IVLIANVS. v. ἀπόδοσις.

LIBANVS. v. ἀγροῖκος. ἀθέατος. αἰτῆμα. ἀκκισμός. ἀλεργόν. ἀναδησάμενος. ἀνακαθαίρομαι. ἀνάλωσα. ἀναμιμνήσκομαι. ἀνανεῖναι. ἀναπαυλα. αἰτῆν ἀνέραςτος. ἀνέωγεν. ἀνίσω ἀντίγραφα. ἀπαντικρῦ. ἀπειλῶ. ἀπολέπει. ἀποπέμπω ἀποφέρειται ἀργυρομοιβός. ἀρτοπόπος. ἀπῆτος. ἀσύνετος. αὐχὴν. βιβλιογράφος. βίον. βελεύομαι. βελητήριο. βραδύτερον. βρωμαῖται. γῆμα. γιγνώσκον. Γοργῶ. γέν. δάκρυσι δακρύες. δεσποτεία. διαχρῶμαι. διδάσκει. διέπαυσε. δικάζω δοκός. δοῖν. ἐδάφω. εἶτω. ἐκτάδην. ἐλληνίζω. ἐλπίς ἐνταῦθα. ἐπαγγέλλω. ἐπαῖδεν. ἐπὶ κόρης. ἐπινίκιος. ἐπιπλά. ἐρεσχελεῖ. ἐρευνῶμαι. ἐροῖν. ἐρῶ. εὐθύνη. ἐφῶδια. ζάπλευτος. ἥκω. ἥλιος. δύωμα. καθάπαξ. καρῆναι. κατασκευάζω. κατορθῶσαι. κελεύω. κεντῶ. κλέν. κομίζομαι. κονδυλίζω. λέμφος. λεπτόν. λυζομαι. μεγαλαυχῶ. μεθύση. μεταξὺ. μή. νυμφεύτρια. οἰμῶζω. ὀπτήρ. ὀπαρῶν. ὀρμίζω ὄσφρομαι. ἔως. παιδίσκην. πανοικί. παραβάλλω. περιῖταμαι. Πέρσας. πίνει. ποδαπός. πρεσβεύεται. πωλητήριο. ῥήτωρ. σκίμπερ. σμινύη. σαθροί σύραξ. συμβαλεύω συνίσταται. συντίθην. τεθνήσκειται. τίθην. τιμῶ. τυγχάνει. ὑπερορῶ. [P] ὑπνώδης. φάσκωλος. φορεῖ. υφγῆ. φυσῶν. χλευάζω. χρηματίζω. χρήτης. χρυσίδες. χρῶ. ὦρα.

LVCIANVS. v. ἃ μὲν. ἡγανακτησάμεν. αἶ. ἀδρος. ἀκῆς. ἀλιεύομαι. ἀναλέγομαι. ἀνέραςτος. ἀνέωγεν. ἀποκῆρυκτος. ἀποπέμπω. ἀποσοβῶ. ἀπροσίτος. ἀνώματος. ἀργός. ἄρτι. ἀτέλεστον. ἀτενές. αὐθέατος. ἄωρί. βυκολεῖν. βέλομαι. γαργαλισμός. γράφομαι. διαβήτος. διακονεῖν. διατίθεμαι. διδάσκειν. διέφθορεν. δοκός. ἐγείρομαι. εἰ. εἰσῆ. ἐκπλήττω. ἐκάν. ἐλλέβορος. ἐλπίζω ἐνδεδικώς. ἐξηρτημαί. ἔξω. ἐπέχω. ἐπιδρομή. ἐπιλανθάνομαι. ἐρμολύφος. εὐμαθής. εὐρίσκομαι. ζωπυρῶ. ζέρμος. ἰδιόζενος ἴστημι. κἀδοδος. καπνοδόκη. καταγῆναι. κατέσχημαί. Κεγχρεαί. κεραία. κεφαλή. κληρονομῶ κορυφαῖον. κυνίδιον. μά. μαχλαῖς μη. ναυαγία. Νηκίς. ἐρθεύω. ἐδέποτε. παλαιωτικός. παρὰ. παραβάλλω. πατράλοιας. περιβάλλω. περιεσπᾶσθαι. πίομαι. προσηγορία. ξαδισγός. σέες. σίαλον. τεθνήσκειται. τίλλω. τριακοντέτης. ὑπερμαζῶ. ὑφίσταμαι. φαῦλος. φωρῶ. χαίρειν. χιτών. χωρίς. ψάλλιον. ὠήσομαι. ὦς.

LYCOPHRON. v. ἄτερος.

MENANDER. v. κελυμβητής. λήδαργος. πορνοκόπος.

PHAVORINVS. v. ἐπεξελευσόμενος. ἐξιδιάζοντα. καθιερωῖται. προπετιῶς.

PHERECRATES. v. ῥυπαῖω.

PHILO. v. ἐξαπινάως. ξενίζω.

PHILOSTRATVS. v. ἀνάθημα. ἀνθέων. ἀπὸ τῆ διακειμένη. αὐχὴν. ἀφαιρῶ. ἀφανίζεται. Ἀχερροσία. βασιλεία. γεγυμνασμένος. διαβέβλημα. διαγω. ἐμβριθής. ἐξεκοπή. ἐρμηνεία. εὐρημα. ἡβᾶν. καθηγορῶ. κέκτημα. λεπτόν. μεθύση. ξινον. ὁ δῆνα. ὁμιλήτης. ἔως. ὄφει. παραγινώσκω. παρὰ πολὺ. προσεγῶ. ῥαθυμῶ. συνίσταται. ὑπτιάζειν.

PHRYNICHVS. v. ἀνέωγεν. διδάσκει. δοῖν. εἶσω. χωρίς.

PINDARVS. v. διάπειρα. ἦτοι. πειρῶ.

PLATO. v. ἀγεται ἀγών. ἄθυρμα. ἄσχιον. ἀμφιγυνῶ. ἀμφίεσμα. ἀναλέγομαι. ἀνεβίωσα ἀνῆλθεν. ἀποδέχομαι. ἄττοπον. ἄττα βέλομαι. γέγονα. γεινᾶ. διαπρέπω. διαφορά. δῆκ. δοκῶ. δύναμαι. δυσωπῆμαί. εἰ. εἰσῆ. ἐκῶ. ἐκάρθμος. ἐνεκαί. ἔξω. ἐπᾶν. ἐπανορθῶμαι. ἐπὶ κόρης. ἐπιστρέφομαι. ἐπιψηφίζω. ἐταρτέρος. εὐκταῖον. εὐπρεπής.

εὐπρεπής. εὐχομαι. ζευγνύασι. ζωπυρῶ. θεωρός. θής. ιδέα. ἰών. καταγῆναι. κατηγορεύω. κατοπιν. [P] κατορθῶται. κοινῶ. μεθύση. μέλλω. μή. μιμῶμαι. νῦν. ὀψοποιός. παιδεία. παρά. παρακελεύομαι. περί. περιεγένετο. πηνίκα. πράττω. προτέρα. πρώτῃ. πρώτος. σφέ. τεθνήζεταί. τιμῶ. ὑπέρ. ὑπερήφανος. φέρε. Φερεφάττα. Φοιτῶν. χαίρειν. χηρῶν. ψάμμος.

PLVTARCHVS. v. ἀνωθεν. ἀτενές. δημόκομος. διαπεπραγμένον. δυσωπῆμα. εὐπρόσδοτος. ζώνιον. κόρυδος. λαμυρία. ὑπέρ. υποκορίζομαι. φθείρ.

POLLVX. v. ναός.

ΟΙ' ῬΗΤΟΡΙΚΟΙ'. v. ἐξαπινάιως.

SACRAE LITTERAE. v. ἀξῶ. εὐαγγελίζομαι. εὐθές. καταγῆναι. σκηνή.

SOPHOCLES. v. ἀνῆλεν. ἀπαρκῆ. ἀποδράς. βραβεύς. βῶλος. γῆν. διέφθορον. ἔδος. εἰ. ἔξω. ἐπαγγέλλω. ἐπίσω. ἐσάτω. ζηλῶ. ζῶμα. ἦσθα. ἰδιόζενος. κεντῆ. κίναϊδος. κομπάζω. μάτην. μή. νῦν. ὀπτήρ. ἔκ ἄν. πανουργός. προϊσχο. προξενῶ. πρόσχημα. συμφορά. τιμαρῶ. ὑφηγῶμαι. φριμάττεσθαι. χάριν. χλιδῶ. χρεῖα. χρεή. χρεῖν. ψυχῇ. ὥς.

STOICI Philosophi. v. περίσασιν.

SYNESIVS. v. ἀγώγιμα. ἀθυμία. ἀκλισμός. ἀναπτον. ἀλεκτρυών. ἀναβασμός. ἀνακραγεῖν. ἀναπεμπάζομαι. ἀνέωγεν. ἀπέχω. ἀπηγορευμέναι. ἀποδέχομαι. ἀποσβῶ. ἀσύνητος. βελευτήριον. βῶλος. γραφομαι. δεδήσομαι. δεσποτεία. δευσοποιός. διαβόητος. διαπεπραγμένον. διάστροφαι. δικαστήριον. δύναμαι. δυνάστης. ἔζων. εἰς. ἐκνέας. ἐλπίς. ἐνταῦθα. ἐν χερῶ. ἐξήρημα. ἐπαγγέλλω. ἐπιλείπει. ἐφθακα. ἐφῶ. ἡβᾶν. ἡχή. θαρρῶ. θόρυβος. θυρεός. κάδοτος. κάλως. καταγλωττίσματα. καταμικρύν. κελεύω. κεραία. κίναϊδος. κόρημα. λογιῶν. λογογράφος. μά. μάλη. μή. νέμω. νομή. νυμφεύτρια. ὀνυχίζει. ὀρεκόν. ὀρμίζω. ὅτως. ὀφθαλμιῶ. παλαμναῖον. παραβάλλω. παρὰ πολύ. παρήλλαξα. Πέρσας. πολιτεύομαι. πομπή. πορνοκόπος. ποτῆριον. πράττω. πρέσβεις. προπετῶς. προσηγορία. προσποιῶμαι. προτροπή. πύξ. ρασώνη. ράφανον. ρύραξ. συνίσταται. τάπητες. τέλη. τέμαχος. υἱόν. ὑπαρχω. ὑπερμαζῶ. ὑπνομαχεῖν. ὑπόψηφος. φάκελος. χαμαί. χανδόν. χθές. χλιδῶ. Epistolas Synesii citat, adlatis primis earum verbis, ut in ἐξήρημα. et alibi.

SYRACVSH. v. ἡ πηλός.

TELECLIDES. v. περίσασιν.

THEOCRITVS. v. κόρυδος. μαζός.

THEOPOMPVS COMICVS. v. κυνίδιον.

THVCYDIDES. v. ἀγάλλω. ἀγωγός. ἀγών. ἀδωρότατος. αἰ. ἀκρατία. ἀναδησάμενος. ἀνακαλεῶμαι. ἀνακείμενος. ἀναλέγωμαι. ἀναλογίζομαι. ἀνῆλεν. ἀνῆπον. ἀνέωγεν. ἀντιβόλησις. ἀντίπαλον. ἀξῶ. ἄπεδος. ἀπεικότως. ἀπῆλλαξεν. ἀπόγνωσις. ἀποφέρεσθαι. ἀρρώστια. ἄτοπον. ἄχρι. βαρβαρικός. βῆξ. βλαφθέντες. βλεπούμαι. βλομαι. δάπανος. δεδρασμένον. δελφίς. δένδρεσιν. διαβέβλημαι. διαβέλιμον. διαγνώμη. διάγω. διακωχή. διασάζομαι. διαχεῖμαι. δίδωμι. διέχει. διηλλαγῇ. δελεία. δυσῶν. δυσπρόσδοτος. ἐγκαλῶ. εἰ. εἶσω. ἐκβάλλει. ἐκβολή. ἐκεί. ἐκπλήγνυσθαι. ἐκπλήττω. ἐκφροντίζω. ἐκόν. ἐλάα. ἐλπίζω. ἐνδέχεται. ἐνδοιάζω. ἐνεκα. ἐνθύμιον. ἐνιαύσιον. ἐνταῦθα. ἐντυγχάνω. ἐξαναχωρῶ. ἐξαπινάιως. ἐξῆλε. ἐξ. ἐπιπολῆς. ἔξω. ἐπαγωγός. ἐπανάσασις. ἔπαντες. ἐπείδεν. ἐπέσχον. ἐπετελάμην. ἐπίδοχος. ἐπιδοχή. ἐπίκλητος.

κλητος. ἐπίμαχον. ἐπιπλά. ἐπίτιμος. ἐπιτρέπει. ἐπίκοις. ἐσβαίνω. εὐγνωμον. εὐεπί-
 δετος. εὐηθες. εὐ λέγει. εὐνοια. ἐφιέμενος. ἐφορκά. ἐφόρμησις. ἐφ' ᾧ. ἕως. ζῶμα.
 ἡμίση. θαρσέα. θύειν. ἰδρύθῃ. ἰκεσία. καθίσαμεν. κατ' ἐκείνο τῷ καιρῷ. κατανω.
 καταλύομαι. κατασκοπή. κατὰσχέσις. καταφρονῶ. κάτοπτα. Κεγχρεά. κερεία.
 κομπάζω. κυκλέω. λαμνεία. λατόμος. λειποτάξιον. λεπτόν. ληστρῆς. λύζω. μαι-
 νομαι. μαρτύριον. μάττω. μέλει. μενετός. μεταπέμπομαι. μήνυτρα. ναυαγισμός.
 νέμω. ξενίζω. ξυλισμός. ὀλυμπικός. ὀρθρεύω. ὀρμίζω. ὄσον. ὀσρακίζομαι. ὀφέ. πανσι-
 κί. παρά. παραβάλλω. παραθήκη. παρακλήσεις. παρακομίζομαι. παράλιος. πα-
 ράλογον. περὶ ζατιά. πειρῶ. περαιῶμαι. περιεγένετο. περίορῶ. πολιτεύομαι.
 πομπή. πρέπει. πρέσβεις. πρεσβεύονται. προϊσχω. πρὸς. προσέσχω. πρὸς ἱερεῖς.
 πρόσκειμαι. πρόσσος. πρόσοψις. προσποιῶμαι. προστάττω. προστιδωμαι. πρόσχη-
 μα. πρώϊ. πρώϊτερον. ῥάων. ῥιπτέμαι. σαλπίζω. Σικελός συγγραφεύς. συλλαμ-
 βάνει. συμφέρων. σύνθημα. συνώμοτον. σφέ. σχολαίτερον. τέλος. τιμωρῶ. τολμητής.
 υἱέα. ὑπάγω. ὑπερορῶ. ὑπολαμβάνω. ὑπολύω. ὑποπτος. ὑφίσταμαι. φάκελος. φί-
 λιος. φορταγωγόν. φυγή. χάριν οἶδα σοι. χρηματίζω. χρεῖσθαι. ὠνεύον. ὠς.
 ὠφελῶ.

XENOPHON. v. δένδρεσιν. ἔτι. εὐπρεπῆς. ὁμή. ῥαδιεργός. ὑπομαχῆν.

XII. Superest MANVEL siue EMANVEL MOSCHOPVLVS, Byzantinus, Moschopuli, Cretensis, fratris filius, Thoma Magistro paulo iunior, et circa tempora captae CPoleos clarus, atque vna cum aliis Graecis extorribus in Italiam profugus^{o)}. Eius perquam vti-
 lem συλλογὴν ὀνομάτων Ἀττικῶν in calce lexici sui primus cum Phrynicho, ([P] Tho-
 ma Magistro et Ammonio iam antea vulgatis in lucem emisit *Franciscus Asulanus*, Venet.
 apud Aldum A. 1524. fol. postea Parisiis reducit Michael Vascosan^{us} A. 1532. 8. ^{pp)}. addi-
 tis praeter Thomae et Phrynichi collectiones etiam iis, quae ex Aeliano et Orbicio de
 vocabulis militaribus solent ad Suidae et aliorum Lexicorum calcem subiici. Inscriptio li-
 bri in vtraque editione haec est: Τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν συλλογὴ ἐκλεγῆσα ἀπὸ τῆς
 τεχνολογίας τῶν εἰκόνων τῷ Φιλοστράτῃ ἣν ἐξέδοτο ὁ σοφώτατος κύριος Μαννὴλ ὁ Μο-
 σχοπέλος, καὶ ἀπὸ τῶν βιβλίων τῶν ποιητῶν, συνετέθη δὲ ἐνταῦθα κατὰ σοιχεῖον.
 Fraxinetus [h. e. Carol. du Fresne,] qui illo libro auctiore MSto vsus est, in bibl. regia
 cod. MDCCCLIII. hanc se inscriptionem inuenisse refert: Τῷ σοφωτάτῃ Κυρίῳ Μαννὴλ
 τῷ Μοσχοπέλῃ Βυζαντίῃ⁹⁹⁾ (τῷ Κρητὸς ἀνεψιῷ) ἐκλογὴ κατὰ σοιχεῖον ὀνομάτων Ἀττι-
 κῶν, οἷς οἱ δοκιμώτατοι χρῶνται τῶν παλαιῶν^{rr)}. Rarius tamen et vix vsquam scripto-

res

o) Vide supra, vol. I. p. 407. not. gg. vol. V. pag. 550. sq. coll. §. X. huius cap. Plura de eo eiusque libris reliquis, infra libr. V. 7.4. vol. VII. pag. 37. sq. vet. edit. et quae ego scripsi in introd. in hist. L. Gr. II. 1. pag. 544. *Harl.*

pp) In bibl. Leid. est exemplar, conscript. a Franc. Iunio, v. catal. illius bibl. p. 253. *Harl.*

qq) Moschopulus, Cretensis, Byzantino antiquior claruit circa A. C. 1392. De viroque dicendi plu-
 ra locus erit libro quinto.

rr) In cod. *Matrit.* LXXIV. (teste *Iriarto*, catal. codd. gr. pag. 270. sq.) inter alia *Moschopuli* scripta est quoque illius Sylloge nominum attico-
 rum; in cod. autem XCV. est opus. Moschopuli, quod *Iriart.* pag. 376. ineditum esse censuit, περὶ
 τῶν ἰδιωματικῶν, de dialectis, inc. ἰὸς διαλεκτος λέ-
 γεται ἢ τῶν ἰσθμίων ἢ τῶν αἰστανῶν μεταίτων ἢ Ἀθηναίων
 πελοποννήσου· cuius libelli de dialecto ionica inferi-
 prio ab argumento vniuersi operis desumpta et pri-
 mum eius caput de dialecto ionica tantum in illo
 cod.

res nominatenus laudat Moschopulus, voces ipsas notasse et distinxisse contentus. Vnus locus non est omitendus, quo sacros libros dialecto Alexandrina conscriptos esse notat: τὸ καθὰ οἱ Ἀττικοὶ χρωῶνται, τὸ δὲ καθὼς ἐδεδόποτε, ἀλλ' ἢ τῶν Ἀλεξανδρέων διάλεκτος, καθ' ἣν ἡ θεῖα γράφη γέγραπται.

XIII. Atque haec haec hactenus de scriptoribus, qui voces *atticas* peculiaribus libris collegerunt, quibus addes GEORGII LECAPENI circa A. C. 1350. clari grammaticam, siue ineditum vocum atticarum Lexicon, quo in epistolis ἀμοιβαίαις ipse et Andronicus Zarides vti fuere, cuius meminit idem Normannus in praefatione ad Aristidis πρεσβευτικόν. De Lecapeno videndus *Allatius* libr. de Georgiis pag. 363. *Fabr.* Adde infra, libr. V. cap. 7. p. 15. sq. et 44. sq. vol. VII. vet. edit. Introduct. m. in hist. L. Gr. II. i. p. 533. *Villoison* anecd. gr. tom. II. p. 79. de quodam codice *Veneto* (in catal. codd. gr. p. 255. cod. CCCCLXXXVI. in quo etiam est grammatica *Lecapeni* alphabetica: in qua et de vocc. atticis et de differentiis vocabulorum agitur. *Villoison* excerpfit ex illo cod. initium et finem. In fine quidem conspirat cum cod. *Mosquensi*, ex quo cel. *Matthaei*, Prof. olim Mosquensis, nunc Wittebergenfis, vberima dedit excerpta in *Lectiōibus Mosquensibus* Lipsiae 1779. 8. vol. I. pag. 55-79. sed ab initio, id si vel in codice fuerit Mosquensi, eoque non integro, vel a cl. Matthaeo descriptum, vterque cod. valde discrepat, nec ego duo illa, quae *Villoison* excerpfit exempla, quae incip. Ἀσχολία et Ἀμύνειν, reperi in excerptis Matthaeanis. — In cod. bibl. *Augustanae* Vindel. (teste *Reisero*, catal. pag. 64.) *Lecap.* opusc. de significationibus dictionum. — codd. *Parif. Vatic.* et *Barocc.* ipse *Fabr.* memorat infra vol. VII. l. cit. — In cod. XLIX. plut. 57. bis, nr. V et VIII. bibl. *Florent.* Laurent. teste *Bandin.* catal. codd. gr. II. col. 430. — *Oxonii* inter codd. collegii noui, nr. CCXCI. siue in

cod. descriptum esse videtur. Hinc in cod. *Vindobon.* CXXVII. (vbi idem exstat opusculum mstum) a *Nesselio* in cat. part. IV. p. 75. citatur *Moschopuli libell. de dialecto ionica*. In bibl. *Coislin.* in cod. CCCXLIX. minus integro, cum sincera inscriptione, sylloge etc. (vti in cod. *Matrit.* et *Parif.*) et cum alio titulo, γραμματικὴ τῆς Κυρῆς Μανυῆλ. Excerpta ex eo dedit *Montfaucon* in bibl. *Coislin.* pag. 515. sq. et obseruat, Moschopulum ex veteri quodam lexico codicis, antea ab ipso *Montfauc.* descripti, multa summissee mutua. — In bibl. publica *Parif.* (secundum catal. codd. tom. II.) Moschopuli voces atticae exstant mstae in codd. MMDVIII. MMDCXXIX. (in quo ecloge vocc. attic. paullo audior, quam in edita esse perhibetur,) et MMDCCLXI. — De cod. *Burmanni* II. v. supra ad Thom. Magistrum et *Oudendorp.* praef. ad illum Magistrum, stell. 4. auers. et 5. not. — In bibl. *Leidenfi* inter codd. *Vossian.* citatur in catal. pag. 395. nr. 71. fol. *Μοσχόπλου Ἀττικισμοὶ* vel dictionarium atticum integrum, Thomae Magistri nomine editum. Olim Iani Rutgerfii. — *Nea-*

poli in cod. XXVII. bibl. regiae est Man. Moschop. de dialectis homericis. — in cod. XXXII. Moschopul. collectio vocc. atticarum ex Philostrato et ex libris poetarum: opusc. mutilum, definens in littera F. Reliquorum opusc. Moschopuli, qui in illa exstant bibl. commemoratio huc non pertinet. — *Ibidem* in biblioth. August. S. Ioann. ad Carbonar. cod. XXXVII. ὀνομάτων ἀττικῶν συλλογὴ. — *Mediolani* in bibl. Ambros. Moschop. lexicon amplum: item anonymi lexicon poeticum, et alia anonymorum lexica graeca, teste *Montfauc.* in diario ital. p. 17. Venetiis in bibl. Marc. cod. CCCCLXXXVI. recentior. est praeter aliorum grammaticorum opuscula, Moschopul. sylloge τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν v. *Villoison* anecd. gr. II. pag. 79. qui ibidem pag. 79-85. ex eodem cod. primus euulgauit anonymi *Atticistae de atticis opusculum* antea ineditum. In cod. LXXI. bibl. *Matrit.* reg. teste *Iriarte* pag. 295. sq. catal. est collectio plurimum opusc. grammat. in his fol. 8. de *hellenismo*; fol. 31. de dialectis late. et incipit ab attica, et fol. 34. 35. 36. 38. de reliquis. *Harl.*

in catal. codd. Angliae et Hibern. I. pag. 37. nr. MCCLXI. *Lecap. grammatica* gr. — inter codd. *Barocc.* nr. 103. cum Moschopuli coll. alphab. — *Taurini* in bibl. reg. cod. CCLXXIV. fol. 1. *Lecapeni* et *Zaridae* epistolae XXXII. et fol. 81. *Lecap.* de artificio grammatico; inc. γράφειν, τὸ συγγράφειν λόγον ἢ ἄλλην τινὰ ἱστορίαν etc. (catal. codd. gr. *Taurin.* pag. 379.) — *Parisi.* in bibl. publ. *Georg. Lecap.* grammatica, ab initio mutila, et eiusdem, (vt confector catal. codd. illorum, tom. II. pag. 575. suspicatur,) *Homeri canonismata* inedita, in cod. MMDCCLXXXVIII. — in cod. autem MDCCCLXI. est inedita nec vero integra, *Epicteti enchiridii expositio* inedita, auctore *Georgio Lecapeno.* — In cod. regio *Matrit.* LXXXIII. (*Iriart.* pag. 320.) est *Gregorae* (τῆ γενγοῦσῃ) opusc. de dictionum aliquot apud veteres significatione, a recentiore vsu aliena: inc. ἴστέον ὅτι πλείστας λέξεις εὖροι. Tum aliae, (vt ait *Iriart.*) ex eodem, vt videtur, auctore, subeunt de quarundam vocum inflexione et significatione, excerpta minutiora. — In cod. XCV. est idem *Gregorae*, nempe, *Nicephori*, opusc. seu fragmentum de vario dictionum significato pro varia temporum ratione, et *Iriarte* pag. 381. id in lucem emisit. De *Demetrio Ixione* v. ad §. XVII. *Harl.*

XIV. De *Doricae* Dialecti vocibus scripserat *Artemidorus* *Aristophanius*, teste *Athenaeo*^{ss)}. Ad *Doricam* referenda *Laconica*, cuius singulari opere collegerat *Aristophanes*, grammaticus, vt est apud eundem *Athenaeum* libro tertio. Quod cum iam pridem perditum fuerit, ex parte iacturam illam compensare conatus est *Iohannes Meursius*, a quo voces, *Lacedaemoniis* proprias, diligenter collectas habemus libro tertio *Miscellan.* *Laconicorum* capite sexto et proximis. Ad *Doricam* pertinet etiam *Cretica*, cuius vocabula exposuerat [P] *Hermon* siue *Hermonax* in glossis *Creticis*, vt idem refert *Athenaeus*. Non omittenda hic, vbi de *doride* dialecto agimus, *Tryphonis*, *Alexandrini*^{tt)}, scripta, quem sub *Augusto*, imperatore, et ante, vixisse *Suidas* testatur, περὶ τῶν παρὰ Σιμωνίδῃ διαλέκτων, καὶ Πανδάρῳ, καὶ Ἀλκμαῶνι, καὶ τοῖς ἄλλοις Λυρικοῖς, περὶ τῆς Ἑλλήνων διαλέκτου, καὶ Ἀργείων, καὶ Ἰμεραίων, καὶ Ῥηγίων καὶ Δωριέων καὶ Συρακουσίων. Facit huc *Aemilii Porti*, *Francisci*, *Cretensis*, filii, recentioris licet scriptoris, *Lexicon Pindaricum*, *Hanov.* 1608. 8. et *Lexicon Doricum* in *Theocritum*, *Moschum*, *Bionem*, *ibid.* 1603. 8.

XV. Idem *Tryphon* concinnauerat etiam περὶ πλεονασμῶν τῶν ἐν Αἰολίδι διαλέκτων βιβλία ζ'. teste *Suida*, quibus septem libris plurima vocabula *Aeolicae dialecti* exposita ab illo fuisse non dubitamus, quod etiam, integris veterum scriptis deperditis, obiter in *Etymologico* suo latino fecit eruditissimus *Vossius*, ad quem ita scribebat *Salmasius* *Id. August.* A. 1629. pag. 32. Epistola V. Audio, te de *Etymologico latino* siue *Aeolico* iam serio cogitare, quae dialectus latinam^{uu)} totam antiquam, quanta est, paucis exceptis formauit. Quas-

ss) Conf. *Maittaire* introduct. l. c. de dialectis gr. p. VI. sqq. et supra ad §. 1. adnotata. In cod. MMDCXLII. bibl. publ. *Parisi.* sunt nr. 4. excerpta ex *Herodiano* de dialecto *dorica.* *Harl.*

tt) V. infra V. 7. vol. VII. pag. 48. ed. vet. in cod. *Matrit.* XCV. teste *Iriart.* pag. 369. sqq. sunt aliquot *Tryphonis* opusc. *Harl.*

uu) *Dionysius Halicarnassensis* lib. I. *Antiquit. Rom.* Adde *Thomam Gatakerum* Cap. I. de stylo N. T. et *Colomegium* ad *Quintilianum* lib. I. Cap. 5. pag. 203. seqq. Opusculor. *Ioh. Rualdum* in vita *Plutarchi* Cap. 14. pag. 28.

dam origines per occasionem attingi in Exercitationibus Plinianis, et possem, si tecum una essem, nonnulla expedire, quae certo scio nec tibi nec alii cuiquam venire in mentem posse; non, quod ingenio aut sagacitate magis valeam; sed quia bono quodam fato in ea scripta veterum incidi, quae tibi videre non contigit. Inter alia vidi Apollonii τεχνικὸν et Arcadii, grammatici, opera, in quibus, praecipue in Apollonio, multa reperiuntur citata testimonia Alcaei, Sapphonis, Corinnae, Rhinthonis, Sophronis et aliorum, qui lingua Aeolica aut Dorica mera scripsere, ex quibus duabus dialectis non te latet conflata esse Romanam priscam loquelam.

XVI. Praeter Philoxenum^{vv)}, quem περὶ Ἰάδος διαλέκτου scripsisse ex Etymologico Magno [et Suida III. pag. 606. atque Oriene Thebano in Etymol. MS. apud Koen. in praef. ad Gregor. cor. pag. XIX.] cognoscimus, Ionicae dialecti, cuius quatuor χαρακτήρας inuit Herodotus lib. I. c. 142. voces non paucas explicauerat Apollonius in ἐξηγήσει Ἡροδοῦτος γλωσσῶν, quae ab Etymologici magni auctore citatur in voce κωφός et σοφιστής. Ex hoc Apollonii opere velut ex arbore furculum et truncatum et diuisum putabat Maussacus breuem illam collectionem τῶν Ἡεροδοτέων λέξεων, quae ex Goldasti codice recentioribus Herodoti editionibus praefigitur. [Lexicon quoddam Herodoteum est in cod. Aug. Vindel. teste Reisero cat. pag. 64. supra, vol. II. pag. 336. Harl.] Exstat et Lexicon Ionicum Aemilii Porti, edum Hanouiae 1603. 8. Supra quoque ex Suida [P] memorauimus Callimachi πῖνακα τῶν Δημοκρίτους γλωσσῶν, et inferius iterum locus erit inter medica lexica dicendi de glossariis in Hippocratem, quem similiter, ut Democritum et Herodotum, ionica dialecto usum fuisse constat. Nunc tantummodo notare liceat, voces, Democrito peculiariter usurpatas, αἰδομένην διάλεκτον dici a Suida in ῥυσμός.

XVII. De Alexandrina dialecto septem libros scripserat Irenaeus sive Minutius Patitur, eamque cum attica comparauerat, atque ab eadem non pauca accepisse ostenderat, ut auctor est idem Suidas, [et Eudocia pag. 169.] Quod Irenaei opus intercidisse, merito dolet Iohannes Croius cap. XXXIII. Observationum in N. T. ubi de eadem dialecto pluribus duxerit. Demetrium quoque Ixionem περὶ Ἀλεξανδρέων διαλέκτου laudat Athenaeus, [libr. III. cap. II. sed libr. III. cap. I. citatur ἐν πρώτῃ ἐτυμολογεμένων libr. II. ἐν ἐτυμολογίᾳ. A schol. autem Aristoph. ad aues, vers. 1568. citatur ἐν ταῖς Ἀττικαῖς γλώσσαις. Saepius laudatur solo Demetrii, semel Ixionis nomine, a schol. ad Aristoph. ran. v. 78. 186. 310. 1001. 1021. 1227. adde supra in vol. I. pag. 509. et pag. 510. iam de Demetrio Pugile, eiusque opere περὶ διαλέκτου egi, duce Villosion in prolegg. ad Apollonii lex. homer. pag. XXVII. sq. Harl.] Cum vero Maccabaeorum temporibus et post Iudaei complures ut in aliis Aegypti locis, ita potissimum Alexandriae versati fuerint, ex quibus

vv) Moschopolum quoque de dialecto ionica scripsisse, ex cod. Matrit., supra ad §. XII. citato, cognouimus. Philoxenus autem de dialectis etiam Syracusiorum et Laconum et reliquis; item de hellenismo; de glossis libr. V. etc. scripsit. v. Suidam h. v. ibique Küsterum pag. 606; qui no-

tat, ab Etymologo v. Κορώνη et Eustath. ad Hom. Odyss. pag. 1570. 37. citari librum Philoxeni περὶ Ῥωμαίων διαλέκτου, adde Villosif. praef. ad Apollonii lex. homer. pag. XXII. supra, vol. I. pag. 519. Koen. I. cit. Harl.

quibus nihil celebrius est Philone, cuius scripta eximia etiamnum hodie manibus terimus, hinc factum est, ut nonnulli docti viri hellenisticum quoddam genus loquendi iudaeis, per graecas prouincias dispersis, proprium commenti, idemque esse putantes scribendi genus, quod in LXX. interpretibus et noui foederis libris occurrit, male hoc confunderent cum dialecto Alexandrina. Qua ratione *Christianus Scholanus* cum Matthiae Pasoris clauem N. T., vocibus, in LXX. interpretum versione obuiis, auctam Franequerae luci daret, in praefatione adfirmavit, *se plenum lexicon Hellenisticum siue Alexandrinum studiosis exhibere*. Ac licet diuersum plane scribendi genus sit, quo utitur Philo, ne de aliis τοῖς ἔξω et vetustioribus scriptoribus Alexandrinis dicam, et quo utuntur scriptores noui foederis vel septuaginta interpretes; tamen voces Alexandrinas in illis notarunt Salmasius, Heinsius, Grotius et alii viri eruditi. Consulendus imprimis *Hunfredus Hody* in libr. 2. de Bibliis Originalibus, cap. 4. cuius antiquitatibus Alexandrinis fata intercessisse docendum est. *Fabr. cl. Frid. Guil. Sturz*, in praesenti Prof. Gerani, disp. de dialecto Alexandrina ratione simul habita versionis librorum V. T. graecae, Lips. 1786. 4. et Ill. progr. Gerae 1788. sqq. add. *Cel. Fischer*. Prolus. de Vitiis Lexicorum N. T. pag. 659. sq. — De Ἑλληνισμῷ scripsit *Philo s. Philonides*, (sunt enim eadem nomina, sed diuersa forma) teste *Orione Thebano* in Etymol. MSt. Is vero saepe permutatur cum *Philoxeno*, ut pluribus docuit *Koen* in praef. ad *Gregor. Corinth.* pag. XX. sq. In cod. *Matrit.* esse quoque opusc. de Hellenismo, adnotauimus supra, ad §. XII. *Hark.*

XVIII. Apionem περὶ Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου citat Athenaeus libro XV. [conf. *Villoi.* prol. ad Apollonii lex. homeric. pag. LVII.] Ab eodem memorantur *Diodori γλωσσαι Ἰταλικαί* ^{uiv}). *Neoptolemus ἐν τοῖς Φρυγίαις Φωναῖς* laudatum reperias ab Achille Tatío in *Diagoge* ad Aratum. Phrygiam vero linguam graecae propaginem siue dialectum fuisse ostendit *Theodoros Ryckius* dissertat. qua Aeneae in Italiam aduentum aduersus Cluverium et Bochartum confirmat, capite ultimo [P] pag. 465. 466. et si multa Phrygum vocabula ex Palaestina desumpta esse ostendit *Bochartus* i. Hierozoic. lib. 2. cap. 36. pag. 369. et in libro, quo Aeneam in Italiam nunquam venisse pernegauit. *Moschi* quoque Ἑλληνισμὸν Ῥωμαϊκῶν λέξεων adducit Athenaeus. *Arcadicæ* quasdam et *Arginae* voces colligit *Mausiacus* in dissertatione, quam Harpocrationi praefixit vir doctissimus.

XIX. Plurimum dialectorum rationem explicatam dederant praeter *Tryphonem* [cuius libellus περὶ παλαιῶν dialectorum tantum adhuc superest.] et *Theodorum*, *Gadarenum*, cuius iam §. 2. memini, *Parnienus*, *Rhodi*us, περὶ διαλέκτων, quo idem Athenaeus usus est, et *Apollonius*, grammaticus, περὶ ὀνομάτων κατὰ διάλεκτον, memoratus Suidae, *Dionysius Iambus* περὶ διαλέκτων, iterum citatus ab Athenaeo, [*Aristocles* περὶ διαλέκτων, teste schol. rec. ad Oppiani *halieut.* l. 223. aliique a *Koenio*, praef. ad *Gregor. Cor.* pag. XXII. citati.] Exstat et hodie libellus vtilis περὶ τῶν διαλέκτων τῶν παρὰ Κεῖνδρα παρὰ Ἑλληνισμῶν de dialectis, a *Corinthio dicitur*, in quo bene multae phraes multaque vocabula dialectis singulis, Atticae, Doricae, Ionicae et Aeolicae, propria, exponuntur. In praefatione ait *CORINTHVS*,

uiv) De *Philoxeno* v. notam ad §. XVI. De Ἰταλικαῖς γλώσσαις s. glossis Italiensibus egit *Alex. Symmach.* *Maxochius* in commentario in aeneas tabb. Hieracleens. part. I. pag. 142. *Hark.*

RINTHVS, (seu potius *GEORGIVS*, siue *Gregorius*, *Pardus* cognomine **), *Corinthi metropolita* **), cuius grammatica quaedam opuscula, manu exarata, occurrunt in bibl. Vindobonens. (Vide *Alatium* libro de *Georgi's* p. 416. [et in *Fabr. B. Gr.* vol. X. p. 798. sqq.] et *Tryphonem*, grammaticum, et *Iohannem Philoponum* aliosque complures in hoc genere elaborasse; at neminem satis exposuisse, quae ad singulas dialectos pertinerent. Hic *Corinthus* leuissima et falsa coniectura a quibusdam habetur auctor poematis, quod fertur sub nomine *Cointi Sanyrnaci* siue *Quinti Calabri*. Ceterum liber ille de dialectis, graece ab Aldo editus, tum in *κέραι ἀμαλθείας*, [Venet. 1496. fol. — cum Constantini Lascaris opusc. Ceberis tabula, Pythag. et Phocyl. carmin. Venet. ap. Ald. 1512. 4] tum ad calcem Lexici Asulan: latine exhibetur ab *Henrico Stephano*, tomo IV. Thesauri graecae linguae, et a *Iohanne Scapula* ad calcem Lexici: graece quoque et latine subiectus est Grammaticae *Constantini Lascaris* ab Aldo, Pauli filio, excusae, Venet. 1558. 8. [a. 1557. notatur a Maitt. A. T. III. pag. 701. et in Serie dell. ediz. Aldine ed. II. pag. 105. *Principum* tamen editionem, sub ipsa typographiae initia *Mediolani* cum *Demetri Chalcondylae* et *Manuelis Erotematibus*, sine vlla anni, loci, paginarum nota in min. fol. (de qua iam in prolegg. ad *Introd. in hist. L. Gr.* pag. 43. egi.) *Fabricius* et *Koenius* ignorarunt. Plura de illa edit. *Maittaire* A. T. IV. pag. 753. (in meo exemplo, in primo folio cum signatura α est index erratorum; contra in exemplo, quod habuit *Maittaire* in manibus, in fine *Moschopuli*.) *Iriart.* in cat. codd. gr. *Matrit.* pag. 144. sq. cel. *Panzer* in *annual. typogr.* vol. II. pag. 96. nr. 594. et cel. *Morell.* ad *Pinelli* cat. tom. III. pag. 232. sq. — *Koen* in praef. nominat *Gregorii* edit. aliis libris iunctas, *Parisiensem* apud *Egid. Gormontium*, 1523. 4. *Venetam Hier. Scoti* cum *Constant. Lascaris* grammatica, 1546. 8. et *Basileensem*, in fol. *Valentini Curionis*, 1525. *Io. Valderi*, 1541. et *Hier. Curion.* 1557. — In appendice ad *Diction. gr. lat.* *Basil.* 1584. fol. apud *Sebast. Henr. Petr.* sunt quoque ex *Io. Grammatici* *τεχνικὸς* et *Gregor. Corintho* excerpta lat. cum vocc. et exemplis gr. id, quod etiam ab aliis lexicorum confectoribus factum est. Sed omnes edit. e duobus vel tribus codd. mss. fluxisse videntur. Illis autem multum praestat *Koenii* edit. tertiae fere partis accessione e codd. locupletata, et ex cod. potissimum *Vossiano* emendata, ordine vocc. maxime restituto ex isto. Notae, quibus haec ed. ornata est, et quae utilitate, saltem doctrina, multum superant *Gregorii* libellum, infinitae eruditionis, sagacissimi ingenii et iudicii lectione vett. auctorum bene subacti, testes sunt locupletes. Praeterea per multa vett. auct. loca illustrantur et emendantur. Editio autem est inscripta: *Γρηγορίου Μητροπολίτου Κορίνθου περὶ διαλέκτων. Gregorius, Corinthi Metropolita, de dialectis. E codd. mss. emendauit et notis illustrauit Gilbertus Koen, Ictus. Acc. Grammatici Leidensis et Mcermaniani de dialectis opuscula, ab iis, quae sub Ioannis Grammatici nomine vulgo circumferuntur, longe diuersa. Lugd. Batav. 1766. 8. graece. conf. Klotzii acta litter. vol. IV. part. III. pag. 320-326. Koen, graecae linguae Profess. Franequeran. non multo post immatura morte extinctus, late eruditeque in praefat. disseruit de multis rebus, ad gr. vett. grammaticos pertinentibus, inprimis de*

Bb 2

nomine

xx) Quod, postquam *Corinthi* infulam obtinuisset, abiicisse videtur. v. *Koen.* praefat. pag. XIV. *Hart.*

yy) Circ. a. Chr. 1150. vt suspicatur *Saxius* in *Onom. litt.* II. pag. 243. sq. sed conf. *Koen.* praef. pag. XIV. sq. *Hart.*

nomine (in codd. male Κορινθ, Κορυθ interdu scripto,) de aliis *Corinthi*, de nostri *Greg. Corinthi* aetate, de fontibus, e quibus hausit, (qui praecipue fuerunt schol. ad Aristophanem, quae habuit ille editis pleniora, ad Thucydidem, Euripidem aliosque, tum Hermogenes, Ioannes Grammaticus,) de erroribus *Greg. Corinthi*, quem tamen a H. Stephani iniuria bene docteque defendit, de codd. aliisque, quibus usus est, subsidiis, consilio etc. In cod. quodam reperit H. Stephanus titulum, τὸ μακαρίτης ΚΟΡΥΤΟΥ περὶ διαλέκτων· in cod. monasterii *Florentini* inscribitur, (teste *Montfau.* in diario ital. c. 25. pag. 365.) τὸ μακαριωτάτης ΚΟΡΙΘΟΥ περὶ διαλέκτων. In bibl. *Leiden*si est codex quantivis pretii inter codd. *Vossianos*, in 4. nr. 20. cuius apographum Valcken. fecerat sibi et commiserat Koenio, qui etiam a *Ruhnkenio* accepit collationes duorum exemplarium, alterius antiquioris, recentioris alterius, quae in vno cod. *Paris* bibl. publ. nr. MMDCLXII. sed varia manu scripta continentur. Idem nactus est codicis chartac. inter *Vaticanos* nr. 97. qui multis locis veram Gregorii manum conseruauit, apographum, et a *Ger. Meermanno* codicem saec. XV. chartac. quem ille vna cum reliqua *Parisiens.* Iesuitarum biblioth. comparauerat. De his igitur codd. latius disputat Koenius. In catal. autem codd. mss. *Paris* bibl. publ. tom. II. praeter illum, quem contulerat Ruhnken, et in quo auctor libri vocatur *Georgius Pardus*, itemque continentur anonymi opusc. *de passionibus siue figuris dilectionis*, anonymi *de vocibus, quibus Attici uti consueuerunt*; anonymi *de similibus et differentibus vocc.* etc. tres occurrunt codd. nr. MMCCCCXXIII. MMDCLXXVIII. MMMXLVII. et alius, nr. MMDLII. in quo citatur *Georgius Pardus*, Corinthi metropolita. — In cod. MMDCLXIX. sunt *Georgii Pardi*, Corinthi metropol. de soloecismo, de barbarismo, et de syntaxi, libellus ineditus; item *Io. Philoponus* de dialectis, in cod. CCCLIX. exstat eiusdem *Georgii Pardi* metropol. Cor. commentarius nondum editus, in canones dominicos festorumque totius anni et in triodia magnae hebdomadis ac festorum deiparae. — De *Georgii Cor.* et aliorum exposit. in Hermogenem in cod. Vindobon. (*Lambec.* comm. tom. VII. col. 550) et aliis vide supra in cap. de Hermogene. — *Florentiae* in bibl. Medicea, *Georgii Cor.* de dialectis in cod. XIV. plut. 55. — cod. XVI. et XXVIII. plut. 56. (v. *Bandini* catal. codd. gr. II. col. 279. 315. et 329.) — In cod. XXIII. nr. V. plut. 31. sunt anonymi canones de dialectis, ionica, attica, dorica, aeolica et boeotica: quos *Bandin.* in indice s. v. *anonymi* col. 449. esse suspicatur Gregorii metropol. Corinthi. adde eundem vol. II. col. 94. — In cod. VII. nr. 37. et 38. plut. 55. in titulo quidem nominatur Μητροπολίτης Κορ. etc. *Metropolitae Corinthi D. Gregorii*, (sed a recentiore manu in spatio vacuo, a vetere scriptore relicto, adiectum gr. est id nomen,) εἰσαγωγικὸν περὶ λογογραφίας, (de soluta oratione,) περὶ ἐπιστολῶν, περὶ σιχῶν, et, (quod tamen opus superioris continuatio esse videtur,) de octo partibus orationis rhetoricae; sed *Bandini* II. col. 265. de auctore operis dubitat. — In eodem cod. nr. XLVI. est περὶ συντάξεως λόγος, ἥτοι περὶ τῆς μὴ σολικίζεν καὶ περὶ βαρβαρισμῶ. ἐν τῷ μεταξὺ τέτων καὶ περὶ συντάξεως προθέσεων καὶ ῥημάτων, τῶ μητροπολίτης Κορίνθου Γρηγορίου. Addita nota, illum esse, qui *dominicos canones* interpretatus sit, antea *Pardus* vocatus. *Bandin.* vero II. col. 267. sq. obseruat, legi etiam sub eodem titulo et in *Vaticano* cod. DCCCLXXXIII. et in *Palat.* cod. CXLVI. pag. 184. idque colligi ex Allatii diatriba de *Georgiis* apud *Fabric.* B. Gr. vol. X. pag. 793. — Cum eadem de Gregorio nota est in cod. XVI. nr. X. plut. 60. opusc. περὶ συντάξεως, de constructione, (*Bandin.* II. col. 607.) — In cod. XLVIII. plut. 57. est

Gregorii,

Gregorii, archiepiscopi metropolis Corinthi, expositio in canones dominicos XIII. quos recenset Bandin. l. c. col. 428. sq. — A *Plüero* in itiner. per Hisp. pag. 169. inter codd. *Escorial.* citatur *Georgius de Grammatica.* — *Matriti* in bibl. regia, in cod. XL. (*Iriarte* cat. pag. 145. sqq.) plures Grammatic. libri exstant: in his fragm. ab *Iriarte* in lucem emissum, ἰδιὰ τινὰ πόλεων, propria quaedam civitatum vocabula: idem opusc. est in cod. XCV. emendatus, atque utriusque codd. diuersitatem *Iriarte* pag. 378. latius exposuit. — In eod. cod. XCV. (*Iriarte* pag. 369 - 382.) est ampla collectio plurium opusculorum grammaticor. in his fol. 71. fragm. *Gregor. Cor.* de dialectis, prooemium etc. tum fol. 73. excerpta ex *Greg. Cor.* aliisque de dialectis, cum permultis *Constant. Lascaris* adnotationibus, scholiis et auctariis, fol. 86. *Tryphonis* de tropis opuscul. quod *Iriarte* pag. 373. cat. nondum typis euulgatum arbitratur, fol. 118. ex *Io. Philoponi* scriptis de idiomatibus s. dialectis. fol. 123. *Moschopuli* opusc. de idiomatibus siue dialectis, (quod etiam memoratur a *Nessilio* cat. part. IV. pag. 73. inter codd. Vindobon.) et aliud eiusdem περὶ τῶν παθῶν τῶν λέξεων. *Tryphonis* de spiritibus; anonymi de figuris, solecismi speciem habentibus, quae quarum sint dialectorum propriae, et eiusdem operis, eodem sane titulo initioque libellum ignoti auctoris in catal. codd. bibl. *Taurinensis*, pag. 374. legi, animaduertit *Iriarte*.) In *Britannia*, inter codd. Barocc. sunt in cod. LXXI. varia opusc. grammatic. in his *Theodosius*, *Alexandrinus*, de dialectis, et *Gregor. Corinth.* de dialectis. — cod. CXIX. et cod. CXXXI. *Gregor.* de dialectis. *Harl.*]

Ibidem habes etiam libellum de dialectis, decerptum ex technicis *IOHANNIS PHILOPONI* ²²), sed in hoc ratio potius inflectendi et mutandi voces, singulis dialectis propria, quam voces ipsae, iisdem familiares, exponuntur, quod etiam de fragmento siue excerptis ex *Plutarchi* de vita *Homeri*, (*Eustathio* quaedam editiones male tribuunt, περὶ τῶν παρ' Ὀμήρου διαλέκτων intellectum velim. Recentiores de dialectis Graecorum scriptores, *Martinum Rulandum*, *Erasmum Schmidium* aliosque referre superfedeo. *Fabr. Maistarii* libr. iam supra laudauimus. Huc pertinent *Hadriani Amerotii* opusc. de dialectis graecis, cum aliquot *Luciani* epigramm. gr. *Parif.* exc. *Christian. Wechel.* 1534. 8. — eiusdem de dialectis diuersis declinationum graecanicarum, tam in verbis, quam nominibus, ex *Corintho*, *Io. Grammatico*, *Plutarcho*, *Io. Philopono* atque aliis eiusdem classis. *Parif.* in aedib. *Ascensianis*, apud *Mich. Vascosanum.* 1536. 8. (v. *Maitt.* A. T. ind. pag. 37.) — cum *Io. Varennio* et *Moschopulo* de accentibus, *Parif.* ap. *Christian. Wechel.* 1544. 8. — cum *Varennii* lib. de accentibus, ibid. ap. *Io. Benenat.* 1578. 8. — et *Io. Fried. Facii*, Prof. *Coburg.* compendium dialectorum graecarum, in vsum scholarum. *Norimbergae* 1782. 8. qui in praef. praeter ea iam excitauit *C. G. Schwarzii*, *Ferberi*, *Heupelii*, *Phil. Labbe*, et *Nibbii* dispp. librosque de dialectis gr. *Harl.*

XX. Non omittendae porro hoc loco *Callimachi ἑρμῆας ὀνομασίαι*, [¶] *Athenaeo* memoratae et *Eustathio* ad *Odyss.* ψ. quo in opere de nominibus, nationi vnicuique peculiariibus, egerat. Huius operis partem fuisse librum, quem *Suidas* *Callimacho* tribuit περὶ ὀνο-

Bb 3

μασίαις

²²) V. paullo ante scripta ex codd. *Parif.* et *Matrit.* et de edit. *Koenii*, qui *Io. Grammatici* opusc. ab edito diuersum, sub finem *Cor. Gregorii* pag. 301. sqq. e cod. euulgauit. *Harl.*

μασίας ἰχθύων, recte suspicatur *Rich. Bentleius* in Callimachi fragmentis, accuratissime digestis et collectis, pag. 314. Idem, ni fallor, recte addidisset *μηνῶν προσηγορίας κατὰ ἔθνη καὶ πόλεις* ^{a)}, quarum idem pag. 349. ex Suida meminuit, eiusdem operis partem fuisse, quae verisimillima Meursii coniectura est in notis ad Helladii Chrestomathiam pag. 77. Porro *ἔθνικὰς ὀνομασίας* scripserat etiam *Hippias, Delius*, laudatus ab auctore scholiorum ad Apollonii Argonauticon librum III. [et ab *Eudoc.* pag. 248. de Cadmo.] His adde *Ἑλληνικὰς ὀνομασίας ἔθνῶν καὶ πόλεων*, quas laudat *Athenaeus* libro XI. et *Zenodoti λέξεις ἔθνικὰς*, quarum mentio apud Galenum in glossis Hippocrateis voce *πέζα* ac *πέλλα*. Inrer dum et barbarae voces occurrunt in Graecorum scriptis, quas, ex Phoenicem, Scytharum, vel aliarum gentium lingua petitas, referunt. Tales hinc inde explicantur in glossario *Hesychii*. E recentioribus vir doctissimus, *Samuel Bochartus*, in suo Chanaan vocabula *Phoenicia*, apud veteres obuia, diligentissime persequitur. Voces *Scythicas* nonnullas exposuit *Boxhornius* et *Rudbeckius*, Aegyptiacas *Kircherus*, et in dissertatione de Criticis *Mauflaeus* collegit. Idem *Mauflaeus Persicas* quoque eodem loco attingit, de quibus consulendi insuper *Henricus Valesius* ad Ammianum, *Ezechiel Spanhemius* epistola aduersus historiam criticam V. T. Richardi Simonis, *Levinus Warnerus* ad proverbia Persica p. 41. *Brissonius* de regno Persarum, pag. 349. sed prae ceteris elegantissimi ingenii vir et exquisitae eruditionis *Adrianus Relandus* part. 2. miscellaneorum dissertationum et *Guilielmus Burtonus*, Anglus, qui ad calcem historiae graecae linguae, Lond. Anno 1657. 8. editae, subiecit *λέξεις* linguae Persicae, quam quidem vir ille doctus ex lingua graeca deducere conatur. Sed forte magis linguae persicae cum nostra germanica, quam cum graeca convenit, ut ostensum fuit *Iusto Lipsio* Cent. 3. ad Belgas Epist. 44. *Boxhornio* in dissert. ad *Blancardum*, quae adiecta est Q. Curtio editionis *Blancardi*, et *Andreae Müllero*, *Greiffenhagenio*, apud *Ludolphum Küsterum* siue *Neocorum* in bibl. novorum librorum Anno 1697. pag. 461. seq. quamvis viro summo, *Samueli Bocharto*, libr. 1. Phaleg. cap. 15. pag. 69. incredibile videatur, in tanta locorum intercapedine linguam Persicam cum Germanica commune aliquid habere ^{b)}. Integrum quoque [P] opus de linguae Persicae ac Germanicae adfinitate molitus fuerat *Iohannes Elichmannus*, teste *Salmasio* pag. 108. epist. et in praef. ad

a) In cod. *Matrit.* XCV. est fol. 184. auerso: *περὶ διαφόρων μηνῶν, de diuersis mensibus*, n. Aegyptiorum, Asealonitarum, Antiochiensium s. Macedonum, Hebraeorum atque Atheniensium; tum Bithynorum, Cypriorum; atque catalogum illorum mensium exscripsit *Iriarte* catal. pag. 379. sq. idem animaduertit, illis quidem haud absimiles inueniri apud *S.* *Ioann. Damascenum*, Opp. vol. I. p. 578. edit. *Lequienianae*, tum in *Theodori Gazae* de mensibus libro, denique in fine lexi, ex *Roberti Constantini* aliorumque scriptis concinnati. In cod. fol. 186. sqq. sunt *ὀνομασίαι* etc. s. vocē, rei militaris, n. praefecturae et ordinum in bellis adparatibus, ordinum velutum, nomina equitum; id autem opus esse, obseruat *Iriarte* pag. 380. nihil aliud, nisi *τάξις παλαιοῦν καὶ ὀνομα-*

σίας τῶν ἀρχόντων, in tertio corporis Grammaticorum graecor. ab Aldo edit. 1523. et in Appendice Thesauri L. Gr. *Stephan.* aut *Ἑρμηνείαν τῶν ἐπιστρατευμάτων καὶ πολεμικῶν παρατάξεων φωνῶν*, qui vocabul. tacticorum catalogus subiungi solet *Suidae* lexico; *Küster* yero omisit versionem lat. sed *Montfaucon* eum, tamquam ineditum, e cod. *Coisl.* enulgauit gr. et lat. in biblioth. *Coislin.* pag. 305. sqq. bene tamen animaduertit, multa in *Arriano* corrupta posse ex illo opusce. rescari. Atque ex hoc codice possunt quaedam in editis *Suidae*que subiunctis suppleri et corrigi. *Hartl.*

b) Conf. *Herm. von der Hardt* in Syria graeca pag. 74. sqq. coll. *Io. Alberti* obs. philol. in sacros N. T. libros, pag. 3. sq. *Hartl.*

ad arabicam paraphrasin tabulae Cebetis et carminum aureorum Pythagorae. Verum haec quidem facile conciliari inter se possint, si vel germanica lingua e graeca ceperit originem, ut visum Michaeli Neandro, Berneggero, Matthiae Brendelio, ac Georgio Christophoro Peiskero, Iosepho Mariae *) Bellino, et Iohanni Petro Erico: vel Graeci plura acceperint a Germanis, ut placet Goropio Becano et Vander Mylio in syntagmate de lingua Belgica. [vel utraque lingua a communi stirpe, celtica aliaue, orta fuerit. Conf. Pelloutier historiam Celtarum, gallice scriptam.] Vide etiam Boxhornii dissertationem de linguae Graecae, Romanae et Germanicae Symphonia, et Mericium Casaubonum libro de quatuor linguis, ubi Anglicam veterem siue Saxoniam linguae graecae traducem esse contendit pag. 189. seqq. Quibus adde, quod in Annalibus Frisiorum et plurimis chronicorum scriptoribus traditur, Saxones primum dictos Macedones, et inilitalse Alexandro Magno, et eo mortuo venisse in Germaniam. Verum haec credat, qui volet, nos ad alia pergitur.

CAPUT XXXVII (olim XXXV)

DE LEXICIS BIBLICIS, ET GLOSSARIO HESYCHII ALEXANDRINI.

I. Lexica biblica Philonis, Origenis, Eusebii, Cyrilli etc. II. Hesychii Alex. Glossarium. III. Eius editiones, ibid. Hesychius ille diuersus ab Hesychio, Milefio. IV. V. VI. Plura de illo utilissimo glossographo, eiusque usu multiplici et defectibus. VII. editiones promissae et virorum doctorum in eo emendando industria. VII. Io. Viti Pergeri castigationes et notae eruditae MSS. ibid. Index scriptorum, ab Hesychio citatorum, concinnatus a Iohanne Prisca, aliquot locis auctior.

[Cum auctario G. C. Harles.]

I.

Duplicis generis Lexica *) biblica reperio, aut enim nomina propria hebraicae interpretantur, aut verborum graecorum, sed obscurorum vel peculiari ratione acceptorum, sensum exponunt. Inter prioris generis Dictionaria nihil olim fuit celebrius libro hebraicorum nominum PHILONIS, Iudaei, qui etiamnum modo sub ORIGENIS, iam sub CYRILLI, Alex. iam sub nullo [P] auctoris nomine graece superest in variis bibliothecis et inscribitur: Ἑρμηνεία ὀνομάτων καὶ λέξεων ἑβραϊκῶν τῶν ἐν ταῖς θείαις γραφαῖς ἐμπεφομένων κατὰ σοιχῶν. Latine, sed plurimum mutatus et interpolatus iam pridem et frequentissime excusus fuit inter opera S. Hieronymi, qui in praefatione ita scribit: Philo, vir

*) V. Acta Erudit. Lips. Anni 1686. p. 419. seq.

d) Ἀξίς quoque apud grammaticos saepe significare Lexicon, non vnice vocabulum, monent Ruhnkens. praef. ad Hesychium, tom. II. pag. XI. et Villoison praef. ad Apollonii lexicon homer. pag. XXX. Interdum idem voc. denotat vocabulum rarissimum, antiquum, et a vulgi usu abductum, notante eodem Villoison ad Apoll. lexicon

hom. v. ἀβύνησαν, pag. 8. In cod. Leidensi antiq. membr. anonymus grammaticus Ἀξίς, ait, ἵνα φανῇ ἐν γράμματι μῆκος λόγου παρρησία. Τῶν δὲ λέξεων αἱ μὲν εἰσὶ ποιητικαί, αἱ δὲ ποιναί, αἱ δὲ κατὰ διάλεκτον. v. Koen. ad Io. Grammatici opuscul. ed. Gregorii Corinthi de dialect. subiectum pag. 308. Harl.

vir disertissimus Iudaeorum, Origenis quoque testimonio comprobatur edidisse librum hebraicorum nominum eorumque etymologiam iuxta ordinem litterarum elatare copulasse. Qui quum vulgo habeatur a Graecis, et bibliothecas orbis impleuerit, studii mihi fuit in latinam eum linguam vertere. Verum tam dissimilia inter se exemplaria reperi, et sic confusum ordinem, ut tacere melius iudicauerim, quam reprehensione quid dignum scribere. Itaque hortatu fratrum Lupuli et Valeriani, qui me putant aliquid in hebraeae linguae notitia profecisse, commotus, singula per ordinem scripturarum volumina percurri, et ve'us aedificium nona cura instaurans fecisse me scior, quod a Graecis quoque appetendum sit. Neque vero alia fuit ratio mirificae illius exemplarium libri Philonis discrepantiae, quam quod in omnium manibus quum esset, quilibet sibi putaret integrum pro libitu illud interpolare, addere ac demere, quodcumque visum fuisset. Et quoniam Origenes, uti versionis septuaginta interpretum, ita huius quoque Philoniani operis, recensendi curam in se susceperat, praeterea, quod Philo in nominibus N. T. fecerat, suaeque laborem Philoniano subnexuerat; hinc factum, ut in quibusdam codicibus integrum Origeni, Alexandrino, tribueretur, cuius utpote a multis damnato nomini quidam deinde nomen Cyrilli; itidem Alexandrini, substituerunt. Quod admodum moleste fert vir doctus *Isaacus Vossius* cap. XVI. libri de Sibyllinis oraculis: *Libellos Hieronymi de explicatione nominum hebraicorum a Iudaeis concinnatos fuisse, extra dubium est. In multis etiam eum bibliothecis graece supersunt, et constat, Origenem eos suis inseruisse operibus. In Lexico nec dum edito, quod Cyrillo tribuitur, (in codice MS. bibl. Bremensis *)* *Κυρίλλῳ εἰς τὰς ἀπορριμμένας λέξεις τῆς αἰγλῆς γεγραμῆς,*) ad calcem subiunguntur istae Hebraicae expositiones. Atamen Lexicon istud non est Cyrilli, sed Origenis, siue potius Iudaeorum, a quibus Origenes accepit. In veteri meo libro, eraso Origenis nomine, Cyrillo adscribitur, quod ipsum quoque in aliis factum fuisse observauimus exemplaribus. Et sane nescio, quo fato contigerit, ut tam multa Origenis opera praepostero tanti viri odio adtributa sint Cyrillo, homini, neque doctrina neque probitate alteri comparando. Ceterum Origenis *ἐξηγήσεις τῶν Ἑβραϊκῶν ὀνομάτων* [P] laudatur etiam a Iustino iuniore, quae est. 82. ad Orthodoxos, qui iterum quae est. 86. Origenem omnium, quae in sacris scripturis occurrunt, hebraicorum nominum ac mensurarum interpretationem edidisse adfirmat. Neque vero id negatur a Rufino, cum in uelut 2. in Hieron. p. 151. ait, *se nec unum locum ex Scripturis diuinis de Hebraeo ab Origene inuenire translatum*, quae Rufini verba obiter inspexit *Huetius* lib. 3. Origenianor. pag. 265. Rufinum reprehendens. Nihil autem magis commendat nouam Operum Hieronymi editionem, a Iohanne Marcianaeo, Benedictino, Parisiis adornatam, quam quod secundo tomo, A. 1699. vulgato, non tantum Hieronymi librum de nominibus hebraicis longe emendatiorem, sed et graeca Philonis atque Origenis ex variis MSis codicibus exhibet, ut promiserat in epistola, quae legitur in Ephemeridibus Eruditorum gallicis, anni 1696. pag. 455. In eodem secundo tomo exstat liber siue Lexicon de locis Hebraicis, quem de Graeco Eusebii Hieronymus transtulit, quique latine tantum occurrit in iis, quae ante vulgatae erant, Hieronymi editionibus. De eo dixi supra libri huius quarti cap. 6. [vol. IV. pag. 742. sq.] Nunc tantum addere licet, multa eius libri post Bonfrerii, Marcianaei, et Iohannis Clerici curas feliciter et certissime emendata atque

noua

e) V. ad cap. V. §. 40. §. 3. vol. IX. p. 51. sq. vet. ed. Harl.

noua luce perfusa esse a *Iacobo Rhenferdo*, in Exercitationibus philologicis, Franequerae A. 1707. editis ad loca deperdita et deprauata Eusebii et Hieronymi, de situ et nominibus locorum sacrorum.

II. Alterum genus Lexicorum biblicorum esse dixi, quibus verba LXX. Interpretum vel Noui Instrumenti graeca quidem, sed obscura vel singulari significatione accepta explicantur. Talia olim exstiterē forte complura, et sub Cyrilli Alex. nomine hodie in bibliothecis occurrunt. Talibus quoque vsum esse constat, ipsummet non absurde illis accensendum auctorem glossarii, quod sub HESYCHII, Alexandrini, nomine exstat. Quamuis enim idem infinita explicet poetarum^{f)} et aliorum τῶν ἑξω scriptorum loca: tamen dici non potest, quam multa etiam graecae versionis librorum sacrorum V. T. scriptorumque Nqvi foederis ab eo praeclare illustrentur. Huius utilissimi ac paene necessarii omnibus, serio graeca tractantibus, Glossarii vnicum, etsi non vsquequaque emendatissimum exemplar, fausto omine peruenit in manus Ioh. Iac. Bardelloni, qui id Aldo Manutio excudendum tradidit. *Prima* itaque [eaeque vitiosa] *Hesychii* editio^{g)} Venetiis, anno post Christum natum, 1514. fol. [P] ex Aldi officina luci publicae exposita et reliquarum edd. basis est, quam mox *Florentina* cura *Antonii Francini Varchiensis* per hered. Philippi Iuntae anni 1520. et anno post *Hagenoensis* [in aedibus Anshelmi Badensis, et de qua ed. vide infra sub fin. §. VII.] vtraque in fol. excepit^{h)}. Atque hae omnes *Basileensem* Lexici Hesychiani ἑνδοσινⁱ⁾ anteverterunt, ut falsus fuerit *Voetius*, quum in Bibliotheca Studiofi Theologiae lib. II. c. 4. pag. 373. solam editionem Hesychii Basileensem exstare credidit. Postea Hesychius elegantissime Lugduni Batauorum Anno MDCLXVIII. in 4to. est typis exscriptus, cui hortatu et adminiculis viri insignis Emerici Bigotii, curante et digerente *Cor-*

nelio

f) Praecipue Homeri, obseruantibus Ruhkenio et Villosonio, et iam antea *Io. Iensio*, in Lucubration. Hesychianis, Roterodami 1712. 8. in praef. et per totum librum. *Harl.*

g) Curante *Marco Musuro*, de quo postea. In bibl. Pinelli fuerunt duo exemplaria: alterum cum adnotatt. autographis Io. Arcerii, Petri Francii, et Arn. Drackenborchii; alterum adnott. mistis viri docti refertum. v. catal. III. pag. 238. cl. Ernesti vsus est exemplo Aldino, in cuius margines Th. Reinesius varias notas scripserat, e quibus quae in primis utiles videbantur, transcripsit ille in not. ad Hesychii glossar. sacras, inferius memoratas. In bibl. Bodl. cod. L. I. 14. art. Seld. exstat ed. Ald. cum notis mssis H. Stephani. *Harl.*

h) Hagenoensem edit. aliquando occurrere, nouimus quasi nouam et diuersam, si titulum spectes longiorem, qui in prioribus erat simplex. Vltimum quoque folium, in quo locus et annus mensisque dies comparebant cum figura subiecta AB. quod nomen est *Thomae Anselmi Badensis*, est omissum. Sed una eademque est cum Hagenoensi, ut librarius

omissione illa et longiore titulo fucum emtoribus fecisse videatur. v. *Alberti* praef. ad Hesych. t. I. cap. II. vbi de variis edit. doctē disputat. *Harl.*

i) Fabricius in altera editione in indice addendorum et corrigend. addit, a. 1545. fol. nec in eam ullam adiecit notam, ita, ut illam ἑνδοσιν veram putauerit, quum in prima edit. in addendis et omissis anni notam, et vero scripsisset, „delenda verba de Basileensi editione Hesychii, Voetio memorata, quia plane chimaericam illam esse, et Voetio Hagenoensem in animo fuisse, mihi persuadeo.“ atque *Alberti* in praef. p. VIII. huic Fabricii sententiae subscribit, aut suspicatur, fuisse exempla ed. Hagen. nouo tantum titulo praefixo. *Benzel.* in not. scripsit. „Basileens. apud Oporin. a. 1568. Hesychii lexicon gr. apud Commelin. impressum in fol. dicitur in catal. librorum, qui in bibliopolio eius reperiuntur, pone Eunapium a. 1596. 8. editum. Sed non memini, me hanc edit. videre. *Barth.* epist. ad Daumium fasc. VI. pag. 69. Struvii.“ *Harl.*

nelio Schreusio, Adriani Iunii, Iosephi Scaligeri, Claud. Salmasii, Iac. Palmerii Grentemillii, Godfr. Sopingii, Francisci Guicti et Io. Cocceii, Ioh. Frid. Gronovii, Tan. Fabri et aliorum doctorum hominum emendationes singulis subiectae paginis accessere. *Fabr.* De permultis variisque naevis huius editionis, venustae magis quam accuratae, v. ipsum Fabr. paullo post §. VII. *Albert.* in epistola ad Fabric. in huius vita, a Reimaro conscripta, pag. 212. in primis per totum cap. III. praefat. pag. IX-XIV. Schreuelius tamen, quod in ipso opere diem, (vt ait Albert.) vltimum clauserat, d. XI. Sept. a. 1664. non omni quidem vacat culpa negligentiae, oscitantiae, temeritatis, interdum tamen poterit excusari. — Optima et splendida est nouissimaque editio. *Ἡσυχία Λεξικόν. Hesychiei lexicon*, cum notis doctorum virorum integris vel editis antehac, nunc auctis et emendatis, Hadr. Iunii, H. Stephani, Ios. Scaligeri, Claudii Salmasii, Iac. Palmerii, Franc. Guyeti, Godefr. Sopingii, Io. Fungeri, Io. Cocceii, Io. Fr. Gronovii, Io. Casp. Suiceri, Tan. Fabri, Corn. Schreuelii, Ed. Bernardi etc. vel ineditis H. Valesii, Dan. Heinsii, Phil. Iac. Maussaci, Thom. Munckeri, Marc. Meibomii, Io. Verweii etc. inprimis Lud. Küstleri, Tib. Hemsterh. Io. Christ. Biel etc. praeter selectas Io. Iensii, Dan. Wilh. Trilleri, G. d'Arnaud, Frid. Lud. Abresch etc. ex autographis partim recensuit, partim nunc primum edidit, suasque animaduersiones perpetuas adiecit *Ioann. Alberti*, Theol. Doct. et Prof. ord. in acad. Lugduno-Batava, cum eiusdem prolegom. et adparatu Hesychiano. (tom. I.) Lugd. Bat. 1746. fol. — In tomo II. excudendo operae, ob varios grauesque et diuturnos, quibuscum conlictandum erat Alberto, morbos, quibus tandem d. XIII. Aug. an. LXII. et aetatis anno sexagesimo quinto consumtus est, lentius processerant ad voc. *Φαλόνης*. Illo mortuo, Ruhnkentius, cura reliquarum plagularum suscepta, opus prosligauit, ibid. 1766. fol. et erudita ornauit praefatione. — *Alberti* in praef. ad prius volumen copiose egit de auctore huius lexici eiusque aetate; de variis operis editionibus, speciatim de vltima ed. Schreueliana; tum de editionibus promissis et latentibus doctorum notis, denique de sua editione, variisque ad eam adminiculis, et modo ac ratione sui instituti. Illis subiecit praefationes et dedicationes superiorum editionum, et alia, vel edita antehac vel inedita, quae ad Hesychium facerent. In his sunt Franc. Seuini et Claudii Sallierii epistola de Hesychiei editione ad nostrum Fabricium; tum ex B. Gr. caput, in quo locupletando ad praefens versamur, et cap. V. libri V. vol. VI. pag. 240. sqq. de Hesychio illustri; postea *Iulii Christiani Thorschmidii* de Hesychio, Milesio, illustri disp. habita Witteb. 1716. et *I. A. Ernestii* erudita comment. de glossariorum graecorum (in primis Hesychiei) vera indole et recto vsu in interpretatione, (scripta Lipsiae 1742.) Ille inter alia nouem constituit canones, ex quibus glossariorum ratio vsusque melius intelligeretur. — *Alberti* vero iam antea praeclaras in Hesychium observationes atque emendationes dederat in bibliotheca Bremensi, class. VIII. fasc. I. p. 149. sqq. in misc. critic. in Hesychium, subiectis glossar. gr. in libros N. T. Lugd. Batav. 1735. 8. pag. 295. sqq. et in Periculo critico, in quo loca quaedam, cum V. tum N. foederis, tum *Hesychiei* et aliorum illustrantur, vindicantur, emendantur. Lugd. B. 1727. 8. item locis paene infinitis in Obss. philol. in sacros N. T. libros. Lugd. Bat. 1725. 8. denique, adsumto nomine *Gratianii de S. Bauone*, in miscell. obss. criticis in auctores vet. ac recent. in quibus etiam passim occurrunt I. Iortini, P. Wesselingii, Frid. Lud. Abreschii, Lud. Gasp. Valckenarii, Isebr. Eil. Haeckenrothii et aliorum animaduersiones ad permulta Hesychiei loca: quorum coniecturas atque emendationes quoniam *Saxius* in Onom. I. pag. 465. sq. sub suis cuius-

cuiusque nominibus iam diligenter commemoravit, hic nolo amplius sigillatim indicare. Vberiore autem binorum voluminum censuram confecit *I. A. Ernesti*, (vbi suspicatur Saxius l. c.) in nouis actis eruditorum Lips. a. 1746. m. Oct. pag. 575-581. et a. 1769 m. Aug. pag. 337-356. atque de priore tomo conf. *I. Sal. Semleri* notitiam splendidissimae Hesychiani lexici editionis, inter Batauos prodeuntis, addito specimine animaduersi. Halae Magdeb. 1749. 8.

Vnicus autem, quod valde dolendum est, cod. mstus tantum exstat in bibl. *Venetæ* Marciana: de quo quidem et aliis rebus, ad Hesychium pertinentibus, ad §. VII. plura dicemus. Cel. tamen *Alter* in allgem. literar. Anzeiger, a. 1796. nr. 27. pag. 292. ex schedula quadam, *Salmasii* manu, vti opinatur, scripta, in qua *Dupuy* rogasse dicitur *Heinsium*, vt locum quemdam curaret conferendum cum codice quodam Hesychii msto valde antiquo in bibl. Laurent. medicae, contigit, Florentiae in illa bibl. saeculo XVII. adhuc fuisse codicem Hesychii valde antiquum. *Harl.*

III. De auctore, quis qualisue fuerit, solliciti animaduertimus, *Adrianum Iunium* in adagio *Βεγάτος* et *Βεβάρης* ex loco *Eustathii* ex *Herodiano* citantis, quae in Hesychio nostro leguntur, male colligere vel suspicari, *Herodiani* esse Lexicon istud, quod nos Hesychii adpellamus. Sed Hesychius ipse in praefatione, se passim vestigia legere *Herodiani*, testatur. Ceterum non in veteribus tantum Lexici, de quo sermo nobis est, editionibus praefixa esse *Suidae* verba, quibus de Hesychio, *Milesio*, agit, sed idem quoque in *Schreueliana* accidisse video, perinde ac si Hesychio, Lexici auctori, aliquid cum *Milesio* illo commune esset. Quod merito mirum alicui videri queat, etsi *Schreuelio* forte non est imputandum, quem ante absolutam editionem vita excessisse accepimus *). At enim auctorem Lexici non *Milesium* hominem, sed *Alexandrinum* grammaticum, codex, *Bardelloni* manu ¹⁾ exaratus, adpellat, vt hunc quaerentibus de illo ne cogitandum quidem esse, et, qui vitrumque confundit, si non toto coelo, certe totis regionibus aberrare videatur. Quod monere susque deque habuissim, nisi viderem, viros doctos aliquando isthoc errore imprudentes abripi, ex quibus vnum iam liceat adducere *Martinum Hanckium*, qui pag. 145. eximii operis de Byzantinis scriptoribus inter iudicia de Hesychio *Milesio*, doctissimi *Grammatici* encomium reposuit, quod *Lexicographo* nostro tribuerat vir acutus, *Richardus Montacurius*. Eiusdem est erroris, quod *Guil. Budaeus* in libro de assè et post eum *Georgius Agricola* in opere de mensuris et ponderibus Hesychium *Lexicographum Anastasii*, imperatoris, tempore vixisse dicit, quum de Hesychio [?], *Milesio*, id *Suidas* adfirmasset. Nec ex alio fonte est, quod ad annum Christi 500. refertur Hesychius in censura celebrium auctorum, edita a *Baronetto Anglo*, *Thoma Pope Blount*.

IV. Ecquis vero *Alexandrinus* Hesychius ille fuerit, quando vixerit, quae munera gesserit, nemo forte est hodie, qui nos certo docere possit. Christianis quidem sacris

Cc 2

initiatum

k) *Alberti* quoque *Suidae* locum inseruit prolegom. notisque *Küsteri* et suis instruxit. *Harl.*

l) *Bardellone*, nobilis Mantuanus, codicem, quem possedit, Venetias miserat, vt ab Aldo formulis typographicis describeretur. Postea venit in biblioth. Bapt. Recanati, qui eum cum aliis codd.

legauit bibl. *Venetæ* Marcianae. v. *Schow* in literis ad *Heynium* pag. 7. et in praef. ad Hesychii lexicon ex cod. restitutum pag. X. vbi quoque fatetur, se nescire, vbi et a quo cod. *Marcianus* scriptus fuerit, vndeque venerit. *Harl.*

initiatum fuisse, tam est certissimum, quam falsum est, quod adfirmat Suidas, Hesychium, Milesum, a Christi nomine alienum fuisse. Nam et Milesum istum, qui illustris etiam compellatione celebrari meruit, fuisse Christianum, ex nomine Iohannis, quo filium eius gauisum esse Photius cod. XLIX. auctor est, et ex aliis argumentis, a Meursio Hankioque productis, facile constat, neque firmum est, quod pro contraria sententia rationis loco Suidas adiecit, ἐτι ἐκκλησιαστικῶν ἐδενὸς μνημονεύει, quum ipsius quoque Christi honorificam, ubi de Sibylla agit, mentionem faciat. Longe autem est liquidius, Lexicographum Hesychium non accenseri debere paganis, usque adeo, ut hunc non minus quam Suidam monachos fuisse coniecerit *Erasmus* Chiliađ. 3. centur. 6. adag. 58. Ac Suidam quidem monachum adpellauit etiam Scaliger ad Varronem, et *Adrianus Boilletus* in doctorum iudiciis, gallice editis, tom. 3. pag. 125. Et *Iohannes Bona*, cardinalis, in notitia auctorum, quibus in Psalmodia sua usus est, Suidam monachum Byzantinum dicere non dubitat, sequutus, ni fallor, Demsterum in Antiqu. Rom. et si, quo veteri auctore hoc adferatur, incassum sollicitus sit elegantissimus *Menagius* cap. LXXVII. Antibailleti. Hesychium autem, qui, excepto Erasmo, monachum vocauerit, hactenus quidem potui reperire neminem. Christianum tamen esse, plurimi iam animaduenterunt et argumentis non inficiandis ostendit *Casaubonus* ad Athenaeum, lib. I. c. 9. ut Schreuelii praefationem silentio praeteream. Infinita sunt non tantum Noui foederis, sed et LXX. interpretum loca, quae illustrat explicatque Hesychius, Aquilam quoque καὶ τὸς τὴν ἐβραϊκὴν φωνὴν μεταδέντας λοιπὸς memorat. Praeter patriarcharum, prophetarumque et apostolorum, CHRISTI denique ipsius nomina, aliquot etiam Philoniae nominum hebraicorum etymologiae, ut Abelis, Abdiae^{m)}, [P] Abraami, Adami, Amosi, Danielis etc. apud eundem occurrunt, de quibus confer, si placet, *Ioh. Martianarum* ad S. Hieronymi librum de nominibus hebraeis tom. II. f. 90. seqq. et *Richardi Simonis* epistolae criticae, Basileae excusae, pag. 191. sqq. Spiritus Sancti meminit Hesychius his verbis: ἀπφύς· Πατέρες ἡ διπλοσία χάρις. ἀπφύς. ὁ πατήρ, ἡ πνεύματος ἀγίης διττὴ ἐνέργεια. ubi verba ἀπφύς. ὁ πατήρ praemittenda sunt, et deinde coniunctim legendum: ἀπφώ· πατέρες ἡ διπλοσία χάρις. ἡ πνεύματος ἀγίης διττὴ ἐνέργεια, respicitur autem ⁿ⁾ locus IV. Reg. II. 14. in editione septuaginta interpretum, ad quam emendandam illustrandamque porro quantum auxilii adferre Hesychius valeat, docere harum litterarum studiosos vir summus *Iohannes Pearsonius* potest, cuius luculenta exstat, editioni septuaginta interpretum, Londinensi, Cantabrigiensi, Amstelodamensi ac Lipsiensi, praefixa, quamquam nomen eius primis tantummodo litteris subsignatis inuuit, praefatio. Docere idem possunt Iohannes Drusus, Isaacus Vossius, Bochartus, et Lambertus Bosius, pluresque alii eruditissimi et sacrarum litterarum studiosissimi viri, Iohannes denique Pricaeus et Henricus Hammondus, qui etiam, quam vtiliter Hesychius ad illustrandum Nouum Foedus adhiberi possit, post Danielem Heinsium in suis commentariis egregie ostenderunt. Atque utinam vel Pearsonio vel Pricaeo, quorum vterque Hesychii ἐκδοσιν molitus est, tam insignem laborem tamque utilem in litterarum, sacrarum praesertim, bonum absolueret licuisset!

V. Haec

m) Pro Ἀβδία ἱερὸς ὄμιλος leg. ex MS. libri nominum Hebr. ὁ ὄμιλος μου, notante Marcianaco. [Ied v. ibi not. V. D. col. 16. sq. tom. I. ed. Alberti.]

n) Vide Dan. Heinsii Prolegomm. ad Aristarchum S. pag. 663. edit. in fol.

V. Haec pridem cogitanti mihi, in mentem venit, an forte Hesychius, Alexandrinus, cuius editio graeca veteris instrumenti Hieronymo aliisque celebratur, quique tertio post Christum natum saeculo floruit, pro primo ac praecipuo auctore huius lexici habendus esset. Atque hanc suspicionem meam tum in dissertatione de numero septuagenario §. XVI. tum in dissertatione, quam A. 1689. de Lexicis graecis edidi admodum adoleseens, publice prodidi; quam ita volui intellectam, ut a posteriore manu non pauca illi accessisse simul existimarem, qualia sunt Diodori Tarsensis, Cyrilli, Ambrosii et Epiphaniï mentio, item barbara quaedam et alia, quae manifesto posteriorem aetatem innuunt. Cuius generis additiones accessionesque tum commune lexicorum fatum, tum illud magis credibiles reddet hominibus minus pertinacibus, quod glossarium Hesychii truncateatum [P] maleque habitum etiam omnium confessione est eruditorum. Ac si *Stephanus Lemonius*, vir eruditissimus, innotis ad varia sacra pag. 367. non dubitavit adfirmare, Origenis Lexicon latere sub isto Hesychiano, nescio, magisne sit credibile, quod a nobis adfirmatum est, Hesychii Lexicon in Hesychii Lexico reperiri. Quamvis itaque me non fugiat, a Grotio ad Gen. XXVI. 33. Stephanum, Byzantinum, Hesychio, lexicographo, tamquam antiquiorem praeponi, et *Wilhelmum Ernestum Tentzelium* part. 2. diss. select. pag. 124. eundem Hesychium saeculo sexto putare recentiorem: qui proinde in dialogis suis mensuris A. 1689. pag. 1242. immanem chronologicum errorem commisisse me, totisque adeo saeculis aberrasse, olim pronunciauit: nullum tamen hic saeculo sexto iuniorem Hesychium demonstrare potuit, cui illud glossarium probabili opinione, nedum certa sententia, tribuatur. Itaque necdum coniecturae me meae poenitet. Moneo etiam, in illa sententia confirmatum iri, qui cum Hesychii glossario diligenter contulerit lectiones MSti codicis Alexandrini septuaginta interpretum, quas Angli ediderunt, siue quae illum ex asse exprimit, editionem Grabii. In isto quippe codice Alexandrino referri *Ἑσυχίου* graecae versionis Hesychianam Isaaco Vossio, Ezechiel Spanhemio, aliisque viris doctis observatum. Nec miretur aliquis, ad tertium a Christo nato saeculum a me glossarii huius primum auctorem reduci, quum vir praestantissimus *Thomas Hyde* libro secundo de ludis orientalium pag. 156. ambiguus haereat, vtrum Pollucem Hesychius, an Hesychium Iulius Pollux secundi a Christo nato saeculi Grammaticus exscripserit.

VI. Non autem ad illustrandos LXX. interpretes tantum, nouique instrumenti libros utilissimus est Hesychius, sed et omni generi graecorum auctorum, poetarum potissimum perdiscendo mirifice facit, unde ad intelligendos poetas, inque his principem imprimis Homerum recte Hesychii glossarium commendauit Ludouicus Viues in aureo opere de tradendis disciplinis. Etiam ad Hippocratem interpretandum maximo adiumento fore Hesychii lexicon, Scaligero visum est. Nec fugit Meursium ratio, graecarum litterarum, si quis alius, callentissimum, quum lexicon istud *antiquae eruditionis penu* pronunciauit libr. 1. miscell. laconic. cap. XII. Et quis omnia eruditorum hominum encomia atque laudes, quibus Hesychium nostrum [P] passim prosequuntur, ex eorum scriptis velit colligere, aut si velit propter multitudinem atque frequentiam facile possit? Nam ut elogia, a Bailletto et Thoma Pope Blount collecta, praeteream, nihil certe in Salmassii, Casaubonorum, Vossiorum, Heinssiorum, Canterorum, Brodaei, Scaligerorum, Barthii, Petitorum, Fulleri, Bocharti aliorumque complurium libris est frequentius, quam ut Hesychius glossographo-

rum optimus, mirae ac profundae eruditionis grammaticus, omniumque doctissimus grammaticorum, eiusque Lexicon eruditionis veteris abyssus adpelletur^{o)}. Nec Gæciae totius modo, sed ex parte et orientis eruditionem in Hesychiano lexico conclusam iacere, *Daniel Heinsius* in Aristarcho sacro adfirmavit, quod vir summus, *Bochartus*, etiam iuit confirmatum, quum Phoenicia, in Hesychio obuia, singulari capite immortalis operis, quod Chanaan inscripsit, explicanda sibi sumsit. Vide librum eius secundum, cap. XI. cui præter ea, quae de voce *σχεβάλλωνος* Bocharto præterita notavit *Ezechiel Spanheimius* pag. 318. seq. de usu numismatum, *Maussacius* in dissertatione critica, Harporationi subiecta, pag. 390. seq. addi potest. *Thomas* vero *Reinesius* multa etiam Germanis vernacula vocabula in Hesychio notasse se ait pag. 636. variarum lectionum. Perficas voces, ab Hesychio explaratas, illustrat *Adrianus Rlandus*, part. 2. miscellaneorum dissertationum. Vtus est Hesychius quamplurimis auctoribus, oratoribus, poetis, grammaticis et aliis, quorum index a Iohanne Pricæo quondam confectus et ad calcem notarum in Apuleii asinum aureum Goudæ 1650. 8. editus, Schrevelianae quoque Hesychii editioni demde subiectus fuit, atque infra vno alteroque loco auctorior exhibebitur. Reinesius in epistolis ad Vorstium testatur, se, antequam Pricæi elenchus innotuisset, similiter eiusmodi indice scriptorum, Hesychio usurpatorum, confecisse, quale quid mihi quoque admodum adolescenti accidit. Inprimis vero, quod in præfatione ipse præ se fert Hesychius, Apionis, Apollonii, Aristarchi, Didymi, Diogeniani, Heliodori ac Theonis laboribus mirifice adiutus fuit, quorum auctorum pars, lexica *κατὰ σοιχῆον*, pars, scholia in Homerum et alios poëtas scripseratⁿ⁾. Pro Heliodoro Herodorum, Homeri interpretem, paria Hera-

cleotam,

^{o)} Nubem testimoniorum laudumque, quibus mastratur Hesychius a multis, coegit Alberti in præf. ad I. vol. *Harl.*

^{p)} De his vide Alberti et ceterorum V. D. notas ad Hesychii epistolam ad Eulogium, et *Valcken.* in schediasmate de Epistola ad Eulogium, (in calcæ ad Virgilium collatione scriptorum graecorum illustratum opera Fulvii Vrsini. Ille vero postquam de *lexicis* quibusdam graecis antiquis praeclare disputavit multisque speciosis acuteque excogitatis doctæque explicitis rationibus ostendere conatus est, epistolæ scriptorem ultimi ævi graeculum, multa de memoratis grammaticis graecis falso aut minus recte pleneque tradidisse, tandem concludit, luculentam glossariorum lexicorumque veterum *συναγωγὴν*, quam sub Hesychii nomine legimus, non esse vasti operis epitomen, postquam epistola ad Eulogium scripto fuisset mandata, concinnatam saepe numero quidem auctorum et populorum nomina male prætermissa, non pauca etiam, quae in libris vetustis plenius legerentur, fuisse contracta, sed ab illo, qui non peritissimè hanc collectionem primus adornasset, epistolam ad Eulogium, a Graeculo recentiore præfixam, ut librum nullius momenti incrementis à se dictatum, splendidis mendaciis com-

mendaret. Ideo existimat *Valcken.* Hesychium, siue vetus illud et ad adipiscendam eruditionem ingeniumque exercendum vtilissimum instrumentum, ista ad Eulogium epistola contaminari. Neque tamen omnibus persuadere potuit *Valcken.* Epistola enim respondet operi, non quale nunc est; sed quale tum, quum illa scriberetur, fuit, conf. *Ruhnken.* præf. pag. IV. sq. et pag. VIII. ubi colligit, quod et epitomatores et librarii nomina grammaticorum, quos Hesychius in præfatione se adhibuisse dicit, certatim deleuerunt, inde peti argumentum ad præfationis fidem conuellendam non posse. *Villoison* quoque in prolegg. ad Homerum pag. XXVIII. fin. adensum denegat argumento, quod *Valck.* ab Aristarchi mentione in epistola Eulogii facta duxerat. Idem doctiss. *Villoison* in prolegom. ad Apollonii lexicon homericum passim est copiosus de grammaticis illis graecis, in epistola ad Eulogium laudatis: pag. VII. sq. refutat *Ruhnkenii* sententiam, in præf. ad Hef. vol. II. pag. 5. prolata, qua negat ille, Apionem fuisse Apollonii discipulum. (conf. supra, vol. I. pag. 503. sq.) Tum magnam glossarii Apoll. partem ab Hesychio esse descriptam, atque Hesychium posse vel post doctissimas Alberti aliorumque curas ex Apollonii le-

xico

eleotam, reponit vir supra laudes *Iohannes Georgius Graevius* *): sed et Heliodori nomen alibi apud Hesychium non semel occurrit, Herodori vero [P] numquam *) et fuerunt Heliodori complures, etiam grammatici, et locum homerium interpretaturus Suidas in *τηγλῆνα* Heliodorum auctorem laudat, ut forte minus sollicitandum illud nomen esse videatur. Quod vero ex aliis profecisse se ait Hesychius, quum ingenuitatis laudem ei conciliare debuisset, observatum est, eruditionis opinionem apud nonnullos detrivisse, ex quibus Reinesius, *eruditionem*, inquit, *quam ei passim tribuunt, potius iis scriptoribus, quos excerpfit, (est enim solum συβραπτάδης.)* tribuerem: cum enim nihil paene eius sit, quomodo eruditum ἐξαργέτως fuisse colligam? Nihilominus ipsum quoque multa addidisse, extra dubium videtur, et ipse Hesychius: λέξιν μὲν, inquit, ἐδεμίαν παρέλιπον κεμένην παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ πλεῖστα ἐκ εὐρῶν προστέθεικα. Neque laude defraudandus est auctor, qui optimos scriptores excerpandos delegit, et laboriose digestit, ac ipse sua industria et doctrina non parum locupletavit. Ait porro Hesychius, se omnia accuratissime perscripisse secundum praecepta grammatici Herodiani: *Ego vero*, addit hisce verbis recitatis Richardus Bentleius, *qui Theodosii MStam ἐπιτομὴν τῆς καθόλης Herodiani λέξτεται, testificor, parum huic promisso vel nullo modo satisfactum esse.* Sed hoc exscriptorum et interpolatorum oscitantiae potius, quam auctori tribuerim, quibus et illud, ni fallor, merito adscripseris, quod voces infinitae in alienum translatae sint locum, ut notavit *Rutgerius* pag. 561. var. lect. Et quod idem Bentleius observat, litteras *ι*, *ε* et *η* item *ε* et *αι* passim promiscue usurpari. Nec minus, quod ait *Gatakerus* pag. 460. *Adversar. familiare esse Lexicographis, ut ea sub eodem vocabulo comprehendant et repraesentent, quae illud, quod id ipsum peculiariter designat vel consequitur vel antecedit, uti Hesychius in τυπεῖς et τύπον. Τύπτειν enim neque cadere neque domare significat* *). Quod praeterea Hesychius ipse auctor est, se in Lexico suo ταῖς παροιμίαις ταῖς ὑποθέσεις [a Diogeniano scilicet omittas] ἀποδοδωκέναι, idem quoque in libro ipso prout hodie quidem in manibus nostris versatur, rarissime praestitum adparet, unde pridem de mutilatorum, truncatorum, interpolatorumque molestis manibus conquesti sunt viri docti, Erasmus in adagiis, Mauf-

xico, innumeris paene locis restitui, aut a falsis paullo audaciorum criticorum emendationibus vindicari, passim docet doctiss. *Villoison* inprimis pag. XLIX. sqq. pag. LIII. sqq. Idem ipse multa Hesychii loca, noua eiusdem cum Apollonio comparatione instituta, emendat, multorumque veterum grammaticorum nomina, ab Hesychio siue ab eius epitomatore omissa, ex Apollonio indicat reuocatque. Inde vero facile cognoscitur, qui factum sit, ut non minima pars lexicī Hesychiani glossis constaret homericis. v. *Villoison* p. LXIII. sq. et *Ruhnken*: qui de illis quoque et grammaticis, quorum diligentiae et sedulitati plurima debuit Hesychius, late eruditeque disseruit in praef. p. V. sqq. pag. IX. inprimis p. X. sqq. de *Diogeniano*. Idem putat, Hesychium simpliciter inscripsisse libr. Ἑσυχίου Γραμματικῆς Ἀλεξανδρείας συναγωγῇ πασῶν λέξεων,

κατὰ στοιχεῖον. Denique pag. XIII. paucis ostendit, quam lexicī condendi rationem et viam tenuerit Hesychius. *Harl.*

q) Conf. supra, in vol. I. pag. 512. sq. adnotata v. *Heliodorus* et p. 515. v. *Herodorus* atque *Ruhnken* praef. ad Hes. II. pag. VII. sqq. inprimis *Alberti* notam 31. ad Hesychii epist. ad Eulogium. *Harl.*

r) *Herodori* tamen mentionem apud Hesychium in Ἐπιβιώσει μῆλων sub finem articuli esse pratermissam, et restituendam ex Apollonio pag. 342. (vbi vero male legatur Ἡρόδοτος pro Ἡρόδωρος,) censet *Villoison* in prol. ad lex. Apollonii homerici. pag. LXII. coll. textus pag. 342. vbi in versione lat. posuit quoque nomen *Herodori*. *Harl.*

s) Vid. *Villoison* prol. ad Apollonii lex. homer. pag. XLIII. sq. *Harl.*

facus differt. critica ad Harpocratonem, Tanaquillus Faber ad Anacreontis carmina, et complures alii. *Henricus Valesius* notis postumis ad Harpocratonem pag. 283. putat, Hesychium in solis duabus ultimis vocibus *ὦς* et *ὦγλω* breuiatorum scelestas manus effugisse, quum in reliquis vocibus foede truncatus ac mutilatus [P] fuerit. In Scaligeranis secundis quoque legas, epitomen tantum superesse Hesychii, et loca auctorum deesse. Faber contra, quem iam nominavi, suspicatur, multos olim Hesychii purpuræ suos panos aulos fuisse adsuere, et optima quæque corrupisse, sæpe etiam detraxisse. Idem Faber, in isto pretiosissimo Hellenismi thesauro carbones ex graeco vulgari, quod *σομαίνων* vocant, reperiri observat. Quaedam passim inserta esse ab indoctis, satis viri docti norunt, inquit *Barthius* lib. XLII. cap. 26. Aduersariorum. Idem alibi in notis ad Claudianum pag. 1102. *Hesychio*, qui testimonia veterum auctorum exsecuit, piaculum inexpressibile fecit. Plurima enim bonorum scriptorum loca paucis verbis illustrat doctissimus omnium Grammaticorum, quæ nisi coram glossis suis videas, vix sentias, quam sint erudita. *Iacobus Palmerius* Exercitationibus in optimos auctores graecos pag. 526. In tota litteratura graeca nullus auctor magis corruptus est, et tantis scetet erroribus, quam Hesychius, et quamvis *Athenaei* codices in multis locis mendosi deprehenduntur, non verebor dicere, Hesychium in una pagina plures errores habere, quam *Athenaeum* in quatuor, ideo ex eo non semper securum est antiquiores auctores emendare. Neque omnia ab exscriptoribus hæc interpolatoribus; sed quaedam etiam ab Hesychii ipsius negligentia et ignoratione errata in illud lexicon irrepsisse, non paucis eruditis viris persuasum est, quibus ego sane facile ac lubenter accedo. Plurimum tamen interpolatoribus suis hoc debere eum arbitror, quod durius eum interdum accipere critici quidam ac philosophi paene coacti fuerint. Is, cuius iam aliquoties memini, graecantissimus et praeslantissimus vir, *Richardus Bentleius*, in luculenta illa sua, quam *Ioannis Malalæ* Chronico subiecit, ad *Ioannem Millium* scripta epistola, acrius paullo in Hesychium inuectus eius oscitantiam inter alia his potissime verbis perstringit: *Dum Hesychius ex antiquis Lexicis, Scholiastis, Grammaticis, quæ non continebantur κατὰ σοφείαν omni ex parte vocabula corradi, quibus hanc suam συγγραφήν locupletet et reficiat, sæpe usu venit, ut ab imperitis librariis, qui parum accurate scripserant, vel a sui similibus ὑποκαταθένας in errorem inductus sit, quæque nusquam gentium vel lecta vel audita sunt, lectoribus suis obtrudat.* Non esse Hesychium auctorem multa fide dignum, ait inde *Caesar Scaliger* pag. 451. exercitation. ad Cardanum, et pag. 455. pluribus in locis futilem auctorem ac plane grammaticum adpellat, quam crisin severam, iustam tamen arbitrat *Rhinesius* epistola ad *Ioh. Vorstium* 26. Atque hæc in iis forte tolerari tanto facilius possit, quæ ad res naturales adtinent, quale est, super quo Hesychium locis adductis *Scaliger* castigat. Quibus adde sis et illud eiusdem Scaligeri lib. I. de plantis, pag. 64. seq. *Hesychius fideritem lapidem facit alium ab Herculeo — — Credo, illius saeculum fuisse admodum βαρβαρώδην.* Multis etiam deprehendere licet, eum congestisse in illud horreum simul cum frugibus etiam scarabæos cum suis tabernaculis, dum omnibus ex arcis omnia conuerit siue ranno aut cribro, *Fabr.* Multa ab epitomatoribus fuisse contracta et mutilata, scriptorum auctoritatem frequenter sublatam et multa a librariis foedissime corrupta, a viris doctis euictum est abundeque demonstratum. Nostra ætate id clare ostendit *Ruhnken* in præf. ad Hesych. pag. IV. VI. seq. collato lexico rhetorico in isto Paris. necdum edito, et hæc, X. scripto. Annuaduertit enim et docet tum in præfatione

tum

tum in auctario emendatt, in calce vol. II., illius lexi libriarium, siue alium, eo antiquior rem passim id interpolasse glossis Hesychii, non truncati, mutilati, corrupti sed integri, illibati et omni labe carentis. Adde *Villois*. prol. ad Apoll. L. H. pag. XXXVII. seq. inprimis pag. XLIX. seqq. LIII. seqq. exemplis ex Apollonio sumtis, quorum ope demonstrat, multa vocc. inprimis permulta grammaticorum nomina ab Hesychii exscriptore omissa fuisse et deleta. Confer etiam, quae pag. LXX. obseruauit vir ille doctiss. *Harl.*

VII. Non obstantibus autem hisce sinistris de Hesychio iudiciis, eruditissimus quisque magni tamen illum merito facit, eumque exstare et emendatorem exstare, plurimum e re publica literaria interesse arbitrat. Vnde plerisque viris doctis familiaris hactenus fuit et assiduus comes, multos praeclara nec alibi obuia docuit, a multis vicissim lumen accepit, multorum ingenium industriamque exercuit. Atque ut de illis tantum, qui Hesychium edere moliti sunt, pauca quaedam addam; sub initium superioris seculi hanc prouinciam, Iosepho Scaligero haud dubie auctore, exornandam sibi sumserat iuuenis tum supra aetatem eruditus, *Daniel Heinsius*, cuius rei frequens in Casauboni epistolis mentio occurrit. Et in prolegomenis ad Aristarchum sacrum pag. 663. Heinsius, ipse Hesychii mentionem faciens, qui ante plures, inquit, annos adolescentes admodum scriptorem illum emendauimus, vera ac legitima ab alienis ac spuris distinximus. Idem in litteris ad Putschium datis A. 1603. *In Hesychio locos quingentos restitui, et quotidie numerum augeo, quum per grauiora licet.* Equidem Heinsii non paucae emendationes leguntur in Schreueliana editione, et plures longe nobiscum communicaturus fuerat *Iohannes Verweius*, qui Venetam et Hagenoensem Hesychii editionem, Heinsianis castigationibus a capite ad calcem refertam, a filio illius, Nicolao, acceperat. Sed Heinsius quidem ab occasione et suo genio ad alia studia vocatus ab Hesychio edendo animum abiecit, qua de re iam anno 1618. publice monuit *Ianus Rutgerfius*. Anno autem 1639. haec ad *Alexandrum Morum* scripsisse video Claudium Sarrauium, senatorem Parisiensem: *Ante quadraginta annos ille Heinsius magnae tunc, quam non impleuit, spei adolescens, totum se esse praedicabat in Hesychio adornando, eiusque editionem, ut opus confectum putares, proxime sequentibus scilicet nundinis, ut moris erat, pollicebatur. Credibile est, illum eam prouinciam Nicolao, filio, dudum demandasse. Sed nunc hic tantum cogitat de Ouidio emaculando: Itaque occupa. Dignus enim grammaticorum ille Iupiter, in quo tua industria defudet.* Verum neque Nicolaum Heinsium neque Alexandrum Morum de Hesychio [P] edendo serio unquam cogitasse accepimus¹⁾. Cogitauit autem inter Heluetios *Ioh. Casp. Suicerus*, qui Hesychium cum versione et notis atque emendationibus edere voluit, multis inprimis Reinesii obseruationibus non mediocriter adiutus: isque opus fere perduxerat ad umbilicum, quum, prodeunte in Belgio Schreueliana editione, ab instituto passus est se deterreri, etsi Bailletus dicat, post Schreuelianos labores, minus accuratos, meliorem Hesychii a Suicero expectari editionem tom. III. pag. 122. Ediderat tamen iam ante, lexi Hesychiani specimen, quod et seorsim excusum, et postea sacris Suicero obseruationibus Tiguri 1665. 4. pag. 343-354. subiectum fuit.

¹⁾ Sed Alberti prolegg. fol. b. 2. dedit primas, quas duxerat Heinsius, lineas praefationis, et inscriptionem, quam dare voluit editioni. *Harl.*

fuit"). Et illae quoque Suiceri emendationes maximam partem (pleraque etiam laudato Suiceri nomine,) comparent in Schreueliano Hefychio: etsi quaedam, nescio, qua de causa omisae sunt; quasdam Reinesio potius, quam Suicero adscribi oportebat. Sed et alioqui in Schreueliana illa editione passim observare est emendationes viro- rum doctorum nunc mutilas, nunc loco metas, iam plane contra auctorum mentem adductas adferri, saepe observationes maximi momenti praetermitti, quod sere solumne est in editionibus, quas speciosa inscriptione cum notis variorum adpellant, qua de re prius nec iniuria con- quessi sunt viri eruditi. Ita pagina statim secunda num. 3. *Tanquillo Fabio* tribuitur, ac si pro ἀππης apud Hefychium ἀππης legere praeceperit. Quod etiam Iohannes Verweius in specimen novae suae editionis recepit, addita hac praenatura epicrisi: *Ineptissime. Di- gnus laude Faber, si emendasset ἀππης* etc. At Fabio tam putidae correctionis seu cor- ruptionis potius numquam in mentem venit, nam in epistolis, Salmurii editis, in quibus emendationes illae Hefychianae leguntur, ait, sibi videri scribendum ἀάππης ex Homero, quod et Scaligero placuit, et rectum est. Eadem pagina num. 15. *Iac. Palmerii* notam mutilam adtulit Schrevelius, uti Verweius testatur his verbis: *Schrevelius ex nota Palme- riana detraxerat praecipua, nos ea supplēvimus ex commentario manuscripto Palmerii, quem nobiscum pro singulari humanitate communicavit vir omni doctrina et elegantia consummatus, Stephanus Morinus, avunculi sui heres puto, qui quidem nunc sanctas litteras proficitur apud Amstelodamenses. Quam autem familiare sit Schrevelio, summos viros multare ista capitis deminatione, alibi docebimus, ἐὰν ὁ θεὸς θελήσῃ, καὶ ἡμεῖς ζήσομεν. Idem namque satum Iohannis Fungeri et aliorum, ut disco quotidie ex Hefychiis, quos possidet Bibliotheca Fra- nquerana, et mihi permissa Senatus amplissimi peramanter subministravit eruditissimus et cla- rissimus Iacobus [P] Perizonius, istius Academiae h. t. Rector Magnus. Praeter viros doctissimos, Iohannem Pearsonum et Iohannem Pricaeum, quorum utrumque Hefychii edi- tionem molitos fuisse supra commemoravi, Ezechiel quoque Spanhemius aliquam in emen- dando lexico isto industriam posuit, ut ipse refert in egregio libro, quem de usu et prae- stantia numismatum inscripsit, pag. 206. Certe maiora lectionum portenta in optimum au- ctorem Hefychium irrepsisse vel nova, quae modo prodiit (Schreueliana) editio satis evincit, et quae plura adhuc in eodem restant, emaculanda, cuius luculenta liceret his nobis dare speci- mina, qui aliquam operam in emendatione Grammaticorum Coryphaei etiam pueri olim po- suimus, fauente tum his conatibus eisdemque promouente magno Salmasio. Sed haec alterius loci. In bibl. Isaaci Vossii fuit Aldina Hefychii editio cum emendationibus Thomae Bru- nonis, Windesforiensis canonici. In bibl. Wittiana eadem editio cum notis MSS. Iani Parr- hasii^o. Denique Iohannes Verrey, scholae Hagensis moderator, Hefychium nobis dare voluit, et luculentum sane dedisset, nisi tam laudabile institutum fata viri doctissimi, anno MDLXXII. e vivis evocati, intercepissent. Nam quantum ex specimine, quod in varia loca transmissum et Almeloucentii beneficio ad me quoque pervenit, cognosci potest, ma- gnis ad id opus adminiculis, quorum partem iam memoravimus, usus fuit: *Henrici Va- lesii**

u) V. Alberti prolegg. fol. b. et c. qui multa excerpta dedit ex epistolis Suiceri et I. Rod. Wet- stenii ineditis, quae ad historiam Hefychianae il- lius editionis facere viderentur. *Harl.*

v) Benzell in not. msta Laur. ait, Normannus nostras in edit. Hackiana oppido multa adnotavit, et Hefychium, ut erat εἰσοχράτωρ, felicissime Hefychio restituit. Nos illas obil. transcripsimus. *Harl.*

Iesi quoque et aliorum doctorum virorum codices in promptu habuit, nec ipse pepercit labori et diligentiae, alios lexicographos, qui exstant, et scholiastas, poetasque ipsos et septuaginta interpretes ac nouum foedus et omne genus graecorum auctorum conferendi, ex quo collationis studio, quantum lucis Hesychio adferri, quot loca sanari ac restitui possint, nemo paullo humanior ignorat, nemo paullo doctior non est expertus. Neque paruum operae pretium ex ipsius Hesychii locis inter se comparatis ferri potest, praecipue ubi modo composita et deriuata, modo simplicia ac primitiua interpretatur, modo vnum, modo plura simul verba explicat. Verweyo autem defuncto, optandum est, ut adparatus ille certe, non contemnendus, inciderit in *Küsterum* aliquem, qui dignam tanto opere doctrinam et diligentiam, iudiciumque adferre, et eiusmodi qualem optamus Hesychio reimpubicam litterariam denique donare possit ^{w)}. *Richardus* quoque *Bentleius* quantum in Hesychio possit, non paucis illius locis praeclare sanatis in ista, quam dixi, ad *Ioh. Millium* praeclara epistola et in fragmentis *Callimachi*, satis aperte nos docuit. Et ipse quidem [P] pag. 39. epistolae, *Habeo*, inquit, *alia sexcenta, quae hac vice condonabitur. Verum hercle si unquam usus fuerit, ut noua Hesychii editio procuraretur, qui ut in pudendos errores crebro inciderit, utilissimus nihilominus et paene necessarius est omnibus qui ad veram eruditionem viam affectant,*

Id tibi de pleno possum promittere, Milli,

quinque plus millia mendorum me correcturum esse, si libuerit, quae εὐστοχίαν et laboriosam diligentiam hactenus cluserunt. [adde eius epist. antea ineditam, de glossis sacris in Hesychio institutis, ab *Albert. prolegg.* fol. d. 2. publicatam. *Harl.*] Praeterea vir, quum viveret, graece doctissimus, *Thomas Galeus*, se, adfirmavit, quater mille amplius loca in promptu habere, quae in Hesychio meliora reddere possit, si noua adornanda sit editio. *Lambertus Bosius*, supra mihi laudatus, in *Monobiblo* obseruationum criticarum, cap. 36. vsque ad 50. plura Hesychii loca illustrauit sanauitque. Habeo et ineditas notas quantiuis pretii in Hesychium auctore *Iohanne Vito Pergero*, [A *Fabricio* accepit illas *Io. Christ. Wolf*, earumque partem, cum littera A hic desinentem, vna cum Q. *Septimii Florentis Christiani*, *Caspar. Barlaei* et *Eduardi Bernardi* in totum Hesychii lexicon adnotatt. et emendatt. publici iuris fecit in anecdotis gr. sacris et profanis, tom. IV. p. 172. sqq. *Hamburgi* 1734. 8. Omnes posthaec *Pergeri* notas a *Fabricio* communicatas habuit *Alberti*, et suo quamque loco inferuit suae editioni. De ipso *Pergero* quaedam prodit *Alberti* in praef. pag. XXXI. sq. et ex litteris refert *Trilleri*, hunc habuisse genuinum atque plenum obsi. *Pergerianarum* volumen autographum, *Fabricium* autem et *Wolfium* leuia saltem ex eodem excerpta, atque mutilum mancumque quoddam ἀποσπασμάτιον. *Alberti* tamen in posteriore volum. multa multorum perperam dicta neglexit, inprimis *Pergeri*, ut ait *Ruhnken.* praef. pag. II. qui *Pergerum* nominat hominem supra quam credi potest ineptum. *Harl.*] quibus aliquot millibus locorum lux adfunditur, et editio Hesychii *Schreuelianā* emendatur.

Dd 2 Ante.

w) Partem *Küster.* animaduersif. acceperat *Alberti*, quum in priore volumine edendo versaretur; v. eius praefat. pag. XXXII. sq. reliquam partem multo post, opera *Sallierii.* v. *Ruhnken.* praef.

ad vol. II. pag. III. qui, omnino, ait, fatendum est, *Küsterum* vnum in paucis, post *Bentleium*, rectam Hesychii castigandi viam instituisse. *Harl.*

Antequam de Hesychio dicere omittam, noto, editionem Hesychii Hagenoensem *) loca nonnulla aliter atque emendatius legere Aldina, quam solam suam in *ἐνδοξος* sequutus fuisse videtur Cornelius Schreuelius: deinde quod non fugit doctos, Varinum Camertem, qui in suum Lexicon integrum fere Hesychium transtulit, loca quaedam inter transcribendum correxisse, etsi plurima quoque deprauata in opus suum recepit. Denique locis bene multis Hesychii lucem adfundi, ut in Henrici Stephani, Roberti Constantini, Martini et aliis recentium lexicis, ita et in Thesaurο ecclesiastico Suiceri, et in Cangii Glossario mediae graecitatis. *Fabr.* Ea, quae Fabricius scripserat, partim repetit, partim amplificat castigatue, aliorum quoque V. D. labores, notas consiliaque lata recenset *Alberti* in prolegg. cap. IV. de editionibus promissis et latentibus doctorum notis, cap. V. de subsidiis Schreuelii et Verweii, et aliis multis, quibus usus est, ineditis, quae omnia copiose repetere nolo, ne charta et lectorum patientia abutar. Sed de Hesychio ipso eiusque Lexico pauca addere iuvat. Hesychium fuisse architectum Lexici, at sinceri, non corrupti, mutilati interpolatique, non est, quod dubitemus. At quando vixerit ille, res est incerta, cuius quaestio viros doctos in diuersas traxit sententias. Missis illis, quas Fabricius §. V. et *Alberti* in praef. pag. V. collegerunt, quasdam persequar. *Petrus Wesfeling* in probabil. c. 32. pag. 293. coniecit, Hesychium recentiorem esse Basilio M. et in misc. obss. vol. IV. tom. I. pag. 125-131. (adsumto C. Iunii Patrophili nomine,) canonem suum, multa *grammatici nostri sine Basilii M.* aut potius cuiusdam, Basilio M. recentioris, neque tamen multum infra eius aetatem demittendi, in *Esaiam commentario intelligi vix posse*, exemplis permultis secundum seriem alphabeti, in edito Hesychio seruati, adstruere conatus est. Sed *Gratianus de S. Bauone*, h. e. *Alberti*, in eodem obss. miscell. vol. pag. 262. sqq. et in praefat. ad Hes. Lex. l. c. ostendit, valde lubricam esse Wesfelingii argumentationem, quum glossae illae sacrae *) alii potius homini, quam Hesychio sint adscribendae: et *Alberti* suam ipsius opinionem, in periculo critico pag. 91. propositam, et ex vocabulo *Κῆρα* pro aetate, hoc sensu in Carthaginienſis concilii canonibus saepius obuio, ductam, Hesychii lexicon circa saec. V. compositum esse, iugulauit. Attamen suspicatur, Hesychium exeunte saeculo IV. vel paullo post, suum lexicon composuisse: cuius sententiae *Saxius* in onom. I. p. 465. ideo subscribere haud dubitat, quoniam seriori aetate per Graeciam et Aegyptum hominem a sacris Christianorum alienum exflare potuisse, vix sibi persuadere possit. *Sallier* in historia acad. Paris. inscript. vol. VI. pag. 203. sqq. ed. Paris. aut ex interpretatione Gottſchediae germanica vol. III. pag. 402. primum reiecit Fabricii opinionem, Hesychium, Alexandrinum, qui sub exitum saec. III. et sub initium saec. IV. teste Eusebio vixit, atque, Maximino Christianos vexante, ad supplicium raptus est, glossarii fuisse auctorem: tum negat, Hesychium, episcopum Saloneſem, circa a. c. 412. aut Hesychium, Milet. circ. a. c. 536. fuisse glossarii conditores. Contra verum auctorem fuisse christianae disciplinae adſectam, et post concilium Nicaenum, Epiphanium et Cyrillum, saeculis V. aut VI. quoniam vocabula quaedam christiana, tum fere temporis otta, explicuiſſet, demum vixiſſe sibi persuadet. Idem, Hesychii opus postea fuisse multum locupletatum aut valde interpolatum, ut credat adduci non potest. Enimvero vanitatem illius sententiae, non est,

tibi

x) Vid. *Alberti* praefat. pag. VII. *Harl.*

y) Conf. *Valentinarii* diss. de glossis sacris ex Hesychio, quae est tertia in speciminibus eius academicis, Francq. 1737.

quod post Rubenkenii aliorumque diligentiam atque subtilitatem pluribus demonstrem. *Rubenkenius* in praef. ad *Hesych.* pag. XII. contendit, *Hesychium* incertae quidem esse aetatis, sed certe vixisse ante decimum saeculum, quod librarius *Coisliniani* lexici, saec. X. scripti aut alius. eo antiquior id passim interpolasset *Hesychii* glossis. Idem ex ratione lexici con-
dendi, ab *Hesychio* seruata, efficit, hunc non fuisse christianum: quippe christiani gram-
matici non id egissent, vt, quod fecerat *Hesychius*, rariora vocabula veterum scriptorum
testimoniis munirent; sed vt illa, tamquam inutilia additamenta, tollerent ac delerent.
Hinc cadit quoque sententia *Fabricii*, (etiam infra, lib. V. cap. I. 19. p. 279. vol. V. vet. ed.
repetita.) *Hesychium*, *Aegyptium* episcopum, primum fuisse auctorem huius glossarii.
Atque sagacissimi iudices, *Bentleius*, *Alberti*, *Valckenaer*, *Rubenken*, et *Schow* alique
ostenderunt, epitomen antiqui operis *Hesychiani* a docto quodam homine christiano esse
factam et ex *Cyrillo* aliisque glossographis sacris ab eo aliisque christianis auctas glossis
sacris, quae primum margini adiectae, deinceps in plurimis locis male et contra ordinem
fuisent textui insertae, in paucioribus locis conuenienter. Glossas illas sacras editurus erat
Biel, et tamquam promissidem futuri laboris dedit in commentatione, quae octo tantum
continet pagg. et inscripta est: *Hesychius sacer*, siue glossae ex *Hesychio*, *Alexandrino*,
quae ad voces et phrasas S. S. explicandas, illustrandas facere possunt. Selegit, recensuit
versionem et notas cum eruditissimorum hominum tum proprias adiecit *I. C. Biel*. *Brunsvigae* 1716. 4. Sed, epistola forsan *Rich. Bentleii* deterritus, abiicit consilium: quod po-
stea faustis auibus exsequutus est *cl. Ernesti*, qui glossas illas sacras, ex vniuerso *Hesychii*
opere summo studio excerptas, seorsum edidit, acute saepius emendauit et eruditis instruxit
animaduersionibus in libro: *Glossae sacrae Hesychii, graece: ex vniuerso illius opere in usum
interpretationis libr. sacrorum excerptis, emendauit notisque illustrauit Io. Chr. Gottlieb Er-
nesti, Prof. philos. P. E. Accesserunt praeter dissert. de glossis sacris Hesychii: glossae gr.
in Psalmis ex catal. MStorum bibl. Taurinens. denuo editae. Lipsiae 1785. mai. 8. [Anno seq.
idem V. D. Spicilegium addidit: Suidae et Phavorini Glossae sacrae, graece. Cum Spicile-
gio Glossarum sacrarum Hesychii etc. — illustrauit I. C. G. Ernesti — Lips. 1786. 8.]* In diss.
Alberti et *Bentleii* sententiam de auctore glossarum sacrarum examinat et has censet, maxi-
mam quidem partem, ab ipso *Hesychio* esse collectas et additas. Illi ipse *Hesychius* vi-
detur, libro confecto, spicilegium tum sacrarum tum aliarum glossarum habuisse, ac suis
quasdam locis inseruisse; vbi vero adscribendi locus non superesset, necessitate coactum, in
aliis locis collocasse, ad quae ex ordine litterarum non pertinerent. Denique arbitratur,
multas ex glossis sacris recto ordine et loco suo positas, ita esse longas, vt plane non in-
feri, scripto autographo, potuisse videantur, nisi a prima auctoris manu adscriptae fuis-
sent. Haec si adeo certa essent atque explorata; sequeretur, vt multo seriori aetati adli-
garetur *Hesychius*, etiamsi dubias quasdam glossas concesseris a seriore auctore pluribusve
insertas fuisse. Neque tamen *cl. Ernesti*, vtut suam opinionem ingeniose ornasset, et de
fontibus glossarum sacrarum disputasset erudite, potuit omnes in suam adducere sententiam.
Sic dissentit censor libri in ephem. Lips. litterar. plag. 38. eiusdem a. pag. 594. qui sacras
illas glossas a monacho quodam potius, quam ab *Hesychio* ortas esse arbitrat aliaque
opponit argumenta. Adde censem in Supplem. ad diurna litterar. Ienens. a. 1785. nr. 41.
Nouissime quoque *cl. Schow*, *Danus*, glossas biblicas ad vnā omnes minime ab *Hesychio*
profectas esse, sed a christianis ex *Cyrillo* aliisque glossographis sacris, quibuscum

semper conspirare videantur, descriptas et margini adscriptas existimauit. Ille autem vir doct. vt maxime arduum et molestum, ita laude grataque memoria dignissimum suscepit laborem. Nam quum plures de fide Musuri in codice, saec. quidem XV. exarato, at ex codice antiquissimo descripto, vnde aldina fluxit editio, recognoscendo dubitarent, eiusque male sedulam industriam atque mutandi interpolandique lubidinem reprehenderent: Musuri flagitia, audaciam atque errores, ab operis Aldinis interdum auctos, primum *Dorville* (v. Alberti praef. sect. VI.) tum diligentius curatiusque *Villoison*. in anecd. gr. II. p. 258. sqq. plenissime tamen et sollertissime in binis libris *Schow* patefecerunt atque liquido demonstrarunt. Horum vero postremus primum scripsit *Epistolas criticas ad C. G. Heynium et ad Th. Chr. Tychsenium, vniuersitatis Gotting. professores*, Romae 1790. 4. in quarum priore lexicon Hesychii MS. quod Venetiis in bibl. D. Marci exstat, descripsit, et egregium dedit specimen. Tum in singulari opere omnes mutationes, interpolationes, etiam emendationes, interdum mire sagaces atque felices, a Musuro proprio ausu in codice factas, secundum litterarum glossarumque ordinem diligenter enotauit, et, quantum, detrimento, fieri potuit, primam codicis lectionem restituere adnissus est. Operis autem, ad fructum utilissimi, inscriptio haec est: *Hesychii Lexicon ex cod. MS. bibl. D. Marci restitutum et ab omnibus Musuri correctionibus repurgatum, siue supplementa ad editionem Hesychii Albertinam: auctore N. Schow*. Lipsiae, in offic. Weidmann. 1792. 8. In notis doctis non solum, quae bene maleue intellexerit aut fecerit Musurus, paucis explicuit; sed glossas quoque frequenter acuteque emendauit aut varias Hesychii glossas ex Cyrilli, Stephani et Theodori aliorumque glossariis biblicis, iatricis quoque et botanicis glossis mssis restituit et illustrauit. Illa autem omnia in vno codice membranaceo, saec. X. at mendoso, quem possidet *Caetanus Marini*, archiuo Vaticano praefectus, continentur. Adde, quae adnotauit in Introduct. in hist. L. Gr. II. 1. pag. 351. sqq. Ex his autem iisque, quae Ruhnkenius in praefat. et in auctario atque *Villoison* ex Apollonii Lex. obseruarunt, facile augurari licet, quam amplius pateat campus futuro Hesychii editori ad ingenium exercendum copiasque eruditionis doctrinaeque, frugali tamen modo, exponendas. Praeter ea cognoscimus, viros doctos, qui operam augaeo isti expurgando addixerunt, etiam recentissimum Hesychii interpretem, *Io. Toxpium in Emendationibus in Suidam et Hesychium*, vol. IV. Oxontii 1790. 8. in emendando corrigendoque Hesychio saepe quidem ingenii felicitatem miramque sagacitatem demonstrasse, nec tamen raro, a Musuro elusos et deceptos, inanem diligentiam curamque collocasse. Atque, vt ait *Schow* in litteris prioribus pag. 10. Musurus verum doctorum hominum tormentum dici meretur: ipsius enim emendationes Hesychii interpretes plus cruciarunt, quam ipsa msti vitia. Infinitum autem foret, omnes enumerare, qui in repurgando Hesychio passim desudarunt. Atque nonnullos iam hinc inde in hoc cap. et in Introduct. l. c. laudau; plures excitauit Alberti in praefatione. Sed hactenus de Hesychio, de quo ne iusto verbosior fuerim, paene vereor et veniam peto. *Harl.*

Lexicis biblicis prope omiseram accensere, non vtique praetereundas graecas, quas vulgo appellamus *Concordantias* *), quales habemus in Nouum Testamentum quidem

a *Xysto*

*) Sixtus Sen. lib. IV. Bibl. f. pag. 286. Euthalius Rhodius, monachus S. Basilii, collegit graeco sermone opus concordantiarum totius Bibliae,

ad imitationem Hugonis Carenensis, Anno Domini 1300. Sed numquam vidit lucem. Fabricius lib. V. cap. 40. sect. 1. not. a. vol. IX. pag. 621. vet. ed.

a *Xyffo Betuleio* primum Basil. 1546. fol. deinde ab *H. Stephano* 1594. 1600. (et longe meliores in tertia editione 1624 Genev.) plenissimas denique ab *Erasmio Schmidio* editas Witteb. A. 1638. fol. In graecos veteris Testamenti libros Concordantias longe pleniores emendatioresque et aptius digestas post insignem *Conradi Kircheri*, Augustani, operam, cuius opus Francof. 1607. 4. prodiit, expectamus ab erudito et humanissimo Viro *Abrahamo Trommio*, Pastore Ecclesiae Groninganae. *Fabr.* Atque editum est Trommii opus, Amstelod. 1718. fol. v. supra, vol. III. pag. 105. sq. vbi de illo et *Blelii* lexico in LXX. etc. aliisque, qui huc pertinent, libris satis est disputatum. *Harl.*

VIII. *Index scriptorum, qui in Hesychii Graeco Vocabulario laudantur. Confectus et Alphabetico ordine dispositus a Iohanne Pricaeo.*

[Cum acc. Alberti in fin. vol. II.]

ACHAEVS. v. ἀκίβαπτον. διχολοι. κύτταροι. οἶη.

IDEM in Ἀλκμαίωνι, (ex emendatione Sopingii) v. Ἀμηνίτας.

ἐν Αλφεισβοίᾳ. v. ἐνασρος.

ἐν Θησεί. v. σαρωνία.

ἐν Ἰερίδι (ex restitutione Casauboni) v. ἐκολόπως.

ἐν Μοίραις, (ex emendatione Meursii,) v. νυμφόβας.

ἐν Οιδίποδι. v. ἐκλωπίζεται. ἀνάδαρτον.

ἐν Ὀμφάλῃ. v. Φαναῖος.

ἐν Περσίδῳ. v. ἀμφερέκηπιδον. [Meursio et in κρείττονας, nobis emendantibus. P.]

ἐν Φρίξῳ. v. πελεός.

AESCHINES. v. Ἀγκυρέβυλα. ἀργάς. Θεοβλαβίαν.

AESCHINES SELLVS. v. σεσελίσθαι.

AESCHYLVS. v. αἰγίλειν. αἰαίος. ἄλως. ἀνέδην. ἄνω ποταμῶν. αὐλῶνες. αὐριβάτας. αὐτορέγματος. βενίς. ἐδανοίς. ἡργένεια.

hoc dedit supplementum. „Ab eo tempore, quo illa scripsi, non modo *Erasmii Schmidii concordantiae* N. T. recusae sunt emendatius, Gothae cum praef. D. Ernesti Samuelis Cypriani, 1716. fol. sed etiam typis nitidis *Weisthenianis*, Amstel. 1717. fol. diligenti castigatum studio lucem vidit opus *Concordantiarum graecarum in LXX. interpretes* vtilissimum et ad graecos Patres tractandos, locaque, ad quae illi adludunt, sacram literarum promptius indaganda opportunum adprime, auctore venerando octoginta amplius annorum sene, D. *Abrahamo Trommio*, ecclesiae Groninganae pastore, cui belgicas etiam concordantias, a. 1685. editas et secundis curis iam perficiendas eites sui debent. Quam vtile sit hoc consilium, quo Concordantias in LXX. interpretes, graecarum vocum ordine Trommii digessit, vel *Henr. Sautilii* patet iudicio, cuius auspiciis similiter ordinatas, ac veluti inuensas Kircherianas concordantias Oxoniensis bibliotheca adseruat: neque hilum detrahitur per praeclarissimam illam Trommii operam vtilissimis

istidem; sed longe alio instituto susceptis nec graecarum, sed hebraicarum vocum ordine digestis *Conradi Kircheri* concordantiis. Quae vero deesse Trommianis caussantur viri praeclarissimi, vtinam illi per se praesent potius, lucubrationesque edant suas vel *Ambrosii Angierii*, Hiberni, quod laudant, Lexicon duplex biblicum, ex Dublinensi archiuo proferant, quam viro insigni propter ea, quae fecit, amplas promerito gratias, immeritam propter non ea, quae fecit, scribant dicam. Etiam Kircherus in libro de vario concordantiarum suarum vsu, qui a. 1622. h. e. decimo post eas publicatas anno Wittebergae in 4. lucem vidit, testatur, se longe pleniores castigationesque et indeclinabilibus voculis additis locupletatas ad praelum et lucem, quam nunquam tamen hactenus viderunt, parasse. Trommii vero *Io. Gagnerii* vindiciis Kircherianis, Oxon. 1718. 8. editis epistolam apologeticam Amstel. 1718. 4. et bibliothecae Hallensis scriptori, (scd. 2. pag. 84. sq.) succinctam responsum opposuit, Groning. 1719. 4.“

- ἡριγεία. ἴττυγα. κεχηματίσθαι. ἐρ-
 σολοπῆται. σάυροβριδῆς. ὑόσκοπον.
 IDEM ἐν Ἀγάμένωνι. v. ἀγρίασθεν. ἀλκή.
 ἄπτηρος. ἀπτεύς. γονίαι. δερνιστήρη.
 ἐν Ἀθάμαντι. v. αἴτες. ἀπερτίαι. Βρυαι-
 ῆτης [v. not.]
 ἐν Αἰάντι ματιγοφόρω. v. ἀρή.
 ἐν Αἰνίαις. v. αἰμοίδυμοι [αἰμοί.] in ἀνα-
 ξίαν, Iohanne Meursio, et in κρείττο-
 νας, nobis emendantibus. P.
 ἐν Ἀλκμήνῃ. v. ἀποσάς.
 ἐν Ἀμυμώνῃ. v. θρώσκων.
 ἐν Ἀργείοις. (corrigente Mauffaco) v. ἀπό-
 σκημμα. (reslituente Meursio) v. ἐμμέ-
 λεια.
 ἐν Βασσάροις. v. ἐλλέμενον.
 ἐν Γλαυκῷ ποτινῆι. v. ἀμφίσωπον. εὐφήμοις.
 ἴτηλον. ξιρίφθ.
 ἐν Δανάῃ (Meursius Δαναΐσι) v. καθαίρο-
 μαί.
 ἐν Δικτυελκοῖς. v. δωνᾶσθαι. (θῶσθαι.)
 ἐν Ἐλευσινίαις. v. ἀοξήσω.
 ἐν Ἐπιγόνοις. v. τιμαλφής.
 ἐν Ἠδωνοῖς. v. ἄδασμος. αἰγίζεν. ἀμφί-
 δρομος. ἄσσιςα.
 ἐν Ἡρακλείδαις. v. ἀμφιμήτορες. ἐπι-
 γλώσσα.
 ἐν Θεωροῖς ἢ Ἰσθμιασταῖς. v. ἰαμβίαις. [v.
 not. ad v. Σκωπευμάτων.]
 ἐν Θρήσσαις. v. ἀγαῖς. (αἰαῖος.)
 ἐν Ἰερβαῖς. v. κατωλάβαι.
 ἐν Ἰξίονι. v. ἰερεῖον.
 ἐν Ἰσθμιασταῖς. v. Ἀποσάς.
 ἐν Καβείροις (ex emendat. Sopingii,) v. Ἐμ-
 μέλαια.
 ἐν Καλλιπῶι. v. πανίας.
 ἐν Κερκύωνι. v. ἀμβωνες. αἰτίσεις.
 ἐν Κερκύωνι Σατυρικῶ. v. ἀπεψύχη. εὐ-
 ληματῆ.
 ἐν Κίρκῃ. v. αὐτόφορβος.
 ἐν Κίρκῃ Σατυρικῇ. v. ζυγώσω.
 ἐν Κρήταις. v. αὐτόπασεν. ἐπιζενᾶσθαι.
 κωνῆσαι.
 ἐν Λαῖῃ. v. ἀράχνη.
 ἐν Λυκέρῳ. v. ἀνέτατος.
 ἐν Μυρμιδόσι. v. ἀγρεμον. ἐγκαράδες. κα-
 ράς.
 ἐν Νεανίσκοις. v. ἀρέφατον. ἀφοίβατον.
 ἐν Νηρῶ. v. αἰθήρ.
 ἐν Νηρησίν. v. αἰθήρ. (v. not.) ἐναρμό-
 ρος.
 ἐν Νιόβῃ. v. ἐπώζεν. ἡμορίς. κακάλα.
 ἐν Ὀμφάλῃ. v. Φαναῖος.
 ἐν Περγαῖβοις. v. ἀπαίολη.
 ἐν Προμηθεῖ. v. ἐπιστολή.
 ἐν Προμηθεῖ δεσμώτῃ. v. ἀδετῶς. ἀρδῆς.
 διαμφίδιον. ἐλελεῦ.
 ἐν Προμηθεῖ λυομένο. v. εἰσαφάσματα.
 ἐν Προπομποῖς. v. δίπολοι.
 ἐν Πρωτῇ. v. ἀελπτοι.
 ἐν Πρωτῇ Σατυρικῶ. v. ἀμαλα. ἐπάτω.
 ἐν Σατυρικῶ (Meursius Κερκύωνι, vel Πρω-
 τῇ σατυρικῶ) v. ἀποφύλιοι.
 ἐν Σαλαμῖνι. v. ἀναριβδοῖ. ἀνήρης. Meur-
 sius legit Σαλαμινίαις. vt et in ἔκλογον.
 et κανδύλας.
 ἐν Σεμέλῃ. v. ἀμφιδρομος. ἀνταῖα. ἄτερ-
 κτα.
 ἐν Σισύφῳ. v. ἰάμβωνες. (Ἄμβωνες.)
 ἐν Σισύφῳ πετροκυλιτῇ (sic emendat Meur-
 sius) v. θώψεις.
 ἐν Σφινγί. v. κνός.
 ἐν Τηλέφῳ. v. ἀμφιδεξίαις.
 ἐν Τόξοτιν. v. πεζοφόροις.
 ἐν Τρεφοῖς. v. δίκρα. πεδοίκε.
 ἐν Ὑψιπύλῃ (sic enim legendum puto) v.
 ἀποκορσασσάμεναις.
 ἐν Φρυγί (sic Meursius) v. ἀγατα. ἀδιο-
 πον. ἄροτον. διαπεφρέθηται. ἐπιτρο-
 φαί (ex emendat. Sopingii,) v. τιτῆνα.
 ἐν ψυγαγωγοῖς. v. δρώπταιν.
 ἐν ψυχοσασίαις. v. ἀνηκίδοι. ἀριβαάτας.
 AGATHON. v. ἀγαθώνιον. (v. not.)
 ALCAEVS. v. ἀδηφάγοι. ἀμ' ἡμέρα. ἐπαί-
 νος. (v. not.) ἐπιπνεύων. τετραβάρῃ. τε-
 τραδών.

ALCMAEON.

ALCMAEON. v. Βαλήρ.

ALCMAN. v. ἄαντα. ἀλίβαπτον. (ex emendat Stanleii.) ἀποσάς. κλεψιάμβοι. νηρέυς.

ALEXANDER. ἐν ἐπιστολαῖς. v. ἀροπάνοι. γητικά. σκώιδος.

AMERIAS. (ex coniectura Kūsteri) v. Ἀθημένος. Βαδάς. Βαθάλη. Βαβυκάς. Ἰσθλη. καλαζέφυγαι. κάλιθος. καμασίς. λιτμός. πέχαρις. πηγανέοστιον. σανῶδαι. σμῶγη. σχέρων. ὑφάνειν. et forsitan in σαντορέα, ubi vulgo ἀμερία legitur. P.

AMPHILOCHVS. v. μύσχος.

[P] ANACREON. v. αἰδιοπαῖδα. ἄμιθα. ἄτυ. νυμφέων. αὐτάγεται. γυναικες. ἔρμα.

ANAXANDRIDES. v. ἀμφιδυσίς.

ANDROMENIDES. v. ἐνοδία. (v. not.)

ANONYMI. Ὁ τὰ περὶ Ἀμαθῆντα γεγραφώς. v. ἀφρόντος.

Ὁ τὴν μικρὰν γράφας Ἰλιάδα. (sic enim lego) v. διομήδεις ἀνάγκη.

Ὁ τὰς Ἀταλάντας συνδέας. v. διονυσοκροτοπυράνην.

Οἱ τὴν Ἑβραϊκὴν φωνὴν μεταδέντες, i. e. οἱ LXX.) v. ὀνοκένταυροι.

Οἱ περὶ Θεόφραστον. v. Διὸς ἄνθος. nisi forte ex usu linguae ipse Theophrastus designetur. P.

Ὁ περὶ τῶν Ἀριστοφάνους, v. σαμίων. Sed leg. Φησί τις παρὰ τῶ Ἀριστοφάνει. Salmas. pag. 236. ad inscript. Herodis.

Οἱ τὰ Θηβαϊκὰ γεγραφότες. v. τευμησία. ἐν τῷ περὶ ἵπποτροφίας. v. παράπαλα. σφυρήματα.

Ἀρχαῖα ποιήματα. v. δῶροι. Versus. v. προσαυρίζετα.

ANTICLIDES. v. ἀλευροδέντες.

ANTIGONVS. v. κείρυλος.

ANTIGONVS CARYSTIVS. ἐν τῷ περὶ ζώων. v. ἴληοι.

Vol. VI.

ANTIMACHVS. v. γαμήδα. ἐανηφόρος. εἰσ-
κονιανοὶ ἐπίηρα. ζεροφόρος. κλύμενος.
σύθενον. χερήιον.ANTIOCHVS Ὁ Ξενοφάνους. ἐν τῷ περὶ Ἰτα-
λίας. v. χώνην.

ANTIPATER. v. δημιάσι.

ANTIPHANES. v. αὐχένιοι.

ANTIPHON. ἐν Ἀληθεία. v. Ἀβιος.

APOLLODORVS. v. ἄγες. ἀγρεύς. ἀλίπλοα.
γρῦς σέριφος. παριαμίδες.APOLLONIVS, Ὁ τῷ Ἀρχιβίς, ὁ τὰς Ὀμη-
ρικὰς λέξεις γράφας. in Praefatione et
v. ἐλεάτης. ἔχεται.

APOLLOPHANES. ὁ Κωμικός. v. μουσικαρφι.

IDEM ἐν Κρησί. v. θεοὶ ξενικοί.

APPION. ὁ τὰς Ὀμηρικὰς λέξεις γράφας.
v. ἀγυρές. ἄδισ. αἰσυννητήρι. θαλα-
μηπόλος. ἰονθάδος. κήξ. Μηκάδες. μιο-
νῆ. μνήμινα. ἑδενόσσωρα. πόποι. Φοινην-
τα. χαμαιμευάδες et in Praefatione.

AQVILA. v. ὀνοκένταυροι. σειρήνες.

ARCHIAS. v. ψαυσά.

ARCHILOCHVS. v. Ἀγόμενος. Ἀζυγία. Ἀη-
δόνος. Ἀκομφον. Γυμνόν. Δισόση. ἐρ-
γάτις. Ἐτερψεν. Ἡμιτύτριτον. Θαρ-
γύλια. Κάεραθος. Μενόκερα. Μύσχος
(v. not.) Πυρρίχιζεν. Σάλπιγξ. Σειρίς.
Σκελήπερον.ARCHIPPVS. Ἀμφιτέρωνι. δευτέρω. (ex
emendat. Florent.) v. Ἐπενάτισεν.ARISTARCHVS. v. αἰψηρά. ἀμφιπελή.
ἀνθρήνη. ἀντιάνειρα. ἀσφάδελος. δερ-
μητής. δῖφιον ἄργος. ἐλαιᾶται. ἐλεῖς.
ἐπὶ Φαλινίς. ἐς τὸν λιμένα. ἰωγή. κυ-
σολάκων. λυκοκτόνς. θεῶ. πάλιν. πάν-
τα λίθον. πράκκης. et in Praefatione.

ARISTEAS. v. πευκαλεῖται.

ARISTOMENES, ὁ Κωμικός. (obiter citatus)
v. θυροποιός.

ARISTONICVS. v. Ἀοστήσας.

[P] ARISTONYMVS. v. βορβῶ. ψάσματα.
E c ARISTO-

ARISTOPHANES. v. Ἀανθα αὐτίκα. ἄφορ-
μή. ἄφρον. ἄχνη πυρός. βέδυτον. βυρ-
σαίετον. (γρισῶν.) γυμνότερος. λεβη-
ρίδος. γυνή. δαιδάλεια. δαφνοπώλην.
δράκαιναν. δρακοντίδης. ἐμπεδορκεῖν.
ἐμπρσα. ἐνδυμῖαν. ἐτίηρυσις. ἰασώ-
ῖνός. ἱππάρκον ἱπποκλείδης. κλύμενος.
λακρατίδης. λάμια. λοχείαις. μεγά-
λη θεός. μεσανχένης. μετάλλειον. μολ-
γός. ὄνθ πόκαρ. ὁ παντός. θρανίαν.
πῆλῶς μάχαιρα. σαμίων. σέριφος.

IDEM ἐν Ἀράμασι. v. βύρσαν. sed, vt puto,
δράμασι legendum: vt voc. ὁ γάρ. P.
ἐν Ἀχαρνέῦσι. v. ἔσκοροδισμένος.
ἐν βαβυλωνίοις. v. ἐς τὸν λιμένα ἰσριάν. Ἰ-
σαμίων.
ἐν Βατράχοις. v. γωνιασμός. ἐκμελίτης.
ἐν Γηρυτάδῃ. v. αὐτοὶ θύομεν.
ἐν Δαιδάλῳ. v. δορυφόρον.
ἐν Εἰρήνῃ. v. ἐλίχων.
ἐν Θεμοφοριαζέσαις. v. Βαρβός. ἐμβολον.
καλάσις.
ἐν Ἰππεῦσιν. v. Ἀχιλλεῖον. βυρσίνης. εἰκός.
ἱππῆς. τῶν ἐγγέλεων. (ἀχιλλεῖον.)
ἐν Κενταύρῳ. v. κύλλε πῆρα. ὁ γάρ.
ἐν Κιθαράδῃ. v. τσελέαν.
ἐν Κωκάλῳ. v. ἱπνός.
ἐν Λιμνίαις. v. δορυάλλος.
ἐν Νεφέλαις. v. λέσβιος. σιδαιρέοι.
ἐν Νήσοις. v. θύρεσσ κυνῇ.
ἐν Ὀλκάσιν. v. ἀπεσφακέλισεν.
ἐν Ὀρνισιν. v. βλιμάζειν. γλαῦκες λαυ-
ριωτικά.
ἐν Σκηναῖς καταλαμβανέσαις. v. ὁ γάρ
etc. τριτοτάτης.
ἐν Σφηξί. v. ὄνθ ακιό.
ἐν Τελμησεῦσι. v. πύλα.
ἐν Τριφάλητι. v. ἐρμῆς τρικέφαλος. ἰλαών.
ἐν Ὑδαῖς. v. ἀρᾶς ἱερόν. δικασκόν. ζεῦ-
γος.

IDEM, vt videtur, tacito nomine. v. Βαρ-
βός. βοτρυοῖδα. δαροῖ. Θαλλοφόρος.

ARISTOPHANES, grammaticus. v. βέδυ-
τόν. γρισῶν. μεσανχένης.
ἐν γλώσσαις. v. ἀάδα.

ARISTOTELES. v. ἄμβρυττοι. ἄμμῆς. βα-
τίδες. βεθός. βρύττος. δεκάτη θύομεν.
δελφική. ἰλιάς. ἰνός. κερκυραία. λο-
γείας. μέροτες. πελειοθρέμμονα. σαν-
δαράκη.

ἐν Ὀπεντίαν πολιτείᾳ. v. ἄσπετος.
ἐν τῇ πολιτείᾳ (Atheniensium, vt videtur)
v. εὐθύνας.

ἐν τῷ περὶ Ζώων. v. πῶϋξ.

ARISTOXENVS. v. κληψίαμβοι.

ARTEMIDORVS. v. κησός. σκυρία. τα-
λάντιον. forsan et in μίλαξ. qui locus
corruptus videtur. P.

ARTEMO (ex coniectura Sopingii) v. Ἡδύ-
πνευ.

ASCLEPIADES. v. κολακοφορεκλείδης. ἐν
ἐκτῷ Τραγωδῶν. v. ἑπτάαρχος.

ATHENION. (vt videtur) v. ἀνθρίσκιον. P.
(errat. v. not.)

ATTALVS. ἐν τῷ περὶ Παροιμιῶν. v. κορίν-
ισσι.

BACCARIS. v. βρένθιον. ridicule. non scri-
ptoris nomen, sed vnguenti est.

BACCHYLIDES. v. δίχολοι.

BEROSVS. v. σαραχήρω.

BLAESVS. v. μοκκωνωσις. μόλγω. φυλα-
τός.

BASTAS, Chius, historicus. v. Βάστας.

BOETHVS. ἐν τοῖς περὶ Πλάτωνος. v. διὰ
πάντων κριτής.

[P] BITON. v. σαμβύκη.

CALLIAS. v. μεγαρικά. σκανάς. etc.

CALLIMACHVS. v. ἄ. αἰοζοί. βεγενέων. (ex
coniectura Soping.) θύα. ἰωφ. κάπτα.
καταριστήν. λεισίεντα. ιεκάδεσσι. σια-
λενδρείς. χρεμέδα.

IDEM. ἐν Ἐκάλῃ. v. γηφάγοι.

CALLISTRATVS. v. ἀρμόδις. Calli. gram-
maticus. ἐλαῖς. θρώσκω. ἰλυρίς etc.
παρνόπη.

- παρνόπη. videndum etiam, an in κυ-
δος.
- CASSANDER. (ex emendatione Iunii) v.
Ἀοῖα.
- CHAMAELEON. v. λιβυκά.
- CHARIXENA. Ἑρωτικῶν ποιητρία. obiter
citata v. ἐπὶ Χαριζένης.
- CHOERILVS, comicus, obiter citatus, ἐκ-
κεχοιριλωμένη. χορίλον.
- CHRYSIPPVS. Φολιά.
- CLEARCHVS. v. ἄδωνις. γλυκὺς ἀγκών.
διομήδεις ἀνάγκη. διὸς ἐγκέφαλος. et
forte in μητέρα. ἐν τοῖς περὶ Παιδείας.
v. μανέρας.
- CLETODEMVS. ἐν τῇ Ἀτθίδι. v. ἔβδομος.
sed legendum CLITODEMVS videtur,
vel potius CLIDEMVS, qui ἐν τῇ Ἀτ-
θίδι 6. Athenaei citatur. forsan et supra
in Ἀγαμεμνόνια φρέατα idem nomen
restituendum, vbi vulgo Δῆμος legitur. P.
v. προσικία.
- CLITARCHVS. v. μήτερα.
- COMANVS. v. Αἰνίζομαι. ἀλίπλοα.
- CONON. (vt videtur) v. Βερονίκης. πλόκα-
μος.
- CORINNA. v. τόνθων.
- CRATES. v. ἐνώπια. ἡμερῶν.
- CRATINVS. v. αἰδρυτον. ἀνεξικώμη. ἀπέ-
φρησαν. αἰψῶ. βαλανιομφάλας. βρέα.
γαληδέα. δέξω. διαλαός. δυσβράκανον.
δυσδαλῆς. ἐλλόπιδες. καῦσις. κορσά-
κισ. κυβηλῖς. λέρνη θεατῶν. ναύτων.
σαννίον. σκυδικές. χορίλον.
- IDEM ἐν Βακόλοις. (restituente Casaubono).
v. πυρπερέγχεσ.
- ἐν Δραπέταις. (sic enim legendum puta-
mus.) v. ἀγερσικυβήλῖς.
- ἐν Δηλιάσιν. v. βῆς ἐν αὐλῖα. (v. not. ad
voc. αἰθρία.)
- ἐν Θράτταις. v. διλογχον. συρβηγεὺς, et
forfan in v. ἀπέφρησαν. vbi vulgo
θρασύν.
- ἐν Ἰλιάσι. v. αἰθρία. [Soping. emendat
Δηλιάσιν.]
- ἐν Κλεοβέλω, (Κλεοβελή legendum pu-
tamus) v. αἰθρίας.
- ἐν Κρήσσαις. v. κωνῆσαι. (v. not.)
- ἐν Μαλθακοῖς vel Μαλακοῖς. (vt videtur
scribendum.) v. βρυτήν.
- ἐν Νόμοις. v. λυκαμβίς.
- ἐν Πυλαίαις. v. γοργῶπις. ζωπύρε.
- ἐν Σεριφίοις. v. διονυσοκρεσποπυρώνην. vide
et in Βρίκελοι.
- ἐν Χείρωνι. v. αὐτόφορτοι.
- ἐν Ὀρεῦς. v. κήτιον. μυτικάροι.
- CRATINVS. ὁ νεώτερος, ἐν Γίγασιν. v. παα-
μύλης.
- CTESIAS. v. σάραπης.
- CYRILLVS. ἐν τῇ Ἑρμηνείᾳ Ὡσὴ τῷ Προ-
φῆτῃ. v. μονιός.
- DEMETRIVS. (historicus, vt ex fragmen-
to adiuncto videtur,) v. ἐμπήρες. [im-
mo comicus. v. not.]
- [P] DEMOCRITVS. v. ἀμφιδήτιοι. ἀπα-
τητὲν. ἀσκληρες. βάσας. βροχμῶδες.
βρόχος. (v. not.) δεξαμεναί. δυοχοῖ.
συγγόνη.
- DEMOSTHENES. v. ἀρεταῖοι. εἰδύφαλ-
λον. ὁμῶ.
- ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. v. ὅστις.
- DEMVS. ἐν τῇ δωδεκάτῃ τῆς Ἀτθίδος. v.
ἀγαμεμνόνια φρέατα. Idem est, qui
sub nomine DEMONIS occurrit. v. οἰ-
ναῖοι, etc. Vide supra in Cletodemus.
(vide voc. προηρόσια, et ibi not.)
- DICAEARCHVS. v. ἐν πῖθῳ. etc.
- DIDYMVS. v. αὐλῖς. (v. not.) βρίκελοι. ἐπά-
ζεν. κέλετο. (v. not.) κόρσας. λα-
πέρας. λέσπιν. λιμοδαριεῖς. μόσυνό-
κισ. μυκερίνα. οἰοπάτη. σαμιακός. etc.
σιτύμβριον etc. σκινθαρίζεν.
- IDEM Ὁ τὰς Κωμικὰς λέξεις γράψας. In
Praefatione.
- DINOLOCHVS. v. ἄδος. μυρμηκία. ὀλβά-
χιον.

DIOCLE. v. λαπάρα. τίγγα. συγκόμισος,
(vbi medicus vocatur.) vnus forte ex ve-
terinariis.

DIODORVS, TARSENSIS. v. διαγόρας.

DIOGENIANVS. ἐν περιεργοπενήταις. In
Praefatione.

DION. v. σαδινόν.

DIONYSIVS. v. ἀμβλῶνες. βάτυρος. γύης.
ἱερῶτα. κλισία. σκυθαλιάς. ὑάλικος.
(v. not.) ὕγρην.

DIONYSODORVS. v. γλαύκος τέχνη.

DIOSCVRVS. (ex Heinssii coniectura,) v. Κυ-
βήκη.

DORYLLVS, TRAGICVS. obiter citatus. v.
δορυαλλίς.

ECPHANTIDES COMICVS (citatur obiter)
v. ἐκκεχοιριλωμένη. et in v. καπνίας.
Vide et in Χορίλον, vbi forte Χοιρίλον
legendum.

EMPEDOCLES. v. ἀγέννητα. βαυβώ. Idem
obiter citatus in κωλυσανέμας.

EPAENETVS. v. τηάλλακτον.

EPHORVS. v. ταναγραίαν.

EPHORVS, CVMAEVS, obiter citatus, v.
δίφορος.

EPICHRMVS. v. ἀγκυρα. ἀσπασήν. (v.
not.) βίμβλινος. βλιτάχεια. καμπισί-
γυια. καπνικὸρτυάζεται. λυκόστρατος.
(vulg. male Ἴπποχάριμα.) ἐογκήν. σα-
μαίνεται ψύλλα.

IDEM ἐν Ἀγροσίῳ. v. κόλαφος.

ἐν Βάκχαις. v. ἀγληχίδαν.

ἐν Κωματαῖς. v. Φρύγιον.

ἐν τοῖς Μησί, (vt videntur) v. σκυφοκῶνα-
κτος. forsan et in σκυροφίαν.

ἐν Ὀρεῶ. v. ὀρεῶ. (v. not.)

ἐν Παιδοτρίβαις. v. κόλαφος.

ἐν Τρικυασι, forsan v. σκυροφίαν. quod
videor ex antitheto μησί colligere. Vide
supra in σκυφοκῶνακτος.

EPIPHANIVS bis (inquit Casaubon. ad Athe-
naeum pag 31.) Me loca effugerunt ista.
[v. μνά. τάλαντον.]

ERATOSTHENES. v. ἀγερνόν. αἰλεόν. βα-
σιλίδες. ἐφῶδιον. ἡδυτῆρες. κατειλυ-
σπαμένην. ναρδακιῶντες. παρ' αἰγείρα.
[?] ἐν τῷ ἐννάτῳ τῶν Ἀμαρυσίων. v. ῥοί-
κx etc.

ESAIAS, propheta v. ὀρίαν.

EVBVLVS ἐν Κυβευταῖς. v. μάνης.

EVCLIDES (Socraticus.) v. ἀνύξιον. confer
Gellium VI. 10.

EVCLITVS. v. γάλας. vereor vt corrupte.
Euclus, in Alberti ind. tum v. ἐμπρε-
βήτης. κακόρας. καπάτας. Σκυδάσκια.

EVCRADES. ἐν Ῥοδιακοῖς. v. ἑλατρον.

EVDORVS. v. βῆς Κύπριος.

EVELVS. v. κακόρας. καπάτας. (vbi vulgo
tamen Εὐήλαν legitur.)

EUPHORION. v. ἀλλίξ. ἄνταρ.

EUPHRON (ex coniectura Sopingii.) v. εὐα-
φῆδισεν.

EUPHRONIVS. v. λακκοσπέδας.

EVPOLIS. v. ἀπ' οἷx. etc. βοῶπις. γαλη-
ψός. δάμαρ ἱππίας. δαμασιπόνδουλον.
θῆα. κοτυτῶ. κριάς. ὄνε. γνάδας. σαν-
νίον. et forsan in v. πίσαν (vbi vulgo
πόλις.)

ἐν Αἰζίν. v. ἱερεὺς Διονύση.

ἐν Βάπταις. v. βάσας.

ἐν Μαρκῶ. v. δελων πόλις.

EVRIIDES. (ex emendatione Sopingii.) v.
ἀθίκτορας. αἰγυπτία ἐμπολή. αἶτος.
ἀνω ποταμῶν. ἀπαιώνισον. κορίνησι.

IDEM ἐν Λιόλων. v. αἰκρατές.

ἐν Ἀλεξανδρῶ. v. ἀρρήτος.

ἐν Ἀλκησιδί. v. ἄλις.

ἐν Ἀλκαμῶνι. v. ἀργαίνεν. ἀτειής. forte
et v. Βλήρ.

ἐν Ἀλκμήνῃ. (vt restituit Meurs.) v. ἀμολ-
γόν.

ἐν Ἀλόπῃ. v. ἀπρόσηλος. si bene ad Har-
procratorem Maullacus correxit. Bro-
daeus autem corrigat Μεγαλίππῃ.

ἐν Ἀνδρομάχῃ. v. ἀνδρέματα. ἀπηῦρον.

ἐν Ἀνδρομέδῃ. v. ἀμείβετα.

ἐν Ἀντιόπῃ. v. εὐθυδήμονα.
 ἐν Λύγῃ. v. ἀπενήσω. διέφθερε. κέρας.
 ἐν Δίκτυ. v. ἀζοίμην.
 ἐν Ἐκάβῃ. v. καίσις.
 ἐν Ἐρεχθεῖ. v. ζεῦγος.
 ἐν Ἡρακλέει. v. ἀμαλόν.
 ἐν Ἰκέτισιν. v. ἀναδρομή.
 ἐν Ἰνοῖ. v. δ' ἄρα. et vide infra in Οἰνῇ.
 ἐν Ἰππολύτῳ τεφανηφόρῳ. v. ἀνασειρά-
 ζει.
 ἐν Ἰφίγενείᾳ τῇ ἐν Αὐλίδι. v. ἄθραυστα.
 ἀπαρθέευτα.
 ἐν Ἰφίγενείᾳ τῇ ἐν Ταύροις. v. ἀγχιπῆς et
 ἀντιφάλλας.
 ἐν Ἴωνι. v. εἰλείθυϊαν. ἀντίπηγα. καρφυ-
 λαί.
 ἐν Λικυμνίῳ. v. θριάζειν. λικυμνίσις βο-
 λαίς.
 ἐν Μελεάγρῳ. v. ἀντήλιοι. καθωσίωσε.
 ἐν Μενάλιππῃ. v. ἀπρόσηλος. Brodaeo
 coniciēte.
 ἐν Μηδείᾳ. v. ἀπαιώγισον. ἀποτέλλεις. αἰ-
 σμυῖ. αἰεῖ.
 ἐν Οἰδίποδι. v. ἀηδόν. ἀναεθρος.
 ἐν Οἰνῇ. v. ἀθράνευτον. ἀκρίζων.
 ἐν Ὀρέτῃ. v. ἀφύλλος τόματος.
 ἐν Παλαμῇ. v. ἔμβολα.
 ἐν Περσίῳ. v. ἐφέξεις. θράζαι.
 ἐν Πελοπίδῃ. (ex restitutione Meursii.) v.
 ἀντεμμάσσαισθαι. et ἀρταμεῖν. (ex
 eiusdem restitutione) item in κατα-
 βολή.
 ἐν Πηλεῖ. v. ἀρεῖ.
 ἐν Πηλοπείδῃ. v. κότταβος.
 ἐν Σισύφῳ. v. ἐλίσσαν.
 ἐν Σκίρῳ. v. ἀμαρτητήν. et in ἔμβολα,
 Brodaeo emendante.
 ἐν Σκρίαις. (ex restit. Casauboni.) v. ζεύ-
 γλας.
 ἐν Τυφίπυλῃ. v. ἀναδρομαί.
 ἐν Φιλοκλήτῃ. v. αἰεῖν. αἰών. ἀκρεβές.
 γαῦρος.
 ἐν Φόνικῃ. v. ἀμνήευτος.

ἐν Φρύγῳ. v. ἰλλάδας.
 ἐν χρυσίππῳ. v. εἰάζων.
 IDEM obiter citatus, v. σκάνδιξ.
 EZECHIEL. v. βεζέκ.
 GALENVS. v. σώτερα.
 GLAVCIAS. v. πέαρ et σαμίθη, vbi medicus
 vocatur. (forte etiam v. δήμητρα.)
 GORGON, historicus. v. ἐπιπολαῖος.
 ἐν τῷ περὶ θυσιῶν. v. καταρρίπτίτης.
 HECATAEVS. v. ὑπ' αὐνῇ.
 HEGESANDER. v. ἀπόφαρσις.
 HEGESIAS. v. ἀγριμέλισσα.
 HEGESIPPVS, rhetor. v. κράβυλος.
 HELIODORVS. v. ἀδευκεῖ. ἀμενήνωσεν. ἀνα-
 γωγή. ἀνακτορήσι. ἀνάπυστα. et in
 Praefatione.
 HELLANICVS. v. κἀδμιοι.
 HERACLEON. v. γεφυρίς. ταυληρόντα. τε-
 θήσεται. τίγγα. τριχάδες.
 HERMEAS, τῷ Ἀριστοτέλει γνώριμος, cita-
 tus obiter, v. τάρνη.
 HERMIPPVS. v. λόγχια.
 ἐν Ἀρτοπώλῃσι. v. δοικῶ, vbi male Ἐγ-
 μιππῆς legitur.
 ἐν Δημώταις. v. ὁ φροντῖς. etc.
 ἐν Θεοῖς. v. μίλαξ. meminit huius fabulae
 etiam Pollux 9. 7.
 ἐν Κέρκωψι. v. κολακκοφοροκλείδης.
 ἐν Στρατιώταις. v. πάνικτον.
 ἐν Φορμόφοροις. (ex restitutione Casauboni.)
 v. Διὸς βάλανοι.
 HERMODORVS. v. σκυδικαί.
 HERODIANVS, grammaticus, in praefatione.
 HERODOTVS. v. ἀγαθοεργοί. βασιλεῖς.
 ζάλμολξίς. ζεῖρά. θυετον. παναμῖς.
 μυκερίνα. πισσοκωνίας. τιάρα.
 HESIODVS. v. ἀμφοῖδης. ἀργεῖη. ἀφροδι-
 σιος. ἄρκος. γοργεῖη. διψιον. ἀργος.
 ἐπ' εὐρυγύη.
 ἐν Θεογονίᾳ. v. γάτος. εἰρεῦσα. ἵππο-
 κρήνης.
 ἐν Καταλόγῳ ἡέων. v. ἡία.
 HIPPARCHVS. v. ταραντῖνος.

HIPPOCHARMV. v. λυκίστρατος. nisi legend. (vt supra monuimus.) Ἐπιχαρμός.

HIPPOCRATES. v. αἰών. ἄλμα. ἀμφιμήτριον. ἀντιλαβὰ ἀπολελαμένα. ἀρχαία φύσις. εἴχνη πυρός. βασιβίς. βληχῶδες. βεβάλιον. βεήγμα. διασαφῶν. δίκαιον. κέδματα.

[P] HIPPONAX. v. ἄβδης. ἀγγαλή. βασαγκόρος. βεβρενδυόμενον. ἐμβάσιον. ἐμπέδης. κυβήκη. κυλλήβην. μαυλίστηριον.

HOMERVS. v. ἄ. ἀγυιά. ἄ. αἰδοῖος. ἀκτῆ. ἀμαλλα. ἀμαρτῆ. ἀναβήμενα. ἀναιδής. ἀναριβδεῖ. ἀνατροπῆς. ἀπτερος. ἀργέστω. αὐτίκα. γαμφαί. γλυφίδες. γόνος. δαρδάνια. δαρδάπτειν. δεινωτήν. διατρέβοιτε. δοιὰ γάρ τε, etc. ἐάνον. ἔδωκα πολλά. ἐπιμάσκα. ζήγαινα. ἡρέηκεν. θίν. θρύον. κάρα. κατὰ σφαίνης. κνώδαλα. κολόν. κρόσσαι. λύχνος. μά. μασχάλην. ζῆτες. πελεός. πλωτή. προτιβάλλει. πύλα. σέθεν. συμπληγάδες. τειχίον. τρεῖς θεοί. τριάς. ὑποχαλκίς. χαμάμυνα. ὠμοθετῆν.

IDEM citatus sub nomine τῆ Ποιητῆ. v. ἀγυνοί. ἀκέντος. ἀρῖτον. δαί. δέξασθαι. δίδυμοι. δίχαλον ζυγόν. δυοπαλίζειν. εἰληθυῖας. ἔργον. ζόφον ἡερόεντα. νόμος. ἔ. πάλιν.

IDEM obiter. citatus. v. ῥάβδοι. ῥαψώδες.

IBYCVS. v. βρυαλίκται. σείρις, etc.

IOB. v. ὠρίων. et v. τερέβινθος. In postiore autem voce ista legendum IOBAS crediderim. P.

IOB. Ἐν πεντεκαιδεκάτῃ περὶ ὁμοιοτήτων. v. κάρτη. legendum et hic puto IOBAS. Vide Athenaeum pag. 170. edit. Lugdun. P.

IOBAS. v. βλιτύριον. βρίγες. κυλικίας. λυβιφοῖτην. σαμβύκη.

IDEM. Ἐν τετάρτῳ Θεατρικῶν. v. κλώπεια. Ἐν τετάρτῃ Θεατρικῇ ἰσορίας citatur

Athenaeo lib. 4. Ἰοβάς ὁ τὰς Θεατρικὰς ἰσορίας γράψας, citatur et ab Vlpiano ad Demosthenem. P.

ION. Ἐν Ἀλκμήνῃ. (sic enim legendum.) v. αὐτάγετοι. καταφράκτοις.

ἔς Ἀγαμέμνονι. v. ἵππικόν χλῖλος. πεδανῶ.

Ἐν Ἀργείοις. v. σάρον.

Ἐν Εὐρυτίδαις. v. ἀθίκτορας. ἡῖος. κυδρός. (ex restitutione Rich. Bentleii)

Ἐν Μεγάλῳ δράματι, v. ὀνοταζομένη. et μελαγχαίταν.

Ἐν Ὀμφάλῃ. v. ἐβρώπιζομεν. μαγάδες (ex restitut. Calaubon.) μεσομφάλλης. σπῖλον.

Ἐν Τεύκρῳ. v. αἰδρεῖ. ἀμφιβώτης.

Ἐν Φοίνικι δευτέρῳ. v. τιμαλφῆς.

Ἐν Φρεροῖς. v. κλητῆρα. υἱόσσσα. citatus et in vocibus πυκνά, et Φοινικόλεγον. videndum, an et in νυμφαῖον.

IONAS, propheta, obiter citatus. v. Ἰωνᾶς.

ISIDORVS. v. δεσάρην.

ISTER. v. ἀμαλλα. forl. et in σίκων.

LEO. ὁ Ἀλαβανδεὺς ἔν τριτῷ. v. βαιῶγης.

LEONIDES. v. ἑκτορες πάσσαλοι, etc.

LEVCON ἔν Φράτερον. v. παάπης.

LEVCVS. ἔν Νόμοις. v. λέπτας. [immo Ζάλευκος.]

LVCAS, euangelista. v. Ἰάκωβος.

LYCOPHRON. v. κατελυσσωμένην. πύππαξ.

IDEM in Κασσάνδρῃ, vt videtur, v. ἐπαγώνη.

[P] LYSIAS. v. ἀδηφάγου. τιμωριά.

LYSICRATES. v. βαγαυά. σμυσιά.

LYSIMACHVS. v. σκῦρος, etc.

LYSIPPVS. v. βῆδιος.

ἔν Βάκχαις, v. ἀγεστικυβήλης. huius dramatis saepius Pollux meminit.

MAGNES, comicus, v. ψηνίζων.

MARATHONIVS, ὁ ποιητής, obiter. v. μαράδαν.

MARCVS, euangelista. v. Ἰάκωβος.

MARSYAS.

- MARSYAS. v. ὑετής. ἐν τῇ Ἰαδί. v. σκότιος.
 MATTHAEVS, euangelista. v. Ἰάκωβος.
 MEGACLIDES. v. ἀθηναῖ. λιμένα κλυτόν.
 MELESAGORAS. v. ἐπ' εὐρυγύη ἀγών.
 MENANDER. v. ἀλλ' ἄχρι ἕξεσιν. ἔμπυος.
 καλαδίσκος. ὥς.
 IDEM ἐν ἀδελφοῖς. v. ἀφαιάσαι. [vid. not.]
 ἐν Λευκάσειν. v. λευκάδος.
 ἐν Ὀργῇ. v. ἐμάτην.
 ἐν Παρακαταθήκῃ. (emendante Casaub.)
 v. ὄφεις.
 ἐν Ὑδρίᾳ. v. παρσία.
 ἐν Ὑμνίδι. v. βάκηλος. παρυφίς.
 ἐν Φάσματι. v. ἔμβαρος.
 METRODORVS. v. ἀγαμεμόνια φρέατα.
 MNASEAS. ἐν τοῖς περὶ Διβύης. v. βρα-
 καίοις.
 ἐν τῇ Ἰαδί. (ex coniectura Valesii.) v. σκό-
 τιος.
 MORSIMVS, tragicus ineptus, obiter cita-
 tur. κλύμενος.
 MOSES. v. δραχμή.
 MVSICI. v. διαύλιον. διέσις.
 MYLLVS, comicus, obiter citatus. v. μύλ-
 λων.
 MYNDIVS. v. ὑπομελάθρας. sic MYNDIVS
 sine adiuncto Arnobio lib. 6. citatur. De
 Alexandro, Myndio, saepe Athenaeus.
 (NASSANDER. v. αἰσία.)
 NICANDER. v. ἀγωνοθέτης. ἀδελβεῖν. δι-
 βρήν. κλισία. μέσκος. τριτώ.
 NYMPHODORVS. v. αἰγίς.
 OCHLVS, ἐν τροφονίᾳ. (si non mendose.)
 ORACVLA. v. θέμησις. πελάνα.
 ORVS. v. νυμφαῖον.
 OSEAS, propheta, obiter citatur. v. μονιός.
 PAEON (ex coniectura Valesii.) v. ἀφρόδε-
 τος. P.
 PANYASIS. v. ἡοῖν.
 PAVLVS, apostolus. v. Παῦλος.
 PERIGENES. v. διαπίνειν.
 PHANIAS in Κήρυκες.
 PHANODEMVS. v. ἀχάνας. γαλαεὶ ταῦ-
 ρος.
 PHERECRATES. v. ἐπίμεσα. μιμάρεκος.
 ἐν πετάλῃ. v. μετάλλιον.
 ἐν τυβρανίσι. v. γυμνῷ φυλακῇ.
 PHERECYDES. v. εὐρύμας. ἰοφῶσσα.
 PHILEMON. v. ἴσις. [forte etiam v. ἀφαιά-
 σαι.]
 PHILETAS. v. ἄμαλλα βαβυκάς. θέσσα-
 λαί. σκῆρος. σκύζης. ὑπ' αὐνὴν. ὑπε-
 ζῶσθαι.
 PHILISTVS. v. βαβάρτις. μεσηρεύειν.
 PHILOCTETVS. v. δορυφόρον. [v. in Phi-
 loxenus.]
 PHILOCHORVS. v. ζυμβόλος.
 IDEM ἐν τρίτῳ. (fortasse Ἀτθίδος intelligen-
 dum,) v. ἀγοραῖος Ἑρμῆς.
 ἐν τετάρτῳ. v. ἱππῆς.
 PHILOLAVS. [Philyllius,] v. πόλεσιν. λιχ-
 νοφιλάργυρος.
 PHILOSTEPHANVS. v. θριπόβρωτος.
 PHILOXENVS. [ex emendat. Hemsterhusii]
 v. δορυφόρον. ἐν Σύρῳ. v. μεσάυχνης.
 PHOENICIDES, comicus, Megarensis. v. δύ-
 νασαι σιωπᾶν.
 PHRYNICHVS. ἐν Αἰγυπτίοις. v. ἰάνεταί-
 σεμέλη.
 ἐν Ἀλκήσιδι. v. ἀθαμβές.
 ἐν Δαναΐσιν. v. ἔγκαστα.
 ἐν Κόνῳ. v. αἶς.
 ἐν Κρόνῳ. v. σεελλίσαι.
 ἐν Κωματαῖς. v. κολακοφοροκλείδης.
 ἐν Ταντάλῳ. v. ἐφῆδρανα.
 PINDARVS. v. ἀληθείς. διὸς κόρωνθος. κα-
 ταπίμπρασθαι.
 PISANDER. v. νῆς ἔ παρὰ etc.
 PISISTRATVS. v. καταχίνῃ.
 PLATO. v. ἀγανακτεῖν. αἰλήτις. ἀμφιμά-
 σχαλος. ἀρχωνίδας. ἀσελγής. αὐτὸ
 δείξει. βορᾶς. δευτέρων ἀμενόνων. διὰ
 πάντων κριτής. ἐμμέλεα. ἥρακλεία.
 λίθος. κριός. πῦρ ἐπὶ πῦρ. ποδακάνη-
 σίλλυβον, etc. εἰσάγειν.

- ἐν Γοργίᾳ. v. τὸ παρόν.
 ἐν Ἴωνι. v. Ἡρακλεία λίθος.
 ἐν τῷ σοφιστῇ. v. ἐγγαστρίμυθος.
PLATÓ, *comicus*. v. αἰλητὶς. ἀρχωνίδας. [v. not.] ἀσελγής. ἐν τοῖς ἀφ' ἱερῶν. v. ἀσπαλιεύς.
 ἐν Μαμακύνῳ. v. μαμακύνθος.
 ἐν Μωμοθήρᾳ. v. παλινδορία.
 ἐν Συρφακι. v. παλινδορία.
PLVTARCHVS. v. δεκαδωρὸν ἀμάξι. ληναίων μῆν.
POLEMARCHVS. v. χρυσῆς.
POLEMON. v. διοσκώλιον. ἐφώδιον. ἡλύσιον. κυλίκρανον. v. δευτερόποτμος. [v. not.] προσωπῆττα. σκυδικαί.
IDEM. ἐν Ἑρατοσθένεος ἀποδημία. v. Βίηφι.
 ἐν Αἴαντος ἀποκρίσει. v. συσπασόν.
POLYBIVS. v. φρετοτύπανα.
POLYMNESTVS, poeta Colophonius, obiter citatus. v. πολυμνήσιον, etc.
PRAXILLA SICYONIA. v. βάκχης διώνης.
PRAXIPHANES. v. διατροχαῖδες.
PYTHAGORAS. v. γυνή.
PYTHAGORICI. v. ἑτασμός. πίραινον.
RHINTHON. v. ἄσκετος. βρυδαλίχα. γαλεοί. ζεύγαι. [v. not.] καλαβρίαν. κάρκαρα. (ex coniect. Soringii.) λόνδισ. σκαλιᾶ. σάννορες. σαπυλλεῖν. σάγματα. τροχαῖα. ὑδράνα. Φαινόλα.
IDEM. ἐν Μηδείᾳ. v. κομάκτωρ.
SAPPHO. v. Ἐκτορὸς πάσσαλοι.
SACRA pagina ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν βασιλειῶν. v. ὀξείας, et v. ὀρίων. sub nomine τῆς γραφῆς.
SELEVCVS. v. βέδιος. διάσχεσις. κάρβανοι. τήριον. τιάλλακτον.
SIMMIAS. v. πτωκάς.
SIMONIDES. v. κάρκαρα. νεαυρησίον. οικιάδης.
SOLOn. v. ἀγχισίνδην. βείνειν. τριταία. obiter etiam in σεισάχθειας. [P] χαλκωπᾶ etc. et τρεῖς θεοί.

- SOPHOCLES**. v. ἄβαγ. ἀδρέπανον. αἴφρος. ἀλύβας. ἀναψύχστα ἀπαιόλημα. ἀπάνδρωπος. ἀρξάϊοι αὐλαῖες. ἀφάρμακον. βάσικανος. βωλόναγ. γλίδε χοάναγ. γλοιᾶς. γνώμων. ἐγκερᾶδες. Ἡρακλεία. καδαγίσω. (κωχεύσιν.) σερῖς. σεμνά. σιλφῖς. τυφώ.
 ἐν Ἀθάμαντι αἰ. v. ἀγχισμήνης. βρυαξέσαις. ἐπισήγματα. ἐχρωματίσθη. λητῆρες. καταγνώναγ.
 ἐν Ἀθάμαντι δευτέρῳ. v. ἔρκεσι. ἐψία.
 ἐν Αἴαντι μασιγοφορῶν. v. ἀρῆ. ἄσκοπον. ἄφρακτος. ἐξαλύζωμα. κατηναρισμένα.
 ἐν Αἰγῇ, (ex emendatione Casauboni,) v. ταύρειον πόμα.
 ἐν Αἰγίσθῳ. v. Ἀρύθμων.
 ἐν Αἰθίοψι. v. ἀναρκετον. ἀνδοβόσκον. ἀπισῆ.
 ἐν Αἰχμαλωτίᾳ. v. αἰχμόδετος. αἰλιτροσύνη. ἀμφίλινα. ἀνηκῆς. ἀπειδής. βαίαν. ἐμπλευρ. εὐστερομαντίας. ἐνώταις. ἐπιμάσσεται. ἴαννα.
 ἐν Αἰχμαλώτοις. v. ἄσεπτον. ἄχνην. ἱερολας. ἱκτερεύσομεν.
 ἐν Ἀκριτίῳ. v. ἀδῆα. ἀκτῆς. ἀλοίματα. ἀνταίαν. ἀπόδρομον. ἀποφανδεῖς. ἀρόματα. ἄσμος. βίδην. γάστριον [v. not.] ἱλλάδας.
 ἐν Ἀλεάδαῖς. v. ἐφυμνῆς. sed legendum Ἀλευάδαῖς.
 ἐν Ἀλεξάνδρῳ. v. δύσαυλος, et θηλάστρια, videtur Ἀλεξάνδρα legendum.
 ἐν Ἀλκμαίονι. v. αἰνῶ. ἀρῆας. βλήρ. [v. not.]
 ἐν Ἀμφιαράῳ. v. ἀγῆται. ἀλεξάιθριον.
 ἐν Ἀμφιτέρωνι. v. ἀμφιτέρως. ἀτρευματίστον.
 ἐν Ἀμφιτέρωνι δευτέρῳ. (ex restitutione Meursii.) v. ἐπενώτισεν.
 ἐν Ἀνδρομέδᾳ. v. ἀμβλύσκε. ἀμφίπρυμον. ζευξίλειος. κερῖον. μάσθλη. σαλητόν.

ἐν Ἀντιγορίδαις. v. ἀφεψιασάμην. ἐκ-
 βιβάζαι.
 ἐν Ἀντιγόνη. v. κοινός.
 ἐν Ἀτρεΐ. v. ἐπισπάσει.
 ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ. v. ἐπιζενῆσθαι. ἐπι-
 σείσης. ζυμβόλης.
 ἐν Ἀχιλλέως ἑρασῶις, (tacito nomine eius.)
 v. ὁμμάτειος πόθος.
 ἐν Δαναῇ. v. ἀνθήμερον. ἀφροδίσια ἔργα.
 ἐν Δαιδάλῳ. v. γοργάδων. ἐσέφθην. (emendante Casaubono.)
 ἐν Διονυσιακῷ. v. θαχθείς.
 ἐν Δόλοψι. v. εὐναιος.
 ἐν Εὐμήλῳ. v. αἵματος, etc.
 ἐν Εὐρυσάκῃ. v. ἀδόξατον.
 ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσεις. v. ἀναχαιτίζει.
 ἐν Ἠλέκτρῳ. v. αἶμα. ἀμήτωρ. ἀντήρεις.
 ἐπηγγελόμην. λυκοκτόνῃ θεῷ.
 [P] ἐν Ἡρακλεΐ. v. κύκλῳ.
 ἐν Θυέστῃ. v. ἀκίρκετον. ἄλογα. ἄλωπος.
 ἀντερῆσιν. ἀπείρονας. ἀπόθεα. ἀτελῇ.
 ἐν Θυέστῃ δευτέρῳ. v. ἡγόμην. ἀφοσιωμέ-
 ναί.
 ἐν Θυέστῃ τῷ ἐν Σικυῶνι. v. ἀμόρφωτον.
 ἀποπλήκτω ποδί. αὐτομάρος. αὐτό-
 φορτοί. ἐπαίνους.
 ἐν Ἰνάχῳ. v. ἀελλόθριξ. ἀναιδείας. ἀναν-
 τα. ἄλωπος, (ex restitutione Casaubo-
 ni,) ἀντίπλαστον. ἀρεκασκύνῃ. ἐπίκρη-
 μα. κυάμῳ.
 ἐν Ἰνοῖ. v. ἄλυτον.
 ἐν Ἰοβάτῃ. v. ἀφύλλωτον.
 ἐν Ἰππόνῳ. v. ἀπαλέξασθαι. ἀπαρθέρευ-
 τος. [v. not. ad ἀπάνθρωπος.]
 ἐν Ἰριδι. v. εὐωρος.
 ἐν Ἰωνι. v. χερσεύει.
 ἐν Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Αὐλίδι. v. ἀρεχῆ.
 ἀπαρθέρευτα. ἀπυνδάκωτος. βασιλῆ.
 ἐν Καμικοῖς. v. κωχεύσαι.
 ἐν Κλυταιμνήστῃ. v. ἀράβῳ. [v. not.]
 ἐν Κηδαλίῳ. v. αὐτοκτίσης. δέαιτος. Ca-
 saubono corrigente.
 ἐν Κολχοῖσιν. v. ἐπαλλαχθεῖσαι.

Vol. VI.

ἐν Κρεῖσσι. v. αἰέκτημαι.
 ἐν Κρησίν. v. βεδοί. γάστριον. [v. not.] Hinc
 corrige 6, 12. Pollucem, et pro χρε-
 σσι lege Κρησί, vel Κρεῖσσι.
 ἐν Κώμῳ. v. ἀνδρωσκε. (ισ. Μώμῳ legen-
 dum.)
 ἐν Λαοκῶντι. v. καταβράκτης.
 ἐν Λαρισσαίοις. v. ὤς.
 ἐν Λημνίαις. v. ἀξυμβλητον. ἀσάλλιγκτον
 ὦραν. vide et in δορυαλλός.
 ἐν Μελεάγρῳ. v. ἀντίβοιον. ἰζοφόρος.
 κυάμῳ.
 ἐν Μυσοῖς. v. ἀπόβαθρα. ἀποσύρει. ἀπύ-
 ρε. ἀστραφής. ἀφθίτας.
 ἐν Μώμῳ. v. ἀλώπηξ. ἀμφίον. ἀνατίψαι.
 ἀποσκέλυπτε. [forte et v. ἀνδρωσκε.]
 ἐν Ναυπλίῳ. v. ἀνόρεος.
 ἐν Ναυπλίῳ πυρεκαῖ. v. ναύκληρον. πεσ-
 σά.
 ἐν Ναυπλίῳ καταπλέοντι. (ex restitutione
 Meursii.) v. ἐπίκοτα. τρίτος. κρατῆρ.
 ἐν ναυσὶ vel ναυσικαῖα, (ex emendat. Ca-
 sauboni,) v. ἀναροιβδοί.
 ἐν Ὀδυσσεῖ μαινόμενῳ. v. ἐμπερής. ἡμα-
 λάψας. θρεκτοῖσι νόμοις. θριάζειν.
 ἐν Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλήγι. v. ἀθηρόβρωτον
 ἐλαιάδεσσα.
 ἐν Οἰδίποδι. v. ῥαψωδός. ἀπότροπον.
 ἐν Οἰδίποδι ἐπὶ κολωνῷ. v. αἰτναῖα. ἀμπυ-
 κτήρια. (vbi editur ἐν κολωνῷ,) οἰάτι-
 δος.
 ἐν Οἰδίποδι τυράννῳ. v. ἀελλάδων. ἄκων.
 ἀμφιπλήξ. ἀπότροπον. βαιόν. ἡῆς.
 ῥαψωδός.
 ἐν Οἰνομάῳ, forsan in ἀρεαῖοι. [v. not.]
 ἐν Παλαμῇδῃ. v. ἀκερον. δροπά.
 ἐν Πανδάρῳ. v. κεχήλωμαι.
 ἐν Περιλάῳ. v. κερπομανής.
 ἐν Ποιμέσιν. v. αἰαλῶσαι. βερσκύντα. ἰαν-
 να. Φοινικίοις.
 ἐν Πολυεῖδῳ. v. ἀνταῖας. ἀρεῖον.
 ἐν Πολυζένῃ. v. παρέρημα.
 ἐν Ριζοτόμοις. v. αἰζώσας.

Ff

ἐν

ἐν Σαλμωνῇ. v. θῆμα. παρυκοί.
 ἐν Σατυρικῷ. (ἴσ. Σατυρικῷ.) v. ἀρξαγέ-
 ῶμα.
 [P] ἐν Σίνωνι. v. αἰθύσσειν. ἀναισθήσω.
 ἀξίς. ἀρητον. ἀρρητον. ἐνδρίαντος.
 ἐν Σισύφῳ. v. ζεύγος.
 ἐν Σκύδαις. v. ἀχίλλειον. ἀψάλακτος.
 ἐν Σκυρίαις. (ex restitutione Casauboni,) v.
 ἀποσίβης. αὐτόσιταν. (ex eiusdem resti-
 tutione,) εὐωρος. ἀχρήματον. (vbi vul-
 go Σκυρίοις legitur.)
 ἐν συλλόγῳ. v. ἐκκεκώπηται. vide supra in
 Ἀχαιῶν συλλόγῳ.
 ἐν Συνδείπνοις. v. μάσθλη. et v. ἀζειώται.
 vbi vulgo Συνδείπνῳ legitur.
 ἐν Συνωνύμων ὑτέρῳ (ex restitutione Meur-
 sii,) v. ἀρητον. [v. not.]
 ἐν σφυροκόποις. v. κεχήλωμα.
 ἐν Ταινάρῳ (vel Ταινάροις, vt emendauit
 Casaubonus,) v. ἀλαλιάν.
 ἐν Ταινάρῳ Σατυρικῷ. v. ἀργέμων.
 ἐν Τηλέφῳ. v. αἰεφόρος.
 ἐν Τηρεῖ. v. ἀγληχίδων. sic et in ἀρρηνο-
 βοσκός et Θεανή, quo utroque loco ma-
 le Turcō editur. [imo recte. v. not.]
 ἐν Τραχινίαις. v. αἰετομένης. αἰόλη κῆ.
 ἀμφίνεικος. ἀνευφημήσει. ἀντίπρωρα.
 ἀπλάκητον. ἀροῦς.
 ἐν Τρώϊῳ. v. ἀμάσεται. ἀνδρόπαις. ἀπέ-
 σκη. ἀπίτος. ἄσας. ἀσόλοιον. ἐλαιῶ-
 ται. ἔρηκ. ἴαννα. καταρβύλαις.
 ἐν Τριτολέμῳ. v. ἀμαλλα. ἀποδυμιῶ.
 ἀπυνδάκωτος. ἀφραδμῶν (vbi male Τρι-
 πτομέλῳ editur.) δαίς. (vbi vulgo male
 διυελλitur.) ἔλκη. θαιρός. ἴαννα. ἰλλυρίς
 γονή.
 ἐν Τυμπανισαῖς. v. ἀδμηον. ἀνετῶς. ἀν-
 τιστρέφω. δράκαυλος. forl. et in ἀπάν-
 θρωπος [v. not.] et in κερμίζεται. vbi
 legendum fortasse, ὥσπερ ἐν Τυμπανι-
 σαῖς.
 ἐν Τυράννοις. v. ἔχθιμα. Meurs. Τυράν-
 νῳ emendat, Oedipo nimirum. Vide

supra in Pherecrates. [Pierfson ad Hero-
 dian. pag. 436. corrigit Turcō.]
 ἐν Ὑδροφόροις. v. κοινός.
 ἐν Φαίδρα. v. ἀγκυρα. ἄγος. ἀκλεκτοί.
 ἀπέπτυσσε. αὐτομόλως. ἀφερές. κυλαί-
 νων. μῶλως.
 ἐν Φιλοκτῆτι. v. ἀμαρτεῖν. ἀμπυκες.
 ἐν Φιλοκτῆτι ἐν Τροίᾳ. v. δράκοντα. δρυο-
 παγῇ σόλον. ζηλῶ. ῥακτηρίαις. sed no-
 mine tacito.
 ἐν Φινεῖ. v. ἀπενώτισαν. ἀρτύμασι. καταρ-
 βάκτης.
 ἐν Φινεῖ δευτέρῳ. v. ἀχάλκευτα.
 IDEM tacito, vt videtur, nomine. v. ἀρά-
 βα. βαιάν. βλήρ. (aut saltem Euripi-
 des, vterque enim Ἀλκμαίωνα scripsit,) βρυ-
 αξέσης λεαίνας. βρυαλίκται. γα-
 λῖς. γάστριον. γελχανός. δορυαλλός.
 ἐπενώτισεν. ἐπήκοος. [P] ἥρακλεία. λί-
 θος. etc. ναύκληρον. etc. σεμνά, etc.
 SOPHRON. v. ἀγροπηγή. ἀδαία. ἀλύδιμον.
 αἰλικαύων διατελείαν. ἡρύκαλον. κα-
 τάσικτον. παρασίξιστα. σάρον.
 SOPHRONIVS. v. σκαναῖς, [forte Sophron,
 v. not.] etc.
 SOSIBIVS. v. ἡλακάτια. περφίλα. σάνδυξ.
 SPEVSIPPVS. v. συβῶτας.
 STESICHORVS. v. βρυαλίκται. ἡλίβατον.
 ναυκληρώσιμοι, et obiter in τρεῖς.
 STRATTIS. v. κάλχας. βῆς. ἐμβαιή, etc.
 ἐν Ζωπύρῳ περικαιομένη. v. ἐ μάλια κικ-
 κᾶς.
 ἐν Φορτικῷ δραματίῳ v. κολεαῖνοι.
 SVILAS. Σβίλας (nisi corrupte,) v. πυρραία.
 Suidas Θεσσαλικῶν πρώτῳ citatur ab
 Apollonii Scholiaste, pag. 122. edit. H.
 Steph. Idem et pag. 26. videndus.
 TACTICI. v. γνωμοτυπία. διπλασιασμός.
 ἱερὸς λόχος.
 TELECLIDES. v. βρόμιος. δρεπτόν. εὐτερής.
 IDEM ἐν Πρωτανεῦσι. v. δορυφόρον.
 TELESILLA. v. βελτιώτας.
 THEOCRITVS. v. αἰολικόν. βεκολιασμός.
 THEOGNIS

THEOGNIS. (vt videtur,) πολυπαίδης.

THEON. ὁ ταῖς κωμικαῖς λέξεσι γράψας, in Praefatione. v. ἀγνώτες. σκίταλοι. [v. not.]

THEOPHRASTVS. v. ἀφροδίσιος ὄρεος. δύσκαπνος. ἐπίπτερον. κολλύρα. κύναρος. κύπαρος. προσφανῆ. σαλαγκονίσαι. σίδη. σισύμβριον. σκυρδαλιάς. vide et in dios ἄνδρος.

περὶ φυτῶν. v. ξελίς.

ἐν τῷ μεταλλικῷ. v. προσφανῆ. σύζωσμα. ξελίς.

THEOPOMPVS. v. βισύρας. δονατάν. ζειρά. ἐν τρίτῳ αὐτῷ λόγῳ. v. ἱππάκη.

THVCYDIDES. v. ἀμφίβολαι. ἀντίπαλον. ἀργυρέα ὕνις. ἀρτάς. αὐτοβοῆς. βιο-

τεύειν. ἐννεάκρενος. ἦντησεν. κυλώνιον. λιμῶ. ἔραδίως. πύθιον.

TIMACHIDAS. v. πυριβρεμέτας.

TIMARCHVS. v. ἀμυζίς.

TIMOCLES. v. ἀπυζίνα.

TRAGICI. v. βαῖμοι.

TRYPHON. v. ῥαφανίς.

XANTHVS. v. ἀτταγάδη. βαλεψίη.

XENOPHON. v. ἀποσκαλίδοντα. σωπιαί-
γισι.

ἐν Ἀναβάσει. v. σιγάζοντος.

ἐν πρώτῃ Ἀναβάσει. v. Φοινικισῆς.

ἐν ἑκτῇ Ἀναβάσει. v. σίγλον.

ἐν Κυνηγετικῷ. v. σαρδόνες.

CAPVT XXXVIII (olim XXXVI)

DE LEXICIS ET GLOSSARIIS ^{a)} AD SCRIPTA THEOLOGORVM,
IVRISCONSVLTORVM, MEDICORVM, PHILOSOPHORVM AC
RHETORVM GRAECORVM INTELLIGENDA COM-
PARATIS.

- I. *Glossaria in Theologos Graecos.* II. *Glossae verborum Iuris a Carolo Labbaeo editae.* III. *λέξις νομική MS.* IV. *Erotiani glossarium de vocibus Hippocratis.* V. *Scriptoris aetas et dicendusne sit potius Herodianus.* VI. *Index scriptorum, ab Erotiano laudatorum.* VII. VIII. IX. *Alia Lexica et glossaria iatrica, botanica, physica et chemica.* X. *Lexica Philosophica; vt Platonica, Peripatetica, etc.* XI. *Lexica deperdita in rhetoras.* XII. *De Harpocratonis Lexico.* XIII. *Harpocratones plures.* XIV. *Index scriptorum, ab Harpocratone laudatorum, ex editione Nicolai Blancardi.*

[Cum supplementis G. C. Harles.]

I.

Glossariis biblicis graecis, quae in celebrioribus bibliothecis Europae complura MSS. ex-
flare dixi, accensendum etiam venit dictionarium ecclesiasticum optimae notae, in biblio-
Ff 2 theca

^{a)} Noster Fabricius Lipsiae a. 1689. 4. sub no-
mine I. A. Fabri ad calcem centuriae anonymo-
rum et plagiariorum vulgauerat breuē de lexicis
graecis dissertat. postea autem, quae de illo argu-
mento notasset, se inseruisse bibliothecae huicce

graecae, ipse testatus est B. Gr. lib. V. c. 40. init.
(vol. IX. pag. 620. vet. ed.) — Val. Ernest. Loe-
scher in epistola de statu progressuque scriptorum,
abs se promissorum, promissit opus de glossis, glos-
sographis etc. confectum: quod forsitan alicubi adhuc
latet.

theca Medicea ^{b)}, quod laudat Alexander Morus in notis ad 2 Tim. I. 6. et Matth. I. 19. ^{c)}. Nescio, an diuersum a *Stephani*, antiqui glossographi, (eiusdem grammatici, opinor, qui in Dionysii, Thracis, *τέχνας* scripsit,) expositione MS. *ἐνδιαθέτων γραφῶν*, quae citatur a Iohanne Pearsono praefatione ad septuaginta interpretes. [et est in cod. medic. XLII. pl. 57. vti modo vidimus: diuersae autem esse videntur a cod. *ditionarii ecclesiastici*, a priore codicis illius parte; sed forsitan conueniunt cum paruis lexicis, in eod. cod. obuiis. *Harl.*] Sed fuerunt praeterea, qui doctorum etiam ecclesiasticorum ac Theologorum graecorum scripta, si qui singulari dicendi genere vsi fuissent, glossariis eiusmodi illustrarent. Talis *ἐρμηνεία λέξεων*, litterarum ordine concinnata, praefigitur primae editioni graecae operum, quae feruntur sub nomine *Dionysii Areopagitae* ^{d)}, Florent. apud Philippum Iuntam A. 1516. 8. Ac fallitur *Lambecius*, qui, id glossarium ex cod. MS. Vindobonensi memorans, pro inedito

latet. — Aliorum, quae in hoc capite non commemorantur, lexicorum ac glossariorum notitia in capite, quod ex vol. IX. vet. edit. paullo post in hunc tonum reducam, locum inueniet meliorem. *Glossaria* autem iam ante Strattidis, poetae comoediae veteris, tempora, vigente adeo lingua, Athenis reperta fuisse, patet ex fragmento Strattidis, de quo v. supra, vol. II. pag. 497. not. Nubem vet. grammaticorum, qui lexica, glossaria etc. confarinarunt, diligenter excitauit cel. *Beck* in comment. de litteris et auctor. gr. et lat. part. I. p. 47. sqq. *Harl.*

b) *Bandinius* in catal. codd. gr. bibl. Laurent. vol. I. pag. 43. illum cod. XX. plutei V. vberius describit, et ex lexico vocc. ecclef. specimen adfert vocc. quae a secunda alphabeti littera oriuntur, et citat verba Fabricii. Praeter ea is cod. continet alia parua lexica, siue fragmenta, *λέξεις τῆς ὀρθογραφίας τῶν Βασιλέων*, *λέξεις τῶν ἐκείνων πενήκοντα ψαλμῶν*, quae conuenire videntur iis, quae insunt in cod. Fabriciano, infra in h. tomo ex vol. IX. vet. ed. memorato. — In eadem bibliotheca medicea cod. XXXII. plut. IV. praeter epistolas catholicas et Paulinas aliaque comprehendit in fine aliquot *Lexidia*, quorum primum vocc. continet CCIX. ex epistolis Pauli collectas, et secundum alphabetum dispositas; alterum alia, itidem ex apostolo, sed nullo ordine congesta; tertium vocc. ex variis tum veteris tum noui testamenti libris excerpta, sed ita euania, vt vix legi possint; adparet etiam quaedam apocalypseos interpretatio. Quartum denique inscribitur, *Λεξικὸν Κυρίλλου τῶ ἐὐαγγελιστῆς*, *Lexicon Cyrilli ex euangelio*: continet autem vocabulorum hebraicorum, quae in euangeliiis occurrunt, breuissimam interpretationem. v. *Bandini* cat. I. pag. 554. sq. qui etiam subscriptiones amanuensium cod. membran. a. Chr. 1093. manu

exarati refert. — In cod. XLII. plut. 57. (*Bandin.* II. col. 418. sqq.) plura sunt lexica: memoramus h. l. 1) *Lexicon* S. Cyrilli, vti videtur *Bandini*; 6) *Lexicon* dictionum V. et N. Testamenti, expositarum a Stephano, Theodoro, et aliis lexicographis, Cassiano, Longino philosopho. Incipit ab Octateucho: sequuntur vocc. ex quatuor libris Regnorum, libro Iob, Ecclesiaste, epistolis D. Pauli, Psalmis et Canticis. 12) *Dictionum*, quae habentur in sanctis euangeliiis interpretatio; 14) *dictiones* ex Christianorum libris. 16) *Theodosii*, monachi, grammatici, interpretationes in plures acrostichides canonum diuersorum anni festorum. 17) *Lexici* fragmentum, initio et fine mutilum. — In cod. L. plut. 57. (*Bandin.* II. col. 431.) 1) *συνοπτικὴ λέξις* etc. *collectio dictionum*, concinnata ex diuersis libris, veteris inquam ac nouae scripturae. (dictionis.) 2) *Variae interpretationes dictionum ex actis apostolorum, GL psalmis, canticis, octateucho, Iobo, Proverbiis, prophetis et euangeliiis*; 3) *interpretationes vocum hebraicarum, secundum ordinem litterarum.* 12) *uentorum nomina*, et alia opuscula argumenti sacri. adde cod. XVIII. plut. 59. apud *Bandin.* II. col. 569. sq. nr. III. et VII. — In cod. XXX. pl. 58. (*Bandin.* II. col. 476.) *Lexicon*, definitiones continens theologicas ac philosophicas, ordine alphabetico dispositas, initio mutilus est codex. Alia lex. v. in sequentibus notis memorata. *Harl.*

c) *Lexicon ecclesiasticum*, s. *collectanea* ex Chrysostomo et aliis in Genesin, in cod. IV. bibl. Monac. Bauar. *Harl.*

d) In bibl. *Parisi.* publ. in cod. DCCCCXXXIII. (catal. tom. II. pag. 183.) *Dionysii Areopag.* opp. sequitur *lexicon*, vbi explicantur vocc. difficiliora, quae in S. Dionysii scriptis occurrunt; in codice DCCCCXXXIV. illius opp. praemittitur explicatio vocc.

edito habet, libro III. pag. 72. *) quod eo magis mireris, quoniam ipse pag. 73. [pag. 198. ed. Kollarii.] facit illius Iuntinae Dionysii editionis mentionem. Incipit: ἀγάμενος, θαν-
μάσας,

Ff 3

voce. difficil. in illius opp. obuiorum. — Expli-
ratio vocc. quorundam difficil. quae in *Gregorii Nazianzeni* carminibus occurrunt, est in cod. Pa-
ris. MMCCCVIII. nr. 6. item in cod. MMDCLXIX.
nr. 2. nec non in cod. *Coislin.* CCCXCIV. teste
Montfaucon bibl. Coislin. pag. 603. *Harl.*

e) Siue col. 195. sq. ed. Kollarii, cuius not. con-
feres. In vol. VII. col. 532. cod. CXXXIII. nr. 19.
est anonymi *Lexicon biblicum graecum*, conti-
nens interpretationem succinctam obscurorum vo-
cabulorum, quae exstant in versione graeca V. et
N. testamenti. nr. 20. Interpretatio hebraicorum
nominum et vocabulorum, in SS. script. occurrenti-
um, ordine alphabetico; et nr. 21. alphabetum
Hebraeorum cum explicatione graeca. nr. 23. no-
mina duodecim apostolorum et quatuor archange-
lorum cum explicatione. — In bibl. *Veneta* D.
Marci, cod. DLXXVIII. explicatio vocc. hebraic.
per alphabetum. (cat. pag. 303.) — *Venetis*
inter codd. *Nanianos*, in cod. CCXCVII. sq. (cat.
pag. 498. sq.) n. 2. *Lexicon* in Psalms, nr. 3.
parua lexica in omnes fere SS. libros. — in codice
CCXCIV. (cat. pag. 497.) ἐρμηνεία λέξεων τῶν ἐν
τῷ ἀποστόλῳ Παύλῳ ἐμφερόμενων. — in cod. CCCI.
(cat. pag. 505.) *Lexicon* in XII. prophetas. — in
cod. CCCIII. nr. II. IX. (cat. pag. 507.) *Lexica*
in Psalms, cantica, octateuchum, (bina exem-
plaria diuersa,) in prophetas, acta apostolorum,
epist. ad Hebraeos, cum aliis breuib. huiusmodi
lexicis. — *Florentiae* in bibl. monasterii, (vid.
Montfauc. diar. ital. pag. 368.) cod. saec. XIII.
membran. *Lexicon* gr. in cuius fine explicatio grae-
ca nominum hebraicorum S. S. — *Parisiis*, in bibl.
publ. secundum catal. codd. vol. II. cod. XXXIX.
nr. 14. explicat. vocc. nonnullorum, quae in V. ac
N. T. leguntur. — cod. CCCCLXIV. nr. 3. ano-
nymi *lexicon* S. S. e Stephano, aliisque lexicogra-
phis depromptum; nr. 4. anonymi *lexicon*. — co-
dex DCCCCII. n. 6. *lexicon* e scriptoribus sacris
et profanis collectum, ubi praeter nonnulla vete-
rum testimonia, alia multa scitu non indigna repe-
ri dicuntur; sed litteram A. tantum continet. —
eiusmodi fere *lexicon* est in cod. MMCCCVIII.
nr. 3. — cod. MCXLII. anonymi *lexicon*, ubi
praeter scriptores sacros, pauci alii, Damascius,
Homerus, laudantur. — In cod. MMDCX. lexica
in plures libros V. et N. Testamenti. — In cod.

MMDCXVII. nr. 2. anonymi *lexicon*, quo voce.
Octateuchi difficil. explicantur. nr. 3. item in codd.
MMDCLV. MMDCLVI. MMDCLIX. MMDCLX.
MMDCLXI. MMDCLXXII. MMDCLXXIII. ano-
nymi lexica, quibus complures V. et N. T. libri
exponuntur. In cod. (qui ex vetusto exemplari,
quod in bibl. Principis Valachiae adseruabatur, de-
scriptus esse perhibetur,) MMDCXVIII. nr. 4. ano-
nymi *Lexicon*, ubi explicantur vocc. difficiliora
V. et N. T. Auctor vero *Stephanum, Theodo-
retum, Cassianum* et *Longinum* philosophum du-
ces sequutum se esse profitetur. Opus illud dici-
tur nondum publicam lucem adspexisse. Sic quo-
que nr. 5. est anonymi *lexicon* hebraico graecum,
haecenus ineditum, cuius ope quaedam Hefychii
loca, (glossae sacrae, ni fallor,) possint emenda-
ri. — In cod. MMDCCXXXII. *Lexicon* in plures li-
bros V. T. — In cod. MMDCCXXXIII. MMDCLXIII.
MMDCLXIV. MMDCLXVIII. anonymi *lexicon*, ex
scriptoribus tum ecclesiasticis tum profanis colle-
ctum. In cod. MMDCLVIII. hebraicorum quo-
rundam V. T. vocabulorum explicatio. — In
cod. MMDCLXV. anon. *lexicon* in quosdam V. T.
libros. — In bibl. *Coisliniana* sunt multa lexica,
(v. ipsum *Fabric.* infra, lib. V. cap. 40. sect. VIII.
vet. edit.) in his cod. CCCXCIV. lex. in libros V.
et N. T. cod. CLXXVIII. lex. in script. sacros et
profanos. eod. CCCXLVI. λέξεις XII. prophet. et IV.
libr. Regum (Montf. bibl. Coisl. p. 602. sq. pag. 238.
p. 502.) — Inter codd. *Thom. Gale* cod. LV. siue in
cat. codd. Angl. et Hib. nr. MMMMDCCLXXXIX.
dictionum S. S. index alphabeticus. — *Augustae*
Vindel. in cod. bibl. publ. dictionar. vocc. graec.
collectum ex variis auctor. tam sacris, quam pro-
fanis, et expositio vocc. in epistolis Pauli, XII.
prophetarum ac libris regum, (Reiser. cat. p. 80.)
Quaedam eiusmodi generis expositiones et lexica
sunt in bibl. Escorial. v. *Pluer.* itiner. per Hispan.
pag. 199. sq. — Haec sufficiant. — Notandum
adhuc est *Glossarium graecum in sacros N. T. li-
bros*, ex MS. primus edidit notisque illustravit *Io.*
Alberti. Acc. eiusdem miscellanea critica in *glos-
sas normicas*, Suidam, Hefychium et index auto-
rum ex *Photii* lexico inedito. Leidae 1735. mai. 8.
Cel. autem *Matthaei*, in praesenti Professor Wit-
teberg. ex cod. typograph. synod. Mosquens. edidit
in *Lectionibus Mosquensibus*, vol. II. (Lips. 1779. 8.)
pag.

μάσας, ἐκπλαγείς. ἄγαν, πάνυ. ἀγενῶς, ἀσθενῶς, ἀνάνδρως. ἀγίτεια, ἀγιασμός, καθάρσις. ἄγκυλον, σκολιόν, δυσχερές, πικίλον, etc. Simile Lexicon vocum, quibus *Iohannes Chrysostomus* signanter usus, MS. fuit bibl. Scorialensi, et onomasticon vocum, *Andreas Cretensis* propriarum, subiunxit eius operibus, [P] a se editis, *Franciscus Combefisius*. Omnium etiam manibus teritur doctissimi viri, *Iohannis Casparis Suiceri* ^f), *Thesaurus ecclesiasticus*, e Patribus graecis collectus, quo praeter insigniores voces Noui instrumenti multa graecorum ecclesiae doctorum vocabula docte et diligenter exponuntur, rituumque simul et dogmatum atque haeresium notitia subinde perstringitur. Prodiit opus vtilissimum et viginti annorum labor, Amstelodami, A. 1682. fol. licet infinita adhuc in Patribus graecis, quae ab illo neutiquam attinguntur, superflint, alterius fortassis viri docti industria atque stilo consignanda.

II. Vocabula forensia *Iuris attici* veteris petere licet ex Harpocrate et virorum doctorum in illum commentariis, (de quo innox infra dicam, vbi Lexica in graecos rhetores relaturus sum,) tum ex *Guilielmi Budaei* Commentariis linguae graecae ^g). At in constitutiones imperatorum, quae Basilicorum libris continentur, et in alia monumenta *Iuris graeco romani*, glossaria varia ex codicibus MSS. biblioth. Paris. descripsit, et ad calcem observationum atque emendationum in Synopsin Basilicon [inser. *Veteres glossae verborum iuris, quae passim in Basilicis reperiuntur*, cum notis] edidit *Carolus Labbaeus* Paris. 1606. 8. Eadem subiecta deinde etiam sunt glossariis latino-graecis et graeco-latinis *Cyrilli*, *Philoxeni* et aliorum, quae post *Henricum Stephanum* longe auctiora magisque digesta et emendata ex *Labbaei* eiusdem recensione habemus excusa Parisiis 1679. fol. ^h). Is in epistola

pag. 60. seqq. *Glossarium paruum in epistolas apostolorum*, et pag. 72. sqq. notis illustravit, in quibus diligenter comparauit *Cyrilli* lexicon MS. ab *Alberti* codd. *Cyrilli* saepe dissentiens, et cum duobus lexicis gr. quorum loca frequenter excerpfit, et de quibus dixit in *Glossariis graecis minoribus*, et aliis anecdotis graecis etc. Mosquae 1774. 4. editis, quae etiam huc referenda sunt. Nam in priore parte nr. 4. est *glossarium* in omnes epist. *Pauli*, praeter illam ad *Philemona*. *Harl.*

^f) Obiit *Suicerus* Anno 1705. 23. Sept. *Heidelbergae*, cum antea *Tiguri* docuisset.

^g) Sic *Lexicon rhetoricum*, cuius specimen dedit *Montfaucon*, bibl. *Coislin.* pag. 491. sqq. in primis comparatum esse ad ius atticum explicandum ait *Ruhnken.* in praef. ad *Hesych. Lexic.* t. II. pag. IV. — *Budaei* commentarii prodierunt primum *Paris.* ex chalcographia *badiana*, 1529. fol. tum *Coloniae* opera et impensa *Ioannis Soteris.* a. 1530. m. *Mart.* fol. (huius edit. exemplar ipse possideo: laudat quoque illam edit. *Bünemann.* in catal. MSS. et libror. rariss. pag. 46. *Freytag.* vero in adparatu litter. tom. I. pag. 379. sq. vbi de

illo praeclaro opere copiosus est, num iure suspicatus sit, *Colonensem* edit. esse eandem edit. quae *Basileae* eodem quoque anno 1530. prodierit, alii certiora dicant: equidem dubito: nam in *Basileensi* ed. in calce legitur, *Basileae in aedibus Io. Bebelii, mense Martio* M. D. XXX. nisi dixeris, *Io. Soter.* et *Bebel.* communi sumtu renouasse typis edit. *Parisinam*, et vtrumque primum tantum atque vltimum folium mutasse, suoque et vrbis diuersae nomine signasse diuersimode.) Tertia parte auctior et splendidius excusus est liber in officina *Robert. Stephani*, *Paris.* 1548. fol. recus. *Basileae* ap. *Nicol. Episcopium* 1556. fol. et in *Budaei* Opp. omnibus, *Basil.* 1557. fol. constituunt totum quartum, adde. infra libr. V. cap. 40. vol. X. pag. 74. vet. edit. *Harl.*

^h) Noua editio: *Veteres glossae verborum iuris, quae passim in Basilicis reperiuntur: quas ex variis mssis codd. bibl. reg. Carolus Labbaeus* cruit, digessit et notis illustravit. Accesserunt in hac editione ipsis glossis additiones ex libro msto: praeterea *Iosephi Scaligeri* et aliorum V. D. emendationes: denique notae *Antonii Schul-*

flola ad Iacobum Augustum Thuanum, *Veteres*, inquit, *iuriconsulti Graeci tot glossas* *siue ῥωμαϊκῶν λέξεων συναγωγὰς* ad imperatoriarum constitutionum, iis refertarum, interpretationem et legum romanarum intelligentiam sibi parauerunt, quae quidem huc usque maximo studiosorum damno in bibliothecarum puluere sepultae iacuerunt, sepultae, inquam, integras fuerunt, particulas enim aliquas eruerunt amplissimi doctissimique viri, *Alciatus*, *Cuiacius*, *Brissoni*, *Pithoei*, *Fornerius*: nunc vero omnes, quas nancisci potui, a me collectae et in unum Corpus redactae ac emaculatae prodeunt augustissimi nominis tui splendorem mutantes. Citatur *Stephanus*, nescio quis ¹⁾, in his glossis voce *δικη*. *Paulus*, *ICTus*, voce *ἵνεκεν Παυλιανῇ*. Idem ἐν τῷ ἀπερὶ δυσασπασίων voce *δεδίγνε*. *Sabbatius* voce *ἵντεγκάπεδο*. *Labeo* (ita lege pro *Σόλων*) in *ἵντεγκάπεδο*. *Labeo* (ita lege pro *λαβών*) voce *ἵντεγκάπεδο*. *Papinianus*, voce *ἵνφάκτεμ*. *Aquilus Gallus*, *ICTus* voce *ἐπερώτης*, *σπορτίλας*, *ἀκκίλιανῇ* et *ἵνφάκτεμ*. *Hesychius illustris* [P] ὁ Φιλοσοφίας (ἐπὶ τῆς) Μιλησίας ἐν τῷ ἐχρονικῷ διαστήματι τῆς ἰσορίας voce *παλματίς*. ἐν τῷ εἰ. διαστήματι, voce *φόλλας*. *Thalelaeus* *ICTus* ibid.

III. Noui, plura eiusmodi Lexica iuridica siue glossas nomicas exstare in bibliothecis variis ²⁾ manu exaratas, ut quibus vsi sunt *Meursius* et *Cangius*, et quales sunt illae, e quibus insigne *Dionis* fragmentum excerpfit *H. Valesius* notis ad *Excerpta Peiresciana*. Habeo et ipse glossarium eiusmodi, scriptum in charta ante annos quadringentos, (licet parum emendate,) latina latinis primum, deinde graecis litteris descripta exhibens, subiuncta graeca interpre-

Schultingii, *ICTi* et *Antecessoris*, in *Euerh. Ottonis thesauro iuris rom.* tom. III. ed. II. *Traiecti* ad *Rhen.* 1733. fol. pag. 1697. sqq. *Schulting.* in praefat. ait, glossarum auctores, quorum nomina ignoramus, non ante imperium Leonis, philosophi, cuius initium incidit in annum aerae vulgatae 886. vixisse. *Labbaeus* autem ex diversorum lexicis siue glossariis, in unum conflat, id opusculum concinnauit. Hinc toties vnum idemque proponitur verbum, vel eodem, vel diversis in locis; modo similiter, modo aliter enuntiatum, et nunc hoc nunc illo modo, nunc breuius et concisus, nunc plenius atque vberius expositum. v. *Schult.* praef. qui etiam memorat *Io. Meursium* in glossario graeco-barbaro et *Carol. du Fresne*, *Dom. du Cange* in glossario mediae et infimae graecitatis non pauca iam restituisse; posteriorem quoque complures recentioris Graeciae euoluisse libros mssos, ut et glossas nomicas, partim ex regia, partim ex Vaticana bibliotheca petitas, indeque non pauca in suum contulisse glossarium. *Schulting.* quamquam multa quidem praeclare emendauit aut explicuit; aliis tamen amplum reliquit spicilegium. Ut initiam, quae V. D. (et multos laudauit *Schulting.* in notis,) passim, data occasione, adulerunt ad glossarum emendationem aut interpretationem, peculiarem operam impenderunt illis *I. Alberti* in mis-

cellaneis criticis in glossas nomicas, subiunctis a pag. 225. eius Glossario gr. in sacros N. T. libros supra laudato, *Matth. Roemer* in specimine obseruati. et emendati. ad glossas vett. verborum iuris, ad calcem fragmenti veteris *ICTi* de iuris speciebus et manumiss. pag. 41. sqq. *Lugd. B.* 1739. 8. *Petr. Bondam* in animaduersi. criticis ad loca quaedam iuris ciuilis deprauata, cap. VI. X. in *Oelrichii* thesauro nouo diss. belgic. vol. II. t. 2. p. 197. sqq. *Petr. Lucret. Struchtmeyer* in epist. crit. in glossas nomicas, *Vltrai.* 1769. 8. quod cum rem saepe habuit *Io. Bern. Köhler* in interpretationum et emendationum iuris romani libro I. ed. II. *Lipsiae* 1792. 8. cap. VI et VII. p. 62 sqq. ubi glossae nomicae saepius corriguntur et explicantur: denique *Georg. Io. Jacobson* in specimine critico in glossas nomicas, *Danent.* 1777. 4. adde *Saxii* *Onom. litt.* II. pag. 127 et 349. *Harl.* add. *H. I. Arntzenii* *Observationum Sylloge* in *Actis Societ. Traiect.* T. I. pag. 126. sq.

i) An is, qui, digestis componendis a *Triboniano* adhibitus, *Pandectas* ας *πλάτος* vertit? de quo vide *Bachii* *histor. iurisprud. rom.* lib. IV. cap. I. §. VIII. *Harl.*

k) Vaticanam et Mediceam memorat *Schulting.* in praef. et glossarum apographum cod. *Medic.* habuisse *Iac. Gronouium*, prodit. *Harl.*

interpretatione, hoc titulo: Λέξεις νομική. Initium eius una cum librarii aberrationibus adscribam. *Adel* ¹⁾ ἔχει. *Ad praeitium participandum* ἀδ πραετίεμ παρτικιπάνδεμ, ἐαυτὸν ἠέσχετο πραθῆναί. *Aediles* a) Ἀεδίλες εἰ ναί. *Adiucui* b) ἀδιτεύει, ὑπαστρέχεται. *Alumnus* ἀλδμνος, θρεπτός. *Aediles* ἀεδίλες, εἰ ἀγορανόμοι. *Agnatus* c) ἀδνάτες, ὁ ἐξ ἀρρενογονίας συγγενής. *Amita* αὐμίτα, ἡ πρὸς πατρός θῆα. *Adoption* ἀδοπτίον, ἡ υἱοθεσία. *Adrogation* (arrogatio) ἀδρογατίον ἡ ἐκ βασιλέως υἱοθεσία γινομένη διὰ προσάγματος, ἥτοι κατὰ παράκλησιν. *Aedes* *trentur* αἶδες τρέντερ, οἷτινες τὲς ναὲς ἀσφαλίζονται. *Adnatorum* ἀδνατόρεμ, συγγενεῖς. *Alluvion* d) ἀλεβίον, ἡ πρόσκλισις e) ἡ πρότχωσις τῆ ποταμῶ. *Ajturitate* (auctoritate) αἰτσεριτάτε, αὐθεντία. *Ajtor* (actor) ἄκτορ, ὁ ἐνάγων. *Alimenta* ἀλιμέντα, διατροφάς. *Ad exhibendum* ἀδεξιβένδεμ, ἡ παραστατικὴ τῆ πράγματος ἀγωγή, ἡ περὶ ἐνικήσεως. *Aditatio* f) ἀδιτατίον, δίκαιον τῆ οἰκῆν τινα εἰς τὴν ἑτέραν οἰκίαν. *Ajius* ἄϊτες, δίκαιον τῆ βαδίζεν με διὰ τῆ σῆ ἀγρῆ μετὰ ὑποζυγίς. *Aquaeductus* ἀκκαεδέκτες, τὸ ἔλκειν με ὕδωρ δι' ἀλλοτρίῃς ἀγρῆ. *Austum* g) ἀβέσεμ, ἀντλεία ὕδατος. *Afeqtum* ἀφέκτεμ, h) πρότωπον. *Adstinens* i) ἀδσινατεύσει, ἀποπέμψει, παραιτήσεται. *Ademptuon* ἀδεμπτέων, ἀφαιρεμένους. *Aggeptilation* ἀκεπτιλατίον, εἰκονικὴ πρᾶξις ἡ καταβολή etc. Haec speciminis loco plus satis esse possunt. *Fabr.* De lexico *Harmoniopoluli* vide infra lib. V. cap. 42. vol. X. vet. ed. *Florentias* in bibl. medica, in cod. VII. plut. 5. est nr. 2. Lexidion quoddam quinque foliis, nullo auctore tituloque adscripto, et nr. 3. Lexidion, tribus foliis, integrum quidem, sed nullo ordine servato, complectitur νικῶν καὶ κατηγοριῶν ὀνόματα; in cod. XLI. plut. 57. sunt plura lexica varii generis. Huc pertinent nr. 4. dictiones rhetoricae, praecipue nr. 13. it. in cod. II. et cod. VI. plut. 80. dictiones (λέξεις) latinae, quae habentur in iure, cum graeca illarum interpretatione, secundum alphabeti ordinem. (v. *Bandini* catal. codd. gr. vol. I. p. 17. et vol. II. col. 419. et 420. vol. III. col. 172 et 182. — *Venetis* in bibl. D. Marci, in cod. CLXXII. (catal. codd. gr. pag. 100.) legum delectui in compendio etc. praenmittitur index copiosus et lexicon iuridicum. — in cod. CLXXIV. lexicon iuridicum, cuius initium respondet principio cod. a Fabricio memorati. — in cod. CLXXVII. synopsis Basilicorum praenmittitur lexicon, quod, auctor cat. p. 103. scribit, in aliis quoque haberi codicibus. n. codd. CLXXX. CLXXXII. et CLXXXIII. — Inter codd. *Nanianos* cod. CCCI. nr. 2. parvum lexicon vocc. latin. quae in iure graeco romano occurrunt. (catal. pag. 505.) — *Vindobonae* in bibl. caesarea cod. III. nr. 7. cod. VI. nr. 6. cod. VII. nr. 8. cod. XIII. nr. 2. cod. LI. nr. 31. anonymi glossae iuridicae latino-graecae, (v. *Lambeck.* comment. vol. VI. part. I. col. 34. col. 56. col. 72. col. 101. vol. VIII. col. 997. ubi Kollarus in nota, *Blasiori*, ait, tribuit Robertus Gerus in appendice ad Caueum, quem consules.) — cod. LII. nr. 8. cod. LIII. nr. 8. et 18. (*Lambeck.* VIII. col. 1002. 1006. et 1010.) In *Kollarii* supplement. ad *Lambeck.* pag. 302. et 331. in cod. XLIV. nr. 2. et cod. XLVI. nr. 2. — *Parisis* in bibl. publ. (quae abundat lexicis varii generis,) in cod. MMDCLXXI. nr. 4. anonymi lexicon, quo voces quaedam latinae ad ius pertinentes, graece exponuntur. — *Montfaucon* in bibl. Coislin.

pag.

1) Habet. a) aedes. b) adit. c) agnatus. In d) male πρόσκλισις in editione Labbei. f) habitatio. g) haustum. h) hinc προσωπολήπτης, qui ac postea: κωδῆται εἰ ἐκ ἀηλυγονίας. d) alluvium, affectum respicit. i) abstinet.

pag. 488. fqq. dedit ex cod. CCCXLV. membran. saec. X. specimen, s. iuris vocabula ordine alphabetico. *Harl.*

IV. Ad *medicae artis vocabula* descendenti occurrit primo loco EROTIANI τῶν παρ' Ἱπποκράτους λέξεων συναγωγή, siue *glossarium in voces Hippocratis*, ad Andromachum ^{m)}: quod primus ex codice MS. quem Heluetius quidam ex bibliotheca Vaticana sibi commodatum ([P] surripuerat ⁿ⁾) graece publici iuris fecit *Henricus Stephanus* Parisiis, ao. 1564. 8. pag. 5-53. ^{o)} vna cum eruditis castigationibus suis pag. 113-178. et *Galenī ἐξηγήσει τῶν Ἱπποκράτους γλωσσῶν* ad Theutram, a Petro Gillio emendata, (de quo libello vide supra cap. 19. vol. V. p. 436. sq. inter Galeni scripta num. 69.) atque nescio, cuius Lexico breui vocum, vt habet titulus, Herodotearum, et fragmento Corinthi de dialecto ionica. Addidit denique Stephanus pag. 179. 180. paucas Conradi Gesneri in Erotianum castigationes, loca Galeni ad aetatem, stilum et res Hippocratis facientia pag. 181-192. et vocabulorum medicinalium expositiones graecas, ordine alphabetico descriptas, ex Hippocrate, Aretaeo, Galeno, Oribasio, Aëtio, Alexandro Tralliano, Paulo Aegineta, cum latina interpretatione, quam ex Celso vel aliunde adiunxit, pag. 193-576. et capita libri secundi et quarti ex Onomastico Iulii Pollucis, quae rem medicam et partes corporis humani spectant.

m) Quia *Erotianus* libellum suum inscripsit Andromacho iuniori, archiatro Neronis, et ab ipso Galeno commemoratur; inde patet, eum vixisse reuera Neronis, imperatoris, aetate et ante Galeni tempora. vide *Franzii* praef. ad edit. qui, eum grammaticum fuisse atque scriptorem vetustissimum, nequaquam autem medicum, autumat pag. XIII. *Saxius* in onom. litter. I. pag. 256. adligat eius aet. a. Chr. circ. 64. incertum tamen esse putat, num ad Andromachum, patrem, scripserit libellum Erotianus, an ad filium, et dubitat quoque *Fabric.* in §. seq. sed filium intelligendum esse, *Paul. Cigalinius* in lect. II. de Plinii fide et auctoritate probasse dicitur in nota *Franzii* ad Erotiani prooemium. — Codd. fuerunt in bibl. *Vatican.* tres, nisi plures, 1) quem surripuit Heluetius quidam, 2) ex quo vertit Eustachius, 3) quem laudat *Phil. Labbeus* bibl. nou. MSS. p. 385. — in bibl. *Carpensi*, teste *Franzio* in praef. p. XVI. — Tum in bibl. *Parisi.* publ. teste *catal.* vol. II. in codice MCLI. in quo etiam est *Dioscoridae* et *Stephani*, atheniensis philosophi, collectio remediorum alphabetica, corrupta illa et graeco-barbara. — tum in cod. MMCLXXVII. nr. 3. — Codicem citat *Cochius* pag. 50. et in bibl. *Vossiana* alius erat nr. MMDCXXII. etsi timbante cum titulo, vt ait *Hallerus* in bibl. medicinae practicae tom. I. p. 176. — In codd. MMDCXIV. et MMDCXV. in quo tamen multa passim desiderantur, atque in cod. MMDCLI. *Venetis* inter codd. *Nanianos* cod. CCXLIX. *EPN.*

Vol. VI.

TIANOT^{m)} - συναγωγή et ΓΑΗΝΟΤⁿ⁾ τῶν Ἱπποκράτους γλωσσῶν ἐξηγήσεις. — *Vindobonae* in bibl. *Caesar.* cod. XXXVIII. apud *Lambec.* in nota a *Fabricio* citatum. — Collationem lexici Erotiani ex ed. H. Stephani ad cod. mst. *Doruillianum* instituit *Io. Steph. Bernard* et foras dedit in *Nouis miscell.* obseruat. tom. IX. pag. 999-1019. item collationem lexici Galeni cum eodem codice, ibid. p. 1020-1056. in fine autem tomi spicilegium V. L. in Erotianum et Galeni glossas. — In cod. *Escorial.* teste *Plüer.* in itinerar. per Hispan. pag. 167. Lexicon Herodot. in eod. *Cantabr.* coll. S. Trinit. v. *catal.* codd. Angliae et Hibern. part. II. pag. 99. *Harl.*

n) 1) *Lambec.* lib. VI. de bibl. *Vindob.* p. 154. [pag. 350. ed. *Kollar.*]

o) Inscriptio libri rarioris est: *Distionarium medicum, vel expositiones vocum medicinalium ad verbum excerptae, ex Hippocrate, Aretaeo, Galeno, Oribasio, Rufo Ephegio, Aetio, Alexandro Tralliano, Paulo Aegineta, Actuaria, Corn. Celso: cum latina interpretatione. Lexica duo in Hippocratem huic distionario praefixa sunt, vnum, Erotiani, nunquam antea editum; alterum, Galeni, multo emendatius, quam antea excusum.* an. M. D. LXIII. Excud. *Henr. Stephan.* 8. In bibl. publ. *Leidensi* sunt duo exempla, quorum alteri *H. Vossius* ad Erotianum aliquid adscripserat; alterum habet notas *msst Bonavent. Vulcanii.* *Harl.*

Gg

stant. Latine *Erotianum* ex alio codice Vaticano vertit et commentario illustravit *Bartholomaeus Eustachius* Venet. apud Lucam Antonium Iuntam 1566. 4. Cum eiusdem Eustachii versione adiunctus etiam est graecolatinae editioni operum Hippocratis Genev. 1657. fol. et curante Renato Charterio, Vindocinensi, recusatus fuit in tomo primo splendidae editionis graecolatinae Parisiensis A. 1639. operum Hippocratis ac Galeni in tredecim volumina in fol. diuisae. *Eustachii* notas adiectas non esse, erunt, qui doleant, quas laude sua non indignas duxit *Barthius* libro XXXIII. c. 1. et libro LIV. cap. 4. *Aduersar.* [*Franz.* edit. suae adiecit Eustachii notas easque valde laudauit.] Inter opera, quae ad editionem parare instituit Medicus Augustanus eruditissimus, *Georgius Hieronymus Welschius* p) num. XL. fuit Erotianus et Galeni Exegesis vocum Hippocratis cum versione latina, et cuius vsum singillatim demonstraturum se recepit, Arabica. *Fabr.* Nouissima est editio, *Erotiani, Galeni et Herodoti glossaria in Hippocratem*, ex recens. H. Stephani, graece et lat. Accessere emendationes H. Stephani, Bartholomaei Eustachii, Adriani Heringae etc. Recensuit, varietatem lectionis ex mssis codd. Doruillii et Mosquensi addidit, suasque animaduersiones adiecit *Io. Ge. Frid. Franzius*. Lipsiae 1780. 8. In praefat. agitur de tribus illis glossariis. Textui subiectae sunt variae lectiones et V. D. coniecturae, his autem notae Eustachii et aliorum memoratorum V. D. Franziique. *Adrian. Heringa*, cuius animaduersiones grammaticas et criticas magnam partem idem Franz. recepit, in *Obss. criticarum libro singulari*, Leowardiae 1749. 8. passim, praecipue cap. 13. pag. 104-119. emendauit et exposuit Erotianum; cap. autem I. pag. 2. sqq. copiose demonstrare admissus est, auctorem in conscribendo lexico non sequutum fuisse alphabeti seriem, sed ordinem toto coelo diuersum. *Harl.*

V. Venit mihi aliquando in mentem, Erotiani nomen deprauatum esse ex *Herodiani* nomine, idque cum in dissertatione de Lexicis graecis, ante hos duos et viginti annos edita, scripsissem, intellexi postea, comprobari virorum doctorum suffragiis, e quibus *Isaacus Vossius* in pererudito Commentario ad Catullum, pag. 91. *mirum est*, inquit, *quod scribit Herodianus, qui vulgo dicitur Erotianus*. Quid quod Etymologici [P] Magni auctor in *Ἀμπάτις*, *Κυβέας*, inquit, λέγεται ἡ ἀναχώρησις τῆς θαλάσσης ἣ γεν ἡ ἀναπνεύμενη θάλασσα — — καταχευτικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ σώματος ἡ ἐκ τῆς ἐπιφανείας εἰς τὸ βάθος ὑποχώρησις ὕλης. ὅτως ἩΡΩΔΙΑΝΟΊΣ ἐν τῷ περὶ ἐξηγήσεως τῶν λέξεων Ἰπποκράτους. Et *Philippus Labbeus* in bibliotheca noua MStorum pag. 385. *Herotiani* Lexicon vocum Hippocratis per Alphabetum in bibl. Vaticana et Carpenfi commemorat. Non tamen plane est exploratum, pro falsa et corrupta habendam esse tot MStorum codicum, H. Stephano, Gesnero, Eustachio et Lambecio inspectorum, lectionem, qui Erotiani nomen constanter repraesentarunt. Regionum quoque Parisiensium, quos Labbeus pag. 126. iam laudatae bibliothecae, Oribasii Iatrica, Erotiani Lexicon et Dioscoridis ac Stephani Atheniensis de re medica libros ordine alphabetico exhibere testatur. Deinde notandum, quod ne vocabulum quidem ἄμπάτις, nedum illius explicatio, quam ex *Herodiani ἐξηγήσει* vocum Hippocratis auctor Etymologici adfert, in Erotiani, siue vt Hugoni Grotio ^{pp}) dicitur, *Erotionis* libro legitur, cui obiectioni occurrere nullo modo licet, nisi mutilum

p) Vide *Welschii* epistolam de scriptis suis ad calcem epistolarum Gerhardi Iohannis Vossi, editionis Augustanae Vindelicoe. et calcem bibliothecae promissae ac latentis Almelooveenii, [et *Franzii* praef. pag. XVIII. not. c.]

pp) Vide *Thomae Gatakeri* *Aduersaria* pag. 138. edit. Lond.

mutilum illum ad nos venisse velis causari: contra Galenus in sua expositione glossarum Hippocratis voce κάμμορον, nominetenus Erotianum laudans, ex eo profert, quae etiamnum in hoc libello leguntur, licet quaedam editiones Galeni perperam ibi pro Erotiano Herophilum ingerant. Facilius etiam fieri potuit, ut ignotius Erotiani nomen in notius Herodiani corruerint librarii, quam vicissim. Sed et uterque, Herodianus, grammaticus, quem pelagus scriptorum reliquisse post se Priscianus testatur, et Erotianus illo antiquior in eodem argumento industriam suam exercere potuerunt. Credibile autem, *Andromachum* illum, cui Erotianus glossarium suum inscripsit, non diuersum esse a celebri illo archiatro Neronis, imperatoris, vel certe eius filio, itidem medico, de quibus videri possunt Iohannes Harduinus ad Plinium, Thomas Bartholinus de Medicis poëtis et quae dixi supra lib. 3. cap. 29. §. 8. [vol. IV. pag. 356. sq.] Quamquam *Marsilius Cagnatus*, nescio quibus argumentis ductus, lib. 2. Obseruationum Cap. 28. vereri se, ait, ne recentior aliquis temporum ignarus falso titulo et simulata dedicatione librum Erotiani ediderit, ut opinionem vetustatis ei compararet. [v. *Franz.* praef. pag. XIII. sq.] At certe antiquum et doctum librum esse, neque habere, quod illa, quam dixi [P] aetate sit indignum, mihi persuadeo. In bibl. Isaaci Vossii fuit Graeca Erotiani editio, quam Stephanus vulgavit, adscriptas habens Bonauenturae Vulcanii emendationes, estque et mihi aliud eiusdem exemplum, in quo manu sua passim quaedam emendauit eruditorum princeps, Iosephus Scaliger. Sed indicem Scriptorum, quos laudat Erotianus, per otium a me concinnatum, antequam de isto glossographo dicere omittam, subiungere operae pretium est.

VI. Index Scriptorum, ab Erotiano laudatorum γ).

Aeschylus, voce ἄμβην. ἐν Εὐμένισι. v. ἱκταρ. Ἡδωνοῖς. ibid. Σισύφω. v. διοπῶ.	Apollonius, Citticus. v. κλαγγῶδη, et praefat. vbi male al. <i>Apollodorus.</i> ἐν τῷ περὶ ἄρθρων. v. ἄμβην.
Alcman ἐν ἀμελῶν. v. νεωχμόν.	Apollonius, Memphites, ἐν τῷ περὶ ἄρθρων. ibid.
Andromachus, cui συναγωγὴν λέξεων Erotianus inscripsit. praefat.	Apollonius, ὁ ὅφισ. praefat.
Antigonus, grammaticus. v. πηνιρά.	Apollonius, senior. ibid.
Alexandrinus. praefat.	Apollonius, ὁ Θήρ. v. ἄμβην. idem, qui in praefat. Apollonius, ὁ ὅφισ, vbi eius libri XVIII. contra Heraclidem, Tarentinum, et III. contra Bacchium memorantur.
Antiqui. v. ἀντεόνθεον, κατεφρόνες. σκορδίνημα. ελεγγίδα. τὸ τέεθρον. πολλικώδη. φρένας.	Archilochus. v. σκύτα. τεάμιν.
Apollodorus. v. χέλωμα. ἐν β' περὶ θεῶν. v. χάριτες.	Aristarchus, grammaticus. praefat.
Apollodorus. ὁ τὰς ὑπνεὺς γράψας. v. τὸ τέεθρον.	Aristocles, Rhodius grammaticus. ibid.

Gg 2

Aristopeas

q) V. notam prim. ad §. anteced. *Harl.*

r) *Franz.* subiecit suae edit. ad calcem, *indicem auctorum*, qui in tribus glossariis laudantur, cumque paginis suae edit. adcommoauit, obss. interdum litterariis insertis, *Harl.*

Aristopeas, Rhodius (al. Aristobulus) grammaticus, *ibid.*

Aristophanes, comicus. v. ἀχιλλίδες. βάν-
χαρις. κενέβρεια. σκορδίνημα.

ἐν Ἀμφιαράω. v. λεβηρίδες.

Αυτολύκω. v. ἄμβην.

Ἀχαρνέυσι. v. κυρδίνημα. κόλλικες. μα-
ριλῆναι. σερφύνης.

Βατρεύχοις. v. οἶνος.

Γηρυτάδῃ. v. γαργαλισμῶ. ἐκλαπήσε-
ται.

Δαυδάλω. v. ἀνεκάς.

Θεσμοφοριαζόσαις. v. οἶνος.

Ἰππεύσι. v. ἡδυμασι.

Κωκάλω. v. φῶδες.

Ὀρνισι. v. βλακεύειν. ἴπνθ.

Aristophanes, grammaticus. v. θράσσαι. φο-
ρινθῶ. χέδροπα.

ἐν ταῖς Ἀττικαῖς λέξεσι. v. ἄμβην. διο-
πῶ. κνησέρης.

τοῖς ὑπομνήμασι. v. πικερίω.

Aristoteles ἐν τοῖς κωμικοῖς. v. ἡρακλείης
νόςθ.

Artemidorus, Grammaticus ἐν ταῖς λέξεσι. v.
λάσιον.

Ἀσκλητίων. v. ἄμβην.

Asclepiades. v. πόνει.

ἐν τῷ ἐξηγητικῷ τῷ κατ' ἡγεῖον. v. σκέ-
παργες.

Attici. v. ἀνεσίας. διοπῶ. δειμώδεος. ἐπίθημα.
ἐμβατεύμενον. ἐπιεκῶς. ἐπηλυγάζον-
ται. ἡδύμασι. ἵκταρ. καρδαμύσσειν.
κόσμος. μυττωτόν. ὀγκυλαμένη. οἰναρί-
δες. πῦρ. τετραμμένον. τὰ ἐπιμήνια.
Φωνά. φθίσκας. χάριτις. χέδροπα.

Bacchius, (Βακχίως) Tanagraeus, *prae*fat. v.
ἀλλοφάσσοντες. ἀραιά. ἀπολελαμμέ-
νοι. ἀμφιδέξιος. ἀλάστερες. αἰόνησις.
ἀρτίων. ἀδέλγηται. ἀγάλλεται. βλι-
χῶδες. ἐκχυμα. ἔμπηροι. θράσσαι.
κλαγγίδῃ. κυβιτῶ. λάπτει. λελυγισ-
μένα. μάσπον. μετεξέτεροι. νείαιρα.
ὄγχι. ὀκνίς. ὄπλα. πηχέδεον.

Eius συντάξεις τρεῖς λέξεων Ἱπποράτης mul-
tis poetarum testimoniis additis. *prae*fat.
Apollonii Theris libri III. contra Bac-
chium. *ibid.* Vide et infra Epicles et
Philinus.

ἐν τῷ ἀ τῶν λέξεων. v. αἰλυσμόν. ἀτρε-
κίως. ἀνακώχσις. αὐτίκα. γυῖον. ἐμ-
βατεύμενον. ἔδος. σπληνός. σκεδρο-
τέραν. τύρσις. Φωνά.

ἐν τῷ β'. v. ἄλις. ἀγάλλεται. ἐγγχλοῖ-
μεναι. ἐμβατεύμενον. λαπῶδες. πο-
ταίνια. πυθμαιόθεν. τρύζειν.

ἐν τῇ τρίτῃ. v. ἀρτίων. ἀνάγκη. ἄμβην.
ἐδραῖως. ἐξαρύεται. ἐνεφλεβοτομήσε-
συχνόν. σερφύαδῃ.

Callimachus. v. συναρθεμῆται. τὰ λέγνα τῆς
υἱέρας. Herophilus, ὁ ἀπὸ τῆς ἡε-
φίλῃς οἰκίας. *prae*fat.

Callistratus ἐν ε' συμμίκτων. v. χεῖται.

Cinesias. v. ῥεμβοειδέα.

Οἱ περὶ τὴν ἀρχαίαν κωμῶδιαν καταγινόμε-
νοι. *prae*fat.

Cydias, Herophileus. *prae*fat. Vide et in-
fra in Ischomachus et Lydimachus.

Demetrius, epicureus. v. κλαγγάδῃ, et *prae*-
fat.

Democritus. v. φλενωδάδῃ. et *prae*fat.

Diagoras, Cyprius. v. περόνας.

[P] Didymus, grammaticus, Alexandrinus.
*prae*fat.

Diocles. v. ἐκτόμος. κοτυλιδόνας. σκαμειδές.
Carysius. v. φῶδες.

ἐν τῷ κατ' ἡγεῖον. v. ἄμβην.

Diodorus, grammaticus. v. καμμάρω.

Diodotus ἐν β' μυθολογιῶν. v. νίωπεν.

Dioscorides φακῶς. v. Φωνά, et *prae*fat.
vbi eius libri septem memorantur. ἐν
τῷ ε' τῶν ὕλικῶν. v. καμμάρω.

Diphilus (comicus) ἐν Δαναῖσι. v. γαργα-
λισμῶ.

Dorica. v. ἀνακῶς. κίδαρος. φῶδες.

Epicles. v. ἀτρεκίως. ἀπολελαμμένοι. ἀρ-
τίων. ἀδέλγηται. ἀνακώχσις. αὐτί-
κα.

κα. βλιχῶδες. ἐδραίως. ἰδρυτο. κανο-
νία. λελυγισμένα. μεδίησιν. ὄμματα.
ὑδερῶν. Φαρμακοῖσι. χεῖαι.

Ordine litterarum scripsit de vocibus Hippo-
cratis, nimis breuitatis studiosus, μα-
ταῖς συντομίας ζηλωτής. praefat. Bac-
chii tres συντάξεις in compendium misit.
ibid. vbi pro παρέπικελεύσε κητός, le-
gendum παρ' ἐπικλέες τῷ κητός.

Epicurus. praefat.

Epitherfes (in male Θέρσις in edit.)

ἐν β'. τῶν λέξεων. v. ἀμβήν.

Erasistratus. v. ἀμβήν.

Eratosthenes. v. χεῖαι.

Euphorio. v. βλιχῶδες. Eius sex libri, qui-
bus voces Hippocratis explicantur. praefat.

Eupolis. v. ἐχῆνον.

ἐν Αἰζί. v. πέρμαλον. σελαχίοισι.

κλοταῖς (lege κλοπαῖς) v. ἡδύσμασι.

Λάκωσι. v. μυττώτον.

Μαρίας leg. μαρικῶ) v. ψάγδας.

Euripides. v. κομφευόμενος.

ἐν Ἀλκμαίωνι. v. σκεδρετέραν.

Ἀντιόπη. v. κατεφρόνεε.

Εὐρυσθέ. v. τὸ τέρεθρον.

Ἰππολύτῳ. v. ἀμφιδέξις. διοπῶ. διε-
βλήθησαν.

Κλεισι (leg. κησι) v. αἰτρεκέως.

Μελανίππη. v. ἀλάστορες.

Οἰδίποδι. v. ὑπέλλει.

Οἶνη (leg. Οἰνῆ) v. τιμωρέσσα.

Ὀρεση. v. διεβλήθησαν. σάφα.

[P] Πολυείδῳ. v. διεβλήθησαν.

Φοινίκη (leg. φοίνικι) v. διήπετής.

Eurycles. v. πλωάδης, nisi forte legendum
ἐπικλῆς pro Εὐρυκλῆς.

Glaucias. v. ἀμφιδέξις. ἀνθόλικες. ἀνακώ-
χης.

Empiricus. praefat. de vocibus Hippocratis
ordine scribens alphabetico μακρότερος
ἐφάνη. ibid. Vnus eius liber sed πο-
λύστιχος πάνν. Ita enim legendum pro
πολυστιχος.

Hecataeus. v. κνήπερ.

Heraclides, Tarentinus. v. θράσσει. μάσσον.
ὑποφρον. et praefat.

ἐν β' ἐξηγητικῶ τῷ δ' ἐπιδημιῶν. v. σλεγ-
γίδα.

Vide et supra, Apollonius ὁ Θῆρ.

Herodotus. v. ἀμφιδέξις. μετεξέτεροι, et
praefat.

Herophilus. v. ἀλυσμὸν.

Hippocrates Ἴων, siue Ionice scribens. v. τρι-
ταιοφύες. adde Galen. tom. 5. pag. 463.
edit. Basil. Scripta Hippocratis passim ci-
tat Erotianus, sed de dictione eius atque
vocum, quibus vsus est, interpretibus, et
ex scriptis, quae genuina eius sunt, vide
praefat.

Hipponax. v. ἀμφιδέξις. μαριλῆνοι. τρά-
μιν. φῶδες.

ἐν ἀϊάμβων. v. σαεδρά.

Homerus ὁ ποιητής. v. ἀμφιδέξις. αἰτρε-
κέως. ἀραιά. ἀνασμὸν. ἀναυδος. αἶη.
αἶλις. γυῖον. εἰρύεται. ἐπιταίνεται. ἐπι-
σανται. θύων. ἰμείρομαι. ἰδρυτο. ἰδνώ-
δη. κεκρίφαλος. κατηπεδανόν. κη-
γυον. λέγων. μαρμαρυγά. ἐρεός. ὀχε-
τές. παλύνων. περγάς. ξινονοχογρα-
φηθεῖσα.

Gg 3

s) Versus Euripidis, loco illo citatos ab Erotiano, Iosephus Scaliger in codice suo manu sua emenda-
vit hunc in modum:

Ἦκω ζαθέες ναῆς προλιπὼν
ἐς αὐθιγενῆς τμηθεῖσα δοκὸς
σεγανὰς παρέχα χαλύβω πελίκας,
καὶ ταυροδέτῃ κηθεῖς ἀτρεκέως
ἐρμῆς κυπαρίσσω,

- Φηδεσσα. συνοχωκός. σπεδή. τρύζειν.
 ὠίζα.
 ἐν τῷ ἑ τῆς Ἰλιάδες. v. ἀλυσμόν. ἀχλυῶ-
 δες.
 Homeri versus, Iliad. υ'. 250. et τ'. 183. *prae-*
fat.
 Hippocrates, ἀνὴρ Ὀμηρικὸς τὴν Φράσιν. *prae-*
fat.
 Ὁ περὶ ἰσχύμαχον (lege Λυσίμαχον) καὶ
 Κυθίαν τὸν μυλασσία (lege μυλασέα,
 ex Mylasa, Cariae ciuitate) v. ἵκταρ.
 Latones. v. πίλοισι.
 Lycus, Neapolitanus. v. ἀρτίων.
 ἐν τῷ β' τῆδε τῆ συγγράμματος (Hippo-
 cratis de locis in homine) ἐξηγητικῶ.
 v. κάμμορον.
 Lyfimachus. v. βλιχῶδες. τράμιν.
 Cous. *prae*fat. eius libri III. contra Cy-
 diam, Herophileum. *ibid.*
 Menander (comicus) v. σλεγγίδα.
 ἐν ἀσπίδι. v. ἔμυξεν.
 Βοιωτία. v. ἡμικτία.
 Δαρδάνω. v. ἡδύσμασι.
 ἐπιτρέψει. v. ἐχίνον.
 Menestheus, ὁ Στρατονικεύς. v. ἄμβην.
 Metagenes. v. πόλφοι.
 Nicander. v. ἐκδήλυσσις. κνήτρε.
 ἐν Γεωργικοῖς. v. χέδροπα.
 [P] Θηριακοῖς. v. ἄγνα. τάμισον. χα-
 μαῖζηλα. χηραμίδα.
 ὡς καὶ Νικάνδρος ἐξηγεῖται. v. ἀδέλ-
 γηται.
 Niger. v. Φαρμακοῖσι.
 ἐν τῷ περὶ ὕλης. v. λείριον.
 Ὑπεργράφοι οἱ περὶ χροὸν γραψάντες. v.
 ὠρέοντα.
 Περιγένης, ὁ ὀργανικὸς ἐν γ' μηχανικῶν. v. ἄμ-
 βην.
 Πηλέμαχος, vide Telemachus.
 Petronius. v. σκύτα.
 ἐν ὕλικοῖς. v. νίωπον.
 Pherecrates (comicus) ἐν θαλάττῃ. v. ἄρ-
 δαλον.
 ἐν μεταλλεῦσιν. v. ἀρμῶ.
 Philemon (comicus) ἐν μυρμιδόσιν. v. ἐχίνον.
 ἐν πανηγύρεσι. v. ἀρδαλον.
 Philinus. v. ἀτρεκέως.
 Empiricus, Bacchii aequalis, contra quem
 scripsit. *prae*fat.
 Eius libri sex de vocibus Hippocratis. *ib.*
 Philocrates, Samius. v. καρυκευεῖν.
 Philonides, Siculus. v. ἐξέρυθρον. τριταῖο-
 Φυῖς.
 Phryges. v. πικερῖω.
 Phrynichus (comicus) ἐν κρόνῳ. v. ὑποτέ-
 ναι.
 Pindarus ἐν ὑπορχήμασι. αἰάν.
 Plato I. de Rep. v. βλακεύειν.
 Polyzelus (comicus) ἐν δήμῳ. v. δεινόν.
 Rhodii. v. ἄμβην.
 Romani. v. ῥίζη ἀλθαίης.
 Siculi. v. κραμβεῖον.
 Sophocles. v. ἀχιλλήιδες.
 ἐν Ἀχαιάδῃ (legend. Ἀλευάδαις) v. κατε-
 φρόνες.
 Ἀμφιαράω. *ibid.* et πέλον.
 Ἑλένης ἀπαιτήσεις. v. θράσσει.
 Σμηρυγόνῃ (legendum ἡρυγόνῃ) v. ὑπο-
 φρον.
 Ἰφικεναία. v. ὑποφρον.
 Κλυταιμνήστρα. v. ἀντεόνθεον.
 Πελία. v. παιδικὸν πάθος.
 Ποιμέσι. v. πέλον.
 ἐλεγεῖα. v. χάριτες.
 Strato, Eralistrateus. v. ἄμβην.
 Strattis (Comicus) ἐν κυνηγοῖς. v. καμμάρα.
 ἐν Φοινίσσαις. v. λεβηρίδες.
 Tarentinus, vide supra, Heraclides.
 Telemachus, grammaticus. v. λεβηρίδες.
 Theopompus ἐν Ὀδυσσεΐα. v. λάσιον.
 Therfis, vide supra Epitherfes.
 Θόας ὁ Ἰθακήσιος, Thoas, Ithacensis. v. πι-
 κερῖω.
 Thucydides. v. ἐπηλυγάζονται. τὰ ἐπιμή-
 νια. et *prae*fat.
 Xenocritus, Cous. v. ἀλλοφάσσοντες.

Grammaticus, Hippocratis voces primus interpretatus. *praefat.*

Zeno, Herophileus. v. ἀμβην καμμάρω.

Zeuxis ἐν τῷ β' τῶν ἐξηγητικῶν τέτρε τῇ βιβλῳ. (Hippocratis de locis in homine,) *ibid.*

[P] VII. Quam multi ante Erotianum in explicandis Hippocratis vocibus versati fuerint, docet ille in praefatione his verbis, quae paullo emendatiora, quam sunt in editis, cum versione mea adscripsi. *Fabr.* Pauca *Fabr.* emendat. *Franz.* in addendis ed. suae p. 619. adtulit. *Harl.*

Πολλοὶ τῶν ἐλλογίμων ἐκ ἰατρῶν μόνον ἀλλὰ καὶ γραμματικῶν ἐσπέδασαν ἐξηγήσασθαι τὸν ἄνδρα, καὶ τὰς λέξεις ἐπὶ τὸ κοινότερον τῆς οἰκίας ἀγαγεῖν. Ξενοκρίτος γάρ ὁ Κῶος, γραμματικὸς ὢν, ὡς Φησὶν ὁ Ταραντῖνος Ἡρακλείδης, πρῶτος ἐξελάβετο τὰς τοιαύτας ἐξαπλῶν Φωνάς. ὡς δὲ καὶ ὁ Κιττιεὺς Ἀπολλώνιος ἰστορεῖ, καὶ Καλλιμάχος ὁ ἀπὸ τῆς Ἡροφίλης οἰκίας, μεθ' ὃν Φασὶ τὸν Ταναγραῖον Βακχεῖον ἐπιβαλεῖν τῇ πραγματείᾳ καὶ διὰ τριῶν συντάξεων πληρώσαι τὴν προθεσίαν, πολλὰς παραθέμενον εἰς τὸτο μαρτυρίας ποιῶν. ὃ δὲ τὸν ἐμπειρικὸν συγχρονήσαντα Φίλινον ἐξ ἑξαβιβλῆς πραγματείας ἀντεπεῖν, καὶ παρ' Ἐπικλέους τῷ Κρητῷ ἐπιθεμένῃ τὰς Βακχεῖς λέξεις διὰ γ' συντάξεων, Ἀπολλωνίῳ τε τῷ Ὀφείῳ τὸτο ποιήσαντος, καὶ Διοσκορίδῃ τῷ Φακᾷ, πᾶσι τέτοις ἀντεπόντος δι' ἑπτὰ βιβλίων, Ἀπολλωνίῳ τε τῷ Κιττιεῳ ὀκτωκαίδεκα πρὸς τὰ τῷ Ταραντῖνῳ τρία πρὸς Βακχεῖον διαγράψαντος, καὶ Γλαυκίῃ τε Ἐμπειρικῷ δι' ἑνὸς πολυσύχου πάνυ καὶ κατὰ σοφίαν πεποιημένῃ ταυτὸ ἐπιτηδύσαντος. Πρὸς τε τέτοις Λυσιμάχῃ τῷ Κῶῳ κ' βιβλίων εἰσπονήσαντος πραγματεῖαν, μετὰ τῷ τὰ τρία μὲν γράψαι πρὸς Κυδίαν τὸν Ἡροφίλειον, τρία [P] δὲ πρὸς Δημήτριον. Καὶ γὰρ ὁ ἀναδεχόμενος αὐτὸν Εὐφορίων πᾶσαν ἐσπέδασε λέξιν ἐξηγήσασθαι διὰ βιβλίων ἑξ. Τῶν δὲ γραμματικῶν ἐκ ἑνὸς ὅστις ἐλλόγιμος

*Multi celebrium non medicorum tantum sed grammaticorum quoque studuerunt Hippocratem exponere, et voces eius vocabulis aliis, quibus communiter in consuetudine utimur, interpretari. Xenocritus quippe, Cous, grammaticus, ut ab Heraclide, Tarentino, traditum est, primus suscepit vocabula eius explanare, atque Apollonio, Citieo, teste etiam Callimachus, Herophileus. Post hunc aiunt operi manum admoisse Bacchium, Tanagraeum, et tribus libris institutum suum perfecisse, multis poetarum testimoniis *) in hoc insuper adiunctis. Cuius aequalis Philinus, empiricus, sex libros contra scripsit. In eodem argumento versati sunt Epicles, Cretensis, qui Bacchii libros in compendium misit, Apollonius item cognomine Ophis, et Dioscorides, Phacas, qui aduersus hos omnes scripsit libris septem, Apollonius item, Cittieus, qui duodeuiginti libros composuit contra Heraclidem, Tarentinum, et contra Bacchium tres: Nec non Glaucias, empiricus, uno sed praegrandi libro et secundum litterarum ordinem digesto. Lysimachus praeterea, Cous, libros XX. in hoc genere elaborauit, postquam tria volumina scripserat contra Cydium, Herophileum, [P] et totidem aduersus Demetrium. Sed et Euphorion, Lysimachum secutus, voces uniuersas libris sex interpretari instituit. Ex grammaticis vero clarissimis qui-*

*) Galenus praefatione ad glossas Hippocratis refert, Aristarchum Grammaticum Bacchio τὸ πλεονος παραδαγμάτων siue loca scriptorum suppeditasse.

λόγιμος φαίνεται παρήλθε τὸν ἄνδρα. ἔτι δὲ
Ἀρίσταρχος παρ' ὃν γεγράφασι Ἀριστοκλῆς,
καὶ Ἀριστοπέας (al. Ἀριστόβελος) οἱ Ῥόδιοι,
καὶ μετὰ πάντας Ἀντίγονος καὶ Δίδυμος οἱ
Ἀλεξανδρεῖς.

quibusque rationem Hippocratis nemo non habuit,
Aristarchus et hinc Aristocles atque Aristop-
peas (al. Aristobulus) Rhodii ac post univer-
sos Alexandrini, Antigonos et Didymus.

VIII. Ab Herophilo quoque glossas Hippocratis scriptas et vocc. obsoletas expositas, Galenus auctor est: [conf. Halleri bibl. medicinae pract. I. pag. 122. sq.] Dioscoridem vero iuniorum, glossographum *) Alexandrinum, quem a Dioscoride Φανῶ distinguit, pluribus libris ἅπασαν Hippocratis λέξιν explicare professum, ne tertiam quidem eius partem exposuisse, et plurima adtulisse vulgaria et ex Nigro, Pamphilo, Dioscoride Anazartheo, antiquioribusque Crateua †), Theophrasto, Heraclide Tarentino et aliis pluribus exscripsisse. Ipse quidem Galenus in sua glossarum Hippocratis ἐξηγήσει profitetur, se expositurum ἑ μόνον ὅσα τοῖς ἄλλοις παλαιοῖς ὑπάρχοντα συνήθη τῶν ὀνομάτων ἐκ ἔτι ἐστὶν ἐν ἔθει νῦν, ἀλλὰ καὶ ὅσα κατὰ τινα τρόπον ἴδιον αὐτὸς ἐποίησατο ὁ Ἱπποκράτης, ἢ μετενεγκὼν ἀπὸ τῆ συνήθους, ἢ σχῆμα περιδείξ ἕτερον, ἢ τὸ σημαῖνον ὑπαλλάξας †). Ab hoc Galeni diversum MS. glossarium in Hippocratem evoluit Cangius. [Bacchius quoque scripsit in voces Hippocr. obsoletas. v. Haller. l. c. pag. 128.] Etiam sub falso Herodoti nomine Characterius ad Erotiani calcem Lexicon paruum vocum Hippocratis subiecit tomo 2. ed. Op. Hippocratis et Galeni pag. 140. sequutus Hieronymum Mercurialem, qui illud suo Hippocrati adiunxerat: Henricus Stephanus vero vna cum Erotiani et Galeni glossariis pag. 105-109. *) vulgauerat hoc titulo: Λεξικὸν τῶν Ἡεροδοτέων λέξεων, quod nescio, an verissimiliter Maussacus pag. 389. diff. de Criticis habebat pro particula operis Apollonii, grammatici, cuius ἐξηγήσιν Ἡεροδοτὴς γλωσσῶν laudat auctor Etymologici MS. in σοφιστῆς et κωφός. Ex recentiorum monumentis praesenti loco laudanda est Anutii Foëti oeconomia Hippocratis siue Lexicon Hippocrateum Francof. 1588. Geneu. 1662. fol. quem librum Reinesius Epist. ad Nesteros pag. 23. studiosis medicinae Hippocratis utilissimum et in omnibus bibliothecis medicis spectandum adpellat. Iohannis item Conradi Dieterici Iatreum Hippocraticum, [P] siue Lexicon graecum ex vocabulis aphorismorum Hippocratis concinnatum, spisso volumine in 4. Gieslæ 1656. et Vlmæ 1661.

IX. Ὀνομασίας τῶν φαρμάκων teste Galeno in glossis v. Ἰνδικῶ, scripserant olim complures, καθάπερ Μεγασθεὺς τε καὶ Ἀνδρέας ὁ τῆ Χρυσότορος καὶ Ξενοκράτους καὶ Διοσκουρίδους

*) Vide supra cap. 3. §. 2. huius libri IV. [vol. IV. pag. 676. et Halleri bibl. medic. practicae I. pag. 213.]

†) Ex Crateua, Dioscoride et Galeno excerpta sunt in cod. Vindobon. qui descriptus est ex antiq. cod. medic. v. Lambec. VI. part. 2. col. 209. add. cod. Paris. §. IX. Harl.

†) Iis, quae supra in vol. V. pag. 437. scripta sunt, adde, inter codd. Vossian. esse Lex. Hippocraticum Galeni. v. cat. codd. Angliae et Hibern. vol. II. pag. 59. cod. MMCLXXI. f. 60. Harl.

*) It. Franzius ed. pag. 602. sqq. quem conf. in pract. pag. XX. sq. de auctore et inscriptione libelli differentem, et sequutum Heringae interpretationem, pag. 2. Obsl. critic. Hic vero adfirmat, lexicon illud nullum alium in finem Hippocrati praemitti, nisi quod multae harum glossarum etiam apud Hippocratem reperiantur, nec mirum, quum dialectus ionica utriusque sit communis. Harl.

οὐκ ἐρίδης ὁ Ἀλεξανδρεὺς. Huic iuniori *Dioscoridi* fortassis tribuenda est historia plantarum ordine alphabetico et alphabetum Empiricum, quae utraque ad calcem *Dioscoridis*, *Anazarbei*, cum versione et scholiis edidit Ianus Antonius Saracenus ^y). In *Pauli Aeginetæ* libro VII. Cap. 3. ^z) virtutes medicamentorum et apud *Attium* tetrabibl. I. lib. I. simplicia pharimaca ex plantis, litterarum ordine referuntur. Litterarum quoque ordine decurrit, atque adeo Lexici parui instar est, de quo dictum libro quinto, *Simonis Sethi* ^{aa}) Syntagma de alimentorum facultate. Paxani quidem *ὑγιαίνουσα, κατὰ σοφείων*, Suidae memorata, diu est quod interciderunt. Omitto glossas *Nicolai Myrepsi* ^{bb}), qui saeculo decimo tertio scripsit, et *Nicomedis* ^{cc}), iatrosophistae Lexicon, aliaque Lexica et glossaria medica ac botanica incertorum auctorum, in variis obuia bibliothecis, et Labbeo, Cangio, Lambecio memorata atque inspecta ^{dd}). Quod vero in indice auctorum, quos citat ad Solinum Salmasius, memoratur Osiridis Lexicon chemicum, error est, nam *Salmasius* ex-

cercitatt.

y) *Dioscoridae* collectio remediumum alphabetica est in cod. *Parif.* v. ad §. IV. adde *Lambec.* de cod. *Vindobon.* VI. pag. 228. sq. *Harl.*

z) *Pauli Aegin.* catal. alphab. medicamentor. succedaneorum ex Galeno, in cod. *Vindob.* XL. nr. 3. et II. *Lambec.* comment. VI. col. 335. seq. adde *Bandini* cat. codd. gr. III. pag. 156 et 165. codd. *Parif.* bibl. publ. n. MMCCXL. et MMCLIII. ac *Halleri* bibl. medic. pract. I. pag. 313. *Harl.*

aa) In bibl. *Vindobon.* cod. VIII. apud *Lambec.* comm. vol. VI. col. 213. vbi in parte II. plures codd. medici recensentur. cf. infra vol. X. pag. 320. Apud *Lambec.* I. c. col. 267. *Sethi* lexicon botanic. graeco-barbarum. id. ibid. col. 355. add. *Halleri* bibl. med. pract. I. pag. 318. *Harl.*

bb) In cod. *Parif.* MMDCLIX. n. 2. bibl. publ. est *Nicol. Myrepsi* dynameron, opus ineditum ordineque alphabetico dispositum. Litterae A. pars maxima, integrae vero B. Γ. Δ. E. Z. desiderantur; praefixus index antidotorum copiosissimus, qui ad litteram A. pertinet. v. cat. codd. regg. II. p. 453. add. *Halleri* bibl. chirurg. I. pag. 166. seq. bibl. medic. pract. I. pag. 324. et 526 infra in vol. XIII. pag. 4. sqq. *Harl.*

cc) Conf. infra, vol. X. p. 52. ed. vet. *Harl.*

dd) Lexicon botanicum ex *Dioscoride* et multis aliis citatur in cat. libr. graecorum incertae bibliothec. in *Lamii* deliciis erudit. Florent. 1743. 8. pag. 107. — Apud *Lambec.* vol. VI. part. II. in cod. VI. nr. 4. col. 210. vocabula quaedam medica graeca cum explicatione itidem graeca; in cod. VIII. nr. 4. lexici botanici fragmentum; in codice XXVI. n. 4. col. 271. et in cod. XXVII. nr. 4. col. 277. lexicon botanicum ex *Dioscoridis* libris VII. de materia medica, ordine alphabetico. — in codice

XXXVIII. nr. 5. col. 282. *Dioscoridis*, *Anazarbensis*, et *Stephani*, *Atheniensis*, alphabetum medicum empiricum; vide quoque in eod. volumine cod. XI. n. 7. et commentar. vol. II. p. 267. adde cod. supra, ad §. IV. memoratum. (*Fabr.* B. gr. vol. XII. pag. 693. sqq. et *Halleri* bibl. botan. I. pag. 163. et bibl. medic. pract. I. pag. 310. vbi dicitur proditi fuisse cura *C. Wolf*, Tiguri 1581. 8. alphabet. medicum ex *Dioscoride* et *Stephano* collectum.) — In cod. XXXVIII. nr. 4. col. 352. catalogus alphabet. graeco-barbarus medicamentorum simplicium. — In cod. XL. nr. col. 354. *Dioscoridis*, *Anaz.* suppositum alph. medicum empiricum. — In bibl. quondam *Heidelberg.* in *Sylburgi* catal. nr. 199. et 400. lexicon herbarium per synonyma. — *Augustae Vindel.* in bibl. publ. cod. alphabetum iatricum, continens morborum et symptomatum nomina, secundum ordinem litterarum, cum remediis eorumdem; item interpretatio quorundam vocc. medicorum et herbarum etc. teste *Reisero* in catal. pag. 65. et 80. — In bibl. *Laurent.* Medic. cod. XLII. nr. IV. plut. 57. fragmentum lexici herbarii. (v. *Bandin.* cat. codd. gr. II. col. 419.) — in cod. X. plut. 75. lexic. botanicum ordine litterarum *Galen*i et eiusdem succedaneorum s. synonymorum aliud lexic. item ordine litter. (*Bandin.* III. col. 156. sq.) — In bibl. *Matrit.* cod. LXXXIV. fol. 133. et paullo diuersa cod. CX. fol. 189. est descriptio plantarum, fructuum vel pomorum, item animalium, metallorum, fossilium aliorumque simplicium et medicarum cuiusque potestatum, ordine litterarum disposita; ex *Dioscoridis* libris V. de materia medica desumpta et a recentiore quodam collectore ita composita est; idem esse opus videtur quod e cod. *Vindobon.* *Lambecius*, quem iam lau-

Hh

daui-

ercitatt. Plin. pag. 1097. ex anonymi paruo Lexico *χρυσοποιίας κατὰ στοιχεῖον*, quod MS. est etiam in bibliotheca Vindobonensi, vt testatur *Lambecius* lib. VI. pag. 180. ^{ee}) profert tantum haec verba: *Ὅσις ἐστὶ μόλιβδος καὶ θεῖον*, quibus denotatur, plumbum et sulphur chemicae artis scriptoribus quandoque venire Osiridis nomine. Idem Lexicon chemicum, quod propemodum integrum locis suis insertum video glossario graeco Cangii, seruo et ipse manuscriptum vna cum scriptoribus chemicis graecis, quorum apographum beneuole mecum communicauit *Paulus Vindingius*. De illis fusius differendi locus infra libro sexto [cap. 3. sect. XVII. vol. XII. pag. 708. lqq.] dabitur, nunc tantum verbo monere iuuat, in *Matthaei* quoque *Siluatii*, Mantuani, Lexico siue pandectis, qui circa A. C. 1297. scripsit, vt ipse testatur vocabulo *bruos*, praeter latinas, arabicas aliasque exoticas, multas etiam graecas voces iatricas, sed fere semper inemendatissime scriptas latinis litteris, alphabetico ordine referri et explicari. *Harpocratonis*, *Alexandrini*, Lexicon ineditum *περὶ φυσικῶν δυνάμεων* citat idem *Salmasius*, legunturque *Harpocratonis* illius nonnulla in *Kyranidibus*, de quibus dixi Lib. I. Cap. 9. *Fabr.* In bibl. publ. *Parisi*. (secundum catal. codd. vol. II.) est *lexicon chemicum* in cod. MMCCCLXXV. nr. 3. cod. MMCCCXXV. nr. 1. et 2. codex MMCCCXXVI. nr. 3. et 4. cod. MMCCCXXVII. nr. 5. et 6. cum aliis multis scriptis chemicis; cod. MMCCCXXIX. nr. 11. et 12. et multa alia scripta chemica. — In bibl. *Laurent. medic. Florentinae* cod. XVI. plut. 86. continet vberriam graecorum chemicorum collectionem; in qua est nr. 2. Lexicon seu glossae chemicae: et *Bandin.* in catal. III. col. 348. totum id lexicon, ait, suis locis Cangius suo glossario inseruit, collatis aliis eiusmodi glossis msst. *Lambecio* itidem inspectis et *Salmasio*. — *Venetis* in bibl. *Marciana* codd. CCXCIX. et DXCVIII. in collectione chemicorum graecorum. *Harl.*

X. A medicis deueniendum ad *philosophos*, qui quum et ipsi vocabula sibi peculiaria habeant, ac pro diuersis disciplinis et sectis diuersa, non defuerunt, qui et ita singularibus

dauius, recensuit et citauit *Nesselius* in cat. bibl. caes. part. III. pag. 26 et 27. cod. XVI. nr. 4. atque ineditum esse videtur *Iriarto* in bibl. *Matrit.* MSS. pag. 344. sq. pluscula e cod. *Matr.* excerpti; e cod. CX. de succedaneis medicam. etc. gr. dedit *Iriart.* pag. 436. — In bibl. *Veneta* *Marc.* lexicon botanicum, in codd. CCXCII. et CCXCIII. (cat. pag. 138.) — Eiusmodi lex. in cod. *Naniano* CCXLVII. (cat. pag. 439.) cod. CCLII. pag. 446. In bibl. publ. *Parisi*. (secundum cat. codd. vol. II.) cod. XXXVI. nr. 21. lexic. botanicum, vbi voce indica exponuntur. cod. MCCCX. nr. 10. anonymi lex. botanicum, e variis medicorum scriptis collectum: cod. MDCCCLXXXIII. n. 11. cod. MMXLVII. nr. 6. cod. MMCXLIX. nr. 4. cod. MMCCXCIV. nr. 2. cod. MMCCCXIV. nr. 6. cod. MMCCCXVIII. nr. 3. *Iriart.* in cat. codd. *Matrit.* pag. 437. seqq. e cod. CX. gr. euulgauit *Dioscoridis* de lapidibus commentar. contractum, qui 37. lapidum nomina, formas — ordine litterarum breuiter enarrat. — In bibl. *Parisi*. porro cod. MMCCCLXXXVI. nr. 1. excer-

pta e *Dioscoridis*, *Galen*i et *Crataeae* scriptis, quibus plantarum nomina, illarumque vires, seruatō ordine alphabetico exponuntur, cum notis margin. ibid. nr. 16. lex. botanic. — cod. MMCCCLXXXVII. nr. 2. lexicon in *Hippocratem*, cuius auctor *Galenus* fertur, et nr. 3. lexic. botanicum, quo explicantur voce Arabibus inuecta. — in cod. MMDLXII. nr. 15. lexic. anatomici fragmentum. — *Glossas iatricas* s. botanicas e cod. membr. *Doruilliano* descripserat *Bernard*, easque, licet auctor hinc inde vapulet, publici iuris fecit cel. D. *Christian. Gothfr. Gruner* in D. *Io. Steph. Bernarai*, medic. *Arnhemien*sis, *reliquis medico-criticis*, *Iena*e 1795. 8. pag. 8. sqq. et eas ad explicationem *Dioscoridis*, *Oribasii* et *Pauli* aliquam habere utilitatem, iudicat cel. *Gruner* in praef. p. 6. *Harl.*

ee) Col. 408. sq. vbi *Kollar* notat, *du Cangium* sub fin. lexic. mediae et inf. graecitat. t. II. *Montfaucon* in palaeogr. gr. huiusmodi lexicon chemicum in lucem protulisse. *Harl.*

bus Lexicis interpretarentur. *Laërtius* de Platone lib. 3. cap. 63. ὀνόμασι δὲ κέχρηται ποιηταῖς, πρὸς τὸ μὴ εὐσύνοπτον εἶναι τοῖς ἀμαθέσι τὴν πραγματείαν, ad quem locum adprime huc faciunt, quae adnotat *Menagius*. Scripserat *Timaeus* (junior) Lexicon breve ad *Gentianum* ordine alphabetico περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνα λέξεων, memoratum *Photio* in bibl. cod. CLI. [vid. infra, vol. IX. lib. V. cap. 38. pag. 418. n. 151. et pag. 419. nr. 154. et 155. de *Boëthio*.] Laudat idem *Photius* cod. CLIV. sqq. ^{ff}). *Boëthii* συναγωγὴν λέξεων πλατωνικῶν ad *Melantum*, itidem ordine litterarum compositam et longe praestantiorē vtilioremque opusculo *Timaei*. Tum eiusdem *Boëthii* περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνα ἀπορρημένων λέξεων, ad *Athenagoram*. Citatur *Boëthius* ἐν τοῖς περὶ Πλάτωνος apud *Hesychium* in διὰ πάντων κριτάς. *Harpocration* quoque, *Argivus*, platonici philosophus, *Caesaris* convictor, praeter amplissimos in *Platonem* commentarios, verborum *Platonice* libros duos conscripsit: Auctor *Suidas*. *Clearchus*, *Solenis*, peripateticus, τὰ ἐν τῇ Πλάτωνος πολιτεία μαθηματικῶς εἰρημένα enodavit teste *Athenaeo*: *Dionysius*, *Halicarnassensis*, musicus ^{ss}), eodem *Suida* teste, scripsit libros quinque περὶ τῶν ἐν τῇ Πλάτωνος πολιτεία μεσικῶς εἰρημένων. [In iisdem *Platonice* glossis illustrandis versatum esse *Clementem*, conlicit *Ruhnken* praef. ad *Tim.* pag. X. ex *Suida* v. Ζέλην et aliis. Idem *Clemens*, teste *Suida* v. Κλήμης, scripsit περὶ τῶν Ἰσοκράτικῶν σχημάτων. *Harl.*] *Theodori*, *Solenis*, librum de mathematice dictis in *Platone* citat *Plutarchus* libello de animae procreatione et libello de oraculorum defectu. *Philippus Mendacius* omnia loca mathematica, quae in operibus *Platonis*, praeceptoris sui, observauerat, singularia excerpsit et exposuit. *Theon*, *Smyrnaeus*, etiam peculiari opere tractavit, quae mathematica ad lectionem *Platonis* vtilia sint, verum et

Hh 2 hoc,

ff) Unicus superest cod. membran. saec. X. in bibl. *Coisliniana*, ex quo *Bern. Montfaucon* specimen, quamvis minus accurate descriptum, prodidit in catalogo eiusdem bibliothecae pag. 477. Ex eo, qui plura continet glossaria, cod. *Io. Capperonierius* *Timaei* lexicon descripsit, et apographum misit *Dav. Ruhnkenio*, qui primus id edidit eruditisque animadversionibus ornauit, Lugd. Batav. 1754. 8. — quod cum *Moeridē* recudi fecit *I. Frid. Fischer*, Lipsiae 1756. 8. — Postea *Ruhnken*, iterum edidit libellum notis potissimum egregie et largiter auctis multisque scriptis ineditis laudatis collatisque, Lugd. Bat. 1789. mai. 8. Quamquam *Villoison* ad *Longum* pag. 179. sq. animadvertit, *Capperonierium* plura neglexisse, *Ruhnken* tamen novam codicis collationem non curavit, neque vero, quae *Villois* adnotarat, ea praeteriit silentio. (v. quae scripsi in *Introd.* in *hist. L. G. II.* part. I. pag. 295.) In praefat. *Ruhnken*, docte differit de nostro lexicographo, a quo etiam, non, vti *Suidas* putabat, a *Timaeo*, *Tauromenita*, historiarum scriptore nobilissimo, grandioris molis librum Συλλογὴ ἱστορικῶν ἀφορισμῶν βιβλία ζή, confectum iudicat. Quando vixerit *Timaeus*, non

omnino certum est et exploratum, nec ex aetate *Gentiani*, cui *Timaeus* inscripsit opusculum, huius aetas definiri potest. v. *Ruhnken*. not. pag. 1. seq. ubi plures *Gentianos*, in antiquis monumentis memoratos, recenset. *Ruhnken* quidem *Meursium*, male opinantem, *Timaeum*, *Locrum*, philosophum pythagoricum, esse lexicum auctorem, et *Io. Ionsium*, qui de scriptor. *hist. philos.* I. 6. opusculum tribuit *Timaeo*, *Cyziceno*, *Platonis* discipulo, satis refutat, neque ex loco lexicum *platonici* spurio, v. Οὐχ ἦν οὐκ, ubi *Porphyrius* laudatur, *Timaei* aetatem erui posse, bene demonstrat: suspicatur tamen, *Timaeum* floruisse saeculo tertio, sophistarum feracissimo. *Timaei* autem libellum esse interpolatum et aliorum, imprimis *Herodoti*, glossis amplificatum, docet doletque. Quod *Photius* in lexico inedito, et *Suidas*, aliquando etiam *Etymologus M.* bonam huius glossarii partem ad verbum descripserunt, nomine auctoris suppresso: *Ruhnken* ex illis saepe *Timaei* verba, et ex *Timaeo* frequenter *Suidam* in notis emendavit atque illustravit. *Harl.*

gg) Vide supra, cap. 36. §. IV. *Harl.*

hoc, et quae iam e Menagio commemoravi, alia quaedam Lexicis enumerare nolim, vti nec *Meurophanis*, Sophistae, περὶ τῶν χειρακτῆρων Πλάτωνος, qui liber, a Suida laudatus, rhetorici argumenti fuit potius, quam grammatici: nec quae Galenus scripserat de iis, quae in Timaeo Platonis dicta sunt ἡτοικῶς, aut quae Plutarchus de variis Platonis locis commentatus fuit. At similiter lexicon vocum Aristotelicarum ^{h)} a doctissimo viro, *Petro Petito*, expectare iussit Menagius, quod, Nicasio licet etiam memoratum in epistola de Petiti vita et scriptis, tamen nondum vidit lucem. Est interim in manibus Lexicon eruditi viri et digni vita longiore *D. Martini Fogelii* posthumum philosophum, quo vocabulorum homonymorum praecipue ex Aristotele significationes diligenter explicantur. Hamb. 1689. in 4. Omitto latine editam *Ioh. Baptistae Bernardini*, patricii Veneti, seminarium siue Lexicon triplex atque indices in philosophiam platoniceam, peripateticam, stoicam Venet. 1582. fol. atque inde Lugduni, Genevae etc. *Philemonis*, grammatici, Lexico τεχνολογικῶ MS. ex bibliotheca Colbertina usus est Cangius. *Fabr.* De *Philemone* v. quae notati in introd. in hist. L. Gr. II. 2. pag. 311. — Praeterea plura dabimus infra ad lib. V. 40. de lexicis gr. ineditis: conf. *Villoison* prolegg. ad Apollonii lex. homer. pag. LXVIII. vbi in nota 1. explicatio voc. τεχνολογίας ex Philemonis loco quodam adfertur; in notis ad Apoll. plurima Philemonis e cod. excerptit. — Anonymi lexicon mathematicum est in cod. Guil. Laudi, in bibl. Bodlei. nr. 744. catal. codd. Angliae I. pag. 57. Sic quoque veteres haud pauci lexica et glossaria conscripserunt ad poetarum interpretationem facilitandam. Sic lexica et glossaria gr. homerica scripserunt Apollonius, Clearchus, Heliodorus, de quo vide *Villoison*. prol. ad Apollon. pag. 24. Hermippus, Parmenion, Philemon, Philotas, aliique supra in vol. I. lib. II. cap. 5. inter commentatores Homeri, et a *Villoison* in prolegg. ad ed. Homeri Venetam pag. XXVIII. XXIX. XXX. etc. atque in prolegg. ad Apollonii lexic. Homer. laudati. *Parmenion* ὁ γλωσσολόγος citatur in scholiis Marcianis aliisque ad Homerum. v. supra, vol. I. pag. 448. 452. et glossographi ab Eustathio citati, ibid. p. 476. in scholiis Marcianis, ibid. p. 447. — Lexicon Homericum, in cod. *Florent.* medic. X. (v. *Bardini* catal. codd. gr. II. pag. 340.) — *Tragicum* et *comicum* lexic. scripsit *Dithyros*. v. *Ruhnken*. praef. ad Hesych. lex. II. p. IX. sq. qui *Thaoni* quoque l. c. eiusmodi generis lexica adferit, idemque de lexico *Dingeniani* docte copioseque disserit. — addantur supra vol. V. pag. 109. dicta. — In bibl. quondam *Heidelberg.* teste Sylburgio, 352. lexicon homericum. — In cod. *Florent.* medic. XXVII. plut. IX. (*Bardini*. cat. I. pag. 437.) et in Naniano CCXCIV. nr. 3. (pag. 497. catal. codd. gr. Nanianor.) λέξεις ἐκ τῆς Ἑσίοδοῦ βιβλῆ. atque cod. Suidae in fine additam fuisse hanc notam: λέξεις εὗρισκονται ταῦτα. Πολυδύκες τῶ ῥήτορος. Διονύσιος τῶ Ἀλκαργασίας. Εὐδῆμος τῶ ῥήτορος. Ἀντωνίος μοναχῶ. τῶ δεσποταδίκης Κύβη Εὐσταθίου. τῶ Σβιδά. τῶ ἀγίου Κυρίλλου. Ἡρωδιανός. Ἀρμάσιος. Διονύσιος. Ρωκάσις, editor illius cat. Nanian. (Bonon. 1784. min. fol.) pag. 500. observat. *Harl.*

IX. Rhetorica Lexica non modo ad intelligendos oratores sed et ad ornatum dictionis graecae et copiam comparandam faciunt, cuiusmodi *Παρυνησι παρασκευαὶ σοφιστικαί*. de quibus

h) Forſan huc referenda eſt συμφωνία τῶν τῶ Ἀριſτοτέλους ſυγγραμμάτων, concordantia librorum Ariſtotelis, quae eſt in cod. *Veneto* D. Marci, et

collectio vocc. atque ſententiarum quarundam ex Ariſtotelis libris, ordine litterarum digeſta eſſe dicitur in catal. codd. gr. illius bibl. pag. 312. *Harl.*

quibus dixi supra cap. 36. §. 8. *Philonis* Lexicon rhetoricum ex Etymologico Magno in Δέμα laudant viri docti, nisi ibi legendum ἔστω φίλων εἰς τὸ ῥητὸν pro ῥητορικόνⁱⁱ⁾. *Zosimi*, *Gaza*ei, Lexicon ῥητορικόν *Suidae* [et *Eudoc.* pag. 203.] memoratur^{kk)}, nec minus *Iulii Vistini*, *Sophistae*, ἐκλογὴ ῥητορικῶν ex *Demosthenē*, *Thucydide*, *Isaeco*, *Isocrate* et *Thrasymacho* et aliis rhetoribus. *Eudemi*, rhetoris, Lexicon rhetoricum, ab eodem *Suida* diligenter tritum, [et valde laudatum ab *Eudocia* pag. 165.] exstat adhuc MS. in variis bibliothecis, ut *Vindobonensi*, *Parisiensi*, [cod. MMDCXXXV. et conf. catal. codd. *Parif.* reg. II. pag. 531.] *Medicea* laudaturque a *Io. Pricaeo* notis ad *Noui Testamenti* libros ut in *1 Timoth.* III, 3. etc. a *Cangio* in glossario graeco [*Ruhnken* ad *Timaei* lex. pag. 31. 35. etc.] aliisque. *Pausaniae* lexicon ῥητορικόν citat ad *Homerum* et dedit multa egregia fragmenta, *Eustathius*^{ll)}, cui e *Photio*, cod. CL. addere licet *Iuliani*^{mm)}, (illius, ut suspicor, cui *Phrynichus* librum quartum suae παρασκευῆς inscripsit,) Δεξικὸν τῶν παρὰ τοῖς δέκα ῥητορσι λέξαν κατὰ σοιχείον, quod non dubitat praeferre Lexicis rhetoricis *Diodori* et *Philoproti*, *Tyrii*: *Diodori* illius puta, quem *Suidas* *Valerii Pollionis*, *Alexandrini*, filium commemorat, et ἐξήγησιν τῶν ζητημένων παρὰ τοῖς ἑήτορσιν scripsisse tradit in *Παλίων*. Ait etiam *Photius*, se euoluisse, quibus nulla auctorum nomina praefixa fuere, Lexicon καθαρῶς ἰδέας, siue puri ac simplicis sermonis, alterum σεμνῆς ἰδέας siue stili grauis, et tertium denique ἰδίως λόγος πολιτικῶς, siue dictionis ciuilis, quali rhetores Attici uti consueuerunt, cod. CXLVI. seq. *Fabric.* Lexica rhetorica τὰ κατὰ σοιχείον et lex. rhetor. auctore *Aelio Dionysio*, frequenter citat *Eustathius* ad *Homerum*, vide supra, vol. I. p. 482. Lexicon rhetoricum, ad ius atticum explicandum imprimis comparatum, quod est in cod. *Coisl.* et cuius specimen dedit *Montfauc.* in bibl. *Coisl.* pag. 491. seqq. iam laudauimus, et praedicauit *Ruhnken* in praef. ad *Hesych.* pag. IV. et frequenter in notis ad *Timaei* lexicon. — Anonymi lexicon, hactenus ineditum, quo exponuntur voces difficiliore, quae in variis *Demosthenis* oratt. occurrunt, in cod. *Parif.* publ. bibl. nr. MMDCXVIII. nr. 3. Oratores, poëtae alique explicantur et laudantur in perimultis Lexicis, in codd. bibl. *Parif.* v. catalog. vol. II. pag. 528 - 539. — *Florentiae* in bibl. medic. cod. XLII. plut. 57. sunt 1) *Philippicarum Demosthenis* orationum dictiones, 2) aliae dictiones rhetoricae, 3) dictiones *Demosthenis* deliberatarum oratt. III. 4) lexicon militare et alia. (vid. *Bandin.* II. col. 419. sq.) In cod. XIX. plut. 58. glossae siue dictiones quaedam diuersorum populorum. (*Bandin.* I. c. pag. 458.) Alia lexica grammatica haud pauca adseruantur in eadem bibliotheca. — Lexicon rhet. et poetic. in bibl. quondam *Heidelberg.* 113. in *Sylburgii* catal. ibid. 119. Lexicon gr. et lat. — *Angustae Vindel.* in cod. lexicon *Herodoteum*. Ut mittam, quae infra in hoc volumine commemorabuntur. *Harl.*

XII. His ut videtur pridem deperditis, certe in lucem publicam non protractis, exstat et omnium in manibus versatur *Valerii HARPOCRATIONIS*ⁿⁿ⁾ περὶ τῶν λέξεων
Hh 3 βιβλίον,

ii) Plura de illo adnotat *Miloiſon* in prolegg. ad *Apollonii* lex. homerici. pag. 67. *Harl.*

kk) Conf. *Taylor* praef. ad *Lysiam* vol. II. p. 67. ed. *Reiske.* *Harl.*

ll) V. d. supra in vol. I. pag. 486. *Harl.*

mm) Conf. *Ionſum* de scriptor. hist. philos. III. 14. 5. pag. 90. ed. *Dornii.* *Harl.*

nn) *Hammerger.* in *Zeitschrift.* Nachricht. II. pag. 390. cum *Veri*, imperatoris, in graecis litteris fuisse magistrum et vixisse ante a. 169. cum aliis putat.

βιβλίον, siue Lexicon, rhetoribus potissimum atticis intelligendis destinatum, unde in quibusdam editionibus λεξικὸν τῶν δέκα ῥητόρων inscribitur. Sed ab auctore nullum alium titulum, quam λέξεις, praefixum, contendit *Iohannes Meursius* VI. 2. Attic. Lect. cuius sententiae etiam in sua editione suffragatus est *Iacobus Gronovius*: nam et *Soidas* [Eudocia-que pag. 66.] diserte vocat λέξεις τῶν δέκα ῥητόρων, verba enim, quae ibi sequuntur, ἀνθρηῶν^{oo} συναγωγὴν, aliud opus floridorum indicant, fallunturque, qui illa ad [P] lexicon nostrum referunt cum *Iohanne Schifero*, libro de stilo latino, pag. 151. *Harpocrationis* Lexicon primus graece edidit *Aldus*, Venet. 1503. fol. vna cum *Vlpiani*, rhetoris, commentariis in *Demosthenem*. Deinde minus emendate iterum ibidem 1527. fol. Nam quae ex eadem officina Anno 1513. et 1534. fol. vna cum *Isocrate* excusa sunt, non integrum *Harpocrationem* exhibent, sed tantummodo ἐκλογὴν Ἀρποκρατίωνος καὶ Σείδα περὶ τῶν παρ' Ἰσοκράτους λέξεων, quam videre est in aliis etiam *Isocratis* editionibus, vt *Basilicensi*, 1565. 8. et *Henrici Stephani* Anno 1593. fol. Ab eo tempore *Harpocrationem* recensere atque edere voluit *Godofredus Iungermannus*, vt ex eius ad *Wolfgangum Seberum* litteris didici, tum *Iohannes Meursius*, quem *Mauissacus* scriptis ad eum litteris ab hoc consilio revocavit. Litterae illae in praefatione editionis *Gronovianae* obviae sunt; sed vidi etiam *Mauissaci* epistolas ad *Andream Schottum*, quibus eum etiam atque etiam precatur, vt *Meursium* quouis modo ab illo conatu dimoueat, quod tamen *Schottus* neutiquam fecit, sed quemadmodum ad maturandum opus initio, ita deinde post *Mauissaci* *Harpocrationem* iam vulgatum, ad nouam editionem primum^{pp}), hinc ad animaduersiones suas separatim edendas semel iterumque ipsum hortatus est. *Meursio* tamen satis fuit, deinde in *Atticarum* lectionum libris VI. anno 1617. editis, aliisque suis scriptis hinc inde loca quaedam *Harpocrationis* tangere obiter, ex cuius epistola, *Valerio Flacco Lamperti Alardi* praemissa, video, etiam *Alardo* in mentem venisse de *Harpocratione* recensendo, cuius notas postumas praefat. *Graeciae in nuce* promissas, nescio an valde dignas luce, apud filium haecenus delituisset, scribit *Iohannes Mollerus* in *Homonymoscopia*, pag. 308. *Thomas* quoque de *Pinedo* ad *Stephanum*, *Byzantinum*, testatur, se in *Harpocratione* illustrando operam posuisse. Pridem ante hos *Fridericus Syllburgius* Anno 1594. post absolutam *Etymologici Magni* editionem scripsit ad *Theodorum Canterum*, (in epistolis clarorum virorum, a *Gabbema* editis,) pag. 710. Scorsim deinde successivum tomum alterum, in quo libri de dialectis, Attici Lexicographi, *Harpocration*, si *DEVS* institutum prosperauerit. Sed alter ille

tat. Contra *Saxius* in onem. lit. II. pag. 407. adferit eius aetatem circ. a. Chr. 354. et cum *Libanio* fuisse aequalem censet, cum, quod ex *Athenaeo* nonnulla descripsisset, tum, quod credibile sit, cum ipsum esse, quem *Libanius* singulari epistola commendavit *Aristaeneto*, epist. 367. pag. 181. edit. *Wolf*. In hac sententia quoque fuisse videtur *Heur. Vales.* in notis ad *Mauissaci* disert. critic. pag. 201. ed. *Gronov.* adde §. seq. *Harl.*

oo) Apud *Eudociam* legitur ἀνθρηῶν συναγωγὴν. De vi et potestate huius formulae v. *Mauissac.* an-

telogium ad *Harpocr.* pag. 3. ed. *Blancardi*, adde codicem *Matrit.* infra in notitia codd. memoratum. *Harl.*

pp) *Andreas Schottus* ad *Iohannem Meursium* 27. August. 1615. Εὐαγγέλιον tibi debeo de *Harpocratione*, in quo si illam operam ponis, quam potes, et polliceris, ingenti nostro gaudio posteritati ostendes, te non minus in *Atticis* et decem *Graeciae Oratoribus*, quam in *Mixobarbaris* aetatis mediae fuisse versatum.

ille tomus nunquam prodiiit. *Philippi* vero [P] *Iacobi Mauffaci* 99), Morelliano codice vñ, et Vaticano 77), atque Aldina editione, cui varias lectiones e Vaticano codice Pithoeus adscripserat, praeclaram Harpocratonis editionem constat lucem vidisse Parisiis, anno 1614. 4. in qua negari nequit, multa loca emendata feliciter 55), illustrata eruditissime. Addita etiam, quam accuratissimam *Meurfius* vocat VI. 2. attic. lect. dissertatio, in qua de arte critica, Lexicis veterum varii generis et de Harpocratonibus diversis docte disputat. Anno post, a. 1615. 8. Tolosae vna cum Plutarcho de fluviis edidit Mauffacus adpendicem ad notas suas in Harpocratonem, inscripsitque Salmasio, paucis constantem paginis, a 365. ad 375. Latinam versionem quare noluerit adiungere, declarat his verbis, quae Blancardus quidem in sua editione omisit: *Versionem adhibere nolumus, ne sana mente praeditis et litterarum ut deet scientibus ludibrio effemus et contemni, ad instar quorundam et trivis interpretum, qui Pollucem et Suidam et alios id genus auctores interpretandos susceperunt.* Forte non minus difficultas rei in causa est, quae homines sanos absterret, ut non libenter suscipiant, quod luculenter satis atque ex voto efficere se vident vix posse: nam bonam et perspicuam versionem Suidae, v. g. ac Pollucis, tum etiam Harpocratonis vel contemnendam esse, vel inutilem, nemo sanus dixerit. Sed facilia transferre, in difficultibus haerere vel ex fulgore dare fumum, aut in plerisque omnibus cespitare, hoc est, quod viri maximi merito in eiusmodi libris contemnendum esse duxerunt, praecipue cogitantes de graecae linguae reconditis opibus agi, quas latina lingua omnes nec novit, nec exprimere pro dignitate valet. Traditur a Nicolao Antonio Harpocratonem vertisse latine *Vincentius Marimerus*, *Valentinus*, praefectus, cum viveret, bibliothecae regiae Escorialensis, flammis nondum

99) Obiit *Mauffacus* Parisiis, Anno 1650. et cum graece doctissimus fuisset, ex morbo ita perdidit illius linguae usum atque memoriam, ut nec litteras quidem illius nosset aut legere posset.
 77) Codd. aliorum notitiam subnectam. In cod. MMDLII. *Parif.* bibl. publ. est Harpocrat. lexicon in epitom. redactum. — *Venetis* in bibl. Marciana Harpocr. lexic. in codd. CCCXLIII. CCCXLIV. et vsque ad litt. Δ. in cod. CCCXC. teste catal. pag. 230 et 256. — *Romae* in bibl. angelica, cod. chart. facc. XIV. — *Patauii* inter codd. Io. Rhodii, Harpocraton, cod. chart. quem probatae vetustatis, et auctiorem edito, scribit *Tomasius* in bibliothecis Patauinis, Vtini 1639. 4. pag. 139. — Atque plenior olim fuisse videtur liber. Locus quidem Suidae voc. παράληψις, qui eodem modo existat in Harpocratonis lexico, ex quo hauserit Suidas, in cod. Vindoben. aliquanto auctior est, momente et demonstrante *Lambecio* in comment. de biblioth. caesar. III. col. 270. sq. Suidam certe iam olim mutilo Harpocratonis exemplo vsuri videri, etiam cl. *Wolf* ad Demosthenis orat. Leptineam pag. 303. suspicatur. — *Mediolani* in bibl. Ambrosiana, teste *Montfaucon* in diario ital. pag. 17. *Florentiae* in bibl. medic. cod. XIV. plut. 55. et

cod. IV. plut. 58. (*Bandin.* catal. codd. gr. II. col. 277. sq. qui cum Suida et Valesio nostrum rhetorem fuisse Alexandrinum iudicat, et col. 441.) in cod. X. nr. II. plut. 91. excerpta ex Harpocratonis lexico, (*Bandin.* III. col. 429.) — In bibl. *Vindoben.* teste Nesselio in catal. part. IV. p. 129. in cod. CCXXXVII. nr. 4. — In bibl. quondam *Heidelbergensi*, 375. apud Sylburgium, cod. *Harpocrat.* — In cod. XCV. biblioth. reg. *Matrit.* in *Iriarti* catal. pag. 381. citatur Ἀρποκρατίωνος Ἀλεξανδρέως σοφιστῆς συναγωγή τῶν ἀνθρηπῶν λέξεων τῶν δικά φητορικῶν quae inscriptio, (v. ad initium huius paragraphi,) num a manu Constantini Lascaris, qui adnotationes et scholia adscripsit ad marginem, perfecta sit, an ex cod. antiquiore deriuata, equidem nescio. Lexicon autem in hoc codice, qui initio mutilus est, alicubi contractum, alicubi dictionum ordine peruersum videtur *Iriarto*. — In cod. *Barocciano* LXXVI. (ed. MSS. Angliae et Hibern. I. pag. 9.) Harpocrat. lexic. fragmentum. — in cod. *Th. Gale*, Harp. lex. n. MMMMMDCCLXXVII. et in cod. bibl. *Iacobaeae*. n. MMMMMMMMDLXXX. cat. cit. II. pag. 189 et 246. *Harl.*

55) Confer *Colomesii* Bibliothecam selectam, num. 50.

dum confumtae: sed illa ipsius interpretatio non magis lucem adspexit, quam tot aliae, quibus Eustathianos in Homerum et Dionysium commentarios, aliosque Scholiastas graecorum poetarum latine de graecis reddiderat ⁴⁾. *Nicolaus* itaque *Blancardus* primus fuit, qui Harpocracionem cum versione sua latina euulgavit Lugd. Batav. 1683. 4. editionemque hanc suam ornatissimam reddidit non modo vtilissimis indicibus, sed et notis Maussaci in qualibet statim pagina suo loco substratis, et ex Tolosana [P] appendice emendatis avctisque, tum subiunctis ad voluminis calcem eruditissimis, postumis licet, animadversionibus summi viri, *Henrici Valesii*, quibus et Harpocracionem et Maussaci notas dissertationemque eius criticam, qua emendat, qua illustrat. Hae *Valesii* notae ex bibliotheca Guilielmi Prousteau, antecessoris Aurelianensis, prodierant anno ante separatim, curante *Iacobo Gronovio*, Lugd. Batav. 1682. 4. ^{uu)}. Nouam quoque graecam, (omissa versione,) eamque emendatissimam *Harpocracionis* editionem eidem doctissimo viro debemus, qui vsus est variis lectionibus, quas frater eius ex Florentino codice excerpserat, tum recenti codice, quem in notis pag. 68. elegantem et fidem adpellat, testaturque inscripta habuisse recentiore manu haec verba: αὐτὴ ἡ βιβλος ἐστὶν Ἀρμονίᾳ τῇ Ἀθηναίᾳ. ἔχει φλέγα ζ'. Adhibuit praeterea editionem Aldinam Anni 1527. notatam manu Xylandri, Fabri, Sylburgii, Marquardi Freheri, Danielis Heinssii, et Iani Rutgersii, quam a Guilielmo Goëlio praedicat se nactum esse: denique aliud eiusdem editionis exemplum, quod Heinssii fuit, et qui haec verba adscripsit: *Praeter ea, quas hic praestiti, ipse e libro illustris Scaligeri multa supplevi, cui reuerendus Theodorus Bèza e codice in Italia MS. quaedam, a se descripta, ministrarat.* Prodiit haec *Gronovii* editio Lugd. Bat. 1696. 4. ^{vv)} quam dicavit illustri viro, cognato suo, Magno de Wedderkopff, et in fine adiunxit Henrici Stephani diatribam de nonnullis vocabulis et loquendi generibus, ab Harpocracione et Suida apud Isocratem obseruatis, petitam ex editione Isocratis, quam a Stephano curatam dixi, Anno 1593. fol. In praefatione et notis bonus *Blancardus*, quem *Gronovius* passim Frisicum interpretem adpellat, misere accipitur, et veluti capital admisisset, laceratur mirum in modum, quod fecit, quae potuit, et conatus est sine cuiusquam iniuria bene mereri de bono publico, quod aliquando non melioris lectionis in mentem ipsi venit, MSS. codicibus desiliato, quod in versione nonnumquam dormitavit, quod ordinem vocum, libri facilius ^{ww)} euoluendi causa, immutavit, quod virorum doctorum obseruationibus [P] iam exstantibus, Harpocracionem vertere in latinum ausus sit, interpretationisque gloriam sibi arrogaverit, atque id genus alia *insandat*, ut ille quidem

^{tt)} In indice mssorum *Marineri*, *Iriarti* catalogo codd. gr. *Matrit.* subiecto, illius versionis mentionem factam esse, non inueni. *Harl.*

^{uu)} Conf. acta erudit. *Lips.* a. 1682. p. 250. seq. et de ed. *Blancardi*, a. 1683. p. 465. sq. *Harl.*

^{vv)} *Compara* acta erudit. *Lips.* a. 1696. m. Aug. pag. 347. sqq. *Harl.*

^{ww)} Verissimum sane est, quod obseruat vir doctus, Harpocracionem, (vti *Erotianum* quoque et alios veteres,) non accurate obseruasse in vocibus ordinem litterarum, quae primam cuiusque vocabuli litteram insequuntur: cum vero lexica ad

hoc scripta sint, vt promte respondeant consulentibus, nescio, an valde reprehendendi sint ii, qui monitis de suo consilio lectoribus commodiorem illa redigunt in ordinem, atque ita veterum scriptorum defectus emendant, quos ipsos qui ita admirantur, vt non possint ferre meliora, quia recentia sunt, illis integrum tamen per hoc est alias editiones adire. *Fabr.* *Blancardum*, quod ordinem vocum, immutavit, culpant quoque *Pierfon* ad *Moer.* praef. pag. XVII. alique. adde *Villoison* praef. ad *Apollonii lex. homer.* p. XLIII. *Harl.*

quidem fari amat, *inscitiae crimina*, ex quibus patere vult scilicet, non Graeca, non Harpocratiōem ab eo intelligi, nec Harpocratiōem ab eo editum esse. Qualia legenti mihi succurrit illud S. Ambrosii Apologia pro Dauide tom. I. pag. 709. *Saepe in iudicando maius peccatum iudicii est, quam peccatum ipsius, de quo fuerit iudicatum.* Fabr. Varia loca Harpocratiōis Toup in emendat. in Suidam et Hesychium passim emendauit. add. Bentleii epist. ad Millium pag. 67. sqq. Harl.

XIII. Cum Harpocratiōes plures fuerint etiam rhetores, et Suidas Lexicon in decem Oratores tribuat *Valerio Harpocratiōi*, rhetori Alexandrino, quo tempore ille vixerit, non plane extra controuersiam positum esse videtur ^{xx}). Nam Harpocratiō, qui inter praeceptores Veri, imperatoris, a Capitolino refertur, grammaticus fuit, et quamquam a grammatici hominis instituto neutiquam alienum est, Lexica contexere; tamen non video, cur Suidae testimonium sit reiiciendum, qui rhetori Alexandrino Lexicon, quod habemus, rhetoricum, diserte tribuit. Atque Alexandrinum se auctor ipse prodit in *ἀνακαλυπτήρια*; nam, quum ait: *ταῦτα δὲ εἰς τὰ παρ' ἡμῶν θεωρήτα*, verba, *παρ' ἡμῶν*, Valelius erudite interpretatur, *apud Alexandrinos* ^{yy}). Idem Valesius non dubitat, auctorem Lexici esse Harpocratiōem illum, Libanii aequalem, qui in epistola eum Aristaeoneto commendat his verbis: *Ἀρποκρατίων γὰρ ἔτος καὶ ποιητὴς ἀγαθὸς, καὶ παιδευτὴς ἀμείνων. δεινὸς μὲν ἐνδεῖναι (forte ἐκδεῖναι) ^{zz}) τὰ τῶν παλαιῶν νόοις, δεινὸς δὲ ἐκείνοις περισωθῆναι. βεβιωκὸς δὲ συνεχῶς ἐν βιβλίοις, ἡδίστην μὲν ἔχει κομψείαν ἀπλῆς τις ὦν καὶ γενναῖος, καὶ ἐκ ἂν ἀλόοι φρονῶν μὲν ἕτερα, λέγων δὲ ἄλλα.* Harpocratiō iste et Poëta bonus, et instituendi dexteritate praestantior etiam, idoneusque veterum scripta adolescentibus instillare (interpretari) et qui paria cum antiquis facere possit. Hic libris assidue innutritus, suauis est ingenio, simplex alioqui et cordatus, et quem nemo umquam deprehenderit alia sentientem et alia loquentem. Neque Lambecius, qui eam Libanii epistolam graece edidit Lib. VI. de bibl. Vindob. pag. 245. dubitat, hunc ipsum esse Harpocratiōem illum, romano nomine clientelari Valerium dictum, a quo Lexicon rhetoricum scriptum esse Suidas auctor est: [nec dubitat *Wolffius* in nota ad Libanii epist. p. 181. not. 10.] Fateor tamen, rem minime esse exploratam, neque audeo pro certo adfirmare, vtrum cum Harpocratiōe isto commune aliquid habeat *Harpocras*, *Scholasticus* et *Sophista*, ad quem complures exstant epistolae Isidori Pelusiotaе, vt sit [P] nomen ὑποκοριστικὸν siue decurtatum, cuiusmodi plura passim obuia sunt, et pridem notata viris doctis *Alciato* lib. 1. Parergon cap. 26. *Isaaco Casaubono* ad Athenaeum pag. 523. *Vossio* institut. Orat. lib. IV. cap. 1. tinemate 5. *Reinesio* epistolis ad Rupertum pag. 461. *Buchnero* ad Plinii lib. X. epist. 5. *Valesio* ad Eusebii pag. 278. *Gisberto Cupero* in Harpocrate pag. 2. sq. *Richardo Bentleio* epist. ad Millium pag. 82. sq. *Iosuae Barnesio* ad Anacreontem, p. 30. sq. aliisque. Hoc constat, Harpocratiōem, Lexici auctorem, ex quo multa ad verbum repetunt Suidas, Etymologici Magni auctor et Varinus, iuniorem esse Athenaeo, ex quo eum quaedam descripsisse et inter describendum aberrasse, notat *Maussacus* dissertatione critica

pag.

xx) Vide notam ad §. antecedentem. Harl.

yy) Adde epist. Libanii ad Themist. 371. ibique not. Wolfii pag. 138. Harl.

zz) Wolffius in sua edit. ad h. epist. nihil mutat. Harl.

pag. 378. seq. edit. Blancardi. Sed laudat et Athenaeus *Harpocratonem* quendam, *Mendesium*, qui de placentis scripserat, XIV. pag. 648. Ἀρποκρατίαν δὲ ὁ Μενδήσιος ἐν τῷ περὶ πλακέντων τὴν παρὰ Ἀλεξάνδρῳσι καλεμένην παγκαρπίαν καλεῖ. Incertum de hoc, an alibi Tertullianus cap. 7. de corona: *Liberum eundem apud Aegyptios Ofsirin*, *Harpocraton industria hederatum argumentatur, quod hederæ natura sit, cerebrum ab heluco defendere.* Ad quem locum Pamelius, *Ego eum*, inquit, *auctorem puto intelligi, cuius exstat Romæ in Vaticana liber* περὶ φυσικῶν δυνάμεων, quippe cum ad physicam rationem referatur id, quod sequitur. Maullacus quidem negat, hunc se librum in Vaticana bibliotheca aut eius catalogo reperire potuisse, sed Salmasius quoque ad Solinum testatur, se euoluisse *Harpocratonis Lexicon*, περὶ φυσικῶν δυνάμεων, et latinus Kuranidum interpres, de quo lib. 1. cap. 9. ^{a)} dicere me meminisse, testatur, se librum physicalium virtutum collegisse ex Coerani, regis Persarum, experimentis *et ex libro Arpocratonis, Alexandrini, ad propriam filiam* ^{b)}. Fuit et *Harpocras* siue *Harpocraton* iatraliptes Aegyptius ex praefectura Memphitica, cui civitatem romanam a Traiano impetravit *Plinius* X. 4. et 5. Epist. Sed ut ad rhetores huius nominis reuertar, Suidae memoratur *Caius Harpocratio*, Sophista, qui praeter alia scripserat περὶ τῶν Ἀντιφώντος σχημάτων, περὶ τῶν Ὑπερίδου καὶ Λυσίου λόγων, et alia ^{c)}. Tum *Aelius Harpocratio*, iudem Sophista, qui scripserat περὶ τῶν δοκόντων τοῖς ῥήτορσιν ἡγνοῦσθαι, ὑποδέσεις λόγων Ὑπερίδου. περὶ τέχνης ῥητορικῆς, περὶ ἰδεῶν. Praeterea περὶ τῶ κατεψεῦσθαι τὴν Ἡροδότου ἱστορίαν et περὶ τῶν παρὰ Ξενοφῶντι τάξεων. Hic, ut videtur, *Harpocratio* laudatur in commentariis graecis ad *Hermogenem* pag. 216 et 367. ^{d)}. Meminit etiam *Suidas Harpocratonis Argiui, platonici philosophi*, qui *Caesaris conuictor* [?] scripserat commentarios in *Platonem* libris XXIV. et *Lexicon Platicum* siue λέξεις Πλάτωνος, supra etiam mihi memoratas, libris duobus *Huius Platonici* una cum *Plotino*, *Amelio* et *Boetho* meminit *Aeneas Gazaeus* in *Theophrasto* suo pag. 16. et *Stobaeus* apud *Photium* et in *Eclogis Physicis*: neque audiendus *Barthius*, cui in notis ad *Aeneam* pag. 97. hic *Harpocraton* idem est cum *Veri*, imperatoris, praeceptore. Omitto alios hoc nomine, *Valesio* et *Maullaco* obseruatos, ut *Harpocratonem*,

a) §. X. vol. I. pag. 70, sq. vbi in nota plura disputavi, et §. XVII. pag. 74. *Harl.*

b) In cod. CX. *Matrit.* reg. bibl. fol. 6. est *Harpocratonis* liber medicinalis ex Syria, siue alter prologus in librum *Kyranidem*, quem *Iriarte* in catal. codd. gr. pag. 432. publicauit: fol. 75. est *Harpocratonis* epistola ad imperatorem, nescio quem, siue praefatio, librum *Necepsi*, regis Aegypti, ipsi dedicantis. Illum autem *Harpocratonem* haud alium esse, ac *Harpocratonem* nostrum, rhetorem Alexandrinum, censet *Iriarte* pag. 435. et ipsius *Harpocratonis* testimonium adfert e praefat. huius libri, in qua, se, proficitur, in Asiae regionibus grammaticam exercuisse, tandemque *Alexandriam* contulisse, et philologos antecessisse perfectissimos. — Inter codd. graecos MSS., apud *Nanios* Venetiis adseruatos, in cod. CCXLVII.

nr. VIII. est ἐκ τῶν τῷ ἀρποκρατίῳ τῷ ἀλεξανδρείῳ περὶ φυσικῶν δυνάμεων ζῶων τε φυτῶν καὶ λίθων, ἃ ἔγραψε πρὸς τὴν ἰδίαν θυγατέρα etc. et editor catalogi pag. 440, sqq. dedit specimen excerptorum ex illo *Harpocratonis* opere de viribus naturalibus etc. In cod. *Coislin.* CLVIII. (*Montfaucon*, bibl. *Coislin.* pag. 220.) est fol. 80. βιβλίον Ἀρποκρατίωνος, συνθεῖς τῷ Κυρηνεῖ βασιλεῖ περὶ κρ-λίθων πετανῶν τε καὶ ἰχθύων καὶ βοτανῶν κατ' ἀλφάβητα, cuius initium paulum differt ab initio, e cod. *Naniano* excerpto. *Harl.*

c) Conf. *Taylor*. praefat. ad *Lyfiam*, tom. II. pag. 68. ed. *Reiske*. *Harl.*

d) Dictus quoque est *Proclus*, et inscriptio in eum legitur in lapide apud *Muratorium*, Inscript. pag. 138. 2. *Harl.*

crationem, Naucraticem, episcopum Aegyptium, qui interfuit concilio primo Nicaeno, Harpocracionem, episcopum in Bubasto Aegypti, cuius mentio in breuiario Meletii apud Athanasium Apologia secunda tom. I. pag. 789. Harpocratem, Aegyptium, Ammonii Hermeae discipulum, de quo ex Damascio Suidas. Harpocratem, Claudii, imperatoris, libertum, Sueton. Cap. 28. etc. Fabr. Epitaphium Harpocracionis, nescio cuius? primus vulgavit Petr. van Spaan in diss. de Antiphonte, etc. in vol. VII. oratt. graecor. a Reiskio editorum pag. 802. Harl.

XIV. Elenchus Veterum scriptorum, qui a Valerio Harpocracione laudantur, illustrantur, vel notantur.

Ex editione Nicolai Blancardi.

ACHAEVS ἐν Ἀδράστῳ. v. ἀργᾶς.

ACVSILAVS ἐν τρίτῃ. v. Ὀμηρίδα.

AESCHINES. v. γοργύρα. Δράκων. δημοκλήρυκες. Χίλων.

ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. v. ἀγρίας. ἀδύνατοι. ἀμοργός. Ἀνδοκίδης Ἐρμῆς. Ἀντοκλείδης. δημόσιος. διασείσας, et διαψήφισις. δοκιμασθείς. ἐπαγγελία, et ἐπακτροκέλης. θέμενος τὰ ὄπλα. Θέρσανδρος. κατάρσιον. Κηδωνίδης. Κολυττεύς. ληξιαρχικόν. γραμματεῖον. ξηραλοφείν. οἶκημα. ὅτι νομος ἐστίν etc. προφερεῖς. τετραπημένοι. Φιμοί.

ἐν τῇ περὶ τῆς παραπροσβείας ἀπολογίᾳ, siue περὶ τῆς ἀποδοσεως. ἰν ἀντίθεσις. ἀργᾶς. βάταλος. ἐκκλητεύειν. ἐννέα ὁδοί. Ἐπικράτης. Θερμάν. Θερόνιον. ἱκετηρία. [P] Κέκρωψ. Κησιφῶν. Λοιδίας. Νεμέα χαράδρα. Νίκαια. ὁλοσχίνες. ὀρικά. ζεύγη. ὅτι ξένος etc. παλίμβολον. περίπολος. προβολάς. προσασία. προσρόπαιον. στρατεία ἐν τοῖς ἐπωνύμοις. Στρέψα.

ἐν τῷ κατὰ Κησιφῶντος. v. Ἀζηνία, et ἀζήτητον. Ἀλόνησος. ἀναγᾶς. Ἀναγυράσιος. Ἀναφλύσις. ἀντιγραφεύς. ἀτίμητος. ἀγών. αὐλία. ἀφοσιῶ. Γάνος. διαμεμετηρημένη ἡμέρα. ἐξάγιστος, et ἐξαράσασθαί. ἐπιλαχών. ἐπισάτης. Ἐργίσκη. Ἐρμαί. Εὐρβάτην. ζηλοτυπεῖν. et ἡγεμονία δικαστηρίῳ θεομοδέ-

ται. θεωρικά. Θύσιον. Ἰσάψηφοι. Κήπος. Κηφισόδοτος. Κιββαῖον πεδίον. Κοτύλαιον ὄρος. Κραυαλλίδα. Κράβυλος. Κησιφῶν. Μαργίτης. μεσεγγύημα. ὁμηρεύοντας. παραγγελία. παραβάλλαιτο. Πήληξ. πρόεδροι. Πρόνοια. προστρόπαιον. πρυτάνεις. Ταμύνα. τριτύς. Φρυωνίδας.

AESCHINES, SARDIANVS. ἐν Ἰαμβοῖς. v. Κέκρωψ.

AESCHINES, SOCRATICVS. ἐν Ἀξιόχῳ. v. Ἀξίλοχος.

διαλεγόμενος ἐπιγεγραφομένῳ Ἀσπασίᾳ. v. Ἀσπασία.

AESCHYLVS. v. Θεορίνιον.

ἐν Ἀργείοις. v. χλῆδος.

Ἑλλαδίᾳ. v. μαλακίζομεν.

Εὐμενίσιν. v. Εὐμενίδες, θεμιτεύειν.

Κερκύωνι. v. ὄρον.

Μυρμιδόσι. v. προπεπωκότες.

Μύσαις. v. Ὀργεῶνας.

ALCAEVS. v. τετύφωμα.

ἐν τῇ κωμωδοτραγωδίᾳ. voce ἀδδαφάγας τμήρεις.

ἐν πεντηκοστῇ ὀγδόῃ. v. σκυδικαί.

ALCMAN. ἐν πρώτῃ. v. Θεράπνα.

ALEXIS. v. Σινώπη.

AMMONIVS. ἐν τῷ περὶ βαμῶν καὶ θυσιῶν. v. Ἀμαζόνειον. ἐσχάρα.

ἐν τετάρτῃ περὶ βαμῶν. v. θόλος.

AMPHITEVS δευτέρῳ περὶ Ἡρακλείας. v. Σαβοῖ.

ANACREON. v. ἑρμάς.

ANAXIMENES. v. Ἀρχιδάμιος πόλεμος. Εὐ-
ρίας.

ἐν πρώτῃ Ἑλληνικῶν. v. ἀμφικτύνες.

ἐν Φιλιππικῶ. v. Μίρτανον. ὁ κάτωθεν
νόμος.

ἐν πρώτῃ Φιλιππικῶν. v. πεζέταιρος.

ἐν τετάρτῃ Φιλιππικῶν. v. Ἀλόνησος.

ἐν ἐβδόμῃ τῶν περὶ Φιλίππον. v. Μάττει-
ρα.

ἐν ὀγδῶ Φιλιππικῶν. v. Καβύλη.

ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν περὶ Ἀλέξανδρον. voce
Ἀλκιμάχος.

ANDOCIDES. v. ἀνωρθιάζον.

[P] ἐν τῷ περὶ τῶν μυστηρίων. v. Ἀνδοκίδε
Ἑρμῆς. ἐπεσηκίφατο. ἐταίρεῖα. Θημα-
κεις. λογισαὶ καὶ λογιστήρια.

ἐν τῷ περὶ τῆς ἀδείας. v. ὀρθῶδεῖν.

ἐν τῷ περὶ τῆς εἰρήνης. v. Ἑλληνοταμίαι.
νεάρια καὶ νεώστοικοι. Πηγαί.

ἐν τῷ κατ' Ἀλκιβιάδου. v. ἐμποδῶν. εὐαν-
δρεία.

ἐν τῷ περὶ ἐνδείξεως. v. ζητητής.

ANDRON ἐν ὀγδῇ τῶν συγγενειῶν. v. Φορ-
βάντειον.

ANDROTION. γ. ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ.

ἐν τῇ Ἀτθίδι. v. διαψήφισις. συγγραφεὺς.

ἐν πρώτῃ Ἀτθίδος. v. Παναθήναια.

ἐν τῇ δευτέρᾳ. ἀποδέκται. Ἱππαρχος.

ἐν τῇ τρίτῃ Ἀτθίδος. v. δέκα καὶ δεκαδῆ-
χος. Μόλπις. Ὀφρύειον.

ἐν πέμπτῃ τῇ Ἀτθίδος. v. Ἀγνίας. Κη-
φισίδωτος.

ἐν ἕκτῃ Ἀτθίδος. v. ἱερὰ τριήρης. Νεώη.

ἐν ὀδοιπότῃ Ἀτθίδος. v. Ἀμφίπολις.

ANDROTION aut PHILIPPVS. ἐν τῷ Γεωρ-
γικῷ. v. σαφυλοβολεῖον.

ANTICLIDES. γ. Καλαύρεια.

ἐν τοῖς ἐξηγητικαῖς. v. ὀξυθύμια. παλα-
μναῖος. προκάνια.

ANTIMACHVS. v. Ἀδράσειαν. Ὀργεῶνας.

ANTIPHANES ὁ νεώτερος ἐν τῷ περὶ τῶν
ἐταιρῶν. v. Ἀντίκυρα. Νάννιον.

ἐν Εὐθυδικῶ. v. ξενιτευομένους.

ἐν Εὐπλοῖᾳ. v. ξυσίς.

ANTIPHON. v. ἄβιος. ἀδιάστατον. αἰετώ.

ἀκαρεῖ. ἀναγνωσκόμενος. ἀχαριεῖν.

βάσανος. δυσάνιος. ἐν βραχεῖ.

ἐν τῷ περὶ ἀληθείας. v. ἄγει.

ἐν τῷ ἀληθείας πρώτῳ. voc. ἀδέητος.

ἀναποδιζόμενα. ἀνῆκει. ἄοπτα et

ἀπαδῇ. δεήταις. διάθεσις. ἔμβιος.

ἐπαλλάξεις. ἐργινηθῆναι.

ἐν ἀληθείας δευτέρᾳ. v. ἀγνευετε τὴν πόλιν.

αἰετώ. γευπάνιον. δειῶ. διάστασις.

περιφοριῶσθαι. φορήνης.

ἐν τῷ περὶ τῆς Σαμοθρακῶν Φόρε. v. αἰε.

ἀποδιδόμενοι ἀπόταξις. ἐκλογεῖς. συν-
τελεῖς.

ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας. v. ἀθεώρητος. ἀνα-

δέτθαι. αὐλιζόμενοι. βαλβίς. διάθεσις.

εὐηνιάτατα. Μακροκέφαλοι. Σκιαπο-

δες. ὑπὸ γῆν οἰκῆντες. Φηλώματα.

ἐν τῷ κατὰ Φιλίπ. v. ἀκρεῶσθαι. ἀπολα-
χεῖν. διάληξις. θῆτες καὶ θητικόν.

ἐν τῇ πρὸς τὴν Δημοσθένης γραφῇ ἀπο-
λογίᾳ. v. Ἀλκιβιάδου. ἀπειταχίσαι.

δεκατευτάς. κελαιότες σκαφίον. συή-
γοροι.

ἐν τῷ πρὸς τὴν Δημοσθένης ἀντιγραφῇν.
v. Ἀνδρῶν.

ὑπὲρ τῆς εἰς τὸν ἐλευθερον παῖδα. v. ἀξιοί.

[P] περὶ τῆς Ἀθηναίων Φόρε. v. Ἀμφίπολις.

ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀνδριῶν Φόρε. v. ἀπειπεῖν.

ἄττα. δι' ἐν αὐτῇ ἐπαγγελία. ἐπίσκο-
πος. περισφορά. συνήγοροι. τριβανευό-
μενοι.

κατὰ Λαισποδίδ. v. ἀπισεῖν. Γαληψός.
ἐπίσκοπος. Οἰσύμη.

ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα, περὶ ὄρων. v. ἀργυ-
ροκοπεῖον. διὰ μέσθ τείχους. Ἑρμαί.

εὐδυαρεν. Κεραμικός. λίσχα. παρά-
βυσον. πρυτανείας. Στεφανηφόρος.

ὑπέρβολος.

ἐν τῇ πρὸς Φίλιππον ἀπολογία. v. δημο-
τεύομενος. alibi ἐν Φιλιππικῷ. v. εἰσφρέ-
σιν.

ἐν τῇ πρὸς τὴν Καλλίαν ἐνδειξὴν ἀπολογία.
v. διάθεσις. ἐρμάς. μοιροδικῆσαι.

ἐν τῷ περὶ τῆς μεταστάσεως. v. διατῆσαι.
ἐμποδῶν. ἐπεσκήψατο. Ἡτιωνεία. σα-
σιώτης. τετρακῆσιοι.

ἐν τῷ περὶ ταόνων. v. εὐοφθαλμός. Πυρι-
λάμπης.

πολιτικῷ. v. εὐσύμβολος. ἡμιολιασμός.
ἐπιτροπικῷ Καλλιζράτῃ. v. ὅτι οἱ ποιη-
ταίτις.

ἐπιτροπικῷ Τιμοκράτῃ. v. σπαρτωλός.
ἐν τῷ κατὰ πρυτάνεως. v. ῥητορικὴ
γραφή.

ἐν τῷ περὶ τῆς Ἡρώδης φόνος. v. διετύνοντο.
Φρᾶδες.

ἐν τῷ περὶ τῆς χορευτῆς. v. διδάσκαλος. Δι-
πύλῃα.

APOLLODORVS. v. χόες.

ἐν τοῖς περὶ θεῶν. v. αὐτόχθονες. κύρ-
βεις. μέσση καὶ μεταγωγός. πάνδημος
Ἀφροδίτη.

ἐν ἑκτῷ περὶ θεῶν. v. ἀποπομπάς.

ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἐταίρων. v. Νάν-
νιον. Φανοςράτῃ.

APOLLONIVS, NICAENVS. v. Ἰων.

APOLLONIVS, ACHARNENSIS. v. Χαλ-
κεῖα.

ἐν τῷ περὶ τῶν ἐορτῶν. v. πέλανος. Πυα-
νόψια.

APOLLOPHANES ἐν Ἰφιγέροντι. v. ἀδελ-
φίσειν.

ARATVS. v. Ἀρκτεῖρος.

ARCHEMACHVS. ἐν τρίτῃ Εὐβοικῶν. v.
κοτύλαιον ὄρος.

ἐν τετάρτῃ τῶν Εὐβοικῶν. v. Ἀλόνησες.

ARCHILOCHVS. v. Στρέμη.

Τριμέτροις. v. παλιννοκίον.

ARCHIPPVS ἐν τοῖς Ἰχθύσι. v. παλιναιρέ-
τος.

Ὄνοφ. v. τοπέων.

ARIGNOTE. v. εὐστ.

ἐν τῷ περὶ τελετῶν. v. νεβρίζων.

ARISTARCHVS. v. δερμιτής. διεκωδάνισα.
ὄξυθυμία.

ARISTIDES ἐν τῇ ἕκτῃ Μιλησιακῶν. v. δερ-
μιτής.

ARISTODEMVΣ ELIENSIS. v. Ἑλλανοδι-
κα.

[C] ARISTOGITON κατὰ Τιμάρχου. v. Αὐ-
τοκλείδης, Θέρτανδρος.

ARISTOMENES COMICVS. v. μετοίκιον.
ἐν Γοήσι. v. Φορίνης.

ARISTOPHANES COMICVS. v. αἴττα.
Κεῖοι. κελέοντες. κινάδος. κρεῖσις. Πό-
ριος.

Ἀμφιαράα. v. λαμπρεῖς. βόπτρον.

Ἀχειρνεῦσι. v. Ἀσπασία. λάριος.

Βαβυλωνίσις. v. ἐπιβάτης. τρατήρ.

ἐν Βατραχίοις. v. γωνιασμός. ὀρεκα ζεύγη.

Γεωργοῖς. v. κωδία. Σηράγγιον.

ἐν Γήρῃ. v. σκαφίον. τήτες.

Γηρυτάδῃ. v. βαμολοχεύεσθαι. ἐρμάς.
Ναῖς.

Δαιταλεῦσιν. v. Ἀλίπεδον. ἐπίπεμπτον.
Θῆτες καὶ Θητικόν. κινηλίσ. Ναυτοδι-
κα.

Δαναΐσιν. v. ἐχίνος.

ἐν Εἰρήνῃ. v. γύλιος. χερσίς.

Ἡρώσιν. v. πυελίδα.

Θεσμοφοριαζέσαις. v. ἀμφιδέα. βελεία.
Ἰωνικός. Φασκώλιον.

ἐν ταῖς δευτέραις Θεσμοφοριαζέσαις. v.
Πύλας.

Ἰππεῦσιν. v. ἐλεοκόπων. ῥόδιον.

ἐν Κωκάλῳ. v. πάμαλα.

Λημνίαις. v. ἀρκτεῦσαι. μέταυλος.

Λυσιζράτῃ. v. ἀμοργός. ἀρκτεῦσαι. Κω-
λιάς.

ἐν Νεφέλαις. v. ἐπαίρομενος. ἐσπαθᾶτο.
ζυσίς. Φελλέα. χρεῖται.

Ὀλκᾶσιν. v. ἐπίγυον.

ἐν Ὀρνισι. v. ἀγυῖας. ἀετός. νοθεῖα. σπερ-
μολόγος. χερνίβων.

Πελαργοῖς. v. οἰκίσκῳ.
 ἐν Πλάτῳ. v. καταχύσματα. Ναῖς. ξει-
 κὸν ἐν Κορίνθῳ.
 ἐν Σκηναῖς καταλαμβάνεσσι. v. δήμαρ-
 χος.
 ἐν Σφηξία. v. αἰγυῖας.

Ταγηνισαῖς. v. ἀπολαχέιν. κύπασσις.
 Τελμισεύτιν. v. σιπέα.
 ἐν Τριφάλῃ. v. διὰ μέσθ τέχες.

ARISTOPHANES, GRAMMATICVS. v. ἔρ-
 γανέων. προκάνια.

ARISTOTELES. γ. Ἀπόλλων Πατρώος. ἐμ-
 βεβλημένα. ἐπιμελητής. ἐμπορίε. καὶ
 γὰρ etc.

ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ. v. ἀγορανόμοι.
 ἀδύνατοι. ἀντιγραφεύς. ἀποδέκται.
 ἀποσασίς. αἰνόνομος. βελεύσεως. γραμ-
 ματεύς. δατεῖσθαι. δεκάζων. δήμαρ-
 χος. διατηταί. διαμεμετρημένη ἡμέρα.
 δωροξενία. εἰς ἐμφανᾶν καταΐασιν.
 Ἑλληνοταμία. ἐπὶ Δελφινίῳ. ἐπιμελη-
 τὴς τῶν μυσηρίων. ἐπὶ Παλλαδίῳ. ἐπι-
 σάτης. εὐθύνα. ἐχῖνος. θεσμοδότης.
 θῆτες καὶ θητικόν. ἵππαρχος et ἵπ-
 πᾶς. κατὰ δήμους. δικασάς. κύβεις et
 κυρία ἐκκλησία. λίθος. λογισαὶ καὶ λο-
 γισήρια. μετρονόμοι. ναυκραρικά. ὅτι
 νόμος etc. πάρεδρος. παράσασις. [P] πεν-
 τακοσιομέδιμνοι. περίπολος. πολέμαρ-
 χος. πρόεδροι. πρυτανείας. πολῆται
 καὶ πολιτῆριον. σῖτος et σιτοφύλα-
 κες. στρατεία ἐν τοῖς ἐπωνύμοις. στρατη-
 γοί. ταμίαι. τετρακόσιοι. τετραπημέ-
 νοι. τριτῦς. φύλαρχος.

ἐν τῇ κοινῇ Ἀρκάδων πολιτείᾳ. v. μύριοι ἐν
 μεγάλῃ πόλει.

ἐν Ἠλείων πολιτείᾳ. v. Ἑλλανοδίκαι.

ἐν τῇ κοινῇ Θετταλῶν πολιτείᾳ. v. τε-
 τραρχία.

ἐν τῇ Κυθνέων πολιτείᾳ. v. Κύθνιοι.

ἐν τῇ Κυπρίων πολιτείᾳ. v. ἀνακτες καὶ
 ἀνασσαί.

ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ. v. νοσε μέρων.
 ἐν τῇ Μασσαλιωτῶν πολιτείᾳ. v. Μασσα-
 λία.

ἐν τῇ Ὀπεντίων πολιτείᾳ. v. Ἀμφισσαί.

ἐν τῇ Πελληνίων πολιτείᾳ. v. μασηρες.

ἐν ταῖς Διδασκαλίαις. v. διδάσκαλος.

ἐν τοῖς Δικαιώμασι. v. Δρυμός.

ἐν τινι τῶν πρὸς Φίλιππον ἐπιστολῶν. v. ὅτι

ξένος etc.

ἐν ὁγδοῇ ζῶων ἱστορίας. v. κοβαλεία.

ἐν ἐννάτῃ περὶ ζῶων ἱστορίας. v. ἐβδομευο-
 μένῃ.

ἐν τῷ Παροιμιῶν. v. ἀρχὴ ἀνδρα δέκ-
 νυσι.

ARISTOTELES, CHALCIDENSIS ἐν τῷ πε-
 ρὶ Εὐβοίας. v. Ἀργερα.

ARISTOXENVS ἐν τῷ περὶ τῆς τραγικῆς
 ὁρχήσεως. v. κορδακισμός.

ἐν ταῖς Πραξιδαμανταίαις. v. Μεσσαῖος.

ARTEMIDORVS. v. Γάνος.

ARTEMON ἐν τῷ περὶ ζωγράφων. Πο-
 λύγνωτος.

ASCLEPIADES Τραγωδόμεναις. v. Μεν-
 λίππειον.

ἐν τετάρτῳ Τραγωδόμενων. v. Δυσάυλης.

ATHENAEVS. v. Ναῖς.

CAECILIVS. v. ἐξέλης.

CANTARVS, vel PLATO, Συμμαχία. v.
 ὀρνιθευτής.

CALLIMACHVS. v. ἐνεπίσημμα etc. Ἴων.
 Μαργίτης.

ἐν τοῖς ὑπομνήμασι. v. Ἀκη.

ἐν τῷ περὶ ἀγώνων. v. Ἀκτία.

CALLISTHENES. v. ἀναγκαῖον.

ἐν τῷ δευτέρῳ Ἑλληνικῶν. v. Σφοδρίας.

CALLISTRATVS. v. ἀπλᾶς.

CALLISTRATVS, aut MENECLVS ἐν τῷ
 περὶ Ἀθηναίων. v. ἑκατόμπεδον. Ἐρμαῖ.
 Κεραμεικός.

CALLIXENVS ἐν τετάρτῃ περὶ Ἀλέξαν-
 δρείας. v. ἐγγυδήκη.

CARCINVS TRAGICVS. v. καρκίνος.

CLEANTHES ἐν τῷ περὶ θεῶν. v. λέσχη.
 CLIDE.

[P] CLIDEMVS ἐν πρώτῃ Ἀτθίδος. v. Με-
 λανίππειον.
 ἐν τρίτῳ Πρωτογονίας. v. πνυκί.
 CLITARCHVS ἐν τῇ πέμπτῃ. v. ὁμηρεύν-
 τας.
 CLITARCHVS, GLOSSOGRAPHVS. v. ἐπι-
 βλήτας.
 CRATERVS ἐν τῇ τῶν ψηφισμάτων συνα-
 γωγῇ. v. ὅτι διαμαρτάνει Δημοσθένης
 etc.
 ἐν τῷ τετάρτῳ τῶν ψηφισμάτων. v. Ναυ-
 τοδικαί.
 ἐν τῇ ἑννάτῃ ψηφισμάτων. v. Ἀνδρῶν.
 Νυμφαίων.
 CRATES. v. προκάνια.
 Θηρίοις. v. παρυσία.
 CRATINVS. v. ἀγυῖας. Κισθίνῃ.
 ἐν Ἀρχιλόχοις. v. ἰδυφάλλοι.
 ἐν Δραπέτινι. v. ἱερὰ ὁδός.
 Θραύτταις. v. ἀρκυωρός.
 ἐν Τροφωνίῳ. v. ἐπιθέτας ἐορτάς. παρεΐα
 ὄφεις.
 ἐν τοῖς Ψηφίσμασιν. v. ἀρκεῦσαι.
 ἐν Ὄραις. v. ζυγίς. ζυτά. Φελλέα.
 CRITIAS ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ. v.
 λυκιεργεῖς.
 CROBVLVS COMICVS. v. ὅτι χιλίας etc.
 CTESIAS ἐν περίπλῳ Ἀσίας. v. Σκιάποδες.
 ἐν τῇ τρίτῃ. v. ὑποκύδεις.
 DAIMACHVS PLATAEENSIS ἐν δευτέρῳ
 περὶ Ἰνδικῆς. v. ἐγγυθήκη.
 DEMETRIVS. v. Ἀκῆ.
 DEMETRIVS MAGNES. v. λευκὴ ἀκτὴ.
 ἐν τοῖς περὶ ὁμωνύμων ποιητῶν. v. Ἰσαῖος.
 ἐν τοῖς συνωνύμοις πόλεσι. v. Μεθώνη.
 DEMETRIVS PHALEREVS ἐν τοῖς περὶ
 τὴν ἐν Ἀθήνῃσι νομοθεσίαν. v. Ἐρκείος
 Ζεὺς. παρυσάσις.
 ἐν τρίτῳ νομοθεσίας. v. σκαφηφόροι.
 DEMETRIVS, SCEPSIVS. v. Ἀδράσειαν.
 Ἰών.
 ἐν δευτέρῳ Διακόσμῃ. v. Θυργωνίδα.

DEMOCHARES ἐν τοῖς Διαλόγοις. v. Ἰσχαν-
 δρος.
 DEMON ἐν τεσσαρακοστῇ περὶ Παρεσιμῶν. v.
 Μυστῶν λείαν.
 ἐν τῷ περὶ Θυσιῶν. v. προκάνια.
 DEMOSTHENES. v. Ἀγάθαρχος. αἰλο-
 γία. ἀμφισβητεῖν καὶ παρακαταβάλλ-
 λειν. Ἀρτεμισία. Δάοχος. διάθεσις.
 ἔμμηνοι δίκαι. ἐπαίρομενος. ἐπωπτευ-
 κότεων. Κολωνίτας. Μαργίτης. πρὸ-
 πεμπτα. Πτοιόδαρος. χαράκαμα.
 ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς. v. ἀγνωμόνας. ἀνα-
 βάλλει. ἀνεχαίτισε. Ἀντράνες. ἀπό-
 μισθοι. ἀποτροφήν. Ἀρύμβασις. ἀρχαίως.
 αἰτιμος. αἶττα. βάραδρον. Βοηδόρμια.
 δημόσιος. διοικεῖν. Δρογγίλον. δυσωπῶ-
 μαί. ἐκπολεμῶσαι. Ἐρυθραῖοι. ἐφορ-
 μέιν. ἡλικία. Ἡραῖον τείχος. κορδα-
 κισμός. Μεθώνη. μελίνη. Μενέλαος.
 μετόικιον. μόρων. ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ.
 [P] ὀλιγορήσετε. Παγασαί. Παναθή-
 ναια. Πανδοσία. πάραλος. παρακρεβε-
 ται. πεζέταιρος. περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς
 σκιάς. περίοδος. περισοχίζεται. πινά-
 κια. πολιτεία. Πολύστρατος. προβαλ-
 λομέης. πρόβολοι. προπύλαια ταῦτα.
 πρυτανεύοντα. Πύλαι etc. ῥαῖσας. Σί-
 γειον. Σκιάδος. στρατηγοί. σύνταξις.
 τετραρχία. τὰς χωρὶς οἰκῶντας. ὑπά-
 γασιν. Φύλαρχος.
 Φιλιππικῶν. v. Ἠγήσιππος. θεωρικά.
 ἐν πρώτῳ Φιλιππικῶν. v. ἀποστολαῖς. θεω-
 ρικά. ἱεράξ.
 ἐν δευτέρῳ Φιλιππικῶν. v. πρυτανεύοντα.
 ἐν τετάρτῳ Φιλιππικῶν. v. ἱερὰ τμήσης.
 Ἰππαρχος.
 ἐν πέμπτῳ Φιλιππικῶν. v. ἐκδεξάμενος.
 ἐπικηρυκεία. ἔχινος.
 ἐν ἕκτῳ Φιλιππικῶν. v. Ἀλέξανδρος. δε-
 καδερχία.
 ἐν ἐβδόμῳ Φιλιππικῶν. v. Ἀλέξανδρος.
 Βέχετα. Ἐλάτεια. σύμβολα.

ἐν ὀγδώ Φιλιππικῶν. v. εἰσφρήσιν. Κα-
βύλη. κατάγειν τὰ πλοῖα. κληῖστοι.
Μάστρα.
ἐν ἐννάτῳ Φιλιππικῶν. v. ἀπιστεῖν. Ξθνος.
Εὐφραῖος. καταβολή. Λευκάς. μαλα-
κίζομεν.
ἐν δεκάτῳ Φιλιππικῶν. v. καθήκοντα.
ἐν τῷ περὶ συντάξεως. v. Κύθιοι. ὀπισθό-
δομος. ὀργάς. παρεστία.
ἐν τῷ περὶ τῶν συμμοριῶν. v. κληῖστοι.
κοινωνικῶν. ὅτι ἑξακισχίλια etc. συμμο-
ρία. τίμημα.
περὶ τῆς Ῥοδίων ἐλευθερίας. v. Ἀρτεμισία.
Κυπρόθεμις.
ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν Μεγαλοπολιτῶν. v. Τρι-
κάρανον.
ἐν τῷ περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν.
v. προβολάς.
ἐν τῇ περὶ τῆς ἐαυτῆς καθόδε ἐπιστολῇ. v.
Καλαύρεια.
ἐν τῇ περὶ τῶν Λυκέρων παίδων ἐπιστολῇ.
v. ἐραυίζοντες. φθόν.
προσιμίοις δημηγορικοῖς. v. ἀρχὴ ἀνδρα
δείκνυσθαι. ὀρθωθεῖν.
ἐν τῷ ἐπιταφίῳ. v. Λιγείδα. Κερκοπίς.
ἐν τῷ περὶ παραπροσβείας, quae eadem
a nostro adpellatur κατ' Αἰσχίνε. voce
ἀλαβασοθήκη. Ἀλέας. Ἀλέξανδρος.
ἀπόκρισις. ἀπαθρητότατον. ἀσυνδε-
τώτατον. ἄττα. αὐτόχθονες. διακο-
δώντες. Δρυμός. ἐξωμοσία ἐπαγγελία.
ἐπικεκρυχέναι. Ἐπικράτης. ἐσπαδά-
το. Ἡδύλειον. Ἡράκλειος. Δίασος. Θό-
λος. Ἰερώνυμος. Ἰσα βαίνων Πυθοκλῆς.
Ἰσχανδρος. Κορσία. Κτησιφῶν. Κυρη-
βίων. μύριοι ἐν μεγάλῃ πόλει. Νεση.
ὅτι ξένος etc. παραγγελία. προβαλ-
λομένος. προβέλευμα. προπύλαια
[P] ταῦτα. πώμαλα. σεφανῶν τὰς νε-
νικηκίας. σύγκλητος ἐκκλησία. Τιλ-
φώσσαιον. Φρύων.
ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, vulgo inscripta
περὶ τῆς σεφανῆς in Ἀγνῆς. ἀκρίτος.

ἀλάστωρ. Ἀμφισσα. ἀναφορά. Ἀνεμοί-
τας. ἀντίθεσις. ἀπὸρρήτα. ἀποσολῆς.
Ἀρμολαῖ. Ἀρτεμισιον. Ἀττις. βασικί-
ναι. γέρεα. γραμματεὺς. Δορίσκος. ἐκ-
δεχόμενος. ἐκμαρτυρία. Ἐλάτεια. Ἐμ-
πυστα. ἐνδεύπτα. ἐπαυρόμενος. ἐπιτεί-
χισμα. Ἐπιχάρις. Εὐβελος. Εὐδίκος.
Εὐξίθεος. εὐδῖ. ἐωλοκρασία. ἡγεμῶν
συμμορίας. Ἡγήμων. ἡρωτηριασμένοι.
Θεμιστῶν. Θεογάτων. Θεοκρήνης. Θε-
σίων. ἱερομνήμονες. Ἰππαρχος. Κερκί-
δας. Κενάας. κινάδος. Κυρσίλον. λα-
ρυγγίζων. λεύκη. Λεύκτρα. λικνοφό-
ρος. λογιστὴ καὶ λογιστήρια λόγος τυ-
χεῖν. Μενυχία. Μύρτανον. Μύρτις.
Μυστῶν λείων. νεβρίζων. νεήλατος.
Νεών. οἰκίστα. ὀνομάζων. ἐκ ἐπὶ etc.
παρεῖαι ὄφεις. παράσημος ῥήτωρ. παρ-
ελθεῖν. Πεπάρηθος. Περίλλος. πομ-
πίας καὶ πομπεύειν. Περδμός. προ-
βαλλομένους. προπεπωκότες. Πύλας,
etc. Σαβοί. Σιμός. Σίμυλος. Σινώπη.
σπερμολόγος. σρεπτός. συντελεῖς. τε-
τύφωμα. τραγικός πίδηκος. Φιλάμ-
μων. Φρεάριος.

ἐν τῷ περὶ τῶν ἀτελειῶν, quae vulgo in-
scribitur, πρὸς Λεπτίνην. v. δεκατευ-
τάς. θέσται. Θεοδοσίαν. Λυσίμαχος.
ἐν τῷ κατὰ Μειδίε. v. ἀγυῖας. ἀντίθεσις.
Ἀργεῖα. ἀσράβη. ἀτίμητος ἀγὼν καὶ
τιμητός. βιβαίων. βιβώνος. γραφεῖς. δια-
τητὰς. ἐκλάζετε. ἐπὶ κόβης. ἐπιμελητὴς
τῶν μυστηρίων. ἐσιάτωρ. Εὐαίων. θέμε-
νος τὰ ὅπλα. καταχειροτονία. κύμβιον.
Πανδιωνίς. παρασκήνιος. πεντηκοστή etc.
πληρωτής. προβαλλομένους. ρυτά. Τη-
λεφάνης. τίμημα.

ἐν τῷ κατ' Ἀνδρωτίωνος. v. ἀνελεῖσα, etc.
ἀντιγραφεὺς ἀπὸ τῆς πράγματος.
ἀπρεβέλευτον. δεκατεύειν. διαχειροτο-
νία. ἐξετάζεσθαι. ἐξερχομένης. ἐπι-
ψηφίζων. δεσμοδέται. Μελανωπός.
πομπίας

πομπείας καὶ πομπεύειν. πρόεδροι.
 Φανοστράτη. Χερνίβων. Χρυσίς.
 ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτες. voce Ἀθηνόδω-
 ρος. αἰδέσασθαι. Ἀλέξανδρος. Ἀλιβρό-
 διος. ἀλογίαν. ἀνδροληψία. Ἀντισσα.
 ἄζονες. ἀποκηρύττοντες. ἀπόμισθαι.
 Ἀργαῖος. διαμοσία. Δρῦς. ἔθνος. ἐκ-
 προσαγωγῆς. ἐν Φρεάττοι. ἐξεγγύησις.
 Ἐξήκετος. ἐπὶ Δελφινίῳ. ἐπὶ Παλλα-
 δίῳ. Εὐμενίδες. ἐφέται. ἐφερία. ἡ ἐν
 ὁδῷ καθελόν. θεσμός. καθελόν. Κέ-
 βρηνα. Κερσοβλέπτης. κλήσις. Κότυς.
 Κριθωτήν. ναθεῖα. ὁδός. ὁ κάτωθεν νό-
 μος. [P] ὅτι οἱ αἰλόντες, etc. παρὰση-
 μος ῥήτωρ. Πενέτα. Σκῆψις. Σμικυ-
 δίων. Φαῦλλος.
 ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτες. v. ἀγορανόμοι.
 Ἀγύρδιος. Αἰνέας. αἰνάνκης. ἀτύνομος.
 διαχειροτονία. διεγγύησιν. ἐπώνυμοι.
 ἐτερέφθαλμος. ζητητής. Ἡϊών. ἱερο-
 μηνία. κακώσεως. κατὰ δήμες δικα-
 σῆς. Κυνόσαργες. Λύκειον. Μαύσωλος.
 Ναυκραγικά. ὅσιον. ποδοκάκκη. προ-
 τιμήματα.
 κατ' Ἀριστογέιτονος. v. ἀνασείσας. ἀνδρι-
 γος. ἀργαῖς. γνῶσις. ἐναγ. ἐνδειξις. Θεω-
 ρίς. κηκλῆς. μετοίκιον. νεαλῆς. ὁμῆ.
 πληρωτής. Φαρμακίς.
 ἐν τῷ κατ' Ἀριστογέιτονος πρώτῳ. v. ἀπε-
 σχοινισμένος. Βασίλειος σοῦ. βελεύ-
 σεως.
 ἐν τῷ κατὰ Θεοκρίνους. v. ἀγραφίς. ἐνδε-
 κάζοντας. Θεοκρίνης.
 ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας. v. Ἀλῶα. ἀποπεφασ-
 μένον. Ἀττικαῖς γραμμασι. Βρυτιάδα.
 γεραϊά. γέρεα. δημοποίητος. διεγγύη-
 σιν. Ἰππαρχος. Κωλιάς. ὅτι διαμαρ-
 τάνει etc. πωλῶσι. ψιδυριτής. Ἑρμῆς.
 ἐν τῇ πρὸς Εὐβελίδην ἐφέσει. v. Ἀλιμέ-
 σιοι. ἀποψηφίζονται. γαμηλία. γεννη-
 τὰ. δοκιμασθεῖς. ἐξένιξε. ἐφεις. ξενί-
 ζεν. Πλωθεύς. Πόριος.

Vol. VI.

κατ' Ἀφόβας. v. διακεχρημένον. ἐκδοσις.
 Λευκονοεύς. τίμημα.
 ἐν τῷ κατ' Ἀφίβη πρώτῳ. v. ἐπιτροπή.
 κηκίς. σῖτος. συμμορία.
 ἐν τῷ πρὸς Ἀφριβον τρίτῳ. v. ἐπαρόμε-
 νος.
 ἐν τοῖς πρὸς Ὀνήτορας περὶ τῆς ἐξέλης λό-
 γοις. v. Ὀνήτωρ.
 ἐν τῷ κατ' Ὀνήτορος. v. δοκιμασθεῖς. προ-
 στασία.
 ἐν τῷ κατὰ Ὀνήτορος δευτέρῳ. v. ἀπετι-
 μητὰ, etc.
 ἐν τῷ πρὸς Ζηνόθεμιν. v. λέμβος. Χρηῖται.
 ἐν τῷ πρὸς Ἀπατέρειον. v. Ὀφρύνειαν.
 ἐν τῷ ὑπὲρ Χρυσίππε πρὸς τὴν Φορμίωνος
 παραγραφῇ. v. ἐπιθέτες. ἐρετάς.
 ἐφεκτός.
 ἐν τῷ εἰς τὴν Λακρίτε παραγραφῇ. vos.
 διοπτεύων. Μένδη. πεντηκοστή, etc. σύ-
 λας.
 ἐν τῇ ὑπὲρ Φορμίωνος παραγραφῇ. voce
 ἀνάνισθαι. Ἀφείς. etc. προθεσμίας νό-
 μος. Χρηῖται.
 ἐν τῷ κατὰ Στεφάνους. v. Ἀνακῆον. ἀντι-
 γραφή. ἐκμαρτυρία. ἐξετάζεσθαι. ἐπι-
 διετες ἡβῆσαι. ἐπωβελίαν. θέσθαι. κα-
 ταψευδομαρτυρησάμενος. μάλῃ. πρέ-
 κησις. Φαρμακίς.
 ἐν τῷ κατὰ Στεφάνους πρώτῳ. v. ἴσα βαί-
 νων Πυθοκλεῖ. καταχύσματα.
 ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον παραγραφῇ. v.
 ἐπὶ Θεατύλλῳ. Μαρώνεια. παρακα-
 ταβολή, etc.
 ἐν τῇ πρὸς Ναυσίμαχον καὶ Ξενοπείδην
 [P] παραγραφῇ. v. αἰδέσασθαι.
 ἐν τῷ πρὸς Βοιωτὸν, περὶ τῆς ὀνόματος. v.
 Ἀκαμαντῆς. Ἀπατέρεια. Δελφίνιον.
 ἐρανίζοντες. ἐσιάτωρ. πινάκια. σεση-
 μασμένῳ. Φράτορες. Χόες.
 ἐν τῷ πρὸς Σπαθίαν. v. ἐνεσκευασμένην.
 νεμέσεια. ὄρος. σκηνήν etc.

Kk

ἐν

ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον. voce ἀπηλοσημένος.
ἀπόφασις. ἐσχατία. Κριωεύς. Κυθή-
ριος. σημεῖα.

ἐν τῷ περὶ Ἀγνίς κλήρη. v. ἐξεπρέμνιζον.
θῆτες καὶ θητικόν. κληῖσις. πρόπεμπτα.
πρόσυλησις.

ἐν τῷ κατ' Εὐέργε καὶ Μνησιβέλε. voce
Ἀλκίμαχος. ἐκαλίεργον. ἐξηγητής. ἐπ-
ενεγκεῖν δέου etc. Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυ-
λίδι. ἡτημένην. κακοτεχνιῶν. πρὸς τῇ
etc.

κατ' Ὀλυμπιοδῶρε. v. ἀνδυπόμοσαν.
ἐπεδικάσε. ὑπωμοσία.

ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον. v. ἀποσησάμενον.
ἐνεπίσημμα etc. ἐχίνος. Ἴπποδάμεια.
κακοτεχνιῶν. λυκισργεῖς. Μαιμακτη-
ριῶν.

ἐν τῷ πρὸς Πολυκλέα περὶ τῆ ἐπιτηραρ-
χήματος. v. δαῖγμα. ἐπιβάτης. ἐπόγ-
δοον. ἐφ' ἱερὸν. Μαρώνεια. πεντηκόντ-
αρχος. Περιδοῖδα. Σιτηρέσιον. Στρυ-
μη. τριηράρχημα.

περὶ τῆ σεφάνε τῆς τριηραρχίας. v. σύ-
λας.

ἐν τῷ πρὸς Κάλλιππον. v. Ἄκη. λαμπρεῖς.

ἐν τῷ πρὸς Νικόστρατον, περὶ τῶν Ἀρεθ-
σίς ἀνδραπόδων. v. ἀπογραφή. ἐμβε-
βλημένα. Παμβωτάδης. περίσοιχοι.
ἐσδωνιά.

ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. v. ἀπαγε. ἀπλᾶς.
αὐτολήκυθοι. γραφή. δίκη. ἰδίαν. ἰθύ-
φαλλοι. Λεωκόρειον. λίθος. Μελίτη.
Πάνακτος.

ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα, περὶ χωρὶς βλα-
βῆς. v. ἀποικοδομεῖς. ἀπόμισθοι. χλι-
δος.

ἐν τῷ κατὰ Διονυσιοδῶρε. v. ἀμφετερό-
πλην.

ἐν τῷ κατὰ Μέδοντα. v. δεκατεύειν.

ἐν τῷ πρὸς Ζηνόβιον. v. ἰδίαν.

πρὸς Κριτιαν περὶ τῆ ἐνεπισκήματος. v.
ἐνεπισκῆμμα etc.

DIDYMVS GRAMMATICVS. v. ἀπὸ μι-
σθωμάτων. ἐλευθέριος Ζεὺς. ἐνθρυπτά.
ἐξένιζε. ἐπιδέτες ἡδῆσας. ἐσπαθᾶτε.
ἐωλοκρασία. θέτης. Θύσιον. Κραυαλ-
λίδα. κύμβιον. λυκισργεῖς. ματρυ-
λεῖον. οἰκίσκω. ὁ κάτωθεν νόμος. ὀξυ-
θύμια. ὅτιον. Πικανίης, etc. πανδαισία.
παρασηνία. πέλανος. περὶ τῆς ἐν Δελ-
φοῖς σκιάς. περίσοιχοι. ποδοκᾶκκη.
Πολύστρατος. προκόνια. πρόπεμπτα.
προσασία. Πυθαίκα. πολῶσι. σρωτήρ.
τὲς ἐτέρες τραγῶδες ἀγωνιῖται. Φαρ-
μακός.

ἐν ταῖς εἰς Δημοσθένην ὑπομνήμασι. v. γα-
μηλία.

[P] ἐν ταῖς Ἰσαῖς ὑπομνήμασι. v. γαμη-
λία.

ἐν τῷ ὑπομνήματι εἰς τὸν Ὑπερίδου λόγον
κατὰ Δημάδου. v. ὀξυθύμια.

ἐν βιβλίῳ περὶ τῆ ἀρκετεύειν καὶ δεκατεύ-
ειν. v. δεκατεύειν.

ἐν ἐβδόμῃ τῆς ἀπορεμένης λέξεως. voce
δερμιτῆς.

ἐν εἰκοτῇ ὀγδόῃ τραγικῆς λέξεως. v. ξηρα-
λοιφεῖν.

DIEVCHIDAS. v. Γερανία.

ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Μεγαρικῶν. v. ἀγυῖας.

DIODORVS, PERIEGETES ἐν τῷ περὶ δή-
μων. v. Ἑρμος. Ἑρσιάδα. Ἑρχεῖαθεν.
Εὐάνυμοι. Θημακεύς. Θορά. Θοριός.
Θυμοτάδα. Ἰκαριεύς. Ἰταῖος. Κειριά-
δης. Κεραμεῖς. Κεφαλῆθεν. Κηττοί.
Κηφισιεύς. Κολωνίτας. Κριωεύς. Λαμ-
πρεῖς. Λευκονσεύς. Λεσιεύς. Ξυπε-
ταῖονες. Οἰηθεν. οἶον. Παιανίης etc.
Πήληξ. Τυρμιδα. Φηγαῖεσι.

DINARCHVS. v. βελεῖα. γοργύρα. ἐκαλί-
εργον.

κατ' Ἀγασικλέους. v. Ἀγασικλῆς. δόσις.
εὐανδρεία. προμετρητής. σκαφηφόροι.
alibi eadem oratio, ἐν τῇ κατ' Ἀγασι-
κλέους εἰσαγγελίᾳ, vt in ἀπόταφος.

ἐν τῷ κατὰ Θεοκρίνου. v. ἀγραφία. Θεο-
 κρήνης.
 ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου. v. Αἰγῆον. ἀρ-
 χαιρεσιάζειν. Καρύανδα. παλίμβολον.
 κατὰ Πολυεύκτου δωροδοκίας. v. δώρων
 γραφή.
 ἐν τῇ κατὰ Πολυεύκτου ἐκφυλλοφορηθέντος
 ἐνδείξει. v. ἐκφυλλοφορήσαι. παλιναι-
 ρετος.
 ἐν τῇ κατὰ Πολυεύκτου δοκιμασία. v. ἐπ-
 ακτροκέλης.
 ἐν τῇ κατὰ Πολυεύκτου ἀποφάσει. v. παρ-
 αγγελία.
 ἐν τῷ κατὰ τῶν Πατροκλέους παίδων ἐρα-
 νικῶ. v. ἄλογοι ἐρανισαί. πληρωτής.
 ἐν τῇ διαδικασίᾳ Φαλληρέων. v. Ἀλόπη.
 ἐν τῇ κατὰ Πυθέου εἰσαγγελία. v. ἀντι-
 βληθέντας. ἀπρότων. καταδεδεσθαι.
 κοβαλεία.
 κατὰ Πυθέου. v. ἀρξήφορεῖν. βασιλική
 διαδρομή. ἐπιμελητής ἐμπορίῃ. λαμπρά-
 διον. Μητρώον. νομοφύλακες. ὑπόλο-
 γον. χρυσοχοεῖον. χυτροί.
 κατὰ Πυθέου ξενίας. v. δώρων γραφή.
 κατὰ Κηφισοκλέους. v. ἀπήχαια.
 κατὰ Φορμισίου ἁσπεβίας. v. ἀποβάτης
 etc. προσερόπαιον. ὑποφόνια.
 ἐν τῇ πρὸς Ἀντιφάνην ἀπολογία περὶ τῆς
 ἵππε. v. ἀποβάτης etc. ὄχρειον.
 ἐν τῷ πρὸς τὸς Λυκέρους παῖδας. v. ἀπο-
 νομή.
 κατὰ Λυκέρους. v. τρίτον ἡμίδραχμον.
 [P] ἐν τῷ κατὰ Ἀρχεζράτου. v. ἀποψηφίζονται.
 ἐν τῷ κατὰ Προξένου βλάβης. v. ἀργυρο-
 δίκη. Βασανίσας. ματρυλεῖον. ὀρνιθευ-
 τής. σικεράφια.
 ἐν τῷ κατὰ Κλεομένηδος. v. αὐτοδικεῖν.
 ἐν τῷ κατὰ Καλλισθένης. νορ. μέδιμνος.
 μετρονόμοι. τριτημόριον. ὑποφόνια.
 ἐν τῇ κατὰ Καλλισθένης ἐνδείξει. v. Βε-
 λαία.
 ἐν τῇ κατὰ Καλλισθένης εἰσαγγελία. v.
 διάμετρον. ἡμικτον. κόμματα καὶ κυ-

ρήβια. λῆτροφόρος etc. σιτοφύλακες.
 τεταρτημόριον.
 ἐν τῷ κατὰ Πισίῃ. v. βελεύσεως.
 ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου. v. γήπεδον. δημο-
 τελῆ etc. Ἐρχείαθεν. Παλληνεύς. ὑπο-
 κύδεις.
 ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου, περὶ τῆς ὀχρεῖς. v.
 Παιανίης etc.
 ἐν τῷ κατὰ Ἡδύλης. v. διαμαρτυρία etc.
 ἐν τῇ περὶ τῆς ἱερείας διαδικασίᾳ. v. Δυσ-
 αύλης.
 ἐν τῇ ὑπὲρ Αἰσχίνου συνηγορία, κατὰ Δει-
 νίῃ. v. ἐκμαρτυρία. κλημάζει. πινάκια.
 Φρυκτωρῶν.
 ἐν τῇ κατὰ Δεινίῃ ἐνδείξει. v. παραφρυ-
 κτωρεῖν.
 ἐν τῇ Κροκανιδῶν διαδικασίᾳ. v. ἐξήλης.
 ἱεροφάντης.
 ἐν διαμαρτυρίᾳ περὶ τῆς μὴ ἐπίδικον εἶναι
 τὴν Ἀριστοφάντος θυγατέρα. v. ἐπίδι-
 κος etc.
 ἐν τῷ κατὰ Μοσχίανος. v. Ἐρκείος Ζεὺς.
 ἐν Τυρβήνικῶ. v. κέρκχρος. Λιπάρα. οἶκημα
 περιτάσιν. Στρομφίδες νῆτοι.
 ἐν τῷ κατὰ Καλλαίσχους. v. Κηφισόδωρος.
 κύκλοι.
 ἐν τῷ πρὸς Λυσικράτην. v. κῆσις.
 ἐν τῇ πρώτῃ κατὰ Ἠγελόχου συνηγορία.
 ὑπὲρ ἐπικλήρου. v. ληξιαρχικὸν γραμ-
 ματεῖον.
 ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. v. λογισαί etc.
 ἐν τῷ κατὰ Θεοδότου. v. λῆτροφόρος.
 ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους. v. μετοιωνίσα-
 σθαι. μυλωθρός.
 ἐν τῷ κατὰ Ποσιδίππου. v. οἶκημα.
 ἐν τῇ πρὸς τὴν Καλλίππου παραγραφή.
 v. ὁμοεπκές.
 ἐν τῷ κατὰ Καλλίππου. v. ὑπονομεύοντες.
 ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς νεῶς. v. παρυσία.
 DIOGENIANVS. v. αἰεσιώ.
 DIONYSIVS CHALCIDENSIS ἐν τρίτῃ κτί-
 σεων. v. Ἠφαίσια.
 ἐν πέμπτῃ κτίσεων. v. Ἡραῖον τεῖχος.

DIONYSIVS, HALICARNASSEVS. v. ἐπι-
 σκημμα etc.
 DIONYSIVS, TRYPHONIS F. ἐν τῷ περὶ
 ὀνομάτων. v. Ἑρμος.
 ἐν δευτέρῳ ὀνομάτων. v. γρυπάνιον.
 DIPHILVS Ἀποβάτη. v. αὐτολήκυθοι.
 [P] Ἐμπύρω. v. ναυκλήρης.
 Συτρίφους. v. δευσοπίος.
 Σύνωριδι. v. Φιμολί.
 DIYLIVS. v. Ἀριτίων.
 DRACO περὶ γενῶν. v. Ἐτεοβεστάδα.
 DVRIS. v. Ἀνδοῖδης Ἑρμῆς. Ἀσπασία.
 EPHORVS. v. Ἀρχιδάμιος πόλεμος. Δα-
 τός.
 ἐν τῇ πρώτῃ. v. καινῶς. Κέβρηνα.
 ἐν δευτέρῃ. v. Ἀπατέρια.
 ἐν τρίτῃ. v. Οἰσύμη.
 ἐν τῇ τετάρτῃ. v. Αἴνος. Δατός.
 Κριθωτήν. Μαράονεα. Τορώνην.
 ἐν τῇ πέμπτῃ. v. Σόλοι.
 ἐν τῇ ὀγδόῃ. v. Εὐρυβιάτην.
 ἐν τῇ πέμπτῃ καὶ δεκάτῃ. v. Σκῆψις.
 ἐν τῇ ὀγδόῃ καὶ δεκάτῃ. v. Ἰερώνυμος.
 ἐν τῇ ἑννάτῃ καὶ δεκάτῃ. v. Ἰερώνυμος.
 ἐν τῇ εἰκοστῇ. v. Μαντινέων. δικαισμός.
 ἐν εἰκοστῇ τρίτῃ. v. Νεμέα Χαράδρα.
 περὶ Χαρίων. v. γεωφάνιον.
 EPIGENES. v. Ἴων.
 ERATOSTHENES ἐν τῷ περὶ χρονογρα-
 φῶν. v. Εὐῆνος.
 ἐν τοῖς περὶ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας. v. δε-
 κάζων. μείων καὶ μειαγωγός.
 ἐν ἐβδόμῳ περὶ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας. v.
 μεταλλεῖς.
 ἐν τοῖς περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν. v. Ἀρμοσαί.
 EVBVLVS ἐν Γλαύκῳ. v. χρυσοχρεῖν.
 ἐν τῇ Πλαγκῶνι. v. μετοίκιον.
 EVDOXVS ἐν τῇ περιόδῳ. v. Λιπάρα.
 EVPHORION. v. ὑπεκύδεις.
 ἐν τῷ Ἀπολλοδώρῳ. v. ὁ κάτωθεν νόμος.
 περιφοριῶσθαι.
 EVPOLIS. v. ἀγυῖας. Βάταλος.
 ἐν Αὐτολύκῳ. v. ἐπιδέκατον.

ἐν Βάπτεις. v. παλιναίρετος.
 ἐν τοῖς Δήμοις. v. Ἀσπασία. μείων καὶ μεια-
 γωγός. ὄξυθύμια.
 ἐν Κόλαξι. v. περίστατοι.
 ἐν Μαιρικῶν. v. ταμία.
 Πόλεσιν. v. ἀμοργός. ἀπόκρισις. λογιτά.
 Φίλοις. v. κατάστασις.
 Χρυσογένη. v. σιτύα.
 EURIPIDES. v. Κεῖοι.
 ἐν Αἰγίδι. v. Πάνακτος.
 ἐν Ἀλόπῃ. v. Ἀλόπη.
 ἐν Ἀντιόπῃ. v. Ὑσία.
 ἐν τῷ Ὀρέτῃ. v. πέλανος.
 Παλαμήδης. v. διεκωδώνισε.
 Ὑψιπύλη. v. ἀρκετεύσας.
 GLAVCVS. v. Μισαῖος.
 HECATAEVS, MILESIVS. v. ὄξυθύμια.
 ἐν β' ἡρωελεγγίων. v. ἀδελφίζεν.
 ἐν περιόδῳ τῆς γῆς. v. Καλαύρεια.
 ἐν περιόδῳ Εὐρώπης. v. Κύπασσις. Λει-
 δίας.
 ἐν πρώτῳ περιηγήσεως. v. βοδωνιά.
 [P] HEGESIPPVS CROBYLVS. v. Ἠγήσιπ-
 πος.
 HELLANICVS. v. αὐτόχθονες.
 ἐν Ἀτθίσι. v. Ἐρυθραῖαι.
 ἐν πρώτῃ τῆς Ἀτθίδος. v. εἰλωτεύειν. Παν-
 αθήναια. Φερβάντειον.
 ἐν δευτέρῃ Ἀτθίδος. v. Ἀλόπη. ἱεροφάν-
 τος. Μενυχία. Στεφανηφόρος.
 ἐν τετάρτῃ τῆς Ἀτθίδος. v. Πηγαί.
 ἐν τῇ Ἀγλαντιάδι. v. Ὀμηρίδα.
 ἐν τοῖς Θετταλικοῖς. v. τετραρχία.
 ἐν δευτέρῳ Περσικῶν. v. Στρέφα.
 ἐν πρώτῃ Γερωνίδος. v. Κριθωτήν.
 ἐν δεκάτῳ Φερωνίδος. v. Στεφανηφόρος.
 HELIODORVS, PERIEGETES ἐν τῷ περὶ
 Ἀκροπόλεως. voc. Θετταλός. Νίκη
 Ἀθήνα.
 ἐν πρώτῳ περὶ τῆς Ἀθήνησιν Ἀκροπόλεως.
 v. προπύλαια ταῦτα.
 περὶ τῶν ἐν Ἀθήνῃσι τριπόδων. v. Ὀνή-
 τωρ.

HERA-

HERACLEON. v. ματρουλεῖον.
 HERACLIDES aut PHILOSTEPHANVS ἐν
 τῷ περὶ Νήσων. v. Στρώμη.
 HERMIPPVS. v. Εὐθίας.
 ἐν δευτέρῳ περὶ τῶν Ἰσοκράτες μαθητῶν.
 v. Ἰσάιος.
 HERODICVS ἐν 5' κωμωδουμένων. v. Σινώπη.
 HERODOTVS. v. ἀπαρτιλογία. Ἀρτεμι-
 σία. γέβρα. Δρῖσκος. μελίνη. Τιτα-
 κίδα.
 ἐν πρώτῃ. v. ἀναγινωσκόμενος. ἐδωλιά-
 σαι.
 ἐν τῇ δευτέρᾳ. v. λογοποιός.
 ἐν τῇ τρίτῃ. v. γοργύρα.
 ἐν τῇ τετάρτῃ. v. Αἰγίς.
 ἐν τῇ πέμπτῃ. v. Ναυκραρική.
 ἐν τῇ ἕκτῃ. v. ἀποσάξαντα. Ἀταρνεύς.
 ἐν τῇ ἑβδόμῃ. v. Λυκισργεῖς.
 ἐν ὀγδῇ. v. Νεώη. Πρηναια.
 HESIODVS. v. ἔργα νέων. Μελίτη.
 ἔργα. v. Ἀγνίτῃρες.
 ἐν τρίτῳ γυναικῶν καταλόγῳ. v. Μακρο-
 κέφαλοι. ὑπὸ γῆν οἰκνυντες.
 HIPPOCRATES. v. δυσάνεις.
 HIPPONAX. v. κύπασσις. μάλθη.
 HIPPOSTRATVS v. Ἀβαρις.
 HOMERVS v. ἄβρις. ἀδδηφάγας τριήρεις.
 Αἶγος. ἄμιπποι. ἀνωρθίαζ. v. αὐσυνθε-
 τότατον. Βέτης. γραφεύς. ἐλεγκόπων.
 Θέμενος τὰ ὅπλα. λέσχα. λεύκη. Μα-
 ρώνεια. ὁδός. ὀρική ζεύγη. ὀρκαῖνη. πέ-
 λανος.
 ἐν τοῖς εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένοις Κέρκω-
 ψιν. v. Κέρκωψ.
 ἐν τῷ εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένῳ Μαργίτῃ.
 v. Μαργίτης.
 HYPERIDES. v. Ἀγασικλῆς. Αἰγυλιεύς.
 ἀμφισβητῆν etc. ἀντιγραφῇ. Δρακοντί-
 δης. ἑκατομβαιῶν. ελευθέριος Ζεύς.
 ἔμμηνοι δίκαι. ἱεροφάντης.
 ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτε περὶ διαγραφί-
 ματος. v. ἀγοράς. ἀνασυντάξας. δια-
 γραμμα. ἡγεμῶν συμμορίας. Θαργή-

λια. [P] Κυδαντίδης. ὀβολοσατέ. συμ-
 μερία.
 ἐν τῷ περὶ τῷ Πολύεουκτον ερατηγῆν. v.
 Ἀκτια. ῥόδιον.
 ἐν τῷ Δηλιακῷ. v. ἀγοράσαι. ἀνετον. ἀποι-
 κία. Ἀρτεμίσιν. πρηρησία. Ῥηνεία.
 σύνταξις.
 ἐν τῷ κατὰ Μαντιθέου. v. ἀκμάζεις. Πο-
 σειδεῶν. σκευοποιῶντα τὸ πρᾶγμα.
 ἐν τῷ ὑπὲρ Χαίρεφίλε περὶ τῆς ταρίχης. v.
 Ἀκτῆ. καταχειροτονία. κερῖνοι. ναύ-
 κληρος. προμετρητής.
 ἐν τῷ ὑπὲρ Χαίρεφίλε περὶ τῆς ταρίχης
 πρώτῳ. vos. ἀφείς καὶ ἀπαλλάξας.
 Πνυκί.
 ἐν τῇ ὑπὲρ Χαίρεφίλε ἀπολογία. v. Πάλ-
 ληνεύς.
 ἐν τῷ κατὰ Δημάδου. v. Ἀλκίμαχος. Βε-
 φῖα. δειπνοφόρος. θριπιδέστατον. Λι-
 τή. Μηκύβερα. ὀξοθύμια. πάλαι-
 μναῖς. παρῆσαι ὄφεις.
 ἐν τῷ κατὰ Δημέε ξενίας. v. κυρία ἐκκλη-
 σία. ὀσχοφόροι. χαλκῆα.
 ἐν τῷ πρὸς τὴν Δημέε γραφῇ. vos Δε-
 σιεύς.
 ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. v. ἀνδρα.
 ἐν Διομέεις. v. Ἡράκλειον.
 ἐν τῷ ὑπὲρ Φρύνης. v. ἀνεπόπτευτος. ἐπω-
 πτευκῶν. Εὐθίας. Ἰσοδαίτης.
 ἐν τῷ κατὰ Δημητρίας ἀποσασίς. vos
 ἀποσασία.
 ἐν τῷ κατ' Ἀθηνογένους πρώτῳ. v. βαλεύ-
 σεως. κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀψευδῆν. ὁμί-
 σε ἰεναί. ποδοστράβη.
 ἐν τῷ κατ' Ἀθηνογένους δευτέρῳ. v. ἀπρὸς-
 κλητον. τὰ τῶν φάρων κραττω.
 ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρας. v. Ἀφύας. ἀφαι-
 ρεσις. δαροξενία. μετοίκιον. προσάτης.
 ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρας ἀπροσασίς δευ-
 τέρα. v. ἀπροσασίς. διαμαρτυρία etc.
 νοθεῖα. ὅτι χιλίας etc. πολῆτα. φα-
 λάγγια.

κατὰ Δημοσθένους, v. Ἀριστῶν. διάθεσις.
ἐπιστάτης. κατατομή. Νικάνωρ. πα-
ραγραφή.

ἐν τῷ κατ' Ἀντίφωρον. v. ἀσήμεντα.
βάσανος. σπασσασμένων. ὑποήσας.

ἐν τῷ πρὸς Ἐπικλέα περὶ οἰκίας. v. Γρύλ-
λος. διάγραμμα.

ἐν τῷ κατὰ Πισικλέες. v. ἔκδεια. συμ-
μορία.

ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλίππε πρὸς Ἡλείες. voce
ἐλευσίνια. Ἑλλανοδικά.

ἐν τῷ πρὸς Ὑγιαίνοντα. vos. ἔνη καὶ νέα.
θέσθαι.

ἐν τῷ κατ' Ἀρχεστρατίδα. v. ἐν παραβύ-
σῳ. Εὐβελος. θεωρικά. ἰθύφαλλοι.
ζυπεταῖονες. πάραλος. Στειριεύς.

ἐν τῷ πρὸς Χάριτα ἐπιτροπικῷ. v. ἐπιδίε-
τες. ἡβῆσαι.

ἐν τῷ κατὰ Δορωθέα. v. ἐπὶ κόρξης.

ἐν τῷ ὑπὲρ Σιμίει πρὸς Πυθέαν καὶ Λυ-
κέργον. v. ἐπιχειροτονία.

ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέες. v. ἔργα νέων. Εὐη-
νος. κατέλευσαν. Κολωνίτας. [P] Μη-
λόβιος. ποδοστράβη. στρατηγοί.

ἐν τῷ ὑπὲρ δημοποιοιτῆ. v. Ἐρκείος Ζεύς.

ἐν τῷ περὶ τῶν Εὐβέλε δωρεῶν. v. Ἑρμαί.
Εὐβελος. πεντηκοστή etc.

ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογέιτονα. v. Εὐρυσάκειον.
Κεκροπίς. ναύκληρος. Οἰνής. ὅσιον.

ἐν τῷ ὑπὲρ Ἀκαδήμει. v. Ἡφαιστία.

ἐν τῷ ὑπὲρ τῆ Πυράνδρου κλήρου. v. κακώ-
σεως.

ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου. v. Μανυχιῶν. Τυρ-
μίδα. Ὑσία.

ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου πρώτῳ. v. Κεραμεῖς.

ἐν τῷ πρὸς Ἀπελλαῖον περὶ τῆ Θησαυρῆ.
v. Κολωνίτας.

ἐν τῷ πρὸς Ἀπελλαῖον. v. Κτησίβιος Διός.
Πυθαῖα. πῶλας.

ἐν τῷ περὶ τῆς Φυλακῆς τῶν τριηρῶν. v.
κομιστικά πλοῖα. προβόλιον.

ἐν τῷ τριακοστῷ λόγῳ. v. κομιστικά πλοῖα.

ἐν τῷ ὑπὲρ τῆ Ἰππέως κλήρου. v. Κυδαθη-
ναίους. τριανκός.

ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰππέως κλήρου δευτέρῳ. v.
παρακαταβολή etc.

ἐν τῷ πρὸς Πάγκαλον. v. ματῆρες.

ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενίππου. v. Μεταγεττιῶν.

ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέες. v. Νάννιον. Νε-
μέα χαράδρα. πάνδημος Ἀφροδίτη.
Παράβυσον. Φορβάντειον.

ἐν τῷ ὑπὲρ Φορμιστίου. v. Πανδιωνίς.

ἐν τῷ πρὸς Δάμιππον. v. πρόσκλησις.

ἐν ἐπιταφίῳ. v. Πύλας etc.

ION ἐν Ὀμφάλῳ. v. θιάσος.

ἐν τριανκῷ. v. Ἴων.

ISAEVS. v. ἀειλογία. ἀναγνωσκόμενος. ἀνα-
δικάσασθαι. γαμηλία. ἐξέλις.

ἐν τῷ ὑπὲρ Μενεκλέους κλήρου. v. ἀγενής.

ἐν τῷ περὶ τῆ Ἀπολλοδώρου κλήρου. vos.
γεννητά. ἱππῶς. κοινὸν γραμματεῖον.

ἐν τῷ περὶ τῆ Ἀγνίς κλήρου. v. εἰσαγγε-
λία. καδίσκος.

περὶ τῆ Φιλοκτήμονος κλήρου. v. εἰς ἐμφα-
νῶν κατὰσασιν.

ἐν τῷ περὶ τῆ Κίρωνος κλήρου. v. εἰς ἔω.

ἐν λίμναις Διόνυσον. ἐξηγητής. Φελλέα.
Φλυά. Χολαργεύς.

ἐν τῷ περὶ Ἀστυφίλου κλήρου. v. θιάσος.

ἐν τῷ περὶ τῆ Ἀριστάρχου κλήρου. v. ὅτι παι-
δί καὶ γυναῖκι etc.

ἐν τῷ περὶ τῆ Πύρρου κλήρου. v. παρατά-
σις.

ἐν τινι τῶν κληρικῶν. v. ταμίαι.

ἐν τῷ πρὸς Σάτυρον ὑπὲρ ἐπικλήρου. v. ἐπί-
δικος etc.

ἐν τῷ πρὸς Λυσίβιον περὶ ἐπικλήρου. vos
ἐπίδικος etc. νοθεῖα.

ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐμαθῆς εἰς ἐλευθερίαν ἀφαι-
ρέσει. v. ἄγει. ἐξαιρέσεως δική. ἐπεσκή-
ψατο.

[P] ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην περὶ χωρίου. v.
Ἀγνίας.

ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην τὸν Σωκρατικόν. v. βελεύσεως. ὅτι τὰ ἐπικηρυττόμενα etc. ῥητορικὴ γραφή. τρικέφαλος ὁ Ἑρμῆς.
 ἐν τῷ πρὸς Μέδοντα περὶ χωρίε. v. Αἰζωνεύς. πανδαυσία. ψευδεγγραφή.
 ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα. v. Θυεργωνίδα. Τιτανίδα.
 ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα περὶ χωρίε. v. κλητήρος etc. ψευδεκλησία.
 ἐν τῷ πρὸς Τιμωνίδην περὶ χωρίε. v. εἰσίας δίκη.
 ἐν τῷ πρὸς δημότας περὶ χωρίε. v. Σφηττός.
 ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ῥηθέντων. v. Ἀλκέτας. Ἐπικράτης. πέπλος.
 ἐν τῷ κατ' Ἐλπαρχος καὶ Δημοφάνες. v. ἀλεργοπώλική. Αραφίνιος. διαμεμετρημένη ἡμέρα. ἐπιδέκατον. ἐπισάτης. ἐπώνια. Ἰκαριεύς. ἰσοτελής etc. κηρυκία. μετοίκιον. Οἷθεν. πολλῆται εἰς. σύμβολα. σύνδικοι.
 ἐν τῷ κατὰ Διοκλέες ὕβρεως. v. Ἀμαζόνειον. διαγορεύων. ἐκπληθεύσας. ἐπιπλον. καταδικασάμενος. κατανοδόμησεν. ὄρον. προσημήματα. σαφυλοβολέον. τοπίον. τριπτῆρα.
 ἐν τεμενικῷ. v. ἀμιπποι.
 ἐν τῷ πρὸς Ἑρμῶνα περὶ ἐγγύης. v. ἀναγκάιον. ἀνδραποδοκάπηλος. ἀφοσιῶ. Βόθυνος. δισπευσάμην.
 ἐν τῷ πρὸς Ἀπολλόδωρον. v. ἀνατεί. ἀπεργασάμενος.
 ἐν ἀπολογία ἀποσασίε πρὸς Ἀπολλόδωρον. v. ὅτι πρὸς τὴν φυλὴν etc. πολέμαρχος.
 ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα ἐπιτροπῆς. v. Ἀνθεμόκριτος. ἀφ' εἰσίας. ἰππία Ἀθηνᾶ. Κεφαλήθεν. χρῆται.
 ἐν τῇ ἐξέλης Καλυδῶνι πρὸν Ἀγνόθεον ἀπολογία. v. ἐπισημαίνεσθαι.
 ἐν τῷ πρὸς Καλλιππίδην. v. ἀντεπιτίθωσιν.

ἐν τῇ ὑπὲρ Νίκης συνηγορία. v. ἀποβρέζατες. χίλιοι διακόσιοι.
 ἐν τῷ ὑπὲρ Μνησιθέε θυγατρὸς. v. ἀπορώτατος.
 ἐν τῷ πρὸς Ὀργεῶνας. v. ἀποφορᾶν. γασσίππας. εἰσποδίζον. Ὀργεῶνας. παλῶσκιον.
 ἐν τῷ πρὸς Πύθωνα ἀποσασίε. v. διαμαρτυρία etc.
 ἐν τῷ ὑπὲρ Πύθωνος ἀποσασίε. v. κλητήρες etc.
 ἐν τῷ πρὸς Καλλικράτην. v. διασκευάσασθαι. ἐνδικάσασθαι.
 ἐν τῷ πρὸς Στρατοκλέα. voce διαλύγιον. μέαν καὶ μακρογόνος. ὀρνέος.
 ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα καὶ Ἀρχιππον. v. ἐνεσκευασμένην.
 ἐν τῷ δευτέρῳ κατὰ Καλλιφῶντος. v. ἐπιτρίταις.
 ἐν τῇ πρὸς Τληπόλεμον ἀνταμοσία. voce ἐπώνια.
 [P] ἐν τῇ πρὸς Διοφάνην ἐπιτροπῆς ἀπολογία. v. ἱερὰ ὁδός. παρεγγύησε etc.
 ἐν τῇ πρὸς Βοιωτὸν ἐκ δημότων ἐφέσει. v. Κειριάδης. λῆξις.
 ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος. v. κλητήρες καὶ κλητεύειν.
 ἐν τῷ περὶ τῆς ποιήσεως. v. Οἶον.
 ἐν τῷ πρὸς Δωρόθεον ἐξέλης. voce εἰσίας δίκη.
 ἐν τῷ κατὰ Θεοτίμης. v. Περγαστῆθεν.
 ἐν τῷ πρὸς Μενεκράτην. v. περιοίκιον.
 ἐν τῷ κατὰ Νικοδήμης. v. προσεποιήσαντο.
 ἐν τῷ περὶ μετοικισμῶ. v. συλλογή.
 ἐν τῷ κατὰ Μεγαρέων. v. Σφοδρίας.
 ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκλέους. v. ὑπερήμερος.
 ἐν τῷ πρὸς Ἰσχίμαχον. v. χίλιοι διακόσιοι.

ISOCRATES. v. αὐθέντης. ἐνσημαίνόμενος. ζητητής.

ἐν ταῖς πρὸς Νικοκλέα ὑποθήκαις. voce Θέογνις.

ἐν τῷ Πανηγυρικῷ. v. ἀγωνιάων. ἀπολε-
λιπότες. ἀρχαίως. Ἀταρνεύς. Δρά-
κων. εἰλωτεύειν. ἐπίσταθμος. Θερμοπύ-
λαι. Θίμβρων. Καδμεία. καυῶς. Κή-
ρυκες. Κισθήνη. κληρέχοι. Κυρεῖον.
πολιτεία.

ἐν Φιλιππηῷ. v. Ἀμάδονες. ἀναιρεθεῖς.
ἀπαριθμῶν. ἀποπομπάς. ἤπειρον.
Ἰδριεύς. Ξενιτευομένους.

ἐν Ἀρχιδάμῳ. vos. ἤπειρον. Μασσαλία.
Πεδάριτος. περίστατοι.

ἐν Ἀρεοπαγιτικῷ. v. διεσκαριφιστάμεθα.
ἐπιθέτης ἐργάς. ὅσιον. συγγραφεῖς.

ἐν τῷ περὶ εἰρήνης. v. δεκάζων. κακῶς εἰ-
δότες. Κερσοβλέπτης. Μαντινέων δια-
κισμός. Φιλοσοφεῖν. Φυλή.

ἐν Εὐαγόρῳ ἐγκωμίῳ. v. Εὐαγόρας. Σόλοι.

ἐν Ἑλένης ἐγκωμίῳ. v. βομβυλῖος. Θερά-
πνη. Ομηρίδα.

ἐν Βασίριδι. v. διάθεσις. καὶ γὰρ τὸ μηδὲνα
etc. λογισμός. λογοποιός. παρρησίας.

ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ. v. ἀγελαίων. ἀντί-
θεσις. ἀπολελοιπότες δεκαδάρχια.
ἐλαφροτάτες. ἐπισημαίνεσθαι. Πανα-
θηναία. Τορώνην.

ἐν τῷ περὶ τῆς ἀντιδόσεως. v. ἀγωνιάων.
Ζεύξις. Ἴων. κοροπλάθος. Ὀνήτωρ. πα-
ραγραφή. Παρβράσιος. περίστατοι.

περὶ τῆς Ζεύγους. v. παρρησίας.

ἐν τῷ Τραπεζιτικῷ. v. δημόκοινοσ. καρκί-
νος. Σικηνήτης.

ἐν τῇ πρὸς Καλλίμαχον παραγραφῇ. v.
δέκα καὶ δεκαδῆχος. πρυτανεῖα. Ῥί-
νων.

ἐν Αἰγινητικῷ. vosce ἀδελφίζειν. Πασίνος.
Φθόνην.

ἐν τῇ ἐπιτολῇ τῇ πρὸς Φίλιππον. v. ἀπιτῆν.
Ξενιτευομένους.

ISOCRATES APOLLONIATES ἐν ταῖς πρὸς
Δημόνικον [P] παρανέσεσιν. v. ἐπακτός
ὄρκος. παράκλησις.

ISTER. v. τριτομηνίς.

ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν Ἀτθίδων. v. Ἀνθε-
σηριών. ἐπενεγκεῖν δέξου etc. Κοιρανί-
δα.

ἐν πρώτῃ τῶν Ἀτθίδων. v. Θεσίον. λαμ-
πάς.

ἐν τρίτῃ τῶν Ἀττικῶν. v. Παναθήναια.

ἐν τῷ γ'. v. ἐσχαφόροι.

ἐν ἑκτῇ καὶ δεκάτῃ τῶν Ἀττικῶν συναγω-
γῶν. v. Τραπεζοφόρος.

ἐν Ἀτάκῳ. v. Παικνίς.

ἐν πρώτῳ τῶν Ἀπέλλωνος ἐπιφανείων. v.
Φαρμακίος.

IVBA ἐν ταῖς περὶ γραφικῆς. vosce Πολύ-
γνωτος.

ἐν ὀγδόῃ περὶ ζωγράφων. vosce Παρβρά-
σιος.

LYCVRGVΣ ἐν τῷ περὶ διοικήσεως. v. ἀγα-
θῆς τύχης νεός. Αἰγίς. δοκιμασθεῖς.
Ἐπικράτης. Λυσίμαχος. ὀχέιον. σά-
ρινα. σεφανῶν τὸς γεννηκτότας.

ἐν τῷ κατ' Ἀριστεύστονος. vosce ἀγραφίς.
ἡλικία. Μητρεῖον. ὄρυγμα. τρίγωνον
δικαστήριον. χιλιοθέντα. ψευδεγ-
γραφή.

ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας. v. Ἀλόπη. διήλλα-
ξεν. ἐπίβειον. ἐπιμηνία. ἐπιτελεῖν etc.
ἐσχαρά. Ἐτεοβετάδα. κύρβεις. Μή-
κων. Νίκη Ἀθῆναι. παράκλησις. πάρ-
εδρος. πέλανος. πλυντήρια. Πολύγνω-
τος. προτέλεια. σῆμα. Τραπεζοφόρος.
τριτομηνίς. Ὑγία Ἀθῆναι.

ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος. v. ἀνδραποδιζής.
ἀοικος. Ἰππαρχος. κληφόροι. Μελαν-
ίππειον. πεφασμένης.

ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος πρώτῳ. v. ἱπνός.

ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος δευτέρῳ. vos. ἀρ-
κάει.

ἐν τῇ κατὰ Λυκόφρονος εἰσαγγελίᾳ. vosce
Τακινθίδαις.

ἐν τῇ πρὸς Δημάδην ἀπολογία. v. ἀποβά-
της etc. τὸς ἑτέροις τρ. ἀγ.

ἐν τῇ κατὰ Μενεταίχμης εἰσαγγελίᾳ. v.
ἀρκυωρές.

κατὰ

κατὰ Μενεσάχμ. v. Δηλιασά. Ἐκάτης νῆσος. Κηφισοδωρες. προκάνια. Πυανόψια.

κατ' Αὐτολύκ. τῷ Ἀρεοπαγίτε. v. Αὐτόλυκος. ἥριον.

ἐν τῷ κατὰ Λεωκράτες. v. Αὐτόλυκος. Εὐρυμέδων. Ἰππαρχος. κατάγειν τὰ πλοῖα. Τυρταῖος.

ἐν τῷ ἀπολογισμῷ ὧν πεπολίτευται. voc. δερματικόν. ἐδωλιῶσαι. ἐκατόμπεδον. νεωρία.

ἐν τῷ κατὰ Λυσικλέες. v. ἐπὶ Δηλῶ μάχη. Λεμβάδεια.

ἐν τῇ διαδικασίᾳ Κροκωνιδῶν πρὸς Κοισωνίδας. v. Θεοίνιον. Κοισωνίδα. Κυνίδα. προσχαιρετήρια. Σκαμβωνίδα.

κατ' Ἰσχυεῖς. v. εἰρωτής.

ἐν τῷ κατὰ Δεξιππ. v. σύνδικοι.

ἐν τῷ κατὰ Κηφισοδότ. v. χιλιάδεντα.

[P] LYNCEVS ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς. voc. ἰθύφαλλοι.

LYSIAS in ἄερκτον. Ἀνθεα. ἀπόκρισις. δῆγμα. διαδόσεις. ἐλικτήρες. ζητητής. κατάσεις. Χαρικλῆς. Χολλίδα.

ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην. v. λευκή ἀκτὴ. Ναυτοδία.

ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην περὶ οἰκίας. v. παρκαταβολή etc.

ἐν τῷ κατ' Ἀλκιβιάδ. λειποταξίς. v. Ἀλκιβιάδης.

ἐν τῷ κατ' Ἀριστογόρ. ἐνδείξεως. v. ἀμωσγέπως.

ἐν τῷ κατὰ Θεομνήτ. v. ἀπὶ λλεῖν. ἀπόβρητα. ἐπιερκήσαντα. πεφασμένης. ποδοκάκη.

ἐν τῷ κατ' Αὐτάνδρ. καὶ Πυθέξ. ξενίας. v. Ἀρχιδάμιος πόλεμος.

ἐν τῇ ὑπὲρ τῷ Ἐρατοσθένης Φόν. ἀπολογία. v. μέταυλος.

ἐν τῷ ὑπὲρ τῷ Ἐρατοσθένης πρὸς Ἰσόδημον. v. αὐθέντης.

Vol. VI.

ἐν τῷ κατ' Ἐρατοσθένης ἐνός τῶν τριάκοντα. v. Δαρεικός. Θεόγνις. Θηραμένης. Πείσων. πολέμαρχος.

ἐν τῷ περὶ στρατιώτ. v. δικαίωσις.

ἐν τῷ κατὰ Μικίν. Φόν. v. ἐπιβλήτας.

ἐν τῷ κατὰ Νικί. ἀργίας. v. διαγράψασθαι. δωροξενία. εὐθύνα. Θετταλός. Ἰταῖος. Κηττοί. ὀβολοσταῖ. Ποταμός. πτάματα ἐλαιῶν.

ἐν τῇ πρὸς τὴν Μιξιδήμ. γραφὴν ἀπολογία. v. διήρξα. ἐπιδέτες ἐορτάς. Λέχαιον. Μισαῖος. πρόπεμπτα. προχειροτονία.

ἐν τῇ τῆς εὐσεβείας περὶ τῷ Σηκῷ ἀπολογία. v. ἐπιγνώμονας. σηκός.

ἐν Ὀλυμπιακῷ. v. Ἰώνιος.

ἐν τῷ πρὸς Σώστρατον ὕβρεως. v. ἰστοτελής.

ἐν τῷ κατ' Ἀνδοκίδ. ἀσεβείας. v. καταπλήξ. ῥόπτρον. Φαρμακός.

ἐν τῷ πρὸς Ἀνδοκίδην ἀποσεσίς. v. ἐπίγυον. πλησηριάσαντες.

ἐν τῷ πρὸς Καλλιφάντην ξενίας. voc. νοθεῖα.

ἐν τῇ ὑπὲρ Πολυστράτ. δήμ. καταλύσεως ἀπολογία. v. Πολύστρατος.

ἐν τῷ περὶ τῷ Βατράχ. Φόν. v. Φηγέσιον.

ἐν τῷ κατ' Αἰσχίν. περὶ τῆς δημεύσεως τῶν Ἀριστοφάν. χρημάτων. v. Χέτροι.

ἐν τῷ πρὸς Αἰσχίνην τὸν Σωκρατικόν. v. Ἀσπασία. ἄσικτον χωρίον. καταπλήξ.

ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐκρίτ. διαμαρτυρία. v. ἀδδηφάγος τριήρης.

ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένης ἐπιτροπῆς. v. ἀδοκίμασος. αἰδέσασθαι. καρπῷ δίκη. μεῖον καὶ μειαγωγός.

ἐν τῷ δεκάτῳ κατὰ Δημοσθένης ἐπιτροπῆς. v. ἐλεοκόπων. ἐπισίτια.

περὶ τῷ ἀδυνάτ. v. ἀδύνατοι.

[P] ἐν τῷ πρὸς Νικαρχον τὸν αὐλητήν. v. ἀκμάζεις. Ἀντιγενίδας.

L1

ἐν

ἐν τῷ πρὸς Ἀσίωνα περὶ τῶν βιβλίων κλο-
 πῆς. v. ἀμφιγνοεῖν.
 ἐν τῷ κατ' Εὐθυδικῆς. v. ἀμφιδέαι.
 ἐν τῷ περὶ τῆς ἀμβλώσεως. v. ἀμφιδρό-
 μια. θεμιστεύειν. ὑπόλογον.
 ἐν τῷ πρὸς Βοιωτῶν. v. ἀνάγειν.
 ἐν τῷ κατὰ Θερασυβάλας. voc. Ἀναξίβιος.
 Δικαιοπόλις. ἐπιθέτης ἐορτάς. Ἰσμη-
 νίας. Πελύστρατος. Πυρρία. Σεύδης.
 Στρεΐδης.
 ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἀριστοδήμῃ γραφῇ διαμαρ-
 τυρία. v. Ἀνθήνη. ἀποσασίς. διαμαρ-
 τυρία etc.
 ἐν τῷ πρὸς Μέδοντα. v. Ἀντίκυρος. ἀπή-
 χεια.
 ἐν ἐρωτικῷ. v. ἀπαγορεύειν.
 ἐν τῷ πρὸς Ἀρξάνδρον. v. ἀπαρτιλογία.
 ἐκλογεῖς.
 κατὰ Ποσιδίππου. v. ἀπολαχεῖν.
 ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα. v. ἀπόμισθοι etc.
 ἐν τῷ πρὸς Διογένην ὑπὲρ μισθώσεως οἴκου.
 voc. ἀποτιμητὰς etc. ἐπιτιμητάς. Σδέ-
 νελος.
 ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην. v. Ἀρδηττος.
 ἐν τῷ ὑπὲρ Φρυνίχῃ θυγατρὸς. v. ἀρετεῦ-
 σαι. δεικατεύειν.
 ἐν τῇ κατὰ Διοδότου. v. αὐλία.
 ἐν τῷ κατ' Εὐθυκλέους χωρίῳ ἐξέλης. v.
 αυτομαχεῖν.
 ἐν τῷ πρὸς Ἱπποθέτην. v. ἀφανὴς εἶσα
 etc. Ἰερώνυμος.
 ἐν δυὶ λόγοις πρὸς Κνησίαν. v. βεβαιώ-
 σεως. Κνησίας.
 ἐν τῇ πρὸς Φιλοκράτην συμβολαίᾳ ἀπε-
 λογία. v. Βησιής.
 ἐν τῷ κατὰ Φιλοκράτην. v. Εὐώνυμοι.
 ἐν τοῖς λόγοις βιαίοις. v. βιαίων.
 ἐν τῷ κατὰ Φιλωνίδῃ βιαίων. v. Ἡλεία
 etc. κακώσεως. Νάης.
 ἐν ἐπιταφίῳ. v. Γερανία.
 ἐν τῷ κατὰ Λυσιδέῃ. v. γώνιασμός. εἶος εἶ.
 πλινθέον. εὐραξ. Φαληρέν.
 ἐν τῷ πρὸς Ἀλεξίδημον. v. δευτεῖσθαι.

ἐν τῷ περὶ τῆς Διογένης κλήρης. v. δέκα καὶ
 δεκαδέχρος. Μόλπις.
 ἐν τῷ πρὸς Εὐπίδην. v. δερμίστης.
 ἐν τῷ κατὰ Μίσχῃ. v. δήμαρχος.
 ἐν τῷ κατὰ τῶν ξητόρων νόμῳ. voc. δώρων
 γραφή.
 ἐν τῷ πρὸς Ἐτεοκλέα περὶ χρημάτων. v.
 ἐβδομευομένα.
 περὶ τῆς ἐγγυθήκης. in ἐγγυθήκη.
 ἐν τῷ περὶ τῆς ἀντιδόσεως. voc. ἐννεάκρη-
 νον.
 ἐν τῷ κατὰ Στρατοκλέους ἐξέλης. v. ἐξέ-
 λης.
 ἐν τῷ πρὸς Χαιρέστρατον. v. ἐπακτὸς ὄρ-
 κος.
 ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιάρχῃ. v. ἐπεσκήφατο.
 ἐν τῷ κατὰ Νικομαχίδῃ. v. ἐπιβολή.
 ἐν τῷ περὶ τῆς εὐφορέας. v. ἐπιγραφεῖς.
 ἐν τῷ πρὸς Θεοπειθῇ ἐπιτροπῇ ἐπιλόγα.
 v. ἐπιδιατίθεσθαι.
 [P] ἐν τῷ ὑπὲρ Νησοκλέους. v. ἐπιδιατίθε-
 σθαι.
 ἐν τῷ πρὸς Κριτόδημον. v. ἐπίπεμπτον.
 ἐν τῷ πρὸς τῆς ἐπιτροπῆς τῶν Βοῶνος παί-
 δων. v. ἐπιτροπή etc.
 ἐν τῷ πρὸς Δεισοκράτην περὶ ἐγγυῆς ἐράνης.
 v. ἐρανίζοντες.
 ἐν τῷ κατὰ Τελαμῶνος. voc. Εὐεῖδα.
 κάθετος.
 ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου ἐπιτροπῇ. v. ξερὰ.
 ὁδός. πεδιακά.
 ἐν τῷ πρὸς Γλαύκωνα. v. Ἡλιάα etc.
 ἐν τῷ περὶ τῆς Ἠγησάνδρης κλήρης. v. κακά-
 σεως.
 ἐν τῇ περὶ τῆς κυνὸς ἀπολογίᾳ. voc. καρ-
 κίνος.
 ἐν τῷ πρὸς Μνησίμαχον. v. Καρκίνος.
 ἐν τῷ περὶ τῶν ἰδίων εὐεργεσιῶν. v. Κῆσι.
 μεταπυργιον. Φηγαίσι.
 ἐν τῷ ὑπὲρ Βακχίῃ καὶ Πυθαγόρῃ. v. κύ-
 πασσις. Πύγελα. σκυδικαί.
 ἐν τῷ πρὸς Λαΐδα. v. Λαγίσκα.
 ἐν τῷ κατ' Εὐφῆμῃ. v. λαμπάς. πυελίδα.

ἐν τῷ πρὸς Καλλιππίδην. v. λάρκος.
 ἐν τῷ πρὸς Διοχάρη. v. μεταλλεῖς.
 κατὰ Μαντίε. v. Νότιον.
 ἐν τῷ πρὸς Νικόδημον καὶ Κριτόβελον. voc. ζῦσις.
 ἐν τῷ πρὸς Λακράτην. v. ὀβολοσατεῖ.
 ἐν τῷ περὶ Θεοπόμπης κλήρε. v. ὀργέων.
 ἐν τῷ πρὸς Ἀσωπίδωρον περὶ οἰκίας. voce παρακαταβολή etc.
 ἐν τῷ περὶ τῆς Ὀνομακλῆε θυγατρὸς. v. πεντακοσιομέδιμνοι. Ὑβάδα.
 ἐν τῷ πρὸς Μενέστρατον. v. προθεσμίας νόμος.
 ἐν τῷ κατ' Ἀπολλοδώρε. v. πρόπεμπτα.
 ἐν τῷ περὶ Μακαρτάτε κλήρε. voc. Προσπάλτιοι.
 ἐν τῷ περὶ ἡμικληρίε τῶν Μακαρτάτε χρημάτων. v. σιπύα.
 ἐν τῷ κατ' Ἀνδρωτίανος. v. Σηράγγιον.
 ἐν τῷ ὑπὲρ Δεξιᾶ ἀποσασίε. v. Στρομβιχίδης.
 ἐν τῇ πρὸς Πυθόδημον ἀπολογία. v. τῆτες.
 ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλίε. v. τίμημα.
 ἐν τῷ πρὸς Δίωνα. v. Φασκάλιον.
 ἐν τῷ πρὸς Κλινίαν. v. χίλιοι διακόσιοι.
 ἐν τῇ πρὸς Πολυκράτην κατ' Ἐμπέδε ἐπισολῇ. v. περιφοριῶσθαι.
 LYSIMACHIDES ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησι ἐορτῶν καὶ μηνῶν. voc. Μαιμακτηριῶν. Μεταγειτνίων. σκίρον.
 MARSYAS ἐν Μακεδονικαῖς. voce Ἀμφίπολις.
 MARSYAS SENIOR ἐν ὀγδόῃ Μακεδονικῶν. v. Μύρτανον.
 [P] ἐν πέμπτῳ τῶν περὶ Ἀλέξανδρον. voc. Ἀρισίων. Μαργίτης.
 MARSYAS IVNIOR. v. Γαληψός.
 ἐν ἑκτῇ Μακεδονικῶν. v. Λιτή.
 MELANTHIVS ἐν δευτέρᾳ Ἀτθίδος. v. γρυπάνιον.
 MELITO ἐν πρώτῳ περὶ τῶν ἐν Ἀθήνησι γεγῶν. v. κάθετος.

MENANDER. v. ἀγρίε ἀγυῖας. αὐλεις. δυσάνιος. ἑλευθέριος Ζεύς. ἴσα ψήφοι. ὁμῶ.
 ἐν Ἀνατιθεμένη. v. μετοίκιον.
 ἐν Αὐτοπενθέντι. v. σεφανῶν τὰς νενικηκότας.
 ἐν Δακτυλίῳ. v. αὐτολήκυθοι.
 ἐν Διδύμαις. v. μετοίκιον. Ποταμός.
 Δυσκέλῳ. v. Φυλή.
 ἐν δευτέρᾳ Ἐπικληρῳ. v. ὄρον.
 Ἐπιτρέπεσι. voce ἐπιτροπή etc. ματρουλεῖον.
 Ἐφρεσίῳ. v. κύκλοι.
 ἐν Ἡνιοχῳ. v. αὐτολήκυθοι.
 Θαίδι. v. μέταυλος.
 Θρασυλέοντι. v. Φιλοσοφῶν.
 ἐν Κωνηφόρῳ. v. Αἰζωνεῖς.
 Λευκαδία. v. Λευκάς.
 Μισογύνῃ. v. παράεσσις.
 Παρακαταθήκῃ. v. ὄρος.
 Περιθία. v. πομπείας etc.
 Πωλεμένοις. v. διασείσεις.
 Σικωνίῳ. v. ἀναινέσθαι. παλίμβολον.
 Τροφονίῳ. v. αὐτολήκυθοι.
 ἐν τῷ Ὑμνίδι. v. ἡτημένην.
 Χαλκείοις. v. Χαλκεία.
 Χήρα. v. διασησῶν.
 Ψευδεραικῇ. v. Κτησίε Διός.
 Ψεφιδεῖ. v. Πάναντος.
 MENECLÉS aut CALLISTRATVS ἐν τῷ περὶ Ἀθηνῶν. v. ἑκατόμπεδον. Ἑρμαῖ. Κεραμεῖος.
 METAGENES Αὔραις. v. οἰκίσκῳ.
 MNASEAS PATRENSIS ἐν πρώτῃ Εὐρώπης. v. ἱππία Ἀθηναῖ. Σαβοῖ.
 MVSAEVS. v. Μελίτη.
 NEANTHES. v. Ἀτθίς.
 NICANDER ἐν πρώτῃ τῶν Αἰτωλικῶν. voc. Θύσιον.
 ἐν ἑκτῷ Κολοφωνιακῶν. voce πάνδημος. Ἀφροδίτη.
 NICANDER THYATIRENVS ἐν τῷ περὶ τῶν δῆμων. v. Θυρωνίδα. Τιτακίδα.

ἐν τοῖς ἐξηγητικοῖς τῆς Ἀττικῆς διαλέκτῃ·
v. μέθυμος.

ἐν τρίτῃ Ἀττικῆς διαλέκτῃ· v. βωλεῶνες.

ἐν ἑκτῷ καὶ δεκάτῳ τῆς Ἀττικῆς διαλέκτῃ·
v. τριπτῆρα.

ἐν ὀγδοῇ καὶ δεκάτῃ Ἀττικῆς διαλέκτῃ· v.
ζηραλοῖφιν.

NICANOR μετονομασιᾶν· v. Ἄκη.

NICOMACHVS vel PHERECRATES Με-
ταλλεύσι· v. μεταλλεῖς.

NICOPHON, COMICVS in κορδακισμός.

NICOSTRATVS, COMICVS ὀρνιθευτῇ· v.
ὀρνιθευτής.

NYMPHODORVS in Ἀγύς.

PALAEPHATVS ἐν πρώτῳ Τρωϊκῶν· v. Δυσ-
αύλης.

ἐν ἐβδόμῃ Τρωϊκῶν· v. Μακροκέφαλοι.

PHANODEMVS in γαμηλία· χαλκῆα.

ἐννάτῳ Ἀτθίδος· v. Λεωκόρειον.

ἐν πρώτῃ Δηλιακῶν· v. Ἐκάτης νῆσος.

PEREKRATES Αὐτομόλοις· v. καρκίνος.

Ἰπνῷ ἢ Παννοχίδι· v. Ἰπνός.

Μεταλλεύσι in μεταλλεῖς.

Ἐν Πετάλῃ· v. κολωνίτας.

Τυραννίδι· v. βωμολοχεύεσθαι.

ἐν Χέρωνι· v. ἄττα.

PHILEAS ἐν γῆς περιόδῳ· v. Θερμοπύλας.

PHILEMON ἐν Σαρδίᾳ· v. τριτημόριον.

PHILINVS ἐν τῇ πρὸς Αἰσχύλῃ καὶ Σοφο-
κλέει, καὶ Εὐριπίδῃ εἰκόνας· v. Θεω-
ρικά.

ἐν τῷ κατὰ Δωροθέα· v. ἐπὶ κόβῃς.

ἐν Κροκωνιδῶν διαδικασίᾳ πρὸς Κοίρωνίδας·
v. Κοίρωνίδας.

PHILIPVS vel ANDROTION ἐν τῷ Γεωρ-
γικῷ· v. σαφυλοβολεῖον.

PHILISTVS in ἀδδηφάγες τριήρεις.

PHILOCHORVS in Ἀγνίας· ἀδύνατοι.
Ἀλῶα· ἀντιγραφεύς· εὐανδρία· περι-
σοίχοι· πομπείας etc.

ἐν τῇ Ἀτθίδι· v. συγγραφεῖς.

ἐν δευτέρῳ Ἀτθίδος· v. Βοηδρόμια· ἐπὶ-
βοιον· κληφόροι· κοβαλεῖα· σκίρον.

ἐν τῷ τρίτῳ Ἀτθίδος· v. Ἀλωπεκαί· Θεω-
ρικά· Κεραμεῖς· κολωνίτας· λίθος· Με-
λίτη· Οἷηθεν· τρικέφαλος Ἑρμῆς.

ἐν τῷ τετάρτῳ τῆς Ἀτθίδος· v. γεννηταί·
Λυκείον· προπύλαια ταῦτα· στρατεία
ἐν τοῖς ἐπανύμοις.

ἐν τῷ πέμπτῳ Ἀτθίδος· v. Δατός· Ἑρμῆς
πρὸς τῇ πυλίδι· Στρυμῇ· συμφορία.

ἐν ἑκτῷ τῆς Ἀτθίδος· v. διαψήφισις· Θεω-
ρεῖς· ἱερὰ τριήρης· κατατομή· χίλιοι
διακόσιοι.

ἐν τῷ ἐβδόμῳ· v. ἀποσολεῖς· νομοφύλακες·
Φυλή.

ἐν τῷ δεκάτῳ Ἀτθίδος· v. ἀνεπόπτευτος·
ἐπωπτευκότων ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ· ὅτι
ἐξακισχίλια etc.

ἐν τῇ δωδεκάτῃ· v. ὄσχοφόροι.

ἐν τῇ τρισκαιδεκάτῃ· v. Οἶον.

ἐν τῇ ἑκτῇ καὶ δεκάτῃ· v. ἄμιπποι.

ἐν τῇ πρὸς Δήμωνα ἀντιγραφῇ· v. Ἡετιώ-
νεια.

ἐν τῷ περὶ ἐρετῶν· v. Ἀλῶα· Χύτροι.

PHILOSTEPHANVS ant HERACLIDES ἐν
τῷ περὶ Νήσων· v. Στρυμῇ.

ἐν τοῖς Ἑπαιρωτικοῖς· v. ῥέχεται.

PHRYNICHVS Μέσαις· v. κἀδισκος.

ἐν Ποαφρίαις· v. ἐξέλης.

Τραγωδοῖς· v. διάθεσις.

PHYLARCHVS ἐν τῇ εἰκοστῇ πρώτῃ· v. πάρ-
αλος.

PINDARVS v. ἄβαρις· αὐτόχθονες.

Διδυράμβοις· v. παλιναιρετες.

PLATO v. ἀλογίαν· διωλύγιον· ἐπίπεμπτον·
ῥῆγες.

ἐν Ἰππάρχῳ, ἢ Φιλοκερδεῖ· v. ἀναδέσθαι·
Ἑρμαί.

ἐν Σοφιστῇ· v. Ἀπόληζις.

ἐν τῷ περὶ αἰδρίας· v. Αἰζωνεῖς.

ἐν Γοργίᾳ· v. διὰ μέσθαι τειχεῖς.

ἐν Φαίδρῳ· v. πολέμαρχος.

ἐν τῇ Σωκράτους ἀπολογία· v. ἀντιγραφῇ.

ἐν τῷ Μενεξένῳ· v. Ἀσπασία.

- ἐν πρώτῳ τῆς πολιτείας. v. λαμπάδιον.
πολέμαρχος.
- ἐν πέμπτῳ πολιτείας. v. δεσποποιός. χερ-
σοχοεῖον.
- ἐν πρώτῳ νόμων. v. Θεόγνις. ὀθνεῖος.
- ἐν πέμπτῳ νόμων. v. γήπεδον.
- ἐν τῇ ἑννάτῃ τῶν νόμων. v. εὐηνιάτατα.
- PLATO, COMICVS** ἐν Γρυψίν. v. πλησιεριά-
σαντες.
- Λάκωσιν. v. Σθένελος.
- Πρέσβεσι. v. ἀποκηρύττοντες. ζητητής.
- Συμμαχία. v. ὀρνιθευτής.
- ἐν τῷ Σύρφακι. v. κατάστασις.
- Ἵπερβέλω. v. ἐπιλαχών.
- Φάωνι. v. ἀνάνεσθαι.
- POLEMON** v. ἔνη καὶ νέα.
- ἐν τοῖς πρὸς Ἑρατοσθένει. v. ἄζονες.
- περὶ τῆς ἱερᾶς ὁδῆς. v. ἱερὰ ὁδός.
- ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν ταῖς προφυλααῖσι πινά-
κων. v. λαμπάς.
- ἐν τοῖς περὶ τῆς ἀκροπόλεως. voc. Νεμέα.
χαράδρα.
- POLYSTEPHANVS** ἐν τῷ περὶ κρηνῶν. voc.
λατροφόρος etc.
- POSIDIPPVS, COMICVS** in Θῆτες καὶ Θη-
τικόν.
- PRAXION** ἐν δευτέρᾳ Μεγαρικῶν. voc. σκί-
ρον.
- PYTHEAS** ἐν τῇ πρὸς τὴν ἐνδείξιν ἀπολογία.
v. ἀγραφίς.
- ἐν τῷ κατ' Ἀδείμαντος. v. ὄξυθύμια.
- SANNYRION** Γέλωτι. v. ναύκληρος. πέλα-
νος.
- SCYLAX** ἐν τῷ περίπλῳ. v. ὑπὸ γῆν οἰκῶ-
τες.
- SELEVCVS** ἐν δευτέρῳ περὶ βίων. v. Ὀμη-
ρίδα.
- SEMVVS** ἐν τῇ πρώτῃ. v. Ἐκάτης νῆτος.
- SIMONIDES** ἐν Ἰάμβοις. v. Μουσῶν λείαν.
- ἐν τῷ εἰς Λυσίμαχον τὸν Ἑρετρίδα θρή-
νω. v. Ταμύνα.
- SOLOON** ἐν τῷ πρώτῳ κάτω τῆς ἄζονες. v.
σίτος.
- ἐν εἰκοσῷ πρώτῳ τῶν νόμων. v. ὅτι οἱ πειη-
τοὶ etc.
- SOPHOCLES** in παρακρέετα. Πόριος.
- ἐν Αἰχμαλωτίσι. v. ἀπομάττων.
- Ἀκάμαντι. v. ἐπιπλον.
- ἐν Εὐμήλῳ. v. καθελῶν.
- Ἰνάχω. v. παλινσκιον.
- ἐν τῷ Λαοκόωντι. v. ἀγυιάς.
- ἐν Νιόβῃ. v. δερμιστής.
- Πηλεῖ. v. ξηραλοιφεῖν.
- Ποιμέσιν. v. Νάννιον.
- Πολυζένη. v. ἡκρωτηριασμένοι.
- [P] Τριπτολέμῳ. v. Μελίνῃ.
- SOPHOCLES** ἐν ταῖς ἐλεγείαις. v. ἀρχὴ ἀν-
δρα δέκνυσι.
- SOPHRON** ἐν τοῖς Ἀνδρείοις. v. πῶλας.
- STAPHYLVS** ἐν πρώτῃ τῶν περὶ Ἀθηνῶν.
v. ἐπίβοιον.
- ἐν τῷ περὶ τῶν Αἰολέων. v. Πράγιοι.
- ἐν τῇ τρίτῃ περὶ Θετταλῶν. v. Πενέσαι.
- STESICHORVS** ἐν Ἰλίσ πέρσαι. voce καθε-
λῶν.
- STRABO** ἐν ὀγδοῇ γεωγραφημένων. v. Λέ-
χαιον.
- ἐν τῷ δεκάτῳ τῶν γεωγραφημένων. voce
Λευκάς.
- STRATTIS, COMICVS.** v. Λαγίσκη.
- ἐν Ἰφιγέροντι. v. ἀδελφίζεν.
- ἐν Κινησίᾳ. v. Κινησίας.
- Λημνομέδα. v. ἀπλᾶς.
- Μακεδόσι. v. τοπῆον.
- ἐν Μηδείᾳ. v. Μουσῶν λείαν.
- TELECLIDES** ἐν τοῖς Πευτανεῦσι. voc. δι-
ἐνιαυτῆ.
- THEOGNIS, MEGARENSIS** in Θεόγνις.
- THEOPHRASTVS** ἐν τοῖς περὶ νόμων. voc.
Ἀρδηττος. δώρων γραφή. κατὰ τὴν ἀγο-
ρὰν ἀψευδεῖν.
- ἐν τρίτῳ νόμων. v. ἐφορία. θερμοθέτα.
- ἐν τετάρτῃ τῶν νόμων. voc. καταχειροτο-
νία.
- ἐν τῷ δεκάτῳ τῶν νόμων. voce σκαφη-
φόροι.

ἐν ἐνδεκάτῃ τῶν νόμων. v. ἰσοτελής.
 ἐν τῷ τρισκαίδεκάτῳ τῶν νόμων. voc. ὅτι οἱ αἰλόντες etc.
 ἐν πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ νόμων. voce Φαρμακός.
 ἐν τῷ ἕκτῳ καὶ δεκάτῳ τῶν νόμων. voce Φρεαττοί. ὑποφόνια.
 ἐν ὀγδῷ καὶ δεκάτῃ περὶ νόμων. voce ἑστίας δίκη.
 ἐν τῷ εἰκοστῷ τῶν νόμων. v. ἀποβάτης etc. παρασκήνια.
 ἐν πρώτῳ τῶν πολιτικῶν πρὸς καιρὸς. voc. ἐπίσκοπος.
 ἐν τετάρτῳ τῶν πολιτικῶν. v. Ἀσπασία.
 ἐν τῷ παρσιμιῶν. voce ἀρχὴ ἄνδρα δεικνυσι.
 ἐν τετάρτῃ περὶ φυτῶν. v. ὀλοσχοίνας.
 ἐν ἐβδόμῃ περὶ φυτῶν. v. μελίνη.
 ἐν τῷ περὶ μετάλλων. v. κεγχρεῶν.
 ἐν διαθήκαις. v. Ὀργεῶνας.
THEOPOMPVS. voc. Ἀρτεμισία. Θρόνιον Μαύσωλος.
 ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς. v. Τιλφώσσαιον.
 ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Φιλιππικῶν. v. Ἀγαῖος. Κενέας.
 ἐν δευτέρῳ Φιλιππικῶν. v. Νεών.
 ἐν τρίτῃ Φιλιππικῶν. v. Δατός. ἱερὰ ὁδός. Πανδοσία.
 ἐν τετάρτῳ. v. Ἀλόνησος. Ἡίων.
 ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν Φιλιππικῶν. v. Παγασαί.
 ἐν ἕκτῃ. v. Πύγελαι.
 [P] ἐν τῇ δεκάτῃ τῶν Φιλιππικῶν. v. Εὐβελος. σύνταξις.
 ἐν τῇ ἐνδεκάτῃ τῶν Φιλιππικῶν. v. Ἀμάδοκος.
 ἐν τῷ πεντεκαίδεκάτῃ Φιλιππικῶν. voce Κερκίδας. Νότιον.
 ἐν εἰκοστῇ δευτέρῃ. v. Θερμάν. Λύκειον.
 ἐν τῇ εἰκοστῇ πέμπτῃ τῶν Φιλιππικῶν. v. Ἀττικοῖς γράμμασι. Δρῦς. Ἡδύλειον.
 ἐν τῇ τριακοστῇ. v. ἱερομνήμονες. Κορσία. Πύλας etc.

ἐν τεσσαρακοστῇ τρίτῃ. v. Ἐλάτεια.
 ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ τετάρτῃ. v. τετραρχία.
 ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ ἐβδόμῃ. v. Καβύλη.
 ἐν τῇ πεντηκοστῇ. v. σκιράφια.
 ἐν τῇ πεντηκοστῇ πρώτῃ. voc. Ἰερώνυμος. Μύρτις.
 ἐν τῇ πεντηκοστῇ ἐβδόμῃ. v. σεφανῶν τὸς νενικηκότας.
 ἐν δευτέρῃ Ἑλληνικῶν. v. Πεδάριτος.
THEOPOMPVS, COMICVS Τισαμένης. v. καταπλήξ.
 Ἡδυχάρεϊ. v. καταχύσματα.
THVCYDIDES v. ἄμιπποι. ἀποτειχίσαι.
 Ἀρχιδάμιος πόλεμος. δικαίωσις. ἐκπολεμῶσαι. Ἡίων. σύραξ.
 ἐν τῷ προοίμῳ. v. αἶς.
 ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἱστροῶν. voc. ἀρετή ἀρχαίως. Εὐρυμέδων. Ἰώνιος. Κράβυλος.
 ἐν τῇ δευτέρῃ. v. Οἰνὴ.
 ἐν τῇ τρίτῃ. v. μεταπύργιον.
 ἐν τῇ τετάρτῃ. voce ἐπὶ Δηλῷ μάχη. ῥέθιον.
 ἐν τῇ πέμπτῃ. v. Πάνακτος.
 ἐν τῇ ὀγδῷ. voc. Δελφίνιον. Ἡετιώνεια. συγγραφεὺς. Ὑπέρβολος.
TIMACHIDAS v. ἐπιβλήτας. σῆτος.
TIMARCHVS, RHODIVS in ἀργαῖς.
TIMOCLES, COMICVS ἐν Ὀρεστυοκλείδῃ. v. Παράβυσον.
TIMOSTHENES ἐν τοῖς περὶ λιμένων. voce ἐφ' ἱερόν.
XENAGORAS. v. Κέρκωψ.
 ἐν τετάρτῳ χρόνων. v. Κραυαλλίδαϊ.
 ἐν ταῖς νήσοις. v. Χύτροι.
XENOPHON. v. Ἀγησίλαος.
 ἐν τῇ ἀναβάσει. v. ἡμιολασμός.
 ἀναβάσεως πρώτῳ. v. μελίνη.
 ἐν δευτέρῃ ἀναβάσεως. v. εὐθύωρον.
 ἐν ἕκτῃ ἀναβάσεως. v. μελίνη.
 ἐν ἐβδόμῃ ἀναβάσεως. v. ζείρα.
 ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς. voc. ἀμιπποι. ἀναγκάσιον.

ἐν δευτέρῳ Ἑλληνικῶν. v. Θεόγνις.
 ἐν τρίτῳ Ἑλληνικῶν. v. Πενέσας.
 ἐν ἑκτῇ Ἑλληνικῶν. v. ἐκπολεμῶσαι. Πο-
 λυερατος. ῥόπτρον.
 ἐν τῇ Λακωνίων πολιτείᾳ. v. μέρων.
 ἐν πρώτῳ ἀπομνημονευμάτων. v. ψηφίζων. Φαλαγγία.

ἐν δευτέρῳ ἀπομνημονευμάτων. v. δυσω-
 πῆμα. Δίαςος.
 κυνηγετικῶν. v. ἀρκυωρός. περιστοιχίζεται.
 ποδοσεάβη. προβόλιον.

ZOPYRVS ἐν τοῖς περὶ ποταμῶν. v. Ἔρμος.

CAPVT XXXIX (olim libri V. part. III. cap. VII.)

DE APOLLONIO, DYSCOLO, EIVSQVE FILIO HERODIANO, ATQVE ALIIS GRAMMATICIS GRAECIS.

I. De Apollonio, Dyscolo. II. Eius Syntaxeos libri, et inedita quaedam. III. Historiae mira-
 biles. IV. Scripta deperdita. V. Index scriptorum, in Historia commentitia et quatuor
 libris syntaxeos laudatorum. VI. De Herodiano, grammatico, eiusque scriptis editis et MSS.
 VII. ac deperditis. VIII. De Herodiano, historiae scriptore, quem ab grammatico diuer-
 sum fuisse demonstratur, codd. et edd. IX. De grammaticis graecis, ab Aldo iunctim editis.
 X. De Hephaestione, Alexandrino. XI. Hephaestiones varii. XII. Index scriptorum, in He-
 phaestionis Enchiridio et graecis ad eum scholiis citatorum. XIII. De Dionysio, Thrace, MS.
 et ineditis in eum variorum scholiis. XIV. Dionysii, Thracis, τέχνη γραμματική, nunc primum
 edita e MS. Holsteniano. XV. Alii grammatici graeci editi, inediti ac deperditi, ordine
 alphabetico recensiti.

[Cum supplementis G. C. Harles.]

I.

APOLLONIVS, Mnesitheî et Ariadnes F. Alexandrinus, cognomine *dyscolus*, siue diffici-
 lis, temporibus Hadriani et Antonini Pii Alexandriae floruit ^{a)}, magnum inter gramma-
 ticos [P] nomen consequutus, tum ob scripta, quae ipse composuit, tum ob filium, quem
 instituit, *Herodianum*. Cognomen *dyscoli* ^{b)} a moribus potius, quam phrasi perplexa et
 abrupta

a) In cod. Vindob. Claudii Ptolemaei oper. qua-
 dripartiti anonymus gr. praefatus clare scribit, Pto-
 lemaeum cum Herodiano, Galeno et Hermogente
 floruisse Hadriani, imper. temporibus, permansisse
 autem in vita usque ad imperium M. Antonini, phi-
 losophi. v. Lambec. comm. de bibl. Vindob. VII.
 pag. 189. sq. — Saxio in Onom. lit. I. pag. 302.
 Apollonius ad A. C. 163. vixisse et paullo ante Phle-
 gontem Trallianum scripsisse videtur. Conf. G. I.
 Vossium de histor. gr. libr. II. cap. 24. Meursii
 syntagma de scriptoribus eius nominis, pag. 57.
 Hamberg. zuverl. Nachricht. II. pag. 309. seqq.
 Harl.

b) Auctor Vitae: Ἐκλήθη δὲ δυσκόλος, ὡς καὶ καὶ
 δυσχερὲς ἔστι κατὰ τὴν φράσιν, δι' ὀλίγων δὲ λέξεων
 πολλὰ παρὶς τοῦ νοήματος, ἢ ὅτι κακὸς ποιοῦς ἦν, ἢ ὅτι ἐν
 τοῖς γυμνασίοις δυσλῦτος ἀπορίας ἐλέγειν. [a qua sen-
 tentia parum abesse videtur Ionsius de script. hist.
 phil. II. 17. 3. pag. 248.] Ἔθος γὰρ ἦν τοῖς ἀρχαίοις
 σφόδρως εἰς ἓνα τόπον συνέχεσθαι, καὶ γυμνασίας χάριν
 ἀνιγματοῦδας τινὰς καὶ ἀσαφὲς λέξεις φθίγγεσθαι. De
 quaestionibus huiusmodi grammaticis confer Ioh.
 Wowerium c. 10. Polymathiae. [et Kusler in hi-
 stor. critic. Homer. part. II. sect. VII. p. 207. seqq.
 infra de grammaticis ineditis. v. Apollonius.]

abrupta, vel a difficultate, quas proposuerit, quaestionum tulisse duxerim: nam ut phrasis eius nihil habet molesti, ita cum difficilibus moribus pulchre convenit eius egestas, qua compulsum auctor vitae refert, quum chartas non posset emere^{c)}, scripsisse ἐν ὀστέων^{d)} siue in testa. Vixit et sepultus est in Bruchio siue Πυργαίῳ^{d)} Alexandrino, in quo viros doctos antea regum Aegyptiorum liberalitate nutritos constat. Apollonium hunc et Herodianum omnibus prioribus grammaticis antefert Priscianus in praef. lib. I. iudicans, eos, quanto sint iuniores, tanto perspicaciores et ingeniis floruisse, et diligentia valuisse, idque omnium iudicio confirmari eruditissimorum. Quid enim Herodiani artibus certius? quid Apollonii scrupulosis quaestionibus enucleatius possit inueniri? Ibid. ait, Apollonium et Herodianum omnes antiquorum errores grammaticorum purgavisse. [In eadem praef. memorat Herodiani scriptorum pelagus, et patris eius, Apollonii, spatiosa volumina. Heum.] Iisdem maximis auctoribus confisum audere se grammaticorum aliorum ante se errores corrigere, scribit praef. libri 6. et maximum auctorem artis grammaticae passim adpellat, ut lib. 8. pag. 833. et in limine libri XI. et pag. 941. *Melius igitur Apollonius, quem nos quantum potuimus sequi destinavimus.* Atque initio libri XIV. *Græcorum doctissimi, et maxime Apollonius, cuius auctoritatem in omnibus sequendam putavi.*

II. Scripsit teste Suida περὶ συντάξεως τῶ λόγῳ μερῶν *de Syntaxi partium orationis*, siue, ut Priscianus in libri XVII. exordio [P] interpretatur, *de ordinatione siue constructione dictionum* libros IV. Idem Priscianus librum tertium laudat libro XVII. p. 1134. *Fabr.*

Codd. et Palat. et suum iam memoravit Fabric. His aliorum addam notitiam. — In bibl. publ. *Parisi.* sunt, secundum vol. II. cat. codd. MSSt. in cod. membr. MMDXLVIII. libri, e Küstero a Fabricio sub finem huius paragraphi citati, 1) de orationis constructione libri IV. cum scholiis, margini adscriptis; 2) liber de coniunctionibus; 3) liber de adverbis; 4) liber de pronominiis, quorum tres posteriores inediti etiam auctori catalogi luce digni videntur, cum propter auctoris summam doctrinam, tum propter veterum quorundam scriptorum fragmenta, quae ibi leguntur. Atque Ruhnken. illorum apographum sibi fecisse videtur. Koen quidem in praef. ad Gregor. Corinth. de dialectis, tres illos libros sibi Ruhnkenii humanitate evolueri licuisse, pag. XXI. scribit. — In cod. MMDXLVII. et MMDXLIX. libri IV. de orationis constructione; priori praefixae sunt auctoris vitae duae, altera anonymi, altera ex Suida. In cod. MMDL. excerpta ex Apollonii, grammatici, libris, in bibliothecis adhuc latitantibus. In cod. MMDCCCXCIX. nr. 12. Apoll. opusculum de *Aeschini* vita, et duplex illius grammatici argumentum in orat. adversus Timarchum. — *Patauii* in bibl. *Corradina*, *Apollonius Alexandr. grammaticus*, graece, citatur a *Tomasino* in bibl. *Patauin.* msstis pag. 94. ibid. pag. 136. in bibl. *Rhodii* Apollonius de proprietatibus stercoreum, (an, *verborum*, aut aliud est opus alius Apollonii?) — *Flor.*
tiae

c) Idem auctor vitae: Τὸ πᾶν δὲ τὴν πένης ὁ Ἀπολλώνιος, ὡς ἐν ὀστέων γραφέντα ταῦτα ἐαυτῷ συγγράμματα, διὰ τὸ μὴ εὐπορῆν χάριτας πρῶσθαι. Mos porro antiquissimus scribendi in testa, ut vel ex Atheniensium ostracismo omnibus est notissimum, quem Theseus reperit.

d) De hoc Bruchio viri docti ad Ammianum XXII 16. et qui de Museo Alexandrino scripsere Io. Fredericus Gronovius et Ludolphus Neocorus t. VIII. *Antiquitat. graecarum* Iac. Gronovii.

tiae in bibl. Medic. Laurent. de constructione libri IV. in cod. XXIII. plut. 60. et cod. XXXVII. nr. 10. plut. 69. et nr. 11. est anonymi opus de constructione valde diffusum, additis quibusdam de figuris rhetoricis, variarum rerum, ut animalium, domorum, brutorum, feruorum, arborum, herbarum etc. nominibus, denique variis quorundam vocabulorum significationibus. — de constructione libri tres priores, in cod. XXVI. plut. 60. — liber primus, nec is integer, in cod. X. nr. 6. plut. 91. teste *Bandin.* catal. codd. gr. II. pag. 612. 615. 651. et III. pag. 428. — *Venetis* in bibl. S. Michaelis, (teste *Mittarell'o*, bibl. codd. MSS. etc. pag. 65.) Apollonii narratio in Aeschinem, rhetorem, cod. L. — *Leidae* inter codd. Vossianos (catal. bibl. pag. 403. nr. 24.) excerpta latina ex Apollonii, Dyscoli, syntaxi. *Matriti* in bibl. regia, in cod. LXXXI. παρεκβολαί ex libris variorum grammaticorum, atque ex *Apollonio* et *Herodiano*; atque *Iriarte* in catal. pag. 295. partium singularum argumenta diligenter est persequutus, pag. autem 297. sq. nr. 68. commentar. gr. de etymologia (v. infra ad §. XV. init.) et pag. 299. catalogum auctorum excitatorum, in his Apollonii, contexit. — *Vindobonae* in bibl. caesarea cod. CXXXVIII. de constructione, et cod. CCXXXVII. de syntaxi, teste *Nesselio* codd. part. IV. pag. 79 et 129.

In catalogo librorum msstor. graec. incertae bibliothecae (in *Lamii deliciis eruditorum*, Florent. 1743. 8. pag. 8.) citatur Γραμματικὴ Ἀπολλωνίου α', codex dicitur δευτέρῃ μήκῃ, secundae longitudinis. — *Koen* in notis ad Gregorium Corinthum de dial. profert pag. 96. locum, quem emendat, alium pag. 114. et pag. 161. duo loca ex *grammatica inedita*. Adde *Ruhnken* ad Timaei lexicon pag. 199. ed. 1. *Io.* autem *Frid. Reitz* calci libri Maianiani de dialectis gr. pag. 421. sqq. subiecit ex cod. II. Vossii excerpta ex Apollonii Dyscoli grammatica, et non solum notas adiecit criticas, sed in praef. quoque sub fin. late de iis differuit. Illis excerptis *Wolfus* quoque in edit. fragmentorum Sapphus usus est, et *Koen* ad Gregor. Corinth. pag. 71. locum quemdam correxit. In scholiis ad Aristophanem, praecipue ad *Ranas*, frequenter citatur, laudatur et reprehenditur Apollonius. *Harl.*

Post editiones graecas imperfectas ^{e)}, ex quibus vnā ad manus habeo, luculentis typis impressam ab Aldo Venet. 1495. fol. cum Theodori Gazae Grammatica, qui Apollonium in plerisque sequutus est ^{f)}, optimam graecolatīnam debemus *Frid. Sylburgio*, cui nescio cuius

e) Gesnerus in Bibl. Apollonii Alexandrei Dyscoli de constructione libri IV. impressi Venetiis in 4. apud Aldum, et Florentiae in 8. A. 1515. et olim Romae, sed omnes istae editiones imperfectae sunt. Nicolaus Sophianus, vir graecus, et in ea lingua doctissimus, ostendit mihi Venetiis exemplar suum impressum, cui multa folia, quae deficiebant, manu adscripta erant. Nimirum in editionibus graecis, quemadmodum et in codice meo MS. defunt lib. 2. sect. 18. p. 142. edit. Wech. a verbis πρὶν ἡμῶν vsque ad pag. 182. ἄγε τὰ ἐν τοῖς πρώτοις. Et lib. 4. sect. 10. sqq. a pag. 326. ad 330. vt minores lacunas pag. 70. 111. 197. 215. 256. 259.

266. 272. 289. 313. 314. 317. 322. quae circellis inclusa Sylburgius exhibet, praeteream. Nota etiam traiectiones, quod sect. 1. libri IV. leguntur, quae Wecheliana editio lib. 1. sect. 3. habet a pag. 18. a verbis τῶν ὑπολειπομένων vsque ad pag. 21. init. Nec non lib. 3. sect. 1. mediae inserta, quae in Wecheliana pag. 196. constituunt sectionem secundam.

f) De edit. Aldina v. cl. Panzeri A. T. III. pag. 377. fin. et quos ibi bene multos V. V. D. D. ille laudat: atque *Maittaire* A. T. IV. pag. 82. qui Aldi praefationem curauit recudendam: de edit. Iuntina, Apollonii Alexandr. de constructione,

cuius docti viri latinam versionem et commentarium ex Italia obtulerat Io. Vincentius Pinellus, sed huic deinde praelata ab editore est versio *Francisci Porti* Cretenfis, qui Graeca ex MS. codice Michaelis Sophiani emendauerat et suppleuerat, ac notas quoque addiderat, opusque suum morti vicinus legauerat Theodoro Sebastio, a quo illud Sylburgius deinde nactus est. Hic Graeca recensuit ad apographa Porti et Andreae Dudithii, quae ambo ex Sophiani codice descripta erant, et quoad libri I. capita XXI. conueniebant cum codice *Palatino*, quem cum Aldina editione in plerisque conspirare animaduertit. Praeter versionem ac notas Porti, suas etiam addidit notisque Porti inspersit, adiunxit quoque Photii excerpta, in Hispaniis non diu ante publicata ex libris duobus Chrestomathiae Procli grammaticae, cum versione et notis *Andreae Schotti*, praecipue autem indicibus utilissimis et accuratissimis: haec Apollonii et Procli scripta illustrauit. Francofurti apud Andreae Wechelii heredes 1590. 4. [conf. *Freytag* adparat. litter. II. pag. 764. sqq.]

Possideo et ipse MStum codicem *Syntaxeos Apollonianae* trecentorum amplius annorum in charta bombycina, quem dono mihi dedit vir iudicio et doctrina praestans Io. Philippus Paltienias, Gryphiswaldensis Academiae, quum viveret, non inficiandum ornamentum. [P] Hunc codicem video eosdem habere defectus, quos in editione graeca observare licet, ut in nota adscripta exposui.

In bibliotheca regia Parisiensi exstant praeterea MSS. eiusdem Apollonii opuscula tria, *περὶ συνδέσμων*, de coniunctionibus; *περὶ ἐπιρρημάτων*, de aduerbiis; et *περὶ ἀντωνυμιῶν*, de pronominibus, digna profecto, inquit *Kiisterus* ad Suidam tom. I. pag. 284. quae in lucem edantur, tum propter eruditionem et antiquitatem auctoris, tum quia saepe in illis veteres scriptores deperditi citantur. Ibidem producit initium libri de pronomine, in quo citantur *Aristarchus*, *Dionysiodorus Troezenius* et *Tyrannio. Fabr.*

[In scholiis Marcian. ad Homer. II. κ. 252. Apollonius vocatur *τεχνικός*. ad alia Homeri loca ibidem citatur Apoll. Dyscolus ἐν τῷ περὶ παρωνύμων, ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμιῶν, ἐν τῷ περὶ μετοχῶν. vide *Villoison* prolegomen. ad Homer. ed. Venetam pag. XXVIII. sub fin. supra in vol. I. pag. 440 et 504. seq. ἐν τῷ περὶ μετοχῶν ab Eustathio ad Homer. 440. C. *Harl.*

III. A Suida diserte inter scripta Apollonii nostri memoratur liber *περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας*, et idem Meursio videtur, qui a *Guil. Xylandro*, Augustano, sub *ἱστοριῶν θαυμασιῶν*, *Historiarum mirabilium* titulo prolatus primum ⁸⁾ in lucem est donatusque latina versione, et cum Antonino Liberali, Tralliani de mirabilibus et Longaeus lib. Antigoni mirabilibus

cum *M. Basilio* de grammatica exercitatione, Florent. in aedib. Phil. Iuntae 1515. 8. v. *Bandini* anal. Iuntar. typogr. II. pag. 98. sq. ac *Maittaire* A. T. indic. f. tom. V. pag. 55. penes quem tom. II. part. II. pag. 833. sit fides de edit. *Apoll.* de constructione, liber I. gr. Dionysii 1535. 8. In catal. bibl. *Askew* pag. 38. citatur *Apoll. Alex.* de constructione, *M. Basilii* de grammatica exercitatione,

gr. Venet. 1526. 8. cuius editionis, quae ex Iuntina repetita esse videtur, nulla iniicitur mentio in serie dell'ediz. Ald. ad h. a. et *Romanae*, a Gesnero citatae, editionis mentionem et vestigia nusquam equidem deprehendi. *Harl.*

g) *Xylander* in praef. ad Albertum a Steten: Quos ad te mitto libellos, eos Graecos ex vetustissimis membranarum, rarissimo mihi quoque alias nun-

rabilibus graece et latine editus Basil. 1568. 8. Fuit Apollonius aequalis Phlegontis, a quo citatur c. XI. et XIII. mirabilium, licet illa, quae Phlegon ex Apollonio, grammatico, profert, in hoc, qui exstat eiusdem argumenti, libro, non leguntur. Itaque et *Meursius* non integrum Apollonii librum, sed fragmentum tantum eius ad nos peruenisse existimauit, qua in parte libenter ei assentior. Ab hoc *Meursio* meliorem Apollonii istius libelli editionem habemus vulgatam Lugduni Batav. 1620. 4. cum Xylandri versione, Meursii notis et de Apolloniis syntagmate. *Fabr.* Meursii ed. recusa est a *Lamio* in Meursii opp. t. VII. et a *Lud. Henr. Teuchero* cum notis Guil. Xylandri, Io. Meursii propriisque. Lips. 1793. 8. *Harl.*

IV. Scripta Apollonii deperdita.

Περὶ μερισμῶν τῶν τῷ λόγῳ μερῶν, de partitione partium orationis libri IV. Suid. [Eudoc. quae h. l. maximam partem conspirat cum Suida,] et auctor vitae, quae Syntaxi praemissa legitur: is enim ait, Apollonium scripsisse *περὶ τῶν ὀντῶ μερῶν τῷ λόγῳ*: quemadmodum et Priscianus in exordio libri 17. Incertum huiusne partes operis fuerint, quae ab Apollonio ipso in Syntaxi memorantur, [P] lib. 2. pag. 117. *περὶ ἄρθρων*, de articulis, lib. 1. pag. 77. *περὶ προστακτικῶν*, de imperatiuis, lib. 1. p. 72. 73. 91. lib. 4. pag. 297. 322. *περὶ μέτοχων*, de participiis, lib. 3. pag. 204. 234. *περὶ ἐπιβημάτων*, de aduerbiis, lib. 1. pag. 92. lib. 3. pag. 205. 264. lib. 4. pag. 313. *περὶ τῶν συνδέσμων*, de coniunctionibus et earum constructione.

Περὶ ῥήματος, ἥτοι ῥηματικόν, [ῥηματικῶν Eudoc.] de Verbo, libri V. Suid. Scholiastes MS. ad Dionysium, Thracem: ὁ δὲ Διονύσιος, ὡς φησιν Ἀπολλώνιος ἐν τῷ ῥηματικῷ, ἔτως ὀρίζεται ῥῆμα ἐστὶ λέξις κατηγορηματικὴ σημαίνουσα. Priscianus lib. 8. p. 833. Apollonius summus auctor artis grammaticae docens in primo libro de verbo. Definitio ῥήματος in iisdem scholiis ad Dionysium haec ex Apollonio adfertur: ῥῆμα ἐστὶ μέρος λόγου ἐν ἰδίῳ μετασχηματισμοῖς διαφόρων χρόνων δεκτικόν, μετ' ἐνεργείας ἢ πάθος προσώπων τε καὶ ἀριθμῶν παρατατικόν ὅτε καὶ τὰς ψυχῆς διαδέσεις δηλοῖ. Apollonius ipse lib. 1. Syntax. pag. 77. ὡς ἐπεδείκνυμεν ἐν τῷ περὶ ῥημάτων. et lib. 3. pag. 208. ἀκριβώσομεν ἐν τῷ περὶ ῥημάτων.

Περὶ τῶν εἰς μὴ ληγόντων ῥημάτων παραγωγῶν, de Verbis derivatis, desinentibus in μι, liber unus. Suid.

Περὶ ὀνομάτων, ἥτοι ὀνοματικόν. De Nominibus, liber unus. Suid. *Fabr.* In Eudociae libro legitur *περὶ ῥημάτων*, ἥτοι ὀνοματικόν ἐν. *Harl.*

Περὶ ὀνομάτων κατὰ διάλεκτον. De Nominibus secundum varias dialectos. Suid.

Περὶ τῆς ἐν θηλυκοῖς ὀνόμασιν εὐθείας. De Nominum foemininorum casu recto, liber unus. Suid.

Περὶ παρωνύμων, de paronymis, liber unus. Suidas, et Constantinus Porphyrog. c. 23. de imperii administratione. [supra in vol. I. pag. 505.]

Mm 2

Περὶ

quam viso litterarum genere conscriptis, liberali
permissu Illustrissimi optimique Principis ac Do-
mini mei, in cuius bibliotheca is codex abs me
erat repertus, transcriptos superiore anno (1567)
cum ocio/us Augustae esset, in latinum sermo-
nem transtuli.

- Περὶ συγκριτικῶν. *De comparatiuis.* Suid. *De dialectis Dorica, Ionica, Aeo-*
lica, Attica. Suid.
- Περὶ διαλέκτων Δωρίδος, Ἰάδος, Αἰολίδος, Ἀθηίδος. *De dialectis Dorica, Ionica, Aeo-*
lica, Attica. Suid.
- Περὶ σχημάτων Ὀμηρικῶν. *De figuris Homericis.* Suid. Apollonius ipse lib. 4. pag. 324.
 ὡς δέκνυται ἐν τῷ περὶ σχημάτων.
- Εἰσαγωγή ἢ περὶ παθῶν. *Isagoge sive de passionibus, atque de figuris vocum grammaticis.*
 Suid. Stephanus in *Καρίᾳ*. Etymologicum magnum in Ἀρίστουλλος, ex quo discas,
 hunc Apollonii librum etiam commentario illustratum ab Herodiano.
- Περὶ τόνων κατηναγκασμένων, *de tonis coactis* libri duo. Suid.
- Περὶ τόνων σκολιῶν. *De tonis obliquis, liber unus.* Suid. Apollonius ipse lib. 2. pag. 135.
 ἐν τῷ περὶ τόνων ἀκριβέστερον τὰ τοιαῦτα ἐπεδείξαμεν.
- Περὶ προσωδιῶν. *De accentibus libri quinque.* Suid.
- Περὶ στοιχείων. *De litteris sive elementis.* Suid.
- Περὶ ὀρθογραφίας. *De orthographia.* Apollonius ipse lib. 3. Syntax. pag. 270. τὰ τοιαῦτα
 ἐντελέστερον ἀποδεικνύμενα ἐν τῷ περὶ ὀρθογραφίας. [et citatur in cod. Coislin. de
 artium et disciplinarum inuentoribus, in *Montfaucon* bibl. Coislin. pag. 597. omitti-
 tur ab Eudocia.]
- Περὶ προθέσεων. *De praepositionibus.* Suid.
- Περὶ τῶν Διδύμει πιθανῶν, *De Didymi probabilibus.* Suid.
- Περὶ συνθέσεως. *De compositione.* Suid. [Eudoc. omisit.]
- Περὶ διαφορεμένων. *De iis, quae duobus modis efferuntur.* Suid.
- Περὶ τῆ τῖς. *De vocola τῖς.* Suid.
- Περὶ πνευμάτων. *De spiritibus.* Suid. Apollonius ipse lib. 4. pag. 314. ὑπὲρ ὧν ἐν τῷ
 περὶ πνευμάτων ἠκριβώσαμεν.
- Περὶ κτητικῶν. *De possessiuis.* Suid.
- Περὶ συζυγίας. *De coniugatione.* Suid.
- Περὶ γενῶν. *De generibus.* Suid. Steph. in *Καρίᾳ*. Apollonius ipse lib. 1. Syntax. p. 28.
 πρὸς ἑς ἀντίεσται διὰ πλείονων ἐν τῷ περὶ γενῶν, et pag. 30. καθέτι παρεσήτα-
 μεν καὶ ἐν τῷ περὶ γενῶν. Etiam hunc Apollonii librum commentario Herodianus
 illustrauerat, vt ex laudato Stephani loco paret.

Citantur etiam in Scholiis graecis ad Apollonium, Rhodium, Apollonii λέξεις,
 et πρῶτον ὑπομνημάτων, et ab Etymologico M. in καφῆς, et σεφισῆς Glossae Hero-
 doti. Sed plures fuere Apollonii, etiam grammatici. Vide supra lib. 3. cap. 26. [vol. IV.
 pag. 272. sqq.]

VI. *Index Scriptorum, in Historia commentitia et in IV. syntaxeos Apollonianae laudatorum.*

Numeri paginas edit. Wecheliana, C. praemissum capita Historiae commentitiae indicat.

- Abro, grammaticus. 66. 116. 124. 130. 181. 219.
 ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμίας, de pronomine. l. 29. pag. 66. Aristarchum reprehendit. 105.
 Alcaei liber primus. 62.
 [P] αἰολίζεται τὰ Ἀλκαίης ποιήματα, δαριζεται τὰ Ἀλκμαῶνος. 277.
 Alcman. 211.
 Anacreon. 237.
 Andron ἐν τετάρτῃ τῶν πρὸς Φίλιππον θυσιῶν. C. 8.
 Arati versus, non nominato auctore. 99.
 Aristarchus, grammaticus, ἐξηγησάμενος τὰ ποιήματα Ἐθναυμάσθη. 96. citatur 57. 83. 84.
 129. 165. 181. 182.
 eius ἀφειρήσεις in Homero II. eius ἐκδόσεις 159. reprehensus ab Abrone. 105. 106.
 Aristophanes, grammaticus. 304.
 Aristoteles. C. 6. ἐν ταῖς ἐκλογαῖς τῶν ἀνατομῶν. C. 39. ἐν τοῖς ζωϊκοῖς siue περὶ ζώων.
 C. 27. 28. 44. ἐν τῷ περὶ ζωῆς καὶ θανάτου. C. 26. περὶ μέθης. C. 25. ἐν νομίμοις
 βαρβαρικοῖς. C. 11. ἐν τοῖς φυσικοῖς προβλήμασι. C. 7. 9. 21. 37. 51.
 Aristoxenus ἐν τῷ Τελέτῃ βίῳ. C. 17.
 Bacchylides Iouem ἀρίσταρχον dixit. 188.
 Callimachus. 66. 219.
 Comanus, grammaticus, Homerum interpretatus. 149.
 Ctesias. C. 40. ἐν τῇ δεκάτῃ Περσικῶν. C. 20.
 Eudoxus, Cnidius, ἐν τῷ ἐβδόμῳ γῆς περιόδῳ. C. 38.
 Eudoxus, Rhodius. C. 24.
 Euripidis Phoenissae. 62.
 Heracles, grammaticus. 328. ἐν τῷ περὶ καθολικῆς προσωδίας de accentibus in vniuersum IV. 10. pag. 326.
 Heraclides, Cretensis, ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι πόλεων. C. 19. Fortasse pro κρητικῷ,
 siue Cretensi, legendum κρητικὸς, vt suspicatur Olearius ad Philostratum, pag. 525.
 Hesiodus. 58. 209. 324.
 Homerus. 12. 15. 20. 22. etc. versus eius singulis fere paginis, licet nomine non semper appellato. Eius ἐκδόσεις variantes 159. locus ex βατραχομουσικαία, sed nec auctore, nec poemate laudato. 303.
 Menander, comicus. 154. τὸ παρὰ Μενάνδρου, ὡς Λάχης, Λάχης. 51.
 Incerti scriptoris τὸ κατὰ τόπους μυθικόν. C. 13.
 Phylarchus ἐν τῇ ἡ ἱστορίῳν. C. 14. ἐν τῇ κ'. C. 18.
 Pindarus. 80. 223. 277.
 Ἰσθμιοῦκα. 158. locus difficilis ἐτάραξεν τὰς ὑπομνηματισαμένας. ibid.
 Posidonius, grammaticus. 331.
 Sappho. 288.
 [P] Scymnus, Chius. C. 15.

Seleucus, grammaticus, Homerum interpretatus. 167.

Sophocles, Aiace. 51. 213.

Stoici. 36. 74. 279. 295. 300. 314.

Tacus ἐν τῷ περὶ λήθων. C. 36.

Theocritus. 131. eius versus, non nominato auctore 10. 125.

Theophrastus ἐν τῷ περὶ φυτῶν. C. 16. 29. 31. 32. 33. 34. 41. 43. 47. 50. ἐν τῇ ε' τῶν φυτῶν αἰτίων. 46. ἐν τῷ περὶ ἐνθουσιασμῶν. C. 49.

Theopompus ἐν τοῖς θαυμασίαις. C. 1. 10.

Trypho, grammaticus. 35. 51. 52. 53. 57. 71. 180. 214. 301. 317. ἐν τῷ περὶ προθέσεων. 317.

Zenodotus, grammaticus, Homerum interpretatus. 11. 43. 164. 165.

VI. Apollonii, de quo haecenus dictum est, filius [AELIVS ^{h)}] HERODIANVS Alexandrinus, patre, a quo edoctus fuit, in grammatica scientia neutiquam inferior, Romam se contulit, et imperatori, Marco Antonino, se probavit, [adeoque in vivis fuit circ. a. C. 163.] atque amore eius dignus habitus, προσωδιαν suam catholicam ei inscripsit, teste auctore vitae Apollonii. *Artium minutissimus sciscitator* audit Ammiano Marcellino XXII. 16. et a Prisciano *maximus auctor artis grammaticae*, vna cum Apollonio, patre, frequenter laudatur, et pelagus post se traditur reliquisse scriptorum, e quo pauca admodum, veluti tabulae naufragium longorum temporum evaserunt; nihil enim Herodiani typis editum exstat, nisi haec admodum exigua apospasmata:

1) περὶ τῶν ἀριθμῶν, ad calcem Apollonii Syntaxeos, in edit. Aldina, cum Theod. Gaza. Venet. 1495.

2) παραγωγὰ δυσκλίτων ἑημάτων.

3) Ἐκ τῶν Ἡρωδιανῶ παραεκβολῶν μεγάλης Ῥήτορος. Haec duo apospasmata exstant graece in volumine altero Grammaticorum Aldi, quod recensio infra §. 9.

4) περὶ ἐγκλινομένων καὶ ἐγκλιτικῶν καὶ συνεγκλιτικῶν μορίων. Hoc quoque in eodem volumine legitur, et praeterea ad dictionarii graecolatini et latinograeci Venet. 1524. fol.

[Excerpta ex scriptis Herodiani de magno verbo, gr. apud Wechel. 1542. 8. — Plura deinceps sunt in lucem prolata: de quibus copiose disputaui in introd. in hist. L. G. II. 1. pag. 166. sqq. Hic igitur notanda sunt opuscula et fragmenta edita.

Fragmentum de differentiis et vi quorundam vocabulorum, graece et lat. cum notis Petri Io. Nunnescii, Dau. Hoefschelii, et Io. Corn. de Paw, ad calcem Phrynichi eclog. pag. 198 - 217. edit. Corn. de Paw. Cod. est in biblioth. publ. Paris. MMDCL. nr. 2. Est quoque libell. in cod. reg. MMDCLXII. quem Ruhken comparavit.

Αἰλίς

h) De hoc nomine v. *Cannegieteri* obs. in Pierfonii praefat. ad Moerin Atticistam pag. 46. et id praenomen tribuitur illi, vt paullo post videbimus in cod. quodam Veneto Marciano. *Harl.*

Αἰλῖς Ἡρωδιανῆς Φιλέταιρος et fragmenta ἐκ τῶν Ἡρωδιάνων, quae quidem Cornelii Pavi edit. Phrynichi iam adhaerent, et maioris operis, Ζητημένων τῶν μερῶν τῆς λόγης esse videntur; at Pierſon emendatiora et tertia fere parte auctiora edidit e codd. eruditeque explicuit ad calcem Moeridis pag. 431-479. conf. Pierſon. praef. pag. 45. ſeqq. Locum quemdam conclamatum pag. 448. ſanaſſe et reſtituiſſe cum ſumma fiducia viſum eſt *Toupio* in emendatt. in Suid. et Heſych. I. pag. 450. Indicem auctorum, ab Herodiano citatorum, ſubiecit *Pierſon* ſuae Moeridis editioni pag. 2.

Cl. *Villoiſon* in anecdotis graecis tom. II. pag. 85. ſqq. plura notauit aut edidit: Primum animaduertit pag. 85. in cod. *Veneto* Marciano CCCCLXXXVI. recent. eſſe idem *Herodiani* fragmentum, quod *Pierſon*, auctius tamen, ſubiecit Moeridi Atticiſtae: in cod. autem CCCCLXXXII. pag. 257. catal. (vti in cod. Florent. Medic. XIX. plut. 58.) *Herodiano* tribui opusculum ineditum et inſcriptum: Ἡρωδιανῆς περὶ παραγῶγων λέξεων ἀπὸ διαλέκτων· ſed hanc in Dionyſii Thracis τέχνην γραμματικὴν commentarii partem non eſſe *Herodiani*, qui ipſe in ea laudatur, ſed alterius grammatici technici. An *Heliodori*? Huius quidem nomen inter commentatores Dionyſiſtae artis occurrere, infra ad §. XIII. animaduertimus. Vtriusque autem nomen aliquoties fuiſſe conſuſum, ſatis eſt exploratum et euictum.

In cod. CCCCLXXXIII. legitur fol. 150. verſo *Herodiani* περὶ εἰχῶν τῆς λέξεως opusculum, cui praemiſſum eſt *Heliae*, monachi, περὶ τῶν ἐν τοῖς εἰχοῖς παθῶν, quod in multis codd. reg. bibl. *Pariſi*. *Plutarcho* male tribuitur et publicatur a *Villoiſon*. p. 85. ſq. et pag. 86. libellus ipſe *Herodiani* περὶ εἰχῶν τῆς λέξεως, quae particula eſſe videtur maioris operis grammatici.

E cod. DXII. pag. 87-97. primus protulit opusculum, in quo multa loca et fragmenta veterum, in his pag. 93. *Cleocharmi* cuiusdam, occurrunt, Αἰ'Αἰ'ΟΥ Ἡρωδιανῆς περὶ σχημάτων, quod laudatur ab Etymologico M. in Ἀργύφρον et edere volebat *Leo Allatius* in quarto libro ſuorum Συμμικτῶν. Particulam huius opusculi περὶ τῶν ἐν διανοίᾳ καὶ λόγῳ σχημάτων in catal. codd. S. Marci pag. 275. male, vt nouum opus ab eo diuerſum, indicari, obſeruat *Villoiſon*. in not. 2. pag. 89. Ex quo iisque quae e codicibus poſtea adnotauimus, colligi poteſt, partes maioris operis auulſas interdum pro peculiaribus opusculis eſſe habitas. De opusculo, a *Bandinio* euulgato, v. paullo poſt in notitia codd. msst. *Harl*.

MSS. in bibl. regis Galliae, Ἐπιμεριμοί, κατ' ἀλφάβητον.

Περὶ ſολοιſμῶν καὶ βαρβαριſμῶν. *Fabr.* 1)

Περὶ

1) Inter ſcholia in Dionyſium Thracem, in cod. *Veneto* Marc. CCCCLXXXIX. fol. 13. verſ. habentur libelli περὶ ſυρβαριſμῶν καὶ ſολοιſμῶν κατὰ πλάτες, a *Valcken*. ex codd. editi et ſubieſti *Ammonio* pag. 191. ſqq. tamquam incerti auctoris; v. *Valcken*. praef. pag. X. ſeq. et in not. pag. 192. vbi tamen ſuſpicatur, prioris tractatus auctorem dici poſſe *Herodianum*, atque *du Cange* notat, in glosſar. med. et inf. graecit. ad vocc. Κερβικάριον et

Μαππα, citare *Herodianum* de ſoloeciſmo et barbariſmo MS. in cod. *Colbert*. MDCCCXXV. Illos autem libros reuera eſſe Ἡρωδιανῆς Αἰλῖς, *Villoiſon* l. c. pag. 175. docet ex cod. Marciano DXII. et hunc et mem. cod. CCCCLXXXIX. comparat cum *Valckenar*. editione, nec paucas ex illis dat examinatque varias lectiones. De aliis codd. paullo poſt ſerino erit. *Harl*.

Περὶ χρόνων. Laudat Cangius in glossario graeco. *Fabr.*

Περὶ χρόνων τῶν ἐν Φωνήσιν καὶ πνευμάτων est liber vicesimus operis integri in codice Matrit. de quo postea. — In codic. bibliothecae public. *Parisi.* MCCLXX. nr. 17. et cod. MMDCCXX. nr. 28. Herod. de soloecismo. MMDLII. *Polybius*, vel potius *Herodianus* de barbarismo et soloecismo; MMDCCCCXXIX. Herod. de soloecismo et barbarismo. (secundum catal. MSSt. vol. II.) — Praeterea in cod. MMDLII. sunt anonymi opusculum de barbarismo et soloecismo ab Herodiani op. diuersum et Herodiani *Philetaerus*, vbi praecipue de vocc. quibus optimi scriptores vti consueverunt, sermo fit: e cuius cod. apographo edidit Pierfon: v. eius praefat. p. XLVI. sqq. In cod. MMDCCCCXXIX. sunt quoque *Herod.* opusc. de figuris; de sermonis vlt parum recto; de verbis subiunctiuis et non subiunctiuis. — *Herod. ἐπιμετρισμοὶ* sunt in codd. MMDXLIII. MMDLI. (de orationis figuris,) MMDCCXCIX. MMDCCCX. (in cat. II. pag. 554. dicuntur excerpta e scriptis Herodiani *de magno verbo*, ab Aldo edita,) MMDCCCLXXXI. MMMXXVII. sed auctor cat. II. p. 519. de cod. MMDXLIII. quo continentur, ait, *Herod. ἐπιμετρισμοὶ*, in duas partes diuisi, idque seruatō alphabetico ordine. Verum in operis contextu complura occurrunt, e quibus iure ac merito concludas, aut huncce tractatum interpolatum fuisse, aut illius auctorem diuersum omnino esse ab Herodiano, magni nominis grammatico. Idem pag. 565. partem sextam cod. MMDCCCLXXXI. maioris, ait, alicuius operis Herodiani fragmentum, vel caput inscriptum *περὶ σίχων τῆς λέξεως*, illudque tunc nondum editum: postea a Villoifon publicatum. In cod. MMMXXVII. sunt Herodiani opusc. nr. 7. de accentibus et spiritibus, et nr. 11. de nominibus et verbis iis, in quibus declinandis vel coniugandis peccari solet. — *Herod.* de inclinatis; encliticis et syncleticis dictioneuclis, in cod. MDCCLXXIII. nr. 5. — *Herodianus* de sigais numerorum, in codice MMDCXXX. nr. 58.

Venetis in bibl. Marc. quae ex cod. CCCCLXXXII. CCCCLXXXIII. et DXII. notauit aut edidit *Villoifon*, iam supra memorauimus.

Florentiae in bibl. Med. Laurent. cod. XXII. plut. 6. tria sunt Herodiani opuscula grammat. quae vnius operis maioris partes esse videntur, 1) *Ἡρωδιανὸς τῶν ζητημένων κατὰ κλίσιν πάντος τῆς λόγου μερῶν* *Herodiani quaesita circa declinationem omnium orationis partium*, quod opusculum *Bandinius* in cat. codd. gr. I. p. 143-146. primus graece euulgauit. — 2) *περὶ ῥήματος, ὃ ἡ ἀρχή*, de verbo, cuius initium: inc. *ἔτι ἀμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες ῥέζηκα καὶ πέφυκα* etc. 3) *τῶν αὐτῶν ἑτέρα τεχνικά, ὧν ἡ ἀρχή*, eiusdem Herodiani, alia de arte, quorum initium: inc. *τὸ πρῶν, ἢ μετὰ ὑποτακτικῆς συντάσσεται* etc. plura exscripsit *Bandinius*. Codex autem scriptus est *Venetis* a Io. Roso, presbytero Cretensi, 1491. — In cod. VII. nr. 8. plut. 55. legitur *Ἡρωδιανὸς περὶ τῶν πρὸ μιᾶς ἐχόντων τὸν τόνον ἀρσενικῶν εὐθειῶν καὶ τῶν κλητικῶν αὐτῶν, καὶ περὶ γενικῶν ἀμφιβαλλομένων ἀπὸ διχρόνου*, *Herodiani de nominibus masculinis, accentum habentibus ante ultimam, ac de eorum vocatiuis et genitiuis ab ancipiti derivatis*, et nr. 27. *περὶ διχρόνων* de dictionibus duorum temporum. nr. 24. est anonymi dictionarium alphabeticum de differentiis similium vocc. secundum litterarum accentus

et spiritus, τῶν κατὰ ἀλφάβητον ἐπιμερισμῶν, et nr. 25. continuatio, de differentia significatum similium vocc. secundum alphabetum, περὶ τῶν διφθόγγων. (Bandin. II. col. 262. sq.) — In cod. XIX. plut. 58. nr. 1. *Herod.* (vel potius alius grammatici, vti supra e Villoisonii obseruat. adnotauimus,) de nominibus, f. περὶ παραγωγέων γενικῶν ἀπὸ διαλέκτων, de derivationibus genitiuorum a dialectis. 2) De verbis, quae excerpta primus edidit Aldus sub titulo: παραβολαὶ etc. (Bandin. II. pag. 458.) Eadem duo opuscula sunt in cod. XIV. nr. 3 et 4. vbi posterius inscribitur, παραβολαὶ τῶ μεγάλῃς ῥήτορες. (Bandin. II. col. 638.) In cod. XIII. nr. 62. plut. 74. *Herod. de numerorum notis*, quae ipsae ab vnitae procedunt vsque ad decem millia.

In cod. *Matrit.* regio XXXVII. (cat. Iriart. pag. 141.) est fragmentum sine auctoris nomine de accentibus, in sequentes titulos distributum, de accentibus generatim, de puncto, de spiritibus, de vocalibus tenuibus, de diphthongis, de vocalibus aspiratis: id fragmentum, Constantini Lascaris manu descriptum, ab iis, quae ille in grammatica sua ea de re tractauit, discrepare, et forte ab eodem ex Herodiani prosodia summam de promptum esse, sentit Iriarte. Tum sequitur prologus, vt Lascaris opinatur, *Theodotii* in canones vniuersalis prosodiae Herodiani, et index XX. librorum vniuersalis Herodiani prosodiae, de quo ad §. sequentem agitur. — In cod. LXXXI. *Παραβολαὶ* f. excerpta ex libris variorum grammaticorum, atque ex Apollonio et *Herodiano*. Argumenta singularum sectionum et particularum curate recenset *Iriarte*. pag. 295 - 299.

In *Britannia*, secundum catal. codd. Angl. et Hibern. inter codd. Barocc. in cod. LXXII. *Herodian.* de dichronis f. de vocalibus ancipitibus et excerpta ex *Herodiano*. — in cod. LXXVI. *Herodian.* regula de variatione accentuum in genitiuo; it. de quaesitis circa omnes nominum declinationes et de coniugatione verborum. — cod. LXXXIV. *Herod.* de numeris. — cod. CXIX. ex *Herodiano* et aliis antiquis regulae variae: it. *Herod.* de quantitate dichronorum. — cod. CXVI. (an Herodiani?) de barbarismo et soloecismo. — cod. CXXV. *Herod.* fragment. de accentibus aduerbiorum, et *anonymi*, (eiusdem ne, Herodiani, an ex illius opere excerptum?) de barbarismo, soloecismo et de dialectis. — cod. CLXXIX. *Herod. libri XX.* de accentuum ratione, a Theodosio in compendium redacti; idem opus, quod est in cod. *Matrit.* esse videtur. — *Oxonii* in bibl. collegii noui cod. MCCLXII. *Homeri Ilias* cum gr. scholiis et *epimerismis Herodiani*. — Inter codd. *Thom. Gale*, nr. CCXLIX. (aut cat. II. p. 191. nr. MMMMMMLXXXII.) grammaticae catholicae per Theodosium epitome.

Vindobonae in bibl. Caesarea. *Herod.* obs. de notis numerorum apud Graecos, et opusc. de dialectis gr. linguae, in adpendice ad *Lambecii* comment. de bibl. Vind. vol. IV. col. 507 et 508. ed. Kollarii. — in cod. CCXVI. nr. 5. *Herod.* de accentibus aduerbiorum (*Lambec.* V. col. 544.) — in cod. CXXXIII. nr. 4. *Herod.* de vetustissimis numerorum notis, apud Graecos vsitatis. (*Lambec.* VII. col. 524. seq. vbi is quoque comparare iubet *G. I. Vossium* de scientiis mathematicis cap. 8. §. 3. et *Matthaei Holsti* lib. de numeratione emendata, veteribus Latinis et Graecis vsitata, Antwerpiae typis Chphori

Plantini, 1582. 8.) — Praeterea secundum *Nessellii* cat. codd. gr. part. IV. sunt in illa bibl. *Herod. ἐπιμερισμοὶ* sec. alphabet. cod. CCXLVI. — de figuris cod. CCLXIII. ars grammatica et opuscul. de schematibus ac figuris. cod. CCLXXI. nr. 1 et 2. — *Heidelbergae* quondam fuerunt codd. *Herodiani* de notis numeralibus, de flexione nominum ac verborum etc. — Ex *Herodiani* opusc. de *vocibus atticis*, nondum edito, locum excerpfit, idemque emendavit *Ruhnken* ad *Timaei Lex. platon.* pag. 135. ed. II. Cl. *Matthaei*, Prof. Witteberg. quaedam inedita *Herodiani*, grammatici, opusc., e codd. descripta, bibl. elector. Dresdensi donasse dicitur. Huc reducam, quae *Fabr.* paullo infra de grammat. gr. ineditis, v. *Herodian.* scripserat. „Ars grammatica et de schematibus ac figuris nec non *ἐπιμερισμοὶ* ordine alphabetico MSS. in bibl. Vindobon. et in cod. Colbertino MMCCXX. *Labbeus* in bibl. noua MSS. pag. 383. obseruet lector, inquit, *grammaticae graecae studiosus, opera Allotii Romae apud Muscardum a. 1643. prodisse Tiberium Sophistam, Herodianum, Lesbonactem Romanum, Mich. Apostolium et alios de figuris grammaticis, graece et latine, quae tamen opuscula nondum mihi videre contigit.* Haec, (typographi forte culpa,) numquam puto lucem vidisse, uti multa alia, quae Allatius vsibus publicis laudatissimo studio destinavit.“ Quos codd. Baroccianos *Fabricius* memorauit, eorum paullo ante iam facta est mentio. *Hart.*

Περὶ χρόνων. Laudat *Cangius* in glossario graeco.

VII. *Scripta Herodiani deperdita* ^k).

Εἰς τὸ ἀνεκφώνητον. Etymolog. M. in *δυσωπῆσθαι*.

In Apollonii *περὶ γενῶν.* *Stephanus* in *Καρία.* Ceterum *Suidas* in *Λέπερος* tradit, *Lupercum*, Berytium, libris XIII. de generibus multa *Herodiani κατενδοκιμῆσαι* siue emendasse et rectius tradidisse.

In Apollonii *περὶ παθῶν.* Vide mox infra in *παθῶν.*

Περὶ γάμψ καὶ συμβιώσεως. Etymologicum M. in *Ἀρσην.*

Ἐξήγησις τῶν λέξεων Ἱπποκράτους. Etymolog. M. in *Ἀμπωτίς.* Sunt viri docti, qui *Herodiani* esse putent librum de vocibus *Hippocratis*, qui exstat sub *Erotiani* nomine. Sed quid de illa coniectura mihi videatur, dixi lib. 4. c. 36. §. 5.

Ἐπιμερισμοὶ, (quorum partem MS. in bibl. reg. Gall. exflare supra dixi,) *Suid.* in *κατα-πρίξεται.* Schol. *Aristophanis* ad *Equites* v. 433. ad *Aues* 877. Etymol. in *αἰδε-νάκην*, *Eustathius* ad *Iliad.* δ. pag. 445. vbi, num *Herodianus* sit auctor, videtur ad- dubitare

^k) Quaedam tamen opuscula, inter deperdita olim numerata, a *Villoisfonio*, *Bandinio* et *Pierfonio* esse edita, alia in codicibus in-sta conseruata adhuc latere, ad superiorem paragraph. iam obseruatum est. In scholiis *Veneticis* ad *Homerum* saepius laudatur *Herodianus* ἐν τῇ Ἰλιάδι προσφάτις, ἐν τῇ καθολικῇ προσφάτις, ἐν τῷ ὑπομνήματι τῇ περὶ παθῶν Διδύμῃ, ἐν τοῖς ὀνομαστικοῖς, ἐν τοῖς ἐπιμερι-

μοῖς et in *ἐπιμερισμῷ.* v. *Villoisfon.* prolegg. ad *Homeri* edit. Venet. pag. XXXI. supra, vol. I. p. 447. 452. 455 et 477. in notitia auctorum, in scholiis ad *Homerum* et ab *Eustathio* citatorum: tum plura pag. 514. in catalogo commentar. deperditorum in *Homerum*, nr. LXIII. vbi etiam confusio nominum *Herodiani*, *Herodoti* atque *Heliodori* est animad- versa. *Hart.*

dubitare ¹⁾. Et Etymologicī Magni auctor in Ὑπερκύδαντας, τὸ ὀνομαστικόν, inquit, τῷ Ἡρωδιανῷ ἀμολόγηται ἐν αὐτῷ, οἱ δὲ ἐπιμερισμοὶ ἐκ εἰσὶν αὐτῷ πάντες, ἀλλ' εἰσὶν καὶ ψευδεπίγραφοι. [v. ad fin. Superioris §. notata.]

Magni ἐπιμερισμοί. Idem auctor in Ἀβακέως. ἔτως Ἡρωδιανὸς εἰς τὰς μεγάλας ἐπιμερίμους.

Ζητέμενα τῶν μερῶν τῷ λόγῳ. Idem in Φιλοπότης. ἔτως Ἡρωδιανὸς εἰς τὰ ζητέμενα τῶν μερῶν τῷ λόγῳ. [Edidit Bandinius, vti iam notauimus. adde *Pierfon.* praef. ad Moer. pag. 48.]

Περὶ κλίσεως ὀνομάτων, cuius operis librum 1. laudat Stephanus in βερίγες.

Μονόβιβλος, περὶ κυρίων καὶ ἐπιθέτων καὶ προσηγορικῶν. Schol. Euripidis in Hippolytum coronatum, vers. 408.

Μονόβιβλος, ὅτι τὰ εἰς ἑξ ἑτέτερα παραληγόμενα τῷ ᾧ ἀκλιτὰ εἰσι. Etymolog. in Κάρητος.

Ὀνομαστικόν siue ὀνομαστικοὶ κανόνες. Eustathius in Iliad. §. pag. 445. Odyss. π. p. 1807. Etymolog. M. in Ὑπερκύδαντας, vbi male excusum ὀνομαστικῶν. [vid. supra, vol. I. pag. 477. not. h.]

Περὶ ὀρθογραφίας. Priscian. lib. 1. pag. 567. Stephanus in Καρία. [auctor gr. de artium et disciplin. inuentoribus in cod. Coisl. apud *Montfaucon* in biblioth. Coisl. pag. 597.]

Περὶ παθητικῶν. Etymolog. M. in αἰάλημα.

Περὶ παθῶν in librum Apollonii, eiusdem argumenti. Etymolog. [P] M. in ἀρίστυλλος, et passim alibi, Stephanus in πνύξ. Schol. Aristophanis ad Lyssistratam vers. 994.

Ἀνόματος προσῳδία. Etymologo M. in Ἀρναῖος.

Ἀττικὴ προσῳδία. Schol. Aristophanis ad Aues vers. 485. et Etymologicum M. in Φωριαμός.

Ὀμηρικὴ προσῳδία. Suidas in μεμνήτο. Huius partes, Ἰλιακὴν προσῳδίαν citat [schol. Marcian. v. Villosif. prolegg. cit. pag. XXXI. et] Etymol. M. in Ἥδος, vbi bis male excusum προσόδῳ pro προσῳδίᾳ, Ὀδυσσειακὴν Scholiast. Aristophanis ad Aues, vers. 862.

Μερικὴ προσῳδία. Auctor vitae Apollonii Dyscoli, nisi pro μερικὴν προσῳδίαν, legendum ὀμηρικὴν. Fabr. Contra *Holstenius* in obsf. ad indicem scriptorum, a Stephano, Byzantino, citatorum, (in Nouis miscell. obsf. belg. tom. II. pag. 120.) duce auctore vitae Apollonii in Suida v. Μεμνήτο pro ἐν τῇ Ὀμηρικῇ legere iubet ἐν τῇ μερικῇ. neque tamen adnotator velit emendationis veritatem praestare: at minime auscultan-

Nn 2

dum

1) Vide supra, vol. I. p. 477. med. schol. Marcianus ad Il. Δ. 66. qui locus ex Eustathio, a Fabricio laudato, vel emendari potest, vel explicari. Citatur quoque ἐν ἐπιμερισμῷ. Atque in ἐπιμερισ-

μοῖς interdum diuersa est sententia ab ea, quam Herodianus sequebatur ἐν προσῳδίᾳ et ἐν τῷ ὀνομαστικῷ. Vide *Villosif.* prolegom. ad Homer. Il. pag. XXXI. *Harl.*

dum esse censet Fabricio, ὁμηρικὴν, pro μερικὴν, προσωδίαν corrigendum coniectanti: et „non quod putem, ait, sub nomine προσωδίας μερικῆς opus ab Herodiano fuisse vulgatum; sed quoniam est exploratissimum, praeter τὴν καθολικὴν προσωδίαν Herodianum conscripsisse προσωδίαν Ἰλιακὴν, Ὀδυσσειακὴν, Ἀττικὴν.“ Itaque, nisi egregie fallor, eam grammatices partem etiam μερικῶς particulatim pertractauit, atque adeo τὴν μερικὴν προσωδίαν καὶ τὴν καθολικὴν συνεγράψατο. Ingeniosa quidem et probabilis est coniectura; cuius tamen veritatem equidem praestare nolim. Ἰλιακὴ προσωδία saepius citatur, et magna pars illius seruata est in scholiis ad Homerum Marci-
 cianis; at cur de μερικῇ ybique est, excepto illo loco, altum silentium? Forasan igitur auctor vitae etiam scripserat Ἰλιακὴν προσωδίαν. Harl.

Προσωδία καθολικὴ siue ἡ καθόλου ἢ καθ' ὅλες (scil. προσωδία siue τέχνη περὶ προσωδίας Eustathio ἡ μεγάλη προσωδία, libris XX. ad imper. Marcum Antoninum. Idem auctor de Apollonii vita: καθολικὴ δὲ λέγεται, ὅτι ἀπὸ μονοσυλλάβας λέξεως ἕως δι-
 συλλάβας (lege δ' συλλάβας hoc est τετρασυλλάβας) παραλαμβάνει. Saepius citatur hoc opus τεχνικὸν a Stephano Byzant. qui librum vigesimum citat in ἄβασι. Laudat quoque hoc opus frequenter Scholiastes Apollonii, Rhodii, et librum vigesimum ad lib. I. v. 1289. Herodianum primo Catholicorum laudat Priscianus lib. 6. pag. 723. vt omittam alia veterum loca, quae notauit Kusterus ad Suidam t. II. p. 78. Hoc opus prolixum in epitomen olim contraxerat Aristodemus, grammaticus, vt Suidas testatur. Aliam Epitomen MS. seruat bibliotheca Bodleiana, quam legisse se testantur Bentleius ^{m)} Epistola ad Millium, alique viri docti. Haec Theodosium, grammaticum, auctorem habet, eundem, qui in Dionysium, Thracem, scripsit. Titulus est: κανόνες τῆς καθολικῆς προσωδίας, τῷ σοφωτάτῃ Ἡρωδιανῷ, περιέτεμε Θεόδωρος ὁ Γραμματικὸς, φυλάξας τὸν ἀριθμὸν τῶν βιβλίων. E re litteraria foret, inquit laudato loco Kusterus, si haec Epitome Theodosii et alia nonnulla veterum Technicorum opuscula, quae in bibliotheca Oxoniensi latent, in lucem aliquando protraherentur. De Constantini Lastaris Epitome MS. libri XVI. dixi infra pag. 40. in Catalogo grammaticorum. Fabr. Eupithii, grammatici, qui opus Herodiani grammaticum interpunxit et recensuit, epigramma exstat in Brunckii analectis veter. poetar. graec. t. II. pag. 402. Operis illius Herod. excerpta potius, quam opuscula, περὶ τόναν, καὶ χρόνων, item de solocismo, (et plura opinor,) esse, censet quoque Holstenius l. cit. — De cod. Matrit. XXXVII. iam ad paragr. antecedentem quaedam monuimus. Hic praeterea, docente et vberius explanante Iriano pag. 141. seqq. adnotamus, prologum sequi indicem viginti librorum vniuersalis Herodiani prosodiae. Complectitur autem liber I. nomina, desinentia in ν., plus quam vnius syllabae, masculina et feminina; II. in ξ, ς, et in ας. III. in ης. IV. in ις. V. pura in ως. VI. in βος — λος, et

^{m)} Verba Bentleii sunt pag. 37. quum retulisset, Hesychium, Alex. in praef. Lexici sui referre, se omnia manu scripsisse μετὰ πάσης ἀρρότητος καὶ ἀκριβεστάτης γραφῆς κατὰ τὸν γραμματικὸν Ἡρωδιανόν, addit: Ego vero, qui Theodosii MStam epitomὴν τῆς καθόλου Herodiani lexitauit, testificor, parum

huic promisso, vel nullo modo satisfactum esse. Fabr. Est inter codd. Barocc. nr. CLXXIX. deest vero liber vltimus siue XX. Praefationis initium est προσωδία ἔσθι. operis initium, τὰ αἰς ἀν λήγοντα. v. catal. codd. Angliae et Hibern. I. pag. 23. Harl.

et in ω . VII. in $\mu\sigma$ vsque ad finita in ω . VIII. in $\rho\sigma$ - $\psi\sigma$ (aut potius, vt ex Theodosii contracto Herodiano adparet, in $\phi\sigma$.) et de neutris in σ . IX. de compositis in σ . X. masculina et feminina in $\upsilon\sigma$ et quae diphthongos habent ante σ , item in σ et ψ . XI. feminina in α . XII. feminina in η et ω cum consonarum rursus ordine; XIII. de nominibus neutris; XIV. de nomine monosyllabo; XV. ad regulam exigit obliquos nominum casus et numeros, secundum declinationem et secundum thema dictos. XVI. completitum verba finita in ω et in μ , secundum omnem personam. XVII. omne verbum et omne participium; XVIII. pronomina, articulos et praepositionem; XIX. adverbia et coniunctiones; XX. de temporibus et spiritibus. Illum indicem excipit ipsius operis Herodiani, a Theodosio contracti, inscriptio, tum singulorum librorum, numero eorum seruato, tituli, principia, exitusque, quae omnia dedit Iriarte, sed quorum repetitio h. l. foret molesta. In codice tamen Matrit. deest liber viceſimus. — Theodosii epitome vel potius excerpta ex Herodiani et Theodosii, grammaticorum, scriptis sunt in cod. Paris. MMCCCCXXVI. nr. 10. et, vti confector catal. vol. II. pag. 500. adnotauit, operis initio scriptum est: *Recognouerunt Zacharias, Scordili, et Nicol. Turrianus, Cretenſes*: ad calcem ab eodem Zacharia obseruatum, librum (de prosodia) *Heliodoro* potius, quam *Herodiano* esse tribuendum. v. supra, in vol. I. p. 512 et 515. et *Ruhnken* praef. ad Hesych. II. pag. V. sq. docet, *Heliodorum* non scripsisse Homeric. interpretationes. — In cod. CLXIII. *Taurinensi* et in cod. *Baroca*. CLXXIX. bibl. Bodleianae est Theodosii, grammatici Alexandrini, de prosodia opus. De aliis Theodosii opuscul. gramm. infra post §. IX. inter grammaticos gr. ineditos voc. Theodosius sermo erit. *Arcadius* quoque, grammaticus Antiochenus, (de quo vide infra inter grammat. gr. inedit. h. v.) compendium fecit maioris operis Herodiani in opere, libris XIX. constante, *περὶ λόγῃ τῶν ὀκτῶ μερῶν τῆς λόγῃ, καὶ περὶ εὐρέσεως τῶν προσοδιῶν, καὶ περὶ ἐγκλίσεως καὶ ἐγκλινομένων, ἐν ᾧ καὶ περὶ πνευμάτων καὶ χρόνων*. Codices supersunt in bibl. publ. Paris. nr. MMCH. et MMDCH. de quibus *Villoison* in epistolis Vinarienſibus (Turici 1783. 4.) pag. 115. sqq. est copiosus, ex eoque plura excerptit, et pag. 117. seq. prooemium et capitulum indicem deposuit. Adde eundem virum doct. in prolegom. ad Homer. Iliad. pag. XI. seq. de *Arcadio*, et Theodosii, Herodianique epitomatoribus. — *Iriarte* l. c. pag. 144. *Constantini* quoque *Laſcaris* compendia operis Herodiani memorat. *Hart.*

Συμπόσιον quod Puteolis scripsit. Stephanus in *δικαιαρχεία*. Eustathius in Iliad. β. p. 154. Etymologicum M. in *Ἡδός*.

Περὶ συντάξεως σοιχείων. Stephanus in *ἀγβάτανα*. [Hoc et seq. opuscul. edidit Villois. in anecd. gr. II. pag. 86. sqq.]

Περὶ σχηματῶν. Etymolog. M. in *Ἀγεῦθρον*. [Est in cod. Veneto Marc. 512.]

Τέχνη γραμματικῇ. Priscianus praef. lib. I. Quid Herodiani artibus certius? [Respicit forsan opus maius Herod. grammaticum.]

Herodianus ἐν τοῖς εἰς λῖς, de nominibus, in λῖς desinentibus, videtur citari a Stephano in *ἀδελις*.

VIII. A grammatico, Herodiano, haud dubie diuersus *) fuit HERODIANVS, qui Historiam Caesarum dictione eleganti et perspicua scripsit; et quem adcuratoris curae et exquisitae artis nomine Curtio in Latinis Boeclerus comparabat, Wagenfeilius Sallustio: nam et aetas qua vixit, et vitae genus aperte utrosque distinguunt. Grammaticus apud Marcum Antoninum, A. C. 180. defunctum, gratiofus fuit; Historiae scriptor longe post vixit, vltra annum nempe 238. in quo eius tela Historiae desinit, quamquam in calce libri secundi ait, se LXX. annorum res tradere constituisse °). Alter ille grammaticam docuit, neque aliam, quam vmbaticam vitam duxit: at scriptor historiae lib. I. cap. 2. testatur, se ἐν βασιλικαῖς ἢ δημοσίαις ὑπηρεσίαις γεγόμενον ea, quibus ipse interfuerit, exponere. Laudatur ab *Euagrio*, *Scholastico*, lib. V. Hist. Eccles. cap. vlt. °) et *Trebellio Pollione* in triginta tyrannis cap. 32. *Lampridio* in Alex. Seuerō cap. 52 et 57. et in *Antonino Diadumeno* c. 2. a *Iulio*

n) Confundunt alii, Gesnerum in bibl. et Sigonium in iudicio de historicis romanis sequenti, [etiam *Gibbon* in: Geschichte des Verfalls und Untergangs des römischen Reichs, t. I. c. V. not. 69. p. 260. ed. et vers. Wenck. Lips. 1779. 8.] a quibus recte dissentit *Hanckius* libro 2. de rom. rerum scriptoribus pag. 294. Fuit etiam *Herodianus* quidam iunior, belli dux sub Iustiniano, de quo multa *Procopius*. Diuersus quoque *Herodianus* cuius mentionem facit *Photius* cod. LXV. pag. 46. ex libro VII. *Theophylacti Simocatae*. Vide etiam de *Herodiani* statua *Codini Origines* CPol. n. 75. *Combessii fasciculum rerum* CPol. p. 7. etc. *Fabr.* Alius *Herodianus*, ad quem *Libanii*, *Sophistae*, epistolae. *Heum.*

o) Enimvero quod *Herodianus* in prooemio f. libr. I. cap. 1. §. 3. sqq. praecipue §. 5. coll. cap. II. §. 5. scribit, ab excessu Marci res sexaginta annorum, (curatius ann. 59. ab ineunte a. Chr. 180. vsque ad medium a. Chr. 238.) viuo se et partim teste gestas, tradere, contra in exitu libri II. diserte septuaginta annorum decursum sibi praefinitum adfirmat: cel. *Wolf* in narratione de *Herodiano*, praemissa illius editioni, pag. XXXIII. in posteriore loco reponendum censet ἐξήκοντα, quod iam suspicati erant *Sylburg.* ad II. 15. et *Leisnerus* in prolusione, posthae laudanda; in primis *Mongaltus* in versione gallica et notis subiectis, ab eodem *Wolffio* iam laudati. „Tabulam chronologicam, (vti referam, quae *Fabr.* infra, in vol. IX. lib. V. c. 38. nr. XCIX. pag. 406. scripserat,) accuratam annorum sexaginta, quos insignis ille scriptor, *Herodianus*, persequitur, ab a. C. 180-239. exhibet *Xaan.* *Vignolius* in diss. II. apologetica de anno primo *Alexandri Seueri* Aug. cap. X. v. opp. *S. Hippolyti* t. I. ed. a me curatae pag. 203. Idem doct. *Wolffius* colligit, *Herodianum* circ. a V. 923. a. Chr. 170. na-

tum sub principatu M. Aurelii, et a. V. 993. a. Chr. 240. mortuum esse, et, quamquam, ait, cum facile finimus, aliquot annos amplius vulgati libri gloriola frui; non eo tamen vsque, vt *Decii* aut *Gallieni* tempora attigisse concedamus, quod temere suspicatur *Strothius* ex postremis verbis libri II. *Herodianus* natione fuit graecus, quod nomen illius et lingua, qua in scribendo vsus est, satis arguunt: Romae tamen eum, si non natum, certe aliquam vitae partem, et iam sub *Commodo* vixisse, colligi potest ex lib. I. cap. 15. §. 4. extr. aliisque locis et expositione rituum romanorum rerumque vrbs proprietarum. Plura de *Herodiano*, eius fide historica, scribendique genere, aliquoties in vtramque partem disputata, congesserunt et obseruarunt praeter *Tillemont.* a *Fabricio* iam laudatum, auctor biographiae britannicae, (qui tamen *Herodianum*, *Alexandrin.* grammaticum, male confundit cum *Herodiano*, historico,) tom. II. pag. 118-126. version. *Mursinae*; *I. G. de Chauffepié* nou. Dict. histor. et crit. h. v. tom. II. pag. 101. sqq. vbi quoque variorum de *Herodiani* historia dicendique ratione iudicia adfert; *Thom. Pope Blount* in censura celebrior. author. pag. 192. sqq. ed. Geneu. (de *Schirach*) in historischen Zweifeln und Beobachtungen, part. I. Halae 1768. 8. pag. 20-72. qui vt in culpando *Dione Cassio*, ita in laudando *Herodiano* nimius est; inprimis cl. *Wolf*, (in cuius iudicio plures mecum acquiescent,) in narratione de *Herodiano*, in qua idem historiam editionum concinnauit criticam. In introduct. in hist. L. Gr. II. pag. 263. sqq. de pluribus editionibus, praecipue rarioribus et versionibus fusius iam disputauim. *Harl.*

p) f. cap. 24. vbi *Wolf* in narratione cit. pag. XXXIII. not. 2. corrigendum putat Ἡρωδιανὸς τὰ μέγιστα ΜΑΞΙΜΙΝΟΤ (vulgo Μαξιμῆς) τελευτῆς δηλῶται. *Harl.*

a *Iulio Capitolino* in *Maximo et Balbino* cap. 15. atque in *Albino* cap. 12. vbi eum ad fidem pleraque dixisse tradit, et in duobus *Maximinis* cap. 13. quo loco notat, eum *Maximino* in odium *Alexandri* plurimum fauisse. Alii *Pertinacem* nimis ab eo laudatum arguunt; alii temporum et annorum notationem omisam, alii vt *Tillemontius* ^{q)} non orationes modo, ex ingenio attributas iis, quos loquentes inducit, quod ipsi est cum aliis historicis commune, sed epistolas quoque.

Exstat *Herodiani Historia Romana* ^{r)} ab excessu *Marci Antonini* vsque ad *Gordianum*, nepotem, qui *Maximino* successit, descripta libris [P] *VIII.* quos legit etiam *Photius*, atque ab iudicio scriptoris et dictionis amoenitate commendat codice *XCIX. Fabr.*

De codicibus mistis prius agam: De iis, quibus vsi sunt *Politianus*, *Aldus*, *Stephanus* et *Andr. Schottus*, nil certi dici potest. *Romae* in bibl. Angelica esse dicitur cod. saec. XIV. chartac. *Herodiani*, sed num historicus sit ille, an grammaticus, certo dicere non ausim. *Venetis* in bibl. D. *Marci* sunt codd. CCCLXXXIX. chart. saec. circiter XV. et CCCXC. membran. 4. saec. XV. Confector catal. codd. gr. pag. 187-193. priorem maiore ex parte ad dimidium cap. XII. libri IV. contulit cum edit. *Stephani* et plures excerptis lectiones. Has sub examen vocauit, aliasque obseruat. quae tum ad emendandum facerent, tum ad interpretandum, addidit *Frid. Andr. Stroth* in V speciminibus animaduers. in libr. I-III. *Herodiani*, *Stollbergae* ad *Hercyniam* 1776. sqq. 4. deinceps *Gothae* 1780. 4. Integri cod. collationem, a *Zanetto* factam, accepit *Irmisch*. — *Vindobonae* in bibl. *Caesar* est, teste *Nesselio*, catal. codd. gr. in cod. LIX. nr. 7. *Herodiani* historia; cuius codicis, qui cum cod. *Veneto*, eoque, quo vsus est *Politianus*, conuenit, collationem, ab *Aloysio Emerico L. B.* a *Locella* institutam, publici iuris fecit *Stroth*. in bibliotheca philolog. vol. I. Lipsi. 1779. 8. pag. 160 - 197. — *Monachii* in bibl. elector. *Bauar.* cod. CXCVII. cuius excerpta plenissima *Irmisch*, accepit a *Martino*, tum scholae *Ratisbonensis*, postea *Lipsiens.* Rectore. — *Macarius Chrysocephalus*, in *Ῥοδωνιά* in cod. *Veneto* *Marc.* ex VI. prioribus *Herodiani* libris quaedam excerptis. v. *Villois.* anecd. gr. vol. II. pag. 10. vbi a pag. 4. de illo cod. et de *Macario Chrysoceph.* multus est.

Editionum quinque numerari possunt classes; prima orditur ab *Aldo*, secunda a *Stephano*, tertia a *Sylburgio*, quarta ab editore *Ingolstadiensis*, quinta a *Wolfio*, Prof. *Hallensi*. — *Herodiani* autem historiam, antequam graece edita esset, *Politianus* e codice gr. latine, atque eleganter quidem venusteque, sed liberalius vertit, de eiusque opera in vtramque partem disputatum est: conf. *F. O. Menkenium* in vita *Angeli Politiani*, Lipsi. 1736. 8. pag.

q) *Tillemontius* in vitis imperatorum t. 3. not. 2. in vitam *Macrini* pag. 614. Tout le caractère de l'Histoire d'Herodien, qui est fort orateur, porte à croire, que les lettres et les harangues qu'il raporte sont de luy meme, et non pas de ceux qu'il fait parler. adde notam 6. in vitam *Maximini I.* pag. 635. seq.

r) In *Thesauro cornucop.* Ald. pag. 268. citatur *Herod.* ἐν τῇ πρώτῃ ἱστορίᾳ. In plerisque codd.

inscribitur: Ἡρωδιανὴ τῆς μετὰ Μόρμον βασιλείας ἱστορίων βιβλία ὀκτώ. Voc. tamen ἱστορίων omittunt edd. Ald. et Basil. I. idque spurium habet *Sylburg.* quod tamen ab auctoris manu additum censet *Wolf.* in narrat. laudata pag. 37. minus autem id praestare audet de verbis, τῆς μετὰ Μ. βασιλείας. Harl.

pag. 150. seqq. Autographum Politiani instum exstat Florentiae in bibl. *Rinucciana* ⁵⁾. Incerta autem et parum credibili fama aiunt quidam, Politianum *Gregorio Tiphernati* surripuisse illam versionem: v. *Iac. Thomaf.* de plagio litterato §. 526. pag. 235. alii eum, arguunt, in conuertendo Herodiano *Omniboni Vicentini* vestigia pressisse. v. *Freytag.* adpar. litter. I. pag. 670. — Illa autem Politiani versio primum adspexit lucem *Romae* 1493. fol. de qua vide *Foffium* in catal. codd. saec. XV. impressor. in bibl. Magliabechiana, vol. I. col. 766. sq. aliosque a cl. *Panzero* in A. T. vol. II. pag. 510. citatos. Edit. a. 1493. fol. sine loci nota, ex catal. bibl. Tellier p. 274. adfert *Panzer* V. C. in A. T. vol. IV. p. 59. nr. 510. Quando autem *Mittarellius* in adpendice ad codd. msstos S. Michaelis Venet. col. 192. sq. duplicem memorat editionem *Romanam*, alteram sine a. et l. nota, alteram a. 1493. cui praecedat *textus graecus*, cum de duplici edit. Romana, tum inprimis de addito textu graeco, et num hic ad illam pertineat edit. romanam, magna quaestio et vero dubitatio oritur. In bibl. quidem publ. *Erlangensi* est versionis lat. edit. exemplar sine l. et a. sed ea de re pluribus egi in Introduct. l. c. pag. 264. sq. adde *Clement.* bibl. curieuse etc. tom. IX. pag. 433. seqq. vbi de pluribus edit. antiquior. Herodiani, histor., fusius differitur. In quanta vero laude, et gratia fuerit Politiani versio, ex eo, quod frequenter iterata est tam separatim, quam inter cetera Politiani opera, et cum textu graeco, facile intelligitur ⁶⁾. Seorsum igitur repetita est typis *Bononiae* 1493. et quidem bis eodem anno, in fol. typis *Platonis de Benedictis*, et in *quaternis* typis *Bazalerii de Bazaleriis*. vid. *Foff.* l. c. tum

Eadem versio, cui accedunt Sexti Aur. Victoris, Eutropii, et Paulli, diaconi, historiae, *Florent.* opera et sumtu Phil. Iuntae 1517. mens. Martio 1517. 8. Quando in catal. biblioth. Menken. I. pag. 139. dicitur *graecus textus* additus, penes confectorem illius catalogi sit fides, quam quidem valde lubricam dubiamque esse, ostendi in Introd. etc. l. c. p. 265. sq. immo falsitas rei demonstrari potest e praefat. Antonii Francini Varchiensis, cuius maximam partem recudi fecit *Bandin.* in annal. Iuntar. typogr. II. pag. 117. seq. adde catal. Pinelli II. pag. 37. nr. 2516. — *Latina* etiam versio tantum exstat in scriptor. histor. aug. ab *Erasmo* editis. Basil. 1518. et in similibus aliis collectionibus, vt Henr. Stephan. in vol. II. 1568. 8. secundum *Maittaire* A. T. III. pag. 469. sed vide infra inter edd. gr.

Separatim deinceps prodiit versio

Argentorati 1513. 4. ex aedibus Schurerianis. 4.

Colmar

⁵⁾ Versionem Herodiani *Politianus* in epistola ad Andream Magnanimum, lucubrationi illi praefixa, testatur, dictatam a se pauculis diebus sic deambulante. Innocentii VIII. epistolae binae, quibus et Politiano et patrono eius, Laurentio Medici, gratias pro Herodiano, tam pulcre latinis dato auribus, agit, leguntur inter Politiani epistolas, VIII. 2. 3. *Fabr.*

⁶⁾ *Fabric.* infra in vol. IX. pag. 406. addidit, quae huc reducam: „Interpres germanicus in bibliotheca nouissima obf. et recessionum, quae Ha-

lae Saxon. latine in 4. edi a. 1713. coepit, sect. IV. pag. 156. seq. nonnullos in Politiani interpretatione velut corporis pulcerrimi naeuos, nimiamque omittendi licentiam reprehendere non dubitat. Castigauerat etiam simili nomine Politianum H. Stephanus. Nihilominus I. Henr. Boeclerus a. 1644. 8. maluit Herodianum dare cum Politiani versione sincera, reiectis H. Stephani interpolationibus. Cuius, inquit, *censura quam non sit aequa et erudita, non vno specimine ostendimus suo loco.*“

Colmar. 1523. 8. cum Farcallii praefat.

Parif. impenf. Sim. Colinaei 1529 et 1539. 8. ibid. ex offic. Roberti Stephani 1544. 8.

Lugduni 1551. 1559. 12. — Cordub. 1557. 8.

Antwerp. 1566. 12.

Saepius inter cetera Politiani opera, *Venetis* in aedibus Aldi Manutii 1498. fol. (de qua splendida edit. et de Politiano v. Freytag l. c. pag. 666-675.) — *Florentiae* 1499. fol. (v. *Foffii* catal. tom. II. pag. 392.) — *Parif.* 1512. fol. Lugd. 1537. 8. notante Fabricio, — *Bafil.* 1553. fol.

Princeps et certa *graeci* textus editio, at multis operarum vitiis inquinata, est *Aldina* cum *Xenophontis* omiffis et *Georgii Gemisti* f. *Plethonis* ἑλληνικοῖς et scholiis ad Thucydidem. *Venetis* in Aldi neacademia. 1503. fol. *Clement* l. c. pag. 436. memorat exemplum, quod erat in biblioth. Duuiana, quod duplici instructum titulo, altero graeco, altero latino, adiunctam habuisse videtur latinam Politiani interpretationem. Sed videtur tantum. Res autem ita se habere mihi videtur. Quaedam exempla nouum habent titulum. Franciscus enim Asulanus a multis separauit exemplaribus *Xenophontis* παραλειπόμενα, et illis ipse praefatus est *Venet.* in Ald. neacademia, mense *Octobr.* 1503. Quibus vero praemissa sunt *Xenoph.* παραλειπόμενα, ipse Aldus gr. praefatus est *Venet.* d. XIV. *Novembr.* 1503. gr. v. *Sam. Luth. Geret* disp. de Aldi Pii Manutii vita meritisque etc. *Vitemb.* 1753. 4. pag. 99 et 100. vbi tamen versionis Politiani nulla fit mentio. Enimuero, quamquam, aliis referentibus, in quorundam exemplorum inscriptionibus haec leguntur; *Xenoph.* — *Georgii Gemisti.* — *Herodiani* a Marci principatu historiarum libri octo, quos *Angelus Politianus* elegantissime *latinos* fecit: his tamen verbis Aldus innuisse tantum videtur, ante suam graecam editionem a Politiano lat. conuersum esse *Herodianum*. In fine enim disertis verbis legitur: *Haec omnia graece in Aldi academia*, secundum lib. Serie dell' edizione Aldine etc. pag. 22. vbi tamen exempla, quibus praemissa sunt *Xenoph.* paralip. mensem *Octobrem* etiam habere dicuntur signatum. Videant igitur alii, quibus exempla duplicis inscriptionis contendere licet. —

Repetita est illa *Herodiani* editio, at nouis vitiis aucta, II. tom. prior continet *Herod.* histor. libr. VIII. graece; posterior *Politiani* versionem, *Venetis* in aedibus Aldi et *Andr. Asulani*, soceri, 1524. 8. v. Serie dell' Edit. Ald. pag. 59. seq.

Ex maiore *Aldina* edit. textum *Herodiani* graecum sine vlla diuersitate exscriptum habet, et titulum quoque eundem: *Herod.* libr. VIII. quos *A. Politianus* eleg. *latinos* fecit, (cuius tamen versio lat. aequae abest,) edit. rara *Louaniensis* 1525. 4. ap. Theod. Martin.

Basileae ex *Aldino* fonte maximam partem deriuatae sunt quinque edit. mendis quidem hinc inde sublatis, sed aliis multis foedis denuo illatis: 1) graece apud *Walderum*, 1530. 12. (absque anni nota, *Basil.* in 24. memoratur edit. in catal. *Pinell.* II. pag. 35.

nr. 2502 atque in biblioth. Askeuiana pag. 73. nr. 1956.) 2-5) graece cum latin. Politiani versione, apud Henr. Petri, 1535. 1543. 1549. 8. *) et 1563. 4. (al. 8.)

Herodiani liber primus, gr. Paris. ap. Christian. Wechel. 1541. 4. — Excerptae hist. ibid. 1542. 8. in Askeu. biblioth. pag. 74. nr. 1962.

Herodianus cum Xiphilino receptus est in *Rob. Stephani* collectionem historiae romanae scriptorum, Paris. 1544. IV. voll. 8. — Correctior in altero volumine collectionis eorumdem H. R. scriptorum paullo plenioris ab *Henr. Stephano* factae et editae 1568. 8. IV. voll. conf. Fabric. infra vol. XIII. pag. 620.

Ex *Herodiano* quoque orationes sunt graece et lat. excerptae, in *Concionibus* s. *orationibus*, ex graecis latinisque historicis ab *H. Stephano* excerptis et editis 1570. fol. apud *H. Stephanum*.

Secundae classis dux fuit *Henr. Stephanus*, in nitida adcurataque, neque tamen a novis vitiis plane immuni, hodie vero rara editione, inscripta:

Ἡεροδιανὸς Ἱστοριῶν Βιβλία *H. Herodiani histor. lib. VIII.* cum Angeli Politiani interpretatione, et huius partim supplemento, partim examine *Henr. Stephani*: utroque margini adscripto. Eiusdem *Henr. Stephani* emendationes quorundam graeci textus locorum, et quorundam expositiones. Historiarum Herodianicas subsequentium libri duo nunc primum graece editi. Excudeb. *Henr. Stephanus*, a. M. D. LXXXI. (1581.) in 4. siue min. fol. *Steph.* novam lucem adfudit textui graeco: nam ex collatis prioribus exemplis et interdum e vetere suo libro certas correctiones in contextum recepit, interpunctionem refinxit lacunas aliquot explevit: Politiani versionem, e regione textus positam, in exteriori margine supplavit et emendavit. In interiori autem margine adscripsit multorum locorum emendationes et quorundam expositiones. Denique duos priores *Zofimi* libros historiae novae e cod. Leunclavii, a quo eum accepit *Steph.*, graece cum eiusdem Leuncl. versione latina subiecit. conf. *Denis* in memorabil. bibl. Garellianae pag. 524. seq. in primis cl. *Welf* in narratione pag. 63. seqq.

Haec *Stephani* editio vitiose recusa est Lugduni, 1611. et 1624. 8. — Illa quoque basis est editionis *Sylburgianae* emendatae. *Frider.* enim *Sylburgius* raro deseruit in III. tomo *scriptorum Hist. romanae*, Francof. ad Moen. 1590. fol. pag. 463. seqq. (v. *Fabr.* infra in vol. XIII. pag. 634. seq.) lectionem *Herodiani* a *Stephano* constitutam; atque, vbi quod ex collatis, Aldina, Walderiana vnaque ex Petrinis editionibus, aliisque, quibus instructus erat, copiis mutavit, id modeste beneque fecit: Textui supposuit *Stephani* notas et castigationes Politiani, extremo autem volumini adiecit paucas quidem, at eruditas proprias adnotationes. His autem et suis et *Stephanianis* inseruit *A. Schottii*, a quo etiam acceperat

*) Haec edit. a. 1549. melior iis, quae antecesserunt, esse videntur. Huber quidem, teste *Clem. I. c.* pag. 437. in nota, affirmat in praef. textum e cod. a Io. Phrisio, Tigurino, suppeditato, castiga-

torem et integriorem exire, quam antehac unquam. Adiecta quoque sunt sua singulis libris argumenta.

ceperat codicis collationem, observationes atque coniecturas, et *Errici Memmii* duorumque aliorum Professorum Parisiensium animaduersiones.

Tertiam classẽ vir quidam doctus ita constituit, ut quidẽ nihil noui adferret de suo, neque ullam subiungeret adnotationem, sed plerasque Stephani emendationes et veras et falsas dubiasue admitteret in contextum, *Ingolstadii* 1593. 8. et 1608. 8. gr. ac lat.

Ex aliqua Basileensium editione gr. textum misere exscripsit cum latina Politiani versione monitaque adiecit et exempla ethiopologica ex Herodiano excerpta *Dan. Pareus* Francof. ad M. 1630. 8. — rec. Londini 1639. 8. in qua posteriore ed. aliquot operarum vitia ex collatione Stephaneae sunt sublata; alibi tamen noua irrepserunt.

Herodiani Antoninus et Geta, gr. Paris. apud Seb. Cramoisy. 1627. 4.

Herod. historiarum libri VIII. cum notis et animaduersionibus *Io. Henr. Boecleri*. Argentor. 1644. 8. Prima est editio capitibus distincta. Textus gr. est is, quem H. Stephanus refinxit: notae autem cum criticae, tum imprimis historicae et politicae, et versio Politiani integra, h. e. sine Stephani additamentis. — Recusa est cum indice *Balthaf. Scheidii*, Prof. Argentor. graeco locupletissimo, in quo etiam interdum adferuntur Politiani, Stephani et Sylburgi iudicia atque correctiones, ibid. 1662. cui iterum praefatus est Boeclerus, et praemisit Politiani praefat. ex edit. Bonon. 1493. ac *Tanaq. Fabri* epistolam, ex Epistolarum libr. I. ep. 75. pag. 244. sqq. ed. II. in qua loci XIV. Herodiani emendati, vnus aut alter defensus est: — tum 1672. et, admodum vitiose, 1694. 8.

Herod. libri VIII. recogniti et illustrati, gr. et lat. Oxon. 1678. (nisi alia iam praecessit,) 1699. (quam bellam et correctam vocat Harwood,) tum 1704. et, teste quidem Harwoodo, 1708. 8. Editio Stephani, cuius emendationes margini adscriptae, interdum in textum admissae sunt, aut Londinensis a. 1639. 8. est fundus: notae autem criticae eaeque breues Stephani, Memmii et Sylburgii ipsiusque editoris, qui Herodianum praecipue contulit cum aliis scriptoribus historicis, textui sunt substratae. Num notae auctorem habeant *Hudsonium* in ed. a. 1699. vti auctor biographiae classicae II. pag. 127. vers. Murfin. tradit, equidem praestare non possum.

Vitia Basileensis vel Pareani exempli saepe sunt iterata in edit. *Patauina* 1685. 8. cui accessit chronologia, (in qua tamen Wolf plures reperit errores,) genealogia et descriptio geographica rom. imperii. Latina tantum Politiani versio, Patau. 1685. 8. memoratur in catal. Bunau. I. pag. 191. — gr. et latine (ex ed. Londin.) per *Io. Patonum*, *Edinb.* 1724. 8. praemissa M. Antonini, philosophi, vita, a *Io. Xiphilino* conscripta. — Ex Oxoniensi edit. a. 1704. fluxit *Basileensis*, apud *Io. Schweighauser*, 1781. 8. — Ad exemplum Stephani textus perquam emendate recusatus est *Halae Saxon.* 1759. 12. separatim addita Politiani versio.

Nouam interpretationem confecerat *Berglerus*. Postquam illa diu latuerat in scriniis Menkenii, et tandem in manus peruenerat *Io. Frid. Leisneri*, quondam Rectoris scholae Thomanae Lipsiensis: hic nouam Herodiani editionem cum Bergleri interpretatione paraturus consilium suum aperuit, pro Herodiano dixit, et specimen dedit versionis Berg-

Ierianae in prolusione de Herodiano Herodianique versione Bergleriana, Lipsiae 1761. 4. Leisnero autem a. 1767. fatis intercepto successit *Irmisch*, qui in subsidiis conquirendis, in explicando Herodiano, conscribendo commentario operoso, et maximam partem grammatico, laboreque profligando ferream industriam molestantque et obscuram diligentiam praestitit. Notae eius, in quibus textus natat, sunt omnino doctae, et accuratam utriusque linguae atque antiquitatis scientiam testantur; sed modum mire excedunt, et tamen accesserunt excursus adhuc ampliores. Inscriptio autem haec est:

Ἡρωδiana ἱστοριῶν βιβλία ὀκτώ Herodiani historiarum libri octo, e recensione *Henrici Stephani*, cum varietate lectionis trium codicum MSS. [Vindobon. Bauar. et Veneti,] noua *Bergleri* versione, notis variorum, [in his Reiskii, Strothii ac Leisneri,] et indicibus verborum ac rerum, curante *Theophilo Guiljelmo Irmisch*, Art. Mag. Lipf. Gymnasii Plauiani Rectore, Lipsiae sumt. E. B. Schwickerti. vol. I. quod continet librum I. 1789. — vol. II. quod demum complectitur libr. II-IV. c. 15. ibid. 1790. mai. 8. Vol. III. cui reliqui libri insunt, ib. 1792. Quantum volumen, disputationes de Herod., codd. eius et edd., indicesque complures continens, a b. auctore elaboratum, praelo est paratum. Sed, quoniam in notis est thesaurus quasi L. Gr. licet e libris vulgaribus maxime collectus, at oceano veluti immersus, et de vi ac potestate multorum vocabulorum et formularum loquendi quamquam iusto copiosius, tamen ut plurimum intelligenter subtiliterque differitur, index vocc. in notis explicitorum admodum necessarius erit.

Scholis adcommodata est edit. cum breuib. notis grammaticis et criticis, atque indice graeco-germanico, quam *Feldhahn*, magister Dessauensis curauit:

Herodians Lebensbeschreibung der römischen Kaiser, von Commodus bis auf Gordian den jüngern, in acht Büchern. (graece) Herausgegeben für Schulen, nebst einem vollständigen Wortregister. Lipsiae 1791. 8.

Nouissima et omnino critica est editio nouaque recensio, quam *Wolffius*, Prof. Halensis, V. C. et criticus sagacissimus curauit: *Herodiani historiarum libri octo, graece. Ex recensione Frid. Aug. Wolfii. Textui subiecta est argumentorum et annorum notatio et praemissa notitia litteraria.* Halis, in libraria Orphanotrophei, 1792. 8. In docta praefat. cl. Wolf. de multis locis critice et grammaticae agit, et pag. IX. ipse adsumat, hac sua editione textum centum ferme locis mutatum, et totidem etiam locos emendatiores, quam antea, factos esse. In narratione autem de Herodiano, e qua nos quoque multum proficimus, de aetate, vita, ingenio, fide historica, stiloque Herodiani, tum de codd. praecipue de edit. erudite intelligenterque differit.

Versi sunt libri Herodiani,

Germanice, ab *Hieronymo Bonero*, Augustae Vindel. 1531. fol. ibid. 1532. et 1535. fol. Francof. 1565. 8. Hamburg. 1660. 8. — a *Georgio Schwarzkopf*, Francof. 1593. fol. — a *Io. Henr. Zopf* cum praefat. Menantis (h. e. D. Christ. Frid. Hünoldi.) Halae 1719. 8. — a *Ge. Aug. Detharding*, Hafniae et Lipsiae 1747. 8. — a *Io. Gottl. Cunradio*, Francof. ad Moen. 1784. 8. — vita *Aurel. Antonini* ex *Xiphilino* et *Herodiano*, a *I. A. B. Bergsträsser*, Hannover. 1770. 4. De his versionibus fuse eruditeque differit cl. *Io. Frid. Degen* in: *Litteratur der deutsch. Uebersetz. der Griechen*, t. I. Altenburg. 1797. 8. p. 305. sqq.

Gallice,

Gallice, a Io. Colino e latina Politiani versione, Paris. 1541. 1546. 8. cum notis. — a Iac. Contesio *) *Vintemillio*, Rhodio, Lugduni 1554. fol. His, qui eius reprehenderunt dictionem, respondit in libello, qui inscribitur: *Remonstrance aux censeurs de la Langue Françoise*. Recusa est illa versio Paris. 1580. apud Fed. Morellum et 1599. ibid. — a Boisguilberto, Paris. 1675. 12. — optime a Nic. Huberto de Mongault, cum notis. Paris. 1700. 12. ibid. 1712. et 1745. 8.

Italice, Florentiae, ab anonymo, editore Anton. Francino, apud her. Philippi Iuntae 1522. 8. Venet. per Gregorium de Gregori 1524. 1525. 1528. 8. et cum Suetonio Venet. 1529. 8. a Laelio Corano, Venet. 1551. (al. 1552.) 8. v. *Paiton*. bibliot. degli autori antichi-volgarizzati, tom. II. pag. 20. sqq. et Bandini annal. Iunt. typogr. II. pag. 185. seq.

Belgice, interprete Petro Rabo, Roterod. 1683. 8.

Anglice, vita Commodi et M. Aurelii Antonini, Londini 1789. 12. [Plures verss. Angl. laudat L. W. Brüggemann View of English Editions etc. pag. 383. fq.]

Danice, a L. B. Lud. de Holberg, Hafniae 1753. 8. et antea.

Leues sunt notae Pauli Voit in Herodiani Marcum et Commodum, imp. Ultraiechi 1645. 12.

Fr. Gedicke coniecturae criticae ad Herod. in D. F. Stofchii museo critico, Lemgov. vol. II. fasc. II.

In edit. Dionis Cassii Reimariana Herodianus in notis aliquoties emendatur et notatur, tom. II. pag. 1238. §. 110. lacuna in Herod. II. II. 18. expletur a Reimaro.

Herodiani locus de Antonino Caracalla explicatur et cum nummo quodam comparatur a Lambecio comment. bibl. Vindob. I. pag. 185. sqq. *Harl.*

IX. *Aldus Manutius*, cui instaurati in Europa decoris sui auspicia magnam partem graecae litterae debent, iam sub saeculi decimi quinti extremum typis luculentis corpus Grammaticorum graecorum duplici volumine graece edidit, quorum vno, quod Venetiis Anno MCCCCXCV. (1495.) fol. prodiit, continentur:

1. THEODORI GAZAE Γραμματικῆς εἰσαγωγῆς (introductionis Grammaticae, ut Aldus interpretatur,) libri IV.
2. Eiusdem liber περὶ μηνῶν, de Mensibus, speciatim Atticis.
3. APOLLONII, Alexandrini, περὶ συντάξεως, de constructione libri IV.
4. HERODIANI περὶ τῶν ἀριθμῶν, siue, quomodo numeri apud Graecos exprimantur, fragmentum.

Alterum Volumen inscribitur: Θησαυρὸς, κέρας ἀμαλθείας, καὶ κῆποι Ἀδωνίδος, Cornu Copiae et Horti Adonidis, Venetiis in domo Aldi Romani, summa cura laboreque praemagno, mense Augusto, MCCCCXCVI. (1496.) fol. In hoc exstant:

Ο ο 3

1. Αἰτίοι

v) Vide Ludou. Iac. a S. Carolo de scriptoribus Cabilonensibus pag. 31.

1. ΑΙΔΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ περὶ ἀκλίτων ῥημάτων.
2. Ἐκ τῆς ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ καὶ ἄλλων ἐνδόξων ἐκλογαὶ κατὰ σοιχῆον.
3. Σχηματισμοὶ τῶν εἰμὶ καὶ εἰμι ῥημάτων. CHOEROBOSCI.
4. Περὶ τῶν τῆς καθέξουσθαι σημαντικῶν.
5. Τὰ τῆς πορεύουσθαι σημαντικά.
6. Ἐκ τῶν ἩΡΩΔΙΑΝΟΥ παρεκβολαὶ μεγάλας ^{u)} ῥήματος.
- [P] 7. Ἐκ τῶν αὐτῆς παραγωγὰν δυσκλίτων ῥημάτων.
8. ΧΟΙΡΟΒΟΣΚΟΥ πρὸς τὴς ἐν πᾶσι ῥήμασι κανόνες ζητῶντας καὶ ὁμοιότητας.
9. Τῆς αὐτῆς περὶ τῆς ἐφελκυστικῆς ^{v)}.
10. Περὶ ἀνομάτων ῥημάτων, κατὰ σοιχῆον.
11. ἩΡΩΔΙΑΝΟΥ περὶ ἐγκλινομένων καὶ ἐγκλιτικῶν καὶ συνεγκλιτικῶν μορίων.
12. Ἐκ τῶν ΧΟΙΡΟΒΟΣΚΟΥ περὶ ἐγκλινομένων.
13. Ἀνωνύμους περὶ ἐγκλινομένων.
14. Ἐκ τῶν ἸΩΑΝΝΟΥ τῆς Γραμματικῆς περὶ διαλέκτων ^{x)}.
15. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ περὶ τῶν παρ' Ὀμήρου διαλέκτων.
16. Περὶ διαλέκτων τῶν παρὰ ΚΟΡΙΝΘΟΥ παρεκβληθεῖσων.
17. Περὶ τῶν εἰς ὧς δηλοῦν ὀνομάτων. Choerobosci.

*Primus, inquit Aldus in praefat. labor in hoc opere concinnando fuit Guarini Camer-
tis, et Caroli Antenorei, Florentini, hominum multi studii ac in graecarum litterarum le-
ctioe frequentium. Hi simul ex Eustathio, et Etymologico et aliis dignis Grammaticis
acceperunt haec canonismata, digesseruntque per ordinem litterarum, nec sine adiumento et consilio
Angeli Politiani, viri summi ingenio, et ingeniose docti. Secundus vero labor meus fuit,
qui ea omnia recognoui, non paruo labore cum iis conferens, unde excerpta voluminibus fue-
rant. Multa addidi, plurima immutavi, adiuvante interdum Urbano ^{y)}, diui Francisci fra-
tre*

u) Rectius μεγάλας ^{u)} *ῥήματος* legitur in MS. Cae-
sareo, de quo Lambecius VII. pag. 259. [*Nessel-
cat. part. IV. pag. 14. §. IV. et sic in cod. Medic.
XIV. plut. 69. teste Band. II. col. 638. adde Koen.
ad Gregor. Cor. de dialect.* (ad quem ille in notis
saepè pronocat ad Herodiani MSSa,) pag. 27. 29.
vbi locum cod. Leid. comparat cum Aldi cornu co-
piae: similiter pag. 163. etc. *Hart.*]

x) In cod. Veneto D. Marci DCLII. leguntur
περὶ διαλέκτων ἐκ τῶν ἸΩΑΝΝΟΥ τῆς Γραμματικῆς
Τεχνικῶν, scil. excerpta, (vt ait *Villoison* in anecd.
graecis tom. II. p. 102.) ex eodem *Ioanne*, quem
Gregorius Corinthius, qui illius, vt et Trypho-
nis grammatici, libris vsum fuisse se proficitur,

Philoponum vocat, et ex cuius *Technicis* excer-
pta de Gr. L. dialectis in adpendice thesauri Gr. L.
Henr. Stephanus et ad sui lexicum calcem Io. Scapula
latine exhibuerunt. adde III. vol. Aldin. mox lau-
dandum, nr. 7. *Hart.*

y) Hic est *Urbanus Bolzanus*, Valerianus Bel-
lunenſis, Minorita siue Franciscanus, Leonis X. prae-
ceptor defunctus A. C. 1526. aetat. 84. quem in re
tenui non paruum felicitatis humanae exemplum ce-
lebrat *Picrius Valerianus* de infelicitate litteratorum
libro secundo. Videndus etiam de eo *Vossius* in
Aristarcho lib. I. c. 4. *Lucas Waddingius* in scri-
ptoribus Ord. Minorum pag. 331. et auctores *Ephe-
meridum litterarum Italiae* (*Giornale de letterati
d' Ita-*

tre optimo, a quo breuē habebitis, quas summa cura et doctissime composuit, in graecam linguam introductiones.

[Primum ea h. l. reponam, quae *Fabr.* infra in vol. XIII. pag. 614. addidit. „Praeter primam edit. Aldi maioribus typis a. 1496. fol. expressam exstat etiam altera, minore typorum caractere a. 1504. fol. chartarum 140. quum prior 270. occupet. (v. *Giornale de' letterati d'Italia*, tom. 19. pag. 102. seq. tom. 26. pag. 337.) Titulus non sine causa perstringitur in *Lexico graeco-latino*, cura Hieron. Alexandri vulgato, Paris. 1512. fol. Ἀδωνίς, idos. Adonis καὶ Ἀδων puer amasus Veneris primo aetatis flore praeceptus, et in florem versus; unde horti Adonidis infames, vel testimonio Platonis in *Phaedro*, quo tamen titulo velut adcommo- dato, parum accurate nonnulli suos libros inscripserunt, quum illud vulgo notum sit, ἀκαρπότερος τῶν Ἀδωνίδος Κήπων, i. e. Adonidis hortis infructuosior. Vide *Erasmum* in adagio, Adonidis horti, eique adde haec *Arriani* IV. *Epictetearum* c. 8. ἂν δὲ πρὸ τῆ γένου φύσαι τὸν σάχυν ἐγένεγκῃ, ἀτελὲς ἔσιν ἐκ κήπε Ἀδωνιακῆ. — Tum reducam, quae dederat *Fabric.* in vol. XII. pag. 224. seq. vet. edit.

Index auctorum, quorum fit mentio in Thesouro Cornu copiae.

Edit. Aldi a. 1496. fol.

A.

Ἀλκαῖος, 236. b. 245. b. 24. a.
Ἀλκμάν, 243. b. 258. a.
Ἀνακρέων, 194. b. 241. a. 258. b.
Ἀνάγνωμος τις, poeta, init.
Ἀπολλώνιος, 197. a. 203. a. 207. b.
Ἀριστοφάνης, 178. 179. a. 180. b. 181. a. 183. a.
185. b. 186. a. 188. a. 198. a. 201. b. 236.
b. 248. a. b. 294. a. 252. a. 254. b. 255. a.
ἐν Ἀχαρνέσιν, 252. b. 255. a.
ἐν Βατράχοις, 252. b. 253. a.
ἐν Θεσμοφοριαζίσαις, 248. b.
ἐν Λυσιστράτῃ, 249. a.
ἐν Νεφέλαις, 287. b.
ἐν Ὀρεισιν, 249. a. 250. a. 252. b.
Ἀρχύτας, 179. a.

ὁ Ταραντῖνος, 248. a.

Ἀρχιλόχος, 241. a.

Ἀφρόνιος, 257. b.

B.

Βακχυλίδης, 243. b. 258. a.

Δ.

Δημοσθένης, 249. b.

ὁ ῥήτωρ

ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς, 252. a.

E.

Ἐπίχαρμος, init.

Εὐσέβιος ὁ Θεσσαλονίκης, 185. a.

Εὐριπίδης

ἐν

d'Italia) tom. 3. pag. 43. seq. Huius Grammaticae graecae institutionum libri duo ex illis, qui latine scripsere illa aetate, primas ferunt, atque imperfectius primum editae auctore ignaro sunt ab Aldo 1497. 4. Deinde ab auctore recognitae et auctae prodierunt 1512. et Basileae 1524. et 1530. 1535. 1539. 4. Recusae etiam Paris. 1543. et Venetiis 1549. 8. Alius *Urbanus* Grammaticus, et iunior, patria Imo-

lenfis, de quo *Leander Albertus* in descriptione Italiae A. 1550. edita pag. 288. *Urbano Grammatico dignissimo humanista, anche egli quest' anni passati passo all' altra vita, poi che in piu luoghi havea fatto isperientia della sua dottrina.* Alius etiam *Urbanus*, quem belluam vocat et grauer perstringit *Franciscus Philephus* libro IV. *Epistola* ad *Petrum Michaellem*, data *Mediolani* A. 1440.

ἐν Ἐκάβῃ, 183. a. b. 149. b.

ἐν Ὁρέσῃ, 183. b. 249. b.

ἐν Πολυδάρεω, 248. b.

M.

ὁ Μελαφῶς, 216.

Μένανδρος, 239. b. 248. b.

H.

O.

Ἡρόδοτος, 241. a. 263. a. 264. a. b. 258. a. b.

259. a. b. 261. 262. b.

ὁ Ἀλικαρνασσεύς, 248. a. 260. b.

Ἡρωδιανός, 200. b. 207. b. 208. b. 212. b. 269. a.

Ἡρωδιανός

ἐν τῇ πρώτῃ ἰσορίᾳ, 268. b.

Ἡσίοδος, init. 181. a. b. 183. b. 184. b. 208.

b. 241. a. 251. b. 260. a. 261. a. 263. a.

264. b.

ἐν Θεογονίᾳ, 178.

Θ.

Θεόκριτος, 179. a. 209. a. 211. b. 238. b. 253.

a. b. 255. a. b. 256. a. b. 257. a. b.

ἐν Ἀδωνιαζύσαις, 257. a.

Βακολικά, 248. a.

ὁ Θεολόγος, 251. a. b.

ἐν τῷ εἰς τὴν Χριστὸν γέννησιν λόγῳ, 257. b.

Θεοδόσιος, 203. 267. b.

Θεκυδίδης, 239. b. 248. b. 249. b. 250. a. b.

251. a. b.

I.

Ἰβυκος, 243. b.

Ἰπποκράτης, ὁ Ἰων, 248. a. 258. a. b. 260. a.

Ἰππώναξ, 268. b.

K.

Καλλίμαχος, 194. b. 197. b. 209. a. 228. b.

Κυψέλας, 243. b. 258. a.

Λ.

Λυσίας ὁ Ῥήτωρ, 247. b.

Ὅμηρος, 178.

Π.

Πίνδαρος, 187. a. 194. b. 236. b. 243. b. 248.

a. 252. 254. a. b. 258. a.

Πλάτων, 239. b. 247. a. 248. a. 249. a.

252. a.

P.

Ῥωμανός, 227. a.

Ῥωμανός, ὁ τῷ Φιλοπόντῃ διδάσκαλος, 267. b.

Σ.

Σαπφώ, 245. b. 268. b.

Σιμωνίδης, 243. b. 258. a.

Σοφοκλῆς, 171. 187. b. 250. a. 259. b.

ἐν Τριπτολέμῳ, 264. b.

Συνέσιος, 256. a.

Σώφρων, 243. b. 258. a.

T.

Τήλεφος ὁ γραμματικός, 217. b.

Τρύφων, 247. b.

ἐν τοῖς ἐλέγχοις, init.

ὁ Τυρίδιος, 197. b. qf.

Φ.

Φιλόποντος, 199. a. 227. a.

Φιλόππος Ἰωάννης, 247. b.

Φιλόστρατος

ἐν τοῖς βίοις τῶν σοφιστῶν, 250. b.

X.

Χρησμός Ἐμμετρος, 258. b.

Non omittendum Volumen tertium ex officina Aldi et Andreae Asulani, focerī, vulgatum Venetiis 1524. fol. in quo post dictionarium Graeco Latinum et Latino Graecum pro illa aetate copiosissimum, subiecta leguntur:

1. Ammo-

1. Ammonii περὶ ὁμοίων καὶ διαφορῶν λέξεων.
2. Τάξις παλαιὰ καὶ ὀνομασία τῶν ἀρχόντων, qualis ad calcem Suidae exstat sub titulo: ἐρμηνεία τῶν ἐπιστρατευμάτων καὶ πολεμικῶν παρατάξεων φωνῶν, vocabulorum militarium interpretatio.
3. Ὀρεβκίς ὀνομασία τῶν περὶ τὸ στρατευμα τάξεων καὶ ἡγεμονιῶν.
4. Τὰ τῷ Η καὶ τῷ ΩΣ σημαντικά.
5. Περὶ διαλέκτων ἐκ τῶν ἸΩΛ'ΝΝΟΥ Γραμματικῆς τεχνικῶν.
6. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ περὶ τῶν παρὰ Ὀμήρῳ διαλέκτων.
7. Περὶ διαλέκτων τῶν παρὰ ΚΟΡΙΝΘΟΥ παρεκβληθεῖσάν.
8. Περὶ ἀνομάλων ξημάτων, κατὰ σοιχεῖον.
9. ἩΡΩΔΙΑΝΟΥ περὶ ἐγκλινομένων καὶ ἐγκλιτικῶν καὶ συνεγκλιτικῶν μορίων. [Melius hic editus est Herodianus, quam antea in Hortis Adonidos.]
10. ἸΩΛ'ΝΝΟΥ Γραμματικῆς ΧΑΨΑΚΟΣ περὶ τῶν ἐγκλινομένων. [vide infra, in catal. grammaticor. graec. voc. Charax. Harl.]
11. Περὶ ἐγκλινομένων ἐκ τῶν τῷ ΧΟΙΡΟΒΟΣΚΟΥ.
12. Anonymi περὶ ἐγκλινομένων.
13. Thomae Magistri, Phrynichi et Manuelis Moschopuli de Vocibus Atticis. [conf. Serie dell' edizioni Aldine ed. II. pag. 60.]

Exstat et quartum Volumen Grammaticorum graecorum, ex Aldi et Asulani officina graece in lucem editum Venet. 1525. 8. in quo tibi occurrent:

1. Theodori Gazae libri quatuor Grammaticae graecae ²⁾; qui etiam graece et latine prodierunt Parisiis [per Io. Herellum ap. Ascensium 1521. 4. v. Maittaire A. T. II. p. 74. sq. et pag. 618.] 1529. 8. 1540. 8. 1549. 8. Basil. 1529. 4. ne dicam de libris duobus prioribus, qui Erasmo interprete excusi sunt Colon. 1525. 8. [multo saepius sunt excusi, ut infra ad vol. IX. pag. 194. vet. ed. adnotabimus. conf. interim Maittaire A. T. indic. voc. Gaza, pag. 428 seq.]
2. Eiusdem de mensibus liber.
3. GEORGII LECAPENI περὶ συντάξεως τῶν ξημάτων de constructione verborum ad Lazarum quendam, pag. 171-216. ^{aa)}. In limine scripti testatur, se usum praeceptis Apollonii Dyscoli, Herodiani, Apollonii iunioris, nec minus eorum, qui de atticis vocibus scripsere, et Arcadii Byzantini. Περὶ τῆς συντάξεως [P] τῷ λόγῳ διδασκαλία

2) Ab Aldo Theodori Gazae IV. grammaticae institutionis libros, exemplaris vitio forsan, fuisse infeliciter euulgatos, conqueritur Beatus Rhennus in epistola ad Frobenium editioni primi libri grammat. Gazae, ap. Froben. 1516. gr. et lat. sub-

iuncta. v. Maittaire A. T. II. pag. 17. add. p. 20. Harl.

aa) vid. infra in catal. grammatic. ineditor. voc. Georg. Lecapen. Harl.

ἡία πολλή τε καὶ βαθεῖα καθέστηκε, φιλομαθέατε ΛΑΪΖΑΡΕ, καὶ πολλὰ δεομένη χρόνε, καὶ μέζονος ἢ τῆς κατ' ἡμᾶς δυνάμεως. Πολλὰ γὰρ περὶ αὐτῆς τῆς ἀρχαίοις διαπεπότηται, ἈΠΟΛΛΩΝΙΩΙ τε τῷ σεφωτάτῳ τῷ ἐπὶ κλην δυσκόλῳ, καὶ ἩΡΩΔΙΑΝΩΙ τε τῷ πολυμαθέατῳ, καὶ ἈΠΟΛΛΩΝΙΩΙ τῷ νέῳ, καὶ τοῖς ἈΤΤΙΚΙΣΤΑΓΙΣ, καὶ ἈΡΚΑΔΙΩΙ τῷ Βυζαντίῳ, ὧν ταῖς πραγματείαις εὖ ἐντετυχηκώς, θαυμάσεις αὐτῶν τὸ πολυμαθὲς καὶ τὸ Ἑλληνισμὸν τὴν ὑγιᾶ καὶ καταάλληλεν χρῆσιν, καὶ τὴν ἀκριβῆ καὶ πολύτερον καὶ πολυσχέμονα πάσης τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτε ποικιλίαν. Recusus est hic libellus de constructione verborum graece sub Lecapeni nomine etiam Florentiae [1515.] 1520. 8. apud heredes Philippi Iuntae ^{bb}), licet in MStis quibusdam codicibus referatur ad *Michaelē Syngelū*, presbyterum Hierosolymitanum.

4. EMANVELIS MOSCHOPVLI περὶ τῆς ὀνομάτων καὶ ῥημάτων συντάξεως, de constructione nominum ac verborum.

5. Eiusdem περὶ προσηδίων, pag. 233-236.

[Addi potest quintum volumen grammaticorum quorumdam graecorum Venet. in aedib. Aldi 1512. 8. iam editum. Continentur autem in illo tomo, et in fronte graece ac latine etiam indicantur:

- 1) Ἐρωτήματα τῷ Χρυσολωγᾷ, Erotemata Chrysolorae pag. 3-115.
- 2) de anomalis verbis, pag. 116-133.
- 3) ex libro Demetrii Chalcondylae de formatione temporum, pag. 133-166.
- 4) Quartus Theod. Gazae lib. grammatices de constructione, pag. 167-265.
- 5) Herodianus de encliticis, pag. 265-273.
- 6) sententiae monosyllichi ex variis poetis, pag. 273-296. Omnia graece. In calce: *Venetis in aedib. Aldi. M. D. XII.*

Alia collectio sequuta est: *Erotemata Chrysolorae*: de anomalis verbis: de formatione temporum ex libro *Chalcondylae*: quartus *Gazae* de constructione: *Herodiani* de encliticis: sententiae monosyllichi ex variis poetis: *Cato Max. Planudae*. *Erotemata Guarini*. Omnia graece. Venet. in aedibus Aldi et Andr. Soceri 1517. 8. v. Serie dell' Ediz. Aldine pag. 43. — *Florentiae* in aedib. Philippi Iuntae 1516. 8. eadem scripta graece prodierant iunctim.

^{bb}) Editionem, *Theodori* (Gazae) grammatices introduct. libri IV. eiusdem de mensibus et *Georgii Lecapeni* de constructione verborum cum epistola *Euphrosyni Bonini*, Florent. in aedib. Iuntae Florent. 1514. 8. mentorat *Maittaire* A. T. II. p. 274. ipseque *Fabric.* infra in vol. IX. pag. 194. et vicerius *Bandini* in *Annal. Iunt. typogr.* II. pag. 76. Haec editio recusa est, aut forsan ultimum folium tantum mutatum, ibid. 1520. 8. v. quae *Maittaire*

A. T. indic. pag. 428. de vnico vtriusque edit. discrimine, in vltima pagina animaduerso, adnotauit; iterum recusa, addito *Hephaestione* de metris, ib. 1526. 8. v. *Dorville* varium criticam, p. 410 sq. *Maittaire* l. c. et *Bandini* *annal. Iuntar. typogr.* II. pag. 202. sq. ubi notatur in biblioth. Marucelliana extare exemplar cum notis mssis *Anton. Mariae Soluini*, et *Hephaestionis* *enichiridion* separatim excusum videri. *Harl.*

iunctim. v. *Bandini* annal. typogr. Iunt. II. pag. 109. — De alia Lascaris aliorumque opusc. collectione v. infra §. XV. nr. VI. *Harl.*]

X. HEPHAESTIO, Alexandrinus Grammaticus, inter imperatoris, Veri, praeceptores Iulio Capitolino ^{cc)} laudatus, scripsit Suida teste ἐγχερίδιον περὶ ^{dd)} μέτρων, qui libellus, eruditus atque vilis, etiamnum exstat.

[*Codices.* Quosdam nominat *Fabric.* infra, in §. X. sub finem. In bibl. regia *Matrit.* in cod. XL. fol. 56. Hephaest. enchiridion de metris: inc. εἰ μέλλοιμεν ἐμμελῶς. (sed non consentit cum editis.) In eodem codice sunt alia de metris fragmenta aut excerpta, etiam quantum equidem animaduerti, diuersa ab editis Hephaestionis, aut forsan quaedam sunt ab aliis ad Hephaestionem scripta scholia: vt fol. 38. auerso et fol. 41. de metro iambico: tum fol. 51. de eodem metro, et de longa, breui atque communi syllaba: fol. 68. de metris, praecipue de pedibus, fol. 105. de pedibus metri. Ab hoc cod. multis locis est diuersus, nec vero cum editis conspirans cod. XCV. fol. 192. cum Constantini Lascaris notis, animaduersis scholiis auctariisque. v. *Iriart.* catal. codd. gr. pag. 147. et 380. seq. — *Romae* in bibl. Barberina, *Heph.* de metro, cod. chart. saec. XIV. — *Mediolani* in bibl. Ambros. cod. teste Montfaucon in diario ital. pag. 17. — *Neapoli* in bibl. reg. cod. chart. nr. XCVIII. et, secundum Montfaucon. l. c. pag. 310. cod. rec. in bibl. S. Ioan. de Carbon. Augustinian. — *Venetis* in bibl. D. Marc. in cod. CCLXIII. tum in cod. CCCCLXXXIII. *Heph.* enchirid. cum quibusdam scholiis margin. praemissis prolegomenis *Longini* et epitome nouem metrorum, sequitur expositio in Hephaest. enchiridion sine nomine auctoris; denique subsequitur opusculum de metris sine nomine auctoris; cum nota praefixa: ἐργά-φῃ ἐκ παλαιῶν τινος βιβλίου. init. πῶς μετρικὸν σύστημα. et alia opuscula grammatica. — In cod. DXXXI. Hephaest. de metris et epitome nouem metrorum ex illius enchiridio. (catal. codd. graec. pag. 130. 254. et 287.) — Inter codd. *Nanianos* in cod. CCXCI. n. 7. sunt fragmenta ex Hephaestione περὶ μέτρων, sed in compendium redacta, et auctor cat. illorum codd. p. 488. sq. collati cod. cum edit. Corn. de Paw varias enotauit lectiones.

Parisi. in bibl. publ. *Heph.* enchir. aut excerpta ex illo sunt in XIV. codd. nempe nr. MCCLXX. MMVIII. MMDCLXXIV. MMDCLXXVI. vna cum scholiis, quae ab editis discrepant, vti in sequenti cod. MMDCLXXVII. MMDCCXI. MMDCCXIII. MMDCCXVII. MMDCCCLV. MMDCCCLVI. MMDCCCLVII. cum scholiis MMDCCCXLVII. in nonnullis differt ab editis. MMDCCCLXXXI. in quo etiam sunt *Longini* prolegomena, a Ioanne Boiuin primum edita; anonymi de nouem metrorum generibus, quae ad verbum exstant in scholiis ad Hephaest. ed. Turnebi, pag. 85. tum nr. 5. anonym. de variis metrorum generibus, auctore quodam christiano; nam [pag. 88. ed. de Paw.] *S. Sophronium* laudat, eumque vt multo se antiquiorem: (confector catal. codd. vol. II. pag. 565. id ineditum

Pp 2

opus

cc) In Vero cap. 2. *Audiuit Scaurum, Grammaticum latinum, Scauri F. qui Grammaticus Hadriani fuit: Graecos Telephum, Hephaestionem, Harpocrationem.* Vbi Is. Casaubonus in notis: *Hephaestion hic videtur ille esse Alexandri-*

nus Grammaticus, cuius exstat hodieque de re metrica elegans libellus. Auctorem certe illum antiquissimum esse nullus dubito.

dd) Ita legendum, non ἐγχερίδια διὰ μέτρων, iam monuere viri doctissimi.

opus esse arbitrat: incip. λοιδορεῖν βεβλόμενοι) nr. 7. anonymi fragm. de carminis pedibus, cuius auctor initio paginae *Dionysius* dicitur, nr. 8. anonym. de iambico, heroico et anacreontico metro: denique in cod. MMDCCCCLXXII. *Hephaest.* enchir. et anonymi tract. de metris, e veterum scriptis collectus. — *Montpellier* in bibl. *Pellicieri*, teste *Montfaucon*. — *Florentiae* in bibl. *Medic.* in cod. XXI. plut. X. nr. 6. cod. XXXIII. plut. 57. nr. 3. cod. XXXIII. nr. 2. plut. 58. (*Bandin.* cat. codd. gr. I. pag. 489. II. col. 385. et 480.) In cod. VII. nr. 35. plut. 55. est fragmentum, adscripto quidem, at a manu recentiore, nomine *Hephaestionis*, sed eius textus, quia diuersus est ab edito, *Bandinio* l. c. II. col. 264. ad alium grammaticum pertinere videtur. — In *Anglia*, (secundum catal. codd. *Angliae* et *Hibern.*) in bibl. *Bodlei.* inter codd. *Barocc.* nr. LXXI. incip. quoque; ἐ μέλλομεν ἐμμελᾶς etc. it. 115. nec non nr. LXXIV. compendium de metris ex *Hephaestione*: nr. 165. *Heph.* enchirid. cum scholiis, in quibus tamen ordo ab editis aliquando differt. — *Cantabrigiae* inter codd. collegii *Caio-Gonuii* nr. MXXXVI. — inter codd. bibl. *Norfolciana* nr. CCCCXXV. siue in cat. II. p. 84. nr. MMMCCCCXXIV. — inter codd. *Edu. Bernardi*, nr. XXXI. siue in cat. *ibid.* p. 226. nr. MMMMMMMCCCLXXVII. — inter codd. *Is. Vossii* nr. XXXII. siue in cat. nr. MMDCCIV. *Heph.* cum variis lectionibus. — *Leidae* in bibl. publ. inter codd. legati *Scaliger.* quaedam ex *Hephaestione*; (catal. pag. 343. nr. 61.) *Monachii* in bibl. elect. *Bauar.* cod. CLXXV. *Hephaest.* enchir. cum additamento *Demetrii Triclinii*. (cat. codd. gr. pag. 69.) — *Breslau.* in bibl. *Rehdigerian.* teste *Kranz* in memorabil. bibl. *Elisabetanae Wratislau.* pag. 88. — *Heidelbergae* quondam in bibl. *Palat.* nr. 132. et, cum prolegg. *Longini*, nr. 314. it. *Heph.* et *Is. Argyrus* de metris, nr. 386. in *Sylburgii* catal. — *Augustae Vindelic.* in bibl. publ. vid. *Reiseri* catal. codd. pag. 88. *Harl.*

Prodiit graece cum scholiis graecis (excerptis e *Longino* atque aliis scriptoribus, auctore Christiano, vt ex pag. 88. perspicue adparet,) *Venetis* apud *Aldum* 1526. 8. ") atque inde emendatius et cum locupletissimo indice nitide excusum *Parisi.* 1553. 4. ab *Adriano Turnebo*. [Inscriptio haec esse dicitur: *Hephaest. Alexandrini* enchiridion de metris et poemate, cum scholiis antiquis, gr. In bibl. *Leidensi* est exemplar cum multis notis mss. Num vero emendatior prodierit *Hephaest.* alii indicent. *Dorville* quidem l. c. pag. 411. monet, et deinceps vberius demonstrat, multa *Heph.* loca in edd. *Turneb.* et *Paw.* ex Iuntina rectius posse constitui. — In catal. bibl. *Askew.* pag. 73. nr. 1951. citatur *Hephaestionis* libell. de metris et poemat. *Parisi.* apud *Libert.* 1632. 8. et additur. in hoc libro, (exemplari) hanc esse notam: *Inter libros rarissimos est numeranda haec Hephaestionis interpretatio.* Textus igitur graecus ab ille videtur. — *Turnebi* editionem κατὰ πρόδα, retentis ipsis paginarum numeris et mutatis apertis erroribus typographicis, vt plurimum sequutus

ee) Editio *Veneta* apud *Aldum* et dubia est, et vero spuria, neque ego illius editionis vllibi mentionem factam vidi, excepta *Gesneri* bibl. ex qua *Fabriciana* ista notitia desumpta esse videtur *Dorville* in critica *vann.* pag. 410. vbi de hoc errore copiosius agitur. Adde quae adnotavi in *Introd.* in hist. L. Gr. II. pag. 1. Scribere debuit *Fabr. Florentiae* per hered. *Phil. Iuntae*. Ibi enim prod-

iere: *Theodori* grammatices libri IV. de mensibus liber eiusdem, *Georgii Lecapeni* de constructione verborum, eiusdem de accentibus, *Hephaestionis* enchiridion. *Florentiae* per her. *Phil. Iuntae* a. M. D. XXVI. (1526.) 8. vide, quos laudaui ad §. anteced. de quarto vol. grammatic. graecorum *Aldino.* *Harl.*

sequutus est *Io. Corn. de Paw*, scholiaque antiqua et animaduersiones criticas adiecit, Traiecti ad Rhenum 1726. 4. Cornelii de Paw acius exagitat errores in fronte iam libelli *Ἡφαισίωνος* scribendo, et in notis praecipue commissos acerbè reprehendit, et multa in textu corrigit loca comparando maxime edit. Florentinam, *Doruillius* in libro, alioqui docto: *Critica vamus in inanes Io. Corn. Pauonis paleas* etc. Amstel. 1737. 8. c. X. in quo ostenditur, Pauonem de Hephaestione pessime meritum fuisse, pag. 405-543. Paw tamen quaedam Doruillii crimina aequè acerbè atque petulanter diluit in praefatione ad Phrynichi eclogas a stellula quinta vsque ad septimam. — Multae Pauonis coniecturae ante Doruillium examinabantur, nec pauca Hephaestionis et schol. nec non excitatorum poetarum loca aut explicabantur aut emendabantur aut notabantur a *Georgio d' Arnaud* in specimine animaduers. criticarum ad aliquos scriptores graecos etc. Harlingae 1728. 8. capp. XVI - XXVIII. pag. 95 - 158. — Hephaestionem saepius et acriter reprehendit refutatque *Godofr. Hermann* de metris poetarum graecorum et romanorum, libr. III. Lipsiae 1796. mai. 8. *Vil- loison* in prolegom. ad edit. Homeri II. Venetam pag. LIX. locum quemdam Hephaestionis e codice dedit emendatiorem. *Harl.*] *Longini*^{ff)} prolegomena in Hephaestionis enchiridion integriora vulgauit graecè Hudsonus in sua Longini editione Oxon. 1710. 8. [atque alii deinceps, Heinecke, Morus, Pearcius, Toup. v. supra, in h. vol. lib. IV. cap. 33. §. IX. sqq.] Eadem cum doctissimi viri, *Io. Boiutini*, notis et versione prodire in editione postuma operum Nicolai Boilauui Despraei, Paris. 1712. 4. Amst. 1713. 12. Respicitur hic Hephaestionis liber a Prisciano lib. de versibus siue metris comicis, a Scholiaste Euripidis, Aristophanisque et Demetrio Triclinio ad Sophoclem^{gg)} variis in locis et ab Hermogenis scholiaste pag. 381. 387. Etiam ex hoc libello desumpta, quae de nouem metris Aristophani praemittuntur, graecis scholiis illustrato. Multa quoque ex illo recentiores, qui de metris scripsere, vt *Iacobus Micyllus*, Argentoratensis, cuius libri III. de re metrica prodire Francof. 1539. 8.

Narravit mihi *Frid. Rostgaardus*, Danus, se hoc Hephaestionis monumentum in Italiae bibliothecis cum MSS. codicibus comparasse, et emendasse non paucis in locis. Fuit etiam in bibliotheca *Renati Moreau* Hephaestionis Enchiridion de Metris, paullo dissimile ab editis, teste *Labbeo* pag. 213. Bibl. nouae MSS. Idem pag. 196. memorat in Bibl. Caroli de Montchal fuisse MS. graecè *Anonymi* de re metrica tractatum, alterius Anonymi de re metrica, Hephaestionis Enchiridion, Eiusdem metricam Isagogen^{hh)}, et dilucidiorè explorationemⁱⁱ⁾ de re metrica siue poetica. Ab eodem *Labbeo* pag. 110. [et supra in notit. codd.] laudantur alia scripta huius argumenti, in bibliothecis delitescencia, *Andreae* et *Theodosii*, Grammatici, de pedibus, *Demetrii Triclinii* de metris^{kk)}, *Ioannis Botaniotae*

Pp 3

ad

ff) In editione Hephaestionis Parisiensi [et Corn. de Paw] pag. 25. videtur Longinus ab Hephaestione citari. Sed verba *καὶ Λογγίνος* ibi corrupta sunt, et legendum *καὶ λόγιος*. Nam pag. 39. Scholiastes testatur dramati Epicharmi titulum fuisse *λόγος καὶ λογία*. [conf. de Paw. not. ad loc. pag. 118.]

gg) Hephaestionis scholia in Sophoclem laudat Calepinus Lexico in *Pelides*.

hh) Pap. 63. edit. Turnebi. *περὶ μετρικῆς ἱσαγωγῆς ἢ περὶ ποιήματος*.

ii) Pag. 65. *σαφεστέρα διδασκαλία περὶ μετρικῆς ἱσαγωγῆς, ἢ περὶ ποιήματος*.

kk) Forte non alia, quam quae scholiis in Sophoclem praemittuntur *Δημητρίῳ τῷ Τρικλινίῳ περὶ μέτρων οἷς ἐχρήσατο Σοφοκλῆς*. [conf. supra, in notit. codd. msst. de cod. Bauar.]

ad Isidorum Diaconum et Tabularium de metris iambicis. *Rhodii Nili* de versibus Anacreonticis, *Incerti* de metris Pindaricis ^{u)}, *Trichae* ^{mm)} synopsis nouem metrorum. De versibus collectio ex multis, incipiens ab ipsis XXIV. elementis, cum *Anonymi* de poëticis elementis, de syllaba communi, de dialectis, nec non *Ioannis Tzetzae* de omni versuum genere [P] *περὶ τῶν ἐν σίχαις* ⁿⁿ⁾ *μέτρων*, et de versibus politicis MS. Reg. 83. id. pag. III. et 196. *Aelii Festi Aphthonii* fragmentum de carminis adpellatione laudat *Is. Vossius* de viribus rhythmici pag. 90. Hephaestionis Enchiridion de metris cum Longini, philosophi, prolegomenis fuit etiam MS. in biblioth. Palatina, ut patet ex catalogo Frid. Sylburgii, pag. 94.

Ait praeterea Suidas, Hephaestionem scripsisse,

Μετρικὰ διάφορα, quod reddunt *Carmina varia*. Forte rectius vertas: *Varia de metris*, unde Hephaestio *κατ' ἐξοχὴν* veteribus dicitur *ὁ μετρικός*. Licet et plures de hoc argumento scripserint, ut *Heliodorus*, *Astyages* et alii, qui interciderunt.

Περὶ τῶν ἐν ποιήμασι ταραχῶν. De iis, quae in poematibus turbata sunt.

Κωμικῶν ἀπορημάτων λύσεις. Comicorum dubiorum solutiones.

Τραγικῶν λύσεων. Tragicarum solutionum opus.

Τῶν μέτρων τὰς ποδισμῆς. Metrorum dimensiones, et alia plurima, quae non nominat.

XL. Alii Hephaestiones.

Hephaestio, Alexandro Magno carus, et post mortem inter Deos coli iussus, et oracula reddere somniaque immittere creditus, de quo Arrianus, Curtius, Lucianus etc.

Hephaestio, *Thebanus*, Astrologus scriptor, de quo dixi lib. 3. cap. 21. [vol. IV. pag. 143. sq.] creditur vixisse circa Constantini M. tempora. *Fabr.* In cod. Matrit. LXVIII. sunt ex libris *Hephaestionis*, *Thebani*, ex Imo de principiis: e scriptis *Dorothei*, versus hexametri XXI. de signis, quibus vrbes, regiones vel populi subiacent, tum ex eiusdem *Dorothei* scriptis de finibus stellarum s. planetarum, versus hexametri XLI. — eiusdem de trigonis, versus XIII. eiusdem, quibus in locis gaudeant astra, vers. IV. — eiusd. de altitudinibus vers. VII. heroici: denique de parte, in qua est *ἀεροσκόπος*, quemadmodum (docet) *Annubion* in elegiis, versus XII. elegiaci: quos omnes versus 98. (quorum quidem exiguum partem, nim. XXXIII. tantum, *Salmasius* in exercit. Plinianis et in diatriba de annis climactericis ediderat.) *Iriarte* in codd. gr. Matrit. pag. 243. sqq. graece publicauit paucisque notis illustrauit. Cuius cod. commemorationis supra in vol. IV. l. cit. sum oblitus. *Harl.*

Hephae-

u) Etiam haec forte eadem, quae graecis in Pindarum scholiis praemittuntur.

mm) De hoc aliisque vide infra in catal. grauiarum ineditorum. *Harl.*

nn) ποιήματα τὰ κατὰ σίχαις *Hephaestio* pag. 63. exponit, quae eodem versuum genere absoluuntur, vt heroici.

Hephaestio, scriptor, Athenaeo suppar, quem vide lib. XV. 4. pag. 673. vbi eum Andranti libros compilasse arguit.

Hephaestio, Alexandrinus, pater Ptolemaei Chenni, Grammatici, Traiano et Hadriano imperante clari, qui et ipse filius apud *Tzetzam* Chil. VIII. v. 388. Ptolemaeus *Hephaestio* adpellatur. Noui, Ionsio *Πτολεμαῖον τῷ Ἡφαιστίωνος* exponi *Hephaestionis* non filium, sed praeceptorem vel patrem, et per *Hephaestionem* illum intelligi hunc ipsum, qui de metris scripsit. Sed sola coniectura, nullo veteris scriptoris testimonio, nititur haec eius sententia: igitur tamquam minus exploratam omitto.

[P] *Hephaestio*, statuarius, cuius mentio in veteri monumento apud *Sponium* pag. 126. Miscell. *Ἡφαιστίων Μύρωνος, Ἀθηναῖος, ἐποίησεν*. Hic addendus catalogo Artificum Francisci Iunii.

Auorum nostrorum memoria doctissimum Virum Bonauenturam Vulcanium graeco nomine *Hephaestionis* delectatum comperi. Habeo enim libros, quibus vsus est, et quos manu sua in fronte sibi asseruit hac nota: *Ἐκ τῶν Ἡφαιστίωνος*.

Praetereo *Hephaestion*, regionem et ciuitatem in Lycia, quae a flagrante subinde et perforato passim ignibus solo hoc nomen accepit, vt *Hephaestium* siue Vulcani templum diceretur, memoraturque Scylaci, Senecae, Plinio, Solino etc.

XII. Index Scriptorum, in *Hephaestionis Enchiridio* laudatorum.

[Conf. indic. rerum et voce. memor. gr. in ed. Paw.]

Parenthesi inclusi numeri Graeca scholia indicant.

Achaeus ἐν Κύκνῳ. pag. 7. edit. Parif.

Aeolicum metrum. 23. (89.) *Aeoles* 37.

Aeschylus ἐν Νιόβῃ. 3.

Aiantiades, tragicus, vnus ex *Pleiade*. (32.) (93.)

Alcaeus. 6. 16. 34. 35. 39. 68. 74.

eius ἄσμα 51. 67. πρώτη καὶ δευτέρα ᾠδή ἐν τῷ πρώτῳ. 67.

παρ' Ἀλκαίων. 45. videtur legendum παρ' Ἀλκαίῳ.

Genus *Alcaicum* decasyllabum 24. ἐνδεκάσλλαβον, et δωδεκάσλλαβον 46.

Alcman. 22. 28. 39. (89.) integras strophas tetrametris dactylicis composuit, quarum specimen 22. δεκατεσσάρων στροφῶν ἄσματα 74. genus hexametrum τὸ καλέμενον Ἀλκμανῶς 44. [*Alcmaicum* δωδεκάσλλαβον. 34.]

Alexander, tragicus, vnus ex *Pleiade*. (32.) (93.)

Amiphas. 88.

Anacreon. 3. 4. 19. 30. 40. ter. 51. 56. 57. 68. 70. 74.

ἐν ἐλεγείῃς. 4.

ἄσματα. 15. 22. 40. 51. 69.

Genus *Anacreonticum*. 16. (59.) (87.) seq.

Ananias,

- [P] Ananias, poeta antiquissimus, generis Hipponactei inuentor a quibusdam habitus :6.
Οἱ εἰς Ἀπόλλωνα γράφοντες paeone pede in carminibus vtuntur. (12.)
ἐν τοῖς παιᾶσιν ὕμνοις. (83.)
Apollodorus piñor. 14.
Οἱ ἀρχαῖοι. (87.) (94.)
Archebulus, Thebanus poëta. 27. Genus ἀρχεβέλειον. id.
Archilochus. 16. (18.) 19. 48. 49. 50. 51. 70. (86.) 91. ἰαμβοποιός. 50. ἐν ἐπωδαῖς. 22. ἐν ἐπῳδῇ. id. ἐν τοῖς τετραμέτροις. 27. Genus Archilochum. 19. (89. med.) Cratinus ἐκ ἀντικρυς μιμᾶται τῷ Ἀρχιλόχῳ τὸν ἐρασμονίδην. 50. ἐν τοῖς εἰς Ἀρχιλόχον φερμένοις ἰοβάκχοις. 55. Lycambi filiae, Archilochi iambis laetae, seipsas fuspendunt. (87.)
Aristoxenus, (91.) Selinuntius, Epicharmo antiquior poeta. 25.
Aristarchus, grammaticus. Ἀριστάρχιος ἔκδοσις poematum Homericorum. 74.
Aristophanes, comicus. (20.) (92.)
Eius Αἰολοσίνων. 29. Ἀμφιάραος. 30. Γεωργοί. 42. bis προτέρῃ Θεσμοφοριάζεσθαι. 42. Σφῆκες. 42.
Genus Ἀριστοφάνειον. 25.
Aristophanes, grammaticus. ἔκδοσις Ἀριστοφάνειος poematum Homericorum. 74.
Asclepiades, genus Asclepiadeum. 34. (35.)
Bacchiacum metrum. 41. 44. 45.
Bacchylides. 44. 70. eius ᾄσματα. 44.
Boeotica dialectus. (62.)
Callimachus. 6. 19. bis (20.) 26. 28. 50. 55. bis 57. (92.) Poëma βάκχος. 30. poëmation ἡ παῖς ἡ κατάκλειτος. 63.
Comici. 20. 57. 71. 74.
Corinna. 60. ἐν τῷ πέμπτῳ. 9.
Cratinus. 48. (91.) genus κρατίνειον. 56. 61. (62.) Aristophanio metro vsus. 25. εἰς τὰς Ὀδυσσεῆας εἰσβάλλων. in exordio dramatis. 26. ἐν Ὀδυσσεῦσι. ibid. ἐν πανέπταις. 5. 6. ἐν τοῖς χείροσι. 6. ἐν Κλεοβελίναις. 5. 6. ἐν ὥραις. 6. ἐν Τροφωνίῳ. 41. ἐν Ἀρχιλόχοις. 50. ἐν τοῖς Σερίφοις. 50.
Critias ἐν τῇ εἰς Ἀλκιβιάδην ἐλεγείᾳ. 8. seq.
Dactyli Idaei siue Curetes, a quibus pedis genus, dactylus nomen accepit, quia illo metro circa Iouem tenerum canentes ac saltantes, Saturnum ab eo auerterunt. (80.)
[P] Demosthenis versus in prorsa. (76.)
Dionysius siue Bacchius, pedis genus πρὸς τὰ Διονυσιακά. (82.)
Διονυσιακὴ πομπή. id.
Dionysiades, tragicus, vnus e Pleiade. (32.)
Dithyrambopoeorum hymni in Bacchum pleraque ex bacchio metro. (82.)
Genus Δοχμαϊκόν. 33.
οἱ Δραματοποιοί. 75.
Empedocles. 2.
Epicharmus (91.) ἐν Μεγάριδι. 5.
ἐπινίκιον et χορεύοντες, scriptae metro Aristophanio. 25.

λόγος καὶ λογία. 25. (93.)

Euphoriion ἐν χερρόνησιώτῃ. 60.

Eupolis. 71. ἐν βάπτει. 14. Κόραξι. 42. ἐν ταῖς πόλεσιν. (52.) ἀπαραύτοις. 57. 61.
ἐν χρυσῷ γένει. 60.

Genus Eupolideum. 61.

Euripides. 55.

Genus Euripideum (88) siue ληκύδιον. 18. (20.)

Genus Galliambicum. 40. λελυμένον τὸ μέτρον. Οἱ δὲ γάλλοι διαβάλλοντα, ὡς Θή-
λειαν νόσον ἔχοντες, διὸ καὶ σώματα φόρον ἐπέλθον Ῥωμαίοις εἰς τὸτο, οἱ ταῦτα δὲ
ἱερεῖς εἰσι Δήμητρος. (41.)

Glycon. 33.

Genus Glyconium. ibid. 60. (62.)

Heliodorus (metricus, a Prisciano etiam laudatus). 6. (7.) (93.)

Hermias, poeta. 67.

Hipponax. 4. 16. 17. (87.)

Hipponacteum genus. 4. 6. 33.

Homerus. 4. 63. (76.) (91.)

ὁ σοφώτατος. (87.)

eius versus 2. 3. 8. 14. etc. ῥαψωδία. 66. prima ῥαψωδία habet μέτρα siue εἴχες χ'.
(76.) Μαργίτης ὁ εἰς Ὀμηρον ἀναφερόμενος. 64. 67. Ὀμηρεὶά ἐπη. (89.)

Homerus iunior, filius Homeris^{oo}) poetriae Byzantinae. (93.) Tragicus vnus e Ple-
iade. (32.)

Hymni iambo scribi soliti. (17.)

Ἰαμβοποιί. 20. Iambelegi. 51. Iambus dictus a Iambe, famula Celei, quae saltans ad
hoc metrum solata Cererem est, quum tristis super [P] raptu Proserpinae hospitare-
tur apud Celeum et Nerim, eius coniugem (81.) vel a Iambe puella, quae hoc me-
tro petita conuiciis, se ipsa suffocauit id. et (87.) vel ab anu huius nominis, quae in
scapha lanas lauans Hipponactem, scapham tangentem, his verbis repulit: ἀτθρῶπ'
ἀπελθε, τὴν σκάφην ἀνατρέψεις. (81.) ἰαμβίζειν λοιδορεῖν, ἀπὸ τῆς ἰβάζειν. id.
Iambici carminis quatuor genera: Comicum, Tragicum, Satyricum et Iambicum,
specialiter ita dictum, singulorumque proprietates. (85.) (87.)

Iones. (82.) Ionicus vers. ibid.

Λακωνικὸν μέτρον. 25.

Longinus. (28.)

Lycophron, tragicus, vnus e Pleiade. (32.) (93.)

Lyrici. 74.

Margites Homeri. 64. 67.

Menandri comoediae. 66. ἡ εἰςβολὴ τῆς Λευκαδίας Μενάνδρου. (73.)

Menon

oo) Sed legendum est οὐδὲς ΜΥΡΟΥΣ, τῆς Βυ-
ζαντίας ποιητρίδος vt iam vidit Corn. de Paw. not.
pag. 187. fin. et Iriart. in catal. codd. Matrit.
pag. 213. not. Clare existat in: Carmina IX. illustr.

feminar. ex bibl. Fuluii Vrsini, Antwerp. 1568. 8.
pag. 43. Ὀμηρος ἐκ ὁ ποιητὴς ἀλλ' ὁ Μυρὸς, (vn-
de male coniunctum est ἀμυρὸς) τῆς Βυζαντ. ποιη-
τρίδος. Harl.

Menon. (90.)

Ὁ μετρικός. (5.) Hephaestio ipse intelligitur.

Μητρώικόν μέτρον. 40. διὰ τὸ πολλὰ τὰς νεωτέρους εἰς τὴν μητέρα τῶν Θεῶν γράψαι
τὴν τῶ μέτρῳ. id.

Molossus, Pyrrhi et Andromaches F. a quo dictum pedis genus in carmine, quod ille hoc
metro odas dixit in templo Dodones (82.) 38.

Οἱ νεώτεροι. 40. (87.)

Nicomachus ὁ περὶ ζῶν γράφων τὴν ἐλεγείαν πεποικηώς. 14.

Paeon. 12. 42. 43. 44. 45. (83.)

Paeonicum metrum. 12. 41.

Παλιμβακχαικόν. 41.

Parianbus. idem qui Pyrrhichius. (11. 81.)

Παροιμιακόν μέτρον διὰ τὸ παροιμίας τινὰς τὴν τῶ μέτρῳ εἶναι. ἀλλὰ παροιμία εἰπὶ
καὶ ἐπικάη καὶ ἱαμβικάη, καὶ ἔ τὴν τῶ μέτρῳ μόνον. 26. (28.) (91.)

Parthenius ἐπικηδεῖον εἰς Ἀρχελαΐδα γράφων. 4.

Περσικόν pedis genus, ita dictum διὰ τὸ τὰς ἱστορίας τὰς Περσικὰς τὴν τῶ μέτρῳ γε-
γράφθαι. (82.)

Phalaccium genus. 33. 35.

Pherecrates ἐν τῇ Κοριανῶν. 57. (59.)

Genus Pherecratium. 33.

Philicus, Corcyraeus, εἰς ὧν τῆς πλειάδος. 30. 31. (32.) (93.) vbi male Philiscus. Hexame-
tro Choriambico totum poëma composuit. 30. 31.

Phrynichus, tragicus. 39.

Phrynichus, comicus. 39.

Pindarus. 68.

[P] Genus Pindaricum. 51. ἐνδεκασύλλαβον. 46.

Plato, philosophus. (76.)

Plato, comicus, ἐν ξανθείαις. 51. Platonicum metrum, ibid.

Pleias tragicorum sub Ptolemaeo. (32.) (93.)

Poëtarum versus, qui non nominantur. 2. 3. 4. etc.

Politicum carminis genus. (91.)

Praxilla ἐν διδυράμβοις, ἐν αὐτῇ ἐπιγεγραφομένη Ἀχιλλεύς. 9.

Genus πραξίλλειον. 24. 36. 38. (90.)

Πριάπειον τετράμετρον. 34. (59.) (61.)

Προσοδικόν μέτρον. (52. bis.)

Προσόδοι ὕμνοι. (82.)

Πυθικόν genus Heroicum siue Hexametrum, quod Pythius Apollo vsus illo in oraculis.
(22.)

Pyrrhus, cui primus epinicius hymnus pyrrhichio metro compositus. (81.) 27. Pyrrhi-
chius. 11. (81.)

Rhintho

ἐν Ὁρέτῃ δράματι. 4.

Οἱ ῥυθμικοὶ a metriceis siue grammaticis distinguuntur. (78.)

Sappho.

- Sappho. 23. 30. 34. 36. 37. 39. 40. 47. 49. 57. 58. 68. 70. 74. Genus Sapphicum ἐννεασύλλαβον. 33. ἐνδεκασύλλαβον. 45. 46. ἐκκαδεκασύλλαβον, quo tertius liber Sapphonis. 34. τεσσαρεσκαδεκασύλλαβον quo totus secundus liber Sapphonis scriptus. 23. seq. ᾠσματα libri septimi. 34. Eius sunt versus pag. 55. qui incipiunt: ἔσι μοι καλὰ παῖς. Libri secundi et tertii mentio pag. 63. 65. ἐν τοῖς παλαιοῖς ἀντιγράφοις κατὰ δύο (ὑπὸ διτιχίας siue ἐν δυάδι στίχων) παραγεγραμμένον ἕκαστον ᾠσμα. ibid. seq. Genus Sapphicum Heroicum. (91.)
- Satyricum iambicum. (87. bis.)
- Οἱ σχολιογράφοι. (82.)
- Simnias. 35. Rhodius, totum ποῦμα scripsit trimetro anapaestico. 26. ἐν τῷ πελέκει. 31. (32.) ἐν ταῖς πτέρυξι. 32. ἐν τοῖς ποιήμασι. 43. Eius σφαῖρα. (32.) Θρόνος. ib. ὦν. 65. 68. καὶ ἄλλα παίγνια. 65. Genus Σιμμιακόν. 35.
- Simonides. 68. eius Epigrammata. 14. 64. 66. (72.)
- Sophocles Electra. (73.)
- ἐν ταῖς ἐλεγείαις. 4.
- Sophonius, Christianus poeta. (88.) κατὰ τῷ ἀγίῳ Σωφρονίῳ καὶ ἄλλοις ἀρχαιότεροις δοκεῖ οἶον· χριστιανῶν μακάρων ἔλθετε παῖδες.
- Sosiphanes, tragicus e Pleiade. (93.)
- Sositheus, tragicus e Pleiade. (32.) (93.)
- [P] Sotades, a Ptolemaeo Philadelpho occisus, quod coniugium cum sorore reprehendisset. (5.)
- eius Ἀδωνις. 3.
- Ἰλιάδα ἔγραψε Σωτάδης, μεταθεῖς τὰ τῆ ποιητῆ εἰς ἴδιον μέτρον. (10.) genus Sotadeum. 37.
- Σπονδειακὸς πῆξ. 83. Spondeus. 82. σπονδαίς λύτις. 17. 20. σπονδειακὴ ταυτοποδία. 11.
- Strattis, Λυρποῖος, Anacreonti amatus. 56.
- Ὁ τεχνικός. (77.) intelligitur ipse Hephaestio.
- Telephilla. 36.
- Theocritus. 4. Bacchylidis ἐπίφθεγμα· ἡ καλὸς Θεόκριτος ὁ μόνος ἀνθρώπων ὄρας. 70.
- Theopompus, comicus. 43. genus Theopompeum, quo ille vsus est ἐν Παισί. ibid.
- Timocreon, Siculus, κομψὸς ἀνὴρ. 40. eius ᾠσμα. id. Epigrammata. 2.
- Timotheus. Eius νόμοι κιθαρωδικοί. 66.
- Tragici. 20. 74. Vide et supra, Pleias Tragicorum. Tragicum iambicum. 87.
- Xanthus ἐν τοῖς Λυδιακοῖς. 5.
- Ζαχαρίας μεγάλος πάγκλυτε κῆρε. (88.) versus christiani poetae ex hymno in S. Iohannem, baptistam.

XIII. Fertur in multis bibliothecis manu exarata DIONYSII, Thracis, τέχνη Γραμματική, sane antiqua et celeberrima pridem, communique vsu trita, et plurimorum illustrata commentariis, qui Eustathio plus simplici vice laudantur οἱ τῆς Γραμματικῆς ἐξηγηταί. In hac τέχνῃ leguntur, quae e Dionysio profert Sextus Empiricus aduersus Grammaticos. Nomina eorum, quorum commentarii in Dionysii τέχνην vna cum ipsa feruntur manu exarati, sunt Porphyrius, Diomedes Scholasticus, Melampus, Stephanus, Georgius

gius *Choeroboscus*, et *Theodosius*, Alexandrinus. [In cod. *Veneto* Marc. CCCCLXXXIX. praeter commentarios, a Fabricio citatos, etiam interdum laudatur *Heliodorus*, teste *Villois.* anecd. gr. II. pag. 98 et 99. nec non in cod. *Neapolitan.* in quo etiam *Isidori* comment. occurrere dicitur. Multi autem adhuc supersunt codices, in quibus Dionysii grammatica aliaque servantur. In bibl. publ. *Parisiensi* cod. MMXC. excerpta e Dionysio, Thrace, de rebus grammaticis. — in codice MMCCXC. (e vetusto exemplari, quod adseruatur in bibl. principis Valachiae, descripto,) *Dion. Thracis* ars grammatica: in cod. MMDXLVI. *Dionysio* adscripta sunt erotemata grammatica, quae in aliis codicibus tribuuntur *Manueli Moschopulo*. v. *Villoison* infra in notitia cod. *Veneti* et ad fin. §. XIV. laudatum. — In cod. MMDCCLXXXI. nr. 7. est anonymi fragm. de carminis pedibus, cuius auctor initio paginae dicitur *Dionysius*. — *Leidae* in bibl. academ. inter codd. *Vossianos* *Dionysii Thracis* grammatica et in eadem grammaticorum complurium scholia^{pp}), olim *Alexandr. Petauit*, in membr. Tum excerpta ex cod. forsan quem vidit *Casaubonus*, aut alio: n. genus *Dionysii*, *Thracis*, qui grammaticam scripsit, cum *Georgii Choerobosci* excerpto et *Dionodis*, scholastici, in eius artem: *Theodosius* περὶ ὄψης excerptum ex *Porphyrio* de prosodia et alia. Denique excerpta ex *Dionysii Thracis* lexico msto. (v. catal. bibl. *Leid.* p. 399. nr. 76. ac 77. et pag. 401.) In catal. codd. *Angliae* et *Hiberniae* P. II. inter *Voss.* codd. duo occurrunt nr. MMCCXXVIII. et nr. MMCCXCIII.

In *Hispaniis*, in bibl. *Escorialensi*, *Dionysii Thracis* erotemata, siue interrogata grammatica. (teste *Plüro* in itinere per *Hisp.* pag. 166.

In *Britannia*, in bibl. *Barocciana*, cod. CXVI. continet *Dionysii Thracis* grammaticam eum commentariis, nim. *Georgii Choerobosci* comment. in *Dionysii* artem; *Stephani* de punctis et de criticis aliis ad *Dionysii* grammaticam; *Theodosii* commentarium in *Dionysium* *Thracem*; in *Theodosii* grammaticam scholia siue commentar. ἀπὸ Φωνῆς *Georgii* *Grammatici*, cognomento *Choerobosci*. Ex hoc forsan codice *Hody* de textibus original. pag. 157. *Stephani* in *Dionysium* commentar. laudavit, et locum ex eo attulit; alium locum *Langbaenius* ad *Longin.* περὶ ὕψους, sect. VI. pag. 40. ed. *Tollii* et *Porphyrii* scholion ib. ad sect. IX. pag. 52. — In bibl. *Iacobaea* nr. DCCCXLI. (f. cat. II. p. 246. nr. 8563.)

Porphyr.

pp) De eodem cod. egit, et quaedam ex illo excerptit *Burmamn.* II. ad *Henr. Valesii* libr. de critica, cap. I. pag. 145. Is vero notat, eo cod. contineri *Erennii Philonis*, *Lesbonactis*, *Dionysii Thracis* cum scholiastis eius, *Diomedis*, *Porphyrio*, *Theodosio*, aliorumque grammaticalia graeca, ac similem fere codicem esse illi, quem se legisse testetur *Casaubonus* in *Casaubonianis* pag. 13 et 14. Hic vero prodit, in illo cod. esse *Porphyrii* de prosodia; *Georgii* *Grammatici* (comment.) in *Dionysii* artem; anonymi scholia in eundem, (vt opinatur.) genus *Dionysii*, *Thracis*, qui conscripsit grammaticam: περὶ τῆς πῦς συνήθη τὸ Ἀλφάβητον. Prolegomena artis *Dionysii*, (in quibus multa de

litteris earumque adfectionibus, de prosodia, et accentibus grave, dictionum) Sequitur *Theodosii* περὶ ὄψης, (adparet, inquit *Casaubonus* scriptum esse grammatici, prolegomena meditantis in *Dionysium* *Thracem*) de dialectis ἐκ τῶν Ἰαόνων τῶν Γραμματικῶν τεχνῶν. *Ammonii* de different. vocc. *Plethonis*, vel potius *Strabonis*, *Thessaliae* chorographia. — Ex *Dionysii Thracis* disert. de accentibus quaedam excerpta adnexuit *Io. Rud. Wettsten.* disert. suae de accentibus graecis. Omnium interpretum, qui unquam in *Dionysium* *Thracem* scripserunt, catalogum habes apud *Allatium* de patria *Homeri* p. 93. sq. observante *Wolffio* ad *Casaubonianam* p. 221.

Porphyrii de prosodia; *Georgii Choerobosci* quaedam; *Diomedes* in Dionysii grammaticam; *Dionysii Thracis* grammatica; *Theodosius* in Dionysium Thracem; *Ammonius* de different. vocabb. *Plethonis*, (Strabonis) descriptio Thessaliae.

Vindobonae in bibl. Caesar. cod. LXXIX. *Dion. Thrac.* erotemata, s. interrogationes grammat. et rhetoricae, teste *Nesselio* in cat. part. IV. pag. 48. — *Heidelbergae* quondam in Sylburgii catal. nr. LXX. *Dion. Thrac.* cum prol. *Theodosii et Diomedis* in illum comm. — *Guelpherbyti*, in bibl. ducali, *Theodosii* grammatica.

Neapoli in cod. CLXI. bibl. regiae, *Dion. Thrac.* ars grammat. cum variorum commentariis. — in bibl. Augustinens. Ioan. ad Carbon. *Dion. gramm.* cum comment. *Diomedis, Isidori, Stephani, Heliodori* etc. (v. supra in vol. V. pag. 797.)

Florentiae in bibl. Medic. cod. XXV. plut. 86. grammaticae artis elementa auctore anonymo; inseruntur pag. 57-81. b. quaedam *Dionysii Thracis* artis grammaticae capp. et in ea scholia: teste *Bandinio* in catal. codd. gr. Medic. III. col. 368.

Villoison in anecdot. graec. tom. II. pag. 99. seqq. e cod. *Veneto* Marciano DCLII. multa adnotavit de Dionysio, Thrace, eiusque commentatoribus, ex quibus haud pauca dedit excerpta: adde pag. 249. Sunt vero in illo cod. *Porphyrii* de prosodia; *Georgii Choerobosci* de prosodia; *Diomedis*, scholastici; in artem Dionysii; *Dionysii* ars grammatica, *Theodosii*, ut videtur, in Dionysii artem, *Ioannis* grammatici ἐκ τῶν τεχνικῶν de dialectis, *Ammon.* de differentiis. Primum observat pag. 99. codici quaedam praefixa esse, quae absunt ab edit. Fabricii, et quae reposuit ille: Tum instituit collationem codicis sui cum cod. Hamburg. nec, opinor, ingratum erit V. D. me varias cod. Venet. lectiones adposuisse textui Fabriciano. — Sequitur in cod. Venet. *Dionysii Thracis* περὶ τὸν περισπωμένον. Quae in eodem, uti in Hamburgensi, codice de prosodia ponuntur, et immerito tributa sunt Dionysio, ea censet Villois. esse erotemata, eorumque tum initium tum ultimae quaestionis solutionem idem pag. 102 et 103. adfert. Illa exsipiunt alia erotemata aliaque opuscula grammatica. Pag. 108. in nota e cod. CCCCLXXXIX. Marciano longiorem locum e scholiis gr. in Dionysii Thracis artem gramm. excerptit, et particulam quamdam illustravit: Multa alia ex illis codd. loca dedit pag. 104. et pag. 112. in nota 2. pag. 113. not. 3. p. 114. sq. not. 6. p. 172. saepius, p. 174. sq. p. 178. sqq. de tragoedia, p. 180. not. 1 et 2. 182. n. 186. sqq. — Pag. 138-143. ex ineditis in Dionysii artem gramm. scholiis in codd. Venetis longiora de veterum interpungendi ratione loca enulgaunt doctèque explicuit. Scripsit quoque *Dionysius Thrax* πρὸς Κράτητα et περὶ ποσοτήτων, eiusque nomen ac iudicia aliquoties occurrunt in scholiis in Homerum Venetis, et in Eustathii comment. v. supra, vol. I. p. 446. 471. et 511. *Hartl.*] Ceterum in MStis horum commentatorum codicibus magna confusio. Nam quae in MSto Holsteniano referuntur v. g. ad Melampodem, haec in codice regis Angliae, quem evoluit Bentleius, exstant sub nomine Diomedis. [v. *Villoison* l. c. pag. 138. not. 174.] Non raro eadem iterum iterumque repetuntur sub diversis nominibus, vel quoque in Anonymi ἀδελφὲς ἐξηγήσεις ἀνεφάχαις. Non etiam usque adeo certo constat, quisnam fuerit *Dionysius* ille *Thrax*, τέχνης auctor. Suidas quidem l. pag. 598. memorat Dionysium, qui a patre, Tero, Thracis nomen tulerit, licet ipse natus

esset Alexandriae ⁷⁷). Hunc ait fuisse discipulum Aristarchi, grammatici, Romaeque do-
cuisse Pompeii Magni tempore, et Tyraunionis [⁷⁸] prioris praeceptor fuisse, plurimaque
scripsisse γραμματικά τε καὶ συνταγματικά καὶ ὑπομνηματικά, vbi γραμματικά accipio
de institutionibus τεχνικαῖς, συνταγματικά de libris singularis argumenti, et ὑπομνημα-
τικά de commentariis in poëtas vel alios vetustiores scriptores. Hic idem est Dionysius,
Thrax, quem Strabo lib. XIV. notat, quum Alexandrinus esset, dictum tamen fuisse Rho-
dium, vt nempe donatum Rhodiorum ciuitate. Quod vero Etymologici Magni auctor de
Dionysio narrat, idem quoque iisdem verbis scriptum reperio in scholiis ad Dionysii τέχ-
νην ineditis: Διονύσιος ὁ Θραξ. ἴσεν, ὅτι Θραξ ἐλέγετο, ἢ διὰ τὸ τραχὺ τῆς φωνῆς, ἢ
ὅτι τῇ ἀληθείᾳ Θραξ ἦν. Οὗτος δὲ ὁ Διονύσιος μαθητὴς ἦν τῷ Ἀριστάρχῃ. Καὶ τὸν
ἑαυτῷ διδάσκαλον ζωγραφῆσας, ἐν τῷ σῆματι αὐτῷ τὴν Τραγωδίαν ἐξωγράφει, διὰ τὸ
ἀποσηθίζειν αὐτὸν πᾶσαν (ita legendum in Etymologico pro παρὰ) τὴν Τραγωδίαν. At
in iisdem scholiis alibi: Διονύσιος ὁ Θραξ ὁ τὴν τέχνην συγγραφάμενος τὴν Γραμματι-
κὴν, τὸ μὲν γένος ἦν Βυζάντιος, ἐκαλεῖτο δὲ Θραξ, τῷ μείζονι κοσμέμενος τῆς χώρας
ὀνόματι. Ἐγένετο δὲ ἄγαν σπερδαῖος καὶ πολυμαθὴς, ὥστε πάντας ὑπερβάλλεσθαι τὸν
κατ' αὐτόν. Quod porro incertum sit, idemne hic τέχνης Grammaticae scriptor cum Dio-
nyfio, Thrace, Aristarchi discipulo, his verbis notant eadem scholia [et in cod. Veneto, teste
Villoifon l. c. pag. 171. fin.]: Θέλουσιν ἔν τινες, μὴ εἶναι γνήσιον τῷ Θρακὸς τὸ παρὸν σύγ-
γραμμα, ἐπιχειρῶντες ἕτως, ὅτι οἱ τεχνικοὶ μέμνηται τῷ Διονυσίῳ τῷ Θρακὸς, καὶ λέ-
γουσιν, ὅτι διεχώριζε τὴν προσηγορίαν ἀπὸ τῷ ὀνόματος, καὶ συνῆπται τὸ ἄρθρον καὶ τὴν
ἀντανυμίαν. Ἄρα ἔν ἐκ ἐξὶ Διονυσίῳ τῷ Θρακὸς τὸ παρὸν σύγγραμμα. Ἔστιν ἔν εἰπεῖν,
ὅτι ἄλλος ἦν ἐκεῖνος Διονύσιος ὁ Θραξ, καὶ ἄλλος ὁ περὶ τὰς τὸ παρὸν σύγγραμμα. Ἐκεί-
νος μὲν μαθητὴς Ἀριστάρχῃ, ἕτος ἦν τῷ Πησῷ. Atque alio in loco: Περί τῷ εἶναι γνή-
σιον τὸ παρὸν βιβλίον ἀμφισβήτηται. Ἐπεχείρησαν γάρ τινες ἕτως ἀπόντες, ὥς οἱ
τεχνικοὶ εἰς. Ἔστιν ἔν εἰπεῖν, ὥς ἐκεῖνος ὁ Διονύσιος ἄλλος ἦν. Ἐκεῖνος μὲν μαθητὴς ἦν
Ἀριστάρχῃ — ἕτος δὲ εἰς ὁ λεγόμενος ὁ τῷ Πησῷ. Ἐλέγετο καὶ ἕτος Θραξ, ἢ διὰ
τὸ τραχὺ ἴσως τῆς φωνῆς, ἢ διότι καὶ τῇ ἀληθείᾳ Θραξ ἦν. Εἰκὸς δὲ καὶ κατὰ πλά-
νην αὐτὸν κληθῆναι Θρακᾶ. Ὅτι δὲ ἄλλος ἕτος, δηλοῖ καὶ ὁ παρ' ἀμφοτέρων ὀρισμὸς
τῷ ῥήματος. Οὗτος μὲν γὰρ τὸ ῥῆμα ὀρίζεται· ῥῆμα ἐστὶ λέξις ἀπώτος, ἐπιδεκτικὴ
χρῆσιν τε καὶ προσώπων [⁷⁹] καὶ ἀριθμῶν, ἐνέργειαν ἢ πάθος παριστᾶσα. Ὁ δὲ Διονύσιος,
ὥς φησὶν Ἀπολλώνιος ἐν τῷ ῥηματικῷ, ἕτως ὀρίζεται· ῥῆμα ἐστὶ λέξις, κατηγόρημα ση-
μαίνουσα. Quemcumque autem haec τέχνην εἰσαγωγικὴν grammaticum Dionysium ⁸⁰) ha-
bet

qq) Kuster ad Suidae locum citat Meursium in Rhodo pag. 95. seq. Hinc quaerit Saxius in Onomast. I. p. 147 an Dionysius, Thrax, forte vix-
erit circ. a. V. C. 686. ante Chr. nat. 66. ? Iam in Apollonii lexico homer. voc. Ἰσμεῖος pag. 438. ed. Villoifon. citatur Dion. Adde Vossium de histor. graec. lib. I. cap. 23. ed. II. Lugd. B. 1651. 4. p. 148. et notam ad fin. §. XIII. Harl.

rr) Al. Πησῷ. Nescio an huc faciat, quod Sui-
das Dionysium, Thracem, ait fuisse Τήρα, nam is
eundem illum cum Dionysio, Aristarchi, discipulo
facit.

ss) De pluribus Dionysiis Grammaticis infra hoc
capite. Fabr. In codic. regio Matrit. LXXXIII.
qui varia continet grammatica collectanea, occur-
rit fol. 55. (teste Iriarto, catal. codd. gr. Matrit.
pag. 314.) noticia veterum grammaticorum, in qua
de Dionysii, grammatici, aetate ita agitur, vt vel
notitia vel actas Dionysii dubia mihi videatur. En
verba! Ἀρχαῖοι γραμματικοὶ Ἡλιόδωρος· Ἀτίαν·
Τρύφων· Ἀρβαν· Ἀριστάρχος· Ἀπολλώνιος ὁ Δύσκο-
λος· ἢ Ἡρωδιανὸς υἱὸς· Διονύσιος ὁ Θραξ Βυζάντιος·
σύγχρονος Ἀριστοτέλει καὶ Πλάτωνα· Οὗτος ὁ Διονύ-
σιος ἀγράφως ἀσκήσας τὴν τέχνην, ἰγγράφως πρῶτος
ἐξέθηκε.

bet auctorem, certe ob antiquitatem, perspicuitatem et acumen digna est, quae lucem videat, et cuius editionem pridem moliti sunt viri docti, Maussacus et H. Vossius ⁽¹⁾. Igitur non ingrati me rem puto facere graecarum litterarum studiosis, si eximium hoc monumentum praesenti loco cum eis communicem ex apographo Holsteniano, quod exstat inter MStos codices bibliothecae Iohanneae huius urbis Hamburgensis.

Dionysii Thracis Ars Grammatica.

[Cum V. L. cod. Veneti a Villosionio excerptis.]

CAP. I. Περὶ Γραμματικῆς. De Grammatica.

Γραμματικὴ ἐστὶν ἐμπειρία τῶν παρὰ τοῖς ποιηταῖς τε καὶ συγγραφεῦσι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λεγομένων. Μέρη δὲ αὐτῆς εἰσὶν ἕξ. Πρῶτον, ἀνάγνωσις ἐντριβὴς κατὰ προσῳδίαν. Δεύτερον, ἐξήγησις κατὰ τὰς εὐπάρχοντας ποιητικὰς τρόπους. Τρίτον, γλωσσῶν τε καὶ ἰσοριῶν προχειρὸς ἀπόδοσις. Τέταρτον, ἐτυμολογίας εὑρεσις. Πέμπτον ἀναλογίας ἐκλογισμός. Ἑκτον, κρίσις ποιημάτων, ὃ δὲ κάλλιστόν ἐστι πάντων τῶν ἐν τῇ τέχνῃ.

CAP. II. Περὶ Ἀναγνώσεως. De Lectione.

Ἀνάγνωσις ἐστὶ ποιημάτων ἢ συγγραμμάτων ἀδιάπτωτος προφορά. ἀναγνώσκειν δὲ καὶ ὑπόκρισιν, κατὰ προσῳδίαν, κατὰ διασολήν. Ἐκ μὲν γὰρ τῆς ὑποκρίσεως τὴν ἀρετὴν, ἐκ δὲ τῆς προσῳδίας τὴν τέχνην, ἐκ δὲ διασολῆς τὸν περιεχόμενον νῦν ὁρᾶμεν. ἵνα τὴν μὲν τραγῳδίαν ἡρωικῶς ἀναγνώμεν, τὴν δὲ κωμῳδίαν βιοτικῶς, τὰ δὲ ἐλεγεία λυγρῶς, τὸ δὲ ἔπος ἐντόνωσ, τὴν δὲ λυρικήν ποιήσιν ἐμμελῶς, τὰς δὲ οἷκτας ὑφειμένως καὶ γοερῶς. τὰ γὰρ μὴ παρὰ τὴν τέτων γινόμενα παρὰτήρησιν, καὶ τὰς τῶν ποιητῶν ἀρετὰς καταβρίπτει, καὶ τὰς ἕξεις τῶν ἀναγνωσκόντων καταγελάσας παρίστησι.

CAP. III. Περὶ Τόνου. De tono.

Τόνος ἐστὶ φωνῆς ἀπήχησις ἐναρμονία, ἢ κατὰ ἀνάτασιν ἐν τῇ ὀξείᾳ, κατὰ ὀμαλισμόν ἐν τῇ βαρεῖᾳ, ἢ κατὰ περίπλασιν ⁽²⁾ ἐν τῇ περισπωμένῃ.

CAP. IV. Περὶ Στιγμῆς. De interpunctione.

Στιγμαί εἰσι τρεῖς· τελεία, μέση, ὑποστιγμή. Καὶ ἡ μὲν τελεία στιγμή ἐστι διανοίας ἀπηρητισμένης σημεῖον. Μέση δὲ σημεῖον πνεύματος ἕνεκεν παραλαμβανόμενον. Ὑποστιγμὴ δὲ διανοίας μηδέπω ἀπηρητισμένης ἀλλ' ἔτι ἐνδεύσης σημεῖον.

CAP. V.

ἐξέδωκε, ἐκ ἐκ προσῳδίας ὁρᾶμενος, ἀλλ' ἐκ τῆς ὅρας τῆς γραμματικῆς. Θεοδόσιος δὲ ὁ Ἀλεξανδρεὺς μεταγενέστερος Ἰωάννη καὶ Ἰωάννης ὁ Φιλόπονος. *Antiqui grammatici* — — *Dionysius Thrax Byzantinus*, *Aristoteli* et *Praxiphani*, (de quo vid. supra, in vol. III. p. 503.) *aequalis*. Is *Dionysius* quum *sine scripto artem* (grammaticam) *edocuisse*, illam *primus scripto edidit*, non a *prosodia*, sed a *grammaticis* *definitione* *exorsus* etc. *Harl.*

tt) Conf. *Wolf* not. ad *Casaubon*, pag. 220. sq. et *Burmman*. ad *Valef. de critica* pag. 145. sq. vbi plures praeter ea laudantur; qui de grammaticis criticisque notione, diuersitate et diuisione ex veterum sententia egerunt: quibus addes doctum librum *I. Ern. Imman. Walchii* de arte critica veterum Romanorum: ed. II. Jen. 1757. 8. *Harl.*

uu) *Περίπλασιν* in cod. Veneto, *Harl.*

CAP. V. Πῇ ὡς διαφέρει σιγμὴ ὑποσιγμῆς; Quomodo differt punctum a commate?

Χρόνω. ἐν μὲν γὰρ τῇ σιγμῇ πολὺ τὸ διάστημα, ἐν δὲ τῇ ὑποσιγμῇ παντελῶς αἰώνιον.

CAP. VI. Περί Ῥαψωδίας. De rhapsodia.

Ῥαψωδία ἐστὶ μέρος ποιήματος ἐμπεριεληφός τινα ὑπόθεσιν. Εἴρηται δὲ Ῥαψωδία οἷον ἐξ αἰσωδίας τις ἔσται. ἀπὸ τῆς δαφνήης ῥαβδῶ περιερχομένους αἰεὶν τὰ τῆς Ὀμήρου ποιήματα.

CAP. VII. Περί Στοιχείας. De elementis siue litteris.

Γράμματα ἔστιν εἰκοσιτέσσαρα ἀπὸ τῆς α μέχρι τῆς ω μεγάλα. Γράμματα δὲ λέγεται διὰ τὸ γραμμαῖς καὶ ζυσμαῖς τυπῆσθαι. γράψαι γὰρ τὸ ζῦσαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ^{ωω)}. Νῦν δὲ μὲν ἐπιγράψας τερσὸν ποδὸς ἔχεια^{ωω)} αὐτῶς. Τὰ δὲ αὐτὰ καὶ σιγχεῖα καλεῖται διὰ τὸ ἔχειν σιγχόν τινα καὶ τάξιν. Τῶν φωνήεντα μὲν εἰσιν ἑπτὰ, α. ε. η. ι. ο. υ. καὶ ω. φωνήεντα δὲ λέγεται διότι φωνὴν ἀφ' ἑαυτῶν ἀποτελεῖ, οἷον α. η. Τῶν δὲ φωνηέντων μακρὰ μὲν εἰσι δύο η. καὶ ω. βραχέα δὲ δύο ε. καὶ ι, καὶ ο μικρόν. Δίχρονα δὲ τρία, α. ι. καὶ υ. δίχρονα δὲ λέγεται, ὅτι ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται. Προτακτικά φωνηέντα πέντε α. ε. η. ο. ω. προτακτικά δὲ λέγεται, ὅτι προτασσόμενα τῷ καὶ τῷ συλλαβὴν ἀποτελεῖ. α. αυ. Ὑποτακτικά δὲ δύο ι. καὶ υ. Τὸν δὲ ἐνίοτε προτακτικόν ἐστι τῷ ὡς ἐν τῷ μυῖα καὶ ἄρπυια, υἱὸς καὶ^{ωω)} τοῖς ὁμοίοις. Διφθογγεῖ δὲ εἰσιν ἕξ α. αυ. οι. ευ. ου. Σύμφωνα δὲ τὰ λοιπὰ ἑπτακάδεκα. β. γ. δ. ζ. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. π. ρ. σ. τ. φ. χ. ψ. σύμφωνα δὲ λέγεται ὅτι αὐτὰ μὲν καθ' ἑαυτὰ φωνὴν ἐκ ἑχέ, συντασσόμενα δὲ μετὰ τῶν φωνηέντων φωνὴν ἀποτελεῖ. τῶν ἡμίφωνων μὲν ὀκτώ. ζ. ξ. ψ. λ. μ. ν. ρ. σ. Ἡμίφωνα δὲ λέγεται, ὅτι παρ' ὅσον ἦντων τῶν φωνηέντων εὐφωνα καθ' ἑσῆκεν, ἐν τε τοῖς μυγμαῖς καὶ σιγμοῖς. Ἀφωνα δὲ εἰσιν ἑννέα. β. γ. δ. θ. κ. π. τ. φ. χ. ἄφωνα δὲ λέγεται, ὅτι μᾶλλον τῶν ἄλλων ἐστὶ κακόφωνα. ὥσπερ ἄφωνον λέγομεν τραγῳδὸν τὸν κακόφωνον. Τῶν ψιλὰ μὲν τρία. κ. π. τ. Δασέα δὲ τρία θ. φ. χ. Μέσα δὲ τῶν τρία β. γ. δ. [P] Μέσα δὲ εἴρηται, ὅτι τῶν μὲν ψιλῶν ἐστὶ δασύτερα, ταῖς δὲ δασέων ψιλοτέρα. Καὶ ἐστὶ τὸ μὲν β μέσον τῆς π καὶ τῆς φ. τὸ δὲ γ μέσον τῆς κ καὶ τῆς χ. τὸ δὲ δ μέσον τῆς θ καὶ τῆς τ. Ἀντισιγχεῖ δὲ τὰ δασέα τοῖς ψιλοῖς, τὸ μὲν φ τῷ π. ὅπως Ἄλλοι μοι εἶφ' ὅπῃ ἔσχεες ἰὼν εὐεργέα νῆα^{ωω)}. Τὸ δὲ κ τῷ χ^{ωω)}. Ἀντίχ' ὁ μὲν χλαῖνάν πε χιτῶνά τε ἐννυτ' Ὀδυσσεῖς. τῷ θ τὸ τ^{ωω)}. Ὡς ἔφαθ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ. Ἐπὶ δὲ ταῖς συμφώνων διπλᾷ μὲν εἰσι τρία. ζ. ξ. ψ. Διπλᾷ δὲ εἴρηται, ὅτι ἐν ἑκάστῳ αὐτῶν ἐκ δύο συμφώνων σύγκειται. τὸ μὲν ζ ἐκ τῆς σ καὶ δ. τὸ δὲ ξ ἐκ τῆς κ καὶ σ. τὸ δὲ ψ ἐκ τῆς π καὶ σ. Ἀμετάβολα δὲ τέσσαρα λ. μ. ν. ρ. Ἀμετάβολα δὲ εἴρηται ὅτι ἀμεταβάλλεται ἔτε ἐν τοῖς μέλλουσι τῷ ῥημάτων, ἔτε ἐν ταῖς κλίσεσι τῶν ὀνομάτων. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ὕγρα καλεῖται. Τελικὰ ἀρσενικῶν ὀνομάτων ἀνεπекτάτων κατ' εὐθείαν καὶ ἐνικὴν πτώων, σιγχεῖα ἐστὶ πέντε. ν. ξ. ρ. σ. ψ. οἷον Δίῳ, Φοῖνιξ, Νέστωρ, Πάρις, Πέλοψ.

Θηλυκῶν

ωω) Πῇ τῇ ὡς. Venet. Harl.

ωω) Iliad. λ. 388.

ωω) εἴχεια cod. Venet. Harl.

ωω) Καὶ ἐν τῷ cod. Ven. Harl.

ωω) Odyss. ι'. 279.

ωω) Odyss. ι'. 229.

ωω) Iliad. γ'. 95.

Θηλυκῶν δὲ ὀκτώ. α. ἡ. ω. ν. ξ. ρ. σ. ψ. οἷον Μῆσα, Ἑλένη, Κλειώ, Χελιδών, ἔλιξ, μήτηρ, Θέτις, λαίλαψ. Οὐδετέρων δὲ ἑξ. α. ι. ν. ρ. σ. υ. οἷον ἄρμα, μέλι, δένδρον, ὕδωρ, δέπας, δόρυ. τινὲς δὲ προσιδέασιν καὶ τὸ ο. οἷον ἐκείνο, τῆτο, ἄλλο. θυϊκῶν δὲ τρία. α. ε. ω. οἷον Ἀτρεΐδα, Ἑκτορ. Φίλω. Πληθυντικῶν τέσσαρα. ι. σ. α. η. οἷον Φίλοι, Ἑκτορες, Βιβλία, Βέλη.

CAP. VIII. Περί Συλλαβῆς. De Syllaba.

Συλλαβὴ δὲ ἐστὶ κυρίως σύλληψις συμφώνησιν μετὰ Φωνήεντος, ἢ Φωνήεντων. οἷον πᾶς, βῆς, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἡ ἐξ ἑνὸς Φωνήεντος, οἷον ἁ. ἡ.

CAP. IX. Περί μακρᾶς συλλαβῆς. De Syllaba longa.

Μακρὰ συλλαβὴ γίνεται κατὰ τρεῖς ὁκτώ φύσει μὲν τρεῖς, θέσει δὲ πέντε. Καὶ φύσει μὲν, ἥτοι ὅταν διὰ τῶν μακρῶν στοιχείων ἐκφέρεται^{γ)}, οἷον Ἑρως. ἢ ὅταν ἔχη ἐν τι τῶν διχρόνων κατ' ἑκτασιν παραλαμβανόμενον, οἷον Ἀρης. ἢ ὅταν ἔχη μίαν τῶν διφθόγγων, οἷον Αἴας. Θέσει δὲ, ἥτοι ὅταν εἰς δύο σύμφωνα λήγῃ, ἢ τὴν ἐξῆς ἔχη ἀπὸ συμφώνων^{δ)} ἀρχομένην, οἷον ἔργον. ἢ ὅταν διπλὴν σύμφωνον ἐπιφέρειται, οἷον ἔξω. ἢ ὅταν εἰς διπλὴν σύμφωνον λήγῃ. οἷον ἅπαξ.

CAP. X. Περί βραχείας συλλαβῆς. De Syllaba breui.

Βραχεῖα συλλαβὴ γίνεται κατὰ τρεῖς δύο. ἥτοι ὅταν ἔχη ἐν τι τῶν φύσει βραχέων, οἷον βρέφος. ἢ ὅταν ἔχη ἐν^{ε)} τῶν διχρόνων κατὰ συστολὴν παραλαμβανόμενον, οἷον Ἀρης.

CAP. XI. Περί κοινῆς Συλλαβῆς. De Syllaba communi.

Κοινὴ συλλαβὴ γίνεται κατὰ τρεῖς, ἥτοι ὅταν εἰς Φωνήεν μακρὸν λήγῃ καὶ τὴν ἐξῆς ἔχη ἀπὸ Φωνήεντος ἀρχομένην, οἷον. Οὗτι μοι αἰτὶ ἐσσί. Θεοὶ νύ μοι [ῥ] αἰτιοί εἰσιν^{ς)}. ἢ ὅταν βραχεῖ ἢ βραχυνομένη ἐπιφέρονται^{ζ)} δύο σύμφωνα, ὅπερ τὸ μὲν δεύτερον ἀμετάβολον, τὸ δὲ ἡγούμενον, καθ' ἑν ἄφωρόν ἐστιν, οἷον. Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ^{η)}. ἢ ὅταν βραχεῖα ᾖ καταπεραιῶ εἰς μέρος λόγου, καὶ τὴν ἐξῆς ἔχει ἀπὸ Φωνήεντος ἀρχομένην, οἷον^{ι)}. Νέστωρ δ' ἐκ ἑλάδων ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης.

CAP. XII. Περί Λέξεως. De dictione.

Λέξις ἐστὶ μέρος τῶ κατὰ σύνταξιν λόγου ἐλάχιστον.

CAP. XIII.

γ) ἐκφέρεται melius in cod. Venet. Harl.

δ) συμφώνησιν melius in cod. Venet. Harl.

ε) ἐν τι τῶν cod. Venet. melius. Harl.

ς) Iliad. γ. 164.

Vol. VI.

ζ) Melius in cod. Venet. βραχὺν Φωνήεντι ἐπιφέρεται δύο σύμφωνα, ἢ τὸ μὲν δεύτερον. Harl.

η) Iliad. τ. 287.

ι) Iliad. ζ. 1.

CAP. XIII. *Περὶ Λόγου. De sermone.*

Λόγος δὲ ἐστὶ πεζὺς τε καὶ ἑμμέτρος λέξεως σύνθεσις, διάνοιαν αὐτοτελήν δηλῶσα. τῷ δὲ λόγῳ μέρη ὀκτώ. ὄνομα, ῥήμα, μετοχή, ἄρθρον, ἀντωνυμία, πρόθεσις, ἐπίρρημα καὶ σύνδεσμος.

CAP. XIV. *Περὶ Ὀνόματος. De nomine.*

Ὀνομά ἐστι μέρος λόγου πτωτικόν, σῶμα καὶ ^{κ)} πρᾶγμα σημαῖνον. σῶμα μὲν οἷον λίθος. πρᾶγμα δὲ οἷον παιδεία, κοινῶς τε καὶ ἰδίως λεγόμενον. Κοινῶς μὲν οἷον ἄνθρωπος, ἵππος. ἰδίως δὲ οἷον Σωκράτης. παρέπεται δὲ τῷ ὀνόματι πέντε, γένη, εἶδη, σχήματα, ἀριθμοὶ, πτώσεις. Γένη μὲν ἔν εἰσι τρία, ἀρσενικόν, θηλυκόν καὶ ὀδόντερον. ἔνιοι δὲ προστιθέασιν τέτοις καὶ τὸ ἄνθρωπος, ἵππος, ἕτερα δύο, τῷ τε καὶ ἐπὶ κοινῶν. Καὶ κοινὸν μὲν, ὡς εἴρηται τὸ ἄνθρωπος καὶ ἵππος. ἐπὶ κοινῶν δὲ οἷον χελιδὼν, αἰετός. Εἶδη δὲ δύο, πρωτότυπον καὶ παράγωγον. Πρωτότυπον μὲν ἔν εἰσι τὸ κατὰ τὴν πρώτην θέσιν λεχθὲν, οἷον γῆ. Παράγωγον δὲ τὸ ἀφ' ἑτέρου τὴν γένεσιν ἔσχηκός, οἷον γαῖης. Εἶδη παράγωγων ἔσιν ἑπτὰ. Πατρωνυμικόν, κτητικόν, συγκριτικόν, υποκοριστικόν, παρῶνυμον καὶ ῥηματικόν. Πατρωνυμικόν μὲν ἔν εἰσι κυρίως τὸ ἀπὸ πατρὸς ἐσχηματισμένον. Καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἀπὸ προγόνων. οἷον, Πηλεΐδης ὁ Ἀχιλλεύς, καὶ Διάκιδης. Τύποι δὲ τῶν πατρωνυμικῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων τρεῖς, ὁ εἰς δης, ὁ εἰς ων, ὁ εἰς ἀδιδος. οἷον Ἀτρεΐδης, Ἀτρεΐων, καὶ ὁ τῶν Αἰολέων ἴδιος τύπος, Ὑβράδιος. Ὑβρά γὰρ ταῖς ὁ Πιττακός. Θηλυκῶν δὲ τύποι εἰσὶ τρεῖς. ὁ εἰς ις, οἷον Πριαμῖς. ὁ εἰς ας, οἷον Πελιάς. καὶ ὁ εἰς νη, οἷον Ἀδρασίνη. Ἀπὸ μητέρων ἔσχηματίζει Πατρωνυμικόν εἶδος ὁ Ὅμηρος, ἀλλ' οἱ νεώτεροι. Κτητικόν δὲ ἐστὶ τὸ ὑπὸ τὴν κτήσιν πεπτακός, ἐμπεριελημμένον τῷ κτήτορος, οἷον Νήλαιοι ἵπποι, Ἐκτόρεις χιτῶν, Πλατωνικὸν βιβλίον. Συγκριτικόν δὲ ἐστὶ τὸ τὴν σύγκρισιν ἔχον πρὸς ἓνα ὁμοιογενῆ ὡς Ἀχιλλεύς ἰσχυρότερος Αἴαντες. ἢ ἐνὸς πρὸς πολλὰς ἑτερογενεῖς, ὡς Ἀχιλλεύς ἰσχυρότερος τῶν Τρώων. Τῶν δὲ συγκριτικῶν τύποι εἰσὶ τρεῖς, ὁ εἰς τέρος ^{ι)}, βραδύτερος, καὶ ὁ εἰς ὦν καθάρων, οἷον βελτίων, καλλιῶν, κρείων. ὁ εἰς ὦν, οἷον ^{μ)} ἥσων. Ὑπερθετικόν δὲ ἐστὶ τὸ κατ' ἐπίτασιν ἐνὸς πρὸς πολλὰς παρалаμβανόμενον ἐν συγκρίσει. Τύποι δὲ αὐτῷ εἰσι δύο, ὁ εἰς τᾶτος, οἷον ἐξύτατος, καὶ ὁ εἰς ῥος, οἷον [P] μέγιστος, ἄριστος. Ὑποκοριστικόν δὲ ἐστὶ τὸ μείωσιν τῷ πρωτοτύπῳ δηλῶν ἀσυγκρίτως. οἷον ἀνθρωπίσκος, λιθαῖ, μερακύλλιον. Παρῶνυμον δὲ ἐστὶ τὸ παρ' ὄνομα ἢ ὡς ἐξ ὀνόματος ποιηθὲν, οἷον θέων, τρύφων. ῥηματικόν δὲ ἐστὶ τὸ ἀπὸ ῥήματος παρηγμένον, οἷο Φιλήμων, μνήμων. Σχήματα δὲ ὀνομάτων εἰσὶ τρία. ἀπλῆν, σύνθετον, παρασύνθετον. Ἀπλῆν μὲν, οἷον Μήμων. σύνθετον δὲ, οἷον Ἀγαμέμνων. Παρασύνθετον δὲ, οἷον Ἀγαμέμνονιδης, Φιλιππίδης. Τῶν δὲ συνθέτων διαφοραὶ εἰσι τέσσαρες. αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν εἰσιν ἐκ τῶν δύο τελείων, ὡς χειρίστροφος. αἱ δὲ ἀπολείπονται ^{ν)} ὡς Σοφοκλῆς. αἱ δὲ ἐξ ἀπολείποντος, καὶ τελείας, ὡς Φιλόδημος. αἱ δὲ ἐκ τελείας καὶ ἀπολείποντος, ὡς Περικλῆς. Ἀριθμοὶ δὲ τρεῖς, ἐνικός, δυικός καὶ πληθυντικός. Ἐνικός μὲν, οἷον

^{ο)} Ὅμηρος

κ) πρᾶγμα c. Venet. Harl.

ι) οἷον ἐξύτερος, βραδύτ. cod. Venet. Harl.

μ) κρείσων, ἥσων cod. Venet. Harl.

ν) αἱ δὲ ἐκ δύο ἀπολείποντων cod. Venet. Harl.

Ὅμηρος. δούκιος δὲ, οἷον τῷ Ὀμήρῳ. πληθυντικός, οἷον Ὀμηροί. Εἰσὶ δὲ τινες ἐνικοί χαρακτῆρες καὶ κατὰ πολλῶν λεγόμενοι, οἷον δῆμος, χορός. καὶ πληθυντικόν *) κατὰ ἐνικῶν καὶ δούκιων. ἐνικῶν μὲν, ὡς αἱ Ἀθῆναι, Θῆβαι. δούκιων δὲ, ὡς ἀμφοτέροι. Πρώταις δὲ εἰσιν ὀνομάτων πέντε. ὀρθή, γενική, δοτική, αἰτιατική καὶ κλητική. Λέγεται ἡ μὲν ὀρθή ὀνομαστική καὶ εὐθεῖα. ἡ δὲ γενική, κλητική καὶ πατρική. ἡ δὲ δοτική, ἐπισαλτική. ἡ δὲ αἰτιατική κατ' αἰτίαν, ἡ δὲ κλητική προσαγορευτική. Ὑποπέπτωκε δὲ τῷ ὀνόματι ταῦτα, ἃ καὶ εἴδη προσαγορεύεται, κύριον, προσηγορικόν, ἐπίθετον **), πρὸς τι ἔχον, ὀμώνυμον, συνώνυμον, φερώνυμον, διώνυμον, ἐπώνυμον, ἔθνικόν, ἐρωτηματικόν, ἀόριστον, ἀναφορικόν ὃ καὶ ὁμοιωματικόν καὶ δεκτικόν καὶ ἀνταποδοτικόν καλεῖται. περιληπτικόν, ἐπιμεριζόμενον, περιεκτικόν, πεποιημένον, γενικόν, εἰδικόν, τακτικόν, ἀριθμητικόν, μετασυστατικόν, ἀπολελυμένον.

Κύριον μὲν ἔν ἐστιν ὃ τὴν ἰδίαν σημαίνει, οἷον Ὅμηρος, Σακράτης. Προσηγορικόν δὲ ἐστὶ τὸ κοινὴν εἶσαν σημαῖνον, οἷον ἄνθρωπος, ἵππος. Ἐπίθετον δὲ ἐστὶ τὸ ἐπὶ κυρίων ἢ προσηγορικῶν ὀμώνυμῳ τιθέμενον, καὶ δηλῶν ἔπαινον ἢ ψόγον. Λαμβάνεται δὲ τριχῶς. ἀπὸ ψυχῆς, ἀπὸ σώματος, καὶ ἀπὸ τῶν ἐκτός. ἀπὸ ψυχῆς, ὡς τὸ σώφρων καὶ ἀκόλαστος. ἀπὸ δὲ σώματος, ὡς τὸ ταχύς, βραδύς. ἀπὸ δὲ τῶν ἐκτός, ὡς τὸ πλεῖστος, πένης.

Πρὸς τι δὲ ἔχον ἐστὶν, ὡς πατήρ, υἱός, φίλος, δεξιός. Ὡς πρὸς τι δὲ ἔχοντά *) ἐστὶν, ὡς νύξ, ἡμέρα, θάνατος, ζωή. Ὀμώνυμον δὲ ἐστὶν ὄνομα τὸ κατὰ πολλῶν ὀμώνυμῳ τιθέμενον, οἷον ἐπὶ μὲν κυρίων, ὡς Αἴας ὁ Τελαμώνιος, καὶ Αἴας ὁ τῷ Οἰλέως. Ἐπὶ δὲ προσηγορικῶν, ὡς μῦς θαλάσσιος, καὶ μῦς γηγενής. Συνώνυμον δὲ ἐστὶ τὸ ἐν διαφόροις ὀνόμασι τὸ αὐτὸ δηλῶν, οἷον ἄσος, ξίφος, μάχαιρα, σπάθη, φάσγανον. Φερώνυμον δὲ ἐστὶ τὸ ἀπὸ τίνος συμβεβηκότος τεθῆναι, οἷον μεγαπένδης. Διώνυμον δὲ ἐστὶν ὀνόματα δύο κατ' ἑνὸς κυρίως τεταγμένα. οἷον Ἀλέξανδρος ὁ καὶ Πάρις. ἐκ ἀναστρέφοντος τῷ λόγῳ. ὃ γὰρ ὅστις Ἀλέξανδρος, ἔστος καὶ Πάρις. Ἐπώνυμον δὲ ἐστὶν ὃ καὶ Διώνυμον καλεῖται, τὸ μετ' ἐτέρῃ κυρίως κατ' ἑνὸς λεγόμενον, ὡς ἐνοσίχθων ὁ Ποσειδῶν, καὶ Φοῖβος ὁ Ἀπολλων. Ἐθνικόν δὲ ἐστὶ τὸ ἔθνης δηλωτικόν, ὡς Φρυγ, Γαλάτης. [P] Ἐρωτηματικόν δὲ ἐστὶν ὃ καὶ πειστικόν **), τὸ κατ' ἐρώτησιν λεγόμενον, οἷον τίς, ποῖος, πόσος, πηλίκος. Ἀόριστον δὲ ἐστὶ τὸ τῷ ἐρωτηματικῷ ἐναντίως τιθέμενον. οἷον, ὅστις, ὁποῖος, ὁπόσος, ὅπηλίκος. Ἀναφορικόν δὲ ἐστὶν, ὃ καὶ ὁμοιωματικόν καὶ δεκτικόν καὶ ἀνταποδοτικόν καλεῖται, τὸ ὁμοίωσιν σημαῖνον. οἷον τοσῶτος, τηλικῶτος, τοῖστος ***). Περιεκτικόν ****) δὲ ἐστὶ τὸ ἐμφαίνον ἐν ἑαυτῷ τὸ περιεχόμενον, οἷον δαφνῶν, παρθεναῶν. Πεποιημένον δὲ ἐστὶ τὸ παρὰ τὰς τῶν ἥχων ιδιότητα μιμητικῶς εἰρημένον, οἷον φλοῖστος, φοῖστος, ὀρυμαγδός. Γενικόν δὲ ἐστὶ τὸ δυνάμενον εἰς πολλὰ εἴδη διαιρεθῆναι, οἷον ζῶον, φυτόν. Εἰδικόν δὲ ἐστὶ τὸ ἐκ τῷ γενεῖ διαιρεθῆναι, οἷον βῆς, ἵππος, ἄμπελος, ελαία. Τακτικόν δὲ ἐστὶ **) τὸ ἀριθμὸν ση-

R 2

μαῖνον

ο) πληθυντικοὶ κατὰ ἐνικῶν τε καὶ codic. Venet. Harl.

ρ) ὡς πρὸς c. Venet. Harl.

η) ἔχον ἐστὶ. c. Venet. Harl.

ρ) πειστικόν καλεῖται. cod. Venet. Harl.

ς) In cod Venet. adhuc addita: Περιεκτικόν δὲ ἐστὶ τὸ τῷ ἐνικῷ ἀριθμῷ πλῆθος σημαῖνον, οἷον δῆμος,

χορός, ὄχλος. ἐπιμεριζόμενον δὲ ἐστὶ τὸ ἐκ δύο, ἢ καὶ πλείονων. ἐπὶ ἐν ἔχον τὴν ἀναφορὰν, οἷον ἐκείνους, ἑκείνους.

τ) περιληπτικόν corrigat Villosif. Harl.

υ) Apud Fabric. duo articuli confusi sunt, et legendum est cum cod. Venet. τακτικόν δὲ ἐστὶ, τὸ τὰς εἰς δηλῶν, ὡς πρῶτος, δεύτερος, τρίτος, ἀριθμητικῶν δὲ ἐστὶ τὸ ἀριθμὸν σημαῖνον, οἷον ἑς, δύο, τρεῖς. Harl.

μαῖνον, οἷον εἷς, δύο, τρεῖς. Μετασιαστικὸν δὲ ἐστὶ τὸ μετέχον ἑστίας τινός, οἷον χρύσειας, ἀργύρειας. Ἀπολελυμένον δὲ ἐστὶν, ὃ καὶ ἑαυτὸ καλεῖται. οἷον Θεός, λόγος. Τὰ δὲ ὀνόματος διαθέσεις εἰσὶ δύο, ἐνέργεια καὶ πάθος. ἐνέργεια μὲν, ὡς κριτής ὁ κρίνων. πάθος δὲ, ὡς κριτὴς ὁ κρινόμενος.

CAP. XV. Περὶ Ῥημάτων. De verbo.

Ῥῆμα ἐστὶ λέξις αἰπτώτος, ἐπιδεκτικὴ χρόνων τε καὶ προσώπων καὶ ἀριθμῶν, ἐνέργειαν ἢ πάθος παριστῶσα. Παρέπεται δὲ τῷ ῥήματι ὀκτώ. ἐγκλίσεις, διαθέσεις, εἶδη σχήματα, ἀριθμοί, χρόνοι, πρόσωπα, συζυγία. Καὶ ἐγκλίσεις μὲν εἰσι πέντε. Ὀριστική, προσαντική, ἐκτική, ὑποταντική, καὶ ἀπαρέμφατος. Διαθέσεις δὲ εἰσι τρεῖς. ἐνέργεια, πάθος, μεσότης. Ἐνέργεια μὲν, οἷον τύπτω. πάθος, οἷον τύπτομαι. Μεσότης ὃ) ἢ ποτὲ μὲν ἐνέργειαν, ποτὲ δὲ πάθος παριστῶσα, οἷον πέποιδα ὡ), διέφθορα, ἐποίησάμην, ἔγραψάμην. Εἶδη δὲ δύο, πρωτότυπον, καὶ παράγωγον. Πρωτότυπον μὲν, οἷον ἀρδῶ. παράγωγον δὲ, οἷον ἀρδεύω. Σχήματα δὲ τρία, ἀπλῆν, σύνθετον, παρασύνθετον. ἀπλῆν μὲν, οἷον φονῶ. σύνθετον, οἷον καταφρονῶ. παρασύνθετον, οἷον ἀνταγωνίζω, φιλιππίζω. Ἀριθμοὶ δὲ τρεῖς, ἐνικός, δοῖκός καὶ πληθυντικός. Ἐνικός μὲν, οἷον τύπτω. δοῖκός ὃ), οἷον τύπτετον. πληθυντικός, οἷον τύπτομεν. Πρόσωπα δὲ τρία, πρῶτον, δεύτερον, καὶ τρίτον. πρῶτον, οἷον τύπτω, δεύτερον, οἷον τύπτεας, τρίτον, οἷον τύπτεαι. Πρῶτον μὲν, ἀφ' ὃ ὁ λόγος. δεύτερον δὲ, πρὸς ὃν ὁ λόγος. τρίτον δὲ, περὶ ὃ ὁ λόγος. Χρόνοι δὲ τρεῖς, ἐνεσῶς, παρεληλυθῶς, μέλλων. Τῶν ὃ παρεληλυθῶς ἔχει διαφορὰς τέσσαρας. παρατατικόν, παρακείμενον, ὑπερσυντελικόν, ἀόριστον. ὧν συγγένεια τρεῖς. ἐνεσῶς πρὸς παρατατικόν, παρακείμενος πρὸς ὑπερσυντελικόν, ἀόριστος πρὸς μέλλοντα.

CAP. XVI. Περὶ Συζυγίας. De coniugatione.

Συζυγία ἐστὶν ἀκόλουθος ῥημάτων κλίσις. Εἰσὶ δὲ συζυγία βαρυτόνων ῥημάτων ἕξ. ὧν ἡ μὲν πρώτη ἐκφέρεται διὰ τῶ β. ἢ φ. ἢ π. ἢ πτ. οἷον λείβω, γραφω, τέρω, κόπτω. Ἡ δὲ δευτέρα διὰ τῶ γ. ἢ κ. ἢ χ. ἢ κτ. οἷον λέγω, πλέκω, τρέχω, τίκτω. Ἡ τρίτη διὰ τῶ δ. ἢ θ. ἢ δύο ττ. οἷον ἄδω, πλήθω, αὐύττω. Ἡ δὲ τετάρτη διὰ τῶ ζ. ἢ τῶν δύο σσ. οἷον φράζω, νύσσω, ἐρύσσω. Ἡ δὲ πέμπτη διὰ τῶν τεσσάρων ἀμεταβόλων. λ. μ. ν. ρ. οἷον ψάλλω. νέμω, κρίνω. [P] σπείρω. Ἡ ἕκτη διὰ καθαρῶ τῶ ω. οἷον ἱππεύω, πλέω, βασιλεύω, ἀκῶ. Τινὲς δὲ καὶ ἐβδόμην συζυγίαν ὃ) διὰ τῶ ξ. καὶ ψ. οἷον ἀλέξω καὶ ἔψω.

CAP. XVII. Περὶ τῶν περισπομένων. De verbis, quae circumflectuntur.

Περисπομένων δὲ ῥημάτων συζυγία τρεῖς. ὧν ἡ μὲν πρώτη ἐκφέρεται ἐπὶ δευτέρῃ καὶ τρίτῃ προσώπῃ διὰ τῆς ει διφθόγγου, οἷον νοῶ, νοεῖς, νοεῖ. Ἡ δὲ δευτέρα διὰ τῆς α διφθόγγου, προσγεγραφομένη μὲν τῶ ι, ὃ συνεκφωνομένη δὴ, οἷον βοῶ, βοᾷς, βοᾷ. Ἡ δὲ τρίτη διὰ τῆς οι διφθόγγου, οἷον χρυσῶ, χρυσοῖς χρυσοῖ.

CAP. XVIII.

ν) δι' inferit cod. Venet. Harl.

ω) πίπηγα cod. Venet. Harl.

κ) δοῖκός δὲ, οἷον τύπτετον, πληθυντικός δὲ, οἷον cod. Venet. Harl.

γ) ἄγασσ' addit c. Ven. Harl.

CAP. XVIII. Περὶ τῶν εἰς Μι. De Verbis in μι.

Τῶν δὲ εἰς μι²⁾ ληγόντων ξημάτων συζυγίαι εἰσὶ τέσσαρες, ὧν ἡ μὲν πρώτη ἐκφέρεται ἀπὸ τῆς πρώτης τῶν περισπωμένων, ὡς ἀπὸ τῆς τιθῶ γέγονε τίθημι. Ἡ δὲ δευτέρα ἀπὸ τῆς δευτέρας, ὡς ἀπὸ ἰθῶ γέγονε ἰσημι. Ἡ δὲ τρίτη ἀπὸ τῆς τρίτης, ὡς ἀπὸ τῆς διδῶ γέγονε δίδωμι. Ἡ δὲ τετάρτη ἀπὸ τῆς ἑκτῆς τῶν βαρυτόνων, ὡς ἀπὸ τῆς πηγνύω γέγονε πήγνυμι.

CAP. XIX. Περὶ Μετοχῆς. De Participio.

Μετοχή ἐστὶ λέξις μετέχουσα τῆς τῶν ξημάτων καὶ τῆς τῶν ὀνομάτων ιδιότητος. Παρέπεται δὲ αὐτῇ ταῦτα ἅ καὶ τῷ ῥήματι καὶ τῷ ὀνόματι, διότι προσώπων τε καὶ ἐγκλίσεων.

CAP. XX. Περὶ Ἄρθου. De articulo.

Ἄρθρον ἐστὶ μέρος λόγου πτωτικόν, προτασσόμενον καὶ ὑποτασσόμενον τῆς κλίσεως τῶν ὀνομάτων. καὶ ὑποτασσόμενον μὲν τὸ ὅς. προτασσόμενον δὲ τὸ ὅ. Παρέπεται δὲ αὐτῷ γένη, ἀριθμοί, πτώσεις. Γένη μὲν ἔν εἰσι τρία. ὁ ποιητής, ἡ ποιήσις, καὶ τὸ ποίημα. Ἀριθμοὶ δὲ τρεῖς, ἐνικός, δυνικός, καὶ πληθυντικός. Ἐνικός μὲν οἶον τὸ, ὁ. ἡ. τό. δυνικός δὲ τῷ τᾶ. πληθυντικός δὲ οἶον οἱ, αἱ, τὰ. Πτώσεις δὲ, ὁ, τῆ, τῷ, τόν. ὦ. ἡ, τῆς, τῇ. τήν, ὦ, τὸ, τῆ, τῷ, τὸ, ὦ.

CAP. XXI. Περὶ Ἀντωνυμίας. De pronomine.

Ἀντωνυμία δὲ ἐστὶ λέξις ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβάνομένη, προσώπων ὀρισμέναν δηλωτική. Παρέπεται δὲ αὐτῇ ἕξ. πρόσωπα, γένη, ἀριθμοί, πτώσεις, σχήματα καὶ εἶδη.

CAP. XXII. Περὶ πρωτοτύπων. De pronomibus primitivis et derivatis.

Πρόσωπα πρωτοτύπων μὲν, ἐγώ, σύ, ἤ. Παραγώγων δὲ ἐμός, σός, ὅς. Γένη μὲν πρωτοτύπων διὰ μὲν τῆς φωνῆς ἔ διακρίνεται, διὰ δὲ τῆς ἀπ' αὐτῶν δέξεως, [P] οἶον ἐγώ. τῶν δὲ παραγώγων, ὁ ἐμός, ἡ ἐμή, τὸ ἐμόν. Ἀριθμοὶ δὲ πρωτοτύπων ἐνικός μὲν, ἐγώ, σύ, ἤ. Δυνικός δὲ σφῶϊ, νῶϊ. Πληθυντικός δὲ ἡμεῖς, ὑμεῖς, σφῆς. Παραγώγων δὲ ἐμός, σός, ὅς. Δυνικός ἐμῶ, σῶ, ὦ. Πληθυντικός ἐμοί, σοί, οἱ. Πτώσεις δὲ πρωτοτύπων μὲν ὀρθῆς ἐγώ, σύ, ἤ. γενικῆς δὲ ἐμῶ, σῶ, ὦ. δοτικῆς δὲ ἐμοί, σοί, οἱ. Αἰτιατικῆς ἐμέ, σέ, ἐ. Κλητικῆς δὲ σύ. Παραγώγων δὲ ἐμός, σός, ὅς. ἐμῶ, σῶ, ὦ. ἐμόν, σόν, ὄν. Σχήματα δὲ δύο, ἀπλῆν, σύνθετον. ἀπλῆν μὲν ἐμῶ, σῶ, ὦ. σύνθετον δὲ ἐμαυτῶ, σουτῶ, ἐαυτῶ. Εἶδη δύο, ὅτι αἱ μὲν εἰσι πρωτότυποι, ὡς, ἐγώ, σύ, ἤ. αἱ δὲ παραγώγοι, ὡς πᾶσαι αἱ κτητικαί, αἱ καὶ διπρόσωποι καλῶνται. Παραγόνται δὲ ἑως, ἀπὸ μὲν κτητικῶν^{αα)} αἱ ἑνα κτήτορα δηλῶσαι, ὡς ἀπὸ τῆς ἐμῶ ὁ ἐμός· ἀπὸ δὲ δυνικῶν, αἱ δύο, ὡς ἀπὸ τῆς νῶϊ νῶϊτερος. Ἀπὸ δὲ πληθυντικῶν αἱ πολλές, ὡς ἀπὸ τῆς ἡμεῖς ἡμέτερος. Τῶν δὲ ἀντωνυμιῶν αἱ μὲν εἰσιν ἀσύναρθροι, αἱ δὲ σύναρθροι. ἀσύναρθροι μὲν οἶον ἐγώ· σύναρθροι δὲ οἶον ὁ ἐμός.

R 3

CAP. XXIII.

2) Ληγόντων cod. Venet. Harl.

αα) ἀπὸ μὲν ἐνικῶν cod. Venet. Harl.

CAP. XXIII. Περὶ Προθέσεων. De praepositionibus.

Πρόθεσις ἐστὶ λέξις προτιθεμένη πάντων τῶν τῷ λόγῳ μερῶν ἐν τε συνδέσει καὶ συντάξει. Εἰσὶ δὲ πάσαι αἱ προθέσεις ὀκτώ καὶ δέκα. ἐν αἷς, ἐξ, πρὸς, σὺν, ἀνά, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντί, ἐπὶ, περὶ, ἀμφί, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπέρ.

CAP. XXIV. Περὶ Ἐπιρρήματος. De aduerbio.

Ἐπιρρήμα ἐστὶ μέρος λόγου ἄκλιτον, κατὰ ῥήματος λεγόμενον, ἢ ἐπιλεγόμενον ῥήματι. Τῶν δὲ ἐπιρρημάτων τὰ μὲν εἰσὶν ἀπλά, τὰ δὲ σύνθετα. Ἀπλά μὲν, οἷον πάλαι, σύνθετα δὲ, οἷον πρόπαλαι. Τὰ δὲ χρόνος δηλωτικά, οἷον νῦν, τότε, αὖτις. τότοις δὲ ὡς εἶδη ὑπονοητέον τὰ καιρῷ παραστατικά, οἷον ἡμέτερον, αὔριον, τόφρα, τέως, πηνίκα. Τὰ δὲ μεσότητος, οἷον καλῶς, σοφῶς. τὰ δὲ ποιότητος, οἷον πύξ, λαξ, βετρυδόν, ἀγγελιδόν. τὰ δὲ ποσότητος, οἷον πολλάκις, ὀλιγάκις, μυριάκις. τὰ δὲ ἀριθμῷ δηλωτικά, οἷον δις, τρίς, τετράκις. τὰ δὲ τοπικά, οἷον, ἄνω, κάτω, ὧν σχέσεις εἰσὶ τρεῖς. ἢ ἐν τόπῳ, ἢ εἰς τόπον, ἢ ἐκ τόπου, οἷον οἶκοι, οἴκαδε, οἴκοθεν. τὰ δὲ εὐχῆς σημαντικά, οἷον αἶθε, εἶθε, ἀβάλε. τὰ δὲ ἀρνήσεως, ἢ ἀποφάσεως, οἷον ἔ, ἐχί, ἔ ὅττα, εἰδομῶς. τὰ δὲ συγκαταθέσεως, οἷον ναί, ναίχι. τὰ δὲ ἀπαγορεύσεως, οἷον μὴ, μηδῆτα, μηδαμῶς. τὰ δὲ παραβολῆς ἢ ὁμοιώσεως, οἷον ὡς, ὥσπερ, ἥυτε, καθά, καθάπερ. τὰ δὲ θαυμαστικά, οἷον βαβαί. τὰ δὲ εἰκασμῷ, οἷον ἴσως, τάχα, τυχόν. τὰ δὲ τάξεως, ἐξῆς, ἐφεξῆς, χωρίς. τὰ δὲ ἀθροίσεως, οἷον ἀρδην, ἅμα. τὰ δὲ παρακελεύσεως, οἷον εἴα, ἄγε, φέρε. τὰ δὲ συγκρίσεως, οἷον πόθεν, πῶ, πηνίκα, πῶς. τὰ δὲ ἐπιτάξεως, οἷον λίαν, σφόδρα, ἄγαν, πάνυ, μάλισα. τὰ δὲ συλλήψεως, οἷον ἅμα, ὁμῶς, ἅμυνδε. τὰ δὲ ἀπομωτικά, οἷον μά. τὰ δὲ κατομωτικά, οἷον νή. να δὲ θετικά, οἷον, γαμητέον, γραπτέον, πλευντέον^{bb)}. τὰ δὲ θεασμῷ, οἷον εὐοί, εὐάν.

CAP. XXV. Περὶ συνδέσμων. De coniunctionibus.

Σύνδεσμός ἐστι λέξις συνδέσσει διάνοιαν μετὰ τάξεως, καὶ τὸ τῆς ἐρμηνείας κεχρησμένος πληρῶσα. Τῶν δὲ συνδέσμων οἱ μὲν εἰσὶ συμπλεκτικοί, οἷον οἶδε διαζευτικοί, οἱ δὲ ἀσυναπτικοί, οἱ δὲ παρασυναπτικοί, οἱ δὲ αἰτιολογικοί, οἱ δὲ παραπληρωματικοί. Καὶ συμπλεκτικοί μὲν^{c)} εἰσὶν ὅσοι τὴν ἐρμηνείαν ἐπ' ἀπειρον ἐκφερομένην συνδέσιν. Εἰσὶ δὲ οἶδε. μὲν, δέ, τε, καί, ἀλλά, ἡμὲν, ἡδέ, ἀτάρ, αὐτάρ^{dd)}, ἥτοι. Οἱ δὲ διαζευτικοί εἰσὶν ὅσοι τὴν μὲν φράσιν ἐπισυνδέσιν, ἀπὸ δὲ πράγματος εἰς πρᾶγμα διωγῶσιν. Εἰσὶ δὲ ἔτοι, ἢ, ἥτοι, ἡέ. Ἀσυναπτικοί δὲ εἰσὶν, ὅσοι ὑπαρξιν^{ee)} ἔ δηλαδί, σημαίνουσι δὲ ἀκολουθίαν. Εἰσὶ δὲ οἶδε, ἐπεὶ^{ff)}, εἰ, εἴπερ, εἰ δὴ, εἰδήπερ. Παρασυναπτικοί δὲ εἰσὶν ὅσοι μεθ' ὑπάρξεως καὶ τάξιν δηλοῦσιν. Εἰσὶ δὲ οἶδε, ἐπεὶ, ἐπείπερ, ἐπειδὴ, ἐπειδήπερ. Αἰτιολογικοί δὲ εἰσι, ὅσοι ἐπ' ἀποδόσει αἰτίας παραλαμβάνονται. Εἰσὶ δὲ οἶδε, ἵνα, ὥφρα, ὥπως, ἵνεκα, δινεκα, διό, διότι, καθό, καθότι, καθόσον. Ἀπορηματικοί δὲ εἰσιν, ὅσοι πρὸς ταῖς ἐπιφράσεως τε καὶ συλλήψεως τῶν ἀποδείξεων εὖ διάκεινται. Εἰσὶ δὲ οἶδε, ἄρα, ἀλλά, ἀλλὰμὲν, τοιγαρτοί,

bb) Sequuntur in cod. Venet. τὰ δὲ βεβαιώσεως, οἷον δηλαδῆ. Harl.

ee) μὲν ἔ. cod. Ven. Harl.

cc) μὲν ἔν cod. Ven. Harl.

ff) ἐπὶ deest in cod. Venet. recte: v. Villoison. Harl.

dd) κεν, ἔν, ἥτοι. cod. Ven. Harl.

τοι, τοιαῦτα. Παραπληρωματικοὶ δὲ εἰσιν, ὅσοι μέτρα ἢ κόσμοι ἔνεκον παραλαμβάνον-
ται. Εἰσὶ δὲ οἷδε. δὴ, ρα, νυ, πε, τοι, θην, αρ, δητα, περ, πω, μὴν, ἀν, αὐ, ἔν
κεν, γε. Τινὲς δὲ προσιδέασιν καὶ ἐναντιωματικὰς, οἷον ἔμπης, ὁμως.

Hactenus Dionysii, Thracis, Grammatica.

Sequuntur ibi plura de prosodia, sed quae a iuniore addita esse testatur Porphyrus in eodem volumine MStus, cuius haec sunt verba: ἰστέον ὡς ὁ Διονύσιος ὁ περὶ τῶν ἐκτῶν μερῶν λόγῳ διδάσκει ἡμᾶς καὶ ἔτι περὶ τῶν περὶ στοιχείων καὶ συλλαβῶν καὶ λέξεων, ἐκ ἀπὸ προσωδίων ἤρξατο, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ὅρας τῆς Γραμματικῆς. Τὰ δὲ περὶ προσωδίας ἕτερος τις τῶν μεταγενέστερος διὰ τὰς ἀρετὰς Γραμματικὰς ἀρχομένους ἀναγκαίως ἐδίδαξε. Fabr. Huic adfentitur Villosi. l. c. et putat, haec non alia esse ac ea erotemata gramm. quae paullo post citantur, et immerito tribui solent Dionysio Thraci. Harl.

In bibl. Vindobonensi, vt refert Nesselius, exstant MSta. *Dionysii, Thracis, erotemata Grammatica et Rhetorica.* Vide eum parte IV. pag. 48.

XV. Alii Grammatici graeci, editi^{ee}).

I. Ad calcem grammaticae Urbani Bellunensis, de qua §. IX. in not. dicere me me-
mini, subiiciuntur graece 1) ἀποσπασμάτιον ex antiquissimo grammatico, TRYPHONE, de vocum passionibus siue figuris, πάθη τῶν λέξεων, quod Graece et latine exstat ad calcem grammaticae graecae Alexandri Scoti Lugd. 1614. 8. pag. 954 - 956. Occurrit MS. Lipsiae in bibl. Paulina, Oxoniae inter codd. Baroccian. atque alibi.

[U] II. S. BASILII περὶ γραμματικῆς γυμνασίας, de grammatica exercitatione exstat graece ad calcem Syntaxeos Apollonii Dyscoli, Florent. 1515. 8.^{hh}) hinc graece et latine cum Gilberti Cognati versione prodiit Basil. 1533. et in adpendice operum Basilii magni pag. 171-194. Parisi. 1618. fol. et in editione Basilii Parisi. 1638. tom. III. pag. 592. Laudat Homerum, Lucianum et Plutarchi Ἠθικά. Quod vero inter alia illustrat etiam verba τῆς χερυσοβέργημονος Ἰωάννης, Ioannis Chrysostomi; inde satis se prodit, scriptum esse a iuniore aliquo, non a magno illo Basilio, Caesareensi. Atque iam a Martino Crusio in Turco Graecia pag. 44. notatum est, verum auctorem esse *Manuelem Moschopulum*. Hic calami errore in praestantissimi Cauei Historia litteraria, vbi de Basilii scriptis differit, Ioannes Moscho-

gg) Post Fabricii tempora quaedam grammati-
corum graec. opuscula in lucem esse prolata, par-
tim iam in hoc et superioribus capp. obseruauimus,
partim quaedam posthaec adnotabimus. Sic *Iriarte*
in bibl. reg. Matrit. codd. gr. e cod. LXXXIII.
varia, (v. supra ad §. II. huius cap.) et pag. qui-
dem 314. sqq. primus euulgauit duo anonymi opusc.
1) de litteris, (singularum videlicet litterarum de-
finitiones, e. gr. ἄ φωνὴν ἐστὶ δέχρονον προτακτικὸν
τελικὸν θηλικὸν καὶ ἄδετέρον ὀνομάτων καὶ ἀρσενικῶν
κατὰ ποιητικὴν ἄδαν· ἀντιστοιχῶν τῷ ἰ καὶ ῥ.) 2)

Etymologiae litterarum, (e. g. τὸ ἄ· ἀρεται παρὰ
τὸ ἀλφῶ, τὸ εὐρίσκω· τὸ πρῶτον εὐρεθέν· illi simile
περὶ ἐτυμολογίας τῶν καὶ στοιχείων, de etymologia
XXIV. litterarum opusculum idem Iriarte pag.
297 sq. publicauit et cum cod. LXXXIII. mem. con-
tulit.) — 3) pag. 316 sqq. *Ioannis Grammatici
Characis* opusc. de inclinatis particulis. conf. in-
fra catal. Grammaticorum ineditorum; vbi etiam
suo loco de Tryphone agitur. Harl.

hh) v. Bursini vnnac, typogr. ant. II. pag. 98.
Harl.

Moschopolus adpellatur. Certe pleraque iisdem verbis leguntur in Manuelis Moschopuli *περὶ σχεδῶν*, ut conferenti patebit.

III. *Henricus Stephanus* in Adpendice thesauri graecae linguae haec e veteribus grammaticis graecis latine alia, alia graece et latine, alia graece tantum adiunxit, quae deinde eius exemplo ad calcem Lexici sui exhibuit quoque Stephani epitomator, Ioannes Scapula.

1) De graecae linguae dialectis ex scriptis IOANNIS GRAMMATICI, quae *τεχνικὰς* fuerunt inscripta. Hunc Ioannem, Gregorius Corinthius *Philoponum* adpellat.

2) De Dialectis excerpta a CORINTHO, siue potius a GEORGIO seu GREGORIO PARDO, *Corinthi* deinde metropolitano⁴⁾, qui saeculo XII. scripsit et Tryphonis, grammatici, ac Iohannis Philoponi monumentis usum se profitetur, librumque suum iuveni cui-dam consecrauit: Ἰδὲ σοι καὶ τὰς διαλέκτους ἐγχειρίζω, νέων μὲ πάντων φιλολογώτατε, περὶ ὧν ὁ, τε ΦΙΛΟΠΟΝΟΣ ἸΩΑΝΝΗΣ ἐποίησε, καὶ ΤΡΥΦΩΝ ὁ Γραμματικός, καὶ ἄλλοι πολλοί, οἷς ἰκανὴ περὶ τὰ βιβλία διατριβὴ καὶ ἀσκήσις γέγονεν, ἔπω δέ τις μέχρι καὶ τήμερον τὸ πᾶν ἐκάστης τῶν διαλέκτων ἐγνώρισε. De his aliisque, qui dialectos Graecorum exposuerunt, dixi lib. 4. cap. 36.

3) Ex PLUTARCHO excerpta de dialectis, tropis et schematibus, atque Homericorum usu. Petita haec e vita Homeri, quae sub Plutarchi nomine fertur, et a viris quibusdam doctis⁵⁾ refertur ad [P] Dionysium, Harlicarnasense. Ex eadem petatum est *Plutarchi* de metris in codice MS. bibl. Caesareae apud Lambecium V. p. 258. et in codice Barocciano CXXV. *Fabr.* Auctor est *Eliar.* v. infra in cat. grammat. gr. inedit. h. v. *Harl.*

3) *De spiritibus dictionum*, *περὶ πνευμάτων* libellus qui collectus fertur ex nescio, quo THEODORITO et aliis. Etiam Labbeus in bibl. nova MSS. memorat p. 105. Theodoretum *de literis et de spiritibus*, quem ait manu exaratum servari in codicibus DCCCCI. et XXIX. Et in codice Barocciano LXVIII. exstat Theodoretus de spiritibus ex Herodiano: *Πατρικίῳ Θεοδώρητος. Fabr.* Diu illum libellum quaesivi in meo Stephani exemplo; sed frustra. Postea etiam cognoui, *Valcken.* in praef. ad Ammon. de differ. adfinium vocc. pag. XII. errorem Fabricii iam animadvertisse. At, idem Valcken. non solum observavit, in variorum libellorum farragine, quae subiacet lexico graeco-lat. *Valentini Curionis*, Basil 1525. edito, etiam exstare opuscul. *περὶ πνευμάτων*, quod videri possit ex simili libro excerptum; sed etiam, calci ed. suae et *Ammonii* p. 207-242. gr. adiecit, e cod. Voss. in 4. *Λεξικὸν περὶ πνευμάτων ἐκλεγὲν ἐκ τῶν περὶ πνευμάτων Τρυφῶνος, Χοιρεβόσκου, Θεοδώρητου καὶ ἑτέρων καὶ ἀντιγράφοις διαφόροις ἀντιβληθὲν καὶ ὀρθωθὲν.* *Valck.* ait. in hoc libello multas esse voces, quas *glossas* vocamus; plurima, quae Gr. L. studiosis usui esse queant, et quae semel legisse neque doctos poeniteat. — In cod. *Matrit.* regio XCV. est *Theodoriti* lib. *περὶ πνευμάτων*. cuius tamen nec initium, et multo minus finis plane consonat cum iis, quae Valcken. edidit: *Iriarte* vero in catal. codd. gr. pag. 376. notat, se neque in H. Stephani Thes. Gr. L. adpendice reperisse, neque id, quod Fabricius infra

in

ii) Vide *Allatium* de Georgiis p. 420.

kk) Confer, si placeat, quae de hac vita diximus lib. 2. c. I. §. 4. [vol. I. p. 321.]

in catal. grammaticorum graec. h. v. adfirmarat, ad calcem Grammaticae *Urbani*, et *Alexandri Scoti*, et ad calcem *Scapulae*. — In eodem cod. sequitur fol. 138. *Georgii Choerobosci de spiritibus*: sed *Iriarte* adnotat, hunc Choerobosci libellum habere in cod. DCCCLXXXIII. bibl. Varic. (teste *Allatio* in diatriba de Georgiis, pag. 318. id initium, quod Theodoriti libell. habeat in cod. Matrit. Tum fol. 148. cod. *Tryphonis de spiritibus*, et fol. 151. anonymi opusc. *παλαιὸν* — antiquum de spiritibus: de leni spiritu notatis. Rectius igitur farrago illa a *Valeken*. euulgata, dicitur collecta ex Tryphone, Choerobosco, Theodorito et aliis. Atque in bibl. *Augustana* Vindel. teste *Reisero* in cat. p. 64. est Lexicon de spiritibus ex Tryphone, Choerobosco, Theodorito etc. idem in cod. *Burmou.* v. *Oudendorp*. praef. ad Thom. Mag. stell. 4. auers. et 5. — In bibl. publ. *Parisi* est in cod. MMDCIII. *Theodoritus de spiritibus*, (auctor tamen catal. codd. tom. II. p. 527. adnotat, in aliis codd. tribui libellum *Georgio Choerobosco*, quod facile potest conciliari, si de collectione, e pluribus grammaticis facta, in qua modo hic, modo ille primo loco nominabatur, non de peculiaribus singulorum libellis sermo est et Choerobosco notior fuisse videtur librariis, quam Theodoritus.) — In cod. MCCLXX. nr. 19. *Theodoretus de litteris*. — *Florentiae* in bibl. Medic. cod. XXXVI. nr. 3. plut. 57. *Theodoriti de spiritibus*; v. *Bandin*. catal. codd. gr. II. pag. 395. qui errat, dum scribit, nihil de hoc Theodorito apud Fabricium. *Harl.*

4) De passionibus siue figuris dictionum ex TRYPHONE, grammatico: [de quo infra commodior locus erit dicendi.]

5) CYRILLI siue potius IO. PHILOPONI ¹¹⁾ συναγωγή τῶν πρὸς διάφορον σημασίαν διαφόρων τοῦσμένων λέξεων, collectio vocum, quae pro diuersa significatione accentum diuersum accipiunt. Hunc librum, quo differentiae vocum graecarum quoad tonum, spiritum, genus vtili instituto explicantur, longe locupletiores et plus quintuplo a se auctum separatim edidit vir de graecis literis immortaliter promeritus *Erasmus Schmidius*, Witebergae 1615. 8. praemissa dissertatione de pronuntiatione graeca antiqua contra νεόφυτον siue nouam.

6) AMMONII περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων, de similibus et differentibus vocabulis liber, graece. De hoc vide, si placet, quae dixi l. 4. [c. 29. pag. 715. sqq. vol. V.]

7) Τάξις παλαιὰ καὶ ὀνομασία τῶν ἀρχόντων.

8) Ὁρθογραφία περὶ τῶν περὶ τὸ σφάλμα τάξεων. [v. supra, §. IX. de tertio vol. *Al. dino*. et supra c. 36. pag. 125.]

9) Ver-

11.) Disertis verbis *Io. Philopono* id opuscul. adsignatur in cod. *Matrit.* XCV. fol. 162. atque *Iriarte* in catal. codd. gr. pag. 377. animaduertit, in illo cod. collectionem vocum siue ordine, siue numero contractiorem ab excusa (in lexicis *Stephani*, *Scapulae* et *Constantini*) non parum differre, tamen plurimis accessionibus *Constantini Ias-* caris manu partim adscriptis, partim interscriptis, partim denique subscriptis sit locupletata. (In

cod. cod. *Matrit.* fol. 118. legitur ex *Io. Philoponi* scriptis περὶ ἰδιωμάτων, de idiomatibus, s. dialectis.) — Pariter sub nomine *Io. Alexandrini grammatici* (Philoponi) in codd. *Florent.* Medic. XXVI. nr. 4. plut. 57. cod. XIX. nr. 6. plut. 58. et cod. XXVI. plut. 59. (v. *Bandini* cat. codd. gr. II. pag. 373. 458. 545.) — Item in codd. *Paris.* MMDCXVIII. et MMDCLX. etc. *Harl.*

9) Verborum themata, quae magna ex parte vel sunt anomala, vel poetica, aut certe eiusmodi, ut non obuiam cuilibet habeant originem. Hanc collectionem H. Stephanus ipse ex Hesychio, Eustathio, Varino et aliis scriptoribus congeffit.

10) HERODIANI *περὶ τῶν ἀριθμῶν*, *de numeris*, quomodo apud Graecos notari soleant. Graece et latine, subiuncto H. Stephani auctario.

11) GALENI *περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν*, *de mensuris et ponderibus* libellus Galeno adscriptus et ex iis, quae apud Paulum Aeginetam et Scholiastem Nicandri leguntur, emendatus, graece et latine. In hoc leguntur etiam nonnulla ἐκ τῶν Κλεωπάτρας κοσμητικῶν, ex reginae, Cleopatrae, Cosmeticis, siue de munditie corporis curanda et Dioscoridis de mensuris ac ponderibus.

12) De mensibus et partibus eorum, diatriba Henrici Stephani.

IV. EMANVELIS MOSCHOPULI *grammaticae artis methodus* una cum Gazae libris duobus prioribus prodit graece Basil. apud Io. Walderum 1540 4. Incipit: *τί ἐστιν προσωδία* ^{mm}). Praeter *ἐρωτήματα* continet etiam Canones, et *περὶ κλίσεως* praecepta. Habet idem Moschopuli opus grammaticum MSum in charta, exaratum anno Graecorum συνή hoc est Christi 1450. quod olim fuit Io. Alexandri Bradicani, cuius nomen, A. 1525. Rudae inscriptum, in fronte libri adparet, una cum insignibus, in quibus Iani bifrontis imago, adscripto hoc graeco disticho:

*Κερδαλέως διζῶσα δόμος ληίστορες ἄλλας,
Τοῖς δὲ γὰρ ἐστὶ φύλαξ ἑμπεδος ἡ πύλη.*

Atque his versibus latinis, in quibus Ianus loquitur:

*Ampla quidem merito Linguae Graecae atque Latinae
Contessa est fidei Bibliotheca meae.
Parte ab utraque, oculos circumfero possit iniqua
Ne quis forte bonum tollere fraude librum.*

Duo

^{mm}) Sed diu antè Walder. prodit Moschopuli *ἑωρθεμένων ἐρωτημάτων, περὶ προσωδιῶν*. inc. *τί ἐστι προσωδία* etc. circ. med. pars altera incipit *ἀρχὴ συν* *δεῖν τῶν ἀρσενικῶν κανόνων* etc. cum paradigmatis, dein pari modo τῶν θηλυκῶν et *ἀδελτέρων κανόνων* postea de verbis eiusque temporibus; denique de casibus nominum et formatione temporum, sine l. a. et typographi nota, sub initium typographiae gr. in Italia. v. quae scripsi in Introd. in hist. L. Gr. I. pag. 41. — De codd. pauca subiungam. In indice quodam codd. gr. in *Lami* deliciis erudit. Florent. 1743. 8. pag. 120 in codd. CXVI. *Theodorici Gazae* grammatica, sine principio; item *Moschopuli* grammatica: in cod. CXIX. syntaxes nonnullae, ut videtur, *Moschopuli*. Huius operis ini-

tium *de dialectis*, fecit probabiliter, ut librarii ab illo interdum desumerent totius operis inscriptionem, sic cod. Matrit. reg. XCV. fol. 125. inscriptio est Moschopuli *περὶ τῶν ἰδιωματικῶν*, de idiomaticis s. dialectis. Atque, notante etiam *Iriart*. catal. codd. gr. pag. 376. a primi capitis initio in cod. *Vindobon.* CXXVII. in *Nesseli* catal. caesareae bibl. part. IV. pag. 75. nr. 2. titulum, *Manuelis Moschopuli lib. de dialecto ionica* accepit. Num igitur eiusdem grammaticae partes fuerint in cod. Matr. LXXIV. fol. initium *εὐσυνήτων coniugationum* et fol. 150. *Technologia* de aequalibus siue de dictionibus sibi inuicem respondentibus, in parte l. c. pag. 270. quaerit. De reliquis codd. postea sermo erit. *Hart.*

Duo fuerunt *Manueles Moschopuli*, vnus, Cretensisⁿⁿ), temporibus Andronici Palaeologi senioris, clarus circa A. C. 1392. alter, huius ἀνεψιός, siue patruelis, Byzantinus, qui post captam CPolin vna cum aliis Graecis in Italiam circ. a Chr. 1453. profugus fuit^{oa}). Priori tribuuntur *Erotemata* in codice Barocciano XXXV.^{pp}) quemadmodum posteriorem auctorem

Ss 2

rem

ⁿⁿ) Crustus Turco Graec. p. 44.

^{oo}) De *Cretensi* v. Saxii Onom. II. pag. 387 ad a. C. 1392. de *Byzantino* id. ib. pag. 445. ad a. C. 1453. Vtrumque haud distinxit *Humphred. Hodius* de graecis illustribus L. Gr. instauratoribus pag. 316 *Harl.*

^{pp}) In cod. *Florentino*, Medic. XXVI. nr. 2. a pag. 7. plut. 28. exstat initium *erotematum emendatorum per Manuel. Moschopulum*, ἔπος προσφῳδίας definitio *profodiae*; atque in calce pag. 7. legi, id opus in quibusdam valde differre ab alio notiore opere *Moschopuli*; in pluribus vero conuenire cum illo, prodit *Band.* catal. codd. gr. II. col. 43. In cod. XXXI. et cod. XLIV. plut. 59. sunt sub falso *Cyri* nomine, *Moschopuli Cretensis*, (vt ait *Bandin.* l. c. col. 553. et col. 573.) *erotemata* et σχηδογραφία. In cod. XLV. plut. 59. esse *Man. Moschopuli* *erotemata*, quamquam in summa primae paginae ora a manu rec. adpositum sit nomen *Dionysii Thracis* περὶ τῶν προσφῳδίων notat *Bandin.* l. c. col. 576. vtpote quum ex illo antiquiore grammatico multa decerpserit, in suamque deriuarit grammaticam *Moschopulus*. In cod. XIV. plut. 55. est opusculum de adfectionibus dictionum, quod in fronte ornatum est laude, de illis hic adcuratius agi, quam in antecedenti *Tryphonis* libello. *Bandin.* II. col. 279. *Parisiis* in bibl. publica sunt *erotemata* in nouem codd. msst. nr. MCX. MMDXLVI. vbi quoque *Dionysio Thraci* tribuuntur, MMDLXVIII. MMDLXX. MMDLXXIX. MMDLXXXII. in c. MMDXCVI. est *Man. Moschop. de orationis constructione* opusculum. (v. videtur quidem auctori catal. II. pag. 525.) ineditum, cuius initium τῶν μὲν συνταξάντων. tum *erotemata* nr. MMDCVII. MMDCVIII. et, vti videtur auctori catal. II. p. 530. in cod. MMDCXXIX. *Moschop.* obli. gramm. de nominibus, verbis, pronominiibus, aduerbiis etc. — In cod. *Coisliniano* CCCXLVIII. est grammatica graeca amplissima, in cuius fol. 276. exemplum orationis desumptum est ex *Man. Moschop. grammatica* et in cod. CCCXLIX. est *Moschop. de voce* atticis apud *Philosfrat.* tum illius grammatica, ex qua *Montfauc.* in bibl. *Coislin.* pag. 515. sq. plura excerpfit, et ostendit; *Moschopulum* ex veteri quodam lexico multa summissee mutua: — in cod. CCCXLI. sunt

epistolae *Man. Mosch.* (*Montfauc.* l. c. pag. 455.) in cod. CCCL. *Moschop. grammatica*, a *Rob. Stephano* edita: et in cod. CCCXCV. *Man. Moschop. de profodia*. — *Venetiis* in Museo *Grimano* in cod. rescripto *Man. Moschop. erotemata*, teste *Montfauc.* in diario ital. pag. 40. (qui cod. postea venit in bibl. S. Michaelis *Venet.* v. plura in *Mittarelli* bibl. codd. illius monasterii col. 797.) et eodem *Montfauc.* teste ibid. pag. 17. in bibl. *Ambrosiana*, *Mediolani*, *Moschopuli* lexicon amplum eiusdem grammatica saepe, et de metris. — *Venetiis* in bibl. D. Marci, (secundum catal. codd. gr.) in cod. CCCCLXXXV. *Man. Moschop. Cretensis* *erotemata* grammaticae siue grammaticae artis methodus: sequuntur varia exercitamenta eiusdem *Moschopuli*, quae alias *Basilio M.* tribuuntur. In cod. CCCCLXXXIV. *erotemata*, vt ait auctor catal. pag. 255. antiqua grammaticalia, quae initio ordine conueniunt cum *erotematibus* *Mosch.* senioris: ceterum longe plura in hoc cod. continentur, ex quibus, vt conicere licet, *Mosch.* grammaticam suam concinnauit. In cod. CCCCLXXXVI. *Mosch.* grammatica in compendio; et vti in cod. CCCCLXXXVIII. *Mosch.* iunioris collectio vocc. atticar. ex imaginibus *Philosfrati* per ordinem alphabeti. — In cod. CLIV. *Man. Mosch.* contra Latinos. — *Neapoli* in bibl. regia sunt plures codd. pluraque opuscula *Mosch.* (v. supra vol. V. pag. 774. sqq.) in cod. III. institutiones grammaticae in cod. XIII. expositio capp. paraenetic. *Agapeti* cum analysi grammatica. — in cod. XXVII. *erotemata*, expositio gramm. ἐς σχηδὸν βασιλικήν. sylloge vocc. atticorum; de vocabulorum adfectionibus et de dialectis homericiis. — In cod. XXXI. LXII. LXXVII. (in quo etiam est illius σχηδογραφία) et CLXXXIII. *erotemata* — in cod. XXXII. collectio vocc. attic. — in cod. CI. scholia in *Hesiodo* O. et D. — *Ibid.* in bibl. *Augustin. S. Ioan.* ad *Carbonar.* in cod. XXXVI. collectio vocc. attic. in cod. XXXVII. prima scheda. — *Vindobonae* in bibl. caesarea, (teste *Nesselio* in catal. codd. part. IV. *erotemata* in codd. XCII. et CLXXXVI. libell. de dialecto ionica, in cod. CXXVII. — grammatica, et alia ad illam pertinentia opusculum cod. CCI. CCLXIII. cum lib. de *profodia*, CCXCV. CCXCVI.

rem habet liber *de Vocibus Atticis* in Philostrati⁹⁹) imaginibus et aliis scriptoribus, de quo dixi lib. IV. cap. 36. §. 12. et quae *de constructione nominum et verborum* et *περὶ προσηδίας* edita sunt ab Aldo 1525. 8. recusa [cum Theodoro Lecap. et Hephæstione, Florent. per her. Phil. Iuntae, 1526. 8.] Paris. 1544. 8. Basil. 1546. 8. Huius quoque Moschopuli putem librum *περὶ γραμματικῆς γυμνασίας*, quem inter opera S. Basilii¹⁰⁰) Caesarensis editum paulo ante memoravi: eiusque plane argumenti *σχεδογραφίαν* siue praxin *περὶ σχεδῶν*¹⁰¹) h. e. de partibus orationis, qua exempla analyseos grammaticae, et ratio grammaticae examinandae orationis traditur. Hic [P] liber nitidis typis excusus, graece Paris. 1545. 4. apud Rob. Stephanum¹⁰²), multis reprehenditur ab Henr. Stephano de linguae graecae studiis pag. 6. seq. Et multa in eo nullius usus, nec pauca falsa esse notavit Possius lib. I. Aristarchi. Haud inutilis tamen recte utentibus liber, longe, Cangio teste, auctior editis exstat in bibliotheca regis Galliae. Iuniori Moschopulo etiam tribui video *Paraphrasin* siue *ἐξήγησιν* *grammaticam in duos primores libros Iliados*, quae MS. fuit in bibl. Palatina, et ex alio codice bibl. Iesuitarum Antwerpensi vulgata est a Io. Scherpezelio, Amstelod. 1702. 8. [v. supra in vol. I. pag. 407.] Nec minus *scholia in Hesiodi Opera et Dies*, de quibus dictum a me lib. 2. cap. 8. §. 10.¹⁰³). At Moschopuli, Cretensis, sunt

Ἐπιμε-

CCXCVI. CCCI. CCCIV. CCCXLV. Schedia. cod. CCXXXVI. CCLX. vt eius scholia, in codd. Vindobon. obuia, in Hesiodum, Pindarum, Philostrati heroica et varia epigrammata omittam. — Secundum Lambecii comm. vol. V. col. 528. seq. in cod. CCXCII. nr. 16. fqq. Nicetae carmen ad S. Angelum, Philostrati icones, Paulli Silentiarii semiiambi in Thermas pythias, haec omnia cum scholiis Man. Moschopuli, et eiusdem scholia atque commentar. grammat. amplissimus in varia epigrammata, nec non eiusdem fragm. grammaticae gr. de spiritibus, atque aenigma. — In codice XXXV. Barocc. Oxon. Man. Cretensis erotemata grammatica, de octo partibus orationis, de profodiis fragm. aliud op. de octo partibus orationis: Manuel Moschopuli de octo partibus or. de temporibus verborum; aliud compendium de verbis. Harl.

99) Hic est liber Gesnero memoratus, sub titulo: *Collectanea vocabulorum iuxta ordinem Alphabeta ex imaginibus Philostrati*. Fabr. Conf. notitiam codd. antecedentem, tum cat. codd. bibl. Paris. publ. pag. 525. nr. 2596. Iriarte cat. codd. gr. Matrit. pag. 270. de cod. LXXIV. de cod. Burmann. Oudend. praef. ad Thom. Magistr. stell. 4.auerf. et §. — In bibl. publ. Leidensi est exemplar edit. Lutet. 1532. de voce. attic. cum notis iussis Francisci Junii: v. catal. pag. 253. at pag. 395 citatur cod. Vossian. *Μοσχονέλης Ἀττικισμοί*, dictionar. atticum integrum, Thom. Mag. nomine editum Parisiis. add. Bandin. catal. codd. medic. II. col. 303. et 429. Harl.

100) Hanc intellige *schedam Basilicam*, quam Moschopulo tribui scribit Io. Scherpezelius praef. ad paraphrasin librorum primorum Iliadis.

101) Vid. Cangium glossario Graeco et ad Alexiadem pag. 421. et Moschopulum ipsum pag. 46. vbi vocabula *σχεδογραφεῖν* et *σχέδος* interpretatur. Fabr. Praeter codd. iam memoratos Florentiae in bibl. Medic. *schedographia*, in cod. VII. plut. LV. cod. VIII. et XVII. nec non XXIII. mutilo, plut. LVI. cod. XXXVII. (in quo tamen explicationes et exercitationes sunt multo breuiiores,) cod. XLI. plut. LVII. cod. XXXI et XLIV. plut. LIX. cod. XXV. plut. LXXXIX. fragment. in cod. X. nr. 12. plut. LXXXI. v. Bandin. l. c. II. col. 245. 305. 316. 328. 329. 396. 418. 553. 573. III. 412. — In bibl. Ejcor. secundum catal. Tarracon. 1587. nr. 261 et 262. *Heidelbergae* quondam schedae et vocc. att. cum Thoma Magistro, nr. 104. in Sylburgii catal. Harl.

102) Moschopuli *περὶ σχεδῶν* etc. ex ed. Rob. Stephani graece recusa est Vindobonae 1773. Plura ser. in introd. in hist. L. Gr. I. p. 41. fq. Harl.

103) Moschopulo, Cretensi, disertis tribuuntur verbi in cod. Matrit. v. Iriarte catal. p. 272. nr. 171. adde supra ad vol. I. pag. 575. fq. et 588. not. rr. Sunt quoque in cod. Vindob. XXXV. n. 2. (*Lambec. VI. col. 330.*) in codd. Paris. biblioth. publ. MMDCCVIII. MMDCCLVIII. MMDCCCLXXII. MMDCCCLXXXI. MMDCCCLXXXVI. Harl.

Ἐπιμερισμοὶ et scholia interlinearia ac marginalia in *Philostrati Heroicorum librum*, MSta in variis bibliothecis, vt Vindobonensi: Fuerunt etiam inter codices Gudianos, qui iam accesserunt bibliothecae Guelpherbytae. [v. vol. V. p. 542 et 550. in cod. Neapolit. XXVII. Agapeto tribuuntur.] Incertum, vtri amborum tribuenda *Synopsis vitae Euripidis*, vna cum breui commentatiuncula περὶ τῆς εἰδώλης, saepius in fronte Tragici huius edita, et a Caspate Stiblino latine versa: tum quae in eadem bibliotheca Vindobonensi MSta exstant *scholia in Pindari Olympionicas*, [v. supra, vol. II. pag. 67.] et *scriptum de Dialecto Ionica*, nec non περὶ πνευμάτων de spiritibus et *aenigma*, quod memorat *Lambecius* VII. pag. 250. *Nesselius* I. pag. 302. et quae in cod. Barocciano LXVIII. de *soloecismis et paromiae vulgares*, et quae ipse possideo manu exarata *scholia in antiqua Epigrammata*, tum *Lexicon amplum et commentatio de metris* MS. in bibl. Ambrosiana^{vv)} et libellus arithmeticus de *quadratis magicis*, quem e cod. MS. bibl. regis christianissimi [MMCCCCXXV.] latine vertit vir acutissimus, Philippus de la Hire, teste *Io. Baptista du Hamel* in *Historia regiae scientiarum academiae* an. 1691. pag. 297. Confer de hoc *Moschopuli scripto* *Memorias academiae scientiarum Parisiensis*, gallice editas A. 1705. pag. 212. seq. et 481. et A. 1710. pag. 182. Hoc puto esse, quod in *quadranguli inuentionem* seruari bibl. Diegi Hurtaei Venetiis, scripsit *Gesnerus* in sua *Bibliotheca. Fabr.* In cod. *Vindob.* CXXXIII. nr. 26. (*Lambec.* comment. lib. VII. col. 535.) *aenigma* aliquod *Man. Moschop.* — Eiusdem scholia in *Sophoclis Antigenen*, in cod. Marc. *Veneto* CCCCLXX. (catal. codd. graec. Marc. p. 249.) eiusdem opus. de processione Spiritibus S. in cod. bibl. publ. *Parif.* DCCCCLXIX. nr. 22. *Harl.*

V. EMANVEL CHRYSOLORAS primus recentiorum grammaticorum graecorum, qui in Italia graecas literas [inter ann. 1390 et 1400. et postea] docuit: Μανθῆλας ὁ Χρυσολωρᾶς ὁ Φυτεύσας καὶ διδάξας ἐν Ἰταλίᾳ τὰ ἐλληνικά, ὃ βιβλίον ἐκ οἷο ὅπως τινὲς τῶν ἀμαθῶν συγείλαντες διέφθειραν, inquit *Constantinus Lascares* lib. 3. *Grammaticae* pag. 281. [Multi de eo egerunt, v. quos laudat *Hamberger* *Zuuerl. Nachr.* IV. p. 649. sqq. *Freytag* et *Clement* locis mox citandis, nec non *Saxius* in *Onomast.* II. pag. 389. seq. et 573. et, quae ego adnotavi in *Introd. in hist. L. Gr. I. 1.* pag. 545. sq. inprimis *Humphred. Hodijs* de Graecis illustribus *L. Gr. litterarumque humaniorum instaurator.* Londini 1742. 8. lib. I. cap. 2. pag. 12. sqq. qui, postquam de eius legationibus, commoratione et disciplina in Italia et morte, qua Constantiae, (quo ineunte a. 1415. ad concilium Constantiense missus est,) d. 15 April 1415 vitam finivit, notatu memorabilia adtulerat, et quosdam refutarat Iouii errores, scriptum illius recenset aut potius enumerat, quae hic paucis, additis quibusdam; repetere iuvat. Sunt vero

1) *Epistola* ad Io. Palaeologum, imperat. qua veteris ac nouae Romae comparatio continetur, gr. et lat. Petro Lambecio interprete. — eiusd. epistolae ad Ioan. et Demetrium Chrysoloras: cum *Ge. Codini* excerptis de antiquitat. Constantinopol. a Lambecio ed. *Parif.* 1655. fol. pag. 107. sqq. et 127. sqq. (conf. infra, lib. V. cap. 5. pag. 484. vol. VI. edit. vet.)

2) *Epistolae* plures gr. et aliquot latine a Bonauentura Vulcanio conuersae latere dicuntur in bibl. publ. Leidensi (v. catal. bibl. Leid. pag. 344. 345. et 349.)

3) *Oratio* in obitum fratris sui, Palantis, una cum *oratione de trinitate*, et *alia ad episcopos*, Florentiae in bibl. Medicea.

4) *Gregorii M.* pontificis rom. *liturgia*, e latino graece versa a *Chrysolara*, Romae in cod. LXXV. bibl. Barberinae: auctiorem eam esse et perfectiorem illa, quae exstat in bibl. patrum sub nomine Georgii Codini, testatur Leo Allatius (de Georgiis, pag. 362.) sed Hodius nescit, an utraque prorsus diuersa sit. adde Fabr. B. Gr. vol. XIII. pag. 824.

5) *Emm. Chrysolarae* capp. quibus probatur, Spiritum S. etiam procedere a filio. (conf. *Leon. Allatii* in Roberti Creyghtoni apparatus, versionem et notas ad historiam concilii Florentini scriptam — exercit. 1. Romae 1665. 4. pag. 3. seqq. ubi quoque de discipulis Emm. Chrysolarae, et de duobus aliis, Ioanne ac Demetrio, Chrysolaris, agit et Emman. opusculum de processione Sp. S. breue, sed satis acute et solide scriptum esse dicit. Adde infra in vol. X. pag. 392. sqq.)

6) De disputatione Spiritus S. inter Man. Chrysoloram et Gregorium Palamam, quam in MSto Venet. apud Sanct. Antonium exstitisse, scribit Posseuin. in adpar. sacr. in Greg. Palama; sed dubitat Hodius pag. 21. saltem opinatur, nisi dialogus sit fictitius, alium, Ioannem forsan, Chrysoloram esse intelligendum. — Idem Hodius notat, Leontii Pilati versionem Odysseae in exemplari Patauino, male tribui Manuelli Chrysolarae.

Tum pauca adtulit Hodius de Chrysolarae erotematibus et obseruat, ea fuisse a Io. Capnione in Germania, et ab Erasmo Cantabrigiae auditoribus praelecta atque explicata, ab Albano Torino in latinum translata et a Pontico Virunio commentariis illustrata; plura vero de eius epitaphio et laudibus, quibus eum ornarunt aequales. A pag. 32. multa alia, quae ad Emman. pertinent, in lucem sunt ab Hodio emissa: a) *Andreas Iuliani* orat. in mortem Man. Chrysolarae, siue, ut est in cod. Bailiolenf. pro Man. Chryf. funere. b) *Gasparini Pergamenfis* (rectius Bergomensis,) in laudem praecedentis orationis epistola ad auctorem, ex cod. msto Norfolciano. c) *Guarini* epist. ad Man. Chryf. qua laudes eius continentur, ex codd. Norfolciana et Bailiolenf. bibl. d) Ex iisdem codd. alia epistola ad Barth. de Montepoli de morte et laudibus Chrysolarae. e) E tribus codd. earundem bibliothecarum Guarini, Veronensis, epistola ad Ioann. Chrysoloram. Constantinopolin missa, qua illum consolatur super Emanuelis obitum. f) Eiusdem Guarini epist. ad Iacobum de Fabris, ex cod. Bailiolenf. aliaque excerpta, quae ad laudem Man. Chrysolarae pertinent. Denique de *Ioanne* et *Demetrio*, Chrysolaris, copiose agitur. — *Codices*, manu exarati, in quibus Chrysolarae seruantur scripta, sunt fere hi: *Leidae* inter codd. ex legato Bonau. Vulcanii, *Man. Chrysol.* epistolae supra iam memoratae. — *Parisi* in bibl. publ. erotemata grammat. in cod. MMDCIX. MMDCX. MMDCXI. — encomium utriusque Romae in codd. MMXII. MMCCCCCLXVIII. — de processione Spiritus S. in cod. MCCC. *Venetis* in bibl. D. Marci, opusc. de processione Sp. S. in cod. CLVII. scripto a. Ch. 1442. grammatica, in cod. DVI. — *Romae* in cod. bibl. *Chiggiae* Man. Chrysolarae quaedam, teste *Montfaucon* in diario ital. pag. 238. — *Florentiae* in bibl. Laurent. epist. de comparat.

rat. veteris et nouae Romae, in codd. XX. plut. 6. cod. XXII. nr. 5. plut. 10. cod. XXIII. plut. 59. — epist. II. ad Ioan. et Demetrium Chrysoloras in iisdem codd. — epist. ad Pallantem Strozam in codd. XX. et XXIII. memor. vide *Bandin.* cat. codd. gr. I. p. 139. et 490. II. 541. Atque epistolae Chryf. ad Palantem de morte fratris sui initium graece protulit *Bandin.* l. c. t. I. p. 139. sq. et multus est de Chrysolora eiusque epistolis. Idem laudat tam *Boernerum* de doctis hominibus graecis, Lipsiae 1750. 8. pag. 1. sqq. qui p. 22. adnotat, plures eiusdem Chryf. epistolas extare in bibliothecis Italiae celeberrimis, in bibl. Vindob. etc. vti ex Montfaucon bibl. bibliothecar. eruitur tom. I. pag. 200. 235. 266. etc. quam obseruat, *Nic. Commenum Papadopolum* in historia gymnasii Patauini pag. 163. mentionem facere epistolarum Chrysolorae, a *Mich. Margunio*, 1550. editarum. — In bibl. *Escorial. Man. Chrysol.* erotemata: teste Ant. Augustino in bibl. Tarracone 1597. — In bibl. *Augustana Vindel.* Chrysol. erotemata. teste Reisero in cat. pag. 85. — *Gothae* in bibl. ducali, Man. Chryf. ἐρωτήματα συνοπτικώτερα τεθειμένα, cod. membr. scriptus est a Ioanne Cretensi 1481. et continet quoque *Aesopi* fabb. *Hesiodi* O. et D. atque XVIII *Idyllia Theocriti*. v. *Cypriani* catal. codd. msst. bibl. Gothanae, Lips. 1714. 4. pag. 108. cl. *Schlichtegroll* contulit partem cod. cum ed. Argent. 1516. in off. Io. Knoblauch, atque, vt mihi per litteras human. significauit, cum, animaduertit, ab edit. valde discrepare: e gr. quae in edit. pag. 1. per quaestiones πῶσα βραχέα; δύο ἔψιλον καὶ ὀμικρον sunt excusa, ea esse in cod. sine quaestione: Βραχέα δὲ δύο. Ἐψιλον καὶ ὀμικρον, scripta. — *Vindobonae* in bibl. caesarea Man. Chrysol. nonnullae epistolae, teste *Nesslio* in catal. codd. part. IV. pag. 131. cod. CCXLV. nr. 6. (adde *Kollarii* supplem. ad *Lambec.* comment. tom. I. pag. 449. sq.) — ibid. pag. 163. cod. CCCXLVII. citantur *Demetrii Chrysolorae* erotemata grammatica. — In *Anglia*, Oxoniae, in bibl. Bodl. cod. I. Man. Chrysol. erotemata grammat.

Ad editiones erotematum progredior, quae superioribus saeculis frequentius, quam nostro, factae sunt. Dau. Clement. permultas antiquas edd. etiam incertas enumerat ex aliorum plerumque indicis in: Bibl. curieuse, historique et critique VII. pag. 92 - 95. not. Graece sine l. et a. 8. (Mediolani) v. cel. *Panzeri* annal. typ. II. pag. 100. n. 620. In cat. *Pinelli* III. pag. 233. sq. alia edit. cum Cebete absque vlla nota, saec. XVI. 8. citatur, quam cel. *Morellius Romae* aut *Venetis*, a *Zacharia Calliergi*, excusam arbitratur. — gr. et lat. f. l. et a. in 4. bis, sed charactere diuersae. v. catal. *Pinell.* III. pag. 233. ibique cl. *Morelli* notam, et *Panzer* l. c. IV. pag. III. nr. 324 et 325. — gr. et lat. praeit alphabetum, oratio dominica et salutatio angelica, *Venetis*, per Peregrinum (de Pasqualibus) Bononiensem. *Venetis* 1484. 4. v. *Panzer*, III. pag. 210. nr. 801. — eadem, *Vincentiae* per Mag. Leonardum de Basilea. 1490. 4. v. *Panzer* III. p. 520. n. 76. — *Chryf.* grammatica, gr. Paris. 1500. 4. v. *Panzer* III. pag. 400. ex catal. bibl. Kulenkamp. pag. XV. n. 145. conf. not. — Ἐρωτήματα — *Parrhis.* ap. *E. Gourmontium* coll. exemplari, quod ei *Petr. Danesius* dederat, correctore Melch. Volinario, typis Fr. Tiffardi 1507. 4. ^{ww}). *Erot.*

^{ww}) Conf. *Clement.* bibl. curieuse etc. VII. pag. 97. sq. *Maittaire* A. T. II. pag. 104. vbi de *Gourmontio* agit, se vidisse, scribit, *Chrysolorae* grammaticam, a *Gourmontio* excusam, at anni in-

dicio destitutam, et in not. b. memorat *Chrysol.* grammaticam maioris formae a. 1525. apud *Gourmont.* Editt. ap. *Gourmont.* a. 1500. 4. et 1511. 4. alienis testimoniis citat *Clement.* l. c. p. 95.

Erot. Chrysolorae, in compendium redacta a *Guarino Veronensi*. sic edit. plerumque citatur. Sed verus titulus est: *Guarini erotemata cum multis additamentis, et cum commentariis latinis*. Ferrariae per Io. Mazochium. 1509. 8. Titulum sequitur epistola lat. editoris, *Io. Marine Triccelli*: tum *Chrysolorae erotemata* in compendium redacta per Guarinum. Posthaec *Pontici Virunii* epistola, cum vita Em. Chryf. et Guatini per *Pont. Virunium* descripta, denique eiusdem Virunii declarationes s. comment. in erotemata Guarini. Plura v. de hac rarissima edit. in Freytagii analectis litterar. pag. 405. sq. Clement. IX. pag. 292. *Erotemata*, de anomalis verbis, de formatione temporum ex libro Chalcondylae etc. graece. Venet. ap. Aldum 1512. 8. — Eadem opuscula: acc. *Cato et erotemata Guarini*. Venet. ap. Ald. 1517. 8. — conf. *Clement*. tom. VII. pag. 92.

Ἐγχειρίδιον γραμματικῆς εἰσαγωγῆς ἐκ διαφόρων συγγραφέων συλληθὲν — Ἐρωτημάτων τῶν Χρυσολώρα etc. *Erotemata Chrysolorae*; de verbis irregularibus; de formatione temporum, ex Chalcondyla, *Theodori* grammat. — liber IV. de Syntaxi; *Herodiani* de encliticiis sententiae monostichae. — *Catonis* sententiae, distichis expressae, a *Maximo Planude* e latino in graecum sermonem conuersae graece. Florentiae, impensis Phil. Iuntae, labore Barthol. Brislanei. 1514. 8. — rec. ibid. 1516. 8. conf. *Bandini* annal. typogr. Iuntarum, tom. II. pag. 54. sqq. et 108. sq. — iterum rec. ibid. per Benedic. Iuntam, 1540. 8. v. *Bandin.* l. c. pag. 233. seq.

In volumine, inscripto: *Quae hoc libro continentur, Georgii Simler*. Vuimpinensis observatt. de arte grammatica; de litteris graecis ac diphthongis et quemadmodum ad nos veniant; Abbreviationes, quibus frequentissime Graeci vtuntur, *Erotemata Guarini ex Chrysolorae* libello maiusculo, cum interpretatione latina; Isagogicum siue introductorium in litteras graecas, in 4. *erotemata* in altera operis parte fol. IX. sqq. graece et lat. leguntur. In calce: *Tubingae in aedibus Thomae Anshelmi, Badensis, mense Martio, M. D. XII. (1512.) Simler*, auctor et collector huius voluminis et praemisit et in fine subiunxit epistolas nuncupatorias; *Io.* autem *Hiltebrandus* praefatus commendavit Simleri studium atque laborem. — In *Vffenbachii* biblioth. vniuersali, s. catalogo, tom. II. in adpend. s. inenabulis artis typogr. pag. 93. citatur *Chrysolorae* grammatica graeca, solum ex edit. *Franc. Vatabli* 1512. 4.

Chrysolorae erot. graece; cum duobus distichis, graeco altero, altero latino, *Ottomari Luscinii*. Argentorati in offic. Io. Knobloch, chalcogr. Argentin. 1516. 8. v. *Molt.* A. T. ind. v. *Chrysoloras*, pag. 256. Fabric. quoque olim hoc loco et in B. Gr. vol. VI. vet. ed. pag. 484. not. memorat illam edit. sed formam in quaternis esse scribit. *Ottmar Luscinus*, s. *Nachtgall*, se, proferitur, *Chrysoloram* potissimum esse sequutum, aut potius in sermonem conuertisse latinum in Progymnasmatibus graecae litteraturae, Argentor. typis Io. Knobloch. 1517. 4. — auct. ibid. 1521. 8. et ibid. 1523. v. *Am Ende* in vita *Ottomari Nachtgalli*, in *Strobelii* Miscellaneen literarisch. Inhalts, part. IV. pag. 48. sqq.

Erotemata, et de formatione temporum ex Chalcondyla, gr. Romae 1522. 8.

— *Erotemata Guarini* (siue ex *Chrysolora* excerpta.) per *Georg. Rithaymer sententiae monostichi ex variis poetis*. Viennae Pannoniae per Io. Singrenium 1523. 8. gr. et lat. —

Idem

Idem *Rithaymer*, Chrysoloram ita imitatus, vt, ipso fatente, ne latum quidem *culmum* (sic) ab eo discederet, postea edidit *Ἐπιτομήν* — *Compendium in octo partes orationis* (graece) *et temporum formationes*. Gregorii (Nazianzeni) *theologi sententias-carmine aurea Pythagorae*. Viennae Pannoniae 1524. 8. de vtroque rar. libro v. Denis Wiens Buchdrucker-gesellschaft, pag. 235. sq. et 245. sq.

Em. Chryf. grammatices epitome, cum adnotatt. Basil. ap. Bebelium 1528. 8. teste *Maittaire* A. T. II. pag. 712.

— erotemata, (et reliqua, quae sunt in posteriore Aldina et in Iunt. edit.) in fine: *Victor a Rabanis*, (qui etiam praefatus est,) *et socii Venetiis excudebant MDXL. (1540.)* 8. Copiosus est de hac editione, de Chrysolora et Guarino ac reliquis *Freytag* in adparatu litterario, tom. III. pag. 171-177.

Eadem, a *Dominico Siluio*, graec. et lat. Venetiis, ap. Zanettum 1538. 8. — *eadem*: accedunt opuscula varia grammatica, graece. Venetiis, ex offic. Farrea 1544. 8. v. *Pinelli* catal. III. nr. 7161. et 7162. pag. 234.

Em. Chryf. graecae institutiones, graece, cum lat. Dominici Sylui versione. Paris ap. Chr. Wechel. 1539. 8. cur. Gerardo Sukerodio, Med. Doct. v. *Maittaire* A. T. III. pag. 308. et *Clement.* I. c. tom. VII. pag. 94.

Ἐρωτημ. τῆς Χρυσολαγῆς. *Emm. Chrysolorae grammaticae institutiones multis locis recens et emendatae et magna cura atque diligentia castigatae*; graece. Paris. excud. Chr. Wechel. 1547. 4. acc. libell. *περὶ ἀνωμάλων ῥημάτων*. v. *Clement.* I. c. pag. 95.

— *Erotemata*; de anomalis verbis; de formatione temporum ex libro *Chalcondylae*; *Gazae* de constructione; de enclitidis; *sententiae monostichi ex variis poetis*; *Catonis disticha*; *Erotemata Guarini*, de tribus *Atheniensium* et *symmoriis*. Venet. ap. Feder. Turrisanum 1549. 8. v. *Büchau.* catal. I. pag. 234. et *Maittaire* III. pag. 582.

— *Erotem.* gr. lat. etc. Paris. apud Chr. Wechel. 1550. 4. teste *Maittaire* in indic. pag. 255. *Harl.*]

VI. CONSTANTINVS LASCARIS Byzantinus, Grammatica Messanae et Mediolani scripsit A. 1460. ad 1470. vide *Lascarium* ipsum in calce libri 3. et *Crusium* in *Turco Graecia* pag. 102. [— De *Constantino Lascari*, diuerso a Iano s. Ioanne Lascare, Rhyndaceno, pluribus egerunt *Ios. Ant. Saxius* in histor. typogr. litterar. Mediolanensi a. 1446. col. CLXXV. sqq. *Hodius* de Graecis illustr. etc. p. 240. sqq. *Boerner* de doctis Graecis etc. pag. 170. sqq. *Lil. Gregor. Gyraldus* de poetis, dial. II. pag. 552. Opp. adde infra in vol. XIV. pag. 22. sqq. — *Codices* et manu *Lascaris* descriptorum, qui quidem nihil ad praesens pertinent ad nos, et librorum ipsius haud pauci exstant in bibl. regia *Matritensi*, quos *Iriarte* in catal. sive bibliothecae *Matrit.* codd. gr. diligenter recenset. Sunt vero in cod. LXXIX. *Const. Lascaris* 1) prolegomena inedita rhetorices ex diuersis, eapp. VI. 2) epitome rhetoricorum statuum technici *Hermogenis*. (conf. supra pag. 70.) 3) *Epistolae*, quas publicauit pag. 184. inprimis pag. 290. sqq. (in epistola ad *Pardum* de conditione li-

teratum graec. et de fatis quorundam aequalium notatur haud indigna occurrunt.) 4) Excerpta manu partim ignota, partim Lascaris scripta ex Gregorio, theologo, Libanio et Herodoto, et opusc. de mensuris et ponderibus, Lascaris, (vt suspicatur Iriarte,) studio concinnatum. — In cod. XCV. qui opuscula diuersorum grammatica continet, 1) epistola, praefixa *commentariolo de Homeri tropis et figuris homericis*, (quam ex cod. XL. pag. 145. sq. gr. et lat. prodire iussit Iriarte.) 2) Ipse ille commentar. nondum editus, qui itidem exstat in cod. mem. XL. 3) Menses Athen. Bithyniorum, Cypriorum, Cappadocum cum glossis et adnotatt. Const. Lascaris. Nomina mensium publicauit *Iriarte* p. 379. sq. adde infra de Grammat. gr. adhuc ineditis, *voc. anonymi*. 4) CLXXI. prouerbia, ordine litterarum digesta, cum suis pleraque explanationibus, quae Const. Lascaris e variis delegit auctoribus. — In cod. XCVII. *Lasc.* II. libri de vocalibus subscriptis et de pronomi-
nibus, qui, adiuncti Lascaris grammaticae, Venetiis apud Petrum et Io. Mariam, fratres de Nicolinis, 1550. 8. editi sunt. (v. Iriarte pag. 381. et paullo post de cod. LVI. adnotata.) In cod. CXI. Iriart. pag. 441. *Lasc.* in rhetoricae prolegomena ex diuersis, (Aristotele, Hermogene eiusque explanatoribus.) — In cod. LVI. 1) *Lasc.* de grammatica, libri III. prooemium *Iriarte* pag. 185. sqq. graece edidit cum sua versione latina, in quo prooemio *Lasc.* de erotematibus, a Grammaticis graecis concinnatis, de renato L. Gr. in Italia studio et de sua grammatica eiusque argumento disserit. Tum Iriarte curatius ostendit, quatenus Grammat. Lascaris, in hoc codice seruata, differat ab edita: denique epilogum s. libri finem, qui varia, ad graecae litteraturae historiam spectantia, continet, et differt ab iis, quae sunt in excusis, in lucem edit. graece. 2) Lascaris epistola, quam integram, auctiorem atque emendatiorem, quam Fabricius, gr. cum sua versione lat. euulgauit. 3) De accentibus octo partium orationis specialiter: 4) de pronomi-
nibus secundum omnem dialectum et poeticum vsum. 5) *Περὶ τῶν προσγεγραμμένων* (in excusis *ὑπογεγραμμένων* ^{xx}) *φωνηέντων*, de adscriptis vocalibus, i. e. de dictionibus, quarum vocalibus adscribitur vel subscribitur *iota*, et alia, quae liber tertius grammatices in capite de verbo complectitur. In cod. XCVII. fol. 152. accessit Const. *Lasc.* de pronomi-
nibus secundum omnem dialectum et poeticum vsum. v. *Iriarte* pag. 190 et 384. 6) Vberior commentarius, inscriptus. *περὶ τόνων εἰδικῶς τῶν ὀκτὼ μερῶν τῆς λόγῃς*, de accentibus octo partium orationis specialiter ex *Theodosii* grammatici commentariis, vt ipse Lascaris testatur in epilogo, ab Iriarte typis expresso pag. 191. Lascaris autem prodit, se *Theodosii* de accentibus librum, ex *Herodiani magna prosodia* contractum, inuenisse in vetusto codice monasterii saluatoris in summitate Messanae constituti. Iriarte vero adnotat, catalogum MSSr. graecorum illius bibliothecae amplissimum adferri ab *Ant. Possenino* in fine tomi II. apparatus sacri. — In cod. LVII. qui Quinti Calabri carmen continet, sunt Lascaris et argumenta, singulis pœmatis libris praemissa, et poetae notitia, quam *Iriarte* pag. 192. sqq. graece cum sua versione lat. formulis typographicis describendam curauit. — In cod. XXVIII. exstat idem Quinti carmen cum Lascaris argumentis, quae *Iriarte* pag. 125. sqq. publicauit graece. — In cod. LXXII. sunt (*Const. Lascaris* 1) excerpta ex Plutarcho, Suida, Athenaeo, Diogene Laertio, anthologia graecorum epigr. et aliis: Lascaris epigr. quaedam graeca edidit *Iriarte* pag. 257.

xx) Sic tamen *ὑπογεγραμμένων* legitur in cod. XCVII. fol. 147. vbi idem opusc. iterum occurrit. v. *Iriarte* pag. 384.

pag. 257. sq. 2) Epistola ad Georgium Placentinum de significato vocc. e latino sermone graece factorum, ὀφφίκιον et ὀφφικιάλις, quam Iriarte pag. 258. graece euulgauit. 3) Synopsis historiarum e variis historicis collecta, atque Iriarte pag. 266. edidit narrationem de Demetrii ac Thomae Constantinis, imperatoris, fratrum, Peloponnesi despotarum, casibus eorumque subolis variis rerum euentibus, graece cum sua versione latina. — E codice LXXXV. Iriarte pag. 352. sq. in lucem exire iussit gr. cum sua versione lat. *Const. Lascaris* breuem narrationem imperatorum a Theodoro Lascari ad Constantinum, quo imperante CPolis capta est. — In cod. LXVII. fol. 9. (in quo fol. 11-21. sunt quoque Lascaris collectanea miscellarum adnotationum rhetoricarum, praecipue grammaticarum,) et CXV. *Const. Lasc.* excerpta ex Hermogene de figuris rhetor. Ex cod. CXV. fol. 214. edidit Iriarte pag. 463. sq. epicedium iambicis versibus XXXII. compositum in Georgium Ralem quemdam et epigramma funebre in principem Hispan. Ioannem; aliud in Ferdinandum Cunium, Siciliae rectorem, aliud hic et pag. 257. ex cod. LXXII. in Theodorum Gazam defunctum, vt minutiora notasque Lascaris in aliis codd. Matrit. obuias praetermittam. — In cod. bibl. *Escorial. Const. Lascaris* de constructione quorundam verborum secundum genera, liber II. teste *Plüero*, itinerar. per Hisp. pag. 163.

Parisi. in bibliothecae publicae codd. MMDLX. MMDXC. MMDXCI. MMDCXII. et MMDCCLXV. est *Const. Lasc.* grammatica seu liber de verborum constructione: *Iani* autem *Lascaris* epigrammata in codd. CCXXIV. MMCCXLVIII. MMDCCLXXIX.

Taurini in bibl. regia, in cod. CCLXXVII. *Lasc. grammatica*, — in cod. CCLXXI. *prolegg. in Orpheum*; et *opusc. de poeta. Prolegomena* ex hoc cod. in prima parte *Marmorum Taurinensium* gr. et lat. cum animaduersis. primum edita sunt: *opusc. autem de poeta*, in quo breuiter poeseos natura atque indoles indagatur, et varia illius indicantur genera, confector catal. codd. gr. Taurin. pag. 375. sq. graece cum versione sua latina primum euulgauit. — In cod. CCXLI. Callimachi hymni, cum tribus in Callimachum epigrammatibus, ab auctore catalogi pag. 364. sq. graece et lat. editis; illorum vltimum *Const. Lascaris* habet parentem.

Florentiae in bibl. Laur. Medic. cod. XLII. plut. 59. *Const. Lasc.* grammaticae liber II. teste *Bandin.* cat. codd. gr. II. col. 572.

Romae in cod. Vatic. MDCCCLI. *Const. Lasc.* opusculum de verbis barytonis et circumflexis ad Io. Ximenem, Proregem Siciliae, teste *Holstenio* etc. in nouis miscell. obss. a. 1741. tom. II. pag. 120. sq. — In catalogo codd. gr. bibliothecae incertae, (in *Lami* deliciis eruditor. Florent. 1743. 8. pag. 121. cod. CXVII. *Const. Lasc.* lib. primus grammaticae, et in eodem atque CXVI. cod. *Theodori Gazae* grammatica.

Vindobonae in bibl. caesarea, in cod. CCXCII. n. 25. (ap. *Lambec.* V. col. 532.) *Const. Lasc.* expositio vaticinii Chosroae, regis Persarum, de imperio romano: in cod. autem CXIII. nr. 9. (apud *Nessel.* part. V. pag. 159.) est *Lascaris* cuiusdam scriptum de itinere suo per Europam, cuius titulus et principium: *Λασκαρέως. Ἐγὼ περιελθὼν γῆν πολλὴν τῆς Εὐρώπης* etc. — *Oxonii* in bibl. Bodlei. cod. LVII. *Const. Lasc.* de subscriptis vocalibus. cod. LXXX. grammatica. — Inter codd. et aduersaria *Is. Casauboni Const. Lasc.* epist.

græca ad Philipp. Melanchthon. secundum cat. codd. Angl. et Hibern. I. pag. 267. — *Leidæ* inter Voss. codd. *Lascares*, (vti opinatur auctor catal. pag. 398. n. 57.) grammatica græca, incipiens a profodia. — *Iani Lascares* expositio epigrammatum ad verbum facta. (catal. pag. 383. nr. 70. et pag. 398. n. 57.)

Editiones:

Grammatica græca, græce, Mediolani, per Dionysium Parauisum: recognoscente et præfato *Demetrio*, Cretensi, Mediolani 1476. 4. liber est primus græce integer excusus. vid. *Ant. Saxii* histor. litt. typograph. Mediolan. pag. DLXIII. et *Panzer*. A. T. II. p. 25. et IV. pag. 355. curatius ex Fossii bibl. Magliabech. tom. II. pag. 57. Post grammatices compendium exstant quaedam ex *Tryphone*, grammatico, de passionibus dictionum. — græce, cum interpret. lat. Ioannis Monachi Placentini, ibid. 1480. 4. v. *Saxii* histor. etc. pag. DLXXII. *Panzer* I. c. II. pag. 39. *Bandin.* cat. bibl. Laurent. Medic. II. col. 470 et 567. — gr. cum Io. Monachi Placent. interpretat. Vincentiæ, per Leonard. Basiliensem 1488. 4. v. *Panzer* I. c. III. pag. 518. —

Erotemata, gr. et lat. cum Pythagoræ carm. aureis, Phocylide etc. Venet. litteris Aldi Manutii 1494. 4. Haec editio est prioribus auctior atque correctior. Petrus enim Bembo et Angelus Gabriel, Lascares in Sicilia discipuli, commodarant Manutio Constantini librum, ipsius manu emendatum: De hac memorabili oppidoque rara editione, in qua etiam primum pars aliqua *noui testamenti*, principium euangelii Ioannis, græce typis exprimi coepta est, v. *Maittaire* A. T. IV. pag. 48. sq. ac pag. 577. item pag. 105. vbi *Volmarii* iudicium de translatione latina, isti Aldinae edit. adiecta, quam ineptam esse censet, in medium profert; nec non cel. *Panzer* A. T. III. pag. 361. seq. *Glandorf* prolegom. ad Pythagoræ A. C. pag. 24. 31. — Recusa aut ultimo fasciculo aucta est illa editio Venetiis litteris Aldi Manutii 1495. 4. v. *Panzer* I. c. pag. 378. n. 1965. Vtriusque anni exempla fuerunt in bibl. Pinelliana, vide catal. tom. III. pag. 239 et 240. vbi v. not. cel. *Morrelli*. — Quibusdam igitur exemplis abesse videntur aut peculiarem habuisse inscriptionem, aut præfationem, Lascares *erotemata*, si *Maittaire* I. c. pag. 593. titulum operis plene reposuit: omissa Lascares operis mentione; nec integrum habuit exemplar. — *Const. Lascares* prooemium de nomine et verbo, lib. III. græce sine l. et a. v. Foss. cat. bibl. Magliab. II. pag. 56. et bis, *Panzer* vol. IV. pag. 151. ac 473.

Lascares institutiones etc. Ferrariae, per Io. Maciochium 1510. 4. v. supra in vol. I. pag. 797. not.

Const. Lascares de octo partibus orationis, liber I. eiusd. de constructione, liber II. de pronomine secundum omnem linguam et poeticum usum opusculum, cum latina versione (acc. Ceberis tabula, gr. et lat. et alia, quæ in ed. 1494. exstant, atque introductio ad hebraicam linguam.) Venetiis apud Aldum, sine anni et paginarum nota in 4. Valde confusæ sunt, insertis hinc inde Ceberis capitibus, quaedam plagulae s. quaterniones, ita vt aliquoties Aldus in infima pagina scriberet: *quatre reliquum in medio sequentis quaternionis*. v. quæ supra in vol. I. pag. 708. adnotauimus. — Ab hac paululum diuersa esse videtur alia vetustissima edit. sine loco et anno, in 4. in Menken. catal. part. I. p. 104.

Lascares.

Lascear. grammatica: Cebetis tab. — Pythag. — Phocylid. — Io. et Corinth. de dialecticis, gr. et lat. Venetiis apud Aldum 1512. 4. vid. Maittaire II. pag. 240.

*Constant. Lasc. grammatica gr. Romae 1508. gr. in 8. — de octo partibus orationis (et reliqua, quae sunt in ed. Ald. a. 1512.) Florentiae opera et sumtu Philippi Iuntae, 1515. 4. conf. Bandini annal. Iuntar. typogr. part. II. pag. 96. sqq. Praefatus est Bernardus Iunta. Quare nescio, an eadem sit editio in catal. Pinell. III. pag. 270. sic citata, a Bandinio autem in annal. typogr. Iunt. non ita memorata: *Lascaris Const. compendium octo orationis partium et alia, gr. lat. typis Bernardi Iuntae in 4. sine anni nota. — Louanii 1516. 4. gr. et lat.**

Lasc. grammatica, gr. et lat. per Melchior. Sessam et Petr. de Rauanis, socios. Venet. 1521. 4. — de quorundam verborum constructione liber secundus graece. Paris. ex offic. Chr. Wechelii. 1535. 8.

Lasc. compendium octo orationis partium, gr. et lat. Venet. 1539. 8. aut 1540. 8. in Menken. cat. I. pag. 147. — idem cum aliis opusculis, Basil. ex offic. Oporina. 1547. 8. graece ac lat. ap. hered. Rauani. Venet. 1555. 8. in catal. Thott. tom. IV. pag. 585. et Pinelli catal. I. c. ap. Paull. Man. a. 1557. 4. v. Maittarii A. T. III. pag. 701. — Glandorf. in prolegg. ad Pythag. pag. 43. sed in catal. Thott. inter libros formae octi. citatur. — ex emendatione Io. Pithusae, Atheniensis hierodidascali, etc. Venet. 1711. 8. Harl.]

Ad calcem libri tertii testatur Lascaris, se adhibuisse Manuelem Chrysoloram, cuius librum ab imperitis contractum queritur: et THEODORI GAZAE ^{yy)} libros quatuor βιβλία κάλλιπα καὶ ἑλλογικάτατα. Libros quatuor Apollonii, Dyscoli, Ἡρωδιανῆ πλεῖστα, Συγγέλε Ἱεροσολυμίτη ^{zz)} τὸ περὶ συντάξεως, Μαξίμου τῷ Πλανέδου τὸν διάλογον καὶ τὸ περὶ συντάξεως, καὶ περὶ μεταβατικῶν καὶ ἀμεταβάτων de verbis transitivis et intransitivis. Τρίφωνος καὶ Θεοδοσίου καὶ Χοιροβοσκῆ τὰ εὗρισκόμενα. Περὶ συνωνύμων ξημάτων, περὶ τρόπων καὶ σχημάτων ποιητικῶν, περὶ παθῶν, περὶ πνευμάτων, περὶ ποιότητος καὶ ποσότητος, περὶ ἰδιωμάτων. Τὰ τῷ Μεσχοπέλει πάντα, τὰς ἐκλογὰς Θωμᾶ τῷ Μαγίστρου, τὰς τῷ Φρυνίχου, τὰς τῷ Ἀρποκρατίωνος, τὸν Πολυδεύκην αὐτόν. Τὰ

Tt 3

περὶ

^{yy)} Praeter editiones, supra §. IX. pag. 13. et 15. memoratas, *Gazae Grammatica Graeca* prodijt graecè Florent. 1520. 8. Venet. 1525. 8. et saepius Parisiis [rarissimis libris adnumeratur edit. Theodori grammaticae introductivae liber quartus. Venundantur Parisiis ab Egidio Gourmont. 1516. 4.] atque Basileae. graecè et latine cum interpretatione latina ex Erasmo, Conr. Heresbachio, Jac. Tusano et Cornelio Croco Basil. 1522. 4. 1529. 4. et cum versione Eliae Andrae Paris. 1591. 4. *Fabric.* Habeo antiquissimam edit. graecè IV. plagul. sine villa nota anni, loci aliaue typographica in fol. in prima pag. solummodo legitur: *Constitutiones graeco-latinae principiores latinisque disparēs; ex quarto ingeniosissima Theodori Gazae*

desumptae. — Aliquoties in hac et superioribus lectionibus *Theodori Gazae*, (qui circ. a. Chr. 1430. floruit) facta est mentio. Adde *Humphred. Hodius* de Graecis illustribus L. Gr. instaurat. cap. III. pag. 55. sqq. *Boerner* de doctis hominibus graecis pag. 121 sqq. *Freytag* adparat. litter. III. p. 175. sqq. infra lib. V. cap. 33. vol. IX. p. 194. sq. vbi plura sumus adnotaturi de scriptis Theodori Gazae atque editt. Saxii Onomast. II. pag. 439. sq. vbi plures laudantur V. D. qui de Gaza egerunt et p. 575. Quaedam ego memoravi de illo in Introd. in hist. L. Gr. II. 1. pag. 517. *Harl.*

^{zz)} *Michaelis Syngeli*, presbyteri Hierosolymitani cuius Syntaxis verborum edita graecè est sub *Georgii Lecapeni* nomine, ut dixi supra §. IX.

περὶ μέτρων διάφορα, καὶ τὰ τῷ Ἡρωδιανῷ. Τὰ περὶ τόνων Ἡρωδιανῷ καὶ Θεοδοσίῳ, ὃ συνέτερον ἐν βραχύνει. Τὰ λεξικά, τὰ Ἑτυμολογικά καὶ τὰ ἄλλα ὅσα εἰς τὰς ἀρχαῖς ἀνήκει καὶ θεμέλια τῆς Ἑλληνικῆς γλώττης. Lascaris de veris graecarum litterarum [P] formis Paris. 1536. 8. vna cum Adriano Amerotio de dialectis, Ceratino de sono litterarum etc. Huius Constantini Lascaris epitome libri XVI. Herodiani μεγάλης προσοδίας exstat MS. in variis bibliothecis, etiam in Iohannea huius urbis, Κωνσταντῖνος ὁ Λάσκαρις Ἰακώβῳ Συμένῃ τῷ Μελιέρῳ ^{a)} μουσικῶ λογιωτάτῳ τῷ ἀντιβασιλέως τῆς νήσου Σικελίας. Ὁ πολυμαθὴς ἩΡΩΔΙΑΝΟΣ, ὃ λόγος πολὺς ἐν Γραμματικῇ, υἱὸς γεγονὼς Ἀπολλωνίῳ ἐκείνῳ τῷ Ἀλεξανδρέως, διὰ τὴν πενίαν ἀποδημήσας τῆς πατρίδος, εἰς τὴν ποτε θάυμασθην ἐπλευσε Ῥώμην, τὴν κοινὴν ἐξίαν ἐπὶ τῷ Εὐσεβῆς ^{b)} Ἀντωνίου αὐτοκράτορος δικαίᾳ καὶ λογίᾳ ἐν ἑκατέρᾳ τῇ γλώσσῃ. ὅθ' ὃ φιλοτιμίας ὑποδεχθεὶς, τιμηθεὶς τε καὶ εὐεργετηθεὶς, ὃ μόνον τὴν Ἑλλάδα Φωνὴν ἠύχησε διδάξαι ^{c)}, ἀλλὰ καὶ πάμπολλα θαυμάσια συνέθηκε, τέτῳ ^{d)} βασιλεῖ χαριζόμενος. Μεθ' ὧν καὶ τὸ περὶ τόνων, ΤΗΝ ΜΕΓΛΛΗΝ Φημι ΠΡΟΣΩΔΙΑΝ, ἐκείνῳ ἐπέγραψεν ἘΝ ΒΙΒΛΙΟΙΣ ΕἼΚΟΣΙ, βιβλίον πολὺστιχον, ἣν μετὰ ταῦτα ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ἐπιτεμὼν τὸν τε ἀριθμὸν τῶν βιβλίων, τό, τε μήκας ἐφύλαξε, διὰ τὸ μὴ οἶόν τε βραχίστην ἐπιτομὴν τὴν βιβλίον δέξασθαι, καὶ μάλιστα ἐν τῷ τῆς ὀνομαστικῆς ^{e)} τόνῳ, πολυπαικιδάτῳ ὄντι. Ταῦτά τ' αὖ καὶ αὐτὸς πολλάκις προθυμηθεὶς, βραχύναι ἐκ ἐποίησα, ἵνα μὴ παθῶ ταυτὸν εἶσις, οἱ συντεμόντες ἔδοξαν σαγόνᾳ ^{f)} Νεῖλε ἀρύσαι. Τὸ δὲ ἘΚΚΑΙΔΕΚΑΤΟΝ συντεμὼν τε καὶ συντάξας κατὰ τὰς δ' συζυγίας τῶν νεωτέρων, ἔπεμφά σοι. Sequitur deinde prosodia verborum, quatenam βαρύνται et περισπώμενα siue circumflexa, desinit in his verbis: πλὴν τῷ ἔργῳ ἀπὸ τῷ ἐγείρω κατὰ συγκοπὴν. Promisit Lascaris similiter in Xymenis sui usum traditurum prosodiam nominum, περὶ τῶν τόνων τῶν ὀνομάτων. Et Grammatica Constantini, et Epitome eius exstat MS. in bibl. Vindobonensi.

VII. IANI LASCARIS de veris graecarum litterarum formis ac causis apud antiquos. Paris. 1536. 8.

VIII. DEMETRII CHALCONDYLAE Erotemata. [Graece. Mediolani, cum Moschopulo et Gregorio Corintho, sine l. et a. quae est editio et princeps et rarissima. v. cel. Panzer A. T. II. pag. 96. et quae ego scripsi in introd. in histor. L. Gr. I. pag. 43. (et pag. 145. de edit. principe Homeri, a Demetrio Chalcond. etc. curata.) De edit. Florent. et Aldina cum Chrysolora v. paullo ante ad sect. V. — erotemata Paris. ap. Aeg. Courmont. 1525. 4. Harl.] — et cum Moschopuli Syntaxi Basil. 1546. 8. De formatione temporum ex libro Chalcondylae apostasmatum excusum semel iterumque vna cum erotematibus Chrysolorae, de quibus supra. Fabric. Floruit exente saeculo XV. et diem obiit supremum Mediolani a. 1510. octogenario maior. Litteras graecas professus est Mediolani, atque

a) Μεγελλῶν c. Iriart. at λεγιωτάτῳ deest. Quae deinde desunt ampliora in cod. Matr. adnotare haud vacat. Harl.

b) Intellige Marcum Antonium Philosophum, qui etiam Pius quandoque audit. Vide quae de Herodiani prosodia supra p. 10.

c) δ' αὖτις cod. Matrit. Harl.

d) τοιαύτῃ cod. Matrit. Harl.

e) ὀνομαστικῆς c. Matrit. Harl.

f) ὕδατος τῷ Νεῖλε c. Matrit. Harl.

atque codicum graecorum in typographicis officinis fuit corrector. Plura de eo vide ap. *Humphr. Hodium* l. c. pag. 211. sqq. *Boerner.* l. meum. pag. 181. seqq. *Freitag* adpar. liter. III. pag. 147. sq. (ubi edit. *Veneta* Chrysolorae croteinat. et ex *Chalcondylae* περί σχηματισμῶν τῶν χροῶν aliorumque opusculorum, apud Victor. a Rabanis et locios, 1540. 8. recensetur.) *Bandin.* specim. litteraturae Florentinae, tom. II. p. 43. sq. *Saxium* Onom. II. pag. 480. supra, in vol. I. pag. 414. *Maittaire* A. T. IV. pag. 50. 93. sq. 110. sq. — Non confundendus est cum *Demetrio Cretensi*, qui Mediolani linguam docuit graecam, et Const. Lascaris gramm. graecae, Mediolani 1480. fol. graecam latinamque praemisit praefat. post ea Florentiae vna cum *Demetrio Chalcondyla* primam *Homeri* curavit editionem. conf. *Saxii* hist. typograph. Mediolanensem pag. 173. *Harl.*

IX. ALEXANDRI HELLADII, Thessali, σαχυολογία τεχνολογική τῆς Ἑλλάδος Φωνῆς, siue spicilegium Grammatices Graecae per quaestiones et responsiones, cum praemisso dialogo de pronuntiatione Linguae Graecae in Europa, prodiit graece et latine, Noribergae 1712. 8. Hic Helladius, qui etiamnum spirat florente iuuenta, pleraque repetiit ex libro recuso Venetiis apud Nicolaum Sarum 1694. 8. qui inscribitur: σαχυολογία τεχνολογική κατ' ἐρωταπόκρισιν τῆς γραμματικῆς τέχνης, ἐκδοθεῖσα παρὰ ΒΥΣΣΑΡΙΣΤΑΝΟΣ ἱερομονάχου ΜΑΚΡΗ, τῷ ἐξ Ἰωαννίνων. Recensuit *Ioannes Abramus*, Cretensis, addiditque 1) *Ammonium* de differentiis vocum, 2) Τάξις παλαιὰν καὶ ὀνομασίας τῶν εἰρηχόντων, quod scriptum ad calcem *Suidae* et in aliis Lexicis graecis saepius prodiit. 3) Orbiculi adpellationes ordinum praefectorumque miliarium. 4) Τὰ τῷ ἡ σημαντικά. 5) Τὰ τῷ ὡς σημαντικά. 6) Περὶ τῷ ἐφελευστικῷ, ἐκ τῶν ΧΟΙΡΟΒΟΣΚΟΥ. 7) Ἐκ τῷ αὐτῷ Χοιροβοσκῷ πρὸς τὴν ἐν πᾶσι τοῖς ἡμέραις καινόντας ζητῶντας καὶ ὁμοίότητας. 8) Aurea carmina *Pythagorae*. Ex *Bessarionis Macre* σαχυολογία, testatur *Alexander Helladius*, adolescentes hodie grammatica elementa doceri, lib. de statu praesenti ecclesiae graecae pag. 85.

Grammatici Graeci adhuc inediti 7.

Ammonii de acyrolugia MS. cod. reg. Paris. XXIV. [conf. supra, vol. V. p. 715. not. III.]

Andreae, Grammatici, de pedibus. *Labbe* bibl. noua MSS. pag. 110. [v. supra §. X. med.]

Forte *Andreae Doni*, recentis admodum scriptoris, cuius grammatica αὐτογραφεῖς in codice Barocc. XIX. et *Moschopuli* schedographia manu eius scripta cod. LIII.

Anonymi plures, vt in bibl. Bodleiana cod. XIV et XXXV. Barocc. περί τῷ πῶς συνέστη ἡ τῶν Ἑλλήνων γραμματικὴ εἴρεσις, καὶ ἐκ τίνων καὶ ποίων ἀνδρῶν τῶν παρ' Ἑλλησι σοιχείων

g) Cum hoc grammaticorum ineditorum non minus quam sequenti deperditorum catalogo comparanda est commentatorum in *Homerum* notitia et vero nubes, tum supra in vol. I. lib. II. cap. 5. p. 502. sqq. tum a *Villoisontio* prolegom. ad edit. *Homeri* Venetam pag. XXIX. sqq. excitata. Alia opuscula grammatica *Fabricii*, aetate, a *Valdeiano*, cum *Ammonii* opere de differentiis adfin. vocc. a *Pierisio* cum *Moeride*, a *Koenio* cum

Gregorio Corintho, a *Villoisontio* in anecdot. gr. tom. II. ab *Montfc.* ex codd. bibl. Coisl. in, *Iriar-*to abisque in cat. codd. gr. esse publicata, passim adnotauimus. Atque nos quamquam iis, quae *Fabricius* collegit et ordinauit, haud pauca adiecimus, aliorum tamen, in hoc non omnibus aequo grato iucundoque et vero sterili interdum litterarum campo industriam exercentium curis et sedulitati largam relinquere segetem, haud negamus. *Harl.*

σοιχείων εἰσαγωγή ἀπο τῆ ἀλήθ γέγονεν Ἑβραϊκῆ πρώτῃ σοιχείῃ. Alia cod. XLV. XLVI. L. LII. LVII. LXVIII. LXXI. LXXXVI. CXVI. CXIX. etc. *Fabr.* [Infinita paene vis grammaticorum rhetorumque *anonymorum* partim ineditorum colligi potest ex *Bandini* catal. codd. gr. Laurent. (indic. voc. *anonymi*,) ex indice catalogi cod. *Parif.* vol. II. ex indic. bibl. Cantabr. et Bodl. vocc. *Grammat.* catal. codd. Angliae et Hibern. — ex *Lambecii* commentariis bibl. Vindob. aliisque, quos harrum deliciarum cupidi ipsi consulunt, catalogis indicibusque. — Bibl. regia *Matrit.* abundat codd. opusce. grammaticorum, atque *Iriarte* in primo tomo, (reliqui adhuc desiderantur,) aliquot *anonymum*, qui de rebus grammaticis scripserunt, opuscula recensuit, quaedam publicavit. Sic in cod. XCV. (*Iriart.* pag. 369. sqq.) sunt de syntaxi verborum, ordine litterarum, de animalium siue quadrupedum siue alitum vocibus sylloge, (atque *Iriarte* edidit specimen l. c. et vberius pag. 306. sqq. e cod. LXXXIII.) tum pag. 372. sqq. fol. 61. sqq. eiusdem codicis varia, quae ad rem grammaticam pertinent, pag. 376. opusc. de tropis, quod ab aliis Mich. Apostolio, ab aliis, (vt in catal. codd. bibl. reg. *Taurin.* pag. 379. cod. CCLXXIV. fol. 161.) Tryphoni adtribuitur, sed *Iriarte* videtur nondum editum: pag. 377. fol. 151. sqq. *anonymi* opusc. de spiritibus, aliud, (quod etiam est in cod. CCLXI. bibl. *Taurinensis* l. pag. 374.) de figuris, soloecismi speciem habentibus pag. 377. et ex cod. XL. qui etiam continet multa grammatica opuscula, pag. 146. notatur fragm. de metris: ex utroque cod. XL et XCV. edidit *Iriart.* pag. 378. proprias quasdam ciuitatum variarum dictiones, mensiumque apud varios populos nomina. Idem *Iriarte* edidit pag. 297. et aliud pag. 315. sq. *anonym.* et opusc. de etymologia XXIV. gr. litt. pag. 314. incerti de claris montibus, fluminibus et insulis fragm. pag. 537. sq. deorum epitheta etc. Ex cod. *Naniano* CCCIV. in catal. codd. gr. msst. apud *Nanios*, pag. 510. simile *Matrit.* cod. *anonymi* opusc. propria quarundam virium vocabula, (ἰδιὰ τινὰ πέλεων,) pag. 510. euulgatur. Sed haec sufficiant. *Harl.*

Apollonii, *Dyscoli*, nonnulla, de quibus supra pag. 4. Eiusdem de passionibus dictionum in codice *Barocc.* XLV. incipit: τὰ πάθη τῶν λέξεων. Huius scriptoris editam syntaxin, vtut parum vulgo tritam, *Ezechiel Spanhemius* a *Salmasio* tanquam optimam *Hellenismi* magistratam commendatam sibi celebrat pag. 199. b. ad *Julianum*. De cognomine *dyscoli*, forte verissima ratio est, quod [P] sit ita dictus ob egestatem et vitam inopem, quae δύσκολος Graecis adpellatur, vt apud *Aristophanem* in *Pluto* v. 264. ψυχρὸς βίος καὶ δύσκολος.

Mich. Apostolii de figuris grammaticis edere voluit *Allatius*. Vide infra, in *Herodiano*. *Arcadii* Grammatica libris XIX. cod. reg. *Parif.* CCCCL. Ἀρκαδῆς περὶ τὸν τῶν ἐκτῶ μερῶν τῆ λόγῃ καὶ περὶ εὐρέσεως τῶν προσφαιῶν καὶ περὶ ἐγκλιεντων, ἐν ᾧ καὶ περὶ πνευμάτων καὶ χρέων. MS. in codice *Colbertino* MMMCXXIII. *Salmasius* epist. V. ad *Vossium*: Inter alia vidi *Apollonii* τεχνικὰ et *Arcadii*, grammatici, opera, in quibus, praecipue in *Apollonio* multa reperiuntur citata testimonia *Aleae*, *Sapphonis*, *Corinnae*, *Rhinthonis*, *Sophronis* et aliorum, qui lingua *Aeolica* aut *Dorica* mera scripsere, ex quibus duabus dialectis non te lateat constatam esse Romanam priscae loquelam. *Fabr.* De hoc *Arcadio*, grammatico *Antiocheno*, v. paullo post in catal. grammaticorum graecorum h. v. inprimis cl. *Villoison* in *Epistolis* *Vinariensib.* pag. 117. seq. vbi ex cod.

cod. *Parif.* olim regio MMCH. et cod. MMDCIII. edidit prooemium libri Ἀρκαδίας περὶ τῆς τῶν τόνων εὐρέσεως καὶ τῶν σχημάτων αὐτῶν, καὶ περὶ χρόνων καὶ πνευμάτων et librorum XIX, indicem, ex quo adparet, Arcadii opus nihil aliud esse, nisi Herodiani τῆς καθόλου ἐπιτομῆς. adde eiusdem prolegom. ad Venetam Hom. II. editionem pag. XI. *Harl.*

[*Isaacus Argyrus* de metris poeticis, in cod. *Florent. Medic.* XXIII. nr. 6. plut. 31. (*Bandin.* cat. II. col. 94.) in codd. bibl. publ. *Parif.* MMDCCXXXI. MMDCCLVIII. MMDCCCLIX. in cod. XXVII. *Neapolit.* reg. — in cod. bibl. *Vindob.* CCXLVII. *Is. Argyri* varia collect. poetica, logica et astronomica, (*Nessel.* cat. IV. pag. 131.) Opuscula eiusdem *mathemat.* pluscula sunt in codd. *Florent. Medic.* et *Venet.* D. Marci in codd. multis *Bodleianis* et *Sauill.* — de metris inter codd. *Iacobaeos* in cat. codd. Angliae et Hibern. tom. II. pag. 246. nr. 8558. De hoc Argyro, monacho, circ. a. Ch. 1372. plura vide in *Fabr.* B. Gr. vol. X. pag. 176. sqq. *Harl.*]

Aristarchi, grammatici, Canonum thesaurus. Cod. VI. bibl. regiae *Parif.* Labbe pag. 104. bibl. nouae MSS.

[*Ioannis Characis*, incertae aetatis, de encliticis opusc. in cod. *Flor. Medic.* XXVI. nr. 3. plut. 57. et cod. XXV. nr. 8. plut. 58. (edit. ab Aldo cum aliis, 1524. v. supra §. IX. et *Bandini* catal. codd. gr. *Medic.* II. pag. 373 et 468.) item in codd. *Parif.* bibl. publ. MDCCLXXIII et MMDLVIII. (in quo plura sunt anonymorum opuscula grammatica,) nr. 32. vbi opus ineditum esse dicitur. Hinc *Iriarte* in catal. codd. gr. *Matrit.* pag. 316. sqq. e cod. LXXXIII. opusc. *Characis* περὶ τῶν ἐγκλινομένων μορίων, graece publici fecit iuris. Num autem et quatenus differat ab eo, quod Aldus edidit, discernere nequeo: at tamen idem esse videtur. Nam *Iriarte* ipse pag. 451. eiusdem Io. Charac. opusc. περὶ ἐγκλινομένων non solum in cod. quoque CXIV. exstare, et initium aequae ac finem conspirare adnotat cum iis, quae e cod. LXXXIII. exscripsit; sed etiam obseruat, id iam legi in Aldino Thesauro cornu copiae, et hortis Adonidos fol. 226 - 229. quamquam sub *anonymi* nomine. — In cod. *Taurinensi* CCLXXI. fol. 74. (catal. codd. pag. 375.) est *Characis* de Orthographia. *Harl.*

Chrsifoduli, vide infra, *Planudae* et *Thomae Magistri*.

[Sub nomine *Cyri* exstant in II. codd. *Medic.* erotemata Moschopuli. vide supra ad §. XV. nr. IV. *Harl.*

Demetrii, anagnostae, Grammatica MS. Florentiae in cod. XIV. saeculi, in bibl. monasterii B. Mariae. [v. *Montfaut.* diar. ital. pag. 363.]

Demetrii Chrysolorae Erotemata Grammaticae in bibl. *Vindob.* teste *Nesselio* IV. pag. 163. nisi Demetrium Chrysoloram scripsit pro Emanuele Chrysolora, de cuius erotematis, saepius excusis, dixi supra pag. 38. sq. Huius *Demetrii Chrysolorae* Epistolae centum ad imp. Manuelem Palaeologum, exstant in codice Barocciano CXXV. *Fabric.* — Eadem epistolae exstant in cod. *Parif.* bibl. publ. MCXCI. nr. 10.

Demetrii Melidonis grammaticalis in Homerum explicatio, in cod. *Medic.* XXIII. nr. 4. plut. 31. teste *Bandin.* catal. codd. gr. II. col. 94-

Demetrii Moschi, argumentum Orphei carminis de lapidibus in cod. bibl. publ. *Parif.* MMDCCLXIV. conf. supra, in vol. I. pag. 156.

Demetrius Triclinius enchiridion de metris in cod. *Parif.* MCCLXX. nr. 9. conf. supra in vol. II. pag. 221. seq. Duo ex illo opere excerpta in cod. *Matrit.* CXII. v. *Iriarte* catal. codd. gr. pag. 446. — Eius scholia in Hesiodi O. et D. inedita in codd. *Venetis* Marc. CCCCLXIV et CCCCLXXX. in quo etiam sunt eiusdem scholia in Hes. Theogoniam. v. catal. codd. gr. pag. 246 et 252. *Harl.*

Diomedes, Scholasticus in Dionysium, Thracem. Cod. Barocc. CXVI. et in bibl. Iohannea Hamb. [in cod. *Vossiano* MMCCXCIII. cat. codd. Angliae et Hibern. II. pag. 62. et in bibl. *Iacobaea*. ibid. pag. 246. Conf. supra, §. XII. init. *Villoison* in anecdotis graec. tom. II. pag. 90. e cod. DCLII. *Veneto* Marc. Diomedis Σχολιαστικῆς (sic) scholiorum indicem posuit; — pag. 121. dedit e duobus codd. *Venetis* Marcianis ex Diomedis scholiis locum; et longiores particulas ex iisdem pag. 172. seq. et pag. 186. adde pag. 126. et pag. 183. not. Locum quemdam exciravit *Valikenauer* in variis lectt. versuum Homeri II. XXII. subiectis Vrsini Virgilio collatione scriptor. graecorum illustrato, pag. 53. seq. — *Diomedis* comm. in Dionysii, Thracis, artem grammaticam est quoque in cod. bibl. publ. *Parif.* MMDXLII. — in cod. *Vossiano*; bibl. *Leidens.* v. catal. pag. 399. nr. 7. — quondam in bibl. *Heidelberg.* nr. 70. *Sylburg.* catal. vna cum Dionysio, Thrace. — Refutatur *Diomedes* a scholiaste Homeri *Veneto* D. Marci ad II. B. 252. pag. 60. *Harl.*

Dionysii, Articislae, excerpta quaedam ex codice MS. Henrici Scrimgeri ad Meursium misisse se testatur Patricius Iunius Epistola ad eum data, quae cum aliis pluribus, ad eundem scriptis est apud me.

[*Elia*s, Cretensis, de variis metris, in cod. *Veneto* Marci CCCCLXXXIII. v. cat. codd. gr. pag. 254. et apud *Villoison* anecd. gr. pag. 85. vbi duo opuscula memorantur Eliae siue, vt ibi scribitur, *Heliae* monachi 1) περὶ τῶν ἐν τοῖς στίχοις παθῶν, vnde excerptit *Villoison* particulam, et obseruauit, id opusculum in multis codd. bibl. *Parif.* publicae male tribui Plutarcho. v. supra §. XV. sect. III. 3. 2) Ἡλίας μοναχὸς ΧΑΨΑΚΟΣ περὶ διαφορῶν μέτρων opusculi caput. — In catalogo bibl. codd. *Parif.* tom. II. pag. 51. e cod. CCCLXII. n. 6. citatur „Florilegium, cuius auctor dicitur *Helias*, presbyter et defensor. Ibi de rebus ad mores informandos idoneis: opus graece ineditum.“ — In cod. *Florentino* Medic. XVI. plut. 56. est Ἡλίας ἐλαχίστη μοναχὸς Χάρακος πρὸς Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ περὶ διαφορῶν μέτρων. Plures autem fuerunt *Elia*s. v. *Fabr.* B. Gr. vol. X. pag. 508. vbi vero nihil occurrit de memoratis opusculis. adde vol. VIII. pag. 617. sq. *Harl.*]

[*Enagrii*, s. scholastici epiphani, siue potius Monachi aut Pontici, variarum considerationum, siue de sermonis discrimine capita LIV. in cod. *Epiconal.* teste *Plinio* in itiner. per Hispan. p. 167. conf. *Fab. ic.* B. Gr. lib. V. cap. 4. vol. VI. p. 127. vet. edit. *Harl.*

Georgii Chelobosci, περὶ τρόπων ^{h)} τῶν κατὰ ποιητικὴν καὶ θεολογικὴν χρῆσιν. Citat Meursius glossar. in Kūpis. MS. Colbert. MDCCCXXV. Barocc. XXXVI. LXXVIII.

LXXI.

^{h)} Huius Georgii libellus περὶ τρόπων, de figuris poeticis, oratoris et theologis graece cum Fed. Morelli versione prodit *Parif.* 1615/12. cum

Procli diff. de diuino ad poetice instinctu, (ex eius commentar. in Platonem.) [conf. supra, §. XIII.]

LXXI. et Eiusdem *περὶ προσῳδιῶν* in bibl. Iohannea huius urbis et Oxoniae in Bodleiana cod. Barocc. CXVI. incipit: *ἰστέον ὅτι τριχῶς λέγεται ἡ προσῳδία* ¹⁾. De XXVII. tropis et figuris poetiis et de spiritibus atque accentibus exstat MS. in bibl. Vindobonensi.

[Lambecii comm. IV. col. 47. sq. et Nessel. catal. part. I. pag. 447. et part. IV. pag. 145. lib. de spiritibus. — In bibl. quondam Heidelberg. nr. 40. cat. Sylburg. atque nr. 302. memorantur ex Georgii Choerobosci grammaticis excerpta. — In cod. Vatic. Choer. expositio in artem grammat. Dionysii, Thracis, et Herodiani *προσῳδιῶν*, teste Holsen. in nouis miscell. obsl. Belgicis a. 1741. tom. II. pag. 119. — In cod. Veneto Marc. DXII. (v. Villoison l. c. pag. 103. not. 2.) — Florentiae in cod. Medic. VII. et cod. XIV. plut. 55. (in quo etiam exstant opuscula, nullo auctoris nomine addito, de dictionis adfectionibus, quae in poeticis potissimum libris occurrunt, et de figuris, quae soloecismi speciem habent, quae et quarum dialectorum sint, quae duo opuscula Bandinio catal. codd. gr. II. col. 278. etiam a Georgio Choerob. confecta videntur:) in cod. XVI. plut. 87. et cod. X. plut. 91. nr. 3. explicatio figurarum poeticarum. atque nr. 4. (eodem Choerob. auctore, vti probabiliter suspicatur Bandin. l. c. III. col. 428.) aliae figurae poeticae XXVII. demonstratiuae locutionis figuratae, rhetoricae et logicae institutionis. — Excerpta de spiritibus et accentibus vocc. in cod. Medic. VII. plut. 55. nr. 28. et de accentibus ex Choerobosci, Aetherii et aliorum operibus in cod. XXXIV. plut. 57. v. Bandin. l. c. col. 263 et 383. — Florentiae in bibl. monasterii B. Mariae Ge. Choer. de poetiis, cod. bombyc. teste Montfauc. in diario ital. pag. 369. — Neapoli in bibl. reg. cod. XXVII. de figg. poetiis, de vocc. adfectionibus quae soloecismi speciem habent. — adde cod. CLXI. postea memorandum. — In bibl. publ. Paris. codd. DCCCLIV. MCCLXX. MMVIII. MMCCCCXCV. MMDCL. MMDCCLVIII. MMDCCCLXI. MMDCCCLXII. MMDCCCLXXXVII. MMDCCCCXXIX. est Choer. de figuris aut tropis poetiis. — In Anglia, Oxoniae in bibl. Bodlei. cod. XXXV. Georg. Choer. de tropis poetiis lib. VI. num. eiusdem sint opusc. ex eodem codice in catal. codd. Angliae et Hibern. pag. 4. post Ge. Choerob. memorata, de litterarum graecarum inuentione et ordine, de orthographia anonymi tract. de grammatica, non clare significatur. — in cod. L. Geo. Choerob. orthographia in compendium redacta, et ordine alphabeti digesta, cum anonymi orthographia. — In cod. LVII. anonymi, sed, vti auctor catal. pag. 7. suspicatur, Choerobosci opusc. de syntaxi verborum secundum ordinem alphabeticum. — In cod. LXVIII. opusc. de tropis poetiis, et alia grammaticalia. — In cod. LXXII. de soloecismo, et quot modis committitur. — In cod. CXVI. sunt, (partim a Fabricio obiter notata) Ge. Choerob. comment. in Dionysii, Thracis, artem grammaticam, inc. *Τέχνη ἐστὶ*. tum in Theodosii grammaticam scholia siue commentar. ἀπὸ Φωνῆς

V v 2

Georgii

¹⁾ In cod. Veneto DCLII. v. Villoison. aneccl. gr. II. pag. 99. inprimis pag. 103. not. 2. p. 107. not. 2. vbi pauca dedit excerpta, et alia pag. 110. not. 2. et in not. 3. animaduertit, Georgium Choerob. haud pauca descripsisse ex Porphyrii libello

de prosodia, a Villoison. e tenebris eruto. — In cod. Matrit. LXXXI. v. Iriarte cat. pag. 295. — ib. in cod. LXXXIII. ex libris Choerobosci de orthographia. Iriarte. p. 306. — in cod. XCV de spiritibus. v. Iriarte. pag. 376. sq. Harl.

Georgii, grammatici, cognomento Choerobosci, init. *ἐπειδὴ ἐν συντόμῳ*: denique eiusdem *Choer.* de tropis opuscul. init. *ποιητικοὶ τρόποι εἰσὶν*. — In cod. CXIX. *Choer.* scholia in Theodosii, grammatici, op. de verbo. — Inter codd. *Voss.* (qui nunc sunt in biblioth. Leidensi,) nr. 100. siue catal. codd. Angliae etc. II. pag. 60. *Choer.* de tropis poetarum, et lexicon ex Tryphone, *Choerobosco*, Theodoreto et aliis collectum. (est etiam in cod. quodam *August.* Vindel. et aliis.) — in cod. CLXXXII. siue catal. mem. nr. 2293. Dionysii, Thracis, grammatica, cum scholiis *Georgii Choerobosci*, Diomedis, scholastici, Theodosii, Porphyrii et aliorum. — Inter codd. bibl. *Iacobaeae* (cat. cit. pag. 248.) nr. 8563. *Georgii Choerob.* quaedam, it. Diomedes in Dionysii, Thracis, grammaticam; Dionysii, Thracis, grammatica; Theodosius in Dionysium, Thracem etc. — In bibl. *Escorial.* *Ge. Choerob.* de tropis et de grammatica. teste *Püiro* in itiner. pag. 169. *Harl.*

[P] De spiritibus servatur etiam in Vaticana, cod. DCCCLXXXIII. *Allatio* teste diatr. de Georgiis, pag. 318. et incipit: τὸ αὖ πρὸ τῆ ἐαυτῆ ψιλῆται αἰε, Ἀαρών, Ἀαπτος ¹⁾. *Grammatica* MS. Romae in Collegio Graecorum incipit: τί ἐστὶν Γραμματική; τέχνη θεωρητική καὶ πρακτική. In titulo additur, ab aliis tribui, (falso haud dubie,) S. Basilio. *Γεωργίῳ τῷ Χοιροβοσκῷ γραμματικῇ*. Ἄλλοι λέγουσιν, ὅτι τῷ αὐτῷ Βασιλείῳ. Eiusdem *Choerobosci* est, inquit *Allatius*, quod apud Ioannem Suzium fuisse tradit *Verderius* in supplemento, *Georgii*, grammatici, de *Syntaxi*. [vid. paullo ante de codd. Bodlei. notata.] Legunturque hodie in bibliotheca regis Gallorum *Georgii Choerobosci*, Doctoris Oecumenici, de tropis, de dialectis, de schematibus. Eiusdem *Orthographia*. Iterum de tropis poeticiis. Eiusdem *Grammatica*. Ex *Choerobosco* variae regulae grammaticae. Vide *Labbeum* bibl. nova MSS. p. 104 et 110. qui pag. 106. memorat *Canones grammaticos* discipulo *Georgio*, Diacono, doctore Oecumenico ¹⁾. Idem forte scriptum, quod apud *Allatium* pag. 321. de Georgiis ex cod. MCCCCLXXXV. Regis Galliar. refertur hoc titulo: *πρὸς τὸν Θεοδοσίῳ*

¹⁾ Hoc opuscul. quod incipit τὸ αὖ etc. in cod. *Matrit.* XCV. fol. 128. tribuitur *Theodorito*. Contra in eod. cod. fol. 138. *Georg. Choerob.* libellus de spiritibus, incipit: Τὸ θεωρητικὸν αὖ ψιλῆται πλὴν τῶ ἄλλοις καὶ ῥῆσι etc. v. *Iriart.* pag. 376. seq. *Harl.*

1) Sic quoque in codice quodam Bodleiano, antea memorato et Veneto, posthaec citato. — In catalogo codicum bibl. *Parisi.* quondam regiae t. II. titantur adhuc praeter laudatos: cod. MMDLIV. *Greg. Choerob.* Byzantini grammatici et oecumenici magistri, tractatus de orthographia, incipit: Ἀκτὶς διὰ τῆς. — cod. MMDLVIII. nr. 8. *Greg. Choerob.* canonismata, siue de investigandis verborum difficultatum thematibus. — cod. MMXC. erotemata et oratio in laudem S. Georgii Martyris. cod. MMDXCIV. grammatica. — cod. MMDCCLVI. Psalmorum ἀπαιρέματα, siue psalmorum omnium

interpretatio grammatica, auctore *Georgio Choerobosco*; opus ineditum. Incipit: Ψαλμοὶ ὅνομα ἀπλῶν. — In cod. *Veneto* Marc. CCCCLXXXIX. *Ge. Choer.* interpretatio in prolegomena et in canones Theodosii, grammatici Alexandrini: *Γεωργίῳ διακόνῳ καὶ χαρτοφύλακες μεγάλῃ γραμματικῇ καὶ οἰκουμενικῇ διδασκαλίᾳ ἐρμηνεύει* ἢ τε τὰ προλεγόμενα καὶ ἢ τὰς ἀσκαγωγικὰς κανόνας Θεοδοσίου γραμματικῇ τῷ Ἀλεξανδρείᾳ. Προλεγόμενα καὶ ἡ τὰτα ἐρμηνεία. Idem initium, ait confector catalogi codd. gr. *Marcian.* pag. 256. sub alio titulo ap. *Labbeum* l. a *Fabricio* excitato. — In cod. CCCCXCI. *Ge. Choer.* expositio canonum etc. Σχόλια, ἥτοι ἐξηγήσεις τῶν εἰς τὸ ῥῆμα τῷ Θεοδοσίῳ κανόνων, ἀπὸ Φωτῆς *Γεωργίῳ τῷ γραμματικῷ τῷ τῷ Ἀπικλῆν Χοιροβόσκῳ*. (catal. pag. 256 et 257.) ex graecis codd. illorum duorum inscriptionibus cognoscimus quoque *Georgii* nostri honores laudesque. — In c. CCCCXCIII.

δοσις κανόνων ἀπὸ Φανῆς Γεωργίᾳ Διακόνῃ, οἰκουμενικῷ διδασκάλῃ. Incipit: Ἐπειδὴ κανόνων εἰσαγωγικῶν μέλλομεν ἀρχεσθαι, ἐν ἐπιτομῇ δὲ τέτταρα παραδίδωσιν ἡμῖν ὁ Θεοδόσιος, μάθωμεν τί ἐστὶ κανὼν ^m). Sed hunc Georgium, diaconum, qui Theodosii, Alexandrini, Canones grammaticos illustravit, atque exstat etiam in bibliotheca Segueriana ⁿ) et in Bodleiana, codice Barocc. LXXVI. CXVI. CXIX. etc. Choerobosco iuniorem et ab eo diuersum quidam volunt, licet Choerobosco etiam Christianum fuisse et doctoris oecumenici titulo insignitum constet. Alium praeterea *Georgium Grammaticum* memorat Allatius pag. 322. anacreontica eius carmina, quae edere etiam voluit, celebrans. Fuit et *Georgius Grammaticus* saeculo XV. qui scripsit codicem graecum MMMCCLXV. in bibl. regia Paris. vt notat Montfauconus pag. 99. Palaeographiae Graecae. Georgius Choerobosco *de soloecismo*, et quot modis committitur: in codice Barocc. LXXI. Ἐπιμερισμοὶ Psalmorum nouem sub huius Georgii nomine lecti Allatio ^o), atque in Scorialensi bibl. quondam obuii, quibus nouem Psalmi grammatica analysi euoluuntur, [P] si non alium Grammaticum habeant auctorem, ostendunt, Choerobosco hunc fuisse Christianum, qui vixit ante Stephanum Byz. ἐθνικῶν scriptorem, vel eius Epitomatorem, Hermolaum, qui Iustinianum imp. opus suum dedicauit, adeoque floruit saeculo saltem quinto post Christum natum. [add. *Villois.* anecd. graec. II. pag. 103. not.] Citat certe Stephanus vel Hermolaus in Ταμιάδῃς Georgii Choerobosci ὀνοματικὸν siue librum de nominibus, vti Etymologici Magni scriptor, ῥηματικὸν eiusdem siue de verbis opus Grammaticum in Θράψας. Sed in libello Georgii περὶ τρόπων laudatur Simeon, metaphrastes, quem constat floruisse saeculo decimo. Choerobosci cognomen per conuicium ei impositum fuisse, obseruat Allatius ex Eustathii Commentariis in carmina Iambica Damasceni de Pentecoste. Frequenter citatur in Etymologico M. qui *canonum* eius grammaticorum et *Orthographiae* subinde mentionem facit, quem memorat etiam Eustathius, qui Georgium τεχνικὸν hoc est τέχνης grammaticae scriptorem vocat, vti Varinus quoque in Lexico.

Georgius, (al. *Gregorius*) Pardus antea dictus, Corinthi episcopus atque metropolita, vnde *Corinthus* ^p) vulgo audit, de barbarismo et soloecismo, et de syntaxi, MS. in bibl. Vindob. [v. *Nessel.* cat. part. IV. pag. 5. cod. VI.] aliisque. Eius περὶ τρόπων ποιητικῶν, in bibl. Vaticana. Vide *Allatium* de Georgiis pag. 416. seq. vbi de eius commentariis grammaticis in Odis sacras SS. Cosmae et Io. Damasceni, *Fabr.* De

Vv 3

nomini-

et DXXIV. ἐπιμερισμοὶ psalmorum aliquot. — Neapoli in bibl. reg. cod. CLXI. scholia ὅς τὰς ὀνοματικὰς κανόνους ἀπὸ Φανῆς Γεωργίᾳ τῷ Χοιροβόσκῳ. (v. supra vol. V. pag. 783.) — In cod. regio Matrit. XCV. fol. 246. auerso Choerobosci opusculum, (vti videtur *Iriario* catal. codd. gr. p. 381.) aduersus eos, qui regulas et similitudines in omnibus verbis quaerunt, quod Aldus in cornu copiae et hortis Adonidos publicauit. *Harl.*

^m) In cod. Barocc. LXXVI. sunt G. Choer. prolegom. in canones Theodosii: at init. ἀναδὴ ὁ Θεοδ.

δόσιος. Aliud initium in cod. Venet. Marciano CCCCXCI. *Harl.*

ⁿ) Vide catalogum MSS. Graecorum Seguerianae bibl. (quae hodie Coisliniana est) pag. 15.

^o) Pag. 319. de Georgiis. [adde, quae paullo ante in notitia codd. adtulimus.]

^p) Sub *Corinthus* nomine liber de dialectis saepius editus, vt dixi lib. IV. cap. 36. §. 19.

nominiibus, aetate librisque *Gregorii*, (vti in cod. Meerman. Medic. Laurent. etc. legitur,) v. Koen praef. ad Greg. Cor. de dialectis pag. XIII. sqq. — *Florent.* in bibl. Medic. cod. VII. nr. 37. plut. 55. *Γενυγῶς ἰσαγωγικός liber de soluta oratione, de epistolis ac de versibus*, et nr. 38. (vt quidem *Bandin.* de codd. gr. II. col. 265. suspicatur,) continuatio operis superioris, *de octo partibus orationis rhetoricae*. — In eod. cod. nr. 46. e versione latina; *de constructione orationis, vel de non solocizando et de barbarismo, etiam de constructione praepositionum et verborum Metropolitae Corinthi Gregorii. Hic est, qui Dominicos canones interpretatus est, et Pardus antea vocabatur.* vbi *Bandin.* col. 268. legitur, ait, etiam sub eodem prorsus titulo et in Vaticano cod. DCCCLXXXIII. et in Palat. cod. CXLVI. pag. 184. vt colligitur ex *Allatii* diatr. de Georgiis apud Fabr. B. Gr. vol. X. pag. 798. — In cod. XVI. plut. 60. nr. 10. eiusdem de constructione: (*Bandin.* l. c. col. 607.) — In cod. I. plut. 55. nr. 9. et cod. V. nr. 7. plut. 57. e commentario *Metropolitae Corinthi in Hermogenis libr. de methodo apti et ponderosi generis dicendi.* v. *Bandin.* l. c. col. 292 et 342. et supra in h. vol. pag. 75. sq. — In cod. XLVIII. plut. 57. nr. 4. *Gregorii* enarratio in dominicos canones (n. Damasceni, Cosmae et Marci) *sanctorum festorum totius anni, triodiorum sanctae maioris hebdomadae et festorum sanctiss. deiparae.* Fusius agit de argumento *Bandinius* l. c. col. 428. et obseruat, quatenus concordet cum cod. *Vaticano - Palat.* CCCLV. — In bibl. *Escorial.* (teste *Plüerio* l. c. pag. 171.) *Georgii* Cor. de constructione lib. — In bibl. quondam *Heidelberg.* *Gregorii* syntaxis, seu de construct. part. orat. (*Sylburg.* catal. nr. 146.) — *Vindobonae* in bibl. *Caesar.* *Gregor.* expositio in canones s. cantica eccles. festorum dominicorum totius anni, vt et in Triodia et canones magnae hebdomadis et festorum Mariae, (*Nessel.* cat. codd. part. I. pag. 213. sq.) — *Parisi.* in publ. bibl. cod. CCCLIX. commentar. in canones dominicos. — cod. MMDCLXIX. de solocismo, de barbarismo et de syntaxi libell. ineditus. *Harl.*

Georgii Curtesii, (*Κατέστη*) scholarii, *περὶ στοιχείων ἥτοι γραμμάτων, προσωδίων καὶ τῶν ἰκτῶ τῶ λόγῳ μερῶν, ἥτοι εἰς Γραμματικὴν πρώτην εἰσαγωγήν*, in gratiam amici composita, MS. Mediolani in bibl. Ambrosiana et Romae in sancta Sylvestrina et Valli-cellana. *Allatius* pag. 409. de Georgiis. [*Georgii Curtesii*, scholarii, libr. II. de constructione, siue chronographia et alia, in cod. biblioth. *Escorial.* apud *Plüerum* l. c. pag. 270. — *Georgii Scholarii* de octo partibus orationis opuscul. in cod. MMDLXXXI. *Parisi.* bibl. publ. *Georgii* scholarii aut Gennadii epistolae, orationes aliaque opuscula theologica etc. sunt in multis illius bibliothecae codd. v. indicem h. v. ad vol. II. catalogi. Pariter in codd. bibl. *Florent.* Medic. ex quibus hic tantum commemoramus *Georgii Curtesii* de elementis et litteris, de accentibus et octo partibus orationis seu potius in grammaticam introductio prima, (teste *Bandin.* II. p. 470.) in cod. XXVII. nr. plut. 58. — *Georgii Curtesii* epist. 18. in cod. XIII. plut. 74. (v. *Bandin.* III. col. 107. seq. et *Renaudot.* in Fabr. B. Gr. vol. X. p. 366. sqq.) — *Georgii* schol. epistolae sunt quoque in octo codd. bibl. *Parisi.* publ. secundum catal. II. — *Neapoli* in bibl. reg. *Georg. Scholarii* *περὶ τῆς κλίσεως τῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων*, cod. XII. (qui liber fuit quoque in cod. quondam *Heidelberg.* nr. 100. in *Sylburgii* catal.) — Eiusdem *περὶ στοιχείων* etc. seu introductio prima. in cod. CCXL. vid. supra in vol. V. pag. 791.

pag. 791. *Harl.*] — Dubitat *Allatius* pag. 396. 400. idemne hic sit cum Georgio Scholario, qui sub Gennadii nomine notissimus est, et de quo alibi.

Georgius, diaconus. Vide paulo ante in Georgio Choerobosco.

Georgii Lecapeni, monachi, qui in Thessalia medio saeculo XIV. vixit, diuersa ab edita syntaxi (de qua supra §. IX.) *τεχνολογία περὶ Γραμματικῆς*, siue *περὶ σημασίας ῥημάτων καὶ ὀνομάτων* MS. in codice regio Paris. MMDCCLXX. et Vatican. codic. DCCCLXXXIII. Incipit: *γράφειν ἐνεργητικὸν σημαίνει πέντε.* Eiusdem *de figuris Homericis et Canonismata in Homerum.* *Labbeus* pag. 104. bibl. nouae MSS. De aliis eius scriptis videndus *Allatius* de Georgiis pag. 363. seq. Schedas eius ineditas grammaticas citat Meursius glossario in *ἑρμῆα*, qui Lecapenum vocat, vt Gesnerus Logaponium. In catalogo MSS. bibl. Bodlei. codice Barocciano CIII. *Lecapenae grammatica Alphabetica.* *Fabr.* Vide supra cap. 36. §. XIII. paullo post, v. *Mich. Syngellus.* — In cod. regio *Matrit.* XL. (*Iriat.* pag. 145.) *Georgii Lecapeni περὶ συντάξεως τῶν ῥημάτων.* — In cod. *Veneto* Marciano CCCCLXXXVI. ex quo *Villoison* in anecd. graecis II. pag. 79. not. initium et finem grammaticae Lecapeni exhibuit. — Ex *Mosquensi* codice dedit cl. *Matthaei* in *Lectio. Mosquens.* tom. I. pag. 55-79. vberiora excerpta ex grammatica Ge. Lecapeni. — Epistolae in cod. *Bauarico* XCVI. (v. catal. codd. gr. pag. 36.) — in cod. *Medic. Florent.* XXIV. plut. 57. v. *Bandin.* cat. II. col. 367. et col. 348. cod. VIII. col. 430. cod. XLIX. bis nr. 5 et 8. de *Lecap.* opusc. de artificio grammaticeo, diuerso ab edito *Lecapeni* opere de constructione verborum. — *Venetiis* in bibl. Marc. cod. CCCCLXXXVI. *Lec. grammatica* ordine alphabetico. — *Paris.* in bibl. publ. cod. MDCCCCLXI. *Lecap.* expositio in *Epicteti enchiridion* — cod. MMDCCCCXXXVIII. eiusd. *Homeri canonismata et grammatica.* v. cat. codd. tom. II. *Harl.*

Georgii, Scholarii, vide supra *Georgii Curtesii.*

Georgii, Trapezuntii, grammatica, cod. reg. Paris. MDCXLIV. *Fabr.* *Georgii, Trapezuntii*, grammat. *graecam* neque inuenio in catal. codd. gr. bibl. *Paris.* tom. II. in indic. notatam, neque in aliis, quos consului, catalogis codicum graecorum, neque in catalogo scriptorum *Georgii*, infra in vol. IX. pag. 723. seq. memoratorum. Contra pag. 727. scripsisse dicitur de suo *latine* de octo partibus orationis compendium, editum Augustae 1537. 8. *Harl.*

Georgii Zegabeni, carmen politicum de septem vocalibus et litteris consonantibus, ex quo versiculi quidam apud *Allatium* pag. 350. et de Georgiis, quibus egestatem suam Grammaticus ille deplorat.

[*Gregoras*, de vocabulorum aliquot apud veteres significatione, a recentiorum vsu aliena; tum alia ex eodem, vt videtur, auctore de vocc. quorundam inflexione et significato excerpta minutiora, in cod. regio *Matrit.* LXXXIII. teste *Iriarto* in cat. cod. gr. pag. 320. Forsan intelligendus est *Gregoras Nephorus?* de cuius opusc. grammaticis v. paullo post, v. *Nicephorus*, et infra V. 5. in vol. VII. pag. 306. seq. ed. vet. *Harl.*

[*Cyrus Gregoras.* v. supra pag. 128. et voc. *Cyrus.* *Harl.*]

Harmenopuli, Lexicon verborum synonymorum, et de verbis transitivis MS. in codice Barocc. LXVIII. De syntaxi verborum. cod. CLIX. Vide infra in Planude. *Fabr.*

Lexicon

Lexicon alphabeticum, περιέχον τὰ κοινῶς γραφόμενα ἑήματα in cod. CCLXXXIX. Vindob. nr. 33. sed definit intra primam litteram *A*. teste Nesselio catal. codd. part. I. pag. 398. seq. et Lambec. vol. V. comment. cod. CCLIII. nr. 33. col. 349. vbi Kollar. adnotat, ab hoc diuersum esse Lexicon, continens τὰ πολυώνυμα τῶν ἑημάτων apud Nessel. cod. CCXXI. nr. 3. part. IV. pag. 120. aut in Lambecii comment. vol. VII. cod. XXI. nr. 3. pag. 120. et IV. col. 504. — Venetiis in cod. Marciano DXCV. (catal. pag. 311.) — Paris. in bibl. quondam regia, codd. MDCXXXI. A. et MMDI. In bibl. Escorial. nr. 272. secundum Ant. Augustin. cat. Tarracon. 1587. 4. — De Constantino Harmenopulo eiusque reliquis scriptis vide Fabr. B. Gr. V. 42. §. 6. vol. X. pag. 274. sqq. Harl.

[Heliodorus: de rebus ad grammaticam pertinentibus (si est verum auctoris nomen,) in cod. Matrit. LXXXIII. nr. 78. sec. Iriart. cat. pag. 318. sq. conf. Villoison prol. ad Apollonii Lexicon pag. 24. et supra cap. 37. §. VI. Harl.]

Herodiani quaedam. Vide supra in hoc cap. §. VI et VII.

Ioannis Botaniotae ad Isidorem, diaconum et tabularium, de metris iambicis. Labbe p. 110. bibl. nouae MSS. [v. supra §. X. et infra in catal. grammaticorum deperditor h. v.]

Ioannis Leuitae, de spiritibus, in bibl. regis Christianissimi codice DCCCCI. [n. 1270. cat. tom. II. pag. 271.]

[Ioannes Charax. v. supra, Charax.]

Ioannis Glycis, siue Glycae aut Glycei, patriarchae, grammatica MS. in bibl. reg. Paris. et in codice XIV. saeculi Florentiae in bibl. monasterii B. Mariae. Fabr. De orationis constructione in codd. bibl. publ. Parisinae MMDLXII. (in quo eiusdem Ioann. Glycis alia alius argumenti opuscula reperiuntur,) MMDLXIII. MMDLXIV. (tractatus de grammatica dicitur in catal. codd. Paris. II. pag. 523.) MMDCXX. (in quo cod. secundum auctorem catal. II. pag. 544. minus plene vocatur tractatus de syntaxi.) — Florentiae in bibl. Medic. col. 7. nr. 49. plut. LV. sapientissimi (λεγοθέτης τῆς δεξιᾶς) Logothetae Dromi (siue cursus publici) Domini Ioannis Glycis (Γλυκέως), qui postea fuit Patriarcha CPolitanus sermo περὶ ὁρθῶντος συντάξεως de recta constructionis ratione ad suum ipsius filium Cyrin, Georgium v. Bandin. cat. codd. gr. II. col. 268. — In cod. CCCXC. Veneto Marc. Io. Glycae de syntaxi, et in cod. CCCCLXXXVII. sine auctoris nomine. — In cod. bibl. Augustanae Vindel. apud Reiser. pag. 64. cat. Io. Glycis syntaxis. [conf. Fabr. B. Gr. vol. X. pag. 472. Harl.]

[Isaacus Argyrus. v. supra, voc. Argyrus. seu Isaacus Monachus de metris, in cod. bibl. Taurin. CCLXXI. nr. 1. (v. obseruat. auctoris catal. codd. gr. pag. 374.) — in catal. bibl. Iacob. in catal. codd. Angliae et Hibern. II. pag. 246. — in cod. bibl. Neapolit. regiae XXVII. conf. Fabr. B. Gr. vol. X. pag. 176. sqq. Harl.]

Constantini Lascaris de prosodia verborum. Vide supra §. XV. sect. VI. Eiusdem de barytonis et circumflexis vna cum Grammatica et Syntaxi MS. pag. 104. nescio an diuersa ab editis.

Lesbonactis, Romani (h. e. ex noua Roma CPolitani) περὶ σχημάτων de figuris grammaticis, de spiritibus et dictionibus edere voluit Allatius. Vide, si placet, quae dixi lib. [II. c. 26. vol. II. pag. 872. et vol. V. pag. 717.]

Libanii et aliorum de Metris. Cod. LXXI. Barocc.

Manuelis Calecae, grammatica in codice regio Paris. MDCXCII. *Fabr.* — *Manuelis Calecae* erotemata in codd. bibl. publ. Paris. CCCCXV. MMDLXV. de pronomini-
bus et cod. MMDCV. grammatica, adhuc inedita. conf. *Fabr.* B. Gr. vol. X. p. 420. seq. *Harl.*

Manuelis Moschopuli, Cretensis ac Byzantini, Varia. vide supra §. XV. nr. IV.

Maximi Mozari, canon *περὶ πνευμάτων καὶ ἀντιστοιχῶν.* *Labbe* pag. 134. bibl. nouae MS. *Fabr.* *Iriarte* cat. codd. gr. *Matrit.* p. 271. incertus est, num libellus in cod. LXXIV. nr. 150. *τεχνολογία περὶ ἀντιστοιχῶν* de aequalibus siue de dictionibus sibi inuicem respondentibus, *Maximum Mozarum* habeat parentem. *Harl.*

Melampodis in Dionysium, Thracem. In Iohannea bibl. huius Urbis, et cod. CXVI. Barocc. [v. supra §. XIII.]

[*Michael Angelus*, de construenda oratione, in cod. Escor. apud Montfauc. nisi legendum sit *Mich. Syngelus*, seu *Syncellus.* *Harl.*]

Michaelis Soliardi Grammatica. *Labbe* pag. 105. bibl. nouae MSS.

Michaelis Syngeli [*Syncelli*] presbyteri Hierosol. (cuius syntaxis edita exstat sub nomine Georgii Lecapeni, vt pag. 16. dixi) de metris, de partibus orationis, de dialectis, quantitate syllabarum et aliis grammaticae partibus. id. *Fabr.* In codic. *Florent.* Medic. VII. nr. 45. plut. LV. et *Bandin.* cat. codd. gr. II. col. 266. multus est de vero auctore *Syncello* et de nomine officioque *Syncelli.* In titulo dicitur ex interpret. *Bandini:* *Michaelis Presbyteri et Syncelli apostolicae sedis Hierosolimytae methodus de constructione orationis etc.* — Sed plura iam notauimus supra, in h. vol. pag. 133. *Σύγγελλος περὶ συντάξεως* vocatur et citatur a Pachomio in cod. Naniano pag. 511. cat. codd. gr. ap. Nanios adseruatorum. Adde, etiam *Michaeli Syncello* tribui id opuscul. in cod. Veneto D. Marci, CCCXIV. (v. cat. gr. codd. pag. 230.) — in cod. *Barocc.* LXXVI. pag. 9. b. catal. — In cod. *Escorial.* apud Augustin. Anton. — Nomine auctoris non addito in cod. *Matrit.* reg. XL. teste *Iriarte* pag. 145. *Harl.*

Neophyti, monachi, de XXIV. litterarum inuentione et allegoria, MS. graece Romae. *Gesnerus* in bibl. *Fabr.* De hoc *Neophyto*, recenti grammatico, eiusque libro multus est *Villoison* in prolegom. ad Homerum II. cum scholiis Venetis pag. XIII. not. add. *Montfaucon.* in bibl. *Coislin.* p. 63. 127. fin. et 404. — Trium *Neophytorum* opuscula theol. sunt in bibl. publ. Paris. v. indic. tom. II. *Fabr.* B. Gr. X. pag. 331. sq. 541. et aliis locis. *Harl.*

Excerpta e *Nicanore de interpunctionibus.* Incipit *συγμαὶ εἰσὶν ὀκτώ.* MS. cod. LXXI. *Barocc.* Melampus in scholiis ineditis ad Dionysium, Thracem, laudat iuniorem Dionysio Nicanorem, eiusque *διατύπωσιν περὶ συγμῶν.* Hic est *Nicanor*, grammaticus Alexandrinus, qui Hadriani temporibus vixit, et per iocum *συγματίας* dictus est, quod doctrinam *περὶ συγμῶν* paulo subtilius excussisset, *διότι ἐπολυλόγησε περὶ συγμῶν*, vt ait Eustathius. Suida enim teste scripserat *περὶ συγμῆς τῆς καθόλου*, de interpunctione vniuerse libros sex, horumque compendium libro vno. Nec non de interpunctione apud Homerum et Callimachum. Ne dicam de eius *κωμωδαιμένοις* et *περὶ ναυσάθους*, et de voce *ὠναξ.* *Fabr.* Vide supra in vol. I. pag. 517. *Warton.* in ed. Theocriti tom. I. pag. 136. In scholiis in Dionysii *τέχνην*, a *Villoison* in Anecd.

graec. editis, p. 140. Nicanor vocatur *μεταγενέστερος Διονυσίης*, tum eius *διατύπωσις περὶ τῶν σιγμῶν* citatur, et sententia quaedam refutatur. In Eustathii comment. in Homerum, praecipue in scholiis ad Homeri Iliada Marcianis, (vid. vol. I. pag. 448.) saepius memoratur Nicanor. conf. supra in vol. III. pag. 46. plures occurrunt *Nicanores*, in his *Nicanor*, qui res gestas Alexandri M. scripsisse dicitur in cod. *Coislin.* CCLXX. pag. 325. sqq. quod continet opus Photii, *Amphilochia*, ineditum, in quaestione CLX. pag. 347. *Montfauc. bibl. Coislin. Harl.*

Nicephori Gregorae, de instabilitate regularum. *Labbeus* pag. 105. conf. paullo ante, voc. *Gregoras*, et *Fabr. B. Gr. V. 5.* in vol. VI. pag. 306. vet. ed. supra, vol. I. pag. 406. not. dd. etc. — In cod. regio *Matrit.* XCV. fol. 246. est fragmentum de vario dictionum significato pro varia temporum ratione, quod *Iriart.* cat. codd. gr. pag. 381. publicavit. In cod. LXXIII. fol. 224. sqq. sunt *Greg. Nic.* tres monodiae et Antirrheticus s. refutatio prodigiosarum Latinorum narrationum. — In bibl. *Florent.* Medic. excerptum de regularum instabilitate, cod. IX. plut. 31. (v. *Bandin.* cat. codd. gr. II. col. 85.) cod. VII. nr. 40. plut. 55. (*Band. l. c.* col. 265. id opusc. tribui, adnotat, Georgio Choerobosco apud Aldum Venetiis 1496. fol. pag. 215. et Basil. 1540. in 8. pag. 255.) — In cod. XXXIV. plut. 57. nr. 2 et 3. de constructione et epistola ad imperatorem, quae duo opuscula non recenseri in catal. operum Nicephori apud *Fabr. B. Gr. VI.* pag. 312. (ed. vet.) animaduertit *Bandin. l. c.* col. 388. — In cod. XVI. nr. XI. plut. 60. *περὶ ἀπόρων*, de dubiis, opusc. grammaticae: cuius initium, obseruat *Bandin. II.* col. 607. cum aliis bibl. Medic. consonare exemplaribus de regularum instabilitate; finem tamen esse ab omnibus diuersum; et in hoc codice opusc. multo longius, quam in aliis. — In cod. *Parisin.* bibl. publ. MCCLXX. nr. 18. de regularum grammaticarum instabilitate. — In bibl. *Coislin.* cod. CXCII. fol. 145. technologiae de grammaticis, sed initium idem est, quod in cod. Medic. (v. *Montfauc. bibl. Coislin.* pag. 245.) — In cod. bibl. *August.* Vindel. technologia grammatica, teste *Reisero*, cat. pag. 64. — Reliquorum illius librorum notitia dabitur infra suo loco, iam supra memorato. *Harl.*

Nicetae, metropolitae Heracleensis, libellus grammaticus. id. *Fabr.* Is primum Serrarum in Macedonia prima archiepiscopus; postea autem Heracleae Ponti in Thracia metropolita fuit. v. *Fabric. B. Gr. lib. V. 5.* pag. 432. vol. VI. ed. vet. et meam Introd. in hist. I. Gr. II. pag. 304. et supra, in hoc vol. pag. 134. In cod. MMCCCVIII. nr. 13 et 14. bibl. publ. *Parif.* *Nicetae*, Serrarum episcopi, versus iambici de rebus, ad grammaticam pertinentibus, eiusdem obss. grammaticae, oratione soluta. — in codice MMDLVIII. nr. 5-7. *eiusd.* epitheta Iouis, Bacchi etc. *eiusd.* versus iambici de antistichis et de orationis constructione, versibus iambicis. *Harl.*

Nicolai Rhabdae Grammatica. id. *Fabr.* In cod. MMDCL. biblioth. publ. *Parif.* catal. II. pag. 534. citatur *Artabasdus* grammatica inedita: inc. τῆς γραμματικῆς τέχνης: in indice autem pag. XXXI. sub nomine *Niclaus Smyrnaeus*, *Artabasdus*, cognomine *Rhabda*. *Harl.*

Rhodii Nili, de versibus Anacreonticis. id. pag. 110.

Niphonis, monachi, de octo partibus orationis. id. p. 105. *Fabr.* In cod. *Parif.* MMDLVIII. nr. 4. bibl. publ. *Niphonis* de litteris et octo orationis partibus. *Harl.*

Orionis περὶ ἔτυμολογίας. Labbe bibl. noua MSS. pag. 107. 385. [*Orionis*, grammatici, etymologicum, in cod. MMDCLIII. bibl. publ. *Parif.* — in cod. MMDCX. Lexicon etymologicum, ex *Orione*, Thebano, vt fert titulus, collectum. conf. *Ruhnken* praef. ad Hesychii lexicon, vol. II. pag. VII. adde paullo post in catal. grammaticorum graec. h. v. et de aliorum Lexicis infra suo loco agitur. *Valcken.* diatr. subiuncta Euripidis Hippolyto, cap. XXV. pag. 291. B. obseruat, Orionem seu *Orum* ex scholiis in Lycophrona antiquioribus multa videri retulisse in suum Etymologicum. — In cod. CCCXX. nr. 4. bibl. *Vindobon.* leguntur *Apophthegmata quaedam miscellanea*, quorum principium Ὀρίων ὁ φιλόσοφος ἔρηκεν ὅπερ σὺ μισῆς etc. *Lamber.* autem in comment. vol. V. col. 580. notat primum, bis ibi scribi Ὀρίων cum spiritu aspero, non, cum spiritu leni, Ὀρίων. Tum opinatur, hoc loco intelligendum esse *Orionem*, Thebanum, Aegyptium, quem *Suidas* (tom. II. p. 797.) prodit concinnasse collectionem sententiarum, seu florilegium, ad Eudociam, imperatoris, Theodosii iunioris, vxorem, libris tribus: a quo haud diuersum arbitratur *Lambecius*, quem idem *Suidas* l. c. refert fuisse *Alexandrinum* grammaticum, traditque scripsisse *florilegium*, Ἀνθολόγιον, atticorum vocabulorum collectionem, de etymologia, et encomium Hadriani, Caesaris: atque *Kiisterus* in nota addit, Orionis, grammatici, saepe meminisse Etymologum, et Orionis, Thebani, nominatim mentionem facere voc. Ἀνθός. *Oriona* Thebanum scripsisse de gentilibus, traditur in codice quodam graeco de artium et disciplinarum inuentoribus, a *Monfauc.* edito in bibl. Coislin. pag. 597. fin. De *Oro* vide infra in cat. grammaticor. gr. h. v. *Harl.*

[*Pachomius* Rufanus, monachus. Προθεωρία εἰς τὴν γραμματικὴν, in cod. *Naniato* CCCV. Initium longum dedit confector catal. graecor. codd. apud *Nanios* adseruatorum pag. 511. 513. Qui locus ob enumerationem veterum multorum grammaticorum eorumque scriptorum, est memorabilis. Tum sequitur titulus: σχόλια et pag. 3. codicis citatur χάραξ τις τῶν πάλαι γραμματικῶν, et pag. 4. agitur de interpunctione. Titulus περὶ συγμῆς initium ex eo excerptit auctor catalogi. Scholia illa absoluuntur pag. 6. et sequitur γραμματικῆς εἰσαγωγή κατ' ἐπιτομὴν cum scholio *Pachomii*, pag. 33. 70. Εἰσαγωγή εἰς τὴν γραμματικὴν ἐπιτομώτερον ἐκδοθεῖσα καὶ σαφέστερον ὑπὸ τῶ σοφωτάτῃ καὶ λογιωτάτῃ Κύρῃ ΜΑΤΘΑΪΟΥ ΤΟΥ ΚΑΜΑΡΙΩΤΟΥ et aliorum grammaticorum gr. opuscula aut excerpta. — In cod. cod. nr. VII. est *Pachomii* oratio nr. VIII. IX. eiusdem opusc. theologica quaedam nr. XI et XII. duae eiusdem homiliae: nr. XV. fin. epigramma in abbatem, Nilum, quod editur pag. 516. Aetas illius ex eo colligi potest, quod in praefatione, (p. 511. catal.) non solum *Constantinum Lascarin*, *Manuelem Chrysoloram* etc. memorat, sed etiam, τοῖς Ἀπολλωνίῃς ait, μόνοις ἐνετύχουμεν χαλκογραφεῖσιν, ἔτ' ἐν ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΪΣΙΝ: immo vero in cod. CXXV. pag. 259. catal. occurrit opusc. contra *Martinum Lutherum*, quem fratrem vocat. Auctor catalogi pag. 511. *Pachomii*, nullum, inquit, opus *Fabricius* vsquam memorat, quamuis vol. X. B. Gr. pag. 440. *Pachomii*, abbatis Hieromonachi, meminerit, quem ab hoc alium fuisse crediderim, nisi vnus idemque modo catholicus fuerit, modo schismaticus. *Allatio* tamen hic noster aliquantum notus fuit, vt patet ex libro III. de vtr. eccl. consensu cap. 3. et *Amadutio* pag. 31. praef. in *Pepanum*. — In cod. *Naniato* CXXV. sunt multa *Pa-*

chomii Rhacendytæ, monachi, opuscula theologica et polemica, homiliæ orationesque, epistolæ XV. canones in Christi natiuitatem, in Pentecosten etc. *ars grammatica cum scholiis Pachomii* et ἐρμηνεία σύντομος εἰς τὴν κατ' ἡμᾶς μεσικὴν; quæ omnia, ab auctore catalogi fufius recensa, repetere nolo. Idem tamen confector catal. p. 261-277. nonnulla edidit ex illo codice, n. περὶ τῆς ἐκ τῶν θείων γραφῶν ὠφελείας etc. cum scholiis, atque de *Cartano* quodam, Corcyraeo, et de hæresi Cartanitarum. — In cod. CXXVI. nr. 1. et cod. CXXVII. pag. 133. nr. XIII. iterum orat. κατὰ ἀγιοκατήγόρων et aduersus *Martinum Lutherum*. — In cod. CXXVII. *Pachomii* περὶ εἰκόνοσ καὶ τῆ κατ' εἰκόνα. nr. XV. XVI. XVII. alia opuscula theologica. nr. XVIII. epistola contra Dionysium, hieromonachum anachoretam, nr. XIX. collectio monumentorum ecclesiasticorum, ex quibus constet, vitam monachorum debere esse communem. nr. XX. epistola ad *Macarium*, metropolitam Thessalonicensem, et nr. XXI. canon in *Athanasium* et *Cyrillum*. *Harl.*]

[In bibl. *Escor.* num *Phocæ* gramm. et *Phalaris* de synonymis, reuera, vt alicubi legi, exstent, fere dubito. In *Plüeri* quidem catal. in eius itineribus per Hisp. non reperi; sed pag. 187. memoratur codex, in quo sunt plura *Photii* opera; in his ex *Photii* (vnde per errorem forsan orta est praua scriptura *Phocæ*,) bibl. selecta quædam de grammatica et Procli vtili doctrina. *Harl.*]

Maximi Planudæ Grammatica MS. Florentiæ in bibl. monasterii S. Mariæ Benedictinorum scripta A. C. 1341. teste *Montfaucono* Palæographia [P] graeca pag. 70. Eiusdem *Planudis* dialogus de quaestionibus grammaticis, qui inscribitur *Neophron* et *Palætimus*, in cod. Barocc. CXXV. et bibl. regia Paris. 7) et Segueriana. Incip. πρὸς τῶν λόγων αὐτῶν ὁ Παλαίτιμος. Vide Catalogum MSS. graecorum illius bibliothecæ,

q) In bibl. publ. *Parisiæ* codd. (vt videtur MMDLXII. nr. 11. in catal. quidem, vol. II. p. 522. memoratur *Plan. dialogus* de grammatica; clarius autem) MMDLXXX. MMDXCVI. fragm. et MMDCVI. est *Plan. Neophron* et *Palætimus*, de rebus grammaticis. — in codd. MCCXI. cum duabus eius homiliis, variisque versibus et precationibus; cod. MMDVIII. *ars grammatica* de syntaxi et MMDLXXXII. eius *grammatica*. in codd. MMDLX. MMDLXII. nr. 5. MMDCLXIX. et MMDCCXX. nr. 23. eiusdem opusc. de syntaxi: quæ pars grammaticæ esse videtur. In ultimo cod. nr. XXVII. *anonymi* de verborum syntaxi incipit eodem modo, ac *Planudis* libell. — Eiusd. prolegomena rhetorices, (sed nomen *Planudæ* amanu recentiore adscriptum est, in cod. MMDCXXX. de metris in cod. MMDCLXXVI. — In bibl. *Florent.* Medic. *Plan.* de verborum constructione lib. cum glossa interlineari, cod. XXIII. nr. 3. p. 31. cod. XXXIV. nr. 21. plut. 57. — cod. VII. nr. 47 et 48. de grammatica dial. inter *Palætimum* et *Neophrona*, ac de constructione verbi, (siue de syntaxi.)

de constructione cod. XXIX. nr. 1. plut. 58. — cod. CCLXI. nr. 1. plut. 59. — dialogus inter *Neophron.* et *Palætim.* atque de construct. verborum lib. in cod. XLIV. nr. 12 et 13. plut. 59. — dialogus idem præterea, particula in cod. XXXIV. nr. 4. plut. 57. — integer, in cod. III. nr. 1. plut. 56. cod. XXIV. nr. 17. plut. 57. Plura de his vide in *Bandini* cat. codd. gr. II. col. 268. 295. 369. 393. 545 et 575. — Ex eius technologia (grammatica) fragm. in cod. X. nr. 12. plut. 91. *Bandini* III. col. 429. et excerptum quoddam grammaticale in cod. XVII. nr. 18. plut. 59. *Band.* II. col. 532. — *Taurini* in bibl. regia, in cod. LXXVII. fol. 20. *Plan.* rhetorices prolegg. (forfan initium eius commentar. in *Hermogenis* rhetoricam.) — in cod. CLXIII. fol. 125. opusc. de construct. verborum. In cod. 354. fol. 1. dial. inter *Neophrona* et *Palætimum*, de grammatica. v. cat. codd. gr. *Taurin.* pag. 171. 246 et 482. — In bibl. regiae *Neapolit.* cod. XXVII. Παρατμήματα ἀναγκαῖα τῆς τῶν Ἀττικῶν συνηθῆς. cod. 32. *ars grammatica*. — cod. LXXXIV. de syntaxi et dialogus de quaestionibus gramm.

cae, quae hodie Coisliniana, pag. 21. [f. Montfauc. bibl. Coislin. p. 245. cod. CXCII. fol. 182.] et *Labbei* bibl. nouam MSS. pag. 105. vbi etiam Planudae syntaxin ex Har-
menopulo et Christodulo commemorat Donati Grammatica parua, a Planude graece
versa, cod. LXXI. Barocc. in bibl. Bodleiana.

[*Polybius Sardinianus*, de soloecismo et acyrologia. vide supra, ad vol. IV. pag. 334. adde
cod. *Florent.* Medic. X. nr. 13 et 14. plut. 87. de soloecismo et de speciebus ornamen-
torum orationis. (*Bandin.* II. pag. 391.) cod. *Nanian.* CCCIV. nr. VIII. pag. 510. codd.
graec. apud *Nanios.* *Harl.*]

Porphyrus de Grammatica de regulis spirituum MS. in codice Colbert. MCCXII. [v. supra,
§. XIII. et in vol. V. pag. 741. seq.]

Michaelis Pselli, de Grammatica, versibus politicis ad Constantinum Monomachum, MS.
in bibl. regia Paris. *) aliaque, de quibus *Allatius* libro de Psellis §. 61. editionis a me

X x 3

curatae.

gramm. inter Neophrona et Palaetimum. — cod.
CLXIV. περί ἀντιθέσεων. — *Oxonii* in cod. *Bar-*
rocc. CXXV. dialogus de grammatica, et multo
auctior dicitur (in catal. codd. Angliae et Hibern.
pag. 14.) in codice *Bodleiano*, qui habetur in Ar-
chiuo A. 179. πρὸς τῶν etc. p. 5. — in cod. CLIX.
Harmenopuli prooemium de syntaxi verborum.
τῶν ῥημάτων τὰ μὲν. — *Maximus Planudes* de
construptione verborum. τῶν ῥημάτων τὰ μὲν ἑδαμῆ.
pag. 182. Huius opusculi, (ait conditor catal. cit.
pag. 21.) prooemium idem est cum superiore, quod
Harmenopulo inscribitur. Sequuntur deinde post
prooemium verba ordine alphabetico: ἀγαλλόμεαι
καὶ ἀγαλλῶμαι, τὸ Χαίρω pag. 182. — In cod.
Bodlei. MMDCCCV. dialogus de grammatica. —
Inter codd. *Vossianos* (ibid. II. pag. 60.) nr. 2236.
Planudis et aliorum scripta aliquot grammatica.
In cod. *Escorial.* teste Montfauc. — *Venetis* in
bibl. Marc. cod. CCCCLXIV. *Plan.* de verbis transi-
tiuis et intransitiuis; adiunguntur alia, ad gram-
maticam pertinentia, de nominibus, verbis et ad-
verbiis, per ordinem alphabeti, inc. τῶν ῥημάτων
τὰ μὲν ἑδαμῆ. Est igitur partic. libri de constru-
ctione verborum, aut hic liber ipse. — In cod.
CCCCLXXXVI. dialogus, Neophron et Palaetimus,
et de syntaxi: in cod. CCCCLXXXVII et DX. dia-
logus, secundum catal. codd. gr. Dialogus ille mi-
nus mereri lucem videtur *Villoisontio* in anecdot.
gr. II. pag. 79. adde eundem V. doctiss. pag. 133.
not. Plura de *Planuda* eiusque opp. infra in vol. X.
pag. 533. sqq. *Harl.*

*) Secundum catal. codd. *Paris.* bibl. quondam
regiae in codd. MCLXXXII. nr. 48. comment de
XXIV. litteris; nr. 60. de quorundam scriptorum

charactere seu proprio cuiusque dicendi genere in-
primis nr. 61. de charact. Gregorii, theologi,
Basilii M. et Gregorii Nysseni; nr. 67. explica-
tio litterarum aspiratarum, tenuium et media-
rum; nr. 69. de locis et nominibus atticis; nr. 72.
de constructione partium orationis, nr. 73. rheto-
ricarum idearum synopsis; nr. III. versus politici
de omnibus disciplinis: cum aliis eiusdem Planu-
dae 126. opusculis varii argumenti. — Tum va-
ria in cod. MDCXXX. MMCCCCVIII. nr. 5. gram-
matica; versibus politicis, nr. 8. fragm. de voce.
nonnullis difficilioribus. — in cod. MMDLI. nr. 20.
et cod. MMDCXX. nr. 2. grammatica — *Florenti-*
ae in bibl. Medic. cod. XXIV. plut. LVII. *Mich.*
Pselli, vt *Bandin.* cat. II. col. 370. codice, humidi-
tate et madore labefactato, coniecit, opuscula,
(aut particulae,) quatuor de rebus grammaticis
scripta versibus politicis. — In cod. XXVI. n. VII.
plut. LVII. *Pselli* synopsis omnium doctrinarum,
versibus politicis. nr. VIII-XIV. incl. variae gram-
maticae partes, versibus iambicis. *Bandin.* l. c.
col. 373. seq. — In cod. XL. nr. 55. plut. 57.
Etymologiae variae, a *Bandin.* in vol. II. col. 417.
nomen *Pselli* non additur; sed in indice f. vol. III.
col. 571. tribuitur illi id opusculum aut forsitan frag-
mentum vnius paginae. — *Pselli* brevis explica-
tio de constructione seu de non soloecizando et de
barbarismo; inter quae etiam de constructione
agitur praepositionum et verborum. Opus, quod
ab *Allatio* in diatriba de *Psellis* omissum esse scri-
bit *Bandin.* l. c. III. col. 428. de cod. *Medic.* X.
plut. XCI. — In cod. CCC. bibl. *Vindobon.* (teste
Nesselio cat. codd. IV. pag. 146.) de rhetorica,
versibus politicis. *Harl.*

curatae. Ex grammatica, versibus politicis scripta, subinde aliquid profert *Meursius* in glossario Graecobarbaro.

[*Sophronius*, patriarcha, de interpunctione, in cod. *Taurinensi* CCLXXI. fol. 76. (catal. codd. gr. pag. 375.) *Pachomius* in praefat. grammat. in cod. Naniano, pag. 511. codd. graec. Nanian. citat *Sophronium*, patriarcham, *περὶ ὀρθογραφίας* et *περὶ προθέσεων*. *Harl.*]

Stephanus, grammaticus, in Dionysium, Thracem. cod. Barocc. CXVI. et in bibl. Iohannea huius Urbis Hamb. [v. supra ad §. XIII. *Villoisf.* anecd. gr. II. pag. 141. seq.]

[*Theodoretus* s. *Theodoritus*. v. supra §. XV. sect. II. nr. 3. *Iriart.* catal. codd. Matr. p. 376. *Theodoretus* de litteris in cod. bibl. publ. *Parif.* MCCLXX. nr. 19. — *Theodoritus* de spiritibus. *ibid.* in cod. MMDCI. nr. 3. *Harl.*]

Theodori Prodrumi, qui circa A. C. 1100. clauit, grammatica, quaestiones grammaticae, *σχέδη* et brevis enarratio ad quaesita Sebastocratorissae, MSS. in variis bibl. *Theodori Prodrumi* de accentibus, Lexicon, et de mensibus laudat *Meursius* in glossario. *Fabric.* *Theod. Prodr.* praecepta grammatica in bibl. publ. cod. *Parif.* MMDXCIV. nr. 13. — opusc. *de spiritibus* ineditum, in cod. MMV. nr. 3. — grammatica inedita, *ib.* cod. MMDLXI. nr. 1. — *Florentiae* in bibl. Medic. cod. VII. et cod. XVII. plut. LV. in erotemata *Theodosii* brevis enarratio marginalis *Theod. Prodrumi*. de de quo opusc. plura v. in *Bandini* catal. codd. gr. II. col. 245. nr. II. et col. 280. nr. II. — Excerpta ex illius interpretatione *εἰς τὰ ἑρωτήματα*, in cod. XXV. plut. XCVI. v. *Bandin.* III. col. 368. — In cod. *Escorial.* *Theod. Prodr.* grammatica seu expositio in Moschopuli grammaticam; item *Theodori*, grammatici Alexandrini, de prosodiis, teste *Plüero* in itiner. per Hisp. pag. 191 et 192. — grammat. in cod. quondam *Heidelberg.* v. *Sylburg.* cat. nr. 43. — In bibl. *Vindobon.* caesar. cod. CV. nr. 2. teste *Nesselio*, cat. part. IV. pag. 62. Pluribus de hoc Theodoro Prodromo et reliquis eius scriptis egit *Fabr.* B. Gr. V. 6. §. X. vol. VI. pag. 799. edit. vet. *Harl.*

Theodosii, Alexandrini, christiani scriptoris, in Dionysium, Thracem, MS. in bibl. Iohannea huius urbis et cod. Barocc. CXVI. De dialectis cod. *Barocc.* LXXI. Epitome magnae prosodiae Herodiani, in bibl. *Bodlei.* cod. Barocc. CLXXIX. Canones grammatici *ὀνομαστικοὶ ἀπὸ Φωνῆς Γεωργίᾳ Χαρισσοῦκῃ*, MS. in bibl. *Coisliniana* p. 230. Erotemata grammatices memorat *Labbeus* bibl. noua MSS. pag. 106. de prosodia, de pedibus, carminum generibus et dialectis, MS. in bibl. *Vindob.* *Fabr.* Vid. *Nessel.* catal. codd. part. IV. cod. CCXVI. nr. 1. — In bibl. *Guelpherbyt.* cum aliis grammaticis ex bibl. *Gudian.* v. bibl. *Gudii*, Kilon. 1706. pag. 539. nr. 63. pag. 525. nr. 12. et pag. 543. nr. 83 et 84. — Conf. *Villoisf.* anecd. gr. II. p. 98. sq. fragm. p. 102. 173. sq. id. in proleg. ad Homeri Iliad. pag. XI. sq. not. et in epist. *Vinarienf.* p. 118. *Iriart.* catal. codd. Matr. pag. 141. sqq. et 147. *Bandin.* catal. codd. gr. Medic. II. col. 244. sq. et 280. — Catal. codd. graec. *Taurin.* p. 246. etc. v. supra §. VII. circ. fin. et §. XII. *Harl.*

Theognosti, grammatici, canones Orthographiae ultra mille, ad Leonem, Armenum, imp. MS. in codice Barocciano L. Incipiunt: *τῷ δεσπότῃ μὲ καὶ σεφάνηφόρῳ*. De hoc *Theognosto*, qui in Etymologico magno subinde laudatur, vide scriptores post Theophanem pag. 51. *Rich. Bentlei.* epist. ad Ioh. Millium pag. 77. *Fabr.* — *Theognosti* (qui

(qui nono saeculo floruit,) aut vti in catal. codd. Angliae et Hibern. I. nr. 50. vocatur, *Theognoti* in illud, quanti est orthographia, in cod. *Florent.* Medic. XXXVI. nr. 2. plut. 57. (*Bandin.* cat. II. col. 395.) *Leoni.* Armenio, dedicauit mille sua praecepta de recta scribendi ratione, quorum XL. docent, quando α scribere oporteat, et quando ε, et totidem, vbi α, et vbi υ. conf. *Villoison* in *Anecd.* gr. II. pag. 127. not. qui de aetate et Orthographia *Theognosti* fusius agit adnotatque, illum scripsisse quoque historiam eorum, quae regnante Michaelē Balbo II. Amorienſi, a. Chr. 821. Leonis, Armenii, ſucceſſore et a. Chr. 829. extincto, acciderunt. *Harl.*

[*Theonis, Alexandrini*, de grammatica ſpeculatiua, in cod. *Eſcorial.* v. ſupra pag. 97. adde pag. 98. et 99. de duobus aliis eiusdem nominis grammaticis. *Harl.*]

[*P*] *Thomae Magiſtri*, grammatica MS. Florentiae in bibl. monaſterii B. Mariae et in codice regio Pariſ. MCCLXXXVIII. *Chriſtoduli* de ſyntaxi per ordinem Alphabeti. cod. MDXXXVIII. [conf. ſupra, cap. 36. §. X. in hoc vol.]

Tricha, τῷ φωτάτῃ Τριχῶ περὶ μέτρων in codice bombycino XIV. ſaeculi, Florentiae in bibl. monaſterii B. Mariae, teſte *Montſaucono* in diario italico p. 368. *Fabric.* In bibl. *Venet.* Marc. CCLXXXIII. (catal. codd. gr. pag. 254.) — in cod. bibl. publ. *Pariſ.* MMDCCCLXXXI. in quo ſunt nr. 9. *Trichae* ſynopſis inedita et verſibus ſcripta, vbi de nouem metrorum generibus agitur; nr. 10. eiusdem ineditus libell. ſoluta oratione ſcriptus, quo idem tractatur argumentum; nr. 11. anonymi (ſed *Trichae*, ſuſpicante conſectore catalogi, vol. II. pag. 564.) lib. ſtriſta oratione ſcriptus ineditusque, de verſibus pindaricis. *Harl.*

Tryphonis obſeruatio de litera ε, πῶ δαύνεται καὶ πῶ ψιλῶται in cod. Barocc. CXXV. et in bibl. Vindob. *Lambee.* V. pag. 258. [p. 544. ed. Koll.] De metris cod. LXXI. Barocc. in bibl. Bodleiana. *Fabr.* In cod. *Naniano* CCCV. (catal. codd. *Nanian.* pag. 514.) *Tryphon.* *Alexandrin.* περὶ τρέπων. — Florentiae in bibl. Laurent. cod. VII. nr. 31. plut. LV. ex *Tryphonis* opp. de voc. et poteſtate ὡς et aliis nonnullis. Inc. Ἰſέον, ὅτι τὰ ὡς τριάκοντα σημαίνει. *Bandin.* catal. codd. gr. II. col. 263. animaduertit, ſimile quid haberi graece apud Aldum, Venetiis 1524. fol. p. 77. b. et graece ac latine ad calcem *Lexici* *Tufani* 1555. fol. — Illis in eodem cod. pauca alia ſuccedunt περὶ ὑποτακτικῶν. — — De adfectionibus dictionum in cod. XIV. nr. 7. plut. LV. (*Bandin.* l. c. col. 279. obſeruare, exſtare quoque excerpta ex illo *Tryphonis* opusculo in calce grammaticae graecae *Vrbani Bolzani*, Bellunenſis, Venet. apud Franc. Rampazetum 1553. 8. et initio tom. IV. *Theſauri* *Stephan. L. Gr.* et in *Conſtantini Laſcaris* compendio octo orationis partium, Mediolani 1480. fol. nr. 2. vid. *Bandin.* l. c. col. 567. adde ſupra §. XV. 1.) in cod. XVI. nr. 3. *Tryph.* de tropis, et nr. 4. de adfectionibus dictionum, et nr. 5. (vt *Bandin.* l. c. col. 316. ſuſpicatur,) eiusdem de pedibus et metris verſuum. — cod. XXVI. nr. 2. et inter ſcholias in *Homerum* in cod. XXXII. plut. LVII. et fragmentum, in cod. XLIX. plut. LVII. de dictionum adfectionibus. (*Bandin.* II. col. 372 et 384. et 430. — In cod. X. nr. 9 et 10. de tropis et de adfection. dictionum. (*Bandin.* III. col. 390.) — In cod. *Veneto* Marc. DXII. de tropis poeticis et de vocc. adfectionibus. (cat. codd. gr. pag. 275 et 276.) — In bibl. publ. *Pariſ.* codd. MMVIII. MMLXXXVII. MMDLI. MMDCCCLXV. MMDCCCCXXIX. de tropis ſiue figuris poeticis. — In cod. *Matrit.* VIII. nr. 49.

et 50. cod. XCV. fol. 86 et 112. de passionibus vocc. et de tropis. v. *Iriart.* cat. p. 25. pag. 373 et 376. — In fragm. Stephani Byzant. edito a *Montfaucon* in bibl. Coisl. citatur pag. 285. *Tryphon* ἐν παρωνύμοις seu denominatiuis, et in alio cod. p. 597. numeratur in catalogo Grammaticorum. de tropis in cod. bibl. *Taurinens.* CCLXXXIV. et de adfect. diction. cod. CCLXXI. nr. 76. v. catal. codd. gr. pag. 379 et 375. — Inter codd. *Vossianos* in cat. codd. Angl. et Hib II. p. 61. nr. MMCCXI. *Tryphonis* et aliorum scripta grammatica. — ibid. nr. MMCCXXXVIII. *Trypho* de passionibus vocabulorum. — Ib. inter codd. Th. Gale nr. MMMMMDCCLXXVI de dictionum passionibus libellus et multa alia. *Oxonii* inter codd. Barocc. nr. XLV. LXXVI. de vocc. adfectionibus. nr. LXVIII. *Tryphonis* opuscula quaedam. — nr. LXXII. *Tryph.* de metris. — Citatur ab Eustathio ad II. ε. p. 556. et in scholiis *Venetis* Marc. ad Hom. Iliada γ. 122. ἐν τῷ αὖ ἐγχαίτας ἀναγνώσεως. — In bibl. *Lippsensi* Paullina fragm. de figuris dictionum. Multa alia scripsit critici et grammatici argumenti. A *Suida* autem voc. Τρύφων citantur de pleonasmō dialectorum, quae sunt in aeolica lingua lib. VII. — de dial. cōtis, quae sunt apud Homerum, Simonidem, Pindarum, Alcmanem et alios lyricos. — de dialecto Atticorum, Argiuorum, Himeraeorum, Rheginorum, Dorienſium et Syracusanorum. — de analogia inflexionum lib. I. — de analogia recti casus. — de nominibus comparatiuis lib. I. — de analogia monosyllaborum. — de characteribus nominum, lib. I. — de vocibus barytonis lib. I. — de verbis encliticis et infinitiuis, imperatiuis, optatiuis, et in vniuersum omnibus. — de orthographia, et iis, quae in ea quaeruntur et alia. Citantur περὶ ἀττικῆς προσηδίας ab Athenaeo II. cap. 13. eiusque liber secundus et tertius ab Ammonio. — περὶ ὀνομασιῶν ab Athenaeo IV. cap. 23. III. cap. 5. — παρωνύμια a Steph. Byzantino, voc. Ἀγνία etc. — περὶ σχηματῶν, ab Etymol. M. v. Ἀεγιδόδης. — περὶ ἑλληνισμῶν ab Ammonio. v. *Kiſſer.* ad *Suidae* locum, tom. III. pag. 513. et *van Goens* diss. de Simonide p. 10. sq. Eiusdem *Tryphonis* περὶ ἀεθεῶν et προθέσεων citat *Apollonius*, *Dyscolus*, in syntaxi. adde supra cap. 36. §. 19. de Gregorio Corintho. supra cap. 34. pag. 140. vbi de *Tryphone* et de *Trophonio* quodam ignoto iam egi. *Trophon*, nisi vitium subſit librarii, occurrit in scholiis *Venet.* Marc. ad Hom. II. ε. 289. *Harl.*

- Io. *Tzetzae*, verſus politici de pedibus et metris poeticis. in bibl. Vindob. et cod. Barocc. CXXXI. *Fabr.* *Nessel.* in catal. codd. Vindob. part. IV. pag. 145. in cod. CCC. nr. 2. et 3. inesse ſcribit *Ioan.* *Tzetzae* expositionem iſagoges Porphyrii ſiue libros V. de quinque vocibus, verſibus politicis, et epitomen artis rhetoricae Hermogenis, verſibus politicis: in parte autem prima, pag. 392. in cod. CCLXXXVII. nr. 2. *Tzetzae* libell. de pedibus et metris poeticis. — In cod. *Florent.* Medic. VII. nr. 29. Io. *Tzetzae* de particulis encliticis. (v. *Bandin.* catal. codd. gr. II. col. 263.) — In cod. *Veneto* Marciano CCCCLXXXIII. de metris pindaricis. — In cod. bibl. publ. *Parisinae* MMCCCXCIV. nr. 10. Io. *Tzetzae* de verbis, ſubiunctiuum habentibus vel non habentibus. *Harl.*

Zachariae Calliergi, compendium grammaticae, cod. LXXI. Barocc.

[*Zenodotus*, Φιλέτερος, (vel potius Φιλάετος,) de differentiis vocum animalium: in cod. *Escorial* ap. *Plüer*. itiner. per *Hisp.* pag. 193. Illum libellum e codice *Vossiano* emendatus edidit notisque illustravit *Valcken*. in animaduers. ad *Ammonium* lib. III. cap. 18. pag. 227. sqq. conf. *Pierfon*. praef. ad *Moerin*. pag. XLVII. sq. *Harl.*]

[*Zonaeus*, de figuris orationis, in cod. bibl. publ. *Paris*. MMDCCCXXIX. nr. 7. *Harl.*]

Catalogus Grammaticorum Graecorum deperditorum.

Quibus etiam Indicem editorum, et ineditorum, de quibus haëtenus dictum est, maioribus literis inferui.

Cum non modo *Asclepiadis* ^{s)} Myrleani iunioris opus de Grammaticis iam pridem intercederet, constans pluribus libris, quorum undecimum laudat vetus auctor vitae *Arati*; sed, quod mecum dolebis, etiam *Ioannis Ionsii* ^{t)} commentarius, quem de Grammaticis antiquis parauit, fatis viri doctissimi sit interceptus, hanc iacturam utcumque praesenti capite refarcire, et post editos atque ineditos Grammaticos graecos etiam vnâ alteramque deperditorum hoc loco centuriam referre institui, quod boni, rogo, Lector, confulas. *Fabric.* — Nullum fere saeculum feracius fuit Grammaticorum quam *Ptolemaeorum*, regum *Aegypti*. nulla vero ciuitas et schola plures protulit aluitque Grammaticos, quam *Alexandrina*. *Ptolemaeorum* aetate, (vt ait cel. *Heyne* in doctiss. atque eleg. prolus. de genio saeculi *Ptolemaeorum*, in eiusdem *Opusc. academicis*, vol. I. pag. 98. sq. multorum ingenia exercuit polyhistoria aliqua, polymathia et philologia, dictique illi *Grammatici*, quorum studia tum fuere valde clara, eorumque numerus ingens, nec fuit facile quisquam aut philosophus aut mathematicus, aut alius doctus homo, qui non esset grammaticus: adeo multa lectio, variarumque in primis priscarum rerum cognitio, in laude et honore habebatur; cui rei bibliothecae *Alexandrinae* copiae locum et opportunitatem fecere etc. Post *Ptolemaeorum* tamen tempora diu adhuc Grammaticorum familia, nisi omnes, plurimas tamen *Alexandriae* scholas occupasse videtur. adde cel. *Beckii* progr. de usu scholiastarum. *Lipsiae* 1784. 4. in primis illius commentarios de litteris et auctoribus graec. atque lat. part. I. sect. I. §. 24. pag. 47-75. vbi is et commodas grammaticorum criticorumque classes, atque aetates constituit, et de illorum diuersitate, meritis, laboribus librisque etc. more suo, h. e. docte et liberaliter eleganterque egit. — Multi tamen illorum grammaticorum in explicandis illustrandisque poetarum, praesertim *Homeri*, carminibus potissimum versabantur. Quot vero grammatici graeci omnis aetatis et cuiuscunque nationis carminum illorum emendationi aut interpretationi operam addixerint, vel ex amplissimo grammaticorum et commentariorum de *Homero* aut in *Homerum* catalogo supra in vol. I. pag. 502. sqq. contexto, et ad quem deinceps tantum paucis ablegabimus lectores, potest cognosci. Ibidem iam adnotatum est, quot nomina grammaticorum ex scholiis demum graecis *Venetis* in *Homerum* innotuerint, quorum magnam partem cel.

Villois.

s) Vide, quae *Ionsius* lib. 2. de scriptoribus hist. philosophicae c. 17.

t) Opus de Grammaticis promittit *Ionsius* p. 210. et alibi.

Villois. in prolegomen. ad Homeri Iliada p. XXVII. sqq. excitauit. Adde indicem auctorum, in scholiis illis memoratorum, supra in vol. I. pag. 444. sqq. Insuper *Eudocia* in violario, in *Villoisonii* anecdotis gr. tom. I. secundum ordinem litterarum permultos nominauit Grammaticos; item *Meursius* in bibliotheca graeca et bibliotheca attica, in Gronouii thesauro antiquitat. graec. vol. X. pag. 1191. sqq. et 1398. sqq. ed. Venet. His aliisque subsidiis, mihi notis, vltus catalogum quidem Fabricianum pro viribus amplificauit; at tamen ei, qui vel vetera ad auctores scholia vel alia scripta grammatica edita ineditaque, (quae equidem nec consulere potui nec memorare,) atque omnium criticorum praecipue Salmasii, Hemsterhusii, Ruhkenii etc. notas in vet. auctores aut in aliis libris sparsas diligentius persecutus est, aut tantum perlustrauit, aut pistrino illi operam addicturus est, me largam reliquisse segetem, et multorum nomina memoriam oculosque effugisse, lubenter confiteor, neque laudi hominis illius adfidei gloriaeque inuideo. *Harl.*

Abron, Phryx, siue Rhodius, ex seruo manumissus, discipulus Tryphonis, grammatici, Romae grammaticam et rhetoricam docuit, suppar Augusti imp. temporibus. De eo Suidas. [*Eudocia*, pag. 62. anonymus in notitia veterum grammaticorum, in cod. Matrit. apud *Iriart.* p. 314. cat. Ab illo diuersus est *Abron*, Calliae filius, Atheniensis, (apud *Vossium* de histor. graecis III. pag. 314. collato tamen *Ruhnken.* ad Timaei lexicon pag. 110. de eo, quod dicitur ἐξηγητής, sacrorum religionumque interpretes,) qui scripsit περὶ ἀντωνυμίας, περὶ παρανόμων et περὶ ἐσχημάτων καὶ θυσιῶν. v. *Meurs.* bibl. atticae, lib. I. h. v.] Citatur ab *Apollonio* in Syntaxi, et ab auctore *Etymologici*, apud quem in Ὀμοκλήσασκεν, male Ἀμβρων pro Ἀβρων.

[*Achilles*, citatur inter grammaticos in cod. gr. a *Montfauc.* in bibl. Coislin. edito p. 507. *Harl.*]

[*Adraffus*, *Montfauc.* l. c. *Harl.*]

Aegialei, grammatici, qui Archelai disputationi cum Manete interfuit, mentio apud Epiphanium tom. I. pag. 627. Sed is in Actis ipsis Archelai, a Zaccagnio editis, pag. 23. archiater nobilissimus adpellatur.

[P] AELIVS DIONYSIVS, et *Aelius Serenus*. Infra in Sereno et Dionysio.

[*Aetherius*, Apameensis, scr. de vocalibus ancipitibus, auctore quodam gr. a *Montfaucen* in bibl. Coislin. pag. 597. edito, sub fin. *Harl.*]

Agallis siue *Anagallis*, Corcyraea grammatica, de qua praeter *Athenaeum* Suidas in Ὀρχησις et Ἀναγ.

Agallias, Corcyraeus, Aristophanis, grammatici, discipulus, citatus [in scholiis Venet. Marc. vbi dicitur Aristophani γνῶριμος,] in scholiis minoribus et ab Eustathio ad Il. Σ. 49σ.

[*Agapetus*, grammaticus, in cod. gr. a *Montfauc.* edit. l. c. *Harl.*]

Agatho, Samius, de quo *Meursius* in bibl. graeca.

Agathocles, citatus in scholiis ad Apollon. Rhodium, *Etymologico* Maguo, Eustathio etc. [in schol. *Venet.* ad Homer. I. 591.]

Agresphon, qui de homonymis scriptoribus librum composuit. Suid. in Ἀπολλώνιος.

Alexander, Aetolus, ex Pleurone, Aetoliae oppido, temporibus Ptolemaei Philadelphi clarus, de quo dixi lib. 2. cap. 19. [vol. II. pag. 283. adde *Eudoc.* pag. 62. *Brunck* lect. ad anal. gr. poet. vol. III. pag. 98. seq. supra, in vol. IV. pag. 460.]

Alexander,

- Alexander*, Cotyaeus, polyhistor, de quo lib. 4. [cap. 32. pag. 17. seq. in hoc. vol.] ad Orationem XII. Aristidis, qui eum defunctum elogio celebravit. [supra, vol. I. p. 503.]
- Cornelius Alexander*, Milesius, polyhistor et ipse cognomento, priore antiquior, Cratetis, grammatici, discipulus. Vide Suidam, [Eudociam,] et quae supra lib. 3. [cap. II. vol. III. pag. 55.] ubi varios Alexandros recenseo.
- Alexarchus*, grammaticus, qui se ipsum solis imagine effingi curavit, teste Aristone, Salamino, apud Clementem Alex. pag. 36. protreptici.
- Alexio* siue *Alexander*, Myndius, de quo viri docti ad Laërtii lib. I. cap. 29. [Villoison prolegg. pag. 30. schol. ad Theocrit. VII. 57. saepe in scholiis Venet. ad Homer. II. v. supra in vol. I. pag. 444.]
- Amarantus*, Alexandrinus, cuius commentarius ad Theocritum laudatur in Etymologico magno. Liber περὶ σκηνῆς ab Athenaeo.
- Ambryon*, quem περὶ Θεοκρίτου laudat Laërtius V. c. 11.
- Ameliasagoras*, citatus a schol. Euripidis ad Alcest. I.
- Amerias*, Macedo, de quo *Meursius* in bibl. graeca. [Warton. ad Theocr. I. p. 137.]
- Ammonianus*, Syriani, philosophi, propinquus, de quo Suid. in Ὀνος λύγας. et Ἀμμωνιανός. Damascius apud Phot. [supra, vol. I. pag. 503.]
- AMMONIVS, praeceptor Socratis, Scholastici, auctor libri περὶ ὁμοίων λέξεων, de quo dixi lib. 4. cap. 29. §. 15. [vol. V. pag. 715.]
- Ammonius*, Ammonii F. Alexandrinus, clarus ante Augusti, imp. tempora, de quo dictum a me eodem loco, [pag. 712. supra ad vol. I. p. 503. Harl.] Idem forte Tryphonis, grammatici, de quo infra, pater.
- Andrantus*, de quo *Athenaeus* lib. XV. pag. 673.
- [*Anaxarchus*, supra, vol. I. pag. 503. Harl.]
- ANDREAS DONVS. Supra inter grammat. ineditos h. v.
- Andromachus*, philologus, gener Homeri, tragici, maritus Myronis. [P] Suid. in Μυρά. Eius Ἑτυμολογικά, schol. minor. [et Venet. Marc.] ad Iliad. N. 130. [v. *Vales.* de critica cap. 5. pag. 153.] Alius *Andromachus*, Syrus, Sophista, de quo Suid. in Ἀνδρομάχῃ. Ne memorem hoc loco *Andromachos*, medicos, de quibus infra, libro VI.
- [*Andronicus*, supra vol. I. pag. 503. Harl.]
- [*Anicetus*, Eustath. ad Odys. VI. pag. 567. lin. 43. ed. Basil. *Alciphron*. lib. I. epist. 28. ibique *Bergler*. pag. 114. Harl.]
- Anteros*, Alex. infra in Apollonio. [Eudoc. pag. 62.]
- [*Antigenes*, citatur ab Apollonio soph. in lex. homer. sed *Villoison* in prolegg. ad illud lexicon pag. XX. seq. legendum videtur Ἀρχιγένης. Harl.]
- Antimachus*, Colophonius, grammaticus et poeta, de quo Kusterus ad Suidam consulendus. [supra, vol. I. pag. 503.]
- [*Antisthenes*, v. in vol. I. pag. 503.]
- [*Antodorus*, Cumaeus, in schol. Venet. Marc. ad Hom. II. Ψ. 38. 63. et 639. v. *Villoison* prolegg. ad Homer. II. pag. XXX. sub finem. Alibi vocatur *Autodorus*, vide infra h. v. Harl.]
- Apellico*, Teius, φιλόβιβλος μᾶλλον ἢ φιλόσοφος, quem Aristotelis et Theophrasti libros ex veteribus exelis codicibus transcripsisse in noua exempla, sed parum feliciter sub-

- inde suppleuisse arguit *Strabo* XIII. pag. 609. adde *Athenaeum* V. pag. 214. *Suidam* in Ἀπελλικῶν, et quae dixi lib. 3. [cap. 8. vol. III. pag. 466.]
- Aper*, ex Aristarchi schola, Romae docuit, Didymum frequenter perstrinxit, discipulum habuit Heraclidem, Ponticum. *Suid.* in Ἡρακλείδης.
- APION**, Plistonices, cognomento μόχθος siue labor, discipulus Didymi, Anterotis, grammatici praeceptor. *Suid.* in Ἀντέρωσ et Ἀπίων. Vide scriptores a me laudatos lib. 2. cap. 5. et lib. 4. c. 6. §. 6. vbi de libris Flauii Iosephi aduersus hunc Apionem. Eius glossae Homericæ MSS. in codice Barocc. CXIX. in bibl. Bodleiana. *Fabric.* Sed confer, quae scripsi supra, ad vol. I. pag. 503. seq. et nomen male scribi cum duplici ππ. *Appionem*, *Villois.* in prolegg. ad Apollonii lexic. homer. pag. 6. not. obseruat, multosque, qui de Apione scripserunt, laudat viros doctos. *Hart.*
- Apollinaris*, Laodiceus Syrus, de quo infra inter poetas christianos; Grammaticus dicitur a *Suida* in Ἀπολλινάριος.
- Apollodorus*, Atheniensis, Asclepiadis F. discipulus Aristarchi, grammatici, de quo supra lib. 3. cap. 27. *Fabr.* Vol. III. pag. 296. vbi v. de eius opere deperdito γλώτταις, *Eudoc.* pag. 63. et *Villois.* in prolegg. ad Homeri Il. pag. XXIX. med. atque de hoc Apollodoro et sequenti, in prolegg. ad Apollonii lexicon homeric. pag. XXIII. seq. supra in vol. I. pag. 504. vbi quoque de *Apollonio Charidos* vel rectius *Chaeridos*, de *Apollonio* et *Dyscolo*, et *Tyaneo* et *Molonis* filio. *Hart.*
- Apollodorus*, Cumanus, de quo ibidem [p. 298. sqq.] vbi varios Apollodoros recenseo.
- Apollodorus*, Cyrenæus. *Suid.* in Ἀντικύς.
- Apollonius*, Alexandrinus, *Archebuli* siue *Archebii* pater, an filius, Augusto imperitante clarus. *Fabr.* De hoc *Apollonio*, sophista, eiusque lexico homerico, primum a *Villois.* sonio, dein a *Tollio* edito, iam pluribus egi supra ad vol. I. pag. 505. sq. Hic addatur, *Bocchum Slothouwerum* in vtramque editionem scripsisse animaduers. et Apollonii emendationes in *Tirocinio critico* in vett. auctores graecos, praesertim *Orpheum*, *Scylacem* et *Apollonium*. *Leoward.* 1792. mai. 8. pag. 57. sqq. *Hart.*
- Apollonius*, Alexandrinus, alio nomine *Anteros*, qui Claudii temporibus Romae docuit, praeceptor Apionis Plistonicae. De hoc et superiore dixi lib. 3. cap. 21.
- APOLLONIVS**, Alexandrinus, cognomine dyscolus, clarus temporibus Hadriani et Antonini Pii, de cuius syntaxi et libris mirabilium dixi supra pag. 2. seq. de ineditis scriptis pag. 4. et 41. 42. de deperditis p. 5. *Fabr.* Apollonius de paronymis, schol. Venet. ad Hom. Il. α'. 508. sed de illo eiusque scriptis, a scholiaste Homericō citatis, v. quoque *Villois.* prolegg. ad Hom. pag. XXIX. et supra in indice etc. vol. I. pag. 444. *Hart.*
- Apollonius*, Myndius. *Stephanus Byz.* in Μύνδος.
- [P] *Apollonius*, Nyfaeus, cuius *Strabo* meminit lib. XIV. pag. 650.
- APOLLONIVS**, Rhodius, grammaticus et poeta, praeceptor Asclepiadis senioris Myrleani, praefectus bibliothecae Alexandrinae, tempore Ptolemaei Philadelphi, quo in munere successorem habuit, teste *Suida*, Aristonymum. De eius scriptis fusc dictum a me est libro 3. cap. 21.
- MICH. APOSTOLIVS.** supra pag. 45. et lib. 4. c. 11. §. 9. [vol. V. pag. 110. seq.]

[*Aquila* (*Ἀκύλας*) grammaticus et musicus dicitur ab *Eudocia* pag. 62. et *Suida* I. p. 97. *Harl.*]

ARATVS, poeta, Manecratis, grammatici, auditor, grammaticis et ipse accensendus vel propter *διόρθωσιν* *Odyssaeae* *Homericae*, de qua dixi lib. 2. cap. 2. §. 19. De aliis eius scriptis lib. 3. cap. 20. [vol. V. pag. 87. sqq.]

ARCADIVS, Antiochicus, qui, *Suida* [et *Eudocia*] teste, scripsit *περὶ ὀρθογραφίας, περὶ συντάξεως τῶν τῶ λόγῳ μερῶν, et ὀνομαστικόν*, quod ille praeclarum et admirandum adpellat. Eius ineditos adhuc libros XIX. memoravi supra in cat. grammatic. ineditor. h. v. De Orthographia praeter Arcadium scripsere Apollonius Dyseolus, [Ioan. Charax,] Choeroboscus, Didymus, Draco, Eudaemon, Herodianus, Hyperechius Alexandrinus, Orus, Pamphilus, [Philoponus,] Soterides, [Theodosius,] Theognostus, Tryphon et Tyrannio. [v. quos e cod. gr. nominat *Montfaucon* in bibl. Coisl. pag. 597. *Harl.*] *Arcadii* librum *περὶ τόνων* MS. laudat *Salmasius* de modo vsurarum pag. 256.

Archias, Alexandrinus. *Suid.* in *Ἐπαφροδίτος*. *Fabr.* v. *Villoison* proleg. ad Apollonii lex. homer. pag. XX. supra in vol. I. pag. 506. *Harl.*

Archibius, Apollonii F. vel pater, qui *ἐξηγήσιν* Epigrammatum Callimachi scripsit. *Suid.* *Fabr.* et *Eudoc.* pag. 64. supra ad vol. I. pag. 506. *Harl.*

Archibius, Ptolemaei F. Leucadius, siue Alexandrinus, qui Traiani tempore docuit Romae. id.

[*Archilochus*. Aliquoties quidem tamquam criticus vel grammaticus commemoratur. Sed loca, ubi nomen eius occurrit, vel esse corrupta, et *Aristarchum* substituendum, vel male intellecta, et de nomine versuque poetae, non grammatici cuiusdam, explicanda, acute docet *Ruhnken* in praef. ad Hesychii lexic. vol. II. pag. VII. *Harl.*]

[*Archigenes*. *Eustath.* ad *Odyss.* 1397. 5. Confundi cum eo videtur *Antigenes*. v. paullo ante, h. v. *Harl.*]

[*Archimedes*, Trallianus. supra in vol. I. pag. 506. Add. *Mongitor.* bibl. Sicula tom. I. pag. 83. *Harl.*]

[*Aretades*. Citatur in scholiis Marcianis ad Homer. II. v. *Villoison* proleg. ad Homer. pag. XXX. fin.

[*Argyrus*. v. supra inter inedit. gramm. gr. h. v. *Harl.*]

[*Aristeas*, cum aliis grammaticis de accentibus, in scholiis *Marcian. Venet.* ad II. N. 137. *Harl.*]

ARISTARCHVS, Samothrax, clarissimus e discipulis Aristophanis, grammatici, Alexandriae docuit, instituitque filium regis Ptolemaei Philometoris, aemulus Cratetis, grammatici Pergameni, cum quo contendit Pergami. Discipulos grammaticos habuisse circa XL. atque vltra DCCC. *ὑπομνήματα* ⁿ⁾ siue commentarios reliquisse refert *Suidas*, qui testatur, in Cypro insula obiisse annos natum LXXII. Discipuli scholaeque successores eius Aristarchei adpellantur, vt Aper, Aristis, Aristodemus, Demetrius Ixion, Demetrius Scepsius, Dicaearchus Lacedaemonius, Menander, Mnaseas, Pam-

Yy 3

philus,

n) In schol. ad *Theocrit.* X. 8. citatur *Aristarchus* ἐν ὑπομνήματι *Ἀντίργου* *Διόχου*. *Harl.*

philus, Satyrius, Hellanicus, Menecrates, Nysaeus, Moschus Syracusius, Ptolemaeus, Pindarion et Epithetes; filii Aristarchus et Aristagoras. De eius emendatione poematum Homeri dixi lib. II. cap. 2. §. 18. [vol. I. pag. 365. seqq. add. pag. 506.] De aliis eius scriptis videndi *Meursius* in bibl. graeca, *Ionsius* etc. ⁿ). Confer etiam de [P] Aristarcho *Menagium* c. 25. Anti Bailleti. Aristarchi, grammatici, Canonum thesaurum MS. memoravi supra in catal. grammatic. gr. inedit. h. v. Alii *Aristarchi* fuere 1) Samius, mathematicus, de quo lib. III. [18. vol. IV. pag. 18. sqq.] 2) Tegeates, tragicus, de quo lib. II. c. 19. 3) Medicus reginae Berenices memoratus *Polyaeno* VIII. 50. 4) Byzantii praefectus apud *Xenophontem* VII. de expedit. Cyri pag. 378. 5) Alexandrinus *Ὀυερρονκρινίων* scriptor, *Artemidor.* IV. 25. 6) Sicyonius, quo se vsus Plinius maior profitetur libro V. hist. nat. 7) *Aristarchus ὁ τῶν Ὀλυμπιάδων ἐξηγητής* interpret antiquitatum Olympicarum, qui, mercede conductus, Pausaniam circumduxit, a quo laudatur in Eliacis prioribus pag. 428. 8) *Aristarchus* chronographus, cuius epistolam ad Onesiphorum, primicerium, de situ Athenarum et gestis ibidem apostolorum tempore, laudat Hilduinus, non maximae fidei scriptor, in Areopagiticis, epistola ad Ludouicum, imp. Puto hanc epistolam a futuribus fabularum suppositam esse Aristarcho, qui comes apostoli, Pauli, fuit Actor. XXVII. 2. Coloss. IV. 10. a Pseudo Dorotheo autem adscribitur LXX. discipulis, et Apameae Syriae episcopus fuisse traditur, quem faciunt alii aequae incerta fide episcopum Thesalonicae. 9) *Aristarchus*, Ephesi tyrannus, de quo Suid. 10) Orator Ambraciotarum, qui Olympiad. CXI. 2. ciuibz suis persuasit, vt praesidium Philippi Macedonis vrbe eicerent, teste *Diodoro Sic.* XVII. pag. 488.

Aristas, Aristodemus, Aristocles grammatici memorantur *Varroni* libro IX. de lingua Latina.

Aristis, discipulus Aristarchi. Suid. in *Ἐξαροσθένος*.

Aristocles, Rhodius, Augusti, imp. tempore clarus grammaticus et rhetor, cuius περὶ πομπικῆς laudat Ammonius in *Ἐπικῆδος*. Vide *Meursium* de Rhodo II. 6. qui alios *Aristocles* recenset in bibliotheca graeca et ad Aristoxenum p. 145. seq. *Aristoclis*, grammatici, meminit etiam *Varro* libro IX. de lingua lat.

Aristodemi duo Nysaei, quorum mentionem facit *Strabo* lib. XIV. pag. 650. narrans, alterum Menecratis, grammatici, (de quo infra,) fuisse filium, alterum, qui magni Pompeii libros erudit, mane rhetoricam, pomeridianis horis grammaticam docuisse. Ex his alterum in testimonium videtur vocare *Varro* loco laudato, [P] et Plutarchus parallelis minoribus, *μυθικὴν* Aristodemi laudans συναγωγὴν. Etiam apud *Parthenium* in eroticis c. 8. legendum *Ἀριστόδημος ὁ Νυσαεὺς ἐν πρώτῃ ἰσορίῳν*, vt recte *Vossius* de hist. graecis, non vt *Meursius* in bibl. graeca, ὁ Νικαεὺς.

v) Sic in scholiis *Venet.* Marcianis ad Hom. II. citatur Aristarchus ἐν τῷ πρὸς Φιλητῶν συγγράμματι ἐν τοῖς πρὸς Κωμαίων. Scripsit praeterea σημῖα *Holod.* v. *Ruhnken* praef. ad *Hesych.* II. pag. VII. vbi quoque demonstratur confusio nominum *Aristarchi* atque *Archilochi*. De Aristarcho multus est *Villois.* in prol. ad Homeri II. p. XXVI-XXIX. Add. eundem in prolegg. ad Apollonii lex. hom. p. XV.

et M. *Christ. Laur. Matthesi* disp. de Aristarcho, grammatico. Ienae 1725. 4. qui §. II. seqq. alios Aristarchos, e *Fabricio* potissimum, excitat, iisque adiungit *Aristarchum*, Theodectae patrem, apud Plutarch. περὶ Φιλαδέλφας pag. 478. et *Aristarchum*, Tarsensem, Asclepiade antiquiorem, ex *Fabriciano* ad Aetii opera indice, lib. V. cap. 23. bibl. gr. *Harl.*

ὁ Νικαεύς ^{w)}). Ab horum priore forte non diuersus *Aristodemus*, *Alexandrinus*, (ita dictus non a patria, sed quod Alexandriae docuit,) Aristarchi discipulus, in scholiis ad Pindarum et Athenaeo laudatus, qui in Pindarum scripsit.

Aristodemus tertius iunior, a quo Epitomen τῆς καθολῆς Herodiani scriptam testatur Suidas in Ἀριστόδ. De aliis Aristodemis, Cario, Eleo, et Thebano *Meursius* in bibl. graeca et *Vossius* lib. I. de hist. graecis cap. 21. De Aristodemo, Atheniensi, tragico, dixi lib. II. cap. 19. De *Aristodemo*, Spartiata, viri docti ad Laertium lib. I. cap. 31. Omitto *Aristodemum* Cumanorum tyrannum, de quo *Liuius* II. 34. Alium iterum, regem Messeniorum, de quo Pausanias in Messeniis, et *Aristodemum* ex Herculis posteris, Eurysthenis et Proclis, geminorum, parentem, de quo *Apollodorus* in bibl. [v. cl. *Heyne* ad Apollod. II. pag. 510. *Aristodemum* denique, pontificem templi Dianae, cuius meminerunt fabulosi scriptores, Iacobus de Voragine ac Petrus de Natalibus.

Aristonicus, Alexandrinus, qui scripsit de notis criticis in Homero et Hesiodi Theogonia, et de iis, quae apud Homerum ἀσύντακτα siue a communi constructione abhorrentia occurrunt libros VI. Vide Suidam in Ἀριστόνικος, ibique Küsteri notas, [Eudoc. p. 64.] et *Meursium* in bibl. graeca. *Fabr.* Vide finem rhapsod. Homer. quartae etc. *Strabon.* I. pag. 65. A. ed. Almel. qui eum dicit grammaticum suae aetatis, et citat ἐν τοῖς περὶ τῆς Μενελάου πλάνης* adde supra in vol. I. p. 507 et 365. not. *Villois.* prol. ad Hom. pag. 18. *Harl.*

Aristophanes, Byzantius, Callimachi, Zenodoti Ephesii, Dionysii Iambi, Euphronidae Corinthii siue Sicyonii et Eratosthenis discipulus, praeceptor, grammatici, Aristarchi, praefecturam gessit bibliothecae Alexandrinae ^{*)}. regnante Ptolemaeo Philadelpho, vt narrat *Vitruuius*, quem vide praefat. libri VII. De eius διορθώσεις poematum Homeri dixi lib. 2. cap. 2. §. 17. quemadmodum de Ἀπτικαῖς λέξεσι et γλώσσας Λακωνικαῖς lib. IV. c. 36. de epitome librorum Aristotelis de animalibus lib. 3. c. 5. §. 16. et de animaduersionibus in Callimachi πινάκας lib. 3. c. 17. Alia eius scripta referuntur a *Meursio* in bibl. graeca, *Ionfio* de scriptoribus hist. philosophicae, et *Küstero* ad Suidam. [add. *Eudoc.* pag. 64. supra in vol. I. pag. 507. *Harl.*

Aristoteles, grammaticus, περὶ πλεονασμῶν memoratus *Laërtio* V. 35.

Artemidorus, Pseudo-Aristophanias, de quo dixi lib. IV. c. 15. vbi varios Artemideros recenseseo. [v. vol. V. pag. 263.]

Artemidorus, Ascalonita. *ibid.*

Artemidorus Capito, sub Hadriano, *imp.* *ibid.*

Artemidorus,

^{w)} *Aristodemus*, *Nysaeus*, ἤτωρ τε ἀλλὰ καὶ γραμματικός, in schol. *Venet.* Marc. ad Hom. II. I. vers. 433. conf. *Villois.* prol. ad Hom. p. XXXIX. Scholiast. ad *Euripid.* Phoeniss. v. 1120 et 1126. atque ad priorem locum *Valcken.* not. pag. 732. A scholiaste ad Theoc. VII. 103. dicitur *Aristodemus* ὁ Θεβαῖος, et a Suida in Ὁμολῶντος Ζεὺς citatur Ἀριστόδημος, (sic enim loco *Aristophanis* legere iubet *Dorville* in nou. miscell. tom. III. p. 159.) ἐν δευτέρῳ Θεβαῖκῳ in quo is opere, vt suspica-

tur *Valcken.* I. c. templorum, altarium, statuarum, portarumque inscriptiones potissimum explicuerat, quod Θεβαϊκῶν ἐπιγραμμάτων titulo citat schol. Apollon. II. 906. schol. in Eur. Phoen. v. 162. Ἀριστόδημος ἐν τοῖς Θήβαις. Denique *Valcken.* notat, in *Mich.* Apostoli farragine, centur. XXVIII. prou. 42. Ἀριστόδημον rerum Thebanarum scriptorem in Χρησόδημον esse transformatum. *Harl.*

^{x)} Addendus praefectis bibl. Alex. quos recenset *Ionfius* pag. 102.

Artemidorus, Tarsensis, cuius meminit *Strabo* XIV. pag. 675.

Asclepiades, Dioni F. Myrleanus siue Apameensis, genere Nicaeensis, ex Apollonii, Rhodii, schola Romae clarus tempore Pompeii magni, de cuius scriptis ad Chalcidum *Meursius* pag. 25. seq. et *Ionsius* lib. II. de scriptoribus hist. philosophicae c. 10. pag. 167. seq. Hic est, qui scripsit *Φιλοσόφων Βιβλίων διαρθρωτικά*, teste *Suida* [et *Eudoc.* pag. 64.] *Asclepiadem* quoque Myrleanum alium iuniorem facit *Ionsius* II. 17. qui de grammatica scripserit post Dionysium, Thracem, quem castigauerit teste *Sexto Empirico*. At enim *Sextus* lib. I. c. 12. contra grammaticos, *Asclepiadis* quidem sententiam de partibus grammaticae diuersam a sententia *Dionysii*, Thracis et post illam refert, sed *Dionysium*, ab *Asclepiade* memoratum et confutatum, non indicat. Itaque idem forte hic fuerit cum superiore, et qui opus illud praeclarum de grammaticis scripsit, quod intercidisse inprimis dolendum est. *Fabr.* Conf. *Groddeck* in: *Biblioth. der alten Litterat. und Kunst*, part. II. pag. 71. not. *Athen.* lib. XL cap. 12. pag. 490. A. B. ed. *Casaub.* in opinionem adducit, *Asclepiadem* illum siue seniore, siue, quem *Ionsius* distinguit, iuniorem scripsisse quoque *ζητήματα* et *λύσεις* poeticas, aut potius homericas. *Harl.*

[*Asclepius*, iunior, de quo v. supra lib. I. cap. 2. §. IX. vol. I. pag. 12. *Harl.*]

Astyages, grammaticus, *Suida* [et *Eudoc.* pag. 64.] teste scripsit *τέχνην γραμματικὴν περὶ διαλέκτων· περὶ μέτρων· κανόνας ὀνομαστικῆς*, et commentarium in *Callimachum*, poetam.

ATHENAEVS, Naucratis, de quo abunde dixi lib. 4. c. 25. [vol. V.]

[*Athenocles*, item *Athenodorus*. supra in vol. I. pag. 507. *Harl.*]

Autodorus, Cumanus. In MS. Theodosii ad Dionysium, Thracem, commentario: *Αὐτόδωρος δὲ τις Κυμαῖος συγγραψάμενος λέξιν, ἐπέγραψεν· Αὐτοδῶρος Γραμματικὴ λέξις*. *Fabr.* V. supra voc. *Autodorus*, *Villoison* anecd. gr. II. p. 173. not. *Georg. d' Arnaud* in Theodosii loco pro *Autodoro* substituendum esse censuit nomen *Apolodori*, qui etiam et Cumanus et grammaticus dictus esset: atque *Burmamn.* II. in nota ad *Valesii* libr. de critica pag. 146. illam maxime probat coniecturam. *Harl.*

[*Auxonius*, ab anonymo in codice Coislin. de artium et disciplinarum inventoriis apud *Montfauc.* bibl. Coisl. pag. 597. inter grammaticos enumeratur. *Harl.*]

Basilides, cuius *ἐξηγητικὸν* librum XXIII. citat *Clemens Alex.* IV. pag. 506. haereticus fuit, et a *Meursio* in bibl. graeca confunditur cum grammatico, *Basilide*, cuius *περὶ Ὀμηρικῆς λέξεως* citat *Etymolog. Magnum* in *Ἀρίζηλος*, vbi a *Cratino* quodam illud opus in compendium missum refert.

S. BASILII, nomine editum scriptum *περὶ γραμματικῆς γυμνασίας*, et Grammatica ipsi tributa. Vide supra pag. 35 et 43.

Caianus, Arabs, sophista, cuius libros quinque *περὶ συντάξεως* *Suidas* memorat. [v. supra pag. 125. h. v.]

IO. BOTANIOTA. supra pag. 45.

MANVEL CALECAS. supra pag. 46.

ZACHARIAS CALLIERGVS. pag. 48.

[C] CALLIMACHVS, grammaticus et poeta, de quo vide, si lubet, quae supra lib. 3. c. 17.

Callistratus,

Callistratus, a Suida subinde laudatus. [vid. supra, vol. I. pag. 507. seq. vbi quoque de *Callisthene*. *Harl.*

[*Casius* et *Cato*. supra, vol. I. pag. 508. *Harl.*]

[*Castor*, Rhodius, op. de metris, rhetorum propriis, in cod. bibl. publ. *Paris*. MMDCCCCXXIX. vide supra pag. 126. in hoc vol. *Harl.*]

Chaeris, laudatus in scholiis ad Pindarum et Aristophanem. Diuersi ab hoc *Chaeris* tibi-
cen aliusque citharoedus, de quibus eadem ad Aristophanem scholia: et *Chaeris*, Corcy-
raeus, poeta antiquissimus, cuius meminit Demetrius Phalereus apud Tzetzam prole-
gom. ad Lycophronem. *Fabr.* Vide supra, in vol. I. pag. 508. et *Villuf.* prolegg.
ad Homeri II. pag. XXIX. sub fin. qui docet, male interdum scribi *Χαῖρον* aut *Χαῖ-
ρον*. Apollonius *Ο ΤΟΥ ΧΑΪΡΙΔΟΣ* apud schol. Aristophan. ad Vesp. 1190.
Harl.

Chamaeleon, de quo Meursius in bibl. graeca. *Fabr.* Conf. in vol. I. pag. 508. adnotata
et plura in disp. de Simonide, praefide *Lykl. Mich. van Goens*, a *Petr. Ger. Duke-
ro* ventilata, Traiecti ad Rhen. 1768. 4. pag. 4. sqq. — De *Io. Charace* vide supra
pag. 468. h. v. tum cat. ineditor. grammat. gr. et a *Meursio* in bibl. graeca voc. *Charax*
in medium prolata. *Harl.*

Charon, Apollonii, Rhodii, discipulus, cuius librum de historiis, quas adtigit Apollonius,
memorat Scholiastes illius grammatici ac poetae.

Chrysippus, philosophus, de quo lib. III. c. 10. [vol. III. p. 546. seqq.] dixi, varia etiam
grammatica scripserat, quae memorat *Laërtius* V. 192. seq.

DEMETRIUS CHALCOCONDYLAS, de quo supra pag. 40.

GEORGIUS CHOEROBOSCVS, cuius inedita retuli supra p. 42. seq. edita p. 13. 14. 41.

CHRISTODVLI, alio nomine Thomae Magistri, syntaxis MS. supra pag. 47. 48.

DEMETRIUS CHRYSOLORAS, de quo pag. 41.

EMANVEL CHRYSOLORAS, de quo pag. 38.

Claudius, Didymus, infra in Didymo.

[*Cleanthus*, supra in vol. I. pag. 508. sq. *Meurs.* in bibl. gr. h. v. *Harl.*]

[*Clearchus*, ἐν γλώσσῃς citatur. vide pag. 127. huius vol. *Harl.*]

Clemens, Etymolog. in *Ζάλη* et Suidae subinde laudatus.

[*Clidemus*. *Meursius* in bibl. gr. h. v. et *Valcken.* ad schol. *Euripid.* Phoeniss. p. 647. vbi
monet, *Clidemum* in *Exegetico*, (ab *Athenaeo* IX. pag. 409. F. etc. citato,) sacrorum
ritus et caerimonias explicuisse, non quasuis voces obscuras instar lexicographi, quod
Casaubon. arbitrabatur in animadu. ad Athen. pag. 697. 698. — *Valck.* ibid. p. 683.
Harl.]

[*Clitarchus*, glossographus et historicus. *Meursius* in bibl. gr. h. v. *Harl.*]

Comanus. Supra pag. 7. [et in vol. I. pag. 509.]

CONON, cuius ἀνγύσεων argumentum seruauit *Photius* cod. CLXXXVI. De illo *Tho.
Galeus* in diss. scriptoribus hist. poeticae praemissa cap. 8. [supra, vol. IV. pag. 25.
Saxii Onom. I. pag. 180. seq. *Harl.*]

Cometas, grammaticae doctor CPoli sub Michaelē, Theophili F. de quo continuator Theo-
phanis pag. 118. Hic est, de cuius interpunctione poematum Homeri dixi lib. 2. c. 2.

CONSTANTINVS LASCARIS, de quo supra pag. 39.

CORINTHVS, de dialectis. vide supra pag. 14. 15. 35. 44. et lib. IV. c. 36. §. 19.

Corinthus, grammaticus graecus, quem memorat Aufonius in Professoribus Burdegalensibus.

Crates, Mallotes, grammaticus Pergamenus, Aristarchi aemulus, de quo lib. 3. cap. 10. [vol. III. pag. 558.] et de eius διορθώσεις Homericæ, a qua Homerici et Critici cognomen tulit, lib. 2. c. 2. §. 20. [it. in vol. I. pag. 509. *Valcken.* ad schol. Euripid. Phoeniss. pag. 608. vbi in schol. ad Aristoph. Equit. 509. ἔτος ἀ ΚΡΑΤΗΣ (n. noster grammaticus) corrigit pro: ἔτω Σωκράτης. *Harl.*

Cratinus, de quo paullo ante in Basilide.

GEORGIUS CVRTEIIVS, de quo supra pag. 44.

[*Cynaethon* aut *Cinaethus*. supra in vol. I. pag. 508. *Harl.*]

[P] CYRILLI, siue *Io. Philoponi* Lexicon, de quo supra, pag. 36. Aliud de quo lib. 4. cap. 7. §. 1.

Daphidas, Telmissensis, grammaticus, de quo *Suidas*, [*Eudocia* p. 132.] et *Valerius Max.* lib. 1. cap. 8.

Demetrianus, criticus et mathematicus, pater Aspasii, rhetoris, qui tempore Alexandri Mameae, imp. Romae claruit. *Suid.* in Ἀσπασίῳ.

Demetrius, Adramytenus, cognomine Ixion, Augusti aetate floruit ex Aristarchi schola. Vide *Suidam* [*Eudociam* p. 132.] et de eius scriptis *Meursium* in bibl. graeca. *Menagium* ad Laërtii V. 84. *Fabr.* Supra in vol. I. pag. 509. seq. vbi alii quoque *Demetrii* grammatici adducuntur. — *Demetrius Calatianus*, in scholiis ad Theocr. v. supra, vol. III. pag. 797. *Harl.*

DEMETRIVS, anagnostes. Supra pag. 41.

DEMETRIVS CHALCOCONDYLES. Supra pag. 40.

DEMETRIVS CHRYSOLORAS. ibid.

Demetrius, Cyrenaeus, cognomento σάμνος. *Laërt.* V. 84.

Demetrius, Erythraeus. *Laërt.* ibid. *Suid.* in Ἐρυθρίῳ.

Demetrius, Ixion, supra in *Demetrio*, Adramyteno.

Demetrius, Magnes, de quo *Meursius* in bibl. graeca, [vbi multi recensentur *Demetrii*,] *Vossius* de hist. graecis et *Ionsius. Fabr.* Adde *Menag.* ad Diogen. Laert. 1. cap. 28. in vita Thaletis. *Burm.* II, ad *Walefii* libr. de critica pag. 147. *Ruhnken* ad Rutil. Lupum pag. 27. *Harl.*

[*Demetrii Melidonis* expositio grammaticalis in Homer. in cod. *Florent.* Medic. apud *Bandin.* cat. codd. graec. tom. II. pag. 94. — *Demetrius Pngih.* supra vol. I. pag. 510. *Harl.*]

Demetrius, Scepheus, *Straboni* [I. pag. 76. vbi v. *Casaub.* de eius aetate pag. 101.] laudatus, de quo *Menagius* ad *Laertium* pag. 224. [supra vol. I. pag. 510.]

DEMETRIVS TRICLINIVS, cuius exstant in Sophoclem scholia, et περὶ μέτρων οἷς ἐχρήσατο Σοφοκλῆς et περὶ σχημάτων. *Planude* iunior est, ut dixi l. b. 2. cap. 17. §. 5. [vol. VI. pag. 221. lq.]

Demon, de quo *Meursius* in bibl. graeca.

[*Democrines*,

[*Democritus*, in schol. Venet. ad Hom. v. *Villoison*. prolegg. p. XXX. fin. *Harl.*]

Demosthenes, Bithynus siue Thrax, de quo *Suidas* atque idem *Meursius*.

Dicaearchus, Lacedaemonius, Aristarchi discipulus. *Suid.* *Eudoc.* pag. 133.

DIDYMVS, Alexandrinus; grammaticus Ἀγισάρχεος ex Aristarchi schola, Augusto imperitante ^{y)}, clarus, a labore immenso et scriptorum multitudine *chalconterus*, et, quoniam ipse, quae vel legisset vel scripisset, ob multitudinem obliuisceretur, βιβλιολάθας Demetrio Troezenio dictus, discipulos habuit Apionem Plistonicensem, et Heraclidem, Ponticum. *Suid.* in Δίδυμος, Ἀπίων et Ἡρακλείδης. Ex libris eius, quos ad 4000. scripserat traditur, nullus ad nos peruenit, nisi ei tribuendus sit liber MS. de marmoribus et lignis omnium generum, quem sub *Didymi*, *Alexandrini*, nomine MS. Parisiis in platea S. Iacobi in bibl. Patrum S. I. num. 40. notat *Ionsius* p. 221. Nam scholia in *Homerum*, quae sub *Didymi* nomine feruntur, a longe iuniore aliquo ex variis scriptoribus [P] excerpta sunt, ut dixi lib. 2. c. 3. [vol. I. pag. 386. seqq.] Titulos quosdam librorum *Didymi*, qui apud veteres celebrantur, memoravi eodem loco. Vide etiam sis *Meursium* in biblioth. graeca, et *Küsterum* ad *Suidam*. *Fabr.* Adde notitiam tragicorum deperditorum, in vol. II. pag. 295. *Villoison*. prolegg. ad *Homeri* II. pag. XXXI. — *Didymum* scripserat lexicon tragicum et comicum, docet *Ruhnken.* praef. ad *Hesychii* lex. pag. IX. — Apud *Suidam* I. pag. 574. et *Eudociam* pag. 128. *Didymus*, *Alexandrinus*, (n. sextus s. ultimus eorum, quos *Suidas* nominat, diuersus forsan a *Didymo*, *Chalcontero*, *Meursio* tamen idem,) scripsit *Georgica* ἐν βιβλίοις ἰ. e. conf. *Needhami* prolegg. ad *Geoponica* I. pag. LVI. seq. ed. *Niclas.* et *Fabric.* B. Gr. XIII. pag. 141. *Harl.*

Didymus, iunior, Alexandrinus, cuius πιδανὰ et ὀρθογραφίαν *Suidas* memorat, Romae eum docuisse testatur. Idem tamen paullo ante [et *Eudocia* pag. 135. inter philosophos] πιδανὰ tribuerant *Didymo* Ateio ^{z)}, philosopho academico.

Claudius Didymus, qui, eodem *Suida* teste, scripserat Epitomen τῶν Ἡρακλέωνος h. e. commentariorum *Heraclionis*, grammatici, in *Homerum* et de iis, quae contra analogiam peccauit *Thucydides*, περὶ τῶν ἡμαρτημένων παρὰ τὴν ἀναλογίαν Θεκυδίδη, et de analogia linguae latinae περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας. Ex *Didymi* Ἐπιτομῇ fragmentum exstat apud *Stobaeum* serm. 101. quod de ἐπιτομῇ τῶν Ἡρακλέωνος accipiendum *Meursius* haud dubitat.

Didymus, *Heraclidae* F. apud *Neronem*, imp. versatus et inusica non minus quam grammatica arte conspicuus, de quo idem *Suidas*, et *Eudocia* pag. 133.

Diocles, grammaticus, cuius somnium refert *Artemidorus* IV. 72. [add. schol. *Ven.* *Marc.* ad *Hom.* II. 1. 103.]

Diocles, e grammatico eremita *Christianus*, de quo *Palladius* in *Lausiaca*.

Diodorus, Tarsensis, Ἀγισφάνεος, de quo dixi lib. 3. c. 30. [vol. IV. pag. 380.] ubi varios *Diodoros* recensco. *Fabr.* Fragmenta de mensuris in codd. Medic. vide *Ban-*

Lz 2

din.

y) Sub Antonio et Cicerone eum inclaruisse et filium fuisse *Tarichopuli*, atque scripserat ὑπὲρ τὰ τρισχίλια πεντακόντα βιβλία, prodit *Eudocia* p. 133. *Saxius* in *Onom.* lit. I. pag. 180. adserit eum aetate Augusti circ. a. C. 29. *Harl.*

z) Scribendum est, *Areius*. v. supra in vol. I. pag. 842. et vol. III. pag. 171. *Harl.*

- dim.* cat. codd. gr. II. pag. 607. et III. pag. 150. — Supra I. c. p. 381. de *Diodoro Valerio*. add. *Villoisf.* prol. in *Homer.* pag. XXIX. circ. fin. *Harl.*
- Diodorus*, siue *Diodotus*, Galeno memoratus tom. III. edit. graecae Basil. p. 302. et t. IV. pag. 15.
- Diogenes*, Rhodius, de quo *Suetonius* Tiberio c. 32.
- Diogenes*, siue *Diogenianus*, Cyzicenus, de quo *Suidas*.
- DIOGENIANVS**, Heracleotes, Hadriani aetate clarus, scriptor magni Lexici, e quo pro-
verbiorum συναγωγήν habemus: vide, si placet, quae dixi lib. IV. c. II. §. 4. [vol. V.
pag. 109. et quos ibi citavi.]
- DIOMEDES**, scholasticus, supra pag. 42 et 24.
- Dionysius*, grammaticus, Platonis magister, de quo viri docti ad *Laërt.* III. 4. *Ionisius*
pag. 250.
- DIONYSIVS, THRAX.** Supra pag. 24. seq.
- ÆELIVS DIONYSIVS**, Halicarnasseus, ἐν τῷ περὶ συλλαβῶν καὶ στοιχείων λόγῳ citatur in
scholiis ineditis ad *Dionysium*, Thracem. [P] Clarus fuit temporibus Hadriani. Huius
περὶ ἀκρίτων ῥημάτων edidit *Aldus*, vt dixi pag. 13. Idem forte *Dionysius*, quem in
articulationibus graecis laudat *Fulgentius* in continentia *Virgiliana*. Alia de hoc *Æe-*
lio supra lib. 3. c. 3. [vol. IV. pag. 405.] vbi plures *Dionysios* recenseo, et lib. 4.
c. 31. §. 4. [pag. 168. sq. h. vol.] vbi de *Dionysio*, Atticista, qui idem cum *Aelio* est,
et cuius inedita quaedam memoravi supra pag. 42.
- Dionysius*, Alexandrinus, Glauci F. praeceptor *Parthenii*, grammatici, et sub imperatoribus
a Nerone vsque ad *Traianum* praefectus bibliothecae καὶ τῶν βιβλιοθηκῶν πρᾶξη,
καὶ πρεσβειῶν ἐγένετο καὶ ἀποκριμάτων. *Suid.* [supra vol. IV. pag. 405. sq.]
- DIONYSIVS**, Atticista, idem cum *Aelio Dionysio*.
- DIONYSIVS**, *Car.* *Halicarnasseus*, criticus, Augusti temporibus celebris, de cuius scriptis
lib. 3. cap. 3.
- Dionysius*, Iambus, *Aristophanis*, grammatici, praeceptor. *Fabr.* v. *Burret.* alique supra in
vol. IV. pag. 409. iam citati. *Harl.*
- Dionysius*, Lindius, qui *Pompeii* aetate grammaticam *Romae* docuit. Mentio apud *Strabo-*
bonem, *Suidam* et *Isidorum* lib. I. cap. 15. *Origg.* vbi male *Linteus*: apud *Tatia-*
num Olynthius.
- DIONYSIVS LONGINVS**, criticus, cuius περὶ μέτρων dedi supra lib. 4. c. 33. [p. 79. sqq.
h. vol.]
- Dionysius*, Scytobrachion, Alexandriae paullo ante *Ciceronem* docuit, de quo viri docti
ad *Sueton.* de grammaticis cap. 7. [*Villoisf.* proleg. ad *Hom.* II. p. XXIX. fin.]
- Dionysius*, Sidonius, de vocum similitudinibus et differentiis, laudatus a *Varrone* lib. IX. de
Lingua lat. *Fabr.* conf. *Villoisf.* proleg. ad *Hom.* II. p. XXIX. fin. et supra, in
vol. I. pag. 511. *Harl.*
- Dionysius*, Zopyrus, scholiasti *Aristophanis* [Au. 1297.] laudatus, nisi legendum *Dionysius*
et *Zopyrus*, vt sane videtur e *Laërtio* VI. 100. *Fabr.* *Zopyrus* ἐν τετάρτῳ Μιλήτης
κρίσεως citatur in schol. *Veneto* *Marc.* ad II. κ'. 274. pag. 254. a. *Villoisf.* adde supra,
vol. I. pag. 527. *Harl.*

Dionysodorus, Troezenius, citatus ab Apollonio Dyscolo, vt notauī supra pag. 4. et a Plutarcho. Alius *Dionysodorus*, mathematicus, cuius meminit Vitruuius IX. 9. *Dionysodorus*, Sophista, Platoni memoratus in Euthydemo ^{aa}), sub init. *Dionysodorus*, tibicen, de quo Hesychius illustris. *Fabr.* *Dionysodorus*, Alexandrinus. v. supra, v. I. pag. 511. et *Villoison* prol. Hom. p. XXX. *Dionysodorus*, rhetor, eum grammaticus, *Hiftiaeus*, ad coenam inuitatus fingitur a *Luciano* in symposio, c. VI. tom. III. p. 423. ed. Reitzii.

Dioscorides, grammaticus. Suid. in Νικόλαος. *Fabr.* Is fuit Nicolai Myronis frater, v. *Eudoc.* pag. 309. *Harl.*

Dioscorius, Myraeus, qui Byzantii grammaticam docuit sub Leone, imp. Suid. in Διοσκόριος et Θωάτεςα.

Dorion, criticus, *Philostratus* memoratus de vitis Sophistarum in vita Dionysii, Milesii, pag. 525. vbi male legit Κρητικόν. *Fabr.* Floruit circa tempora Hadriani, imperatoris. v. *Valesium* lib. III. emendatt. cap. 5. pag. 85. de critica cap. 2. pag. 149. et *Burmann* in Addendis pag. 226. sq. *Harl.*

Dorotheus, Ascalonita. Etymolog. in Ἀμφογγοῖν. Steph. Ἀσκάλων. *Fabr.* Plura v. supra ad vol. I. pag. 511. *Harl.*

[*Dosiadas* occurrit in scholiis ad Homerum Venet. v. *Villoison* prolegg. p. XXX. fin. *Harl.*]

DOSITHEVS, magister, incerta aetate ^{bb}) scriptor, de tota re grammatica tres libros composuit, *Goldasto* ^{cc}) qui MStos in codice Sangallensi legit, iudice admodum conquisite. Primo libro proleteria exsequitur, et passiva illa de octo orationis partibus praecepta cum industria. Altero simplicium vocabulorum significationes tradit, in iis, quas glossas vocamus siue Lexica. Postremus has continet D. Hadriani imp. sententias et epistolas cum aliis aliorum dictis et scriptis, quae nescio, quorum desidia an iniuria truncata peritarunt. Idem Goldastus in praefat. De Dositheo, qui aut quo aeuo fuerit, quis eius meminerit, nihil dum scire potui. Codicem Monasterii S. Galli, qui Cuiacio visus, collatus, laudatus, eum ipsi habuimus, concessu et beneficio illustriss. et reuerendiss. Principis D. Bernardi nunc Abbatis, quem in aedibus Schobingeri descripsimus, hominis de re literaria bene meriti, merentis, merituri. Iacobus Cuiacius lib. XIV. cap. 33. et libro XXI. Observationum cap. 5. 6. 7. Hadriani sententias illustrans testatur, se illas, quum essent in editione H. Stephani imperfectae et deprauatae, restituere ex bibliotheca S. Galli apud Heluetios, vbi in calce Grammaticae Dosithei Magistri sunt eiusdem Hadriani sententiae et epistolae, hoc est rescripta breuia longeque plura, quae omnia ad ius civile pertinent graece et latine conscripta. Auctor praefationis ad Glossaria vtriusque linguae digesta a Carolo Labbeo. Praeter bina ista glossaria, aliquot alia ex ineditis glossariis excerpta Latino. Graeca subdidit Henricus

Zz 3

Stephanus

^{aa}) Cuius fuit frater. v. *Ernesti* ad Xenoph. M. S. III. 1. 1. *Harl.*

^{bb}) Probabiliter sub initium saeculi III. a. Chr. 207. v. *Valcken.* loco mox citando pag. 111. et *Saxii* Onom. litt. I. pag. 346. sq. *Harl.*

^{cc}) In notis ad Hadriani imp. ἀποφάσεις siue responsiones epistolasque graecas cum latina Dosi-

thei versione ex libro 3. Grammaticae eius excerptas, editasque graece et lat. Geneuae 1601. 8. p. 25. *Fabr.* it. in *Schultingii* Iurisprud. vetere ante-Iustiniana Lugd. Bat. 1714. 4. pag. 260. seqq. *Hadriani* responsa et rescripta, e Dositheo, cum vet. lat. versione notisque Goldasti recudi fecit *Fabric.* B. Gr. vol. XII. pag. 516. sqq. *Harl.*

Stephanus A. 1573. fol. *Ex iis primum in certa cavita ad locos communes digestum Glossarii B. Benedicti Floriacensis titulum praefert, quod forte ex Monasterii illius bibliotheca fuerit. Huic subnectuntur Exercitationes aliquot grammaticales^{ad}), hisque sententiae Hadriani, imp. quas ex codice Dosithei Grammatices Sangallensi, in quo eas legerat Iacobus Cuiacius, audiores et notis illustratas rursus publicavit [P] Melior Hamensuelts Goldastus A. 1601. et haud ita pridem V. C. Nicolaus Catharinus. Quae quidem sententiae non alias sunt, quam Hadriani, imp. Interrogationes, quarum meminit Alcuinus Epistola 102. Incertum vero an is Dosithus fuerit, ad quem Epistolam XXXIII. scripsit Iulianus, imperator. Certe ante Iustinianum, imp. vixisse non dubitat Tho. Reinesius in defensione Variarum Lectionum pag. 90. qui de lege in parricidas lata, quae inter sententias Hadriani legitur, differens, vanum, inquit, fuerit et puerile existimare legem illam sic perscriptam, siue morem ad Adriani tempora pertinere; nam tum parricidas culleo insutos in mare vel annem iactari vel bestiis obici l. pen. D. de l. Pomp. de parr. etiam viuos exuri mos erat, Iulius Paulus lib. V. sentent. tit. 24. subnexaque ea est responsis Adriani a scriptore Magistro grammatico: quem ceterorum saeculorum aliquo, et quidem ante Iustinianum vixisse, certum est: et repetita fortassis e lege a Constantino, nisi nos fallit Tribonianus, primum promulgata C. de his qui par. vel lib. occid. Ex eodem Dosithei Grammatices libro desloratum est fragmentum de manumissionibus et libertis praesertim Latinis Iunianis, quod inter veterum Ictorum reliquias cum codice Theodosiano edidit Cuiacius latinum. Lugdun. 1566. fol. Fabr. Id fragmentum docte illustravit Matthias Röver, Lugd. Bat. 1739. 8. E. cod. Leidenf. edidit Augustin van Staurer in miscell. obsl. crit. v. IX. t. 3. p. 413. 199. inprimis p. 418. sq. particulam Hyginianae genealogiae cum praef. Dosithei ad Maximum et Aprum Coss. (h. e. a. Chr. 207.) gr. et lat. Is autem cod. Leidenf. plura continet Dositheanae industriae monumenta, n. bina glossaria, Hadriani responsa, fabulas Aesopias, iuris antiqui fragmentum, excerptum ex Hygini genealogia, et belli Troiani historiam: omnia gr. et lat. a Magistro conscripta, quae pueris erudiendis inferuient. Atque integro operi auctor titulum fecisse videtur: ἐκμνηστικά, interpretamina. De illo autem codice eiusque aetate, de opusculis et excerptis illius, inprimis de fragm. ex Hygini genealogia erudite fuseque disputat et profert specimina Valcken. in misc. obsl. crit. vol. X. pag. 108-123. Harl.*

Draco, Stratonicensis, de quo Suidas. Fabr. Plura scripsit. v. Eudoc. pag. 133. sq. — In cod. bibl. publ. Paris. MMDCLXXV. est Dracontis, Stratonici, de metris poeticis op. ineditum ad Posidonium, filium, in quo, (vt ait confector catal. codd. Paris. vol. II. pag. 539.) non pauca veterum poetarum fragmenta reperias. Ex apographo illius cod. Valcken. in diatriba, ed. Euripidis Hippolyto subiecta, pag. 217. B. C. citat emendatque locum. Harl.

Ebrardus

ad) Exercitationes illas siue colloquia ex H. Stephani editione Iohannes Verwey quoque subiunxit suae nouae Methodo docendi graeca pag. 317. Gaudae 1702. 8. Exstant etiam in thesauro vtriusque linguae Bonauenturae Vulcanii, qui Glossaria et

scriptores de proprietate et differentiis vocabulorum vtriusque Linguae iunctim edidit Lugd. Bat. 1600. fol. pag. 281. In eodem thesauro Vulcanii pag. 299. habes etiam Hadriani ἀποφάσεις, quales H. Stephanus cum glossariis suis ediderat.

Ebrardus, de quo Henricus de Gandauo in catalogo scriptorum Eccles. c. 60. *Ebrardus Betuniae oriundus, scripsit librum quem Graecismum vocant, Grammaticis non ignotum.*

EMANVEL CHRYSOLORAS. Supra, pag. 38.

EMANVEL MOSCHOPVLVS. pag. 37. seq.

Epaphroditus, Chaeronensis, Archiae, Alex. de quo supra, alumnus et discipulus, clarus Romae a Nerone ad Neruam vsque, de cuius scriptis *Kriſterus* ad Suidam videndus. [Loc. cit. I. pag. 790. et supra, vol. I. pag. 512. de *Epaphrodito*, Chaeronensi. *Harl.*] Alius *Epaphroditus* Neronis libertus, de quo, vti etiam altero, quem apostolus Paulus memorat, dixi lib. III. cap. 9. [vol. V. pag. 65.]

[*Ephorus*, Cumanus, scripsit vitam Homeri et alia. v. supra vol. I. p. 321. §. III. et p. 512. inprimis vol. II. pag. 800. *Harl.*]

Epitherses, Aemiliani, rhetoris, pater. Plutarchi ciuis et in grammaticis praeceptor. *Plutarch.* de oraculorum defectu pag. 419. Eius λέξεις citat Erotianus in ἀμβων.

ERATOSTHENES, de quo dixi lib. III. cap. 20. [vol. IV. p. 117. sqq. et *Villois.* prolegg. ad Homer. pag. XXX. *Harl.*]

[*Euagrius*. Variarum considerationum siue de sermonis discrimine capita 54. in cod. *Estorial.* teste *Plüero* in itin. per Hispan. pag. 167. *Harl.*]

Eudaemon, cuius orthographiam praeter Suidam et Etymologicum Magnum laudat Stephanus Byz. in Ἀλλία. *Fabr.* Fuit Pelusiota et aequalis Libanii. v. *Eudoc.* pag. 168. et *Holsem.* in nouis miscell. obs. crit. vol. II. pag. 119. *Harl.*

Eugenius, Trophimi F. Phryx, qui temporibus Anastasii docuit CPoli, [P] et multa scripsit, quae apud Suidam [et *Eudoc.* pag. 168.] videantur. Alius *Eugenius* e grammatico et rhetore latino, Valentinianique imp. antigrapho Tyrannus, de quo historia Miscella XIII. 111. et *Zosimus* IV. 54. 55. 58. V. 5. Alius *Eugenius*, Themistii, philosophi, pater, ad quem *Iuliani* epistola XVIII.

Euphorio, ab Etymologo saepe citatus, [et in schol. Marcian. ad Hom. II. β. 157. ac sapius. v. supra, vol. I. pag. 477.]

Euphranor, quem centenario maiorem audiuit Apio Plistonices. Suid. in Ἀπίων.

Euphronides, Corinthius vel Sicyonius, Aristophanis, grammatici, praeceptor. Suid. Ἀγιστόφ.

Euphronius, citatus ab eodem Suida in Διτρεφὺς. Etymolog. in Ἐνεργμός.

IOHANNES GALENVS, infra in IOHANNE Pediafimo.

THEODORVS GAZA, supra pag. 39.

GEORGIVS CHOEROBOSCVS. p. 13. 14. 15. 41. 42. seq.

GEORGIVS CVRTESIVS. pag. 44.

GEORGIVS DIACONVS. pag. 43.

GEORGIVS GRAMMATICVS, a superioribus forte diuersus pag. 43.

GEORGIVS LECAPENV, pag. 44. seq. [iri. rt. codd. Matrit. pag. 145.]

GEORGIVS siue GREGORIVS, PARDVS, Corinthi metropolita pag. 44.

GEORGIVS SCHOLARIVS. pag. 44.

GEORGIVS TRAPEZVNTIVS, pag. 45.

GEORGIVS ZEGABENV, pag. 45.

[*Glaucon*. v. supra, vol. I. pag. 512.]

IOHANNES GLYCIS siue GLYCEVS. pag. 45.

MICHAEL GLYCAS. *Infra* in Michaelē.

[*Hagnon. v. supra, vol. I. pag. 512. Harl.*]

Harpocratio, grammaticus, Veri, imperatoris, praeceptor. *Capitolinus* in eius vita cap. 2.

Vide, si placet, quae de variis Harpocratiōibus, in quibus tres grammatici, dixi lib. IV. cap. 38. §. XIII. ubi de Valerio Harpocratiōe, rhetore Alex. cuius Lexicon habemus. *Fabr. Harpocratiō* Dii magister. v. *Villoison* prolegg. ad Homer. p. XXX sub finem. *Harl.*

Hecataeus, Abderites, quem criticum et grammaticum adpellatum esse, Suidas [cum Eudocia pag. 169.] auctor est, et de Homeri ac *Hesiodi* poesi scripsisse. [vid. vol. I. pag. 512.]

[*Hedemon. v. supra vol. I. pag. 512. Harl.*]

Heliodorus, metricus, qui de metris versuum multa scripsit. Irenaei, grammatici, pater. Suid. *Ἡλιόδορος*. Citatur ab Hephaestione, Rufino et Prisciano. Eius discipulus Minutius Pacatus. *Fabr. V. supra* ad vol. I. pag. 512. seq. ubi etiam eius nominis cum aliis confusio est obseruata. Sic cum *Hesiodo* confundi *Heliodorum*, animaduertit *Ruhnken* in praef. ad Hesychii lexicon, tom. II. pag. VII et VIII. qui pag. V. sq. Heliodorum, docet, non scripsisse lexicon homericum; sed λέξεις h. e. interpretationes verborum homericorum. Adde *Iriarte* codd. Matrit. gr. p. 318. seq. de quadam Heliodori scriptiuncula in cod. LXXXIII. fol. 78. *Harl.*

Helladius, Alexandrinus, Theodosii iunioris temporibus clarus, cuius λέξεις παντοίας χεῖρον κατὰ σοιχεῖον etiam Photio cod. CXLV. memoratam, [P] et alia Suidas commemorat. Hic est Helladius, quem audiuit Socrates, Scholasticus. *Fabr. Conf. Holsten.* in nouis miscell. obsl. crit. II. pag. 119. *Eudoc.* pag. 168. quae, eum scripsisse, notat περὶ χρησέως παντοίας λέξεως κατὰ σοιχεῖον et alia. *Harl.*

HELLADIVS, Besantinous, Aegyptius, Licinii et Maximiani temporibus scripsit, ex cuius *χρησμομαθεῶν* libris quatuor excerpta leguntur apud Photium cod. CCLXXXIX. latine versa et notis illustrata a Io. *Meursio*, editaque post ipsum diu defunctum, Traiecti 1686. 4. et recusa T. X. thesauri antiquitatum graecarum Gronouiani.

ALEXANDER HELLADIVS, supra pag. 41.

Hellanicus, iunior, Ptolemaei, grammatici Aristarchei, praeceptor. Suid. in *Ἀρδικίδης* et *Πτολεμαῖος*. *Fabr. Conf. supra*, vol. II. pag. 349. *Hellanicus* iunior laudatur in scholiis *Ven. Marc.* ad Homeri Il. σ'. 651. *Harl.*

HEPHAESTIO, Alexandrinus. Supra pag. 16.

HERACLEON, Tilotensis, aegyptius, de quo Suidas et ad eum Kusterus. Huic scholia breuia, quae in Homerum habemus, tribuuntur a *Iosua Barneso* ad Euripidem t. II. pag. 158. Ita *Didymus*, siue potius *Heracleon*, grammaticus, ut doctis visum est. *Fabr.* At Fabricius supra in vol. I. pag. 513. Barnesi coniecturam iam habuit incertam. *Heracleo* citatur a Stephano Byzantino, et Harpocratiōe v. *Μαετυλεῖον*, ubi ex cod. Vaticano *Holsten.* in Misc. obsl. crit. nouis tom. II. pag. 120. *Ἡρακλέων* pro *Ἡρακλεῖον* corrigit. Citatur quoque in scholiis ad Homerum Marcianis et ab Eustathio. v. supra, vol. I. pag. 447. et pag. 476. h. v. *Harl.*

[*Heracleotes*, non diuersus est ab *Herodoro*, docente id *Villoisonio* in prolegg. ad Apollonii lexic. homer. pag. XLIV. *Harl.*]

Heraclides,

Heraclides, Ponticus, Didymi discipulus et aduersus Aprum hyperaspistes, tempore Claudii et Neronis clarus, de cuius λέσχαῖς idem Suidas. Vide etiam, quae de aliis eius scriptis viri docti ad Laërtium. Eius prosodiam laudat Apollonius in syntaxi. Etiam in libro de mirabilibus c. 19. vbi liber de ciuitatibus Graeciae citatur; pro Heraclide Κρητικῶν forte legendum Κερτικὸς, et grammaticus hic intelligitur ex verisimili coniectura Olearii ad Philostratum pag. 525 et 612. *Fabr.* Conf. *Henr. Vales.* de critica cap. IX. ibique not. Burmanni pag. 157. supra ad vol. I. p. 195. sq. et p. 513. sq. vbi alii *Heraclides* commemorantur. *Harl.*

HERACLITVS, grammaticus, cuius allegorias Homericas habemus, de quibus dixi lib. I. cap. 22. n. 3.

Herennius Philo, infra, *Philo Byblius*.

[*Hermappias*. v. supra ad vol. I. pag. 514. *Harl.*]

Hermippus, Berytius, Philonis Byblii discipulus, qui Hadriani temporibus vixit et multa scripsit, Suida teste. De Hermippo, Berytio ac Smyrnaeo, videndi Vossius et Ion-sius, de Atheniensi comico dictum a me lib. 2. c. 22.

Hermocrates, Iasius, Callimachi praeceptor.

HERMOLAVS, Byzantius, cuius compendium ἐθνικῶν Stephani Byz. Iustiniano imp. dicatum habemus, de quo dixi lib. 4. cap. 2. [vol. III. pag. 62. sq.]

HERODIANVS, de quo supra pag. 8. seq. [et in vol. I. pag. 514. seq.]

[*Herodicus*. v. supra ad vol. I. pag. 515. *Harl.*]

Herodorus, qui cum Apione non semel citatur ab Eustathio [a schol. *Pindari* e. g. *Olymp. V.* 10. etc.] et cuius nomen [P] Graeuius in praefat. Lexici Hesychiani pro *Heliodoro* reponi iubet. *Fabr.* De hoc et confusione eius nominis cum aliis, nec non de alio eoque diuerso *Herodoro* vide supra, vol. I. 515. et vol. II. p. 348. *Groddeck* de hymnorum homericorum reliquiis pag. 13. not. eundem in: Bibliothek der alten Litteratur und Kunst, part. II. pag. 72. sqq. inprimis pag. 77. seq. *Harl.*

Herodotus, grammaticus. Suid. in Ζηγομαχῶν. *Fabr.* An *Herodorus*, aut *Herodianus*? qui saepe confunduntur cum *Herodoto*; v. loca ante citata et *Villoison* prolegg. ad Apollonii lexicon pag. XIII. seq. *Ruhnken* praef. ad Hesychii lexic. tom. II. pag. VIII. seq. *Harl.*

HESYCHIUS, Alexandrinus, de cuius Lexico siue glossis dixi lib. IV. cap. 37.

Hestiaeus, grammaticus, memoratus in *Luciani* symposio tom. II. pag. 636. *Fabr.* v. supra ad *Dionysodorum*. — *Hestiaea*, ἐστιαία ἡ Γραμματικὴ, laudatur in schol. minor. ad *Homeri* Il. γ'. 64. ed. *Villois.* v. supra, vol. I. pag. 516. *Harl.*

Homerus, Byzantius, *Andromachi* et *Myrus* F. de quo dictum a me lib. 2. cap. 19. §. ult. [vol. II. pag. 307.]

Homerus, *Sellius*, de quo lib. 2. c. 22. [vol. II. pag. 451.]

HORAPOLLO, cuius libros duos de Hieroglyphicis Aegyptiorum habemus. Vide supra lib. I. cap. 13.

[*Horus*. v. supra, vol. I. pag. 516. an idem est, ac *Orus*, de quo vide infra? Nec *Horus*, (vt scripserat *Burmann.* ad *Henr. Vales.*; de critica, cap. V. pag. 153.) citatur a *Stephano Byzant.* v. Ταίναρος, sed Ὠρος, *Orus*. *Harl.*

Hylas, *Plutarch.* IX. 5. sympos.

Hyperichius, Alexandrinus. Suid. in *Λέων*, *Μακέλλης*, et in *Υπερέχιος*, vbi eum tempore Marciani, imp. floruisse testatur, scripsisseque *τέχνην γραμματικὴν περὶ ὀνομάτων, περὶ ῥήματος καὶ ὁρθογραφίας*.

Iason, Argiuis, Plutarcho iunior, grammaticus, cuius libros quatuor *περὶ τῆς Ἑλλάδος* siue de rebus antiquis Graeciae vsque ad obitum Alexandri Magni Suidas [et Eudocia pag. 245. inter historicos] memorant. [*Iason* ἐν τοῖς περὶ Κνίδος citatur a schol. ad Theocr. XVII. 69. nisi malis intelligere *Iasonem*, *Nyssaem*, quem Eudocia p. 244. inter philosophos recenset, et scripsisse, prodit, βίον Ἑλλάδος ἐν βιβλίοις δ'. Atque Stephanus Byzant. v. *Ἀλεξάνδρεια* citat *Iasonem*, auctorem vitae Graeciae libr. IV. ex iisque oraculum, Alexandro M. per quietem datum, refert. Sed Suidas voc. *Ἰάσων Νυσαῖος* dubius esse videtur, num ille Iason scripserit *vitam Graeciae*; contra, *Iasonem Argium*, concinnasse, memorat, *IV. libros de Graecia* eiusque antiquitate et historia vsque ad obitum Alexandri M. ex quibus illud oraculum fuerit forsan petendum. Atque G. I. Vossius de histor. graec. II. fin. pag. 222. vitam Graeciae illam adtribuit Iasoni, Argiuo, grammatico, circa tempora Hadriani. Tum Eudocia cum Suida narrat, eundem *Iasonem*, *Nyssaem*, scripsisse *περὶ Ρόδου, illustrium virorum vitae et philosophorum successiones*. *Iasonis*, nescio cuius? probabiliter Argivi mentionem quoque facit Steph. Byzant. in *Τῆλος*, ex quo loco coniectere licet, vel sumtam esse Iasonis narrationem ex illius libris de Graecia, (et forsan libri quoque de Rhodo et Cnido fuerunt partes illius operis,) vel de insulis quibusdam eum figillatim scripsisse. Adde Fabric. B. Gr. vol. XIII. pag. 253. Harl.] — De *Iasone*, Nysaeo, Menecratis F. videndi Vossius de historicis Graecis et Ionius. De *Iasone* Tralliano, tragico, cuius etiam apud Polyaeum mentio, dixi lib. 2. c. 19. Omitto *Pherasum Iasonem*, ducem callidissimum Graecorum, de quo viri docti ad Ciceronis lib. 1. de Offic. c. 30. et *Iasonem*, *Thessalum*, fabularum scriptoribus expeditionem aurei velleris narrantibus celebratum, de quo Laur. Begerus in spicilegio antiquitatis pag. 118. seq. [et Eudoc. pag. 234.]

IGNATIVS, diaconus, cuius metaphrasin iambicam fabularum Aesopiarum habemus. Vide supra lib. 2. c. 9. §. 8. [vol. I. pag. 635. seq.]

IANVS LASCARIS. Supra pag. 40.

IOHANNES BOTANIOTA, Cretensis, *Ἰωάννης νομικὸς Κρήτης, βοτανειάτης πρὸς Ἰσώδωρον Διάκονον καὶ Ταβελάριον τῶν χιωτῶν, εἴχοι ἑκατὸν τὸ ἰαμβικὸν διασαφέντες μέτρον*. MS. in bibl. regis Galliae.

IOHANNES CHARAX. pag. 15. [v. Charax.]

IOHANNES GALENVS. Mox infra in IOHANNE Pediasimo.

IOHANNES GLYCEVS. pag. 45.

[P] IOHANNES, grammaticus Nicolai Mystici, Patriarchae CPol. A. C. 925. defuncti, de cuius scholiis in Alcinoum dixi lib. 4. c. 20. §. 14. [vol. V. 524] Fabr. — Theodori Studitae, (qui vixit a. Ch. 796. v. Saxii Onom. lit. II. pag. 93.) epistola ad *Iannem* quemdam grammaticum est in cod. CCLXIX. Coislin. teste Montfaucon in bibl. Coislin. pag. 324. Harl.

IOHANNES LEVITA. Supra pag. 45.

IOHANNES

IOHANNES PEDIASIMVS, siue ΤΑΛΗΝΟΥΣ (*Tranquillus*) primae Iustinianae et totius Bulgariae chartophylax, atque Ὑπατος Φιλοσόφων sub Andronico Palaeologo iuniore saeculo XIV. clarus, de cuius scholiis in Hesiodi Aspidem et allegoriis in eiusdem poetae Theogoniam dixi lib. 2. c. 8. §. 13 et 16. De scholiis in Cleomedem lib. 3. c. 18. §. 22. [vol. IV. pag. 38. sqq.] De expositione Syringis Theocriteae lib. 3. c. 16. §. 3. Eiusdem versus Iambici de muliere bona et mala, graece et latine editi sunt a Luca Holstenio Rom. 1638. 12. vna cum sententiis Demophili, Democratis et Secundi. Praeterea in bibl. Vindob. exstant MSS. Allegoria anagogica in quatuor primos versus libri IV. Iliados, et de triplici modo allegoriae fabularum poeticarum, physico, ethico, theologico: nec non de duodecim laboribus Herculis, et compendium geometriae. *Fabr.* v. supra in vol. I. pag. 516. In cod. *Coisl.* CCCXXIII. (*Montfaucon* bibl. *Coisl.* pag. 444.) Ioannis Pedias. exegetes in quosdam Aristotelis libros. — Eius epitome de mensuratione et partitione terrae, in codd. bibl. publ. *Parif.* MMCCCLXXIII. MMCCCLXXXI. MMCCCCVII. MMCCCCXCVI. MMDL. et in cod. *Venet.* Marc. CCCXXIII. it. in cod. *Vindob.* CV. 1. teste *Lambet.* tom. VII. col. 397. sqq. contra Frisium ad Gesneri biblioth. et Vossium disputante. — *Venet.* in cod. Marc. CLXXIV. de consanguinitate et nuptiis. — cod. D. de nouem Musis. — cod. DXIV. labores Herculis. — cod. DXCV. in quaedam arithmetices loca obscura. *Harl.*

IOHANNES PHILOPONVS. Eius de dialectis supra pag. 14. 15. 35. Collectio vocum, quae pro diuersa significatione accentum diuersum accipiunt pag. 36. De aliis illius scriptis infra, capite singulari. [conf. vol. I. pag. 588.] *Fabr.* A Ioanne Philopono diuersus est alius *Ioannes Grammaticus*, cuius manuscriptus est Hieroclis in carmina aurea pythagorica commentarius a. C. 925. in cod. *Vindobon.* LXXVII. nr. 5. in comment. *Lambecii*, VII. pag. 282. sqq. cui verisimillimum videtur, *Ioannem* illum fuisse vnum ex duodecim istis patriarchae CPolitani *notariis*, quos eruditi vocassent *grammaticos*: de quorum numero, officio et cognomine plura vide in *Meursii* glossario graeco-barbaro, littera N. vocc. Νόται et Νοτάριος. *Harl.*

IOHANNES TZETZES. Supra pag. 48. et lib. 2. c. 3. §. 14. et c. 8. §. 10. et lib. 3. c. 16. §. 3. vbi de eius commentariis in Homerum, Hesiodum et quae sub fratris Isaaci nomine vulgavit, in Lycophronem. De eius variis Historiis aliisque scriptis dicetur alibi, capite singulari.

Irenaeus. Vide infra in *Minucio.* *Fabr.* Conf. *Suid.* h. v. ibique *Küster*, tom. II. p. 29.

Eudocia pag. 169. *Holsten.* in obsl. nou. miscell. crit. II. pag. 121. ibique not. *Harl.*

Ister, Cyrenaeus, Callimachi seruus et discipulus, de quo Vossius in hist. graecis.

CONSTANTINVS et IANVS LASCARIS. Supra pag. 39. 40.

GEORGIUS LECAPENVS. pag. 15 et 44.

LESBONAX, Romanus. Supra pag. 46.

Lupercus, Berytius, Claudii II. temporibus clarus, scripserat *Suida* teste [et *Eudoc.* p. 282. sq.]

περὶ τῶ ἀν libros III. Περί τῶ ταῶς, de pavone, περὶ τῆς καρίδος, de squilla pisce:

περὶ τῶ παρὰ Πλάτωνι ἀλεκτερόνος, de gallo apud Platonem: κτίσιν τῶ (?) ἐν

Λαα 2

Αἰγύπτῳ

ee) τῶν *Eudoc.* *Harl.*

Αἰγύπτῳ Ἀρσινοῇτε, origines [P] Arfinoëti in Aegypto. Ἀττικὰς λέξεις, de Vocibus Atticis. Τέχνην γραμματικὴν, artem grammaticam. Περὶ γενῶν ἀρσενικῶν, θηλυκῶν καὶ ἑδαιτέρων; de generibus masculinis, foemininis et neutris libros XIII. in quibus multa accuratius tradiderit, quam Herodianus.

Lynceus, Samius, Theophrasti discipulus, frater Duridis, historici, Menandri, comici, aequalis, a Suida [et Eudoc. pag. 285.] grammaticus adpellatur. Eius ἀπομνημονεύματα, epistolas et alia multa laudat Athenaeus.

Lysanias, Berytius, Eratosthenis praeceptor. Suid. Ἐρατοσθένους.

MANVEL CALECAS, supra pag. 46.

MANVEL CHRYSOLORAS. pag. 38.

MANVEL MOSCHOPVLVS, pag. 37. seq.

Marcianus, Γραμματικὸς λόγος Ἀναστασίαν τὴν τῆ βασιλέως Οὐάλεντος θυγατέρα διδάσκων. Suid. [Valefius de critica cap. I. pag. 150.]

Marcus, grammaticus. *Plutarch.* IX. 5. sympot.

Marsyas, γραμματοδιδάσκαλος. Suid. Idem, de quo supra lib. 3. c. 8. [vol. III. p. 45.]

MAXIMVS MOZARVS. Supra pag. 46.

MAXIMVS PLANVDES. pag. 46. seq. De eius fabulis vitaeque Aesopi dixi lib. 2. c. 9. §. 11. [vol. I. pag. 641. sqq.] De aliis eius scriptis differendi, (plura enim composuit,) alibi dabitur locus.

MELAMPVS, supra pag. 46.

Melissus, Maecenatis libertus, de quo lib. 2. c. 24. [vol. II. pag. 660.] Hic est, quem Suetonius cap. 3. de grammaticis Lenaeum Melissum[#]), *Plinius* XXVIII. 6. Melissum Maecenatem adpellat.

Menander, Aristarchi discipulus. Suid. in Ἐρατοσθένους.

Menecrates, Ephesius, quem Aratus audiuit. Suid. in Ἀράτος.

Menecrates, Nysaeus, Aristarchi discipulus. *Strab.* XIV. pag. 650.

Tertius *Menecrates*, iunior, grammaticus, cuius mentio apud *Artemidorum* IV. 82.

[*Metacrides*, aut rectius, *Megaclides*. v. supra I. pag. 517. *Harl.*]

[*Metrophanes*. supra pag. 133. *Harl.*]

MICHAEL APOSTOLIVS. Supra pag. 42. et lib. 4. c. 11. §. 9. [vol. V. pag. 110.] ubi de eius prouerbiis et Ἰωνικά.

MICHAEL GLYCAS, de Syntaxi MS. bibl. Vindob. vide *Nesselium* IV. pag. 110.

MICHAEL SOLIARDVS. Supra pag. 46.

[P] MICHAEL SYNGELVS, Presbyter Hierosol. Supra pag. 46. [Edita est haec grammatica. v. sub finem huius §.]

Mimutius, Pacatus, (graeco nomine *Irenaeus*, Alexandrinus, Heliodori metrici discipulus, de cuius scriptis dixi lib. 4. c. 36. §. 4. [pag. 270. adde *Holstein* in nou. miscell. crit. II. pag. 121.

ff) In cap. III. legitur quidem *Lenaeus Melissus*, sed Graecius legere iubet *Cilnius Melissus*, quia Maecenas sit *Cilnius* dictus. adde *Oudendorp.* ad Suetonii l. c. pag. 949. In cap. 21. de illustr. grammat. agitur de *C. Melisso*, Maecena-

ti muneri dato pro grammatico. conf. *I. H. Meibomii* Maecenas, siue de C. Cilnii Maecenatis vita etc. Lugd. Bat. 1653. 4. cap. I. sect. 12 et 13. in primis cap. XVIII. sect. 8 et 9. pag. 110. *Harl.*

pag. 121. ibique notam. Εἰρηναῖος pro Πινθος corrigit *Ruhnken.* in Hippocratis iureiurando, monente *Koen* in praefat. ad Gregor. Corinth. de dialectis, pag. XVIII. *Harl.*

Mithaecus. Plato Gorgia, Athenaeus, *Suid.* [*Eudoc.* p. 304.]

Mnaseas, Aristarchi discipulus. *Suid.* Ἐξατοσθένης. *Fabr.* Vide supra, vol. II. pag. 131. h. v. *Villoison* proleg. ad Homer. II. pag. XXX. fin. *Vales.* de emendat. libr. V. c. 17. pag. 134. ibique *Burmanni* notam. Ab *Eudocia* pag. 103. citatur *Mnaseas* ἐν πρώτῳ περὶ Ἀσίας. *Harl.*

MANVEL MOSCHOPVLVS. Supra pag. 37. seq.

[*Maemon*, Sidetes, inuentor fuisse videtur notarum criticarum ad Hippocrat. codd. oram adpositarum. v. *Villoison* prolegg. ad Homer. II. pag. XX. vbi de aliis eiusmodi criticis quoque agitur. *Harl.*]

MOERIS, atticista, de cuius libro de vocibus Atticis, tunc adhuc inedito, dixi lib. 4. c. 36. §. 5. [supra in h. vol. pag. 171. sqq.]

MOSCHVS, Syracusanus, Aristarchi discipulus, inter bucolicos poetas celebris, de quo lib. 3. [cap. 16. §. IX. vol. III. pag. 805. sqq.]

Munatius, Trallianus, criticus, Herodis Attici magister. *Philostrophus* in Herode cap. 14. et in Polemone c. 7. [*Vales.* de crit. c. II. pag. 149. sq. *Harl.*]

MVSAEVS, cuius carmen de Herone et Leandro habemus, grammaticus dicitur in quibusdam codd. MSS. vt notare me memini lib. 1. c. 16. §. 6. [vol. I. pag. 123. sqq.] Idem forte Musaeus, ad quem exstat Procopii Gazaei epistola. [de qua v. not. ad vol. I. pag. 126.]

MARCVS MVSVRVS, Cretensis, A. 1518. defunctus, de quo, vt de Eman. Chrysolora, Demetr. Chalcondyla, Theod. Gaza, Iano Lascari et Georgio Trapezuntio *Lambecius* VI. pag. 278. seq. *Fabr.* Inprimis *Humphredus Hodijs* de Graecis illustribus L. Gr. — instauratoribus etc. Londini 1742. 8. et *Boerner* de doctis hominibus, litterarum gr. in Italia instauratoribus, Lipsiae 1750. 8. *Harl.*

NEOPHYTVS. Supra pag. 46.

Neoptolemus, Parianus, poeta et grammaticus, cuius praecepta in artem suam poeticam transtulisse Horatium Porphyryon adnotauit. *Fabr.* De hoc et de *Neotele* v. supra, vol. I. pag. 517. *Villoison* prol. ad Homer. II. pag. XXX. *Harl.*

NICANOR, ὁ στυματίας. Supra pag. 46. [supra, vol. III. pag. 46. seq. vol. I. pag. 517. *Warton.* in ed. Theocrit. tom. I. pag. 136. *Harl.*]

NICANDER, grammaticus et poeta, de quo lib. 3. cap. 26.

NICEPHORVS GREGORAS. Supra pag. 46.

NICETAS, metropolita Heracleensis. *ibid.*

Nicias, de quo viri docti ad Sueton. de grammaticis c. 14.

Nicocles, Laco, in grammaticis Iuliani, imperatoris, praeceptor, teste *Socrate* III. 1. Hic videtur *Nicocles*, qui citatur ab Etymologici magni auctore in Σκάλωψ.

[P] NICOLAVS RHABDA. Supra pag. 46.

Rhodium NILVS. *ibid.*

NIPHΘ, monachus. *ibid.*

ORION. *ibid.* Hic est Orion siue Orus, grammaticus *Thebanus*^{gg)}, ab Etymologo saepius laudatus, et cuius Anthologium siue συναγωγὴν sententiarum ad Eudociam, Theodosii iunioris coniugem, Suidas memorat, idem mox etiam tribuens Orioni et Oro quoque Alexandrino. [v. infra cap. V. 30. vol. VIII. pag. 839. ed. vet. supra, vol. I. pag. 726. *Harl.*]

Orion, Alexandrinus, cuius librum περὶ ἐτυμολογίας et atticarum vocum collectionem et Elogium Hadriani, Caesaris, cuius forte temporibus vixit, Suidas commemorat. [vid. inter grammatic. inedit. h. v. et supra pag. 169. h. vol.]

Orion, grammaticus iunior, Alexandrinus, praeceptor Procli, philosophi. *Marin.* in vita Procli c. 8. Diuersus a tribus hisce *Orion*, ad quem, suum ἐν λόγοις discipulum, epistola Procopii Gazaei XLI.

Orion vel **ORVS**, *Milesius*, Etymologo laudatus, qui Ὁρθογραφίαν eius citat in Xō. [vid. in cod. gr. laudato, in *Montfauc.* bibl. Coisl. pag. 597.] *Ori*, *Milesi*, Etymologicum apud se MS. laudat Fulvius Ursinus notis ad Festum in *cibus*.

ORVS, *Alexandrinus*, grammaticus, quem Suidas refert CPoli docuisse et scripsisse, περὶ διχρόνων de vocalibus ancipitibus. Ἑθνικὰ (quae Stephanus Byz. etiam et Etymologus citat,) λύσεις προτάσεων Herodiani. Κατὰ Φρυνίχης κατὰ σοιχέων contra Phrynichi voces atticas, ordine alphabetico. Περί ἑγκλιτικῶν μορίων, περὶ τῆς εἰ et αἰ διφθόγγης. Orthographiam et πίνακα τῶν ἑαυτῆς siue indicem operum suorum *Ori de polysemis dictionibus MS.* in codice regis Christianissimi DCIV. *Ori* Ἰλιαδικὴν προσωδίαν videtur citare Etymologici Magni scriptor in κρεῖον. Sed si recte inspicias, videbis, *Orum* ibi prouocare ad Ἰλιαδικὴν προσωδίαν Herodiani, de qua supra pag. 10. *Fabr.* *Horus*, (de quo v. supra h. v.) *Orus* et *Orion* iidem fuisse, eorumque nomina confusa videntur. *Harl.*

Minutius Pacatus. Supra in *Minutio*.

Palaephatus, Aegyptius siue Atheniensis, de quo lib. I. cap. 21. §. 1.

Palamedes, Eleates, cuius commentarium in Pindarum, ὀνοματολόγον et de comicis ac tragicis vocibus librum Suidas commemorat. Vide et supra lib. I. c. 23. §. vlt. [vol. I. pag. 205. sq. vbi duos Palamedes refero Eleates, quorum alter phycicus e Pythagorae schola, de quo plura lib. 2. c. 13. [II. 22. vol. II. pag. 473.]

[P] **Pamphila**, de qua Suidas in Παμφίλῃ et Σωτηρίδης. [*Eudocia* p. 360. sq.] *Photius* cod. CLXXV. *Menagius* in historia mulierum philosopharum et *Vossius* de historicis graecis. De alia *Pamphila*, Latoi filia, idem *Menagius* ad Laërtium lib. I. sect. 24.

Pamphilus, grammaticus Aristarcheus, et *Pamphilus*, cognomento Φιλοπράγματος, cuius τέχνης γραμματικῆς idem Suidas^{hh)} meminit, qui de utroque videndus, et *Lambecius*

gg) V. *Villoison* prolegg. cit. pag. XXX. *Ruhnken* praef. ad *Hesych.* lexic. II. pag. VII. infra in cap. de Lexicis graecis. Orionem Theban: descripsit Etymologus M. v. *Ruhnken* ad *Timaei* lex. plat. pag. 217. ed. II. qui locum emendat. it. *Koen* praef. ad *Gregor. Corinth.* de dialectis pag. XIX et XXI. vbi locus corrigitur. *Harl.*

hh) *Eudocia* p. 359. (duce *Suida* III. p. 15. sq. apud quem hic est posterior.) inter Grammaticos refert *Pamphilum*, *Alexandrinum*, *Aristarcheum* grammaticum, eumque scripsisse, prodit, pratum (h. e. varia, instar Anthologiae s. florilegii) περὶ γλωσσῶν ἢ λέξεων βιβλία εἰς, (aut ex emendatione *Lambecii*, quam probat *Küster* ad *Suidam*: ἐς δὲ ποιμή-

cius lib. 2. de bibl. Vindobonensi pag. 528-542. *Fabr.* Siue pag. 141. sqq. edit. Kollarii, cum primis pag. 153. seqq. vbi Suidae locum de Pamphilis vberius persequitur, et emendare sustinet, dum contendit, Suidam ex duobus Pamphilis tres fecisse, scriptaque secundum male adtribuisset primo; ideo totum de Pamphilo locum aliter scribendum et in ordinem redigendum censet, et hinc omnia scripta, quae Pamphilo primo a Suida tribuuntur, ei abiudicat, atque secundo adsignat, auctoritate adductus Galeni, qui Pamphilum illum, qui de herbis scripsit, *grammaticum* adpellet. Enimvero Lambecii argumentationem mera tantum niti coniectura, monet Küster ad Suidae locum; praeter ea Küster. existimat, opus Pamphili de *iconibus* eiusdem fuisse argumenti, de quo scripti sunt duo libri Philostrati *περὶ εἰκόνων*, hodie adhuc exstantes. Add. *Fabric.* in elencho medicor. vet. in vol. XIII. pag. 356. vbi plures quoque *Pamphili* recensentur, atque vol. VI. pag. 499. vet. edit. et *Needhami* prolegg. ad Geoponica pag. LXIII. sqq. ibique not. Niclas, qui Küstero adfentitur; at, vtrum is Pamphilus, philosophus, cui Suidas geoponica siue de R. R. libr. tribuit, platonius sit ille, quem Epicurus Sami audiuit, (v. supra, vol. III. pag. 181.) vt Lambecio et Küstero placet, an vero alius, nescire se faretur. *Harl.*

Pampropius, Thebanus, qui Athenis grammaticam docuit Zenonis temporibus. De illo multa Suidas e Malcho, historico, in *Παμπροπίου*. Meminit iterum in *Σαλλέστιου*, *Σαραπίων* etc.

Pampus, grammaticus, ad quem epistola sexta Aeneae Gazaei.

[*Parmenion*, glossographus. v. supra, vol. I. pag. 518. vbi quoque de *Pamphilo* et *Parmenisco* quaedam sunt notata, *Villois.* prol. cit. pag. XXIX et XLI. not. *Harl.*]

Parmeniscus, grammaticus, ab Etymologico Magno citatur in *Ἀρεῶ* et in *Ἀρχαφίης*, vbi male editum est *Παρμένιος*. Alius *Parmeniscus*, pythagoricus, de quo lib. 2. c. 13. alius *Parmeniscus*, praefectus Apolloniatarum. in numo apud Laur. Begerum tom. I. thesauri Brandenburg. pag. 462.

Parthenius, Phocensis, Dionysii, grammatici, discipulus, Athenaeo, Etymologo, Suidae, Eustathio aliisque memoratus, de quo lib. 3. c. 27. §. 9. [vol. IV. pag. 305. sqq. praecipue pag. 309.] vbi et de aliis hoc nomine et de *Parthenio Nicaeno*, cuius narrationes amatorias habemus.

Paxamus, de quo Suidas.

Philemon, Atticus Anxonensis, [vel potius *Aexonenfis*, vt docet Meurs.] de quo *Meursius* in bibl. Attica. *Fabric.* — *Meursius* col. 1583. sq. in thes. antiq. gr. Gronou. a Pohleno

ποικίλων περιχὴ γλωσσῶν, ἢ λέξεων,) inc. a littera, et definire in ω. quae autem ad α vsque ad δ. pertinent, ea confecisse Zopyrion: tum αὖς τὰ Δικάνδρα ἀνεξηγήτω, (h. e. ab aliis non explicata,) καὶ τὰ καλέμενα Ὀπίκα, (aut rectius ex emendat. Küsteri ad Suidam, Ὀφιακά de serpentibus,) porro artem criticam, et permulta alia: alterum autem *Pamphilum*, Amphipolitam, cognomento φιλοπράγματος, *Eudocia* pag. 361. inter philosophos

recenset, eumque, (praeunte Suida, ad quem v. Küsteri not. III. pag. 14.) scripsisse, narrat, εἰκόνας (imagines herbarum h. e. ex mente Lambecii,) κατὰ σοιχαῶν. (de quibus *Lambec.* l. citando p. 155. seq. ex Galeno est copiosus, sed dissentit Küster. ad Suidam,) artem grammaticam, de pictura et celebribus pictoribus, georgicorum libros tres, (quorum fragmenta adhuc supersunt. v. *Lambec.* p. 157. sq.) *Harl.*

Ieno edito, vol. X. docet vberius, hunc Philemona scripsisse *περὶ ἀττικῶν ὀνομάτων ἢ γλωσσῶν*. Ἀττικὰς Φωνάς. Ἀττικὰς λέξεις. *περὶ ἀττικῶν ὀνομάτων*. (quae omnia sub diuersis, sed idem significantibus, titulis citata, vnum opus fuisse videntur,) *περὶ παντοδαπῶν χρησιμῶν. σύμμικτα*. Add. supra volum. II. pag. 476. not. et *Villoison* proleg. homer. pag. 34. qui *Philemonem*, τῶν συμμικτῶν auctorem, Alexandri M. facit aequalem. Alius grammaticus et criticus, *Philemon*, Creticus (aut forsan auctor *συμμικτῶν*) cuius editionis homericæ variae lectiones in homericis scholiis Marcianis memorantur; vide schol. ad II. β'. 258. coll. iis, quae *Villoison* in prolegg. homer. pag. XXXIV. ex *Porphirii* quæst. homer. 8. adducit. — Alius *Philemon*, grammaticus, praeceptor imperatoris Maximini iunior. apud Capitolin. pag. 148. — Alius *Philemon*, auctor Lexici technologici, de quo iam plura adnotaui supra pag. 169. h. vol. et in vol. I. pag. 518. Add. fragmentum illius lexici reperiri in cod. Medic. X. nr. 10. plut. 91. v. *Bandin.* catal. codd. gr. III. col. 429. qui vero *Philemonas* haud distinguit. *Harl.*

Philetas, Cous, grammaticus, criticus, Ptolemaei Philadelphi praeceptor, de quo idem *Suidas* et *Vossius* III. institut. poetic. pag. 52. *Fabr.* Plura vide supra, in vol. I. p. 518. vol. II. pag. 874. vol. IV. pag. 490. et *Koppiers* obseruata philolog. pag. 35. seq. de *Philetæ*, antiquioris forsan grammatici, aeuo Aristophanis et Strattidos, *lexico homerico*, de quo iam ex *Koppiersio* dixi supra ad vol. II. pag. 497. not. Apud *Suidam* tom. III. pag. 600. (vbi v. *Küster*.) et *Eudociam* pag. 424. dicitur quoque floruisse Philippi et Alexandri M. temporibus. conf. doctum cl. *Car. Phil. Kayseri* libellum, *Philetæ Coi fragmenta, quae supersunt* etc. Göttingae 1793. 8. pag. 13. sqq. *Harl.*

Philippus, quem de spiritibus dictionum scripsisse, Herodiani praecepta sequutum, et de synaloepha, *Suidas* auctor est.

[*Philiscum*, *Aeginetam*, [de quo v. *Suidam* III. pag. 603. ibique *Küster*. et supra in vol. II. pag. 314.) *Eudocia* pag. 424. inter grammaticos recenset. *Harl.*]

Phyllatius, (al. *Philtatius*) Olympiodori, historici, amicus, cuius meminit *Photius* cod. LXXX. pag. 110. Ζητήματος ἐν ταῖς Ἀθήναις ἀνακύψαντος περὶ τῶν κεκαλλημένων βιβλίων, μαθεῖν τοῖς ἐπιζητῆσι τὸ μέτρον τῆ κόλλης, ΦΙΛΛΑΪΤΙΟΣ ὁ τῆ ἱστορίας ἐταῖρος εὐφυνῶς περὶ Γραμματικὴν ἔχων ἀπέδειξε, καὶ εὐδοκιμήσας, τυγχάνει παρὰ πολλῶν εἰκόνος.

Herennius Philo, Byblius, grammaticus, Domitiani temporibus clarus. *Hermippi Berytii* praeceptor, de quo dixi lib. 4. cap. 6. [vol. IV. p. 753.] vbi plures *Philones* retuli.

[*Philochorus*, Atheniensis, grammaticus. v. inprimis supra, vol. II. pag. 481. seq. *Meyersius* in bibl. Attica h. v. cl. *Wolf.* in prolegg. ad Demosth. orat. adu. Leptin. p. XCVIII. sq. et *Olearii* notas in *Suidam*, ab *Ernesti* editas, pag. 318. *Harl.*]

[P] *PHILOXENVVS*, de cuius glossis dicam infra capite, quod Lexicis graecis adhuc destinaui. Nonnulla de eodem habes lib. 2. cap. 5. *Fabr.* Vol. I. pag. 519. In schol. Marcianis et comment. *Eustathii* saepius memoratur. Eius opera enumerant *Suidas* et *Eudocia*. Conf. *Villoison* prolegg. homer. pag. 18. *Olearii* notas ad *Suidam*, ab *Io. Chr. Theoph. Ernesti* cum *I. A. Ernesti* obsl. philolog. criticis in *Aristoph. Nubes* etc. editas, (Lipsiae 1795. 8.) pag. 318. et pag. 317. de *Philoxeno* Εὐκλεπιδῆς (sed in *Küsteri* edit. *Suidae* III. pag. 605. Εὐληπιδῆς, *Euletidæ* filio.) *Cytherio*, poeta. — *Philo-*
loxenus

Ioxenus vero confunditur interdum cum *Philone*; aut, vt probabilius videtur *Koenio* praef. ad Gregor. Corinth. de dialect. pag. XIX. sqq. duobus nominibus idem innotuit grammaticus. Pariter *Φίλων* et *Φιλωνίδης* eadem sunt nomina, forma duplici, de cuius frequentia et consuetudine docte agit idem *Koen.* pag. 133. sqq. ad Greg. Corinthum. *Harl.*

[*Pindarus Commaticus*: de rebus grammaticis eum scripsisse, patet ex schol. gr. ad Dionysii, Thracis grammat. a *Villoisonio* in anecd. gr. II. p. 187. e cod. Veneto CCCCLXXXIX. publicato. adde supra in vol. I. pag. 519. nr. LXXXVII. et nr. 4. *Harl.*]

Pinytus. Stephanus Byz. in Βιθύνιον.

Pius, Πῖος, qui in Odysseam scripsit. Vide si placet lib. 2. cap. 5. [vol. I. pag. 519.]

MAXIMVS PLANVDES. Supra pag. 46. seq.

[*Polio*, f. *Pollio* grammaticus, scripsit de erratis, quae circa litteras committuntur, testibus *Suida* III. pag. 164. (vbi v. Küster.) et *Eudocia* pag. 360. *Harl.*]

PORPHYRIVS. Supra pag. 47. et lib. 4. c. 30. lib. 2. c. 5.

[*Porphyrogenitus*. v. supra, vol. I. pag. 520. *Harl.*]

[*Polybius*, *Sardianus*. v. supra inter grammatic. ineditos h. v. *Harl.*]

MICHAEL PSELLVS. pag. 47.

Posidonius, quem citat Etymolog. in Όψις. Idem, nĩ fallor, quem Aristarchi anagnosten laudat Eustathius. De aliis *Posidoniis* praeter Ionsium et ea, quae lib. 3. cap. 10. [vol. III. pag. 572. sqq.] dixi, videndus *Begerus* tom. I. thesauri Brandenburg. p. 276. licet numus, quem ibi refert, nulli ex tribus *Posidoniis*, *Suidae* memoratis, conuenire videatur; sed potius alicui praefecto vel magistratui huius nominis in prouincia aliqua, mari vicina, vel insula.

[*Praxiphanes*, *Mytilenaeus*, *Theophrasti* sodalis, primus adpellatus est Grammatici nomine, referente *Clemente Alexandr.* Strom. I. pag. 309. ed. Heinsf. v. *Valesf.* de critica cap. II. pag. 148. ibique not. *Burmanni*, et supra, in vol. II. pag. 503. *Harl.*]

Proteas, Zeugmatites. *Steph. Byz.* in Ζεύγμα, Etymolog.

Protogenes, grammaticus. *Plutarch.* VIII. 4. et IX. 2. sympof.

PTOLEMAEVVS, *Ascalonita*, de quo dixi lib. 4. c. 35. [§. 5. pag. 156. h. vol.] et lib. 2. c. 5. [vol. I. pag. 52.]

PTOLEMAEVVS, *Alexandrinus*, cognomine *Chennus*, *Hephaestionis* F. clarus *Traiani* et *Hadriani* temporibus. Vide supra pag. 18. [nec non, vol. I. pag. 521.] et *Suidam* in Πτολεμαῖος et Ἐπαφρόditος, *Photium* cod. CXC. vbi excerpta dat ex eius sex libris ad *Tertullam*, eruditant *feminam*, περί τῆς εἰς πολυμαθεῖαν καὶ ἡς ἰσορίας (παράδοξον ἰσορίαν *Suidas* adpellat,) quae graece et latine inter scriptores historiae poeticae cum *Dau.* *Hoefschelii* et *Andreae Schotti* notis recudi curauit *Tho. Galeus.* *Parif.* 1675. 8. *Tzetzae* *Ptolemaeus Hephaestion* dicitur. *Suida* teste scripsit etiam *Sphingem*, drama historicum, et ἀνδρόμειον poema Homericum aemulum libris XXIV. *Fabr.* *Eudocia* pag. 360. de hoc et de aliis quatuor *Ptolemaeis*, grammaticis, duce *Suida*, differit. *Eudocia* autem cum *Suida* scribit *Ptolem.* ὁ τῷ Ἡφαιστίωνος. Sed *Ionsius*, qui de scriptor. histor. philos. I. cap. 2. sect. 4. quaedam de nostro habet, in sect. 5. pag. 161. improbat eorum opinionem, qui scribant aut interpretentur *Ptolema.* *in Hephaestionis* filium vel *Ptolemaeum Hephaestionis*, quum *Ptolemaeus Chennus* sub

Nerua et Traiano, *Hephaestion* autem sub Antonino Pio floruisse. Ionsius igitur malit *Ptolemaeus*, *Hephaestionis praeceptor vel pater*. De quo veterum vsu et scribendi breuitate v. etiam *Villoison*. proleg. ad Apollonii lexic. homer. pag. IV. sq. *Harl.*

Ptolemaeus, Ἐπιθέτης, siue, vt in Eustathii codicibus, Ἐπίθετος dictus, hoc est *asstitius*, quod Aristarchum sectaretur, Hellanicum vero auscultaret. Scripsit, Suida teste, περὶ τῶν παρ' Ὀμήρῳ πληγῶν, de plagis siue vulneribus, quae inflicta narrat Homerus, et commentarium in Odyseam. *Fabr.* v. supra in. vol. I. p. 520. sq. *Harl.*

Ptolemaeus, Oroandri F. Alexandrinus, cognomine *Pindarion*, Aristarchi discipulus, qui, vt idem Suidas auctor est, scripsit Homeritorum [Π] ὑποδευγμάτων siue *exemplorum* libros III. De charactere dicendi, quo Homerus vsus est. De dictione librum ad Neothalidem. De Vtide Iliad. h. 366. et Asteropaeo Iliad. g. 351. aliaque. *Fabric.* v. supra, vol. I. pag. 520. *Harl.*

Ptolemaeus, cum Aristonico, Alexandrino, patre suo, grammaticam Romae professus, quem Suidas ait scripsisse τὰ ὁμοίως εἰρημένα τοῖς Τραγικοῖς siue de iis, quae plures Tragici consimilia sibi dixerunt. In Homerum libros quinquaginta; De iis, quae ab Homero ξένως et *parum* credibiliter narrata sunt, et de Musis ac Nereidibus. *Fabr.* Vide ad vol. I. pag. 521. m. XCVII. *Harl.*

[*Rheginum*, (de quo vide ad cap. XXXVI. de Phrynicho, et *Bardini* catal. codd. gr. Laurent. I. pag. 549.) atque *Rhianum*, poetam, (de quo egi in vol. I. pag. 734.) *Suidas* pag. 256 et 259. tom. III. atque *Eudocia* pag. 371. grammaticis quoque adnumerant. *Harl.*]

[*Sallustius*, sophista, scripsit commentarium in Demosthenem et Herodotum. v. *Suidam* III. pag. 276. ubi plures *Sallustii* recensentur, et *Hemsterhus.* ad scholiasten, (qui Σαλῆσιον quemdam citat,) ad Aristoph. Plutum v. 725. pag. 247. not. 30. *Harl.*]

Seleucus, Alexandrinus, cognomento Homericus, qui totum poetam commentariis illustravit. Scripsit etiam de differentiis verborum περὶ τῆς ἐν συνωνύμοις διαφορᾶς, aliaque, de quibus Suidas et eruditus eius interpret, Kusterus, consulendus. Citatur ab Apollonio, Dyscolo, Eustathio etc. [De hoc et sequenti vide quoque *Eudoc.* p. 386.]

Seleucus, Emesenus, grammaticus, cuius commentarius in Lyricos et alia scripta a Suida memorantur.

Semus, Eleus, qui de paeanibus aliisque rebus scripsit, atque a Deliacorum, quod composuit, opere *Delius* aliis adpellatur. Vide *Suidam* [*Eudoc.* l. c.] et *Vossium* de historicis graecis.

Aelius Sorenus, Atheniensis, cuius epitomen commentariorum Philoxeni in Homerum libro vno et Philonis de vrbibus et claris illarum viris, libris tribus constantem Suidas et *Eudoc.* l. c. memorat.

Sergius, grammaticus, ad quem scripsit Severus Eutychianus. *Photii* bibl. cod. CCXXX. pag. 464. ex Eulogii Alex. libro IX. *Fabr.* *Pachomius* in praef. ad suam grammat. (inter codd. MSS. gr. apud Nanios adseruatos, pag. 511.) laudat Σεργίῳ ἀναγνώστῃ ἐμεσιν εἰς τὰ Αἰλῆς Ἡρωδιανῆ. *Harl.*

[*Seruius*, Σεργίῳ, ἐν τρίτῳ τῶν Τρωϊκῶν citatur ad Homer. II. Φ. 242. pag. 471. *Villois.* *Harl.*]

[*Sextus*

[*Sextus*, citatur a schol. B. ad Hom. Il. A. v. 155. fin. pag. 270. ed. Villoison. *Harl.*]

[*Sidonius*, citatur in Etymol. M. pag. 124. in Ἀπό et in scholiis ad Iliad. O'. 229. ex cod. Aloyfii Alefmanni. An *Philoxenus Sidonius* apud Eustath. pag. 579. ed. Rom.? at pag. 966 et 1017. atque in scholiis Pindari simpliciter dicitur *Sidonius*, observante *Villoison* in prol. ad Apollonii lex. homer. pag. XXI. Saepius occurrit *Sidonii* nomen in schol. ad Homerum. v. supra, vol. I. pag. 450. h. v. pag. 452. vbi in indice scriptum exstat *Sidonius (Dionysius) grammaticus*, pag. 456. et 492. *Harl.*]

SIMEON, grammaticus, cuius Etymologicum MS. in bibl. Vindob.

[*Simmias* grammaticus a Suida et Eudocia dicitur, sed conf. in vol. III. pag. 808. §. XI. notata. *Harl.*]

Socratides. Vide paullo infra in *Soteride*.

[*Sophocleus*, inter veteres Apollonii, Rhodii, enarratores nominatur a schol. ad *Aristophan.* Nub. 397. pag. 309. m. edit. *Harl.*]

[*Sophonius*. v. supra inter grammat. ineditos h. v. *Harl.*]

Sofibius, Laco. Suid. in Δικηλιστῶν, et in Σωσιβίος, vbi ex Athenaeo innuit, eum scripsisse λύσεις solutiones problematum, (vt Hephæstion, Orus Alex. Zenodorus et alii) adeoque fuisse ex illo grammaticorum genere, qui a nodis difficilium quaestionum solvendis λυτικοὶ siue ἐπιλυτικοὶ adpellabantur, quemadmodum contra ἐνστατικοὶ, quibus, vt Apollonio, Dyscolo, iucundum erat, propositis quaestionibus aliorum ingenia fatigare. Vide *Wowerii* polymathiam pag. 95. *Ionsium* pag. 206. *Fabr.* Vide *Ions.* de script. hist. phil. II. 3. pag. 151. sq. ed. Dornii. supra, vol. I. pag. 524. III. p. 819. not. De *Sofibio*, tragico, vol. II. pag. 321. Sed in loco Athenaei, ibi citato, *Sofitheum* esse reducendum, contendit cl. *Eichstädt* de dramate graecorum comico-satyrico, in primis de *Sofithe* Lytierse. Lips. 1793. 8. *Harl.*

[*Sosiphaeus*. v. supra, vol. I. pag. 524. *Harl.*]

Sofiratus, Aristodemi F. Nylaeus. *Strabo* XIV. pag. 650. *Fabr.* Idemne videtur *Sofstratus*, quem *Eudocia* pag. 85. inter eos nominat, qui ibi feruntur Achillis vitam enarrasse, aut mythos forsan fataque belli Troiani exposuisse? *Harl.*

[**P**] *Soteridae* duo a Suida memorantur grammatici, vnus Pamphilae, de qua supra, maritus, (sed quem alibi ") vocat Σωκρατίδην,) quem ait scripsisse orthographiam; quaestiones homericas; commentarium in Menandrum; de metris, de comoedia et commentarium in Euripidem. [Eadem refert *Eudoc.* pag. 387.] Alter Pamphilae pater, Epidaurius, qui sub eius nomine libros tres historiarum vulgauerit.

STEPHANVS, MS. in Dionysium, Thracem. Supra p. 47. [*Stephani*, grammatici Alexandrini, fragmenta comment. in Dionysii, Thracis, artem grammaticam e codd. Venet. publici iuris fecit *Villoison* in anecd. gr. tom. II. p. 125 et 141. sq. *Harl.*] — [Alius, vt existimo, cuius ἐθνικῶν epitomen habemus, de qua lib. 4. c. 2.

Bbb 2

MICH.

ii) Suidas in Παμφίλῃ. Itaque videndum, an *Soteridae* ambo apud Suidam denotent vnum eundemque hominem, et priore loco legendum non ὁν Παμφίλῃς, sed πατήρ. Certe etiam priorem

illum scribit libros historiarum Pamphilae nomine proscriptisse, quod idem mox etiam de altero adfirmat.

MICH. SYNGELVS [*Synellus*] presbyter Hierosol. Supra pag. 16. 39. et Michael Syn-
gellus.

[*Syrianus*. v. supra, vol. I. pag. 525.]

Tauriscus, Cratetis Mallotae auditor, *Sexto Empirico* memoratus lib. 1. contra grammati-
cos cap. 12.

Telephus, Pergamenus, L. Veri praeceptor, de quo viri docti ad Capitolinum in Vero c. 2.
Suidas plura eius scripta memorat, quae intercidiſſe dolendum est: Ποικίλης Φιλο-
μαθίας siue variae eruditionis libros duos: Vitas tragicorum et comicorum: Βιβλια-
κῆς ἐμπειρίας de notitia librorum libros tres, quibus docuit τὰ κτήσεως ἄξια βι-
βλία, qui libri essent comparatu digni: De Atheniensium legibus, moribus et dica-
steriis: Περίγησιν siue descriptionem Pergami: de Pergami regibus libros V. et de
Augustali Pergameno περὶ τῶ ἐν Περγᾶμῳ Σεβασίῃ libros duos: Praeterea libros V.
περὶ συντάξεως λόγῳ Ἀττικῇ siue de attica constructione, et de nominibus vestium
aliarumque rerum, quarum in vita vsus est, atque ἀκυτόκιον siue collectionem epi-
thetorum ad expeditam dictionis copiam libris X. Denique alia Homerum spectan-
tia, quae retuli lib. 2. c. 5. [vol. I. pag. 525. et p. 539. §. VI. cap. VI.] vbi etiam de
altero *Telepho*, Coe, Philetæ grammatici, de quo supra, patre. *Fabr.* — *Telephus*
citatur in schol. ad Aristophan. Plut. v. 725. vbi v. Hemsterhus. pag. 247. adde *Wie-*
land ad germanicam Luciani interpretat. tom. V. pag. 392. *Burm.* II. add. ad Va-
lesii emendatt. pag. 226. seq. *Harl.*

Theagenes, Cnidius, quem in critica magistrum habuit Herodes Atticus. *Philostr.* in He-
rode cap. 14. [conf. *H. Vales.* de critica, c. II. pag. 149. sq. supra, vol. I. p. 525.]

Theo, grammaticus, cui successit Tiberii et Claudii tempore Apio Plistonices. Suid. in
Ἀπίων. Idem forte Theo, cuius commentarius in Odysseam ab Eustathio citatur.
Fabr. v. supra, vol. I. pag. 525. *Warton* ad Theocrit. tom. I. pag. 135. sq. *Ruhnken*
praefat. ad Hesychii lex. vol. II. pag. IX. sq. *Harl.*

THEODORETUS, [*s. Theodorus*] de spiritibus dictionum. Supra p. 36. Exstat [P] etiam
ad calcem grammaticae Urbani, et Alexandri Scoti, et ad calcem Scapulae. *Fabric.*
Quod negat *Iriart.* supra ad §. XV. sect. III. nr. 3. laudatus. *Harl.*

THEODORVS GAZA. Supra pag. 39.

THEODORVS PRODROMVS. pag. 47. [et ad §. VII.]

THEODOSIVS, Alexandrinus. ibid.

THEOGNOSTVS, siue THEOGNOTVS, ibid. *Fabr.* Conf. *Villoison* anecd. graec. II.
pag. 127. not. de Theognosti aetate et historia Michaelis Balbi II. Amoriensis. *Harl.*

Thespesius, grammaticus, in quem Greg. Nazianzeni Epigramma dedi lib. 4. c. 32.

THOMAS Magister. Supra pag. 47. seq. et lib. 4. c. 36. §. 10.

Timarchus, siue potius *Timachides*, Rhodius. Vide Küsterum ad Suidam in Ἀργαίς.
Fabr. *Timachides* emendabatur a Maussaco ad Harpocr. v. Ἀργαίς. quod praeter
Küsterum probavit *Ruhnken* praef. ad Hesychii lex. pag. VIII. *Harl.*

[*Timogenes*, siue *Timagenes*. v. supra ad vol. I. pag. 525. fin. et *Villoison* prolegg. ad Hom.
Iliad. pag. XLII. not. *Harl.*]

TIMOTHEVS, grammaticus Gazaeus, cuius ἀποσπασμάτιον MS. in codice Barocc. 50.

GEORGIUS TRAPEZVNTIVS. Supra pag. 45.

TRICHA.

TRICHA. pag. 48.

TRYPHIODORVS, de quo lib. 2. c. 5. et c. 7. §. 8.

TRYPHONIS plura inedita retuli pag. 48. et editum de tropis atque figuris dictionum apospasmation pag. 36. Fuit hic Tryphon Ammonii F. Alexandrinus, qui, eodem Suida teste, Augusti temporibus et ante vixit. [v. supra, vol. I. pag. 526.]

Tyrannio, dictus alio nomine *Theophrastus*, Hestiaei Amafeni et Dionysii, Thracis, discipulus, Romam captiuus ductus a Lucullo, vbi diues et bibliothecae 30000. amplius librorum possessor factus est. De hoc *Hesychius* illustris et *Suidas*, *Plutarchus* Lucullo pag. 504. et Sylla pag. 468. *Strabo* XIII. pag. 609. vbi de libris Aristotelis ab eo redemptis. [vid. supra, vol. III. pag. 293 et 373.]

Tyrannio, Amafenus, iunior, prioris discipulus a praeceptore nomen consequutus, alio nomine *Diocles*, quem audiuisse se testatur ciuis eius *Strabo* XIII. p. 548. Hic Terentiae Ciceronis libertus et liberorum eius praeceptor, de quo *Cicero* II. Epist. ad Attic. et II. 4. ad Quintum fratrem. De huius Tyrannionis *διορθώσεις* HomERICA aliisque scriptis videndus *Suidas*. [v. supra, vol. I. pag. 526.]

[P] IO. TZETZA siue TZETZES. Supra in Iohanne.

VRBANVS, Bellunenfis. Supra pag. 14.

ZACHARIAS CALLIERGVS. pag. 48.

Zeno, grammaticus, cuius epigrammata memorat *Laertius* VII. 35.

[*Zeno*, Herophileus, (h. e. qui sectam Herophili sequebatur,) scripsit de signis criticis, ad Hippocrateorum codd. oram adpositis. v. *Menag.* ad *Laert.* III. pag. 161. tom. II. et *Villoison* prolegg. ad *Hom.* II. pag. XX. — De *Zenone Citio*, qui rhetorica et grammatica scripsit opuscula, aliisque *Zenonibus* philosophis, (de quibus in vol. III. pag. 526. seq. et 579. seqq. satis disputatum est,) v. *Eudocia* pag. 204. seq. et supra, vol. III. pag. 581. seq. de illo *Zenone*, grammatico. *Harl.*]

Zeno, Myndius. *Stephanus Byz.* in *Μύνδες*.

Zenodotus, Philetæ discipulus, Ephesius, Ptolemaei Lagi tempore praefectus bibliothecae Alexandrinae, de cuius *διορθώσεις* poematum Homeri dixi lib. 2. c. 2. §. 16. [conf. vol. I. pag. 527. — De *Zenodoto Philetæro*, in hoc vol. pag. 160. Eius opusc. de differentia vocc. animalium est quoque in bibl. Escorial. *Harl.*

Zenodotus alter, iunior, Alexandrinus, qui Aristarchi criticam in Homero audaciam subinde castigauit. Vide, si placet, quae dicta a me sunt eodem loco. [add. *Villois.* prol. *Hom.* pag. XXXI. De hoc *Zenodoto* et superiore v. *Eudoc.* pag. 204.]

Zopyrio, grammaticus, cuius meminit *Plutarchus* IX. 2. seq. conuiualium quaestionum. *Fabric.* Conf. *Eudoc.* pag. 360. de Pamphilo, et supra in hoc catal. grammat. in voc. *Pamphilus.* *Harl.*

Zopyrus, Supra in Dionysio Zopyro. *Fabr.* Supra in vol. I. p. 527. *Harpocration* voc. Ἐγρος (vbi v. *Mausiacum* pag. 173.) laudat illius librum περὶ ποταμῶν. *Zopyrus*, Byzantinus, ἐν τριτῷ Ἰσοκρίτων memoratur a *Plutarcho* in parallelis, t. VII. ed. Reisk. p. 249. *Zopyrus*, Clazomenius, rhetor, supra in h. vol. pag. 141. vt alios eiusdem nominis hic praetermittam. *Harl.*

[In vsum Graecorum recentioribus temporibus *grammaticas* fuisse compositas sermone graeco, iam in introduct. in hist. L. Gr. I. pag. 41 et 43. seq. notavi. De Lascaris, Moschopuli et Gazae Aldique grammaticis v. partim supra sub nominibus Lascaris Gazae et Moschopuli, §. IX et XV. partim, quae supra in vol. I. pag. 707. seq. de edit. primis Theognidis et Pythagorae A. C. pag. 794. not. ggg. ac 797. not. adtuli, partim in indice recentiorum grammaticorum, in catal. bibl. *Bunau.* tom. I. vol. III. pag. 1800. seq. commemorantur. Recentiores grammaticae, graece scriptae, hac mihi innotuerunt.

Aldi Manutii Romani grammaticae institutiones graecae, (graece, cum praef. Musuri, qui eam post Aldi mortem edidit,) in calce: *Venetis* in aedibus Aldi et Andreae focerii, mense Nou. M. D. XV. (1515.) 4. Musurus in praefat. et epistola dedicat. „Mihi, inquit, filiolum paruulam, quam proxima foetura mentis trans-mare genuerat, tradidit (ante mortem) expoliendam. — Recepi igitur facturum: et quod promissum est: nunc exitu praestatur. Itaque grammatica graeca, (id enim filiulae nomen est,) quam Aldus, immatura morte praeventus, plenioribus eruditionis alimentis nutrire non potuit, ad te moesta verecundaque nostro impulsu proficiscitur.“ Integram epistolam Maittaire etiam in A. T. H. pag. 53. seq. recudendam curauit. In serie dell' edizioni Aldine p. 6. citatur quidem *Aldi Manutii grammatica graeca* 1497. 4. Sed illae sunt *institutiones graecae grammaticae* auct. *Vrbano Bellunensi*, ord. min. exc. in aedibus Aldi Manut. M. III. D. mense Ian. v. *Seemilieri* incunab. typogr. bibl. Ingolst. fasc. IV. pag. 88. *Strauss.* opp. rariora bibl. Rebldorf. Eichstädt. 1790. 4. pag. 283. et cel. *Panzeri* A. T. III. pag. 418. *Aldinae* autem grammaticae edd. Paris. Rob. Seph. 1531. 4. Venet. 1558. 8. 1561. 1564. 1568. 1578. 8. memorantur in catal. bibl. *Pipellian.* III. pag. 262. seq. ed. a. 1576. in: Serie ed. Ald. pag. 133.

Βυσσαρίωνος ἱερομάχε μακρῇ, τῇ ἐξ Ἰωαννίνων, Σταχυολογία τεχνολογικὴ κατ' ἐρωταπόκρισιν τῆς γραμματικῆς τέχνης. Νεωστὶ δὲ τυπωθεῖσα μετὰ προσθήκης τῶν τῷ ἈΜΜΟΝΙΟΥ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων, τῶν χρυσῶν ἐπὶ τῷ ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ, καὶ ἄλλων τινῶν ὠφελίμων ἐπιμελεία καὶ διορθώσει Ἰωάννης Ἱερῆος ἈΒΑΜΙΟΥ, τῷ Κρητός. Venetiis 1694. 8. Ex qua *Helladium* pleraque repetiisse in sua grammatica, Fabric. supra §. XV. sect. IX. iam adnotauit.

Γραμματικὴ περὶ συντάξεως τῆς — — ἈΛΕΧΑΝΔΡΟΥ ΜΑΤΡΟΚΟΡΔΑΤΟΥ, τῇ μεγάλῃ Λογοθέτῃ τῆς Ἀνατολικῆς τῇ Χριστῷ μεγάλῃ ἐκκλησίας. — — Ὁμῇ καὶ ἐτέρῃ ΜΙΧΑΗΛ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΛΟΥ, τῇ ἀποστολικῇ θείῃ τῶν Ἱεροσολύμων — ἐπιμελεία καὶ διορθώσει Ἀλεξάνδρος Καγκελλαρεῖς τῷ Ἱατροφιλοσόφῃ. Venetiis 1745. 8. In epistola dedicat. graece scripta, ait Alexander, Michael. Syngeli grammaticam quam optimam, (quae incipit a pag. 119.) fuisse admodum raram, ideo se eam iterum edidisse. In praefatione, nomine typographi scripta, dicitur prior editio sub nomine *Lecapeni*, qui illam grammat. fecisset suam, prius prodidisse. — De grammatica Moschopuli, edita Viennae Austriae 1773. v. *Introd. meam*, proleg. pag. 41. sq. — Nouam graecam grammaticam, quae omnes facilitate et bonitate superet, graece, auctore *Demetrio Polyzo*, apud Markiden Puliu, prelo subiectum iri, et *Polyzoy Condu*, professorem graecum Pestini in Hungaria edidisse, aut e prelo mox emissurum esse grammatic. graecam

graecam, per litteras mihi significauit eruditissimus et humanissimus *Alter*, Profess. L. L. Graec. Vindobonensis. *Harl.*

De *Neophyti* Peloponnesii Commentario doctissimo in quartum Gazae librum, Bucerii 1768. edito v. Reitz. de prosodiae gr. acc. inclinatione p. XVII. sq. ibique Vuolsium, V. C. *Beck.*

Recentiores grammaticos graecos, qui latine scripserunt, recensere vniuersos nihil adinet, non magis quam telas congerere aranearum. Celebriores tamen plerosque laudare non alienum ab hoc loco existimaui ^{kk}, vt sunt:

[Initium faciat grammatica gr. a communi Germaniae praeceptore, *Phil. Melanchthon* scripta, quae saepius e prelo exiit. Primum prodierunt in lucem *Philippi Melanchthonis* institutiones graecae grammaticae. Hagenoae ex acad. Anshelmiana, 1518. 4. — tum titulis mutatis, grammatica graeca iam denuo recognita. Noribergae 1533. 8. — libellus grammaticae gr. studio Ioach. Camerarii, Lipsiae 1552. 8. (in catal. Bunau. l. c.) 1551. ap. Val. Papam, (in cat. Thottiano IV. pag. 585.) et 1557. 8. — libellus gr. grammaticae ib. 1563. 8. — grammatica gr. nunc perfectior edita, studio Ioach. Camerarii, Lipsiae 1571. 8. v. *Strobelii* indicem scriptorum Melanchthonis in: Miscellaneen literarischen Inhalts, fasc. VI. pag. 1. sqq. *Harl.*]

[Ego habeo volumen in 4. in quo sequentes duo continentur libri, quos, quia sunt rariores inueni, hic indicabo:

Quae hoc libro continentur. Georgii Simler. Vuimpinensis etc. Vid. supra h. v. p. 328.

Orthographia A. M. T. — — de litteris latinis — graecis; — de diuisione litterarum latin. — graecarum; de accentibus graecis; de diphthongis latinis, — graecis; oratio dominica graece; salutatio angelica alia graece; symbolum apostolorum, graece. — — de orthographia litterarum graecarum; quam cognationem litterae graecae, quae tenues, et

^{kk}) Numerus eorum, id si opus esset, valde augeri posset: sed quid iuuaret molesta sedulitas in conquirendis memorandisque cunctarum grammaticarum graec. editionibus? neque ego, etiam si laborem illum, grauem neque omnino iucundum haud detrectarem, perfectam absolutamque praestarem omnium singularumque grammaticarum, et reliquorum, in quibus partes quaedam grammatices separatim vberiusque pertractantur, librorum maioris minorisque molis, editionumque enumerationem. Nubem varii generis librorum, qui huc pertineant, iam excitatam reperies in catalogo bibl. *Bunau.* tom. I. vol. III. cap. III. p. 1799. sqq. In sect. I. grammatici veteres et recentiores, in sect. II. scriptores de pronuntiatione L. Gr. et orthographia, de accentibus, dialectis, lingua hellenistica, de prosodia, syntaxi, particulis, figuris, idiotismis etc. in sect. III. lexica, etymologica, nomenclatores et glossaria graeca. In catal. bibl. *Thottianae*, tom. IV. pag. 229. sq. et p. 584-589. — Multa quoque, quae huc facerent, collegerunt *Philipp. Ernst Bertram* in: Entwurf einer

Geschichte der Gelehrtheit etc. part. I. Halae 1764. 8. sect. III. §. 4. pag. 124-132. *Io. Simonis* in Introductione grammatico-critica in linguam graecam, qua de linguae illius origine et antiquitate, natura, fatis ac subsidiis, de praecipuis grammaticis gr. momentis, lingua et textu N. T. graeco, de versionibus denique V. T. graecis disseritur: Halae Sax. 1752. — ed. II. auct. 1770. mai. 8. per totum librum, inprimis, cl. *Lawitz* in: *Handbuch für Bücherfreunde und Bibliothekare*, vol. I. part. I. Halae Sax. 1788. 8. cap. XXVI. p. 393-462. In prolegomenis ad introduct. in histor. L. Gr. passim, praecipue pag. 41. seqq. haud paucos huius generis libros commemorauit. Quapropter, quum longa Grammaticarum aliorumue subsidiorum enumeratione, verear, ne tempus chartarum perdam lectorumque abutar patientia, in spicilegio quodam colligendo atque commemoratione cum memorabilium, tum maxime recentiorum librorum, ad rem grammaticam pertinentium, acquiescam. *Harl.*

et medie et aspirate appellantur, inter se habeant; de praepositionibus graecis etc. In calce: Impressum *Erphordie* per Wolfgangum Schenck anno a natali christiano milefimo, quingentesimo primo. (1501.) *Harl.*]

Angeli Caninii, Paris. 1555. 8. et ex *Caroli Hamboësi* recensione 1578. 8. et cum praefatione Thq. Crenii de claris Angelis, Amst. 1700. 8.

Nic. Clenardi, institutiones Colon. 1530. 1541. 8. [Lugd. ap. Ant. Gryph. 1572. 8.] auctae et illustratae observationibus *Petri Antesignani*, Rapißagnensis, Lugd. Bat. 1594. 4. *Frid. Sylburgii*, Francof. 1587. 8. [ib. 1591. 8. quam equidem habeo edit.] Hanou. 1602. 4. *Renati Guillonii*, Heidelberg. 1607. 8. *Alexandri Scoti* et *Io. Varenii*, Lugd. 1614. 8. *Petri Bertrandi Merigoni*, Paris. 1618. 8. *Stephani Mosqueti*, Paris. 1630. 8. *Gerh. Iohannis Vossii*, Lugd. Bat. 1642. 8. Amst. 1650. 8. et *Phil. Labbei*, S. I. Paris. 1656. 8. [Lawätz pag. 407. sqq. et in notis annorum mire differt a Fabricio, et plures adfert edd. Aliis relinquere cogor provinciam comparandi edd. et inquirendi.]

Martini Crusii grammaticae graecae cum latina congruentis partes duae, Basil. 1560. 1562. 8. [Wittebergae 1613. 1642. 8. Lips. 1702. 8. etc.]

Ludouici Enoci, de puerili doctrina graecarum literarum, Paris. 1555. 8. apud Rob. Stephanum. et ap. H. Steph. 1581.

Theophili Golii, grammatica Francof. 1618. et 1619. II. part. 8. — post plures alias editiones recusa Amst. 1644. 8. 1714. 8. cum prosodia graeca Iosephi Langii. Hafniae 1735. 8. ibid. 1775. 8. Argentorati 1650. 8. etc.

[P] *Iac. Gretseri*, institutionum graecae linguae libri IV. e quibus secundus tradit Syntaxin⁴¹⁾ Ingolstadt. 1602. 8. *Fabr.* Meum exemplar constat tribus libris, et ultimus est inscriptus: *Iac. Gretseri* institutionum L. Gr. liber tertius de syllabarum dimensione, pro schola rhetorices. editio *tertia*. Ingolstadtii, ex typogr. Dau. Sartorii MDXCV. (1595.) 8. et libri *tres*. Colon. Agrippi. 1619. 8. Atque in eius Operibus in

41) Syntaxin graecam singulari studio tradidit *Io. Posselius* post editionem Witteb. 1561. 1586. 8. saepius recusus: etiam nouissime cum praefat. Schurzleischii, et Hexastichis tetrastichis et distichis graecis in euangelia, mei quondam doctoris Ioh. Gothofredi Herrichen, Lips. 1692. 8. [1704. 8. 1725. 8. — Eiusd. Calligraphia gr. Francof. ad M. 1583. 1626. 8.] *Io. Casp. Suiceri* ratio syntaxeos apud Graecos, quatenus a latina differt, prodit Tiguri 1651. 8. *Io. Varenii* Louan. 1532. 4. Paris. 1576. 8. *Tobiae Eckardti* compendium graecae syntaxeos, Lips. 1661. 8. *Fabr. Martinus Rulandus* de emendata L. Gr. structura. Argentorati 1559. 8. — *Io. Vollandi* elegantiae graecae linguae, seu locutionum graecarum formulae e notationibus *Mich. Neandri* collectae. Lipsiae 1583. 8. *Christiani Stockii* interpres graecus N. T. monstrans rationem, idiotismos graeci textus dextre euoluendi, sensumque rite indagandi, ut tironi

instar fidi hodogetae esse queat editio *tertia*, prioribus multo auctor et castigatior. Ienae 1726. 8. Eiusdem iterator graecus, ed. III. Ienae 1728. 8. Huc inprimis pertinent *Guil. Budaei* commentarii L. Gr. *Franc. Vigtrius* de praecipuis graecae dictionis idiotismis, (quem librum utilem, ex Budaei comment. magnam partem excerptum egregiis accessionibus deinceps ornarunt Hoogeveen et Zeune,) *Matthias Deuarius* de Gr. L. particulis, (quem librum egregie auxit *Io. Gottfried Reusmann*), inprimis laudatus *Henr. Hoogeveen* in doctrina particularum L. Gr. quod opus amplum et praclarum commode reduxit in compendium cl. *Schütz*; *Lamb. Bos* de elliptibus gr. quem librum utilissimum *Schoettgen*, *Leisner*, I. B. *Michaelis*, praecipue *Nic. Schwebel* multis accessionibus locupletatum variis locis et temporibus ediderunt. De quibus aliisque quod in *Introd. hist. L. Gr.* prolegg. §. XII. sqq. vberius egi, et plures, praecipue minores,

in tom. XVI. part. I. Ratisbonae 1734. fol. recusum opus grammaticum hanc habet inscriptionem:

Iac. Gretseri, Διδάγματα L. Gr. nimirum; rudimenta L. Gr. cum catechesi christiana, hymnis et dialogis quibusdam ex Iac. Pontani progymnasmatibus et Catonis sententiis in Gr. L. translatis, *institutionum* L. Gr. *libri III.* exercitatio grammatica in primam concionem S. Chrysostomi de oratione; dissert. de L. Gr. litteris ac pronuntiatione; nomenclator latino-graeco-germanicus; commentariolus de verbis anomalis et defectivis; phrasiologia graeco-latina. *Harl.*]

Ottonis Gualtperii, Lubec. 1612. 8.

Renati Guillouii, de via recta in Graeciam, cum syntagmatis canonum et figurarum et de carminum generibus syllabarumque ^{mm}) quantitate. Paris. 1567. 4.

Hermannii ab Hardt, noua et brevis methodus linguae graecae, in eius studio graeco, Helmstad. 1699. 8.

Io. Frid. Koeberi, grammatica harmonica Golio-Welleriana. Lips. 1688. 8. 1701. 8. 1720. 8. *Lanceloti*,

nones, libellos indicant auctor cat. *Bunau*. I. c. pag. 1806. sq. et *Lawätz* l. c. pag. 429. sqq. nolo ea omnia hic repetere copiosius. Denique, Dawesium in Miscellaneis criticis, Hemsterhusium, Valckenarium, Brunskium, Ruhnkenium, Ernestum, Fischerum aliosque passim in notis ad varios graecos auctores de multis syntaxeos gr. partibus formisque egregie subtiliterque disseruisse, vix erit, quod admoneam lectores. *Harl.* Add. *Dan. Vechneri* Hellenolexias s. Parallelismi Graecolat. libri duo. Ed. I. M. Heusinger. Gothae 1733. 8.

^{mm}) Profodia Graeca Petri Coelemani Francof. 1611 et 1651. 8. Francofurti 1658. 8. *Philippi Labbei* S. I. Paris. 1663. 8. Eiusdem thesaurus profodius graecolatinus ibid. 1634. 8. *Io. Varennii* de accentibus. Paris. 1544. 8. *Fabr.* Graeca profodia fuse ac compendio tradita, cum dialectis poeticis et scribentium graeca carmina asylo tutissimo: opera P. *Philippi Labbe*, Biturici, e societate Iesu editio quinta, (quam habeo,) Paris. 1671. 8. (In catal. *Bunau*, citatur *Phil. Labbe* elenchus, siue thesaurus profodico-graeco-latinus. Paris. 1654. 8.) — Graecorum dialecti poeticae, ab oratoriis seiunctae, et noua methodo compendiosae facili traditae. Cum licentiis poeticis et graecorum epithetorum noua delineatione. Opera P. *Philippi Labbe*. — edit. V. Paris. 1671. 8. — Regulae accentuum et spirituum graecorum, nouo ordine in faciliores et difficiliores pro captu scholasticorum distributae. Quibus additae sunt nonnullae obss. omnibus Gr. L. studiose utilissimae. Item dialecti apud oratores vsurpatae, a poeticis seiunctae: cum syntaxi faciliori ac figurata etc.

Huc plusquam centesimae variis in locis editioni, quam, ceteris fere ob innumera typographorum menda abdicatis, solam germanam auctor agnoscit, accesserunt plurima de nouo, et regularum ordo in quibusdam mutatus. Opera P. *Philippi Labbe*. — editio ultima auctior. Parisiis, sumt. fratrum Barbou, 1725. 12. — Thesaurus graecae poeseos, ex omnibus graecis poetis collectus: libri duo, auctore *Nicolao Caussino*, Tricassino, societ. Iesu. Morgunt. 1614. 8. — *Conr. Dinneri* Farrago epithetorum graecorum locupletissima. Accessit Er. Sidelman Epitome de profodia graeca. Hanou. 1605. 8. *Ioh. Vollandi*, *Th. Morelli*, *Ben. Heath*, *Mocciae* et *Beccucci* scripta de profodia gr. etc. in Intr. l. c. p. 52. et *Hermannii* de metris etc. opus, supra ad §. X. iam laudau. — De rhythmo (tam musico, quam poetico et prosaico,) *Graecorum* liber singularis, in vsum iuuentutis etc. (auctore D. *Cleauer*) Oxon. 1789. 8. conf. *L'Esprit des Journaux* etc. Paris. Avril 1790. tom. IV. pag. 49. seqq. *Monthly Review*, mens. Febr. 1795. pag. 235. — De profodiae graecae accentus inclinatione scr. *Frid. Volg. Reitzius*. Additum est eiusdem carmen: saeculum ab inuentis clarum. Editio repetita, curante *Wolffio*. Lips. 1791. 8. — De accentibus gr. v. quae scripsi in *Introd. prol.* §. 6. pag. 27. sqq. *Lawätz* l. c. pag. 428. sq. cat. *Bunau*. I. m. pag. 1804. sq. Quibus addatur *Foster* on greek Accents, Londini 1762. 8. et (quae editio in catal. *Askew*, pag. 3. dicitur melior,) 1763. 8. — Docte copioseque de accentuum antiquitate, vsuque et variorum VV. DD. de illis sententia agit *Villoison* in epistolis *Vinariensibus*, Turici 1783. 4. pag. 115-120. *Hari*.

- Lanceloti*, Benedictini e Portu Regali, Noua Methodus, nouvelle Methode pour apprendre facilement la langue grecque. Est mihi ad manus nona editio Paris. 1696. 8.
- Sigismundi Lauxmin*, institutiones linguae graecae. Vilnae 1655. 12.
- [*Ottomari Nachtgalli*, s. *Luscini*, progymnasmata graecae litteraturae etc. Argentor. 1517. 4. 1521. 8. 1523. 8. conf. *Am Ende*: in *Strobelii Miscellaneen* etc. fasc. IV. p. 48. sqq. *Harl.*]
- Mich. Neandri*, erotemata graecae linguae, cum praef. Melanchthonis 1559. 8. — cum prolixa et docta praefatione de notitia librorum Basil. 1565. 8. et 1576. 8. sine Neandri praef.
- Henrici Opitii*, theologi deinde Kiloniensis, graecismus restitutus. Kil. 1676. 8. Lipsiae 1687. 8.
- Santis Pagnini*, isagoge ad linguam graecam capeffendam. Paris. 1523. 4.
- Petri Rami*, grammatica graeca. Francof. 1581. 8. 1586. 8. 1605. 8.
- Io. Rhenii*, grammatica graeca. Lips. 1658. 8. ib. 1672. 8. [alias edd. refert *Lawätz* p. 412.]
- Francisci Sanctii*, grammatica graeca. Salmanticae 1592. 8.
- Henrici Stephani*, paralipomena grammaticarum graecae linguae institutionum et animadversiones in grammaticorum traditiones. Geneu. 1581. 8. Eiusdem de bene institutendis graecae linguae studiis, de parum fidis illius magistris, et de cautione in illis adhibenda 1587. 4. De abusu linguae graecae in quibusdam vocibus, quas Latini vsurpant, 1563. 1573. 8. et gallice de conformitate L. Gr. cum gallica 1566. 8. [*H. Steph.* de abusu L. Gr. in quibusdam vocibus, quas Latina vsurpat, admonitio. *Io. Henr. Kromayeri*, humanitatis studiorum in acad. Ienensi Professoris, adnotatt. nondum editis instructam denuo publicauit *Frid. Guil. Roloffius*, Berolinas. Berolini 1763. 8. *Harl.*]
- Francisci Vergarae*, grammatices libri V. quorum vltimus est de dialectis ⁿⁿ⁾. Paris. 1645. 8. [et 1550. 8. in cat. *Bunau*. l. c. pag. 1800. *Franc. Vergarae* lib. de syllabarum quantitate apud Graecos. Amstel. 1636. 8.]
- Io. Verwey*, noua methodus docendi graeca. Gaudae 1684. 8. 1702. 8. et Ultraiecti 1735. 8.
- Vrbani*, Bellunensis, institutiones graecae grammaticae. Venetiis in aed. Ald. Manut. 1497. 4. — iterum perquam diligenter elaboratae Venetiis sumtu miraque diligentia Ioan. de Tridino, alias Tacuino 1512. 4. conf. ad med. §. IX. not. et paullo ante de graeca Aldi grammatica.

Georgii

ⁿⁿ⁾ De dialectis Graecorum praeterea videndi *Salmasius* comment. de lingua hellenistica; *Io. Varennius*, Paris. 1543. 8. *Merigonius*, ibid. 1621. 8. *Martinus Rulandus*, Tiguri 1556. 4. *Erasmus Schmidius*, Witteb. 1621. 8. et cum *Io. Pasoris* idea dialectorum N. T. Argentor. 1712. 8. curante *Gorg. Frid. Heupelio*, qui et ipse ibid. 1712. 8. canones perspicuos graecar. dialectorum, exemplis auctorum illustratos edidit. Adde *Iac. Zwingeri* hypotyposin dialectorum graecarum, et

alia quae de hoc argumento leguntur ad calcem Lexici *Io. Scapulae*, et in adpendice thesauri *H. Stephani*, et ad calcem glossariorum, ab eodem editorum. *Fabric.* Adde *Maittarii Facii*que libros de dialectis vtilis, quos vna cum aliis huc pertinentibus opusculis vberius memorauimus in Introduct. l. c. pag. 34. sqq. vbi de dialectis gr. copiosius disserui: item quae supra in vol. I. p. 563. sq. nota *kk.* et in hoc vol. cap. 36. p. 164. sqq. sunt hanc in rem disputata. *Harl.*

Georgii Henr. Vrsini, grammatica et electa graeca. Noribergae 1691. 8.

D. Iac. Welleri et *Abr. Telleri*, grammatica graeca. Lipsiae 1635. 8. atque deinde saepius. *Fabr.* — acc. *Lamb. Bos* syntaxis et ratio accentuum, Amstel. 1715. 8. Lipsiae 1749. 8. — Recentior et auctior est editio, quam curauit *Io. Frid. Fischerus*, Lipsiae 1756. — iterum 1780. 8. — Idem vir clar. antea ediderat tres doctos *libellos animadversionum*, quibus *Iac. Welleri* grammatica graeca emendatur, suppletur, illustratur. Lipsiae 1750-1752. quorum nouam, auctiorem et emendatiorem editionem a viro graece doctissimo nuperrime curatam esse accepimus.

His, id si opus videretur, laud spernendum grammaticarum gr. numerum, adiacere possemus. Sed, vt iam monui, partim otium nobis fecit Lawätz l. c. partim ego recentiores quasdam grammaticas commemoravi et in prolegg. pag. 46. sqq. et in Addendis, tom. II. part. II. pag. 319. sq. ad Introductionem in hist. L. Gr. Quare pauca hic licebit adiacere.

M. Io. Leonhardi Reckenbergeri, collegium fundamentale graecum, quod absoluitur concisis linguae Samaritanae principiis, solidis linguae Graecorum grammaticalibus syntacticisque regulis, quibus brevis tractatio de methodo scientifica grammaticorum praemissa est. Ienae 1739. 8. Auctor, linguam graecam e lingua Phoenicum seu Samaritanorum ortam arbitratus, ex hac linguae graecae praecepta deriuauit ideoque Samaritanorum linguae praecepta s. grammaticam praemisit. In prolegg. de methodo scientifica grammaticorum iusto subtilius disputauit.

Elementa etymologica L. Gr. pro tironibus succincte edita a *I. F. Malero*, M. P. et I. N. P. Loeraci, 1750. 8. — reuisa, aucta, emendata a *W. F. Wucherer*, P. P. O. Carlsruhae 1796. 8.

Griechische Sprachlehre, verfasst von *I. H. Kistemaker*, Profess. der Philologie zu Münster. Monasterii, 1791. 8. conf. Ien. A. L. Z. a. 1793. nr. 193. m. Iun. pag. 728.

Kurzgefasste griechische Grammatik, von *Philipp Carl Buttmann*. Berolini 1792. 8.

Formenlehre des griechischen Declinirens und Coniugirens ohne Accente, mit Anwendung der prosodischen Regeln, zur Wiederholung, oder auch zum ersten Anfang für solche Schüler, die beim Flektiren denken können und wollen. Von *Eberh. Gottlob Glandorff*. Anspach, 1787. 8.

L. C. Valckenarii obss. academicae, quibus via munitur ad origines graecas inuestigandas lexicorumque defectus refarciendos; et *Io. Dan. a Lennep* praelectiones academicae de analogia L. Gr. siue rationum analogicarum L. Gr. expositio. Ad exempla MSS. recensuit, suasque animaduersiones adiecit *Euerhard. Scheidius*. Traiecti ad Rhen. 1790. 8.

Opere hoc egregie exstructo, quod disciplinae ingenioque Tib. Hemsterhusii ortum maxime debet, via quasi munitur ad subtiliorem interioremque L. Gr. intelligentiam. Atque ab eo tempore plures exstiterunt, qui in tradendis L. gr. praeceptis illorum virorum vestigia premerent. Huc potissimum pertinent:

I. Chr. Struckmayeri Rudimenta linguae graecae maximam partem excerpta ex Io. Verwegi noua via docendi graeca ad Systema analogiae a Hemsterhusio inuentae-effinxit. *Euer. Scheidius*. Editio secunda. Zutphaniae 1797. 8.

Anfangsgründe der griechischen Sprache, entworfen von Joh. Georg Trendelenburg, Prof. der griechischen und morgenländ. Literatur zu Danzig. Quarta emendatio editio, Lipsiae 1796. 8.

Griechische Sprachlehre nach ihrem wesentlichen Inhalte und Herrn Prof. Trendelenburg Theorie der griechischen Coniugation, entworfen von M. Wilhelm Lange, Lehrer am Lutherschen Gymnasium zu Halle. Lipsiae 1797. mai. 8.

Vt olim quidam V. D. secundum methodum demonstratiuam Wolfianam praecepta grammatices formare et tradere, aut potius contorquere ausi sunt; ita Kantianae philosophiae disciplinae adcommodare studuit initia graecae latinaeque linguae cl. *Haffius*, Profess. Regiomontanus, in libello:

Versuch einer griechischen und lateinischen Grammatologie für den akademischen Unterricht und obere Classen der Schulen. Königsberg, 1792. 8.

Ad principia Hemsterhusiana reduxit cel. *Hezel*, Prof. in litterarum vniuersitate Giesensi, praecepta L. G. praeterea autem illam comparauit cum linguis Orientis, ex quibus, praecipue ex semitica, ingeniose quidem et docte deriuare conatus est post alios V. D. graecam, in: *Ausführliche Sprachlehre*, (in mai. 8.) *nebst Paradigmen der griechischen Declinationen und Coniugationen in XXXV. Tabellen*, (in obliquo folio.) Weissenfels und Leipzig, 1795. 8. mai. — De origine autem L. Gr. ex Oriente, acute saltem, disputauit, in:

Ueber Griechenlands älteste Geschichte und Sprache. Ein Versuch von Fr. Hezel etc. ibid. eod. anno, in 8.

De origine linguae graecae tum quae multorum VV. DD. fuerint opiniones, tum quae mea sit, pluribus exposui in prolegom. ad introduct. §. IV et V. pag. 11. seqq. et in addendis pag. 317. seqq. De origine autem litterarum gr. et prisca scribendi ratione vide, quae supra in vol. I. cap. 23. pag. 198. sqq. et cap. 27. pag. 217. sqq. collecta sunt. *Harl.*

Graecobarbari sermonis vulgaris, cuius hodie in Graecia vsus est, grammaticam composuit *Simon Portius*, Paris. 1638. 8. quam Glossario suo mediae et infimae graecitatis Cangius praefixit. Lugd. 1688. fol. tom. I. p. 19. Hinc linguae graecae vulgaris elementa publicata sunt a *Ioanne Tribehou'o*, Ienae 1705. 8. et a *Io. Michaelis Langio* in philologiae barbaro-graecae parte priore, Noribergae 1708. 4. in qua praeterea habentur historia^{oo)} linguae

^{oo)} Historiam L. Gr. praeter Cangium praef. ad glossarium graecum tradidit *Guil. Burtonus*, Londini 1657. 8. [et in noua rariorum librorum collectione Groschuffiana, Halae Magd. 1709. fasc. III. pag. 597. sqq.] et *Laurent. Ingevaldus Elingius* Prof. Vpsal. Lips. 1691. 8. [*Pet. Lagerlöf* historia L. Gr. Vpsal. 1685. 8. *Laur. Reinhard.* de Gr. L. fatis. Disp. Witteb. 1722. eiusdem historia graecae linguae, Lips. 1724. 8. qui pauca adfert de

grammaticis graecis, cap. II. p. 43. 51. The Origin and Structure of the Greek Tongue. In a Series of Letters addressed to a young Nobleman. By *Gregory Sharpe*, 1767. 8. alique et a me in Introduct. prolegg. pag. 7. sq. et a *Lawätz* l. cit. pag. 399. sq. laudati. Plena omnibusque numeris absoluta historia L. Gr. adhuc desideratur. *Harl.*] Videndus etiam *Meursius* in *Fortuna attica* cap. vltim.

linguae graecae ^{pp}) et glossarii barbaro-graeci compendium: in posteriore, (edita 1707. 4.) introductio ad poesin barbaro-graecam et Batrachomyomachia homerica ex *Demetrii Zeni*, *Zacynthii*, graecobarbara ^{qq}) versione, cum versione latina notisque *Martini Crusii*, et diss. de versione N. T. ^{rr}) barbaro-graeca, et exercitatio de differentia linguae Graecorum veteris et novae siue barbaro-graecae. [quae singula opuscula suas quoque peculiares habent inscriptiones, et suum paginarum numerorumque ordinem.] — *Thomas Parisinus* ex Capucinorum ordine grammaticam linguae graecae vulgaris edidit Paris. 1709. 8. latine, gallice, et italice. *Fabr.* — *Petri Mercado* noua Encyclopaedia missionis apostolicae in regno Cypri, seu institutiones linguae graecae vulgaris. Romae typis Saluioni 1732. 4. De Lexicis et glossariis paullo post commodiore loco disputabitur.

Propter argumenti adfinitatem superioribus capitibus commode recteque subnectendum arbitror caput de *Suida*, *Etymologo* aliisque *Lexicis graecis*, quod in vet. edit. in parte V. libri quinti, siue vol. IX et X, locum habuerat. *Harl.*

CAPVT XL. (olim libri V. part. V. cap. XL. Vol. IX.)

DE SVIDA, ETYMOLOGO ALIISQUE LEXICIS GRAECIS.

- I. *Lexicorum graecorum, de quibus alibi iam dictum enumeratio.* II. *De Suida (eiusque MSSis codd.) et prioribus editionibus, Ludolphi Küsteri dissertatio, cum meis obseruationibus.* III. *De editione nouissima Küsteri et variis doctorum scriptis, ad Suidam illustrandum facientibus.* IV. *De epitome Suidae inedita. id. Index scriptorum, a Suida laudatorum.* V. *De Etymologico Magno, eiusque auctore et editionibus.* VI. *Alia graeca lexica et etymologica MSS.* VII. *Index scriptorum in Etymologico M. laudatorum.* VIII. *De Lexicis graecis ineditis, nec non de glossariis variis editis ineditisque.* IX. *De Lexico Varini Phanorini.* X. *De Lexicis graecolatinis recentium scriptorum maioribus.* XI. *De minoribus, tam generalibus, quam specialibus.* XII. *De scriptoribus synonymorum, phrasium graecarum etc.* XIII. *De graeco-barbaris et recentis Graeciae lexicis.*

[Cum auctario G. C. Harles.]

I.

Breuem de Lexicis graecis dissertationem, quam ad calcem centuriae anonymorum et plagiariorum, a. 1689. 4. Lipsiae sub *A. Fabri* nomine in patria mea vulgaui admodum iuuenis, animus fuerat locupletatam paullulum adcuratiusque digestam sub titulo historiae lexicorum graecorum separatim publicare; sed existimaui postea, rectius me facturum, si, quae de illo argumento notassem, bibliothecae huic graecae infererem. Itaque de antiquioribus

^{pp}) vbi §. IV. notandae sunt *Stollbergii* obsi. de origine et numero graecarum dialectorum, e msto de lingua hellenistica excerptae. *Harl.*

^{qq}) De hac versione *Batrachomyomachiae* dixi lib. II. cap. 3. §. 16. [conf. supra in h. v. pag 167. Reperita ea est a *Car. Dau.* *Ilgenio* V. C. ad calcem *Hymnorum Homericorum*, Halis 1796. 8.

^{rr}) Illam versionem N. T. graeco barbaram *Maximi Margunii Calliopolitae* post edit. Geneu. 1638. 4. recensuit *Seraphim*, Hieromonachus *Mytilaeneus*, Lond. 1703. 12. et post hanc *Anastasi* *Michael Macedo*, Halae Sax. 1710. 12. ex qua editione prodiit rursus in N. T. quadrilingui *Christiani Reineccii*. Lipsiae 1712. fol.

quioribus plerisque lexicis alibi iam dixi; de editis quidem, ut *Ammonii* de differentiis vocum graecarum lib. IV. [cap. XXIX. vol. IV. pag. 715. sqq.] de glossario Hippocrateo *Ero- tiani* libr. IV. [cap. 38. §. IV. pag. 233. sqq. in hoc vol.] *Eusebii* περὶ τῶν τοπικῶν ὀνομα- τῶν, libr. II. cap. 2. [pag. 620. sq. vol. III.] *Harpocratonis* lexico rhetorico, [in hoc vol. cap. 38. §. XII. seqq.] glossario Helychii [cap. 7. huius vol.] ^{a)}. De *Moeridis Atticista* [cap. 36. huius vol. pag. 171. sqq.] *Moschopulo* [ibid. §. XII. pag. 190.] lexico biblico *Ori- genis* siue *Cyrilli*, *Alexandrini*, [ib. cap. 37. pag. 199. sq.] *Stephani Byzantini* ἐθνικῶς IV. 2. §. XIV. [vol. IV. pag. 621. sqq.] lexico attico *Phrynichi* [in hoc vol. pag. 175. sqq.] *Ono- mastico Pollucis*, [in hoc vol. pag. 141. sqq. et pag. 156. sqq.] *Ptolemaei Ascalonitae*, de *Thomae Magistri* vocc. atticis, de lex. *Georgii Lecapeni*, de lexico *Timaei* platonico; [in hoc vol. pag. 181. sqq. 191. sq. et 243. not. ff.] de *Photii* bibliotheca alio loco et tempore ser- mo erit. Praeter ea dixi de plerisque deperditis lexicis omnis generis, dialectorum praecipue, editisque et ineditis Lexicis specialibus ad certos scriptores, IV. 36. 37. 38. tum de glossa- riis iuridicis, medicis, philosophicis IV. 38. [pag. 228. h. vol.] ac de Lexicis biblicis et Con- cordantiis graecis IV. 38. [pag. 227 et 214.] Ut igitur plenior de toto hoc argumento tra- ctatio studiosis huius linguae a me offeratur, non pigebit praesenti capite cetera, quae re- stant, vniuersa colligere, atque de Suida, Etymologo et reliquis, alibi mihi haud dictis, Lexi- cis, obseruata complecti.

II. De SVIDA praeclarissime promeritus nostra memoria est vir eruditissimus et grae- cae ac latinae linguae ad vnguem peritus *Ludolphus Neocorus*, siue *Kusterus* ^{b)}, qui *Lutu- tiae*, quo, relictis patriis sacris, Romana amplexus se contulerat, obiit XII. Octobr. a. MDCCXVI. Hic post *diatribam de Suida*, vulgatam Cantabrigiae 1701. 4. in qua vitia ac defectus editionis Porti commemorat, narratque, quibus subsidiis et quo adparatu no- uam ipse fuerit molitus, variaque Suidae loca speciminis in vicem emendat atque [P] illu- strat, quinto anno interiecto opus ipsum perduxit ad umbilicum, et nouum suum Suidam grae- colatinum cum notis, de qua *ἐκδόσει* infra diligentius dicturus sum, prelo Cantabrigien- si exire passus est a. 1705. tribus voluminibus in fol. In praefatione ad hanc editionem, quum de auctore, quem illustrandum in se suscepit, de illius aetate, de Lexici eius virtutibus et vitiis prioribusque editionibus adcurate disputet, nolui actum agere sed integram Clarissimi Viri, mihique, quum viueret, amici dissertationem, meis cum obseruationibus tibi hoc loco exhibere. *Fabr.* Atque ego et propter *Fabric.* adnotatt. et quoniam exempla edition. Küsteri rarefcere incipiunt, in hac edit. illam praefationem retinendam esse duxi. *Harl.*

1) Quis

a) *Fabric.* memorat quoque *Io. Philopont* de vocibus pro tono diuerso diuersa significantibus, in vol. IX. pag. 365. sed caput illud sequenti cui- dam volumini reseruauit. *Harl.*

b) Natus *Kusterus* Blombergae, oppido Comi- tatus Lippiae in Westphalia A. 1670. Vide eius elogium in memoriis litterariis Triuultianis A. 1717. mense Martio p. 497. sqq. *Fabr.* In *Niceronii* me- moriis doct. hominum, tom. II. pag. 110. sqq. ex

interpretat. Baumgartenii germanica; vbi dicitur 1719. vitam finiuisse: sed operarum vitium esse vi- detur. Nam *de la Croze* in epist. ad Iablonsk. prid. non. Febr. 1717. (in thesauro epistol. Lacro- ziano, tom. III. pag. 152.) „*de Kustero*, ait, „*rescere velim, an vera sint, quae Schardius narra- uit, cum sibi nouacula gulam praecidisse, quod vix crediderim, etsi Parisiis id se accepisse dicat, a Stosio, ni fallor, antiquario.*“ *Harl.*

1) Quis Suidas fuerit, aut quando vixerit, frustra quis quaesiverit, si nullas unquam Suidas exstitit: ut virum politissimum, Angelum Politianum, censuisse plures referunt scriptores; respicientes procul dubio ad haec eius verba, quae leguntur lib. XI. Epist. XX. *) *Suidas ipse, (si qui modo hic unquam Suidas,) non omnino malus auctor.* Sed Suidam vere exstitisse, nec nomen eius fictitium esse, non solum evincunt codices MSti ^{d)} Lexici huius, in quibus Suidae, vel *Sudae* *) nomen comparet; sed etiam Eustathius, [E] qui in verboso commentario in Homerum Suidam nostrum aliquoties ^{f)} laudat. Quis autem Suidas

c) Ad Bernardum Riccium. Politiano iungendus *Petrus Alcyonius* est, qui lib. 2. de exilio pag. 213. apud doctos, inquit, illos viros, qui commentarios rerum multarum confecerunt, eosque in Suidae nomine ediderunt, observavi scriptum. Tho. Reinesius lib. 3. var. Lect. pag. 361. *In farragine lexica et historica κατὰ σοφῶν copiosa et varia, eoque penu quodam eruditionis et preciosissimarum quarumvis rerum, qui Suidae cuiusdam nomen praescriptum habent, etsi unius auctoris non sit, sed plurium e diversis omnium aetatum scriptoribus collecta et subinde aucta.*

d) De his infra, ad §. 16.

e) Suidam adpellant [auctor cod. Matr. XX. in Triart. cat. codd. gr. pag. 83.] multi memorati Menagio c. 77. Anti-Bailleti, Card. Bessario in praefat. ad versionem Metaphysicorum Theophrasti, Viator Trincaellus ante Philoponum in Physica, Aldus Manutius ante Philoponum in posteriora Analytica, et alibi, Petrus Bembus in Epistolis p. 440. Guil. Budaeus notis prioribus in pandectas, Petrus Victorius in Variis Lect. Franciscus Robortellus in var. locorum annotatt. Guil. Fournerius in selectis lectionibus, Valentinus Erythraeus indice Virgiliano, in vocabulo *orichalco*, Q. Septimius Florens Christianus ad Aristophanis Pacem, Ioseph. Scaliger ad Varron. Petrus Daniel ad Plauti Quetorum, Iacobus Cuiacius in Observationibus, aliisque in scriptis, et Nic. Rigaltius passim. Notat autem *σῆμα paludem, fossam, lacum*, ut videre licet in scholiis ad Euripidis Phoeniss. vers. 1107. 1195. et Damascio apud Photium cod. CCXLII. p. 553. v. ult. ed. Hoefschelii. Carolus Annibal Fabrotius ad Theophili institutiones pag. 841. edit. primae: *Viri docti Suidam Sudam appellant, libris, ut videtur, auctoribus.* Nam in MSto Codice Memmiano, (qui hodie est Colbertinus DCCCCXII) sic habetur: Huic tamen plurimos alios licet opponere, in quibus, ut apud Eustathium, constanter non *Σείδας* sed *Σείδας* adpellatur.

[Atque in antiquo quodam exemplari per librarii tarditatem, excidit forsitan, aut, quod non satis clare scriptum, aut oblitteratum erat, I in *Σείδας* legi non potuit: hinc error in nomine ad alios transit liberos hominesque. Harl.] Itaque Is. Casaubonus notis ad Laertii Anacharsim lib. 1. sect. 101. *Falluntur viri doctissimi et magni in litteris nominis, qui toties Suidam in civitate Romana nomen mutare cogunt. Sunt enim, qui Sudam, nec desunt qui Sudinem, (credo, quod hoc nomen se in Plinio recordarentur legisse,) adpellent. Atqui verum est profecto Suidas.* Eustathius: τὰς τὰς ἐπὶ δύο συλλαβὰς, ἰσοσυλλαβῶς κλίετο, οἷον Τιμαχίδας, Τιμαχίδα, Σείδας, Σείδα. *Sudini Magi* mentio apud Theodorum Meliteniotam supra [in Theodori Meliteniotae prooemio in astronomiam §. XI. quod edidit Fabr. in vol. IX. p. 210.] *Sudinis περὶ λίδων* apud Plin. IX. 35. XXXVII. 8. *Sudinem* pro Suida vocat Scipio Tertius commentario de Apollodorus.

f) Eustathius in Iliad. A. pag. 834. edit. Rom. (Basil. 768.) τὸ δὲ (ἄνθος) ἐν τῷ κατὰ σοφῶν μεγάλῳ βιβλίῳ τῷ Σείδα, δηλῶνται Σείδας οἷον ἄνθος ἢ τινα τοιαῦτα εὐτέλεστα. Ad Odyss. H. pag. 1571. παραδίδεται ἀπ' αὐτῆς καὶ ἡ παρὰ τῷ Σείδα αἰδρανος (αἰδρανος) ἢ καὶ ἀνδράχλη, ὡς ἐκείνος λέγει. Ad Odyss. Z. pag. 1851. τῷ δὲ μισθὸς ἢ μόνον ῥῆμα προήκον τὸ μισθῶ, μισθῶσω, ἀλλὰ καὶ μισθάριον κατὰ ὑποκορισμὸν. ἔχρησις καὶ ἐν τοῖς Σείδα. (apud Suid. μισθάρνια legitur male pro μισθάρια.) Ad Odyss. A. pag. 1406. παραβλήδην παρ' Ὁμηροῦ ἀντὶ τῷ συγκριτικῶς, ὡς οἱ πλείους φασί, κατὰ δὲ τὸν Σείδα, ἀντὶ τῷ ἀπατητικῶς, παραλογιστικῶς. Ad Odyss. E. p. 1528. ἐστὶ δὲ πρόεγμα, ὡς δηλοῖ Σείδας, σήρηγμα. et p. 1538. πολλῶν δὲ καὶ ἄλλων τοιούτων ὄντων, οἷον ὁ Σείδας καὶ τὸ οἷ, κοινότερον μὲν ὂν τῷ ὡς. Ad Odyss. Z. p. 1554. Σείδας γὰρ ἐν τῷ αἰ, φησιν, ὡς ἡ Ἀέρισσα σφαιρίζουσα πᾶσι ὡλισθεν ἐς τὸν Ἰννεόν. Ad Odyss. F. p. 1469. ὡς ἀνερῶθι Ποσειδῶνι (ὁ μικρὸς λίδος) πρὸς τὸ μὴ τὰ κύματα κελάζεν Φαισῶ, ἐν τοῖς τῷ Σείδα κατὰ. Ad Odyss. B. p. 1441. Τὸ ποδηγέτερον ἀντὶ τῷ ὀδηγικώτερον,

das fuerit *), difficile dictu est; cum non solum alii scriptores, sed etiam ipse de se fileat, nec in noto hoc Lexico [P] quicquam de se memoriae prodiderit. Videtur quidem in v. Σαμοθράκη patriam vel gentem suam indicare, dum ait: *Qui enim initio insulam illam (i. e. Samothraciam) incoluerunt, Samii fuerunt, a quibus nos orti sumus.* Sed verba illa non sunt ipsius Suidae, sed scriptoris anonymi, ex quo locus isle excerptus est.

2) Quod ad aetatem Suidae adinet; de ea diuersae sunt virorum doctorum sententiae, quarum nonnullas ad examen reuocabimus. *Hugo Grotius* in epist. CX. ad Gallos ^{h)}), Suidam paullo post Constantinum, Leonis ⁱ⁾) filium, qui A. C. 912. imperare coepit, vixisse arbitratur; hac addita ratione, quod, quantum ipse meminerit, hic imperatorum postremus sit ^{k)}), quem in libro suo nominet. Sed virum doctissimum memoria sefellit. Nam in v. Ἀδάμ mentio fit imperatoris Ioannis Zimiscae ^{l)}); et in v. Κωνσταντινέπολις Basilii et Constantini fratrum; qui omnes Constantino, Leonis filio, posteriores fuerunt. *Hieronymus Wolfius* Suidam multo recentiore facit, et ad saeculum XIV. refert; hac inductus ratione, quod Metochitam Logothetam citet, qui sub Palaeologis vixerit. Verba eius in Praefat. ad Suidam haec sunt: *Atque adeo, cum Metochitam Logothetam citet, qui sub Palaeologis vixit, adparet, eum vix annis abhinc 300. Lexicon hoc composuisse.* Scribebat autem ista Wolfius A. D. 1564. Sed Logotheta, quem Suidas diuersis in locis laudat, non est Metochita Logotheta, quem ineunte saec. XIV. vixisse constat; sed Symeon Metaphrastes Logotheta ^{m)}), qui initio saeculi X. floruit: vt et [P] ante nos obseruauit vir magni inter eru-

ditos

τῶν, ὅπερ ἐν τοῖς τῷ Σαῖδα κῆται. Ad Odyss. A. pag. 1403. αὐτὸς δὲ κατὰ Σαῖδαν ἐν ἐκείνῃ τετρασυνλλάβως ἐφιστάς, ἀλλὰ τρισυνλλάβως φιλῶς. Praeter haec decem loca existat etiam vndecimus, in quo Suidae lexicon, licet non citetur nominetenus, tamen respicitur et tamquam scriptoris insignis ac fide digni celebratur ad Iliad. Γ. pag. 378. edit. Rom. (Basil. 286.) ὁ δὲ γράφας ἐν σοιχεακῇ τάξει λέγων, λέγουσθαι θεαδίστατον διὰ τῆς αἰφροδύγης προπαρκαληγῆς, τὸν Θεῷ ἰδέαν ἔχοντα, καὶ παραδῆς χρῆσιν Ἀντιφῶντος, τὸ ἀνθρώπος, ὅς φησι πάντων θνητῶν θεαδίστατος γενέσθαι, καὶ νῦν μέντοι γράφει, πεινέται δὲ ὡς λόγος πολλῶν ἀξίος. Solere Eustachium scriinia Suidae, aliquando etiam, vbi non nominet, compilare, notauit *Kusterus* ad Suidam in πύναξ. Michaellem Apostolium sua ex Suida solere describere id. ad ῥοδίων χρησμούς. [Atque de Eudocia, quae Suidam inprimis compilauit, res est hodie notissima. *Harl.*]

g) Suidam *Monachum Byzantinum* vocat Ioannes Rosinus in Antiqu. Rom. et post eum Ioannes Bona in notitia auctorum, in libris de diuina Psalmodia citatorum. *Monachum* appellant etiam *Ioannes Scaliger* ad Varronem pag. 60. *Maussacius* in diss. critica pag. 396. *Balthasar Bonifacius* XV. 7. hist. ludicae, *Hadrianus Bailletus* t. III. indic. eruditor. p. 135. et *Carolus Blount* ad Phi-

lostratum pag. 6. Non dubito autem ex sola coniectura a Rosino et aliis hoc pronunciatum fuisse, quemadmodum et ab *Is. Casaubono*, qui *cucullatum Grammaticum* nuncupat lib. I. cap. 6. ad Athenaeum.

h) CXVII. ad Nic. Peirescium, quae in maiori epistolarum Grotii collectione est 264.

i) Constantinum Porphyrogenitum, Leonis Sapientis F.

k) *Hermannus Wittekindus*, Rigae tunc versans, Vitas imperatorum, e Suida collectas, eum latina sua versione separatim edidit Francofurti 1557. 8. in his vltimi memorantur Constantinus, Leonis Isauri filius, qui A. 775. Michael balbus, qui A. 829. et Theophilus, qui A. 841. obiit. Excerpta de imperatoribus, ex Suida collecta, habes etiam graece et latine in Frid. Sylburgii tomo tertio minorum rom. historiae scriptorum, Francof. 1590. fol. quibus alia insuper de rebus CPolitanis ex eodem Lexico adiunxit cum Porti versione *Philippus Labbeus* in tomo I. scriptorum hist. Byzantinae Paris. 1648. fol.

l) Ioannes Tzimisces imperator fuit ab A. 969. ad 975. hinc Basilii II. ad A. 1025. et Constantinus, eius frater, ad A. 1028.

m) Suidas in Ἀβαζι, ὁ λογοθέτης ἐν τῇ τῇ αὔλῃς Θεόκλης μαρτυρεῖ. Et in Νοθινα· ἐν τῇ τῇ μακαρίτη λογο-

ditos nominis *Richardus Bentleius*, in praeclara dissertatione de Phalaridis epistolis, p. 23. [pag. 9. ed. Lennepii, epist. Phalar. adiecta.] Sententia igitur Wolfii, hoc subducto tibi-
cine, sponte corrui. Alii, inter quos est vir doctissimus *Gulielmus Caue*, nostrum
vergente iam saeculo X. *) sub Basilio et Constantino fratribus vixisse censent: pro qua
opinionē facere videtur, quod Suidas in v. Ἀδάμ, vbi diuersas annorum aeras siue epo-
chas recenset, chronologiam perducit vsque ad obitum Ioannis Zimiscae, cui anno C. 975.
modo dicti Basilius et Constantinus, fratres, in imperio successerunt. Huc accedit, quod
noster in v. Κωνσταντινέπολις annos a condita CPoli computans, epocham eorum termi-
net in regno Basili et Constantini, Porphyrogennetorum, vt illo tempore, quo ea scribe-
bat, adhuc imperantium. Haec sane speciosa sunt, et veram Suidae aetatem indicare vi-
dentur. Sed si ex notis illis temporum, quae hodie in Suidae Lexico occurrunt, de ae-
tate eius iudicandum est; recentiorē eum vtique esse oportet: vtpote, qui exeunte sal-
tem saeculo XI. vel ineunte XII. sub Alexio Comneno vixerit. Nam, (quod a nemine ad-
huc obseruatum esse video,) in v. Γῳρας, v. Δέρτρει, et v. Ἠγήτορες, loca quaedam ex
Mich. Psello *) adducuntur, qui sub Alexio Comneno floruit, vitamque vsque ad initium
saeculi XII. produxit. Si igitur ipse Suidas loca ista Pselli Lexico suo inseruit, post Psel-
lum vtique vixisse eum oportet: sed ante Eustathium, quippe qui primus in commentario
ad Homerum nostri meminit. Vixit autem Eustathius exiguo post Psellum intervallo; sub
finem nimirum saeculi duodecimi, et initium decimi tertii. Sed quod ad loca illa Pselli
adinet; dubium non est, quin a recentioribus Lexico Suidae addita sint; idque [P] de
loco primo *) , qui adducitur in v. Γῳρας, audacter affirmare ausim; quippe quem MSS.
Parisi. non agnoscunt. Si igitur nec ex hac nota temporis aetas Suidae colligi potest; quid
tandem hac de re statuendum sit, quaeret Lector. Equidem, nos ita censemus: incertum
quidem esse, quo tempore verus Suidas, siue primus Lexici huius auctor vixerit; anti-
quiorē

λογῶν τε μεταφράσαι τῇ αὖ τὸ μαρτύριον τῆ ἀγίας Λα-
κωνῆς. Bene obseruat Bentleius, *μικρασίτην* a Grae-
cis dicti, qui vel ipsorum memoria, vel non adeo
diu ante obiisset.

n) Vergente saeculo XI. sub Alexio Comneno,
Vossius lib. 2. de hist. Graecis cap. 26. *Fabr.* Ea-
dem sententia Henr. Valesii in praef. ad excerpta
ex collectaneis Constantini imperat. *Heum.*

o) Quaecunque ῥήσεις in Suidae Lexico, addito
Pselli nomine, leguntur, eas omnes, Küsterus ob-
seruauit, petitas esse ex Michaelis Pselli libro in-
edito, multas glossas vocesque obscuras explicante,
qui in biblioth. regis Christianissimi exstat cod.
MDCCCXXXVII. fol. 184. hoc titulo: Ψέλλα σύν-
οψις διὰ τῶν σαφῶν καὶ πολιτικῶν, περὶ πασῶν τῶν
ἐπιστημῶν, γενομένη πρὸς τὸν εὐσεβέστατον βασιλέα κύ-
ριον Μιχαὴλ τὸν Δέκαν ἐκ προσάγατος τῆ πατρὸς
αὐτῆς καὶ βασιλέως. Michael Ducas, Constantini Du-
cae F. imperator fuit ab A. 1071. ad 1078.

p) Quoniam Küsterus primum tantummodo lo-
cum non agnoscit a MSS. Parisiensibus obseruat,

Vol. VI.

hinc videtur tacite simul professus, cetera loca ex
Psello adducta in codicibus illis contineri, quorum
vnum annorum saltem quingentorum vetustatem
habere infra §. 16. non diffitetur. Itaque veram
puto illorum sententiam, qui statuunt, ex Pselli li-
bro Suidam ipsum quaedam in Lexicon suum trans-
tulisse, et sub Alexio Comneno, vt visum etiam
Vossio, circa saeculi XI. extremum floruisse. *Fabr.*
Hamberger in: Zuverl. Nachr. IV. pag. 185. cum
Oudino comment. de S. S. E. tom. II. pag. 1454.
medio saeculo XII. adligat Suidae aetatem, quod
citet loca quaedam Mich. Pselli ac Simeonis Meta-
phrastis; contra ab Eustathio Thessalonicensi lau-
detur. *Saxius* tamen, (qui plures laudat VV. DD.)
in onomast. lit. II. pag. 154. subscribit sententiae
Pagii, qui in Critica Baroniana ad a. 975. nr. XIX.
hoc tempore, inquit, floruisse videtur Suidas —
voce enim Ἀδάμ diuersas annorum summas colli-
gens computationem suam terminat in obitu Ioan-
nis Zemiscis, imperat., hoc anno morte sublatis.
Harl.

Ddd

quiores tamen procul dubio esse, quam vulgo credatur; quum persuasum nobis sit, plurima loca, quae recentioris aetatis sapiunt, ab aliis postea Lexico huic addita esse. Patet hoc vel ex MS. Paris. A. qui trium codicum MStorum Suidae, qui in bibliotheca regia Parisiensi adseruantur, optimus est et vetustissimus. In eo enim multa loca, quae in recentioribus MStis, omnibusque editt. hodiernis reperiuntur, vel omnino desunt, vel recentiore interdum manu ad marginem scripta sunt: veluti versus Onirocritici, qui ex Astrampsycho vel Nicephoro in Lexicon hoc translati sunt; itemque loca ex Paulo Aegineta excerpta, et alia, de quibus in notis nostris Lectorem monemus.

3) Quamuis autem Suidam antiquiorem, quam vulgo creditur, statuamus ^{q)}: non tamen cum *Lil. Greg. Gyraldo* eum adeo antiquum censemus, ut Strabo, quem sub Augusto floruisse constat, eius meminisse potuerit. Existimat nimirum modo laudatus vir doctissimus, Suidam nostrum eundem esse ^{r)} cum Suida vetusto historico, cuius praeter Strabonem, Scholiastes Apollonii Rhodii, et Stephanus Byzantius mentionem faciunt. Verba eius Dialogo III. de *Historia poetarum* haec sunt; Quibus illud vere responderi potest, Suidam antiquum fuisse scriptorem, cuius inprimis a Strabone ^{s)} fit mentio, et ab iis, qui in Apollonium, Rhodium, [P] commentaria scripsere, et a Stephano, et aliis. Is igitur Suidas inter alia, (nam et Historiam scripsit.) commentaria, ut par est credere, non admodum magna condidit, quae ab aliis postea multis locupletata et aucta, ad hanc, quam videmus, libri magnitudinem excrevere, primumque Suidas nomen obtinere, etc. Et paulo post: Simul etiam abiiciendam puto, quam Grammatistae quidam faciunt, duorum huius nominis distinctionem, ut scilicet ille antiquior tantum sit Historicus; hic recentior, Grammaticus. His verbis duplex continetur sententia; nimirum, Lexicon, quod Suidas primus composuerat, ab aliis postea locupletatum et auctum esse; et deinde, Suidam Historicum et Lexicographum eundem esse. Priorem sententiam probamus; et nobiscum plures alii. At posterior suffragatoribus caret, et Suidas noster communi eruditorum consensu a Suida Historico diuersus, eoque recentior merito statuitur. Et haecenus de aetate Suidae.

4) Quod ad Lexicon ipsum adinet; id ex variis compilatum est auctoribus ^{t)} quorum

q) Nescio, quid in mentem venerit erudito viro, *Ioanni Halleruo*, qui in bibliotheca curiosa Regiomonti 1676. 4. edita pag. 379. tradit, Suidam Syriani, Alexandrini, discipulum et Procli *συμφοριστην* fuisse, clarum circa finem saeculi quinti. Non audiendos etiam puto, qui cum Gilberto Genebrardo in Chronographia ad saeculum octauum referant, vel ad nonum cum Andraea Saussaco p. 656. de mysticis Galliae scriptoribus.

r) Hoc persuasum etiam Antonio Possenino in apparatu sacro tom. II. pag. 437. ubi errores quosdam, quos putat, Suidae persequitur usque ad pag. 442.

s) *Strabo* lib. VII. pag. 227. Σειδας δὲ τοῖς Ὀρθοτομοῖς μὴ δίδας λόγους προαχρηζόμενος. Apud Scholiastem Apollonii Rhodii ad I. 555. laudatur Σει-

δας ἐν Θεσσαλικοῖς, et ἐν πρώτῳ Θεσσαλικῶν ad II. 1235. et ἐν δευτέρῳ ad II. 1017. ἐν τρίτῳ τῶν περὶ Θεσσαλίας ad IV. 816. rursus ad I. 558. Σειδας καὶ Ἀριστοτέλης οἱ περὶ Εὐβοίας πεπρωγαμεινῶται. Vnde indice *Maussaco* in diss. critica ad Harpocratem pag. 396. apud Hesychium in *Ἠύβοίᾳ*, quae pars fuit Thessaliae, pro Σειδας, restituendum Σειδας. *Stephanus Byz.* in *ἄμμος* Thessaliae ciuitate: Σειδας δ' ἐν ταῖς γενεαλογίαις, οἳ ἐσσι (Ἀμυρῶται) ἐμμελῆτες Ὀρθοτομοί. Idem in *Δαδῶνῃ*. Καὶ Σειδας ἐκ Φηγεγενεῖν Διὸς ἱερὸν ἄνακ ἐν Θεσσαλίᾳ. Haec de antiquo isto Suida, qui Augusti saltem temporibus non fuit inferior.

t) Prae ceteris *eclogas* iussu *Constantini Porphyrogeniti* factas studiose legit Suidas, et inde plurima in lexicon suum transtulit, ut notatum *Henrico*

rum nomina partim catalogus ille, qui ab ipso Suida [P] Lexico huic praefixus putatur"); partim duo nostri indices posteriores lectori exhibent. Mirabitur autem forsitan Lector, in indice ultimo, siue tertio, non comparere Scholiastam Pindari, Theocriti, et Apollonii; cum Reinesius *Var. Lect.* pag. 479. haec de Suida habeat verba: *Suidas Harpocratonem, et Scholiastes veteres, maxime Aristophanis, Sophoclis, Thucydidis, Pindari, Theocriti, Apollonii, totos exhaustit, et in suum hoc armarium digessit.* Sed incautius ibi vir Magnus Ddd 2 loquutus

Henrico Valesio praefat. ad excerpta Peiresciana. Saepae autem loca auctorum adscribit, nominibus eorum praeteritis, quorum aliqua ab Aemilio Porto, longe plura a Ioanne Pearsonio in notis MSS. et a Küstero in sua Suidae editione adnotata, non pauca adhuc eruditius inuestiganda relicta sunt. Fuluius Ursinus ex Suidae Lexico multa Polybii fragmenta colligit, non ex MS. codicis auctoritate ut putauit Casaubonus, sed sola coniectura adductus et fidei indicio, qui Polybianum quid tinnire videbatur: unde Polybio interdum quaedam adsignarunt vtrique, quae alterius sunt scriptoris, ut eidem Valesio obseruatum. Marci Antonini loca, quae suppresso nomine apud Suidam leguntur, passim indicauit Tho. Gatakerus, ut Procopii Nicolaus Alemannus et Claudius Maltretus, Casaubonus Athenaei et Laërtii, Artemidori Nic. Rigaltius, Aeliani Ioachimus Kühnius, Harpocratonis Maussacus, aliorum alii. In Suida, ut lectitando et vigilando comperisse se et didicisse, ait idem Maussacus pag. 396. diff. critic. magna pars scholiorum, quae in Tragicos et Comicos circumferuntur, continetur. Idem pag. 392. non dubitat integram Iulii, Sophistae, opus, cuius epigraphae sic concipiebatur, ἐπιτομή τῶν Περικλέους γλωσσῶν ἐπὶ βιβλίῳ ἐνεγέκτονα ἐνός, a Suida transcriptum, qui etiam ex graeca versione libri Hieronymiani de scriptoribus ecclesiasticis, et ex Hesychii, Milesii, ὀνοματολόγῳ siue de viris illustribus libello aliqua transeulit, non tamen tam multa, ut eo pertinere possint verba apud Suidam, ἐπιτομή ἐστὶ τὸ το βιβλίον, ut visum Lucae Holstenio c. I. de vita Porphyrii, ubi narrat, MStos sibi πινυκας excerptorum a Suida collectorum vel transcriptorum ostensos a magno Sirmondo. Fabr. Polybii fragmenta, quae in Suidae lexico seruantur, addita aut inserta sunt Polybii edit. à Gronouio, Ernesti et Schweighäusero curatis. Horum postremus ante editionem Polybii absolutam s. rectius post primum totum editum, multa illius historici loca, quae Suidas adtulit inseruitque suo lexico, emendauit illustrauitque egregie, idemque Appiani etiam loca a Suida fuisse excerpta, animaduertit in libello:

Emendationes et obss. in Suidam scr. Io. Schweighäuser, gr. et orient. litter. Prof. Argentorati fascicul. I et II. in 8. 1789. Ex Timaei quoque lexico platonico plures in suum lexicon Suidas transtulit glossas ut bene monet idemque corrigit Suidae locum Ruhnken init. notar. ad Timaei lex. pag. 4. adde supra pag. 243. not. ff. fin. item ex scholiastis Apollonii Rhodii et Thucydidis. v. Ducker in praef. ad Thucyd. pag. 92. seq. vol. I. ed. Bipontinae. Praeter ea Photii, patriarchae CPolitani, lexicon, adhuc ineditum paene totum Suidas in suum transsumsit lexicon. Tum habuit et descripsit, saepe contraxit, ut Harpocratonis Lexicon omittam, lexicon rhetoricum, de quo iam supra ex Ruhnkenii praef. ad Hesychii lexicon, part. II. egimus: Insigne quoddam opusculum veteris Atticistae, ex quo nobis, (ut ait Valckenarius l. mox memorando,) vnus omnium egregia, fragmenta quoque comoediarum, per lexicon illud grande sparsa, conseruauit: quaedam ex Phrynichi adparatu sophistico, e lexico Zonarae; magnam partem descripsit scholiorum in Sophoclem atque in Aristophanis praefertim comoedias, etiam in Thesmophoriazusas, quae nondum fuerunt in bibliothecis inuenta. Haec erudite obseruauit Valcken. ad Theocriti Adonias. pag. 297. (et de scholiis ad Aristoph. Thesmoph. etiam in diatriba, Euripidis Hippolyto adiuncta, pag. 204. not.) Tum pergit: „Quod si licet verum fateri, plerisque Suidae excerptis, ex libris qui ad nos peruenerunt, ne epigrammatum quidem anthologia excepta, carere possemus sine magno litterarum detrimento. Sed libros habuit Polybii, qui nobis nunc periere. Legeritne libros Dionis Cassii, nobis perditos, an aliunde Dionea deriuauerit, definire non ausim. Habuit certe aliorum pauca; et opuscula Aeliani, Iamblichi, Euphratii, Damascii, quibus nos hucusque caruimus; non illa quidem, si quis ita velit, permagni momenti; ex his tamen libellis ineditis excerpta Suidae cupide litterarum antiquarum legimus amator. Harl. III. c. 1. p. 11. c. 1. p. 11.

u) Sed vide, quae infra ad I. indicem Suidae lexico praemissum, notantur. Harl. III. c. 1. p. 11. c. 1. p. 11.

loquutus est. Tantum enim abest, vt Suidas tres scholiaſtes poſteriores totos exhauſerit, et collectanea ſua inde locupletauerit, vt vix vnum vel alterum locum ex illis excerpterit.

5) Ceterum ex ſcholiaſtis veteribus nullum Suidas diligentius compilauit, quam ſcholiaſten Ariſtophanis; quippe quem totum paene in Lexicon ſuum tranſfudit. Quaeritur autem inter eruditos *), vtum Suidas ab hodierno ſcholiaſte Ariſtophanis, an vero ſcholiaſtes a Suida ſua mutuatus ſit: ſiue an hodierna ſcholia in Ariſtophanem ex veteri quodam codice ad nos propagata ſint; an vero a Muſuro, vel alio quodam, ex Suidae Lexico conſarcinata? Nos ita cenſemus, hodierna ſcholia in Ariſtophanem maximam partem ex veteri quodam codice deſcripta ad nos perueniſſe, eademque eſſe **) ex quibus ipſe Suidas ſua hauſit: non pauca tamen loca a recentioribus *), partim ex [P] Suida, partim ex aliis ſcriptoribus, illis inſulta eſſe. Et ſane, quae leguntur apud Scholiaſten illum ad *Equit.* pag. 323. Ἡ δὲ ῥαγγελὶς τῶν πρὸς ἄλλο τι, etc. itemque ad *Atharnenſ.* p. 396. Σίκυον. ἀπὸ εὐθείας ὁ σίκυος. etc. ex Suida in v. Στλεγγίς, et v. Σίκυον inſerta eſſe, emunctioris naris lectores facile mecum ſentient. Lexicographum enim illa potius ſapiunt, quam ſcholiaſten. Eundem porro ſcholiaſten interpolatum eſſe pag. 106. ad verba comici in *Pluto*, Ἡ γλῶττα τῷ κῆρυκι, etc. itemque pag. 486. ad verba illa in *Vespis*, Εἴλη κατ' ὄρεθρον, etc. patet non ſolum ex eo, quod illic citetur Euaſthius *), qui Suida vti- que recentior eſt; ſed etiam ex eo, quod duo iſta loca in antiquiſſima editione Aldina deſunt. Idem dicendum eſt de alio loco, qui legitur in iisdem ſcholiis, pag. 15. vbi Phalaris lau- datur. Nam nec illum vetus editio Aldina agnoſcit. Sed hac de re eruditos iam ante monuit Vir in omni doctrinae genere excellens, *Richardus Bentleius*, in diſſert. de Phala- ridis Epist. pag. 22. Notandum vero eſt, Suidam interdum plura habere, quam hodierna ſcholia in Ariſtophanem: vnde recte colligi poſſe videtur, ſcholia illa non integra ad nos perueniſſe. Vide noſtrum v. Ἀκαλήφῃ, v. Ἀκέρητος, v. Ἐγκεκορδυλημένοις, v. Μελλαι- κίαν, v. Ναξίεργής, v. Πυροβάγνης, v. Σιβυλλᾶ, v. Στρεβδός, v. Τίτθα, v. Τραγικώ- τερος, v. Ὑπερακοντίζεις, etc. z). Et haec obiter de ſcholiaſte Ariſtophanis.

6) Quod ad modum adinet, quo collectanea haec digeſta ſunt; in eo non raro iu- diciū et diligentiam compilatoris deſideres *). Nam primo, noſter, dum loca, ex variis ſcripto-

v) Vt apud *Iac. Thomafium* diſſ. de plagio li- terario §. 550. ſq. et *Mauſſacum* diſſ. critica p. 396. *Andream Schottum* praef. ad graecos prouerbio- rum ſcriptores etc. *Georg. Sigismund. Greenium* diſſ. I. de ſcholiaſte Ariſtophanis, Witeberg 1695. etc.

w) Quae magnam partem peruectiſtis iisque cla- riſſimi nominis Grammaticis debentur, Apollonio, Didymo, Symmacho, Ariſtarcho. Itaque ex illis Suidam potius, quam ſcholorum auctorem ex Sui- dae Lexico ſua hauſiſſe plures viri docti agnoſcunt, vt *Iac. Palmerius* pag. 720. Exerc. ad ſcriptores Graecos, *Menagius* ad Laërtium pag. 260. 264. etc. *Meurſius* variis in ſcriptis, *Florens Chriſtianus* ad Ariſtophanem pag. 702. *Marcus Meibomius* ad Ni- comachi Muſicam pag. 46. etc.

x) Vt a Ioanne Tzetze, Thoma Magiſtro, Marcoque Muſuro primae Aldinae editionis cura- tore, et deinde ab iis, qui Florentinam in priores praefertim Comoedias paſſim interpolatam dede- runt. Vide Kuſteri praefat. in Ariſtophanem.

y) Citatur Euaſthius etiam in ſcholiis ad *Plu- tum* v. IIII. ſed itidem in interpolata Florentina, non Aldina editione.

z) Suidam uſum fuiſſe codice ſcholorum in Ari- ſtophi ſaepe pleniore et caſtigatore, adnotat quo- que *Hemſterh.* ad Ariſtoph. *Plutum* p. 16. not. 22. et pag. 452. not. 61. adde ſupra, vol. II. p. 364. ſub finem. *Harl.*

aa) Cel. Io. Ludou. Schulze, in praefenti theo- logus Halenſis, in docto ſpecimine obſervationum miſcel-

scriptoribus decerpta, in Lexicon suum congeffit, saepe vitiosis codicibus ^{bb)} deceptus fuit: unde fit, vt [P] voces adulterinas et corruptas pro veris et genuinis lectori interdum obtrudat. Sic Ἀμάσης apud eum habes pro Ἀκμάσης. Ἡρίθμησεν pro Ἡρέμησεν. Πεπιασμένοις pro Μεμιασμένοις. Τάλεσιν pro Τέλεσιν. Ὑσινος pro Ὑσγινος. Κοιλιδιᾶν pro κυλοιδιᾶν. Φεήμας pro Δι' ἐρήμας. Δείξαντες pro Διήξαντες. Ἀλίβυες pro Οἱ Λίβυες. Ἡμιμαλλόνες pro Αἱ μιμαλλόνες Θεσμοτόκον pro Ἑσμοτόκον. Ἡβὸς pro Ὑβός. Ἀνάεργας pro Ἀνεργάσιοι. Δάψατο pro Ὀλοψατο. Δωτὺς pro Ἐδητὺς. Εὐχέμενος pro Λευχέμενος. Παιόλη pro Ἀπαιόλη. Παιόλημα pro Ἀπαιόλημα. Ὄζωτὰ pro Ὄζωτὰ. Ὑσήπηρος pro Οἰσυπηρός. Φώοντα pro Ἀφώοντα. Φυλοκρινεῖ pro Φιλοκρινεῖ et alia. Interdum vero lectio Suidae melior est ea, quam nostri codices hodie exhibent. Exempli gratia, apud Aristophanem *Thesmophor.* pag. 811. hodie legitur, — Τηνίοσι καὶ Σκίροις: vbi codex Suidae pro Τηνίοσι olim habuit Στήνιοσι; quam lectionem veram esse probamus in notis ad v. Στήνια. Coniectura enim Bifeti, qui Θεσείοσι illic reponendum censet, merito explodenda est. Apud eundem comicum in *Thesmophor.* pag. 777. versus hic legitur:

Τὰς συμφορὰς γὰρ ἔχει τοῖς τεχνάσμασι,

Vox vltima illic corrupta est; cuius loco Suidas in serie sua recte habet, τεχνάσμασι. In fabula *Ecclesiastus* versus hic occurrit:

Ἡ γράψ ἀνεστηκὺν παρὰ τῶν νεκρῶν.

Ddd 3

Metrum

miscellaneous in Suidam cum prolusione critica de glossarii a Suida denominati indole et pretio, Halae Magdeb. 1761. 4. §. II. sqq. p. 2-15. ostendit, Suidam multis in locis imperitum egisse compilatorem. Exemplis igitur probat fusius, Suidam, (in cuius tamen glossario multa esse bona, laudeque digna, haud negat,) 1) glossas ordine non vbique satis concinio disposuisse; 2) in interpretationibus nominum esse parum cautum; 3) in producendis scriptorum locis saepius modum excedere, eaque nimium contrahere, haud raro etiam corrumpere; 4) nec vbique satis sibi constare; 5) in iis, quae ad historiam pertinent, nimium esse, et res, sua natura diuersas, saepius commiscere: denique, multa in glossario cumulari loco alieno minusque apto, quae tamen suo loco frustra quaesiueris; terque quaterque repeti, quae iam dicta essent, et articulos saepius absque vlla interpretatione adponi.

bb) *Is. Casaubonus lib. I. animaduers. ad Athenaeum cap. 6. Quam saepe isti cucullato Grammatico (Suidae) deprauati codices errandi ansam praebuerint; scimus nos, qui in eius libris multas hoc genus culpas obseruauimus, vt, cum Φιτάλιος male apud Sophoclem legit pro Φιτάλιος. Cum apud Pindarum Φεήμας δι' αἰδέος pro ἐρήμας. Apud Theocritum δῆτα κοιλιδιώοντες, pro κυλοιδιόοντες. In veteri Epigrammate ἐσίνιοι δέριστα, pro ὑσγίνιοι. Pari stupore, (cur enim non*

dicam ligonem ligonem?) σκώλια alibi legit et probauit pro ἀσκώλια, et ξαβαδιᾶβος pro σεβαδιᾶβος, subadiuua. Nam ea voce vsi necessario et graeci, vt Synesius Epistola CXLV. quo putem respexisse Suidam, sed vitioso codice vsum. Subadiuuarum mentio in notitia imperii. Mitto nunc alia sane quam multa generis huius peccata Suidae, partim notata iam aliis, partim nobis alibi. Lucas Holstenius ad Stephanum Byz. in Μελαίνῃς Suidae, qui vitia codicum suorum solet transcribere, et hoc praestitit fideliter in vocibus ἀπατάριον et μελαίνῃ, auctoritas nihil momenti habet. Imo aliter apud scholiasten Aristophanis, aut quem iste descripsit, lectum olim, ex Apostolio, liquet, qui κατὰ λέξιν eadem narrat, sed emendatius. Richardo etiam Montacutio pag. 308. adparatus ad Origg. ecclesiast. et p. 235. Analect. Suidae est Grammaticus non admodum vetustus, nullius iudicii rhapsodus, doctrinae mediocris, qui collatis vel corrasis undecunque latinis farraginem illam suam tanquam centonem consarcinauit et pag. 124. adparat. Suidas, in Graecis non contemnendus auctor, rudem se prodit et plane infantem in Latinis, Tho. Gatakerus pag. 84. aduersar. occurrunt apud illum auctorem foedissime deprauata non pauca, et latina quoque vocabula non infrequentia.

Metrum manifeste claudicat; quod ex Suida in v. Πλειόνων sic in integrum restitues:

Ἡ γράυς ἀνετηκνῖα παρὰ τῶν πλειόνων.

Scholium enim locum genuinae vocis apud comicum hodie male occupavit. In fabula *Theoprophoraz.* pag. 794. inter alia et haec leguntur:

Λέων, λέων σοι γέγονεν, αὐτ' ἔγγρα σόν.

Magnus Scaliger, quum videret, versui huic modulum non constare, eum sic rescribendum censebat:

Λέων, λέων σοι γέγονεν, αὐτ' ἔγγρα σόν.

Sed frustra. Ex Suida enim in v. Λέων pro ἔγγρα reponendum esse ἔκμαγμα, in notis ad illum locum probamus. Anthologiae lib. III. cap. XIV. pag. 343. epigramma in Protesilaum legitur, cuius pars est hexameter iste:

Δένδρεα δυσμήμητα, καὶ ἦν ποτε τᾶχος ἰδωσι.

Hic τὸ δυσμήμητα, sensui manifesto aduerfatur; cuius loco Brodaeus reponendum censebat δυσμήνιτα; et Obfopoeus, δυσμείλικτα. Sed uterque a scopo aberravit. Ex Suida enim in v. Δυσμήσητος reponendum esse δυσμήσητα, in notis ad locum illum monemus. Apud Iosephum lib. I. de Bello Iud. cap. XIII. pag. 739. inter alia et haec leguntur: Καὶ πᾶσα οἰκία ὀπλιτῶν ἐκτᾶτο. Vox ultima illic in mendo cubat; cuius loco ex Suida v. Νένακτο, rescribendum esse νένακτο, sensus manifesto suadet. Plura huius generis exempla studiosus lector ex notis nostris colligere poterit. Nos enim haec speciminis loco tantum proposuimus.

Porro: obseruandum est, Suidam res hominum cognominum perpetua serie interdum recitare, et ad vnum caput referre solere: quo fit, vt, quae ad diuersos pertinent, vni tribui videantur, et in historiis turbentur omnia, nisi narrationes distinguas, et diligenter animaduertas, ad quos quaeque eclogae referendae sint. Exempli habes in v. Εὐμένης, v. Ἡρώων, v. Σεβήρος, et alibi.

7) Interdum vero (quod maius est peccatum,) grammaticus noster res hominum, prorsus diuersorum, et ne nomen quidem commune habentium^{cc)}, miscet, eclogasque historicas ad alienum prorsus caput refert: cuius ἀβλεψίας pauca exempla in medium hic producam. In v. Μαξιμῖνος, ea, qua leguntur ab initio vsque ad verba illa, ἐπιβελὰς ὑποπτεύων, de imperatore, Maximino Thrace, intelligenda sunt. Quae vero deinceps absque

vlla

cc) Tanto minus mirum, ab eo confundi res diuersorum, sed eiusdem nominis hominum, vnde Reinesius lib. 3. Var. lect. pag. 362. Sunt ista de Philoxeno apud Suidam excerpta ex Athenaeo, sed indiligenter disposita et sine iudicio, quod aliis sexcentis locis quoque factum probabimus alibi, conuulsatae. Quae enim de diuersis eodem nomine Philoxenis, qui tamen omnes cupediarum cu-

linarumque adsecrae fuissent. narrat Athenaeus, ea Suidas omnia vni adscribit etc. Vossius lib. 1. de historicis graecis c. 24. pag. 156, notans Posidonii, Alexandrini, historias a Suida tributas Posidonio, Apameensi, Solennia igitur errat Suidas, cum eiusdem nominis scriptores confundit. [Adde infra ad indicem scriptor. de quibus Suidas, v. Aristogiton.]

vlla nota distinctionis subiiciuntur, ad Galerium Maximianum pertinent: vt patet ex *Euseb. Hist. Eccles.* lib. III. cap. XIV. et XVI. In v. Ἀλυάτης, verba illa priora, Ἀυδῶν βασιλεὺς, — ἀδελφὸν ἡσχυνεν, apud [P] Nicol. Damascenum in collectaneis Constantini, a *Valesio* editis, pag. 453. vnde locus iste depromptus est, de Sadyatte, patre Alyattis, dicuntur; quae proinde noster male ad Alyattem refert. In v. Νικῶν grammaticus noster supina negligentia ad Niconem refert, quae apud *Pausaniam* lib. VI. pag. 464. vnde totus iste locus excerptus est, de Theagene, Thasio, narrantur. In v. Εὐνομιανὸς Suidas Eunomianum quemdam a Bellisario e sacro baptismi fonte susceptum fuisse narrat. Locus scriptoris, qui ibi adducitur, sumtus est ex *Procopii Hist. Arc.* cap. i. sed vbi de Theodotio quodam, Eunomianis parentibus nato, non autem homine aliquo, *Eunomianus* adpelato, verba sunt. Gothofredus in *Prolegom.* ad *Philostorgium*, pag. 2. ex loco hoc Suidae Eunomianum aliquem sibi confinxit, qui nullus exstitit: vt in Notis nostris ad v. Εὐνομιανὸς pluribus docemus. In v. Πῶρος, verba illa, Τέτον ἦρετο περὶ διαίτης ὁ Ἀπολλώνιος, etc. excerpta sunt ex *Philostrati* lib. II. *de Vita Apollonii* cap. XI. sed quae Suidas pessime ad Porum refert, quum apud *Philostратum* de Phraorte, Indorum rege, dicantur. Plura exempla breuitatis gratia adducere supersedeo.

8) Est et alius Lexici huius naeui, qui in eo consisist, quod sexcentis in locis exempla, quae ex scriptoribus veteribus ^{ad}) adducuntur, a capite articuli aliena sint, nec quicquam faciant ad probandam significationem vocis propositae. Sed istius rei culpam non tam in Suidam confero, quam in eos, qui varia auctorum loca Lexico huic vel ipsi adfuerunt, vel ea, quae ad marginem scripta erant, absque iudicio et delectu in textum receperunt. Multa enim esse apud Suidam loca, quae ex margine in textum irrepperint, et imperitiam librariorum manifesto prodant, nemo nisi plane in lexico hoc hospes negabit. Videat saltem lector, quae notauimus ad v. Ἀγροιάτης, v. Ἀναδέναι, v. Ἀριστογέτων, Kud. v. Εἰλλειν, v. Νάννος, v. Ἐπνομαχῶ.

9) Quamuis autem et alii sint Lexici huius naeui ^{α)}), partim ipsi [P] Suidae, partim
 Librariis

^{ad}) Plerumque etiam haud nominatis, vnde *Ioannes Rualdus* animaduers. XXIV. ad *Plutarchum* pag. 107. Primum quidem Suidam plerumque *Arcadicum* sapere atque *Midinum*, multa nullo iudicio curaque in suum *Lexicon* ab aliis auctoribus optimis pessimis transtulisse, suppressis fere nominibus, ignorare non potuit summus eruditione ac ingenio ipse ille *Baronius*. Ante *Rualdum* *Iust. Lipsius* lib. IV. de militia Romana dialogo 10. pag. 159. Sed admoneo, utcumque pecus Suidas est, aureum tamen esse et e meliore metallo vellus fere. Carpsit et sumsit ex optimis, qui fuerunt, et plerique non sunt. Utinam iudicio et cura, addo et fide meliori. Nam nomina fere supprimit, et intendere oportet, quid eius sit, quid alienum. Ceterum etsi ille *Arca-*

dicum et *Midinum* sapit, alios tamen lectores suos facit, qui curiosi quidem sint et intenti.

^{ee}) In excerptendis auctorum verbis sensum illorum interdum peruertere, notat *Klusterus* in notis ad vocem *Πολύδης*. Porro non naevis quidem adscribendum, sed tamen euoluentibus perquam incommodum est, quod cum opus Suidae lexicorum more, ordine litterarum digestum sit; tamen in quibusdam longe alium ordinem obseruat, quam vulgo vti consueuimus. Nam α, post δ quarendum est, ω post ζ, θ post ι, ω post σ. Praeterea consonantes duplicatae statim post simplices, verbū gratia ἀλλαχῇ statim post ἀλάτοι, ante ἀλβη etc. Etiam *Iacobo Gronouio* praefat. ad *Harpocratium* nem probe notatum, veteres in digerendis iuxta seriem litterarum vocibus non ita fuisse semper cu-

riosos,

librariis et recentioribus compilatoribus tribuendi; est tamen liber longe vtilissimus^{ff}), et quem Thesaurum, omnigenaeque eruditionis penu cum incomparabili Reinesio merito adpellaueris. Vel sola historia poetarum, oratorum, historicorum, etc. quae in eo continetur, auro contra cara est, et qua sine irreparabili damno respubl. literaria carere non possit. Taceo tot et tam praeclara fragmenta veterum scriptorum, hodie amissorum, quae in lexico hoc nobis conseruantur, et pretium ei non paruum conciliant. [Idem iudicant *Hemsterhus.* ad schol. in Aristoph. Plutum pag. 324. et *Valcken.* ad Theocr. Adonias. pag. 298. *Harl.*]

io) Prodierunt autem haec Collectanea Suidae primo Mediolani^{gg}), A. C. 1499. graece tantum: in qua editione nonnulla loca desunt, quae in [P] reliquis editt. reperiuntur.

riosos, vt nos hodie; primam enim litteram obseruasse contentos, non raro in syllabis integris minus sollicite adhibuisse accuratum litterarum ordinem. Huius tamen incuriositatis exigua in Suidae Lexico vestigia deprehenduntur. Et nescio, an fuisset vitio dandum nouo Suidae editori, si ob lectorum commodum etiam illam, quam dixi, ordinis anomaliam eliminasset, et consuetam omnibusque obuia serie voces euoluendas exhibuisset.

ff) *Leo Allatius* de scriptis Socratis pag. 117. *Non tantum tribuo Suidae, at pannis, ex quibus confusus ille liber est, quum sint admodum pretiosi et rari, multum tribuendum est.* Certe quamplurima praeclara et digna scitu iisdem, quibus alia innumera antiquitatis tenebris sepulta nos laterent, hoc Suidae opere si careremus.

gg) Prima editio Suidae, quae A. 1499. fol. Mediolani prodiit, (non Romae, vt post Gesnerum in biblioth. opinabatur Mich. Neander in notitia auctorum Gnomologiae Stobaeanae praemissa pag. 68.) charta magna et nitida, typis luculentis, debetur *Demetrio Chalcondylae*, doctissimo Graeco, Io. Mariae Catanaci, qui latinam praefationem praefixit, praeceptoris, et typorum operam sumtusque cum eo praebentibus, Ioanni Bisolo et Benedicto Mangio, Carpensibus. Hic est Catanaci Suidas, qui memoratur in C. S. Schurtzschii Epistolis arcanis pag. 5. Chalcondyles in graeca praefatione praefixa testatur pluribus se vsu codicibus MSS. in castigando opere nulli pepercisse studio: nonnulla autem quum non posset emendare, ita, vt reperit, reliquisset, nonnulla etiam aliunde adscita addidisset. 'Ο δὲ τὴν διορθώσιν τῆς βιβλίου πεποιηκώς Δημήτριός ἐστιν ὁ Χαλκονδύλης, ὃς πλείοσιν ἀντιγράφοις χρησάμενος, καὶ τάτοις πᾶσιν ἔσμιμρά τὰ ἀμαρτήματα εὗρηκώς, ὡς τὰ πλείω ἐν ἁπασίν ἀσάφως ἐτύγχανεν ὄντα, πολλὰ μὲν φιλοπόνησας καὶ δισκεψάμενος ἐπενώρθωσεν. ἔτι

δ' ὦν ἔχ' οἷος τ' ἐγένετο τῆς προσηκίας διορθώσεως τετυχημένος, ἀλλὰ τὴν μὲν τῆς λέξεως ἐρμηνείαν διὰ σπαρδῆς ἔσχε διαφυλάξαι. τὴν μὲντοι παρασαγομένην ὄψιν πρὸς σαφήνειαν τῆς λέξεως ἡμαρτημένην ἔσαν, ὡς ἔχεν ἀφῆκεν. ἔ μὴν ἀλλὰ καὶ λέξας ἐνίας, αἵτινες τὸ παρῶπαν ἔχ' ὑπῆρχον. ἐν Σαῖδα, ἄλλοθεν ποθεν συλλέξας πρόσέθηκεν, ὡς ἂν οἱ ζητῶντες τὸ σημανόμενον αὐτῶν ἔχοιεν ἀπονάτερον τε καὶ ἰτοιμότερον ἐντεύθεν πορίζεσθαι. καὶ λέξας δὲ τινες ἀνερμηνεύτες, ἐνθα ἐνεχώρησεν, ἐπιμελὲς αὐτῷ γέγονε σαφηνίσαι. Addit idem Demetrius, Suidae librum in Graecia pridem atque Italia ita fuisse rarum ac pretiosum, vt, qui eum haberet, eo gloriaretur quasi thesaurum insignem, et Amaltheae, quod aiunt, cornu possideret. Τέτις βιβλίον ἔγω τοι σπάνιον καὶ πολύτιμον ἦν ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ὡς τὸν τέτο κεκτημένον μέγα φρονῶν ἐπ' αὐτῷ, καὶ τὸ δὴ λεγόμενον κέρας ἀμαλθείας καρπῶσθαι. In titulo graecus existat dialogus bibliopolae et lectoris Φαλαμαδῆς, quo liber commendatur indicaturque, tribus aureis venum exponi. ἢ ἐν τιμῇ πόση τίς ἐστι; Χρυσῶν τριῶν. λάμβανε δὴ καὶ δὸς βιβλίον. De *Demetrio Chalcondyla* qui A. 1510. obiit octogenario maior, praeter Iouium in elogiis consulere iuuabit *Iani Parrhasii*, (cui filia Demetrii nupserat,) quaesita per Epistolas p. 45. 144. 146. *Alcyonium* II. de exilio pag. 247. *Lambeckium* VI. pag. 277. *Vossium* de arte grammatica pag. 15. *Varillasium* lib. 4. anecdoton Florentin. *Bullartium* T. I. Academiae scientiar. pag. 280. [Hodii et Boernerii libros, supra aliquoties iam laudatos, *Freytag.* adpar. litter. III. pag. 174 sq.] etc. *Antonius Motta*, Demetrii praeceptor, Lexico Suidae hocce praefixit epigramma:

*Demetri, aeternos debet tibi mundus honores,
Quod dignum, quod tam nobile tradis opus.
Debet Motta magis, cari cui tanta resultat
Gloria discipulo, te duce quanta datur.*

Alterum

tur ^{hh}). Eam sequuta est editio *Veneta* ⁱⁱ), siue *Aldina*, A. 1514. et ea graece tantum. Haec nonnumquam a Mediolanensi discrepat: vnde ex alio codice MS. eam expressam esse adparet ^{kk}). Deinde Suidas [P] editus est *Basileae* ^{ll}) apud Frobenium, A. 1544. itidem graece tantum. Illa editio haud fere ab *Aldina* discrepat, nisi vbi vel sphalmata typographica habet, vel ab editoribus Basileensibus interpolata est. Anno 1564. *Hieronymus Wolfius* ^{mm}) Suidam, (omissis notis mere grammaticis, et fragmentis breuioribus,) latine a se versum

Alterum item hoc, in quo maiorem Mediolano honorem ex editione Suidae, quam iis pollicetur locis, qui Hesiodum, Homerum, ac Pindarum, poetas, in lucem protulere.

*Olim Phocis erat doctis celebrata Poetis,
Vnde nouum exhaustit funditus Ascræ melos.
Proximus huic Helicon, vno forte aemulus illi
In quo tam expressit nobile Smyrna sophos.
Cadmeas Dircaeus olor volitare per arces
Dictus et immenso est perstrepuisse sono,
Dignius Insubri Suidae decus exit ac urbe,
In cuius lapsa est Graecia tota sinum. Fabr.*

Bandinus in annalibus Iuntarum typogr. I. pag. 77. vidi, inquit, Lexicon Suidae graece impressum Mediolani impensa et dexteritate *Demetrii Chalcondylae* a. 1499. fol. in quo ad calcem primae paginae legitur: *Monasterii Angelorum Petrus Candidus*; qui veterem hanc editionem obseruationibus illustrauit. *Harl.*

^{hh}) Vide sis praeter *Maittaire* A. T. IV. pag. 93. sqq. et 690. cum nota, ea quoque, quae de hac edit. in *Introd. in hist. L. gr. II. 2.* pag. 505. not. protuli et notau. it. cel. *Panzeri* A. T. II. p. 91. *Hamberg. Z. N. IV.* pag. 186. *Harl.*

ⁱⁱ) Editio *Aldina* *Venet.* A. 1514. viri docti manu passim notata exstat in bibliotheca *Leidensi* inter libros, quos *Academiae* legauit *Perizonius*. Suidae exemplaria MSS. si non omnia, certe multa sic scripta fuisse, quemadmodum *Eudocius Aldina* et *Basileensis* exscriptae sunt, vt paginae faciem diuiserint in duas, quod dicitur columnas siue *στίλβες*, et forsan id ipsum Suidam primum ita probasse, notat *Iac. Gronovius* in emendationibus ex Suida pag. 110. Editio *Aldina* praefationis loco habet praefixum monitum *Aldi* de modo singulari, quem in ordine seriei litterarum scriptor hic obseruat, quod deinde in *Basileensi* quoque et *Porti*, *Kusterique* editione repetitum legitur.

^{kk}) In *Goetzii* *Memor. bibl. Dresd. vol. I. fasc. III.* (vbi pag. 281. sqq. editiones Suidae recensentur) haec inscriptio legitur huius rarae *Aldinae* editionis: *Suida. Praesens quidem liber est Sui-*

Vol. VI.

*dae, qui vero ipsum composuerunt viri docti fuerunt; Eudemus rhetor de dictionibus ordine alphabetico. Helladius Theodosii iunioris tempore similiter. Eugenius ex Augustopoli Phrygiae miscellaneam dictionem ordine alphabetico. Zosimus Gazaeus voces rhetoricas, ordine alphabetico. Caecilius Siculus dictionum delectum ordine alphabetico. Longinus Cassius dictiones ord. alphab. Lupercus Berytius voces atticas. Iustinus Iulius sophista glossarum librorum XCI. Pamphili compendium scripsit. Pacatus de consuetudine attica, ord. alphab. Pamphilus pratum variarum dictionum, constans libris XCV. Est autem a littera E usque ad Ω. nam A littera et usque ad Δ. Zopyrio elaborauerat. Pollio Alexandrinus dictionum atticarum collectaneum ord. alphab. Graece. In calce legitur: *Venetis in aedibus Aldi et Andreae Joceri. mense Febr. M. V. XIII. (1514.) fol. Harl.**

^{ll}) Editio *Basileensis* A. 1544. quae *Aldinam* per omnia exprimit, manu *Isaaci Casauboni* passim notata exstat *Lugduni Batauorum* in *bibl. Academiae*. [v. *catal. pag. 281.*] Inter libros *Gudianos*, qui seruantur in *bibl. Guelpherbytana*, habetur eadem notata passim manu *Salmasii*.

^{mm}) Prima editio latina *Hieron. Wolfii*, viri, si quisquam, immortaliter meriti de graecis litteris, vna cum nonnullis *Ioachimi Camerarii*, quae ad calcem voluminis subiiciuntur, declarationibus lucem vidit *Basileae* ex *Oporini* officina, A. 1564. minus emendate quidem, vt ipse queritur in titulo posterioris edit. A. 1581.

Peste meam vallante domum, vastante librari

Editus hic propere est, nec sine labe liber.

*Nunc positus nouus exuuiis nitidusque iuuenta
Eusebii prodit munere Episcopii.*

David Hoefschelius in litteris ad *Iungermannum* datis *Kal. April. A. 1605. 4.* testatur, *Wolsum* integri Suidae editionem graecolatina paullo ante mortem adornasse, *verum auctore*, inquit, *mortuo, fidem typographus fefellit*. Non eadem diligentia versatum *Wolsum* in *Suida* interpretando, qua in

Eee

Iocrate,

versum absque textu graeco Basileae edidit. Haec versio Suidae, ab ipso Wolfio recognita, postea recusa est Basileae A. 1581. Mirum autem non est, Wolfio rem minus feliciter

Isocrate, Demosthene et Zonara usus fuit, notat Andreas Schottus praefat. ad *proverbiorum Centurias XIV. e Suida* collectas, et cum aliis Graecorum proverbiiis Zenobii siue Zenodoti, Diogeniani et Anonymi Vaticani, utraque lingua editas et notis illustratas Antwerp. 1612. 4. Sed ante Andream Schottum, (licet is non meminerit,) XIV. centurias proverbiorum e *Suida* collectas, gr. et lat. cum *Hier. Wolfii* versione, edidit Hermannus Gernbergius, scholae Corbachianae prorector, illisque subiunxit centuriam versuum onirocriticorum (Astrampsychi) ex eodem *Suida*, et epistolarum sacrarum decades quinque, ex aliis etiam scriptoribus congestas, Basileae per Sebast. Henr. Petri. 1583. 8. *Paulus Colomesius* notis ad Gyraldi Histor. poetar. pag. 276. *Epigramma in Soranum Ducem, sub Aelii Adriani nomine ex Gerardo Geldenhaurio Nouiomago profert Wolfius in historicis Suidae, voce Adrianus; quem locum, si me audias, Lector, consules; ibi enim Suidam attingit Wolfius, vir aliqui naris obesae, nequaquam infelicitur.*

Si praestantissimo *Vossio* credimus, lib. 2. de hist. graecis c. 26. pag. 302. diu ante Wolfium Suidas latine versus est a Roberto Grosfeste siue Capitone, episcopo Lincoliensi, qui A. C. 1253. diem obiit supremum. Sed licet *Ioannes Balaens* Centur. IV. c. 18. pag. 306. inter scripta Roberti, adnotationes in *Suidam*, et *Suidam* ab eo translatus memoret, id tamen non intelligendum videtur, nisi de narratione apocrypha, quae exstat apud *Suidam* in *Ἰνσός*, et ex Roberti versione in variis bibl. adhuc superest manu exarata. Eadem narratio MS. fertur ex alia versione *Lauri Quirini*, Cretensis, patricii Veneti, qui claruit circa A. C. 1453. ut alias interpretationes editas iam praeteream, de quibus dixi in cod. Apocrypho Noui Test. T. 1. pag. 371. et T. 2. pag. 547. *Fabr. A. Maillartio, A. T. indic. sine tom. V. pag. 267. memoratur:*

De Iesu Christi sacerdotio narratiuncula, graece ex Suida; latine incerto interprete, una cum Antonii Marcelli ad Rhenatum, Siciliae regem, et Gilberti Cognati Nozerini ad Petrum Richardotum epistolis; et Machometi vita e graeco in latinum per Georgium Hermonymum versa. 1541. 8.

Ibidem citantur: *Caesarum vitae, ex Suida, gr. et lat. interprete Hermanno Whitkindo, Francof. ex offic. Petri Brubachii. 1557. 8. Suidae excer-*

pta de imperatoribus orientis sunt in opere Byzantinae historiae etc. Excerpta ex Olympiodori hist. libr. XXII. etc. Parisi. 1647. fol. Harl.

Praeter Wolfium *Suidae* editionem emendatiorem etiam molitus est *Hadrianus Iunius*, teste *Valerio Andrea* in bibl. Belgica pag. 109. et *Ioanne Sambuco* in literis ad Iunium datis IV. Id. Febr. A. 1564. pag. 620. *Tu vero tandem nobis Suidam restitutum, Epithetorum graecorum explicationes Nonnum et alia extrudes.* Et quantum in eo operae ac studii posuerit, narrat ipse *Iunius* in epistola ad Arnoldum Birckmannum pag. 74. sq. et ad Petrum Bloccium pag. 116. *Habeo et Suidam locis ter mille, quid aio? imo uigilans a me interpolatum et genuinae lectioni restitutum, cum indicio authorum, unde sua mutuatus est, et in alia data A. 1562 ad Marchionem Anglum. 173. Habeo praeter alia prae manibus vertendum Suidam, opus ingens et maximi usus ad omnigenam historiarum et rerum omnium abditarum cognitionem, in quo eam nauani operam, quae et mihi honorifica, et utriusque linguae vetustatisque studiosis cumprimis utilis atque adeo necessaria futura est, nam supra quinque aut sex millia locorum ex omnis generis autoribus petita, germanae lectioni restitui immenso cum labore, quae citra nostra industriae opem intelligi omnino non possint.* Sed pag. 136. ad eundem Bloccium: *Suidas meus prius, quam in manus hominum veniat, publici iuris factus, biennium aut plus eo elabatur.* De Wolfii *Suida* sermo videtur esse Iunio epistola ad Guil. Lindanum p. 267. *Wolfii opera vereor ut illi parum sit futura gloriosa, nisi is instructus veniat copiis, quas praeter me an alius habeat ignoro, nunc illi in mustaceo quaesita gloriola frui aliquantisper liceat.* *Fabr. Alberti* in literis ad Fabricium nostrum, Harlemi d. 8. Kal. Maii 1733. exaratis, (in *Reimari* de vita et scriptis Io. A. Fabricii commentario pag. 215.) „Vnum, ait, addam, nactum me esse duo insignia καμύλια, Nonni scil. *Dionysiacorum* (1569) exemplar, cum vberimis notis mssis ineditis *Dan. Heinsii*, et desideratissimum paucisque notum exemplar *Suidae*, (ed. Basileae 1544.) quibus *Hadrianus Iunius* suas emendationes et auctorum loca adluerat; cuius mentionem etiam facis in bibl. Gr. (qui est locus noster.) et *Albertus Verlanius*, Hornanus, *Hadriani Iunii* ex filia nepos, in dedicatione poematum

citer successisse, quum nullis codicibus MStis instructus, textum Suidae, vt tunc erat, corruptum, in versione sua sequutus sit. Tandem *Aemilius Portus*, Francisci filius, graecae linguae in academia Heidelbergensi quondam [P] professor, *Suidam* cum noua versione latina, seu potius paraphrasi, et notis, edidit Geneuae, A. 1619. 2. Vol. ^{III}) fol. Haec editio, quoniam omnium earum, quae Nostram praecesserunt, nouissima est; quodnam de ea nostrum sit iudicium, paulo fufius lectori exponemus.

11) Dicimus igitur, *Portum* non eam, quam par erat, diligentiam in editione sua Suidae adhibuisse, nec idoneo satis instructum adparatu operi isti manum admouisse. Non solum enim cum nullis codicibus MStis Suidam contulit, (qua in re tamen contingere potuit, vt fortuna votis eius non responderet,) sed ne omnes quidem editiones, tunc exstantes, [P] inter se comparauit. Ex tribus enim, quae tunc prodierant, editionibus, Mediolanensem, (quae omnium prima est, et nonnullis in locis emendatior reliquis,) numquam inspexit: quae causa est, quare non paucos errores typographicos editionis Aldinae, in editionem Basileensem, quam *κατὰ πῶδα* sequutus est, postea transfusus, imprudenter in textum receperit, eosque tamquam variantes codicum MStorum lectiones, magno molimine interdum emendare conetur. Adhaec, quum totum fere Suidae Lexicon ex fragmentis variorum auctorum, quorum maior pars hodie adhuc exstat, compositum sit; *Portus* exiguum plane in inuestigandis auctoribus, ex quibus Suidas sua sumsit, diligentiam adhibuit: vnde mirum non est, sexcentis in locis Lexici huius, quae non nisi ex auctoribus suis illustrari et emendari possunt, aquam ei haesisse. Praeterea, (quae maior est negligentia,) ne ipsum quidem Suidam secum contulit; quum saepe contingat, vt eadem *ῥήγεις* bis, vel ter, apud eum occurrant; hic corruptae forsan et mutilae; alibi vero saeuae et integrae: vt proinde Suidas ex ipso Suida non raro emendari et illustrari possit. Hoc quum non obseruauerit *Portus*, (obseruare autem debuit,) saepe fit, vt, quae vno in loco recte interpretatus fuerat, alibi, vitiosam lectionem sequutus, sui que prorsus immemor, pessime vertat, et a scopo longe aberret. Ne autem haec in virum, cuius conatus saltem de re litteraria bene merendi laudandus est, immerito a me dici quisquam putet; adlatis quibusdam exemplis rem probare, et omni calumniandi suspicionem a me amovere conabor.

12) Dixi, *Portum* editionem Mediolanensem numquam inspexisse: quod ex sequentibus manifestum fiet. In v. *Ἀβᾶγος* editiones Aldina et Basileensis habent, *χρησμες τῆς*

Eee 2

καλεμένες

tum Hadriani Iunii 1598. 8. Sed quum ipsum illud exemplar pretio redimere non liceret, omnia *Iuniana* in codicem meum retuli, et ab interitu seruaui.“ *Harl.*

De magni *Pearsonii* consilio *Mericus Casaubonus* notis ad Hieroclem, A. 1655. Londini editis, pag. 181. *Ioannes Pearsonius*, vir doctissimus et in graecis litteris et libris omne genus, quod ex *Iuculentis* Hesychii et *Suidae*, quas dudum molitur, editionibus, si vita suppetet, qua dignissimus est, litteratis aliquando constabit, eximie versa-

tus, Suidas *Pearsonii* manu passim notatus seruatur Cantabrigiae, cuius notis MSS. vsus est, easque passim laudat *Küsterus*. De *Beueregio* autem falsus rumor venit ad *Schurtzheischium*, qui in *Epistolis arcanis* T. I. pag. 5. scripsit a. 1679. *Suidas Beueregii breui veniet in nostras manus, quem multa diligentia curat vir doctus et laboriosus apud Anglos.*

oo) Conf. *Goetzii* memorab. bibl. Dresd. I. c. pag. 283. sqq. *Harl.*

καλεμένους Σκυθίνους; quam lectionem Portus sequutus est: cum in editione Mediolanensi rectius legatur, Σκυθικέες. In eadem voce, pro ἀφάνισαν, Msti et ed. Med. recte exhibent ἡφάνισαν: ad quem locum Portus: ἀφάνισαν) Aldinus codex, ἐφάνισαν. *Virumque vitiosum. Scribendum enim ἡφάνισαν, ab ἀφανίζω.* Recte quidem mones Portus! sed quid opus fuit manifesta menda typographica editionis Basileensis in textum recipere, et inutilibus obseruatiunculis Suidam onerare? In v. Ἀρεραία, priores editt. (si Mediolanensem excipias,) habent, ὅτι ἡ ἄρερα πόδας ἔχειν; quod Portus vertit, *Rur pedes habere dicitur*; addita nota solita N. L. i. e. *Non liquet.* Si editionem Mediolanensem consulisset, non diu ei de emendatione huius loci laborandum fuisset. In ea enim recte legitur, ὅτι ἡ ἄρερα πόδας ἔχειν. [P] i. e. *Arura*, (quae est certa agri mensura, ita dicta,) *pedes habet quinquaginta*: quam lectionem non solum confirmant Msti, sed etiam ipse Suidas alio loco, nimirum in v. Σταδίον, vbi idem locus repetitur. In v. Γηγενῆς, in omnibus editionibus praecedentibus, si Mediolanensem excipias, ante Φυσήματι desideratur vox Γηγενῆς; sine qua loci illius sensus omnino est obscurus et mutilus. Haec ratio est, quare Portus falso existimauerit, verba illa, Φυσήματι ἀντὶ τῆ μεγάλα, et quae sequuntur, non pertinere ad v. Γηγενῆς, sed alibi esse collocanda. Aliter certe sensisset, si, inspecta editione Mediolanensi, locum hunc vnus vocis adiectione suppleri et sanari posse intellexisset: id quod etiam ex alio loco Suidae in v. Σεισμός, vbi eadem ῥῆσις repetitur, discere poterat. Post v. Ἐπήβολος in editione Basileensi et Porti legitur, Ἐπηβολώτατος, προσοικειώτατος: vbi nemo non videt, vocem posteriorem esse παρακεκομμένην, et nullo modo ἐκ παραλλήλης respondere posse voci Ἐπηβολώτατος. Rectius igitur in edit. Mediolanensi, cui etiam suffragantur Msti, sic legitur: Ἐπηβολώτατος. † Ἐπηγάγετο. προσωκειώτατο. ἰδιοποιήσατο. Nusquam hic comparet vox adulterina προσοικειώτατος, quam certum est ex voce προσωκειώτατο esse corruptam, et genuina sede sua, quae est post Ἐπηγάγετο, motam, alienum locum in editione Basileensi et Porti hodie occupare. In v. Εἰρύσατο, editiones Aldina et Basileensis mendose exhibent ἐπικέφε; quam lectionem sequutus est Portus: qui, si editionem Mediolanensem consulisset, in qua recte legitur Ἐπικέρε, vidisset vtique, τὸ ἐπικέφε esse sphalma typographicum, et proinde in textum minime recipi debuisse. In v. Ὀμηρος, pag. 301. edit. Geneu. pro ἀφίκετο εἰς γάμον, (quod Portus bona fide vertit, *Venit ad nuptias*,) reponendum est, ἀφίκετο εἰς Σάμον, i. e. *Venit in Samum*; vt in Mstis, et editione Mediolanensi recte legitur. Possem plura huius generis in medium adferre: sed quum ex hisce lectori abunde patere arbitrer, Portum edit. Mediolanensem numquam consuluisse, ad alia pergo.

13) Dixi secundo, Portum exiguam diligentiam in inuestigandis auctoribus, vnde Suidas sua sumit, adhibuisse: quod omnibus, editionem eius inspicientibus, per se manifestum est. Si enim Aristophanem, eiusque scholiasten, Anthologiam Epigrammatum editam, Sophoclem, eiusque scholiasten, Herodotum, Thucydidem, et paucos alios excipias; de reliquis scriptoribus, ex quibus Lexicon hoc compilatum est, Portus ne somniauit quidem. Ceterum, quantam in hac editione lucem Suidae ex diligenti fragmentorum cum ipsis auctoribus, ex quibus sumta [P] sunt, collatione adtulerimus, ex notis nostris lectori patere poterit.

14) Dixi porro, Portum ne ipsum quidem Suidam secum contulisse; quod itidem exemplis quibusdam in medium adlatis probabo.

In v. Διακιδάνισε priores editt. habent, διεπείρασε καὶ ἐξηπάτησεν: quod Portus vertit, *Tentavit, exploravit, periculum fecit. Item, decipit*, sed pro ἐξηπάτησε scribendum esse ἐξήτασε, non solum res ipsa docet, sed etiam Suidas alio loco, nimirum in v. Κεκιδανισμένος; vbi in omnibus editionibus expresse legitur, καὶ διακιδανίσαι, τὰ ἐξετάσαι.

In v. Θέμιν Portus frustra sese torquet, dum non animadvertit, pro βέλετα, vel, vt editt. Mediol. et Aldina habent, βέλεται, reponendum esse βέχετα, vt non solum in MStis, sed etiam alibi apud Suidam in v. Βέχετα recte legitur. Locum Suidae, vt in editt. Basil. et Geneu. legitur, et versionem Porti subiungam, vt Lector in rem praesentem quasi deducatur. Θέμιν, (inquit Suidas) δικαιοσύνην. Βέλετα, πόλις ἐστὶ τῆς Ἠπείρου, ἑδτετέρας καὶ πληθυντικῶς λεγομένη· ἦν Φησι Φιλόχορος ὠνομάσθαι διὰ τὸ τὴν Θέμιν ἐπὶ βοὸς ὄχεμένην ἔλθεῖν ἐκεῖ, κατὰ τὸν Δευκαλίωνος κατακλυσμὸν. Portus haec ita vertit: Θέμιν, *Themis*. Hoc nomen iustitiam significare vult, (i. e. significat. Unde compositum Θεμισκυρα, *Themiscyra*. Haec autem) urbs est Epiri, quae per neutrum genus et pluraliter effertur: quam Philochorus ait sic adpellatam, quod *Themis* vecta boue illuc iuevit, tempore diluuii Deucalionis. Nugas agit Portus, dum lectori persuadere conatur, Suidam hic de Themiscyra vrbe loqui: quod est ab eius mente alienissimum. Neque faniora sunt, quae in notis adfert; in quibus locum hunc sic emendare et supplere conatur: Θέμιν· δικαιοσύνην.) Haec ita fortasse legenda: Θέμιν, δικαιοσύνην βέλεται σημαίνει. ὅθεν Θεμισκυρα. πόλις δ' ἐστὶ τῆς Ἠπείρου. Consule Geographos in Θεμισκυρα. Sed βέλετα urbem apud nullos reperio. Omnia haec sunt prorsus ἀπροσδιόνυσα, neque veram istius loci emendationem vel per somnium Portus vidit. Quam facile autem has tenebras discutere potuisset, si consuluisset Suidam in v. Βέχετα, vbi recte sic legitur: Βέχετα, πόλις ἐστὶ τῆς Ἠπείρου, ἑδτετέρας, καὶ πολλαχῶς. (lege πληθυντικῶς, vt in v. Θέμιν) λεγομένη· ἦν Φησι Φιλόχορος ὠνομάσθαι, διὰ τὸ τὴν Θέμιν ἐπὶ βοὸς ὄχεμένην ἔλθεῖν ἐκεῖ, etc. Quam clara hic omnia? Dicit Suidas, Bucheta esse urbem Epiri, sic dictam, quod *Themis* ἐπὶ βοὸς ὄχεμένη, boue vecta, illuc venisset: quam etymologiam voci Θεμισκυρα minime conuenire, nemo est adeo hebes, quin facile intelligat. *Fabr.* Sed in voc. Θέμιτον iniuriam facit Küsterus Porto, qui in verbis Aeliani versus latere versus iambicos suspicabatur; is vero, vide, inquit, hic acumen Porti vere ἐξύμωρον, qui fragmentum hoc Aeliani, quod oratione prosa constare manifestum est, in versus iambicos inuitis Gratiis redigere conatur. Enimuero *Valcken.* ad Euripid. Hippolyt. v. 1137. pag. 320. Portum quidem, si illis abstinuisset restituendis; melius facturum fuisse censet; sed tamen collato loco, quem Suidas adfert in voc. Φιλήμων, docet, ex verbis, a Suida citatis, ἑδὲ ὅμμα χραίνειν θανατοῖσις ἐκπνοαῖς, hunc versum Euripidis redire, adhibitum ab Aeliano:

Ὅδ' ὅμμα χραίνειν θανατοῖσις ἐκπνοαῖς. *Harl.*

Post v. Ταγήν. ὅν. ὅγν. in prioribus editt. mendose legitur, Ταγήν ὃ [P] κνισσοθήρας. ὃ Ἰένιος ἦν. Ad quem locum Portus: *Tagen. ὃ κνισσοθήρας. Cnissotheras q. d. nidoris ve-*

Eee 3

nator.

pp) πολλαχῶς pro pluraliter a Suida positum esse videtur.

nator. *Iunius meus.* *Legendum videtur* ὁ Ἰέγιος μήν. *Sed N. L.* Apage nugas istas. Ex ipso Suida in v. Φαγῆν ζῶν constat, legendum esse, ταγηνονισσοθήρας; quae est vox comica, eleganter significans lurconem. vel parasitum, (proprie eum, qui sartaginis nidorem captat,) qualis erat Iunius iste; quem Portus ridicule in Iunium mensem transformat. Eadem vox in v. Ἰέγιος, sed alio modo ante deprauata erat. Ibi enim in editt. prioribus legitur, ταγηνονισσοθήρας; in MSS. vero, ταγηνονισσοθήρας: unde, vnus litterae mutatione facta, veram lectionem ταγηνονισσοθήρας facile erueris.

In v. Τῶ νῦν λόγῳ, pulchra sententia Polybii, (cuius nomen ibi quidem a Suida retinetur, sed alio loco, quem mox indicabo, laudatur,) pessime corrupta, et mendo non leuiter obscurata est. Quid enim sibi volunt verba ista, ἡ τύχηκεν ὡς κεκληρονομῆκε τοιαύτην Φήμην? Portus ea sic interpretatus est, *Infelix fuit, postquam talem famam iure hereditario consequutus est.* Quam longe a scopo et mente Polybii? Ex MStis, et ipso Suida in v. Τύχη patet, legendum esse, ἡ τύχη κενῶς κεκληρονομῆκε τοιαύτην Φήμην: quorum verborum sensus est, inane esse fortunae nomen, et omnia, quae vulgus ei tribuat, diuinæ providentiae re vera adscribenda esse.

In v. Καρῖνος hodie legitur, Γενόμενος ἐν ἐξουσίᾳ καὶ βελήσεως κύριος ἀνέδραμε τηλικῶτον κακὸν ἐς τυραννίδα. ἔτω καὶ τένομα τοῖς ἔργοις μακρῶ παρήλθε, etc. quem locum non solum omnes editt. sed ipsi etiam MSti sic mutilatum exhibent: cuius proinde supplendi spes nulla esset, (praesertim cum Eunapii historia, unde locum illum depromptum esse ex v. Μακρῶ adparet, non amplius exstet,) nisi Suidas ipse hic sibi opem ferret. Ex eo enim in v. Μακρῶ constat, locum hunc sic supplendum esse: Ἀνέδραμε τηλικῶτον κακὸν ἐς τυραννίδα, ὥστε ἀπέδειξε χρυσὸν τὴν τραγωδωμένην τυραννίδα. ἔτω καὶ τένομα, etc. Quorum sensus est: Carinum tam malum et saevum fuisse principem, ut veterum tyrannorum saevitia, cum eius tyrannide collata, aurum quasi videretur. Elegans proverbium et frequens apud graecos scriptores: quo etiam idem Eunapius in excerptis legationum, ab Hoeschelio editis, pag. 13. vsus est. Ibi enim de Thracia agens, eam a Scythis tam foede deuastatam esse ait, ὥστε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι πρὸς τὰ Θράκια πάθη τὴν Μυσῶν παρομοιωδὴ λείαν: i. e. *Ut vetus illa Mysorum praedatio, proverbio celebrata, cum hac Thraciae vastatione collata, aurum esse videretur.* Sic enim locus hic reddendus est; quem Cantoclarus ita vertit, ut sensum eius minime intellexisse adpareat.

[P] In v. Λευκὴ ἡμέρα refertur mos Scytharum, calculum album vel nigrum, prout rem ex animi sententia, vel secus, gessissent, antequam quieti se darent, in pharetram condendi, ut post illorum mortem ex numero calculorum de prospera vel aduersa fortuna, qua in vita vsi fuissent, iudicari posset. Sed in prioribus editt. ante μέλλοντας desideratur vox Σκύθας, quae totius sententiae cardo est. Eam proinde loco illi restituendam esse, etiamsi codices Msti non docerent, clare tamen ostenderet Suidas in v. Τῶν εἰς τὴν Φαρέτρην, vbi de eodem Scytharum more agens, expresse inquit, φασὶ τὰς Σκύθας μέλλοντας καθεύδειν, etc.

In v. Ἐχέμυθος Suidas inquit: Εἰς τε συναύξησιν ἀρετῆς, καὶ κακίας μείωσιν ὅλην ἐξεκέχυτο τὴν ψυχὴν. Id est, *Omne suum studium ad augendam virtutem et imminuenda vitia*

vitia conferebat. Sed pro *κακίας μείωσιν* in prioribus editt. ridicule legitur, *κωμωδίας μείωσιν*, quod Portus, fidus interpres, *comoediae imminutionem* vertit. Sana, quam dixi, lectio apud Suidam alibi tribus diuersis in locis occurrit, nimirum in v. *Ἰδιώτης*, v. *Μέσσην*, et v. *Ὀλὴν ἐξέκλχυτο*: quod tamen a Porto obseruatum non fuerat.

In v. *Ἡρεῖτο*, pro *ἔσιτοποιεῖτο* legendum est *σίτον ἥρεῖτο*, vt in v. *Βιτέλλιος*, vbi idem locus exstat. Portus, quum hoc non obseruaret, existimabat, loco isti aliquid deesse: qua de re lectorem hisce verbis monere voluit. *N. L. Desideratur enim verbum ἥρεῖτο, cuius causa haec videntur adlata.* Sed nihil deerit, si, vt diximus, scribatur, *σίτον ἥρεῖτο*. Non me quidem latet, in Excerptis Ioannis Antiocheni, ab Henr. Valesio editis, vnde locus iste depromptus est, legi *ἔσιτοποιεῖτο*: sed vtra lectio praeferat, nunc disputo. Illud saltem constat, ex mente Suidae, qui *ἔῃσιν* istam sub voce *Ἡρεῖτο* collocauit, legendum esse, *σίτον ἥρεῖτο*.

Ex hisce paucis, (sunt autem alia eius generis quam plurima,) manifestum est, operae pretium facturum fuisse Portum, si *ῥήσεις* easdem, quae apud Suidam diuersis in locis repetantur, diligentius inter se contulisset.

15) Quae autem haec dicta sunt, ostendunt, Portum non eam, quam par erat, diligentiam in adornanda Suidae editione adhibuisse. Sunt autem alia, haud sane leuiora, nec pauciora, in quibus eruditionem quoque et iudicium eius merito desideres. Hoc vt lectori manifestum fiat, pauca loca ex multis, in quibus nec accurati interpretis, nec acuti critici partes impleuit, in medium adducam.

In v. *Λυκόφρων* Suidas ait, *διασκευὴ δ' ἐκ τέτων ἐστὶν ὁ Ναύπλιος*: quorum verborum sensus est, fabulam *Nauplius*, cum recto talo prius non stetisset, a Lycophrone ad incudem reuocatam, et denuo in scena exhibitam [P] fuisse. *Διασκευαῖς* enim, siue *διασκευασμένα δράματα*, adpellatas fuisse fabulas, a poetis noua lima perpolitas, et postea in scena repetitas adcurate ostendit *Casaubonus* ad Athenaei lib. III. cap. XXVI. quem lector consulat. Hinc ergo adparet, quam parum intellexerit Portus sensum verborum illorum, quae sic latine reddidit: *Ex his vero diaeue, siue historica narratio, est Nauplius.*

In v. *Ἑωθός* Suidas ait: *Ἑωθός. χωρὶς τῆς Ἰ. Ἀρχιππος. καὶ Ἀραρῶς, ἑωθας. καὶ Θεκυδίδης, ἑώθεσαν.* Quem locum Portus sic vertit: *Ἑωθός. Sine Ἰ. Solitum, consuetum. Archippus. Et aptatus consueuisti.* Male omnino. Vox enim *Ἀραρῶς* hic non significat *aptatus*, sed est nomen proprium poetae, apud quem Suidas dicit τὸ *ἑωθας* absque *Ἰ.* legi, pro *ἑωθας*; vti τὸ *ἑωθός*, apud Archippum, pro *εἰωθός*; et apud Thucydidem *ἑώθεσαν*, pro *εἰώθεσαν*, reperiatur. De poeta autem Aratorae Suidas non solum suo loco agit, sed etiam fabulam eiusdem *Ῥμέναιος* laudat in v. *Ἀναθέβαι*; cui loco imperitus aliquis homo, quem itidem fugiebat, τὸ *Ἀραρῶς* ibi nomen proprium viri esse, notam hanc omnino *ἀπροσδιόνυσον* addidit: *Ὅτι ἀραρῶς ἐπιῤῥήμα, ἀντὶ τῆς πρεπέντως. ἀραρῶς δὲ, ἀρμόσας.* Ceterum, errorem priori similem Portus commisit in v. *Γηώρας*, vbi τὸ *ψελλᾶ* vertit, *balbi vel blaesi*; cum ibi sit nomen proprium viri, et Michaellem *Psellum* designet.

In v. Νοθεύς, Portus verba haec Suidae, ἐν τῇ τῷ μακαρίτῃ Λογοθέτῃ Μεταφράσει, reddit, *In interpretatione beati Historici*. At quis non videt, in versione retinendum fuisse nomen *Logothetae* quum manifestum sit, citari illic Μετάφρασιν certi alicuius scriptoris, ab officio, quo functus fuerat, *Logothetes* dicti. Eundem errorem erravit Portus in v. Ἀβαζι, v. Ἀλκαία, v. Ἀναίμονες, v. Καταπέλτης, v. Ὑπαγορεῦσαι: in quibus omnibus locis τὸ Λογοθέτης, *Historicus*, vel *historiae scriptor*, interpretatur. In sola voce Ἐξαπάτη cautior fuisse videtur, vbi nomen *Logothetae* in versione retinuit. Sed hoc non tam certa ratione, quam casu potius ab eo factum fuisse crediderim.

In v. Αὐτόλυκος priores editt. Suidae habent, ἐν τοῖς χαρωνικοῖς, quem locum Portus de locis Charonicis, siue speluncis pestiferis intelligendum censebat. Sed non animadvertit, rescribendum ibi esse, ἐν τοῖς Χαιρωνικοῖς. i. e. *tempore belli Chaeronefis*: quae mutatio levis quidem est, sed immanem in sensu differentiam parit.

In v. Σοφοκλῆς, Σοφ. Suidas inquit, Καὶ αὐτὸς ἤξε τῷ δῶμα πρὸς δῶμα ἀγωνίζεσθαι, ἀλλὰ μὴ στρατολογίαν. Quae verba Portus sic vertit: *Primus etiam ipse tragicas inter se fabularum contentiones instituit: sed non delectum militum*. Quae ἀβλεψία! Adeo nimirum obesae naris criticus fuit Portus, ut non animaduerneret, pro στρατολογίαν legendum esse τετραλογίαν, et Suidam hic loqui de notissimo more tragicorum apud Graecos, qui τετραλογία, siue quaternis fabulis in scena certare solebant. Ab isto ergo more ante recepto Sophoclem, tragicum, primum recessisse, et non quaternis, sed singulis fabulis certasse, Suidas hoc loco obseruat.

In v. Τίς τῇδε Suidas ex scholiaste Aristophanis refert, eos, qui olim diis libaturi essent, ad adstantes dixisse. *Quis adest?* Eos deinde linguis fauentes respondiisse, *Multi et boni*. Suidae verba haec sunt: Εἶτα οἱ παρόντες εὐφημιζόμενοι ἔλεγον, πολλοὶ καὶ ἄγαθοί: quae Portus sic vertit: *Deinde, qui aderant, sese laudantes, dicebant, multique bonique*. En peritum interpretem, qui τὸ εὐφημιζόμενοι interpretatur, *sese laudantes*; cum vertendum esse, *linguis fauentes*, vel, *bona verba dicentes*, vix tirones ignorent. Notissimum enim est, veteres existimasse, religionem violari, si, quo tempore sacra peragebantur, verba male ominata proferuntur: vnde eos, qui aderant, vel tacere omnino; vel, si loqui quicquam vellent, bona verba, (ut aiebant,) dicere oportebat. Vtrumque apud Latinos continetur significatione phrasos *linguis fauere*; cui apud Graecos τὸ εὐφημεῖν, vel εὐφημίζεσθαι respondet.

Alibi Portus vocem εὐφημία non minori errore *beneficentia* interpretatur. Suidae verba in v. Εὐφημία haec sunt: Εὐφημίας χάριν προτιμᾷ τὴν Λακεδαίμωνα τὸ θεῖον, ἥπερ τῶν Ἀθηναίων βωμὸς σύμπαντας καὶ νεῶς, etc. Portus hunc locum sic latine vertit: *Beneficentiam enim Laconicam Deus pluris facit, quam uniuersas Atheniensium aras et templa*. Scopum non ferit interpretes. Ex iis enim, quae de voce εὐφημεῖν et εὐφημίζεσθαι paulo ante diximus, liquet, τὸ εὐφημία proprie *fauentiam*, ut Accii verbo utar, siue, *silentium religiosum*, vel *bona verba*, significare. Sensus ergo illius loci est, Deo magis placere Lacedaemoniorum pietatem, et animum religiosum, cuius index et argumentum sit ipsorum εὐφημία, quam uniuersas Atheniensium aras et templa.

16) Plura de Editione Porti ^{pp}), eiusque naevis, non addam; cum haec sufficere putem. Venio tandem ad nostram; in qua quid a nobis {P} praestitum sit, paucis lectorem docebimus. Primo; Textum graecum cum tribus codicibus Mstis bibliothecae regiae Parisiensis contulimus; quorum vnus, (quem in notis nostris Mstium A. adpellare solemus,) optimus est, et quingentorum saltem annorum vetustatem habet. Huius praecipue codicis ope ingentem mendorum numerum ex Suida sustulimus, et non paucas lacunas in eodem suppleuimus; vt ex notis nostris lectori patere poterit. Alter est MS. B. cum priore nec vetustate nec bonitate comparandus: vnde pauciores emendationes nobis suggessit. Tertius est MS. C. secundo deterior: qui proinde admodum exiguo nobis vsui fuit. Praeterea vsi sumus variantibus lectionibus Msti Vaticanani ^{qq}), quas *Pearsonius*, magnus ille episco-

pp) Huic acri Kusteri de Porti labore censurae, quam in diatriba, de Suida separatim vulgata, similiter tulerat, consentiunt aliorum virorum doctorum ante Kusteri publicae de eo edita iudicia, vt *Reinesii* III. 7. Var. Lect. et *Gisberti Cuperi* libro IV. Observationum cap. 12. vbi Portum subinde reprehendunt, Suidaeque loca complura illustrant: *Frigidissimum interpretem* vocat *Iacobus Windeus*, Suidae locum explicans in libro de vita functionum statu pag. 64. Et, *Ioanne Pearsonio* iudice, prolegomenis ad Hieroclem, pag. 21. Portus *Suidam adeo infelicitate transtulit, maculisque plurimis aut adfectum inuenit aut affectit. Lambecius* lib. 2. de bibl. Vindob. pag. 534. *totum Suidae Lexicon, licet Aemilius Portus illi recensendo, emendando et latine vertendo non mediocrem impenderit operam, innumeris tamen adhuc scatur erroribus. Iacobus Gronouius* ad Harpocrationem pag. 96. *Suidam igitur relinquamus Porto, infandis modis corruptum.* Omitte, quae in eandem sententiam *Mericus Casaubonus* libro, anglice edito, de enthufiasmo c. 3. pag. 83. *Petardus Bentleius* epistola ad Ioannem Millium pag. 51. etc. Quanquam vero certum est, in multis aquam ei haesisse, plurimaeque ipsum aliis melius explicanda reliquisse; tamen in tam vasto opere ac vario, quod tantum laborem in se suscepit boni publici causa, ac pro virili, licet non vbique pari felicitate, exhaustit, gratis potius laudibus prosequenda, quae bene obseruauit ac vtiliter, quam, in quibus cespitauit, insolenter exagitanda existimo.

qq) Plures *Suidae MSS.* Codices Vaticanos memorat *Nic. Alemannus* ad hist. arcanam Procopii pag. 101. vbi Suidam, a Chalcondyle, de graecis literis benemerito, emendatum, laudat. Editio Basilensis cum variis lectionibus ex codice Sfortiano adseruatur *Romae* in bibl. Barberina. *Venetis*

Vol. VI.

exstat Suidas MS. inter libros, a Card. Bessarione legatos serenissimae reip. et alius codex in bibl. SS. Ioannis et Pauli. *Claudius Dausqueius* in limine notarum ad Basilium Seleuciensem p. 7. [aut p. 317. notante etiam Kustero ad Suid. I. p. 420. not. 12.] meminit Suidae Msti in bibl. Iesuitarum *Antwerpiae*, in quo nonnulla, desiderata in vulgatis. Eundem codicem contulisse se testatur *Andreas Schottus* praef. ad prouerbia, e Suidae Lexico collecta. *Lugduni Batavorum* in bibl. academiae inter libros II. Vossii seruatur codex Suidae insignis, etsi mutilus, cui plurimum tribuit *Iacobus Gronouius*. Alius codex MS. chartaceus *Oxoniae* in Collegio corporis Christi. Ad codices regg. Parisin. aliquoties promocat ex iisque loca Suidae emendat *Menaegius* notis ad Laertium. In tribus illis MSS. quos Kusterus inspexit, *Sedus* auctor, vt in *Colbertino*, qui olim *Memmianus* fuit, adpellatur, et in codice *Florentino* Mediceo: in quo vt in *Dresdensi* tantum epitome Suidae continetur, rescisis historicis et nominibus propriis. De hac infra dicturus sum. In bibl. caesarea *Vindobonensi* excerpta e Suida, auctiora editis, vt exemplo adducto ostendit *Lambecius* III. pag. 103. Alia ex *Coislinianae* bibl. excerptis supplet *Montfauconus* p. 603. fqq. *Fabr.* Codicis *Dresdensis* chart. in mai. 8. saec. XVI. aut XVII. *Suidae* lexicon graecum, vel potius *Macarii Hieromonachi* excerpta ex lexico Suidae continentis notitiam dedit *Goetz.* in memor. bibl. Dr. I. c. pag. 281. sed parui pretii esse codicem, censet *Goetz.* Plura de eo vide infra in fine §. III. — Codicem MSt. Suidae *Leidensem*, (olim H. Stephani, qui in thes. L. Gr. eiusque indice multa Suidae loca e cod. suo emendauit, postea Vossii,) *Valcken.* diatr. in Euripidis perditorum dramatum reliquias pag. 169. vocat praestantissimum, et quaedam in Suida explicat corrigitque. In bibl. *Leidensi* sunt inter codd. Vossianos mem. Suidae codex circa vl-

Fff

tima

episcopus Cestriensis, ad marginem Suidae sui adnotauerat. Sunt eae pauciores quidem, sed interdum [L] bonae, et quae plerumque auctoritate MSti Paris. A. confirmantur. Adhaec

tima mutilus et lacer, incipiens ab Ἀπείματο et definens in Φίμοι. — Ἑτυμολογικὸν τῆ μεγάλης Γραμματικῆς. Ἀρχή. — Τῆ — Σείδα, apographum recens. codicis nr. 20. (v. catal. bibl. Leid. p. 391. nr. 2. et 392. nr. 16. et p. 396. nr. 20.) — *Parisii* in bibl. publ. in cod. MMDCXXII. MMDCXXIII. MMDCXXIV et MMDCXXV. ab initio litterae A. ad finem litterae T. hic est codex, cuius ope Küsterus testatur se ingentem mendorum numerum sustulisse, nec paucas in eodem suppleuisse lacunas. in cod. MMDCXXVI. ab initio litterae K. ad finem litterae Ψ. — Excerpta e Suida sunt in cod. DCCCCXCVIII. vita Gregorii Nazianzeni. — in cod. MDCXXX. nr. 35. — *Montpellier* Suidas in bibl. Pellicierii teste Montfauc. — In bibl. *Coislin.* est cod. CLXXVIII. Συναγωγή λέξεων συλλεγμένων ἐκ διαφόρων βιβλίων etc. in quo, Montfauc. in cat. bibl. illius pag. 238. scribit, loca scriptorum ab ipso notata apud Suidam legi, sed diuersa plerumque. — Montfauc. pag. 603. seqq. ex codd. Coislin. CLXXXVII. CCCXLV et CCCXLVII. selecta excerptit historica, quae apud *Suidam*, (vt saepius adnotat, Harpocratiem et etymologicum vel non exstant, vel diuersae narrantur. — *Venetis* in bibl. Ioann. et Paulli Dominicanorum, *Suidae* lexicon, bombycin. faec. XIV. II. voll. (teste *Montfauc.* in diario ital. p. 47. et ibid. p. 368.) totum Suidae lexicon. II. voll. manu Georgii Bapthori a. 1402. scriptum. — *Florentiae* in bibl. monast. b. Mariae. — *Venetis* in bibl. D. Marci cod. CCCXLVIII et DXXX. teste catal. pag. 242 et 286. atenim in cod. DXXX. non Suidae lexicon, sed illius etymologicum, de quo infra, latere, animaduertit *Villoison* anecd. gr. II. pag. 250. qui ibidem not. 2. alium cod. Suidae, nondum collatum, in bibl. *Venet.* Marciana n. 449. et alium nr. 85. in bibl. Ioann. et Paulli, (eundem, reor, quem et Fabricius et ego e *Montfauc.* diario paullo ante laudauimus,) memorat. — In cod. bibl. *Venet.* S. Michaelis ex *Suida* narratio, vt dicitur de sacerdotio Iesu. v. *Mittarelli* bibl. MSS. illius bibl. col. 1098. et col. 893. de versione Philelphi lat. tum scripta tum edita etc. atque copiose col. 982. sqq. de versione Lauri Quirini, et Ambrosii Camald. libr. codicibusque aliis. — Inter codd. *Nanianos*, nr. CCXCVIII et CCXCIX. Suidae lexicon II. tom. sed, confector catal. pag. 500. notat, se reperisse, collata prima codicis pagina cum edit. hanc esse lo-

cupletiore codice. — *Florentiae* in bibl. medic. est cod. I. plut. LV. Βιβλίον λέξεων Σειδά (sic) συναχθέν παρά διαφόρων σοφῶν ἀνδρῶν. Inc. a littera A hoc modo Ἀ ἢ παρά Ἀριστοφάνη ἐπιρρήμην μετὰ ἐκπλήξεως etc. et definit in littera Ψ. scriptus autem est cod. Mantuae 1422. manu Petri Cretensis. Atamen in hoc codice epitomen tantum Suidae contineri, id, quod de cod. medico. Fabric. paullo ante contendit, vix credo. Nam concordare, scribit *Bandin.* in cat. codd. gr. II. col. 213. illius lexicum initium et finem cum edit. Cantabrig. Küster. nec vero alium cod. ex illa producit bibliotheca. Idem tamen *Bandin.* in catal. codd. bibl. Medic. Laurent. Gaddianae et S. Crucis, vol. III. p. 271. XV. e cod. citat, Suidae excerptum historicum, interprete anonymo, de quodam Iudaeo, qui suum in iudaismo persistendi consilium enarrat. — In *Tomasini* bibliothecis *Patauinis* (Vtini 1639. 4.) pag. 20. cod. bibl. S. Ioan. in Viridario ita citatur. „*Suidas fol. Mediolani a. 1514. donum H. R. Oxonii* in biblioth. collegii corporis Christi, cod. MDXLIH. Suidae lex. II. voll. fol. — inter codd. *Baroccianos*, cod. LXXVI et CXVII. excerpta quaedam e *Suida* et alii de Creta. — In bibl. Bodlei. inter codd. *Digbaei* cod. MDCXII. collectanea ex *Suida*. — *Cantabrigiae* inter codd. coll. Trinitatis nr. CCCCXXIX. narratio e *Suida* translata. et nr. MCCCLXXXIII. codd. collegii S. Benedicti, de Sybillis (vt ait confector codd. MStt. Angliae et Hibern. I. part. pag. 135.) et aliis rebus, variae narrationes, ex libro, qui graece vocatur Suidas, quem tempore Theodosii iuuenis composuerunt quidam viri sapientes. — Inter codd. ecclesiae cathedr. *Dunelmensis* nr. DLXIV. *Suidae* pars, a verbo Ἀνέκικτον ad verba Ἰφώλα τῆ ἐφώλητος. fol. — De codice *Vossiano*, nr. MMCXII. nunc *Leideni* et *Suida* (cat. II. pag. 57. item in *Pauli Colomesii* opp. iunctim editis a I. Alb. Fabricio Hamburgi 1719. 4. pag. 347.) *Paulus Colomesius* pauca notauit et scripsit, se alia de *Suidae* lexico dixisse in dissertatione, de dubiis aliquot scriptoribus haecenus inedita: quae num lucem adpexerit, equidem ignoro. — Inter codd. cathedr. Cantuar. (cat. vol. II. pag. 225.) nr. MMMMMMMCCCCXLV. narratio e libro, qui graece dicitur lexicon *Suidae*. — In cod. XXI. regio *Matrit.* est etymologicum ex magno etymolog. desumptum, a Lascare autem variis vocc. e *Suida* praesertim excerptis supple-

haec, specimina quaedam variantium lectionum opera amicorum nostri sumus ex codice MS. Colbertino, (qui est in bibliotheca Colbertina Lutetiae Parisiorum.) ex codice Vossiano qui nunc est Lugduni Batavorum, et Antwerpiano Iesuitarum. Sed omnibus istis codicibus praestat ante dictus MS. Paris. A. quo meliorem vix in Europa nostra exstare puto.

17) Porro, versionem latinam Porti insinatis in locis emendauimus, resecta vbique inutili, qua luxuriabat, paraphrasi. Vltimam tamen limam ^{rr)}, propter temporis angustiam, ei adhibere non potuimus. Vnde, si quos forte errores vel reliquimus, vel ipsi commisimus, eos aequus Lector nobis facile condonabit; reputans, quam difficile sit et lubricum, moliri versionem fragmentorum, quorum sensus obscurus plerumque est et mutilus.

In notis nostris breuitati, quantum fieri potuit, studuimus, idque operam praecipue dedimus, ut Suidam partim ex MStis; partim ex scriptoribus, ex quibus fragmenta sumpta sunt; et partim ex ingenio emendaremus. Transulimus autem in notas nostras ea, quae Pearsonius, magnum illud orbis literati decus, ad marginem Suidae sui, qui hic Cantabrigiae in bibliotheca Collegii Trinitatis adseruatur, adnotauerat: addito vbique eius nomine. Perlegerat Vir ille magnus Suidam magna cum cura, eumque cum variis auctoribus diligenter contulerat: vnde obseruationes eius magno nobis vsui fuerunt.

Ex notis Aemilii Porti ea excerptimus, quae ad rem facere, et alicuius momenti nobis esse videbantur^{ss)}. Sunt enim adnotationes eius leuiiores [P] plerumque, et tironibus tantum aptae, quibus proinde Suidam onerare noluimus.

Fff 2

III. Haec.

suppletum: praefixus auctorum index, e quorum scriptis Suidae lexicon est congestum, nonnihil abudit ab excusis exemplaribus. Plura vide apud Triarte de codd. gr. Matrit. pag. 82. sqq. — Inter codd. bibl. Escor. Suidae lexicon, teste Plier. itin. per Hispan. pag. 190. sed secundum Anton. Augustini catal. nr. 261. sunt tantum Suidae fragmenta ab A ad M. — Vindobonae in bibl. caesarea; cod. LX. nr. 5. Excerpta quaedam ex Suidae Lexico. v. Lambecii commentar. III. col. 270. sq. qui auctiorem codicis locum v. Παράκλησις comparat cum edit. Porti. — in cod. CLXVI. nr. 12. narratio v. Ἰνός vbi Lambec. IV. pag. 391. explicat locum et refutat Wolfii atque Porti coniecturam, qui pro voc. Κατάθεσις testificationem, testimonii perhibitionem legendum censent συγκατάθεσις, consensum; idem Lamb. ib. pag. 49. supplet Suidae locum in editt. in v. Γρηγόριος Ναζιανζός ex cod. CIV. vbi exstat de illó narratio. — In cod. CCV. nr. 3. Suidae loca v. Γράμματα et Κάδμος; v. Lambec. V. col. 14 et 15. Idem in vol. VI. pag. 225. 234. 336. 395. 396. quor. et vol. VII. pag. 8. 307. 428. ac p. 98. sq. locum de Herone, rhetore atheniensi, in vol. VIII. pag. 93. sqq. de sybilla, pag. 25. sq. de Iosephi testimonio de Christo; p. 136-147. de Paeania

sophista et Capitone, Lycio, historico; p. 662. sq. de Triphyllio, episcopo Callinicensi, p. 196. de Ignatio, diacono, illustrauit aut correxit loca Suidae eiusque interpretes. Harl.

rr) Küsterus in notis ad Suidam v. Διονύσιος t. I. pag. 598. Huc usque versionem Porti, inuitis sane Musis elaboratam, totam fere induxi, aliamque in eius locum substitui: sed quum propter magnitudinem laboris et temporis angustiam eodem tenore ulterius pergere non possim, interpretationem eius qualemcunque, saltem in articulis longioribus, retinere deinceps constitui, quod ideo monco, ne quis forte hallucinationes et peccata Porti mihi tribuenda putet. Ad v. Ἐξέλιγμα tom. I. p. 765. Versionem Porti hic retinui, non quod eam probarem, sed quia per temporis angustiam aliter haec vertere non licebat. Quare lector veniam mihi dabit spero. Ad v. Μάγνος tom. II. pag. 500. Portus locum hunc parum feliciter vertit, ut peritus lector facile animaduertet. Nos enim ad alia properantes versionem eius hic intactam relinquimus.

ss) Si vsum legentium cogites, Küsterus rectius fuisset facturus, si ex notis Porti non plerasque expunxisset, sed ut initio operis fecit, plures in gra-

tiam

III. *Haftenus eruditissimus Kusterus*, in Suidam suum praefatus, quem per quadriennium amplius, quod Cantabrigiae insumsit, incredibili labore, per dies singulos, ut in litteris ad me datis profiteri eum memini, quatuordecim plerumque horis illi impensis ita expoliuit, ut in editione, quam dixi, lucem vidisse Cantabrig. 1705. fol. 3. voluminibus, Suidas iam se visibus lectorum sistat pulcriorem longe, et locis quamplurimis per singulas paginas emendatiorem, quam in Geneuensi, adnotatis passim vel ex Pearsonii vel ex propria Küsteri observatione scriptoribus, ex quibus illa Suidas excerptit: emendata etiam passim versione Porti, et notis additis, iudicium et doctrinam editoris ubique testantibus¹¹⁾. Igitur qui eum propterea tam aspere reprehendunt¹²⁾, vel maximos eius et praeclarissimos labores aspernantur, quod spicilegium aliquod observationum aliis etiam post se reliquerit, vel non omnia unus viderit, illis merito regerat aliquis, quod aduersario suo Kusterus respondit in Diatribe anti-Gronouiana pag. 6. *Si ipse Suidam edidisset, Domine Professor, an existimas, te nullum παρόργαμα admissurum, nullumue alienae industriae locum*

tiam linguae graecae studiosorum adscripisset: sunt enim inter omittas ab illo aliquam multae haud contemnendae, licet Küsteri iudicio leues et tironibus tantum aptae viderentur.

tt) Inscriptio operis, omni laude laureaue digni, haec est: *Suidas. Suidae lexicon, gr. et latine. Textum graecum cum mssis codd. collatum a quamplurimis mendis purgavit, notisque perperuis illustravit: versionem latinam Aemilii Porti innumeris in locis correxit; indicesque auctorum et rerum adiecit Ludolphus Kusterus*, Professor humaniorum litterarum in gymnasio regio Berolin. Cantabrigiae typis academicis. MDCCV. fol. III. vol. I. At tamen Küsterus futuro editori largissimam reliquit non fegetem, sed messem colligendam. Ut omittam, obseruat. VV. DD. deinde memorandas, et quae Gronouius aliique iusto acrius, nec raro iniquius notarunt, ipse Fabricius paullo post culpauit, cum ipsius Porti editio, quam Küsterus adeo spreuit, est sedulo adhibenda, tum imprimis edit. princeps omnino comparanda. Atque Brunck ad Aristophanis Nub. v. 1392. pag. 121. „nusquam, inquit, fere scias, quid Suidas in auctoribus, quos citat, legerit, nisi editione illa Mediolanensi utaris. Küsterianae nulla fides habenda.“ Praeterea Stephani emendationes in thes. L. Gr. et indice, ex cod. suo, nunc Leidensi, factae et neglectae a Kustero, reuocandae sunt. v. I. Alberti miscell. crit. adiecta glossario graeco in N. T. libros, Lugd. B. 1735. 8. pag. 272. Excerpta quoque ex Suida, hinc inde et in codicibus, ut antea partim vidimus, obuia, et in editis aliis, cui praemissae sunt aut insertae quaedam Suidae de antiquis scriptoribus narrationes, nec non scholia ac glos-

saria, quae compilauit Suidas, item Eudociae violarium digna sunt, quae sedulo conquirantur diligenterque contendantur. Enimuero difficillimum est et ingratum negotium, quod homines, vel in hoc litterarum genere versatos atque interioribus artis criticae et historicae sacris initiatos, fatigare et ad deum facile deducere posset. Meliorem tamen editionem a multis annis se meditatum esse, cel. Beck. in comment. de litteris et auctoribus gr. atque lat. part. I. sect. I. pag. 65. (vbi de Suida agit,) profitetur, atque ut V. D. stet a promissis, imprimis est optandum. Harl.

uu) Iacobus Gronouius in tribus maxime scriptis, Küsteri Suidam perstrinxit acerrime: primum edidit nomine suo praeterito Lugd. Bat. 1710. 12. hoc titulo: *infamia emendationum in Menandri reliquias*, vbi pag. 89. seq. et 157. seq. vitia in versione Porti relicta arguit. Alterum subiecit decretis Romanis et Asiaticis pro Iudaeis, Iosepho lib. XIV. Archaeolog. supplendo vulgatis, sub titulo: *Suidae aliquot loca in litteris A, B, F, Δ ab vitiis purgata ex MSS. Codicibus Academiae Lugduno-Batauae*, ibid. a. 1712. 8. Tertium denique A. 1713. 8. *Recessio breuius mutilationum, quas patitur Suidas in editione nupera Cantabrigiae A. 1703. vbi varia eius auctoris loca, perperam intellecta, illustrantur, emendantur et suppleantur*. Küsteri diatribe Anti-Gronouiana prodit in 12. primum separatim, et inserta tomo XXIV. bibliothecae selectae Ioannis Clerici pag. 49. atque iterum emendatior et auctior Amstelodami A. 1712. 8. Nonnullae etiam Stephani Bergleri in emendationes Gronouianas stricturae leguntur in Actis Eruditor. A. 1713. pag. 161. seq.

cum relicturum fuisse? Haud sane id dicere ausis: vel saltim id adfirmanti tibi nemo credat — — — Finge igitur, te nouem circiter, vel decem millia locorum in Suida, partim ex MSS. partim ex ingenio et collatione aliorum scriptorum feliciter restituisse, emendasse, et illustrasse, (quod quidem, si ex eiusmodi ludicris gloriam captare vellem, haud falso de me gloriari possem,) annon praeclare te de illo scriptore meritum esse censeret? Censeret utique: et nemo quidem iure id tibi vitio vertere posset. Quod si igitur existeret homuncio aliquis, qui leuiculus supplementum in Suidam ederet, in quo callide κατορθώματα tua dissimulans, (quasi nihil omnino post alios editores in auctorem illum praestitisses,) spinas tantum ex editione tua studiose colligeret, et quaecunque in ea posset, inepta cum ostentatione carperet et vellicaret; [P] licet ipse caeteroqui nihil unquam praestitisset, quod cum editione tua Suidae comparari posset: quo animo, quaesio, istum cauillatorem ferres?

Est vero aliquid, quod a praestantissimo Suidae editore factum nolles, et quod praeter Gronouium in eo notauit etiam Lambertus Bos, vir paucis comparandus et cum magno litterarum detrimento extinctus 3. Ian. A. 1717. qui praeclaras suas in Suidam obseruationes sine vlla obtrectandi Kustero aut famae eius detrahendi libidine vulgavit in suis ad scriptores quosdam graecos obseruationibus, in lucem datis Franequerae A. 1715. 8. p. 139. 201. Nimirum-hinc inde loca aliqua-Kusterus omisit, quae in prioribus Suidae editionibus legebantur, et licet editor illa putauerit esse ab aliena manu, debebat tamen vel signo aliquo distincta addere, neque tot vocibus Suidae codices truncare, quae in sola littera M. a. laudato Bosio pag. 171. notantur haec:

Μανείην, εὐκτικόν. omissum ante Μάγης.
 Μαργαρίτης. ante Μαργαρίτα.
 Μαρδόνος. ante Μαρδοχαῖος.
 Μαργαῖνα, αἰτιατικῇ. ante Μάγης.
 Μαιμάχης. ante Μαιμόωσα.
 Μείς μείδος. ante Μελαγρία.
 Μελαῖνω, αἰτιατικῇ. ante Μελεάγρια.
 Μελίτωνος, et
 Μελίτρος. ante Μελίφρων.
 Μέμβραξ. ante Μεμβραῖς.
 Μενοικεύς. ante Μενονή.
 Μενονῶος. post Μενονή.
 Μεταβαίνειν γενικῇ. ante Μεταβολή.
 Μεταλλάσσειν αἰτιατικῇ. ante Μεταλέσβιον.
 Μετανίσταμαι γενικῇ, et
 Μετάνοια. ante Μεταξύ.
 Μετένω. ante Μετένω.
 Μετρώ αἰτιατικῇ. ante Μετρεῖται.
 Μερονεζία. ante Μείς.
 Μεῖστα. post Μείς.
 Μη ἐλλίπηε.

Μὴ ἐμβαίνει.

Μὴ ἐπιχειρῆτε. ante Μεθάνη.

Μηῖοσι. ante Μηκάδες.

[P] Μῆκοςθεν. ante Μῆκος Φάλαγγος.

Μηκώμενος. ante Μήκων.

Μηλιεύς καὶ Μήλιοι. ante Μηλιῶν.

Μηνύσαι et

Μήγονος, ἔθνικόν. ante Μὴ εἶχί.

Μητιώοσι. ante Μητίσομαι.

Μὴ τῷ λέγοντος ἴσθι. ante Μὴ πείθῃ τοῖς διαβάλλεσι.

Μίμησις ante Μίμενος vel Μίμνεμος.

Μιμνήσκω, γενικῇ. et

Μίμος, καὶ Μιμῶμαι, αἰτιατικῇ. ante Μισοφορέα.

Μνήσθω, γενικῇ. ante Μνησίη.

Μολύνω, αἰτιατικῇ. ante Μολυρίς.

Μῦες. ante Μύζει.

Μυσήη. ante Μυσήρια.

Agnovit ipse Kusterus, minus consulto hoc a se factum, et in *supplemento* suo atque *secundis*, quas parabat, ad *Suidam* curis ^{vv)} omnia illa supplere promiserat, nisi mors inopina et hoc eius propositum, et emendatiorem multis millenis locis, quam parabat *Hesychii* editionem, atque tot alios praeclaros ipsius conatus interuertisset. Ita enim ipse in diatribē anti-Gronoviana pag. 27. *Plus semel Aristarchus mihi obiicit, vel potius exprobrat, quod loca quaedam in mea editione Suidae de industria omiserim, quae in aliis Edit. reperiantur: ut, scilicet, hac ratione suspicionem Lectori moueat, editionem meam eatenus saltem reliquis deteriorem esse, quod pauciora illis contineat. At vero uti ubique alibi Aristarchus κατεργάματα mea qualiacunque in Suidam, tamquam mysteria Cereis, religiose celat; ita et hic pro solito suo candore dissimulat, supplementa, quibus editionem meam ex MSS. auxi, pondere et numero omisiunculas meas longe vincere. Vide saltem, Lector, v. Ἐμβαρες, v. Ἐνδοξα, v. Ἐξεργεύοντα, v. Ἐπιβάθρας, v. Ἐπιμενίδης, v. Λίβερνα, v. Μυκάριος γειτων, etc. ubi tam foedos hiatus priorum edit. ex MSS. supplui, ut vel unica harum restitutionum omnes omissiones meas facile redimere possit. Nam et paucissima sunt, quae de industria omisi, eademque tam friuola et leuia, ut mireris, Lector, si sciueris. Inter haec, nimirum, sunt vocabula quaedam, interpretatione carentia: ut, Δύπταται, αἰτιατικῇ, Καταπλήττω, αἰτιατικῇ: Καταπαλαῖσαι: Καταπατῶ, αἰτιατικῇ: Διακωλύω, αἰτιατικῇ: Παράγασθω, αἰτιατικῇ, etc. cuius generis quisquillas ab otiosis librariis Suidae additas fuisse, etiamsi MSS. meliores non testarentur, res ipsa clamarit. Et tamen vide, Lector, quam indulgens fuerim; qui ne quidem omnes eiusmodi [P] ineptias abicere voluerim, sed potiores ex illis retinuerim: ut, ex. gr. vocem ^{wv)} Διαδηγή: quam in serie sua nude et sine interpretatione sic*

vv) Harum specimen dat in iam dicta diatribē pag. 31. fqq.

wv) Διαδηγή ordo, Democriti vox. Infra, in libro V. cap. 38. vet. ed. in indice scriptorum, in Philoponi comment. ad Aristot. v. Democritus.

sic positam, quia singularis mihi videbatur, in editionem meam recepi: licet in 2 MSS. Paris. eam deesse, in schedis meis notassem. Fateor quidem, me ad ipsum Suidam hac de re lectorem non monuisse: sed per festinationem, vel potius nimiam rerum, quae animum meum distrahebat, varietatem, et alia nonnulla, quae in schedis meis ex MSS. notata habebam, attentionem meam effugisse video. Sic in διαβάλλειν, hiatum sententiae, qui occurrit in verbis illis, ναὺν διαβάλλειν ἐπιχειροῦντι, etc. 2 MSS. Paris. eodem modo supplent, quo cod. Lugdun. et in v. Ἀσείζόμενος, itidem 2 MSS. Paris. addunt ὡσεὶζόμενος: et in v. Διοτῶν iidem codd. legunt μεταπλάττων pro μεταπάττων: ut schedis meis admoneor. Sed omnia eiusmodi supplementa consilui aliquando publici iuris facere; una cum Secundis curis meis in Suidam: quarum exiguum tantum specimen inferius exhibebo: ut Aristarchum ad simile faciendum excitem, vel potius prouocem. Valde enim credibile est, tantum Suidae amatorem et admiratorem, multas capitales, et, (ut sic loqui mihi liceat,) sesquipedales in Lexicographum illum habere observationes et emendationes, a longo iam tempore collectas: quas quare tam pertinaciter nobis inuideat, ut praeter varias lectiones ex codice Lugdun. depromtas, nihil memoratu dignum ex proprio domestico penu ad illustrandum Suidam in medium adferat, haud sane capio. Nisi forte ea, quae insigniora sunt, secundo supplemento reservaverit: ut imitetur, scilicet, morem ducum bellicorum, qui expeditos et leuiter armatos in pugnam praemittere solent, graviore armatura subsequente. Et haec quidem coniectura ne me fallat, quam magno redemptum velim. Noui enim haud pauca adhuc in Suida esse ulcera Chironia, quae sola (scilicet) Aesculapii illius manu persanari posse puto. Idem Kusterus pag. 70. non dubitauit diffiteri, multas ex variantibus lectionibus, quas ex cod. MS. Lugdun. Gronouius produxit, esse probas et sinceratas, itaque eum rogauit, ut si tantum ipsi ab aliis rebus esset otii, coeptam collationem absolueret. Sed hunc a. 1716. d. 19. Octobr. mors litteris, iurgisque exemit. Fabr.

Multi vero fuerunt VV. DD. qui vel obiter et quasi per transennam, vel data opera luxatis corruptisque Suidae locis manum adferre medicam, vel obscuriora illustrare aut varia ratione explicare sustinuerunt. Ut Bostii, Schweighäuseri aliorumque observationes atque animaduersiones, antea iam supra, aut a me in introd. in hist. L. Gr. II. 1. p. 507. sq. laudatas praetermitram: in censum hic veniunt LL. TT. Observatio in Suidam, in miscell. obss. vol. I. tom. III. pag. 314-316. — eiusdem obseruat. in Strabonem, Diodorum, Anacreontem, Suidam, ibid. vol. II. tom. I. pag. 8-13. — Gratiani de S. Rauone, (h. e. Io. Alberti) in Suidam observatio, ibid. vol. II. t. I. p. 126-134. — eiusdem in loca quaedam Suidae obseruat. ibid. vol. IX. t. I. p. 143-156. quarum nonnullae vel repetitae sunt vel nouis auctae in eiusdem Alberti miscellaneis criticis, supra laudatis, p. 267-294. Idem in obss. philol. in sacros N. T. libros, Lugd. B. 1725. 8. aliquoties tentauit, etiam p. 313. defendit Suidam. — Quoties et infinitis paene locis Suidas in notis ad Hesychii lexicon emendetur aut explicetur, videbis in calce t. II. ed. Alberti in indice auctorum-emendatorum etc. v. Suidas, cui itidem a Ruhnkenio in notis ad Timaei lexic. platon. singulis fere paginis lux adfunditur. — Iam diu antea Salmasius in exercitatt. Plinianis pag. 472. 761. 762. 889. emendauit, multo saepius explicuit illustrauitque Suidae loca. — I. C. G. Ernesti V. C. epistola de Suidae Lexicographi vsu ad crisin et interpretationem librorum sacrorum, Lipsiae 1785. 8. — Eadem, sed auctior, recusa est in docto eruditoque libro: Suidae et Phavorini glossae sa-
crat

crae, graece cum spicilegio glossarum sacrarum Hesychii et Etym. M. congeffit, emendauit et notis illustrauit Io. Chr. Gottlieb Ernesti, Prof. philos. P. E. Acc. dissertatiuncula de glossis sacris Suidae et Phanorini. Lipsiae 1786. maj. 8. Attamen, quando V. cl. in dissert. §. II. scribit, constare, Suidam et Phanorinum, quidquid glossarum habeant, id vel Hesychio, quem compilabant, vel aliis glossariis, nunc nobis ignotis, debere, vel proprio studio ex veterum scriptorum commentariis et scholiis excerptisse; de glossis sacris Hesychianis quid alii viri docti iudicent, iam vidimus in capite de Hesychio; Suidam autem ex aliis petissimum fontibus, hodie maximam partem haud ignotis, hausisse, itidem in hoc capite adnotauimus. — Cel. Schulzii specimen obseruatt. miscell. in Suidam iam supra laudauimus. Vir autem doct. persequitur multa Suidae loca ab Ἀατος vsque ad Ἐφεαθα, eaque modo face critica illustrat, modo fontes aperit, vnde hauserit Suidas, modo res verbaque grammaticorum more explicat. — Locum Suidae Πρεποφοιταρ. etc. emendare instituerunt Brucker et Fabricius in mutuis epistolis, subiectis Reimari de vita etc. Fabricii commentario pag. 225. sq. — Suidam aliquoties emendauit Taylor in lectionibus Lysiacis, praef. illius editioni Lysiae, Londini 1739. 4. cap. III. Num. autem Io. Taylors adpendix notarum in Suidae lexicon, (v. Brüggemann View of the English Editions etc. pag. 448.) lucem viderit, equidem nescio. Villoson in anecd. gr. II. pag. 31. nr. 1. et pag. 163. not. duo Suidae loca illustrat emendatue. Sed infinitum foret, omnia congerere et adnotare, quae Hemsterhus. Valckenarius, Markland, Pierfon, Koen, interpretes ad Thomam Mag. alique multi viri graece docti passim in notis ad auctores classicos aut alibi in libris Obsl. Emendationum etc. ad Suidam illustrandum corrigendumque varia ratione et fortuna contulerunt. Pauca tantum indicare lubet opera, in quibus, dedita opera et copiose pertractatur Suidae lexicon. — Ernesti iunior in comm. de Procopii Caesar. commentariis etc. pag. 4. notarat, Olearium exemplo suo multas Obsl. doctas adscripsisse. Postea viri illius humanissimi cura in lucem illae prodierunt e tenebris in libro, inscripto: Io. Aug. Ernesti Obseruatt. philologico-criticac in Aristophanis Nubes et Flauii Iosephi antiqq. iud. Accesserunt Godofredi Olearii notae ad Suidam. Lipsiae 1795. maj. 8. Enimvero notae ad Suidam, quae immerito adtribuuntur Oleario, et potissimum spectant ad res hominesque, de quibus sermo est apud Suidam, Reinesium potius habent parentem. — Hic enim vir doctiss. et solertissimus Suidae, ab Aemilio Porto editi, exemplari, quod Citzae in bibl. publica adhuc seruatur, multa adscripserat, quibus vel versionem emendarat latinam, vel textum ipsum, praecipue secundum edit. Mediolanens. saepe per coniecturam, aut per comparisonem auctorum, e quibus Suidas suas hausit glossas, supplerat lacunas, aut veram restituerat lectionem, saepius nomina explicuerat propria eorumque vim et potestatem aut historiam, aut nouis locupletarat. Has Reinesianas obseruationes in suum Olearium transtulerat exemplar: multas tamen acutas Reinesii emendationes doctasque expositiones neglexit, contra proprias quasdam, easque interdum leuiores adleuit; id, quod late dilucideque patefecit cl. Müllerus Rector Citzensis, in progr. de Suida, obseruationibus Reinesii ornato, Citzae et Lipsiae 1796. 8. Idem, docuit, iam Küllserum tacite vsurpasse obseruatt. illas Reinesianas.

In primis notandae sunt Io. Toupii emendationes in Suidam, in quibus plurima loca vett. Graec. — tum explicantur, tum emendantur; Londini 1760-1767. III. tom. 8. — Eiusd. epistola critica ad Gulielmum episc. Glocestr. Londini 1767. 8. — Eiusdem curae nouissimae

nouissimas s. appendicula notarum et emendationum in Suidam etc. ibid. 1775. 8. Quae omnia primum recusa sunt huius sententiae: Io. Toup. *opuscula critica*, Lipsiae 1780 et 1781. tom. II. 8. — Deinde cum insigni accessione nouarum in Suidam animaduersionum Toupianarum atque emendationum in *Hesychium* vberiorum, et in *Pollucem* atque *Harpocrationem* pauciorum, et adpendice *Tyrwhitti* aliusque V. D. notarum in Toupii emendat. in Suidam, defuncto auctore, iterum in Anglia cura et cum praefatione *Thom. Burges*, edita sunt cum inscriptione:

Emendationes in Suidam et Hesychium et alios lexicographos graecos. Scripsit Io. Toup. ecclesiae cathed. Exon. praebendarius et ecclesiae S. Martini cum capella de Loo in agro Cornubiensi Rector. Oxonii e typographeo Clarendon. 1790. 8. IV. voll. Toup erat acutus quidem criticus, sed etiam immoderatus atque inhumanus, nec raro agrestis erga alios. Num vero Pearsonii et Adr. Iunii opibus fuerit adiutus, et alieno, ut aiunt, vitulo ararit, ut *Eckard* in: Uebersicht der Oerter — und Grundsätze zur Geschichte der Bibliotheken, pag. 115. suspicatus fere est, equidem nescio et vix crediderim. — Ingeniosus quoque, at paene audacior criticus est.

Gilbertus Wakefield in *filia critica, siue in auctores sacros profanosque commentario philologico*. Cantabrigiae 1789-1795. 8. V. partt. qui per omnes quinque partes criticas in Suidam modo parciore, modo liberaliore manu sparfit animaduersiones.

Praeclaram futuroque Suidae editori admodum utilem operam suscepit, aliisque monstrauit viam, ex aliis scholiis et glossariis pari ratione et consilio illustrandi emendandique Suidae, cl. *Hoepfnerus*, Conrect. Gymnasii Islebenf. optime meritus, (qui ipse aliquando nouam meditabatur Lexicographi editionem, sed deinde consilium abiecit,) dum edidit: *Glossarum Suidae e Sophocle eiusque schol. de pronotarum specimen I. accuratius collegit, emendauit illustrauit I. G. C. Hoepfner*. in: Neuen Magazin für Schullehrer, herausgegeben von *G. A. Ruperti* vnd *H. Schlichthorst*, tom. I. part. I. pag. 250 - 264. — *Specimen II.* ibid. part. II. pag. 452 - 474. — *Specimen III.* in eorundem editorum Magazin für Philologen, tom. I. pag. 146 - 154. — Ex his manifestum fit, quantus pateat campus ei, qui in Suida restituendo vires ingenii atque eruditionis exercere velit. *Harl.*

De Suidae Epitome MS. et Etymologico inedito.

Quemadmodum *Hieronymo Wolfio*, de quo supra sect. 10., placuit Historica e Suida colligere; sic aliis ante eum venit in mentem, solas, historicis omissis, ex eodem observationes excerpere grammaticas, ut *Thomae* cuidam *Cretensi*, [P] (qui adeo a Thoma Magistro, Thessalonicensi, est diuersus,) cuius liber MStus exstat in variis bibliothecis. De *Dresdensi* codice ita *Thomas Reinesius* epistola XLVI. ad Christoph. Adamum Rupertum pag. 412. [in collectione Epistolarum Reinesii ad Hoffmannum et Rupertum, Lipsiae 1660. 4.] *Suideorum epitome Manuscripta, titulo: ἀπὸ τῆς Σείδα παρεκβολὴ καὶ συνάθρασις λέξεων χρησίμων τῶν μᾶλλον τετραμμένων ἐν λογογράφοις καὶ ῥήτοσι, κατὰ σοιχείον διηρησμένη.* Cuius autor Thomas quidam Cretensis *ἱερομόναχος*, ut apparet in fine^{xx}, seruat in

^{xx}) Sed in eo Reinesium errare, monet *Goetzius carii*, licet haud venuste quidem, satis tamen dilucide scriptum adpareat. *Harl.*

electorali bibliotheca Dresdae. Verum ineptus ἐκλογεὺς, cum contrahere Suida vellet, ea prorsum corripuit. Praeterquam enim quod quamplurima vocabula omisit, cuiusque unam solum significationem, resectis reliquis, reddidit, neglexit nomina propria, historica omnia et testimonia scriptorum, quos plurimos citat Suidas: quo factum plane est, ut ea nullius sit usus, dignaque ideo ut inter tineas putrescat. Eadem epitome MS. in bibl. Medicea, pluteo LV. scripta manu Petri cuiusdam Cretensis a. 6930. hoc est Christi 1438. Exstat etiam in bibl. Segvieriana, siue Coisluniana, ex quo codice specimina vulgavit eruditissimus Montfauconus pag. 231-238. testatus, esse quasi compendium Suidae, non pauca tamen referre, quae apud Suidam non exstant, et plurima posse ex hoc Lexico apud Suidam loca restitui.

Addit Reinesius: *De altera, quam Michaelis Apostolii, Byzantii manu ante ducentos annos scriptam in bibliotheca Palatina ^{yy}) Heidelbergae viderunt, et ab exemplari Suidaeorum, quod habemus hodie, multis modis differre ferunt viri docti, viderint alii. Respicit sine dubio opus, a Lexico Suidae edito penitus diuersum. Etymologicum adhuc ineditum eodem Suida auctore, de quo Fridericus Sylburgius praefat. ad Etymologicum Magnum: nonnunquam etiam Suidae Etymologicum, Michaelis Apostolii manu in Creta ἀπὸ πρωτοτύπου πάνυ διεφθαρμένον (ut ipse testatur) exscriptum, ex illustrissimi electoris nostri (Palatini) bibliotheca mihi communicatum consului. Hoc Suidae Etymologicum video etiam laudari a Salmasio ^{zz}) ad Historiam Augustam, pluribus locis, et a Cangio in glossario graeco, ut in περισπόριον et alibi. Seruatur quoque Lugduni Batauorum inter libros, qui fuere Isaaci Vossii, in cuius MStorum codicum catalogo Paulus Colomesius eius fecerat mentionem, Suidae auctoris nomine praeterito, his verbis: Etymologicum μέγα longe auctius edito, et alius, ut videtur, auctoris. Codex fuit Henrici Stephani. Sed Iacobus Gronovius monet, in codice illo MS. diserte legi auctoris nomen, τῆ θανμασιωτάτης καὶ σοφωτάτης καὶ τεχνοπολυμαθῆς Σειδα. Vide eius emendationes in Suida pag. 57. et pag. 92. seq. vbi loca duo ex eo adducit, testatus pag. 58. codicem nimis minuto caractere esse exaratum, quam ut oculi ipsius ferrent. Fabr. — In bibl. Veneta Marciana in cod. DCCXXX. non est Suidae lexicon, uti in catal. p. 286. indicatur, sed ineditum Suidae etymologicum, quod ait Villosion in anecd. gr. II. pag. 250. cum Etymologico M. et altero Suidae lexico collatum, ad vtriusque emendationem plurimum prodesse potest. In fronte codicis legitur: Ἀρχὴ τῶν θεῶν τῶν ἐτυμολογιῶν Σειδα, et inc. Πόθεν ἄλφα; παρὰ τὸ ἄλφω, τὸ εὐρίσκω. etc. Plura vide de illo codice Villos. l. cit. Diuersum est opus ab iis, sed anonymorum, etymologiis litterarum, ex tribus codd. Marit. ab Iriarto pag. 297. sq. et pag. 314. sqq. publicatis. Harl.*

IV. Indi-

^{yy}) Nr. 244. in catal. Sylburg. Harl.

^{zz}) Hic ex illo cod. Palat. excerpta e Suidae etymolog. sibi fecerat: quae in praesenti in bibl. publ. Paris. in cod. MMDCLVII. seruantur, adnotante confectore catal. codd. Paris. II. pag. 535. Harl.

IV. Index Scriptorum, a Suida memoratorum.

1) Index, qui Lexico Suidae praemittitur a).

Τὸ μὲν παρὸν βιβλίον Σείδω, οἱ δὲ συντα-
ζάμενοι τῷτο ἄνδρες σοφοί b).

ΕΥΔΗΜΟΣ Ῥήτωρ περὶ λέξεων κατὰ
σοιχείων.

ΕΛΛΑΔΙΟΣ c) ἐπὶ Θεοδοσίῳ τῷ νέῳ, ὁμοίως.

Praefens quidem liber est Suidae, qui vero
ipsum composuerunt, viri docti fuerunt,
quorum haec sunt nomina:

EVDEMVS, rhetor d), de dictionibus ordine
alphabetico.

HELLADIVS e) Theodosii iunioris tempore,
similiter.

Ggg 2

EVGENIVS

a) Hunc non ab ipso Suida, sed alio, nescio
quo, fronti Lexici praescriptum esse, parum est
credibile, licet id patere legentibus ait *Conringius*
in apologetico contra *Borrichium* pag. 540. *Fabr.*
Contra *Herm. Conringium* vnum vera iudicasse
censet *Valcken.* in animadu. ad Theocriti Adonias.
pag. 296. qui a pag. 293-300. docte copioseque
disputat de glossario laconico; de Suidae lexico et
de indice scriptorum Suidae praefixo. Ille putat
Suidam nullum vidisse lexicorum, quae in fronte
libri memorantur, sed alia, (quae nos ad sect. 5.
iam indicauimus, adhibuisse, et descripsisse par-
tim, partim excerpisse. — Quod autem iste, qui
splendentem illum pannum Suidae lexico praefixit,
Diogenianum, qui, ipso Suida teste, in *Διογενεα-
νός*, operis *Pamphili* concinnauit epitomen, (*Διο-
γεν. ἐστὶ αὐτῷ βιβλία ταῦτα*. *Λέξεις παντοδαπαὶ κατὰ
σοιχείων*, ἐν βιβλίοις ἐ. ἐπιτομὴ δὲ ἐστὶ τῷ *Παμφίλῳ*
λέξεων βιβλίων ἐ καὶ τετρακοσίων, καὶ τῷ *Ζωπυρίανῳ*
etc.) quod igitur *Diogenianum* omisit; *Valckenar.*
opinatur, se falsarium fraudis tenere manifestum,
eumque aevi recentioris magistellum vel ipsum
scripsisse mendacem illam ad Eulogium epistolam,
quae *Hesychii* lexico praefigitur, vel illam certe
legisse, a sodali quodam suo scriptam in laudem
vnus praefertim istius lexicographi, *Diogeniani*, et
se magis magisque in sua sententia confirmari,
pag. 300. declarat. conf. supra, pag. 206. not. p.
In *Valcken.* sententiam it et indicem illum a men-
dace mangone confectum esse, adfirmat *Ruhnken*
in diff. *Toup*ii edit. *Longini* praemissa, de vita et
scriptis *Longini* §. XIV. pag. 38. — In cod. *Mat-
trit.* XXI. parumper differt lectio ab edita, vti ex
variis, quas ex *Iriarti* catal. pag. 83., enotaui sub-
iectique, lectionibus cognosci poterit. *Harl.*

b) In cod. Matr. Τὸ λεξικὸν τῷ σέδω συντάξαν ἄν-
δρες πλεῖστοι σοφοί. *Harl.*

c) Ἑλλ. ὁμοίως ὁ ἐπὶ Θ. τῷ νέῳ. c. Matr. *Harl.*

d) Ex omnibus hisce lexicis, in fronte Suidae me-
moratis, ne vnum quidem editum exstat, solum *Eu-
demi* illud aetatem videtur tulisse, atque in variis
bibliothecis fertur MStum, quod *Kusterus* etiam
testatur se euoluisse. *Εὐδήμης Ῥήτορος περὶ λέξεων
ῥητορικῶν*, in bibl. Caesarea, regia Paris. Medi-
ceae etc. *) Apud Suidam in *Εὐδήμῳ* inscribitur
*περὶ λέξεων αἷς κέρχρηται ῥήτορες τε καὶ τῶν συγγρα-
φῶν οἱ λογιώτατοι*, laudaturque tamquam πάντῳ ὠφέ-
λιμον, vtilissimum. Sed illud, quod MStum in
bibliothecis dixi exstare, *Kusterus* putat esse *ψευδε-
πίγραφον*, et a Graeculo aliquo recentiore ex aliis
Lexicis exiguo cum iudicio compilatum et consecra-
tum. Fallitur *Gaddius*, qui t. I. p. 173. *Eu-
demi* hunc eundem putat cum *Eudemo*, *Rhodia*,
philosopho, *Aristotelis* discipulo, de quo dixi lib. 3.
cap. 8. [vol. III. p. 292. sq.] vbi etiam de *Eude-
mo*, *Cyprio*, quem, defunctum, *Aristoteles* dialogo
de anima celebravit, nec non de *Eudemo tertio*,
*Galen*i aequali, peripatetico. Diuersus etiam fuit
Eudemus, *Pergamenus*, de quo *Plutarchus* in *Grac-
chorum* vita p. 830. De aliis *Eudemis* consulen-
dus *Ion*sus lib. 1. cap. 15. Quem vero idem ait
Eudemum oratorem *Megalopolitanorum*, *Philopoe-
menis* magistrum, is in *Plutarchi* codicibus p. 356.
non est *Εὐδήμος*, sed *Ἐνδήμος*, academici *Arcefilai*
discipulus, idem qui *Ἐνδήλος* apud eundem in vita
Arati pag. 1028. 1030.

*) [v. infra in catal. lexicorum. *Harl.*]

e) Hic est *Helladius*, *Alexandrinus*, de cuius Le-
xico *Photius* cod. CXLV. qui eius iterum memin-
it cod. CLVIII. Suidas in *Ἑλλάδ*, titulum operis re-
fert: *λέξεις παντοίας χρήσις κατὰ σοιχείων*. [v. supra
in catal. grammaticor. de hoc et de *Helladio* *Be-
santini*.] Non alius *Helladius*, grammaticus, cuius
apud *Socratem* mentio lib. V. hist. cap. 16. Alius
vero

ΕΥΓΕΝΙΟΣ, Ἀνγεστπόλεως τῆς ἐν Φρυγίᾳ^{f)}, παμμιγῇ λέξιν κατὰ σοιχεῖον.

ΖΩΣΙΜΟΣ Γαζαῖος λέξεις ῥητορικὰς^{g)} κατὰ σοιχεῖον.

ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ Σικελιώτης ἐκλογὴν λέξεων^{h)} κατὰ σοιχεῖον.

ΛΟΓΓΙΝΟΣ ὁ ΚΑΨΣΙΟΣ, λέξεις κατὰ σοιχεῖονⁱ⁾.

ΛΟΥΠΕΡΚΟΣ Βηρύτιος Ἀττικὰς λέξεις.

ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ ΙΟΥΛΙΟΣ, σοφιστῆς^{k)} ἐπιτομὴν τῶν ΠΑΜΦΙΛΟΥ γλωσσῶν βιβλίων ἐννεήκοντα ἐνός.

ΠΑΚΑΤΟΣ^{l)} περὶ συνηθείας Ἀττικῆς κατὰ σοιχεῖον.

EVGENIUS ex Auguslopoli in ([P] Phrygia^{m)} *miscellaneam dictionem*, ordine alphabetico.

ZOSIMVS, Gazaensⁿ⁾, *voces rhetoricas*, ordine Alphabetico.

CAECILIUS, Siculus^{o)}, *dictionum delectum*, ordine alphabetico.

LONGINVS CASSIVS^{p)}, *dictiones*, ordine alphabetico.

LUPERCVS Berytius^{q)}, *voces atticas*.

IVSTINVS^{r)} IVLIVS, Sophista, PAMPHILI *glossarum librorum XCI.*^{s)} *compendium* scriptit.

PACATVS^{t)} *de consuetudine attica*, ordine alphabetico.

PAMPHI-

vero *Helladius*, *Besantinous*, de quo ad Photii codicem CCLXXIX. Dictus hic *Besantinous* a patria, oppido Aegypti in Thebaide, quae nomen accepit ab Antino Hadriani et Besa Deo, cuius oraculum ibi fuisse testatur *Ammianus Marcellinus* lib. XIX. cap. 12. Vide ibi notam H. Valesii, Casaubonum ad Spartiani Hadrianum cap. 14. et Claud. Nicaesium, ad numum pantheon Hadriani pag. 53. *Helladii*, pantomimi, mentio in Chronico Malalae t. II. pag. 98.

f) παμ. - σοιχ. defunt in cod. Matrit. Harl.

g) Σωσ. γαζ. περὶ ῥητορικῶν λέξεων κατὰ σοιχ. cod. Matrit. Harl.

h) Κεικίλλιος μαγαρεὺς (sic) σικελ. ἐκλογαὶς λέξεων κατὰ σοιχ. cod. Matrit. Harl.

i) Λογγῖνος ὁ Κάσιμος (sic) ὁμοίως. c. Mat. Harl.

k) Post voc. σοφ. reliqua defunt in c. Matr. Harl.

l) Πλακάτος. cod. Matr. atque κατὰ σοιχ. absunt cod. Matr. Harl.

m) Anastasii, imp. temporibus CPoli docuisse, testatur Suidas in Evg. vbi alia eius scripta commemorat. Hermolaus in Epitome Ἰθνικῶν Stephani Byz. in Ἀνακτόριον. Εὐγένιος ὁ πρὸ ἡμῶν τὰς ἐν τῇ βασιλίδι (in urbe regia, non, ut Tho. Pinedo, in aula regia, vel, ut Berkelius, regiae scholae,) σχολαῖς διακοσμήσας ἐν συλλογῇ λέξεων. Alius *Eugenius*, philosophus, Themistii, philos. ac rhetoris, pater, de quo volum. VIII. lib. V. c. 18. [vet. ed.] Alius *Eugenius*, de quo Photius cod. XXIII.

n) *Zosimus* hic ex Gaza, siue Ascalone Syriae, Sophista, eiusdem Anastasii temporibus clarus, teste

Suida in Ζώσ. De illo, quemadmodum et de aliis *Zosimis* dictum volum. VI. pag. 612. [vet. ed.]

o) *Caecilius* hic, Calantianus Siculus, Romae Augusti temporibus docuit, teste *Suida* in Ἐρμᾶγορας. Videndus idem in *Καικίλλιος*, et quae de eius scriptis notant viri docti ad Longinum.

p) De Longino hoc dictum a me lib. IV. cap. 33. vbi inter scripta eius depēdita e *Suida* in Λογγ. retuli Ἀττικῶν λέξεων ἐκδόσας β' κατὰ σοιχεῖον. et λέξεις Ἀντιμάχου καὶ Ἡρακλείωνος.

q) *Lupercum*, *Berytium*, grammaticum, paullo ante tempora Claudii secundi, qui ab A. 268. ad 270. imperium tenuit, vixisse, e *Suida* in Λέπερκος cognoscimus. Eustathii tempore iam eius scripta intercederant, quae ex scholiastis tantum se cognovisse testatur ad Dionys. v. 492. Λέπερκός τις ἀνὴρ παλαιὸς ὡς οἱ σχολιασταὶ λέγουσιν. Citat Steph. in Νήρκος. [v. supra in catal. grammaticor.]

r) Seu *Vestinus*, Οἰνηστῖνος, v. Suid. II. p. 733. h. v. et *Valcken.* l. c. pag. 294. sq. Harl.

s) *Kusterus* ita accepit, ac si epitome libris XCI. constitisset, quod non est verisimile; sed libros Pamphili XCI. siue, ut infra, XCV. in epitomen Iulius Iulius contraxerat. Iulius iste, incertum, an diversus a Iuliano, Sophista Cappadoce, cuius *Lexicon* in rhetores memorat *Photius* cod. CL. *Fabr.* De Pamphili aliorumque glossariis multus est *Valcken.* ad Theocr. Adon. p. 293. sqq. Harl.

t) Hic est *Minucius Pacatus*, grammaticus, qui graeco nomine etiam pro Pacato *Irenaeus* dictus est, et cuius τὸ κατὰ σοιχεῖον Ἀττικιστὴν laudat

ΠΑΜΦΙΛΟΣ λειμώνα λέξεων ποικίλων περιοχὴν βιβλίων ἐννεήκοντα πέντε ") ἐστὶ δὲ ἀπὸ τῆς ε' στοιχείας ἕως τῆς ω. τὰ γὰρ ἀπὸ τῆς α' μέχρι τῆς δ' ΖΩΠΥΡΙΩΝ ἐπεποιήκει ").

ΠΩΛΙΩΝ, Ἀλεξανδρεὺς, Ἀττικῶν λέξεων συναγωγὴν κατὰ στοιχεῖον.

PAMPHILVS ^{w)} pratum variarum dictionum constans libris XCV. Est autem a littera ε vsque ad ω, nam a littera α vsque ad δ. ZOPYRIO ^{z)} elaborauerat.

POLLIO, Alexandrinus, dictionum atticarum collectaneum volumen ordine alphabetico.

2) Index scriptorum, quorum Suidas notitiam tradit per ordinem litterarum, [auditor et locupletior.]

Abaris, Scytha, Seuthae filius, χρησμός scripsit σκυθικὰς, oracula Scythica. γάμον Ἐβραε τῆς ποταμῆς, Nuptias Hebri iuu. i. καθαρὰς lustrationes et θεογονίαν profa et Ἀπόλλωνος ἄφιξιν εἰς Ὑπερβορέας Apollinis aduentum ad Hyperboreos, carmine.

Abas, sophista, ἱστορικά ὑπομνήματα, commentarios historicos. τέχνην ῥητορικὴν, artem rhetoricam.

Abron, Phryx siue Rhodius, grammaticus, Tryphonis discipulus, libertus, σοφιστεύσας, siue qui rhetoricam docuit Romae.

Acacius, patriarcha CPolitanus.

Acacius, ῥήτωρ δεινότατος, aequalis Libanii et Iuliani, imp. cuius iudicia cum Tusciano, Phryge, rhetore insigni, reprehendit.

Acamatius, Heliopolitanus, philosophi adfectans nomen, quum rudis esset et imperitus.

Achaeus, Syracusanus, tragicus, scripsit tragoedias decem.

Achaeus, Pythodori seu Pythodoridis F. Eretrienfis, tragicus, docuit fabulas XLIV. vel, ut alii, XXX. vel XXIV. quarum vna vicit. Sophocle paulo iunior, cum Euripide fabulas edidit ab Olympiade LXXXIII.

Achias, propheta.

[P] Achilles Statius, Alexandrinus, scripsit τὰ κατὰ Λευκίππην καὶ Κλειτοφῶντα καὶ ἄλλα ἐρωτικά, de Leucippe et Clitophonte et alia amatoria libris VIII. Tandem factus Christianus et episcopus. Scripsit περὶ σφαίρας καὶ ἐτυμολογίας de sphaera, et etymologia, et ἱστορίαν σύμμικτον, historiam miscellaneam, quae multorum et magnorum virorum mentionem facit. Stylus ubique similis illi, quo in amatoriis utitur.

Acesius, Nouatianorum episcopus, qui concilio (Nicaeno) interfuit.

Acron, Acigentinus, medicus, Xenonis F. Athenis ἐσοφίστευεν, philosophiam docuit Empedoclis tempore, ante Hippocratem scripsit περὶ ἱατρικῆς, de arte medica, dorice et

Ggg 3

περὶ

dat Socrates lib. III. histor. cap. 7. De illo dixi [pag. 170. in h. vol. et supra in catal. grammat.]

u) περιοχ. πέντε defunt in cod. Matrit. Harl.

v) ἐπεποιήκε cod. Matrit. Harl.

w) Pamphili, Alexandrini grammatici, Aristarchei, glossae citantur ab Athenaco, auctore magni

Etymologici, Eustathio etc. Alia eius scripta memorat Suidas in Πάμφιλος.

x) Valerius Pollio, Alexandrinus, Diodori, philosophi, pater, clarus Hadriani tempore, d cuius Lexico Photius cod. CXLIX. De scriptore plura Suidas in Παλίων et e recentioribus Ionsius III. 7. pag. 246. sq.

περὶ τροφῆς ὑγιεινῶν *de salubri victus ratione*. Est hic vnus illorum, qui ventorum rationes obseruauerunt.

Acusilaus, Cabae F. Argiuus, ex Cercade, oppido prope Aulidem, historicus antiquissimus, scripsit Genealogias, aeneis vsus tabulis, in quas aiunt patrem eius incidisse, quum locum quendam domus suae foderet.

Acusilaus, Atheniensis, Agathocliae F. qui, Romam tempore Galbae veniens, ex oratoria tantum est lucratus, vt Atheniensibus centum millia drachmarum in foenore posita reliquerit.

Admeti μέλος et Harmodii. de rebus facilibus. σκολιὰ, carmina, ad vinum decantari solita.

Adrianus, imp. φύσει φιλόλογος ἐν ἑκατέρᾳ τῇ γλώσσῃ καὶ τινὰ περὶ καὶ ἐν ἔπεσι ποιήματα παντοδαπὰ κατέλιπε, natura doctrinae amans in utraque lingua et prosa et carmine scripta omnis generis reliquit — — — βεβλόμενος πάντων ἐν πᾶσι περιεῖναι etc. Quum vellet praestare omnibus, viros in aliquo studio praestantes oderat. Hinc et Fauorinum Gallum et Dionysium, Milesium, Sophistas, opprimere studebat, cum aliis modis, tum vero aduersariis eorum, hominibus nullius vel minimi pretii extollendis. Hic in epistola quadam etc.

Adrianus, sophista, Herodis discipulus, tempore M. Antonini, Athenis aemulus Aristidae, rhetoris, Romae rhetoricam docuit, dictator epistolarum Commodi imp. scripsit μέλεις declamationes, μεταμορφώσεις metamorphoses libris VII. περὶ ἰδεῶν λόγος *de formis orationis libris V.* περὶ τῶν ἐν ταῖς εἰσαγγελίαις ιδιωμάτων *de statuum proprietatibus libris III.* Epistolas et λόγος ἐπιδεικτικὸς orationes declamatorias. Phalarim (orationem) et παραμυθητικὸν consolatoriam in Celerem.

Aedesia, Alexandrina, Hermiae vxor, cognata Syriani, filios, Ammonium et Heliodorum, in philosophia erudiendos curauit a Proclo.

[P] Claudius Aelianus ex Praeneste Italiae, summus pontifex et sophista, post Adriani tempora Romae docuit, μελίγλωστος siue μελίφθογγος, melleae linguae siue melleae vocis vir.

Aelianus, belli dux, Valentis, imp. temporibus, παιδείας ἔτε ἐντὸς ὧν ἔτε ἄμοιρος.

Αἶλινον, εἶδος θρήνης καὶ ᾠδῆς, genus lamentationis et carminis.

Aeneas scripsit περὶ πυρσῶν *de facibus*, quae in speculis accenduntur, vt ait Polybius, et περὶ στρατηγημάτων ὑπόμνημα *commentarium de strategematibus*.

Aenicus, Atheniensis, comicus antiquae comoediae. Ex fabulis eius, Ἀντεῖα.

Aeneus, (Αἴνεος) Sophista, cuius libri, αἱ μεταβολαί, quasi transmutatores dicas.

Aeschines, Charini, factoris, F. (al. Lysaniae,) Atheniensis, Sphettius, philosophus Socraticus, cuius dialogi, Miltiades, Callias, Rhinon, Aspasia, Axiochus, (confer Suid. in Ἀξίوخος) Telauges et Alcibiades. Nec non illi, qui vocantur Acephali, vt Phaedon, Polyaenus, Dracon, Eryxias, de virtute, Erasistratus, Scythici. Hic Aeschines in Siciliam ad Dionysium pecuniae causa profectus est.

Aeschines, Atheniensis, Atrometi et Glaucothaeae siue Leucothaeae F. discipulus Alcidas Eleatae, histrio, deinde scriba, postea orator. Hic Ctesiphontis accusator a Demosthene victus Rhodum fugit ibique docuit.

Aeschylus Atheniensis, tragicus, Euphronionis F. et frater Amitiae, Euphronionis et Cynae-giri. Certauit Olympiade LXIX. natus annos XLV. Primus auctor fuit, vt tragici

gici personis terribilibus et pictis, arbylisque, siue elatioribus calceis uterentur. Scripsit elegias, et tragoedias XC. Vicit octies et vices: vel vt alii, decies ter. Filios habuit duos, tragicos, Euphorionem et Bionem. obiit aet. LVIII. in Sicilia etc.

Aesopus, Samius vel Sardonius, vel Mesembrianus vel denique Cotyaënsis Phryx, fabularum conditor, a Croeso dilectus, (ante Pythagorae tempora, circa Olymp. XL.) seruus Xanthi Lydii: vel Samii Iadmonis, cuius serua erat Rhodopis Thressa, quae deinde Sapphonis Fratri, Charaxo, nupsit. Scripsit τὰ ἐν Δελφοῖς αὐτῷ συμβάντα, de iis, quae ipsi apud Delphos acciderunt, libros II. Alii aiunt ἀποκρίματα γεγραφένας μόνον, fabulas solum scripsisse. Delphi Aesopum Phaedriadibus praecipitatum rupibus occiderunt Olympiade LIV. etc.

Aëtius, Antiochenus, magister Eunomii, Paulini Tyrii sectator, haeresiarcha, Ario suffragatus: cum discipulis ex categoriis Aristotelis disseruit, [P] Epistolas composuit ad imp. Constantium. Sectatores eius Aëtiani et Eunomiani.

Africanus, Sextus, Afer philosophus, qui scripsit περὲς cestos libris XXIV. de remediis physicis, et quae ex verbis, incantationibus et scriptis characteribus constant, mirosque effectus habent. Ad eiusdem argumenta, contra historiam Susannae adlata, respondit Origenes.

Agapetus, Synadorum episcopus, de quo Euseb. (imo Philostorgius: confer Tillemont. T. V. memor.)

Agapius, Atheniensis, philosophus, post Procli obitum, temporibus Marini. (ex Damascio.)

Agapius, Alexandrinus, CPoli ἱατρικῶν μαθημάτων ἐξηγητής.

Agathias, Scholasticus, μυριναῖος Myrinensis, scripsit historiam ex eo tempore, vbi desuit Procopius: nec non alios libros partim ligata partim soluta oratione, et Δαφνιακά, et κύκλον τῶν νέων ἐπιγραμμάτων.

Agathon, tragicus, et comoediarum scriptor, Socratis discipulus.

Alcaeus, Atheniensis, tragicus, quem nonnulli primum fuisse tragicum contendunt.

Alcaeus, Mytilenaeus, deinde Atheniensis, comicus veteris comoediae quintus, Micci F. scripsit comoedias X.

Alcidas, Eleates, Asianus philosophus, filius Dioclis, qui Musica scripsit, et Gorgiae Leontini discipulus.

Alcimenus, Megarensis, tragicus.

Alcimenus, Atheniensis, comicus.

Alciphron Magnes ex Magnesia ad Maeandrum, philosophus.

Alcman, Lacon Messioates: secundum Cratetem πταίοντα, (in hoc lapsus siue errantem.)

Lydus, Sardibus oriundus: ex seruitute manumissus, filius Damantis vel Titari. Dorice scripsit, vt solent Lacedaemonii: inventor ἐρωτικῶν μελῶν, amatoriorum carminum. Scripsit libros sex lyricorum carminum et κολυμβώσας, natantes. πρῶτος ἐσηγάγε, μὴ ἑξαμέτροις μελωδεῖν, primus introduxit usum, vt carmina melica versibus non hexametris conscriberentur.

Alcman, alius Messenius, iudem lyricus.

Alexander, Aegaeus, pater Caellii, philosophus peripateticus, cum Chaeremone, philosopho, praeceptor Neronis, imp. quem vocauit πηλὸν αἵματι πεφυσμένον, lutum sanguine maceratum.

Alexan-

[P] Alexander, Antiochenus, post Porphyrium episcopus, temporibus Chrysostomi, virtute, philosophia et eloquentia insignis.

Alexander, Aphrodisiensis, philosophus.

Alexander, Casilonis F. rhetor, frater Eusebii, rhetoris, Iuliani discipulus.

Alexander Claudius, rhetor.

Alexander, Hierapolitanus, epil. et martyr, scripsit, *τί καινὸν εἰσήνεγκε Χριστὸς εἰς τὸν κόσμον, κεφάλαια Θ'*. de rebus novis, quas Christus in mundum intulit, capita IX. librum, egregiis sententiis refertum.

Alexander, Milesius ^{y)}, polyhistor, Romae fuit temporibus Syllae et ante: a Cornelio Lentulo, cuius paedagogus ac libertus fuit, Cornelii fortitus cognomen, Laurenti periit, aedibus eius ab igne consumptis, quod ubi comperit uxor eius, Helena, ἀπήγατο, laqueo vitam finivit. Fuit grammatici, Cratetis, discipulus, συνέγραψε βιβλία ἀριθμῷ κρείττω, libros scripsit innumeros, et περὶ Ρώμης, de Roma libros V.

Alexander, Numenii F. Sophista.

Alexander, Pleuronius, ex Pleurone, Aetoliae ciuitate, Satyri et Stratocleae F. grammaticus, (circa Olymp. CXXIV.) tragoedias scripsit, unus ex Pleiade tragicorum.

Alexander, Seleuciensis, Cilix, Alexandri, caussidici, F. rhetor, *πηλοπλάτων* siue *luteus Plato* cognominatus.

Alexis ex Thurio, quae ante Sybaris, comicus, docuit fabulas CCXLV. patruus Menandri, comici, Stephani, itidem comici pater.

Amelius, Apameensis, philosophus, magister Porphyrii, aequalis Ammonii et Origenis.

Ammonianus, grammaticus, Syriani, philosophi, propinquus ἡγάπα τὴν ἐπὶ ποιητῶν ἐξηγήσει καὶ διορθώσει τῆς ἑλληνικῆς λέξεως καθεστημένην τέχνην, artem in poetarum enarratione et graecae dictionis emendatione occupatam diligebat. ἔτος ἦν Ἀμμωνιανὸς, ὃ κεντῆται συμβέβηκεν ὄνον (seruum hoc nomine) σοφίας ἀκρεατήν.

Ammonius Saccas, philosophus Alex. ex Christiano ethnicus, teste Porphyrio.

Ammonius, Ammonii F. discipulus Alexandri, grammatici, qui in schola Aristarchi successor fuit ante Augusti, imp. tempora.

Amphion, antiquae musicae inuentor. *Iulianus in Epist.*

Amus, Aegyptius, in monte Nitriae monachus.

Anacharsis, Gnyri F. Scytha, philosophus, frater Καδαία Caduiae, Scytharum regis, matre graeca natus, scripsit νομῖμα Σκυθῶν δι' ἐπῶν, de legibus et institutis Scytharum versu heroico. περὶ εὐτελείας τῶν εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον, de frugalitate vitae humanae, poema heroicum versibus DCCC. Ancoram et rotam figlinam inuenit, vixitque temporibus Croesi etc.

Anacreon, Teius, lyricus, Scythini, (al. Eumeli, Parthenii vel Aristocriti,) filius, dialecto ionica scripsit elegias, παρσώνια μέλη, siue carmina, quae inter pocula cantabantur, et iambos, et quae vocantur *Anacreontica*. Vixit tempore Polycratis, Samii tyranni circa Olymp.

y) Kusterus hunc *Cornelium Alexandrum* confundit cum altero longe iuniore *Alexandro*, *Cotyanaensi*, ex Asclepiadae schola grammatico, cuius

obitum et laudes diserta oratione decorauit Aristides. Vide, quae de hoc iuniore *Alexandro* dixi lib. IV. cap. 37. [pag. 17. sq. in hoc vol.]

- Olymp. LII. (alii LXII. tempore Cyri et Cambyſae.) Teo pulſus ob Hiſtiaci ſediti-
onem Abdera urbem Thraciae migravit.
- Anaſtaſius, Silentarius, imp. haereticus.
- Anaxagoras, ſophiſta (i. e. philoſophus,) Hegeſibuli F. Clazomemius, cognominatus *ῥεῖς*
ſive *Mens*, Periclem licet cauſſae ſuae naſtus patronum Athenis pulſus, Lampſaci vi-
tam finiuit inedia etc. vide infra *Ἀπολλώνιος*.
- Anaxandrides, Anaxandri F. e Camiro Rhodius, vel, vt alii, Colophonius, ludis Philippi
Macedonis Olymp. tor. interfuit, ſcripſitque comoedias LXV. ex quibus vicit X. Pri-
mus amores in ſcenam introduxit.
- Anaxilas, comicus poeta.
- Anaximander, Praxiadae F. Mileſius philoſophus, cognatus, diſcipulus et ſucceſſor Tha-
letis. Primus aequinoctium inuenit, et ſolſtitia et horologia, et terram in medio
mundi ſitam eſſe. Gnomonis etiam uſum introduxit, et *γεωμετρίας ὑποτύπωσιν*
ἔδειξεν, geometriae institutionem tradidit. Scripſit *περὶ φύσεως*, de natura rerum:
γῆς περιόδον, deſcriptionem terrae. *περὶ τῶν ἀπλανῶν καὶ σφαιρῶν*, de ſtellis fixis
et ſphaeram, aliaque.
- Anaximander, Anaximandri F. Mileſius, iunior, hiſtoricus, temporibus Artaxerxis Mne-
monis. Scripſit *συμβόλων Πυθαγορείων ἐξήγησιν*, ſymbolorum *Pythagoricorum inter-*
pretationem.
- Anaximenes, Euſtrati F. Mileſius, philoſophus, diſcipulus et ſucceſſor Anaximandri, Mileſii,
vel vt alii, Parmenidis. Vixit Olympiade LV. qua Cyrus Croeſum regno exuit.
- Anaximenes, Ariſtoclis F. Lampſacenus, orator et diſcipulus Diogenis Canis, et Zoili,
Amphipolitani, grammatici, praeceptor Alexandri Macedonis, a quo patriae ſuae
veniam et ſalutem impetrauit. Theopompo in [P] odium adducendo librum vul-
gavit ſub illius nomine aduerſus Athenienſes et Lacedaemonios, *συγγραφήν λοιδόρων*
ἐς τὸ ἀκριβέστατον μνησάμενος, hiſtoriarum Theopompi maledicum ſtilum accurate
imitatus.
- Andocides, Athenienſis, Leogori F. vnus ex decem oratoribus, genus ducens a Telemacho,
Ulyſſis F. et Nauſicaa, vt tradit Hellanicus.
- Androclides, Syneſii Lydi Philadelphiensis F. tempore Porphyrii, philoſophi, docuit, eius-
que meminit in oratione *de ſui temporis doct̃oribus*.
- Andremachus ex Neapoli Syriae, ſophiſta, Zonae vel Sabini F. docuit Nicomediae tempo-
ribus Diocletiani imp.
- Androtion, Andronis F. Athenienſis, orator et demagogus, Iſocratis diſcipulus.
- Angeſius, Valentis tempore epiſcopus CPol.
- Anniceris, auctor ſectae Anniceriae, tempore Alexandri M. Cyrenaeus, philoſophus epicu-
reus factus, etſi parabatae fuiſſet diſcipulus, qui audiuerat Ariſtippum. Frater Anni-
ceridis Nicoteles, philoſophus. Diſcipulus celebris, Poſidonius.
- Antigenides, Satyri F. Thebanus, muſicus, tibicen Philoxeni. Scripſit *μέλη*, *carmina*
(modulis animata muſicis.)
- Antimachus, Colophonius, Hyparchi F. grammaticus et poeta. Panyaſidis, poetae, non
ſeruus, ſed illius et Steſimbroti auditor: vixit ante Platonem. (v. Küſteri not.)
- Antimachus, Heliopolitanus Aegyptius, qui ſcripſit *Κοσμοποιίαν* verſibus heroicis 3780.

- Antimachus, poeta melicus, dictus *Ψευκάς*, perinde, vt ²⁾ Olympicus quidam, quod discipulos suos inter differendum conspergeret ac minutim conspueret. Decretum fecit, neminem in scena nominatim a comicis perstringendum. [Quinque *Antimachos* Suidas nominat, t. I, pag. 225, vbi v. Küster.]
- Antiochus, Cilix, Cynicum se philosophum simulans et honoribus auctus a Severo et Antonino ad Tiridatem, et cum eo ad Parthos transfugit; hinc *ὁ Αὐτόμελος*, *transfuga*, dictus est.
- Antipater, Ioalai F. discipulus Aristotelis, Alexandri M. dux et deinde rex Macedoniae; reliquit Epistolarum *σύγγραμμα* libris duobus, et historiam *τὰς Περσίδας πρᾶξις Ἰλλυρικᾶς*.
- Antipater, Nicolai Damasceni, historici, pater, Stratonices maritus, eloquentia pollebat, qua neminem laesit, patriae et ciuibus profuit.
- Antiphanes, Atheniensis, comicus, iunior Panaetio.
- Antiphanes Carystius, Trani F. Thespidis, tragici, tempore, comicus antiquior.
- [P] Antiphanes, Demophanis vel Stephani F. Smyrnaeus, vel, ex Dionysii sententia, Rhodius, comicus mediae comoediae, ex seruitute manumissus, claruit circa Olymp. XCIII. scripsit comoedias CCCLXV. vel vt alii CCLXXX. vicitque decies ter. Filium habuit Stephanum comicum, obiit in Cio, piro forte percussus, anno aetatis LXXIV.
- Antiphon, Atheniensis, *τερατοσκόπος*, prodigiorum coniectior, poeta epicus et sophista: dictus *λογομάχης* quasi *sermonum coquum* dixeris. Eundem esse puto, quem paullo post *ὄνειροκρίτην* Suidas vocat et *περὶ κρίσεως ἐνέων* de somniorum iudiciis ait scripsisse.
- Antiphon, Sophili F. Atheniensis, populo Rhamnusus, cognomine Nestor, post Gorgiam in forensi dicendi genere excelluit, magister Thucydidis. [v. Küsteri not.]
- Antisthenes, patre cognomine, Atheniensis, ex oratore philosophus Socraticus, peripateticus primum dictus, deinde in Cynosarge docuit, cynicae sectae princeps, Diogenis, cynici, praeceptor. Scripsit tomos X., primum Magicum, in quo narrat de Zoroastre, sapientiae repertore. Hunc Aristoteli quidam, alii Rhodioni tribuunt.
- Antonius, Alexandrinus, Gazae et Byzantii causas egit, sacris alioqui maxime deditus, ita vt Gazam redderet religiosiorem.
- Anytus, Anthemionis F. Atheniensis, orator.
- Apelles, Colophonius, Pythii F. Ephori, Ephesii, et Pamphili, Amphipolitani, discipulus, pictor celebris, ab Ephesiis ciuitate donatus, frater Ctesiochi, pictoris.
- Apelliconis, Teii, bibliotheca a Sylla in potestatem redacta.
- Aphareus, Atheniensis orator, filius Hippiae, sophillae, et Plathanes, Isocratis priuignus (*πρόγονος*), clarus circa Olympiadem XCV. eodem, quo Plato, tempore.
- Appianus siue Apianus scripsit romanam historiam, *τὴν καλεμένην βασιλικὴν* — — *Ῥωμαϊκὴς λόγος ἐννέα* etc.
- M. Apicius etc.
- Apion, Plistonici F. cognomento Mochthus, Aegyptius, siue Cretensis, grammaticus, discipulus Apollonii, Archibii, et Euphranoris, centenarius maioris, et Didymi. Docuit Romae

2) Ita *Ψευκάς* dicti recentiori aetate *Alciatus* et *Malherba*.

- Romae Tiberii et Claudii aetate, successor Theonis, grammatici, aequalis Dionysii Halicarnassei. Scripsit *ἱστορίαν κατ' ἔθνος historiam de singulis gentibus*, aliaque.
- Apollinaris, Laodiceus, tempore Constantii et Iuliani, parabatae, grammaticus, philosophus et poeta, scripsit *contra Porphyrium libros XXX.* et versibus graecis heroicis *πάντων τῶν Ἑβραίων γραφήν*, totum vetus testamentum, [P] reddidit. Epistolas item scripsit et multos in S. Scripturam commentarios. Idem haereticus, filius Apollinaris Alexandrini.
- Apologus Alcinoi ἐπὶ τῶν Φλυαρέντων, de iis, qui futili et prolixo sermone vtuntur.
- Apollodorus, Atheniensis, comicus, fabulas scripsit XLVII. Vixit quinquies.
- Apollodorus, Gelous, comicus, Menandri aequalis. eius dramata: *Ἀποκατεργῶν ἢ Φιλάδελφοι*, *Δευσοποιός*, *Ἰέρεια*, *Γραμματόδειπνος*, (aut, vt Küster e Polluce VII. 23. legere malit, *Γραμματοδοιοποιός*,) *Ψευδαίαις*, *Σίσυφος*, *Λίσχριον*.
- Apollodorus, Tarsensis, tragicus, cuius dramata: *Ἀκανθοπλήξ*, *τεκνοκτόνος*, *Ἑλληνες*, *Θυέσης*, *ἱκέτιδες*, *Ὀδυσσεύς*.
- Apollodorus, Atheniensis, Asclepiadis F. grammaticus, Panaetii, Rhodii philosophi, et Aristarchi, grammatici, discipulus, primus vsus tragiambico carminis genere, *ἤρξε δὲ πρώτος τῶν καλεμμένων τραγίμβων*.
- Apollonius, Alexandrinus, poeta epicus, qui Rhodi vixit, filius Sillei, Callimachi discipulus, et Eratosthenis aequalis, et post illum bibliothecae Alexandrinae praefectus.
- Apollonius, Tyaneus, philosophus, Apollonii F. temporibus Claudii, Caï et Neronis vsque ad Neruam clarus. Scripsit *τελετὰς initia siue de sacrificiis*, *διαθήκην*, *testamentum*, *χρησμός*, *oracula*, *Ἐπιστολάς*, *Epistolas*, *Πυθαγόρεος βίον*, *vitam Pythagorae*. Vitam Apollonii scripsit Philostratus etc.
- Apollonius, Tyaneus, philosophus iunior, temporibus Hadriani imp. teste Agrestiphonte. *ἐν τῷ περὶ ὁμωνύμων*.
- Apollonius, Alex. cognomento dyscolus, pater Herodiani, grammatici, τῷ τεχνονογράφῳ, scripsit 1) *περὶ μερισμῶν de partitione partium orationis libros IV.* 2) *περὶ συντάξεως de constructione partium orationis libros IV.* 3) *De verbo siue ἑνματικόν*, *libris V.* 4) *De verbis deriuatis in μι desinentibus.* 5) *De nominibus siue ὀνοματικόν.* 6) *De nominibus per varias dialectos.* 7) *De nominum foemininorum casu recto.* 8) *De paronymis.* 9) *De comparatiuis.* 10) *De dialectis dorica, ionica, aeolica, attica.* 11) *De figuris Homericis.* 12) *περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας*, *de historia commentitia.* 13) *De affectionibus*, *περὶ παθῶν.* 14) *περὶ τόνων κατηναγκασμένων*, *de tonis coactis libros duos.* 15) *περὶ τόνων σκολιῶν*, *de tonis obliquis.* 16) *περὶ προσωδιῶν de accentibus libros V.* 17) *περὶ στοιχείων*, *de elementis siue litteris.* 18) *de praepositionibus.* 19) *περὶ τῶν Διδύμῃ πιθανῶν*, *de Didymi probabilibus.* 20) *De compositione.* 21) *De iis, quae duobus modis efferuntur.* 22) *De vocula τίς.* 23) *De generibus.* 24) *De spiritibus.* 25) *De possessiuis.* 26) *περὶ συζυγίας de coniugatione.*
- Apollonius, Archebuli siue Archebii F. scripsit de dictionibus homericis, ordine alphabetico: [Eius lexicon homericum hodie exstat, a Villosonio, dein a Tollio editum].
- [P] Apollonius, Aphrodisiensis, summus sacerdos et historicus, scripsit *Καρικὰ siue historiam Caricam*. *Περὶ Τράλλων de Trallibus.* *Περὶ Ὀρφείας καὶ τῶν τελετῶν αὐτῆς.* *De Orpheo et ipsius sacris.*

Apollonphanes, Atheniensis, comicus antiquus, cuius dramata: *Δάλις*, *Ἰφιγέσων*, *Κρηῆτες*, *Δανάη*, *Κένταυροι*.

Apfines, Atheniensis, sophista egregius, pater Onasimi, sophistae, qui Apfinis pater fuit.

Apfines, Gadarenfis, sophista, ex Pane, vt fama fert, genitus Smyrnae, discipulus fuit Heraclidis, Lycii, et deinde Basilici, Nicomediae. Athenis artem rhetoricam professus est, imperante Maximiano, et ad consularem dignitatem peruenit.

Apfines, Onasimi, Atheniensis, sophistae F. sophista, iunior Apfine Gadarenfi.

Apfyrtus, Prusaënsis, vel Nicomediensis, miles, qui sub imp. Constantino ad Istrum in Scythia militauit. Hic librum de equorum medicina scripsit et de iisdem brutis animalibus physicum alterum aliaque. Scripsit etiam *Cimon*, Atheniensis, admirabilem librum *ἱπποσκοπικόν*, de equorum inspectione.

Aquila, philosophus, scripsit *σχολία λογικά περὶ συλλογισμῶν*.

Aquila, grammaticus: musicus.

Araros, Atheniensis, comicus, filius Aristophanis, comici, qui primum docuit comoedias Olympiade 101. Ex dramatibus eius sunt: *Κανεύς*, *Καμπυλίων*, *Πανὸς γοναί*, *Ὑμεναιος*, *Ἄδωνις*, *Παρθενίδιον*.

Aratus, Solensis Cilix, Athenodori F. auditor Menecratis, grammatici Ephesii, philosophorum, Timonis et Menedemi. Vixit Olympiade CXXIV. familiaris Antigono Gonatae, regi Macedoniae, Demetrii, poliorcetae, filio, aequalis Antagorae, Rhodii, et Alexandri, Aetoli, fratres habuit Myrin, Calondam et Antenodorum. Poeta epicus scripsit *Φαινόμενα*, in quibus initium admirabile et Homeri felix imitatio. *Hymnos in Panem*, *Σπονδοφόρους*, *Παίγνια*, *Ἀστρολογίαν καὶ ἀστροεσίαν*. *Σύνθεσις Φαρμάκων*, *Θηριακῶν ἐπιτίθεται*. *Ἀνδρωπογονίαν*. *Ἐπιδυτικόν. εἰς Θεόπροπον* (epicedium) *εἰς Ἀντίγονον*. *Ἡθαποιίαις*. *Ἐπισολάς*. *Ἐπιγράμματα in Philam*, Antipatri filiam, Antigoni uxorem. *Ἀνατομήν. In Pausaniam*, Macedonem. *Epicedium Cleombroti*. *Διόρθωσις Ὀδυσσεύς emendationem Odysseae*, et *epistolas* oratione soluta.

Arcadius, grammaticus, Antiochenus, scripsit de orthographia, de constructione partium orationis; onomasticum admirabile.

Arcefilaus, philosophus.

Archedicus *καμψιογράφος*, qui contra Democharem, Demosthenis sororis filium, scripsit. Ex fabulis eius sunt *Θησαυροὶ* et *Διαμαρτάνων*.

Archelaus, Apollodori vel Midonis F. Milesius, philosophus physicus, primus ex Ionia physiologiam in Graeciam introduxit, discipulus Anaxagorae, praeceptor Socratis et Euripidis: scripsit physiologiam et alia nonnulla. Nihil iustum vel turpe natura esse docuit, sed instituto omnia.

Archelaus, coloniae presbyter, contra quem scripsit Basilus, Irenopolis episcopus.

Archidas, Theagenem ob facultates amissas consolans. (ex Damascio.)

Archias, *Φυγαδοθήρας*, qui oratores, fuga sibi cupientes consulere, venatus est, vt Antipatro traderet.

Archibius, Apollonii F. grammaticus, scripsit *ἐξηγήσιν epigrammatum Callimachi*.

Archibius, Ptolemaei F. Leucadius vel Alexandrinus grammaticus, ex eorum numero, qui Romae vsque ad Traianum imp. tempora docuerunt.

Archigenes,

Archigenes, Philippi F. Apameensis Syrus, medicus, Agathini discipulus, qui Romae Traiani tempore artem medicam exercuit. Vixit annos LXXIII. scripsitque multa medica physicaque.

Archilochus maledicus, alioquin insignis poeta, quem, a Calonda interfectum, Pythia vltā est etc.

Archimedes, Trallianus, philosophus, scripsit *ὑπόμνημα commentarium in Homerum, et Mechanica.*

Archippus, Atheniensis, comicus antiquus, qui semel vicit Olympiade XCI.

Archytas, Tarentinus, Hestiaei F. aut Mnesearchi vel Mnasegorae, philosophus pythagoricus, qui Platonem seruauit, quum eum ad mortem quaereret Dionysius, tyrannus. Empedoclis discipulus philosophiam docuit multosque libros scripsit. Inuentor *πλάττης* siue crepitaculi. Τὸ κοινὸν τῶν Ἰταλιωτῶν περὶ ἐξουσίας αἰρεθεὶς αὐτοκράτωρ ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν περὶ ἐκείνον τὸν τόπον Ἑλλήνων, *communi Italotarum praefuit, Dictator a ciuibus et vicinis Graecis creatur.*

Arctinus, Milesius, poeta, Homeri, (vt ait Artemon,) discipulus et tamen vixisse dicitur Olymp. nona, quadringentis annis post bellum troianum: [quod vix probabile est, vide supra, vol. I. pag. 9. sqq.]

Ariani, Psathyriani etc.

Arignote, Samia, discipula Pythagorae et Theanūs, philosopha pythagorica. Scripsit *Bacchica* siue *τελευτὰς Διονύσου*, et *de Cereris Mysteriis*, nec non *Epigrammata*. Fertur etiam filius sub nomine *liber facor*, *ἱερὸς λόγος*.

Arion, Cyclei F. Methymnaeus, lyricus, vixit Olympiade XXXVIII. Quidam Alcmānis filium tradidere: Scripsit *ᾠσματα cantica* et *προοίμια hymnos* ad versus heroicos bis mille. Dicitur tragici modi inuentor fuisse et primus chorū instituisse, et dithyrambum cecinisse, et ita nominasse, quod a choro canitur, et satyros introduxisse versibus loquentes.

Aristarchus, Θεσσαί (habitatione) Alexandrinus, Φύσας (gente) Samothrax, Aristarchi F. clarus Olymp. CLVI. tempore Ptolemaei Philometoris, cuius filium erudiit. Fertur scripsisse vltra DCCC. libros *ὑπομνημάτων* siue commentariorum. Discipulus Aristophanis, grammatici, cum Cratete, Pergameno, Pergami saepe concertauit. Discipulos habuit grammaticos circiter XL. Annos natus LXXII. in Cypro aqua intercute laborans necem sibi inedia consciuit, relictis filiis, Aristarcho et Aristagora, nullius ingenij, ex quibus Aristarchum venditum Athenienses redemerunt.

Aristarchus, Tegeates, tragicus, aequalis Euripidis, qui primus dramata ad illam prolixitatem produxit, docuit tragoedias LXX., vicit duabus. [P] Obiit centenatio maior. Morbo cum laborasset, Aesculapio pro restituta valetudine drama *Ἀσκληπίων* dedicauit.

Aristaeas, Democharidis aut Canstrobii F. Proconnesius, poeta epicus, scripsit τὰ Ἀριμασπεῖα καλεόμενα ἔπη, *carmina Arimaspea* siue historiam Arimasporum Hyperboreorum libris III. et soluta oratione nonnulla, et *Theogoniam* versibus mille. [Aristiae fabulam, *Cyclops* vocatam, memorat Suidas I. pag. 324. vbi v. Kusteri not. I.]

Aristides, Adrianensis, ex Adrianis Mysiae siue Bithyniae, sophista, Polemonis, Smyrnaei, rhetoris, discipulus, filius Eudaemonis, philosophi, flaminis Dialis in patria sua. Athenis Herodem et Pergami Aristoclem audiuit, floruitque Antonini imp. tempore et vitam

vsque ad Commodum produxit. Orationes eius quam plurimae, aliae apud alios circumferuntur.

Aristippus, Aritadae F. Cyrenaeus philosophus, Socratis auditor, sectae auctor Cyrenaicae, primus Socraticorum, qui mercedem a discipulis exegit. Xenophonti infestus, austeritatis Antisthenis derisor. A Diogene ipse dictus κύων βασιλικός. Plura eius feruntur Apophthegmata etc. Audiuit eum Arete, filia, cuius filius, Aristippus iunior, Metrodidactus adpellatus. Huius auditor Theodorus, dictus atheus, mox Deus. Theodorum Antipater, Antipatrum Epitimedes, Cyrenaeus, Epitimedem Parabates, Parabatem Hegesias, Pisithanatus, Hegesiam Anniceris, non ille, qui Platonem redemit.

Aristo, Platonis pater etc.

Aristo, Lembus, qui librum Herodianī, ἡ καθόλου (scil. τέχνη) inscriptum, in compendium redegit Danaoque inscripsit.

Aristocles, Messenius, philosophus peripateticus, scripsit περὶ φιλοσοφίας de philosophia libros X. in quibus omnes philosophos et ipsorum opiniones recenset. Πότερον σπουδαιότερον Ὅμηρος ἢ Πλάτων, utrum Homerus praestantior, an Plato? Τέχνας ἑπορειαῖς, artem rhetoricam. Περί Σαραπίδος, de Sarapide. Ἠθικά, de moribus libros IX.

Aristocles, Lampfacenus, philosophus Stoicus, scripsit ἐξήγησιν τῶν Χρυσίππου περὶ τῆ πῶς ἕκαστα λέγομεν καὶ διανοόμεθα, enarrationem in Chrysippum de ratione, qua singula eloquimur et cogitamus, libris IV.

Aristocles, Pergamenus, sophista, qui Traiani et Hadriani temporibus vixit. Scripsit artem rhetoricam; epistolas; de rhetorica libros V. Μελέτας, declamationes; Πρὸς τὸν βασιλέα ἐπὶ τῇ διανεμῇ τῆ χρυσίς, ad imperatorem de auri distributione.

Aristogenes, Thasius, medicus, libros XXIV. scripsit, in quibus praestantiora [P] iudicata sunt περὶ διαίτης de vitæ ratione, περὶ δυνάμεως, de facultate, περὶ δακτύλων, de venenatis animalibus, περὶ σπέρματος, de semine, ὑγιεινὸν, de valetudine tuenda, Ἐπιστολικά quæ sita per epistolas: Ἐπιτομὴ φυσικῶν βοηθημάτων πρὸς Ἀντίγονον, naturalium remediorum compendium ad Antigonum.

Aristogenes, Cnidius, medicus, servus Chryssippi, philosophi, et Antigoni Gonatae medicus.

Aristogiton, Cydimachi, (Scydimi?), vel Lysimachi F. Atheniensis, rhetor, matre libertina, propter impudentiam Canis cognominatus et ab Atheniensibus interfectus etc. Scripsit orationes: Apologiam aduersus Demosthenem belli ducem: aduersus Lycurgum, aduersus Timotheum, aduersus Timarchum, aduersus Hyperidem, (quem ob decretum

aa) Apud Suidam tom. I. pag. 325. **Aristogiton**, Cydimachi vel Lysimachi filius, ab **Aristogitone**, Scydimi F. Sycophanta, discernitur, et de utroque separatim agitur. Enimvero et prior aduersus Hyperidem verba fecisse, et posterior quoque Hyperidem ob decretum memoratum quamquam frustra, persequutus dicitur. Num autem reuera diuersi fuerint, et uterque scripserit contra Hyperidem, an potius cum *Tayloro*, qui in not.

ad Demosth. oratt. tom. III. (vbi pag. 509. seq. de Aristogitone vberius disputat, et pag. 510. loca Suidae excitat,) non discernit illos nec differre iudicat, (atque Suidas a confusione rerum hominumque haud omnino est immunis, v. supra, ad sect. 7. not.) vnus sit idemque habendus, decernere non ausim. Posterius tamen verisimilius mihi videtur. conf. supra ad vol. II. pag. 858. not. et vol. III. pag. 512. sq. *Harl.*

- decretum post cladem Chaeronensem factum actione τῶν παρὰ νόμων persequutus est, sed frustra.) *aduersus Thrasylum*, et Ὁρφανικὸν siue orationem pro pupillis.
- Aristomenes**, Atheniensis, comicus, τῶν ἐπιδευτέρων τῆς ἀρχαίας Κωμῳδίας ex iis, qui antiquae comoediae proximi fuere, belli Peloponnesiaci tempore Olymp. LXXXV.
- Dictus Συροποιός**, *de Syro*.
- Aristonicus**, Alexandrinus, grammaticus, scripsit περὶ τῶν σημείων notis criticis in *Theogonia Hesiodi*, et libros VI. τῶν τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεύς ἀσυντάκτων ὀνομάτων, *de nominibus in Iliade et Odyssea, quae a communi constructione recedunt*.
- Aristonymus**, comicus, tempore Ptolemaei Philadelphi et Philopatoris, et post Apollonium (Rhodium) bibliothecae regiae praefuit annum agens LXIV. Quum fugam moliretur ad Eumenem, coniectus est in carcerem, et post aliquod tempus emissus, obiit ex stranguria anno aetatis LXXVII. Scripta eius permulta sunt; ex comoediis eius ab Athenaeo citatur ἥλιος ἔργων sol agens.
- Aristophanes**, Byzantius, grammaticus, filius Apellis, qui ordines duxit, discipulus Callimachi et Zenodoti, quorum hunc iuuenis, illum puer audiuit, et praeterea Dionysii Iambi et Euphronidae, Corinthii, siue Sicyonii. Vixit Olympiade CXLV.
- Aristophanes**, Rhodius, siue Lindius, (aliis Aegyptius, aliis Camirensis) ciuitate Atheniensis, comicus, filius Philippi, in scena certauit Olympiade CXIV. tetrametri et octametri inuentor. Filios habuit Ararotem, Philippum et Philetaerum, comicos. Quidam ἀπόδελον, libertum fuisse tradiderunt. Dramata eius sunt LIV. ἅπερ δὲ πεπεράχαμεν, [P] quae autem tractauimus, siue in quas commentati sumus ^{bb}), *Acharnenses, Ranae, Pax, Ecclesiastusae, Thesmophoriazusae, Equites, Lysistrata, Nubes, Aues, Plutus, Vespa*.
- Aristoteles**, Nicomachi et Phaestidis F. (Nicomachus autem medicus fuit ex Asclepiadarum genere, a Nicomacho, Machaonis filio, oriundus,) ex Stagira, vrbe Thraciae, philosophus, discipulus Platonis, τραυλὸς τὴν φωνὴν *balba voce*. Fratres habuit Arimnestum et Arimnestem, filiamque, ex Pythiade, (Hermiae Eunuchi, Atarni in Troade principis, filia,) ipsi natam, quae tribus maritis nupsit librorumque aliquot mater ante patrem decessit. Habuit et filium, Nicomachum, ex Herpyllide, concubina etc. praefuit per annos XII. peripateticae philosophiae, ita dictae διὰ τὸ ἐν περιπάτῳ ἦτοι κήπῳ διδάσκειν, quoniam in *Peripato* siue horto docuit Aristoteles, relicta academia, in qua Plato docuerat. Natus est XCIX. Olympiade: et Chalcide, hausto aconito, obiit, quia in ius vocabatur, quod Paeanem in Hermiam Eunuchum scripserat. Alii ex morbo discessisse annos natum LXX. Timaeus Aristotelem omnibus proscindit conuitiis: sed aliorum iudicio τῆς φύσεως γραμματεὺς, *naturae scriba* fuit, τὸν κάλαμον ἀποβρέχων εἰς νῆν *qui calamus in mentem intinxit*, quemque nihil fugit rerum vtilium abstrusiorumque.
- Aristoxenus**, Mnesiae Spinthari, musici Tarentini, F. Apud Mantineenses operam dedit philosophiae et musicae, auditor patris, et Lampri, Erythraei, Xenophili, pythagorei, et denique

^{bb}) Sunt verba scholiastae Aristophanis, ad πέρ- ille vocabulum suspectum habet, haud necessaria
 ξας suas in comicum respicientis. *Fabr.* Küsteri est, neque interpretatio, *superstites sunt*, admit-
 igitur opinio, εὐρήκαμεν, pro πεπεράχαμεν, quod *tenda. Harl.*

- denique Aristotelis, quem defunctum conuictis infectatus est, quod scholae successorem Theophrastum reliquisset, non se, cuius tam magna esset inter auditores ipsius gloria. Aequalis fuit Dicaearchi, Messenii, ab Olympiade CXI. Conscripsit musica, philosophica, historias et omnigenae eruditionis libros CCCCLIII. Alius *Aristoxenus*, Cyrenaeus, luxui adeo deditus, ut lactucas in horto suo vesperi mulso rigaret, dicens, virides in placentas sibi enasci.
- Arnuphis*, Aegyptius philosophus, qui Romanis, siti laborantibus, praesente Marco Antonio imp. dicitur arte coegisse nubes et imbrem conciliasse. Alii aiunt, hoc effecisse Iulianum, Chaldaeum.
- Arrhesius*, monachus.
- Arrianus*, poeta epicus, versibus graecis heroicis Georgica Virgilii reddidit, [P] scripsitque Ἀλεξανδριάδα siue de rebus gestis Alexandri rhapsodias XXIV. et in Attalum, Pergamenum, poemata.
- Arrianus*, Nicomediensis, philosophus Ἐπικτήτειος, iunior Xenophonte. Romae vixit temporibus Adriani, Antonini et Marci, imperatorum, et διὰ τὴν τῆς παιδείας δεξιότητα propter praeclaram doctrinam, teste Heliconio, ad Consularem vsque dignitatem euectus. Scripsit libros quam plurimos.
- Artemidorus*, ex Dalidi, Lyciae oppido, philosophus, scripsit Ὀνειρακριτικά de somniorum interpretatione libros IV. Οἰωνοσκοπικά, de auguriis; χειροσκοπικά de diuinatione, quae fit per manuum inspectionem.
- Artemidorus*, Pseudoaristophanius, vocabula opsartytica siue de re coquinaria collegit.
- Aсклеpiades*, Diotimi F. Myrleanus, (ex Myrlea, Bithyniae, deinde dicta Apamea,) at τὸ ἀνωθεν γένος, si altius genus repetas, Nicaeensis, grammaticus, Apollonii discipulus, qui vixit Attali et Eumenis, Pergamenorum regum, tempore. Scripsit Φιλοσόφων βιβλίων διορθωτικά philosophicorum librorum emendationem, aliaque multa. Docuit Romae tempore Pompeii magni, et Alexandriae regnante Ptolemaeo quarto adolescens commoratus est.
- Aсклеπιαδαι*, medici, ab Aesculapio, medicinae praefide.
- Aсклеπιοδотus*, Alexandrinus, de quo multa Suidas I. pag. 352. sq. e Damascio.
- Asconius*, Paedianus.
- Ascræus*, Hesiodus.
- Asinius* (Ἀσίνιος) Pollio, Romanus, ἱστορίας ῥωμαϊκὰς συνέταξεν historiam latine composuit libris XVII. ἔτος πρῶτος Ἑλληνικὴν ἱστορίαν ῥωμαϊκῶς συνεγράψατο, et prius historiam graecam stilo latino tradidit. Fabr. De eo pluribus egi in Introduct. in notitiam litterat. romanae tom. II. pag. 237. sqq. Harl.
- Aspasia*, Milezia, foemina celeberrima et singulari eloquentia praedita, Sophistria, διδάσκαλος λόγων ῥητορικῶν magistra et amica Periclis et vxor denique, quae duorum bellorum, Samiaci et Peloponnesiaci, causa fuisse traditur, et ex qua Pericles filium, sibi cognominem, suscepit. Fuit et altera, meretrix, ab Aspasia Periclis diuersa.
- Aspasia*, Byblius, sophista, aequalis Aristidis et Adriani, scripsit de Byblo, περὶ πάσεων ἐσχηματισμένων, de statibus figuratis; μελέτας, declamationes; Τέχνας artem rhetoricam; ὑπομνήματα, commentarios; λαλίας, sermones. Encomium in Adrianum, imp. et in alios quosdam.

Aspasia,

Aspasius, Tyrius, sophista et historicus, scripsit *de Epiro et rebus Epiroticis historiam* σύμ-
μικτον siue *miscellaneam libris XX. De arte rhetorica*, et alia.

[P] Aspasius, Demetriani, critici et mathematici F. Rauennas, sophista, temporibus Alexan-
dri Mammæae scripsit *πρὸς τὰς φιλολοιδόρους καὶ πρὸς Ἀρίστων* *aduersus maledicos*
et Aristonem varias orationes. Audiuit Pausaniam et Hippodromum et artem rreto-
ricam Romæ docuit, vbi diu clarus fuit.

Astrampsychus, scripsit *βιβλίον ιατρικὸν εἰς ὄνων θεραπείαν* *librum veterinarium de asino-*
rum curatione, et *ὄνειροκριτικὸν* *de interpretatione somniorum*.

Astronomiam inter Babylonios primus inuenit Zoroastres et post eum Hostanes, qui ex
genitura et motu cœli fata hominum nascentium obseruare coeperunt. Ab his Ae-
gyptii et Graeci doctrinam illam acceperunt, qui nascentibus itidem themata notabilia
adsignant.

Astygæ, grammaticus, scripsit *artem grammaticam. De dialectis. De metris κανόνες*
ονοματικῆς, regulas nominum; commentarium in Callimachum.

Astyanassa, scripsit *περὶ σχημάτων συνεστιαστικῶν*. Eam imitatae Philaenis et Elephantine.

Astydamas, senior, filius Morsimi et nepos Philoclis, tragicorum, tragicus et ipse, Athe-
nienſis, scripsit tragoedias CCXL. vicit XV. Antequam ad tragoedias scribendas se
conferret, audiuit Isocratem.

Astydamas, iunior, prioris filius, tragicus, cuius dramata Ἡρακλῆς σατυρικὸς, Ἐπίγο-
νοι, Αἴας μαινόμενος, Βελλεροφόντης, Τυγῶ, Ἀλκμήνη, Φοῖνιξ, Παλαμήδης.

Athænaeus, Naucratis, grammaticus, qui Marci imp. tempore vixit, scripsit librum, qui
inscribitur *Δειπνοσοφιστὰ* etc.

Athenodorus, stoicus philosophus sub Octauiano imp. etc.

Athenodorus, iunior, omnibus ad philosophiam subsidiis ab ingenio et recta animi volun-
tate instructus erat, Procli tempore, et perspicue discipulis suis scriptores explicabat.
Hunc Sallustius dixit similem igni, omnia propinqua incendenti. Persuasit tamen ei
ne philosophum se profiteretur.

Atlas, quem fabulae ferunt coelum et terram humeris gestare etc.

Atticus, CPolitanus post Arsacium, Chrysoſtomi successorem, episcopus, Sebastiae in patria
a monachis Macedonianis, qui ex Eustathii, episcopi, schola prodierunt, institutus,
postea ad catholicam ecclesiam se transtulit. Eruditus nec minus praestans pietate ac
prudencia in veterum libris multum operae posuit, noctes insomnes in eorum lectione
traducens; proinde philosophorum ac sophistarum sermonibus, tamquam re noua,
minime terrebar. In presbyterii [P] adhuc constitutus gradu, orationes, a se
compositas, quas memoriter didicerat, in ecclesia recitabat. Postea ex tempore lo-
qui et panegyricam concionandi rationem sectari coepit, nec tamen sermones eius
vel plausu excepti vel scripto mandati etc. e Sozomeni histor. eccles. VIII. cap. 27. et
Socratis hist. eccles. VII. cap. 2.

Augarus, Edessæ rex, qui Traiani, imp. temporibus vixit, eique, Edessam venienti, dona
obtulit.

Augeas, Athenienſis, mediae comoediae poeta. Ex eius dramatibus sunt: Ἀγρονομός *agro-*
ſis, Πορφύρεα purpura, δις κατηγορούμενος bis accusatus.

Augustus, Caesar Octavianus, ὁ σεβαστὸς, scripsit περὶ τῆ ἰδίας βίης καὶ τῶν πράξεων de vita sua et rebus gestis libros XIII. itemque tragoedias, Aiacem et Achillem. Censu instituto reperit τὴν Ῥωμαίων, romanam ditionem inhabitari ab hominibus 4101017. etc. Facto sacrificio Pythiam interrogavit, quis post ipsum imperaturus esset? illa vero respondit:

Παῖς Ἑβραῖος κέλεται με Θεοῖς μακάρεσιν ἀνάσσειν
Τίνδε δέ μιν προλιπῶν, καὶ αὐτὸν αὐτοῖς ἰκέσθαι.
Διούρην ἀπιδι σιγῶν ἐκ βωμῶν ἡμετέρων γε (6).

Hinc Augustus oraculo egressus, in Capitolio, aram erexit eique litteris latinis inscripsit: *Haec est ara primogeniti Dei.* [Sed fides sit penes auctorem.]

Aulus Postumius, poema et pragmaticam historiam graece scribere ausus, in prooemio veniam a lectoribus postulavit, si einis romanus graecae dictionis elegantiam, et congruentem compositionem non fuisset adsecutus, quod ei versum vitio est etc.

Ausonius, sophista, epistolas et alia quaedam ad Nonnum scripsit.

Αὐτὸς ἔφα, de Pythagora dictum.

Auxentius, Confessor, ex Licinii notario episcopus Mopsuestenus, frater Theodori, Athenis eruditi, qui factus est Tarsensis episcopus, etc.

Babrius, vel Babrius, versibus choriambicis *fabulas scripsit libris decem*, Aesopias ex prosa in metrum transferens.

Babylas, episcopus Antiochenus, Numeriano vel Decio, ecclesiam ingredi cupienti, resistit, et cum tribus pueris fratribus alacriter subiit martyrium.

Bacchylides, Cēus, ex Iulide, vna quatuor ^{ad} ciuitatum Cei, insulae, Medonis F. nepos
Bacchylidis, athletae, cognatae Simonidis, lyrici, et ipse lyricus.

Bacis, vates. Philetas, Ephesius, tres Bacidas fuisse dicit, vnum ex Eleone, [P] Boeotiae, alterum, Atheniensem (Pisistratum), et tertium, Arcadem, ex ciuitate Caphya, qui et Cydas et Aletes vocatus fuit. etc.

Basilicus, sophista scripsit περὶ τῶν διὰ τῶν λέξεων σχημάτων *de dictionum figuris*, περὶ ἑρτορικῆς παρασκευῆς, ἥτοι περὶ ἀσκήσεως *de rhetorico adparatu sue de exercitatione*; περὶ μεταποιήσεως *de metapoeesi*, et alia quaedam.

Basilii, Caesareae (quae adpellabatur olim Mazaca,) Cappadociae episc. Gregorii Naz. amicus, vir ἐλλογιμώτατος καὶ πάσης παιδείας εἰς ἄκρον ἐληλακός. Scripsit plurima, in quibus maxime admirationi sunt, quas in *Hexaëterum* composuit, homiliae IX.

Scriptis et insignes libros *contra Eunomium*, et *de Spiritu S.* et librum *asceticum* et

cc) h. e. *Me puer hebraeus, diis beatis imperans, hanc aedem relinquere, et ad orcum redire iussit. Abi igitur nunc silens ab aris nostris.* Küster, vero tom. I. pag. 377. id oraculum metri causa rectius sic legendum esse putat:

Ἐβραῖος πέλεται· μα θεῖς μακάρεσσιν ἀνάσσειν
Τόνδε δάμον προλιπὼν, καὶ ὁδὸν πάλιν αὐτῷ
ἵκτοθα.

conf. imp. Caes. Augusti temporum notatio, ge-

*nus et scriptorum fragmenta, (primum a Iano
Rutgerfio collecta, nunc locupletiora,) praemi-
titur Nicolai Damasceni liber de institutione Au-
gusti, cum versione Hug. Grotii et Henr. Valejii
notis curante I. Alb. Fabricio. Hamburgi 1727. 4.
pag. autem 190. seq. de commentariis Augusti de
sua vita. Hari.*

dd) Ceterae tres sunt Carthia, Corellia siue Corissia et Poccoffa.

de virginitate; et XL. *Martyrum Gordique, et Barlaami et Iulittae laudes*; item in *Psalmos varios et ethicos sermones*; et *epistolas* ὧν ἑδὲν ἄμεινον ad *Libanium*, *sophistam*, *Gregorium Naz.* aliosque etc. Habuit fratres quatuor, *Gregorium Nyssenum*, *Petrum*, *episcopum*, et duos *monachos*.

Basilus, *Ancyranus*, in patria *episcopus*, arte *medicus*, scripsit contra *Marcellum* et de virginitate et alia non pauca. Hic *Constantii* tempore princeps *Macedonianae sectae* fuit cum *Eustathio Sebasteno*.

Basilus, *Irenopolis Ciliciae episc.* tempore *Anastasio imp.* scripsit contra *Archelaum*, *Coloniae presbyterum*. *Fabr. Küster* I. pag. 420. ex *Dausquii* notis ad *Basilium*, *Seleucensem*, pag. 317. obseruat, in bibl. *Antwerpiana* exstare *Suidam*, manu exaratum, qui quantum etiam *Basilium*, *Seleuciensem*, memoret his verbis: βασιλείος ἑτερος Σελευκίας, ἑταῖρος Χρυσόστομος, πρὸς ὃν ἐν τοῖς περὶ ἱερωσύνης λόγοις διαλέγεται. *Harl.*

Bassarica siue *Διονυσιακὰ* scripsit *Soterichus*, qui *Diocletiani* vixit temporibus.

[*Batton*, siue *Baton*, *comicus*: cuius fabulae sunt *Συνεξαπατῶν*, (ex hoc autem *Suidae* loco docet *Küster*, apud *Athen.* qui mentionem facit huius fabulae, libr. XV. p. 678. pro *Κάτωνι* rescribendum esse *Βάτωνι*.) Ἀνδροφόνος· Εὐεργέται. *Harl.*]

Batalus (mollis) dictus est *Demosthenes* in iuuentute, senex *argus*, serpens callidus.

Bessus, *Corinthius*, *pseudophilosophus*, cuius conuicia *Apollonius Tyanensis Epistolis* et sermonibus compescuit.

Biantis, *Prienensis*, δίκη, in causis orandis probitas coniuncta cum summa eloquentia. *Hipponacti* δικάζεσθαι *Βιαντος* τῆς *Πριηνέως* κρείσσω.

Βίβλοι Θεῶ, per libros *DEI* intelligitur eius cognitio et perennis memoria. *Psalm.* CXXXIX. 16.

Bolus, (*Βῶλος*) *Democriteus philosophus*, scripsit *ἱστορίαν καὶ τέχνην ἰατρικὴν*, in qua agitur de sanationibus morborum, quae ab occulta naturae vi proficiscitur. — Ab hoc diuersus est apud *Suidam* *Bolus*, *Mendefus*, *pythagoreus*, qui scripsit. περὶ τῶν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἱστορίων εἰς ἐπίστασιν ἡμᾶς ἀγαγόντων, de utilitate, quam ex lectione *historiarum* capimus; περὶ θαυμασίων, de rebus mirabilibus; φυσικὰ δυναμέω, de remediis *physicis*; περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν. De *sympathiis* et *antipathiis*; περὶ λίθων κατὰ σοιχείον, de *lapidibus* secundum ordinem *alphabeticum*; περὶ σημείων τῶν ἐξ ἡλίου καὶ σελήνης καὶ ἀστέρων καὶ λύχνης καὶ ἱρίδας, de *signis*, quae ex inspectione *solis*, *lunae*, *ursae*, *lucernae* et *iridis* obseruantur.

[P] *Brachman*, rex, qui regioni nomen dedit, scripsit *leges Brachmanum* et de eiusdem gentis rep. *idiomate vernaculo*.

Brachmanes, gens religiosissima, multasque opes possidens et habitans *insulam oceani*, quam *Deus* ut sortem illis adtribuit. Eo cum peruenisset *Alexander Macedo*, columnam erexit, cui haec verba fecit inscribi: Ἐγὼ μέγας Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς ἐφθασα μέχρι τῆς, ego *magnus Alexander*, rex, huc usque perueni. etc.

Brutus, dux exercitus apud *Romanos*, scripsit *epistolas*, et *epitomen historiarum Polybii*. Eius *stilus* et *character epistolarum* valde probatur.

Βοιωτίος νόμος *cantilena Boeotica*, *prouerbum* de iis, qui initio *quieti* sunt, postea *vehementes* se praebent.

- Cadmus, Pandionis F. Mileſius, qui primus, vt aiunt, hiftoriam oratione ſoluta ſcripſit, Orpheo paullo iunior: *Origines Mileti et totius Ioniae libris IV.* Hunc aiunt primum litteras in Graeciam intuliſſe, quas primi Phoenices inuenerunt.
- Cadmus, Archelai F. Mileſius, hiftoricus, iunior, (Lycius forſan eſt alius;) ſcripſit *λύσις ἐρωτικῶν παθῶν, remedia amoris libris XIV. Hiftorias atticas libris XVI.*
- Caecilius, Siculus Callantianus ^{ee)}, rhetor, Romae eloquentiam docuit ab Auguſti temporibus ad Adrianum, ex ſeruitute manumiſſus et antea *Archagathus* vocatus, religione Iudaeus. Libros ſcripſit quamplurimos, *contra Phryges*, duos. *Eclogam vocum elegantiorum* ſecundum ordinem alphabeticum. *Comparisonem Demosthenis et Ciceronis. Quenam ſit differentia, ſi quis imitetur Atticos vel Aſianos. De charactere decem oratorum. Comparisonem Demosthenis et Aefchinis. De Demosthenis orationibus germanis et ſpuris. De iis, quae ab oratoribus vel ſecundum vel praeter hiftoriae veritatem dicta ſunt.* Item alia quam plurima. Miratur Suidas, Iudaeum rerum graecarum adeo peritum fuiſſe. *Τῶτο δὲ θαυμάζω, πῶς Ἰσδαῖος σφόδρὰ τὰ Ἑλληνικά.*
- Caesar Auguſtus, cognomento Octauianus, *de vita propria rebusque a ſe geſtis* libros XIII. ſcripſit. [v. ſupra ad voc. *Auguſtus Caesar.*]
- Caesar Tiberius, ſcripſit *epigrammata* et *artem rhetoricam.*
- Caesarius, Gregorii, theologi, frater, ſcripſit varia, itemque *contra Graecos.*
- Caianus, Arabs, ſophiſta, diſcipulus Apſinis, Gadarenſis, vixit Maximini et Gordiani temporibus, ſcripſitque *πρὸς συντάξεως, de conſtructione* libros V. item *artem rhetoricam* et *declamationes.* Idem eloquentiam Beryti docuit.
- [P] Caius Iulius Caesar, primus Romanorum imp. ſcripſit *metaphraſin Phaenomenorum Arati;* et *artem grammaticam* latine; item *de vita propria.* Lege lata poteſtatem dedit ſeruis dominos accuſandi etc.
- Caius Caesar, cognomento Caligula *artem rhetoricam* latine ſcripſit.
- Calanus, Indus, vnus ex Brachmanibus; (ſic quemuis ſapientem Indi vocant,) in cuius honorem Alexander Magnus funebres ludos inſtituit, et vini potores bibendo inter ſe certare iuſſit propter Indorum vinoſitatem. Hic ad omnes quaefſiones Alexandro apte reſpondit.
- Callicus, Athenienſis, comicus, Lyſimachi F. Fabulae eius ſunt *Αἰγύπτιος, Ἀταλάντη, Κύκλωπες, Πεδήται, Βάτραχοι, Σχολάζοντες.*
- Callias, Syracuſanus, in hiftoria Agathocli, muneratori ſuo, adulatus, quem omnia diuina et humana iura violaffe non ignorabat, eum pietate et humanitate omnes mortales antecelluiſſe ſcripſit. etc. *in Diodoro Siculo.*
- Callimachus, Batti et Meſatmae F. Cyrenaeus, grammaticus, diſcipulus Hermocratis, Iaſenſis, grammatici, vxorem habuit Euphratis, Syracuſani, filiam: ſororem, Megatimam, cuius filius fuit Callimachus iunior, qui *de inſulis* oratione ligata ſcripſit. Quamplurima omnis metri genere et ſoluta oratione composuit, vt libri eius numerum octingentorum ſuperent. Litteras docuit in exiguo vico Alexandriae, Eleuſine, donec commendaretur Ptolemaeo Philadelpho. Vitam produxit vſque ad Ptolemaeum Euergetem, qui regnum ſuſcepit Olymp. CXXVII. 2. Ex ſcriptis eius ſunt: *Ἰὼς ἀφ' Ἰῶς aduentus. Semele. Argorum origines. Arcadia. Glaucus. Elpidis. Dramata*

ee) v. Kuſſeri not. ad h. I. Suidae II. pag. 285. Harl.

mata satyrica. Tragoediae. Comoediae. Μῆλη siue carmina lyrica. Ibis, (quo obscuro poemate stilum acerbè strinxerat in Apollonium, Argonauticorum scriptorem, inimicum suum,) Museum. Πίνακες, tabulae eorum, qui in quavis disciplina claruerunt, eorumque, quae scripserunt, libris CXX. Tabula et descriptio eorum, qui Comoedias et tragoedias docuerunt, ab initio et secundum seriem temporum. Index scriptorum et vocum inusitatarum Democriti. Nomina mensum apud singulas gentes et urbes. Origines insularum et urbium, nominaque earum mutata. De fluminibus Europae. De mirabilibus Peloponnesi et Italiae. De mutatis piscium nominibus. De ventis. De auibus. De fluminibus orbis terrarum. Miraculorum, quae in toto orbe terrarum sunt, collectanea.

Callimachus, iunior, natus ex Megatima, Callimachi senioris sorore et Stasenore: poeta epicus, qui *de insulis* oratione ligata scripsit.

Callinicus, Caii F. Sutorius cognominatus, Sophista, Syrus, vel, ut alii tradunt, Arabicus, sed reuera Petraeus, qui docuit Athenis. Scripsit ad Lupum *de cacozelia rhetorica. Adlocutionem ad Galienum. Ad Cleopatram.* [P] *De Alexandrinis historiis περὶ τῶν κατ' Ἀλεξάνδρειαν ἱστοριῶν* libros X. *Aduersus philosophorum sectas. De Romanorum renouatione περὶ τῆς Ῥωμαίων ἀνανεώσεως*, et alia encomia atque orationes.

Calliphanes, Parabrycontis F. De iis, qui falsam variae eruditionis speciem prae se ferunt. Hic enim multorum poematum et orationum initia ad tres vsque vel quatuor versus recitans, variae doctrinae laudem affectabat.

Callisthenes, Demotimi vel Callisthenis F. Olynthius, discipulus Aristotelis eiusque ἀνέψιαδὲς consobrini filius. ἦν δὲ εὐφύης πρὸς τὸ αὐτοσχεδιάζειν καὶ ῥύμη πολλῇ φέρεσθαι. *promptus dicere ex tempore et rapido orationis impetu ferri.* Eum et Nearchum, tragicum, Alexander ferrea inclusum cauea interfecit, quod ipsi suaderet, ne ab Atheniensibus dominum se vocari pateretur, vel quod insidias regi struxisset. Alii tradunt periisse phthiriafi.

Cepito, Lycius, historicus. Hic Isaurica libris VIII. scripsit, et Eutropii, qui Liuium, scriptorem latinum, in compendium redegit, epitomen graece vertit. Idem etiam de Lycia et Pamphylia scripsit.

Carcinus, Agrigentinus, tragicus, et Carcinus, Theodectis vel Xenoclis F. Atheniensis, tragicus. Fabulas edidit CLX. vicit vna. Floruit Olympiade centesima ante regnum Philippi Macedonis. Ex dramatibus eius sunt *μῦες mures*; tum *Achilles* et *Semele*, ut ait Athenaeus etc. *Xenocles*, Carcini F. multis machinis ad percellendos spectatores in tragoediis suis vsus fuisse videtur, quem ideo Plato *δωδεκαμήχανον* adpellat. Carcini poemata *αἰνγματώδη*. Carcinus enim Orestem, ab illo caedem matris coactum fateri, verbis respondentem inducit. [Suidas separauit illos, fecitque duo diuersos Carcinos.]

Carica Musa, i. e. cantilena trisli et lugubri. Solebant enim Cares *θρηνηδοὶ τινες εἶναι*, lugubria carmina canere et alienos mortuos mercede lugere. Quidam accipiunt pro barbara et obscura, quia Cares barbære loquebantur.

Carneades, Afer, Cyrenaeus, Philocomi F. Philosophus, nouae academiae auctor: quo mortuo lunam defecisse et solem obscuratum fuisse tradunt.

Carneades alter, Atheniensis, philosophus, Anaxagorae discipulus.

Castor, Rhodius, vel Galata, vel, ut falso alii, Massiliensis, orator Φιλοράμειος, *amicus Romanorum* nuncupatus. Hic, ducta Deiotari, senatoris (rom.) filia, ab ipso cum vxore sublatu est, quod eum apud Caesarem criminatus [P] esset. Scripsit *descriptionem Babylonis et catalogum eorum, qui maris imperium obtinuerunt, libris duobus. Χρονικά ἀγνοήματα, de iis, quae a chronologis ignorata fuerunt: de argumentis oratoris libros V. de persuadendi ratione; de Nilo; artem rhetoricam et alia.*

Casius Iupiter. — Casii Pelusiotaе naturali quadam solertia nodos implicare norant, laqueos cum laqueis connectentes. Vnde *nodi Casiotici similes*. Seidas partem addidit epigrammatis, quod Kuster in not. tom. II. pag. 249. post Salmasium, integrum ex codice anthol. ineditae adposuit et explicuit.

Cato a Romanis dictus Demosthenes etc. ex Appiano.

Cebes, Thebanus, philosophus, Socratis discipulus, cuius tres circumferuntur dialogi, Septima, Phrynichus et Tabula. ἐξὶ δὲ τῶν ἐν αὐτῇ διήγησις, haec continet narrationem eorum, quae apud inferos fiunt. Et alia quaedam.

Cecidius, poeta dithyrambicus, valde antiquus, cuius meminit Cratinus Panoptis, et Aristophanes (Nubibus.)

Celsinus, Eudori F. Castalensis, philosophus, scripsit συναγωγήν πάσης αἰρέσεως φιλοσόφῃς, collectionem, in qua omnium sectarum philosophicarum dogmata recenset, itemque alia.

Cephalio siue Cephalo, Gergethius, orator et historicus, qui fuit Adriani tempore, et patria propter principum invidiam relicta, in Sicilia vitam egit. Scripsit παντοδαπὰς ἱστορίας, variarum historiarum libros IX. quos Musas inscripsit, dialecto Ionica. Item declamationes rhetoricas et alia.

Cephalus, Atheniensis, orator et demagogus, qui primus prooemia et epilogos composuit et tempore anarchiae vixit. Filia ipsi fuit Oea.

Cephisodemus, Atheniensis, orator loquax et peritus causarum patronus, Periclis aduersarius aemulusque.

Cephisodorus, Atheniensis, tragicus, (comicus potius) antiquae tragoediae (comoediae) poeta. Ex eius fabulis sunt Ἀντιλαῖς, Ἀμάζονες, Τροφάνιος, ὕς. Alius Cephisodorus, qui ut bardus et stupidus a comicis perstringitur. Alius, magister equitum, qui cum Gryllo, Xenophontis filio, ad Mantineam occubuit. v. Kusteri not. II. pag. 311.

Chaeremon, comicus ^{II}), ex cuius dramatibus sunt Τραυματίας, Οὐρεὺς, Ἀλφεισίβοια, Κένταυρος, Διόνυσος, Ὀδυσσεὺς, Θυέης, Μινύας.

Alius Chaeremon, qui scripsit Hieroglyphica.

Chaerephon, Socrati maxime familiaris: huius nullum scriptum exstare dicitur. Cum fratre graues exercentem inimicitias monuit Socrates, nullum etiam oculorum vel manuum aut pedum esse usum, nisi concordēs fuerint. ex Xenophonte, lib. II. M. S.

Chaeris, citharoedus etc.

Chalcenterus dictus est Didymus, grammaticus, propter assiduū studium, quod libris impendit: aiunt enim, super tria millia librorum eum scripsisse.

Chaldaei,

ff) Imo tragicus. Eum quidem Athenaeus XIII. pag. 562. expresse nominat tragicum, et nomina fabularum rei veritatem quoque testantur. v. Kuster. not. tom. III. pag. 661. Harl.

- Chaldaei, nomen gentis, in astronomia exercitatissimae. Χαλδαῖνὰ ἐπιτηδεύματα etc.
- Chanaan, a quo Chananaei, a Iosua regione sua expulsi, qui deinde Africam incoluere, καὶ εἰς μέχρη νῦν αἱ τοιαῦται πλάκες, ἐν τῇ Νεμίδιᾳ περιέχουσαι ἕως· ἡμεῖς ἐσμὲν Χαναναῖοι, ὅς ἐδίδωκεν Ἰησὺς ὁ Ἀγνός.
- Charax, Pergamenus, sacerdos et philosophus, de quo epigramma vetus, Suidae lectum. Scripsit graecarum historiarum libros XL. Secundo libro meminit Augusti, ut imperatoris, iam olim defuncti: et libro septimo Neronis et eorum, qui post illum imperitarunt.
- Charax, Sapphonis frater.
- Charetis pollicitationes de iis, qui facile quidvis pollicentur, ut Chares quondam dux Atheniensium.
- Charimus, Syracusanus, in singula opsonia, quae coniuiis apponebantur, versiculos et proverbialia in promptu habebat. (quae apud Suidam sequuntur, iam fuere supra, v. Athenaeus, sunt autem haec: Clearchus, Solensis, poema illud Δεινολογίαν vocat, alii Ὁψολογίαν, Chrysippus Γαστρονομίαν, alii Ἡδυπάθειαν.
- Charon, Lampfacenus, Pythochs F. qui tempore primi Darii floruit Olymp. LXXV. historicus. Scripsit *Aethiopica*, *Persica* libris II. *Graeca* libris IV. *De Lampfacenorum* libris II. *Libyca*. *Fines Lampfacenorum* libris IV. *Prytanes* siue *Archontes Lacedaemoniorum*, quod est opus chronologicum. *Origines urbium*, libris II. *Cretica* libris III. in quo opere etiam leges, a Minoe latas, refert. *Nauigationem circa oram maritimam extra columnas Herculis*.
- Charon, Carthaginienſis, historicus, scripsit de tyrannis, quotquot in Europa et Asia fuerunt; vitas illustrium virorum libris IV. mulierum item vitas libris IV.
- Charon, Naucratica, historicus. Scripsit *de sacerdotibus Alexandrinis et Aegyptiis* et res sub vnoquoque gestas. *De regibus*, qui praeſcis temporibus in vnaquaque gente fuerunt. *De Naucratis*. item alia quaedam *de Aegypto*.
- Chemia, siue ars conficiendi argenti et auri. Diocletianus, Aegyptiis infestus, libros de chemia, a veteribus scriptos, perquisiuit et igni tradidit, ne ex arte huiusmodi illis opes, et ex opibus fiducia rebellandi posthac suppeteret.
- Χῆνα ὀμνύειν, per anserem iurare. Ne ad omnes res nomen Dei adhiberetur, Rhadamantus per anserem et arietem iurare iussit, non, ut quidam, Socrates.
- [P] Χιάζειν, *Chios imitari*. Praxidamas, Democratum, Chium, et Theoxenidem, Siphnium, ait, primos poemata, pacta mercede, conscripsisse, πρώτες ἐπὶ χεήματος τάξαι ἰδίων ποιήσιν. Ex *Isocrate ad Idotheam*.
- Chilo, Damageti F. Lacedaemonius, vnus septem sapientum, fuit breuiloquus. Quare Aristagoras, Milesius, hunc modum dicendi *Chilonium* adpellat.
- Chionides, Atheniensis, comicus antiquae comoediae, cuius aiunt principem fuisse et octo annis ante bellum Persicum fabulas docuisse, e quibus sunt *Ἡρώς*, *Πτωχοί*, *Πέρισαι* ἢ *Ἀσσύριοι*.
- Chiron, Centaurus, qui primus medicinam herbariam inuenit. Scripsit *ὑποθήκας* praecepta, versibus, ad Achillem. Item *Ἱππιατρικὸν*, *Medicinam veterinariam*. quare etiam Centaurus est adpellatus.

Choerilus, Atheniensis, tragicus, qui Olymp. LXIV. in scena certare coepit, docuit fabulas CL. vicit XIII. Hic, ut quidam tradunt, et larvarum et vestitus scenici primus auctor fuit.

Choerilus, Samius, vel Iasenſis, aut Halicarnassensis, aequalis Panyasis et adolescens iam Perfici belli temporibus, Olymp. LXXV. Idem seruus fuisse traditur Samii cuiusdam, forma pulcherrima praeditus: et Samo profugus cum Herodoto, historico, operam daret, litterarum et eloquentiae amore captus fuisse: cuius etiam amasium fuisse dicunt. Animum ad poeticam adpulit et in Macedonia obiit apud Archelaum, tunc eius regem. Scripsit *vicſtoriam aduerſus Xerxem* reportatam ab Athenienſibus, pro cuius poematis ſingulis verſibus aureum ſtaterem accepit. Decretum inſuper fuit, ut poema illud cum Homeri carminibus recitaretur. *Lamiaca*. Et alia quaedam eius poemata circumferuntur.

Choriambicis verſibus Aefopias fabulas ſcripſit libris X. Babrias ſeu Babrius, de quo ſupra. *Χορίκτος*, *chori dux et magiſter*. Talis fuit Agathon, qui hiſtrionica carmina, *ὁπικριτικά μέλη*, composuit, et ipſe hiſtrionem in ſcena egit. (infra in Myrmex.)

Χορόν διδάμι, *chorum do*, idem valet ac gloria excellere ac vincere. Nam apud Athenienſes comici et tragici poetae chorum impetrabant non omnes; ſed clariores dignique habiti, poſtquam artis ſuae ſpecimen edidiſſent.

Χορός, in eccleſiis cantantium coetus. Eccleſiarum chori diuiſi fuere in duas partes tempore Conſtantii, Conſtantini M. filii, et Flauiani, epiſcopi Antiochia, biſariam Davidis pſalmos canentes. Qui mos [P] (antiphonarum), Antiochia primum coeptus, totum terrarum orbem poſtea peruaſit.

Chosroem, regem Perſarum, depraedicanſ ſupra ipſius meritum non tantum Perſae, ſed et nonnulli Romanorum, ut litterarum amatorem quique ad philoſophiae noſtrae culmen eualeſcit, cum ei graecanica ſcripta ab interprete quodam in perſicam linguam eſſent conuerſa, ita ut Ariſtotelem melius edidicerit, quam Demoſthenes Thucydidem, et platonice dogmatibus totus eſſet reſertus, ut nec Timaeus eius intelligentiam effugerit, nec Phaedon nec Gorgias etc. *ex Agathia*.

Chriſtodorus, Panifci F. ex Copto, vrbe Aegypti, poeta epicus, Anaſtaſii imp. temporibus. Scripſit *Iſaurica libris VI*. ſive de Iſauriae expugnatione, ab Anaſtaſio facta; *Πάτριος* ſive *Origines CPolis*, verſibus heroicis *libris XII*. *Origines Theſſalonices libris XXV*. *Origines Naſles* prope Heliopolim, in qua ſunt Aphaca. *Origines Mileti*, urbis Ioniae. *Origines Trallium*. *Origines Aphrodiſiadis*. *Ecphraſin* ſive *deſcriptionem ſtatuarum in gymnaſio Zeuxippi*, et alia multa.

Chryſanthius, Sardianus, philoſophus, quem Iulianus per litteras arceſſiuit. Ille vero ſuo loco manſit, a vana gloria alienus et diuino nutu omnia faciens. *Ex Eunapio*.

Chryſippus, Apollonidae F. Solenſis, vel Tarſenſis, philoſophus, diſcipulus Cleanthis, poſt quem ſtoicae ſcholae praefuit, et obiit aetatis aano LXXIII. ob hauſtum avidius merum vertiginē correptus, vel, ut alii, ob nimium riſum Olymp. CXLIII. Conſcripſit libros plures quam DCC. philoſophicos, hiſtoricos et grammaticos. Sophiſmata quaedam Chryſippi Suidas adfert e Laertio.

Ad Chryfogonum, confessorem, epistolas duas Anastasiae, martyris, a Publio, suo marito, idolorum cultore, liberari cupientis, una cum Chryfogoni responsionibus Suidas adscribit integras, de quibus confer Menagiana, tom. IV. pag. 208. edit. Amst.

Cicilius, Argius, poeta epicus, qui Halieutica scripsit versibus, vt Numenius Heracleota, Pancrates Arcas, Posidonius Corinthius, Oppianus Cilix: oratione vero soluta Seleucus Tarsensis, Leonides Byzantinus, Agathocles Atracius.

Cimon, Miltiadis filius, etc. adde supra v. *Apfyrtus*.

Cinesias, poeta dithyrambicus, qui ob impietatem et iniustitiam male audiebat.

Cinyras, filius Thiantis, regis Cypri, valde diues et artis musicae egregie peritus.

Κεῖτερος, Vlpianus, vnus dipnosophistarum, (apud Athenaeum,) ita dictus, quia de singulis vocibus solebat interrogare κῆται ἢ ὃ κῆται, *exstat, an non exstat*, (in probatis scriptoribus?)

[P] Claudianus, Alexandrinus, poeta heroicus recentior, qui Arcadii et Honorii impp. temporibus vixit.

Cleanthes, Cassius, Phaniae F. Assius, discipulus Cratetis, deinde Zenonis, cui etiam successit: magister Chryssippi, philosophi Solensis, et Antigoni, regis. Hic pugil antea, Athenas profectus, philosophiae amore captus est: laboriosus, vt alter Hercules diceretur, et *Φρεάντης*, quia, quum non haberet, vnde viueret, noctu mercede aquam hauriebat, interdiu disciplinis et libris vacabat. Scripsit plurima.

Clearchus, Solensis, varia scripsit.

Clearchus, Ponticus, Athenas profectus est audiendi Platonis caussa. Sed in somnis vidit mulierem, sibi dicentem: *Excede academia et linque philosophiam, qua f. ui tibi fas non est, infenso enim vultu te intuetur*. Hinc in patriam rediit, deinde venit ad Mithridatem, denique Heracleotarum tyrannus quum euassisset, crudeliter imperauit, vestibus, quales conspiciuntur in simulacris Deorum, insolenter se induit, filium *κεραυνὸν fulmen* adpellauit. Interfectus a Chione, Leonide et Antitheo discipulis Platonis, philosophi.

Clemens, historicus, scripsit de Romanorum regibus et imperatoribus, et ad Hieronymum de figuris Isocraticis et alia.

Cleobius, nomen sacerdotis idolorum.

Cleobuline, Lindia, Cleobuli, sapientis, filia, *ἑξαμέτρων αἰνυμάτων ποιήτρια*, scripsit versus et griphos et celebre illud aenigma in annum, quod incipit: *εἰς ὁ πατήρ, παῖδες δὲ δώδεκα, τῶν δὲ ἑκάστω παῖδες τριάκοντα*.

Cleobulus, Euagorae F. Lindius, vnus septem sapientum, viribus corporis et formae praestantia excellens, qui etiam Aegyptiorum philosophia institutus fuit. Scripsit *ᾠματά καὶ γρίφους εἰς ἑπὶ τρισχίλια, cantica et gryphas versibus hexametris ad ter mille*. Obiit senex anno aetatis LXX. Filia eius Cleobuline. Apophthegmata quaedam (e Laertio) Suidas recitat et fragmentum ex epistola ad Solonem.

Cleophon, Atheniensis, tragicus, ex cuius dramatibus sunt *Ἀκταίων, Ἀμφιάρεος, Ἀχιλλεύς, Βάκχαι, Δεξαμενός, Ἡριγόνη, Θυέσσι, Λεύκιππος, Περσὶς, Τηλεφος*.

Cleoxenus et Democlitus scripserunt *περὶ πυρσῶν* de facibus, quibus in bello signum ex composito datur. Horum opus Polybius, Megalopolita, correxit, vt ipse in historia sua refert. [conf. *Polyb. X. c. 39.* et *Weinsdorf* ad Himerii orat. de laudibus vrbs

CPol. et Iuliani Aug. a me editam, Erlangae 1785. 8. pag. 60. fqq. nuperque de hac re disputatum est a *Bredow* in *Hemmingii* libr. mensiuo: *Genius der Zeit*. M. Iun. 1797. pag. 162. fqq. de *Telegraphia Graecor. et Romanor.*]

Κοινὸν γραμματεῖον καὶ ληξιαρχικόν. Tabula communis dicebatur ea, in qua scribebantur nomina illorum, qui in curialium et familiarum nobilium [P] numerum referebantur. Lexiarchica vero, cui inscribebantur illi, qui inter plebeios referebantur.

Coluthus, *Lycopolita*, *Thebanus*, poeta epicus, temporibus *Anastasio* imp. Scripsit *Chalydonica* libris VI. *Encomia* versibus heroicis et Persica.

Corax, *Syracusanus*, rhetorices inventor: in hunc et eius discipulum, *Tisiam*, dictum fuit: *mali corui*, *malum ouum*. Confer *Suidam* in *Κακῶ νόρκανος*.

Corinna, *Thespia*, lyrica, quam alii *Corinthiam* fuisse dixerunt, scripsit nomos lyricos.

Corinna, iunior, *Achelodori* et *Procratae* filia, *Thebana*, vel *Tanagraea*, discipula *Myrtidis*, *Myia* cognominata, lyrica, quae quinquies, ut ferunt, *Pindarum* vicit. Scripsit (carminum) libros V. itemque epigrammata et cantica lyrica.

Corinnus, *lienensis*, poeta heroicus, (*Homero*, ut quidam putant, antiquior,) qui primus *Iliadem* scripsit, durante adhuc bello *Troiano*. *Palamedis* discipulus, doricis litteris a *Palamede* inventis, (opus suum), exaravit. Scripsit etiam bellum *Dardani* adversus *Paphlagonas*: ut *Homerus* totum poematis sui argumentum ab eo sumferit.

Cornelius, episcopus, qui a *Novati* communione recessit.

Cornutus ^{gg}). Duo *Romani* historici fuerunt, *Titus Liuius*, cuius celebre et illustre est nomen: et *Cornutus*. *Cornutum* diuitem multi audierunt adfentationis causa et propter haereditatis spem; *Liuium* pauci, sed praeclari. *Liuium* omnes iam norunt, *Cornutum* nemo fere.

Cornutus, ex *Lepti*, *Africae* oppido, philosophus *Romae* vixit temporibus *Neronis* et ante eum: interfectus cum *Mufonio*. Scripsit multa philosophica et oratoria. v. *Küsteri* not.

Cothurnus vocabatur *Theramenes Atheniensis* orator, *Prodicti*, *Ceii*, discipulus. Dicitur autem de homine versatili et leui. Hic enim et *XXX. tyrannis* et populo faebat. Infra in *Δεξιός*.

Crates, *Atheniensis*, (veteris comoediae) comicus, *Epilyci*, poetae epicici, frater. Comoediae ipsius: *Γέτρονες*, *Ἡρώες*, *Θηρία*, *Λαμία*, *Πεδῆται*, *Σάμιαι*. Scripsit et oratione soluta nonnulla.

Crates, *Atheniensis*, comicus alter, etiam ipse ex veteri comoedia, cuius tres circumferuntur fabulae: *Θησαυρός*, *Ὀρνίθες*, *Φιλάργυρος*.

Crates, *Ascondae* F. *Thebanus*, philosophus cynicus, discipulus *Diogenis* et *Brysonis*, *Achaei*. Nuptias suas cum *Hipparchia* *Maronitide* *κυρογαμίαν*, tantum matrimonium adpellavit, ex quo suscepit *Pasielem*. Vixit *Olympiade* CXIII. cognominatus *δυσεπανεικτής*, quod in [P] cuiusuis domum audacter ingrederetur. Scripsit philosophica etc.

Crates, *Timocratis* F. *Mallotes*, philosophus stoicus, cognominatus *Homericus* et criticus ob studium rei grammaticae et poeticae: aequalis *Aristarchi*, grammatici, tempore

gg) *Mirror*, ait *Küster* not. tom. II. pag. 350. unde haec *Suidas*. Certe ex nullo, ut puto, scriptorum, qui quidem hodie adhuc exstant. *Harl.*

- pore Ptolemaei Philometoris. Scripsit *correctionem Iliadis et Odyssae libris IX.* (περὶ λιμένων, laudante id opus *Eustath.* ad Odyss. I. pag. 1613. 39.) et alia.
- Cratinus, Callimedis F. Atheniensis, comicus antiquae comoediae, λαμπρὸς τῶν χαρὰ-κτῆρα, genere dicendi splendido usus etc. Scripsit fabulas XXI. vicit IX.
- Creophylus, Astyclis F. Chius, vel Samius, poeta epicus, quem nonnulli Homeri generum fuisse aiunt; alii amicum tantum, a quo, quum hospitio eum exceperisset, poema Οἰχα-λίας ἄλῳσιν *Oechaliae excidium* acceperit. v. Kusteri not. II. p. 273.
- Criton, Athnienensis, philosophus, Socratis discipulus et amicus, omnia ipsi largitur necessa-ria. Scripsit *Socratis defensionem.*
- Criton, qui Getica scripsit.
- Criton, Naxius, historicus, scripsit *Otaëteridem*, quam Eudoxi dicunt esse.
- Criton, Pieriotes, ex Pieria, Macedoniae oppido, historicus. Scripsit *Pallenica. Syracusa-rum origines. Persica. Res Siculae. Syracusarum descriptionem. De Macedonum imperio.*
- Ctesias, Ctesiarchi sive Ctesiochi filius, Cnidius, medicus, curavit Artaxerxem Mnemonem, et scripsit *Persica*, libr. XXIII.
- Ctesiphon unus e decem, qui cum Demosthene et Aeschine legationem obiuerunt. Alius, qui decretum de (aurea) corona, Demostheni danda, scripsit, contra quem exstat Ae-schinis oratio.
- Κύκλια. Quae unius eiusdem erant argumenti, cyclia vocabantur, vt cantica, hymni, prosodia et carmina, quae in virgines canebantur.
- Κυκλιοδιδάσκαλος. Cycliorum chororum magister. Primus Lafus, Hermionenensis, cyclios choros instituit.
- Κυκλίων τε χορῶν ἀσματοκάμπτας vocabant musicae corruptores ac difficilem illam modu-landi rationem, quam Phrynis introduxit, sectantes, vel sophistas poetas dithyrambicos cycliorum chororum magistros, vt Cinesiam et Cleomenem et Philoxenum. Quod au-tem scripta illorum sub harmoniam non cadant, ideo flexus habent plures, quos mu-sici vocant strophas et antistrophas et epodas. Quare etiam in tragoediis chori sunt instituti.
- Κυνήγιον locus (CPoli), vbi statuae quaedam positaе, quarum unam, minime longam, sed valde latam et crassam, Theodoro, anagnoste, admirante, Himerius chartularius rogauit, quisnam Cynegium condidisset? tum ille: Maximinus condidit, Aristides vero dimensus est. Quo dicto, statua, ex alto delapsa, Himerium oppressit. Ioannes qui-dam, philosophus, se scriptum inuenisse dixit, fore, vt ab illa statua clarus vir opprime-retur. Itaque Philippicus, imperator, eam terra obrui iussit.
- Cynismus, secta philosophorum, compendariam ad virtutem viam se tradere et secundum virtutem viuere profitentium, vt fuere Diogenes et Zeno, Cittieus. etc.
- Κύρβεις, tabulae triangulares, in quibus leges de rebus sacris et ciuilibus et poenae malefi-corum inscriptae erant: ἄζορες, tabulae quadratae, in quibus leges de rebus priuatis etc. Asclepiades vero tradit, eas a Cyrbi quodam, qui sacrificiorum modum et ra-tionem ad certas leges reuocauerat, adpellatas esse, vt auctor Phanias, Eresius (ita leg.). Vel nomen acceperunt a Corybantibus. Eorum enim inuentum esse cyrbes, Apollodorus testatur. *Abacus* erat ingens, viri magnitudine, cui aptata erant li-

gna quadrata, quae latera lata et litterarum plena habebant. Utrunque vero erant fibulae ferreae, vt a legentibus moueri et versari possent etc.

Cyreniaca secta initium duxit ab Aristippo, philosopho.

Cyrillus, diaconus Heliopoli ad Libanum. Hic Constantini M. temporibus multa idola confregit. At Iuliani aetate, (inimici Christianorum,) ventrem eius dissecuerunt et iecus degustarunt.

Cyrus, Panopolita, poeta, a Theodosio iuniore praefectus praetorii et vrbis creatus est, fuitque consularis et patricius. Nam Eudocia, Theodosii coniux, amans poeseos, Cyrum in summo pretio habuit, quae quum ab aula secederet et, in Orientem profecta, Hierosolymis commoraretur, Cyrus, inimicorum insidiis circumuentus, Cotyaeum, ciuitatem Phrygiae, relegatus est, vt sacris ibi praesset, vitamque produxit vsque ad Leonem, imp. Conf. *Reines.* varr. lection. lib. III. pag. 561. et Kuster. ad Suidam II. pag. 402. not. 10.

Daedali opera. De egregiis artificibus dicitur, quod is primus simulacrorum oculos aperuit et pedes diduxit praeter antiquiorum statuariorum consuetudinem.

Damascius, philosophus stoicus, Syrus, Simplicii et Eulalii, Phrygum, amicus, floruit tempore Iustiniani. Scripsit *ὑπομνήματα commentarios in Platonem*, et *περὶ ἀρχῶν, de principiis*, et *historiam philosophicam*.

Damastes, Sigeensis, e Sigeo, ciuitate Troadis, Dioxiippi F. vixit ante bellum Peloponnesiacum, aequalis Herodoti, homo ditissimus et historicus. Scripsit de rebus, in Graecia gestis. De parentibus et maioribus eorum, qui expeditionem Troianam susceperunt, libros duos. Gentium et vrbium catalogum. De poetis et sophistis, et alia multa. Fuit Hellenici discipulus.

[C] Damascus, episcopus Romae, eleganti in versibus componendis ingenio praeditus, multa eaque breuia carmina, metro heroico scripta, edidit et octogenarius Theodosii imp. tempore mortuus est. Scripsit et alia multa.

Damianus, Ephesius, sophista, ab imp. Seuero inter consules relatus est et Bithyniae prae-fuit, et porticum, quae ab vrbe Epheso ad templum vsque pertinet, tholis ornauit.

Damis, vir non indoctus, veterem incolens Ninum. Hic, apud Apollonium (Tyansensem) philosophatus eius peregrinationes descripsit, in quibus se quoque comitem eius fuisse scribit: itemque sententias et sermones et praedictiones eius. Dictio eius, vt Asfyrii, mediocris est: graecae enim orationis elegantia, vtpote apud barbaros institutus, carebat. etc.

Damocritus, historicus, *Taeticorum* libros duos scripsit. Idem *de Iudaeis*, in quo opere ait, eos aureum asini caput adorare, et septimo quoque anno peregrinum captum sacrificare et interficere, carne eius minutatim dissecta.

Damophilus, philosophus et sophista, (Bithynus,) alumnus Iuliani, qui sub Marco, imperatore, consul fuit. Scripsit multa, inter quae in bibliothecis haec a me reperta sunt. *Philobiblus* liber vnus ^{hh)} de libris comparatu dignis ad Lollium Maximum *περὶ βιβλ. ἀρχαίων, de vita veterum* et alia plurima.

Damostratus,

hh) Φιλόβιβλος. πρῶτος περὶ ἀξιοκτιήτων βιβλίων. Φιλοβιβλ. commodè punctum delet, vertitque πρῶτος in textu graeco legitur. Fabricius igitur post τος liber vnus. Sed Küller, quem punctum offendi-

Damostratus, historicus. Scripsit *Haliuticorum libros XX.* item *περὶ τῆς ἐνύδης μαντικῆς de diuinatione per aquam*, et alia miscellanea historici argumenti.

Damoxenus, Atheniensis, comicus. Ex fabulis eius *σύντροφοι* et *ἐαυτὸν πενθῶν* laudantur ab Athenaeo.

Daphidas, Telmissensis, grammaticus, Homerum eiusque poesin mendacii arguit, negans, Athenienses Iliacae expeditioni interfuisse. Idem oraculum ut derideret, ex Pythia rogauit, num equum reperturus esset? Responso igitur dato, celeriter reperturum, passim iactauit, equum se nec habuisse nec amisisse. Sed reuersum Attalus, rex, precipitari iussit ex loco, qui equus adpellabatur etc.

Datis, Persa, quum graece loqui conaretur, pro *χαίρω* dixit *χαίρομαι*, iungens verba: *ἡδομαι καὶ χαίρομαι καὶ εὐφραίνομαι*. Hinc Datismus nomen accepit. (pro solocismo.)

Decius, Romanorum imp. Philippi successor, edicto Christianos morti addixit, et, ut deos adorarent, coegit.

[P] *Δηλὸς κολυμβητῆς*, Delii natatoris. De obscuro Heracliti libro rogatus Socrates, *Delium natatorem* esse oportere dixit, qui in illo non submergeretur. Inscribitur ille ab aliis *Musae*, ab aliis *de natura*: a Diodoto *ἀκριβὲς διὰκισμα πρὸς σάδμην βίης* certa vitae ad normam dirigendae ratio. Ab aliis: *γνώμη ἐθῶν*, *regula morum* vel *κόσμος τρέπων ἐνὸς τῶν ζυμπάντων*, *ornatus morum unius omnium optimi*.

Demades, Demeae, nautae, F. ex naupego et nauta ad negotia reip. tractanda accessit et contra Demosthenem, Olynthiorum caussam agentem, dixit, et Euthycratem, Olynthium, ab Atheniensibus ignominia notatum, decreto suo in integrum restituit. Magistratus autem, a se gessi, rationes reddere iussus, ob metum vrbe cessit, *nec ipse vestrum*, inquit, (*Athenienses*.) *nec mei estis Domini*. Scripsit ad Philippum, filiumque ad eum misit. Decretum quoque scripsit, ut Graeci Philippo parerent. Idem in pugna Chaeronensi captus est. Dimissus vero legationem captiuorum gratia obiit, quos Philippus dimisit. Bis decretorum, contra leges factorum, reus peractus est. Remp. etiam sub Alexandro gessit. [Suidas plura in duobus, ut ita dicam, articulis de Demadis narrat scriptis et trium persequitur Demadum historiam.]

Demades, Laciades, Atheniensis orator, natus ex tibicina et a superiore Demade, demagogo, adoptatus, pater Demeae, oratoris, periit in lacu Amphipolitano, in quem ab Antipatro, Cassandri patre et Alexandri successore, coniectus fuit. [conf. supra, vol. II. pag. 868. fqq.]

Demetrius, Phanostrati F. Phalereus, (e Phalero, portu Atticae, qui ante Phanus,) philosophus peripateticus, qui philosophica, historica, rhetorica, politica, itemque de poetis scripsit. Theophrastum audiuit et orator popularis Athenis fuit. Ob formae elegantiam in adolescentia dictus Lampeto et Charitoblepharus, et ob amores Cleonis male audiit. Ad magnam postea potentiam gloriamque prouectum inuidi artibus et

Kkk 3

dolis

disse videtur, se, fatetur, non videre, quid voc. *πρῶτος* hic sibi velit. Deleto igitur voc. *πρῶτος* locum sic legendum putat, *φιλόβιβλος, ἢ περὶ ἀξιοκ. βιβλ.* atque in versione latina illam suam opinio-

nem sequutus reddit: *Philobiblus sive de libris comparatu dignis*. Praeter ea adnotat, Telephum Pergamenum et Philonem Byblium libros similis argumenti conscripsisse. *Harl.*

dolis suis subruerunt. Athenis igitur pulsus in Aegyptum venit et, apud Ptolemaeum Soterem degens, morsu aspidis periit et in praefectura Busiritide prope Diospolin, in paludibus sitam, sepultus est.

Demetrius, cognomento Ixion, grammaticus Atramyttenus, Augusti temporibus Pergami vixit, scripsitque *de verbis in μι, περί ἀντωνυμιῶν de pronominibus*. In Homerum commentarium et in Hesiodum. Ixion dictus est, quod deprehensus esset in furto, aureas bracteas simulacri Iunonis Alexandrinae furripere conatus; vel, quod Euripidio Philotimo Ixionem, fabulam, abstulisset; vel, quod cum Aristarcho, magistro, contendisset, [P] ingratus, velut Ixion aduersus Deos, qui eum beneficiis adfecerant.

Demioeces, Calliphontis, qui Cnidi Aesculapii sacerdos fuit, filius, Crotoniates, Aeginae artem medicam exercuit et uxorem duxit. Polycratem, tyrannum, pacta mercede duorum talentorum, curauit. Curauit etiam Darium eiusque uxorem, Atossam, per quam impetravit, ut in Graeciam redire sibi liceret. etc. (*Ex Herodoto.*) Scripsit *ιατρικὸν βιβλίον* librum medicum.

Demochares, Demosthenis ex sorore nepos, praetura et ceteris honoribus ornatus ab Atheniensibus, teste Polybio; Timaeus tamen eum tamquam libidinosissimum et Botryis ac Philaenidis commentarios obscenitate sua superantem traduxit.

Democritus, Hegesistrati vel Athenocriti vel Damassippi F. vixit eo tempore, quo Socrates, circa Olymp. LXXVII. vel LXXX. Abderita Thrax, philosophus et discipulus, ut quidam tradunt, Anaxagorae et Leucippi: quin etiam, ut alii scribunt, Magorum et Chaldaeorum in Persia. Adiit enim et Persas et Indos et Aegyptios et singulorum sapientiam addidicit. Deinde domum reuersus cum fratribus, Herodoto et Damaste, vixit. Praefuit et Abderitarum reip. qui honor propter sapientiam ipsi habitus fuit. Discipulus eius illustris fuit Metrodorus, Chius, cuius vicissim auditores fuerunt Anaxarchus et Hippocrates, medicus. Idem cognominatus *Σοφία, Sapientia*, et *Γελαστικός, risor*, quod inania hominum studia ridere soleret. Genuini eius libri sunt duo, *μέγας διάκοσμος magnus diacosmus*, et *περί φύσεως κόσμου de natura mundi*. Scripsit etiam *Epistolas*. Athenas non adiit etc. *e Laërtio*. Morti vicinus circa Thesmophoriorum festum, ne illa luctu hoc celebrare prohiberetur, panibus calentibus ad nares, admotis vitam ad festum vsque produxit.

Demodocus, cantor.

Demophilus, episcopus CPol. rapidi vagique torrentis instar plurimum luti et sordium in sermonibus suis vehens etc. *e Philostorgio*.

Demosthenes, Atheniensis, Demosthenis, gladiatorum fabri, et Cleobulae F. orator, populo Pacanienfis, qui maiore diligentia et studio, quam ingenii felicitate praeditus fuit, ut auctor est Hermippus etc. (vide supra Batalus.) Ad studium eloquentiae animum adpulit, quum Callistratum, pro Oropiis dicentem, vidisset. Audiuit Isacum, Isocratis discipulum, vsusque est orationibus Zoili, Amphipolitae, qui Athenis eloquentiam docuit, itemque Polycratis, et Alcidasantis, (Gorgiae discipuli,) et ipsius Isocratis. In eloquentiae studio socios habuit [P] Aesionem, Atheniensem et Theopompum, Chium, philosophum. Praeterea audiuit Eubulidem, dialecticum, et Platonem. Decessit in Calabria, quo prae metu Antipatri, regis Macedoniae, fugerat, quum per Archiam, histriionem, vi abstrahendus esset, hausto in aede Neptuni veneno, quod in annulo circum-

circumferbat, postquam vixisset annos LXII. etc. Mortuo statua Athenis in foro posita est, his verbis basi inscriptis: *Si pares animo vires, Demosthenes, habuisses, numquam Macedones armis Græciam subiugassent.*

Εἴπερ ἴσῃν βίωμιν γνώμῃ, Δημόσθενες, ἔχες,
Οὐποτ' ἂν Ἑλλήνων ἦρξεν Ἀγῆς Μακεδόν.

Demosihenes, Thrax, scripsit *metaphrasin Iliadis* oratione soluta. *Epitomen Damageti, Heraclæotæ. De poetis dithyrambicis. Metaphrasin Theogoniae Hesiodæ.*

Δέρas, aureum vellus quod Iason cum Argonautis in Colchidem per Ponticum mare profectus, cepit, abducta simul Medea, Aetææ, regis, filia, non fuit vellus, vt fabulae ferunt, sed βιβλίον ἐν δέρμασι γεγραμμένον, liber ii) in membranis scriptus, docens, quomodo arte chemica conficiendum sit aurum. Merito igitur prisca librum illum vocarunt aureum vellus, propter artem conficiendi auri, in eo comprehensam.

Dexicrates, comicus, Atheniensis, cuius fabula ὑφ' ἐαυτῶν πλανώμενοι *se ipsos decipientes* memoratur ab Athenæo lib. 3.

Δεξιός, καὶ φύσει Θηραμένης. Theramenes, homo inconstans et tempori se accommodans, magister Isocratis, filius Agnonis, populo Steriensis. (supra in *Cothurnus*.) Eum trium horum suppliciorum aiunt auctorem (Athenis) fuisse, vt damnati vel vinculis ligneis constringerentur, vel cicutam biberent, vel exsilio multarentur. Videtur autem ex insula Ceo oriundus, nec Agnonis filius naturalis, sed adoptivus fuisse. Hunc Thucydides laudat.

Dexippus, Herennius, Dexippi F. Atheniensis, rhetor temporibus Valeriani, Galieni, Claudii secundi et Aureliani, imperatorum Romanorum. v. Küsteri not. 7. tom. I. p. 524.

Dexippus, Cous, medicus, Hippocratis discipulus, qui, arcessitus ab Heecatomno, Carum rege, vt ipsius filios, Mausolum et Pixodarum, desperato [P] morbo laborantes, curaret, eos ea conditione sanauit, vt bellum, quod tunc aduersus Coos parabat, omitteret. Scripsit *de re medica* librum vnum, et *de præcognitionibus* duos.

Διαγνώμων αὐτεφύης, ipso naturæ instinctu discernere valens animata simulacra a cassis et numine inanibus, *Heraiscus*. Confer in *Ἐπιφάνιος, Εὐπρέπιος, Ἡραίσκος*, (c *Damascio*.)

Diagoras, Teleclidæ vel Teleclyti F. Melius, philosophus et ἀσμάτων ποιητῆς canticorum scriptor, quem, quum seruus esset, Democritus, Abderita, egregio ingenio praeditum cernens, decem millibus drachmarum emit et in discipulorum suorum numerum recepit. Hic operam dedit etiam poesi lyricæ, Pindaro et Bacchylide posterior, vt Menalippide antiquior, floruit Olymp. LXXVIII. Cognominatus est Atheus, quoniam in opinionem negandorum deorum incidit, ex quo aemulus quidam paeanem ipsi furto abstulerat, et peieranti non fecisse, nec multo post publice eundem proferenti omnia bene cesserant. Hoc dolens Diagoras scripsit τὰς ἀποπυρρίζοντας λόγους velut *de turri præcipientes* dixeris, discessionem ipsius a sententia eorum, qui Deos credunt,

ii) *Eustathius* ad Dionysii periegesin v. 689. ὡς λόγος ἀξίαν τὴν τῆς Ἀργῆς καταγετισθῆναι σόλον
ὁ Χάραξ τὸ χρυσοῦν δέρμα μέθοδον ἀναλέγει χρυσοῦ φησί.
σογραφίας, μεμβράνης ἐμπερισπασμένην, δι' ἣν,

credunt, continentes. Post captam Melum Athenis habitauit, vbi mysteriorum contemptorem Athenienses proscripserunt, eique, qui Diagoram interfecisset, talentum, qui viuum adduxisset, bina talenta promiserunt. Denique vitam finiit Corinthi.

Dicaearchus, Phidiae F. Siculus Messenius, Aristotelis auditor, philosophus, orator et geometra. Scripsit *καταμετρήσεις dimensionis montium, qui sunt in Peloponneso*. Ἐλλάδος βίον *Vitam Graeciae libris III. Rem Spartanorum*. Hic liber vt quotannis in Ephorum praetorio puberibus auscultantibus legeretur, lege sancitum fuit apud Lacedaemonios, et longo tempore obseruatum.

Dicaearchus, Lacedaemonius, grammaticus, auditor Aristarchi.

Dicaeogenes, qui tragoedias et dithyrambos scripsit.

Δικάεσθαί Βλαντος τῷ Πεινήεως κρείσσω. Supra in Bias.

Dictys, historicus, scripsit *Ephemeridem*, item *rerum, post id tempus gestarum, in quo Homerus desinit, libros IX. oratione prosa. Res Italicas*. Ad haec, *Τρωϊκὸν διάκοσμον, de raptu Helenae et Menelao et omnibus historiae Troianae partibus*. Creta terrae motu quassata tempore Claudii Imp. in sepulchri cuiusdam hiatu opus historicum Dictyis de bello Troiano repertum fuit, quod Claudius quum accepisset, describendum curauit. [conf. Kusteri not. I. pag. 590.]

Διδασκάλης peculiariter vocant poetas dithyrambicos vel comicos vel tragicos.

Didymus, Ateius vel Attius, philosophus academicus, scripsit *πιθανῶν καὶ σοφισμάτων λύσεις probabilium et sophismatum solutiones libris II. et alia multa*.

Didymus, Didymi, falsamentarii, F. Alexandrinus, grammaticus Aristarcheus, qui vixit temporibus Antonii et Ciceronis vsque ad Augustum. [P] *Chalcencherus* vocatus propter assiduitatem, qua in libris legendis et scribendis est vsus. Aiunt enim, eum ultra MMMD libros conscripsisse. Comparanda est Küsteri nota 2, tom. II. pag. 574.

Didymus iunior, Alexandrinus, grammaticus, qui Romae ἐσοφίζευσεν, siue eloquentiam docuit. Scripsit *πιθανὰ, probabilia.*^{kk} et alia plurima eaque optima.

Claudius Didymus, grammaticus, scripsit *περὶ τῶν ἡμαρτημένων παρὰ τὴν ἀναλογίαν Θουκυδίδη, de iis, quae praeter analogiam a Thucydide perperam dicta sunt. Περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας, de analogia Latinorum. Epitomen Heracleonis et alia quaedam*.

Didymus, Heraclidae F. grammaticus, qui apud Neronem vixit, et magnas diuitias sibi comparauit, et musicus valde insignis fuit et *πρὸς μέλη ad carmina componenda aptus*.

Didymus, Alexandrinus, de re rustica libros XV. scripsit.

Apostolus Thomas cognominatus etiam fuit Didymus

Διεξοδικούς. Rhetoricae differentia a dialectica, ex Alexandro Aphrodisiensi (in 1. Topicor.)

Δίγλωστος Anacharsis, Scythia, at matre graeca natus, ex ideo bilinguis, qui etiam Scythias leges tulit.

Dinarchus, Corinthius, unus ex X. oratoribus, scripsit secundum quosdam orationes CLX. vel, quod verius videtur, LX, omnes forenses, publicas alias, alias priuatas. Oblit Peloponnesi praefectus ab Antipatro constitutus, Polysperchonte post Antipatri obitum ei fruente insidias.

Diuolocus,

kk) Haec Didymi Ateii videntur fuisse.

Dinolochus, Syracusanus siue Agrigentinus, comicus, vixit Olympiade LXXIII. Epicharmi filius, vel, vt quidam tradunt, discipulus. Docuit fabulas XIV. Dorica dialecto scriptas.

Diocles, Atheniensis aut Phliasius, comicus antiquus, aequalis Sannyrionis et Philyllii. Fabulae eius: Θάλαττα (meretricis hoc nomen, teste [P] Athenaeo,) Μέλιττα, Ὀνειροι, Βάκχα, Θυέσης β'. Hunc aiunt inuenisse harmoniam quamdam musicam, ex sono acetabulorum et valorum fictilium constantem, quae bacillo ligneo percutiebat.

Diocletianus libros de Chemia igni tradidit, etc. Supra, in Chemia.

Diodorus, monachus, Iuliani et Valentis, impp. temporibus vixit et Tarfi in Cilicia episcopus fuit. Scripsit varia vt Theodorus Lector in hist. ecclesiastica tradit, *Interpretationes in totum Vetus Test. Genesin, Exodum et reliqua. In Psalmos. In quatuor libros Regum. In loca difficiliora Paralipomenon. In Prouerbia. Quomodo differat theoria* ¹⁾ *et allegoria. In Ecclesiasten. In Canticum Canticorum. In Prophetas. Chronicon, in quo errata ab Eusebio Pamphili admissa emendantur. In IV. Euangelia. In Acta Apostolorum. In Epistolam Ioannis Euangelistae. De eo, quod sit unus Deus in Trinitate. Contra Melchisedecitas. Contra Iudaeos. De resurrectione mortuorum. De anima. Contra diuersas de ea haereticorum opiniones. Ad Gratianum capita. Contra astronomos et astrologos et fatum. De Sphaera et VII. Zonis et contrario astrorum motu. De Hipparchi sphaera. De Prouidentia. Contra Platonem de deo et diis. De natura et materia, in quo opere tractatur de eo, quod iustum est. De deo et falsa Graecorum materia. Naturas inuisibiles non elementis, sed una cum illis ex nihilo factas esse. Ad Euphronium, philosophum, per interrogationes et responsiones. Contra Aristotelem de corpore coelesti. Quomodo sol sit calidus. Contra eos, qui coelum animal dicunt. De eo, quomodo opifex quidem semper, opera vero eius non semper (fuerint aut permaneant.) Quomodo velle et nolle sint in DEO aeterna. Contra Porphyrium de animalibus et sacrificiis.*

Valerius Diodorus, philosophus, Teleclis discipulus, Alexandrinus, filius (Valerii) Polionis, philosophi, qui de vocibus atticis scripsit. Vixit Adriani Caesaris temporibus.

Diodorus, Siculus, historicus, scripsit bibliothecam, quae historiam romanam et variam libris XL. complectitur. Vixit temporibus Augusti et ante illum.

Diodorus, comicus, cuius dramata: αὐλητρίς, ἐπίκληρος et πανηγυρισά ab Athenaeo memorantur.

Diogenianus, Heracleota, Ponticus, temporibus Hadriani, grammaticus. Videndum an non forsan sit medicus, ex Albace Heraclea, oppido Cariae, oriundus: erat enim omni doctrinae genere eruditus, neque expresse traditum reperi esse ex Heraclea Ponti, sed ita nonnulli opinantur. Libri eius hi sunt: *Omnis generis vocabula ordine alphabetico libris V. Est autem epitome vocabulorum, quae Pamphilus et Zopyrion libris [P] CCCC. exposuerant. Florilegium epigrammatum; de fluminibus, lacubus, fontibus, montibus et promontoriis; fluminum breuis recensio secundum ordinem alphabetici; collectio et tabula omnium totius terrae urbium: et alia.*

Diogenes,

1) Id est h. l. sensus abstrusior et mysticus, cui opponitur τὸ ἑστὸν, siue sensus litteralis. v. Krieger I. pag. 593. not. 4. Harl.

Diogenes, Hiccsii, trapezitae, F. Sinopenfis, primum Cleon (Menag. Κλύω) cognominatus, patria, quod monetam adulterasset, profugus, Antisthenem, cynicum, sectatus est, magnis, quas habebat opibus, contemptis. Senex a Scirtalo, pirata, captus et Xeniae, Corinthio, venditus apud eum permansit, nec ab Atheniensibus nec ab amicis redimi volens. Obiit Olymp. CXLIII. quum curationem cruris, a cane admorsus, neglexisset, eodem die, quo Alexander Babylone obiit. etc.

Diogenes, vel Diogenianus, Cyzicenus, grammaticus, scripsit *Origines Cyzici*. Περὶ τῶν ἐν τοῖς βιβλίοις σημείων *de notis criticis librorum*. *De poetica*. *De elementis*.

Diogenes vel Oenomaus, Atheniensis, tragicus, tempore sublatorum XXX tyrannorum. Fabulae eius sunt *Achilles, Helena, Hercules, Thyestes, Medea, Oedipus, Chrysipus, Semele*.

Dion, Hipparini F. Syracusanus, philosophus platonicus, Aristomachae, uxoris Dionysii prioris, Siciliae tyranni, frater, cuius filium, Dionysium iuniorem, eiecit, deiectus vicissim a fratre ipsius, Nisaeo. Scripsit *Epistolas* ad Platonem et alios quosdam.

Dion Cassius, cognomine Cocceius vel Cocceianus, Nicaenus, historicus temporibus Alexandri, Mammacae filii. Scripsit *historiae romanae libros LXXX*. qui in decades distributi sunt. Item *Persica, Getica* (m), *Ἐνόδια. τὰ κατὰ Τραϊανόν, res a Traiano gestas, Vitam Arriani, philosophi*.

Dionysius, Areopagita, doctrinae Graecorum peritissimus, Paulo Atheniensi audito, ad religionem christianam conuersus atque inde episcopus Athenarum constitutus est. Tiberii temporibus in Aegyptum profectus erat, comite Apollophane, Sophista, eodem, quem Polemo, Laodicensis, magister Aristidis, Smyrnae audiuit. Tempore passionis Christi ambo erant Heliopoli in Aegypto, quum solem luna plena obscuratum obseruans Apollophanes, o bone Dionysi, inquit, ἀμοιβὰς θεῶν πραγμάτων vices sunt rerum diuinarum. Cui Dionysius: ἢ τὸ θεῶν πάσχει, ἢ τῷ πάσχοντι συμπάσχει. Vel DEus patitur vel compatitur cum patiente. Scripsit Dionysius ad Timotheum, Pauli discipulum et episcopum Ephesi, *de diuinis nominibus libros XII*. (imo capita, quorum titulos deinceps bis Suidas recenset, omisso decimo tertio περὶ τελείας καὶ ἑνός.) *De ecclesiastica hierarchia, capita XV*. *De coelesti hierarchia, capita XV*. a quo male tamquam distinctum refert Suidas περὶ τῶν θείων [P] ταγμάτων καὶ ὅσα τῷ ἀρεθμῷ. *De mystica theologia* capita V. Epistolae quatuor ad Caium, monachum. Singulae ad Dorotheum, publicum ministrum, ad Sopatrum, sacerdotem, ad Polycarpum, episcopum Smyrnae, (ex qua Suidas adducit locum de eclipsi iam memorata,) ad Demophilum, monachum, et ad Ioannem theologum, apost. et euangelistam. Sciendum est, quosdam externorum sapientum praecipue Proclum, Dionysii theorematibus, interdum ipsis verbis usum fuisse. Hinc suspicari licet, vetustiores philosophos, qui Athenis erant, illius opera, quorum ipse meminit, ad Timotheum scribens, sibi vindicasse eaque occultasse, vt ipsi diuinorum ipsius sermonum auctores viderentur. Hic plenus dierum, martyrio spiritus consummatus est tempore Traiani, imp. eodem, quo diuinus Ignatius. Magni Dionysii encomium scripsit Michael Syncellus, Hierosolymitanus.

Dionysius,

num) Haec Dionis, Prusaei, potius sunt.

Dionysius, Terus, Alexandrinus, a patre, Tero, Thrax, Aristarchi discipulus, grammaticus, qui Romae docuit Pompeii magni temporibus et Tyrannionis prioris magister fuit. Plurima scripsit grammatica et syntagmatica et commentarios.

Dionysius Alexandrinus, Glauci F. grammaticus, qui tempore Neronis et sequentium imp. vsque ad Traianum vixit et bibliothecis praefuit, et ab epistolis, legationibus et responsis fuit. Idem Parthenii, grammatici, magister, discipulus Chaeremonis, philosophi, cui etiam Alexandriae successit.

Dionysius, Alexandrinus, cuius inueni commentarium valde disertum in ecclesiastem Salomonis.

Dionysius, Alexandri F. Halicarnasseus, orator, et omni genere doctrinae excultus, Caesaris Augusti temporibus vixit. Ex huius posteris fuit Dionysius, Atticista, sub Hadriano, imp.

Dionysius, Halicarnasseus, qui vixit tempore Hadriani, imp. Sophista, cognomento musicus, quod in arte musica valde exercitatus esset. Scripsit *commentariorum rhythmicorum* libros XXIV. *Historiae musicae* libros XXXVI. in quibus tibicinum, citharoedorum et poetarum omnis generis mentionem facit. *Doctrinae musicae* siue *diatribarum* libros XXI. *De iis, quae in rep. Platonis musice dicta sunt.*

Dionysius, Byzantius, poeta epicus. Scripsit *descriptionem nauigationis per Bosporum. De threnis* poema refertum epicediis.

Dionysius, Corinthius, poeta epicus. Scripsit *praecepta morum. Caussarum librum. Meteorologica.* Et oratione soluta *commentarium in Hesiodum.* [P] *Orbis terrarum descriptionem*, versibus heroicis. Haec autem reperi etiam in Dionysio, qui Lithiaca seu de lapidibus scripsit. Vter tamen horum sit auctor, ignoro.

Dionysius, Milesius, historicus, *res post Darium gestas V. libris descripsit. Orbis descriptionem. Persica; ionica dialecto, rerum troianarum libros tres: fabulas. Κύκλον ιστορικόν* *circulum historicum libris VII.*

Dionysius Mytilenaeus, poeta epicus, qui *αυτοβιβλας* et tutor dictus fuit. Scripsit *Bacchi et Mineruae expeditionem: Argonautica libris sex, oratione soluta: mythica ad Parmenontem.*

Dionysius, Musonii F. Rhodius aut Samius, historicus, qui etiam sacerdos fuit templi solis, quod illic erat. Scripsit *ισογίας τοπικαίς* *locorum* siue certarum regionum *historias* libris VI. *Orbis descriptionem. ιστογίας πειδευτικῆς* *historicae institutionis* libris X. Existimo, Dionysium, qui orbem descripsit, Byzantium fuisse, (Vossius legit Bithynum, propter fluuium, Rhetam.

Dionysius, Siciliae tyrannus, scripsit *tragoedias et comoedias et historica.*

Dionysius, filius Siciliae tyranni, et ipse tyrannus et philosophus. Scripsit *epistolas et de poematibus Epicharmi.*

Διονύσια σκώμματα, dictoria in Bacchanalibus.

Diopithes legem tulerat, teste Aeliano, ut ciui, in Piraeo pernoctanti, capitale esset. Ipse deinde eo nomine, quum aliquando, vespera opprimente, in Piraeo noctem mansisset, ab inimicis capitis accusatus.

Dioscorides, Anazatbensis, medicus, cognomento Φακᾶς, ob lentes, quas in facie habebat. Vixit apud Cleopatram Antonii tempore, scripsitque libros XXIV. omnes de re medica, eosque celeberrimos.

Dioscorius, Myraeus, grammaticus, praefectus vrbi et praetorio, qui Leonis, imp. filias Byzantii docuit. infra Θυάτερα.

Dioxippus, Atheniensis, comicus. Eius fabulae: ἀντιποροβοσκός, φιλάργυρος, ἱεροιογράφος, διαδικαζόμενοι.

Διφθέρα. Eis διφθέρας in pellibus scripta consilia sua Thoracion cum hostibus in Laconia communicabat.

Dipnosophistae, liber valde utilis, cuius Athenaeus auctor est. Ulpianus vnus dipnosophistarum etc. Supra, κατέκειτος.

Dithyrambodidascali. Hi de rebus, quae in sublimi fiunt et nubibus, multa dicere solebant, vocibusque compositis utebantur, dicentes exempli causa ἐνδιαφεριανερινηχέτες. Talis erat Ion, Chius, poeta, qui poema fecit, cuius initium est: αἰὼν ἡεροφείταν ἀστέρα μῆνα μὲν etc.ⁿⁿ⁾ vnde Aristophanes, iocans, matutinam stellam eum vocatum fuisse ait. Fuit autem valde celebris, [P] scripsitque comoedias, et epigrammata et soluto sermone πρεσβευτικόν. Exstat etiam Socratis, philosophi, in eum λόγος. Callimachus etiam in Choriambis eius meminit, aitque, multa scripsisse. Dithyrambus vero dicitur et Bacchus, (quod per binos quasi fores in lucem prodierit tum vteri matris, Semel, tum Iouis femorum) et hymnus in Bacchum. Denique Διδυράμβων γέν ἔχεις ἐλάττονα dicitur de hominibus stolidis et inconsideratis.

Δόγματα. Plato, quae vera esse percipit, enunciat, falsa coarguit, de incertis sustinet adfensum. Atque de his, quae vera ipsi videntur, quatuor personas loquentes inducit, Socratem Timaeum, et hospitem Atheniensem atque Eleatem: qui non sunt Plato ipse et Parmenides, sed duae fictae personae etc. Philosophorum alii mundum ortum habuisse, alii ortu caruisse dicunt. Item alii animatum, alii vero inanimatum eum statuunt. Anaxagoras vero et Pythagoras, in Aegyptum profecti, et Aegyptiorum et Hebraeorum vñ consuetudine, rerum cognitionem ab illis hausierunt. Postea vero et Plato, vt Plutarchus in parallelis refert. Quin etiam Aegyptii primi solem et lunam Deos vocarunt, Osirim et Isidem, Θεὸς a θεῖν currere etc.

Domitianus Neruam, vt imperio insidiantem, amouit et Apollonium, Tyaneum, vt Neruae amicum, comprehensum totondit, et vinctum in iudicium adduxit. Quum vero philosophus illi non cederet, deridens eius acta, verecundia commotus eum dimisit. Tunc ad eum Apollonius: nequaquam me occides; necdum enim fato maturus sum, ἔ μὲν μακτενέεις, ἐπεὶ ἔτοιμός εἰμι. Atque e vestigio ipsum euauisse ferunt. Hic et philosophos et mathematicos Roma expulit. Sub hoc et Ioannes, euangelista, in Patrum relegatus. Idem etiam, Davidici generis homines, τὰς ἀπὸ τοῦ γένους Δαβὶδ interfici iussit, multique sub eo Christiani martyres facti sunt. Sed Nerva Ioannem, theologum, exsilio liberauit.

Domninus,

nn) Sed Kuster ex scholiaste Aristoph. corrigere iubet ἀστέρα μείναιμεν etc. matutinam et acrinagam stellam expectauimus etc. Harl.

Domninus, philosophus, natione Syrus, ex Laodicea, vel Larissa, vrbe Syriae, Syriani discipulus, et Procli condiscipulus, vt ait Damascius. In mathematicis disciplinis exercitatus, in aliis philosophiae partibus etiam παλαιότερος subactior. Quare et multa in Platoniciis dogmatibus innouavit, vnde Proclus aduersus eum scripsit πραγματέαν καθαριστικὴν τῶν δογμάτων τῷ Πλάτῳ, *repurgationem platoniorum dogmatum*. Ab Aesculapio iussus, quod sanguinem exspueret, suillis carnibus vesci, obsequutus est: at Plutarchus, Atheniensis, Aesculapii statuam intuens, in templi enim vestibulo dormiebat, o Domine inquit, quid si Iudaeo, hoc morbo laboranti, remedium commendasses? Itaque Aesculapius, statim ex statua sonum suauissimum edens, aliam curandi morbi rationem ei praescripsit. Ad Domninum iam aetate prouectum, accessit [P] Aesclepiades, adolescens, et arithmeticum ipsi theorema proposuit etc.

Dorius cantus, Δώριος ἀύλησις, est modus quidam musicus, vt etiam Lydius et Phrygius. — Δώριος οἰκονομία, *modus dorius*. — *Dorius* praeterea est nomen proprium et *Doriscus* nomen loci.

Dorus, (Δῶρος) Arabs, quem Damascius in historia philosophica ait fuisse veritatis acerrimum indagatorem. Hunc Isidorus, philosophus, initio sensit Aristotelicis opinionibus irretitum, et paullatim reuocauit ad illas Platonis magnificae scientiae sublimes et illustres sententias, vt reiecta illa peripatetica subtilitate, res minutas colligente, se conferret ad illam, quae per Prometheus quemdam cum ignis splendore coelitus ad homines demissa est, dialecticam, quae est mentis et prudentiae purissima αὐτοψία siue inspectio.

Δόσις. Apud oratores peculiariter sic vocantur tabulae testamenti, in quibus quis, quae sua sunt, alteri dat, interueniente magistratuum siue Archontum auctoritate.

Draco, Atheniensium legislator. Hic quum Aeginae in theatro propter leges latas laetis acclamationibus celebraretur, pluribus petasis et tunicis et palliis in eius caput iniectis, suffocatus est, et in ipso theatro sepultus. Vixit iisdem temporibus, quibus septem Sapientes, aut potius fuit illis antiquior. Quum senex iam esset, Olympiade XXIX. leges Atheniensibus tulit. ὑποθήκας siue vitae degendae praecepta scripsit tribus circiter versuum millibus.

Draco, nepos Hippocratis, medici illius celeberrimi, filius Thessali, pater Hippocratis, cuius filius rursus fuit Draco, et ipse medicus, qui Rhoxanen, Alexandri Macedonis coniugem curauit.

Draco Stratonicensis, grammaticus, scripsit *de arte grammatica: orthographiam: περὶ τῶν κατὰ συζυγίαν ὀνομάτων de coniugatis nominibus: de pronomibus: de metris versuum: de Satyris: de Pindari carminibus: de Sapphonis metris: de Alcaei carminibus.*

Ἐκβίασις. Ἄμφω γάρ εἰσι ἐκβίασαι τῆς δικῆς, καὶ νόττειν ἡμᾶς πρὸς τὸ τῆς δικῆς πέρας, ambo sunt acres exactores iuris, qui nos stimulis ad iustitiam exactissimam incitant. Haec de Gregorio et Basilio.

Ἐκκέκοφθ' ἡ μουσική, *excisa est musica*. Quum veteres olim in conuiujs eruditas quaestiones tractare solerent, posterius psaltrias et citharistras et saltatrices earum loco introduxerunt. Vnde quidam καινοτομίαν, nouitatem hanc reprehendentes, prouerbio illo vsi sunt.

Ἐκ Μασσαλίας ἦκεις, *e Massilia venis*, dicitur de hominibus effeminatis et delicatis, quales Massilienses olim fuisse dicuntur.

Ἑλατῆς.

Εἰδῆσας Ἀλκυῶνα, λυγρὴς ἑλατῆρα Λακωνίης
ἔβλεπον, ὃν Μισσῶν ἐνὲ ἀριθμὸς ἔχα.

Cognosces Alcanem, lyram Laconicam scite pulsantem, quem novem Musae habent.

Elea, patria Zenonis, olim Hyele, Phocaeensium colonia, oppidum obscurum, et quod bonos tantum viros alere poterat. Hanc Zeno magis amabat, quam Atheniensium instantiam; itaque raro apud illos versatus in patria consenuit.

Ἐλεγεῖσθαι^{oo}) pro *delirare* quidam veterum dixerunt. Et sunt, qui carmen elegiacum hinc dictum putent. Theocles, Naxius aut Eretriensis, insania correptus, carmen hoc primus cecinit.

Elegus carmen lugubre sic adpellatum, quod saepe in eo ἔ & dicatur. Vel lamentationes, quae ad tibiam canuntur. Postea Midiam, Gordii filium, dum regnaret, tibiam ad aras et sacrificia transtulisse dicunt, quod matrem suam defunctam in dearum numerum referre vellet.

Eleusius, Cyzicenus et Marathonius, et CPol. non quidem magna dicendi facultate praediti, sed austero vitae genere et fictae modestiae simulatione magnam adepti auctoritatem, plurimos sectatores sibi conciliarunt et monasteria, ingenti hominum utriusque sexus multitudine referta, instituerunt.

Empedocles, Metonis, vel Archinomi, vel Xeneti F. frater Callicratidis, primo audiuit Parmenidem, cuius etiam, ut Porphyrius in historia philosophica auctor est, amassus fuit. Alii ajunt, fuisse Telaugis discipulum, Pythagorae filii. Agrigentinus, philosophus physicus, Pythagorae sectam sequutus, quam etiam aemulatus est Apollonius Tyaneus etc. Discipulum habuit Gorgiam, Leontinum oratorem. Scripsit versibus heroicis tres libros περὶ φύσεως τῶν ὄντων *de rerum natura*, sunt autem versuum circiter duo millia. Item *de re-medica*, oratione soluta, et multa alia. etc. *Empedoclis inimicitia*, proverbium, quod dicitur de iis, qui diuturnas inimicitias aduersus aliquos gerunt.

Empedotimus scripsit περὶ φυσικῆς ἀκροάσεως *de physica auscultatione*, de quo! (Iulianus) ὁ παραβάτης in opere, quod Cronia inscribitur: Nos autem, *Empedotimo et Pythagorae credentes*, et iis, quae Heraclides Ponticus ab illis accepta tradidit, et paullo ante inclitus ille rerum diuinarum interpres Iamblichus nobis ostendit.

Ἐνιαυτὸς Μῆτωνος, annus Metonis, i. e. orbis annorum XIX. Meto enim, mathematicus, periodum temporis, ex XIX. annis constantem, inuenit.

Ennius, poeta romanus, (i. e. latinus,) quem Aelianus laude dignum esse ait, quod Scipionem magnifice extollere cupiens scripsit, solum Homerum laudes, illo dignas, canere posse, adeoque praestantiam eius intelligere se demonstrauit poeta Messapius (h. e. Ennius, qui a Messapo, rege, suam repetebat originem.)

Ἐν πέντε κριτῶν γόνασι. in quinque iudicium genibus. Olim quinque iudices de comicis iudicabant, ut ait Epicharmus. Dictum ad imitationem illius: Θεῶν ἐν γόνασι κῆται. Olim in genibus iudices habebant ea, quae nunc in tabellis scribuntur.

Epaphroditus, Chaeronensis, grammaticus, Archiae, Alexandrini, grammatici, alumnus apud quem institutus, a Modesto, Aegypti praefecto, emtus est, cuius filium Pitelionum

^{oo}) At Küsterus ecodd. Paris. et propter litterarum seriem edidit *ἑλεγάναν*. Harl.

num instituit. Claruit Romae tempore Neronis ad Neruam vsque: quo tempore et Ptolemaeus Hephaestionis vixit, et multi alii viri, doctrina clari. Idem quum libros subinde emeret, ad XXX. mille sibi comparauit, eosque bonos et minime vulgares. Corpore fuit magno et nigro instar elephantiaci (ὡς ἐλεφαντώδης). Habitauit in Phae-nianocoriis, vbi binas aedes habuit. Decesit aqua intereunte, annum agens LXXV. multaue scripta reliquit. v. notam. I. pag. 790.

Ἐπειὸς δεσλότερος *Epeo* timidior Cratinus, comicus, dicebatur, fortasse quod, quum Oeneidi tribui praecesset, timidior videretur. *Epeus* enim timidus erat.

Ephectici philosophi sic adpellati ab ἐπέχεν, *inhibere*, quod adfensum de rebus inhiberent, easque comprehendi non posse statuerent. καὶ δογματίζεν ^{pp}) αὐτὰ ἀνατάληπτα.

Ephesia litterae, i. e. incantationes quaedam obscurae, quas et Croesum in rogo dixisse ferunt. Et Olympiae Milesio et Ephesio luctantibus, aiunt Milesium luctari non potuisse, quod alter litteras Ephesias talo pedis adligasset. Ea autem re comperta, litterisque illis solutis, *Ephesium* tricies ^{qq}) fuisse prostratum.

Ephippus, Atheniensis, comicus mediae comoediae.

Ephippus, Cumanus, filius Demophili vel Antiochi, Isocratis, oratoris, auditor, historicus, qui filium habuit Demophilum, historicum. Vixit Olympiade XCIII. ita vt Philippi Macedonis regnum antecefferit. Scripsit historiarum ab Ilii expugnatione troianoque bello ad sua vsque tempora libros XXX. de bonis et malis libris XXIV. Rerum admirabilium τῶν ἐκασταχῶ, quae in quavis regione obseruantur, libros XV. De rebus, quas quisque inuenit libros II. et alia.

Ephorus, Cumanus, et Theopompus, Damasistrati F. Chius, ambo Isocratis discipuli, sed ingenio et stilo quam maxime inter se discrepantes. [P] Nam Ephorus ingenio erat simplici, et quod ad dictionem eius historicam adinet, supinus et segnis semperque remissus. Theopompus vero ingenio erat acerbo et maligno; at dictione copiosus et densus, ac vehementiae plenus: ceteroqui veri studiosus in iis, quae scribebat. Isocrates igitur hunc quidem fraenis, Ephorum vero calcaribus indigere dixit. Theopompus autem, in exilium eiectus, supplex ad templum *Dianae* Ephesiae confugit. Multas etiam epistolas contra Chios ad Alexandrum misit, eundemque multis laudibus ornauit. Dicitur etiam vituperationem eius scripsisse, sed quae non exstat.

Epicharmus, Tityri vel Chimari vel Sicidis F. Syracusanus, vel ex Sicanorum ciuitate, Craeto, qui una cum Phormo comoediam Syracusis inuenit. Docuit fabulas LII. vel vt Lycon ait, XXXV. Quidam tradunt, ipsum fuisse Coum, unum ex iis, qui cum Cadmo in Siciliam migrarunt. Alii Samium: alii Megaris, vrbe Siciliae oriundum. Fuit sex annis ante bellum Persicum Syracusis docens; quo tempore Athenis Euetes, et Euxenides et Mylius fabulas edebant.

Epicrates,

pp) Fallitur Suidas, Scepticis tribuens, quod fuit quorundam Academicorum. Nam Sceptici nihil statuerunt neque ἐδογματίσαν, sed tantummodo dubitare se profitebantur. Vide, si placet, quae notauit ad Sextum Empiricum.

qq) Küster ad h. I. tom. II. pag. 919. not. 8. pro τριάνοντα τὸ ἐξῆς πρῶτον legere malit τρις τὸ ἐξῆς π. ter deiectum fuisse ab aduersario suamque emendationem late pulcreque explicat, probatque. Harl.

Epicrates, Atheniensium orator, *παλαιφώρος barbiger* adpellatus, cuius meminere Aristophanes, Plato comicus et Demosthenes, orat. de falsa legatione. Alius, cuius meminit Lycurgus, orat. de administratione aerarii, quem sexcenta talenta in bonis habuisse aiunt. Alius Epicrates, Aeschinis, oratoris, adfinis, qui Cyrebion cognominabatur, teste Demosthene orat. contra Aeschinem.

Epictetus ex Hierapoli Phrygiae, philosophus, seruus Epaphroditi, unius de satellitibus imp. Neronis. Ob defluxionem altero crure debilis in nouae Epiri vrbe, Nicopoli, habitauit et vitam vsque ad M. Antonini imperium produxit. Scripsit multa. Theosebius, philosophus, multa ex Epicteti scholis desumpta dixit, alia et ipse excogitauit. Quare et praecepta vitae talibus libris complexus est et posteritati reliquit, qualibus et Epictetus, ita vt nostri temporis Epictetus esse videatur, exceptis tamen opinionibus stoicis. Theosebius enim nullius scriptoris opiniones tam amplectebatur et admirabatur, quam Platonis veritatem. Quinetiam quemdam libellum conscripsit de rebus in magni Politia (Platonis) eleganter dictis. Quamuis remp. non attingit, sed priuatum coluit vitae genus, cui et Socrates ille et Epictetus *καὶ πᾶς εὖ φρονῶν* et quilibet cordatus studet etc. *ex Damascio.*

Epicurus, Neoclis F. Atheniensis, populo Gargettius, matre Chaerestrata, [P] frater Neoclis, Chaeredemi, et Aristobuli, siue Aristodemi, philosophari coepit ab anno duodecimo aetatis: peculiaris sectae conditor. Et primum quidem Sami cum parentibus commoratus est, deinde Mitylenae annum unum scholae praefuit, postea Lampfaci docuit, et denique Athenis in horto suo. Audiuit Nausiphanem, Democriteum et Pamphilum, Platonis discipulum. Natus est Olympiade CLX. septem annis post mortem Platonis, et vitam produxit vsque ad successores Alexandri M. et Antigonum, qui Gonatas dictus est. Schola eius permansit vsque ad Caesarem primum annos CCXXXVII. et intra tempus istud XIV. successores habuit. Scripta eius sunt multa. In testamento suo iussit Metrodoro et Polyaeo sodalibus suis semel quotannis parentari, sibi vero bis etc. Epicurei SCto Roma sunt eieci, eosdem expulere Messenii in Arcadia, iisque expulsis totam urbem a Timuchis, magistratibus suis, fecerunt purgari velut sordibus quibusdam et purgamentis liberatam. In Creta quoque Lycii *rr*) quosdam Epicureos, illuc profectos, expulerunt, legemque tulerunt: *Epicurei sapientiae effoeminatae et degeneris ac turpis inuectores Diisque inuisi per praeconis vocem Lyco excedere iubentor etc.*

Epigenes, comicus. Ex eius fabulis sunt *ἡρώδη, μνημάτιον, Βακχεία* (aut vt Küster ex Athenaeo IX. pag. 184 malit *Βάκχαι*.) Athenaeo memoratae: duarum aliarum nomina addit Küst.

Ἐπιγράμματα. Omnes inscriptiones, quamuis non consent versibus, dicuntur epigrammata.

Epilycus, poeta comicus. Ex fabulis eius est *καρχαλίκος*, vt tellis est Athenaeus. lib. IV. pag. 133. et 140. vbi scribitur *Καρχαλίκος.*

Epimenides, Phaesti aut Dosiadae aut Agiasarchi F. matre Blasta, Cretensis Cnossius, poeta epicus. Huius animam ferunt corpore excessisse, quamdiu ipse voluisset, et postea in illud reuersam esse: cutemque longo post mortem eius tempore inuentam *γραμμοῦ*

μαστ

rr) Confer *Triflanum* tom. I. p. 445.

μασι κατὰς κτον, litteris notatam. Vnde prouerbium ἐπιμενίδιον δέρμα de rebus reconditis. Vixit Olympiade XXX. vt et septem sapientes Graeciae antecesserit aetate, vel saltem illos adtigerit. Hic iam senex Athenas, Cylonio scelere pollutas, iustrauit Olymp. XLIV. Scripsit multa versibus: itemque oratione prosa, mysteria quaedam et lustrationes et alia aenigmatica. Ad hunc Solon, legislator, scripsit, reprehendens urbis lustrationem. Vixit annos CL. et sex continuos dormiuit.

[P] Epinicus et ipse comicus, ex cuius fabulis ὑποβαλλόμενα Athenaeo memoratae.

Epiphanius, Vlpiani F. Petraeus, sophista, qui et in patria, Petra, et Athenis docuit. Scripsit περὶ κοινωνίας καὶ διαφορᾶς τῶν εἰσέσεων, de iis, quae status causarum inter se communia habent et in quibus differunt. Progymnasmata. Declamationes. Orationes Demarchicas. Orationem Polemarchicam. λόγους ἐπιδεικτικούς siue eloquentiae specimina et theorematata quaedam miscellanea.

Epiphanius, episcopus Constantiae, urbis Cypri, olim Salamis dictae. Scripsit contra omnes haereses, libros, qui πανάρια vocantur. Item alia multa, quae a doctis propter res ipsas, ab indoctis propter stilum leguntur. Decessit in extrema senectute.

Epiphanius, episcopus Selybriae, siue Olybriae. Scripsit λόγον ἀντιθέητικὸν κατ' εἰκονοκαυτῶν, λίαν ἀφέλιμον, librum valde utilem contra eos, qui imagines cremabant.

Epiphanius et Euprepus, Alexandrini, initiorum siue mysteriorum, apud Alexandrinos receptorum, peritissimi: Euprepus quidem illorum, quae Persica vocabantur; Epiphanius illorum, quae in Osiridis honorem celebrabantur, et celebratissimi Dei Aeonis etc. (ex Damascio.)

Epistola (IX.) Iuliani, parabatae, ad Porphyrium, catholicum, quae iubet copiosam Georgii (Cappadocis) bibliothecam omnis generis philosophis, multis etiam commentariorum scriptoribus refertam, in quibus et multa ac varia Galilaeorum scripta, vniuersam ad se Antiochiam transmitti.

Ἐποποιία, sic vocatur historia, heroico versu scripta. Nam poesis, quae caret fabula, est epopoeia.

Erasistratus, Iuliatas Ceius, ex Iuliade, Cei, insulae, oppido, filius Cretoxenae, Medii, medici, sororis et Cleombroti. Hic Antiochum, regem, Stratonices nouercae amore laborantem, sanauit. Sepultus est iuxta montem Mycalen, e regione Sami. Scripsit de re medica libros IX.

Eratoſthenes, Aglai vel Ambrosii F. Cyrenaeus, Aristonis, philosophi, Chii, et Lysaniae, Cyrenaei, grammatici, et Callimachi, poetae, discipulus. Arcessitus Athenis a Ptolemaeo tertio ad quintum vsque vixit. Hic quod in omni doctrinae genere secundum locum teneret et viris summis proximus esset, beta vocatus est. Alii eum Platonem secundum vel iuniorem, alii πένταθλον et quinquercionem adpellarunt. Natus est CXXXVI. Olympiade, obiit aetatis anno LXXX. ex inedia propter hebetatam oculorum aciem, relicto insigni discipulo, Aristophane, [P] Byzantio, cuius discipulus fuit Aristarchus, huius vero Mnaseas, Menander et Aristis. Scripsit philosophica, poemata, et historias. Astronomiam siue catasterismos de iis, qui inter astra relati sunt. Item de philosophorum sectis. De vacuitate doloris. Dialogos multos et multa grammatica.

Errennius cognomen fuit Philonis Byblii, vt ipse dicit.

- Erinna**, Teia vel Lesbia, vel Rhodia, vel, vt alii, Telia, ex Telo, parua insula prope Cnidum. Fuit *ἐποποιός*, poetria epica, scripsitque *ἡλακάτην*, quod est poema, aeolica et dorica dialecto scriptum, versibus CCC. Fecit et epigrammata. Obiit virgo, XIX. annos nata, amica et aequalis Sapphonis. Versus eius iudicati sunt Homericis pases.
- Eriphus**, comicus, ex cuius dogmatibus *Αἰέλος*, *πελταστής*, *μελίβοια*, vt Athenaeus libro XIV. Dipnosophist.
- Ἐς Μασσαλίαν πλεύσας**, *Mossiliam nauigans*, de iis dicitur, qui effeminate et molliter viuunt. v. supra, *ἐν Μασσαλίᾳ* et *Athen.* XII. pag. 523.
- Ἐσχατος Μυσῶν πλεῖ**, *Myssorum ultimus nauigat*, prouerbiū de iis, quibus dura et difficilia imperantur. etc.
- Essaei**, ascetae inter Iudaeos, qui Phariseos et scribas seueritate disciplinae longe superarunt, *ἐπιμελῶνται τῆς ἡθικῆς λέξεως*, *θεωρία δὲ τὰ πολλὰ παραμένει* dictionem moratam curant, et in contemplatione plerumque perseverant, vnde etiam vocantur Essaei, i. e. *θεωρητικοί*, *contemplatores*.
- Euagoras**, Lindius, historicus, scripsit *vitam Timagenis et aliorum doctorum virorum quaestiones*, ordine alphabetico; *Thucydidis artem rhetoricam* libris V. *De dictionibus difficilibus ac controuersis apud Thucydidem*; *historiam regum Aegyptiorum*.
- Euagrius** varia scripsit et inter ea commentarium in Proverbia Salomonis.
- Euangelus**, comicus, e cuius dramatibus *ἀνακαλυπτόμενος* apud Athenaeum. [lib. XIV. pag. 644. sed ibi fabula haec adpellatur *Ἀνακαλυπτομένη*, notante Küstero, ad t. I. pag. 880.]
- Euathlus**, orator improbus, garrulus et ignobilis.
- Eubulus**, demagogus clarissimus.
- Eubulus**, Sphettius Atheniensis, Euphranoris F. comicus. Docuit fabulas CIV. vixitque Olympiade CI. medio inter mediam et veterem comoediam tempore. v. notam Küsteri.
- Euclides**, ex Megaris, in Isthmo sitis, philosophus, auctor sectae, quae ab ipso Megarica, Dialectica aliis et Eristica. Fuit Socratis discipulus eique Ichthyas et postea Stilpon in schola successit. Scripsit dialogos, *Alcibiadem*, *Aeschinem*, *Critonem*, *Phoenices*, *Lampriam*, *Amatorium* et alia quaedam.
- Eudaemon**, Pelusiota, grammaticus, aequalis Libanii Sophistae, ad quem etiam diuersa scripsit. Hic varia composuit *poemata*, et *artem grammaticam et orthographiam nominum*.
- Εὐδαιμονέστερος τῶν Καρκίνου τραβίλων**, h. e. *infelicitissimus*, in Carcini, poetae, filios etc.
- Eudemus**, orator, varia scripsit et praecipue *Lexicon* vtilissimum verborum, [P] quibus oratores et optimi quique scriptores viuunt, ordine alphabetico. [Küster. in not. 2. t. I. pag. 885. lexica, quae hodie in diuersis exstant bibliothecis et *Eudemi*, rhetoris, nomen praefereunt, *ψευδεπίγραφα* esse existimat.]
- Εὐ διάγειν**. Hanc formulam salutandi epistolis suis praescripsit Epicurus. Cleon vero *χαίρειν*. Plato *εὖ πράττειν*.
- Eudoxius**, episcopus Antiochiae, ex Arabisso, oppido minoris Armeniae oriundus, cuius pater, Caesarius, sub Maximiano martyrii corona redimatus est. etc.

Eudoxus,

Eudoxus, Aeschiniæ F. Cnidius, philosophus, Platonis aequalis, cui fuero tres filiae, Actis, Delphis, Philtis. Astrologiae insigniter deditus fuit scripsitque plura eius generis, et *οἰσθηρίδην*, nec non *Ἀστρονομίαν* ^{ss)} *versibus heroicis*.

Euenos, duos aiunt fuisse elegiacos poetas, eosque ambos Parios.

Εὐερώ, *animi tranquillitatem* Democritus, Abderita, docuit finem esse et summum felicitatis, etc.

Eueterius, Iouiniani imp. temporibus doctrina quidem et ingenii praestantia antiquis non inferior, sed qui ex molli simplicitate multos infantes passus est iudicii laqueis irretiri.

Eugenius, Trophimi F. Augustopolitanus, Phryx, grammaticus, docuit CPoli, ubi valde clarus fuit iam senex tempore Anastasii imp. Scripsit de dimensione versuum melicorum Aeschyli, Sophoclis et Euripidis in fabulis XV. De paeonio et palimbacchio metro; de nominibus templorum et quomodo ea proferri debeant, vt *Διονύσειον*, *Ἀσκληπείον*. Vocabula miscellanea ordine alphabetico, in quo opère etiam noua quaedam et singularia habet ad accentum, spiritum, scripturam, fabulam aut prouerbum pertinentia; de nominibus, in α desinentibus, vt *ἐνδεας* vel *ἐνδία* et quando ea bifariam esserantur. Item alia quaedam iambica trimetra.

Εὐλογον ἀξιωμα, *axioma probabile*, differt a *καταληπτικῇ φαντασίᾳ* s. comprehendente phantasia. Cleanthes, philosophus, appositis ipsi iussu Ptolemaei, regis, malis punicis cereis, negauit, se falso viso assensum, sed tantum probabile putasse etc.

Eumolpidae ab Eumolpo, Thrace, qui rationem imitiandi inuenit, vel a Musaei filio, qui fuit a secundo quintus.

Eumolpus, Eleusinius vel Atheniensis, filius Musaei, poetae, et, vt quidam tradunt, discipulus Orphi, poeta epicus ante Homerum. Vicit etiam Pythia. Ad Iyram enim poetae de palma inter se certabant. Scripsit *τελετὰς Διμήτηος*, *Initia Cereris*, eiusque ad Celeum aduentum [P] et ministeria, filiabus eius tradita, eaque omnia versibus heroicis MMM. *Chiroscopicorum* librum vnum, prosa oratione.

Eunidae apud Athenienses familia citharoedorum, sacris inseruientium.

Eunomius, tempore Valentis imp. episcopus Cyzicenus, notarius Aëtii, quem cognominant atheum, cum quo diu versatus, sophisticum eius differendi modum imitatus est.

Eius *septem libri in epistolam ad Romanos* et aliae, quae circumferuntur, lucubrationes, verborum quidem copia abundantes, at sententiarum inopes. Ex *Socratis* hist. eccles. IV. 7.

Euodus, Rhodius, poeta epicus, Neronis tempore vixit, poeta latinus admirabilis. Huius libri nulli exstant.

Euphorion, filius Aeschyli, tragici, Atheniensis, tragicus et ipse: qui fabulis, quas pater ante in lucem non ediderat, certans quater vicit, scripsit et ipse quaedam dramata.

Euphorion, Polymnesti F. ex Chalcide Euboeae, discipulus in philosophicis Lacydis et Pritanidis: in poeticis vero Archebuli, Theraci, poetae, cuius etiam deliciae fuisse fertur. Natus est Olympiade CXXVI. quo tempore et Pyrrhus a Romanis victus est. Eum Nicia Alexandri, regis Euboeae, Crateri filii, vxor amauit; hinc praedi-

Mmm 2 ves

ss) Non Eudoxus versus scripsit, sed Aratus Eudoxi prosa.

ves ad Antiochum magnum, regem Syriae, se contulit et eius bibliothecae praefectus, ibidem defunctus, Apameae, vel ut alii, Antiochiae, sepultus est. Libri eius versibus heroicis scripti sunt hi: *Hesiodus*, *μοῦσος ἢ ἀτακταί*, *Mopsopia* siue *Miscellanea* libris V. opus continens historias miscellas, inscribiturque Mopsopia, quia Attica olim ita dicta est a Mopsopia, filia Oceani. Desinit in Attica Chiliade; nam liber quintus inscribitur *ἐπιγράφεται ἡ πέμπτη* (scil. βιβλος), *χιλιάς περὶ χρησμῶν* ^{tt)} *Chilias de oraculis*, quae post mille annos euentus comprobauit. Disputat enim aduersus eos, qui ipsum, deposita apud illos pecunia, fraudarant, docens, eos vel multo post tempore poetas duros esse.

Eupithius et **Archiadas**, duo Hegiae, (philosophi,) filii, de quorum ingenio et moribus quaedam ex Damascio etc.

Eupolis, Atheniensis, comicus, qui annos natus XVII. in scena certare coepit ediditque fabulas XVII. vicit septies. Idem in bello contra Lacedaemonios naufragio in Hellesponto periit. Vnde lex lata est, quae poetas vetuit militare. Fabulae eius sunt: *αἶγες*, *ἀσπράτευτος ἢ ἀνδρογύνη* et aliae.

Εὐ *πράττειν*, hanc formulam salutandi Plato epistolis suis praescribere solebat. Scripsit autem Epistolas XIII. easque morales. Vide supra, *εὐ* *διάγειν*, et **Cleon**, *χαίρειν*.

Eurybatus, i. e. *homo malus*. ductum est prouerbium ab Eurybato quodam; variorum opinioniones atque interpretationes vide apud Suidam: adde Küstleri notas.

Euripides, Atheniensis, tragicus, antiquior celebri illo Euripide. Docuit fabulas XII. vicit bis.

Euripides, Mnesarchi seu Mnesarchidae et Clitonis F. non ex matre, olerum venditrice, sed ex genere nobilissimo, ut demonstrat Philochorus. Natus fuit eo die, quo Graeci Persas fugarunt. Initio pictor, deinde Prodicus in rhetoricis, Socratis vero in doctrina de moribus et in rebus philosophicis discipulus. Audiuit etiam Anaxagoram, quem quum vidisset in discrimen capitis ob dogmata venisse, animum ad tragicam adpulit homo seueris moribus ac tristis, unde et *μισογύνης* siue mulierum osor est existimatus. Duxit tamen Choerinam, Mnesilochi filiam, ex qua Mnesilochum, Mnesarchidem et Euripidem suscepit. Hac repudiata, alteram, aequae impudicam, est expertus. Athenis relictis apud Archelaum, Macedoniae regem, in summo vixit honore, sublatus, ut aiunt, a canibus per insidias Arrhidaei, Macedonis, et Crateuae, Thessali, poetarum, ipsi inuidientium: vel laceratus a mulieribus, eum noctu Craterum, Archelai delicias, vel vxorem Nicodemi Arethusii peteret. Annos aiunt vixisse LXXV. ossaque eius Pellam, iubente rege, translata. Fabulae eius LXXV. vel, ut alii, XCII. ex quibus exstant LXXVII. Vicit quinquies, quater adhuc superstes, semel vero post obitum fabulam eius in scena exhibente Euripide, fratris ipsius filio. Fabulas edidit per totos annos XXVI. Obiit Olympiade XCIII. conf. Küstleri not.

Euripides, tragicus, prioris ex fratre nepos, ut tradit Dionysius in Chronicis. Scripsit *Ὅμηρικὴν ἔκδοσιν*, editionem Homericam, nisi fortasse ea alterius sit. Fabulae eius sunt *Ὀρέστης*, *Μήδεια*, *Πολυξένη*.

Eusechemus, comicus. Ex fabulis eius *ἐμπολή*, teste Athenaeo.

Eusebius,

^{tt)} Küster malit legere *ἐπιγρ.* de *Χιλιάς*, ἢ *περὶ* *χρησμῶν* omisso vocab. *πέμπτη*, et sic vertit, sed mutandum. *Harl.*

Eusebius, Pamphili, Arianae sectae addictus, Caesareae Palaestinae episcopus, sacrarum scripturarum insigniter studiosus et divinae bibliothecae una cum Pamphilo, martyre, diligentissimus investigator. Multa edidit opera, inter quae sunt ista: *euangelicae demonstrationis libri XX. euangelicae praeparationis libri XV. Theophaniae libri V. ecclesiasticae historiae libri X. Canones chronici variae historiae, et eorum epitome; de euangeliorum dissensione; in prophetam Esaiam libri X. Contra Porphyrium, qui tunc, ut quidam putant, in Sicilia scribebat, libri XXX. Τοπικῶν* siue de locis sacris liber; *apologiae pro Origene libri VI. De vita Pamphili libri III. De martyribus* alia opuscula; *in Psalmos CL. commentarios eruditos, et multa alia.* Floruit maxime temporibus Constantini imp. ac Constantii, et ob amicitiam, [P] quae ipsi cum Pamphilo, martyre, intercessit, ab eo cognomentum sortitus est. Scripsit etiam *ad Marinum*, in quo opere dicit, Christi ecclesiam duo vitae genera et instituta praecipere, quorum vnum sit excellens et supra communem vitae humanae rationem positum, quale est monachorum; alterum minus sublime et communi hominum vitae accommodatum, quod nec a coniugio abhorreat.

Eustathius, Epiphaniensis, scripsit *compendium chronicum rerum*, ab Aenea usque ad Anastasium, imp. *gestarum libris 109) nouem.*

Eustathius, Sebastianus cum Basilio, Ancyrano, eiusdem urbis episcopo, sectae Macedonianae caput fuit.

Eustephius, Aphrodisiensis, sophista vnus ex illustribus Adroctorum, quae est vrbs Lydiae, incolis. Scripsit *declamationes.*

Eustochius, Cappadox, sophista. Scripsit *Cappadociae et reliquarum gentium antiquitates, et τὰ κατὰ Κωνσταντῶν τὸν βασιλέα 109).* res gestas ab imperatore, Constante.

Euthycles, ex cuius comoediis sunt *ἄσποτοι ἢ Ἐπιστολή* teste, Athenaeo in Dipnosophist.

Euthydemus, magister Apollonii, Tyanei, Tarsensis Cilix etc. (ex Philostrato.)

Euthymenes, archon Atheniensis, sub quo abrogatum est decretum, archonte Morychide scriptum, quo comicis adimebatur libertas aliquem in scena perstringendi.

Eutropius, Italus, sophista, historiae romanae compendium latina lingua scripsit, aliaque. [Alii apud Suidam sequuntur: *Eutropius*, eunuchus, tutor Theodosii, imper. et *Eutropius*, praepositus cubiculi Arcadii, imper. homo sceleratissimus.

Eutyches, CPoli monasterii praefectus, impiae sectae Manetis et Apollinaris tertius defensor etc. (ex Theodoro Raithuens.)

Euxenus, vir non admodum probus nec actuosae vitae deditus, et Epicuri moribus imbutus. Pythagorae vero opiniones ita cognoscebat, ut aues ea, quae discunt ab hominibus, *χαῖρε* vel *εὖ πράττε*, et *ζεὺς ἴλεως*. Apollonius puer Euxenum audiebat, sed ad decimum sextum annum progressus ad pythagoricam vitam se contulit, Euxenum tamen amare non desuit etc. (ex Philostrato).

Ἐξ αἰμάξης. Apud Athenienses festum erat Lenaea, in quo poetae, plaustris insidentes, certabant cantionibus risus mouendi gratia, quod Demosthenes dixit *ἐξ αἰμάξης*, ex *plaustro*. Chorus Lenaeorum vocabatur Lenaites.

Mmm 3

[P] Ἐξην

uu) Euagrius V. 24. *libros tantum duos* fuisse testatur.

vv) Ita Cangius pag. 31. ad Zonaram, ex Ecdociac Ioniis MSS. [c. pag. 166. ed. Villois.]

Ἐξηγηταί. Tres erant exegetae oraculo Apollinis designati, quibus curae erat lustrare eos, qui aliquo piaculo obstricti essent. Sic etiam vocabantur patriorum institutorum et iurium interpretes. Peculiariter, interpretes sacrorum, qui etiam de inferiis aliisque iuribus defunctorum consulentibus respondebant.

Ezechias. Exstabat liber Salomonis, remedia omnium morborum continens, qui templi limini incisus erat. Hunc Ezechias oboleuit, quod populus mentem ad Deum non aduerteret, sed quicumque aegri essent, curationes inde peterent, neglecta diuini numinis inuocatione.

Fabius Pictor, historicus romanus. Hic ait, nulli Romanorum magistratuum licere quicquam, quod sit publicum, in priuatos usus conuertere.

Falcidia lex a Caesare Caio Octauio lata est, maximam etiam nunc auctoritatem habens in haereditatum successionibus, a Falcidio, tribuno plebis, inuenta.

Faunus, Pici seu Iouis F. quem nomine planetae Mercurium adpellabant. Hic fuit astronomus, metallaque auri argenti et ferri inuenit, eorumque tractandorum rationem occidentales docuit. Quare etiam ab indigenis vocatus *πλετοδότης*, opum donator. Insidiis adpetitus a fratribus in Aegyptum fugit in tribum Chami, filii Noë, a quibus susceptus cum ipsis habitauit. Idem aurea stola indutus et futura praedicens diuitiasque eis impertiens, tamquam Deus ab ipsis cultus est.

Fauorinus, Arelatenfis Gallus, sexu Hermaphroditus, eruditissimus et philosophiae peritissimus, rhetoricae inprimis addictus. Floruit tempore Traiani, imp. vitamque produxit vsque ad Hadriani imperium. Aemulatus est Plutarchum, Chaeronensem, innumeris paene libris conscribendis. Scripsit et philosophica et historica, quorum magnus est numerus. Ex ipsius libris sunt isti: *De Homeri philosophia; de Socrate et arte eius amatoria; de Platone; de Philosophorum visu* et alia. Idem etiam *γινωμολογικὰ καὶ διὰ τὰς ἐνθυμήσεις* scripsit. v. Kuster. not. tom. III. pag. 572.

Februarium mensem, a quodam consule, *Februario*, natione Gallo, quod is inuidia ductus Camillum per mendacia expulisset vrbe, deinceps autem ipse, Camillo post Brennum prosligatum recepto, suamque bene dicente causam, turpiter ex vrbe esset eiectus, veste nudatus, iunceaque storea circumdatus et neruis caesus, fuisse denominatum, ceterisque mensibus factum breuiorem, Suidas forsan ex Antigonio quodam narrat, sed Kuster. iure, nugae esse meras, iudicat.

Flaminius ὄχλοκόπος καὶ δημαγωγὸς τέλειος, orator, turbae rudi vendibilis et qui ad populum dicendo supra modum valeret, ceterum ad rem bellicam administrandam ineptus. (ex Polybio, III. cap. 80.)

Fronto, Emisenus, orator, qui Romae temporibus Seueri, imp. vixit. Hic Athenis aemulus fuit Philostrati primi et Apianis, Gadareni, ibidemque obiit annos circiter LX. natus, et Longinum, criticum, sororis, Frontonidis, filium, heredem reliquit. Scripsit orationes multas.

Fuluia (Φολυία) Antonii vxior. Haec Ciceronis caput amputatum genibus [P] suis imposuit, quumque ei contumeliosissime illulisset atque illud conspuisset, tandem diducto ore extraxit eius linguam acu, qua figendis capillis utebatur, additisque multis et gravibus probris, pro rostris exponi iussit, vt, quo ex loco aduersus ipsam olim concionans auditus fuerat, ibidem caput eius praecisum spectaretur.

Gaius, Arabs, sophista, discipulus Apfinis, Gadarensis, vixit Maximini et Gordiani temporibus et scripsit *de constructione* libros V. item *artem rhetoricam* et *declamationes*. Idem Beryti docuit eloquentiam.

Galenus, medicus celeberrimus, Pergamenus, qui Marci, Commodi et Pertinacis temporibus Romae vixit, Niconis, geometrae et architecti, F. composuit medica et philosophica, itemque grammatica et rhetorica, quae, vt omnibus nota, recensere superuacaneum duxi. Vixit annos LXX.

Genethlius, Genethlii F. ex vrbe Petris, sophista, Minuciani et Agaperi discipulus, aemulus Athenis Callinici. Memoria ita valuit, vt declamationem, semel auditam, repeteret. Obiit iuuenis, annos natus XXVIII. Scripsit *λαλίας* siue *διαλέξεις*, *adlocutiones* et *μελέτας* *declamationes*, inter quas est, *exsul se ipsum vendens post Thebarum excidium*. *Propempticum ad amicos suos*, Daduchum et Asclepiadem. *Orationes panegyricas*.

Gennadius patriarcha CPol. conspectum ab eo *Φάσμα δαιμόνιον* etc.

Georgius, magnae ecclesiae diaconus et chartophylax, cognomine *Pisides*. Scripsit *hexaëmerum*, siue de opificio mundi, quod tribus fere millibus versuum iambicorum constat: *de Heraclio, imp. et bello Persico*: adhaec oratione soluta *Abarica* et *encomium Anastasii, martyris*. Kusteri not. I. pag. 475.

Gesius (*Γέσιος*), Petris oriundus, Zenonis imp. temporibus arte medica clarissimus fuit, et Domni, Iudaei, praeceptoris sui, gloriam penitus obscurauit etc. Heraiscum, cum Zenonis iussu quaereretur, domi suae occultauit, et deinde in fuga defuncto iusta persoluit. Basilicus ideo ab imp. missus Agapium et caeteros philosophos comprehensos in praetorium abduxit. Ex Damascio.

Γνώσις *σεαυτὸν*, et τὸ νόμισμα *παράχαραζον*, praecepta Pythica, *Nosce te ipsum* et opinionem vulgi contemne: et, non veritatem, sed nomisma adultera.

Goetiam, magiam, pharmaciam Medi et Persae inuenerunt. *Magia* est euocatio daemonum beneficorum, boni alicuius efficiendi causa; qualia sunt Apollonii Tyanensis *Σεπτισμοῦντα*, praecepta et oracula: *Goetia*, ἀπὸ τῶν γόων, a lamentis, quae circa sepulchra audiuntur ita dicta est, per quam animae defunctorum euocantur ab inferis. *Pharmacia* veneficium, per quod alicui pharmaca lethalia vel philtrea praebentur. *Magia* et astrologia e *Magusaeis*, id est Persis, orta est. Persae *Μαγῶν* siue *Μαγισαῶν* ab indigenis vocantur.

[P] Gorgias, Charmantidae F. frater Herodici, medicus, Leontinus, rhetor, Empedoclis discipulus, magister Poli, Agrigentini, et Periclis et Isocratis et Alcidamantis, Eleatae, qui et in schola ipsi successit. Porphyrius eum refert ad Olympiadem LXXX, sed antiquior est. Rhetoricam primus in artem redegit etc. a singulis discipulis centum exegit minas, vixit annos CIX et multa scripsit.

Gratianus, imp. Valentis saeuitiam in Christianos detestatus, omnibus, lege lata permittit, vt secure ac libere conuentus in ecclesiis propriis agerent, solis Eunomianis, Photinianis et Manichaeis conuenticula ademit.

Gregorius, Nazianzenus, in Cappadocia Basilii, Caesareensis, amicus, grammaticus et poeta excellens, multo magis insignis philosophus et orator ἀμφοτέρωθεν *peritissimus* fuit. Multa scripsit oratione soluta ad *τρεῖς μυριάδας σίχων* ad versuum triginta millia. Ex hic

his sunt: *de obitu fratris, Caesarii; oratio funebris in patrem suum: altera in sororem Gergoniam: De pauperibus amandis: laudes Maccabaeorum: laudes Cypriani: laudes Athanasii: laudes Hieronis, philosophi: contra Iulianum, imp. orationes; de Spiritu S. oratione una: orationes panegyricae X. aliaeque plurimae, quae omnibus notae sunt.* Secutus est genus dicendi, quo usus est Polemo, Laodicensis, qui Smyrnae eloquentiam docuit et Aristidis, rhetoris, praeceptor fuit. Scripsit et librum versibus hexametris, in quo *virginitas et coniugium* inter se colloquuntur. Item de aliis argumentis diuerso et omnifario genere carminis ad versuum triginta millia. Huius meminit Philostorgius, licet Arianus etc. Gregorius, alio ecclesiae suae episcopo in locum suum substituto, ipse ruri vitam monachi egit decessitque decimo tertio Theodosii, imp. annos natus amplius XC.

Gregorius, episc. Nyssenus, frater Basilii, Caesar. eruditissimus et eloquentiae laude nulli veterum cedens. Eximium librum *contra Eunomium* scripsit et aliud *de fabricatione hominis* aliasque homilias plurimas. Item *in Cantica canticorum, in Ecclesiastem et ad sororem, Macrinam*, longam et elegantem orationem de anima. Scripsit et multa alia et admirabile illud *euconium Stephani*, primi martyris, et vitam *Gregorii, Thaumaturgi*.

Gregorius, qui et Theodorus, Thaumaturgus, Neocaesareae in Ponto episcopus, ob graecarum latinarumque literarum studium e Cappadocia adolescens se Berytum et inde Caesaream Palaestinae contulit cum fratre, Athenodoro. Hos Origenes per quinquennium erudit [P] et ad fidem Christi paulatim reduxit. Gregorius, in patriam rediturus, *Origeni* praesenti gratias egit *oratione panegyrica*, quae etiamnum exstat: Scripsit et *metaphrasin in ecclesiastem*, breuem illam, sed admirabilem: multasque *epistolas*, decessit sub Aureliano clarus miraculis, quae episcopus edidit. *Athenodorus*, Gregorii frater, sophista, scripsit *de incarnatione et fide orationem*.

Gregorius, Herimiae, philosophi, frater, plane dissimilis, supra modum acutus et ad quaestiones et disciplinas expeditus, ceteroqui inquietus etc. e Damascii hist. philosophica.

Gygis annulus, de hominibus valde versutis et callidis. etc.

Γυμνασία διαλεκτική. Huiusmodi libros *Aristoteles* et *Theophrastus* scripserunt, quibus docent rationem probabiliter in utramque partem disserendi.

Gymnastus, Sidonius, sophista, imperatoris, Constantini, temporibus vixit. Scripsit *declamationes et commentarium in Demosthenem* et alia quaedam.

Haeresis. Hippobotus dicit, nouem esse sectas siue disciplinas philosophorum, *Megaricam, Eretriacam, Cyrenaicam, Epicuream, Anniceriam, Theodoriam, Zenoniam* seu *Stoicam, Academicam et Peripateticam*. Cynicae autem et Eliacae ac dialecticae non meminit. Pyrrhonia non poterit adpellari secta, nulla enim habet dogmata. Praeter has secta eclectica introducta est a Potamone, Alexandrino, qui ex singulis sectis ea, quae sibi placerent, eligebat etc. (*Ex Laertio* I. segm. 19. et 20.)

Harpocras, Ammonio (Hermeae) familiaris, et Nicomedi, Ilidoro, Horapollini, Heraisco etc. homo Aegyptius qui Zenonis, imp. tempore vixit. infra in Horapolline. Ex Damascio.

Harpocraton, Argiurus, platonici philosophus, Caesaris familiaris. Scripsit *commentariorum in Platonem libros XXIV, et dictionum Platoniarum libros II.*

Caius Harpocraton, sophista, scripsit *de Antiphontis figuris; de Hyperidis et Lysiae orationibus*; et alia.

Aelius Harpocraton, sophista, scripsit *de illis, quae oratores ignorasse videntur: argumenta orationum Hyperidis; eumentiam esse Herodoti historiam; de ordinibus militari- bus apud Xenophontem; de arte rhetorica; de formis orationum.*

Valerius Harpocraton, rhetor Alexandrinus, scripsit *Lexicon decem oratorum. συναγωγὴν* siue floridorum collectaneam.

Hecataeus, Abderites, philosophus, qui et Criticus et Grammaticus cognominatus est, quod adparatu grammatico abunde instructus esset. Vixit sub Alexandri Magni successoribus. Scripsit praeter alia de Homeri et Hesiodi poësi.

[P] Hecataeus, Hegelandri F. Milesius, vixit temporibus Darii, qui post Cambysem regnavit, (quo tempore et Dionysius Milesius vixit,) Olympiade LXV. historiographus. Hoc iunior fuit Herodotus, Halicarnasseus, qui multum ei debet. Fuit Hecataeus auditor Protagorae et primus historiam oratione prosa scripsit, vti primus Pherecydes (res philosophicas) itidem oratione soluta exposuit. Scripta enim Acusilai adulterina sunt, (infra, in *ισορῆσαι*.)

Ἡκάτειον. Habebat Theagenes Hecatae simulacrum, quod, quocunque iret, consulebat. Hic καπνὸς fumus vocabatur. Fuerunt et alii duo *Theagenes*, quorum alter de Homero scripsit, alter ob mollietatem fuit infamis. conf. Küsteri not. tom. I. pag. 687.

Hecebolius, sophista CPolitanus, sub Constantino Christianismi se ardore flagrare simulans, sub Iuliano stolidus ethnicus, post eius obitum iterum Christianus, πατήσατέ με, clamavit, τὸ ἄλλας τὸ ἀνάσσειν, *conculcate me fatuum salem.*

Hegelochus, tragicus histrio, in Euripidis Oreste pro γαληνὰ ὄρῳ pronunciauit γαλῆν ὄρῳ. Eum, vt voce insuauem, perstringit Plato.

Hegemon, Demostheni memoratus pro Ctesiphonte. Vnus erat illorum, qui Macedonum partibus fauebant et muneribus corrupti credebantur.

Hegemon, Thasius, cognomento φακῆ. Ex eius dramatibus Φαλῖνα teste Athenaeo in Diphnosophistis. XV. c. 16. pag. 699. v. Küster. II. pag. 42. not. II. et pag. 43. not. I.

Hegesippus, Crobylus cognomento, cuius esse putatur septima Philippica, Demosthenis nomine inscripta. Ex eius dramatibus est Φιλέταυρος, vt meminit Athenaeus.

Hegias patrem virtute et scientia antecessit et iam adolescens spem fecit, se Plutarcho (Atheniensi) non inferiorem fore, vnde Proclus ipsum adhuc iuuenem non indignum habuit oraculorum chaldaicorum auscultatione etc. (ex Damascio)

Helenus conscripsit χειροσκοπικὸν οἰωνισμόν, *divinationem quae fit per inspectionem manuum*, veluti cum expansis et apertis alicuius manibus, ex ipsarum rugis conticimus, eum liberos procreaturum esse, vel simile quid.

Heliconius, sophista Byzantinus, scripsit *compendium Chronicon* ab Adamo vsque ad Theodosium Magnum, libris decem.

Heliconius, astronomus, scripsit *apotelesmatica, de diosemeis* et multa alia.

Helladius, Alexandrinus, grammaticus, qui sub Theodosio iuniore, imp. [P] vixit. Scripsit ordine alphabetico *de usu omnis generis vocabulorum. ἐκφρασὴν φιλοτιμίας descriptionem ambitionis. Bacchum siue Musam. descriptionem balnei Constantiani; laudes imp. Theodosii.*

- Hellanicus, Mytilenaeus, historicus, Andromenis vel Arisfomenis F. vel Scamonis, cui cognominem filium habuit. Commoratus est cum Herodoto apud Amyntam, regem, Euripidis et Sophoclis temporibus sectatusque *Hecataeum Milesum*, qui vixit tempore belli Persici et paullo ante: (scripsitque terrae periodum et historias.) Prior peruenit usque ad Perdiccae tempora, obiitque Perperenae, quae est e regione Lesbi. Scripsit plurima tam prosa quam metrica oratione, [quae Küster. I. pag. 708. recenset, vel potius addit iis, quae Vossius congesserat.]
- Heniochus, Atheniensis, mediae comoediae comicus. Ex fabulis eius sunt *Τροχίλος*, *Ἐπίκληρος*. *Γοργόνες*. *Πολυπράγμων*. *Θωρέκιον*. *Πολύευκτος*. *Φιλέταυρος*. *Δις ἑξαπατώμενος*. (Fuit et nostra aetate Polyuectus ^{ωω}), homo nefandus, semivir, Deo inuisus, iracundus, Cocyti et Stygis horribilis et perniciosus humanae vitae partus.)
- Hephaestion, Alexandrinus, grammaticus, scripsit *Enchiridion de metris* et *μετρικά* varia, siue quae ad doctrinam de versibus spectant. *Περί τῶν ἐν ποιήμασι ταραχῶν* de iis quae in poematibus turbata sunt. *Comicorum dubiorum solutiones*. Et alia plurima. Item *metrorum dimensiones*.
- Heracleon, Aegyptius, ex oppido Tilote, quod Heracleae subiectum est, grammaticus. Romae docuit. Scripsit *commentarium in Homerum*, κατὰ ξαφώδιαν siue secundum ordinem rhapsodiarum. Item in *Lyricos*, et de verbis imperatiuis apud *Homerum*.
- Heraclides, Euphronis F. philosophus, ex Heraclea Ponti: genus retulit ad Damidem, vnum ex illis, qui coloniam Thebis Heracleam deduxerunt. Fuit Platonis auditor et ab ipso, in Siciliam profecto, relictus, vt scholae praeesset. Hic draconem aluit, mansuefactumque semper secum habuit, qui etiam inuentus in eius lecto est, quum bene valens cubitum iuisset, sed postea repertus non fuisset. Alii itaque immortalem factum fuisse sibi persuaferunt: alii in puteum se praecipitasse, vt immortalitatem consequutus hominibus videretur. Multa scripsit.
- Heraclides, Ponticus, ex Heraclea, vrbe Ponti, grammaticus, qui Didymum illum τὸν πᾶν Alexandriae auscultauit. Hic quum audiuisset quoque Aprum Aristarchi discipulum, qui Romae celebre nomen habebat et [P] Didymum frequenter perstringebat, sapphico vel phalaecio metro scripsit libros tres explicatu difficiles, multisque dubiis quaestionibus plenos, quos λέσχας siue nugas inscripsit. Romam his delatis, Apro aduersarium se professus mansit ibi temporibus Claudii et Neronis, ludumque litterarium aperuit. Multa etiam scripsit *poemata epica*.
- Heraclides, Oxyrynchita, philosophus, Serapionis F. cognomine Lembus, vixit sub Ptolemaeo sexto, scripsitque *foedus cum Antiocho factum*, item *Philosophica* et alia.
- Heraclides, Lycius, sophista, librum composuit, quem inscripsit *Νικήτης ὁ κεκαθαγμένος*, *Niceta purgatus*, ignorans se pygmaeorum spolia aptare colosso. conf. Küsteri not. 12. tom. II. pag. 70.

Heraclitus,

^{ωω}) Non est credibile, quod video quibusdam venisse in mentem, his verbis perstringi a Suida. Polyuectum, qui patriarcha CPol. fuit ab A.C. 956. ad 970. Fabr. At tamen I. M. Gesnerus ad Luciani Pseudologista, ab init. tom. III. pag. 161.

ed. Reitzii, iudicat, a Suida intelligi *Polyuectum*, patriarcham CPolit. quippe cuius aetas adcuratissime cum aetate Suidae, a Küstero constituta, conveniat. Harl.

Heraclitus, Blysonis ^{xx}) seu Bleutonis vel Horacini F. Ephesius, philosophus physicus, cognomento σκοτεινός siue *obscurus*. (Confer supra in Δηλῆς κολουμβητῆ.) Hic nullius philosophi discipulus fuit, sed naturae beneficio et suapte industria ingenium excoluit: quidam tamen tradunt, Xenophanis vel Hippasi, pythagorici, auditorem fuisse. Vixit Olympiade LXIX. sub Dario, Hystaspis F. Multa scripsit ποιητικῶς. Corpus contemnebat et iudicabat κοπερίων ἐκβλητότερον, stercore vilius, facileque, aiebat, se naturae desiderijs satisfacere, quamdiu DEVS corpore vt instrumento vti iuberet. Aqua intercute laborans se medicis non praebuit curandum, sed corpus suum fimo bibulo illitum soli siccandum exposuit. Sic iacentem canes dilacerarunt, vel, vt alii, ipsum obrutum arena periisse contigit.

Heraclius, Romanorum imp. Hic ab Athanasio, Iacobitarum patriarcha, et Sergio Syro (patriarcha) CPolis ad haeresin Monothelitarum pertractus est. etc.

Heraiscus ingenio fuit diuiniore, Asclepiades, Aegyptiorum libris diutius innutritus, theologiae ipsorum ac sapientiae peritior. Heraiscus simulacra Numine animata a caecis distinguere poterat: (supra in διαγνώμων) nam iis conspectis cor eius numine agitatū compungebatur. Sic cognouit τὸ ἀρρήτον ἄγαλμα τῷ Αἰῶνος *arcanum simulacrum Aeonis*, quod Alexandrini Osiridis et Adonidis simul nomine colunt κατὰ μυθικὴν Θεοκρασίαν. Mulierem menstruata videnti dolebat caput. Mortuo quum Asclepiades honores sacerdotibus debitos reddere, et τὰς Ὀσίριδος ἐπὶ τῷ σώματι περιβολὰς Osiridis vestibus corpus eius tegere pararet, confestim luce vndique illuminabantur τῶν σινδόνων ἀπόρρητα διαγράμματα arcanae sindonum litterae, [P] et circa ipsum conspiciebantur Φαντασμάτων εἶδη Θεοπεπῆ, formae Spectrorum diuinæ. Fertur ex matris vtero prodiisse digitum, silentij indicem, labijs admotum habens quomodo Aegyptii fabulantur, natum esse Orum et Solem ante Orum, ita vt sectione ad digitum remouendum opus fuerit. Et Heraiscus fuit Bacchus, vt somnium indicauit. At Asclepiades theologiae patriæ peritissimus, cuius rei documentum sunt *hymni*, quos in Aegyptiorum deos conscripsit, item opus, quod scribere instituit *de omnium religionum consensu*. Scripsit etiam opus Αἰγυπτίων ἀγυγίων *Aegyptiorum vetustissimorum res gestas* et historiam annorum paullo plus triginta millium complectens etc. Ammonius et Erythraeus Aegyptius inter se contendebant Byzantii etc.

Hercules, Alcmenae F. Hunc tradunt fuisse philosophum, quem pingunt pelle leonina, h. e. prudentia et constantia amictum, qui claua philosophiae peremit draconem cupiditatis, et ab ea abstulit tres virtutes, scilicet non irasci, non esse auarum, nec voluptatibus deditum. — Sub Minoe exstitit *Hercules, Tyrius*, qui purpuræ tincturam inuenit, cane maxillas (sanguine conchylii) cruentato; eamque obtulit Phoenici, regi, qui primus purpuram gestauit.

Herennius, Philo Byblius, Herennius cognominatus, vt ipse dicit.

Hermagoras, Amphipolitanus, philosophus, Persaei discipulus. Dialogi ipsius sunt, *Μίσσυον. περὶ αὐτοχημάτων*, de infortunijs, *ἐκχυτον*, ἐστὶ δὲ ὠσσοκοπία, *effusum* siue de *ouorum inspectione*. *περὶ σοφιστίας* de arte *sophistica* aduersus Academicos.

Nnn 2

Hermago-

xx) Apud Diog. Laert. scribitur Βλύσωνος ἢ (ὡς Βλεύτωνος. Οἱ δὲ Ὁρανίου. v. Kuster. II. pag. 72. τισι) Ἡρακλῆος, apud Suidam vero Βλέσωνος, ἢ not. 6. *Havk*.

Hermagoras ex Temno, Aeoliae vrbe, cognomento Carion, rhetor, scripsit *artem rhetoricam* libris VI. *περὶ ἐξεργασίας*, de elaboratione. *περὶ πρέποντος*, de decoro. *περὶ φράσεως*, de elocutione. *περὶ σχημάτων* de figuris. Hic una cum Caecilio Romae docuit Caesaris Augusti temporibus, et aetate prouecta obiit.

Hermes, sapiens Aegyptius, ante Pharaonem floruit vocatusque fuit *Trismegistus*, quod de Trinitate loquutus fuerit, dicens, in Trinitate vnam esse Deitatem. Ἦν ᾧς νοερόν πρὸς νοερόν, καὶ ἦν αἰὲς νῦν νοὸς φωτεινὸς καὶ ἔδεν ἕτερον ἦν ἡ τέττε ἐνόητος, καὶ πνευμα πάντα περιέχον. ἐκτὸς τέττε ὁ Θεὸς, ἐκ ἀγγέλους, ἐκ ἑσπία ἄλλη etc. (ex Cy-rillo I. in Iulian.)

Hermias, Eunuchus, Atarnae, regioni Mysiae, ad Hellespontum praefuit, regi Persarum subiectus. Eunuchus quum esset et seruus Eubuli, Bithyni, dynastae et philosophi, litteris ab Aristotele institutus, de anima scripsit, eamque immortalem esse docuit. Hic est Eunuchus ille, ter [P] venditus, Aristotelis amicus, cui filiam suam adoptiuam uxorem dedit. Sed et ipse, licet *Θλαδίας*, filiam habuit ex uxore Pythiadem. Scribitur *Ἐρμίας*, vt in *σίσχοις λαμβνικαῖς* Hipponactis: γγ) *Εὐνῆχος ὦν καὶ δῆλος Ἐρμίας*.

Hermias (*Ἐρμείας*) philosophus, Aminonii et Heliodori, magistrorum Damascii, pater, amicus intimus Aegypti, cupidissimi litterarum, fratris Theodotae, quae erat mater Isidori, philosophi. Huic Aegypto, morienti, iureiurando adfirmavit, animum esse immortalem, quam fiduciam ipsi adferebat vitae integritas. Philosophiam coluit sub magno Syriano, industria nullis sodalium suorum, ne Proclo quidem inferior. Licet vero τὰ μὲν περὶ λόγους ἐνδεέστερος, ἢ κατὰ τὴν ἀκριβείαν, ab eruditionis et eloquentiae perfectione abesset, virtutem tamen ita sectabatur, vt ne Momus quidem reprehendere, nec inuidia ipsa odio eum prosequi posset. Tantum erat in illo aequitatis studium, vt, si quid emeret, librum verbi gratia, venditori minoris forsan offerenti, quam par esset, iustum potius pretium daret.

Hermippus, Atheniensis, comicus antiquae comoediae, Iulcus, frater Myrtili, comici fabulas docuit XL.

Hermippus, Berytius, ex vico mediterraneo, discipulus Philonis, Byblii, a quo commendatus fuit Herennio Seuero sub Hadriano, imp. Ille quamuis genere libertinus esset, tamen eruditus admodum fuit et multa scripsit.

Hermogenes, Tarsensis, cognomento *Ξυσηρ*, quasi *rasorem* dixeris: Sophista, quem Musonius, philosophus, et Marcus, imp. audiuit, vix natum annos XV, ingenii felicitate et doctrina captum eius aetatis longe superante. Annos natus circiter XVIII. scripsit *artem rhetoricam*, quam omnes in manibus habent; de statibus causarum librum, de formis orationis libros duos; de *Coelesyria* libros II. Quum annum aetatis XXIV. attigisset, ingenio defecit et sui prorsus dissimilis euasit sine ulla manifesta causa aut morbo corporis: vnde dictum *Ἐρμωγένης ὁ ἐν παισὶ γέγων, ἐν δὲ γέγεσι παῖς*, inter pueros senex et inter senes puer. De hoc Philostratus Lemnius etc. Cadauere eius dissecto cor dicitur inuentum pilis oblitum et communem magnitudinem longe superasse.

Hermolaus, grammaticus Cpolitanus, scripsit epitomen *ἀθνικῶν* Stephani, grammatici, eamque Iustiniano, imp. dedicauit.

Hero-

yy) Oportet nomen esse corruptum, vel iuniorem Hipponactem intelligi. Nam Hipponax ille antiquus diu ante Hermiam fuit,

Herodes Iulius, filius Attici, Plutarchi nepos, genere Aecacides, Atheniensis, ex municipio Marathonio, Sophista, ob thesaurum (reperitum) valde diues, adeo vt et stadium et theatrum tecto munitum Atheniensibus condiderit. Ipsius pater Asiae praefuit et bis Consulatum gessit. Vixit Traiani, Hadriani et Marci Antonini, imp. temporibus et Fauorinum Polemonemque praeceptores habuit. Scripsit *Ἐφημερίδας*, opus, varia eruditione plenum: item *epistolas et orationes* extemporales, quarum meminit Philostratus in Vitis Sophistarum. Ei in schola successit Adrianus, sophista. Circumferuntur et multa alia illius scripta, ex quibus et ingenii eius magnitudo, et mentis sublimitas perspicui potest. Obiit circa LXXVI. aetatis annum, tabe confectus.

Herodianus, Alexandrinus, grammaticus, Apollonii, grammatici, cognomine dyscoli, F. Vixit tempore Marci Antonini, imp. quare iunior est Dionysio, qui musicam historiam conscripsit, et Philone, Byblio. [De eius operibus multus est Küster. ad h. l. tom. II. pag. 78. n. 8.]

Herodotus, Lyxi et Dryonis F. Halicarnassensis, illustri genere natus, fratrem habuit Theodorum. Samum migravit propter Lygdamidem, qui post Pisindelim, patrem, auianque Artemisiam tyrannus Halicarnassi erat. Sami Ionicam dialectum excoluit, et *Historiam libris IX.* scripsit auspiciatus a Cyro, Persa, et Candaule, Lydorum rege. Reversus deinde Halicarnassum, tyrannum expulit, inuidiaque ciuium tangi se quum sensisset, Thurium, quo tunc Athenienses coloniam deducebant, ultro concessit, vbi defunctus et in foro sepultus est. Sunt tamen, qui aiunt, Pellae obiisse. De Herodoto *ὁ παραβάτης* (Iulianus) in epistola: *ἂν τῷ πρὸς ὁ θεῖος εἶναι λογοποιοῖς δοκεῖ, si cui Thurius ille, historiae scriptor, fide dignus esse videtur.*

Heron, Cotyos F. Atheniensis, rhetor, qui *causas, Athenis abbas*, scripsit. Item *expositio-nem* (orationum) *Dinarchi: commentarios in Herodotum, Xenophontem, Thucydidem. Κεκερμένων ὀνερμάτων selectorum vocabulorum libris III.* *Epitomen Heraclidis histori-arum: de antiquis oratoribus et orationibus, quibus in commissionibus vicerunt.* Heroni Proclus se commisit, viro pio et qui perfecte se comparauerat ad institutionis rationem. Alexandriae usitatum.

Herophila, quae et Sibylla Erythraea, Theodori filia. Scripsit versu heroico *βιβλία γ' μαντικά, tres diuinationum libros*, et Consulum, vel, (vt alii tradunt,) Tarquinii temporibus Romam venit, sperans, eos magno sibi quaestui fore. Sed quum contemni se videret, duos libros cremavit: vnus vero seruatus est, quem Romani magno pretio redemerunt.

Hersilia, nomen proprium. De ea Dionys. Halicarn. antiqq. rom. libr. II.

Hesiodus, Cumanus, a patre, Dio, et matre, Pycimede, adolescens translatus est Ascrum, Boetiae ciuitatem. Dius filius Ampelidae, nepos Melanopi, quem aiunt fuisse auum Homeri aui, ita vt Homerus natus sit ex patruale Hesiodi. Vtriusque genus ab Atlante deduci ferunt. Poëmata Hesiodi, *Theogonia, Opera et dies, clypeus, heroinarum mulierum catalogus, libris V.* *Epicedium in Batrachum*, quem amauerat: *de Idaeis Dactylis*, et alia multa. Obiit hospitio exceptus ab Antipho et Ctímeno, qui noctu putantes se sororis suae stupratorem interficere, Hesiodum obtruncarunt inuiti. Homero alii antiquiorem faciunt, aequalem alii, Porphyrius alique plurimi annis cen-

tum iuniorem, vt tantum XXXII. annis primam Olympiadem antecesserit. adde Küsteri not. 5 et 6. tom. II. pag. 80.

Ἑσπερος. Parmenides, (alii aiunt Pythagoras,) primus apprehendit, eundem esse Vesperum et Luciferum.

Hefychius Milesius, Hefychii, causidici, et Sophiae F. temporibus Anastasii, (et Iustiniani) imp. vixit. Scripsit *ὀνοματολόγον, ἢ πῖνακα τῶν ἐν παλαιᾷ ὀνομαζῶν, ὃ ἐπιτομή ἐστὶ τῷ τοῦ βιβλίου, Nomenclatorem*, siue, qui liber illius est epitome, *indicem virorum, qui doctrina clari fuerunt.* Item *historiam chronicam*, quam in *sex diastemata*, (sic enim singulos libros adpellat,) distinxit. In his libris continentur Imp. Romanorum res, variis temporibus gestae et historia regum ac principum, qui singulis gentibus imperitarunt: item ea, quae Byzantii gesta sunt vsque ad imperium Anastasii, cognomento Dicori. In indice suo nullam facit mentionem ecclesiasticorum doctorum, qui eruditione clari fuerunt: vt hinc suspicari liceat, eum non fuisse Christianum, sed ethnicorum nugis et vanis studiis addictum.

Hierocles, philosophus Alexandrinus, ingenio et dicendi facultate excellens, cuius discipulus, Theosebius, aiebat, Hieroclem aliquando inter docendum dixisse, Socratis sermones tesseri esse similes, numquam enim eos in irritum cadere, quocunque cecidissent. Hieroclis animum virilem magnumque aduersa fortuna demonstrauit. Quum enim Byzantium profectus Christianos, quorum summa potestas erat, offendisset, in iudicium ductus et verberibus caesus sanguinem, quo manabat, caua manu excepit, eoque iudicem adpersit dixitque: *Κύκλωψ τῇ, πῖ ὄνον, ἐπεὶ Φάγες ἀνδρομέα κρέα* (Odys. l. 347.) Post exsilium inde reuersus Alexandriam, more solito philosophiam discipulis exposuit. Mentis eius sublimitas perspicui potest ex *commentariis*, quos scripsit *in aurea carmina Pythagoreorum*, et pluribus aliis libris [P] *de prouidentia*, ex quibus adparet, virum illum animo quidem excelso, sed scientia minus accurata praeditum fuisse.

Hieronimus, tyrannus, de cuius morte (*καταστροφῇ*) qui scripserunt, historici multa verba fecerunt de rebus atrocibus, quae in ipsius obitu acciderunt, vt nec Phalaris nec Apollodorus nec vnus alius tyrannus fuerit illo acerbior etc.

Hieronimus, Cardianus, qui *res, ad Alexandriam gestas, τὰ ἐπ' Ἀλεξανδρείᾳ πεπραχέντα* (Kusterus legit *τὰ ὑπ' Ἀλεξάνδρου res Alexandri Magni*) conscripsit. Cardia nomen vrbis (in Thracica Chersoneso.)

Hilarius, Phryx, sub Iouiano, imp. vixit, vir, non quidem eruditione celebris, sed Deo visum erat, futurorum praescientiam illi impertiri. Itaque praestantissimus vates fuit.

Himerius, Aminiae, rhetoris, F. ex Prusiade, Bithyniae ciuitate, sophista, Iuliani, imp. temporibus vixit et Athenis Proaeresii aemulus fuit, oculosque in senectute amisit. Scripsit *Declamationes*.

Hipparchia, soror Metroclis, cynici, Maronitis, philosopha cynica, vxor cynici Cratetis, qui fuit Atheniensis, discipulus Brysonis, Achaei, vel, vt alii tradunt, Diogenis. Scripsit philosophica quaedam, item argumentationes nonnullas et quaestiones ad Theodorum, atheum. Floruit Olympiade CXI. (Confer quae Suidas in *Ἡρα*.)

Hipparchion mutus. Duo fuerunt citharoedi, Hipparchion et Rufinus. Quum autem instaret certamen, Hipparchion mutus stetit.

Hipparchus, comicus antiquae comoediae. Dramata eius, de nuptiis.

Hipparchus,

- Hipparchus, Stagirita, philosophus, Aristotelis discipulus et cognatus. Scripsit de masculino et foeminino sexu nuptiisque deorum, et alia quaedam.
- Hipparchus, Nicaeensis, philosophus, qui sub consulibus vixit. Scripsit *de Arati Phaenomenis*; *de stellarum inerrantium constitutione et statione*; *de menstruo lunae motu secundum latitudinem*. Et in *asterismos*. [Proba est emendatio in *asterismos*. In Suidae textu legitur ἐς τὰς ἀγέτας, quae lectio iure videbatur vitiosa Küstero, at qui, quomodo sanari posset, non reperiēbat.]
- Ἱππᾶς, *equester ordo*. Solon, qui leges Atheniensibus scripsit, totam eorum multitudinem in quatuor classes distinxit etc.
- Hippias, Diopithis F. Eleus, sophista et philosophus, discipulus Hegesidami, qui summum bonum statuebat αὐτάρεσιαν. Multa scripsit. — Diuersus est *Hippias*, tyrannus Atheniensis, de quo multus est Suidas.
- Hippobotus, philosophus, qui dixit, nouem esse philosophorum sectas. Vide supra in *Haeresi*.
- Hippocrates, Gnosidici F. Cous, pater Heraclidae, celebris Hippocratis auius, medicus et ipse e familia Asclepiadarum. Scripsit artem medicam.
- [P] Hippocrates, Cous, medicus, Heraclidae F. Hippocratis nepos auo praefertur, sidus quoddam ac lumen medicinae, quo nihil est vitae utilius. Ex posteris Chrysi et eius filii, Elaphi, qui et ipsi fuere medici. Discipulus primum patris, postea Herodici, Selvybriani et Gorgiae, oratoris ac philosophii. Aiunt etiam, adolescentem accessisse ad Democritum, Abderitam, alii Prodicum audiuisse. Commoratus est in Macedonia, vbi regi Perdiccae admodum carus fuit, relictisque duobus filiis, Thessalo et Dracone, obiit anno aetatis CIV. sepultus Larissae in Thessalia. In simulacris et imaginibus caput eius cernitur pallio tectum: vel quod hic esset mos eius, vel propter peregrinandi studium, vel quod eo habitu chirurgiam exercere soleret. Hic multa scripsit et apud omnes clarus euasit, adeo vt magnus Persarum rex, Artaxerxes, scriptis ad Hystanem litteris, huius viri sapientiam expetierit. *Rex Regum Magnus Artaxerxes* etc. Libri Hippocratis omnibus medicinae studiosis sunt notissimi, qui eos vt oracula diuina, ὡς Θεῶν φωνὰς καὶ ἐκ ἀνθρώπων προελαθέσας ἐκ σώματος, venerantur. Primus *Iururandum*, secundus *praedictiones*, tertius *Aphorismorum ἀνθρώπινην ὑπερβαίνων σύνεσιν*, qui *superat ingenium humanum*. Quartum locum tenet celeberrimum illud et admirabile opus sexaginta librorum siue *Hexecontabiblus*, quod omnem medicam scientiam et sapientiam continet.
- Hippocrates, Thessali F. Cous, medicus, nepos Hippocratis secundi, filii Heraclidae. Scripsit et ipse medica.
- Hippocrates, Draconis F. Cous, medicus, eiusdem Hippocratis secundi nepos, qui Roxanem curauit et sub Cassandro, Antipatri F. e vita excessit. Scripsit et ipse Medica.
- Hippocrates, quintus et sextus, medici ambo, Thymbraei filii, Coi et ipsi, eiusdemque generis. Scripserunt ambo de eadem scientia.
- Hippocrates, septimus, Cous, et ipse medicus, Praxianactis F. eiusdemque generis. Scripsit et ipse de eadem arte.
- Hippolytus. Hic scripsit in prophetias Danielis commentarium, et in Prouerbia Salomonis. *Hippolytum imitator*, de iis, qui castitatem profitentur.

Hippanax,

Hipponax, Pythaeae et Procridis F. Ephesus et iamborum scriptor, qui Clazomenis habitavit, pulsus a tyrannis, Athenagora et Coma. Scripsit in Bupalum et Athenidem, statuarios, quod imagines ipsius ludibrii et contumeliae gratia effluxissent. Hic etiam primus parodiam et choliambum scripsit, et alia. [v. Küster. tom. II. pag. 148. not. 4. qui locum Suidae male transpositum de auctore parodiae et choliambi bene reduxit in suam sedem, suoque auctori reddidit inuentionem.]

[P] Hippius, Rheginus, historicus, qui tempore bellorum Persicorum vixit et primus *res Siculas* scripsit, quas postea Myes redegit in compendium. Item *Origines Italiae. Sicularum rerum libros V. Chronicorum libros V. Argolicorum libros III.*

[Ἱσορῆσαι.] Vide supra in Hecataeus, ubi eadem de Hecataeo, Pherecyde et Acusilao leguntur.

Homeridae, qui versus Homericos recitabant. Alii familiam hoc aiunt nomen tulisse a poeta Homero. Alii posteros Chiorum, qui in Bacchanalibus per data inuicem ὄμηρα siue obsides acceptos a pugna et furore quieuerunt.

Ὅμηρος λόγος. Ὅμηριζω, verbis Homeri utor.

De Homeri, poetae, genere, patria, aetate etc. plurima apud Suidam et in Küsteri ad illum notis, tom. II. pag. 682. sqq. leguntur, qui vitae quoque eius, ab Herodoto, historico, scriptae, meminit et ex illa longam ῥῆσιν recitat. Praeterea de scriptis eius haec habet: Poemata Homeri, quae a nemine in dubium vocantur, sunt *Ilias* et *Odyssea*. Scripsit autem Iliadem non simul, neque continua serie, quemadmodum nunc est composita, sed ipse singulos libros, a se scriptos, recitauit, et in urbibus, quas vietus quaerendi gratia obibat, reliquit. Postea vero compositi et in ordinem redacti fuerunt a multis, praecipue vero a *Pisistrato*, Atheniensium tyranno. Homero alia etiam quaedam poemata tribuuntur, ut *Amazonia*, *Ilias minor*, νόστοι, ἐπικυχλίδες siue *turdi*, ἡδιέπακτος, (Bentleius legit ἐπταεπάκτιον,) siue iambi, ranarum et murium pugna, ἀραχνομαχία siue *araneorum pugna*; κεραμῖς, *Amphiarai ἐξέλευσις* seu *expeditio*, παιγνία siue *ludicra ac ioci*: *Siciliae expugnatio*, *Epithalamia*, κύκλος siue *poema cyclicum*, *hymni* et *Cypria*. His infra ex Herodoto addit Κέρκωπας et ψαρομαχίαν siue *sturcorum pugnam*, adfertque integrum *Caminum* variaque alia Homeri breuia carmina. Filii Homeri fuere Eriphon et Theolaus, gener Stasinus, Cyprius etc.

Homerus, Andromachi et Myrus, Byzantiae, F. grammaticus et poeta tragicus, vnus e pleiade. Floruit Olympiade CXXIV. Scripsit tragoedias XLV.

Homerus, cognomento Sellius, grammaticus, scripsit Hymnos, ludicra varii generis, versibus: et prosa de personis comicis et argumenta comoediarum Menandri. Infra, Σέλλιος.

Ὅμοιομέγεια. Anaxagoras, philosophus, dicebat, in luna habitari et esse in ea colles et conualles. Principia vero rerum esse *homocomerias* siue particulas, rebus singulis similes etc.

[P] Homoloius (Ὅμολάϊος) Iupiter, Thebis et in aliis Boeotiae ciuitatibus cultus et in Thes-salia, nomen habet ab Homoloia, satidica, Eunyiei filia, quam, vatem, Delphos missam fuisse aiunt, ut Aristophanes libro secundo rerum Thebaicarum tradit. Ille vero libro XII. συναγωγῆς siue *collectaneorum*, a pacis studio, quod ὁμιλον est apud Aeoles²²). Est et Thebis Ceres, quae *Homoloia* adpellatur.

* Ωραμ.

22) Conf. Valcken. ad schol. Eurip. Phoeniss. v. 1126. pag. 732. Harl.

Ωρεα. Est liber quidam Prodicī, *Horae* inscriptus, in quo Herculem facit virtuti et vitio occurrentem, quumque vtraque ad suos mores eum imitaret, Herculem virtuti se adiunxisse, et illius sudores anteposuisse voluptatibus vitii, ad breue tantum tempus durantibus.

Horapollō, ex Phaenebytide, vico Panopolitanae praefecturae, grammaticus, ob artem clarus, et nulli veterum doctissimorum grammaticorum secundus, docuit Alexandriae in Aegypto, deinde CPoli tempore Theodosii, imp. Scripsit *Τεμενικά*, *de delubris et locis sacris*; *commentarium in Sophoclem, Alcaeum et Homerum*. Videtur Christianus fuisse factus, vt Heraiscus praedixerat fore etc.

Ἕμνοπόλος, carminibus alios celebrans. De Alcmane, lyrico, epigramma, *πολλὰ πατρὶ-
des Ἕμνοπόλων*.

Υάδες. Suillis moribus et ouino ingenio praediti filii Hippocratis, (diuersi a medico,) Telestippus, Demophon, Pericles, a comicis perstringuntur.

Hypatia, Theonis, geometrae, Alexandrini philosophi, filia, vxor Isidori, philosophi, floruit temporibus Arcadii, imp. Scripsit *Commentarium in Diophantis astronomicum Canonem*; *in Conica Apollonii*. Alexandriae nata, educata et erudita, ingenio praestantior quam pater, non acquiescens paterna in mathematicis institutione, ceterae etiam philosophiae strenuam operam impendit, et mulier sumto pallio per mediam urbem progrediens publice audire se volentibus Platonem vel Aristotelem vel cuiusvis alterius philosophi scripta enarrabat. Hypatia dilacerata fuit ab Alexandrinis, et corpus eius cum ludibrio per urbem disiectum, quod factum aiunt ex inuidia Cyrilli, vel, vt alii, quod Alexandrini natura essent audaces et ad seditionem proclives. Nam multos etiam episcoporum suorum ita tractarunt, vt Georgium et Proterium etc. Imperator eam rem grauissime tulit, et vltus esset, nisi Aedesius amicos imperatoris corrupisset. Sed imperator poenam reinitens intersectoribus, in suum ipsius caput et stirpem suam vltionem adtraxit. Eius enim nepos poenas exsoluit. Nihil ea res imminuit Alexandrinorum studium in Isidorum: — nam ii etiam, qui rhetoricis et poeticis scholis praeerant, frequentes philosophi congressus [P] amabant. — — Mea vero aetas tres nouit criticos, qui de iis, quae de soluta oratione dicuntur, iudicare possunt. Poematum enim et scriptorum prosaicorum idem iudicium esse constat. Ego vero etiam vtrorumque eundem artificem esse iudico, si modo vtrumque pari studio exerceatur. Isidorum vero inter criticos illos non recenseo, sed tribus illis longe inferiorem esse puto. Iudices vero illi sunt Agapius, Seuerianus, Nomus. Nomus vero noster est aequalis. (e Damascio.)

Hyperbolus, demagogus, quem Thucydides libro VIII. per ostracismum relegatum scribit. Litium amans ab Aristophane perstringitur. v. Küster III. pag. 539.

Hyperechius, Alexandrinus, grammaticus, temporibus Marciani, imp. Scripsit *artem grammaticam*; *de nominibus*; *de verbo*; *de orthographia*.

Hyperides, Glaucippi, rhetoris, vel, vt alii, Pythoclis F. Atheniensis, demagogus optimus et orator vnus ex illis decem, qui principes censentur. Discipulus fuit vna cum Lycurgo Platonis, philosophi, et Isocratis, rhetoris. Amicus licet Demosthenis, ipsum ta-

men ob pecuniam, ab Harpalo acceptam, accusavit. Amoribus mulierum addictior fuit. Sublatus autem est ab Antipatro, rege, qui eum ex Cereris templo, quod est Hermionae, per Archiam, qui inde *φυγαδοθήρας* siue fugitiuorum indagator dictus est, extrahi, linguamque praecidi iussit. Ossa filius, Glaucippus, in patrio monumento sepeliit. Orationes eius omnes sunt LVI.

Ἰγῆα παῖς. Hyrrhae filius, Pittacus; idemque Hyrradius dicitur.

Ἰακχος. Hymnus in Bacchum. *ᾄδουσι γὰρ τὸν Ἰάκχον ὥσπερ Διαγέρας.* Hunc Diagoram aiunt atheum fuisse. Fuit autem et alter Terthrei F. qui ob magnitudinem corporis ab comicis perstringitur, ut ab Hermippo in *Μοῖραις*.

Iacobus, Hesychni, medici, F. cognomine *ψύχριος*, ex Damascena provincia, qui CPoli sub Leone, imp. medicinam exercuit egregie, ita, ut a multis diceretur *σωτῆρ*, ut quondam Aesculapius, visusque habere, *Ἀσκληπιαδικὴν ψυχὴν καὶ φύσιν Παιωνιον*. Sic et Phidiam *ἐν θεσιῶντα δημιεργεῖν* numine plenum statuas fecisse, et Zeuxidem imagines pinxisse etc. (e Damascio.)

Iacobus hausto veneno sub Valente obiit, suadente hoc ei Libanio, sophista, quod inquisivisset, quis in imperio Valenti successurus esset. Vid. not. Küsteri, t. II. p. 88. sq.

Iadmon, *Ἰάδμων*, *Ἰάδμωνος*, Samius, cuius ancilla, Rhodopis, meretrix, genere Thracia, quam Charaxus, Sapphonis frater, vxorem duxit, et ex ea liberos procreavit.

[P] Iachen, Aegyptius, singularibus a Deo dotibus instructus, vixit sub Senye, Aegyptiorum rege, amuletorum incantationumque peritus, qui pestilentias grassantes exlinxit et primum caniculae exortum aestuosumque sideris illius influxum mitigavit, quam ob causam magnifico funere elatus est. Et si quando morbus epidemicus inualeceret, sacri scribae, eius sanum adeuntes, sacris rite peractis, ex ara eius ignem accendebant, rogisque passim per urbem excitatis aëris foetidi exitialem luem exstinguentes, noua hac via morbum, ignis beneficio, propulsabant.

Ialemus, Calliopes filius infelix etc.

Iambe, nomen proprium feminae, de qua vide a Küstero II. pag. 89. not. 7. citatos.

Ἰαμβίξεν conuitiis *infectari* etc.

Iamblichus, libertus, scripsit Babylonica siue Rhodinis et Sinonidis amores libris XXXIX.

Hic agit de Zobara, eunucho, Mesopotamiae formosissimas amatore.

Iamblichus alter, ex Chalcide Syriae, philosophus, discipulus Porphyrii, qui fuit auditor Plotini. Vixit Constantini, imp. temporibus. Varios libros philosophicos scripsit.

Iason, Menecratis F. Nysaeus, a patre, a matre Rhodius, philosophus, discipulus et ex filia nepos et successor Posidonii, philosophi, in schola, quae erat Rhodi. Scripsit *illustrium virorum vitas* et *philosophorum successiones* et secundum quosdam *libros IV. de vita Graeciae*. Hic etiam *de Rhodo* scripsit.

Iason, Argivus, historicus, iunior Plutarcho, Chaeronense, grammaticus, scripsit *de Graecia libros IV.* qui continent antiquitates Graeciae et historiam Persarum et res ab Alexandro gestas usque ad obitum eius et tempus illud, quo Athenae ab Antipatro, Cassandri patre, captae fuerunt.

Ibycus, Phytii vel Polyzeli, Messenii, historiographi, vel Cerdantis F. genere Rheginus. Inde Samum migravit, quum ibi Polycrates, tyranni pater, imperaret, Olympiade LIV. temporibus Croesi, inuenit sambucam (*ἡδύκων* ab eo dictam) citharae triquetrae genus.

Scripsit

Scriptit dialecto dorica libros VII. Eius dictum: μή τι πέρι Θεὸς ἀμπλακὼν τιμῶν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψαι, deos non offendendos, ut inde gratiam ab hominibus consequaris. A latronibus interficiendus grues vindices fore dixit, quod comprobavit eventus: unde proverbium, *Ibyci grues*.

Ιχθύς. Aesopus, Mithridatis anagnosces, scriptit librum de Helena, in quo ait, cetacei generis piscem quemdam πᾶνα vocari, in hoc asteritem lapidem reperiri, qui a sole accenditur et ad philtra utilis est.

Idaeus, Rhodius, Lissi F. poeta epicus, qui post singulos versus alterum versum inserens poema Homeri altero tanto auctius fecit. Scriptit et alia, ut *Rhodia* ad versus hexametros ter mille.

[P] Ἱερατική, siue scientia sacerdotalis, differt a philosophia, consisitque in cultu Deorum et a causis, mundum gubernantibus incipit, et circa eas occupatur, consideratque animorum immortalitatem infinitosque mortuorum apud inferos status, qui pro singulis virtutibus et vitiis adtributi sunt, et varias durante vita migrationes animarum. Auctores fuere Aegyptii, a quibus Pythagorei omnia ad Graecos transtulere.

Ἰησοῦς. Colloquium Philippi, christiani, cum Theodosio, ἀρχηγῶ Ἰουδαίων, habitum Iustiniani temporibus, in quo Iudaeus profitetur, se ex codice arcano, Tiberiade reposito, probe compertum habere, Iesum esse DEI filium, natum ex Maria virgine atque olim inter sacerdotes cooptatum: Iosephum quoque in commentariis de bello Iudaico aperte dicere, Iesum in templo cum sacerdotibus sacra fecisse. De narratione illa dixi in codice apocrypho noui Test. pag. 371. et tom. II. pag. 547. quod vero ad codicem, Tiberiade repositum, adtinet, conferendus S. Epiphanius haeresi 30. pag. 133.

Ignatius, diaconus et custos vasorum magnae ecclesiae CPol. et Nicaeae metropolitanus, grammaticus. Scriptit *uitas Tarasii et Nicephori*, sanctorum et beatorum patriarcharum, *elegos sepulcrales*; *epistolas*; *iambos in Thomam Antartem*, multaque alia.

Ilion, vrbs Phrygiae. Tempore Argonautarum apud Graecos vaticinata est Sibylla Erythraea, in Phrygia vero Tros, Ili et Ganymedis pater, regnavit etc.

Εἰ μὴ δύναιο. Theognis erat tragicus, poeta frigidus, quem perstringens Aristophanes ait, niue texisse Thraciam totam, et flumina congelasse.

Ἰωάννης, theologus et Euangelista, ex exilio Patmi reuersus aetatis anno centesimo euangelium conscripsit et deinde peruenit ad annum CXX. Illic autem ^{a)} degens, συγγράφεται τὴν Θεολογίαν Theologiam (h. e. Euangelium) conscripsit. Chrysostomus tres eius epistolas et apocalypsin pro canonicis habet.

Ἰωάννης, Chrysostomus, Antiochenus, principio presbyter Antiochiae, et Eusebii, Emeseni, philosophi, et Diodori sectator. Hic multa scripsisse fertur, in quibus excellunt sermones de sacerdotio tum sublimitate et elocutione, tum suauitate et elegantia verborum. Cum his certant sermones eius in Davidis Psalmos et in Iohannis euangelium adnotationes, et in Matthaeum, Marcum et Lucam commentarii. Cetera vero eius scripta numerum superant. Totam enim et iudaicam et christianam [P] scripturam commentariis explicauit, ut alius nemo. Plurimas etiam orationes in laudem marty-

O o o 2

rum

a) Ephesi intellige, ex Chrysostomi homilia in Ioannem t. VI. p. 505. ex quo locum Suidas repetiit.

- rum promte et ex tempore habuit, quippe qui flumine eloquentiae ipsas Nili cataractas superaret. Nullus enim mortalium ab omni aeuo tanta dicendi copia abundavit, adeo, vt solus merito aureum illud et diuinum nomen consequutus sit. Scriptorum eius numerum recensere non hominis sit, sed DEI, qui omnia cognoscit. Hic S. Ioannes vitam summe asceticam agebat etc.
- Ioannes**, grammaticus, Alexandrinus, cognomento Philoponus. Huius plurima sunt scripta grammatica, philosophica, arithmetica, rhetorica et in sacram scripturam et contra XVIII. Procli argumenta (de aeternitate mundi) et contra Seuerum. Sed tamen ab ecclesiae doctoribus vt Tritheita reicitur, nec in orthodoxorum catalogum admittitur.
- Ioannes**, Philadelphienſis Lydus. Hic scripsit *de Mensibus* librum vnum, et de diosemeis, siue tempeſtatum ſignificatione, alterum, itemque mathematica varia. Ea dedicauit Gabrieli, praefecto.
- Ioannes**, cognomento Stobaeus, scripsit florilegium, variorum ſententias complectens, libris quatuor, quod opus eſt praeclarum et varia doctrina plenum, ad Epinium, filium ſuum.
- Ioannes**, Damascenus, cognomine *Μανσέρ*, vir et ipſe celeberrimus et aetatis ſuae nulli eorum, qui doctrina fuere illuſtres, ſecundus. Eius ſcripta ſunt permulta, et praecipua philoſophica et in ſcripturam S. parallela ſelecta et canticorum ſacrorum canones tam iambis quam oratione ſoluta conſcripti. Eodem tempore *Cosmas*, Hieroſolymitanus, floruit, vir ingenioſiſſimus, et omnino muſicam ſpirans harmonicam. Illi autem Canticorum canones Ioannis et Cosmae nullam cum aliorum ſcriptis comparationem admiferunt nec admittunt, quamdiu hominum vita durabit.
- Iobus**. Habes philoſophi huius praemia. Habes et eius librum, Homerica et Platonica Muſa ſuauius quid canentem, qui nec fabularum nec alienarum calamitatum narrationem praedicat, vel audaciſſimum Achillem, aut callidiſſimum Ulyſſem, quibus caedes ſunt triumphus; et mulierum ſupra, praeclara facinora; ſed Satanam deſcribit a nudo quidem et inermi et ſolo ſuperatum etc.
- Iobates**, Sthenoboeae pater, ad quem Proetus de interficiendo Bellerophonte litteras dedit.
- Ion**, Chius, tragicus et lyricus et philoſophus, Orthomenis Xuthi F. [P] tragoedias docere coepit Olympiade LXXXII. Fabulas ſcripſit XII. Secundum alios XXX. vel XL. Idem ſcripſit *περί μετεώρων καὶ συνθέτης λόγος* ^{b)} (ſupra in *Διδυχαμβοδιδάσκαλοι*.) Hunc Ariſtophanes per iocum *Ἀδίων* vocat (*matutinam ſcliam*.)
- Iophon**, Athenienſis, tragicus, genuinus Sophoclis, tragici, filius ex Nicoftrata. Fuit et nothus ipſi filius, *Ariſton*, ex Theodoride, Sicyonia. Fabulas Iophon docuit quinquaginta,

b) Quam falſa haec ſit narratio Suidae, Ionem ſcripſiſſe de meteoris et *συνθέτης λόγος*, verbis ſcholiaſtae ad Ariſtoph. Pacem male intellexiſſis, docet Küſſer ad Suidae loc. II. pag. 135. ex Bentleii epiſt. ad Millium. Contra ea ſenſus ſcholiaſtae eſt,

poetas dithyrambicos amare verborum translationes *ἐκ τῶν μετεώρων*, ex aſtris, nubibus aliisque, quae in ſublimi ſunt; libenter etiam vti vocabulis ſeſquipedalibus et coagmentatis. *Harl.*

ginta, in quarum numero sunt, Ἀχιλλεύς, Τηλέφος, Ἀλκίον, Ἰλίου πέρσις, Δεξαμενός, Βάκχας, Πενθεύς, et aliae quaedam patris Sophoclis.

Iosephus, Iudaeus Φιλαλήθης, veritatis amans, de Ioanne, baptista, praecurfore et de domino nostro Deo et sotere Iesu Christo loquitur. Fuit Matthaei, sacerdotis Hierosolymitani F. A. Vespasiano et Tito, eius filio, captus, vsque ad Hierosolymorum expugnationem apud illos mansit, et cum ipsis Romam profectus *libros VII. de excidio Hierosolymitano* imperatoribus obtulit, qui in bibliotheca publica sunt repositi, et ob illius scripti celebritatem statua donatus est. Scripsit etiam *Antiquitatum iudaicarum libros XX.* ab exordio mundi vsque ad XIV. annum Domitiani, Caesaris. Item *duos alios Antiquitatum libros contra Appionem*, grammaticum Alex. qui sub Caligula a parte gentilium legatus missus est, vt oratione quadam Philonem accusaret, quae gentis iudaicae criminationem continet. Est et alius liber omnino praeclarus *de principatu rationis*, in quo martyrii Maccabaeorum meminit. Hic libro XVIII. antiquit. aperte fatetur, propter multitudinem miraculorum Christum a Iudaeis interfectum fuisse, et Ioannem, baptistam, vere fuisse prophetam, et propter caedem Iacobi, apostoli, Hierosolyma vastata fuisse. Sic autem de Domino nostro Iesu Christo scribit: *Eodem tempore exstitit Iesus vir sapiens, si etc.* (Ioseph. XVIII. 4. Antiqu.) Hic Vespasiano praedixit imperium (III. 14. de bello iud.)

Iouinianus, Romanorum imp. orthodoxus, qui magnam curam gessit ecclesiarum, et episcopos omnes ab exilio reuocauit. Idem ad S. Athanasium scripsit, vt accuratam fidei formulam, scripto mandato, secum communicaret. Ille vero ipsi misit epistolam, orthodoxae doctrinae plenam. Hunc Iouinianum ob traditam Persis Nisibin carminibus, parodiis et famosis libellis prosciderunt. Idem Iouinianus, ab vxore impulsus, sanum pulcherrimum, ab Hadriano, imp. ad consecrandam patris sui Traiani memoriam conditum, ex quo Iulianus bibliothecam eunucho cuidam, Theophilo, fecerat, cum omnibus libris cremavit, [P] ipsis eius pellicibus ignem cum risu subiicientibus. Antiocheni vero, indignatione aduersus imp. accensi, famosos libellos partim humi iactarunt, vt a quolibet tolli et legi possent, partim parietibus adfixerunt etc. Sub Iouiniano vixit *Acacius*, Caesareae Palaestinae episcopus, qui *libellum de orthodoxa fide* scripsit, in quo synodo Nicaenae adsentitur.

Iphicrates, futoris F. Atheniensis, orator et belli dux, qui primus in spoliis inscriptione ducis mentionem fecit, cum antea solius urbis nomen inscriberetur.

Irenaeus, (latina lingua Pacatus,) discipulus Heliodori, metrici, grammaticus Alexandrinus, scripsit *περὶ τῆς Ἀθηναίων προπομπίας*, de Atheniensium more aliquos cum honore deducendi vel prosequendi: de Alexandrinorum dialecto, eam ab Attica deductam esse, *libros VII.* Atticorum vocabulorum *libros III.* Atticae consuetudinis in dictione et accentu, ordine alphabetico *libris III.* *Regulas Graecismi librum I.* de Atticismo *librum I.* et multa alia.

Isaeus, vnus decem oratorum, discipulus Isocratis et magister Demosthenis, genere Atheniensis. Demetrius vero dicit, esse Chalcidensem. Hic laudatur vt orator, et quod Demosthenem sine mercede instituit. In adolescentia luxuriosus, postea ad bonam frugem se recepit. Itaque interrogatus ab aliquo, quis piscis, quae auis esu essent

suauissima? Desii, inquit, his rebus studere, quoniam intellexi, *me Tantalii hortos vindemiasse*, h. e. omnes voluptates umbrae et somnio esse similes.

Ischander, tragicus histrio.

Isidorus, senex, Pelusiota, vir clarissimus, philosophus et orator. Scripsit epistolas MMM. quibus sacram scripturam interpretatur.

Isidorus, philosophus, qui sub fratribus (suis), si quis alius in disciplinis philosophice se exercuit, et sacrorum valde studiosus fuit, vita philosophus, scientia vero non satis excultus et in dialecticis inexercitatus magis quam hebes. Ipsi adolescenti mirum quiddam accidit: nam eius aequalis, et sororis filius, annos XVIII. natus, statim a prima aetate diuinam ingenii vim prae se ferens, de tecto delapsus repente vitam finiit. Omnibus igitur ingenti luctu cum prosequentibus, ipse per somnum ad Isidorum accessit, eumque solatus est.

Eis λατομίας. Philoxenus, poeta dithyrambicus, quum Dionysii, tyranni, poemata, utpote mala, ferre non posset, ab ipso in lapidinas est coniectus. Postea liberatus amicorum precibus, et rursus audiens illa, surrexit, [P] dicens, satius esse in latoniis versari, quam ipsius poemata audire, addito dicto: *οἶκος φίλος, οἶκος ἀγρίος domus amica, domus optima*, quod valet de testudine.

Isocrates, Theodori, fabri tibiarum, F. Atheniensis, orator, natus Olympiade LXXXVI. i. e. post bellum Peloponnesiacum. Hic ob vocis imbecillitatem et in dicendo verecundiam causas non egit, sed plures erudit. Orationes scripsit XXXII. et anno aetatis CVI. obiit. Fratres eius fuere Tisippus, Theomnestus, et Theodorus, magister vero Gorgias; alii Tisiam, Erginumue vel Prodicum, alii denique dicunt Theramenem. Orationes eius sunt plurimae.

Isocrates, Amyclae, philosophi, F. Apolloniae in Ponto, vel Heracleae natus, ut scribit Calistratus, orator; discipulus et successor Isocratis magni, et Platonis auditor. Hic cum Theodecte, oratore et tragico, et Theopompo, Chio, itemque Erythraeo Naucratis de eloquentia certauit in funere Mausoli Caris, regis Halicarnassi. Orationes eius sunt quinque: *Amphisthonia, Hortatoria, Philippo sepulcrum non esse faciendum; de migratione; de sua republica.*

Ister, Menandri Istri F. Cyrenaeus aut Macedo, historicus, Callimachi seruus et discipulus. Hermippus vero Paphium ipsum dicit in secundo libro de seruis, qui eruditione clari fuerunt. Scripsit multa et soluta et ligata oratione.

Iuba, (Ιόβας) Libyae et Mauritaniae rex, quem Romani captum et virgis caesum in triumpho duxerunt, non autem occiderunt ob eruditionem. Vixit tempore Augusti, Caesaris, et Cleopatrae filiam, Selenen, quam ex C. Caesare natam adoptarat, uxorem duxit. Scripsit permulta. Eodem, quo ille, tempore floruit *Didymus*, Chalcenterus dictus, qui multa contra ipsum scripsit.

Iulianus, Chaldaeus, philosophus, pater Iuliani, theurgi. Scripsit *de daemonibus libros IV.* quod opus docet modos propulsandi mala ab hominibus, omnibusque eorum partibus, qualia sunt *τελεσιουργικά χαλδαϊκά.*

Iulianus, iam dicti filius, vixit tempore M. Antonini, imp. Scripsit et ipse *theurgica; τελεσιουργικά de modis res magice consecrandi*, (v. Küsteri not. 7. tom. II. pag. 123.) *oracula versibus*, et quaecumque alia sunt huius scientiae arcana. Quidam tradunt, hunc Romanis,

manis aliquando fuit laborantibus, effecisse, ut atrae nubes, subito coactae, ingentem imbrem cum crebris tonitribus et fulguribus effunderent, idque sapientia quadam effecisse Iulianum. Alii vero *Arnyphim*, Aegyptium philosophum, hoc miraculum edidisse tradunt.

[P] Iulianus, Domni E. Caesariensis Cappadox, sophista, aequalis Callinici, sophistae. Fuit sub Constantino, imp.

Iulianus, Halicarnasseus, Seueri haeresin renouare voluit, eumque in finem Marinum, Caris, Syriae vrbe, oriundum iam miserat in Orientem, ut dogma illud confirmaret, nisi paullo post obiisset etc.

Iulianus, ὁ παραβάτης καὶ ἀποστάτης, desertor et apostata, Romanorum imp. genitus ex Dalmatio, Constantini Magni fratre, et Galla. Scripsit librum, qui vocatur *Caesares*, continentem omnes ab Augusto imperatores. Alium περὶ τῶν τριῶν σχημάτων, de tribus figuris, et Κρόνια, Saturnalia. Idem *Misopogonem* siue *Antiochium*. Et πόθεν κακὰ, κατὰ ἀπαιδέυτες unde mala profiscuntur, contra ineruditos: ad canem, Heraclitum, quomodo cynice viuendum sit: epistolas omnis generis, et alia. De Empedotimo locum e Iuliani Κρονίαις adfert etiam Suidas in Ἐμπεδότιμος. Oraculum, Iuliano datum, diuersum a duobus, quae Suidas recitat, legitur ad Cedrenum pag. 253.

Iustiniani, Rhinotmeti, succcessorem Leontium, orientis ducem, Paullus, monasterii Callistrati monachus, asironomus, et Gregorius Cappadox, monasterii Flori praefectus, imperio potiturum esse praedixerunt, quo etiam postea potitus est. (Confer Nicephori breuiarium historicum pag. 25.)

Iustinus, philosophus et habitu philosophorum vtens, ex Neapolitana Palaestina prouincia, Prisci filius, Bacchii nepos. Hic pro christiana religione multum laborauit, et Antonino Pio ipsiusque filiis et romano senatui librum *contra Ethnicos* obtulit, opprobrium crucis non erubescens. Scripsit et alium librum, quem Antonini (Pii) successoribus obtulit, M. Antonino et L. Aurelio Commodus. Est et alius eius liber contra ethnicos, in quo de natura daemonum disserit, et quartus itidem contra ethnicos, quem inscripsit *elenchum*. Et alius de *Dei Monarchia*. Item alius, quem nominat *Psaltera*. Et alius de *anima*. Item *dialogus* contra Iudaeos, quem *contra Tryphonem*, Iudaeorum Ephesiorum principem, conscripsit. Quinetiam *contra Marcionem* insignia scripta edidit. Item alium librum *contra sectas omnes*, cuius meminit in *Apologetico*, quem obtulit Antonino Pio. Hic cum Romae commoraretur, Crescentem, cynicum fatuum, qui contra Christianos maledicta profundeabat, ipsum vocans heluonem et prodigum et intemperantem et mortis metuentem, magno pudore adfecit. Tandem huius machinationibus et insidiis factum est, ut tamquam christianus pro Christo, supplicio adficeretur.

[P] Iustinus (), Romanorum imperator ὁρδοδοξότατος, sed omnium litterarum imperitus et quod vulgo dicitur ἀναλφάβητος.

Iustus,

a) Non de Iustiniano, sed de Iustino (Seniore) haec in Suidae codd. Vaticanis tradi, notauit etiam H. Noris diss. de Synodo V. c. 2. pag. 10. Fabr. Idem non solum notauit Nic. Alemannus ad Pro-

copii histor. arcant. cap. VI. pag. 19. sed etiam Küsterus in nota longa ad Suidam pag. 128. vol. II. qui etiam integrum Procopii locum adscripsit, Harl.

Iustus, Tiberienſis, ex prouincia Galilaea, qui et ipſe *hiſtoriam Iudaicam* conſcribere et *commentarios* quosdam componere adgreſſus eſt. Sed hunc Iosephus mendacii arguit. Scripſit autem hiſtoriam ſuam eodem tempore, quo Iosephus.

Iuuenalis, poeta latinus. Hic ſub Domitiano, Romanorum imp. vixit. Domitianus vero amabat praſinae factionis ſaltatorem, qui Paris vocabatur. Qua de cauſa et a ſenatu et a Iuuenali carpebatur. Imperator hinc Iuuenalem Pentapolin Africae relegauit; ſaltatorem vero locupletatum Antiochiam miſit, qui, domo et balneo extra urbem aedificato, ibi mortuus eſt.

Lachares, Lacharis F. Athenienſis, ſophiſta, diſcipulus Heracleonis, ſophiſtae Athenienſis, magiſter tum multorum aliorum, tum, qui prae reliquis clari habentur, Euſtrophii, Nicolai et Aſterii. Floruit temporibus Marciani et Leonis, imp. Scripſit *de colo et commate et periodo*. *διαλέξεις diſſertationes*. *Ἱστορίαν τὴν κατὰ Κορνήλιον, Hiſtoriam Cornuti*; *eclogas rhetoricas* ſecundum ordinem alphabeti. Lachares, ſophiſta in diſciplinis tardior, at vultu liberali et honeſto praeditus, et virtute philoſophus potius quam ſophiſta adpellandus, qui viſum amiculum recuperauit, quod et alioqui Deo carus eſſet. Confer infra, *Superianus*.

Lacydes, Alexandri, Cyrenaei, F. philoſophus, qui fuit nouae academiae auctor. Scripſit *philophica*, item *de Natura*.

Lampon iurat anſerem, quum aliquem decipit. Lampon erat aruſpex et vates, quem nonnulli quoque ducem fuiſſe aiunt coloniae, ab Athenienſibus Sybarim miſſae. Iurabat autem per anſerem, vt auem, diuinandi peritam. Supra, *χῆνα ὀμύνας*.

Lamprias, Plutarchi, Chaeronenſis, F. contexit indicem operum, quae pater ipſius de omni graeca et romana hiſtoria ſcripſit.

Lafus, Charbini F. ex Hermione, Achaiae ciuitate, vixit Olymp. LVIII. regnante Dario, Hyſtalpis F. Quidam eum loco Periantri adnumerant ſeptem ſapientibus. Primus ſcripſit *de muſica*: et dithyrambo certare inſtituit et *τὰς ἐριτικὰς εἰσηγήσατο λόγους*, contentioſum dicendi genus in vſum introduxit.

[P] Λῆμα. Ariſtophanes de Euripide et Aeſchylo: *Λῆμα δ' ἐκ ἀτολμον ἀμφοῖν* etc. (Ranis pag. 254.)

Λήμματα, prophetiae, vel etiam apophthegmata, ex proprio ſenſu animi noſtri prolata.

Leo, Leonis F. Byzantius, philoſophus peripateticus et ſophiſta, Platonis, vel, vt quidam, Ariſtotelis diſcipulus. Scripſit *res Philippicas et Byzantinas libros VII*. *Tenuthranicum*; *de Beſalo*; *ſacrum bellum*; *de ſeditionibus*; *res geſtas Alexandri*. Hic, legatus Athenas miſſus, quum admodum obefus eſſet, Athenienſibus riſum mouit. Atqui, inquit, eſt mihi vxor longe obefior et concordēs paruus lectus, diſcordēs tota domus non capit. Eum Philippus hiſ litteris perſtrinxit: *Si tantam Leoni pecuniam dediſſem, quantam a me poſtulauit, ſtatim Byzantium cepiſſem*. Veritus igitur, ne a ciuibz obrueretur lapidibus, *ἑαυτὸν ἀπῆγχε* ſe ſuſpēdit miſer. conf. Kuſteri not. tom. II. pag. 45.

Leo, Alabandenſis, orator, ſcripſit *Caricorum libros IV*. *Lyciacorum libros II*. *artem rhetoricam*; *de ſtatibus cauſarum*; *bellum ſacrum Phocenſium et Boeotorum*.

Leo, Macelles, imp. Romanorum, Malcho iudice *πάσης κακίας καταγώγιον* omnis improbitatis diuerſorium, qui et Hyperechium, grammaticum in exilium egit. Quum ſtipendium

- pendium Eulogio, philosopho, dari iussisset, et quidam ex Eunuchis dixisset, hanc pecuniam in milites impendendam: utinam, inquit, aetate mea contingat, ut stipendia militum in doctores conferantur. Eius temporibus fuit *Acacius*, patriarcha.
- Leogoras**, pater Andocidis, oratoris.
- Leonas**, sophista, natione Isaurus, celebris inter eiusdem artis professores Alexandriae, qui *Proclum* non solum eruditionis suae participem fecit, sed et contubernalem adsciuit, et cum vxore liberisque suis tam familiariter viuere iussit, ac si germanus ipsius filius esset. Idem effecit, ut principibus in Aegypto viris innotesceret.
- Leontius**, Tripolis Lydiae, tempore Constantii, episcopus, quem Philostorgius laudat tamquam adprobatores Arianae suae vesaniae. *Κανόνα δ' αὐτὸν ἐκάλουν τῆς ἐκκλησίας*, hunc *ecclesiae regulam* vocabant etc.
- Leontius**, Antiochenus episc. se ipsum exsecuit, vir cetera quoque profanus: ut et Aëtius, Eunomii magister, qui Arii blasphemiam suis argutiis adauxit.
- Leontius**. Et hic Antiochiae fuit haereticus, contra quem Photius, patriarcha, scripsit. Hic de homousio disputauit cum Flauiano, audacia et blasphema deliramenta proferens.
- [P] **Leontius**, monachus, sub Zenone vixit. Hic quum prophetica gratia obsecuros Scripturae locos declararet, multos viros bonos habuit, qui ad ipsum frequenter accedebant etc.
- Lesbonax**, Mytilenaeus, philosophus, qui vixit Augusti temporibus, pater Potamonis, philosophi. Scripsit plurimos libros philosophicos.
- Λέσχα**. Cleanthes dicit, Leschas Apollini dicatas esse, easque exedris esse similes. Apollo cui dicatae fuisse perhibentur leschae, inde dictus *λεσχηνόριος*. Etiam *λέσχα* dicta poemata Heraclidis, Pontici, metro Phalaecio vel Sapphico scripta. Leschae, sedes vel loca, in quae homines de rebus philosophicis disputandi gratia conuenire solebant. Sic Hierocles libro primo Philosophumenum.
- Leschides**, poeta epicus, regis, Eumenis, in expeditionibus bellicis comes, poetarum clarissimus. Huius consuetudine etiam vsus fuit Pythias, historicus, et Menander, medicus.
- Leucon**, Agnusius, Peloponnesiacis temporibus vixit. Ex ipsius dramatibus sunt: *ὄνος*, *ἄσκοφορος*, *Φράτορες*.
- Libanius**, Antiochenus, sophista, clarus Iuliani, apostatae, temporibus, ad Theodosium maiorem vsque vixit, filius Phasganii, Diophanti discipulus. Scripsit infinita, et inter ea *Constantii imp. encomium* et alterum *Iuliani: declamationes rhetoricas: epistolas*. Eodem tempore fuerunt *Basilus* et *Gregorius* (Naz.). *Iulianus* vero licet tot negotiis implicitus, tamen et litteris sedulo operam dabat, et in illis excellere videri volebat, sophistamque Antiochenum, Libanium, supra modum admirabatur, laudibusque ornat, atque, ut magno sophistae, Proaeresio, aegre faceret, illum huic praeferbat. *Acacius* igitur, sophista, dicendi valde peritus, et *Tustianus*, *Phryx*, ideo eum semper culpabant, eiusque iudicium reprehendebant.
- Linus**, Chalcidensis, Apollinis et Terpsichores F. vel, ut alii, Amphimari et Uraniae, vel Vraniae et Mercurii. Hic primus ex Phoenicia litteras in Graeciam intulisse, Herculemque litteras docuisse, et carminis lyrici primus auctor fuisse fertur.
- Linus** alter, Thebanus, iunior, philosophus.
- Linus**, genus hymni, ut paean. conf. Küster. II. pag. 449. not. 3.

- Lityerfes, genus cantionis messoriae, a Lityerfe, Midae F. quem Hercules fustulit. conf. Schol. ab Theocrit. X. 41.
- Λόγια, oracula, quae oratione soluta concepta sunt, χρησμοὶ versibus.
- Λογογράφος, causellarum vel orationum forensium scriptor. λογοποιὸς pro [P] historico usurpatur ab Ifocrate et Herodoto. Sic etiam vocatur inuentor fabularum et apologorum.
- Lollianus, Ephesius, sophista, Isaci, Assyrii, discipulus, Hadriani, Caesaris, temporibus fuit et multa scripsit.
- Longinus Cassius, philosophus, Porphyrii, philosophi, magister, vir magna doctrina acrique iudicio praeditus. Vixit sub Aureliano, imp. et ab eo occisus est, quod cum Zenobia, Odenati vxore, conspiraret. Scripsit *de oratione contra Phidiam*; *Dubitationes Homericas: An Homerus fuit philosophus? Problemata Homeric et Solutiones libris duobus: Quenam contra fidem historiae tamquam historica enarrent grammatici: De vocabulis, apud Homerum multas significationes habentibus libris IV. Atticorum vocabulorum editiones duas, secundum ordinem litterarum digestas. Vocabula Antimachi et Heracleonis*, et alia multa.
- Lucas, euangelista, titulos habet LXXXIII. capita CCCXLVIII.
- Lucianus, Samosatensis, blasphemi vel dysphemii cognomen tulit, vel athei potius, quod in dialogis suis ea, quae de diis dicuntur, ut ridicula exagitat. Fertur sub Traiano, imp. et ante vixisse. Primum Antiochiae in Syria caussidicus, et quum hoc ei non bene cederet, ad scribendum se contulit et infinita scripsit. A canibus dilaceratus fertur homo impius, qui linguae suae rabie ipsam veritatem infectatus fuit. Nam in Peregrini vita christianam religionem perstringit, et ipsi Christo maledicit homo sceleratissimus. Quamobrem et in hac vita iustas furoris sui poenas dedit, et in futura ignis aeterni cum Satana haeres erit.
- Lucianus, martyr, vir nobilis, prima aetate Macarii, sacrorum librorum interpretis, consuetudine Edessae vsus, deinde ad vitam solitariam animum adiecit. Ad sacerdotium hinc processit, et presbyter Antiochiae factus magnam scholam illic instituit. Hic quum animaduertisset, in sacros libros multa adulterina irreplisse, tum longo tempore et crebra transcriptione, tum quod profani quidam homines peruertere nonnulla ausi essent, ipse omnes ex lingua hebraica, quam accurate callebat, in integrum restituit, plurimumque laborem in eorum emendationem contulit etc. Epistolas etiam edidit, utique praestantissimas, ex quibus facile constat, qualis fuerit viri huius de rebus diuinis sententia. Martyrium obiit Nicomediae in Bithynia sub Maximiano.
- Lucius Catilina teterrimum facinus ausus etc. Sed Cicero, vir singulari [P] eloquentia et in deprehendendis consiliis non mediocri sollertia praeditus, praeterea in rebus multo ante prospiciendis acutissimus, quum eius coniurationem patefecisset, hostemque (in senatu) ipsum declarasset, vrbe expulit.
- Lupercus, Berytinus, grammaticus, qui paullo ante tempora Claudii secundi, imp. vixit. Scripsit *de particula αὖ* libros III. *De pauone, de squilla, pisce: de gallo apud Platonem. Κτίων* siue *origines Arfinoiti in Aegypto; vocabula attica; artem grammaticam: de generibus masculinis, foemininis et neutris libris XIII.* in quibus multa rectius tradit, quam Herodianus.

Lycis, qui et **Lycus**, ab Aristophane, ut poeta frigidus, perstringitur. **Phrynichus**, **Lycis** et **Amipsias** tres comici habebantur subfrigidi. *Phrynichus* in comoediis auditores plerumque taedio adficiebat. Idem a comicis etiam perstringebatur, ut peregrinus ob mala poemata et qui a proposito aliena diceret, et insuavi metro in carminibus scribendis vteretur. Fuerunt et alii tres **Phrynichi**.

Lycophron, Chalcidensis ex Euboea, filius **Soclis**, adoptatus a **Lycō**, **Rhegino**, grammaticus, et tragicus vna de pleiade. Eius tragoediae sunt: *Ἀϊόλος*, *Ἀνδρομέδα*, *Ἀλήτης*, *Ἀιολίδης*, *Ἐλεφῆνας*, *Ἡρακλῆς*, *Ἰκέται*, *Ἰππόλυτος*, *Κασσανδρεῖς*, *Λαῖος*, *Μακραδῶνιοι*, *Ναύπλιος*, *Οἰδίπες α', β'*, *Ὀρφάνος*, *Πενθεύς*, *Πελοπίδας*, *Σύμμαχοι*, *Τηλέγονος*, *Χρῦσιππος*. Ex his *Nauplium* emendatum secunda vice iterum in scena exhibuit. Scripsit et *Alexandram*, poema obscurum.

Lycurgus, Spartanus, a Patrocle genus ducens, legislator, quem aiunt a Creta, vel ab ipso Deo (Apolline) leges suas accepisse. Hic a Pythia Deus adpellatus est etc. Natus fuit octauo post Troianum bellum anno, patruus **Charilai**, Spartani regis: **Eunomi** frater. Spartanis imperauit annos XLII. quo etiam tempore leges tulit, quum tutor esset fratris filii, qui ipse quoque regnauit annos XVIII. et post eum **Nicander** annos XLVIII. Scripsit leges.

Lycurgus **Lycophronis** F. Atheniensis, genere **Eteobutades**, vnus ex decem oratoribus, quibus **Demosthenes** etiam accensetur. Hic, vita sine crimine transacta, morbo decessit, relictis filiis, quos **Demosthenes**, orator exsul, calumniis vexatos oratione defendit. Genuinae orationes eius, quae adhuc exstant ^{ad}, sunt istae: *Contra Aristogitonem*. *Contra Autolyicum*. *Contra Leocratem*. *Contra Lycophronem duae*. *Contra Pasiclem*. *Contra Menaechmum*. *Contra Demadem*. *Apologia aduersus eundem de redditis a se rationibus administratae reip.* *Aduersus Ischyriam*. πρὸς [P] τὰς μαντείας, aduersus diuinationes. *De administratione reip.* *De sacerdote foemina*. *De sacerdotio*. *Epistolae et alia quaedam*.

Lycus, qui et **Butheras** dictus est, **Rheginus**, historicus, pater (adoptione) **Lycophronis**, tragici. Vixit sub Alexandri M. successoribus, et a **Demetrio Phalereo** insidiis adpetitus fuit. Scripsit historiam **Libyae** et **Siciliae**.

Αυδοὶ Μάγνητος, drama **Magnetis**, comici, **Lydi**, ab eo emendatum denuo in scena exhibitum fuit.

Lynceus, Samius, grammaticus, **Theophrasti** discipulus, frater **Duridis**, historici, qui et Sami tyrannus fuit, **Menandri**, comici, aequalis, quem in commissionibus dramatum vicit. v. Küster II. pag. 465.

Lyfias, **Cephal** F. Syracusanus, discipulus **Tisiae** et **Niciae**, vnus ex decem oratoribus. Natus est Athenis, quo pater migrauerat, idemque anno aetatis decimo quinto cum duobus fratribus **Thurios** in coloniam profectus est. Postea vero, quum partibus Atheniensium nimis studeret, inde pulsus Athenas rediit anno aetatis XLVII. *Orationes* eius genuinae perhibentur esse ultra CCC, et praeter eas aliae, de quibus ambigitur. Dictionis eius puritatem nemo imitatus est praeter **Isocratem**. Scripsit etiam *artem oratoriam* et *δημηγορίας conciones*, itemque *encomia* et *orationes funebres* et *epistolae*.

PPP 2

a) De Suidae temporibus intellige.

stolas VII. vnam pragmaticam, reliquas vero amatorias, quarum quinque sunt ad adolescentulos.

Lyfimachus, cuius meminit Demosthenes in oratione de immunitatibus, erat Aristidis, iussi, filius; At *Lyfimachus*, cuius meminit Lycurgus, erat vilis poeta melicus.

Lysippus, ex cuius dramatibus sunt Βάκχαι, vt meminit Athenaeus III. et VIII. *Dipnosophist.* Sunt et aliae eius comoediae, vt *Θυροκόμος*.

Macarii duo fuere celebres ob abstinentiam moresque et ob miracula. Alter erat Aegyptius. Alter, Alexandrinus, in hoc vno discrepabat ab Aegypto, quod hilarior esset, et comitate quadam iuniores ad disciplinam monasticam adliceret. Horum discipulus *Euagrius*, qui primum a Gregorio, theologo, CPoli diaconus ordinatus, postmodum vna cum illo in Aegyptum ad illos profectus est. Hic libros scripsit valde utiles, quorum vnus *Monachus* inscribitur seu de virtute actiua: alter *Gnosticus* vel de iis, qui scientiam consequi meruerunt, in centum (quingenta) diuisus capita. Tercius *antirrheticus* contra tentatores daemones, capitibus octo secundum numerum octo cogitationum. Scripsit praeterea [P] *prognostica problemata sexcenta*. Denique *εἰρηναῖος* β' duos libros *aphorismorum*, alterum ad monachos, qui in coenobiis degunt, alterum ad virginem. etc.

Macedonius Nouatianos quosdam ad Arianum dogma impellere conatus est, et reliquias Constantini in alium locum transfudit, denique depositus etc. ex Socratis II. 38.

Macedonius alius, qui sub Iuliano, apostata, vitam martyrio finiit.

Machaon, nomē medici, vt et *Chiron*, centaurus.

Maenonides, *Homerus*. Vetus epigramma: *εἰ δ' εἰλως, συγγνωσκόν, ἐπεὶ καὶ κοίρανος ὕμνων Μαιονίδας γέφυραν ἰχθυόβόλων ἔδανε.* Si captus es, venia tibi danda est, quoniam et principi hymnorum, Homero, aenigma piscatorum mortem adtulit.

Magia, inuocatio daemonum beneficorum, boni alicuius efficiendi causa. etc. supra in *γοητεία*.

Μαγική. Hanc Medi et Persae inuenerunt.

Magi apud Persas vocantur philosophi et philothei, quorum princeps fuit Zoroastres et post eum *Ostanae* et *Astrampsychi*.

Magnes ex *Icario*, vrbe Atticae, comicus, qui, adolescens *Epicharmum* senem adtigit. Docuit comoedias nouem, vicit bis: antiquae comoediae poeta. *Aristophanes*, (in *Equitibus*) adludit ad drama *Magnetis*, *Βαρβατισαῖς* et *Ὀρνιδας*. Scripsit etiam *Λυδὸς* (Supra *Lydi*) et *Ψῆνας* et *Βατρᾶχας*. Genus autem coloris est *βατρᾶχιον*, quo histriones faciem illinebant, antequam larvarum vsus repertus esset.

Magnes, vir *Smyrnaeus*, poesi et musica arte insignis, idemque forma egregia, vrbes circuibat et carmina sua publice recitabat. Huius amore tum alii multi, tum *Gyges* maxime ardebat etc.

Maior (*Μαῖωρ*), *Arabius*, sophista, scripsit de *statibus caussarum* libros XIII. idem aequalis *Apollinae* et *Nicagorae* sub *Philippo*, imperatore, et ante.

Malchus, *Byzantius*, sophista. Scripsit *historiam* ab imperio *Constantini* vsque ad *Anastasium*, in qua res gestas *Zenonis* et *Basilisci* et conflagrationem publicae bibliothecae et statuarum *Augustalis*, et alia quaedam commemorat, silo vtens graui, et tragici instar ea, quae acciderunt, exaggerans.

Μᾶλλον

Μάλλον ὁ Φρύξ. Septem sapientes Graeciae, a Croeso interrogati, quis omnium esset beatissimus? alii responderunt, feras animantes, eas enim pro libertate mori: alii ciconias, eas quippe sine lege, duce natura, iustitiam colere: Solon vero dixit neminem ante obitum. Tunc [P] adstans Aesopus, fabulator, tantum, inquit, ceteros superas, quantum mare fluuios; Croesus autem, hoc audito, dixit, *magis ipse Phryx.*

Manaechnus, Alopeconnesius *) philosophus platonicus, scripsit *philosophica*, et in *Platonem de rep. libros III.*

Manaechnus, Sicyonius, filius Alcibii vel Alcibiadis, historicus, qui sub Alexandri M. successoribus vixit. Scripsit *historiam Alexandri, Macedonis.*

Manaethos, Mendesium, sacerdos Aegyptius, scripsit de compositione ^{f)} κυρίων.

Manaethos, Diospolitianus, Aegyptius vel Sebennytes. Scripsit; *Physiologica apotelesmatica* versibus hexametris; et alia quaedam *astronomica.*

Maneros et Perimanos, nomina cantionis. Eubulus Campylione.

Manes. Hic exferabilis homo sub Aureliano, imp. exstitit, se Christum et Spiritum S. esse comminiscens, et XII. discipulos, vt Christus, secum habens, qui, quum ex omnibus haeresibus, quae in iis mala erant, collegisset, ex Perside, Dei permisso in dittonem romanam venit. Hic, qui et Manes et Scythianus vocabatur, fuit genere Brachman, praeceptoremque habuit Buddam, Terebinthum ante vocatum, qui, Graecorum litteris institutus, Empedoclis sectam adamauit, duo principia, inter se contraria, statuentis, litem et amicitiam. In Persidem autem ingressus ex virgine se natum esse dicebat et in montibus educatum. Quinetiam conscriptis quatuor libris ^{g)} vnum eorum vocauit *Myfteriorum*, secundum *Euangelium*, tertium *Thesaurum* ^{h)}, quartum *Capitum*. Atque Buddas quidem iste, ab impuro spiritu contritus, interiit. Mulier vero, apud quam diversabatur, bona eius et profanos libros per haereditatem adepta, puerum septennem emit nomine Cubricum, quem literas docuit et manumisit heredemque instituit. Hic in Perside Manem se vocauit, et Buddae libros venditauit pro suis. Eum Rex Persarum viuum excoriauit, quod filio ipsius caussa mortis exstitisset. Hic Manes Vetus Test. reiecit, Nouum vt boni Dei admisit etc. Paullus quidam, Manetis aequalis, Antiochiae magnae episcopus, Dominum nudum hominem esse dixit, vt vnum de prophetis. Ab hoc Pauliani.

Marcellinus, qui principatum tenuit liberum Dalmatiae et Illyriorum, in Epiro habitantium, romanis disciplinis institutus diuinationisque [P] peritissimus et eruditionis amantissimus. Huic familiaris fuit Sallustius, philosophus.

Marcellus, magister Arcadii, imp. omnibus virtutibus ornatus vel potius ἀρετή τις ἐμψυχος, *virtus quaedam animata.*

Marcellus, Pergamenus, orator, scripsit librum, *Adrianus*, siue de regno.

Ppp 3

Marcellus,

e) Küster in nota 5. tom. II. pag. 490. animadvertit, antiquissimum codicem Parisin. exhibere Ἀλωπικοννήσιος, κατὰ δὲ τινὰς Προικοννήσιος, verique iudicat, posteriora verba a festinantibus librariis omissa fuisse propter similem voc. Ἀλωπ. et Προικωνν. terminationem. Harl.

f) Κύψ. mixtura sedecim specierum in vsum sa-

crum adhibenda. Vide *Plutarchum* de Iside et Osride pag. 383. seq.

g) At Scythianum scripsisse IV. illos libros, docet Küster. II. pag. 491. not. 4. ex Cyrillo et Epiphanio. Harl.

h) Θησαυρῶν thesaurorum ex Cyrillo, Epiphanio et Cedreno legere iubet Küster. Harl.

- Marcellus, Sidetes, medicus, sub M. Antonino. Hic scripsit versibus heroicis *de re medica* libros XLII. in quibus etiam de morbo lupino hominum siue lycanthropia. Conf. Kusteri not. 8. II. pag. 498.
- Marcellus, dux militum sub Commodō, ut per totam noctem vigilare videretur, quotidie sub vesperam praescribebat duodecim tabellas δώδεκα γραμματῆα οἰᾶγε ἐκ Φρῆνας ποιεῖται, earumque alias aliis horis ad diuersos perferri curabat etc.
- Marcianus, Valentis, imp. et Angelii, episcopi CPol. tempore vixit, vir clarus, qui olim in palatio militauerat, tunc presbyter ecclesiae Nouatianorum, Anastasiam, imperatoris filiam, grammaticam docuit.
- Marcianus, familiaris Musonio, Pamphylis, vir ad omnem virtutem instar regulae exactus. Viros enim probos ad se adiciebat Musonius, ut magnes ferrum, ita, ut, si quis audiret, aliquem esse Musonii amicum, eum bonum virum esse, scire liceret.
- Marcianus sub Zenone floruit, presbyter in oratorio delectus plurimum valuit apud (magistrum officiorum Zenonis) illum, epicureis placitis quotidie se ipsum corrumpens, mundum sua sponte natum esse dicebat etc.
- Marcion, haeresiarcha.
- Marcus Antoninus, Romanorum imp. omni laude dignus philosophus, qui tum alios, tum postremo Sextum, philosophum, e-Boeotia oriundum, Romae audiuit, crebro ad eum ventitans, aedesque eius frequentans. Eum igitur Lucius quidam, rhetor, Herodis, rhetoris Atheniensis, discipulus, praeunte interrogauit, quoniam iret, et cuius negotii causa: cui Marcus, *Etiam seni, inquit, decorum est discere. Eo igitur ad Sextum, philosophum, ut discam ea, quae nondum scio.* Tum Lucius, manu in coelum sublata, o sol, inquit, Romanorum imp. iam senex, sumta tabella, doctoris domum frequentat: Rex vero meus, Alexander, anno aetatis XXXII. obiit. Scripsit de vita sua τὴν ἰδίᾳ βίῃ διαγωγὴν libros XII. Eum facilius est admirari, quam laudare, quod oratio nulla huius viri virtutibus aequari possit etc.
- Mares, Chalcedonis in Bithynia episcopus, Iulianum, parabatem, Fortunae [P] immolantem CPoli, infectatus, vocauit impium, apostatam, atheum. Ille ad Matem, oculorum suffusione laborantem prae senio, *Neque tuus ille Deus Galilaeus te sanare possit.* Cui Mares: *Gratias ago Deo, qui me luminibus orbauit, ne tuum vultum videam, qui sic in impietatem prolapsus es.* Iulianus inde, martyrii honorem Christianis inuidens, a Diocletiani quidem crudelitate abstinuit; at lege lata Christianis interdixit, ne humanioribus disciplinis instituerentur, ne, si linguam, ut aiebat, acuisent, gentilium dialecticis expeditius responderent. Per varias artes etiam persuasit quibusdam, inter hos Hecebolio, sophistae, ut idolis immolarent.
- Margites, qui a comicis ob stultitiam deridetur. Aiunt, eum ultra quinque numerare non potuisse etc.
- Marianus, Marfi, cauidici, qui Roma Eleutheropolin Palaestinae primae oppidum migravit, filius, praefectus urbis Romae, consularis, et, quod illustrius est, patricius tempore Anastasii, imp. scripsit *Metaphrasin Theocriti*, iambis 3150. *Apollonii Argonauticorum*, iambis 5608. *Callimachi Hecales, Hymnorum, Caussarum et Epigrammatum* iambis 6810. *Arati*, iambis 1140. *Nicandri theriacorum*, iambis 1370. et alias multas metaphrases.

Marinus,

Marinus, suscepta Procli schola, quum Isidorum, philosophum, instituisset Aristotelica doctrina, et is Athenas iterum venisset, communi praeceptore defuncto, ostendit ei proximum commentarium, a se conscriptum in *Platonis Philebum*: sed ille dixit *ἵκανα εἶναι τὰ τῆ διδασκάλου*, sufficere, quae Proclus in illum dialogum scripsisset. Statim itaque illum flammis dedit. Etiam per litteras ex Isidoro quaesivit et ad eum argumenta misit, quibus probaret, *Parmenidem* Platonis non esse de Diis, sed de formis. Sed ille, pluribus argumentis Marino respondens, verissimam esse probavit dialogi illius de Diis expositionem. Quare nisi iam liber fuisset editus, etiam hunc fortassis aboleuisset. Fortasse etiam obstitit somnium; nam Proclus dixit, se somniasse, futurum, ut Marius in *Parmenidem* commentarios scriberet. (Ex Damascio.)

Marpfias, orator garrulus et turbulentus, cuius meminit Aristophanes.

Marsyas, Periandri F. Pellaeus, historicus; initio litterator (*γραμματοδιδάσκαλος*), frater Antigoni, qui postea rex fuit, una cum rege, Alexandro, educatus. Scripsit *Macedonica libris X.* a primo rege Macedonum ad Alexandri Philippi F. expeditionem in Syriam post conditam Alexandriam. *Attica libris XII.* itemque *Alexandri educationem.*

[P] Marsyas, Critophemi F. Philippenfis, historicus, iunior.

Marsyas, (Marsi F. Tabenus), historicus, scripsit *Ἀρχαιολογίαν* siue *antiquitates libris XII.* *Μυθικά fabulosa libris VII.* et alia quaedam de patria sua.

Marsyas temporibus Iudicum iudaicorum, vir sapiens, artis musicae peritus, qui tibia arundineas et aereas inuenit etc.

Matreas, *λαοπλάνης impostor*, qui bestiam alere se dicebat, quae ipsa sese comederet^{h)}. Quaeritur, quanam fuerit illa Matreae bellua. Composuit etiam *quaestiones* ad instar problematum Aristotelis, ex quibus erat haec: Quare sol occidens dicatur *δύων*, non *κωλυμβᾶν*.

Matthaeus, euangelista, habet titulos LXVIII. capita CCCLV.

Mauricius, Romanorum imp. fertur verborum magnificentiam plurimi fecisse et eruditos maximis honoribus adfecisse etc. Infra in Menandro, protectore.

Maximus Tyrius, philosophus, qui Romae sub Commodo vixit. Scripsit *de Homero et quae sit apud eum antiqua philosophia: Restene Socrates fecerit, quod accusatus non responderit.* Item alias quasdam quaestiones philosophicas.

Maximus, Epirota, vel Byzantinus philosophus, Iuliani, caesaris, parabatae, magister. Scripsit *de insolubilibus obiectionibus: De principiis: De numeris: Commentarium in Aristotelem*, et alia quaedam ad eundem Iulianum.

Μεγαρίσαι, *megarizare* siue philosophi Megarenfis sectam sequi. Stilpo ex Megaris, vrbe Graeciae, oriundus erat, qui copia verborum et dexteritate differendi caeteros adeo superauit, ut tota propemodum Graecia, ipsam spectans, sectam Megaricam amplecteretur.

Melampus, diuinationis peritus. conf. Küssleri not. tom. II. pag. 521.

Melanippides, Critonis F. Melius, natus Olympiade LXV. Scripsit *Dithyramborum* libros quam plurimos et *poemata versu heroico et epigrammata et elegias* et alia plurima.

Melanip-

h) Ex Tabi, Arabiae ciuitate.

k) Videtur Matreae bellua fuisse *ignis*, ut lapis mirificus Pipini apud Thuanum libro VI. et Morhofium lib. I. Polyhist. cap. 13.

Melanippides, senioris ex filia nepos, Critonis F. et ipse lyricus: qui in compositione dithyramborum plurima innouauit, et apud Perdiccam, regem, degens, illic vitam finit. Scripsit et ipse *cantica lyrica* et *dithyrambos*.

Melanopus, adfinis Diophanti, oratoris.

Melefermus, Atheniensis, sophista. Scripsit *meretriciarum epistolarum libros XIV. rusticarum unum; culinarium epistolarum unum; conuiuialium librum unum*.

[P] Melitus, Lari F. Atheniensis, orator, qui cum Anyto Socratem accusauit et tragoedias scripsit. A comicis autem perstringitur, vt poeta frigidus et malitioso ingenio praeditus. Aristoph. *σκολιὰ Μελίτης Καρικῶν ἀνλημάτων*, scoliolorum Meliti et carminum, quae Carae tibia cantant. Carmina vero Carica erant lugubria.

Melitus vixit temporibus Zenonis, Eleatae, et Empedoclis. Scripsit *de ente*. In reip. administratione aduersatus est Pericli, et quum Samiorum dux esset, nauali praelio pugnavit cum Sophocle, tragico, Olympiade LXXXIV. [Suidas huic etiam ea tribuit, quae dixerat de superiore.]

Menander, Atheniensis, comicus antiquus.

Menander alius, Atheniensis, Diopithis et Hegesistrates F. qui omnium sermone celebratur. Nouae comoediae poeta, strabo quidem oculis, sed acuto ingenio praeditus et in mulierum amorem effusus. Scripsit *comoedias CVIII.* itemque *epistolas ad Ptolemaeum, regem*, et oratione prosa plurima alia.

Menander, Laodicea, ad Lycum, fluuium, sita, oriundus, sophista, scripsit *commentarios in Hermogenis artem* et *Minuciani progymnasmata*, et alia.

Menander, protector, historicus, qui sic de se ipso scribit: Pater, mihi erat Euphratas Byzantio oriundus, minime ille quidem eruditus. Herodotus frater germanus, qui, legum doctrina degustata, statim ab harum studio recessit. Ego vero huius studii quod absolui professione non sum usus, sed ad decursiones equestres et saltationes pantomimorum et palaestram me contuli. Posteaquam vero Mauricius imperium cepit, princeps, qui et populi salutem prouide curabat et Musas amabat, poematibusque et historiis audiendis quam plurimum delectabatur, utpote qui magnam nobis partem in studiis ipse consumeret, et ingenia hebetiora munificentia sua exciteret et acueret; tunc ego dolens mecum reputare coepi, non oportere me vitam adeo inertem agere, et ad hanc historiam scribendam me adpuli, quam post defunctum Agathiam sum auspicatus.

Menecrates, comicus. Drama eius *μανέκτωρ* siue *Ἐγμινεύς*.

Menecrates, Syracusanus, medicus, qui, sacrum morbum curans, nullam mercedem recipiebat; sed a sanatis poscebat, vt se ipsius seruos faterentur. Idem Iouem se adpellabat, eosque, quos sanauerat, Deos, unicuique nomen imponens, vni Mercurii, alteri Apollinis. v. *Athen.* VII. pag. 298.

Menelaus, Aegaeus, poeta epicus, scripsit *Thebaidem libris XII.* et alia.

Menippus, cynicus. vide infra in *Φαίος*.

Menippus, comicus. Ex eius dramatibus sunt *Cercopes* et alia.

[P] Mesomedes, Cretensis, lyricus, qui Hadriani temporibus vixit, eius libertus vel ex praecipue dilectis. Scripsit *encomium Antinoi*, qui Hadriano erat in deliciis, et alia diuersa carmina. Antoninus Syllae sepulcrum repertum instaurauit, et Mesomedi, qui

qui cantica lyrica conscripsit, cenotaphium exstruxit: huic quidem, quod cithara canere didicisset; illi vero, quod eius crudelitatem imitaretur.

Metagenes, Atheniensis, serui F. comicus. Ex eius dramatibus sunt: αἰῶνας, μαμμάκινος, Θεριοπέριστα, Φιλοθύτης, Ὀμηρος ἢ ἀσκηταί.

Μετὰ Λέσβιον ἄδον post Lesbium cantorem. Dicitur de iis, quibus secundus locus tribuitur. Lacedaemonii Lesbios citharoedos primos aduocauerunt, deinde Terpandrum, qui ob caedem exsulabat, arcessiuerunt Antissa, qui ipsorum animos composuit, et seditionem sedauit etc.

Methodius, Olympi in Lycia aut Patarorum et postea Tyri episcopus, nitido compositoque sermone aduersus Porphyrium libros composuit, et conuiuium decem virginum: Item de resurrectione opus egregium contra Origenem, et aduersus eundem de Pythionissa et de libero arbitrio. Scripsit etiam in Genesin et in canticum canticorum commentarios, et multa alia, quae vulgo lectitantur. Hic in extrema persecutione sub Decio et Valeriano in Chalcide, vrbe orientis, martyrio coronatus est.

Meton, mathematicus: et Metonis annus. Hic Meton fuit praestantissimus medicus et astronomus. In Colono esse instrumentum quoddam, ab eo dedicatum, ait Callistratus. Euphronius eum ex Colono, populo Atticae, oriundum esse. Ante Pythodori aetatem vero heliotropium erat in comitio, quod nunc est ad murum in Pnyce. Vel quia in Colono fontem fabricauit, vel simulacrum, vel instrumentum aliquod astronomicum confecit. Phrynichus in μονοτρόπω.

Τίς δ' εἶν' ὁ μετὰ ταῦτα ταύτης φροντίζων;

Μέτων ὁ Λυκονεύς, οἷδ' ὅτι κρήνης ἄγων ὅ).

Μετρίως, moderati, modesti. Asclepiodotus cum Athenis discessisset, et Seleuciam Syriae peruenisset, se in toto illo itinere in tres tantum homines modestos et bonos incidisse dixit, Antiochia in Ilapium, philosophum, Laodiceae, quae est vrbs Syriae proxima, in Merem, omnium aetatis nostrae hominem iustissimum, cui Aristidis cognomen erat, et in Dominum, philosophum.

Metrophanes, ex Eucarpia, oppido Phrygiae, oriundus, sophista, scripsit de Phrygia libros II. De formis orationum; de statibus causarum; commentarium in Hermogenis artem rhetoricam; commentarium in Aristidem.

Metrophanes, Corneliani, rhetoris, F. ex Lebadia, Boeotiae ciuitate, sophista, [P] scripsit de generibus dicendi, quibus vsi sunt Plato, Xenophon, Nicostratus, Philostratus: Declamationes: orationes panegyricas.

Metrophanes, a Lachare genus ducens. Hic quum adhuc puer esset, exclamauit, ego sum Aristophanes ille caluus. Deinde interrogantibus, quid dixisset, respondit, se nihil meminisse eorum, quae dixerat. Aduersus hunc Superianus librum scripsit.

Michael Syncellus, Hierosolymitanus, scripsit encomium magni Dionysii.

Milo,

h) Küster in not. ad h. l. tom. II. pag. 544. duo illos senarios ita numeris suis restituit: Τίς — — φροντίζων; οἷδ' ὅτι κρήνης ἄγων, Harl.

- Milo, Crotoniates, sex olympiadibus continuis lucta vicit. Septima vero Olympiade superare non potuit Mnasiltheum, qui ciuis eius erat et iuuenis et cum ipso congregi solebat. — Tandem luporum praeda fuit: (ex Pausania, lib. VI. pag. 369. sq.)
- Mimnermus, Ligyrtiadae F. Colophonius, vel Smyrnaeus, vel Astypalaeensis, poeta elegiacus. Vixit Olympiade XXXVII. ita, vt septem sapientibus fuerit antiquior. Quidam vero dicunt, ipsum eodem, quo illi, tempore floruisse. Vocabatur etiam *Ligyrtiades*, διὰ τὸ λυγρὸν, a suavi et arguto cantu. Scripsit multa.
- Minucianus, Nicagorae, sophistae, F. qui Galieni temporibus vixit. Scripsit *artem rhetoricam* et *progymnasmata* et *orationes varias*.
- Minyae, Argonautae.
- Mithaecus, grammaticus. Scripsit Ὀψαγετονικά *de condimentis ciborum*, κυνηγητικά *de venatione* et alia. — Est etiam nomen velocis hominis.
- Mnaseas, Berytius. Scripsit *artem rhetoricam*, itemque *de nominibus Atticis*.
- Mnesimachus, mediae comoediae poeta. Ex dramatibus eius sunt Ἰπποτρόφος, Βάσις, Φίλιππος, (Δύσκολος) vt testatur Athenaeus in Dipnosophistis.
- Molones duo feruntur, histriones et grassatores.
- Molpagoras apud Cianos fuit vir ad dicendum et agendum promptus, sed ingenio popularis et ambitiosus etc. (e Polybio.)
- Μονῳδῶν, *carmen flebile canere*. Carmina tragica, quae in scena recitantur, sunt lamenta. Aristoph. εἰς ἀνέτρεφον μονῳδίας, Κίφισοφῶντα μὶγνύς, *deinde alui cum monodiis, iisque Ciphesophontem immiscui*. Hic Ciphesophon seruus erat, qui cum carminibus componendis plurimum adiuuabat etc.
- Morsinus et Melanthius, poetae tragici, quos perstringit Aristoph. Morsinus Philocis F. poeta frigidus et oculorum medicus. Melanthium reprehendit vt helluonem Eupolis in κόλαζεν.
- Μόρσιμος, *fatalis*. De Apollonio, Tyaneo; vide supra in Domitiano.
- Morychus, poeta tragicus, qui vt helluo a comicis perstringitur.
- Morychus, Teleas, Glaucotes, ob veneficia male audiebant.
- Moschus, Syracusanus, grammaticus, Aristarchi discipulus, qui secundus est a Theocrito, poeta bucolico. Scripsit et ipse *Bucolica*.
- Moschus, malus citharoedus, qui multos versus vno spiritu caneret. Carmen Boeotium inuenit Terpander, vt et Phrygium.
- [C] Moses, propheta et legislator. Huius anno LXXX. filii Israelis ex Aegypto egressi sunt, etc. conf. Küsteri not. tom. II. pag. 533.
- Moso, mulier Hebraea, a qua scripta est Lex Hebraeorum, vt tradit Alexander Polyhistor.
- Musaeus, Eleusinius, Atheniensis, Antiphemi et Helenae F. poeta epicus et Orphei discipulus, vel potius eo antiquior. Floruit tempore Cecropis secundi. Scripsit *praecipua ad Eumo'pum*, filium, versibus quater mille et alia plurima. Antiphemus, filius fuit Euphemi, nepos Ecphanti, pronepos Cercyonis, quem debellauit Theseus.
- Musaeus, Thebanus, Thamyrae F. Philammonis nepos, poeta lyricus, qui multo ante bellum Troianum vixit. Scripsit versus lyricos et cantica.

Musaeus;

Musaeus, Ephesius, ποιητὴς ἐπικός τῶν εἰς τὰς περγαμηνὰς καὶ αὐτὸς κύκλος, unus ex numero eorum, qui in museum Pergamenum adlecti erant. Scripsit *Perseidis libros X.* itemque in *Eumenem* et *Attalum*. v. Küsteri not. 4. tom. II. p. 378.

Musaeus, philosophus apud Graecos ^{m)}). Lyfias in Oratione contra Mixidemi accusacionem, si modo is verus eius auctor sit: *Pueros ipsi pedissequos duos esse, quorum alterum vocat Musaeum, alterum Hesiodum. Id autem reum studio fecisse patet. Musaeum vero alii Thracem esse dixerunt, alii indigenam et Eleusine oriundum.*

Musonius, Capitonis F. Tyrrhenus, ex Bulsinio ciuitate, dialecticus et philosophus Stoicus, qui vixit sub Nerone, Apollonii, Tyanei, et multorum aliorum discipulus, ad quem et epistolae feruntur Apollonii, et illius ad Apollonium. Hic ob confidentiam et arguendi studium et immodicam libertatem a Nerone interfectus est. Feruntur eius orationes et epistolae diuersae philosophicae. De hoc Musonio (Iulianus) parabates in epistola sic scribit: *Contumeliam, qua praefes Graeciae nos adfecit, tanta animi celsitudine tulisti, ut nihil horum in te factum putaris. Quod autem illi urbi opem ferre velis, eique studeas, in qua scholas habuisti, animi philosophici est argumentum. Quare mihi videtur prius quidem illud Socrati conuenire, hoc vero posterius Musonio. Nam ille fas esse negabat, virum bonum ab ullo imprabo laedi. Hic vero murorum curator erat, quum ipsum Nero exfulare iussit.*

Musonius, vir rerum gerendarum prudentia insignis, sub imp. Iouiniano, et Eunapius, Phrygius, orator, tributis Asianis colligendis praepositus etc.

[P] Μύδρες. Anaxagoras dixit solem esse μύδρον πυρόεντα, ignitam ferri massam, Peleponneso maiorem, ob quod morte multandus erat.

Myia, Thespiaca, lyrica. Scripsit *carmina lyrica*.

Myia, Spartana, poetria. *Hymnos in Apollinem et Dianam* scripsit.

Myia, Pythagorae magni et Theanis filia, Samia.

Myro, Byzantia, poetria, quae versus heroicos et elegiacos et melicos scripsit, Homeri, tragici, filia, vxor Andromachi, cognomento philologi.

Myro, Rhodia, philosopha. Scripsit *Chrias reginarum et fabulas*.

Myrtilus, Atheniensis, comicus, filius Lysidis, frater comici, Hermippi. Eius dramata: *Τιτανόπαιδες* ⁿ⁾), ἔρωτες.

Μύθος et αἶνος differunt, quod αἶνος non pro pueris, sed viris factus sit, nec tantum animum oblectet, sed et admonitionem contineat. Oculum enim et per ambages suadet ac docet, quod Hesiodus fecisse videtur.

Myscelus, accepto oraculo, valetudinem bonam anteposuit diuitiis; has delegit Archias: vnde Crotoniatae sunt robusti; Syracusani autem diuites euaserunt.

Myforum praedatio (Μυσῶν λεία) prouerbium de iis, quorum res, vt Mysorum a vicinis praedonibus, Telepho, rege, peregre profecto, hostiliter diripiuntur.

Q 99 2

Myxus,

^{m)} Idem cum primo Musaeo, apud Suidam memorato.

ⁿ⁾ Küster (in not. 4. tom. II. pag. 590.) cum Meursio in biblioth. attica emendat *Τιτανόπαιδες*. Harl.

Myxus, βαβαί Μύξος. Dictum hoc in iactabundos et gloriōsos. Myxus enim fuit sacerdos Dianae, homo facetus et iactabundus.

Nannacus ^{o)}. Vir priscus ante Deucalionem, regem, qui futurum diluuium praesciens, omnibus in templum congregatis, cum lacrymis Deum suppliciter orauit. Et proverbium, *a Nannaco*, de rebus admodum vetustis.

Ναυάτος, ecclesiae presbyter romanae; v. *Nouatus*. Atque *Ναυατιανοὶ αἰρεσῖται* sunt *Nouationi*, haeretici, siue qui Nouati sententiam sequuntur.

Naucratis, vrbs Aegypti a Milesiis condita, quum maris imperium obtinerent. Huius ciuis fuit doctus ille Athenaeus.

Nausicrates, comicus. Ex eius dramatibus sunt: *Ναυκλήριος*, *Πέποις* ^{p)}.

Naufon *Naucrati*, de iis, qui paria sibi mutuo reddunt. Genus scribendi in epistolis vsitatum, vt *Pompaeus Pompilo*.

Ναζηνεῖος, deo gratus et consecratus, vel monachus. Sciendum, tempore Claudii, Romanorum imp. cum Petrus, apostolus, Euodium Antiochiae (episcopum) creasset, illos, qui prius Nazaraei et Galilaei vocabantur, adpellatos Christianos.

Neanthes, Cyzicenus, orator, discipulus Philisci, Milesi.

Nearchus, Alexandro expeditionis comes fuit, et historiam de eo conscripsit. Falso autem se praefectum classis fuisse scripsit, quum gubernator naus fuerit.

Nemesion, (Damascii amicus.) confer Suidam in *Ἀνεπηρεστο*, et *Ἐρμαῖον*.

Νεμήσεις ὑποκριτῶν, *distributiones histrionum*. Poetis tres histriones sorte diuidebantur, qui fabulis agerent. Inter hos, qui victor fuisset, absque examine deinde adsumebatur.

Neocles, Atheniensis, philosophus, frater Epicuri, qui scripsit de secta sua. Et Neoclis, est dictum: *λάτρε βιώσας*, qui *bene latuit, bene vixit*. (v. *Menag. ad Diog. Laert. X. segm. III*.)

Neophron seu Neophon, Sicyonius, tragicus, cuius esse dicunt *Euripidis Medeam*, docuit tragoedias CXX. etc.

Nero studiis, imperatore prorsus indignis, operam dedit, cithara ludens, tragoedias agens et in theatris saltans. Sed adhuc adolescens studiis philosophiae vacabat, et de Christo inquirebat, quem adhuc superesse in viuis arbitrabatur. Quumque comperisset, a Iudaeis in crucem actum esse, iratus Annam et Caipham cum Pilato, tunc Iudaeae praefide, victos ad se duci iussit, ab iisque sciscitatus est, quaecumque in eius iudicio acta essent etc. Eo tempore et Simon Magus florebat, quumque Petrus et Simon praesente Nerone inter se disputarent, adductus est ex carcere Pilatus. Nero Simonem interrogat, an esset Christus? ille se esse ait. Negant Petrus, et Pilatus, *hic*, inquit, *Aegyptius est, et obeso corpore et prolixis capillis et niger omninoque ab eius forma alienus* etc.

Nerua,

^{o)} Videtur nomen ex *Noachii* nomine corruptum, licet *Nannacus* hic, (Stephano Byz. *Ἀννακος*,) *Phrygum rex* dicitur Suidae in τὰ ἀπὸ *Ναννάκ*, et *REX*, in τὰ *Ναννάκ*.

^{p)} Monente Küstero not. 7. (tom. II. p. 600.) non, *Nausicrati* comico; sed *Naucrati* fabulam, *Πέποις* adsignat Athenaeus libr. IX. Sed v. supra, in vol. II. pag. 741. *Harl.*

Nerua, Romanorum imp. Ioannem, euangelistam, ex Patmo, quò relegatus erat, reuocatum, Ephesum reduxit: eo tempore ^{*)}, quo et Manichaeorum dogma in lucem prodiiit, Manete haeresin suam aperte docente.

Nestorius. Post Manetem et Paulum et Apollinarem et Theodorum prodit Nestorius, Germanicea, Syriae vrbe, oriundus, qui sede CPol. potus, voce duarum in Christonaturarum malo errore abusus est, aequae ac Paulus et Theodorus, a quibus genus ^{*)} duxit. Nam filius fuit Cilicis, (Theodori) et Samosatani (Pauli) nepos. Post hunc Eutyches exstitit etc.

Nestor, Larandensis, e Lycia, poeta epicus, pater poetae Pisandri, fuit sub imp. Seuero scripsitque *Iliadem λεπτογρόμματον*, litteris certis carentem, perinde vt Tryphiodorus Odysseam. Nam in primo libro nullum reperitur α, in secundo nullum β etc. Scripsit etiam *Metamorphoses*, vt Parthenius, Nicaënsis, et alia.

Nicagoras, Mnesaei, rhetoris, F. Atheniensis, sophista, tempore Philippi, [C] imp. Scripsit *uitas clarorum virorum. De Cleopatra, quae fuit in Troade. Orationem*, habitam in legatione *ad Philippum*, imp.

Nicander, Xenophanis F. Colophonius vel Aetolus, grammaticus, poeta, medicus, vixit tempore Attali iunioris, siue vltimi Galatonicæ, cui regnum ademptum a Romanis. Scripsit theriaca, *alexipharmaca*, *georgica*, *ἐτεροεισμένων de corporibus, in alias formas mutatis, libros V. Remediorum collectionem; prognostica* versibus, ex Hippocratis prognosticis translata: *de omnibus oraculis libros III.* et alia plurima, carmine epico.

Nicanores tres fuerunt: vnus, filius Balacri, alter, Parmenionis, tertius, genere Stagiritæ, cuius meminit Hyperides oratione in Demosthenem.

Nicanor Hermiae F. Alexandrinus, grammaticus temporibus Hadriani, imp. quo tempore et Hermippus, Berytius, vixit. Scripsit *περὶ συγκμῆς, de punctis apud Homerum, et de differentia, quæ inde in sensu oritur; de interpunctione in genere, libros VI. Horum compendium libro I. De punctis apud Callimachum*, et alia.

Nicetas. Supra in Heraclide, Lycio.

Nicochares, Philonidae, comici, F. Atheniensis, comicus, aequalis Aristophanis. Ex eius fabulis sunt *Ἀμυμώνη, Πέλοψ, Γαλάτεια, Ἡρακλῆς χαμῶν, Χορηγός, Κεῖτες, Λάκωνες, Ἀήμνιαι, Κένταυροι, Χειρογρόφοι*.

Nicolaus, ex Myris Lyciae, feruidus Christianorum propugnator et sacerdos, qui magna cum fiducia DEO preces adhibebat. Hic nihil quidem scripsit, sed in somnis imp. Constantino adflans etc.

Nicolaus, Damascenus, amicus et familiaris Herodis, regis Iudaeorum et Augusti Caesaris, qui placentas mellitas, ab eo missas *Nicolaοι* adpellabat: philosophus peripateticus, aut platonicus. Scripsit *historiam uniuersalem libris LXXX.* aut, secundum Athenaeum, *CXL.* libr. aut, *CXXIV.* auctore Iosepho: itemque *de vita et educatione Caesaris*.

Quæ 3. Patrem

*) Videntur hoc loco apud Suidam nonnulla excidisse. Nam Manichaeorum sectæ origo a Neruae ætate remota est annis amplius centenis.

*) Intellige dogmatum, non consanguinitatis propinquitatem.

Patrem habuit, qui opes et famam eruditione adeptus fuerat: itaque ille a puero in omnibus litteris eruditus grammaticae atque inde poeticae haud vulgarem peritiam sibi comparauerat, adeo, vt *tragoedias comoediasque* haud spernendas scriberet. Postea ad rhetoricam ac musicam et mathematicas disciplinas atque vniuersam disciplinam animum adplicuit. Aristotelem inprimis imitari studebat, et multiplicem eius viri doctrinam summopere admirabatur. Aiebat, ideo plures musas a veteribus theologis introductas esse, quod in disciplinis mira varietas et ad omnes vsus apta diuersitas reperiatur. Ingenuo homini imperitiam artium humaniorum, atque illiberalium peritiam iuxta turpem esse. Disciplinarum orbem similem esse peregrinationi, [P] alibi prandendi causa diuertendum, alibi pernoctandum, alibi consistendum per plures dies, alia obiter percurrenda, tandem reuertendum ad penates, hoc est ad philosophiam, tamquam ad patriam laresque redeundum, ibique confidendum.

Nicolaus, discipulus Plutarchi, cognomine Nestorii, scripsit *progymnasmata* et *declamationes rhetoricas* et alia quaedam. Floruit sub Leone seniore, imp. vsque ad Zenonem et Anastasium.

Nicolaus, e Myris, Lyciae, frater Dioscoridis, grammatici, et Hipparchi et Hypati, patricii. Docuit CPoli, fuitque discipulus Lacharis. Scripsit *artem rhetoricam* et *declamationes*.

Nicomachus ex Alexandria Troadis, tragicus, scripsit tragoedias XXI. ex quibus sunt: Ἀλέξανδρος, Ἐριφύπη, Γηρυόνης, Ἀλετίδης, Εἰλήθυια, Νεοπτόλεμος, Μυσοί, Οἰδίπυς, Περσὶς ἢ Πολυξένη, Τριλογία, Μετεκβάλλουσα, Τυνδάρεως ἢ Ἀλκμαίων, Τεῦκρος.

Nicomachus, Atheniensis, tragicus, qui praeter omnium opinionem Euripidem et Theognin vicit. Ex eius Tragoediis est *Oedipus*.

Nicomachus, Stagiritas, Philosophus, filius Aristotelis, philosophi, Theophrasti discipulus et, vt quidam tradunt, amasius. Scripsit *ethicorum libros VI.* itemque *de physica acroasi patris sui*.

Nicomachus, medicus, et ipse Stagiritas, Machaonis F. Aesculapii nepos, a quo genus duxit Nicomachus, pater Aristotelis philosophi, et ipse medicus. Scripsit *ιατρικῶν* siue *de re medica libros VI.* et *Φυσικῶν de rebus naturalibus* vnum.

Nicophon, Theronis F. Atheniensis, comicus, aequalis Aristophanis, comici. Ex eius dramatibus sunt ἐξ ἄδ' ἀνιῶν, Ἀφροδίτης γοναί, Πανδώρα, Χερσυχάτορες, Σερῆνες.

Nicostratus, Macedo, orator. Hic relatus est in numerum decem illorum, qui secundum a primis locum tenere iudicabantur, aequalis Aristidis et Dionis Chrysostomi; vixit sub M. Antonino, imp. Scripsit *Decamythiam*; *Imagines*; *Polymythiam*; *Thalatturgos*, et alia plurima. Item *Encomia*, in *Marcum* (Antoninum) et alios.

Nicostratus, comicus, cuius dramata apud Athenaeum Πάνδαρος (al. Πάνδροσος) siue Ἀντυλλες, (Philetaero a quibusdam tribuitur,) et Ἱεροφάντης, Κλίνη, Ἀβρα, Ἡσιόδος, Διάβολος, Ἀντρεῶσα, Ἐκάτη, Μάγειρος, Ωτις, Πλῆτος, Σύρος, Ἀπελευνόμενος, ψευδοσιγματίας, τοκισής.

Nicostratus, histrio, comicus, qui optime fabulas agere credebatur, a quo proverbium ἐγὼ ποιήσω πάντα κατὰ Νικόστρατον.

Νομάδες. Sacas, Aristophani (in Auibus) memoratus, erat poeta tragicus, sic dictus, quod peregrinus esset.

Νομογράφοι,

Νομογράφος, *Decemviri*, qui anno Urbis Romae CCCI. leges populares et graecas in decem tabulas retulerunt etc.

Νομοθέται, *Legumlatores*. Tales fuere olim quidam Moses, postea Christus. Apud Athenienses primus legislator fuit Draco, post hunc Solon, post eum Thales et post hunc Aeschylus.

Νόμοι κιθαρωδοί. Apollo, vt aiunt, adhibita lyra, leges hominibus dedit, secundum quas viuerent, mitigans simul cantu feritatem, ipsis insitam, et numerorum musicorum suauitate efficiens, vt praecepta facilius admitterent, vnde *leges citharodicae* dictae sunt. Hinc vero, vt et Aristoteli videtur, moduli musici, secundum quos canimus, magnifico nomine *νόμοι* adpellati fuerunt.

Nomus et Ianuarius, virtute licet pollentes, priuatam et otiosam vitam amplexi sunt, e quibus *Nomus* ingeniosior fuit et doctrinae amantior, tam philosophicae, quam eius, qua praeparantur adollescentes. Et inter omnes erat *κρητικώτατος*, qui iudicare optime potuit virtutes et vitia tum poematum tum aliorum scriptorum. Et vt omnino dicam, neque Seuerianum, neque Agapium, philosophum, crediderim iudicio doctrinae eloquentiae tantum valuisse. *Ianuarius* vero rei gerendae peritior et prudentior in ciuilibus fratre suo Nomo etc.

Νόμος. Tria significat: lex enim vna *διχα γραμμάτων* absque litteris, per creationem indita hominibus: altera *ἐν γραμμάτι*, lex scripta per Mosen, illorum causa, qui priores violauerant: tertia *διὰ τῆς χάριτος* gratiae et spiritus. Lex autem secundum apostolum quatuor significat etc.

***Ἀξονας** leges Solonis Athenienses vocarunt. Supra, *Κύβεας*.

Nonnus, Panopolita, ex Aegypto, vir doctissimus qui Theologi virginis paraphrasim versibus heroicis scripsit. Aufonius, sophista, epistolas et alia exarauit ad Nonnum. Supra in *Ἀυσόνιος*.

Novatus (*Νάνατος*) ecclesiae romanae presb. a Cornelio, episcopo, dissidium fecit etc. ex Socratis IV. 28.

Novatiani. Horum episcopus fuit Sifinnius etc. ex Sozomeni VIII. 1.

Numa (*Νεμῶς*), Romanorum legislator. *Νεμῶς Πομπήλιος*. Hic remp. legibus et institutis fundauit, annumque primus inuenit et solis circuitum, qui antea vagus erat et incertus, in XII. menses distribuit. Tempia etiam et lucos instituit, pontificesque et flamines sacerdotibus praefecit, et Salios per urbem saltare iussit. Ad haec ignis et aquae curam virginibus Vestalibus commisit, quarum summa erat dignitas et [] illibata, quod viuerent, virginitas. Quod si cum viro rem aliqua habuisset, viuā defodiebatur, ideo nec vnguento, nec floribus, nec veste, nisi alba, vti illis licuit.

Numenius, Apameensis, Syrus, philosophus pythagoreus, qui Platonem coarguit, quod sententiam suam de DEO et creatione mundi ex mosaicis scriptis suffuratus esset. Hinc ait: *τί γάρ ἐστι Πλάτων, ἢ Μωυσῆς Ἀττικίζων*; Quid est Plato, nisi Moses atticissans?

Numenius, rhetor, scripsit de figuris dictionis, argumenta in Demosthenem, chriarum collectionem, consolationem ad Hadrianum, imp. super morte Antioi.

Nymphis, Xenagorae F. Heracleotae, Ponticus, historicus. Scripsit de Alexandro eiusque successoribus et epigonis, siue successorum posteris libros XXIV. De Heraclea libros XIII.

- XIII. Continet autem res gestas post epigonos, usque ad tyrannorum euerfionem et usque ad tertium Ptolemaeum. Conf. Kusteri not. 8. tom. II. pagina 639.
- Νῦν εὐπλόηκα, ὅτε νενανύγηκα nunc secunda navigatione usus sum, cum naufragium feci. Zeno, Ciritius, dicto hoc usus est, postquam naufragium fecisset, et: bene fecit fortuna, quod nos ad philosophiam compellat. Itaque relictis prioribus praeceptoribus, Cratetis factus est discipulus, animuque ad philosophiam adpulit.
- Nysia saltatio est eadem ac Berecynthia, Baccho sacra. Berecynthus enim in Nysia sita est. Ita alia dicitur Cretica, siue Gnossia; nam Gnossus est vrbs Cretae. etc.
- Ὀβέλισμα, obelo notatum est, id est, reiectum est, damnatum est. Obelus enim, siue veru, in libris est signum reiectionis.
- Ὁ κάτωθεν νόμος, Lex inferior. Demosthenes in oratione contra Aristocratem vel Heliaceam sic vocat, quod dicasteriorum (Athenis) alia superiora, alia inferiora nominarentur: vel ob formam scripturae, qua Axones scripti erant; ea autem talis erat, ut versu primo a dextra ad sinistram procedente, versus secundus a sinistra ad dextram scriptus esset βεσσοφηδὸν fulcorum more; itaque legem eam, quae a sinistra incipit, inferiorem vocat Demosthenes. Axones enim et Cyrbes eo, quo diximus, modo scriptos esse, Euphorion in Apollodoro docuit. Vel quia Ephialtes Axones et Cyrbes ex loco superiore, id est arce, in curiam et forum transtulit.
- Ochus, Ὀχος, (aliis Μῶχος), philosophus apud Phoenices, ut Zamolxis apud Thraces et Atlas apud Afros.
- Ochus, (Perfarum rex), qui quum Apin (Aegyptiorum) interfecisset, eum coquis tradere voluit, ut eum in frusta dissecarent et ad coenam praepararent.
- Odaenathus, Syrus, Plutarchi, philosophi (Atheniensis), auditor, quaestiones [P] difficiles magistro disputanti identidem proponebat, et dicentem semper interpellabat, ad veritatem adsequendam ipse minus perspicax. At Plutarchus censuit, philosophum non de quibuslibet rebus interrogandum, nec eum de quavis re ex tempore respondere debere. Inprimis difficile et tantum non impossibile esse, ut homines (explorati et certi) aliquid dicant sentiantue de diis.
- Oenomaus, Gadarenfis, philosophus cynicus, non multo antiquior Porphyrio. Scripsit *de secta cynica*. Πολιτεῖαν siue *de rep.* *De HomERICA philosophia.* *De Cratete, Diogene* et caeteris (cynicis.)
- Ὀϊωνισικὴν. Artem augurandi primi inuenere Phryges, eiusque species 1) ὀρνεοσκοπικὸν *auspicium*, ut, quum aue a fronte vel tergo volante et ad dextram vel sinistram declinante, quis dicit, id hanc vel illam rem significare. Primum de hac arte scripsit *Telegonus*, 2) ὀικοσκοπικὸν, quum obseruantur ea, quae domi accidunt, veluti si in tecto adparuerit mustela vel serpens; aut oleum effusum fuerit, aut mel, aut vinum, aut aqua, aut cinis: aut lignum crepuerit, aut aliquid aliud acciderit, hoc vel illud significat. De hac diuinatione scripsit *Xenocrates*. 3) Ἑρέδιον, quum interpreta- tur quis ea, quae in via nobis occurrunt, ut cum quis tibi obuius factus fuerit, hoc vel illud gestans, hoc vel aliud tibi eueniet. De hoc scripsit *Pollex*. 4) Χειροσκοπικὸν, quum manu expansa eiusque rugis inspectis dicimus, liberos procreabit, vel tale quid. De hoc scripsit *Helenus*. 5) παλμικὸν, cui qui student, ex tremore et palpatione membro.

memberum futura praedicunt, veluti quum salit oculus dexter vel sinister, vel humerus vel femur, vel quum pes pruruit vel auris tinnit, hoc vel illud eveniet. De hoc diuinationis genere scripsit *Posidonius*.

Olen, Dymaeus vel Hyperboreus vel Lycius, poeta epicus. Sed potius est Lycius e Xantho, vt Callimachus declarat, et (Alexander) Polyhistor in historia Lyciae.

Olophyxis, ciuitas Thraciae iuxta montem Athon, cuius ciuis fuit Herodotus Olophyx, qui de *Nymphis et sacrificiis*, vt aiunt, scripsit.

Olympias, certamen, quarto quoque anno peragi solitum; ob diem, qui quarto quoque anno ex sex horis colligitur. Prima autem Olympias incidit in aetatem Salomonis, quo tempore Iouis festum publica sollemnitate celebratum est.

Olympiodorus, philosophus Alexandrinus celeberrimus. Ad hunc audiendum Proclus, Lycius, Aristotelicae doctrinae discendae causa se contulit. Quum autem Olympiodorum audiret, virum eloquentem, et qui propter linguae volubilitatem et celeritatem in dicendo a paucis auditoribus intelligebatur, sic ab eo fuit adprobatus, vt filiolam, et ipsam philosophice institutam, ipsi despondere voluerit. conf. Küsteri not. 3. tom. II. pag. 683.

[P] Olympus, Generosae (Γενερώσης) frater, qui ex Cilicia Alexandriam venit ad colendum Serapidem: vir ingenio admirabili, corpore magno et procero, facie honesta et liberali, suada incredibili. Quare constitutus *ιεροδιδάσκαλος* sacrorum magister apud Alexandrinos, qui tunc torrente quasi reip. in deterius rapiebantur. Ille, quos potuit, congregans antiqua instituta eos edocebat, et comitantem hos, qui ea observarent, demonstrabat felicitatem. Amicis vero praedixit, Serapidem relicturum esse templum, quod et factum est.

Olympus, Maeonis F. Myfus, tibicen, poeta melicus et elegiacus, auctor musicae, quae pulsatione peragitur, itemque eius, quae cantu tiliarum constat: discipulus et amicus Marfyae, qui genere fuit Satyrus, auditor vero et filius Hyagnidis. Vixit Olympus ante bellum Troianum, a quo et mons in Mysia nomen accepit.

Onesimus, Cyprius vel Spartanus, historicus et sophista temporibus Constantini, imp. Scripsit *statuum diuisiones; artem iudicalem ad Apfinem, de arte contradicendi, pro gymnasina, declamationes, encomia* et alia plurima.

Onesicritus, Xenophonte tanto inferior habendus, quanto exemplum archetypo.

Onetor. Contra hunc Demosthenes scripsit orationes de iudicio, *ἐξέλης* siue de vi. Fuit autem vnus ex choragis, cuius etiam Isocrates in oratione de retributione mentionem facit.

Onofander, philosophus platonicus, scripsit *Tactica* siue de acie instruenda; *de strategatibus; commentarios in libros Platonis de rep.*

Ophelio, comicus, ex cuius fabulis sunt, teste Athenaeo, *Δευκαλίων, Καλλαίσχρος, Κένταυρος, Σάτυροι, Μέσαι, Μονότροποι*. Meminit illius libro secundo Dipnosophist.

Ω *Φήμεγε, o brevis aevi homo*. Ita Socrates apud Aristoph. in Nubibus ad Strepsiadem. Quod ipse animum ad res diuinas intentum haberet, vel, quia Socrates Sileno similis esse dicebatur; simus enim et caluus erat: apud Pindarum quippe Silenus ad Olympum: *ὦ πάλας ἐΦήμεγε, νήπιε, βάσεις χεῖματά μοι Διακομπένων, ο miser, mortalis, stulte, verbis magnificis opes tuas mihi iactas.*

- Oppianus, Cilix ex Coryco, ciuitate, grammaticus et poeta epicus, qui vixit sub M. Antonino (Caracalla) imp. Scripsit *Haliutica* (de piscatione) libros V. *Cynegetica* (de venatione) libros IV. *Ixeutica* (de aucupio) libros II. Quum autem poemata eius apud imp. lecta fuissent, is pro [P] singulis versibus aureum staterem siue nomisma ipsi donauit, ita vt pro omnibus versibus viginti millia nomismatum acciperet.
- Ὀψαρευτική, ars culinaria. Artemidorus, pseudaristophanius, voces, ad artem culinariam pertinentes, collegit.
- Ὀργάν. Herodotus, conspicatus Thucydidem quasi instinctu quodam Numinis lacrimantem, (quum Herodotum, historias suas legentem, audisset,) ad patrem Thucydidis dixit: beatum te duco, Olore, optimae prolis causa. Filius enim tuus animum habet, disciplinarum cupidum.
- Oribasius, Sardianus, familiaris amicus Iuliani, parabatae, a quo CPolis quaestor est constitutus. Scripsit πρὸς τὰς ἀπορῶντας τῶν ἰατρῶν *ad medicos dubitantes*, libros IX. *Ad Iulianum*, imp. libros LXXII. *Epitomen eorum: libros IX. ad Eustathium, filium.* Item *de regno et de adfectibus.*
- Origenes, qui et Adamantius, vir clarissimus et subactus in omni genere disciplinae, auditor Ammonii Saccæ, philosophi, de cuius vita et scriptis plura adfert Suidas ex Eusebii libro VI. Sophronio et Cedreno, narratque inter alia, Ambrosii, Alex. precibus Scripturam S. explicasse intra XVIII. annos et librorum scripsisse ad sex millia, atque ob eorum multitudinem, dictum συντακτικόν, etc.
- Orion, Thebanus, Aegyptius, scripsit *collectionem sententiarum* seu ἀνθολόγιον *florilegium* ad Eudociam, imp. Theodosii iunioris uxorem libris III.
- Orion, Alexandrinus, grammaticus, scripsit ἀνθολόγιον. *Atticorum vocabulorum collectionem; de Etymologia; encomium Adriani, Caesaris.*
- Orpheus ex Lebethris Thraciae oriundus, (Lebethra ciuitas Pieriae vicina) Oeagri et Calliopes F. Oeager vero, quintus ab Atlante, ex Alcyone, vna filiarum eius. Vixit vndecim aetatibus ante bellum troianum, ipsumque Lini discipulum fuisse dicunt et nouem aetates vixisse. Alii vndecim. Scripsit *τριάμβος*, qui ab aliis Ionis, tragici, esse dicuntur. In his etiam fuerunt illa, quae dicuntur *ιεροσολικά*. Κλίσεις (an κλήσεις.) κοσμικά. Νεοτευτικά. Ἱερὸς λόγος *sacros sermones* libris XXIV. Hi vero dicuntur esse *Theogneti*, Theffali; alii eos *Cercopi*, pythagoreo, tribuunt: *Oracula*, quae ad *Onomacritum* referuntur; *Ταλταῖς*, *Initia*, quae itidem Onomacriti esse dicuntur. In his etiam est liber *de lapidum sculptura* qui ὀγδοηκοντάλιθος inscribitur. *Σωτήγια*. Haec *Timoclis*, Syracusani, et *Pergini*, Milefii, esse dicuntur. *Κρατήρας*, hi *Zopyro* tribuuntur. *Θεονομίς μητρῶος thronismos* magnae matris *Deorum* et *Bacchica*, quae *Niciae*, Eleatis, esse dicuntur. *Descensum ad Inferos*, quod opus *Herodici*, Perinthii, [P] esse fertur: *Peplum* et *Rete*. Haec etiam *Zopyro* tribuuntur, ab aliis *Brontino*. *Ὀνομαστικόν*, versibus heroicis MCC. *Astronomiam*. Ἀμοκοπία. *Θυηπολικόν* siue *librum de sacrificiis*. Ὀλοθυτικά ἢ ὠσσκοπικά, *de diuinatione ex auihus*, versibus heroicis. Καταζωσικόν. *Hymnos*. *Corybanticum et Physica*, quae *Brontini* esse dicunt.
- Orpheus, Ciconeus, vel Arcas ex Bisaltia Thracica, poeta epicus. Fuit et hic ante Homerum, duabus aetatibus troiano bello antiquior. Scripsit *fabulas, epigrammata, hymnos.*

Orpheus,

Orpheus, Odrysius, poeta epicus, quem tamen Dionysius ne existisse quidem dicit. Nihilominus poemata quaedam ei tribuuntur.

Orpheus, Crotoniates, poeta epicus, quem Pisistrato, tyranno, familiarem fuisse Asclepiades libro grammaticorum sexto tradit. Scripsit *Δεκαετηρίαν*, *Argonautica* et alia quaedam.

Orpheus, Camarinaeus, poeta epicus, cuius esse dicunt *descensum ad Inferos*.

Orpheus, rex Thracum, cuius tempore Amazones Phrygas sibi tributarios fecere.

Tempore Iudicium Iudaeorum, post sublatum Atheniensium regnum, Orpheus clarus fuit, vir sapientissimus et multorum mysteriorum peritissimus. Huius etiam feruntur *περὶ Θεογονίας λόγοι*, (Küsterus ex Io. Malala et Cedreno *περὶ Θεογονίας*.) in quibus inter alia et haec dicit: Aetherem principio a Deo conditum fuisse, et ab utraque aetheris parte fuisse chaos etc.

Orphei lyra.

Orus, Alexandrinus, grammaticus, qui CPoli docuit. Scripsit *de vocalibus ancipitibus: quomodo gentilia sint efferenda: solutiones propositionum Herodiani: Πίνακα τῶν ἐαυτῷ indicem operum suorum: De encliticiis particulis: Orthographiam ordine alphabetico: De ei diphthongo: Orthographiam ei diphthongi contra Phrynichum; ordine alphabetico: Florilegium sententiarum.*

Ostanae. Sic olim apud Persas Magi vocabantur, qui Zoroastri successerunt.

Οὐδὲν μάλλον. Sceptici siue Pyrrhonii, sectarum omnium decreta evertentes, nullum ipsi dogma ponunt etc.

Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. Quum Epigēnes Sicyonius tragoediam in Bacchum fecisset, hoc acclamarunt: *Nihil ad Bacchum*. Vel potius: olim certabant carminibus, in Bacchum scriptis, quae et Satyrica dicebantur. Postea vero tragoedias scribere adgressi, paulatim ad fabulas et historias deflexerunt, nullam Bacchi mentionem amplius facientes. [P] Sic Chamaeleon in libro de Thespide. Theaetetus vero in libro de proverbio refert, Parrhasium, certantem Corinthi cum aliis pictoribus, pinxisse Bacchum pulcherrimum, et Corinthios, videntes aemulorum opera, exclamasse, *quid ad Bacchum?*

Οὐδὲν ἐν σελίνοις, *ne inter apia quidem*: in eos, qui ne principium quidem rei adsequuti sunt: sumta translatione ab iis, qui in hortos ingrediuntur, ad extremas, autem hortorum partes, (*περικλήπες*), quas apio et ruta conferere solebant Graeci, non perveniunt.

Οὐδέ ποτ' ἐγὼ τέτον ὑποδέξομαι. In compotationibus Athenienses olim carmen cantabant, quod vocabatur *Harmodium*, in Harmodium et Aristogitonem, qui Pisistratarum tyrannidem euerterant, cuius initium: *Φίλτατε Ἀρμόδιε ἔτι πρὸς τὴν Διόνυσον*. Erant et alia eiusmodi carmina, quorum unum *Admeti* vocabatur, alterum *Lamponis*. (Infra in *πάροις*.)

Οὐκ ἐχομπολάκην, *non utebar verbis tumidis*, vt Aeschylus.

Οὐκ ἔνδον. Ridet Aristophanes Euripidem, vt *συλλογιστικόν* etc. animas ab corporibus distinxit more Homérico. Homerus enim quum dixisset *πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς*

5) Φίλτατε etc. hic est quintus versus scolii, Anthol. graecam poeticam, (Baruthi 1792. 8.) quod Callistrato tribui solet. v. quae notavi ad pag. 90. sqq. Harl.

*multas animas fortes heroum ad orcum demisit, subiungit: αὐτὲς δ' ἐλώρια τεύχων
ipso vero praedam fecit canum.*

Οὔτιδες. *Urides et Soritae:* Paralogismi quidam ita adpellati.

Οὐχὲν, Aeschylus de Alcibiade: *μὴ ἀνατρέφειν φρόνημα ἔχοντα, ne virum callidum in
ciuitate alas: si vero alueris, ne eum irrites, sed blanditiis demulceas.* Euripides sua-
sit, non recipiendum in urbem leonis catulum. Bacchus ad haec: (apud Aristoph.)
difficuler sententiam fero, vter melius dixerit. Nam σοφῶς Aeschylus, Euripides
σαφῶς.

Pacatus, Minucius idem dictus, et Irenaeus, Alexandrinus, grammaticus, scripsit *de Alexan-
drinorum dialecto* siue *de Graecismo* libros VII. ordine alphabetico: *de proprietati-
bus atticae et doricae dialecti; de atticismo* et alia multa. (Supra, in Irenaeus.)

Paeanes duo erant, vnus ἐννέλιος siue Marti, sub initium praelii vel ante pugnam, alter
post victoriam Apollini. *Paeanismus* carmen, quod canitur ab iis, qui a malis qui-
busdam liberati sunt.

Palaephatus, Atheniensis, poeta epicus, Actaei et Bionis F. vel, vt alii, Ioelis et Metani-
rae, vel Mercurii. Vixit secundum quosdam post Phemonoem, secundum alios, ante
eam. Scripsit *κοσμοποιῶν* poema *de opificio mundi* versibus quinque mille; *Apollini
et Dianae naturam*, versibus MMM. *Veneris et Cupidinis voces et sermones*
versibus quinque mille: *Mineruae et Neptuni contentionem*, versibus mille: *Lato-
nae comam*.

Palaephatus, Parius vel Priensis, qui vixit tempore Artaxerxis. Scripsit *incredibilia li-
bros V.* quos quidam Palaephato, Atheniensi, tribuunt. Sed et ille de eodem argu-
mento scripsit.

Palaephatus, Abydenus, historicus. Scripsit *Cypriaca, Delica, Attica et Arabica.* Vixit
sub Alexandro, Macedone, et Aristotelis, philosophi, deliciae fuit, vt auctor est Philo
ἐν τῷ στοιχείῳ τῆ περὶ παραδόξων ἱστορίας βιβλίου α', et Theodorus, Iliensis, libro II.
Troicorum.

Palaephatus, Aegyptius, aut Atheniensis, grammaticus, scripsit theologiam aegyptiacam;
fabulorum librum I. fabulose dictorum solutiones; argumenta in Simondem; res
troianas, quod opus alii Pario Palaephato tribuunt. Scripsit et historiam propriam
ἱστορίαν ἰδίαν.

Palamedes, Eleates, grammaticus, scripsit de comica et tragica dictione: *Ὀνοματολόγον*
siue nomenclatorem: commentarium in poetam, Pindarum.

Palamedes, Nauplii et Climenes F. Argiuis, poeta epicus, et consobrinus regis, Agamemno-
nis, non minus acutus philosophus, quam poeta ingeniosus. Idem inuentor littera-
rum ζ, π, φ et χ, itemque calculorum et tesserarum et aleae et mensurarum ac
ponderum. Poemata eius, Agamemnonis posteri ex inuidia aboleuerunt. Existimo
et poetam, Homerum, quod eadem inuidia laboraret, nullam eius mentionem fecisse.
Carmina Palamedis propter inuidiam ab Homero abolita sunt etc.

Palladius, Palladii F. Methonaens, sophista, qui vixit sub Constantino, imp. Scripsit *de
Romanorum festis; disputationes; orationes* diuersas, vt *olympiacam, panegyricam,
iudiciales.*

Pamphile,

Pamphile, Epidauria, sapiens, filia Soteridis, cuius esse dicuntur commentarii, qui Pamphilae nomine feruntur, (vt auctor est Dionysius libro XXX. historiae musicae,) vel Socratidis, mariti eius. Scripsit *commentarios historicos libris XXXIII. epitomen Ctesiae, libris III. epitomas historiarum aliorumque librorum quamplurimas; περὶ ἀμφοιβητήσεων de controuersis; de re Venerea; et de aliis multis.*

Pamphilus, Amphipolita vel Sicyonius vel Nicopolita, philosophus cognomento φιλοπράγματος. Scripsit *imagines (herbarum ?) ordine alphabetico; artem grammaticam; de pictura et pictoribus illustribus; de re rustica libris III.*

Pamphilus, grammaticus, Aristarcheus, scripsit *pratum* siue variarum rerum collectanea; *de glossis siue vocabulis libris XCV.* a litera E vsque ad Ω. Nam ab A vsque ad Δ Zopyrion composuerat; *in Nicandri loca [P] ab aliis explicata, et quae vocantur Ὀφιακοὶ ?) siue de serpentibus; artem criticam et alia plura grammatica.*

Pamphilus, qui in conuiujs versus semper loquebatur, vt refert Athenaeus in Dipnosoph. libr. I. pag. 4.

Pamphilus, demagogus Athenis etc.

Pamprepius, qui apud Zenonem (imp.) multum potuit, natus Thebis, vrbe Aegypti, ingenio ad omnia apto praeditus, poeta et ad poesin aptus, quum Athenas venisset, a ciuitate delectus grammaticus, multos ibi docuit annos. Simulque sub magno Proclo eruditus est in omnibus reconditae sapientiae partibus. Hinc nulli secundus videri volens cum omnibus philosophis, excepto Proclo, contendebat, Plutarchum etiam, Hierii F. Atheniensem, et Hermiam, Alexandrinum, rhetorem, doctrinae gloria superare studebat. Quum autem a calumniatoribus apud Theagenem, illius loci ciuem, delatus, et grauius, quam magistrum deceret, exagitatus fuisset, Byzantium venit, vbi in vrbe, in qua omnes Christiani essent, graeca sua religione, quam non dissimulat, opinionem adtulit nominibus, se alia quoque arcana (magica) doctrina esse praeditum. Itaque Hillus eum, poema quoddam recitantem, quum audisset, commendatum sibi habuit et stipendium ipsi dedit partim de suo, partim de publico. Deinde inuidi, persuadentes Zenoni ac Verinae, quod cum Hillo vaticinaretur aduersus imperatorem, effecerunt, vt relegeretur. Hinc Pergamum Mysiae venit, mox ad Hillum in Isauriam reuocatur etc. Hillus iste quum esset litterarum amans, volebat virorum eruditorum de anima disceptationes audire, quumque ex multorum, qui aderant, variis disputationibus et dissensu orationem sibi non constare adpareret, Marfus, grammaticus, siue litterator, ex Pane Aegypti oriundus, orationem de anima, diu meditatam, eleganter recitauit, et quoniam ignarus inter ignaros, vt Plato dixit, facilius persuadere potest quam doctus, Marfi artificiosa loquacitate deceptus Hillus eum eruditorem omnibus CPoleos doctoribus esse existimauit, et multa pecunia, ex

Rrr 3

publico

?) Voc. *herbarum* additum est de Lambecii coniectura, at fallaci, vti iam supra adnotare memini. Atque Kusterus in not. 7 et 8. tom. III. p. 14. probabilius existimat, opus Pamphili de *iconibus* eiusdem fuisse argumenti, de quo scripti sunt duo

Philostrati *περὶ εἰκόνων* libri, hodie adhuc exstantes. Harl.

u. Sic ex emendatione Kusteri, tom. III. p. 15. not. 1. pro vulgata lect. "Ὀνικα. Harl.

publico ipsi tributa, τὰς Φοιτῶντας ἐς μυστεῖα, κατ' ἐκλογὴν ἐκέλευσε παιδεύειν, eos, qui scholas frequentarent, cum delectu docere iussit.

Πάν. Ex Aesopi, anagnostae, libro de Helena, supra in Ἰχθῦς.

Panaetius, Rhodius, senior, philosophus celeberrimus, cuius plurimi libri philosophici circumferuntur.

[P] Panaetius, iunior, Nicagora F. Rhodius, philosophus stoicus, Diogenis discipulus et praeceptor Scipionis, Africani, post Polybium, Megapolitam. Obiit Athenis.

Pancratius, sophista, scripsit commentarium in Minuciani artem rhetoricam.

Pancratius. Huius feruntur Opsartytica in quibus varios artis culinariae, modos tradit. Floruit tempore Leonis senioris, vsque ad Zenonem.

Πανδελετής-γνώμας. Pandeletus sycophanta fuit; litium amans, idemque sophismata scribebat, et vnus erat ex illis, qui circa iudicia crebro verlabantur. Meminit eius Cratinus in Chironibus.

Panolbius, poeta. Scripsit diuersa: velut carmen ad Aetherium, morbo defunctum; ad Erythrium; ad Dorotheum, praesidem et comitem; in Aphthonium, comitem; epitaphium Hypatiae, Erythrii filiae.

Πάντα ὀκτώ. Aiunt, Stesichorum Catanae splendide sepultum fuisse ad portas, quae ab eo Stesichoreae vocantur, ipso monumento octo columnas habente, octo item gradus et angulos octo. Alii tradunt, Aletem, quum Corinthios in vnam ciuitatem oraculo iussus coegisset, ciues in octo tribus, et urbem in octo partes distribuisse.

Panyasis, Polyarchi F. Halicarnasseus, prodigiorum interpretes et poeta epicus, qui poesein extinctam in vsum reuocauit. Duris Samium fuisse tradit, Dioclis filium; Herodotus Thurium. Polyarchus frater fuit Lyxi, quem Herodotus patrem habuit. Alii non Lyxum, Herodoti patrum; sed Dryonem, Herodoti matrem, Panyasidis aiunt sororem fuisse. Panyasis natus est Olympiade LXXVIII. Secundum alios antiquior fuit et tempore belli Persici vixit, occisus a Lygdamide, tertio Halicarnassi tyranno. Inter poetas alter ei post Homerum locus tribuitur: secundum alios vero post Hesiodum etiam et Antimachum. Scripsit Ἡρακλειάδα de rebus gestis Herculis libros XIV. versibus circiter 9000. Ἰωνικά, de Codro et Neleo, coloniisque ionicis, carmine pentametro, versibus circiter 7000.

Paphnutius, urbis cuiusdam in superiori Thebaide episcopus, vir Deo carus, et miraculis inclitus. Huic persecutionis tempore oculus effossus fuit, quem imperator (Constantinus) frequenter arcebat, oculumque eius deosculabatur. Quum autem episcopis in synodo (Nicaena) visum esset, vt, quicumque in sacrum ordinem adlecti essent, episcopi, pre-byteri, diaconi et subdiaconi abstinerent a concubitu [P] vxorum, quas, quum laici essent, matrimonii iure sibi sociauerant: surgens vociferatus est, non esse imponendum graue hoc iugum clericis et sacerdotibus, honorabiles esse nuptias etc. (ex Socratis lib. I. cap. XI. hist. eccles.)

Pappus, Alexandrinus, philosophus, qui sub imp. Theodosio seniore vixit, quo tempore etiam floruit Theon, philosophus, qui Ptolemaei Canonem scripsit. Libri eius sunt χρονογραφία οικουμενική, chorographia totius orbis: commentarius in quatuor libros magnae syntaxis Ptolemaei; descriptio flumium, qui sunt in Libya; interpretationes somniorum.

Παρασιχίς, series versuum, quorum primae litterae nomen vel sententiam aliquam componunt. Heraclides, Ponticus, etc. e Laertii V. 92. seq.

Πάριον ab Alexandro, Paride, dictus locus, qui antea Amander. Illuc a patre, Priamo, missus Paris, ingenio felici praeditus et per triginta commoratus annos ibi in omni Graecorum sapientia eruditus fuit. Edidit *orationem in Veneris laudem*, qua Mineruae eam et Iunoni praetulit. *Hymnum* etiam in eam cecinit qui *cestus* dicitur. Hanc belli (Troiani) causam fuisse scribunt ob raptam apud Spartanos Helenam etc.

Parmenides, Pyretis F. Eleates, philosophus, discipulus Xenophanis, Colophonii, vel, ut Theophrastus testatur, Anaximandri, Milefii. Ipsius successores fuere Empedocles, philosophus et medicus, et Zeno, Eleates. Scripsit physiologiam versibus hexametris, et alia quaedam oratione soluta, quorum Plato meminit.

Πάριος. Vide supra, *ἐδέτορ' ἐγώ*.

Parrhasius, Euenoris F. et discipulus, genere Ephesius, pictor.

Parthenius, Heraclidis et Eudorae, vel, ut Hermippus ait, Thetae F. Nicaeensis aut Myrleanus, elegiacorum et variorum carminum poeta. Hic a Cinna captus est, Romanis cum Mithridate bellum gerentibus. Postea dimissus est propter doctrinam, et vixit vsque ad Tiberium, Caesarem. Scripsit *elegias in Venerem: Aretes, uxoris, epicedium: Aretes encomium tribus libris*, et alia multa. vide Küsteri notam 3. tom. III. pag. 52. vbi de alio quodam *Parthenio*, Phocaeensi, quaedam adtulit.

Parthenius, Chius, poeta epicus, filius Thestoris, qui cognominatus fuit *Chaos*. Ab Homero genus duxit. Scripsit *de Thestore*, patre suo, item *Metamorphoses*.

Pases, ingenio molli et effoeminato, sed qui arte magica omnes superauit, adeo, vt incantationibus suis efficeret, vt coenae sumtuosae conspicerentur et praeterea nonnulli, qui ad mensam ministrarent, eademque omnia rursus euanescerent. Habuit et semiobolum, ex mina *ἐκ μνάς* (Portus *ἐκ μαγείας*) ab ipso factum, qui quum ab ipso datus esset [P] vendentibus, a quibus aliquid emere volebat, apud ipsum rursus inueniebatur, si voluisset. Meminit eius et *Apion*, grammaticus, *ἐν τῷ περὶ Μάγης* in libro de mago.

Patricius floruit sub Iouiano, imp. fuitque Lydus, qui phaenomenorum coelestium et signorum occurrentium coniector erat acutissimus.

Pattaecion, vir, cui quaestus erat, calumniis alios vexare, et adolescentes integrae famae et exislimationis laceffere. Idem a comicis perstringitur, vt fur et parietum perfossor etc.

Paulus, Aegineta, medicus, qui *de re medica* plures libros scripsit.

Paulus, Tyrius, rhetor, aequalis Philonis, Byblii, ad Hadrianum missus legatus, Tyrum metropolin effecit. Scripsit *artem rhetoricam, progymnasmata et declamationes*.

Paulus, philosophus, scripsit *introductionem astrologiae siue apotelesmatica*.

Paulus Germinus, sophista, qui scripsit, *Lysiae esse duos illos libros, qui de dono Iphicraetis circumferuntur*. Item *commentarios in reliquis Lysiae orationes*.

Paulus, Aegyptius, Lycopolita, sophista, filius Besarionis, qui et Didymus dicitur, natus sub Constantino, imp. scripsit *ὁρόμνημα*.

Paulus,

Paulus, Manentis aequalis, Samosatenfis, Antiochiae magnae episcopus, qui Dominum nudum esse hominem, blasphemae dixit, et ut in vnoquoque prophetarum, sic etiam in ipso diuinum verbum habitasse etc.

Paulus. Hic cum Chrysantho Nouatianae ecclesiae praefuit, qui prius quidem doctor litterarum latinarum fuerat, deinde relicto instituto grammatico ad vitam monasticam transiit et talis fuit, quales monachos in solitudine degentes esse oportere Euagrius scribit etc. (ex *Socratis hist. eccles. VII. 17.*)

Paurolos, Phalaridis, tyranni, et Erythaeae, vxoris eius, F.

Pausanias, Lacon, historicus. Scripsit *de Hellesponto, Laconica, Chronica, de Amphictyoniis, de festis Laconicis.*

Pausanias, Caesariensis, sophista, aequalis Aristidis, cuius Philostratus in vitis sophistarum, ut oratoris inepti, meminit. Scripsit *de syntaxi librum: problematum librum vnum, et alia.* (Plura in Küsteri nota 5. ad h. l. III. pag. 62.)

Pauson, pictor: Aesculapius Pausonem et Irum et quemuis alium pauperem sanauerit. Proverbium: *Pausone pauperior.*

Paxamus, vir doctus, scripsit *de arte culinaria, ordine alphabetico; Boeotica libris duobus; Dodecatechnum sive de schematis Veneris; de arte tinctoria libros duos; de re rustica libros duos.*

Πέτραδλος. Quinquertio dictus est Democritus, Abderites: callebat enim physica, mathematica et disciplinas liberales, omniumque artium [P] peritus erat. Huius est dictum: *Λόγος ἔργου σκιά, oratio umbra actionum.*

Pepli, qui panathenaeis maioribus, Minervae in pompa ferebatur, apud oratores et comicos mentio. In eo depictus erat Enceladus, vnus e gigantibus, quem Minerva occidit. Athenienses, quum victoriam reportassent, peplum Minervae fecerunt, et in eo depinxerunt viros, qui se strenue in bello gessissent.

Periander, Cypseli F. Corinthius, vnus ex VII. sapientibus ^{v)}, qui vixit Olympiade XXXVIII. Scripsit *praecepta de vita humana, versibus 2000.* Acceptum a patre regnum in tyrannidem vertit, etc. In eius mortem epigramma (Laertii.)

Μήποτε λυπήσῃ σε τὸ μὴ σε τυχεῖν τινος, ἀλλὰ

Τέρπειο πᾶσιν ὁμῶς, οἷσι δίδωσι θεός.

Καὶ γὰρ αἰδυμένης ὁ σοφὸς Περιάνδρος ἀπέσβη,

Οὐνεκεν ἐκ ἐτυχεν πρόχλιος, ἧς ἐδέλεν.

Ne te contristet, si non optata sequantur,

Sed placeant, dederit quae tibi cunque Deus.

Nam sapiens moerore perit Periander acerbo

Extinctus, quod non, quae voluit, valuit.

Pericles, Xanthippi imperatoris Atheniensium, et Agaristes F. et auditor Anaxagorae, Clazomenii, orator et demagogus, qui primus scriptam orationem habuit in iudicio, quum illi, qui ipsum antecesserant, ex tempore dixissent. Vxorem duxit Aspasiam, Milesiam,

v) Suidas hanc particulam descripsit ex Nic. Dattarat: „sunt, qui hunc vnum e septem sapientibus fuisse opinentur; falso tamen.“ *Hart.*

Milefiam, et ex ea filios suscepit, Xanthippum et Paralum, quem contra instituta patriae sic nominavit, herois indito nomine, quod (Athenis) non licebat. etc.

Περσίμανως. Supra, μάνεγως.

Perfae. Magia et astrologia a Magusaeis primum inventa fuit. Perfae ab indigenis vocantur Magog. Et Magusaei iidem sunt.

Perfaeus, Citieus, philosophus stoicus, qui etiam Dorotheus cognominatus fuit. Vixit temporibus Antigoni Gonatae, filius Demetrii, discipulus et alumnus Zenonis, philosophi. Scripsit *historiam*.

Perfes, Ascræus, poeta epicus, Hesiodi, poetae, frater.

Petofiris, Aegyptius, philosophus, scripsit, *qua ratione Graeci et Aegyptii Deorum cultum instituendum esse praeceperint; astrologumena, ex sacris libris excerpta; de mysteriis Aegyptiorum.*

Petrus, magister, rhetor et historicus. Hic legatus ad Chosroën missus [P] singulari gravitate et eloquentia feroces et superbos barbarorum animos mitigavit. Scripsit *historias*, item *περί πολιτικῆς καταστάσεως, de statu reip.* (Idem est, quem mox sub Iustiniano vixisse et aerarium compilasse Suidas ex Procopio scribit.)

Petrus Mongus, Alexandriae episcopus, haereticus fernidus, (διάπυρος.) Euphemius vero, patriarcha, orthodoxam fidem magno studio defendit.

Φακῆς. Supra, Dioscorides.

Phaedon, Eleus, philosophus, Socratis auditor, auctor sectae Eliacae, quae postea a Menedemo, Eretrienti, dicta est Eretriacae. Ab Indis captum et Athenis venditum lenoni, Alcibiades, suadente Soerate, redemit, ex quo tempore philosophari coepit. Dialogi eius sunt: Ζώπυρος, Μήδιος, Σίμων, Ἀντίμαχος ἢ πρεσβύτερος, Νικίας, Σιμπίας, Ἀλκιβιάδης, Κριτόλαος.

Φαιδείας. Supra, in Aesopus.

Phaeax, orator, dicendi adeo peritus, ut, quamvis capitis accusatus et in ipso facinore comprehensus fuisset, iudicium tamen eluderet. Meminit Aristophanes.

Φαίς. Menippus ^{w)}, cynicus, habitu furiae indutus Ἐρινύος ἀναλαβὼν σχῆμα circumibat, dicens, se ab inferis venisse, ut hominum peccata observaret, et quum eo rursus descendisset, daemonibus, illic degentibus, ea renunciaret. Palla ei tunica talaris, quam balteus puniceus cingebat. Pileus arcadicus capiti impositus, cui intexta erant duodecim *σεῖχῆα* ^{x)} siue signa zodiaci; cothurni praeterea tragici, barba ingens et baculus in manu fraxineus.

Phalaris, Agrigentinus, totius Siciliae tyrannus, Olympiade LII. Scripsit *Epistolas* prorsus admirabiles. Aelianus ait, Apollinem et Iovem patrem Phalaridi vitam per biennium prorogasse, quod Charitonem et Melanippum clementer tractasset.

Phalophori,

w) At non de Menippo, sed de Menedemo a Diogene Laertio IV. nr. 102. (unde Suidas hanc particulam mutuam sumit,) ea referri, adnotat Küster tom. III. pag. 589. not. 3. Harl.

x) Vide de *σεῖχῆαις*, quae notavi ad S. Hieronymum de scriptoribus eccles. cap. 45.

Phallopiori, **Ithyphalli**, et **Autocabdali**, genera musicorum. *Autocabdali* coronam hederaceam gestabant: *Ithyphalli* laruas ebriorum et manicas, variis coloribus distinctas, tunicamque talem: *Phallopiori* cortice bybli faciem velabant, hederam violisque coronati. (Ex Athenaeo XIV. 4. pag. 622.)

Phanes in Orphicis introducit et **Ericapaeus** etc. v. Küsteri not. 10. tom. III. p. 577.

Phanias siue **Phaenias**, **Eresius**, philosophus peripateticus, Aristotelis discipulus. [P] Vixit Olympiade CXI. et postea, sub Alexandro Macedone. Fuit et alter *Phanias*, dux exercitus.

Phaon adamatus a **Sapphone**, non illa poetria, sed **Lesbia** quadam, quae frustrata spe sua de **Leucade** rupe se praecipitavit.

Pharisaei, separati, quod se ab aliis distinguerent vita pura et accurata legis observatione. Scribis eadem instituta, continentia, vita, coniugii experts etc. Exactiores etiam, admirandi **Essaei**. Ceterum **Paullus Pharisaicam** viuendi rationem vt optimam sectatum se testatur (Philipp. III. 5.) Dormiebant **Pharisaei** in exiguis tabulis vel in spinis vel in serupulis, ne per fomnium polluerentur. Apud eosdem **Fatum** et **Astronomia** magni fiebant.

Pherecrates, Atheniensis, comicus, qui Alexandro in expeditionibus bellicis comes fuit. Fabulas docuit XVII. in his πετάλῃ.

Pherecydes, **Babis F.** ex Syro, insularum **Cycladum** vna, prope **Delum**, Syrius. Vixit tempore **Halyattis**, regis **Lydorum** et VII. Sapientum aequalis fuit, natus circa XLV. Olympiadem. Ferunt, **Pythagoram** ab eo institutum fuisse, ipsum vero non habuisse praeceptorem, sed proprio se exercuisse studio, comparatis sibi arcanis **Phoenicum** libris, κησάμενον τὰ Φοινίκων ἀπόκρυφα βιβλία. Quidam tradunt, eum oratione prosa primum scribere instituisse, quod alii ad **Cadmum** referunt. Primus etiam animarum ex corpore in aliud corpus migrationem docuisse fertur. Sectatus est **Thaletis** opinionem. Obiit morbo pediculari. Omnia, quae scripsit haec sunt: Ἐπτάμυχος ἦτοι Θεοκρασία ἢ Θεολογία. ἔτι δὲ Θεογονία,) libris decem Deorum generationem et successionem continens.

Pherecydes, **Lerius**, historicus, natus paullo ante LXXV. Olympiadem. Scripsit de **Lero**; de **Iphigenia**; de **Bacchi** festis et alia.

Phidias, statuarius, qui statuam eburneam **Minervae** fecit. **Pericles** vero, sumptibus in eam rem faciendis a populo praefectus, quinquaginta talenta vertit in rem suam, et, ne rationes redderet, bellum excitavit etc.

Philagrius, **Lycius**, **Macrensis**, vt reperitur apud **Eugenatorem**. Sed vt ipse **Philagrius** scribit ad **Philemonem** in epistola de iccore indurato, fuerit potius medicus **Ephiora**, discipulus **Naumachii**, post **Galen** tempora, qui **Thessalonicae** vt plurimum artem medicam exercuit. Composuit libros medicos LXX. si singulos numeros, aliaque opera non pauca. Item commentarium in **Hippocratem**.

Phileas, qui **Andocidem** sacrilegii accusauit.

Philemon, **Syracusanus**, **Damonis F.** comicus nouae comoediae, qui floruit regnante **Alexandro**, paullo ante **Menandrum**. Scripsit comoedias circiter XC. et vixit annos XCIV. quidem

quidem annos CI. tribuunt. Exstinctus [P] est immoderato risu. Bello *) inter Athenienses et Antigonom flagrante, in Piraeo degens Philemon per somnium vidit novem puellas, domo sua exeuntes. Somno solutus narrauit puero somnium: et reliqua dramatis, quod coeperat, absoluit. Postea inuoluens se vestibus stragulis, quiete iacuit et mox mortuus est repertus. Aderant igitur, Epicure, Philemoni novem Musae, et, quum fatale illud et ultimum iter ingressurus esset, ab illo digressae sunt. Diis enim nefas videre mortuos, quamvis sibi carissimos, ne adspectum polluant, morientium exhalationibus. Tu vero, stulte, ais, eos ne curare quidem res nostras. Aelianus libro de providentia.

Philemon junior, et ipse comicus, filius Philemonis, comici, qui docuit fabulas LIV.

Philepsius, cuius, ut hominis calidi, meminerunt comici antiquae comoediae, et quod inter concionandum populo fabellas narrare solebat, idem iocorum amans et φιλοπαίγμων, ut innuit Demosthenes oratione contra Timocratem.

Philetaerus, Atheniensis, comicus, filius Aristophanis, comici. Fabulae eius XXI. ex quibus sunt hae: Ἀχιλλεύς, Κορινθιαστὴς, Φίλαυλος, Κέφαλος, Τηρεὺς, Ἀντυλλεύς, Οἰνοπίων (Nicostrato tributa ab aliis) tum Ἀταλάντη et Λαμπαδοφόροι.

Philetas, Cous, Telephi F. clarus Philippi et Alexandri tempore, grammaticus, criticus. Hic quum in inveniundo sophismate, quod pseudomenum vocatur, elaboraret, extenuato corpore obiit. Fuit praeceptor Ptolemaei secundi, scripsitque epigrammata, elegias et alia.

Philippicus Bardones, Iustiniano imp. interfecto, visus est inhoneste et segniter imperium administrare. Et patres, in oecumenico concilio (CPol. A. 680.) congregatos, anathemati subiecit, diuinitus ab illis decretas duas in seruatore voluntates et actiones non admittens, adiutores nactus Ioannem, tunc urbis (CPoleos) summum pontificem, et Germanum, Cyzici metropolitanum, et alios sacerdotes et senatores plurimos.

Philippides, Atheniensis, comicus nouae comoediae, filius Philoclis, vixit Olympiade CXI. docuit fabulas XLIV.

Philippus, Amphipolites, historicus, scripsit Rhodiaca libris XIX. argumenti valde obscoeni: Coiaca libris II. Thasiaca libris II. et alia.

[P] Philippus, sophista, qui scripsit de spiritibus, Herodianum sequutus, secundum ordinem litterarum: Item de synaloepha.

Philippus, comicus, ex eius dramatibus sunt Κωδωνιασταί, teste Athenaeo, [sed, notante Kustero, apud Athenaeum hodie nusquam Codoniastae Philippi laudantur. adde supra, vol. II. pag. 480.]

Philiscus, comicus, ex cuius dramatibus sunt Ἀδωνίς, Διὸς γοναί, Θεμιστοκλῆς, Ὀλυμπος, Πανὸς γοναί, Ἐρμῆ καὶ Ἀφροδίτης γοναί, γοναί Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπέλλωνος.

Philiscus, Corcyraeus, Philotae F. tragicus et sacerdos Bacchi, qui sub Ptolemaeo Philadelpho vixit. Ab hoc Philiscium metrum adpellatum est, quod illo frequenter vteretur. Est autem ex secundo tragicorum ordine, qui, septem numero, plerique sunt ad-

- Sss 2

pellati.

*) Haec, quae deinceps ex Aeliano Suidas adfert, de altero Philemone intelligenda sunt, non de illo, qui risu est emortuus. [Philemonis, co-

mici, dramata recenset et duo alios Philemonas, alterum Tarsensem, alterum grammaticum, distinguit Kustler ad h. l. not. 9. pag. 599. sq. tom. III.)

- pellati. Tragoediae eius LXII. *Fabric.* *Kusterus* tom. III. pag. 602. not. 7. cum Vossio malit *Φίλικος* sed vide supra ad vol. II. pag. 313. not. yy. *Harl.*
- Philifeus**, Aegineta, qui Alexandrum Macedonem litteras docuit, auditor Diogenis, cynici, vel secundum Hermippum, Stilponis. Scripsit dialogos, ex quibus est *Codrus*. Athenas profectus urbis illius visendae gratia, quum audisset Diogenem, philosophari coepit. Pater igitur fratrem ad illum arcessendum misit, sed et ille philosophiae amore captus est. Deinde pater, utriusque reducendi gratia eo profectus, et ipse philosophari coepit. Discipulus Diogenis fuit etiam Phocion, ὁ χρηστὸς siue *bonus* cognomento. Sepultus est Diogenes Corinthi, cane in eius monumento inciso. Sinopen-
ses etiam statua illum honorauerunt et epigrammate: *γηράσκει καὶ χαλκὸς* etc. ex Laërtii VI. 78. [v. supra, vol. II. pag. 314.]
- Philifeus**, Milesius, orator, Isocratis, oratoris, auditor, qui prius tibicen admirabilis fuit. Vnde Isocrates eum vocauit ἀνδοτερέπτην, *tibiarum perforatorem*. Scripta eius sunt: Oratio Milesiaca; Amphictyonica; ars rhetorica libris II. Isocratis ἀπέφασσι.
- Philiscus** vel **Philistus**, Syracusanus, historicus, qui Dionysii, Siciliae tyranni, cognatus fuit, et in nauali pugna, Carthaginienensibus commissa, obiit. Eueni, elegiaci poetae, discipulus. Scripsit *Σικελικά*, *Sicula*, quo opere continentur res variae, a Siculis aduersus Graecos gestae. Item *genealogiam*; *de Phoenicia*, et alia quaedam *de Insula Sicilia*. (Vide infra, *Philistus*.)
- Philistion**, Prusaënsis, vel, ut Philo ait, Sardianus, comicus, qui obiit tempore Socratis. Scripsit comoedias *βιολογικάς* siue *mimicas*. Exstinctus est risu immoderato. Ex fabulis eius sunt *μισοψηφισά*. Scripsit *Φιλόγελων* siue *risu amantem*, quod opus ab aliis ad (Hermiam) Curientem refertur^{z)}. Vulgo tamen Nicaënsis potius dicitur, ut testatur epigramma:

[P] Ὁ τὸν πολυτεκτονὸν ἀνδρῶπων βίον

Γέλωτι κεράσας Νικαῦς Φιλισίων.

Mortalium qui vitam lacrymabilem

Nicaenus risu temperat Philistion.

- Philistus**, Naucratis, vel Syracusius, Archonidae F. discipulus Eueni, primus historiae, secundum oratoriam artem scriptae, auctor. Composuit *artem rhetoricam*; *Aegyptiaca* libris XII. *res Siculas* libris XI. *aduersus Tricaranum orationem de Naucratis*; *de Dionysio, tyranno*, libris VI. *de Aegyptiorum Theologia* libris III. *Conciones* et alia quaedam. Item *de Libya* et *Syria*.
- Φιλλεΐδαι**, Phillidae, familia Athenis. Ex hac eligi solebat Cereris et Proserpinae sacerdos, quae mystas initiabat Eleusine.
- Philo**, Byblius, grammaticus, qui, natus circa tempora Neronis, diu vitam produxit. Ipse enim testatur, Seuerum Erennium^{aa)} consulem fuisse, se annum agente LXXVIII. Olympiade CCXX. Scripsit *περὶ κτήσεως καὶ ἐκλογῆς βιβλίων* *de comparandis et deligendis*

z) V. supra, vol. II. pag. 480. *Harl.*

aa) Hic sub Hadriano clarus fuit. Vide supra, in Hermippo, Berytio.

deligendis libris, libros XII. de urbibus, et claris viris, quos unaquaeque tulit, libros XXX. de imperio Hadriani, sub quo etiam vixit Philo, et alia. Erennius cognominatus hic Philo, vt ipse testatur.

Philo, Iudaeus, natus Alexandriae, qui, Graecorum philosophiam sectatus, ad summam eruditionem peruenit, omnesque disciplinas graecas, tam eas, quae encycliae vocantur, quam alias adcurate perdidicit. Vbertate et copia dicendi Platonem expressit, etc. (ex Sophronio, interprete Hieronymi de Script. eccles. et Eusebii II. 4. et 17. hist.)

Philo, Carpathius, scripsit commentarium in Canticum canticorum.

Philochorus, Cygni F. Atheniensis, vates, qui uxorem habuit Archestratam. Vixit temporibus Eratosthenis, quem senem adolescens adtigit. Obiit ex insidiis, delatus apud Antigonom, ac si Ptolemaeo studeret. Scripsit *Ἀρχιδος* aduersus Demonem, de Atheniensium rebus gestis, regibus, archontibus vsque ad Antiochum Θεόν, libros XVII. de diuinatione libros IV. de sacrificiis lib. I. de Tetrapoli; Salaminis origines; epigrammata attica. de Atheniensium certaminibus libros XVII. *Περὶ τῶν Ἀθηνῶν ἀρχόντων* de archontibus Atheniensium a Socratide (Olymp. CI. 3.) ad Apollodorum (Olymp. CXV. 2.) Olympiades, libris II. aduersus Demonis atticam historiam; epitomen historiae suae atticae; epitomen operum Dionysii de sacris templis; de Sophoclis fabulis libros V. de Euripide; de Alcmane; de Atheniensium mysteriis; collectionem Heroidum, siue Pythagorearum foeminarum; *Δηλιακὰ* siue de insula, Delo, libros II.; de inuentis; de lustrationibus; de symbolis siue signis.

Philocles, Polypithis F. Atheniensis, tragicus, qui post Euripidem vixit et *χολή bilis* cognominatus est et *ἀλμίων, salsus*, propter amarulentiam. Scripsit tragoedias centum, e quarum numero sunt *Ἡερύωνη*, *Νάυπλιος*, *Οἰδίππος*, *Οἰνέως*, *Περίamos*, *Πηνελόπη*, *Φιλοκτήτης*. Aeschyli, tragici, sororis filius, ipse capite prominente et acuminato vt pupa, filium habuit Morsimum, tragicum, ex quo natus est Astydamas, tragicus, et ex isto Philocles alter, belli dux. [conf. Küsteri not. 5 et 6. vol. III. pag. 604.]

Philonides Atheniensis, comicus antiquus, qui ante fullo fuit. Ex comoediis eius sunt *Κόδοργοι*, *Ἀπῆνη*, *Φιλέταρος*. Alius Philonides, quem perstringit Aristoph. in Pluto et de quo prouerbium *ἀπαιδευτότερος Φιλωνίδας τῷ Μελιτέρως*.

Philopoemen institutus a Cleandro, Mantinenfi, paterno hospite. Postea adolescentiam ingressus Ecdemum ac Demophanem^{bb)} sectari coepit, genere Megapolitanus, tyrannorum odio patria profugus et Arcesilai, philosophi, conuictu tunc vtentes, qui in euertendo Nicocle, Sicyoniorum tyranno, Aratum opera sua adiuerunt: (ex Polybio.)

Philosophus^{cc)}, qui Platonis Leges in XII. libros diuisit, (decimum tertium enim ipse addidisse fertur) Socratis et ipsius Platonis auditor, qui contemplationi rerum coelestium vacauit. Vixit tempore Philippi Macedonis, et haec scripsit: *De Solis et Lunae intervallo. De Diis libros II. De tempore. De fabulis. De libertate. De ira. De retributione. De Locris Opuntii. De voluptate. De amore. De amicis et amicitia. De descriptione, περὶ τῆς γράφειν. De Platone. De eclipsi et magnitudine Solis et Lunae*

Sss 3

et

^{bb)} Ibidem infra apud Suidam minus bene vocantur *Ecdelus* et *Megalophanes*, Arcesilai, Pitanaci, discipuli.

^{cc)} Anonymum hunc philosophum esse *Philippum*, *Opuntium*, Platonis discipulum, docet Küster tom. III. pag. 610. not. 1. Harl.

et Terrae. De fulguribus. De Planetis. Arithmetica. De numeris foecundis, περὶ πολυγόνων ἀριθμῶν. Opticorum libros II. Enopticon libros II. Κυκλιακὰ de circulis. Μεσότητας medietates et alia.

Philostratus primus, Lemnius, Veri F. pater secundi Philostrati, sophista, qui artem oratoriam professus est Athenis, vixitque sub Nerone. [P] Scripsit plures orationes panegyricas et IV. orationes Eleusiniacas; declamationes; quaestiones rhetoricas; Loca, unde argumenta rhetorica depromi possunt; de nomine aduersus Antipatrum, sophistam; de tragoedia libros III. Gymnasticum siue de exercitiis eorum, qui Olympiae certant. Λιθογνωμικὸν de dignoscendis lapillis siue gemmis. Proteum; canem siue sophistam; Neronem spectatorem; tragoedias XLIII. comoedias XIV. Itemque alia plurima et memoratu digna.

Philostratus Philostrati, qui et Verus dictus est, Lemnii sophistae F. et ipse alter sophista, qui primum Athenis, deinde Romae artem oratoriam docuit sub Seuero, imp. vsque ad Philippum. Scripsit declamationes; epistolas amatorias; imagines siue descriptiones libris IV. disputationes; capras siue de fistula; Apollonii Tyanei vitam libris XIII. Forum; Ἡρωικόν, Heroicum; vitas sophistarum libris IV. epigrammata et alia quaedam.

Philostratus, filius Neruiani, qui Philostrati secundi frater erat, Lemnius et ipse sophista docuit Athenis, obiit et sepultus est in insula Lemno. Auditor et gener secundi Philostrati, scripsit Imagines; orationem Panathenaicam; orationem de Troia; paraphrasin chrypi Homerici; declamationes V. Quidam etiam Vitas Sophistarum ipsi tribuunt.

Φιλοτιμότεραι κλεοφῶντες. Ambitiosiores Cleophonte, in cuius labris strepit Thracia hiruundo. Deridet illum (Aristophanes), ut Thracem, quod ex Thrassa natus esset. etc. In hunc, qui erat demagogus, etiam exstat fabula Platonis, quae ipsius nomine inscribitur, Cleophon.

Philoxenus, Euletidae F. Cytherius, lyricus, scripsit Dithyrambos XXIV. et carmine lyrico Genealogiam Aeacidarum, obiitque Ephesi. Cytheriis per Lacedaemonios in seruitutem redactis, emtus est ab Agesylo quodam, et Myrmecis nomen ei impositum. Post Agesyli mortem redemptus, et litteris institutus est a Melanippide, lyrico. Callistratus vero, Heraclaeae Ponticae natum esse, scribit. Philoxenus postquam latemias Dionysii, tyranni, euasisset, (Suid. in Ἀπάργε et Eis λατομίας.) Tarentum Italiae se contulit. Hinc rogatus per litteras a Dionysio, ut rediret, nihil rescripsit, sed littera O^{da}) identidem tabellae inscripta significauit, se inuitationem repudiare. Hinc prouerbum Φιλόξενος γραμματίων.

Philoxenus, Alexandrinus, grammaticus, Romae docuit: scripsit de verbis monosyllabis; de notis criticis in Iliade; de verbis in μ desinentibus; de diptasiajmo; de Syracusanorum dialecto; de Illenismo libros IV. de coniugationibus; de glossis libros V. de glossis Homericis; de Laconum dialecto; de dialecto Ionica, et reliquis.

Philoxenus, Leucadius, gulo et parasitus. v. Küster ad tom. II. pag. 606.

Philyllius,

ad) Nempe το ο μικρόν apud vetustissimos Graecos pro ε diphthongo scribi solebat, et vim habebat negandi. v. Küsteri not. 10. vol. III. p. 606. sq.

et Villosion indic. ad Anecdota gr. tom. II. p. 300. litt. O. Harl.

[P] Phyllyllius, Atheniensis, comicus antiquae comoediae, ex cuius fabulis sunt: Αἰγέως, Αὔγη, Ἀντεία, Δωδεκάτη (nomen hoc meretricis) Ἡρακλῆς, Πλύντρια ἢ Ναυσικάα, Πόλις, (Polluci et Athenaeo Πόλεις, plurali numero,) Φρεώρυχος, Ἀταλάντης, Ἐλένη.

Φιλύριος Κινησίας, Cinesias poeta dithyrambicus fuit, qui Φιλύριος dictus fuit, (non ob leuitatem, vel pallorem, vt Suidas, sed quod tiliaceis tabulis propter gracilitatem se soleret fasciare, vt rectus incederet, quemadmodum ex Athenaei XII. pag. 551. Küstherus recte notauit.)

Φλέδων. Timon, Antisthenem, philosophum, carpens ob scriptorum multitudinem, παντοφυῆ Φλέδωνα omnium nugarum adpellat.

Phlegon, Trallianus, libertus Augusti, Caesaris, vel, vt alii, historicus, scripsit *Olympiadas libris XVI.* Continent autem res, vbique terrarum gestas, vsque ad Olympiadem CCXXIX. easdem etiam *VIII libris* exposuit; descriptionem Siciliae; de longaeuis et rebus mirabilibus; de Romanorum festis libros III.; de Romae locis et eorum nominibus; epitomen Olympionicarum, et alia.

Philostorgius notat, (Iosephum *) res Iudaeorum fusius exsequutum esse, quam Phlegonem et Dionem, quippe qui tantum breuiter eas et obiter adtigerint. Ceterum illorum quidem, quae ad pietatem aliasque virtutes spectent, nec istum nec hos ullam habuisse rationem. Contra Iosephum videri timere et cauere, ne Graecos offendat.

Φλύακες. Sotades scripsit *phlyacas*, id est cinaedos, dialecto ionica. Itaque et dicti sunt λόγοι Ἰωνικοί. Eodem poematis genere vsus est etiam Alexander, Aetolus, alique. (infra in Sotade.)

Phocylides, Milesius, philosophus, aequalis Theognidis. Vterque annis DCXLVII. post bellum Troianum vixit, nati Olympiade LV. Scripsit *carmina heroica et elegias: praecepta suae sententias*, quas κεφάλαια, capita inscribunt. Sunt autem ex carminibus Sibyllinis surrepta.

Phoeniciae dictae litterae, quod Lydi et Iones eas ab inventore, Agenore, Phoenice, acceperunt, vel, (vt Cretenses adfirmant,) quod ἐν Φοινίκων πετάλοις in *palmarum foliis* homines scriberent. Scammon libro secundo εὐρημάτων siue *inuentorum* ait, eas a Phoenice, filia Actaeonis, sic adpellatas esse, quae virgo obiit, habuitque sorores, Aglaurum, Erfen, Pandrosum.

[P] Phoenicides, comicus, ex cuius dramatibus sunt Φύλαρχος, et μισέμενος, teste Athenaeo in Dipnosophist.

Phoenicum mendacium, propter ea, quae de dracone et Sparti et Cadmo, falso dicuntur.

Phoenicum pacta. Phoenices, qui Carthaginem condiderunt, quum ad Libyam nauibus adpulissent, rogarunt illius regionis incolas, vt se reciperent noctem et diem. Hoc impetrato, discedere noluerunt, quasi pacti fuissent, se noctes et dies ibi mansuros esse. Demon de Metapontinis similia narrat.

Phormus, Syracusanus, comicus, aequalis Epicharmi, familiaris Geloni, Siciliae tyranno, et altor filiorum eius. Scripsit comoedias VII. quae sunt Ἀδμητος, Ἀλκίνας, Ἀλκύνες,

(*) Huius potius nomen supplendum, quam cum Küstero *Iusti*, existimo, quoniam mox infra Iosephi etiam diserta mentio recurrit.

κύνες, Ἰλὶς πόρθης, Ἴππος, Κηφεὺς ἢ Κεφαλαῖα, Περσεύς. Etiam Ἀταλάντης Athenaeo memoratur. Primus usus est talari veste, et scena rubris pellibus adornata. Φρεάντης, Cleanthes, philosophus, ita vocabatur. etc. supra in Cleanthe.

Φρυγίλος ὄνεις, τῷ Φιλήμονος γένος. Phrygilus est nomen auis. Philemon autem a comicis perstringitur ut Phryx, et peregrinus, et Car.

Phrynichus, Polyphradmonis aut Minyae F. aut Choroclis, Atheniensis, tragicus, discipulus Thespidis, qui primus tragoediae inuentor fuit. Vicit Olympiade LXXVII. primusque muliebrem personam duxit in scenam et tetrametri fuit inuentor, et filium habuit Polyphradmonem, tragicum. Eius tragoediae haec nouem: Πλευρανία, Αἰγύπτιοι, Ἀκταίον, Ἀλκίσις, Ἀνταῖος ἢ Δίβυες, Δίκαιοι, Πέρσαι, Σύνθακοι siue, (ut Küsterus legere iubet tom. III. pag. 637. not. 3.) Σύνθακοι. Δαναΐδες.

Phrynichus, Melanthae F. Atheniensis, tragicus. Ex huius fabulis sunt Ἀνδρομέδα, Ἡεργόνη. Fecit etiam Πυρρίχας. Athenienses Phrynichum mille drachinis multarunt, quod de Mileti expugnatione tragoediam docuisset.

Phrynichus Atheniensis, vnus ex postremis veteris comoediae comicis, qui fabulas docere coepit Olympiade LXXXVI. Dramata eius sunt Ἐφιάλτης, Κρένες, Κόννες, Καμασαί, Σάτυροι, Τραγωδοὶ ἢ ἀπελεύθεροι, Μονότροπος, Μῆσαι, Μύσας, Πιάστρια, Σάτυροι. Phrynichus et Lycis et Amiphas comici subfrigidi.

Phrynichus, Bithynus, sophista. Scripsit *Atticistam*, de nominibus atticis libros II. Τημεμένων συναγωγὴν collectionem thematum; *adparatus oratorii* XLVII. secundum alios LXXIV.

Φρυγίχε πάλαισμα, *Phrynichi*, (ducis Atheniensium,) *luctatio*, dicitur in eos, qui callide et astute aliquid machinantur. etc.

Phrynis, Aristoclidis, qui bello Medico florebat et genus a Terpandro ducebat, [P] discipulus, citharoedus Mytilenaeus, qui primus putatur apud Athenienses cithara cecinisse et in Panathenaeis vicisse, archonte Callia. Ister in *melopoies* testatur, Phrynidem fuisse Lesbium, Canopis F. qui quum esset Hieronis, tyranni, coquus, cum aliis multis Aristoclini datus sit. Sed si seruus et coquus Hieronis fuisset, id non tacuissent comici, qui musicam veterem modulationibus mollibus ab eo fractam et immutatam, saepe arguunt.

Phylarchus, Atheniensis, vel Naucratis, (aliis Sicyonius vel Aegyptius,) historicus. Scripsit *expeditionem Pyrrhi, Epirotae, in Peloponnesum* libros XXVIII. Deducit autem historiam suam vsque ad Ptolemaeum Euergetem et Berenices obitum, et ad mortem vsque Cleonymi, Lacedaemonii, cui Antigonus bellum intulit: *Res ab Antiocho et Pergameno Eumene gestas; epitomen mythicam*. Περί τῆς τῷ Διὶ ἐπιφανείας de apparitione Iouis; de inuentis. Παρεμβάσεων libros IX.

Φυσικὸς λόγος. Post moralia (Stoici) tractant de rebus naturalibus — — Tria in rebus naturalibus spectantur, forma, materia, et causa, ob quam forma est in materia. Circa haec versantur methodi quinque: physica, ars particularis (ἡ κατὰ μέγας τέχνη), dialectica, mathematica, prima philosophia etc.

Pigres, Car Halicarnasseus, frater Artemisiae, bellica fortitudine clarae, Mausoli uxoris: qui singulis versibus *Iliadis* totidem *pentametros* addidit in hunc modum:

Μῆνιν ἄσπε θεὰ Πηλιάδῃσιν Ἀχιλλῆος,

Μῆσα, τὸ γὰρ πάσης πάρατ' ἔχει σοφίης.

scripsit et *Margitem*, qui Homero vulgo tribuitur, item *Batrachomyomachiam*.

Πανάκια sortes in urnam demissae, quas aereas fuisse, innuit Demosthenes oratione de nomine etc.

Pindarus, Thebanus, Scopelini, vel potius Daiphanti aut Pagonidae F. Nam Pindarus, Scopelini filius, est obscurior, et Pindari alterius cognatus. Discipulus fuit Myrtidis, mulieris, natus Olymp. LXV. ita ut, Xerxe in Graeciam traiciente, esset annorum XL. Frater illi Erotion, filius Diophantus, filiae vero, Eumetis et Protomache. Quum petiisset a Diis, ut pulcerrimum in vita sibi darent, compos voti factus est; obiit enim subito in theatro reclinatus super Theoxeni, amasii sui, genua, annos natus LV. Scripsit haec libris septemdecim, dialecto dorica: *Olympionicas*, *Pythionicas*, (Nemeanicas, Isthmionicas) *Profodia*, *Parthenia*, *Enthronismos*, [P] *Bacchica*, *Daphnephorica*, *Paeanas*, *Hyporchemata*, *hymnos: dithyrambos*, *scolia*, *encomia*, *Threnos*, *tragedias XVII.* et versu hexametro *epigrammata*, et oratione soluta *παράεινέας τοῖς Ἑλλήσι*, *admonitiones ad Graecos*, et alia plurima.

Prior, monachus, inter deambulandum comedebat quaerentique de causa respondit, nolle se, ut rem seriam, sed obiter tantum hoc facere. Alii respondit, nolle se, ut inter edendum voluptatem corporis animus sentiret.

Pisander, Pisonis et Aristaechmae F. Camiraeus, ex Camiro, Rhodi ciuitate, quem Eumolpi, poetae, aequalem et amasium quidam fuisse scribunt; aliis Hesiodo eum antiquiorem fuisse tradentibus, aliis referentibus ad Olympiadem XXXIII. Habuit et sororem, Diocleam. Scripsit *Ἡράκλειαν* siue *poema de rebus, ab Hercule gestis, libris II.* in quibus clauam Herculi primus adtribuit. Reliqua eius poemata adulterina putantur, utpote partim ab aliis, partim ab Aristeo poeta ὑπ' Ἀριστέως ποιητῇ composita. conf. de utroque Pisandro *Küsteri* notas, tom. III. pag. 107.

Pisander, Nestoris, poetae, F. Larandensis aut Lycius, qui vixit temporibus imp. Alexandri, Mammeae F. poeta epicus et ipse. Scripsit *historiam variam*, versibus, quam inscripsit (*Ἡρακλέα*) *Ἡρακλέα* *de Heroum et Dearum nuptiis* libris VI. ^{ss}) item alia, oratione soluta.

Pittacus, Mytilenaeus, Caici vel Hyrrhadii, Thracis, et matris, Lesbiae, F. Natus Olympiade XXXII. vnus septem Sapientum. Scripsit *leges*, et Olympiade XLIX. Melanchrum, Mytilenes tyrannum, occidit, et Phrynonem, ducem Atheniensem, pro Sigeo bellum gerentem, singulari certamine interfecit, postquam reti eum implicuisset.

ff) Küster. recte malit in longa nota legere Ἡρακλέα. Idem negat, Pisandrum, auctorem Ἡρακλέων θεογαμιῶν, sub Alexandro, Mammeae F. vixisse. Contra iudicat, a Suida confusos fuisse duo Pisandros. conf. supra ad vol. I. pag. 215. ac p. 590. not. Harl.

gg) Quod Steph. Byzantius v. Ἀσανος Pisandrum laudat in *decimo*, et voc. Λυκίζεα, in *decimo quarto*: Küster probat lectionem duorum mssstor. Paris. ἐν βιβλίοις ξ' i. e. *libris sexaginta*. Saltem patet ex citatis, Pisandrum plures, quam *sex*, libris scripsisse. Harl.

set. Senex coactus exercitum ducere, dixit: ὥς χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι quam difficile est bonum esse! Huius apophthegma est: καὶρὸν γινῶσι, tempus nosce. Scripsit versus elegiacos DC et de legibus oratione soluta.

Pixodarus. Vide supra, in Dexippo, Coo.

Plato, filius Aristonis, qui Aristoclem patrem habuit, et Perictiones vel Potones, genus trahentis a Solone. Sexta enim ab illa fuit filia Dropidis, poetae, fratris Solonis. Solon a Neleo genus ducit et Aristo, Platonis pater, a Codro, Melanthesi filio. Fertur Platonis mater ἐκ τινος θείας ὄψεως ex visione quadam diuina facta fuisse, quum ei Apollo adparuisset: et, Platone in lucem edito, tunc demum maritus cum ea concubuisse. Natus est Aeginae Olympiade LXXXVIII. post initia belli Peloponnesiaci. Vixit annos LXXXII. Obiit Olympiade CVIII. coelebs et virgo. Dormiens vita excessit, quum in festo epulatus [P] fuisset. Etiam alii post eum filii Aristoni nati sunt, Adimantus et Glaucus, et filia, Potone. Prima litterarum rudimenta a Dionysio quodam didicit: in palaestra se exercuit apud Aristonem, Argium. Quum artem poeticam didicisset, dithyrambos et tragoedias scripsit. His deinde spreto, apud Socratem circiter XX. annos philosophatus est. Et fertur Socrates, quo die ad ipsum venit Plato, in somnis vidisse cygnum, genibus suis insidentem. Aristocles prius dicebatur, postea Plato dictus est, vel quod πλατὺς τὸ σῆμα, lato esset pectore, vel quod πλατὺς ἐν λόγοις in oratione copiosus. Ter in Siciliam profectus est ad tyrannos, Dionysios. Venditum a tyranno, Anniceris, Afer, emit et manumisit. Docuit in Academia, scholamque eius ordine hi exceperunt; Speusippus, Xenocrates, Polemo, Crantor, Crates. Socratici fuere hi: Arcefilaus, Lacydes, Euander Phocaeensis, Damon, Leonteus, Moschion, Euander Atheniensis, Hegesinus, Carneades, Harmadas^{hh}). *Dialogi* eius genuini omnes sunt LVI. quorum alii sunt physiologici, alii ethici, alii dialectici. *Respublica* eius in libros decem diuiditur; *Leges* vero in libros XII. Reliquae tetralogiae sunt nouem. Plato pauper fuit et solummodo in Academia possedit hortum, ex quo trium aureorum prouentus quotannis redibant. Sed successoribus eius per liberalitatem hominum sanctorum et eruditionis amantium, qui philosophiae studiis promouendis testamento sua reliquerunt bona, totus reditus mille vel plurium etiam aureorum fuit. Plura deinde refert Suidas, quae Platonem hausisse ex libris sacris, vel ab Aegyptiis didicisse adfirmat.

Plato, Atheniensis, comicus, temporibus Aristophanis, Phrynichi, Eupolidis et Pherecratis. Fabulae eius XLVIII. e quibus, Ἀδωνίς, αἱ ἀφ' ἱερῶν, Γούρες. Δαίδαλος, Ἑορταί, Ἑλλάς ἢ Νῆτοι, Εὐρώπη, Ζεὺς κακόμενος. Ἰώ. Κλεοφῶν, Λαίος, Λαίκαρες ἢ ποιηταί, Μέτοικοι, Μύρμηκες, Μαιμακάκτος, Μενέλαος, Πύλας, Νύξ μακρά, Ξάντα ἢ Κέρκωρες, Περιελγής, Ποιητής, Πείσανδρος, Περσβεΐς, Παιδίον, Σοφισαί, Συμμαχία, Σκύδα, Σύρφαξ, Ὑπέρβολος, Φάων. Genere dicendi usus est perspicuo et claro, ut ait Athenaeus in Dipnosophist. Eius etiam sunt Ἀνδροφόνος, Συνεξάπατᾶν et Πανηγυρισαί, aliasque plures.

Plotinus, Lycopolita, philosophus, discipulus Ammonii, qui antea erat σακκοφόρος siue baiulus, magister Amelii, quem Porphyrius audiuitⁱⁱ), ut Porphyrium Iamblichus,

hh) Χαγιάδας.

ii) Porphyrium non fuisse discipulum Amelii, sed huius condiscipulum, Küster tom. III. p. 133. in not. 9. ex Holstenio late demonstrauit. Harl.

et hunc Sopater. Iam senex sub Gallieno ad annum eius septimum vixit scripsitque libros LIV. qui [P] in sex Enneades diuiduntur. Vfus est corpore imbecillo ex morbo sacro. Scripsit etiam alia.

Plutarchus, Chaeronensis, Boeotius, vixit Traiani, imp. temporibus et ante. Traianus dignitate consulari eum ornauit, edixitque, ne quis magistratum in Illyrio sine eius consensu quidquam faceret. Scripsit multa.

Plutarchus, Nestorii F. Atheniensis, philosophus, magister Syriani, praeceptoris Procli, Lycii, qui scholae philosophicae Athenis praefuit, et successorem habuit Marinum. Scripsit multa.

Polemon, Philostrati vel Philocratis F. Atheniensis, philosophus, discipulus Xenocratis, qui fuit Platoni successor. Academiae et ipse praefuit, et quum antea luxuriae deditissimus fuisset, philosophari postea coepit. Multos scripsit libros; sed quorum nullus exstat. Delectabatur praecipue Homero et Sophocle, vtrumque pari sapientia praeditum esse dicens; vnde Homerum Sophoclem epicum, Sophoclem vero Homerum tragicum adpellabat.

Polemon, Euegeti F. Ilienensis, ex vico Glycya, donatus ciuitate ab Atheniensibus, ideoque Helladicus adscriptus: periegetes et historicus. Vixit tempore Ptolemaei Epiphanis. Sed Asclepiades, Myrleanus, auctor est, eum aequalem fuisse Aristophanis, grammatici, et Panaetium, Rhodium, etiam audiuisse ^{kh}). Scripsit *descriptionem Ilia, libris III. Origines urbium, quae sunt in Phocide, et de earum cognatione cum Atheniensibus. Origines urbium Ponticarum. De urbibus Laconicis et alia plurima. In his et κοσμηὴν περιήγησιν, urbis descriptionem siue Geographiam.*

Polemon, ex Laodicea ad Lycum fluuium, rhetor et sophista, qui Smyrnae docuit, Aristidis, rhetoris, magister. Vixit tempore Traiani et post ipsum, discipulus Timocratis, philosophi, ex Heraclea Pontica oriundi et Scopeliani sophistae. Obiit anno aetatis LVI. quum se ipse in sepulcrum coniecisset et inedia necem sibi conscuisset, quod articulari morbo vexaretur. Quamobrem cognatis et amicis lugentibus dixit: *Date mihi aliud corpus, et in illud migrabo.* Medicis quoque, crebro eum secantibus, dixit: *Quam citissime Polemonis lapicidinas excidite.*

Polemon iunior, sophista, Commodi temporibus.

Polles, Aegienensis, (ex Aegis, vrbe Asiae, prope Magnesium et Smyrnam,) philosophus et vates. Scripsit ordine alphabetico συμβολικά *de signis, ex quibus futura coniciuntur, libris II. Οἰωνοσκοπικά, auguria (ex auibus) [P] libris VIII. arithmetica libris II. περὶ τῆς κατ' Ὅμηρον δειωνοπολῆς de auspiciis Homericis; de Tyrrhenorum diuinatione; ἱατροσυμβολικά coniecturas medicas; περὶ δρυκολάπτου de pice Martio; ἱερὸν λόγον orationem sacram; κατοικιδίων de signis domesticis librum vnum; Θηρευτικόν, de venatione; de sympathiis et antipathiis; de fulminibus et eorum obseruatione. ἐνόδιον οἰώνισμα, de ratione captandi omnia ex iis rebus, quae alicui in via occurrunt, ut, si quis hoc portans alicui occurrat, id significat. (Supra in οἰωνισκῆν.)*

Pollio (Πωλίον), Asinius, Trallianus, sophista et philosophus, Romae eloquentiam professus sub Pompeio Magno, Timageni in schola successit. Philochori Ἀτθίδου siue

Ttt 2

opus

kh) Sed vide *Iousum* de scriptor. hist. philos. libr. II. cap. 13. *Hart.*

opus *de rebus atticis* in epitomen redegit scripsitque *dicta et facta memorabilia* ¹⁾ *Musonii*, philosophi; epitomen *Diophanis Georgicorum* libris II. *aduersus Aristotelem de animalibus* libros X. *de civili bello romano Caesaris et Pompeii*.

Pollio Valerius, Alexandrinus, philosophus, qui sub Hadriano vixit. Huius filius Diodorus philosophus scripsit enarrationem *locorum difficultium*, quae apud X. *Oratores reperiuntur*. Valerius composuit *collectionem vocabulorum atticorum*, ordine alphabetico, et alia quaedam philosophica.

Pollio, grammaticus, scripsit *περὶ τῶν παρὰ γράμμα ἀμαρτανομένων* de erratis, quae circa litteram committuntur.

Pollux (Πολυδεύκης), Naucratis, sophista, quem quidam aiunt Arduenna Phoeniciae ortum, sed falluntur. Docuit Athenis sub Commodō, imp. et obiit anno aetatis LVIII. Scripsit *Onomasticum*, quod est collectio vocabulorum diuersorum quae de eadem re dicuntur, libris X.; *disputationes* siue *sermones*; *declamationes*. *Commodi, Caesaris, epithalamium*; *orationem, ad Romanos habitam*, *Ῥωμαϊκὸν λόγον*; *Buccinatorem*, siue *certamen musicum*; *contra Sinopenses*; *Πανελλήνιον orationem, in conuentu totius Graeciae habitam*; *Ἀρκαδικὸν ad Arcades*; et alia.

Polus, Agrigentinus, orator, vel potius antiquorum sophistarum vnus, Licymnii magister. Scripsit *Genealogiam Graecorum et Barbarorum*, qui ad Troiam bellum gesserunt et quem exitum quisque eorum habuerit. Quidam tamen opus hoc *Damastae* tribuunt. *Nauium catalogum. De vocabulis*.

Polyaenus, Sardianus, sophista, sub primo Caesare, Caio. Scripsit *orationes forenses et causarum siue patrociniorum formas*, *δικῶν ἢτοι συνηγοριῶν ὑποτυπώσεις*; *Parthici triumphii* libros III. et alia.

Polyaenus, Macedo, rhetor. Scripsit *de Thebis*; *Tacticorum* libros III. et alia.

[P] **Polybius**, Lyci F. ex Megalopoli Arcadiae, Scipionis Africani praeceptor et Panaetii, philosophi, aequalis, tempore Ptolemaei Euergetis. Hic copiosam illam *historiam romanam* libris XL. scripsit, a fuga Cleomenis, Spartani, ad Perseum, Philippi F. Macedonum successioni res, a Romanis gestas, ordine adnectens. Polybii historiam continuauit Posidonius, Olbiopolita, sophista. Strabo quoque, Amaseensis, scripsit historiam inde incipientem, vbi Polybius definit, libris XLIII.

Polycarpus, Ioannis, euangelistae, theologi, auditor, successor Bucoli, primi Smyrnaeorum episcopi, martyrio pro Christo consummatus est sub Marco Antonino. *Epistolam* scripsit *ad Philippenses*, *πᾶνθ θραυμασίην*, omnino admirabilem et *ad magnum Dionysium Areopagitam*, et *ad alias ecclesias*. Hic ob quasdam super die paschatis quaestiones, imp. Antonino Pio, et ecclesiae romanae episcopatum gerente Aniceto, Romam venit, vbi multos, qui Marcionis et Valentini doctrinae crediderant, ad fidem reuocauit. Marcioni, obuiam forte facto et dicenti, *agnosce nos*, *Polycarpe*, respondit, *γινώσκω σε agnosco te primogenitum diaboli filium*.

Polycrates,

1) Küster cum *Ionsio* de script. hist. phil. III. cap. 7. propter temporis rationem, quum Musonius sub Nerone florisset, censet, *dicta et facta memorabilia Musonii* pertinere ad Pollionem iuniorum. Confer tamen supra, ad vol. III. pag. 566.

Idem Küster inquirere iubet, quis sit *Pollio*, quem de furtis Ctesiae et Herodoti scripsisse memoret Porphyrius apud *Eusebium* de praep. euang. lib. X. cap. III. pag. 467. *Harl.*

- Polycrates, Atheniensis, orator valde eloquens, qui post Anytum et Melitum orationes contra Socratem scripsit.
- Polyeuctus, comicus, cuius drama *ἡνίοχος* memoratur Athenaeo. Fuit et aetate nostra ^{mm}) Polyeuctus etc. Supra in *ἡνίοχος*.
- Polygnotus, pictor, Thasius, Aglaophontis filius et discipulus, quem Athenienses ciuitate donarunt, vel quod porticum poecilem gratis pinxisset, vel ob picturas in Thesauro et Anaceo.
- Polymnesti, Colophonii, citharoedi, carmina (*Πολυμνήστεια*) propter obscenitatem perstringuntur a comicis. conf. Küsteri not. 8. in tom. III. pag. 176.
- Polyzelus, comicus, cuius dramata sunt: *Νίπτρα*, *Δημοτυνδάρεως*, *Μεσῶν γοναί*, *Διόνυσσ γοναί*, *Ἀφροδίτης γοναί*.
- Porphyrus, petulanti et maledica lingua Christianos insectatus, proprio nomine dictus est *Βασίλειος*, (*Malchus*), ex Tyro Phoeniciae oriundus, philosophus, discipulus Amelii, Plotino magistro vsi, Iamblichi magister, vixit Aureliani temporibus, et vitam produxit vsque ad Diocletianum, imp. Audiuit et Longinum, criticum. Scripsit libros quam plurimos, philosophicos, rhetoricos et grammaticos: *de diuinis nominibus librum I. de principiis duos; de materia, sex; de anima aduersus Boëthum, quinque; de abstinentia ab animatis libros IV. de se* [P] *ipso cognoscendo, περὶ τῆς γνώσεως σαυτοῦ, libros IV.; de incorporeis; unam esse Platonis et Aristotelis sedem, libros VII.; in Iulianum Chaldaeum; philosophicam historiam libros IV. contra Christianos libros XV. de homerica philosophia; aduersus Aristotelem, qui animam entelechiam esse statuit. Φιλολόγος ἱστορίας φιλολογικαίας libros V. de genere, specie, differentia, proprio et accidente; de Nili fontibus secundum Pindarum; de utilitate, quam reges ex Homero possunt percipere, libros X.; miscellanearum quaestionum libros VII.; in Thucydidis prooemium; aduersus Aristidem libros VII.; in Minuciani artem et alia plurima, praecipue astronomica, inter quae et εἰσαγωγὴν ἀστρονομικῶν, introductionem in res astronomicas libros III. itemque dubia grammatica.*
- Posidippus, Cassandrensis, Cynisci F. comicus, qui tertio anno post Menandri obitum fabulas docere coepit. Dramata eius sunt ad XXX.
- Posidonius, Apameensis, Syrus aut Rhodius, philosophus stoicus, cognomine *athleta*. Scholam habuit Rhodi, discipulus et successor Panaetii. Venit Romam sub M. Marcello. Scripsit multa.
- Posidonius, Alexandrinus, philosophus stoicus, Zenonis, Citiei, discipulus. Scripsit *historiam*, inde incipientem, ubi desinit Polybius, *libris LII.* vsque ad bellum Cyrenaicum et Ptolemaeum. Item *declamationes rhetoricas: in Demosthenem argumenta.* Sed haec puto, potius esse Posidonii, Olbiopolitae, sophistae.
- Posidonius, Olbiopolita, sophista et historicus. Scripsit *de Oceano et rebus, quae in eo sunt: de regione, quae Tyrica vocatur: atticas historias libris IV. Libyca libris XI. et alia quaedam.*

Ttt 3

Posidonius,

^{mm}) Aetatem Luciani intellige, qui in hunc Polyeuctum, sophistam, scripsit suum *Pseudologista* *ἡ περὶ τῆς ἀποφράδος*, t. 2. edit. Amstelod. p. 432. sq.

Fabr. Confer supra ad voc. *Heniochus* notata *Harl.*

Posidonius, qui scripsit *παλμικὸν δῶνισμα*, (supra, in *διωνισκῆν*.)

Postumius, Romanus, Capua oriundus, initio aurifaber, deinde post tricesimum aetatis annum Athenas profectus, Graecorum litteris eruditus et multis praeclaris instructus scientiis ad seram aetatem vixit. Hic de se poterat vsurpare illud Heracliti (apud Iulianum Orat. VI. pag. 185.) *Ἐμῶν τὸν ἐδιζησάμην*, *me ipsum quaesivi*. Diuerlus a *Postumio*, consule romano, nouo homine, sed superbo etc.

Potamon, Alexandrinus, philosophus, vixit ante Augustum et illius tempore. Eius est *in Platonis de rep. commentarius*.

Potamon, Mytilenaeus, Lesbodactis F. rhetor, Romae sub Tiberio, imp. eloquentiam professus. Hunc, in patriam aliquando redeuntem, imperator talibus litteris instruxit: *Potamonem, Lesbodactis F. si quis iniuria adficere ausus fuerit, videat, an mecum bellum gerere possit*. Scripsit *de Alexandro, Macedone: Fines Saniorum: Bruti encomium: Caesaris encomium: de perfecto oratore*.

[P] Potone, Platonis, philosophi, soror.

Pratinas, Pyrrhonidae vel Encomii F. Philius, poeta tragicus, qui cum Aeschyle et Choerilo certauit Olympiade LXX. et primus *Satyros* scripsit. Illo fabulas docente, tabulata, in quibus spectatores stabant, ceciderunt, vnde Athenienses theatrum exstruxerunt. Fabulas edidit L. quarum XXXII. satyricae. Semel vicit.

Πελοβεις. Philosophi, qui cum Arcobindo in Persiam iuerunt legati, fuerunt isti: Damascius Syrus, Simplicius Cilix, Eulalius (Agathiae codices *Eulamius*) Phryx, Priscianus Lydus, Hermias et Diogenes, Phoenices, Isidorus Gazaesus. Hi omnes domum redierunt, barbari hospitalitate valere iussa. Sed in pace Romanorum cum Persis, cautum est, vt viris illis secure viuere liceret, nec contra animi sententiam ab auita, (de Diis) opinione esset recedendum.

Priscus, Panites, sophista, Theodosii iun. temporibus scripsit *historiam Byzantinam et de Attila libros VIII.* item *declamationes rhetoricas et epistolas*.

Proaeresius, Pancratii F. ex Caesarea Cappadociae, sophista, qui Antiochiae Vlpianum audivit. Athenis docuit paullo ante Libanium, maximis a Constantino honoribus ornatus. Scripsit *declamationes rhetoricas*. Vixit et sub Iuliano Libanii temporibus, et Iulianus, vt Proaeresio aegre faceret, Libanium vehementer coluit. (Supra in Libanio.)

Προκῆφαλος. Supra, in Philocle.

Proclus, Mallotes, Cilix, philosophus stoicus. Scripsit *commentarium in Diogenis sophismata; et aduersus Epicurum*.

Proclus alter, Mallotes, philosophus et ipse stoicus.

Proclus, Proculeius, Themisonis F. Laodiceae Syriae sacerdos siue hierophanta. Scripsit *theologiam; in Pandorae fabulam, quae est apud Hesiodum; in Nicomachi isagogen arithmeticae, et alia quaedam geometrica*.

Proclus, Lycius, discipulus Syriani et auditor Plutarchi, philosophi, Nestorii F. platonici philosophus, qui philosophicae scholae Athenis praefuit, habuitque discipulum et successorem, Marinum, Neapolitanum. Scripsit permulta philosophica et grammatica: *commentarium in totum Homerum; in Hesiodi Opera et dies; de chrestomathia libros III.* *Περὶ ἀγωγῆς de disciplina Theurgica libros II. in temp. Platonis libros IV. in Or-*

phci

Orphei Theologiam; Συμφωνίαν siue consensum *Orphei, Pythagorae et Platonis*; in *oracula libros X. de Diis Homericis*; *argumenta XVIII. contra Christianos*. Hic est Proclus ille, qui secundus a Porphyrio impuram et petulantem linguam in Christianos strinxit. Aduersus hunc Ioannes [P] Philoponus scripsit, qui argumenta eius XVIII. admirabili dexteritate refutauit, eumque vel in graecis disciplinis, quarum peritia se iactabat, indocum et exiguo iudicio praeditum ostendit. Scripsit etiam Proclus *Μητρώακην βίβλον*, *librum de matre deorum*, quem si quis in manus sumat, ex eo intelliget, philosophum *ἐκ ὄντι θείας κατασκευῆς* non absque diuino adflatu omnem Deae illius theologiam in lucem protraxisse, ita, vt aures non amplius turbentur lamentationibus, quae (in sacris illis) audiuntur.

Proclus, imperatoris Iustini quaestor, vir iustus, qui nullam legem temere scripsit etc.

Procopius illustris, Caesariensis, Palaestinus, rhetor et sophista. Scripsit *historiam romanam* siue Bellisarii bella et res, Romae et in Africa gestas. Vixit tempore Iustiniani, imp. fuitque Bellisarii notarius et comes, omnibusque bellis et rebus gestis, a se descriptis, ipse interfuit. Scripsit et alium librum, qui prioribus additus est nonus, et *anecdota* inscribitur, continens vituperationes et comicas insectationes Iustiniani, imp. et Theodorae, coniugis eius, itemque Bellisarii et uxoris eius.

Procopius. In templo S. martyris, Procopii, in Chelone, statua cuiusdam eunuchi posita est, in cuius pectore inscriptum erat: *quisquis hoc signum loco mouerit, laqueo periat* etc.

Prodicus, Ceius, ex insula Ceo et vrbe Iulide oriundus, philosophus physicus et sophista, aequalis Democriti, Abderitae, et Gorgiae, discipulus Protagorae, Abderitae. Athenis hausta cicuta mortuus est, velut qui iuuenes corrumpere.

Πρόληψις, anticipatio, s. *antecepta alicuius rei cognitio*. Chrysippus naturalium quaestionum libro XII. tria dicit esse criteria, sensum, cognitionem et anticipationem. Epicurus vero prolepsin, ait, esse memoriam eius, quod extrinsecus saepius adparuit etc.

Prometheus iudicum iudaicorum tempore apud Graecos celebris fuit, qui primus inuenit grammaticam et philosophiam. Idem homines finxisse dicitur, quod rudes sapientiam docuit. Tunc floruit et *Epimetheus*, qui musicam inuenit: et *Atlas*, qui quod astronomiam interpretaretur, coelum gestare est dictus. Porro *Argus*, qui ob artium repertam scientiam multos oculos habere fingebatur. Tunc etiam fuit *Sibylla*, fatidica, regnante apud Aegyptios Pharaone, cui cognomen *Taracho*, et Athenis Cecrope, qui *διφύης* siue *biformis* dictus est ob corporis magnitudinem, vel quod ex Aegypto oriundus venisset [P] in Graeciam, vel quod contra promiscuum concubium legem tulisset de virginibus, vni viro collocandis. Hoc Cecrops fecit, qui, ab Aegyptiis genus ducens, non ignoraret leges, quas Vulcanus, regionis illius rex, tulerat. Ipse Athenis regnauit annos quinquaginta.

Pronomus, tibicen, cuius prolixam barbam perstringunt comici.

Προφητεία, alia spiritalis, alia diabolica: nam et praedictiones diabolorum prophetiae dicuntur; alia naturalis, vel artificiosa, quae inter has est media; alia denique communis et popularis. Ac spiritalis quidem praecipue est sanctorum: Dei autem dispensatione participes eius quoque interdum sunt illi, qui tales non sunt, vt Pharaon, Balaam et Caiphas. Diabolica ad solos diabolorum cultores pertinet. Eius generis sunt, qui

ex

ex inspectione farinae et hordei diuinant, et Pythia, ex quercu oracula captans, et Dodonaea, sacrificula, et aruspices et obleruatores signorum et sternutationum et omnium et fulminum et murium et mustelarum, et ligni crepitantis, et tinnitus aurium et palpitationum corporis et nominum: itemque, qui vmbras mortuorum euocant, et ex astris, aquis et aliis infinitis futura praedicunt. Nam diuinationo ex somnis et apud nos quidem in usu est, sed per adflatum diuinum fit. Diuinationo naturalis est animalium brutorum. Hirundines enim et grues et formicae imminentem tempestatem praesentiunt, itemque echini et alcyones, naturae munere. Diuinationo vero, quae arte constat, est medicorum, consiliariorum et gubernatorum. etc. At verae prophetiae proprium est, linguam praebere ministram gratiae Spiritus.

Protagoras, Abderites, Artemonis vel Maeandri F. Quidam Teium fuisse scripserunt. Primum fuit baiulus; sed Democritum quum audisset, doctrinae captus amore, philosophiae operam dedit et eloquentiae, primusque cognominatus est sophista. Idem contentiosum dicendi genus primus inuenit, et centum minarum mercedem a discipulis exegit, λόγος ἔμισθος, sermo mercenarius ideo cognominatus. Magister fuit Isocratis, oratoris. Idem primus orationem diuisit in partes quatuor, εὐχολήν, ἐρώτησιν, ἀπόκρισιν, ἐντολήν. Alii post eum in septem, διήγησιν, ἐρώτησιν, ἀπόκρισιν, ἐντολήν, εἰσαγγελίαν ^{uu)}, εὐχολήν, κλῆσιν. Alcidas quatuor formas orationis ponit, Φάσιν, ἀπόφασιν, ἐρώτησιν, προσαγόρευσιν. Protagorae libri ab Atheniensibus cremati [P] sunt; quod aliquando sic exorsus esset: περὶ Θεῶν ἔκ ἔχω εἰδέναι, ἔτε ὥς εἰσιν, ἔτε ὥς ἔκ εἰσὶ. De Diis scire non possum utrum sint, an vero non sint. Platone, philosopho, est antiquior, fuitque magister Prodicī, Ceiī, et multorum aliorum.

Protogenes, Xanthius ex Lycia, pictoria arte celebris, qui Bacchum, Διόνυσον (Leopardus XVI. 2. emendatt. ex Plutarchi Demetrio pag. 898. legit ^{oo)} Ἰάλυσον,) Rhodi pinxit, opus incomparabile, quod admiratus est Demetrius, Poliorcetes, cum Rhodum per biennium obsideret, adductis mille amplius nauibus et plus quam 55000. armorum. Scripsit Protogenes de arte pictoria et figuris libros II.

Ptolemaeus, Cytherius, poeta epicus, Scripsit de psalacantha, quam herbam esse dicit mira vi praeditam.

Claudius Ptolemaeus, Alexandrinus, philosophus, tempore Marci, imp. Scripsit tres libros mechanicos; de ortu et significationibus stellarum inerrantium; planisphaerium; canonem expeditum; magnum opus astronomicum siue Syntaxin, et alia.

Ptolemaeus Pindarion, Alexandrinus, grammaticus, Oroandri F. discipulus Aristarchi. Scripsit Homericorum exemplorum ὑποδευγμάτων libros III. de Homericō charactere; aduersus Neothalidem de dictione; de Vrde Homericō; de asteropaeo apud Homerum, et alia.

Ptolemaeus, grammaticus, ἐπιθέτης dictus, quod Aristarchum sequeretur. Auditor fuit Hellanici, grammatici, qui audiuerat Agathoelem, discipulum Zenodoti, Ephesii. Scripsit

^{uu)} Suid. infra in πυθάνην, εἰσαγγελίαν. Laertius habet εἰσαγγελίαν.

^{oo)} Confer Franciscum Iunium in artificum catalogo pag. 184. seq. et Küssler. ad Suidae locum tom. III. pag. 218. not. 2.

πλὴτ περὶ τῶν παρ' Ὀμήρῳ πληγῶν, de plagis apud Homerum; — commentarium in *Odyssæam*.

- Polemaeus, Aristonici, grammatici pater et ipse grammaticus, qui ambo Romae artem grammaticam professi sunt. Scripsit ὁμοίως εἰρημέναι τοῖς Τραγικοῖς, de iis, quae similiter dicta sunt a tragicis; — in Homerum libros quinquaginta. — Τὰ παρὰ τῷ ποιητῇ ξένως ἰσορημένα, de iis, quae apud Homerum mira et peregrina traduntur; de *Musis* et *Nereidibus*.
- Ptolemaeus, Hephaestionis F. cognomine Χέννος, Alexandrinus, grammaticus clarus sub Traiano et Hadriano, imp. Scripsit de *historia paradoxa* siue mirabili; *Sphingem*, drama historicum; ἀνδρόμηρον siue poema Homeri aemulum, *rhapsodiarum XXIV.* et alia quaedam.
- Ptolemaeus, Ascalaonites, grammaticus, qui Romae docuit. Scripsit homericam prosodiam; de Hellenismo, siue de recta loquendi ratione [P] libros XV.; de metris, de Aristarchea Odyssæae correctione; de differentia vocabulorum; item alia grammatica.
- Pulcheria, Arcadii filia, nondum annos XV. nata imperium optime administravit, fratremque Theodosium erudiit, et pietate erga Deum accurate instituit multasque instruxit ecclesias. Nestorius Pulcheriae inuisus erat, criminabantur enim eam apud Paulinum Magistrum. Sorores eius Arcadia et Marina. Theodosius saepe, libellis non lectis nomen suum subscribebat. Itaque Pulcheria ipsi subiecit libellum, quo coniugem, Eudoxiam, donari sibi petebat, ut ea ancilla utoreretur etc.
- Pylades, Cilix, ex oppido Mistarnis. Scripsit de *saltatione italica*, cuius ipse inventor fuit; de *saltatione comica*, quae Κόρδαξ vocabatur: Item de *saltatione tragica*, quae σκῆννις et de *satyrica*, quae ἐμμέλεα dicebatur. (sed vide *Athen.* I. pag. 20. et Küsteri not. 4. et 5. tom. III. pag. 239.)
- Pyrrhon, Plistarchi F. Eleus, philosophus tempore Philippi Macedonis, Olympiade CI. et ultra. Primum quidem pictor fuit, postea animum ad philosophiam adplicans audivit Brysonem, Clinomachi discipulum, deinde Anaxarchum, discipulum Metrodori, Chii, cuius magister fuit Democritus, Abderita. Statuit, nihil esse natura honestum et turpe, sed omnia moribus et lege.
- Pyrrhon, Philiassius, Timarchi F. discipulus Timonis, philosophi.
- Pyrrhonii philosophi, qui Pyrrhonis sectam amplectebantur, dicti etiam aporetici, sceptici, ephectici, zetetici etc. Sceptices primus auctor fuit Homerus, qui nihil certi de rebus pronunciat. Septem etiam sapientes fuere Sceptici, quorum est dictum: *ne quid nimis*: Archilochus quoque, quum ait: Τοῖος ἀνθρώποις νῆς γίνεται θνητοῖς, ὁκοῖν Ζεὺς ἡμέρην αἶψαι, et Euripides, (Supplicibus) τί δῆτα τὰς ταλαιπώρας βροτὰς φρονεῖν λέγεις; σὲ γὰρ ἐξηγήμεθα· Δραῶμέν τε τοιαῦτα, ἃ τυγχάνεις δέλων.
- Pythagoras, Samius, reuera Tyrrhenus, Mnesarchi, sculptoris annulorum, filius, qui cum patre Samum adolescens ex Tyrrhenia migravit, ubi Pherecydem Syrium, deinde Hermodamantem audiuit, Creophyli nepotem, hinc Abaridem, Hyperboreum et Zaratem, Magum. Apud Aegyptios etiam et Chaldaeos disciplinis institutus rediit Samum, quam quum Polycratis tyrannide teneri vidisset, Crotonem in Italiam abiit, apertaque ibi schola quingentos et amplius discipulos habuit. Fratres ei duo: natu maior Eunomus, medius Tyrrhenus. Servus Zamolxis, cui Getae, ut Saturno, immolant. Vxorem duxit Theanonem, Brontini, Crotoniatae, filiam, ex qua filios duos suscepit.

cepit, Telaugem et Damonem, vel ut alii, Mnesarchum: filiam quoque, Myiam, siue, ut alii, Arignotem. Scripsit Pythagoras tres tantum [P] libros, παιδευτικόν, πολιτικόν et tertium, qui Lyfidis Tarentini est potius, eius discipuli, qui Thebis, quo fugerat, Epaminondam instituit. Quidam aurea carmina quoque illi tribuunt. (Plurima deinde de Pythagora eiusque morte, philosophia ac symbolis refert Suidas, qui etiam videndus in ἥδη.)

Pytheas, Atheniensis, orator, milothri, siue pistrinarij filius, scripsit conciones et orationes forenses et alia quaedam; non adnumeratus autem est (decem) oratoribus, ut homo audax et dissolutus, qui Athenis ob aes alienum ex carcere effugit in Macedoniam, ac postea rediit.

Πυθαίος βοή, vox cum cantu tibiae coniuncta, carmen pythium. Hinc πυθαίλης, quomodo paeana vocant.

Πύθιον. Templum Apollinis, Athenis a Pisistrato conditum, in quo tripodas ponebant, qui cyclio choro Thargelia vicerant.

Python, Byzantinus, orator, qui, in exilium pulsus, in Macedoniam abiit, ibique multos ad proditionem impulit etc. v. Küsteri not. tom. III. pag. 237.

Quadiatus, Romanus, historicus. Scripsit ionica dialecto historiam romanam libris XV. eamque inscripsit χιλιετηρίδα, quod complecteretur res mille annorum a Roma condita ad imp. Alexandrum, Mammeae F.

Quirinus, sophista, qui lingua aetarii γλαῦσσα ταμίς vocabatur, cuius cura ab imp. ei commissa erat.

Rhadamanti iudicium, de iis, quorum testata est iustitia. Rhadamanti iusiurandum, supra, χῆνος ὀμνόναι, et Lampon, conf. Küsteri not. l. c. pag. 249.

Rhamnus de sapientibus clarisque viris dicitur. Rhamnus enim erat populus Atticae, in quo Antiphon floruit, orator celebris, quem multi imitari volentes, prouerbum vsui vitae reliquerunt, ut viri praeclari, Rhamnusi vocarentur. Rhamnusia Nemesis, statua, quam fecit Phidias et Erechtheus matris suae nomine, quae Nemesis vocabatur et illo in loco regnauerat, dedicauit. Phidias Agoracrito, Pario, amasio suo, permisit nomen suum inscribere; ut Olympiae, digito Iouis inscripsit Παντάρχης καλός. Erat autem Pantarces, Argiuus, formosus, ipsiusque amasius.

Ῥαγιάς. Rharus Cererem, errantem et Proserpinam quaerentem, hospitio excepit, pro quo beneficio Ceres Triptoleum, Celei F. Rhari nepotem, agriculturam docuit, eique currum alatorum draconum dedit, quo vectus terram peragrauit, et agriculturam homines docuit.

Rhapsodi dicebantur, qui carmina Homeri in theatris recitabant, quod ῥάβδος [P] siue virgas tenentes, hoc facerent. Est etiam ῥαψωδῆσαι nugari, vel simpliciter loqui et recitare.

Rheginos Xenarchus, Sophronis, mimographi, F., ut timidos in comoediis suis perstrinxit, a Dionysio, tyranno, ad hoc inductus. Vnde prouerbum ortum est Ῥηγίνος δειλότερος Rhegino timidior, de iis, qui supra modum timidi sunt.

Rheginus, grammaticus, scripsit librum qui vocatur Polymnemon.

Ῥησίαρχος, qui oracula dicit, ut est apud Epicharmum. Vel, ut Asclepiades libro sexto τραγωδομένων, qui omnium optime nouerat verum dicere.

Ῥήτωρ.

Ῥήτωρ. Multis decretis cautum est, ne in senatu ars oratoria adhiberetur, si quis sententiam ferret de re, quae ad priuatam ipsius fortunam non pertineret.

Rhianus, Benaëus, ex Bena, Cretae vrbe, vel Cereates, vel, vt alii, ex Ithome, Messenes ciuitate. Hic primum fuit palaestrae custos et seruus: postea litteris institutus grammaticus euasit, aequalis Eratosthenis. Scripsit ἑμμετρὰ ποιήματα^{pp}), Heracliadem libris XIV.

Rhinthon, Tarentinus, comicus, auctor hilarotragediae, siue phlyacographiae. Figuli filius, sub Ptolemaeo primo vixit. Fabulae eius tragicae et comicae XXXVIII. (conf. Küster p. 269. not. 8.)

Rufus, Ephesius, medicus, qui cum Critone sub Traiano floruit. Scripsit libros plurimos, ex quibus sunt hi: *de ratione victus libri V.*; *de victu nautantium*; *de medicamentis vulnerum*; *de vulneratione articulorum*; *de ficibus*; *de veteri medicina*; *de lacte*; *de vino*; *de melle*.

Rutilius Rufus, tempore Scipionis vixit, in expeditionibus bellicis ei comes, et res, tunc gestas, litteris mandauit, fuitque tunc temporis tribunus militum, vt Appianus in romana historia testatur.

Ῥυσμός, abderitica dialecto significat figuram. Aliis praeterea vocibus, non graecis, Democritus, Abderites, vsus est, vt τροπήν dixit *fitum*, et διαδηγῆν *ordinem*.

Sabazius Bacchus dictus a clamore orgia celebrantium. Nam barbaris εὐάζειν est σαβάζειν, et εὐασμὸν adpellant σαβασμὸν. Etiam σάβοι loca, Baccho consecrata, et Bacchi sacerdotes. Mnaseas, Patarenis, Sabazium ait esse Bacchi filium. (Suid. in Σάβοι.)

Sabinus, sophista, qui vixit sub Hadriano, Caesare. Scripsit Introductionem et argumentum materiae declamationum libris IV. commentarium in Thucydidem, Acusilaum et alios. Item alias quasdam enarrationes. (Fratr eius Sergius infra, Σέργιος.)

Sacas, poeta tragicus: et Sacae, gens Thracica. Ammonius, philosophus Alexandrinus, cognomento Sacas, ex Christiano factus est gentilis, vt ait Porphyrius.

[C] Salustius, sophista, scripsit commentarium in Demosthenem. Herodotum et alia.

Salustius, Mopseates, medicus, scripsit de medicina, sub Tiberio, imp.

Salustius, Basilidis, Syri et Theocleae, Emesae, F. Athenis Alexandriam cum Isidoro venit. Eloquentiae praeceptis ab Eunoio, sophista, Emesae tunc versante, eruditus, publicas Demosthenis orationes omnes edidit, et orationes scripsit non inferiores illis. Nostrum quoque ciuem, (Damascii verba sunt,) *Marcellum*, Eunoii sodalem, octo libros historiae Thucydidis edidicisse aiebat, nihil tamen auditu dignum dicere potuisse. *Nonnum* etiam aiunt sexies totum Demosthenem edidicisse, sed tamen ne os quidem aperire potuisse, vt aliquam orationem commodam haberet. Salustius dicebat, philosophari hominibus non esse facile, sed potius impossibile, Heracliti more insectator vulgi et derisor falsus. Idem virtutem quintam vocabat veram opinionem

V v v 2

pp) Quod omnia poemata sint ἑμμετρὰ, Küster. tom. III. pag. 259. alterutrum vocabulum esse superuacaneum existimat. *Toup* vero in emendationibus in Suidam vol. II. pag. 135. melius corrigit

ἑξαμέτρῳ ποιήματα. Sed criticum hic agere aut *Toupii* animaduersiones repetere nec libet nec vacat. *Harl.*

nionem de Diis, quae interdum inesse videtur etiam improbissimis. Philosophabatur cynico more etc.

Salustius, praefectus praetorio sub Iuliano etc.

Σαμίων δῆμος πολυγέρματος dictus ab Aristophane in Babylonis, vel, quod Samii, a tyrannis ad incitas redacti, ob civium penuriam seruis ius ciuitatis adscriperunt, vt Aristoteles, tradit in Samiorum rep. vel, quod apud Samios XXIV. litterae primum inuentae a Callistrato, vt Andron in tripode ait. Archinus vero Athenaei F. archonte Euclide Atheniensibus persuasit, vt Ionum litteris vterentur. Aristophanes autem comœdiam *Babylonios* docuit per Callistratum annis (XX.) ante Euclidem sub archonte, Eucle. De eo autem, qui rem istam Atheniensibus persuasit, scribit Theopompus. Alii causam adferunt, quod Athenienses Samios, in bello captos, stigmate noctuae notarent, Samii vero Athenienses samaena, quod est nauigium bireme a Polycrate, Samiorum tyranno, primum fabricatum, vt ait Lyfimachus libro secundo Nostorum, siue de re ditto.

Sanchoniathon, Tyrius, philosophus, qui belli troiani tempore vixit scripsitque *de Hermetis physilogia*, quae (in linguam graecam) translata est; *antiqua Tyriorum instituta* lingua Phoenicum: *theologiam aegyptiacam*, et alia.

Sandon, Hellanici F. philosophus. Scripsit *argumenta in Orpheum*, librum vnum.

Sannyrion, Atheniensis, comicus. Eius dramata: γέλως, Δανάη, Ἰώ, ψυχασαί, vt Athenaeus in Dipnosophistis.

[P] Sappho, Simonis filia, vel Eunomini (al. Eumeni) vel Eirigy, vel Ecryti, vel Semi, vel Camonis, vel Etarchi, vel denique Scamandronymi, patris, et Clides, matris. Lesbica, Ereso oriunda et lyrica. Vixit Olympiade XLII. qđo tempore floruerunt Alcaeus, Stesichorus, Pittacus. Fratres eius Larychus, Charaxus, Eurygius. Nupsit Cercolae, ditissimo viro ex Andro, vnde nata ipsi fuit filia, Clis. Amicae fuerunt Atthis, Telesippa, Megara: discipulae Anagora Milesia, Gongyla Colophonica, Eunice Salaminia. Scripsit *carminum lyricorum libros IX.* et prima plectrum inuenit. Scripsit et *epigrammata, elegias, iambos, monodias.*

Sappho, Lesbica, Mytilenaea, psalteria, de qua supra, in Phaon.

Aelius Sarapion, rhetor, Alexandrinus. Scripsit *de vitis declamationum*. Ἀκροάσεων siue *auscultationum libros VII.* *Panegyricum in Hadrianum*, imp. *consultationes ad Alexandrinos*; *reſtene Plato Homerum e rep. sua ablegavit*, et alia multa. Item *artem oratoriam.*

Sarapion solum fere Orpheum habebat et legebat: subinde Isidorum de quæstionibus occurrentibus interrogans, virum summa theologiae scientia instructum, quem solum familiarem norat et admittebat, nec vllum alium suarum facultatum, duorum aut trium librorum, inter quos erat Orphei poësis, dignum iudicabat, putans, se in illo perspexisse vitam illam Saturniam, poetarum fabulis celebratam. Nam ille quidem poetarum scriptis celebratus Chiron in Saturnii et Iouii regni consinio potius constitit, vnde biformis esse traditur. Eodem tempore vir alius Alexandria venit, ex tota diametro, vel magis etiam, si sic dicere fas est, quam ex diametro a Serapione distans: nam hic quidem Saturnius aut Iouius fuit, ille vero Typhonius, et Typhone versutior bellua. Nullus enim eorum, qui nunc viuunt, hominum ignorat, quo animo et qua fortuna fuerit Pamprepus.

Σαράπις,

Σαράπης. Alcaeus Pittacum vocavit *σαράποδα, χειροπόδην, γαύρικα, φύσκινα, γά-
τρωνα, ζοφοδορεπίδα* et *ἀγασύρατον*. (ex Laërtii lib. I. c. 81.)

Scindapfus, instrumentum musicum. De Zenone, Citico, (Timon:) *ὁ δ' ἔρρει γύργαθος
αὐτῆ μικρὸς ἰών· νῦν δ' εἶχεν ἐλάσσονα σκινδαψοῖο. mentem habebat, minorem scin-
dapso.* etc.

Σκίφη. Crantor, philosophus, poetae cuiusdam versus *σκίφης* plenos esse dixit.

Σκίρταλος. Diogenes, Sinopenfis, iam fenex, a *Scirtalo*, pirata captus est.

Σκληρᾶς αἰοιδῆ δασμὸν tributum durae vatis, Sphingis, h. e. difficile, (apud Sophoclem
Oedipo tyranno.)

Σκολιά, *carmina coniuualia.* Σκολιῶν Μελίτς, Καρικῶν αὐλημάτων. Melitus [P] iste
fuit poëta tragicus, qui Socratem accusauit. Perstringitur a comicis, vt poëst frigi-
dus, et moribus improbis praeditus. *Carica* vero, carmina lyrica lugubria.

Σκολιὸν, carmen paucorum versuum. Timocreon, Rhodius, poeta epicus ⁹⁹⁾, tale scolium
contra diuitias scripsit, cuius initium est, *ὄφελος ὧ τυφλὲ πλῆττε*, etc. *o coecae di-
uitiae, utinam nec in terra, nec in mari, nec in continente unquam visae fuissetis; sed in
tartaro et acheronte habitaretis: Vos enim omnium malorum inter homines causa estis.*
His simile est decretum, a Pericle scriptum, quo Megarenfes foro, mari, continente
arcebantur.

Σκολιὸν. Tyrannion scripsit commentarium de *metro obliquo* (*περὶ τῆ σκολιᾶ μέτρης*),
quod ei propositum fuit a C. Caesare.

Scopas, Aetolorum praetor, frustratus principatu, cuius maxime causa leges scribere ausus
fuerat, Alexandriam cogitabat, ratus, sese illius urbis opibus inopiam suam atque im-
mensam animi cupiditatem facile expleturum. Sed erat insatiabilis etc.

Scopelianus, Clazomenius, sophista, qui sub Nerua vixit et Smyrnae eloquentiam docuit,
auditor Nicetae, aequalis Apollonii, Tyanensis, ad quem etiam epistolas Apollonius
scripsit.

Σκύθης. Anacharxis fuit Scythia, sed matre graeca natus, et ideo *διγλωσσος* duarum pe-
ritus linguarum, qui Scythias leges tulit.

Scylax, Caryandensis, ex Caryanda, Cariae ciuitate, prope Halicarnassum, mathematicus
et musicus. Scripsit periplum locorum extra columnas Hereulis; de Heraclide, My-
lassarum rege; terrae periodum; *ἀντιγραφήν* aduersus Polybii historiam.

Scytale, epistola Laconica. Ligna erant duo polita et oblonga, quorum alterum Lace-
daemoniorum ephori retinebant; alterum tradebant duci, quem ad bellum emitte-
bant, et quoties ei aliquid mandare volebant, albo loro lignum inuoluebant et in eo
mandatum scribebant, deinde lorum replicantes id tabellario tradebant absportandum.
Dioscorides *ἐν τοῖς περὶ νομίμων* in opere de moribus et institutis refert, foenerato-
res diuidere scytalam duobus testibus praesentibus, et in vtraque eius parte contra-
ctum scribere, et alteram quidem vni ex testibus dare, alteram sibi reseruare. Vte-
bantur scytala et alio modo, vt Aristoteles in Ithacensium rep. scribit.

Secundus, Atheniensis, sophista, (non is.) qui vocatus est Plinius. *Epiurus* ^{rr)} siue clauus ligneus vocabatur, vt fabri filius, fuitque Herodis, sophistae, magister. Scripsit *declamationes oratorias*.

Seleucus, Alexandrinus, grammaticus, cognominatus Homericus, qui Romae eloquentiam docuit. Scripsit commentarios in totum paene [P] poetam; de synonymorum differentia; de iis, quae falso creduntur; de prouerbiis, apud Alexandrinos vsitatis. de Diis libros centum, item alia *σύμμικτα* siue miscellanea: [etiam *glossas* aliaque, de quibus vid. Küsteri not. 6. tom. III. pag. 297.]

Seleucus, Emesenus, grammaticus, scripsit *ἀσπαλιευτικὰ piscatoria versibus hexametris libros IV.* ^{ss)} *In Lyricos commentarium; Parthi corum libros II.* Inueni et alium Seleucum his additum, sed qui nullos scripserat libros.

Sellius siue Silius, qui et Homerus dictus est, grammaticus ante Menandrum. (Supra in Homero.)

Semus, Eleus, grammaticus, scripsit Eliacorum libros VIII. periodos libris II. de Paro librum I. de Pergamo librum I. de Paeanibus, in quo opere genera musicorum recenset, autocabalos, Ithyphallos, phallophoros etc. (Supra in Phallophori, vbi *auto-cabdati* legitur, non autocabali.)

Aelius Serenus, Atheniensis, grammaticus, scripsit epitomen operis Philonis de urbibus et quinam in singulis clari fuerint, libros III.; epitomen commentariorum Philoxeni in Homerum, libr. I.

Sergius Zeugmatensis, Aphthonii F. a caussidicis, qui praefecti fuerunt, genus ducens, praefectus et ipse praetorio et consularis et patricius. Scripsit epitaphium in sophistam, Sabinum, fratrem suum, item alium librum pro caussidicis aduersus Aristidem.

Σεσελλισθαί, falso se iactare, dictum ab Aeschine, Selli F. qui pauper diuitem se falso iactabat. Etiam *σέλλες gloriosos* vocant, et *gloriarī σελλίζεν*.

Seuerianus, Damascenus, vnus ex primatii generis viris, Auxentii Callinici F. ortus ex Romanis, qui Alexandriam incoluere. Poetica, oratoria et iuris ciuilis romani peritia instructus, etiam in philosophia instituendum se Proclo dare volebat, ni pater, qui patronum caussarum malebat, id prohibuisset. Sed, patre defuncto, Athenas, vbi Proclus erat, profectus somniauit, montis cacumini, tamquam vehiculo, se insidere et montem ipsum aurigae instar agitare. Hinc fato et voluntate ad remp. accedere et magistratum gerere quam philosophiam beatumque otium sectari maluit. Quum postea in odium incidisset Ardaburii, magni illius Asparis F. multa ab illo passus est sanctissimus et supra modum religionis graecae cultor. Isocrateas etiam orationes copiosiores et de rep. agentes mihi enarrauit, non artificioso illo et sophistico, sed prudenti et philosophico more. [P] Idem Iulianum, fratrem meum ^{tt)} natu minorem sic ad eloquentiae studium inflammauit, vt eum et poetas et celebres oratores ediscere iuberet. Et alios quidem poetas utcumque probabat, at Callimachum in

manus

rr) De hac lectione v. Küsteri not. 7. tom. III. pag. 295. Harl.

ss) At, notante Küstero l. c. id opus Athenaeus tribuit Seleuco Tarsensi. Harl.

tt) Damascii verba sunt.

manus fumens, Afrum hunc poetam numquam non derisit. Quin lectione eius adeo offendebatur, interdum ut librum eius conspueret. Huic Zeno, imp. proximam a se dignitatem pollicitus est, si Christianus fieri vellet: et ipse nobis epistolam, pollicitationes illas continentem, sed nihil apud se proficientem, recitavit. Arcadium etiam, Larissaeum, per epistolam obiurgavit. Nam Seuerianus, in epistolis scribendis acer et cordatus erat.

Seuerus, Σεβήρος, sophista romanus sub Anthemio, imp. fuit, Alexandriam vero profectus in otio philosophico vitam transegit, variorum librorum copia abunde instructus. Viros autem doctrina praestantes, si quisquam alius, ad se facile pertrahere nouerat.

Seuerus (imperator) nec humanarum nec diuinarum rerum quicquam imperuestigatum ut relinqueret, vel occultissima perscrutatus est. Et ideo libros omnes, qui aliquid arcani habebant, et quoscumque reperire potuit, ex omnibus adytis sustulit, et in Alexandri monumento conclusit, ut nec illius corpus quisquam amplius cerneret, nec res in illis scriptas legeret.

Seuerus Σεβήρος. Hic post infelicem illum Eutychem exstitit, et cum Antiochiae thronum malis artibus occupasset, Manentis et Apollinaris et Eutychem haeresin stabilire conabatur. Ex ecclesia itaque pulsus in Alexandrinos, populum leuem, turbinis et procellae instar incidit. Quum autem hic quoque alia procella ipsi et populo reflasset, omnia confudit et perturbauit. Iulianus enim quidam Halicarnassensis, Asiae episcopus eos dissipauit. Confer supra, in Iuliano.

Sextus, Chaeronensis, Plutarchi sororis filius, philosophus, qui fuit M. Antonini Caesaris temporibus, Herodoti, Philadelphaei, discipulus sectaeque Pyrrhoniae addictus^{uu)}. Hic apud imperatorem in tanto honore erat, ut vna cum eo ius diceret. Scripsit *Ethica*, itemque *sceptica libris X*. Post Commodi mortem quidam se Sixtum dicere ausus est, facultatesque et dignitatem eius sibi vindicare, qui a multis saepe interrogatus scire respondit. Sed quum Pertinax nonnulla ad eruditionem graecam, cuius ille rudis erat, pertinentia ex eo quaereret, longe a scopo aberrauit, quum, quid diceretur, ne intelligere quidem posset. Adeo natura quidem vultum ei similem habebat, ceterisque in rebus arte [P] eum referebat, doctrina vero eadem excultus non erat.

Sextus, Afer^{vv)}, philosophus, scripsit *Sceptica* siue *Pyrrhonia libris X*.

Sibylla Delphica, quam etiam *Dianam* adpellarunt. Vixit ante bellum Troianum: scripsit oracula versibus.

Sibyllae Chaldaee pater Berofus, mater Erymanthe.

Sibylla, Apollinis et Lamiae F. vel Aristocratis et Hydoles, vel Crinagorae, vel, ut Herimippus, Theodori, Erythraeae, nata in loco Erythrarum, qui vocabatur Batti, nunc, condita illic vrbe, Erythrae. Quidam Siculam tradunt, alii Sardianam, Gergethiam, Rhodiam, Libysam, Lucanam, vel Samiam denique. Fuit post captam urbem Troiam

uu) Hunc Sextum, ἀδελφίδης Πλευρόχης a Suida dictum, non eundem esse, (vbi quidam opinantur,) cum Sexto Pyrrhonio siue Empirico, Küster (tom. III. pag. 299.) argumentis vsus Ion-

si III. cap. 12. histor. philosoph. late demonstrauit. Harl.

vv) Hic est Sextus Empiricus. Harl.

iam annis CCCCLXXXIII. Conscripsit libros istos: *περὶ παλμῶν*, de palpitationibus; *μέλη* carmina; *χρησμοὶς*, oracula. Eadem etiam prima triquetrum genus lyrae fertur inuenisse.

Sibylla, Helissa, scripsit versibus vaticinia et oracula.

Sibylla Colophonica, quae vocata fuit *Lampusa*, a Calchante oriunda. Ipsa quoque scripsit vaticinia et oracula versibus, et alia.

Sibylla Thessala, dicta etiam *Manto*, quae a Tiresia genus duxit.

Sibylla Phrygia, a quibusdam vocata *Sarbis*, ab aliis *Cassandra*, ab aliis *Taraxandra*, et ipsa scripsit oracula.

Sibylla Cumana et Sibylla Thesprotica. Et hae oracula scripserunt.

Sibylla Chaldaea, siue Hebraea aut Persica, proprio nomine *Sambethe*, a beatissimo Noë genus ducens. Haec praedixit ea, quae Alexandro Macedoni contigisse dicuntur, cuius meminit Nicanor, qui vitam Alexandri scripsit. Eadem de Domino Christo eiusque aduentu, Numinis instinctu, plurima praedixit. Cum hac et reliquae Sibyllae consentiunt, nisi ut huius sint XXIV. libri, de quavis gente et regione praedictiones continent. Quod autem versus eius imperfecti et luxati inueniantur, non est ipsius vatis culpa, sed scribarum, qui vel orationis celeritatem scribendo adsequi non potuerunt, vel etiam indocti et grammatices imperiti fuerunt. Cum afflatu enim et eorum, quae dicta erant, memoria simul desinebat. Et haec causa est, quare et versus imperfecti reperiantur, et sententia claudicans, siue sapientissimo Dei consilio hoc factum fuerit, ne a multis iisque indignis oracula eius cognoscerentur; siue longum tempus, uti multorum aliorum, ita etiam huius rei causa fuerit. Praeterea et obscuritas eorum, quae a Sibylla dicebantur, et crebra librorum eius descriptio, nihil mirum est, si et sensus et metri confusionem pepererint.

[P] Sibyllae diuersis et locis et temporibus fuerunt decem. Prima, Chaldaea, quae et Persica, proprio nomine *Sambethe* dicta. Secunda, Libyca. Tertia, Delphica, Delphis nata. Quarta, Italica, quae in Italiae vrbe, Cimmeria (nata est.) Quinta, Erythraea, quae ante bellum Troianum vaticinata fuit. Sexta, Samia, proprio nomine *Phyto* dicta, de qua scripsit Eratosthenes. Septima, Cumana, quae et *Amalthea*, et *Hierophile* dicta fuit. Octaua, Hellepontia, nata in vico, Marmisso, prope oppidulum, Gergithium, (quae loca olim finibus regionis Troianae comprehensa fuerunt.) temporibus Solonis et Cyri. Nona, Phrygia. Decima, Tiburtia, Alburnaea dicta. Aiunt autem, Sibyllam, Cumanam, nouem oraculorum suorum libros adtulisse ad Tarquinium Priscum, tunc Romanorum regem: quos cum ille repudiasset, duo ex illis cremasse. (conf. tamen *Lactant.* de falsa relig. lib. I. cap. 6. §. 7. sqq.)

Sibylla vox est romana, quam si interpreteris, *vatem* significat. Sibyllae igitur, ut multi scripserunt, diuersis locis et temporibus decem fuerunt. — *Σιβυλλία*, oraculorum amore et desiderio tenetur, vel delirat et vaticinari cupit; vel oracula somniat; vel superbit; etc.

Σιβύντιος siue *Σιβύγιος*, Theodectae, Phaselitae, lector et seruus, qui, primus e seruis, artem oratoriam professus est. Scripsit *artem rhetoricam*.

Σιδηρέαν ψυχάν, ferreum animum siue inexorabilem. — Glaucus quidam, Samius, ferruminationem primus inuenit; et prouerbum, *Glauci ars*, de iis quae facile conficiuntur.

Siluanus;

Siluanus, philosophus, qui cetera quidem probus erat et sanctus, sed moribus simplex et apertus.

Σιλλαίους, labiis distortis aliquem deridet, et (μυλλίζει) inter deridendum oculos mouet. Σίλλος enim est mimus, vel falsum dictum et derisio. Et qui fillos scribit, dicitur fillographus, qualis fuit Timon, Philasius, philosophus pyrrhonius

Simmias, Rhodius, grammaticus. Scripsit *glossarum libros III. variorum poematum libros VI.* Ab initio fecit Samius ^{ωω}), postea vero, quum coloni in insulam, Amorgum, mitterentur; et ipse coloniae illius dux a Samiis eo missus fuit. Tres autem vrbes in Amorgo condidit, Minoam, Aegialum et Arcesimen. Vixit annos 406. post bellum troianum. Secundum quosdam primus iambos scripsit, diuersa alia. Item *Origines Samiorum.*

Simmias, Thebanus, philosophus, discipulus Socratis. Scripsit *de sapientia*, [P] *de amicitia*, *de veritate*, *de musica*, *de eo, quod optandum est et fugiendum*; *de cura animae*, item alia philosophica.

Simocattes, cognomen Theophrasti Simocattae.

Simonides, Leoprepis F. Iulietes, ex Iulide, Cei insulae, ciuitate, lyricus, Stesichoro posterior, et cognominatur *Melicertes* propter suauitatem. Hic artem memoriae inuenit, itemque litteras longas et duplices et tertium sonum lyrae. Vixit Olympiade LV. quamuis alii eum ad Olymp. LXII. referant. Vitam extendit vsque ad Olympiadem LXXVIII. annumque aetatis LXXXIX, adtigit. Dorica dialecto *regnum Cambyxis et Darii* descripsit. Item *praelium nauale Xerxis*, et *praelium nauale ad Artemisum*, versibus elegiacis: *praelium* item *ad Salamina* versibus melicis. Ad haec scripsit *threnos*, *encomia*, *epigrammata*, *paeanes*, *tragoedias*, et alia. Hic Simonides, si quis alius, memoria pollebat: ei vero similis erat Apollonius, qui vt plurimum quidem silebat, multa vero mente versabat; et quum centesimum aetatis annum ageret, memoriae firmitate ipsum Simonidem superabat. Idem etiam *hymnum in Memoriam* canebat, in quo dicit, omnia a tempore consumi, ipsum vero tempus beneficio memoriae expers senii et immortale esse. Hic primus carmen mercede scripsisse dicitur. Habebat enim duas arcas, vnā gratiarum vacuam: alteram (mercedis) plenam. etc. Eius dictum: ἀνάγκη ἔδδ' ὅσοι μάχονται. etc.

Simonides, Ceius, prioris ex filia nepos, cognomine Melicertes, vixit ante bellum Peloponnesiacum. Scripsit *Genealogiam libros III. Inventionum libros III.*

Simonides, Magnesius, Sipyli F. poeta epicus, qui vixit temporibus Antiochi Magni. Scripsit huius res gestas, pugnamque cum Galatis, in qua equitatus eius per elephantos profligatus fuit.

Simonides, Carystius vel Eretrienfis, poeta epicus, scripsit Graecorum conuentum in Aulidem; trimetrorum libros II. de Iphigenia vnum.

Simonides. Hic imp. Iouiani temporibus vixit, et philosophus clarissimus fuit.

Simonides, Crinei F. Amorginus, iamborum scriptor, scripsit elegiarum libros II. item iambos.

ωω) Haec non ad Simmiam sed ad Simonidem, iambographum antiquissimum, Amorginum, spectant. Confer *Allatum* de Simeonibus pag. 206. seq.

iambos. Vixit autem ipse annis 490. post bellum troianum. Secundum quosdam hic primus iambos scripsit. (conf. paullo antea, de Simmia, Rhodio, dicta.)

Simon, sophista, qui publicam pecuniam interuertebat. Simon et Theodorus et Cleonymus periuri Aristoph.

Simplicius, philosophus.

[P] Siricius Neapoli, vrbe Palaestinae, oriundus, sophista, discipulus Andromachi, qui per aliquod tempus Athenis docuit, scripsit *progymnasmata*, et *declamationes*.

Sisinnius, Nouatianorum episcopus etc. (ex *Socratis* VI. 22. hist. et alia de Sisinnio narratio ex *Sozomeno* libr. VIII. cap. 1.)

Σμηκίδης. In tabellis nomina eorum, qui in ius citabantur, inscribi solebant, *Aspasia et dominus*, id est, maritus eius.

Socrates, Sophronisci, statuarii, et Phaenaretis, obstetricis, F. primum statuarius fuit: aiunt enim, Gratias vestitas Athenis eius fuisse opus. Deinde philosophatus est, audito Anaxagora, Clazomenio, postea Damone, hinc Archelao. Aristoxenus ait primum audiuisse Archelaeum etc. Ingressus virilem aetatem, ad Amphipolin et Potidaeam militauit et ad Delium. Duas habuit vxores, Xanthippen, e qua Lamprocles natus est, et Myrtonem, Aristidis, Iusti, filiam, ex qua Sophroniscus et Menedemus, siue Menexenus. Vixit tempore belli peloponnesiaci, et quidem natus Olympiade LXXVII. Vixit annos LXXX. obiitque imprudentia vel potius amentia Atheniensium, coactus bibere cicutam: nullo alio scripto relicto, quam, vt quidam volunt, *hymno in Apollinem et Dianam et Aesopea fabula* versibus scripta. Philosophos effecit *Platonem*, qui relicto Lyceo traduxit scholam in suburbium, quod Academia vocatur, (eiusque sectatores Academici dicti vsque ad Aristotelem: Is enim in quodam horto ante urbem sito ludum litterarium aperuit, et ἐκ τῆς κατ' αὐτὸν περιπάτου a peripato siue loco deambulationis, qui in illo horto erat, suos discipulos vocauit peripateticos,) *Aristippum* item, Cyrenaeum, auctorem scholae sectaeque Cyrenaicae, *Phaedonem*, Eleum, a quo secta eliacae, postea a Menedemo, Eretriae docente, dicta eretrica; ex hac Pyrrho prodiit: *Antisthenem*, qui cynicam sectam condidit, *Euclidem*, Megarensē, a quo megarica, quae eadem a Clinomacho, Euclidis discipulo, dicta dialectica: *Xenophontem*, Grylli F. *Archeinem*, *Lyfianiam*, Sphettium, *Cebetem*, Thebanum, *Glaucum*, Atheniensē, *Brysonem*, Heracleotam, qui contentiosam dialecticam introduxit vna cum Euclide, Clinomachus auxit: quumque multos sectatores habuisset, desit in Zenone, Citico, qui stoicam scholam instituit, vixitque Olympiade CXXV. Alii Brysonem non Socratis, sed Euclidis auditorem scribunt fuisse. Brysonem audiuit Pyrrho, a quo Pyrrhonii. Praeterea discipulos habuit Socrates *Alcibiadem*, *Critobulum*, *Xenomedem*; *Apollodorum*, *Critiam*, Atheniensēs: tum *Critonem*, *Simonem*, *Eumarem* Phlasiū [P] *Simmiam*, Thebanum, *Terpsionem*, Megaricum, *Euenum*, *Chaeaphontem*. Theodorus etiam, cognomento atheus, Socratem audiuit, docensque, omnia esse indifferentia, sectam *Theodoream* instituit. Eam philosophiae partem, quae est de moribus et virtutibus, praecipue coluit Socrates, et iam senex cithara ludere didicit apud Cononem, et derisus a quibusdam dixit illud Solonis: ὀψιμαθὴς μᾶλλον ἢ ἀμαθὴς, praestat sero, quam nunquam discere. Hic daemoniū quoddam secum familiariter colloqui dicebat. Primus Aristophanes Nubibus scriptis ipsum perstrinxit, vt corruptentem iuuenes, et athcum ipsum vocauit, quod per

per canem et platanum iuraret. Postea Anytus et Melitus eum accusarunt et reum peregere. In aestimatione vero poenae Socrates se meruisse dixit, ut victus in prytaneo publice sibi praebetur. Illi vero capitis eum condemnarunt. In vinculis diu fuit, donec nauis sacra *Θεωρίς* Delo rediret. Critone suadente fugam noluit fugere, dixitque, leges non oportere violari. Hausta hinc cicuta voti recordatus, *immolate*, inquit, *Aesculapio*. Quidam, Cyrfas nomine, genere Chius, Athenas venit cum Socrate conuersaturus, cui dormienti iuxta sepulcrum Socratis, in somnis ille visus est et cum eo collocutus. — Socrates ab Aristophane Melius vocatur, id est atheus, quia Diagoras, Melius, infamis erat ut Deorum osor et hostis. Diagoras ille initio pius erat, postea, deposito fraudatus, ad impietatem prolapsus est et deos esse negavit. Quare Athenienses indignati Melium malis adfecerunt. — Fuit et Aristagoras, Melius, poeta dithyrambicus, qui quod mysteria Eleusinia euulgasset, valde impius iudicatus est. Ab illo tempore comici Melios ut impios perstrinxere.

Solon, Execestidae F. Atheniensis, philosophus, legislator et demagogus, qui vixit Olympiade XLVII. vel LVI. Infidiis petitus a Pisistrato, tyranno, in Siciliam secessit, et urbem condidit, quam de suo nomine Solos vocavit. Alii Solos etiam in Cypro nomen ab illo accepisse aiunt, et ipsum in Cypro decessisse. Scripsit *leges* Atheniensibus, quas vocant *axonas*, quod in *axibus* ligneis essent scriptae: Item poema elegiacum, quod *Salamis* inscribitur: *praecepta morum*, itidem versibus elegiacis et alia. Fuit vnus illorum, qui VII. Sapientes dicuntur. Eius est *Ne quid nimis*, et *Nosce te ipsum*. Precibus amicorum, aere oppressorum, victus, tabulas veterum debitorum aboleuit. Eius consilium et astus aduersus Cirrhaeos. (ex Pausaniae Phocicis p. 684.)

Sopater, Apamensis, sophista et philosophus, discipulus Iamblichi, interfectus [?] a Constantino, fidem facturo omnibus, se non amplius religioni gentilium addictum esse; ante enim familiariter eo vsus fuerat. Scripsit *de prouidentia* itemque *de iis, qui immerito sunt felices vel infelices*. Constantinus Sopatrum dum intereimit, non recte fecit; nemo enim coactus sit bonus, sed ex amore.

Sopater, comicus. Ex fabulis eius sunt *Ἰππόλυτος*, *Φυσιολόγος*, *Σιλφία* ἢ *Κνιδία*, *Νεκυσία*, *Πύλαγ*, *Ὀρέτης*, *Φακῆ*, ut Athenaeus in Dipnosophistis.

Sopater, Parodus, (quem a comico male distinguit Suidas,) cuius drama *Βακχίς* Athenaeo memoratur. v. *Stanlei*. ad Aeschyli Coeph. v. 294.

Sopater, Apamensis, vel potius Alexandrinus, sophista. Scripsit plurimorum librorum epitomas. Quidam etiam *ἐκλογίαν τῶν ἱστοριῶν* excerpta historica, (de quibus *Photius* cod. CLXI.) huius esse aiunt.

Sophilus Sicyonius aut Thebanus, comicus mediae comoediae. Eius fabulae sunt *Κισσαρεύς*, *Φύλαρχος*, *Τυνδάρεως* ἢ *Λύδα*, et *Δηλία*, ut ait Athenaeus: item *Χοιρίδιον*, *Παρακαταθήκη*.

Sophistas vocabant omnes, quotquot litteris eruditi erant: etiam *σοφίαν* musicam, et sophistas musices peritos, etiam tibicines. Plato, comicus, in sophistis Bachylidem poetam, Opuntium sophistam adpellat. Aristophanes hoc nomen tribuit artis cuiuscumque peritis. Deinde sophista est ille, qui ex falsa ostentatione sapientiae quaestum facere nouit.

Sophocles, Sophili, Colonaei, F. Atheniensis, tragicus, natus Olymp. LXXIII. ita ut annis XVII. Socrate antiquior sit. Hic primus tribus histrionibus vsus est et trit-

agonista siue tertiarum partium actore. Primum etiam chorū quindecim iuuenū introduxit, quū antea duodecim tantum essent. Idem dictus apīs, propter orationis suauitatem: primus etiam singulis fabulis certare coepit, non tetralogia. Scripsit elegiam et paeanas et orationem de choro, de quo cum Thespide et Choerilo contendebat. Filii eius fuere Iophon, Leosthenes, Ariston, Stephanus, Meneclides. Obiit post Euripidem, quū esset annorum XC. Docuit fabulas CXXIII. vel etiam multo plures, ut tradunt alii. Vicit vicies quater. (conf. Küsteri notas tom. III. pag. 349. sqq.)

Sophocles, Aristonis F. senioris Sophoclis nepos, Atheniensis, tragicus, qui docuit dramata XL. vel ut alii, XI. Vicit septies. Idem et elegias scripsit. Apollonius (Tyaneus) castitate Sophoclem superauit, [P] qui senex demum amores tamquam furiosum et saeuum dominum effugisse se dicebat. Apollonium libidinis ne Euphrates quidem arguit, quamuis falsas litteras aduersus eum commentus sit, inimicus illi, quod Euphratem, pecuniae causa facientem omnia, deridens monuisset, ne pergeret *σεφίαν καπηλεύειν, cauponari sapientiam*.

Sophocles, Atheniensis, tragicus et lyricus, ab antiquo illo Sophocle genus ducens. Vixit post pleiadem tragicorum. Fabulae eius sunt quindecim.

Σοφὸς incantator, incantationum peritus. Psalm. LVIII. 5.

Oraculum:

Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης:

Ἄνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος.

Sophron, Syracusanus, Agathoclis et Damnasyllidis F. qui vixit temporibus Xerxis et Euripidis. Scripsit *mimos* viriles et *mimos* muliebres oratione soluta et dialecto dorica, quos Platonem, philosophum, semper lectitasse ferunt, adeo ut interdum etiam iis indormiret.

Sophron, comicus, (male tamquam diuersum a priore Suidas commemorat.) Ex huius dramatibus *πενθερά*, teste Athenaeo in Dipnosophistis.

Soranus, Menandri et Phoebe F. Ephesius, medicus, qui Alexandriae commoratus est, et Romae artem medicam exercuit sub Traiano et Hadriano, impp. librosque plurimos et pulcerrimos composuit.

Soranus, Ephesius, medicus iunior, qui scripsit *de morbis muliebribus libros IV. Medicorum vitas et sectas et opera libris X.* et alia diuersa. *Asclepiodotus*, philosophus, artis medicae peritus, nullum recentiorum medicorum magni faciebat praeter Iacobum; ex antiquioribus vero post Hippocratem, Soranum Cilicem, cognomento Mallotem.

Σωσάννα. Contra Sextum Africanum scripsit Origenes, eiusque argumenta refutauit, quibus librum Susannae impugnauit.

Sosibius, Laco, grammaticus, vnus eorum, qui *ἐπιλυτικοί* ^{xx} vocantur. (Scripsit varia) in quibus et hoc tradit, esse quoddam comoediae genus, quod Dicelistarum et Mimelorum *Δικηλιστῶν καὶ Μιμηλῶν* proprium sit. De Mimis antiquis in Laconia, *περὶ τῶν Μιμηλῶν ἐν Λακωνικῇ ἰσορρομένων παλαιῶν*, et alia.

Sosiphanes,

xx) Qui difficiles quaestiones propositas dissolunt.

Sosiphanes, Sosiclis F. tragicus, docuit fabulas LXXIII. vicit septies. Est et ipse ex septem illis, qui Pleias sunt adpellati. Vixit sub extrema tempora Philippi vel Alexandri Macedonis. Obiit Olympiade CXI. vel CXIV.

Sositheus, Syracusanus aut Atheniensis, vel potius Alexandrinus ex Alexandria Troica, vnus ex pleiade, aemulus Homeri, tragici, filii Myrus, Byzantinae, qui floruit Olympiade CLXIV. Scripsit poemata et alia prosa oratione.

Sotades, Byzantinus, philosophus, vt tradit Aristocles libro VI. de philosophia.

Sotades, Atheniensis, comicus mediae comoediae.

[**T**] Sotades, Cretenfis, Maronita, δαίμονιο δαίμωνιο vexatus, iamborum scriptor Scripsit *Φλύακας* nugar siue *κιναιδες* ionica lingua, vnde *ἰωνικοὶ λόγοι* adpellabantur. Hoc poematis genere vsi sunt etiam Alexander Aetolus, Pyrrhus Milesius, Theodoras, Timocharidas et Xenarchus. Sunt eius carmina plurima, veluti *ad inferos descensus*; *Priapus*; *in Belostichen*; *Amazon* et alia. Item *ἐγκλειόμενα* et *παράλυτα*, vt ait Athenaeus in *Dipnosophistis* ^{yy}.

Sotades, Atheniensis, philosophus, qui *librum de Mysteriis* scripsit.

Soterichus, Asites ^{zz}), heroicus poeta, qui fuit sub Diocletiano. Scripsit encomium Diocletiani: Bassarica siue Bacchica libris quatuor; de Panthea Babylonia; de Ariadne; vitam Apollonii, Tyanei; Pythonem siue Alexandriacum. Est autem Alexandri Macedonis historia, quum Thebas cepit. Item alia.

Soteridas, grammaticus, maritus Pamphilae, (supra in Pamphila, Socratidas,) cui etiam historias attribuit. Scripsit orthographiam; quaestiones Homericas; commentarium in Menandrum; de metris; de comoedia; in Euripidem.

Soteridas, Epidaurius, pater Pamphilae, cui libros tres commentariorum inscripsit, vt ait Dionysius libro XXX. historiae musicae.

Speusippus, Eurymedontis F. Platōnis ex sorore, Potone, nepos, auditor et in Academia successor. Vixit Olympiade CVIII. Scripsit plurima, praecipue philosophica. Fuit ingenio austero, maximeque iracundo.

Σφαίρα. Pila lusit Aristonicus Carystius, Alexandri, regis, in ludo pilae collusor. Pilae inuentionem Anagallis, Corcyraea, grammatica, Nauficaae, Alcioni filiae, attribuit.

Σφουγάδες, caprarum et ouium excrementa. Carcinus poeta fuit, cuius filios paruae statuae Aristophanes perstringit, vt *ὄρετρας οἰκογενεῖς*, *γυλιούχνας ὀρχηστὰς*, *ναννοφύεις*, *σφουγάδων ἀποκνίσματα*, *μηχανοδίφας*. etc. *Xenocles*, Carcini filius, multas easque insolitas machinas ad percellendos spectatores in fabulis suis introduxisse dicitur, quem Plato ideo *δωδεκάμηχανον* adpellat. Deos enim adscendentes et descendentes imitabatur.

[**T**] Spintharus, Heracleotes, poeta tragicus, cuius fabulae sunt *Περίαιόμενος*, *Ἡρακλῆς*, *Σεμέλη κεραυνωμένη*. Hinc vt barbarus et Phryx a comicis perstringitur.

Xxx 3

Spiitalus,

^{yy}) Male, (ait Küster ad h. l. tom. III. p. 357. Haec enim, *Ἐγκλειομ.* et *Παράλυτα*. pertinent ad Sotadem, comicum, vt expresse docet *Athenaeus* libr. VII. p. 293. et lib. IX. p. 368. conf. supra, vol. II. pag. 495. sq. *Harl.*

^{zz}) Rectius *Oasites*, ortus ex vrbe *᾽Θασις*, quae vulgo dicebatur, *᾽Τασις*, Lydiae. v. *Steph. Byzant.* v. *᾽Τασις*. et Küster ad *Suid.* III. pag. 357. *Harl.*

Spittalus, medicus apud Athenienses. Aristophanes: ἀπελθε πρὸς τὴν Σπιττάλῃς, *abi ad Spittalum. Tu vero guttam pacis unam instilla mihi in calamus istum aereum aut argenteum, quales habent medici.*

Spyridon, Trimithuntis, in Cypro ciuitatis, episcopus, multa mira fecit et concilio Nicaeno interfuit: (confer *Socratem* lib. I. hist. c. 12.)

Στάσιμον, genus carminis, quod saltatores stantes canebant.

Σταυρός. In septentrionali parte fori collocata est crux, instar illius, quam Constantinus magnus in coelo vidit, auro obducta, habensque in apicibus rotunda mala. Ibidem filiorum eius statuae auratae conspiciebantur. Sub Theodosio magno, imp. cum gentilium templa euerterentur, in Serapidis templo inuentae sunt hieroglyphicae litterae, crucis figuram habentes. Quas quum illi, qui ex gentilibus Christiani facti fuerant, conspexissent, dixerunt, *Crucem* apud litterarum hieroglyphicarum peritos significare vitam futuram.

Stesichorus, Euphorbi vel Euphemi, vel Euclidis, vel Hyetis, vel Hesiodi F. ex Himera, vrbe Siciliae, Himeracus. Alii Maturia, Italiae ciuitate, ortum tradunt. Alii Palantio, Arcadiae vrbe, profugum, Catanam migrasse ibique obiisse et sepultum ante portam, quae ab eo Stesichorea dicta fuerit. Iunior Alcmane, lyricus, natus est Olympiade XXXVII. Obiit Olympiade LVI. Fratrem habuit Mamertinum, geometriae peritum, et Helianactem, legislatorem. Fuit autem lyricus, eiusque poemata, dorica dialecto scripta, sunt *libris XXVI*. Dicitur scripta vituperatione Helenae visum amisisse, deinde in somnis monitus, propter palinodiam visum recepisse. Quum primum *Tisias* vocaretur, accepit nomen *Stesichori* διὰ τὸ εἶπαι χορὸν, quod primus chorum instituerit, cum cantu citharae coniunctum.

Stilpo, Megarensis, philosophus, qui fuit sub Ptolemaeo primo discipulus Pasielis, Thebani, qui audierat fratrem, Cratetem, et Dioclidem, Megarenses; is vero Euclidem, discipulum Platonis. Praefuit megaricae scholae, et dialogos scripsit non pauciores viginti.

Στοά, porticus, in qua stoici, Στωϊκοί, qui antea Zenonii, Athenis docebant. Haec appellabatur antea *πεισιανόκτερος*, deinde a Polygnōti pictura dicta est *ποικίλη*. In illa inambulans Zeno, Citicus, diserebat. Sub XXX. tyrannis autem mille quadringenti ciues ibi interfecti sunt.

[P] Strabo, Amasenus, philosophus et geographus. (infra, Strato.)

Strato, comicus mediae comoediae. Ex eius fabulis erat *φωινξ*.

Strato, Lampfacenus, philosophus, Theophrasti discipulus et successor, filius Arcefilai vel Arcefilii, cognomine Physicus, quod prae ceteris omnibus physicae contemplationi deditus esset; magister Ptolemaei Philadelphi, multos libros scripsit.

Strato, Amasenus, philosophus, qui vixit sub Tiberio, Caesare. Scripsit geographiae libros VII. (Imo Strabo, libros XVII.)

Strattis, Atheniensis, tragicus. Eius fabulae sunt: Ἀνδροπορέτης, Ἀταλάντη, Ἀγαθοὶ siue ἀργυροὶ ἀφανισμοὶ, Ἰφιδέμων. Καλλιπίδης, Κηφισίας, Λιμνομήδων, Μακεδόνες, Μήδεια, Τρωίλος, Φολύπαι, Φιλεκτήτης, Χρύσιππος, Παντάνιος, Ψυχασαή, vt tellis Athenaeus in *Dipnosophistis*.

Studius,

Studius, dynasta, qui celeberrimum illud monasterium (CPoli) condidit. Fuit olim ecclesia Catholicorum, postea mutatum est in monasterium. Idem Studius princeps aedem archangeli, Michaelis, Nacoliae condidit, in quem et versus heroici feruntur:

Στέδιος ἀγλαὸν οἶκον ἰδεύματο, καρπαλίμως δὲ
ἔλν κάμεν, εὖρατο μισθὸν, ἔλων ὑπατηίδα ῥάβδον.

Suetonius, (Σευητόνιος) dictus Tranquillus, grammaticus Romanus.

Superianus, sophista, genere Isaurus, Lachiaris discipulus, ὀψιμαθής, qui annos amplius triginta natus demum coepit oratorum libros legere et ad disciplinas liberales animum adiacere, tamen labore improbo et flagris etiam, quibus se ipse in balneis concidit, ea edidit, quae a pueris magistri exigunt. Itaque in celebri Athenarum vrbe euasit sophista, Lachare gloria non multo inferior. Nam scio, et *Lacharem* sophistam factum diligentia magis, quam ingenio. Eius enim orationes legi, e quibus valde adcuratus mihi, sed ingenio tardiore visus est. Effigies quoque eius referebat virum, ad studia quidem tardiozem, sed vultu pulcro et tali, qui virtutem polliceretur, et dignus erat, qui philosophus potius quam sophista vocaretur. Nam alioqui *Lachares* vir fuit Deo carus, qui visum amissum etiam illius beneficio recepit. (Ex Damascio.)

Sybaritica apophthegmata, apud Epicharmum. Sybariticae fabulae, id est, Aesopicae. Et prouerbium: Sybarita per plateam, in eos, qui superbo gradu incedunt: Sybaritae luxuriosi, praecipue ille Mindyrides etc.

Συγχεωτίζεσθαι, ad aliquem accedere, h. e. familiariter cum aliquo versari. Zenoni, Citorio, oraculum consulenti, quo pacto beatam [P] vitam degere posset, Deus respondit, εἰ συγχεωτίζοιτο τοῖς νεκροῖς, si familiariter cum mortuis versaretur, id est, cum scriptis et libris antiquorum.

Symeon, mirabilis ille vir; (qui vulgo dicitur *Stylites*.) De hoc quum Aegypti monachi audiuisent, eum in columna stare, rem insolitam damnantes, (ipse enim primus hoc fecerat,) eum ex coetu suo excluderunt. Postea vero, cognita viri illius vita et animi modestia, rursus eum in coetum suum receperunt. Ad hunc Marcianus, imp. hominis priuati habitu clam venit.

Σὺν δὲ Θεοῖς μάκαρες. Hoc Rhapfodi accinere solebant: vt citharoedi, ἀλλ' ἀνάξ' χαῖρε. Haec enim epiphonemata apud veteres poetas obuia.

Synesius, Pentapoli Thebaidis, quae in Libya sita est, oriundus, philosophus, episcopus Ptolemaidis, ex ordine sacerdotali. Scripsit libros diuersos et grammaticos et philosophicos, itemque orationes de regno, et orationes panegyricas siue generis demonstratiui. Item encomium caluitiei, et orationem admirabilem de prouidentia, genere dicendi graecanico: aliosque plurimos et diuersos libellos, et praeterea epistolas, quae apud omnes in magno pretio habentur.

Συντακτήριος Origenes adpellatus fuit, quod multos libros conscripsisset *).

Σύρα, Syra ^{b)} apud Romanos diuina epistola.

Syrianus,

a) Falli Suidam, quum Origenes auctore Epiphanio, Συντάκτης, non Συντακτήριος vocatus fuisset, monet Küster ad h. l. tom. III. p. 408. Harl.

b) Videtur Suidas male scripsisse Σύρα pro Σάκρα, Sacra.

Syrianus, Alexandrinus, philosophus, qui Atheniensi scholae et Diatribae praefuit; magister Procli, qui fuit ipsius successor. Scripsit in totum Homerum commentarium libris VII. In reimp. Platonis libros IV. In Orphei theologiam libros II. In Proclum *εἰς τὰ Πρόκλου περὶ τῶν παρ' Ὀμήρου Θεῶν*, de Diis Homericis; consensum Orphei, Pythagorae et Platonis; de oraculis libros X. et alias quasdam enarrationes. Isidorus, philosophus, ut Damascius ait, omnia veterum scripta accuratissime examinare non desinebat; sed post Platonem, Iamblichum et Iamblichi amicis ac comitibus operam maxime dabat: quorum optimum esse adfirmabat ciuem suum Syrianum, Procli magistrum. Neminem vero, quod quidem ad verae scientiae collectionem adtineat, contemnendum esse censebat.

[P] *Τάβλα*, *tabula*. Nomen lusus, quem Palamedes magna cum sapientia inuenit. ut exercitus Graecorum haberet, quo tempus falleret. In hoc lusu tabula est mundus terrestis. Duodecim *κῶσαι* siue scripta, circulus zodiacus. Fritillus et in eo septem tesserae, septem stellae planetarum; turricula vero, altitudo coeli, ex quo multa bona et mala omnibus rependuntur.

Τὰ δ' ἐκ τρίποδος, *ex tripode dicta*, de rebus verissimis. Cum Aristoclea, quae erat Pythia, rem habuisse frater dicitur, et oracula quae Apollo per eam edidisset, ut vera adnotasse. De Apollonio, Tyaneo, Philostratus: Non erat copiosus in dicendo, neque ironice loquentem quisquam audiuit, neque coram auditoribus se iactantem, sed tanquam *ex tripode*, noui aiebat, et videtur mihi.

Τὰ ἐκ Τρίποδος. Apollo vaticinans utitur *tripode*, propter tria rerum tempora. Homerus *ὅς γ' ἤδει τὰ τ' ἔντα, τὰ τ' ἐσόμενα, πρὸ τ' ἔντα* qui nouit et praesentia, et futura et praeterita. Apollini tripus aureus cessit, a piscatoribus oblatus primum VII. Sapientibus: sed, quum hi illum repudiarent, datus fuit Apollini, velut sapientissimo, cui dare oraculum iusserat.

Τὰ ἐκ τῶν ἀμάξων σκώμματα, *ex plaustris dicta*. Athenis in festo Choum, qui comessatum ibant, plaustris vecti obuios dicteriis et conuitiis infectabantur. Idem in Lenaeis postea faciebant. Mulieres Atheniensium, plaustro vectae, quum Eleusinem ibant ad magna mysteria, in via se mutuus conuitiis infectabantur. Alexandrini olim animarum lustrationem faciebant. Certis enim diebus homines, curribus vecti, quibus hoc ipsum munus mandatum erat, per totam urbem ibant, et stantes, ubi vellent, et ad domum subsistentes, ubicumque placuisset, de plaustro loquebantur, non falsa conuitia iactantes, sed vera crimina exprobrantes etc.

Τὰ ἐπὶ κοσκίνῃ, *ad cribrum dicta*, de illis, qui per cribrum et tripodem aut laurum vaticinantur.

Τὰ Ναννάκις, supra, Nannacus.

Ταντάλῃς, supra, Isaeus.

Τὰ Σαμίῳ. Supra, *Σαμίῳ*.

Tatianus. Hic sub Iuliano, parabate, martyrio obiit, (vna cum Theodulo, ut narrat Suid. in *Ἀμάχιος*.

Ταυροφάγος, Bacchus, quod illis, qui dithyrambo vicerant, bos praemio daretur. Alii Aristarchum falli dicunt, putantem, taurum illis fuisse praemium. Aristophanes Cratinum

tinum dixit ταυροφάγον, vel vt crudiurorum, [P] vel vt vini amantem, adeoque Bacchum, vel, quod mater Cratini sacris Bacchi μωσχοφάγος esset initiata etc.

Tauus, Berytius, philosophus platonicus, qui fuit sub Antonino Pio. Scripsit *de differentia dogmatum Platonis et Aristotelis; de corporibus et incorporeis rebus*, et alia plurima.

Telauges, (genitiuo Τηλαύγης,) Samius, Pythagorae magni filius et discipulus, magister Empedoclis. Scripsit *de tetracty* siue *quaternione libros IV.*

Telegonus primus artem diuinandi inuenit, e. g. si in tecto mustela vel serpens adparuerit, hoc vel illud significat. Supra, in οἰωνιστικῇ.

Telephus, Pergamenus, grammaticus, scripsit *quot res grammaticum scire oporteat; de figuris rhetoricis apud Homerum libros II.; de sermonis attici constructione libros V.; de HomERICA rhetorica; de Homeri et Platonis consensu; variae eruditionis ποικίλης φιλομαθείας libros II. Tragicorum et comicorum vitas. Βιβλιακῆς ἐμπειρίας, de notitia librorum libros III.* in quibus docet, qui libri sint comparatu digni. Item *Homerum solum ex antiquis puro sermone graeco uti; descriptionem Pergami; de Augustali Pergameno libros II.; de dicasteriis Atheniensium; de Atheniensium legibus et moribus; de Pergami regibus libros V. de usu, siue de nominibus vestitus et aliarum rerum, quibus utimur, ordine alphabetico; de Ulyssis errore; Ocytocion, siue collectio epithetorum, eidem rei conuenientium, ad expeditam dictionis copiam parandam, libros X.*

Telephilla, poetria. Huic statua posita est, ad cuius pedes libri iacent, galea vero capiti eius imposita est. Nam quum Lacedaemonii, interfectis iis, qui in templum confugerant, Argiuorum ad urbem capiendam irent, Telephilla mulieres armauit et hostibus obuiam processit. Quod conspicati Lacedaemonii retro cesserunt, turpe ducentes cum mulieribus pugnare. Sic completum est oraculum etc.

Telestes, comicus, huius dramata Ἀργὼ et Ἀσκληπιὸς, vt testatur Athenaeus XIV. Dipnosoph. De Telmessia vulpe rerum Thebanarum scriptores copiose tradiderunt, vt Aristodemus etc. Fabula desumpta ex Cyclo epico.

Telmissus, vrbs Lyciae, a Telmisso, filio Apollinis, et vnus filiarum Antenoris, quam prodigiorum interpretem τερατοσκόπον fecit, vt auctor Dionysius: ἐν κτίσει siue *Originibus.*

Τέλος. Solon, praesentem Croesi fortunam contemnens, iussit eum totius vitae finem expectare etc.

[P] Aristo, Chius, τέλος, finem, esse dixit, indifferenter se habere ad ea, quae inter virtutem et vitium media sunt, nec vel minimum in alterutram partem ab hisce moueri; sed in omnibus rebus aequali esse animo. Sapientem enim similem esse ἀγαθῷ ὑποκρίτῃ, idoneam personam in scena agentem.

Terpander, Arnaeus, aut vero ex Lesbi ciuitate, Antissa, vel Cumanus. Alii ab Hesiodo, ab Homero alii genus eum aiunt duxisse, fuisseque filium Boei, qui filius Phoecei, nepos Euryphontis, Homeri pronepos exstiterit. Lyricus ille lyram primus septem chordis instruxit, et *lyricos nomos* primus scripsit, quamvis quidam ad Philammonem hoc referunt.

Tetractys. Pythagorei omnem numerum vocabant quaternionem. Omnis enim numerus completur denario; denarius vero ex quaternis componitur. Magni etiam faciebant quaternarium ob quaternas lunae formas etc.

Tetralogia. Secundum tragicam tetralogiam Plato dialogos edidit. Tragici enim quaternis fabulis certabant, Dionysiis, Lenaeis, Panathenaeis, Chytris, quarum quarta erat satyrica. Dialogi Platonis omnes LVI., in singulis inscriptio duplex, una a nomine, altera a re. In Tetralogia prima familiam ducit Euthyphron siue de sanctitate, dialogus *περασιμὸς*, siue explorandi causa institutus. Secundus Apologia Socratis, qui est moralis. Tertius Criton, siue de eo, quod est faciendum, idem moralis. Quartus Phaedon siue de anima, qui et ipse moralis est. De secunda Tetralogia et sequentibus habetur in libro Diogenis Laertii de vitis philosophorum.

Tetrametri carminis inuentor fuit Aristophanes, poeta.

Teucer, Cyzicenus, qui scripsit *de aurifera terra; de Byzantio; Mithridaticarum rerum libros V. de Tyro libros V. de rebus Arabicis libros V. iudaicam historiam libris VI. adolescentum Cyzicenorū exercitationem libris III.* et alia.

Thales, Examii et Cleobulinae F. Milesius, vel, ut Herodoto videtur, Phoenix, natus ante Croesum Olymp. XXXV. secundum Phlegontem vero iam claruit Olympiade VII. Versibus hexametris scripsit *de meteoris, de aequinoctio* et alia multa. Obiit senex, a turba elusus et aestu resolutus, quum gymnicum certamen spectaret. Primus sapiens adpellatus est, et primus animum dixit immortalem, et eclipses et aequinoctia deprehendit. Apophthegmata eius sunt plurima, ut celebratum [P] illud: *nosce te ipsum.* Nam illud: *sponde, et praesto est noxa,* Chilonis est potius, qui illud sibi vindicauit, itemque illud, *Ne quid nimis.* Thales, philosophus physicus, eclipsin praedixit sub Dario (Medo siue Allyage. v. Küsteri not. 2. tom. II. pag. 163.) Aristophanes Thaletem vocat *ἀνδραπὸν ἄνερν τὴν αἰσρονομίαν. Θάλης* habet *Θάλητος*, at *Θαλῆς*, *Θαλῆ.* Dicitur et *Θαλέας* ut *Ἐρμίας.*

Thaletas ²⁾, Cretenfis aut Illyrius, lyricus, antiquior Homero, scripsit carmina.

Thaletas, Cnossius rhapsodus, scripsit poemata quaedam mythica.

Thamyris, vel **Thamyras**, Thrax, ex Hedonis, vrbe Brincorum, Philammonis et Arfinoës F. epicus ante Homerum octauus, secundum alios quintus. Alii Odrysium fuisse dicunt. Hic Thamyris, quod Musas contumelia adfecisset, ab illis excoecatus est. Exstat ³⁾ eius *Theologia* versibus fere ter mille hexametris comprehensa. Primus puerum adamauit Hymenaeum, Calliopes et Magnetis F. Alii Rhadamanthum aiunt adamatum a Tallone, Cretenfi, vel Chrysippum, Pelopis F. a Laio. Alii Italos primos hoc ob militiae necessitatem inuenisse. Sed primus Iupiter Ganymedem adamauit. Prouerbiū *Thamyris insanit*, de iis, qui industria et certo consilio quaedam sūte facere videntur, in *Ἀμύγισ*.

Theaetetus, Atheniensis, astrologus, philosophus, discipulus Socratis, docuit Heracleae. Primus scripsit de quinque corporibus solidis ⁴⁾ *τὰ πέντε καλόμενα στερεά*, vixitque post bellum Peloponnesiacum, in *ἱστορίαις*.

Theaetetus, ex Heraclea Pontica, auditor Platonis.

ἡμετέριον ἄνθρωπον, ὅστις ἐστὶν ἡμετέριον ἄνθρωπον, ὅστις ἐστὶν ἡμετέριον ἄνθρωπον. **Theagenes**,

c) Quod Strabo lib. X. pag. 482. antiquissimum illum lyricum vocat *Θάλης*, hoc nomen etiam Suidas hic restituendum putat Küster' l. supra citato. *Harl.*

d) Vix de Suidae temporibus hoc verum fuit.

e) Illa sunt pyramis, cubus, octaedron, dodecaedron, icosaedron.

Theagenes, Archon atheniensis, mukum pecuniae in doctores et medicos, et alia patriae commoda impendit. Eum Marinus, dignam philosopho gravitatem retinens, observabat, colebat, et palam praestolabatur et domum deducebat et convenientem honorem ei habebat, qualis viro principi urbis et fortasse totius reip. romanae debebatur, erat enim vnus ex romanis patribus et senatus Palatini primus etc.

Theagenis et Aeschinis opes: de pauperibus, qui se diuites iactant. Sunt et alii duo Theagenes, vnus, qui de Homero scripsit, et alter, qui propter molliem vitae deridebatur. Vocatus est καπνός fumus, quia, quum multa polliceretur, nihil praestabat. Idem timidus, et Hecates simulacrum habebat, quod consulebat, quocunque iret. Inde prouerbiū: *Theagenis Hecataeum*. De Aeschine supra in Σεσσηλιαδαί.

Theano, Metapontina, vel Thuria, Pythagorea, filia Leophronis, vxor [P] Carystij, vel Crotanis, vel Brontini, pythagorei. Scripsit *de Pythagora; de virtute* ad Hippodamum, *Thurium; admonitiones muliebres et apophthegmata Pythagoreorum*.

Theano, Cretensis, philosopha, filia Pythonactis et vxor magni Pythagorae, ex quo suscipit Telaugen et Mnescarchum, et Myiam et Arignotem. Quidam aiunt, fuisse vxorem Brontini, et Crotone oriundam. Scripsit *commentarios philosophicos et apophthegmata, et poema quoddam epicum*.

Θεμιστεύειν, oracula edere, quod Themis olim ante Apollinem oracula consulentibus reddiderit. De Apollonio (Philostratus lib. I. cap. 13. pag. 23.) καὶ τὰ λεγόμενα ἤκω, ὡς ἀπὸ σκήπτου Θεμιστεύόμενα.

Themistius, philosophus, qui vixit temporibus Iuliani, apostatae, a quo constitutus est praefectus CPolis. Scripsit *Aristotelis naturalis auscultationis paraphrasin libris VIII. paraphrasin analyticorum libris II. apodicticorum libris II. de anima libris VII.* in hoc opere singularia quaedam profert de scopo et inscriptione: *paraphrasin Categoriarum, libro vno. Item dissertationes*.

Themistocles etc. scripsit epistolas, generosum et excelsum animum vbique spirantes.

Themistogenes, Syracusanus, historicus, scripsit *Cyri expeditionem, quas inter Xenophontis opera exstat, et alia quaedam de patria sua*. v. Küsteri longam notam 7. de illa quaestione, num Themistogenes, an Xenophon scripserit illam *expeditionem*, in tom. II. pag. 171. adde supra, vol. III. pag. 7.)

Theocrines, sycophanta, quem perstringit Demosthenes pro Ctesiphonte.

Theocritus Chius, orator, discipulus Metrodori Isocratici. Scripsit *chrias* idemque factione in rep. cum Theopompo, historico, certauit. Fertur et eius *historia Libyca, et epistolae admirabiles*.

Theocritus alter, Praxagorae et Philinnae F. vel, vt alij, Simmichi, Syracusanus. Alii Coum aiunt et deinde Syracusas migrasse. Scripsit *carmina bucolica, doricā dialecto*. Quidam etiam ipsi tribuunt *Proetidas, Elpidas, hymnos, heroínas, carmina epicedia, elegias, iambos et epigrammata*. Sciendum est, fuisse carminum bucolicorum poetas, hunc Theocritum, Moschum Siculum, et Bionem Smyrnaeum, ex quodam oppidulo, quod Phlosa vocabatur, oriundum.

Theodectes, Aristandri F. Phaselites, orator, sed qui ad scribendas tragoedias se contulit, discipulus Platonis, Mocratis et Aristotelis. Hic et Erythraeus Naucrates et Isocrates Apolloniates, orator, et Theopompus Olymp. CIII. fenebres orationes in Mausoli lau-

dem habuerunt, Artemisiae, vxoris, hortatu. Atque ea, quam docuit, tragoedia magno cum adplausu victoriam ei peperit. Alii dicunt, Theopompum primas tulisse, Dramata docuit quinquaginta. Mortuus est [P] Athenis aetatis anno XLI. patre ipse adhuc superstiti. Scripsit etiam *artem rhetoricam* versibus, et alia quaedam oratione soluta.

Theodectes, superioris filius, orator, scripsit *enconium Alexandri, Epirotae; historicos commentarios; instituta barbarica; artem oratoriam libris VII.* et alios quosdam commentarios.

Theodericus, Afer, (rex Gothorum et Italarum,) diaconum habebat orthodoxum, quem valde diligebat et fouebat. Hic existimans, se Theodorico gratificaturum, ab hominibus fide deficiens, Arian sententiam sequi coepit. Theodericus autem, hoc cognito, hominem tam carum statim capite plectendum curauit; dicens: *Si Deo fidem non seruasti, quomodo sacram conscientiam erga hominem seruabis?*

Theodoritus, nomen proprium. Θεοδώρητος, donum Dei.

Theodorus, Byzantinus, sophista, qui a Platone λογοδαίδαλος est vocatu; scripsit *contra Thrasymbulum, contra Andocidem* et alia quaedam.

Theodorus, atheus cognomento, qui Zenonem, Citieum, Brysonem et Pyrrhonem, ephecticum, audiuit, et omnia indifferentia esse statuens sectam *Theodoream* condidit. Hic multa scripsit, ad sectam ipsius spectantia, et alia quaedam. Idem ad Hipparchiam, Cratetis vxorem, dixit (ex Euripidis Bacchis,) haec est ἡ τὰς πρὸς ἑαυτὸν ἐκλιπῆσα κενόνοσ, quae radiis apud telas relictis pallium gestat.

Theodorus, Gadarenus, sophista, seruili natus genere, magister Tiberii, Caesaris. Deinde de professione sophistica Romae cum Polemone et Antipatro certauit. Sub Hadriano, imp. filium eius senatorem fieri contigit. Scripsit *libros III. de iis, quae in vocibus quaeruntur; de historia librum unum; de thesi, unum; de dialectorum similitudine et demonstratione libros II. de republica, duos; de Coelestis, unum; de facultate oratoria unum, et alia.*

Theodorus, poeta, qui versibus varia scripsit, et in Cleopatram carmen.

Theodorus, Lector magnae ecclesiae CPol. Scripsit *historiam ecclesiasticam* a Constantini temporibus, vsque ad Iustiniani imperium.

Theodorus, qui post Apollinarem Laodiceae in Syria (episcopus) exstitit et Mopsuestiae in Cilicia episcopatum adeptus est. Hic Apollinari ex diametro contrarius etc.

Theodosius, philosophus, scripsit *sphaerica libris III. commentarium in Theudae capita; de diebus et noctibus libris II. commentarium in Archimedis ἑσφῆδων; descriptiones aediorum libris III. septica capita; astrologica; de habitationibus.* Versibus *de vere* scripsit, et alia diuersa. Erat autem Tripolitanus.

S. Theodosius, coenobiarcha, vixit sub Anastasio Dicoro, haeretico.

[P] Theodulus, sub Iuliano, apostata, martyr (cum Tatiano et Macedonio, vt dixit Suidas in Ἀμάχιος.)

Theogion Demostheni, quem Dinarchus et alii Theogenem adpellant.

Theognetus, comicus, ex cuius fabulis sunt Φάσμα siue Φιλάργυρος, Φιλοδῆσποτος, Κένταυρος, vt Athenaeus in Dipnosophist.

Theogonius,

Theognis, Megarenfis ex Megaris, Siciliae ciuitate, natus Olympiade LIX. Scripsit elegiam in Syracufanos, in obfisione feruatos: fententias verfibus elegiacis ad verfuum MMDCCC. ad Cynum, amafium fuum, gnomologiam elegiacam: praecepta moralia; eaque omnia verfibus fcripta. His tamen turpia quaedam et puerorum amores et alia, quae virtutis amantes auerfantur, immixta funt.

Theognis, poeta tragicus valde frigidus, ideo dictus *nix*, vnus e XXX. tyrannis.

Theon, Alexandrinus, philofophus ftoicus, qui fub Augufto poft Arium vixit. Scripsit *commentarium in Apollodori introductionem phyfiologicam*, itemque *artis rhetoricae libros III.*

Theo, Smyrnaeus, philofophus.

Theon, ex Antiochia, quae fita eft in Daphne, philofophus ftoicus, fcripsit apologiam Socratis.

Theon, e museo (n. Alexandrino,) Aegyptius philofophus, eodem tempore vixit, quo Pappus, philofophus, qui et ipfe Alexandrinus fuit, fub Theodofio maiore. Scripsit *mathematica, arithmetica, de auspiciis et voce coruorum; de ortu caniculae; de Nili afcenfu; in Ptolemaei expeditum canonem, et commentarium in paruum afrolabium* f).

Aelius Theon, Alexandrinus, fophifta, fcripsit *artem rhetoricam; progymnafmata; commentarium in Xenophontem, Ifocratem et Demofthenem; argumenta rhetorica, quaeftiones de ftructura orationis et alia plura* g).

Valerius Theon, fophifta, fcripsit *commentarium in Andocidem.*

Theon, Gymnafii, fophiftae, F. Sidonius fophifta, in patria docuit, et fub imp. Conftantino confil et praefectus fuit.

Theon, fophifta rhetor, (*σοφίης λόγων ζητορικῶν*), a S. Marcella, fi originem longius repetas, fi proximam et genus paternum, ab Ecdicio, magiftro, oriundus. Scripsit *artem rhetoricam* homo non ille [P] quidem admodum ingeniofus et acutus, fed difcendi cupidus et laboris fupra modum amans. Quamobrem breui temporis fpatio maximam eruditionem fibi comparauit, et tam antiquarum rerum quam recentium fcientiam animo complexus eft. (e Damafcio.)

Theophilus, comicus. Ex eius fabulis funt *ιατρὸς, Ἐπίδαυρος, πανκράτεια*, (Athenaeo *Πανκρατιαστῆς*), *Βοιωτία, Προϊτίδες, Νεοπτόλεμος.*

Theophilus, imp., Michaelis, Amorraei, F. Michaelis, pater, Copronymi haerefim (n. iconomachiam) amplexus, ipfoque nulla in re melior. Quum igitur eadem amentia, quae Manichaeum et Arium olim, animum eius inuafiffet, perlequutionem et ipfe contra ecclefiam coepit inftituere, alter Neftanebo, adiutorem nactus Ioannem, patriarcham, vel potius Maniarcham, aut Daemoniarcham, nouum reuera Apollonium aut Balaam noftri temporis, lecanomantem. Ab hoc etiam litteras edoctus, homo varius et fceleratus etc.

Theophilus. Hic ex India reuerfus Antiochiae vixit, et ecclefiam quidem nullam adfignatam habuit; fed quafi communis quidam fuit (doctor et epifcopus,) quem imperator

Υyy 3

omni

f) Videtur legendum *ἐς τὸν μικρὸν Ἀσρολόγον ὑπόμνημα*, non *ἐς τὸν μικρὸν Ἀσρολόγον*. De fep-tem fcriptis, quae in paruo Alexandrinorum Afrologo comprehendebantur, dixi libro III. cap. 5. §. 12. feq. (ed. vet. fed cap. 18. tom. IV. p. 16. fq. ed. nou.)

g) Huic Theoni putat Küfter in nota 5. ad h. l.

(vol. II. p. 182.) adtribuenda eſſe ſcholia in Arati phaenomena et dioſmeia, quae hodie exſtant; eundemque eſſe exiſtimat, quem inter vet. enarratores Apollonii Rhodii recenset ſchol. Ariſtoph. ad Nubes. Quae de ſingulis iam ſuis locis adnotata ſunt, hic repetere nolumus. Harl.

omni honore et obseruantia coleret. Erat ille quaedam quasi Apostolorum imago, quem Thalassius, non exiguo tempore cum illo versatus, et in huiusmodi rebus mendacii minime suspectus, ait, Iudaeam quandam foeminam mortuam ad vitam reuocasse.

Theophrastus, Melanti, fullonis, vel Leonis F. Ereffi, auditor Aristotelis, et successor scholae peripateticae, ab eo, Chalcidem migrante, relictae. Hic ante vocatus est Tyrannus; sed ob diuinam eloquentiam ab Aristotele Euphrastus dictus est, et postea Theophrastus, sicut Plato διὰ τὸ ἐν τοῖς λόγοις πλάτος propter amplam dicendi copiam Plato fuit vocatus, quum antea Aristocles vocaretur. Discipulos habuit plures, quam bis mille: amasius eius fuit Nicomachus, Aristotelis F. A Cassandro, Antipatri F. in honore habitus est. Decessit assidua scriptione fatigatus, quum ob discipuli nuptias ad paucos dies animum relaxasset. Scripta eius sunt plurima, in his *analyticorum priorum III. posteriorum VII. analysis syllogismorum; analyticorum epitome. Ἀνηγμένων τόπων* siue *loci reducti; de lapidibus; de plantis; de metallis; de odoribus; characteres* et alia.

Δὴ γὰρ καὶ Θεόφραστος, ὥς ἐκόντα μὲν, ἔπηρος
Ἦν δέμιν, ἄρ' ἀνέδ' αὖ κατ' ἄνε πηρομαλῆς.

*Integer ecce valet Theophrastus, dum labor urget,
Laxatus studij soluitur et moritur.*

Theophylactus, sophista, cui cognomen erat Simocatta.

Theopompus, Chius, orator, Damastirati F. vixit tempore interregni Atheniensium, Olympiade XCIII. quando et Ephorus, Isocratis auditor, floruit. Scripsit pariter ac Ephorus epitomen *historiarum Herodoti libros II. Philippica libris LXXII. historiarum graecas*, quae libris XI. constant, et inde narrationem ordiuntur, vbi Thucydides et Xenophon desinunt, et complectuntur ea, quae gesta sunt post bellum Peloponnesiacum, et cetera. Scripsit et alia plurima.

Theopompus, Theodectis siue Theodori filius, Atheniensis, comicus, edidit fabulas XXII. fuitque antiquae comoediae poeta secundum Aristophanem, scripsitque plures alias fabulas. etc.

Θεώρημα. Arcesilaus, philosophus, erat natura tardus et oscitans, ἐν δὲ τῇ τέχνῃ τεθεωρημένος, sed artis tamen probe peritus. Hic dixit hianti sibi geometriam in os involasse. *Fabr.* Enimvero, (Pearsonio et Küstero ad h. l. tom. II. pag. 183. not. 5. animaduertentibus,) compiler Arcesilao ea tribuit, quae apud Laertium libr. IV. nr. 32. vnde hic locus excerptus est, ab Arcesilao, de *Hipponico*, geometra, dicuntur. *Harles.*

Theoris, fatidica, ob impietatis crimen multata morte. Demosthenes contra Aristogitonem.

Θεωροί, qui ad oraculum mittebantur: et omnes rerum diuinarum custodes et curatores. ὤρη enim *curam* significat.

Θεός. Philo, quum verba Θεὸς Κύριος interpretaretur, summae trinitatis notionem habuit. Graeci statuunt, Deum esse animal immortale, ratione praeditum, perfectum, intelligens, beatum, in quod malum non cadit, curam gerens mundi et eorum, quae in mundo sunt, non tamen humana forma praeditum; opificem huius vniuersi et tamquam patrem omnium: partemque eius per omnia penetrantem variis nominibus pro diuersis facultatibus adpellari.

Θεός,

Θεός, ἡ αἰεΐδεια. Colebatur Athenis *Impudentia*, eique templum erat, vt tradit Ister libro XIV.

Theramenes, Atheniensis, orator, Prodicti, Ceii, discipulus, cognominatus *cothurnus*. Scripsit *declamationes rhetoricas*, et alia quaedam.

Therapeutae. Philo in libro de vita contemplatiua scripsit de ascetis Hebraeorum etc.

Theseus, historicus, scripsit *virorum illustrium vitas libris V. Corinthiacorum libros III.* in quo opere de Isthmicorum ludorum institutione agit.

Θεΐσις, secundum Aristotelem est paradoxa opinio alicuius viri, in philosophia clari, siue problema. Veluti, vtrum omnia continuo fluant, et semper gignantur, et nihil umquam sit, secundum Heraclitum: vel, vtrum id, quod est vnum, sit et immobile, vt Parmenidi videtur: vel, vtrum motus sit, an non, vt Zenoni visum; vel, vtrum sanitas bonum sit, an non, vt placet Chrysippo: et vtrum contradicere liceat, an non, vt Antistheni probatur. Opponitur id, quod *Θεΐσις* est et quod [P] *Φύσις* siue natura. Etiam rhetorica problemata quidam *theles* vocant; Aristoteles hypotheses.

Thesmothetae, magistratus Athenis, viri sex, ex nouem archontibus. Hos leges quotannis correxisse, docet Aeschines contra Ctesiphontem.

Thespis, ex Icario, Atticae populo, tragicus, decimus sextus ab Epigene Sicyonso, primo tragico: alii secundum ab eo faciunt, alii primum tragicum fuisse adfirmant. Hic primum cerussa facie illita tragoedias egit, deinde faciem andrachna in docendis fabulis textit; postea laruarum lintearam vsum introduxit. Docuit fabulas Olympiade LXI. et inter tragoedias eius commemorantur *Ἄδλα Πελία ἡ Φορβὰς*, *Ἰερεὺς*, *ἡΐδεος*, *Πενθεύς*.

Thespis, citharoedus, de quo Aristoph.

Thucydides, Olori F. Atheniensis, filium habuit Timotheum. Maternum genus a Miltiade duce, paternum ab Oloro, Thracum rege, duxit, Antiphontis discipulus, clarus circa Olympiadem LXXXVII. Scripsit *Peloponnesiorum et Atheniensium bellum*. Hic puer adhuc Herodotum, Olympiae historias suas recitantem, quum audiuisset, quasi numinis alicuius instinctu lacrimari coepit. Herodotus igitur patri gratulatus est de filii indole. (Supra in *οἰκωσαν*), nec eum iudicium suum fefellit. Hic Thucydides artium praecepta probe callebat, et elegantia orationis, accurata rerum notitia, artibus imperatoris consiliisque excellebat, et in argumentis panegyricis. Solet a genere foeminino ad neutrum transire, vt: *Τέρονται εἰς Μακεδονίαν ἐφ' ὅπερ*, (pro *ἐφ' ἧν περ*)

Thuriomantes. Athenienses ad urbem, Thurium, condendam decem viros miserunt, inter quos fuit *Lampon*, vates, qui vrbis condendae rationem et modum alios doceret.

Θύια, ex thyino ligno confecta. Sub Zenone, imp. in Cypro inuentae sunt reliquiae Barnabae, apostoli, qui Paulo fuit peregrinationis comes. Huius Barnabae pectori impositum erat euangelium secundum Matthaeum, thyina habens folia. (conf. Küsteri not. 2. tom. II. pag. 216.)

Tiberius, Octauii filius, Romanorum imp. homo crudelis, versutus etc. (Attamen litteras amabat. v. *Sigism. Iusti Eshardti* commentat. de Claudii Tiberii Neronis in litterarum studia meritis. Coburgi 1753. 8.)

Θυεπτανοί.

Θυρεπανόκτης. Supra, Crates, Thebanus.

Tiberius, philosophus et sophista, scripsit *de formis orationis libros III. de commutatione; de historia; de dispositione et compositione orationis; de civilis orationis mutatione; de demonstratiuis orationibus; de praefationibus et prooemiis; de argumentis; de Demosthene et Xenophonte; de Herodoto et Thucydide.*

Θυμελικοί. Histriones scenici.

Timachidas, Rhodius, *coenae* siue δείπνων ἀνάγγραφας scripsit carmine heroico [P] *libris XI.* Et Numenius ἐψαρετυμῶν siue *de ratione cibos condiendi libros* composuit, et Mastreas, (Μητρεάς apud Athenaeum I. pag. 5.) Pitanaeus, et Hegemon, Thasius, cognomine Φακὴ siue *Lens*, et Artemidorus, pseudo-Aristophanius, qui *culinaria vocabula* collegit, et Philoxenus, Claudii F. (apud Athenaeum Δευκάδιος) a quo etiam Philoxeniae placenta nomen habent.

Timaeus, historicus, Ephorum vehementer infectatus est, duobus ipse peccatis obnoxius, tum, quod alios acerbè criminetur ob ea, quibus ipse constringitur, tum quod animo corrupto fuerit et improbas sententias libris suis inseruerit. Quod si Callisthenes merito poenas pendit, quod Alexandrum in Deorum numerum referre voluit, quid meruit Timaeus qui Timoleonem μέγζω ποιῆ τῶν ἐπιφανεστάτων Θεῶν supra splendidissimos Deos extollit? etc. Scripsit *de Syria eiusque urbibus, et regibus libros III.*

Timaeus, Locrus, philosophus pythagoreus. Scripsit *mathematica; de Natura; de Pythagorae vita.*

Timaeus, Andromachi F. Tauromenites, Philisci, Milefii, discipulus, multus in aliis reprehendis, vnde dictus est ἐπιτίμαιος, etiam γελοιοσύλλεκτης, quod quaeuis sine delectu in scripta referret. Scripsit *Italica et Sicula libros VIII. Graeca et Sicula; collectionem argumentorum rhetoricorum, libros LXVIII. Olympionicas siue χρονομία. πρᾶξις αἰτῶν chronica.* Hic Timaeus, qui anteriorum historiae scriptorum errores acerbissime castigauit, fuit quidem in ceteris historiae partibus studiosissimus veri, sed in quinque libris postremis, quibus res Agathoclis complexus est, tyrannum illum, a quo in exilium pulsus fuerat, omnibus conuiciis onerat, hominemque ignauissimum fuisse adfirmat, illum Syracusanorum victorem, quorum tamen fortitudinem omnibus effert paginis etc.

Timagenes, regii argentarii F. Alexandrinus, rhetor; vel, vt quidam, Aegyptius, qui sub Pompeio Magno Romam a Gabinio captiuus ductus, et a Fausto, Syllae F. redemptus Romae eloquentiam docuit, cum sub ipso Pompeio, tum post ipsum sub Caesare Augusto et postea, eodem, quo Caecilius, tempore. Quum autem ob dicendi libertatem schola excidisset, in praedio Tusculano vitam transegit. Obiit Dabani post coenam, quum vellet vomere, σφηνῶδες, cibo exitum non inueniente suffocatus. Multos libros scripsit.

Timagenes, historicus, *totius maris periplum* scripsit *libris V.*

[P] Timagenes, siue Timogenes, Milefius, historicus et rhetor, scripsit *de Heraclea Pontica et claris eius urbis viris libros quinque. Item Epistolas.*

Timarchus, Arizeli F. prodigus et cinaedus, quem Aeschines reum peregit etc.

Timasion, adolescens Aegyptius, quem Apollonius, Tyaneus, quum moneret, vt secum philosopharetur, O Dii, inquit, qualem me dicam? nam malus quidem non sum, bonum

bonum vero utrum me existimari oporteat nescio etc. (ex Philostrato lib. VI. de vita Apoll. cap. 2.

Timositheus, tragicus, eius dramata sunt, Δαναΐδες β', Ἐκτορος λύτρα, Ἡρακλῆς, Ἰζών, Καπανεύς, Μένων, Μνηστῆρες, Ζηνὸς γοναί, Ἑλένης ἀπαίτησις, Ὀρέτης, Πυλάδης, Κάτωρ καὶ Πολυδεύκης.

Timocles, Atheniensis, comicus. Ex eius fabulis sunt: Δημοσάτυροι, Κένταυρος, Καύνιοι, Ἐπιστολαί, Ἐπιχαιρέκακος, Φιλοδικαῆς, Πύκτης. Memorat Athenaeus in libris Dipnosophistarum.

Timocles alter, et ipse comicus, ex cuius fabulis, ut testis idem Athenaeus, sunt Διονυσιάζουσα, Πολυπράγμων, Ἰκάριοι, Δῆλος, Δήδη, Διόνυσος, Κονίσσαλος, Παρφύρα, (quae aliis Xenarchi esse videtur,) Ἡρώες, Δρακόντιον, Νέαιρα, (meretricis hoc nomen,) Ὀρέτης, Μαγραθώνιοι. Sunt et aliae quaedam. [Sed Meursius in bibl. attica et Suidas ad h. l. vol. III. pag. 475. censent, Suidam male hunc posteriorem Timoclem fecisse diuersum a priore, quum idem sit comicus.]

Timocreon, Rhodius, comicus et ipse veteris comoediae. Huic inimicitiae intercesserunt cum Simonide Melico et Themistocle Atheniensi, in quem etiam carmine [δι' ἑμμελῆς τινος ποιήματος] vituperationem contexit. Scripsit vero comoediam in Themistoclem et Simonidem, aliaque.

Timolaus, Larissaeus, Macedo, rhetor, Anaximenis Lampsaceni discipulus, qui quum ingenio poetico esset praeditus, singulis Iliadis versibus singulos versus interseruit, et id opus Τρωϊκὸν inscripsit, hoc modo:

Μῆνιν ἄσπερ Θεὸς Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
Ἦν ἔθετα Χρῆσα κεχολωμένους ἔνευκ κέρως,
Οὐλομένην, ἣ μυρὶ' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε
Μακραμένους, ὅτε Τρωσὶν ἄτερ πολέμιζον ἄνακτοῖς,
Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν,
Ἐκτορος ἐν παλαμῇσι δαΐζομένων ὑπὸ δαρεί.

Scripsit et alia quaedam.

Timon, misanthropus, philosophus, qui sectam omnem auerfabatur, ut inuisus omnibus (ab Aristophane in Lystrata) perstringitur. Hunc Neanthes ait, quum de pyro sylvestri cecidisset, claudum factum esse: quumque medicum nollet admittere, putredine consumtum fuisse. [P] Post mortem autem eius, sepulcrum, in quo conditus erat, iuxta viam fluctibus marinis a reliqua terrae parte diuisum et inaccessum factum esse.

Timon, Phliasius, et ipse philosophus, qui scripsit *Silloi*, hoc est vituperationes philosophorum, *libris III.*

Timotheus, Atheniensis, comicus mediae comoediae. Ex eius fabulis sunt: Πύκτης, παρακαταθήκη, μεταβαλλόμενος ἢ μεταφερόμενος. Est etiam Κυνάριον Timothei comoedia, teste Athenaeo in Dipnosophistis, (lib. VI. p. 243.)

Timotheus, Therсандρί, vel Neomyſi, vel Philopolidis F. lyricus, qui decimam et vndecimam chordam (lyrae) addidit, et antiquam musicam ad molliorem modum tra-

duxit. Fuit autem temporibus Euripidis, tragici, quibus et Philippus Macedo regnabat.

bat. Obiit aetatis anno XCVII. Scripsit versibus nomos musicos XIX. prooemia XXXVI. Dianam, Diafceuas VIII. Encomium: Persas siue Nauplium; Phinidas; Laertem; dithyrambos XVIII. hymnos XXI. et alia quaedam. Alexander musicorum audiendorum, si quisquam alius, cupidus fuit. Timotheum enim, tibicinem, aiunt, quum aliquando Minervae *ἑρθιον νόμον* tibia caneret, Alexandrum adeo commouisse, ut inter audiendum ad arma prosiliret; Timotheum autem dixisse, talia esse debere carmina regia. Hic tunc, missis celeriter nunciis, erat ab Alexandro arcessitus. (conf. Küsteri not. tom. III. pag. 474 sqq.)

Timotheus, Gazaeus, grammaticus, temporibus Anastasii, imp. in quem etiam tragoediam fecit de vectigali publico, quod chryfargyrum adpellabatur. Scripsit etiam versibus de animalibus quadrupedis et feris, quae sunt apud Indos, Arabes et Aegyptios, quasque Africa alit: itemque de aubus peregrinis et de serpentibus libros IV.

Τιθύμαλλος. Consueuerunt medici ostentationis gratia patrias herbarum nominare, v. g. lafer Cyrenaicum, tithymallus Laconicus etc.

Τίτλος. Titulus a capite differt. Nam Matthaeus habet titulos LXVIII. capita CCCLV. Marcus titulos XLVIII. capita CCXXXVI. Lucas titulos LXXXIII. capita CCCXLVIII. Ioannes titulos XVIII. capita CCXXXII. Et *τιτλόριον*, titularium, pugillares, tabella.

Titus, Romanorum imp. Vespasiani F. vir omni virtutis genere ornatus, ut ab omnibus *ἔρως καὶ τρυφή* amor et deliciae generis humani vocaretur. Nam et eloquentissimus erat, et bellicosissimus, et moderatissimus. Et latina lingua quidem in administrandis publicis negotiis usus est, poemata vero et tragoedias graece composuit. Expugnatis autem Hierosolymis coronas, a legatis finitimarum Palaestinae gentium missas, repudiavit, [P] professus, non se ea fecisse, sed Deo, Iudaeis infenso, manus commodauisse etc.

Τὸ Δίωκες γέν. Dion, Alexandrinus, philosophus celebris, quum a quibusdam aduersariis fratris sui, Toppii, luctatoris, maledictis proscinderetur, nihil respondit, atque in aedes suas reuersus nihil iracundiae prae se ferens adolescenti (Toppsio) ne γὰρ quidem dixit. *Γέν*, sordes vnguium.

Τὸ Ἡσιόδειον γῆρας. *Hesiodica senectus*, de iis qui prouectae admodum sunt senectutis. Pindari epigramma:

Χαῖρε δὲς ἡβήσας καὶ δὲς τάχα ἀντιβολήσας,

Ἡσιόδ', ἀνδρώποισι μέτρον ἔχων σοφίης.

Salve bis iuuenis, salve bis naſte ſepulchrum,

Mensura humani o Hesiode ingenii.

Τοῖς Ἱπποκράτους νόμοις ἐξέεις. Hippocratis, (non, medici,) filios perstringunt comici, ut indoctos et spurcis moribus. Eorum nomina: Teleſippus, Demophon, Pericles.

Τὸν Κολοφῶνα ἐπιθεῖς. *Colophonem adde*. Duodecim ciuitates Ioniae in concilium, quod Panionium dicebatur, de communibus negotiis deliberaturae, conuenire solebant. Quod si igitur suffragia essent paria, Colophonii calculum imparem addebant, qui ceteros vincebat. etc.

Τῶν εἰς τὴν Φαρέτραν. Aiunt, Scythas, cubitum ituros, in promptu habere pharetram. atque si diem illum absque moleſtitiis tranſegerint, calculum album in pharetram con-

icere:

icere: si secus, nigrum. Quum igitur aliquis moreretur, prolatis pharetris, calculos numerabant, et pluribus albis repertis felicem praedicabant defunctum. Hinc dies albus pro felici.

Τόπος. Aristotelis Topica inscribitur opus, quod *loci* in illis traduntur, quibus instructi de qualibet re proposita probabiliter argumentari possumus. Quidam censent librum primum non, Topicum, sed *περὶ τῶν τόπων*, ante locos, inscribendum esse etc.

Tragiamborum primus inuentor Apollodorus, Asclepiadis F. grammaticus. (Supra, Apollodorus.)

Traianus, patricius. Hic sub Iustiniano, rhinotmeto, floruit, Chronicumque breue ac praestantissimum *σύντομον πάντων θαυμασίων* scripsit. Erat idem christianissimus et maxime orthodoxus.

Suetonius, Tranquillus, grammaticus romanus, scripsit *de Graecorum ludis librum I. de Romanorum spectaculis et ludis libros II. de anno romano librum I. de notis, quarum usus est in libris, περὶ τῶν ἐν τοῖς βιβλίοις σημείων librum I. de Ciceronis rep. librum I.* in quo contradicit Didymo; *de nominibus propriis et formis vestium et calceorum et reliquorum, quibus quis vestitur. Περί δυσφύμων λέξεων de verbis malis ominis, siue de maledictis, et vnde horum quodque. De Roma eiusque institutis et moribus libros II. Συγγενικὸν Καισάρων familiam Caesarum, quod opus continet [P] eorum vitas et successiones a Iulio vsque ad Domitianum libris VIII. Stemma illustrium virorum Romanorum.*

Τρία Στεφίχοις, tria Stefichori, id est Srophen, Antistrophen, Epodon. Tota enim Stefichori poesis est epodica. Et hominem prorsus imperitum perstringere volentes eum ne *tria* quidem *Stefichori* nosse dicebant.

Tribonianus, Macedoniani F. ex caussidicis praefectorum praetorio, gentilis et impius, a Christianorum fide prorsus alienus, idemque adulator et impostor, qui Iustiniano, cuius erat quaestor, conabatur persuadere, eum non moriturum, sed viuum in coelum translatum iri. Ingenii acie valebat et apicem eruditionis attigerat, ita, vt nullum aetatis suae mortaliū hac laude superiorem haberet. Sed legum nundinationi erat deditus, et inexplebili auaritia, quam splendore summae eruditionis obscurabat.

Tribonianus, Sidetes, ex caussidicis praefectorum praetorio, et ipse vir multifariae eruditionis. Scripsit versibus *commentarium in Ptolemaei Canonem: concentum mundani et harmonici diathematis: εἰς τὸν πολιτεύοντα καὶ διέποντα, in gubernantem et administrantem: in planetarum domicilia et cur singulis domicilium hoc vel illud adtributum sit; de XXIV. pedibus metricis rhythmicis: μεταφράσιν Homerici ναυίου catalogi; dialogum Macedonium siue de felicitate; vitam Theodoti, philosophi, libris III. orationem consularem, prosaice, in Iustinianum, imp. orationem de regno, in eundem; de mensum permutatione, versibus.*

Tribunus. Hic tempore Chosrois vixit, genere Palaestinus, vir eruditus et arte medica nulli secundus; singulari idem moderatione, et pietate in deum praeditus. A Iustiniano impetrauit Chosroes, vt apud se vno anno manere illum sineret. Illo elapso iussit petere a se, quicquid vellet. Ille nihil aliud, quam captiuorum aliquot Romanorum postulauit libertatem, quibus alios ter mille Chosroes addidit.

Triphyllius, episcopus, discipulus Spyridonis, Cyprii, thaumaturgī, cuius miracula litteris mandauit. Multa enim fecit Spyridon, vt in vita eius versibus iambicis scripta traditur, quae quaerenda sunt, vt valde vtilia.

Τριταγωνιστής. Aeschinem multis in locis perstringit Demosthenes vt histrionem tragicum vilissimum, in tertio ordine eum numerans. Primus Sophocles vsus est tribus histrionibus et tritagonista. (Supra in Sophocle.)

Troilus, sophista, qui CPoli docuit. Scripsit *orationes ciuiles, epistolarum libros VII*.

[P] *Τρόμητες*. Demosthenes Aeschinem inter alia diceria vocat etiam *γραμματοσύφωνα* et filium cuiusdem *Trometis*, literatoris, siue primorum elementorum doctoris.

Τρόπαια. Antiqui Attici circumflectunt in penultima, *τρόπαιον*, recentiores in antepenultima acunt, *τρόπαιον*. Antiqua vero lingua Attica est illa, cuius principes fuere Eupolis, Cratinus, Aristophanes, Thucydides; Noua vero, cuius Menander, et alii.

Τροφῶνιος, καὶ *Τροφῶνις κατὰ γῆς παίγνια*. Lebadiae (in Macedonia) fuit oraculum, quod a descensu dictum *καταβάσιον*. Erant vero ibi fauces quaedam, quae tantum extremas pedum hominis partes capere poterant. Deum igitur consulturi, per certos prius dies seruata castitate, et sacro habitu ornati ambabus manibus melittutas siue placentas, melle conspersas, tenentes, ad fauces illas sedebant, et repente sub terram abripiebantur. Trophonius autem fuit Eresini filius, fratris Agamedis. etc.

Τρογγομαχία, sic dicta, quod victores praemium acciperent *τὴν τρύγα*, hoc est, *vinum nouum*; vel, quod olim, quum laruae nondum inuentae essent, *τρογι* facibus ora perungerent.

Τρογδαίμονες, veluti Cacodaemones dicti (comici veteris comoediae,) quod obsceni essent et impii et cauillandi studio totos se dederent.

Tryphiodorus, Aegyptius, grammaticus et poeta heroicus. Scripsit *Marathonica: Ilii excidium; de Hippodamia: Odyssaeam littera (Σ) carentem*, siue poema de laboribus Ulyssis et iis, quae fabulae de illo tradunt.

Tryphon, Ammonii F. Alexandrinus, grammaticus et poeta, qui vixit Augusti temporibus et ante. Scripsit *de pleonasmō dialectorum, quae sunt in Aeolica lingua, libros XII. de dialectis, quae sunt apud Homerum et Simonidem et Pindarum et Alcmanem aliosque lyricos: de Hellenismo (περὶ τῆς Ἑλλήνων διαλέκτου) et dialecto Argiuorum, Himeracorum, Rheginorum, Doriensum et Syracusorum; de inflexionum analogia librum I. de reſſi casus analogia; de nominibus comparatiuis librum I. de monosyllaborum analogia; de nominum characteribus librum I. de verborum grauitonorum analogia, librum I. de verbis encliticis, infinitiuis, imperatiuis, optatiuis, denique omnibus; de orthographia et iis, quae in ea quaeruntur; de spiritibus et tropis: et alia, quae enumerat Küſſer. in nota 3. tom. III. pag. 513.*

Tyrannio, Epicratidis et Lindiae, Alexandrinae, F. Amisenus, qui Corymbi nuncupabatur. Vixit sub Pompeio Magno et ante, discipulus cum aliorum, tum etiam Hestiaci, Amiseni, a quo etiam Tyrannio dictus est, quod condiscipulos exagitaret, quum antea Theophrastus diceretur. [P] Postea etiam Dionysium, Thracem, Rhodi audiit aemulusque fuit Demetrii Erythraei. Idem Romam captivus a Lucullo ductus est, quum Mithridatem, Ponticarum gentium regem, ille debellasset. Romae vore clarus et diues factus, librorum etiam ultra tringinta millia sibi comparauit. Senex obiit, podagra confectus,

ctus, Olymp. CXX. anno tertio. *Fabr.* Küster in nota 1. T. III. p. 518. primum notat, numeros esse manifesto vitiatos, quia diu post illam Olympiadem Pompeius et Lucullus, sub quo Tyrannio vixit, floruerunt. Hinc corrigit Ὀλυμπιάδι ἐπ', i. e. *Olymp. CLXXX.* Deinde obseruat, hunc Tyrannionem scripsisse περὶ τῶ σκολιῶς μέγεθ, ὃ πρὸς τὴν αὐτῶ ὑπὸ Γαῖς Καίσαρος, teste scholiasta Aristophanis ad Ranas v. 1337. Num vero hic Tyrannio, an alter sit, cuius mentio exstat apud scholiastam Nicandri, eruditos inquirere iubet. Adde supra in catalogo grammaticorum graecorum, h. v. *Harl.*

Tyrannio iunior, Phoenix, Artemidori F. discipulus Tyrannionis senioris, vnde etiam nomen tulit, quum antea Diocles vocaretur. Captum bello inter Antonium et Caesarem, Dymantes quidam, Caesaris libertus, redemit. Postea Terentiae, Ciceronis vxori, donatus est, a qua manumissus, Romae docuit et libros scripsit LXVIII. ex quibus sunt: *de Homericis prosodiis; de partibus orationis*, in quo dicit, nomina propria esse indiuidua, ἄτομα εἶναι τὰ κύρια ὀνόματα, adpellatiua vero, primitiua; et participialia, deriuatiua; *de lingua romana*, eam a graeca oriundam esse. *Antigenis dialectus romana: recentiores poetas ab Homero dissentire; enarrationem partitionis Tyrannionis (senioris); correctionem Homericam; orthographiam.*

Tyrannio, Messenius, philosophus. Scripsit *libros III. de auguriis.* Exstant et alii eius libri vtilis.

Tyrannus, sophista, scripsit *de statibus caussarum et diuisione orationis, libros X.*

Tyrtaeus, Archimbroti F. Lacon aut Milesius, poeta elegiacus et tibicen, quem ferunt carminum suorum cantu Lacedaemonios ad praelium incitasse, et sic adfecisse, vt bello contra Messenios victoria potirentur. Est autem antiquissimus, aequalis septem illorum, qui Sapientes vocantur, aut etiam antiquior. Floruit Olympiade XXXV. Scripsit *temp. Lacedaemonis*, et *praecepta vitae* versibus elegiacis, itemque μέλη πολεμική, carmina bellica, libris V. Lacedaemonii iurauerant, se vel Messenam capturos, vel mortem oppetituros. Quum autem oraculum iussisset ducem ab Atheniensibus petere, Tyrtaeum, poetam, hominem claudum ab iis acceperunt, qui ad virtutem eos cohortando, vicesimo anno Messenam cepit: quam Lacedaemonii solo aequarunt, et captiuos inter Helotas retulerunt.

Valentinianus, imp. rom. christianus, quamuis Christum eiusdem cum Patre naturae esse sentiret; tamen diuerso cultui deditos nulla re vexauit. Valens autem, Ariana infectus labe, multos in exsilium pepulit, quo tempore ecclesiae romanae Liberius praefuit, Alexandrinae [P] Athanasius, CPolitanae Eudoxius, Arianae impietatis magister. etc.

Valens, Romanorum imp. episcopos in exsilium misit et presbyteros et monachos, Tatiانو tunc Alexandrinam ecclesiam regente, multosque Christianos exercebat, et quosdam etiam igni tradidit. Haec autem omnia post Athanasii obitum fecit. Orthodoxi ex CPoli legationem ad Valentem Nicomediam miserunt, viros ex ordine sacro LXXX. quorum principes erant Theodorus, Curbagus et Menedemus, quos vniuersos cum ipsa naue succendi iussit, quae Dacibyza vsque cum peruenisset, ibi dissoluta est. Huius tempore Lucius Arianus ecclesiam (Alexandrinam) tamquam lupo inuasit, Petro Romam fugiente, taliaque edidit facinora, qualia ne in gentiliū

- quidem persecutionibus patrata fuerunt. Nam tria hominum millia emisit, qui viros pios in deserto trucidarent et dissiparent.
- Varus, Laodicensis, sophista, Polemonis et aliarum aequalis.
- Iulius Vestinus, sophista, scripsit *compendium Pamphili glossarum libris IV. voces selectas, ex Demosthene, Thucydide, Isaeo, Isocrate, Thrasymacho et aliis oratoribus collectas.*
- Vlpianus, Emesenus, sophista. Scripsit *de patria, Emesa; de Heliopoli, de Bosporitis et aliis plurimis. Progymnasmata: artem rhetoricam.*
- Vlpianus, Antiochenus Syrus, sophista, qui prius Emesae docuit temporibus imp. Constantini. Varias scripsit orationes, declamationes, disputationes, λόγους, μελέτας, διαλέξεις, et alia quaedam. [Hunc Vlpianum Küster in tom. II. pag. 738. auctorem esse opinatur commentariorum in Demosth. qui adhuc exstant.]
- Vlpianus, Gazaesus.
- Vlpianus, frater Isidori, philosophi, ingenio optimo praeditus ad mathematicas scientias, unde nomen eius Athenis celebre fuit. Et Syrianus, admirans eius ingenium, multis narrauit, nullam ipsi clauem adeo intricatam et artificiose compositam offerri potuisse, quam non facile aperiret; sed in reliqua philosophia nihil memoratu dignum edidisse. Iuuenis et coelebs de vita decessit, magna suae bonitatis laude apud homines relicta etc. (ex Damascio.)
- Vranus, Syrus, CPoli oberrabat, artem professus medicam, qui quum ex Aristotelis dogmatibus nullum perfecte nosset, inani variae doctrinae opinione turgebat. Hic cum Areobindo, legato, ad Persas profectus est etc. (ex Agathia, II. pag. 67.)
- Xanthus, Candaulis F. Lydus, Sardonius, qui vixit eo tempore, quo Sardes captae fuerunt. Scripsit *Lydiacorum* libros IV. in quorum secundo narrat, Gygem, Lydorum regem, mulieres castrasse, ut iis semper aetate [¶] et forma florentibus vteretur. Idem refert, Alcimum quemdam in illa regione regnasse, hominem religiosissimum et clementissimum, cuius tempore et alta pace et opibus (Lydia) floruerit etc.
- Xenarchus, comicus, ex eius fabulis est Βακαλίων, teste Athenaeo, II. Dipnosophist. ^{b)} nec non Πορφύρα, Σκύθα, Δίδυμοι, Πένταθλοι, Πρίαπος, Ὑπνος, Στρατιώτης.
- Xenocrates, Agathonis vel Agathanoris F. Chalcedonius, discipulus et successor Platonis, post Speusippum, quem excepit Polemon, et hunc Crantor. Hic missa sibi ab Alexandro Macedone triginta talenta ad eum remisit, dicens, regem, non philosophum indigere pecunia. Scripsit *de Platonis republica.* Celebratur eius temperantia et castitas. Hic (imo alius, ut suspicor,) scripsit οἰκοσκοπικὸν οἰώνισμα, Vide supra in οἰωνισκῆν.
- Xenophanes elegia quadam etc. (de Pythagora ex Laertii VIII. 36. sqq.)
- Xenophon, Grylli F. Atheniensis, philosophus Socraticus, qui primus vitas philosophorum ^{c)} scripsit et ἀπομνημονεύματα siue dicta factaque memorabilia. Filios ex Phile-

fia

^{b)} Küster ad vol. II. pag. 643. nr. 1. existimat, quod hodie illius fabulae, Βακαλίων, nulla apud Athenaeum libr. II. fiat mentio, nec ipse Athenaei liber II. integer ad nos peruenerit, locum illum, in quo Athenaeus fabulae Bucalions mentionem fecisset, hodie intercidisse. Harl.

^{c)} Sed vide *Ionsum* de vitis script. hist. phil. lib. I. cap. 7. qui Suidam hic de philos. errasse contendit. Harl.

ſia ſuſcepit Gryllum et Diodorum, qui etiam DioſcURI vocati fuerunt. Ipſe vero *attica apis* cognominatus eſt. Condiscipulus Platonis fuit, floruitque Olymp. XCVIII. Scripſit libros ſupra XL, e quorum numero ſunt hi: *de inſtitutione Cyri libri VIII. de expeditione Cyri libri VII. rerum graecarum libri VII. Conuiuium* et alia multa. Militauit contra Perſas, cum Cyro profeſtus aduerſus Artaxerxem, fratrem, etc.

Xenophon, Antiochenus, hiftoricus. Scripſit *Babylonica*, quod eſt opus amatorium.

Xenophon, Ephesus, hiftoricus, ſcripſit *Ephesiaco*, ſive libros decem de amoribus Abrocomi et Anthiae, et *de vrbe Ephesorum*, atque alia.

Xenophon, Cyprius, hiftoricus, ſcripſit *Cypriaca*, quod opus itidem eſt hiftoria amatorii argumenti, agens de Cinyra, Myrrha et Adonide.

Zaleucus, Locrus, Thurius, pythagoreus philoſophus et legiſlator, qui pro patria pugnans obiit. Hic ante fuit ſeruus et paſtor: diſciplinis autem inſtitutus ſuis ciuibus tulit leges, inter quas et haec fuit, vt mulieres ingenuae cum domeſticis et vna pediffequa, candidis veſtibus iudutae incederent, aliae (meretrices) *ἀνδραῖς* verſicoloribus.

Zamolxis, Pythagorae ſeruus, vt Herodotus libro quarto, Scythia, qui reuerſus in patriam docuit, animam eſſe immortalem. Mnaseas vero refert, apud Getas coli Saturnum, vocarique Zamolxin. Hellanicus in [P] *νομίμοις* ſive *inſtitutis barbaricis* ait fuiſſe quemdam Graecum, qui Getis, in Thracia degentibus, *τελετὰς*, initia demonſtrauerit, dixeritque, neque ſe moriturum, neque ſuos ſectatores; ſed omnia bona habituros. His dictis domicilium ſubterraneum exſtruxit, deinde ex Thracum oculis et conſpectu ſe repente proripiens in hoc ſe abdidit; Getae vero ipſum deſiderarunt. Quarto anno poſt rurfus adparuit, et Thraeces omnia ipſi crediderunt. Aiunt quidam, Zamolxin ſeruiſſe Pythagorae, Samio, Mneſarchi filio, et libertate donatum, iſta commentum fuiſſe. Terizi vero et Crobyzi credunt, animarum immortalitatem, et mortuos ad Zamolxin ire tradunt, quem rediturum eſſe aiunt, idque ſemper verum eſſe putant. Quamobrem ſacrificant et conuiuantur, quaſi deſunctus ſit rediturus.

Zeno, Teleutagorae F. Eleates, philoſophus, vnus de illis, qui acceſſerunt ad Pythagorae et Democriti tempora; vixit enim LXXVIII Olympiade. Diſcipulus Xenophanis aut Parmenidis. Scripſit *ἑπιδας contentiones: enarrationem Empedoclis: aduerſus philoſophos de Natura*. Hunc aiunt inuentorem fuiſſe dialecticae, vt Empedoclem rhetoricae. Sed quum Nearchum, vel, (vt alii tradunt,) Diomedontem, Eleae tyrannum, euertere vellet, captus eſt. Interrogatus autem ab ipſo, linguam praemorſam ac reſectam exſpuit in tyrannum. Et in mortarium coniectus tundendo contritus eſt. Differunt Eleates (ab Elea Italiae) et Elaites (ab Elaea Asiae in Aeolia.)

Zeno, Muſaei F. Sidonius, philoſophus ſtoicus ^{k)}, diſcipulus Diodori Croni, magiſter Zenonis, Citiei, ſcripſit *apologiam Socratis et Sidoniacam*.

Zeno, Mnaseae, vel Demii F. Citieus, ex Citio, Cypri ciuitate, philoſophus, ſtoicae ſectae auctor: (Supra, in σοῶ) diſcipulus Cratetis, cynici, deinde Polcmonis, Athenienſis. Obiit anno aetatis XC. ſubinde de cibo aliquid detrahens, donec prae virium infirmitate tandem periret. Oraculum de vitae genere conſulenti etc. (ſupra in οὐγ.

χρατίζεσθαι.)

k) Menagius ad Laërtium VII. 35. legit philoſophus *ἑπιδας*.

- χεωρίζεσθαι.) Phoenix cognominatus est, quod Phoenices illius oppiduli incolae fuerint. Floruit sub Antigono Gonata Olymp. CXX. Et prouerbium, *Zenone contentior*, Ζήνωνος ἐγκρατέστερος. Hic nouae philosophiae fuit auctor. Reuera enim omnes specie vultus et grauitate et profecto etiam μακαριότητι beatitate, (apud Laertium [P] VII. 28. μακροβιότητι longaeuitate, superauit. Obiit expers morborum et optima semper valetudine vtens
- Zeno, Dioscoridae F. Tarsensis, vel, vt alii tradunt, Sidonius, philosophus, discipulus Chrysippi, Tarsensis, philosophi stoici et successor.
- Zeno, Citieus, rhetor, an philosophus, incertum. Scripsit *de statibus caussarum; de figuris*; commentarium in Xenophontem, in Lysiam, in Demosthenem; de argumentis oratoriis.
- Zeno, Alexandrinus, Iudaeus, sed quum Iudaeorum genti nuncium publice remississet, vt apud ipsos receptum est more, per ipsorum synagogam die sabbati asinum album traduxit. Hic Zeno natura quidem aequus et bonus; sed in eloquentia et disciplinis tardior, semper discere cupiens et rogitaus, sed omnia propemodum ignorans etc.
- Zeno, alius, Procli aequalis, genere Pergamenus, et ipse natura ad discendum tardiore, bonus tamen et moribus compositis. Vter vero ipsorum Sallustio causam a Proclo dissidendi praebuerit, dicere non possum.
- Zenobius, sophista, qui Romae docuit sub Hadriano, Caesare. Scripsit *compendium proverbiorum Didymi et Tharrhaei, libris III.*¹⁾ Item graece interpretationem *historiarum Sallustii*, historici romani et ipsius bellorum; *genethliacum in Hadrianum, Caesarem*, et alia.
- Zenodotus, Alexandrinus, grammaticus ὁ ἐν ἄστει vocatus. Scripsit *aduersus ea, quae Aristarchus vt spuria in Homero reiecit; aduersus Platonem de Diis; de Homericis consuetudine: Solutiones Homericarum dubitationum; in Hesiodi Theogoniam*, et alia multa.
- Zenodotus, Ephesius, poeta epicus et grammaticus, Philetas discipulus. Vixit sub Ptolemaeo primo, et primus fuit Homeri corrector, (v. Küsteri not. i. tom. II. pag. 8.) idem alexandrinis praefuit bibliothecis et Ptolemaei liberos instituit.
- Zeuxippus. *Christodorus*, heroicus poeta, scripsit ecphrasin statuarum Zeuxippi. (libro V. Anthologiae epigrammatum graecorum obuiam. conf. Küster. not. 6. l. c. p. 8.)
- Zeuxis, quem Aristoteles Isocratis tempore pictorem fuisse tradit, in Veneris templo Cupidinem, pulcerrimum rosis coronatum, pinxit.
- Ζήσων δις, bis vixisse et reuixisse dicunt Herculem, Tyndareum et Glaucum: quidam etiam Aesopum.
- Zoilus ex Amphipoli, Macedoniae ciuitate, quae olim vocabatur ἐννέα ἐδοί, siue nouem viae, cognominatus Homeromastix, quod Homerum derideret, quapropter Olympiae ciues, ipsum persecuti, de Scironiis saxis praecipitarunt. Fuit rhetor et philosophus. Scripsit et quaedam grammatica, vt *contra Homeri poeseos libros IX. historiam a Thegonia usque ad Philippi mortem: libros III. de Amphipoli*. Item contra [P] Isocratem, oratorem, aliaque plurima, in quibus fuit et Homeri vituperatio.

Zonaeus,

Zonaeus scripsit *amatorias epistolas, et de ludo pilae*. Circumferuntur et aliae eius *epistolae rusticanae*; sed ab ipsius filo recedunt.

Zoroastres, Perioemedus, ceteros astronomos sapientia superans et primus auctor Magorum nominis, apud ipsos recepti. Fuit annis quingentis ante bellum Troianum. Circumferuntur eius *libelli quatuor de natura; de pretiosis lapillis, unus; praedictiones stellarum; apotelesmaticorum libri V.*

Zoroastres, astronomus sub Nino, rege Assyriorum, qui optavit, ut igne coelesti conflagraret, monuitque Assyrios, ut cineres suos seruarent; sic enim fore, ut regno numquam exciderent, quod etiam nunc ^{m)} apud ipsos obseruatur.

Zoromasdres, Chaldaeus sapiens, scripsit mathematica et physica.

Zosimus, Alexandrinus, philosophus, scripsit *Chymeutica* ad Theosebiam, sororem, idque opus, ordine alphabetico scriptum, libris XXVIII. constat. A quibusdam id inscribitur *χρυσόκμητα*. Item *vitam Platonis*.

Zosimus, Gazaeus vel Afcalonites, sophista, temporibus imp. Anastasii. Scripsit *lexicon rhetoricum, et commentarium in Demosthenem et Lyfiam*.

III. Index Scriptorum, a Suida laudatorum, nonnullis locis Küsteriano plenior.

A.

Acacius, sophista. v. *Λιβάνιος*.

Acacii, Caesareae episcopi, liber de orthodoxa fide. *Ἰοβνιανός*.

Achaeus.

Ἐν Ἰερῶν. v. *Βῆς ἑβδομος*.

Ἐν τῷ Φιλοκτήτῃ. v. *Ἐλελεῦ*.

Acusilai scripta supposititia. *Ἐκαταῖος*. *Ἰσορῆσαι*.

Aelianus. v. *Ἀβληχεῖν*. *Ἀβραῖς*. *Ἀγεταί*. *Ἀγωνία*. *Ἀγριος*. *Ἀδαρεα*. *Ἀδρόν*. *Ἀετιδεῖς*. *Ἀθλητάς*. *Ἀκκιζόμενος*. *Ἀκμή*. *Καλεῖ*. iterum. *Ἀκόλατος*. *Ἀληταί*. *Ἀλοῶ*. *Ἀμαχον*. *Ἀμφισβητεῖν*. *Ἀναβολή*. etc.

Aelianus ἐν τῷ περὶ προνοίας. v. *Ἀβασάνιος*. *Ὀργεῶνας*. *Σεμνά*. *Φιλήμων*. Idem opus περὶ θείων ἐναργειῶν. v. *Ἀνεμάξατο*. ἐν τῷ περὶ ποικίλης ἀφηγήσεως. v. *Ἀσέλγεια*. *Δῶς*. *Κάκη*. *Φιλωδέντες*.

[P] Aenigma, *uir non uir, auem non auem* etc. v. *αἶνος*.

Aeschines. v. *Ἀζήτητον*. *Ἀποβλεπόμενοι*. *Ἀσέλγεια*. *Αὐλεία θ*. *Ἀφοσιμέδα*. *Ἐκκλητεύειν*. *Ἐξάγιος*. *Ἐξαγώνιος*. *Ζηλοτυπεῖν*. *Θέμενος*. *Κίβρα*. *Δοιδίας*. *Οἴκημα*. *Περίπολος*. *Ταμωναί*.

Ἐν τῇ Ἀπολογίᾳ. v. *Ἰαετηρία*.

Ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. v. *Ἄμα*. *Ἀναγῆς*. *Ἀντιγραφεύς*. *Ἐναγῆς*. διὰ τ. *Ἐπιλαχόν*. *Ἡγεμονία δικ*. *Θεωρικὰ χρ*. *Θεσμοδέταί*. *Ἰσαι ψῆφ*. *Κεφάλαιον*. *Κεφάλαια*. *Μαργίτης*. *Ὀμηρεύοντας*. *Παραβάλοιτο*. *Παραγγελία*. *Πατρῶων*. *Πήληξ*. *Προστρόπαιον*. *Πρυτάνεις*. *Φιλεργός*.

Ἐν τῷ περὶ Παραπρεσβείας. v. *Νίκαια*. *Ὀλοσχοῖνα*. *Ὅτι ξένος*. *Προσασία*. *Πυνδάνεσθαι*. *Στρατεία ἐν τοῖς*.

Ἐν

m) Non magis verum hoc fuit Suidae aetate, quam Zoroastreos, quos memorat libros tunc apud Graecos superfuisset,

- Ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. v. Ἀγρίους. Ἀρχαῖον. Δεῦρο. Ξηραλοιφῆν. Παρέρησία. Προφερῆς. Φιμοί.
 Aeschinis, Socratici, dialogus Axiochus. v. Ἀξίοχος.
 Aeschylus. v. Ἀμφιμήτωρ. Ἀναξ. Ἀποφώλιοι. Δίκαιος. Δοκιμάσας. Αἶμας. Ἐνθ' ἔτε. Θανατῶν. Κάλαϊς. Κάλχη. Κάπηλος. Λεωργός. Μετοικοί. Ὀρθῆν. Ὄρον. Πάγκοιμος. Πλέκος. Πυραύτης. Τυμῆν.
 Ἀγαμέμνονι. v. Ἀγγαροί. Τρεῖς ἔξ. Εὐμενίσι. v. Εὐμενίδες.
 Ἐν Ἡδωνοῖς. v. Αἰγίζειν. Ἡδωνίς. Μεσόμαντις.
 Ἐν Ἰφικυεῖα. v. Κυδιάζεται.
 Ἐν Μυρμιδόσι. v. Ἀβδέλυκτα. Ἀποίμων. Τριέμβολον.
 Ἐν Μυσταῖς. v. Ὀργεῶνες. Ζαντρίαις. v. Ὀκτώπεν.
 Ἐν Ψυχαγωγοῖς. v. Σταθερόν.
 Aeschylus ab Aristophane dictus ἀξύστατος. v. Ἀξύστατον.
 Aesopus. v. Ἀναβιάωναι.
 Aesopus, Mithridatis anagnostes, eius liber de Helena. v. Ἰχθύς. et Πάν.
 Aetius v. Αὐξέντιος.
 Agaclytus.
 Ἐν τῇ π' Ὀλυμπιάδι. v. Κυψελιδῶν.
 Agathias. v. Ἀ α'. Ἀγερωχία. Ἀδήλητος. Ἀλιγέρης. Ἀλύειν. Ἀμηνέπη. Ἀμφιγνῶς. Ἀμφιδέατρον. Ἀνεκτά. Ἀντίξοον. Ἀντῶπῆ. Ἀπομοίρα. Ἀποπορευτέα. Ἀπάνατο. Ἀτημελία. Αὐτοβοεί. Ἀφειδήσας. Βαμολόγος. Βρενδύεσθαι. Γαῦρον. Διαβησεῖοντας. Ἐλοιδόρεμεθα. Ἐμβολον. Ἐναλλάγηδν. Ἐν χερῶ. Ἐπικερτομῆσι. Ἐπικλημα. Ἐπικληρος νόμος. Εὐκτόν. Ἐφεσείς. Ἰθαγενής. Κατωκάρα. Κωκυτός. Κυματογή. Λειποταξίς. Μεταμαθεῖν. Μετέωρα. Μισθαρεῖν. Οἰκογενής. Οἵπερ. Παλιμβολία. Παλιώξις. Πάταγος. Περίον-
 τας. Περιωπή. Προτροπαδην. Πυρρίχαις. Σεσαγμένην. Σπαλίωνες. Συγκροτέ. Συφείος. Τολμητίας. Φάσκωλιον. Φρενήρης. Χήτες. Χοσρόης.
 Ἐν Ἐπιγράμματι. v. Μέγας βασις.
 Agapetus. Γενέθλιος.
 Agapius. v. Γέσιος.
 Agathinus, medicus. v. Ἀρχιγένης.
 [P] Agathoclis, Atracii, ἀλιευτικά. v. Κκέλιος.
 Agresphon.
 Ἐν τῷ περὶ Ὀμωνύμων. v. Ἀπολλώνιος ἕτερος.
 Alcaeus. v. Ἀλαζάν. Ἀρήιος. Βληχερόν. Θεράπνη. Θυμός ἐπταβ. Πιτυανη. Σκυδικαί. Τετύφωμα. Χρήματ' αἰήρ. Χρήματα.
 Ἐν τῷ Καμωδοτραγαῶδι. v. Ἀδιφαγία.
 Alcidas. v. Πρωταγόρας. Πυθμήν.
 Alcmán. v. Χθονία. Ψιλεύς. Ἐλατήρ.
 Alexander, Aetolus. v. Φλύακες. Ἄρατος.
 Alexander, Aphrodisiensis. v. Διεξοδικός.
 Alexander, Polyhistor. v. Μωσώ. Ὀλῆν.
 Alexandrides.
 Ἐλένη. v. Ἀβέλτερος.
 Πεισάνδρω. v. Ἀρεσπαγίτης.
 Alexis. v. Ἀναλαμβάνειν. Ἀνθρακία. Ἀπία. Ἐκκόφα. Ἐπιλητμότατον. Ἰσχυρίσκος. Ὀφθαλμόν ἐπ. Προσέκοψεν. Σινώπη. Σπαδάζω. Τρίπος. Φιλοτησία. Ψυχικός.
 Ἀτθίδι. v. Μᾶλλον μ.
 Πεζονίκη. v. Μᾶλλον μ.
 Amerias. v. Διακόμιον.
 Amiprias. v. Ἀκοπος. Ἀναβιβῶμα. Ἀνήκει. Ἀνίστη. Λυκίς.
 Μοιχοῖς. v. Ἀναψυχῆνα. Ἀνεώγεισαν. Καββαλάν.
 Ammonius. v. Ἐσχάρα.
 Ammonius, Hermiae F. v. Αἰδεσία.
 Amphis. v. Νεανισκείται.

Anacharxis,

Anacharsis, Scythæ, philosophus, qui anco-
ram et rotam figlinam inuenit, et Croesi
vixit temporibus. v. Ἀγκυραν.

Anacreon. v. Ἑρμῆος. Θωρήξασθαι. Μυ-
σάχνη. Τὰ Ταντάλη.

Anagallis, Corcyraea grammatica. v. Ὀρχησις.

Anastasius, Silentarius, postea imperator,
Eutychis opinionioni adhaerens. v. Φα-
τρία.

Anaxagoras. v. Ἀποαρτερεῖσαντα.

Anaxandrides. v. Νεκτάριον.

Anaxilas. v. Ἀντίκρσις. Ψηλαφίζει.

Ὠρεῖς. v. Μᾶλλον μ.

Anaximenes.

Ἐν ᾧ. τῶν Φιλιππικῶν. v. Πεζαίτερος.

Ἐν ζ'. τῶν περὶ Φίλιππον. v. Μάσειρα.

Andocides. v. Ἀναυμαχίς. Ἀναρδιασμένον.

Ἀρετή. Ἐπεσκήψατο. Ἐταιρεία. Λο-
γισαί. Νεώρια. Σκάνδιξ.

Andron.

Ἐν Τρίποδι. v. Σαμίαν δ.

Androtion. v. Βερόνια. Συγγραφεὺς.

Ἐν ἔκτῳ Ἀτθίδος. v. Νεώσι.

Anniceris. v. Ἀρίστιππος.

Anonymus.

Ἐν τῇ μαρτυρίᾳ τῶν Ἀγίων δισμυρίαν. v.
Ἀσαφεία.

Ἐν β' Φιλοσοφμένων. v. Ἐμποδῶν. (Hie-
rocles apud Apost. VIII. 20.)

Ἐκ τῆ βίβλ. τῆ Χρυσόστομ. v. Κυρίοσσ.

Antagoras, Rhodius. v. Ἄρατος.

Antigonus, Carystius. v. Ὀτοθλαδίας.

Antimachus. v. Ἀδράσεια. Ἀνατυπῶσαι. [P]

Πῶρος. πάθος. Σταθερόν. Ταλαίπωρος.

Ἐν τῇ Λυδῇ γενεᾷ. v. Ὀργεῶνες.

Antiochus, philosophus. v. Δέκελλος.

Antipater, Theodori, athei, discipulus. v. Ἀρίσ-
τιππος.

Antiphanes. v. Ἀλεργιάδιον. Ἀμαρτυρήτες.

Ἀποδικεῖν. Τρίτω καὶ τ. Ὑπέρχολος.

Ἀγορίκοις. v. Ραγδαίς.

Εὐδυδικῶ. v. Ξενιτευόμενος.

Λευκαδίῳ. v. Ἀνάριτος.

Antiphanes, iunior. v. Ἀβιος. Ἀδιάστατον.

Ἀειεῶ. Ἀκαρ. Ἀκροᾶσθαι. Ἀμα.

Ἀναγινωσκομένους. Ἀνήκει. Ἀξιοῖ. Ἀο-

πτα. Ἀπαθῇ. Ἀπεγένετο. Ἀποδιδό-

μενοι. Ἀποκρίθῃτι. Ἀπολαύειν. Ἀπο-

τειχίζον. Ἀττα. Ἀυλίζεται. Ἀχαρι-

σεῖν. Βάσανος. Δεκατευτάς. Διάθεσις.

iterum, Διάστασις. Διετείνοντο. Δυσά-

νιτος. Ἐμβιον. Ἐμποδῶν. Ἐν βραχέ.

Ἐπαγγελία. Ἐπαλλάξεις. Ἐπεσκή-

ψατο. Ἑρμῆος. Εὐδυαρόν. Εὐόφθαλ-

μον. Ἡμιολισμός. Ἰκετεύω. Καταλα-

βεῖν. Μοχθηρός. Ὀκνῶ. Πατράων.

Προσφορά. Συνήγορος. Τελεσθῆναι.

Τέως. Φηλώματα. Φορίνη. Χρημά-

των.

Ἐν τῷ περὶ Ἀληθείας. v. Ἄγοι. Ἀδέη-

τος. Δεήσεις. Αἰεεῶ.

Ἐν Ἀληθείας β'. v. Γρυπαίνειν. Διάθε-

σις.

Ἐν τῇ Ἀπολογία τῆς Δωροδοκίας. v. Τέως.

Ἐν τῇ Ἀπολογία τῆς Μύρας. v. Ἀττα.

Ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τῆς Δικαιογένης κλήρε.

v. Τέως.

Ἐν τῇ πρὸς Δημοσθένην γραφῇ. v. Κε-

λέοντες.

Ἐν τῇ πρὸς τὴν Καλλιῆ Ἐνδείῃ Ἀπολο-

γία. v. Μοιροδακῆσαι.

Ἐν τῷ περὶ Μεταστάσεως. v. Στασιώτης.

Ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα. v. Στεφάνη.

Ἐν τῷ περὶ Ὀμονοίας. v. Ἀνδρία. Ἰνα.

Θεαυδέτατος. Θωπεία. Σκιάποδες.

Ἐν τῇ Παρανόμων Κατηγορίᾳ. v. Δεῦρο.

Ἐν τῷ Πολιτικῷ. v. Εὐσύμβελος.

Ἐν τῷ περὶ Προνοίας. v. Ἀναθέσθαι.

(Sed ibi lege, περὶ Ὀμονοίας.)

Ἐν Προοίμοις. v. Αἰσθῆσθαι. Μοχθηρός.

Ἀμα.

Ἐν τῷ Σαμοθρακικῷ λόγῳ. v. Σαμο-

θρακίη.

Ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς Σαμοθρακικῆς Φέρε. v.

Ἀπόταξις.

Aaaa 2 Anto.

Antonius, monachus. v. Ἀμῆσι.
 Apellas, Ponticus. v. Ῥωδῶπιδος.
 Arphthonii filii, Sabinus, sophista, et Sergius, patricius. v. Σέργιος.
 Appion. Σπιλάδες. Σφάραγον. Τρίγλινα.
 Ἐν Ἐπιγράμματι. v. Ἀγύρτης.
 Ἐν τῷ περὶ Μάγῃ. v. Πάσης.
 Apollodorus, v. Ἀμφιφῶντες. Ἀνάστατοι.
 Κάλυμνος. Κύβος. Κύρβεις. Κύρβεις αἱ τ. Λαρινοί. Ὀσφύς. Ῥάξαι. Ταυροπόλιν. Φεῖδος. Χόες. Ἑορτή.
 Ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησιν Ἑταιρῶν. v. Φαυνοστράτη.
 [P] Ἐν ἑκτῷ περὶ Ἐπιχάρμῃ. v. Καρδιώτην.
 Ἐν τῷ περὶ τῶν Ἑταιρῶν. v. Νάννιον.
 Ἐν ταῖς περὶ Θεῶν. v. Μεταγωγία.
 Apollodorus, Carystius.
 Ἀποκαρτερεῖσι. v. Σπυδαῖζω.
 Ἀπολιπέση. v. Ἐγκομβώσασθαι.
 Apollodorus, Cyrenaicus. v. Ἀντικρυς. Βδελύσσω.
 Apollonius, v. Λίσπη. Μετά. Ὑδροφορία.
 Χαλκεῖα.
 Apollonius, Archibii. v. Ἀπίων.
 Apollonius Tyanaeus. v. Ἀναξαγόρας γοητεία.
 Apollonius, Rhodius. v. Μαρσύας ἐν τ. Μασχαισθῆναι.
 Ἐν Ἀργοναύταις. v. Λυγκέως.
 Apolophanes. v. Ἀδελφείος. Ὑπωπιάζω.
 Aposolus, v. Κακία. Κακοήθεια. Καταβραβεύεσθαι. Καταλαλιά. Κατανυγῶ. Νόμος. Ζένος. Ὀπλα φ. Ὀφάνια. Παρέδωκε. Παρεισελθεῖν. Περιπερεία. Πολλάς ἐπιτε. Ποιηρία. Πονηρέν. Ὑπεραίρεμα. Ὑπερφαίσιος. Ὑπέτασις. Ὑπωπιάζω. Φθόνος. Φόνος. Φύσις. Ψυχικός.
 Arrianius, v. Ἀλλαζάμενος. Ἀλιτενής. Ἀλλόκοτον. Ἀλωιεύομενος. Ἀναλαμβάμενον. Ἀνέξεύγναι. Ἀπαξιῶν. Ἀποφείδεις. Ἀφάπτειν. Ἀχρησία. Ἀψαύτως.

Ἀψιμαχία. Βλάσφημος. Δείσαντες. Διέφερον. Δικαίην Δοξοκοπία. Ἐγχερόνων. Ἐδοκίμαζεν. Ἐθελοκάκως. Ἐκνισεν. Ἐιδες. Ἐισπονδος. Ἐντελεῖς. Ἐπαφρόδιτος. Ἐρεθισμα. Ἐσι μέγχι. Εὐζωνοι. Εὐσαθῶς. Ζήλος. Ἰδιόζενος. Ἰέντες. Ἰλαρός. Θησαυρές. Κληρεχον. Κώδων. Λιφαμῆ. Λυπρόν. Μετριοπαθεῖν. Νεαλῆς. Νεργόβειγες. Οἱ, περιεσπ. Οἰσεῖ. Ὡσατο. Πάρεσις. Παρηγγελλον. Παρορηῆσαι. Πιδανές. Πιμελή. Πιμπραται. Προθήβας. Πρόριζα. Προσήσεσθαι. Ρετίλιος. Συνήδομαι. Συνίσταρ. Σύφαξ. Τετρεύσθαι. Τύπος. Ὑφίσταται. Χρηματίζει. Ψαφαρόν.
 Arpines, Gadarenius. v. Φρόνταν.
 Aquila. v. Ἐκασιάζομαι. Κνίζον.
 Araros, v. Ἐωδός. filius Aristophanis: comici. v. Ἀριστοφ.
 Ὑμεναῖω. v. Ἀναθεῖναι.
 Aratus, v. Γυῖνοι. Χερμαῖον ἀρνιθ.
 Archias, Alexandrinus, grammaticus. v. Ἐπαφρόδιτος.
 Archilochus. v. Ἀ. Ἰσμαρικὸς οἶνος. Κάθαρμα. Καταπρέζεται. iterum. Κύφωες. Μυδαλέας. Μυτάγνη. Ξενία. Παλίσκιος. Πυρρᾶνεις. Σκανδάλητρα. Τήνελλα. Φεψάλω.
 Archippus. v. Διαβάλλεται. Ἐωδός.
 Architas in Τιμαχίδας.
 Arete. v. Ἀρετιππος.
 Aristagoras, v. Χίλων.
 Μαμμακύδω. v. Ἀνθέων.
 Aristarchus. v. Δερμικής. Δέρτρον. Ἡδ' ὅς. Ὀνε πόκα. Ὀξυθύμια. Πράμμιος. Ταυροφάγος. Ταχυδάμενας. Demetrii Ixionis et Dicæarchi, Lacedæmonii, magister. v. Δημήτριος. Δικαίρχος. Aristophanis, Byz. discipulus. Ἐρατοσθένης.
 Arislias.
 [P] Κύκλωπι. v. Ἀπώλεσας.

Aristeus,

Aristeus, poeta, qui Pisandro sua supposuit
v. Πείσανδρος.

Aristides. v. Εἰς κόρακας. Ἀδριανός.

Aristippus, Cyrenaeus. v. Αἰσχίνης.

Aristis. v. Ἐρατοσθένης.

Aristo, Chius. v. Τέλος.

Aristocles.

Ἐν τῷ ε' περὶ Φιλοσοφίας. v. Σωτάδης.

Aristodemus, Eleus, Thebanarum rerum scrip-
tor, v. Ἑλλανοδίκα. Τελμισσία. Χρή-
ματ' ἀνὴρ. (add. ad voc. Aristoph, gram-
mat. notata.)

Aristomenes.

Ἐν Βοηδοῖς. v. Φαρμακοσιογάργαρος.

Aristonicus. v. Ἀκωσάσις.

Aristophanes. v. Ἀ α'. Ἀβελτερώτατος.
Ἀβυσσος. Ἀγάθων. Ἀγίζων. Ἀγκύ-
ρισμα. Ἀγλιθες. Ἀγοράζω. Ἀγοραίος
νῆς. Ἀγώνισμα. Ἀγριοποιόν. Ἀγρικός
ὄργην. Ἀδαξήσαι. Ἀδεκατεύτεις. Ἀελ-
πτον. Ἀερονηχεῖς. etc.

Ἐν Ἀμφιάρεω. v. Ἀχηνία. Τῆ. Τῆτο κ.
Φλέων. Φρυγάνδας.

Αἰολοσίκων. v. Ἀγοράσαι.

Ἀναγύρω. v. Ἀμφιαναντίζεν. Ἀπληγίος.
Ἀρχεῖοι. Συννένοφε. Ὅδ' παρέρσης. Ὅρ-
δοπλήξ. Παραλῆμα.

Ἀνταγωνισαῖς. v. Ἄλις.

Ἀχαρνεῦσιν. v. Ἀγορανομίας. Ἀνθηρά.
etc.

Βαβυλωνίσις. v. Ροθιάζεσι. Σαμίων δ. Σι-
μός.

Βατράχοις. v. Ἀβυσσος. Ἀγνώτα. etc.

Γεωργοῖς. v. Ἀτρεία. Τοῖς Ἱπποκράτες.

Γήρα. v. Σπλεγγίς.

Δαιδάλα. v. Εὐρύβατος πον. Ὅν' σκιά.
Ἵππνέμιος.

Δαιταλεῦσι. v. Ἀναλίσκειν. Ἀνάστατοι.

Διγέα. Ραγδαῖες. Ζεῖσαι. Σπλεγγίς.

Τροπίας. Χαρίσιον.

Δαναῖσι. v. Ἀργύρειος. Ἀταλαίπαρον. Αὐ-
λεις. Κλειταγόρα. Δυγκέως. Τῆ. Τῆ-
το κ. Χύτρας ἴδρ.

Εἰρήνη. v. Ἀγῆλα. Ἀγάπαιστοι. Ἀναξέ-
χασθα. Γλίσχρον. Δημιεργοί. Αἴξεν.
Ὀγκύλλεσθα. Ωρακιάσας.

Ἡρασι. v. Ἀμφορεαφόρες.

Θεσμοφοριαζέσας. v. Ἀλγησις. Ἀλφά-
ναι etc.

Θεσμοφοριαζέσας β'. v. Λακωνίζω. Λύ-
κος ἔχανεν.

Ἰππεῦσιν. v. Ἀλιτήριος. Ἀρίβαλλος, etc.
Κενταύρω. v. Προδίκον.

Κοκάλω. v. Ὄδε. Πωμαλα.

Λημνίαις. v. Ἀπεχερήσατο. Ὡ τῶν θερμοί.
Χρή. Φαρμακοσιογάργαρος.

Λυσιζράτη. v. Ἐξεπώκατον. Κεκωδωνι-
σμένος. Κομήται. Κύνα δ. Λέκιδος.
Λόχη. Λόχος. Λυκόποδες. Μελανία-
νος. Ὅσιον χ. Πακτῶν. Πάση τέχνη.
Νεφέλαις. v. Ἀγρεία αἰοιδῇ. Ἀθηναίων
δυσβ. etc.

Νήσοις. v. Διαθήκην διαδ. Ἐξέχειν τὸν ἡ-
Συννένοφε.

Ὀλκάσι. v. Εὐάθλος. Ἡα.

Ὀρεῖσι. v. Ἀγορανομίας. Ἀγχισία. etc.

Πλέτω. v. Ἀγοράζεν. Ἀγύριος. etc.

Πολυεῖδω. v. Ἀνάριτος. Ἐρημον ἐμβλ.

Ἐν Προαγῶνι. v. Σταθερόν.

Σψηξίν. v. Ἀποφυσήσας. Ἀτηρότατον.
[P] Ἐγγασείμυθος. Ἐμφορέατος. Ἐξ-
έχειν τὸν ἡλ. Ἐφολκία. Ὀροφή. Πα-
ραβολή πραγμ. Σῆ.

Ταγηνισαῖς. v. Ἀπασκαρίζεν. Ἀποχρών-
τως. Ἀφύα. Ὡπεύει. Παραξορεῖσιν.
Πρόδικον.

Τρυφάλῃτι. v. Τοῖς Ἱπποκράτες. Τῶν
τριῶν.

Φοινίσσας. v. Ἀκαλήφη.

Aristophanes, grammaticus. v. Μασχαλίσμα-
τα. Προκώνια. Eratosthenis discipulus.
Ἐρατοσθένης. Aristarchi praeceptor.
v. Ἀρίσταρχος.

Ἐν β' Θηβαϊκῶν. v. Ὁμολογίος. n) Ὁγης.
Pseudoaristophanios. Ἀρτεμίδωρος. Τιμαχί-
δας.

Aristophon.

Πυθαγοριζῶν. v. Πυθαγόρας τὰ σ. in fin.

Aristoteles. v. Ἀδοξότατα. Ἀνάλογον. Ἀντι-
επιχειρεῖν. Ἀντιπελαργεῖν. Ἀντιτερό-
φως. Ἀντιτυπῆσαι. Ἀξίωμα. Ἀπλῶ
λόγῳ. Ἀρχή π. Ἀρχὴ ἄνδρα. Ἀχάνη.
Βλάκα. Βελεύσεως. Δατεῖσθαι. Δεκα-
τεῦειν. Διάθεσις. Δωδωναῖον. Δυσκο-
λαίνειν. Αἵτησις. Ἐκ περιστάσεως. Ἐναν-
τία. Ἐντευξις. Ἐξ ὑποθέσεως. Ἐπιτί-
μησις. Εἰς κόρακας. Ἰσάκωλον. Θέσις.
Κατασκευάζειν. Κεφαλίσμας. Κίνησις.
Κοτίνῳ σεφ. Λῆμα. Λίδος. Μασσα-
λίας. Μετριοπαθεῖν. Μορῶν. Νάννος.
Νόμοι. Ὀλέκρανον. Ὀσφύς. Ὀφθαλ-
μός. Ὡς ἔπος εἶπ. Περιεστία. Πνευμα-
τικόν. Πόθεν. Σαφροσύνη. Ταμία. ἀρ-
χή τις. Τενέδιος ξ. Τὸ μηλιακόν. Τρο-
φή. Τριπτύς. Ὑπέχει. Φαντασία.
Φαίον. Φοινικίδα. Φυσικὸς λ. Ψυχὴ.

Ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ. v. Κυρβεῖς.
Λυκόποδες. Παράστασις. Περίπολος.
Πρόεδροι. Σίτος. Στρατεία ἐν τοῖς.
Ὑπὲρ τὰ Καλλικῆ.

Ἐν τῇ Ἀποδεικτικῇ. v. Ἐπισήμη. ὅτι Φησ.

Ἐν Διδασκαλίαις. v. Ὅνε σκιά.

Ἐν τῷ περὶ Δικαιοσύνης. v. Εὐρύβατος.

Ἐν τοῖς περὶ Ζώων. v. Ἀκαλήφη. Ἀλκυο-
νίδες. Κασρεῖς. Κοβαλία. Ψαθαρόν.

Ἐν Ἠθικοῖς. v. Ἄνθρωπος. Τὸ προσηγ.
Κατηγορίαι. v. Ἀέτιος.

Ἐν τῇ κοινῇ τῶν Θετταλῶν πολιτείᾳ. v. Τε-
τραρχία.

Ἐν τῇ Ἰθακησιῶν πολιτείᾳ. v. Σκυτάλη.

Ἐν Κυμαίων πολιτείᾳ. v. Τύραννος.

Ἐν τῇ Κυπρίων πολιτείᾳ. v. Ἀνακτες.
Magicus Antisthenis, Aristoteli a quibusdam
tributus. v. Ἀντισθένης.

Ἐν τοῖς κατὰ τὰ Φυσικά. v. Ἐπισήμη.
ὅτι Φ.

Ἐν τῇ Μηλιάων πολιτείᾳ. v. Τῶν Φιλτά-
των.

Ἐν τῷ περὶ μνήμης καὶ ὕπνου καὶ κατ'
ὕπνου μαντικῆς. v. Μνήμη.

Ἐν τοῖς περὶ Πολιτείας. v. Ἐσχατιάν.
Πάρεδρος.

Ἐν τῇ Σαμίων πολιτείᾳ. v. Σαμίων δ.

Ἐν Συρακουσίων πολιτείᾳ. v. Καλλικύ-
ριοι.

[P] Ἐν τοῖς Τόποις. v. Εὐνός. Εὐψυχος.
Ὁμολογία. Προαίρεσις. Ταυτόν. Ὑπο-
ληψις.

Ἐν β' τῶν Τοπικῶν. v. Χαλεπώτατον.

Ἐν ταῖς πρὸς Φίλιππον Ἐπιστολαῖς. v.
Ὅτι ξένος.

Ἐν τοῖς Φυσικοῖς. v. Εἰδησις.

Ἐν τῷ περὶ Ψυχῆς. v. Ἀγαθὸ δαίμ.

Aristoxenus. v. Σκολιόν.

Arnuphis, Aegyptius. v. Ἰσλιανὸς ὁ Περγα-
μνός.

Arrianus. v. Ἀλέξανδρος. Βελυτός. Ἐπανέ-
της. Ἐπιφρασθεῖς. Φαύλη ναῦς.

Artemidorus. v. Τευτάξεν.

Asclepiades.

Ἐν τῷ ἔκτῳ βιβλίῳ τῶν Τραυματικῶν.
v. Ὀρφεύς Κροτ.

Ἐν ε' Τραγωδαιμένων. v. Ῥησάρχος.

Alius Asclepiades, iunior. v. Γενέθλιος, Ἡραί-
σκος.

Athenaeus.

Ἐν Δαιτυποφισαῖς. v. Ἀριστάνυμος. Ἀρ-
χέδικος. Διοκλῆς. Ἐπιγένης. Ἐπίλυ-
κος. Ἐπίνικος. Ἐριφος. Εὐάγγελος.
Εὐδυκλῆς. Εὐσχημος. Εὐφρων. Ἠγή-
μων. Ἠγήσιππος. Θεόγνητος. Καρκί-
νος.

n) Sed ibi legere iubet Aristodemi nomen Doruill. in nouis misc. obsf. III. pag. 159. adfentiente
Valcken. ad Eurip. Phoeniss. schol. versf. 1120. Harl.

vos. Λύσιππος. Μνησίμαχος. Ναῖς.
 Νικόστρατος. Νωγαλέον. Ξέναρχος.
 Ωφελίων. Πάμφιλος, ἔτος. Πλάτων.
 Ἀθ. Πολύευκτος. Ρώμη. Σαντυρίων.
 Σώπατρος, Καμ. Σώπατρος. παρ.
 Σωτάδης. Σώφιλος. Σώφρων, κ. Στράτ-
 τισ. Τελέτης. Τηλεκλείδης. Τιμόθεος
 Ἀθ. Τιμοκλῆς ἔτ. Φίλιππος, Καμ.
 Φόρμος. Συρ. Φοινικίδης. Χαιρήμων.
 Ἐν τῷ β' τῶν Δειπνοσ. v. Βράβηλα.
 Ἐν γ'. v. Δαμόξενος. Δεξικράτης.
 Ἐν δ'. v. Διόδωρος. καὶ αὐτ.
 Ἐν ια'. v. Δαμόξενος.
 Ἐν ιβ'. v. Διόδωρος. καὶ αὐτ.

Athenodorus, Arati pater, et alius, frater. v.
 Ἀρατος.

Ἀττικιανοί. v. Ναυκραρικά.

B.

Babrius. v. Ἀμῶν. Ἀνωθεν. Ἀσθμα. Ἀχαΐ-
 νη. Γέρανος. Δάπτω. Ἐκασοτε. Ἐκ-
 δορεν. Ἐταιρεία. Εὐλαί. Ἡίων. Ἡρα.
 Καμειραία. Κνηκίας. Κωλώτης. Κωμή-
 ταί. Κωτίλλω. Κρίμων. Νεβρεΐνη. Νε-
 βρός. Νέμεσις. Ονεΐα. Παλαμναῖος.
 Πανδοῖνη. Πετάβρα. Πίθηκος. Πρίων.
 Πυρρίχαις. Σαράκας. Σπῆλυγξ. Στε-
 λεον. Ταναγραῖοι. Τιττυβίεταί. Τειγ-
 χός. Φωλάδι. Φριζότειχα. Vide etiam
 infra *Fabulae*.

Bacchylides. v. Εἰδῶλον.

Basilicus. v. Γέσιος.

Basilus. v. Ἐχενής. Καταδυναστεύει. Στρα-
 γότερος.

Basilii M. laudatio funebris. v. Ἀβαρις.

Baton. v. Πυθαγόρας. Ἐφέσιος.

Bion, philosophus. v. Ἀγκών.

Bion, tragicus, Aeschyli F. v. Αἰσχύλος.

Botrys, v. Δημοχάρης.

Brysonis, Achaei discipulus. v. Κράτης.

C.

Caddus, historicus. v. Χερσίω. (Sed ibi scri-
 bendum est Κάντιδος.)

Caelius, Alex. Aegaei F. v. Ἀλέξανδρος.

Callias. v. Ἀράχνη. Ἑλληβοριαν.

Κύκλωψιν. v. Ἀράχνη.

[C] Callimachus. v. Ἀ. ἄ. Ἀδμωλία. Ἀλε-
 τρείβανος. Ἀμιθεῖται. Ἀπεσώ. Ἀπο-
 βράσματα. Ἀπ' ἑατος. Ἀράχνη.
 Ἀπασοί. Ἀσρια. Ἀσυρον. Γάντα. Δα-
 νά. Δεινόν. Δύη. Ἐγκυτί. Ἐκάλη. Ἐκόη-
 σεν. Ἐλελεῦ. Ἐπικλινές. Ἐρώεις. Εὐ-
 ρός. Εἰκαία. Ἴπνια. Κατηναρισμένας.
 Κολοβραία. Κολωνάων. Κόροιβος. Κρέις.
 Κυκλίων. Κύφελλα. Μαραθῶν. Μή-
 Νωσάμενος. Οὐ γάρ. Ὠλήν. Περιδέξις.
 Περιπηχύναντες. Πονηροίς. Πορθητῶν.
 Πρώ. Ποῖη. Σέβας. Σιμωνίδης. ὅπως
 Τάλις. Ψύδος.

Ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀγώνων. v. Ἀκτία.

Ἐν Βαρεβαρικοῖς Νομίμοις. v. Φάσηλος.

Ἐν Ἐκάλῃ. v. Ἀρμοῖ πα. Αἰθ' ὄφελ.

Ἰμαῖον. Κωλίας. Κωμήται. Μύωψ.

Ναὶ μά τό. Σύφαρ. Vide et Ἐκάλῃ.

Ἐπαύλια.

Ἐν τοῖς Ἐπιγραμματίοις. v. Ὑμεῖς. ἄ Μ.

Ἐν Ὑμνοῖς. v. Ἀγορανομίας.

Ἐν Χωλιάμβοις. v. Διδυραμβοδιδάσκα-
 λοι.

Callimachi discipulus, Aristophanes, gram-
 maticus. v. Ἀριστοφάνης. In Callima-
 chum scripsit *Astyages*. In eius epi-
 grammata *Archibios*.

Callinicus, sophista. v. Γενέθλιος.

Callisthenes. v. Ἀναγκαῖον. Ἀναρᾶσθαι. Ἀνώ-
 γεων. Βόθυνος.

Ἐν β' Περσικῶν. v. Σαρδαναπάλης.

Callistratus. v. Ἀπλᾶς ἐπιφυλλίδα. Ἡ γλῶτ-
 τα. Ἰσοκράτης. Ἀμύκλα. Μέτων. Ὁρ-
 ξον. Σελάχιον. Φιλόξενος Εὐλητ.

Ἐν τῷ περὶ Ἀθηναίων. v. Ἑρμαί.

Candidus, historicus. Vide supra *Caddus*.

Cantharus.

Θηγεῖ. v. Ἀθηναίος.

Caucalus. v. Ἀήμιον.

Cephalus, rhetor. v. Ἐπιτίμια.

Cephisodo.

Cephalodorus.

Ἀμαζόσι. v. ὄνος ὕετα.

Cercops, pythagoreus. v. Ὀρφεύς.

Chaeremon, philosophus; Neronis praeceptor. v. Ἀλέξανδρος, Αἰγῆος.

Chaeremon.

Τερσίτῃ. v. ὧς ἐχ' ὑπάρχων.

Chamaeleon.

Ἐν τῷ περὶ Θεσπίδος. v. Οὐδὲν πρὸς τὸν Δ.

Ἐν τῷ περὶ Σατύρων. v. Ἀπάλεσας, Ἀρίσιος Κυκλ.

Charax, historicus. v. Ὀμηρος.

Charimides. v. Ἀδην.

Chionides.

Ἡρώσι. v. Ἄγνος.

Chrylippus. v. Κέρκωπες. Τιμωρῆντος. Χάρμος. Θεσίς. Ἀθήναιος.

Ἐν τῷ περὶ Καλῆ καὶ Ἡδονῆς. v. Λαταυρικήκκαβον.

Ἐν τῷ β' τῶν Φυσικῶν λόγων. v. Πρόληψις.

Ἐν τῷ περὶ χρησμῶν. v. Νεοττός.

Chrysostomus. v. Βδελυγμία. Διαπεφώνηκεν. Κατανυγῶ.

Ἐν τῇ Ἑρμηνείᾳ τῆς πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολῆς. v. Λόγια.

Cinestas, poeta dithyrambicus. v. Κατατιλαῖ.

Clearchus. v. Ὑπὲρ τὰ Καλλικράτες.

Ἐν τῷ περὶ Οἴων. v. Νεοττός.

[P] Clearchus, Solensis. v. Χάρμος. Ἀθήναιος.

Clemens. v. Ζάλην. Ἡρας δὲ δ. Παλίμβολος.

Clementis, Stromatei liber. v. Δεόντιος μοναχός.

Clidemus. v. Ἀπεδαί. Ἡπιδίζον. Πύκκη. Ὑψ.

Clitarchus. v. Σαρδάνιος.

Clitodemus. v. Ἐπὶ παλλαδίῳ.

Crantor, philosophus. v. Θεσίς. Σκίφη.

Craterus. v. Ναυτοδίκαι.

Ἐν ἐνάτῳ τῶν Ψηφισμάτων. v. Νύμφαιον.

Crates. v. Ἀλκμάν. Ἀγεβίω. Ἀψάλακτος.

Γυπαρίσις. Διαβάλλειν. Διαφαλαίτ-

τεσθαί. Παρσία. Περκάνια. Σαρπηδονία.

Ἐν τῷ περὶ Ἀθήνησι Οὐσιῶν. v. Εἰρεσιώτη. Κυνήσιος.

Ἐν Γέτοσι. v. Ὡς διὰ ρ.

Ἡρώσι. v. Ἀθάρα.

Παιδικῆς. v. Ἄλλο ἕτερον.

Τόλμαις. v. ὄνος ἐν μελ.

Crates, Aristarchi, grammatici, aemulus. v. Ἀρξαρχος.

Crates, Thebanus. v. Ἀγαξαγόρας. Ἀπολλώνιος.

Cratinus. v. Ἀναλτον. Ἀνανεῶσθαί. Ἀναπίπτειν. Ἀνεπτέρετο. Ἀνδρωπος λυπησολ. Ἀνοργαί. Ἀξίος λαβεῖν. Ἀπαλάξας. Ἀποκείσθαί. Ἀπορεῖν. Βάδιζε. Βῶτον. Δραπέτης. Αἶγλη. Αἶξ ἐρανία. Ἐγκυρεῖσθαί. Ἐξόδοι. Ἐπημήκισε. Ἐπιλησμόταται. Εὐερον. Κλεισθένες. Κοννάς. Λέξη θ. Μισήτην. Ναξιβεργή. Ὀλόφωρος. Ὡ τάν. Παιδικά. Πολύμησος. Πρόσισχε. Ρύβδην. Ρύγχος. Σφακελίζοντες. Ὑπελα γ. Ψαμμακιστογάργαρα. Ψύρα.

Ἐν Ἀρχιλόχεις. v. Διὸς ψήφος.

Βεκόλοις. v. Ἀνδρακάς. Ἀνεσίαν. Ἀποκτινύοναί.

Δηλιάτι. v. Ραξέν.

Διδασκαλίας. v. Ἀναρύπτειν.

Διονυσιαλεξάνδρου. v. Ἀνεπαύγγελτος. Ἀνησις.

Δραπέτισι. v. Ἀμαρτεῖν. Ἀνεκάσαισθε, Ἀποπάτημα. Κυβηλίσται. ὄνος ὕετα.

Ὡδε.

Ἡρώσι. v. Ἀνεκάς.

Θραύτταις. v. Οὐτάπτεν.

Μαλθακός. v. Κυλλῆ π.

Ἐν Νεμέσει. v. Χαίρεις, κιδ.

Νόμοις. v. Ἀλώπηξ. Ἀποτοματίζειν. Χρή.

Ὀδυσεῦσι. v. Ἀθυρμαί.

Πανόπταις. v. Κηκείδιος. Παιδικά.

Πυθαγορίζεσθαι. v. Ξενοφάνης.

Πυλαία. v. Εὐερον. Τὸ παρὸν ἐ.

Πυλάσις.

Πυλαίοις. v. Ἀμύνασθαι.
Πυτίνη. v. Ἀράχνη. Ἀφέλεια. Δεσμώτης.
Δωδεκάκρενον.

Σεριφίοις. v. Ἀμοργοί. (Σεριφίοις.) Στα-
θερόν. Τελενικήσαι.

Τροφανίω. v. Ἀχρεσθαι.

Χείρωσι. v. Οὐρανία αἶξ. Πανδελετίς.
Ῥαδαμάνθυος.

Ωρεαίς. v. Μαρίλη. Παιδικά. Πυροξέ-
της. Ταῦτα πρᾶσσων.

Creon.

Ἐν αἰ. Ῥητορικῶν. v. Ἐγκεκορυθλημένος. Νι-
δάριον. Φακίολιον.

[P] Criton.

Ἐν Γεττικοῖς. v. Ἄρτι, τῷ ἀρτ. Βοιωτίαις.
Γέσοι. Δεισιδαιμονία. Ἐνεμημένων.
Καθιστάμενος.

Crobylus. v. Ὀψοφραγία. Τιμαχίδας. Ῥόδ.
Ctefias.

Ἐν Περιπλῶ Ἀσίας. v. Σκιάποδες.

Cyclus epicus. v. Τευμισία.

Cyprius poeta. v. Οἶνος ἀνώμ.

Cyrrillus Magnus. Ex eo prolixus locus
contra spadones et eunuchos adducitur.
v. Σπάδων.

D.

Daduchus. v. Γενέθλιος.

Damageti, Heracleotae, epitomen scripsit De-
mosthenes, Thrax. v. Δημοσθ.

Damascius. v. Ἀγαθοεργία. Ἀγχίνοια. Ἀγ-
χίσκοπος. Ἀθρυπτος. Ἀθύτης. Ἀπέ-
ραιοι. Ἀκροατής. Ἀκρόπολις. Ἀμήχα-
νον. Ἀνδρωπες. τὸ πρῶτον. Ἀπῆγεν.
Ἀπόπειρα. Ἄττα. Ἀφέλεια. Βλακεύε-
ται. Γελασείω. Διωλύγιον. Δομνῖνος.
Δῶρος. Αἰδοῖος. Ἐναγείς. Ἐνδόμυχος.
Ἐπ' ἐλάχισον. Ἐπιτίθησι. Ἐπιφάνιος
καὶ Εὐπρ. Ἐρμαῖον. Ἐρως τὸ πρ. Εὐ-
μοιρία. Εἰδωλον. Ἡνείχοντο. Ἰδιότης.
Θοῖνη. Κάβρων. Ὅσιον χωρ. Ὡτα.
Παρίστασαι. Πῖνος. Πλαδαρον. Προσε-
ποιήθη. Πρόσοιτο. Πυργῆται. Ῥητορι-

κή. Ῥυθμίζει. Σκια ὀνείρων. Στοιχεῖα.
Συνήσας. Συριανός. Τάττῃσα. Τεκ-
μήριον. Τετραγώνος. Φιλία. Φιλοπονία.
Χαριεντίζεις. Χρηματισμός.

Εἰς τὴν Φιλόστοφον ἱστορίαν. v. Γεηγόριες.
Ἰφικράτιδες.

Daniel. v. Θέρας.

David. v. Ἀβυσσον. Ἀγίασμα. Ἀκανθα.

Ἀκηδία. Ἀλλοτρίως. Ἀμωμος. Ἀνθο-
μολογησόμεθα. Ἀζῖωμα. Ἀπολύων.
Ἀποσκορακίζει. Ἀσεβῶν. Ἀσπός ἐν
πᾶσιν. Ἀτεκνία. Ἀφρων. Βασάν. Βί-
βλοι Θεῶ. Βραχίων. Γαστήρ. Γραμμα-
τείας. Διαβέλιον. Διαθήκη. Διακενῆς.
Διαλογή. Διεξόδες. Διέσειλεν. Δυνά-
σην. Αἰάν. Αἶτημα. Ἐγκάθηται. Ἐκ-
σασίς. Ἐνεκότεν. Ἐξάπινα. Ἐπανῆ-
σθε. Ἐπεσθῆριζαν. Ἐρημικῶ. Ἐτυράθη.
Εὐθέως. Εὐρίζω. Εἰκάν. Εἰσβολή. Ἡμέ-
ρα δυνάμεως. Ἡμέρα πον. Θεός. Δαβ.
Θραῦσις. Καστία. Κατανυγείς. Κατά-
παυσις. Κατέβραχας. Κατεύθυνεν. Κέ-
δροι. Κεκεράζομαι. Κέρας ἰσχ. Κισσῶ.
Κλῆρος. Κατίλλη. Κωφῆς. Κρίματα.
Κρύφιοι. Λάκκος. Ληνός. Λόγια. Λυ-
τρωτής. Μάννα. Μετοχή. Μὴ κατα-
πραυνῆς. Μονογενῆ. Μονόκερας. Οἶνος.
Ὀνόματα. Οὐκ ἐξελεύσῃ. Οὐ τοι ἀν-
τή. Ὀδῖνες. Παραζήλα. Παραστήσομαι.
Παῖδες. Περιβόλαιον. Πραότης. Προα-
νατάζομαι. Προσήλυτος. Πρόσωπον.
Πρῶτ. Πυκάζωσι. Πύλαι δ. Σελήνη.
Σκότος. Σοφός. Στέαρ. Συντέλεια.
Συτρωφή. Σχοινία. Τάνις. Τίς, ἀντί τ.
Τὸ ἀντάλλαγμα. Τέρψις. Τροχός.
Δαβ. Ὑδωρ διαπ. Ὑπελάβομεν.
Ὑπνος ἐπὶ Θ. [P] Ὑποσκέλισον. Ὑσ-
σωπος. Ὑῖοι Θεῶ. Ὑψος. Ὑψῆτε. Φη-
μί. Φῶς. Φρέαρ. Χεῖρα. Χῆς θαν. Χρί-
σις. Χρίσμα. Ψεύδος. Ψῶα.

Demagoras. v. Ἀλκυονίδες.

Demetrianus, criticus et mathematicus Rauen-
nas. v. Ἀσπάσιος.

Bbbb

Demetrius

Demetrius. v. Ἀκμή. Ἰσαῖος.

Demetrius, Phalereus.

Ἐν τοῖς περὶ Νομοθεσίας. v. Παράστασις.

Ἐν γ' Νομοθεσίας. v. Σκαφηφόροι.

Demetrius, Scepsius. v. Ἀδράσεια.

Democlitus. περὶ πυρσῶν. v. Κλεόζενος.

Democritus, Abderita. v. Ἀ. α. Ἀναγκαῖον.

Ἀπολλάνιος. Εὐσώ. Εἰμαρμένην. Πένταθλος.

Περὶ τῶν ἐν Ἀιδε. v. Τριτογένεια.

Democritus, historicus. v. Ἰσίδας.

Demon. v. Δωδωναῖον. Ἡ δὲ χελώνη. Ἡ φάνη θ'. Ὄνος ἄγων. Σαρδάνιος γ. Φοινίκων σ.

Ἐν τῇ Ἀτθίδι. v. Τριτοπάτορες.

Ἐν τῷ περὶ Θυσιῶν. v. Προκωνία.

Demophon. v. Δορύχιον.

Demosthenes. v. Ἀγραφίς. Ἀελογία. Ἀκρίτος. Ἀλαβασοθήκας. Ἀλογία. Ἀμφισβητεῖν. Ἀμφοτερόπλευν. Ἀνασκευασάμενοι. Ἀνήκει. Ἀνήρηκεν. Ἀντέχει. Ἀντικαταλλαπτόμενος. Ἀξιον. οἱ δὴτ. Ἀξιον. ἐπὶ τῷ δ. Ἀπαγε. Ἀπαλλάξας. Ἀπεγνωκός. Ἀπὲλθῃ. Ἀπετιμήσατο. Ἀπογνῆς. Ἀποκήρυκτον. Ἀποκρίθητι. Ἀπολογίζω. Ἀπομισθος. Ἀποψηφίζοντα. Ἀποψηφισθέντα. Ἀποβέλευτον. Ἀπτις. Ἀφείς. Γερόσιν. Γραμματοκύφων. Γραφεύς. Δαπανᾷν. Δεῦρο. Δημοτενόμενός. Διάδοσις. Διακεχερημένον. Διαχειροτονία. Διεγγύησιν. Διφῶν. Δοκιμασθεῖς. Ἐγκράτεια. Ἐξεγγύησις. Ἐξεπρέμνιζον. Ἐξόριζον. Ἐξέλης. Ἐξήμος. Ἐωλοκασία. Ἐπαγγελία. Ἐπιτρέπει. Ἐρανίσας. Ἰππαρχος. τύρ. Θέμενος. Θιάσος. Θύρα γρ. Καθελών. Κανώσεως. Καταχειροτονίαν. Κλίσσις. Ὀνήτωρ. Ὅις σκιά. Ὀρος. Ὡ μηδαμῶς. Πόα. Πώμαλα. Πρεβολάς. Πρόπεμπτα. Προπίνες. Ρήτωρ. Σημεῖα. Συντιμηθῆναι. Τάλαντον. Τραγικός π. Τρόμητας. Φάσις. Φακίαν. Φοινικίδα. Χάρακα.

Χερνίβων. Χρηῖται δύο.

Ἐν τῷ Ἀγνίς κλήρε. v. Πρόκλησις.

Ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀδελφῶν. v. Δυσίμαχος. lege ἀτελειῶν.

Ἐν τῷ κατὰ Λισχίης. v. Ἀποκρίθητι. Ἐπικράτης, Ἀθην. Ἐσπαθᾶτο. Ἡράκλειος. Ἰσα βαίων. Μύρις ἐν μ. Νεῶσι. Ὅτι ξένος. Προβαλλόμενος. Προβέλευμα. Προκύλαια. Συγκληπος.

Ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτίανος. v. Ἀνελᾷν. Ἀντιγραφεύς. Ἀπογραφή. Ἐζητάσθης. Ἐξορρησάμενος.

Ἐν τῷ πρὸς Ἀπατέρειον. v. Ἐγγειον. Ὀφρύνιον.

Ἐν τῷ κατὰ Ἀφάβε. v. Ἐκδοσις. Καφαλή. Συμμορία.

Ἐν τῷ πρὸς Ἀφοβον. v. Ὑπὸ μάλης.

Ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογέτονος. v. Ἀνασείαν. Ἀνίδρυτοι. Βαλεύσεως. Γνώσις. Ἐμφρεάται. Ἐνδείξις. Εἶδος. Ἐναρ. Ἐνη. Θεωρεῖς. Δημ. Ὁμῶ [C] ἐγγύς. Πληρωτής. Φάρμακος.

Ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους. v. Ἀνδροληψία. Ἀζανες. Ἀπεσχοίνισις. Ἀποφύγειν. Αἰδέσασθαι. Ἐδνας ἔ μ. Ἡεν. Θεσμός. Νοθεία. Ὀδός. Ὁ κάτωθεν νόμ. Ὅτι οἱ ἀλόντες. Οὐκ ἀνασχήτομα. Πενέσαι. Σκήψις. Φαῦκος. Δημ.

Ἐν τῇ πρὸς τὴν Βαλὴν καὶ τὸν Δῆμον Ἐπισολῇ. v. Ἐργολάβος.

Ἐν τῷ πρὸς Διοδώρον. v. Συνετιμήθη. (Sed lege, Ἐν τῷ πρὸς Διονυσόδωρον.)

Ἐν τῷ κατὰ Διονυσόδωρον. v. Τέως.

Ἐν τῷ Ἐπιταφίῳ. Αἰγείδα.

Ἐν τῷ περὶ Ἐπιτετραρχήματος. v. Ἐφίερον.

Ἐν τῷ πρὸς Εὐβελίδην. v. Γαμηλία. Δίκη. Κρίσις.

Ἐν τῇ πρὸς Εὐβελίδην Ἐφέσει. v. Πόρος.

Ἐν τῷ κατ' Εὐέργει. v. Πρὸς τὴν πυλίδι.

Ἐν τῷ κατὰ Θεοκρίτου. v. Ἐνδεκάζοντας.

Ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα. v. Ἀπειροδομῆς. Χλίδας.

Ἐν

Ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. v. Αὐτολήκυσαι.
Ἰδιάν. Λίδες. Μελίτη. Φαῦλον. πὸ
ἀπλ.

Ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. v. Ἀπομάττε-
σθαι. Ἀποπολάς. Ἀρτεμισίος. Βασκαίναι.
Γερβά. Ἐκ περιεσίας. Ἐπαίρμενος. Ἐπι-
τειχισμα. Ἐπιχάρις. Εὐοί. Ἡγεμῶν
συμμ. Ἡγήμων. Ἡκρωτηριασμένος. Θε-
μίσων. Θεογέταν. Θεοκρήνης. Λαρυγ-
γίζειν. Λεύκη. Λόγος. τ. Μανυχία.
Μύρτης. Μυρτάνιον. Νεβρίζων. Νέων.
Οἰκίσκω. Ονομάζω. Οὐκ ἐπὶ τῆς αὐ-
τῆς. Παράσημος. Παρελθεῖν. Περιίλλας.
Πομπείας. Πορθμός. Προβαλλομένοις.
Σάβοι. Σιμός. Σίμυλος. Στρεπτός.
Φρεάριος. (Vide etiam paullo inferius,
Ἐν τῷ περὶ Στεφάνου. Est enim eadem
oratio.)

Ἐν τῷ πρὸς τὴν Λακρίτε παραγραφήν. v.
Πεντηκοστή.

Ἐν τῷ κατὰ Λεπτίνου. v. Ἀνταπαντήσας.

Ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην. v. Ὄρα δὴ.

Ἐν τῷ κατὰ Μεδία. v. Ἄμα. Ἀσράβη.
Βιάνων. Ξυλλαβεῖν. Οἶον. Πεντηκοστή.
Προβαλλομένοις. Ρυτά. Σπεδάζω. Τί-
μημα.

Ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας. v. Ἀποπεφασμέ-
νον. Ἀττικισμός. Ἐκφυλλοφορῆσαι. Κυ-
νείας. Ὁ κάτωθεν v. Πωλεῖσι.

Ἐν τῷ κατὰ Νικοστράτου. v. Ἀρχαῖον.

Ἐν τῷ πρὸς Νικόστρατον. v. Περισοίχων.

Ἐν τῷ κατὰ Ὀλυμπιοδάρε. v. Ἀνδυπω-
μοσία. Ἐπεδικάσε.

Ἐν τῷ κατὰ Ὀνήτορος β'. v. Ἀποτιμηταί.
Προσασία.

Ἐν τῷ περὶ Ὀνόματος. v. Πινάκια. Σεση-
μασμένω.

Ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον παραγραφῇ. v.
Ἐπὶ Θρασύλλω. Κεγχρεών. Μαζώνεια.
Παρακαταβολή.

Ἐν τῷ περὶ Παραπροσβείας. v. Ἀσάδη-
τος. Ἀσυνδετώτατον. Ἄττα. Δρυμός.

Ἐπικράτης. Ἀθην. Εἰσιτήρια. Ὁράτε.
Πυνδάνεσθαι. Τέως. Ὑποκοριζόμενοι.

Ἐν τῷ ὑπὲρ Ῥητόρων λόγῳ. v. Ἄμα.

[C] Ἐν τῷ περὶ αἴης Ῥοδίων ἐλευθερίας. v.
Ἀρτεμισία.

Ἐν τῷ κατὰ Σπεδία. v. Νεμεσία.

Ἐν τῷ πρὸς Σπεδίαν. v. Σκηνή.

Ἐν τῷ περὶ Στεφάνου. v. Ἄμα. Ἀναφοραῖ.

Ἐξήτασθης. Καλαμίτης. Καταψευδο-

μαρτυρησάμενος. Κατηγορίας. Κίναδος.

εἶδ. Παραπεπτωκώς. Σύλας. Τρίμμα.

ὁ τετε. Φάρμακος. (Vide etiam supra,

Ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Est enim ea-
dem oratio.)

Ἐν τῷ περὶ τῶν Συμμάχων. v. Τίμημα.

Ἐν τῷ περὶ Συμμοριῶν. v. Κληρέχοι. Κοι-
νωνικόν. Ὁ κάτωθεν. Συμμορία. Τέως.

Ἐν τῷ περὶ Συντάξεως. v. Ὁπισδόδομος.

Παρεσία.

Ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον. v. Ἀποσησάμενον.

Λυκισργίς.

Ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. v. Ἐτερόφθαλ-

μος. Ἦων. Ἰερομητρία. Ναυκραρικά.

Ὀσιον. Ποδοκάκκη. Προστιμήματα. Φαῦ-

λον. εἶς. Φιλέψιος.

Ἐν τῷ πρὸς Φαίμππον. Ἀπηλοσημένος.

Ἀπόφαισις.

Ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς. v. Ἀγνωμένως. Ἀρ-

χαῖος. Ἄττα. Ἄτιμος. Βάραθρον. Δυσ-

ωπῆμα. Ἔθνος. εἰς μ. Ἐπικηρυκία.

Ἐφορμεῖν. Ἐχίνος. Ἡλικία. Καταβολή.

Κατάγειν. τα π. Μαλκίομεν. Μάσει-

ρα. Μεθώνη. Μελίνη. Δημ. Μενέλαος.

Μετοίκιον. Μορών. Ξενικόν. Ξυλλα-

βεῖν. Οκνῶ. Ὀλιγορήστητε. Ὀνσκιὰ.

Παγός. Πάραλος. Πεζαίτερες. Περὶ

τῆς ἐν Δ. Περισοιχίζεται. Πινάκια. Πο-

λιτεία. Πολυστρατος. Προβόλω. Προ-

πύλαια. Προτιμαῖν. Πρυτανεύοντα.

Στρατηγοί. Σύμβολα. τὰς σ. Σύντα-

ξις. ἀντὶ τ. Τέως. Τὸς χωρεῖς. Ὑπάγε-

αν. Φύλαρχος.

Ἐν τῷ α'. Φιλιππικῶν. v. Ἀποπολάς.

Bbbb 2

Ἐν

Ἐν τῷ Φιλίππ. v. Δεκάρχαι.
 Ἐν τῷ ὑπὲρ Φορμίωνος. v. Προδεσμίας.
 Demosthenes ab Atheniensibus traditus Anti-
 patro cum aliis oratoribus, Hyperide,
 Himeraeo, Lycurgo, Polyeueto, Ephial-
 te, Thraſybulo, Charete, Charidemo,
 Diotimo, Patroclo, Cassandro. v. Ἀν-
 τίπατρος.
 Demonstratus. v. Δημοποίητα. Χάραξ. ἀρσ.
 Dexippus. v. Ἀπὸ δῆ. Ἐπιμάλλον. Εὐθα-
 σῶς. Παραπολύ. Παραχεῖμα. Πα-
 τασσέση. Ῥωμαίων ἀρχή. Σεμνόν.
 Θησαυρῶ. v. Κωρυκαῖος.
 Diagori, athei, ἀποπυργίζοντες λόγοι. v. Ἀπο-
 πυργ.
 Dicaearchus.
 Ἐν τῷ περὶ Μυσικῶν Ἀγώνων. v. Σκολίον.
 Didymus. v. Ἀλύεν. Ἀνδρα. Γαμηλία.
 Ἐλευθέριος. Ἐξένιζεν. Θρία. Κυψελι-
 δῶν. Αὐκιεργεῖς. Ὄξυθύμια. Ὀρβόν.
 Ὅσιον. Ὡ τάν. Παρασκήνια. Πέλανος.
 Περὶ τῆς ἐν Δ. Περιτοίχων. Ποδοκάκη.
 Πολύστρατος. Παλᾶσι. Πρεκῶνια. Πρέ-
 πεμπτα. Προσασία. Τευτάζειν. Τετς
 ἐταῖρος. Φάρμακος.
 Didymum audiunt Appion. v. Ἀπίων. multa
 contra Iubam scripsit. v. Ἰόβας.
 [P] Didymus, Monachus. v. Ἀμῆς.
 Dinarchus. v. Ἀγραφίς. Ἀνάγεσθαι. Ἀναλ-
 τον. Ἀντέχει. Ἀντιβοληθέντος. Ἀπή-
 χεια. Ἀπογνῆς. Ἀποπεφασμένον. Ἀπο-
 σάξαντα. Ἀπόταφος. Ἀρχαιρεσιάζ-
 ζειν. Βελαία Βελεύσεως. Βελεία Γόρ-
 γυρα. Διάμετρος. Ἐξέλης ὄν. Εὐανδρία.
 Θεογείτων Κλιμαῖς. Λαμπάδιον. Λο-
 γιστὴ Μοχθηρὸς Οἶκημα. Ὀμοερεῖς.
 Ὀχῶν. Παλινάριετος Παραφροντω-
 ρεῖν. Ὑπόλογον. Ὑποφόνια. Φάσις.
 Χρυσοχοῶν.
 Ἐν τῷ κατὰ Ἀγασκλέες. v. Σκαφηφό-
 ροι.
 Ἐν τῇ ὑπὲρ Δισχίνης Ἰσηγορία. v. Κλιμα-
 κίς.

Ἐν τῷ κατὰ Ἀρχεστράτε. v. Ἀποψηφί-
 ζοντα.
 Ἐν τῷ κατὰ Καλλίστ. v. Ὑπονομεύον-
 τος.
 Ἐν τῷ κατὰ Λεωχάρει. v. Δεῦρο.
 Ἐν τῷ κατὰ Λυκέργε. v. Καταλείσιμον.
 Ἐν τῷ κατὰ Μενάχμ. v. Πραγματεία.
 Ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτη. v. Αἰγείον.
 Ἐν τῇ κατὰ Πολυεύκτη Ἀποφάσει. v.
 Παράγγελια.
 Ἐν τῇ κατὰ Πολυεύκτη ἐκφυλλοφορηθέν-
 τος. Ἐνδείξει. v. Παλινάριετος.
 Ἐν τῷ κατὰ Πυθέ. v. Ἀπρετών. Καλ-
 λίας. πτερ. Καταδεδέσθαι.
 Ἐν τῷ κατὰ Στεφάν. v. Ὑπὸ γῆν οἶκ.
 Τυβήνικῳ. v. Περίσασιν.
 Ἐν τῷ κατὰ Φιλοκλέες. v. Πυνθάνεσθαι.
 Ἐν τῷ κατὰ Φορμισίς, v. Ἡληνδημένον.
 Dinolochus. v. Ὡς ὑπὸ ῥόπ.
 Diocles.
 Βάκχη. v. Κακὰ κ.
 Diocles Μυσικὰ γεγραφώς, pater Alcida-
 manis, Eleatae, philosophi. v. Ἀλκιδά-
 μας.
 Diodorus. v. Ἀντικατέστησαν. Γάλα. Ἐντε-
 νας εαυτόν. Ἐξακριβαθέντες. Κλίμα-
 κες. Λυσιτελές. Παιανίς. Στεφανέν.
 Σύλλας. ὄν. κ. Συνέχεν. Ὑποσάς. Χα-
 λάσω. Χρῶμα. τέτο.
 Ἐν τῷ περὶ Σταθμῶν. v. Τάλαντον ὡς Φ.
 Diodotus. v. Δηλὶς κολ.
 Diogenianus. v. Αἰετώ.
 Diogenes, cynicus. v. Ἀναξιμένης. Ἀντι-
 σθένης. Ἀρίστιππος. Εὐπάρεφα.
 Diogenes Laertius.
 Περὶ Βίων Φιλοσόφων. v. Τετραλογία.
 Dion. v. Δρομοκήρυκες. Ἐπισάτις. Θηλ.
 Ἐτάλευον. Ἡδρώθησαν. Μάχος βασι-
 Ὑπεξέσχεν.
 Ἐν Ῥωμαϊκοῖς. v. Βύας. Δοξασίας. Ἐδη-
 μάθη. Ἐδικαώθησαν. Ἐιδυμιζόμενοι.
 Ἡγαλλέν. Ὡς ἐπίπαν. Ῥαζαῖη Στά-
 διον.

- 'Εν β' τῆς δευτέρας Συντάξεως. v. Οὐδὲ
 Ἡρακλ.
 Dionysius. v. Ἀγύρηναι. Ἀντιφάνης. Ἀρτίσο-
 μος. Βασιλεὺς.
 Θραξί. v. Πέλαντοι.
 'Εν κτίσεσι. v. Πραξιδική. Τελμισεῖς.
 'Εν τῇ λ' τῆς Μεσικῆς ἱστορίας. v. Παμφί-
 λη. Σωτηρίδας. Ἐπίδ.
 'Εν Ῥωμαϊκοῖς. v. Νέπετος.
 Ταξίαρχαις. v. Φορμίων.
 'Εν Χρονικοῖς. v. Εὐριπίδης. τραγ.
 [P] Dionysius, Areopagita. v. Μοναχός.
 Dionysius, Halicarnassensis. v. Περιποιήσαι.
 Πλεονεξία.
 Dionysii Iambi discipulus, Aristophanes, gram-
 maticus. v. Ἀρτίσοφ.
 Dionysius, Milesius. v. Ἀδριανός. Ἐκαταῖος.
 Diophantes. v. Ὑπατία.
 Dioscorides. v. Πράσον κακ.
 'Εν τοῖς περὶ Νομίμων. v. Σκυτάλη.
 'Εν τοῖς παρ' Ὀμήρῳ Νόμοις. v. Ὀμηρος.
 Diotimus.
 Ἡρακλῆς Ἀθλοῖς. v. Εὐρύβατος πον.
 Diphilus. v. Καραδοκεῖ. v. Νεοττόν. Πόρκος.
 Φιμοί.
 'Εν Ἀμάσειδι. v. Ἀθηναίαις. Πολιτοκο-
 πεῖν
 'Εν τοῖς Ἐναγίσμασι. v. Ψαλόν.
 Πολυπραγμονί. v. Ραγδαίεις.
 Domus, Iudaeus. v. Γέσιος.
 Duris. v. Ω τὸ ἱερὸν π. Πανύασις. Λυγκεύς.
 'Εν τοῖς περὶ Ἀγαθοκλέα. v. Εὐρύβατος.
 πον.
 'Εν τῷ περὶ Ἀγώνων. v. Σελίνε 5.
 'Εν β' Λιβυκῶν. v. Λαμία.
 E.
 Elephantine. v. Ἀσούανασσα.
 Empedocles. v. Ἥλιος. De eodem. v. Ἀμύ-
 κλαμ. Ἀπολλώνιος. Ἀθήναιος, eius ver-
 sus. v. Ἀπνεξ. Epigramma in Acro-
 nem. Ἀκρων.
- Entaeon. v. Νῆις. (Sed ibi legendum est,
 Euphorion.)
 Eraphroditus. v. Νῶροψ.
 Ephialtes.
 'Εν Φιλιππικῶ. v. Ὁ κάτωθεν v.
 Ephorus. v. Δέλων π. Ἐπὶ τὰ Μανδραβέ-
 λη. Εὐρύβατος. πονηρός. Καυνός. Κα-
 ρυκαῖος. Περιδοῖδα.
 Epicharmus. v. Ἀμαμύζις. Ἀναδενδράδα.
 Ἀνανέμεν. Ἀφ' ἱερᾶς.
 'Εν πέντε κριτῶν γ. Κόνδυλον. Νῆφε. Οἴ-
 γος ὤν. Πρόχειρος. Ρέξαμ. Ῥησίαρχος.
 Σικελίξεν. Συβαριτικῶς. Τὰ Ταιντά-
 λη τ. Ψύλλα. Ἀθήναιος.
 Ἀμύκω. v. Ἐγκομβώσασθαι. Κυδάζεται.
 'Εν Κωμασταῖς, ἢ Ἡφαίστῳ. v. Ἡρατὶ δὲ
 δεσμ.
 Epicurus. v. Γύννις.
 'Εν τινι τῶν πρὸς Ἰδομενέα Ἐπιστολῶν. v.
 Πύθια.
 Epicus cyclus. v. Τελμισία.
 Epigenes, Sicyonius, tragicus. Οὐδὲν πρὸς
 τὸν Διόνυσον.
 Epigrammata ex Anthologia edita. v. Ἀ α'.
 Ἀβρόμιος. Ἀβρός. Ἀγανον. Ἀγε δη-
 τα. etc. quam plurimis in locis.
 Epigrammata ex Anthologia inedita. v. Ἀγ-
 σῶ Ἀγέμιος. Ἀγρεῖφνα. Ἀγροτέρας.
 Ἀδρανές. Ἀήσσατος. Ἀητῆς Ἀθώ-
 πευτον. Ἀθυρμα. Ἀκάμαντα. Ἀκτιν.
 Ἀκοσήτας. Ἀλέγοις. Ἀπελεῶν. Ἀμυγ-
 δαλῆ. Ἀμφίδορον. Ἀμφίκλαστον. Ἀμ-
 φιλαφῆ. Ἀμφίξεν. Ἀνερύτω. Ἀντριά-
 σι. Ἀπάρχεσθαι. Ἀπεκράνιζε. Ἀπε-
 μορξάμην. Ἀπέχω Ἀρης. Ἀρίδες. Ἀρ-
 θροπέδαν. Ἀρπεδόσι. Ἀρτιδαεῖ. Ἀσσεμ-
 φέα. Ἀτιμαγέλε. Ἀφατοι. Ἀφρίεν.
 Ἀχάινη. [P] Βάμβαξ Βασσαρικά.
 Βίτινα Βλαύτη. Βολίς Βοτηρικῶ. Βώ-
 τορες. Βεμολγός Βέτης. Βεφαγος. Βε-
 φερτων. Βεχάνδης. Βεχίλε. Βεαχυ-
 φεγγίτης. Βερόμος. Βροτολογός. Βυσ-
 σινον. Γάλλαίω. Γαμψόν. Γέλγυδες.
 Bbbb 3 Γενεά.

Γενεά. Γεώλοφον. Γομφιόδεπα. Γρι-
 πεύς. Δαρετίς. Δαί. Δαυδάλεον. Δαί-
 τας. Δεραγχεάς. Δωδεκάδωρα. Δυση-
 χής. Αίλινον. Αίπυ. Έβρασεν. Έγνο-
 νέσσα. Ένδυτά. Ένναέται. Ένυδροβίων.
 Έξαιτον. Έπεισόδιον. Έραππίδαυλος.
 Έριβρύχων. Έρμάναξ. Έτιήευσαι. Εί-
 αση. Ευδίνητα. Ευρώταν. Ευσπειρή.
 Έψυχθη. Είβεσθα. Είκοσίφυλλον. Εί-
 σατο. Ηνορέη. Ηραστον. Ησθα. Ιά-
 χήματα. Ιλήκοις. Ινωπός. Ιζύν. Ιτς.
 Θαλάμη. Θαλαμηπόλος. Θαλπτήρια.
 Θεοφρεία. Θέριτρειν. Θεμοτόκον. Θε-
 λόπεδον. Θηκτόν. Θιάσος. Θρίναξ. Θυά-
 δες. Θύρτος. Κάσιον. Κατήλυσιν. Καυ-
 σία. Κεγχείτις. Κεκεύφαλον. Κελα-
 δέσιν. Κεμάς. Κημός. Κίρκον. Κημοί.
 Κνήσις. Κνίζων. Κόλον. Κόναβος. Κορυ-
 βαντείων. Κωνοφόροι. Κραγεία. Κραν-
 τες. Κρήνα. Κυβελείοις. Κυκᾶ. Κύμ-
 βαλα. Κυνέχος. Κύπελλον. Λαβύριν-
 θός. Λαγαρην. Λάγυρος. Λαλάγημα.
 Λάτρης. Λάιλαψ. Λεάντερειν. Δεχά.
 Λεϊκνον. Λιβάδα. Λικμαία. Λιτός. Λο-
 ξή. Λωβητήρα. Λώπιον. Λωτός. Λυ-
 περή. Λυσσάνιε. Μαλθακόν. Μαιμόω-
 σα. Μελάμβωλος. Μνιαρόν. Μυκήσαν-
 τος. Μύξα. Μύωψ. Νάρδος. Νάρθηξ.
 Νεοθηγῆς. Ξαίνειν. Όγδοήκοντα. Οίνο-
 πέπανται. Ολιγαύλαξ. Ολιγηροσίη.
 Όλίγον. Όλπη. Όνομαστός. Όργυιά.
 Όρεία. iter. Όρείχαλκος. Όσίη. Όλε-
 σίβολος. Πάμβλαξ. Πέλεκυς. Πελώριος.
 Πέπατο. Περόνη. Πετάλοις. Πεφορυγ-
 μένον. Πήρα. Πιήεντα. Πιληθέντα. Πι-
 λήσεσι. Πίτυς. Ποδεῶνες. Πολυαύλακος.
 Πολυγλεύκς. Παπάδες. Πρεών. Πρήνες.
 Πρεῶνες. Πτύγμα. Παιφύσσω. Ρήνη. Ρι-
 πής. Ρόμβος. Ρᾶρες. Ρωπικά. Ρυήρα.
 Ρύτορα. Σάγαρις. Σαμύδας. Σελίς.
 Σκέπανον. Σμήνη. Σπήλυγγες. Σπόγ-
 γος. Στέρφος. Στρεπτός. Στρέβιλος.
 Συγχίδα. Τᾶ κ κόκκς. Τανυμήκεες.

Τετρανθέντα. Τηθύς. Τηλοπέτεος. Το-
 ρύνη. Τριγέρον. Τρύπανα. Τρυτοδόκη.
 Τύμπανον. Τύμπανος. Υπερίσχε. Υπο-
 πυθμίδιον. Υσιος. Φαδεσιδάρων. Φάιρ-
 σος. Φάσγανον. Φελλός. Φυγοδέμνος.
 Φύζα. Φύρην. Χαράδρα. Χαριεργά. Χε-
 ριφυρέα. Χροός. Ψαφαρή. Ψαψά. Ψά-
 σαρα. Ψήκτρα.

Eriphanus, sophista. v. Άπολλινάριος.
 Epistola Artaxerxis, regis Persarum, ad Hy-
 stanem, Hellepontii praefectum. v. Ιπ-
 ποκράτης.

Epitimides, Cyrenaeus. v. Άρίστιππος.

Eratosthenes. v. Ηδ' ός.

in libro IX. v. Ρύκς.

Scriptit de Sibylla Samia. v. Σίβυλλη γε-
 γόν.

Esaías. v. Διαφανή.

Ethnographus. v. Νακάνη. Νάξης. οί έτυ-
 μολόγοι. v. Νᾶροψ.

Euagrus. v. Μακάριος.

Eubulus. v. Άποδόρεια. Χαίρειν. Χρυσοχοαίν.
 [P] versus de vino. v. Οίνος.

Έν Δαμαλία. v. Άσκάς.

Διονύσω. v. Κωφότερος κ.

Καμπυλίωνι. v. Ανακκάς. Μανέρως. Πε-
 ρίμανως.

Euclis. ο Χρησμολόγος. v. Ά α.

Eudemus. v. Φρυγάνδας.

Έν τῷ περὶ Δέξεων Ρητορικῶν. v. Ευγένε-
 τος κ.

Eudoxus, Cnidius. v. Αισχίνης. Κρίτων.

Eudoxius. v. Αύξεντιος.

Euetes, comicus. v. Έπαφρόδιτος.

Eugenator. v. Φιλάργιος.

Eugiton. v. Αίσωπος Σ.

Eunapius. v. Αμείλικτον. Άγεσηκός. Άηρέ-
 θιζε. Άνήψεν. Άπαγορεύειν. Άπεσά-
 τει. Άποτραχηλίζοντες. Άτάσθαλα.
 Άτέκμαρτον. Βαλάντιον. Διάμετρος.
 Διενεγκέν. Διηυχενίζετο. Διοσημία. Δρά-
 μα. Εγκύλιον. Εκμελές. Έλλανοδι-
 καί. Έπεισόδιον. Ευτρώπιος ο εύν. Ζεύγ-
 μα.

μα. Εἰσπομπή. Εἰσφρήσασθαι Ἴλη.
Θέσεις. Καυχάσαι. Καρικόν θ. Κατα-
καίνειν. Κωνσταντῖνος ὁ μ. Μακρῶ. Με-
γαλοπρεπής. Μελεδωνεύς. Μικρῶ. Με-
σχεῶν. Μυριέλικτος. Οἰδῶσαν. Οἰσύν-
ναις. Ὀσράκας π. Παρακινῶντα. Παρα-
τάται. Παιδιά. Πρόβολος. Ρύμα. Ρύ-
μη. Σιρομάτης. Σταθερόν. Στέατα.
Συντεκμηράμενος. Ὑπαίθριον. Χαριετέ-
ρες. Χρήμα. Ψίλος.

Eunapii, Sardiani, Chronographia citatur in v.
Ρεφίνος.

Eunomius. v. Ἀέτιος. Αὐξέντιος.

Euphemius, patriarcha CPol. v. Φατρία.

Euphorion, tragicus, Aeschyli F. v. Αἰσχύ-
λος.

Euphorion. v. Ἀτάερμυκταν. Εὐωρον. Κάβηξ.
Περίφοριῶσθαι.

Ἐν Ἀπολλοδώρῳ. v. Ὁ κῶτωθεν π.

Euphranor. v. Ἀπίων.

Euphronidis discipulus Aristophanes, gram-
maticus. v. Ἀριστοφ.

Euphronius. v. Κηρύλας. Μέτων. Παραιξορέ-
σιν. Δειτρέφης. Διόδωρος.

Eupolis. v. Ἀδραμύτειον. Ἀθηναίων δυσβ.
Ἀλλὰ γὰρ. Αναγκισπῶν. Αναβρύει.
Ἀνεπίπληκτος. Ἀποκατεύδωσιν. Βα-
σιλεύς. Βασάσας. Γεβρόν. Ἐγκαφος.
Εὐ ἔχεν σ. Ζητρεῖον. Κατάσασις. Κομ-
μῶσθαι. Κυλάος. Μυσάχνη. Παιδικά.
Πρόσισχε. Σαπρὲν. Ταμία, ἄρ. Το-
ρύνη. Τοῖς Ἱπποκράτης. Ὑῶνται. Χω-
λός. Ψαμμακοσιογάργαρος. Ψῶζα.

Αἰξί. v. Ἀρμογή. Τάγυρι. Χρή.

Αὐτολύκῳ. v. Αναφλασμοί. Ἀνεκός. Φα-
σιανοί. Φιτύσαι.

Βάπταις. v. Ἀγρύφερος.

Δήμοις. v. Ἀγῆλαι. Ἀναβλυσιωνῆσαι. Ἀν-
τιμάχας κατ. Ἀρχύρεος. Νεανισκεύε-
ται.

Κόλαξι. v. Λαφυγμός.

Μαρυκά. v. Ἀμφορεαφόρες. Μικρῶ τῷ
ὀβ. Ψῶζα.

Πόλεσι. v. Ἀνεώγεισαν. Ἀνήρεσεν. Ἀπλή-
γιος. Ἀπώμοτον.

Σφιγξί. v. Νεανισκεύεται.

Ταξίαρχαις. v. Ἀλφόνει. Ὀνος ἀκροά-
ται. Σιδε.

Χρυσογένης. v. Ἀποπάτημα. (Χρυσῶ γέ-
νης) Ὠμιλλα. Τῷ Διός. [P] Ψαμμα-
κοσιογάργαρος.

Euripides. v. Ἀγαλμα. Ἀκλήλων. Ἀλατόν.
Ἀνάπτυξις. Ἀνδραποδίζω. Ἀνελή-
θυσιν. Ἀπάγξ. Ἀραιτο. Ἀρξίππος.
Σωκρ. Βέβηλος. Δυσπάλαιτος. Ἐγεύ-
σαντο. Εὐριπίδειον. Εἴση. Ἡπειρος. Ἰή.
Ἴννοι. Κεροβάτης. Λίθων χ. Λογισμός.
Λόβος. Παλαγγενές. Πενθερά. Πλεῖν.
πλ. Πυβρόνισον. Ραχίζειν. Τρεῖς ἔξ.
Φήμη.

Αἰγῶ. v. Δεκατεύειν.

Αἰόλῳ. v. Κλήρας Ἐρεμ.

Ἀλκήτιδι. v. Κλέπτης. Οὐχὶ μᾶλλον.

Ἀλκμήνη. v. Ταῦτα μὲν πρὸς αἶ.

Ἀνδρομάχη. v. Μήτὸν ἐμόν.

Ἀνδρομέδα. v. Ἀλόχος. Εἴση.

Ἀντιόπη. v. Νόσον ἔχεν.

Βάκχαις. v. Ἀργαλέον.

Βελλεροφόντη. v. Οἴμοι. σχ.

Ἐκάβη. v. Χαλάσω.

Ἐρεχθεῖ. v. Ἀνάστατοι. Βῆς ἔβδωμος. Σε-
λῆναι.

Ἱππολύτῳ. v. Νῦν δὴ. Σεμνόν.

Λικυμίνῳ. v. Εἶδεα. (Λικυμίνῳ.) v. Φαῦ-
λον.

Μελεάγρῳ. v. Νῦν δὴ.

Μηδεία. v. Ἀ. α. Μεσῶ. Σεμνόν.

Οἰνεί. v. Ἡρακλεῶν.

Ὀρέση. v. Πέλανος.

Πειρ' Ἰω. v. Πόλος.

Σισύφῳ. v. Χαίρω.

Ἵψιπύλῳ. v. Δωδεκαμήχανος.

Φοινίξ memoratur in v. Ἀναγυράσις.

Φρύξῳ. v. Τίς οἶδεν.

Eurycles, vates. v. Ἐγγασείμυθος.

Eusebius,

Eusebius, rhetor, Casilonis F. Alexandri, the-
toris, frater. v. Ἀλέξανδρος.
Eusebius Pamphili. v. Ἀγαπητός. Ἰησῆς.
Ὠριγένης, ὁ καὶ Ἀδ.
Eustathius, Sebastenus, Macedonianae sectae
princeps, v. Ἀττικὸς. Βασίλειος.
Euxenides, comicus. v. Ἐπίχαρμος.
Euthycles.
Ἐν Ἀταλάντῃ. v. Βῆς ἑβδομος.
Ezechiel, propheta. v. Λέβης.

F.

Fabulae. v. Ἄδεν. Ἀκηδής. Ἀνεως. Ἀρκος.
Αἰπεινή. Αἰώρα. Ἡπεδανός. Καρχαρό-
δες. Λάχες. Λίβυσσα ὄρνις. Λίς. Λό-
φος. Νεος. Πελειάδης. Πορφύρεϊ. Σι-
σύρα. Σκῶλος. Στυφελισμός. Ταυτὶ
μὲν εἰκ. Φηλὲν. Ψαφαρῆ. Vide etiam
supra Babrius.

Favorinus, Gallus. v. Ἀδριανός.
Francis hastae ἀγγῶνες. v. Ἀγγῶνες.

G.

Galenus. v. Ἐφορος.
Ἐν τοῖς Ἀπλοῖς. v. Φαῖον.
Glossographi. v. Ἀντικρυς. Ὀνειάτα.
Gorgiae, Leontini, mentio. v. Ἀντιφῶν, disci-
pulus Alcidas. v. Ἀλκιδάμας.
Gregorius, Nyssenus.
Ἐν τῇ Κοσμογενείᾳ. v. Τυχαία.
Gregorius, theologus.
Ἐν τῷ εἰς τὸν μέγαν Βασίλειον Ἐπιτα-
φίᾳ. v. Ἀβαρῖς. (vid. Theologus.)

H.

[P] Hecataeus, Milesius. v. Ἀδελφεός. Μοι-
χίδιον. Νῶλα.
Ἐν τοῖς περὶ Ὑπομνημάτων. v. Ἀλκυο-
νίδες.
Hegesander.
Hegesias, pisithanatus. v. Ἀρίστιππος.

Helicon, Cyzicenus, in Ἀιοχλῆς.
Heliconius. v. Ἀπίων. Ἀβρίανος. Νικομ.
Heliodorus. v. Σπιλάδες. Τρίγληνα.
Heliodorta, Periegetes.
Περὶ τῆς Ἀθήνησιν Ἀκροπόλεως. v. Προ-
κύλαια.
Ἐν α' περὶ Ἀκροπόλεως. v. Νίκη Ἀθ.
Heliodorus, Hermiae F. v. Αἰδεσία.
Hellanicus. v. Ἀμφίσματα. Ἀνδοκίδης. Ἀνεβ-
ριχῶντο. Νισσαία.
Ἐν α' Ἀτθίδος. v. Ἀρείος πάγος.
Ἐν β' Ἀτθίδος. v. Μενυχία. Στεφανη-
φῶρος.
Ἐν τοῖς Βαεβαρικοῖς Νόμοις. v. Ζάμολ-
ξίς.
Heracleon. v. Τευτάξεν.
Heraclides, Lycius. v. Νικητής.
Heraclides, Ponticus. v. Ἐμπεδοτμός. Λύ-
σιοι τ. παρασιχίς.
Heraclides, Tarsensis. v. Ἀμπλάκημα. Νά-
ξης.
Heraclitus. v. Ἀγχιβατέν. Ἀμφισβατέν.
Ἀναρίθμητος. Ποσῆμος. Ρῶμ. Θέσις.
Heraiscus. v. Γέσιος.
Hermippus (Berytius, historicus.) v. Ἀβρων
Δημοσθένης Ἀθην. Σίβυλλα.
Ἐν β' τῶν διαπρεψάντων ἐν παιδείᾳ δε-
λων. v. Ἰζρος.
Hermippus (comicus). v. Δελοκομπήσας.
Δεωτροφίδης. Ὑπαγωγεύς.
Ἀθηνᾶς γοναῖς. v. Ἀνθέων. Ἡδ ὅς.
Ἀρτοπῶλσι. v. Ἀγῆλα.
Δημόταις. v. Λεπτολογία. Οὐ φροντίς.
Εὐρώπη. v. Ραξῆν.
Μοῖραις. v. Ἰακχος ὕμν.
Herodis, Attici, discipulus, Adrianus. v. Ἀδρια-
νός.
Herodianus. v. Ἀαπτος. Ἐντερόνεα. Ἡμαρ.
Λαρινοί. Ματιολοχός. Πᾶς. Φωρια-
μός. Λέπερκος.
Ἐν Ἐπιμερισμοῖς. v. Καταπρόξεται.

Ἐν

•) Eusebius pro Philostorgio.

Ἐν Ὀμηρικῇ Προσῳδίᾳ. v. Μεινῆτο.
 Τὴν καθόλου Herodiani in compendium mi-
 sit Aristodemus. v. Ἀριστόδημος.
 Herodicus, Perinthius. v. Ὀρφεύς.
 Herodotus. v. Ἀγῇ. Ἀγῆλατειν. iterum. Ἀγ-
 χότερος. Ἀδην. Ἀελπτέοντες. Ἀκῆαι.
 etc.
 Εἰς τὸν βίον Ὀμήρου. v. Χρήμη.
 De Herodoto vide etiam in Χαίριμος et Ἐκα-
 ταῖος. Alius Herodotus, Democriti
 frater. v. Δημόκριτος.
 Herodotus, Olophyxius, de Nymphis et fa-
 crificiis. v. Ὀλόφυξις.
 Hesiodus. v. Ἀγαλμα. Δῖνος. Ἀλκή. Ἀράχ-
 νη. Ἀδον. Βλαμός. Δαῖτας. Διανήσαι.
 Δίκης. Δέμεν. Αἰδώς. Ἐλεδὼν. Ἐπάχ-
 νωσι. Ἐπιάλτην. Εὐόρκος. Ζυγομα-
 χῆν. Ἡμίσεια. Ἰᾶνα. Θείας. Θύμος.
 Κομιδή. Κυθήρεια. Κυνοκέφαλος. Λέ-
 σχη. Μαχλοσύνη. Μελίτη. Μέτρητον.
 Νῆιν. Ὀνειαρ. Ὀπλή. Ὀσφ [P] πλέον.
 Ὀρακιάσας. Πηγάδας. Πρίννοι. Πρέ-
 φερει. Πυγασόλος. Τένδει. Τέφρα. Τοῖς
 ὀρθῶς.
 Ἐν γ' Καταλόγῳ. v. Ὑπὸ γῆν οἶκ.
 Hierocles. v. Διαλέγοιντο. Διοτι. Ἐμποδῶν.
 Τέμνεισι.
 Ἐν α' Φιλοσοφεμένων. v. Ἐμποδῶν. Λέ-
 σχη.
 Hieronymus. v. Ἐν τῷ περὶ Τραγωδοποιῶν. Ἀναγυράσιος.
 Εὐκαταμοδόμησεν.
 Hippias, sophista. v. Τύραννος.
 Hippobotus. v. Ἀίρεσις.
 Hippocrates. v. Ἀ. α'. Ἀχναί. Δέρτρων. Ἐμ-
 βόλιμος. Ἡβίς. Κέδματα. Ποσιπτερ-
 νίδας.
 Hippodromum audiuit Aspasius, Rauennas, so-
 phista. v. Ἀσπασίος.
 Hippolytus. v. Ἀκαίρος.
 Hipponax. v. Ἀρξεν. Βιάντος. Βέπαλος. Ἐρ-
 μίας, ὁ εὖν. Μυσάχνη. Χαράδριός. Χε-
 λιδόνων.

Homerus. v. Ἀ. α'. Ἀβιος. Ἀβληχρόν. Ἀγάλ-
 ματα. Ἀγάννιφον. etc.
 Ἐν Ἰλιάδι. v. Ἀκρον. e Corinno argumen-
 tum poematis sui sumsit v. Κόριννος.
 Ἐν Ὀδυσσεΐᾳ. v. Ἀκρον. Ἀλα. Νένακτο.
 Νηλιτής.
 Hostanes. v. Ἀστρονομία.
 Hyperechius. v. Λέων βασιλεύς.
 Hyperides. v. Ἀγοράσαι. Ἀκμάζει. Ἀκμή.
 Ἀλκίμαχος. Ἀλφειτῆς. Ἀμφισβητεῖν.
 Ἄνδρα. Ἀνετόπτευτον. Ἄνετον. Ἄντ-
 ἔχει. Ἀρτεμίσιος. Ἀφάιρεμα. Ἀφέν-
 τες τὴν ὑπ'. Ἀφείς. Ἀφύαι. Βάσα-
 νος. Βελεύσεως. Διάθεσις. Ἐλευθέριος.
 Εὐημερίσαντος. Ζυγομαχῆ. Θεόται.
 Θριπήδεον. Κακώσεως. Καταχειροτο-
 νίαν. Κεραυνύσει. Κομισικά. Κώδια.
 Μοιχίδιον. Ναύκληρος. Νέμεν περ. Νι-
 κάνωρ. Νοθεΐα. Ὀβολοσατέι. Ὀξυθύ-
 μια. Ὀρθήν. Ποδοσράβη. Πωλάς. Πω-
 λητήριον. Ράδιον. Σύνταξις. ἀντὶ τ.
 Τριανκῆς. Ὑποσησάμενος. Φιλοτησία.
 Φρονηματισθῆναι. Χεῖρα.
 Ἐν τῷ κατὰ Ἀντιθέτῳ. v. Σκευῶς.
 Ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογέιτονα. v. Ἀπεψηφί-
 σατο. Ὅσιον.
 Ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλῆος. v. Μηλόβιος.
 Ἐν τῷ κατὰ Δημάδε. v. Αὐτὴ πόλις τῆς
 Μ. Ὀξυθύμια. Παρεΐαι.
 Ἐν τῷ κατὰ Δημαράτε. v. Θριπήδεσα-
 τον.
 Ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους. v. Ἀριταῖος.
 Κατατομή. Νικάνωρ. Τρεῖς. Παραγρα-
 φή. ε' μ.
 Ἐν τῷ Κυθνιακῷ. v. Θαρράλεον.
 Ἐν τῷ κατὰ Πασικλῆος. v. Συμμορία.
 Ἐν τῷ κατὰ Πατροκλῆος. v. Αὐλαΐα. Νε-
 μέας. Παράβυστον. Φορβαντεῖον.
 Ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτε. v. Ἀγοραῖς. Ἀνα-
 συντάξας. Συμμορία.
 Ἐν τῷ πρὸς Τίμανδρον. v. Παιδάριον.

I.

Iamblichus. v. Ἀβρα. Ἀκόλαστος. Ἀναγκαιά. Ἀπραγμόνως. Διακωδανίσω. Ἐμπεδότημος. Ζηλοτυπία. Ἦδη. ἀντί τ. Ἠκισα. Συμφήσας. Συχνάις. Τελαμών. Τελώνης. Ὑπεξέπεμψεν.
 Ibycus. v. Ἀμπάκλημα. Ἰβύκειον ἔησ. Μήτορι. Σείριον. Χάος. καί.
 Ioannes. v. Δῆγγε.
 [I] Ioannes, euangelista. v. Βηθανία.
 Ioannes, magnae ecclesiae diaconus et Iogotheta generalis. v. Ἀρτέμιος. Γενικός.
 Iob. v. Ἐτραχηλίασεν. Κόμη. Συντέλεια. Ψελλία.
 Iobas. v. Βλήτυρι.
 Ἐν β' Φθορᾷς Λέξεως. v. Σκομβρίσαι.
 Ion, Chius. v. Διθυραμβοδιδάσκαλοι. Ὑμεῖς. ὦ Μ. Ἀθήναιος.
 Iosephus. v. Ἀβάσκανος. Ἀδεα. Ἀδροίξει. Ἀκρασίας. Ἀκρότομος. Ἀλαζονεία. Ἀμφορεύς. Ἀνεπικλήτως. Ἀπαξ. Ἀπερείδομα. Ἀποδέον. Ἀπολαβόντες. Ἀποσημηνάσθαι. Ἀποσυγνόντες. Αὐτόθεν. Ἀχθιδάν. Γυμνοπαυδαία. Δεξιός. εὖν. Δήφηλα. Διασκεδαννύσει. Διεργάζετα. Δικαῖν. Ἐκχειρία. Ἐμέλλησεν. Ἐμεχωνῖται. Ἐμπαρονῶντες. Ἐνδείκνυμι. Ἐνράσσει. Ἐξαλλομένους. Ἐξόν. Ἐπικατέσεισε. Ἐπικλάσας. Ἐποφθαλμίσας. Ἐββεψε. Ἐσπάρασσε. Ἐσχεδιάζον. Ἐτεχνίτευε. Εὐήθεια. Ἰησῆς. Ἰῆσος. Ἰσχυρός. Θαλπόμενοι. Θάμνος. Θειασμοί. Καθῆτα. Καταμησάμενος. Κατάσχεδιάσω. Κατέδει. Καταμαδίν. Μετέωρος. Μήδαβα. Μάρα. Νάπος. Νεμεσηδαίς. Νέναντο. Νεφθαλμίται. Ὁρφανός. Πάμβιβρον. Παραβολή. Παραφυλάσσω. Παρεθόντος. Πεπιλημένη. Περιττάμενος. Πολεμίζεν. Προαλίσαντας. Προσελήφesan. Προκληδονίζόμενος. Ρ'θιον. σ. Ραῖζος. Ρύσια. Σάχη. Σταθερόν. Στέγει. Στι-

βαρόν. Στρατηγίαν. Στύπη. Τεθεικότες. Τραχηλίζων. Ὑσπλήξ. Φάκελλον. Φθῆναι. Φοινικίδα. Φυλέτης. Χαλκιδίτις. Χρήμα. χρ. Ψυχρός.
 Ἐν Ἀρχαιολογία. v. Νομβία.
 Ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῶν Μακκαβαίων. v. Ἐθνοπάκτες.

Isaeus. v. Ἀγενής. Ἀγοί. Ἀειλογία. Ἀλεργοπωλική. Ἀμαζόνεςον. Ἀμιπποι. Ἀναγινωσκομένους. Ἀναγκάειν. Ἀναδικάσασθαι. Ἀντεπιτίθῃσι. Ἀπολαύειν. Ἀποφορᾷν. Ἀφείς. Ἀφοσιόμεθα. Βόθυρος. Βαλεύσας. Γεννῆται. Διαγορεύων. Διαμεμετρημένη. Αἰσθῆσθαι. Ἐδικάσασθαι. Ἐκπληθεύσας. Ἐμποδᾶν. Ἐνεσκευασμένην. Ἐπισημάνεσθαι. Εἰσαγγελία. Θιάσος. Κατωκοδόμησε. Κηρυκεία. Κλητῆρος. Νοθέα. Ὁμῆ. Ὁργεῶνας. Ὁρον. Ὅσιον. Παλίνσκιος. Παρεγγύησε. Πατρώων. Προσεποιήσαντο. Τέλματα. Φασκώλιον. Φελλά. Χίλιοι. Χρήται δύο. Ψευδοκλησία.

Ἐν τῷ πρὸς Ἀντίβιον. v. Τέως. (Sed ibi scribendum est, Λυσίβιον.)

Ἐν τῷ πρὸς Ἀπολλόδωρον. v. Ἀπεργασάμενος.

Ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογέτονα. v. Διάθεσις.

Ἐν τῷ πρὸς Διονύσιον Ὑβρεως. v. Καταδικασάμενος. Τριπτήρα.

Ἐν τῷ πρὸς Δωρόθεον. v. Ἐπιτήθη. Ὁμῆ. ἐγγύς.

Ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρα καὶ Δημοφάνους. v. Μετοίκιον.

[I] Ἐν τῷ πρὸς Ἑρμῶνα. v. Ἀνάκαιον.

Ἐν τῷ περὶ Εὐκλείδα. (leg. πρὸς Εὐλείδην) v. Τριμέφαλός.

Ἐν τῷ ὑπὲρ Εὐμαθὸς εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρέσει. v. Ἐμποδᾶν.

Ἐν τῷ πρὸς Καλλικράτην. v. Ὁμῆ. ἐγγύς.

Ἐν τῷ κατὰ Καλλιφῶντος. v. Ἐπιτεταίς.

Ἐν τῷ πρὸς Λυσίβιον. v. Ἐπίδικος. Τέως.

Ἐο τῷ πρὸς Μενεκράτην. v. Περιόικιον.

Ἐν

- Ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς Μνησαίης θυγατρὸς. v. Ἀπορώτατος.
 πρὸς Ὀργεῶνας. v. Ὀργεῶνας.
 Ἐν τῷ ὑπὲρ Πύθανος ἀποσάσις. v. Κλητῆρες.
 Ἐν τῷ πρὸς Στρατοκλέα. v. Μείον.
 Isidorus. v. Ἀρχηγός. Ἰωάννης Ἀντιοχ. Κατανυγῶ. Σπυδῆ.
 Isocrates. v. Ἀγωνιᾶν. Ἀγωνιᾶ. Ἀδελφεός. Ἀντιμεθεῖς. Ἀπαριθμησόμενος. Αὐθέντης. Διάθεσις. Διεσκαριφισάμεθα. Ἐπισημαινεσθαι. Ἡλινδημένον. Ἡπειρον. Θεράπναι. Καιός. Πέδρυγ. Συγγραφέας. Συνέπεσε. Φαῦλαν εἶρ. Φιλεργός. Λυσίας.
 Ἐν τῷ περὶ Ἀντιδόσεως. v. Ὀνήτωρ. Περιστατοί.
 Ἐν τῷ Ἀρεσπαγυτικῷ. v. Ἐπιθέτες.
 Ἐν τῷ Ἀρχιδάμῳ. v. Μασσαλία.
 Ἐν Βεσίριδι. v. Λογισμός. Παρρησίας.
 Ἐν τῷ πρὸς Εἰδοθέαν. v. Χιάζειν.
 Ἐν τῷ περὶ τῆς Εἰρήνης. v. Κακῶς εἶδ. Φυλή. Ἰσ.
 Ἐν Ἑλένης ἐγκωμίῳ. v. Διάθεσις.
 Ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ. v. Ἀντίθεσις. Ἀπολελοιπότες.
 Ἐν τῷ Πανηγυρικῷ. v. Ἀπολελοιπότες. Ἀρχαῖος. Ἐπίσταθμος. Κληρῆχοι. Κυρεῖν στρ. Παραγραφὴ. Παρακλήσις. Πολιτεία. Πραττομένες.
 Ἐν Παρανέσεσιν. v. Συλλαβεῖν.
 Ἐν Τραπεζιτικῷ. v. Σικηνή.
 Ἐν τῷ κατὰ τῶν Σοφιστῶν. v. Μεσεγγυένται.
 Isocratis discipulus, Androtion. v. Ἀνδροτίων.
 Ister. v. Θεός. Σοφ. Λαμπάδιος. Τριτόμη-
 νις. Φάρμακος.
 Ἐν ᾧ τῶν Ἀτάκτων. v. Ταυροπόλιν.
 Ἐν τοῖς Ἀττικοῖς. v. Ἀμνόν. Περισταρ-
 χος.
 Ἐν ᾧ Ἀττικῶν. v. Τιτανίδα.
 Ἐν τοῖς Ἐπιγραφόμενοις Μελοποιῖς. v. Φρύνις.
 Ἐν τῇ Συναγωγῇ τῶν Ἀτθιδῶν. v. Ἐπε-
 νεγκεῖν.
 Ἐν ιβ'. τῆς Συναγωγῆς. v. Ὁμολόγιος.
 Iuba. Vide supra Iobas.
 Iulianus. v. Ἀπόνιοι. Οὐδὲ γρύ. Χρήμα.
 Ψυχίδιον.
 [P] Iulianus ἐν Ἐπιστολῇ. v. Ἀμφίων. Ἡρό-
 δотος, Λ. Μεσάνιος. Καπ.
 Ἐν ταῖς Κρονίσις. v. Ἐμπεδοτῖμος. Ἰελια-
 νός, ὁ Παρ.
 Iulianus reprehensus. v. Ἀκάκιος. Λιβάνιος.
 Iuliani, parabatae, epistola ad Porphyrium, de
 inquirenda bibliotheca Georgii. v. Ἐπι-
 σολή.
 Iulianus, Chaldaeus. v. Ἀρνέφιος.
 Iuliani, rhetoris, discipulus, Alexander, Cali-
 lonis F. v. Ἀλέξανδρος.
 Iulius, Africanus. v. Ἰερίθ.
 Ixion.
 Ἐν ταῖς Λέξεσιν. v. Λαισποδιασθαι.
 L.
 Lacydes. v. Βασαχδείη.
 Leagoras. v. Λίβη.
 Leonidis, Byzantini, halieutica. v. Κικίλιος.
 Libanius. v. Ἀκρισία. Βασκαῖνῳ. Ἡκισα.
 Ὀδύρομα.
 Liuius. v. Λέκελλος. Σύλλας. Κορνέτος.
 Logothetes, (Simeon, metaphrastes.)
 Ἐν τῷ τῆς ἁγίας Θέκης μαρτυρίῳ. v.
 Ἀβαξί. Ἀναίμονες. Ὑπαγορευσά.
 Ἐν τῷ τῆς ἁγίας Θύρας μαρτυρίῳ. v. Κα-
 ταπέλτης.
 Ἐν τῷ μαρτυρίῳ τῆς Καλλικελάδης. v.
 Ἐξαπάτη.
 Ἐν τῷ μαρτυρίῳ τῆς ἁγίας Λεκιανῆς. v.
 Νοθεύει.
 Ἐν τῷ τῆς ὁσίης Μαρκέλλης βίῳ. v. Ἀλ-
 καία.
 Ad hunc Logotheten etiam referenda for-
 san sunt, quae habet Suidas. [P] v. Ἀν-
 ἀμφοῖν.
 Longinus. v. Λιωνοάριος. Ἰανναάριος. Φρό-
 τῶν.

Lucianus. v. Ἐπιτίμιον. Κολυτεύς. Ματάζων. Τί κοινόν κ.

Μυίας ἐγκωμῖα. v. Ἐλέφαντα.

Τίμωνι. v. Παιδοτρίβας.

Lycón. v. Ἐπίχαρμος.

Lycophron. v. Ἐκπωκίῳ. Νέδων. Νηρίτης. Τευτάζειν. Τόργος. Φλυδέμενος. Χάλυβες.

Lycurgus, Lacedaemonius. v. Ἀποκαρτερήσαντα.

Lycurgus, orator. v. Ἀγραφίς. Δηλιασαί. Δοκιμασθεῖς. Αἰγίς. Ἐκατόμπεδος. Ἐσχάρα. Κτηματίτην. Νεώρια. Παζάκλῃσις. Τραπεζοφόρος. Χιλιδέντα. Ψευδὴς ἐγγυ.

Ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογέτονος. v. Μητρώον.

Ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέους. v. Μηλόβοτος.

Ἐν τῷ περὶ Διοικήσεως. v. Ἐπικράτης Ἀθῆν. Ὀχεῖον. Σείριον.

Ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας. v. Νίκη. Προτέλεια. Συσημαίνεσθαι.

Ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερωσύνης. v. Προχαρῆς.

Ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος. v. Ἐμποδών. Μοχθηρία. ἡκ. Ὀρκόη.

Ἐν τῷ περὶ Μαντεῶν. v. Καυχᾶ.

Ἐν τῷ κατὰ Μενεσαίχμυ. v. Προηροσία. Προκόνια. Πυανεψίων.

Ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. v. Πεπορημένος. (Sed ibi legendum est, κατὰ Λεωκράτους.)

Lycus, Neapolita. v. Πύθω.

Lycus, Reginus. v. Λάρινοι.

[P] Lysias. v. Ἀδοκίματος. Ἀερκτον. Ἀκμάζει. Ἀνάγεσθαι. Ἀζιών. Ἀξισί. Ἀπήχεια. Ἀποκρίθῃτι. Ἀπολαχεῖν. Ἀποπεφασμένον. Ἀργυρώματα. Ἀρκτηῦσαι. Αὐθέντης. Αὐλεία θ. Ἀφανές. Δατέσθαι. Δέκα. Δερμιτής. Διαδίσεις. Διήρξα. Δικαιώσεις. Αἰδέσασθαι. Ἐγγειον. Ἐκωδονίζοντο. Ἐλεγκόπες. Ἐμπεδοκλέες. Ἐπεσκήψατο. Ἐπιδέτες. Ἐπιτορήσαντα. Ἐπίπεμ-

πτον. Ἐπιτρέπειν. Ἠλικία. Θεμιστεύειν. Θηλάζειν. Κάθετος. Κακώσεως. Καρκίνος. Κατάσασις. Κίος. Λαγίσκα. Λευκή ἀκτὴ. Μεταπύργιον. Μορία. Ναῖς. Νοθεία. Ὀβολοσταῖ. Οἶος. ἀντίτ. Οἶος εἰ. Ὀργεῶν. Οὐσία Φανερά. Παραφρονκτῶρευόμενος. Πεδίκα. Περιφοριῶσθαι. Πεφασμένος. Πλειστηρίασας. Πλημμελεῖν. Πλινθεῖον. Πία. Πολύστρατος. Πυελίδα. Σηκός. Τίμημα. Ὑπόλογον. Φάρμακος. Φάσις. Φασκώλιον. Φρυκτός. Χρηματιστής. Χρημάτων.

Ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην. v. Αἰσθέσθαι.

Ἐν τῷ πρὸς Ἀλκίβιον. v. Παλαιόν.

Ἐν τῷ κατὰ Ἀνδοκίδε ἀσεβείας. v. Ῥόπτρον.

Ἐν τῇ πρὸς Ἀσύβαρον Ἐπιστολῇ. v. Πώμαλα.

Ἐν τῷ περὶ τῆ Βατράχε φόνε. v. Φηγέσιον.

Ἐν τῷ πρὸς Γλαύκανα. v. Πρᾶκτο.

Ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους ἐπιτροπῆς. v. Καρπῆ δ.

Ἐν τῷ περὶ τῆ διδομένη τοῖς ἀδυνάτοις ὀβολῷ. v. Ἀνάπῃρον.

Ἐν τῷ περὶ τῆς Ἐπιγένης διαθήκης. v. Ἀνάργυρος.

Ἐν Ἐπιστολῇ. v. ὑπὸ μάλης. Φαῦλον εἶρ.

Ἐν τῷ κατ' Εὐθυδίκη. v. Ἀμφιδέας.

Ἐν τῷ περὶ αἰκίας πρὸς Ἰσοκράτην. v. Ὑβρις. ἡ μ.

Ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα. v. Ἀπόμισθος.

Ἐν τῷ πρὸς Κλενίαν. v. Ὑπὸ μάλης.

Ἐν τῷ πρὸς Κτησιφῶντα. v. Συγκομιδή. ἀπέπατο.

Ἐν τῷ πρὸς Λυσιβιον. v. Ἐπίδικος. (Ilaei, non Lysiae.)

Ἐν τῷ κατὰ Λυσιδέα. v. Γονία.

Ἐν τῇ πρὸς Μετάνειραν ἐπιστολῇ. v. Ὀμῆ. ἐγγύς.

Πρὸς τὴν Μιζιδάμει γραφὴν. v. Μεσαῖος. π.

Ἐν

Ἐν τῷ πρὸς Ναυσίαν περὶ τῆ τύπε. v. Λιθουργική.
 Ἐν τῷ κατὰ Νικίε. v. Πτώματα ἐλ.
 Ἐν τῷ πρὸς Ξενοφῶντα. v. Συγκομιδή.
 Ἐν τῷ πρὸς τὸν Πολέμωνα λόγῳ. v. Ἐπὶ καλάμη ἀρεῖν.
 Ἐν τῷ κατὰ τῶν Σιτοπωλῶν. v. Ἀξιον. οἱ ῥήτ.
 Ἐν τῷ πρὸς Τίμωνα. v. Ἀσχηματισμένος.
 Ἐν τῷ πρὸς Τιμωνίδην. v. Διάθεσις.
 Ἐν τῷ ὑπὲρ Φερηνίε. v. Οὐσία Φανερά.
 Lyfimachus.
 Ἐν β' Νέτων. v. Σαμαίνη. et Σαμίαν ὁ δ'.

M.

Macedonius, consul. v. Ἀγαθίας.
 Magister, Coproegnius. v. Ἀνώγειον.
 Magnes. v. Λυδοί.
 Ἐν Πιτακίδι. v. Νῦν δὴ.
 Malachias. v. Ἀββᾶ. Μεμουαλωμένα.
 Malchus. v. Ἀμαξιτόν. Ἐπετίμα. Λέπρεα.
 Λέων βασις. Σύνταξις. Ὑπολαβών.
 Marathonius CPol. v. Ἐλεύσιος.
 Marcellinus. v. Ἀπήλαυσε. Ἀπολάουεν.
 Marcus Antoninus. v. Ἀκενόςπεδον. Ἀκέραιοι. ἐκ τ. Ἀνακλητικόν. Εὐλυτος.
 Εὐμάρεα. Ὁρθός. Πρασιανός.
 Marinus. v. Ἀρχή. ἢ μὲν.
 Maximus. v. Συγγραφεύς.
 Medius, medicus. v. Ἐρασίστρατος.
 Megaclicides ἐν τοῖς περὶ Ὀμήρου. v. Ἀθηναίαις.
 Melanthius. v. Γρυπαίνειν. Ἐγρυπτε.
 Menander, medicus. v. Λεσχίδης.
 Menander, comicus. v. Ἀγρίε. Ἀδράσεια.
 Ἀναπετῶ. Ἀνατρέχω. Ἀπασκαρίζειν.
 Ἀπέφηνεν. Ἀποσοβεῖ. Ἀρτικροτεῖσθαι.
 Ἀσκαλαβάτης. Ἀσχος. Βαθύς. Βεκόρουζαν. Δημιεργοί. Διαρτῆσαι. Ἐκκορηθεῖς. Ἐξαλλάξαι. Ἐσχάτως.
 Εὐρωτιῶν. Εὐτελής. Εἰς ἀγοράν. Ἡράκλεις. Ἰσα βαίνων. Κέπτω. Κόρημα.

Μετοίκιον. Ναὶ μὰ τό. Ὁμῆ. ἔργις.
 Ὄρον. Ὄρος. Οὐ μετόν. Πατάγημα.
 Παῖσωμεν. Πλύνεται. Πράγματα. Πρεσάτης. Σαθραθῆνα. Σπαλίανες. Συκοφαντεῖν. Τῶν τριῶν κ. Τρικορυφα.
 Τπάρχων. Φάσις. Φιλοσοφεῖν. ἀντὶ τ. Φρυάττεσθαι. Φυλή. Χλωρόν. Ψεῦσον.
 Vide et Δυγκεύς.
 Ἐν Ἀδελφοῖς. v. Κοινὰ τὰ τ.
 Ἀλιεῖ. v. Ἀντάλλαγον. Φηλῆν.
 Ἀνατιθεμένη. v. Ἀληθέστερα. Ἀράβιος ἀγγελός.
 Ἀνδρία. v. Νεοττόν.
 Ἀνδρογύνω. v. Λάμια. Φίλιος.
 Ἐν Ἀπαγγελλομένῳ. v. Εἰς τὸ δέον.
 Ἐν Ἀπίῳ. v. Ἀβερα.
 Αὐλητρίδι. v. Λωδωναῖον.
 Ἀφροδισίῳ. v. Ἀλήθεια. Ἀναθέσθαι.
 Δαιταλεῦσι. v. Ἀπέδραν.
 Δακτυλίῳ. v. Ὑπηνέρια. ὡς ἡ.
 Δημιεργῶ. v. Δημιεργοί.
 Δις ἐξαπατῶντι. v. Ἀπόστα. Ζάκορος.
 Δυσκόλῳ. v. Πανικῶ δ.
 Ἐγχειρίδιῳ. v. Κερυκαῖος.
 Ἐπιτρέπεσι. v. Ματρυλλεῖον.
 Ἐταίραις. v. Ἀναπετῶ.
 Ἐφesiῳ. v. Ἐνδυο.
 Ἡρωσι. v. Ἀναλυθῆναι.
 Θάιδι. v. Κηκκλοι.
 Θησαυρῶ. v. Κανθάρε μ.
 Κανηφορῶ. v. Ἀντάλλαγον. Ἀπεκρίθητε.
 Καρίῳ. v. Ἀλύσιον.
 Καταψευδομένῳ. v. Τὸν ἀφ' ἱερᾶς.
 Κερυφάλλῳ. v. Ἀβυρτάκη. Αἰρεῖν. καὶ τὸ π.
 Λευκαδία. v. Ζάκορος.
 Μέδη. v. Ἄλλο, ἕτερον.
 Μεσηνία. v. Ἀράβιος ἀγγελός. Ἰσσα.
 Ψύλλα.
 Μισθμένῳ. v. Ἀποκναίειν. Ἀπαμφιέσαντες.
 Μισθμέναις. v. Λακωνικῇ κλ.
 Μισογύνῃ. v. Παράστασις.

[P] Ναυκλήρω. v. Ναξιερής.
 Όλυνθία. v. Φέρειν.
 Έν τοῖς περὶ Όμηρου. v. Αθηναίως.
 Όμοπατρίοις. v. Αλφάνει.
 Παιδίω. v. Απόσα. ΑλεξιΦάρμακα.
 Έν Περιθία. v. Αβέλτερος. Ανέφον.
 Πομπείας.
 Ραπιζομένη. v. Αμφορεαφόρος. Ανέσπα-
 κε. Μύχοδον.
 Σικυωνία. v. Αβρα. Αγγαρε. Κακή
 μὲν δ.
 Συναριστώσας. v. Αγαπησμός. Αἶρεν.
 καὶ τό.
 Συνερώση. v. Αναπετώ. Ω μέλες.
 Τίτση. v. Αιτήσασθαι.
 Υδρεία. v. Ανορωρυγμένον.
 Τυμνίδι. v. Αιτήσασθαι. Αιτέμενος.
 Υπόβολιμαίω, ἢ Αγροίκω. v. Πέμπειν.
 Χαλκηδονία. v. Λιτυέρσης.
 Χαλκίδι. v. Πέμπτη Φθ.
 Χήρα. v. Ανάδοχον.
 Ψευδρακλεῖ. v. Αβρα. Καρκίνε ποιήμ.
 Ψοφοδεῖ. v. Όνος λύρας.
 Menandri, comici, patruus, Alexis. v. Αλεξίς.
 Menander, Aristarchi, grammatici, discipulus.
 v. Ερατοσθένης.
 Menander, historicus. v. Αβέλτερος. Ανά-
 παυλον. Ανάριτος. Ανάρξοπον. Απε-
 τάφρευον. Απ' έχθρων π. Ατρακτον.
 Αἰσιος. Εμβειθῆνεν. Επεθείαξε. Επι-
 δεπῆσαι. Εύψυχος. Θεήλατος. Θρα-
 κες. Κώχ. Ου μέλον αὐτῶ. Πάνακτος.
 Περιπέττεσι. Ταγχοσδρά. Φιλερσιη-
 σαι. Χάρακα.
 Menecles. v. Διακόνιον. (Vbi, ἐν τῷ Γλωσ-
 σοκόμω.)
 Έν τῷ περὶ Αθηναίων. v. Ερμαῖ. Κεραι-
 μείος.
 Menecrates, Ephesius, grammaticus. v. Αρα-
 τος.
 Menippus, cynicus. v. Φαίος.
 Mesarii ceruum vocant βρένδον. v. Βρεντή-
 σιοι.

Metagenes. v. Ξενοσκοπῆν. Συγκόψαι.
 Θασιοπέρσαι. v. Τίς τρόπος.
 Michael Syncellus encomio in Dionysium. v.
 Διονύσιος.
 Minucianus. v. Γενέθλιος.
 Mnaseas. v. Σάβοι. Τμῆς, ὦ Μεγ.
 Έν τῷ περὶ Εὐρώπης. v. Πραξιδική.
 Mnaseas, Patarenis.
 Έν τῷ Περίπλῳ. v. Πύθς Χελιδ.
 Mnaseas, Aristarchi discipulus. Ερατοσθέ-
 νης.
 Morsimus, tragicus. v. Ασυδάμας.
 Moses. v. Αββα. Όσιότης.
 Έν Δευτερονομία. v. Διανέω.
 Mofo foemina Hebraea, cuius sit σύγγραμ-
 μα ὁ παρ' Εβραίοις νόμος, si fides Ale-
 xandro, polyhistori, in libris V. de Roma.
 v. Αλέξανδρος.
 Musaeus. v. Μελίτη.
 Musonius. v. Επεισόδιον.
 Myes. v. Ιπυς.
 Mylus, comicus. v. Επίχαρμος.
 Myrtilus. v. Δήμιον.
 Mythologi. v. Σερῆνες.

N.

Nausiphanes Democriteus. v. Επίκερος.
 Neanthes. v. Απορρώγας.
 Nearchus. v. Αλέξανδρος, ὁ Φιλ.
 Neocles. v. Νάνης.
 Nicaena Synodus. v. Αρειανός.
 Nicander. v. Εὐρύβατος. πον. Τριπτήρα.
 Έν αὐτῷ Αἰτωλικῶν. v. Τιτανίδα.
 Εἰς τὸ Αντιφάρμακον. v. Δερκευνέος.
 Nicander, Alexandrinus.
 Έν τῷ περὶ τῶν Αριστοτέλους μαθητῶν. v.
 Αισχρίαν.
 Nicenor, qui vitam Alexandri scripsit. v.
 Σίβυλλα Χαλδ.
 Nicetas, martyr. v. Αθανάριχος.
 Niccas, Eleates. v. Ορφεύς.
 Οἰνοποιῶν. v. Αμφίας.

Nicolaus,

Nicolaus, Damascenus. v. Ὡμή τις εἶνα. de
eius patre, Antipatro et fratre, Ptole-
maeo. v. Ἀντίπατρος.

Nicomachus, medicus. v. Ἀριστοτέλης.

Nicon, geometra et architectus, Galeni pater.
v. Γαληνός.

Nicophon. v. Ὑποπίνειν.

Πανδάρω. v. Κοιμίσαι.

Nicophon.

Ἀφροδίτης γοναῖς. v. Ἀράχνη. Σέρφος.

Nicolstratus. v. Ἀδράστεια. Ταρβαντινίδιον.

Nicoteles, philosophus, Anniceridis frater.
v. Ἀννίκερις.

Numenii filius, Alexander, sophista. v. Ἀλέξ-
ανδρος.

Numenii, Heracleotae, halieutica. v. Κικίλιος.

Nymphodorus. v. Αἰγίς.

O.

Olympicus ὁ ψεκᾶς. v. Ἀντίμαχος.

Onomacritus a quibusdam oracula scripssisse
dicitur. v. Ὀρφεύς.

Oppianus, Κικίλιος.

Ἐν ἑ τῶν Ἀλιευτικῶν. v. Ἀσφάλιος.

Oraculum, Sybaritas perituros, quum homi-
nes pluris fecissent quam Deos. v. Ἀμυ-
ρεῖς. Lacedaemoniis datum v. Διερωνό-
ξενος. aliud de mure ligneo v. ἀνείλε.

Zenoni, Cittieo, optime victurum, εἰ συγ-
χωρῶντιζοιτο τοῖς νεκροῖς. v. Αἰγυπτία.

Calondae. v. Ἀρχίλοχος. Attalo. v.
Ἄτταλος. Αἰία Ἀγρῆς. Βάκις. Χρη-
σμός. Ἀρίσιππος. Κροῖσος. Διογένης.

Δόρυ κηρύκειον. Εἰς κυνόσαργες. Ἰβλια-
νός. Λεωκόριον. Μύσκελος ἐκπεσών.

Ἐπαμεινώνδας. Εὐγενέστερος. Εὐθυμος.

Εὐλαχία. Εὐτόκιος. Φορμίων. Οἰδίπρος.

Πάντα ὀκτώ. Ῥοδίων χρησμός. ὑμεῖς δ'
ὦν Μεγαρ. Σόλων. [P] Συγχωρῶντιζε-
σθαι. Ταῦτά σοι. Τελεσίλλα. Τοισ-

τονί. Τόνον. Τράγος. Τυρταῖος.

Origenes ad Africanum de Susanna. v. Ἀφρι-
κανός.

Fragmentum ex quadam eius epistola. v.

Ὀριγένης, καὶ Ἀδ.

Ὀριγένης, Λεωνίδ.

Orion. v. Ἀβλεμέως. Πόρκος.

Orpheus. v. Φάνης.

Ἐν Δίκτοϊ. v. Ἴππος Νισ.

Φυσικῶ. v. Τριτοπάτορες.

Fragmentum Orpheï habes v. Ὀρφεύς.
ὅτι.

Exegetici in Orpheum auctor. Τριτοπά-
τορες.

P.

Palaephatus.

Ἐν τῷ ζ. τῶν Τρωικῶν. v. Μακροκέφαλοι.

Panyasis. v. Οἶνος ὦν. Discipulus eius, Anti-
machus, Colophonius. v. Ἀντίμαχος.

Pamphilus, Platonis discipulus. v. Ἐπίκω-
ρος.

Pancratis, Arcadis, halieutica. v. Κικίλιος.

Parabates, philosophus. v. Ἀννίκερις.

Parmenides. v. Μανιάρων νῆσοι. Ὡς κίαν.
Θέσις. Anaximenes, Parmenidis di-

scipulus. v. Ἀναξιμένης. Empedocles.
Ἐμπεδ.

Parthenii, Nicaeensis, metamorphoses. v. Νέ-
σωρ.

Pasicles. v. Κράτης.

Paulus, apostolus. v. Ἀγάπη. Ἀσκὸς ἐν πά-
χνῃ. Δόξα θεῶ. Κεφάλαιον.

Paulus, astrologus. v. Ἰσσηνιανὸς ἐνότμ.

Paulus, Antiochiae episcop. a quo Pauliani. v.
Μάνης.

Paulus Silentarius. v. Ἀγαθίας.

Ἐν Ἐκφράσει τῆς ἀγίας Σοφίας. v. Ἡγα-
νος.

Pausanias. v. Πύνδαξ. eum audiuit Aspasius,
Rauennas, sophista. v. Ἀσπασίος.

Perginus, Milesius. v. Ὀρφεύς.

Periander. v. Ἀμφιανακτίζεν.

Phalaris. v. Ἀδριανός, σοφ.

Phanias, Eresius. v. Κύρβεις. αἱ τ.

Phanodemus. v. Ἐπὶ Παλλαδῶν.

Ἐν

- Ἐν τῇ πέμπτῃ Ἀτθίδι. v. Παρθένοι.
 Ἐν ἑκτῷ. v. Τριτοπάτορες. Χαλκίδα.
 Pherecrates. v. Ἀγορᾶς ὄραν. Ἀδωνία.
 Ἀλοάων. Ἀμυσι. Ἀναθύειν. Ἀνασπᾶ.
 Ἀναψηφίσασθαι. Δήμαρχοι. Καρκί-
 νος. Κιλίκων. Κορίαννοι. Κύναι δ. Ρυ-
 παίνω. Συνηία. Τευτάζειν. Τραύξαναι.
 Φοβερός.
 Ἀγρίοις. v. Ἀπία. (Ἀγροῖς,) Χαῖρις, κίθ.
 Αὐτομόλοισ. v. Ἀκαλήφη. Πασσυδαί.
 Στραγγακίδες.
 Γραυσί. v. Ἀθηναίαις. Ἀρτήρ.
 Δελοδιδασκάλω. v. Ἀναψηφίσασθαι.
 Ἰπνῷ. v. Ἀπέδραν.
 Ἰσῷ. v. Ἀξίος, ὁ εὐανος.
 Κοριάννοισ. v. Ἀνόδοντον. Ἀνυδρεύσασθαι.
 (Κοριαννῆ) Τῆ. Τῆτο κ. Ὑσκυμαῖν.
 Κραπατάλοισ. v. Ἀγυιά. Ἀεώγεισαν.
 Ἀπαρτί. Ἀπερῆε. Νωτοπλήγα. [P] Πε-
 ρεῖρῶν. Φίλιος.
 Λήροις. v. Χρή.
 Μυρμηκανθρώποις. v. Ἀρᾶται. Ἀρτίως.
 Αἰγίς. κατ. Τέθολωμένους.
 Πετᾶλη. v. Αἶρεν, καὶ τὸ πρ.
 Τυραννίδι. v. Ἀράχνη. Συκναῖσι.
 Pherecydes. v. Θουῶς. Της. Ἐκαταῖον.
 Philaenis. v. Ἀσυάνασσα. Δημοχάνης.
 Philagrius.
 Ἐν τῇ πρὸς Φιλήμονα Ἐπιστολῇ. v. Φι-
 λάγειος.
 Philanias. v. Θερμοπύλαι.
 Phileas. v. Βόσποροι.
 Philemo. v. Ἀσχολος. Εὐμενίδες. Τριτημό-
 ριον.
 Νεμομένοις. v. Ἀποσοματίζειν.
 Νυκτὶ. v. Τηνάλλως.
 Πανγκρατιαστῇ. v. Πρὸ. ἀντὶ τῆς ἁ.
 Πτέρυγι. v. Ἀθηναίαις.
 Philetacrus, comicus, Aristophanis, comici, F.
 v. Ἀριστοφ.
 Μελεάγρῳ. v. Ἀμπαλίνωρος.
 Philetas, Ephesius. v. Βάκισ.
 Philinus. v. Θεωρικὰ Χρ.

- Philippides. v. Μάκρον π. Ψωμοκόλακες.
 Philippus. v. Ἀποσιμῶσαι.
 Comicus, Aristophanis, comici, F. v. Ἀριστοφ.
 Philistus. v. Ἀποθήκην. Νάνυμνα.
 Philo. v. Ἀγαλματοφορέμενος. Βίος. Δύνα-
 μεις. Θεός. Φίλων. Θεραπευτά.
 Ἐν τῷ εἰς χοιρίῳ περὶ τῆς Παραδόξης ἱσ-
 τρίας. Παλαίφατος, Ἀβυδ.
 Ἐν τῷ Πολιτικῷ Βίῳ. v. Ἀβραάμ.
 Philochorus. v. Ἀδύνατοι. Ἀλκρονίδες. Ἀλῶα.
 Ἀνεπίπτευτον. Βέχεται. Γεννῆται.
 Ἐρμῆς, ὁ πρὸς. Εὐριπίδης. Μνησ. Θέ-
 μιν. Κανηφόροι. Κατατομή. Λίθος. Λύ-
 κειον. Οἰήθεν. Ὁμογάλακτας. Ὁργεῶ-
 νες. Περιτοίχων. Πομπεία. Πρὸς τῇ
 πυλίδι. Σεισάχθεια. Συγγραφεῖς. Συμ-
 μορία. Τετραδί. Τρικέφαλος. Τριτοπά-
 τορες. Φυλή. Χύτερι. πόλ.
 Ἐν β' Ἀτθίδος. v. Κοβαλλία. Σκίρον.
 Ἐν γ' περὶ Μαντικῆς. v. Ἐγγαστρίμυθος.
 Ἐν Τετραπόλει. v. Τιτανίδα.
 Philocles, tragicus. v. Ἀσυδάμας.
 Philolaus. v. Ὑπνόια.
 Philostorgius. v. Ἀπολλινάριος. Βασίλειος.
 Φλέγων.
 Philostratus. v. Ἀπολλώνιος Τυανεύς. Δια-
 γεν. Ἐρμυγένης. Καλάβρουψ. Κατα-
 ψήσας. Κατεγλωττισμένον. Κῶμος.
 Λεπτολογία. Πυθαγόρας. Σιμός. Σο-
 φιστής. καμ. Ὑποταίνει. Φοιτᾶ. Φρόν-
 των.
 Ἐν τῷ βίῳ τῆς Ἀπολλωνίς τῆς Τυανέως.
 v. Κράτης.
 Ἐν Βίῳ τῶν Σοφιστῶν. v. Ἡρώδης. Ἰέλιος.
 Παντανίας. Καισ. Ὑπέρφρων.
 Philotimus Euripideus. Eius tragoedia Ἰζίων.
 v. Δημήτριος.
 Philoxenus. v. Ἐθυσας. Θρεττανελό. σρε-
 πταίγλαν.
 Philoxenus, musicus. v. Ἀντιγενίδης.
 Philyllius. v. Ἄλω.
 Λίγῃ. v. Ἀνάφιστον.
 Phocylides. v. Ἀπαιτέων. Χρήται.

Phormus,

[P] Phormus; Syracusanus, comoediae re-
pertor. v. Ἐπίχαρμος.

Photius, patriarcha. v. Ὁρέα. contra Leon-
tium, Antiochenum. Λεόντιος.

Phrynichus. v. Ἀθηναίαις. Ἀθύρωτον. Ἀνδῖς.
Ἀπύλωτον. Ψόθος.

Μονοτρόπω. v. Μέτων. Παρθένοι. Ὑπερ-
ακοντίζεις.

Μέσαις. v. Καδίσκος.

Μύσαις. v. Τευτάζειν.

Phrynichus, comicus, vt frigidus, perstrin-
gitur. v. Λύκισ.

Phylarchus. v. Λευκή ἡμ. Τιάρα.

Phyllis, musicus. v. Σκολιόν.

Phyton. (al. Φοίτων.) v. Αἰσχίνης.

Pindarus. v. Ἀγάλματα. Ἀμαχον. Ἀναλ-
κισ. Ἀνύπαρκτον. Ἀράχνη. Βάσανος.
Βασιλεύς. Βληχρόν. Δαμασίφρων. Αἰ-
θήρ. Ἐπέτειον. Εἰδωλον, Εἰκός. Ἡρας
δὲ δεσμ. Ἰοσέφανοι. Ἰσχύων. Θαλπνέ-
τερον. Κάτωθε. Κατακάρα. Λυγκέως.
Μεγάνορος. Ὡ. Φήμερ. Σχάσον. Τὸ
Ἡσιόδειον. Φθόνος. Φῶτα. Χρήματα,
Χεῖρμ.

Ἐν Διθυράμβοις. v. Παλινάρετος.

Ἐν Σχολῇ. v. Ἀθηναίαις. (Sed ibi scriben-
dum, ἐν Σκολιοῖς.

Pisander. v. Ἀγάθυρσοι.

Pisides. v. Ἀγωγόν. Ἀμματα. Ἀνεκτά.
Ἀντλία. Ἀπορῆξαι. Ἀπόσπονδον.
Ἀτρέμης. Ἀχειρος. Βάκχος. Βύεσι.
Γιγαντιά. Διόπτρα. Διπλή. Δύναμις.
Αἰετός. Ἐγγειον. Ἐγγυον. Ἐμβριδῇ.
Ἐμπίς. Ἐγαυλον. Ἐνθυσίωσας. Ἐπέ-
κτης. Ἐπίδοσις. Ἐπισάτης. Εὐλαβη-
θεῖς. Εἰ ευκτικόν. Ἡν. Ἡρακλεία λί-
θος. Κακῶν π. Κατηχῶν. Κιβδηλον.
Λεπτεργία. Ληταί. Μαίευεται. Μόχ-
θος. Νεοσπάδα. Νεῦρα μ. Νυμφίος. Ξέ-
νας. Ὀγκος. Οἶστρος. Οὐσιώσας. Πα-
ράβασις. Παροψανῶσι. Πῶρος. ἀπ.
Προσώχθισα. Σταγειρίτης. Συμφορά.
Σύργη. Σύρω. Σφύζει. Ταυτότης.

Vol. VI.

Τέλμα. Τελωνεῖον. Τόνον. Τρόπος.
Τύχη. συντ. Ὑπεξελεύσεις. Ὑποψία.
Φθῆ. Χρῶμα. Ψῆφος μέλ. (Omnia
haec fragmenta Pisidis deprompta esse
existimamus ex poemate eius de bello
persico, quod hodie intercidit.)

Pittacus. v. Πιττάκειον.

Plato, comicus. v. Ἀναβιῶνα. Αἴτωπος. ὁ
τῶν μ. Ἐπικράτης. Κεῖος ἀσελγ. Με-
μιλτωμένον. Πλεισηριάσας. Σποργίλος.
Σχοινίον. Φασιανοί.

Ἀδωνίσι. v. Ἀφοδεῦσαι. Ὑπέρ π.

Ἑλλάδι. v. Φάλαγγ. Θηλ.

Ἑορταῖς. v. Δανόν. Διτρεφής. Ὀμφαξ.

Κλεοφῶντι. v. Φιλοτιμότερας.

Μενελάω. v. Τί ἐκ ἀπ.

Ξάνταις. v. Τευτάζειν.

Παιδαρίω. v. Παράβασις.

Πεισάνδρω. v. Ἀρεοπαγίτης.

Πρέσβεσι. v. Ἀπέσχαζεν.

Σοφισαῖς. v. Σοφιστής. κομ.

Ἐν Σύρφακι. v. Τελέας.

Ὑπερβόλω. v. Εὐερον.

Ἐν Φάανι. v. Ἀτηρότατον. Γλυκὺς ἀγ-
κῶν.

Plato, philosophus. v. Ἀβελεῖν. Ἄγνος.
Ἀγνωμόνας. Ἀδικία. Ἀθάνατος. Ἀλλ.
ἢ ἀντί. Ἀλογία. τί μ. Ἀμαθέστερος.
Ἀμαθία. Ἀναθέσθαι. [P] Ἀναπλή-
σας. Ἀνδραποδώδεις. Ἀνευφήμησε.
Ἀντιλέγειν. Ἀντίληψις. Ἀξιῶν. Ἀπι-
τεῖν. Ἀπλότης. Ἀποθρέξεις. Ἀποκῆ-
ρυκτον. Ἀπ' ὄν. Ἀπορῆθέν. Ἀρα.
Ἀρῆατον. Ἀρναμένη. Ἀρχαῖος. Ἀρχίας.
Ἀσκησις. Ἀτέχνους. Βαρβαρίζει. Βδέλ-
λεται. Δανῆς ἀνάγκης. Διωλυγίος. Ἐγ-
γατρίμυθος. Ἐγλιζάμην. Ἐμποδῶν.
Ἐπεχε. Ἐρας. Εἰμαρμένην. Εἰξασί.
Ἰδέας. Θεόδωρος. Βυζ. Κάκη. Κατεύ-
χεσθαι. Κήνσις. Ἀθήη. Λυόμενος. Μια-
ρά κ. Οἶνος ὦν. Ὡδε. Ὡρα. Παμπρέ-
πις, ἔτος. Παρμενίδης. Περί πόδα.
Πόρκος. Προσέπαισε. Πύρ. ἐπὶ π. Σο-
φίαν.

Dddd

- Φίαν. Συγνία. Τέραιμον. Τομόν. Ὑπα-
πιάζω. Φαῦλον. Φαῦλος, εὐτ. Φαίον.
Φευκτέον. Φορά. Χθές. Χωλός. Χρυσό-
χοϊον. Ψαθαρόν. Ψυχή. Vide et in
Δόγματα.
- Platonis epigramma. γ. Ἰππίας Αθ.
Ἐν Ἀλκιβιάδῃ. ν. Ὁρφευγόποπος.
Ἐν Γοργία. ν. Διὰ μέσθ. Ἐγκράταια. Λυ-
γίζομενος. Νέος ἔστι.
Πλάτων ἐν Ν. Τὸ παρὸν ἔ. Ἀρίστων.
Εὐθύφρωνι. ν. Χρή.
Θεαίτητῳ. ν. Ἀμβλίσκωσιν. Ἀναλαμβάνω-
νεν. Ἄνεμος. Ἀποσοματίζω. Ἐπιδε-
ξιευθεύω. Ὡ μέλεε. Ὠργασμένος.
Τηνάλλω. Τεικόν. Ὑπηνέμια. Χρυσὴν
σειρήν. Βδέλλεται.
Ἐν Ἰππία. ν. Ζῶμεν.
Κρατύλῳ. ν. Ὑπὲρ τὰ ἔση.
Νόμοις. ν. Ἀθύρεν. Ἀπία. Ἀρύτεσθαι.
Ἐπιώψατο. Ἐπωβελία. Κατασκευά-
ζειν. Λύση. Νῦν δὴ. Πλάτων ἐν Ν. Τολ-
μῆσαι. Τεικόν.
Ἐν δ'. ν. Ὁργεῶνες.
Ἐν ζ'. ν. Ἀναθολώσαι. Δεῦρ' αἶε.
Ἐν ια'. ν. Κιβδηλιν.
Ἐν ιβ'. ν. Φαλίδα.
Παρμενίδης. ν. Ἀρίστων.
Πολιτεία. ν. Δῶρα. Θεός. Μινυρίζω. Παρα-
σησόμεθα. Τρίτε κρ. Τρόφή. Χυτρεά.
Ἐν α'. ν. Ὑμνεῖν.
Ἐν β'. ν. Ἡρας δέ. Κατατείνας. Μαγ-
τύρονται.
Ἐν γ'. ν. Ἐρίω σεψ. Σπεδάζω. Τροφή.
Ἐν δ'. ν. Βλάκω. Φαῦλον.
Ἐν ε'. ν. Ἀδυμος.
Ἐν ς'. ν. Βομβῶσιν.
Ἐν ι'. ν. Ζάλην. Περιαιγούμενοι. Φανό-
μενα. Χθονία.
Πολιτικῷ. ν. Ἀπίσβη. Μεταποιῶσθαι.
Ἐν Πρωταγόρῃ. ν. Ἀδείμαντος. Προδι-
κον.
Ἐν τῷ Σοφιστῇ. ν. Δόξα. Κηρύλος.
Συμπόσιον. ν. Ἀγάδων. Ἀθήναιος.
- Ἐν τῇ Σωκράτης Ἀπολογία. ν. Ἀντιγρα-
φεύς.
Ἐν Τιμαίῳ. ν. Δρύοχοι. Ἐγκύρτια. Ζά-
λην. Τаланτεμένην. Τευτάζειν. Φυσι-
κός. Ἀρίστων.
Ἐν Φαίδρῳ. ν. Ἐξάντη. Κυψελιδῶν. Παι-
δικά. Στάθερόν. Τυφών.
Ἐν τῷ Φαίδρῳ. ν. Εἰδησις. Νῆς. Ὁρφε-
υγόποπος. Παρρησία. Πλάτων ἐν Ν. Φαῦ-
λον. Ἀρίστων.
Plotinus. ν. Ἐπακτόν. Ἡδόμενος. Κόσμος.
[P] τό. Ὁμοίωσις. Φυσικός λόγος.
Plutarchus. ν. Ἀνανεῶσθαι. Ἐγγώνιος. Ἰέρ-
τιος. Κάλλιππος. Μαικήνας. Νάφθα.
Ὠβάς. Σικχός. Σύλλας. ὄν κ. Τῆ
σελίθε. Ὑπερκύπτω.
Ἐν Παραλλήλοις. ν. Δόγματα.
Poeta, (Homerus,) ν. Ἀπομαγδαλία. Δια-
εῖδαται. Κυλλός. Πόρκος. Προϊκός.
Poeta Cyprius. ν. Οἶνος ὢν.
Polemo. ν. Ἄρτος. ὁ ψ. Ἐνη παρ. Ἡλύσιον.
Ἰππος Νισ. Μωρότερος. Νηφάλιος.
Τελμισαῖς.
Ἐν τοῖς πρὸς Ἀδαῖον, καὶ Ἀντίγονον. ν.
Ἀζηγιεύς.
Polybius. ν. Ἀγάθυρσα. Ἀγωγή. Ἀγωνιῶ.
Ἀίσωσιν. Ἀθεσία. Ἀκέραιος. Ἀκό-
λαθον. Ἀκρόπολις. Ἀλαζονεία. Ἀλκή.
Ἀλογία. ἄταξ. Ἀλογισία. Ἀναδέξα-
σθαι. Ἰτερ. Ἀναζυγαῖς. Ἀναπείραις.
Ἀνάστασις. Ἀνατάσεις. Ἀνεκτά. Ἀνε-
νόητον. Ἀνεπισήμαντον. Ἀνεπισθα-
μεύτες. Ἀνήνυτον. Ἀνίβας. Ἀνθρω-
πίνως. Ἀντιπειθέντα. Ἀνυσικώτερα.
Ἀξιωμένη. Ἀπαλγόντες. Ἀπαξίωσιν.
Ἀπαραγγέλλως. Ἀπεδαλία. Ἀπέλυ-
σεν. Ἀπέσησεν. Ἰτερ. Ἀπηρέστατο.
Ἀπλῶς. Ἀπόκλητοι. Ἀπολεγόμενος.
Ἀπολογισμός. Ἀποξυρεντα. Ἀπόστα-
σις. Ἀποσφαλμήσας. Ἰτερ. Ἀπὸ τῆ
κρατίστ. Ἀπερώσαντας. Ἀπροδέτως.
Ἄρατος. Αὐλαία. Αὐτάρκεια. Αὐτο-
παθῶς. Αὐτοτελής. Ἀφύης. Βάρος.
Βαρυνό.

Βαρυόμενος. Βασανίζεις. Βεκάρας. Βώ-
 λης. Γεφυρίζων. Δαψίδων. Δεδοξοποιη-
 μένον. Δεισιδαιμονία. Δημαγωγικός. Δη-
 μοκοπῆν. Δημοκρατία. Δημοχάρης.
 Διαβιασάμενος. Διάληψις. Δίαρμα.
 Διάρσις. Διασχών. Διατατικώτερον.
 Διεσκευασμένην. Διεψευσμένοι. Δικαιο-
 δασία. Δυεῖν. Δυσποτμώτερον. Αἰνείας.
 Αἶρε θάκτυλον. Ἐξυγοσατέτο. Ἐθε-
 λοντήν. Ἐκδέχη. Ἐκκλείεσι. Ἐκλαβεῖν.
 Ἐκπλαγείς. Ἐκτενᾶς. Ἐκφανεσάτας.
 Ἐκ χεῖρες. Ἐμφασις. Ἐναύειν. Ἐνέ-
 πεσε. Ἐνεργόν. Ἐξ ἀκεραίς. Ἐξαλλος.
 Ἐξαίσια. Ἐξεριδευονταί. Ἐξοδία. Ἐξοι-
 νος. Ἐπестημήναμεν. Ἐπιβάθρα. Ἐπι-
 βολή. Ἐπιγενήματα. Ἐπικάθηται
 Ἐπὶ κεφαλαίς. Ἐπίνειν. Ἐπίπνοια.
 Ἐπιστημίνασθαι. Ἐπίσασις. Ἐπώδες.
 Ἐργασήμιον. Ἐργασικός. Ἐργολάβος.
 Ἐρύκειν. Ἐσωματοποιεῖν. Ἐσπεδάζον.
 Ἐσχεδιάζον. Εὐδοκωμένην. Εὐθήης. Εὐ-
 ρεσιλόγος. Εὐφυσᾶ. Ἐφαμμα. Ἐφ' αὐ-
 Ζηλοτυπία. Ζώγρια λαβ. Εἰκασβολεῖν.
 Ἡρόσαντο. Ἰππαφέσεων. Ἰσηγορεῖ.
 Θεατρίζω. Θέρεια. Θυμομαχῶντες. Καθ-
 ἡκοντα. Καθικόμενοι. Κανθήλιος. Κα-
 ταβολή. Κατακαλῶν. Κατάλυσις. Κα-
 ταπορευθέντων. Καταχήσων. Κατα-
 ψήσας. Κατανέσαντος. Κατέσχον. Κατ-
 σιμώσας. Καχεξία. Κεραία. Κλεόζε-
 νος. Κομιδή. Κόνες. Κύβος. Κυρία. Λεί-
 πεσθαι. Λιταῖς. Μεγαλομερία. Μεθοδι-
 κῶς. Μερίτης. Μνησικακῆν. Μοναρχία.
 Μύωψι. Νεαλής. Νῆν ἔχειν. Νῶλα.
 Ὄρθῃ. Ὄρθῃν. Ὄρμητήριον. Οὐριος.
 Οὐχ αἶον. Ὀχλος. Παλίγκυρτος. Πα-
 ραβόλως. Παραποδίζειν. Παρατετολ-
 μηκότες. Περικοπή. Περιπαθῶς. [P]
 Περισπᾶν. Περίσασις. Περίφασις. Πλα-
 δαρόν. Πολλά κενά. Πόπλιος. Πραξι-
 κοπήσας. Πραῖξις. Προδότας. Πρέθε-
 σις. Προσαγγελία. Προσανέχων. Πρὸς
 Κρήτα. Προσπεσόντων. Πρόσιμα. Πρὸς

τρόπον. Πρεργιαίτερον. Πρόχειρος. Πτέ-
 ρινω. Ραβδόχοι. Ραδιέτερον. Ραδιερ-
 γός. Ραθυμεῖν. Ρῦμα. Σάμβυκες. Σι-
 τομετρέειν. Σκεῦος. Σωματοποιῆσαι.
 Σπεδάζω. Στακτή. Στέρξω. Στρατη-
 γία. Συνεσία. Συντάξας. Σύνταξις.
 Σύσασις. Συσήσας. Τελεσιεργήσας.
 Τενάγη. Τέτηκα. Τληπόλεμος. Τροχά-
 ζειν. Τύχη. συντ. Ὑπερήραν. Ὑποκρί-
 νεσθαι. Φατέ. Φέρτρον. Φειδίας. Φυ-
 λάκκια. Χάσμα. Χειρισμὸν. Χόρδευε. Χορ-
 ηγία. Ψυχαγωγεῖ. Ψυχομαχῶντες.

Polyzelus.

Δημοτυνδάρεω. v. Τῶν τριῶν καιῶν.

Porphyrus. v. Ἀμμόνιος. Γοργίας. Ἐμπε-
 δοκλῆς. Ἐντελέχεια. Ἡσίοδος. Σάκας.
 Φερεκύδης Ἀθην.

Ἐν τῷ περὶ τῶν ἐμποδῶν τεχνολόγων. v.
 Ἀνδροκλείδης.

Ἐν φιλοσόφῳ ἱστορίᾳ. v. Ἐμπεδοκλῆς. Ὀμη-
 ρος. Σωφράτης. Σωφρ.

Posidippus. v. Ἀντήλιος. Ἀπηνιώτης. Ἐπῆ-
 λυς. Προέκοψε.

Δημόταυς. v. Νεανισκεύεται.

Posidonius, Anniceridis, philosophi celebris,
 discipulus. v. Ἀννίκερις.

Posidonij, Corinthij, halieutica. v. Κινίλιος.

Praxidamas. v. Χιάζειν.

Praxillae Adonis. v. Ἠλιθιάζω.

Praxion.

Ἐν β' Μεγαρικῶν. v. Σκίρον.

Priscus. v. Ἀβαρις. Ἀμοιβαία. Χάρυβδις.

Procopius. v. Ἀγχίσεροφοι. Ἀκμή κα-
 λῆ. Ἀμαρτάδας. Ἀνάγεσθαι. Ἀναδέ-
 μενος. Ἀνάετῃσις. Ἀπόνοια. Ἀποπο-
 ρεία. Ἀρετῶ. Ἀτρακτον. Γράφειν εἰς
 τάχος. Δάρας. Δέον. τὸ πρ. Δειμαίνε.
 Διήνεγκαν. Ἐγγυήσασθαι. Ἐκασάτω.
 Ἐνῆγεν. Ἐν παραβύσσω. Ἐξεβρώγυια.
 Ἐπενεγκῶν. Ἐπεί οἱ. Ἐπιβύσαντες.
 Ἐπίδοξος. Ἐπιεικῶς. Ἐπίκομος. Ἐπω-
 μίς. Ἐφίππειον. Ζώγρια. Ἠξίς. Θυμέ-
 λη. Κολωνός. Δορδεμένη. Δῆτραν. Μαγ-

Dddd 2

γανεία.

γανεία. Μύλη. Μυώνων. Ὀμαλές.
Ὠνίες. Ὠρα. καιρός. Παράλογον. Παρ-
ωδόμενος. Πισός. Ρωχμός. Σκορπιαί-
νεσθαι. Σύνταξις.

Procopii, Caesareensis, historia, ab Agathia
continuata. v. Ἀγαθίας.

Prodicus. v. Βρενθύεσθαι. eius liber, Horae.
v. Ὠρα.

Propheta. v. Κανία. διών. Πατάξει. Σινιά-
σαι. Τιμιελκων. Ὑπερήφανος. Ψυχι-
κός.

Protagoras. v. Πυθμήν.

Proxenus. v. Δαρινοί.

Prusaensium lingua vernacula. v. Λεβητωνάριον.

Psellus. v. Γωράς. Δέτρες. Ἠγήτορες.

Ptolemaeus Hephaestionis. v. Ἐπαφρόδιτος.

Ptolemaeus, Nicolai, Damasceni, frater. v.
Ἀντίπατρος.

[P] Pythagoras. v. Ουειρόπληκτον. Ἀπολλώ-
νιος. Ἐμπεδοκλῆς. Ἐμπεδοτίμος.

Pythagoricorum symbolorum interpretatio.
v. Ἀναξίμανδρος.

Pythagorei. v. Δριθμῶ. Νῆς.

Pythias, historicus. v. Δεσχίδης.

R.

Rhetores. v. Μνημεῖον. Μοχθηρός. Παλαιόν.
Παράτασις. Παρήσσια. Πατράων. Παι-
δάριον. Πεδία. Πλευνεξία. Πολιτεία.

Πρέσβις. Πρέκειτο. Ὑποτροχίζεσθαι.

Rhodioni a quibusdam tributus Antisthenis
magicus. v. Ἀντισθένης.

Rinithoi. v. Ἀγλευκός.

S.

Sallustius. v. Ἀσηνόδορος. Μακελλῖνος.

Salomon. v. Βδέλλα. Ἐκλεκτός.

Sappho. v. Ἀηδών. Ἀμάμυξις. Ἀναδενδρά-
δα. Ῥοδάπιδος.

Scammon.

Ἐν β' τῶν Εὐρημάτων. v. Φοινικήϊα.

Scylax.

Eius Περίπλος laudatur. v. Ὑπὸ γῆν εἰκ.

Seleucus.

Ἐν τῷ Ὑπομνήματι τῶν Σόλωνος Ἀξόνων.
v. Ὀργεῶνες.

Seleuci, Tarsensis, halieutica. v. Κικίλιος.

Semus, Delius. v. Ἡράμιος.

Sibyllina oracula v. Λίβερνος. ex illis surre-
pta capita Phocylidis. v. Φωκυλίδης.

Silenus.

Ἐν β' τῶν περὶ Συρακυσῶν Σαρδάνιος.

Simocatta. v. Ἀποκναίειν. Βομβεῖ. Τέλωσ
πλατύς. Διύμοτος. Ἐγκύκληρος. Εἰσῆ-
ξησεν. Θρύλλος. Παραλῦσαι. Περιωπή.
Περιπολῶν. Ὑπερώη.

Simon. v. Πιττάκειον.

Eius Ἱπποϊάτρικόν laudatur. v. Τελλή.

Simonides. v. Ἀμύνασθαι. Ὀπλή. Περιω-
χερόμενος. Σαρδάνιος. Συμφορά.

Ἐν Πεντάθλοισ. v. Ἀλκυονίδες.

Epigramma in Acronem, Simonidī tribu-
tum. Ἀκρων.

Socrates. v. Ἀπέσω.

Ἐν Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ. v. Ἀκείσιος.
Κυνήσιος.

Solon. v. Ἐπιμενίδης. Ἱππᾶς.

Ἐν Ἀξοσι. v. Σίτες.

Ἐν Νόμοις. v. Ἀποινα.

Sophocles. v. Ἀ ᾧ Ἀγᾶσματα. Ἀγνώμο-
νες. Ἀγωνάρχαι. Ἀγυιάν. Ἀδάματες.
etc.

Ἐν Ἀϊάντι Λακρῶ. v. Σπολάς. Τοσῆτον.

Ἐν Ἀϊάντι Μασιγοφόρῳ. v. Γνώμη Παρά.

Δίχμαλώτοις. v. Ὑπὸ παιτί. (Δίχμα-
λώτισι) v. Φαῦλον.

Ἐν Ἀντιγόνη. v. Τάλις.

Δανάη. v. Πείρα.

Ἠλέκτρα. v. Ἄετες. Αἶμα. Ἐμασχαλί-
σθαι. Ἰξένισε. Ἰασίς. Στόμαργος. Φί-
λος.

Ἡριγόνη. v. Τοπάξεν.

Θησῆ. v. Ὀμπιον.

[P] Ἰνάχω. v. Ἀράχνη.

Ἐν Ἰφιγενείᾳ. v. Πενθερά.

Ἰχνευταῖς. v. Ρικνῆσθαι.

- Κηδάλιον. v. Δευκή ζ. Ὀνε σκιά.
 Κολχίσιν. v. Ἀνθυπεργήσαι.
 Κωμικοῖς. v. Πέριδος.
 Νίπτροις. v. Παρσία. λ.
 Οἰνικάρ. v. Διέξοδοι. Λήθω. λ.
 Ποιμέσι. v. Θρηνείν. Ξανῶ.
 Τραχινίαις. v. Ὀγκος.
 Τριπτολέμω. v. Ἀπεπλίζατο. Περιβά-
 δην. Πλίζ.
 Ἐν Τρωίλῳ. v. Ἐμασχαλίσθη.
 Τυμπανισαῖς. v. Δράκαυλος.
 Ἐν Τυροῖ. v. Ταυροφάγον.
 Ἐν Φαίδρῳ. v. Χαλάσῳ.
 Φιλοκτήτῃ. v. Ἀφαντον. Νευροσπαδής.
 Sophoclis castitas, v. Ἀπολλάνιος.
 Sophron. v. Ἀποκακήσαντες. Ἀποκηδήσαν-
 τες. Ξύλην. Τῇ. Ψαμμακοσιονγάραρα.
 Ἀκερσίαις. v. Κάπηλος. ε.
 Ἀνδρείοις. v. Πωλός.
 Sofibius, Lacon. v. Δικηλιδῶν.
 Solocrates. v. Ἀμφίσις.
 Ἐν Κρητικοῖς. v. Δέλων π.
 Soterichus. v. Βασσαρικά.
 Speusippus.
 Ἐν τῷ αβ' τῷ Ὀμοιοτήτων. v. Πηνίον ζ.
 Speusippi, philosophi, poema in Cassandri
 nuptias. v. Δισχίης.
 Stephanus, comicus, Alexidis, comici, F. v.
 Ἀλέξης. Antiphanis, F. Ἀντιφάνης.
 Stefichorus. v. Ἀρίβαλλος. Καθελῶν. Κύλ-
 λαρος.
 Stilpon. v. Μεγαρίσαι.
 Strabo. v. Ἀβυδῶν. Λένελλος.
 Strattis. v. Ἀπεμυθήσαι. Δυσόμοια.
 Ἐν Ἀταλάνταις. v. Διφροφόροι.
 Ἐν Ἀταλάντῃ. v. Σκῶρ.
 Μακεδόσι. v. Τοπέιον.
 Ἐν Πολιτείᾳ. v. Οὐ λίνον.
 Ποταμοῖς. v. Λίαν λ.
 Suetonius vid. infra Tranquillus.
 Symmachus. v. Ἀμαξίς. Ἐκδοσία. Θάρρελ-
 λείδης. Κνίζων. Νιττάριον. Οἰωπίπας.
 Syncellus (Michael) v. Διονύσιος ὁ Ἀρεωπ.
 Synesius. v. Ρινολαβίς.
 Synesii, Lydi Philadelphienfis, filius, Andro-
 clides. v. Ἀνδροκλείδης.
 Synesii frater, Hierax. v. Λίδεσία.
 Syrus Scripturae interpres. v. Σερεῖνας.
 Τ.
 Telaugis discipulus, Empedocles. v. Ἐμπεδο-
 κλῆς.
 Teleclides. v. Ἀνηράτιζεν. Ἀπατήσαι. Τά-
 δ' ε' παρὰ κ. Τευτάζειν. Τύλα.
 Ἀμφικτυόσι. v. Αὐτίτην. Κατὰ χειρός.
 Σέισαι.
 Ἡσιόδω. v. Οὐδαμῇ.
 Πρυτάνεσι. v. Ραγδαίεσι.
 Terpander. v. Ὀρθιον νόμον.
 Terpsion. v. Ἡ δὲ χ.
 Thagenides. v. Μὴ νόμισαν.
 Thalassius. v. Θεόφιλος.
 Theaetetus. v. Ὑδωρ δὲ π.
 [Γ] Ἐν τῷ περὶ Παροιμίας. v. Οὐδὲν πρὸς
 τὸν Δ.
 Thebaicorum scriptor anonymus. v. Καθ-
 μέα v.
 Themistocles, interpres oraculi, sapiens ad-
 pellatur. v. Ἀνείλε.
 Theo, grammaticus. v. Ἀπίων.
 Theocles. v. Ἐλεγεῖρεν.
 Theocritus. v. Ἀδύ. Ἀπίτος. Βράβηλα.
 Εὐράς. Ἡττήδης. Κιλιδιᾶν. Κυλοιδίων.
 Στεφρὸν ἀντ. Τήνα. Ψιδυρίζει.
 Theodoretus. v. Ἀσκὸς ἐν πάχνῃ.
 Theodorus, Rhodiorum strategus, ἐν τοῖς ὑπε-
 μνήμασι. v. Πανικῶ δέματι.
 Theodorus, anagnosta.
 Ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ. v. Διόδωρος
 μόν.
 Theodorus, Ilienfis.
 Ἐν β' Τρωϊκῶν. v. Παλαίφατος Ἀβυδ.
 Theodorus, Raithi presbyter. v. Μάνης.
 Theodorus, atheus, mox Deus. v. Ἀρίσιπ-
 ποσι.
 Theodosius, coenobiarcha. v. Ἀναστάσιος.
 Theodotus (lege Theodotio) v. Κνίζων.
 Dddd 3 Theologus.

Theologus. v. Ἀγνωμόνος. Ἀγώνων. Αἰδῆς.
Ἀέω. Ἀλέπτει. Ἀντίοχος. Ἀπαν-
θήσαντα. Ἀπαργμάτων. Ἀπῆντα.
Ἀσκευον. Ἀσικῶς. Διανύγει. Αἰρεῖς.
Μεγαλομέριτα. Μελία. Ὄρεα καυρὸς.
Ὀριγένης, ὁ καὶ Ἀδ. Παρείδεστος. Πε-
ρίγγρα. Περιδέξιος. Πηδάλισχεῖν. Σχέ-
σις. Φιλοτίμως. Χθές. Ψίχες. (Vide
etiam supra Gregorius, theologus.)

Ἐν ταῖς, τί δὲ οἱ Μακκαβαῖοι. v. Ἀντίοχος.
Εἰς τὴν Συντακτίειον. v. Περίγγρα.

Theophrastus. v. Ἀρχὴ ἀνδρα. Δίοςμος.
Ἰσοτελής. Καταχειροτονίαν. Κύττα-
ρος. Νάννος. Ὀλοσχοῖνα. Ὁσφραντι-
κόν. Παρμενίδης. Ρῖς. Θυμβογέροντες.
ὑποφόνια. Φλέων. Ψινάδες.

Διαθήκη τῶν ἐξ Ἐλευσίνος. Ὀργεῶνων.
Ὀργεῶνας.

Ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς. v. Ἀρχὴ Σκυρία.

Ἐν τῷ περὶ καιρῶν β'. v. Κυψελιδῶν.

Ἐν τῷ περὶ βασιλείας Κυπρίων. v. Τιάρα.

Ἐν τοῖς περὶ τῶν Νόμων. v. Ἀρδήτης. Καὶ
τὰ τὴν αἰγοράν.

Ἐν γ' τῶν Νόμων. v. Ὅτι οἱ αἰλόντες. Συ-
σομώτερον.

Ἐν ιε Νόμων. v. Φάρμακος.

Ἐν ις Νόμων. v. Εμφρεάται.

Ἐν ζ' Φυσικῶν. v. Ἀκαλήφη. (imo potius
Φυτικῶν.)

Ἐν ζ' περὶ Φυτῶν. v. Μελίη.

Theopompus, comicus. v. Καταπλήξ.

Eius drama, Βατύλη. v. Νιττάριον.

Ἡδυχάρε. v. Καταχύσματα.

Θησῆ. v. Ἀβυρτάκη.

Καπηλῖσι. v. Ἀττις.

Παμφίλη. v. Ραχίζεν.

Ἐν Σερεῖσι. v. Περίβαλα.

Theopompus, historicus. v. Ἀνεχε. [P] Ἀνθ-
ήλιος. Ἀυτοβοεί. Κιλικισμός. Λοπάς.
Λύκειον. Μαύσωλος. Ὀμηρον. Σκιρα-
φεῖον. Σπεδάζω. Vide inprimis. v. Ἐφο-
ρος.

Liber XXXI. Τί ἐστι τό.

Ἐν τῇ Ἐπιτομῇ τῶν Ἡροδότου. v. Σπε-
δάζω.

Ἐν Φιλιππικοῖς. v. Βάκεις. Δέλων πόλις
Κάθαρις γυν. Λέγον ἔχειν. Πονηρόπο-
λις. Φορμίαν.

Ἐν β'. v. Φερεῖσαι. Χύτραι.

Sub Theopompi nomine editus liber ab
Anaximene contra Athenienses et Lace-
daemonios. in Ἀναξιμένης. Ἀριστο-
κλῆς.

Theosebius. v. Ἐπίκτητος. Ἱεροκλῆς.

Thucydides. v. Ἄγος. Ἀδραμύτειον. Ἀδύνα-
τα εἶναι. Ἀθήναιον. Ἀκηρυκτεῖ. Ἀερο-
τελεύτιον. Ἄλη. etc.

Πρώτη. v. Ἀναπίπτειν. Ἀντιλογιῶν. Ἀπο-
ψυχεῖν. Ἀργυρῶν. Διαβάλλειν.

Τρίτη. Ἀνταπαιτῆσαι.

Τετάρτη. v. Ἀνταπαιτῆσαι.

Πέμπτη. v. Ἀγόν. Ἀνανεῖσθαι.

Ἑβδόμη. v. Ἀποσοματίζειν.

Thugenes vel Thugenides.

Ἐν Δικασταῖς. v. Τριαχθῆναι.

Timaeus. v. Ἀγαθοκλῆς. Ἀριστοτέλης. Δαι-
τρός. Δημοχάρης. Καλλικύριος. Κοινά
τά τ'. Ὡτι τὸ ἱερὸν π. Σαρδανίος. γ. Ρο-
lybii de eo iudicium v. Δεισιδαίμονια.

Timarchus, Rhodius. v. Ἀργαῖς. (Sed ibi le-
gendum, Τιμαρχίδας.)

Timocles, Syracusanus. v. Ὀρφεύς.

Timocreon, Rhodius.

Eius scolium in diuitias. v. Σκολιόν.

Timon. v. Φλέδων. Σκινδαψός.

Tragicorum pleias. v. Ἀλέξανδρος Λιτωλός.
Λυκόφρων. Ὀμηρος Ἀνδρομάχης. Σω-
σίθεος. Σωσικλῆς. Σεφοκλῆς. Φίλι-
σκος.

Tranquillus. v. Ἀσσάρις.

Tribonianus. v. Ἀγαθίας.

Tuscanus, Phryx. v. Ἀκάκιος. Λιβάνιος.

V.

Varro. v. Ἐγκατέσκηψαν.

Virgilius. v. Λίβερνός.

Vita S. Euthymii. v. Ἀν' ἀμφοῖν.

X.

Xanthus.

Ἐν β' τῶν Λυδιακῶν v. Ξάνθος.

Xenagoras. v. Κέρκωπες.

Xenarchus, comicus. v. Ῥηγίνες.

Xenophanes. v. Ήμισα.

Xenophon. v. Ἀγαθά. Ἀγαθῶ τινι. Ἀγκρά-
τος. etc.

Ἐν Ἀπομνημονεύμασιν. v. Δυσωπῆμα.
Πρόδικον.

Ἰέρων. v. Ἀγλευκές.

Ἐν Κύβη Ἀγαβάσει. v. Ἀνώγειον. Ἐκλώ-
πειον. Καρπαία. Κατασκευάζειν. Με-
λίνη. Δημ. Ξυλήν. Χίων.

Ἐν Κύβη Παιδεία. v. Πιδανές.

Ἐν τῇ Λακωνῶν πολιτείᾳ. v. Μορῶν.

Ἐν τῷ Οἰκονομικῷ. v. Ἀγλευκές.

Ἐν Συμπόσιῳ. v. Σπεδάζω.

Z.

Zeno (Eleates). v. Θέσις. Ἐλέα.

Zeno Citticus. v. Αἰγυπτία. Ἀγεις. Καθῆ-
κον. Ὀρμή.

Zenodotus. v. Δαιτή.

Zenodoti discipulus, Aristophanes grammā-
ticus. v. Ἀριστοφ.

Zoili, Amphipolitae orationibus vsus Demo-
sthenes. v. Δημοσθένης.

Zopyrus. v. Ψιδυριτῆς.

Zopyrus, Heracleotes. v. Ὀρφεύς.

Zoroaster. v. Ἀστρονομία.

Reliqua CAPIT. XL. LIBRI V. (in vet. edit. Vol. X. cap. XL.)

IV. *Index scriptorum, a viris doctis in Suida, ubi nomina ille praeterit, inuestigatorum: ex editione Küsteri.* V. *De Etymologico Magno eiusque auctore. Illum nec Megalum esse, nec Nicam, nec Suidam, nec Musurum aut Calliergum.* VI. *De magni etymologici editionibus.* VII. *Alia etymologica graeca perditā et MSS. et recentiorum edita. Index scriptorum, in Etymologico magno laudatorum.* VIII. *De Lexicis graecis ineditis, nec non de glossariis variis editis ineditisque.* IX. *Lexicon graecum biblicum vulgatum e MS. Codice D. Abrahami Hinkelmanni.* X. *De Lexico Varini Phaurini.* XI. *De Lexicis graeco-latinis recentium scriptorum maioribus.* XII. *De minoribus tam generalibus, quam specialibus.* XIII. *De Scriptoribus synonymorum, epithetorum, particularum, pkrajsium graecorum etc.* XIV. *De graeco-barbaris et recentis Graeciae Lexicis.*

[Cum auctario G. C. Harles.]

[P] IV. *Index Scriptorum, a viris doctis in Suida, ubi loca ille non nominatis auctoribus adscribit, inuestigatorum, repetitus ex editione Küsteri.*

Aelianus. v. Κῆτος. Κρηλός. Τέφεα.

Aelianus Tacticus. v. Ἐξελιγμῶν. Λοξὴ Φάλαγξ. Μεταβολή. Παρεμβολή. Περισπασμός.

Aeschines. v. Φρυώνδας.

Agathias. v. Ἀκροσύλια. Ἀνδράριον. Ἀνεδήσατο. Ἀφελές. Γεγαννυμένος. Ἰηραίος. Ἐγκαινίδες. Ἐμπληκτοί. Καθεστῶτι. Καθεστῶτων. Κιγκλιδάριοι. Κάμυθα. Μελαντιάς. Ναρσῆς. Οὐράνιος. Πρέσβεις. Προέμβολα. Προεξερεσία. Σταγειρίτης. Σχολαίτερον. Τολυπείην. Τομίας. Ὑπεκέρωσις. Φοράδην. Χοσρόης.

Alexander

Alexander, Aphrodisiensis. v. Ἀκριβής. Ἀναγκαῖον. Ἀνδρῶπος τὸ πρ. Ἀντικείμενα. Ἀντιτρόφος. Ἀπλῶ λόγῳ. Ἀποκήρυκτον. Γυμνασία. Διαλεκτική. Αἰρετόν. Ἐγκράτεια διάθ. Ἐγκράτεια σωφρ. Ἐκ περισσίας. Ἐνδοξα. Ἐνθύμημα. Ἐντευξίς. Ἐξ ὑποθέσεως. Ἐπαγωγή. (pag. 784.) Ἐπιπόλαια. Ἐπιστήμη καὶ αἴσθ. Ἐπιτίμησις. Ἐρως ἔδ. Ἐρώτησις ἔνδοξος. Εὐδαιμονία. Εὐεξία. Εὐνὸς. Εὐφύα. Εὐψυχος. Θεωρία αἰρ. Θέσις κατ' Ἀριστ. Κάλλος συμμ. Κυρίας. Λευκόν. Μίξις. Νεμεσητικός. Ὁμολογία. Ὁμάνημα. Ὀργή. Πάθος. Παράδειγμα. Περισσία. Πίσις ἀδ. Πίσις ὅτι. Πολυπραγμοσύνη. Πρᾶξις. Πραότης ἀοργ. Προαίρεσις. Συλλογισμός. Συνοχή. Ταυτόν. Τόπος. Τριγγός. Φίλος ἔτ. Φθόνος πάθ. Φόβος. Φυγ. Φορά. Φύραμα. Χαρά. Χρήσις.

Anonymus in vita Aristotelis. v. Ἀριστοτέλης, υἱὸς Νικ.

Anonymus in vita Pythagorae apud Photium. v. Ἀγχίνες. Ἀνδρῶπος αὐτός. Ἀριθμῶ. Εἰμαρμένη. Μνήμη. Ὀξύτης. Ὀψις. Πυθαγόρα τὰ σύμβ. (pag. 236.) Τετρακτύς.

Antoninus (Marcus). v. Αἰ. τέτθ. Ἀποθανεῖν. Ἀσχολες. Ἀψικάρδιος. Ἀψίκωρος. Γράσος. Δαίμων. Εὐνανκλήτως. Θεραπεία. Ὠσικῶς. Περιλαβῶσιν. Προτοχή. Στόλιον. Συμβαίνοντα.

Apollonius, Rhodius. v. Κατελάς.

Appianus. v. Ἀδην. Ἀνάσσεις. Ἀντίβας. Ἀσδρέβας. Καρχ. Ἀχίλλειος εὐχή. Γέμω. Δακτύλιος. Δεισδαιμονία. Διετίτην. Ἐπικύδης. Ἐταίρα. Εὐψυχία. Εὐψυχος. Καταπέλτης. Κάτων. Μάρκος Μάλλ. Μασανάσσης, ὁ τῶν Νομ. Περσεὺς Μακ. Σύφαξ.

[P] Aristophanes.

Acharnensibus. v. Ἀλλ' ἔστιν ἡμ. Ἀμπεχόμενος. Ἄνδρα Τιθ. Ἀπεμορξάμην. Ἀπορῆντι. Γλισχος. Γραφή. Διαλλαγή. Διαπεινώμεν. Διόπτῃς. Ἐναπομέρεται. Ἐνη. Ἐξεράσατε. Εἰ μὴ κατένιψε. Ἴνα μὴ σε βάψω. Ἴσχειν. Ἰτρία. Θρυαλλίς. Κατάρδαν. Κατατεμῶ. Κλεῖε πηκτά. Λάρκος. Λεκάνια. Λιπαρεῖ. Μεγαρικαί. Νεώρια. Νερμνία. Ὀξέσιν. Ὅσα. Οὐδέποτε ἐγώ. Οὐκ ἔνδον. Οὐρία εἶπ. Ὡς ἐγώ μ. Παλλαδίων. Παλαμᾶσθαι. Παρακεκομμένος. Πάροψ. Περιδε. Πόσθ. Πραγματῶν. Σκάνδιξ. Σκορδιόις. Σπυρίδιον. Συμφορά. Σῦς. Ταραξικάρδιον. Τίς ἀμφὶ χαλκ. Ὑπὲρ ἐπιξ. Ὑς. Φελλά. Φεψάλω. Φιλτατίον. Φοινικίδα. Χειμῶν ὄρν. Χοιρίαν. Ψόφθ. Ψυχρεῖ.

Aiubus. v. Ἀλφειός. Ἀμάθης. Ἀμαρυγάς. Ἀναβολάς. Δεκατέειν. Διεμήρισαν. Δῆλος ὢν. Ἐκβιβάσας. Ἐξαποδόμηται. Ἦκει. Θεαγένης χερήματα. Καλλίας πτερ. Κατὰ χειρός. Κόφυχος. Κράδη. Λάμπων. Λήκυθον. Λῦσεν. Μὰ γῆν. Μή μοι π. Μῶρά μοι δοκ. Νυμφίς βίον. Ὀνος ὄρνις. Ὀρέτης. Ὀρνις. Ὀσμή. Οὐδὲν δὲ οἶον. Οὐδ' ἐν' ἔς' ἄμ. Οὐκ ἐπίσταμαι. Οὐχ ὕπ' ἄλλων. Πεισαίδης. Πηνία ἐστίν. Πλήκτρον Πολιόν. Πῶς δοκεῖς. Πραγματοδότης. Πυτναῖα. Σέρφος. Σκυτάλι' ἐφ. Ταυτί μετὰ εἰκ. Ὑμεῖς μ. Ὑφαντοδόνητον. Φιλοκράτη, ὁ Στρ. Φρυγίλος. Φρύξ μηδ. Χαραδρείος. Χθονίας.

Ecclesiasticus. v. Ἀγύριος. Ἀγχεσα. Ἀνάσιμον. Ἀντεχειρετόνησεν. Ἀωρία. Ἀποίμαζον. Ἀριφραδής. Δευτεριάζειν. Δημοτικά. Ἐκάστοτε. Ἐνημμένος. Ἐξολίσθη. Ἐξόν. Ἐπικλιντρον. Ἐπικράτης. Ἴσω. Κατωνάκης. Κεκοιμένος. Κνῶμα. Κρεάγρα. Μίλτος. Μῦρα. Νεβυστικόν. Οὐδὲν πρ. Ὠχε καταλ. Παμπησίαν. Παραβλέπσασα. Παραπεπληγμένα. Παραχορδιεῖς. Παρερρύσασα. Παρείρπυσεν. Πάτταλον. Πλειόνων. Προσπί-

Προσπίπτουσα. Πρωΐ. Σμοίος. Στοά τὸ ταμ. Συμβαλεῖν. Τί τῷτό σοι τ. Τέτρω μὲν εἶπω Ἵπαποτρέχειν. Ὑποδείσθε. Φορμίσιος. Χαρίτων. Χοᾶ.

Equitibus. v. Ἀνέσιος. ἈντιΦερίζειν. Ἀζιώτερος. Ἀπεψησάμην. Ἀφες. Βερίμησαιο. Διαπατταλευθήση. Διασεῖαν. Δωροδοκεῖν. Ἐγχανών. Ἐμοὶ δὲ τοῖστ. Ἐξολών. Ἐφ' ἑνδεκα. Εἰ μὲν ἑν. Ἠλιδιάζω. Ἡρεῖδεν. Θρέττε. Κομαῖ. Κώδιον. Κράμβη. Κύβδα. Κυνοκοπήσω. Λεπτὴ τις. Λέτρων. Λοιδορεῖσθαι. Μάγνης. Μᾶζα. Μέτοικαι. Νάπυ. Ναῖν. Νῦν χρ. Ξυναυλίαν. Οἶνς π. Ὀνυχίζεταί. Ὀπάσας. Οὐς ἐγὼ βόσκ. Οὐ χῆρον. Πεντεσυρίγγω. Ξύλω. Περιδε. Περιελῶ. Περικόμματα. Πλατυγίζει. Πλέτω. Πέρπαξ. Προσόδια. Πρώτα σοιχ. Πυκνός. Σίζον. [P] Στασεις. Τὴν δωρισί. Τὸ μὲν νόημα. Τυφῶς. Ὑπερεπυπάζοντο. Φανός. Φροντίς. Χεσείω.

Lyfistrata. v. Ἄλλ' ἐμός. Ἄλστος. Ἀνοργίας. Ἀπερῆντα. Ἀπορῶγας. Αὐτόδαξον. Ἀψήκτω. Γρυκτόν. Γυνάικισις. Δέλτα. Διαλλάττειν. Διαφορεμένης. Αἰεί. Ἐν μύρτε κλ. Ἐξαμήσω. Ἐξέτει. Ἐξηνδισμέναι. Ἐπιγλωττήσομαι. Ἐρινύων. Ζωπυρήσεις. Εἰρημένον. Ἴνυξ. Καταπυγανέστερον. Κόπτω. Κύλιξ ῥοπ. Λαμπιτώ. Λόχημη. Μηδική πῶα. Μῆλα. Μεσσηθῆναι. Οἶδ. Οροφή. Οὐδὲν γάρ. Οὐδὲν ἐστὶ θηρ. Οὐκ ἐπιγλωττήσομαι. Οὐκ ἐτῶς. Οὐ σήσομαι. Οὔτε σὺν πανωλ. Ὡσπερμ. Παππῶν. Παιγνία. Πλεκῆν. Σάκος. Σφριγῶν. Ταῦρος. Τίμων. Τοξοποιεῖν. Τριμορυσία. Τυρόκηχτις. Φανός. Φορήσω. Χερνίβος. Ψήττα. Ψῆφος κρ. Ψηφοφορία.

Nubibus. v. Αἶδεν κελ. Ἀεροβατεῖν. Ἀλοῖν διασμ. Ἀτιμάχε καταπ. Ἀπέσω. Ἀτέχως. Βλιττομάμματος. Γνώμα. Γνώση. Δέον. Διόισεν. Ἐμπηδῆσαι. Ἰὼ κλάετε. Κρίνεσι. Λεπτολογία. Μανιῶν. Μεγακλέες. Μεταπήδα. Νεφέλας. Οὐκ ἂν ἀποδ. Οὐρανόμηκες. Παρακαταβολή. Παράνοια. Παρατεῖναι. Πεντετάλαντος. Πηδᾶν. Πολλάς ἐπιτρ. Πολλῶ γε μ. Σωκράτης, Σωκρ. Ταχύς. Τεττίγων. Τηλεσκοπῶ. Τῆς μωρίας. Ὑπέρτονον. Φιλεῖ γάρ πως. Φλαῦρον. Χαύνωσιν. Χαίρεφῶν. Χολῶσι. Χροῖά. Χρυσῶ καταπ.

Race. v. Ἄλλ' εἴ τις ἦμ. Ἀντλία. Ἀφευε. Δαλίον. Ἐλεήμων. Ἐμποδάν. Κόρημα. Λήσεις. Μονωδῆν. Νῦν τέτ' ἐκ. Οἶον τὸ θαυμ. Οὐκ ἐστὶ παρὰ τ. Ὡς καιλόν, ὦ Πόσ. Παρέτρεγον. Περιεζώσατο. Πονηροῖς. Ριπός. Σαμοθράκη. Σοβαρά. Φαύλως ἐρ. Φονικικῶν. Χάρισι. Χρυσίς.

Pluto. v. Ἄλλ' ἐκ ἔνεσι. Ἐκάτην. Εἰρεσιώνη. Ἡ γλῶττα τῷ κ. Ἡσαν. Θάσιος. Κύλιξ ῥοπ. Οἶμοι δὲ κύλ. Οὐ γὰρ πέσεις. Οὐκ ἐστὶ συκοφ. Ὡς ἀγαθά. Τὸν τετράδι. Ποδεῖς. Συλλήβδην. Συνεκποτέα. Φαικά.

Ranis. v. Ἀνάπαυλαν. Ἀχθοφόρον. Βεῖθος. Γεργόνες Τιθρ. Δημαγωγεῖ. Διαύλειον. Αἰόλαν. Ἐγῶδα. Ἐγὼ μὲν. Ἐξίσασθαι. Ὡς ἀπόλοιτο. Κατατιλᾶ. Καὶ ταῦτ' ἔχ. Κωδωνοφαλαροπῶλες. Λεώκριτος. Λῆμα. Μάχιμος. Μεγαίνετος. Μὴ τὸν ἐμόν. Μικροπρεπείας. Μωροί. Οἰδῶσαν. Οἶδ', οἶδα. Οὐ δήπε μ' ἀφ. Οὐκ ἔστιν ὅς. Οὐκ ἔχω φράσαι. Οὐχ οἷός τ' εἰμί. Ὡς ἀπόλοιτο, Περικλῆς ἐτ. Πινακηδόν. Πλαίσια σύμπηκτα. Πονηροῖς. Πῶ σχήσεν. Πυρρίχαις. Ρόπαλα. Σάφα. Σκολιά. Σκύμνος. Σμιλεύματα. Συγχυθεῖς. Ταῦτα μὲν περ. Τὴν [P] γῆν. Τίς εἰς ἀναπ. Τίς δ' εἶδεν. Τοῖα Στυγός. Τυφῶν. Φεῦ. Φιλοτιμότερα. Χαλκίον. Χάρων.

Thermophoriaxusis. v. Ἀγρεία. Ἄλλ' ἔ γάρ ἐστι. Ἀνταυγῆς. Ἄρσενι. Αὕτη μὲν ἡ μ. Ἐγκυκλον. Ἠκεις. Κηδετής. Κομφόν. Κοιύλλεις. Κοιολογία. Λέων. Μελανοσυρμαῖον. Μύρμηξ. Παλαμήδης. Πλάτη. Πορίμω. Πόσθιον. Πυραμῆς. Σμίλη. Τερηδών. Τεχνάζειν. Τεχνάσασσι. Τί ἔν ἐτι. Τορεύει. Ὑφέξειν. Χαλαρά. Ψιλός.

Vespiis. v. Ἀναμασσώμενοι. Ἀνατρητές. Ἀνδρήνη. Αὕτη γε χρ. Διεκερμάτισε. Δεδιήνι. Αἰσωπος, ὁ τῶν μ. Ἐκκαλαμαῖται. Ἐλαολόγοι. Ἐξ ὅσος Ἰδίκη. ὦ εἰλῆς. Ἰνοί. Θαψίγη. Θεσμοδέτης. Θυμὸν ὅξ. Καταπροίξεται. Καχρύν. Κλητήρα. Κλητής. Κύκνε πολ. Λάχανα. Μισόδημος. Οὐδὲ χαίρω. Ὡς ἡδίας. Παροινικώτατος. Περιπεφθῆς. Προσκάουσα. Πρυτανεῖα. τὰ διδ. Πυρίνω. Σαυλοπρωκτιᾶν. Σκίρβον. Σερός. Στίλη. Στυφεδανός. Ταῦτα λη. Τωθάζειν. Τροφαλῖς. Τί ταῦτα λη. Τυφεδανός. Φυσημάζα. Χαρινάδης. Χελώνας. Χελυνη. Χοιρίνα. Χορόδλιψ.

Arrianus. v. Ἀλέξανδρος ὁ φιλ. Ἐνυάλιος. Ἐφαισίων. Ὡξος.

Artemidorus. v. Ἀγκών. Ἀκέφαλος. Ἀλληγορία. Ἀναβάσεις. Αναγκαῖον. Ἀνδρεία. Ἀρπαζόν. Ἀσάμινθος. Βαλανειομφάλης. Γαλῆ. Γάρος. Γεναά. Γνάφαλοι. δακτύλιος. Δίουστος. Δράκων τὸ θηρ. Αἶγες. Αἰδοῖον. Ἔθος. Ἐλέφαντος. Ἐνύπνιον. Ἐφεστρίς. Ἐφηβος, κιλ. Ἰερά νόσος. Θύλακες. Κλίβανος. Κορώνη. Κύμα. Λοχαῖσι. Μελιταῖον κεν. Μορμυρωπός. Νεμεσᾶν. Ὀνειρον ἐνυπν. Ὀνειρος. Πεπρασθαι. Πλύνεται. Πυργίσκει. Σιδηρεὺς ἄνθρ. Στοιχεῖα. Σφαιρίζω. Τέραμνα. Τήβεννα. Τριβακά. Τοίχαρχος. Τύλη. Ὑπτίος. Φοῖνιξ. Ψῆφος. Ψῆφ. καλ.

Astrampsychus. v. Ἀλώπηξ. Ἀνῆεις. Ἀνδραξί. Ἀσρα βλ. Βόας Σεαρ. Βορβοροτάραξιν. Βροντά. Βρύσις. Γελῶν. Γέροντα. Γυμνός καθ. Δένδρεῖ. Ἐκκλησίαις. Ἐσθιν. Ἰππες μελ. Θάλατταν ἰδ. Θανὼν καθ ὕπν. Θριδάκας. Καθ ὕπνης. Κεκλασμένα. Κόπρω καθ. Λαγῶ πειν. Λάικω. Λύκος κεχ. Μάχην. Μητρί πλακ. Μιξιανίης. Μῦς δ' αὖ φαν. Νεκρὸς ὅρ. Νειησμένα. Οἶνος κεν. Ὀσμή. Οὐρανοβάμοις. Ὀψεις πατ. Ὡά κρατ. Πάσσαλος. Πεήδων, post v. Παχεῖς. Παῖδας κρατ. Περιτεράς. καλὸν πέτεσθαι, post v. Πέττεσα. Πέτρα καθ Πηγὴ διαυγ. Πνοή. Πόδας. Πόλον. Ῥάβδος. Σελήνη. Σταφυλή. Στολήν. Στύλος. Σῦκον. Σφῆκες φαν. Τείχει καθ. Τρίχας. Τρώων. Τυφλὸν φ. Ὑδαρ βλ. Ὑπνος ἐπὶ θ. Φιλεῖν. Χεῖρα. Χιῶν φαν. Χιτῶν ῥαγ. Χρυσὸν κρ.

[P] *Athenaeus.* v. Ἀθήναιος. Ἀκήματα. Ἀλθηφιάς. Ἀνακῆσθαι. Ἀναλαμβάνειν. Ἀναπίπτειν. Ἀνθεια. Ἀπίκιος. Ἀπυρα σῖτα. Δαῖδός. Ἀφύα. Βρέχειν. Βρύτια. Δαιτυλήθρα. Δαῖς. Δαιτή. Δειπνοσοφισαί. Ἐξυπτιάζω. Ἐπιτεφέας. Ἐπιτραπεζώματα. Καλλιφάνης. Καρίδας. Κατακνῶσι. Κατίσεις. Κιντῆρις. Κωθανίσαι. Ματρείας. Μέθη. Μενεκράτης Συρ. Οἶνος ὀνομ. Ὀμηρος. (pag. 683.) Ὀρχησις. Ὀσρεα. Ὀψοφαγία. Πάμφιλος ἔτος. Πατάμετοι. Περιγλαττίς. Πίθυλλος. Πράμνιος ὄνος. Πυλάδης. Σημός. Τελετή. Τελλίας. Τιμαχίδας. Φαλλοφόροι. Φιλόξειος, λευκ. Χάρμος συρ. Χορείαν.

Basilus Magnus. v. Ἀποσολικὴ πολιτ. Ἐξ ἑ.

Chrysostomus. v. Ἀββαῖ. Ἀπρέσιτον. Ἀφοσιμέθα. Βδελυγμα ἑρ. Δελεία. Εἰδελεχισμός. Μαγρία διὰ χρ. Συγκατάβασις. Τελώνης ἄλλ.

Codinus.

Codinus. Multa sunt apud Suidam loca, quae apud Codinum de *Originibus CPolitanis* totidem paene verbis leguntur. Ea autem non ex ipso Codino, vtpote scriptore recentiore, Lexici huius compilator sumisit; sed ex eodem auctore ^{a)}, ex quo et Codinus. Loca autem sunt sequentia. v. Ἀδιαβηνή. Ἀρκαδία. Ἀτραβατικὰς. Αὐγεςτος ὁ Κ. Ἀφροδίτη. Βασιλική ὅτι ἐν τ. Βηρίνη. Γῆ. Δημήτης. Ἑλένη. Ἑρμῆν. Ἑσία. Ἑρεα. Ἰανθάρεις. Ἰστυριανὸς ἔτ. Κτ. Κυνήγιον. Μάμας. Μαναῖμ. Μηνᾶς. Μίλιον. Παλατῖνοι. Πρίαπος τὸ ἄγ. Προκόπιος ὅτι ἐν τ. Σέλευκος ἔτ. Σταυρὸς ἐπὶ τὸ β. Στήλη τῆ φ. Τριβενάλιον. Φόρος.

Constantini, porphyrogenetae, Collectanea, siue Excerpta historica. Loca inde deprompta ad suos quaeque auctores, veluti Polybium, Diodorum, Nic. Damascenum, etc. retulimus.

Cyrillus, Alexandrinus. v. Ἑρμῆς, ὁ τρισημ.

Cyrillus, Hierosolymitanus. v. Ὀλυμπιάς.

[P] Damascius. v. Ἀθηνόδωρος, 5. pag. 73. Ἀληθινὸς ἔρως. Ἀμήχανον. Ἀμμωνιανὸς γρ. Ἀμφιλαφῆ. Ἀναλκίς. Ἀπλασος. Ἀρποκράς. Ἀρασθαί. Ἀσκληπιδόδοτος. Ἀτρυτος. Ἀφεδρείας. Γέσιος. Γεηγόριος ἀδ. Δαιμονία. Διαγκωνισάμενος. Διαθέτης. Δίεσιν. Δωριος αὐλ. Ἐνδεέστερος. Ἐπίκτητος. Ἑρμαῖον. Ἑρμείας ἔτος. Ἑρως τὸ πρ. Εὐθύγλωττος. Εὐλόφος. Εὐμοιρία. Εὐπέδιος. Εὐρετής. Εἶδος. Ἡλιζήλ. Ἡραΐσκος. Ἰφικράτιδες. Θεαγένης. Θῶπες. Κατακωχή. Κατανωτίσασθαί. Μαρίνος. Μισοπράγμων. Μῶμος. Ὀλυμπος. Οὐλπιανός. Ὡτα κατεαγότα. Παμπρέπιος. Πλάτων ὁ Φιλ. Πολυήκοος. Σαλῆσιος ἔτ. Σεβηριανὸς, ἀπὸ δαμ. Σεπηρεριανός. Σωρανὸς ἐφ. Τὰ ὦτα. Τελεσιεργόν. Τοκορίζεται. Φῶτα. Φυλάκεια. Χωρὶς τὰ Μυσῶν. Ψυχή.

Monendus hic est Lector, plura apud Suidam loca occurrere, quae ex Damascio deprompta esse, et stilus et argumentum facile persuadeant: sed nos ea tantum hic notauimus, quae et apud Photium in Excerptis ex Damascio leguntur, et proinde Damascii esse certo constat.

Diodorus, Siculus. v. Ἀναγωγή. Ἀναλεξάμενος. Ἀνέσεις. Ἀντέχει. Βάρος περὶ πολ. Βλάνων. Γάζα. Δημήτριος, Φανος. Διάτροπή. Ἐπιφύομενος. Εὐκαιρίαν. Ἰδιον. Ἰδιωτ. Καλλίας, ὁ συρ. Προδέκταις. Συβαριτικάς. Τίμαιος, ἀνδρ. Ὑπερπετῆς.

Diogenes, Laertius. v. Ἀγαθὴν. Ἀγὴ δῆτα. Ἀγκών. Ἀδιαφορία. Ἀδύνατα. Ἀκαδημία. Ἀκίβοηλον. Ἀκρων. Ἀμπωτίς. Ἀμφιβολία. Ἀναγκαῖον. Ἀναμμα. Ἀξιόπιστος. Ἀξίωμα. Ἀπαθῆ. Ἀπνεύς. Ἀπογραφή. Ἀρετή. Ἀρξάστημα. Ἀρχή. ἀρχ. Ἀτυφία. Αὔεις. Αὐλητρίς. Βάρος περὶ πολ. Βασιλεία. Βασιλῆα. Βιάντος. Βροντή. Γαλαξίας. Γραμμή. Γυμνοῦῦπαροι. Δασμολογῶ. Δάιμονα. Δέλτος. Δεσμὰ τῆς ψυχ. Δείξεις.

Eeee 2

a) Hunc auctorem anonymum Antiquitatum CPolitanarum trecentis et quinquaginta annis Codino antiquiorem primus e codice regis Christianissimi A. 1711. vulgavit *Anselmus Bandurius*, ut dixi volum. VI. pag. 549. sq. vet. ed. Casimiri vero Qudini argumenta, quibus Michaeli Psello il-

las antiquitates vindicare voluit in diff. inserta tom. VII. Hist. criticae Massonianae pag. 247. sq. et recusa Lugd. Bat. in triade dissertationum A. 1717. 3. admodum incerta esse ac lubrica, probat laudatus *Bandurius* praef. ad tom. I. numismatum imperator. Paris. 1718. fol.

Δείξεις. Δηλῆς κολ. Διακόσμησις. Διαλεκτική. Διάλογος. Διέξοδοι. Δοξάσαι. Δέλοι πάντες. Δώριος. ὄνομα κ. Αἵρεσις ἢ λ. Ἐγκλισιν. Ἐγκράτεια διάθ. Ἐλεύθερος. Ἐπαγωγή. Ἐπεχε. Ἐπιθυμία. Ἐπισήμη. ὅτι φησ. Ἐπιφάνεια. Ἐσπερος. Εὐ διάγειν. Εὐλογον. Εὐπάθεια. Εὐσέβεια. Εἴση. Ζήνων, μνασ. Ζῶνα. Εἰδέα. Ἡδονή. Ἡκίσα. Ἰρις. Νέφας ὕγ. Ἰσχυρογνώμων. Ἰϋγξ. Θεόδωρος, ὁ ἐπὶ κλ. Θεός. Θεώρημα. Θέρος ἐστίν. Θέσεις. Θείες τε εἶναι. Θυαρός. Καθεῖναι. Καθῆκον. Καδιππάζεσθαι. Κακία. Καλὸν πρᾶγμα. Κάνωπος. Κάππαρις. Κατηγορήμα. Κεραυνός. Κομήται. Κόσμος οἱ [P] 5. Κοτύλη. Κρόμμου. Κύκλοι. Κυνισμός. Λεπανδρεῖν. Λήκυθον. Λόγος. Λογότητος. Λύπη. Μάγοι. Μᾶλλον, μᾶλλ. Μεγαλοδωρία. Μεγαρίσαι. Μέταικοι. Νῆς. ὁ νῆς π. Ξενοφάνης. Ὄζωτά. Ὀμοιομέρεια. Ὀνησίκριτος. Ὀντα. Ὀρμή. Ὀρος. Ὄσα-να. Οὐδὲν μᾶλλον. Οὐρανός. Ὀτοδλαδίας. Ὀχος, φιλ. Πάθη δύο. Πάθος. Πᾶν. Παραγραμματίζων. Παρασιχίς. Πάχνη. Πένταθλος. Πήναντα. Πολιτικήν. Πολιτισμός. Πηστήρ. Πρόληψις. Πρένικος. Πρωταγόρας. Πυθαγόρας. Πυθαγόρα τὰ σ. Πυθμήν. Πυρίβια. Πυρρώνειοι. Ρομβοσωμυλήθρα. Ροίανες. Σαράπας. Σεισμός. Σημαῖον. Σκιμαλίσω. Σκίφη. Σολοικισμός. Σοφία καὶ σοφ. Στιγμή. Στοῖκοι. Στοχεῖον. Συγγνώμη. Σύμβολον. Τεθεωρημένη. Τέλος. Τετραλογία. Τιμῶμα. Τρικύλισος. Τρόπος. Τροχιλίας. Τυφών. Τετός. Ὑπνος τὸν ὕπν. Ὑποβολή. Ὑποτελής. Ὑπόχυτος. Φαντασία. Φαῖος. Φημί. Φθινόπωρον. Φλέδων. Φλοῖος. Φόβος. Φυσικὸς λόγος. Φύσις ἐστίν. Χάλαζα. Χειμών. Χροὶ δῆλα. Χρόνος. Χρύσιππος.

Dion Cassius. v. Ἀγῆλειεν. Ἀδιαβηνή. Ἀδριανός. Ἀμβλύνω. Ἀμυσί. Ἀναρεθείς. Ἀνηρημένοι. Ἀνταγωνιστής. Ἀντίοχος ὁ αὐτ. Ἀντωνῖνος, βασ. (pag. 234.) Ἀπαλγῆντες. Βυζάντιον. Δεινός, ὅτι Δεκ. Δίκριτα. Ἐναγισμοί. Ἐνήρης. Ἐξαιρετέα. Θειάζουσα. Καθήρει. Καίρια. Κλαύδιος. Κύλιζ ῥοπ. Λαμπάδια. Λάρεναξ. Μάρκελλος, στρατ. Μάρκος βασ. Μῆθ' ὑπὸ νεότη. Σεβῆρος, σοφ. Σέξτος χαιρ. Σπέρτος. Ὑπεξέσχεν.

Dionysius, Halicarnass. v. Ἀρισόδημος. Ἀσσυρίαν ἀρχή. Ἀτεγκτος. Αὐτάρεκτα. Αὐχημα. Γαῖος λαίτ. Διαρετώμενος. Ἐκτετηκνῖα. Καδοσιωθεῖσαι. Μάρκιος, στρατ. Παραιτησόμενος. Πόπλιος Οὐαλ. Ποσίμιος ὑπατος. Πύρρος ἐτ. Ταλαντεύει. Ταμιεύεται. Τεκμαιρόμενος. Τρύχη. Ὑποβήσονται. Χορταῖος.

Epigrammata anthologiae ineditae. Vide Indicem praecedentem scriptorum, a Suida laudatorum, v. epigrammata.

Eusebius. v. Ὠριγένης. Πλάτων ἐν νόμ.

Gregorius, Nazianzenus. v. Διείργω.

Harpocratio passim.

Herodianus. v. Ἀμάσης. Καδοσιέμενος. Περιδίσις. Σεβῆρος. ὅτι Σεβ.

[P] Herodotus. v. Ἀλίοθεεν. Ἀναγνωσθείς. Ἀφροσιμέδα. Βάττες. Γύγης. Δατῖς ὄτος. Δηῶκεω. Δημοκίδης. Διφασία. Δελοσίνη. Ἐξοχώρησεν. Ἐξισορήσαντες. Ἐπελέξαντο. Ἐπέτηξεν. Ἐπὶ πρύμνην. Εὐλαί. Θεμίσιον. Κατοικτίζετο. Κινῶν. Κῦρος. Μιλτιάδης. Μνωμένη. Πολυκράτης. Οἰδῶσαν. Ὀμηρος. (pag. 684. seq.) Περιεμεκτήςας. Περιμαῖακτεον. Φωκαέων.

Hesiodus. v. Ἄλλοτε μητρυή. Ἀσφόδελος. Δὼς ἀγ. Νήπιος. Τένθαις.

Hesychius,

Hesychius, Milesius. v. Ξάνθος. Ξενοκράτης. Ποτάμων μυθολ. Φαίδων.

Homerus. v. Ἀλῶας. Ἀμφίε. Βάλλειν. Δι' ἀσπίδες. Δοιοί. Αἰτίζων. Ἐανῶ. Ἐλύσθη. Ἐξ ἀκαλαγρέισαο. Εὔτε. Ἰδίειν. Ἴνα τέτω. Καλλικολώνη. Κάτων. Καιροσέων. Κέρα ἀγλαέ. Λαίνιν. Λαδικηδέα. Μετά. Νηπενδές. Ὀλέθρε. Ὀνειαρ. Παλαιόν. Παραβλῶπες. Παρακλίνασαυ. Παραιτησόμενος. Ποιή. Σάμε ὕλ. Χάλκεος. Χειᾶ.

Iamblichus. v. Διαμπερέως.

Interpretes LXX. Veteris Test. v. Ἀθῶος. Ἀνθέζεται. Ἀπελάκτισεν. Ἀποκαθιστῶν. Ἀρέσαι. Αὐτή. Διείς. Ἐξωλίθρευσας. Ἐπεσήριξας. Ἐστήτεις. Ἐσκαλλεν. Ἰδοσαν. Κάδδης. Κατεντευκτὴν. Κεῖνον. Λυμαίνομαι. λύω. Μὴ ἀποσκορακίσης. Ὀγδῶ. Ὀλολυξέτω. Οὐκ ἂν ἐρῶς. Οὔτοι. Παρατήσομαι. Πεφρυγμένα. Πιανάτω. Πολεμῶ. Πρόβλημα. Προσκόφης. προφυλακή. Πτέρνα. Πύρωσον. Συνήμι. Τιμιβλκῶν.

Ioannes, Antiochenus. v. Ἀδριανός. pag. 57. Ἀλέξανδρος ὁ μαμμ. Ἀναστάσιος ῥωμ. βασ. Ἀντωνῖνος βασ. Ἀπετρεύετο. Ἀποχρησάμενος. Αυρηλιανός βασ. Βεσπασιανός. Βιτέλλιος. Γάιος ῥωμ. Γρατιανός. Δαυὶδ βασιλ. Δέκιος. Διοκλητιανός. Δομετιανός. Λιμίλιος. Αἰρετόν. Ἐρκέλιος. Ἡρακλῆς Ἀλκ. Ἡρεῖτο. Ἰοβιανός. Ἰελιανός ὁ ὕπ. Θεοδόσιος βασ. Καδοσίωσις. Κόμοδος. Κύντιος Κικ. Λέκιος Σέργ. Λυπρά. Μαξιμίνο. Μάρκος βασ. Νεοχμός. Νέρων ἔτι ν. Ὀθων. Ὀρμαδός. Οὐαλεντινιανός. Παρανάλωμα. Πομπήιος ῥωμ. Σαβλ βασ. Σεβήρος σοφ. Σερέχ. Στενέβοια. Σολομῶν. Στέρξω. Τὰ πλείεσθ ἄξια. Ταρκύνιος σέπ. Τιβέριος βασ. Τίτος βασ. Τραϊανός ὕπατοι. Ὑποσητάμενος. Φάμωσσα. Φαῦλος. Χημεία.

Monendus est Lector, omnia haec loca Ioannis, Antiocheni, deprompta esse ex collectione historicis Constantini imperatoris, ab Henr. Valesio editis.

Ioannes, grammaticus, vulgo Philoponus dictus. v. Ἀκέει. Ἀνάμνησις. Ἀντιτυπῆσαι. Ἀράστον. Ἀπόδειξις. Ἀρμονίαν. Ἀρχὴ ποιητ. Αὔξη. Βέλησις. Γλῶττα. Διάθεσις. Διαφανές. Διηχὴ. Διόσμος. Δόξα. [P] Δύναμις. Αἰσθήσεις. Ἐπιστήμη ὅτι φησ. Ζωὴ παρατ. Εἶδη. Εἶδησις. Ἠχώ. Ἰδίον, τέτο διττ. Ἰκτεριῶν. Θυμός. Κίνησις. Κογχύλη. Κόσμος τὸ ἐξ ἐρ. Κοινὰ ἔννοια. Μέγα καὶ μικρόν. Μέγεθος. μεταβολή. Μέταυτος. Μήλης ἐντεθ. Μῆνιγξ. Νόσος. Νῆς. ὁ νῆς π. Ὀξὺ καὶ β. Ὀρατόν. Ὀσφραντικόν. Ὀφθαλμός. Πάθος. Πνεύμων. Πῦρ. Ρίς. Ρυθμός. Σάρδιοι λίθοι. Τεκμήριον. Τέλος. Τροφή. Φαντασία. Φάρυγξ. Φαῖον. Φωνήν. Φῶς. Φυσικὸς λόγος. Φυτικά. Χερῶμα. Ψόφος.

Iosephus. v. Ἀβάσκανος. Ἀδερ. Ἀδεια. Ἀδοξέται. Ἀκάνης. Ἀνανος. Ἀρετὴ, ἀνδ. Ἀφιλότημος. Βυκάνη. Γεδεών. Γαρυτός. Δελεάζοντες. Ἐκλειπία. Ἐννομισμάτων. Ἐξώλης. Ἐσσαῖοι. Εὐνοίας. Εὐπραξία. Ἠλικες. Ἰεζάβελ. Ἰεροβοάμ ἐτ. Ἰλαρεῖς. Ἰωάννης βασ. ἱερ. Ἰώσηπος ἱερ. Θανατῶν. Καθυφίεντο. Κατανομιεύσας. Κορβανᾶς. Κρίος. Μελέτη. Μωϋσῆς. Ναβεθαῶς. Ὄζαν. Ὄζιας. Ὀχοζίας. Πετροβόλον. Προτομή. Πτολεμαῖος ὁ βασ. Ρήξας. Σημαῖα. Σικάριοι. Τάλαντον. Τίτος βασιλ. Ὑρκανίων. Φινεές. Φρεροί.

Isidorus, Pelusiota. v. Διοπετές. Ἐως. Ἐν τοσέτω. Παράδειγμα. Σάββατον ἄργ. Σαφροσύνη λεγ.

Iulianus, imperator. v. Ἀκλήτον. Ἀντισθένης. Γελοῖος. Αἰώωπος ὁ τῶν μ. Εἰς τέφραν γρ. Ἡράκλειτος ὁ ν. κ. Καταγνηράσις. Κωνσταντινέπολις. Μαγνητῶν κακὰ. Μυρμηκίδην. Σαρδαναπάλης. Τεττάρων. Φειδίας.

Laertius. Vide *Diogenes*.

Marcellus in vita Thucydidis. v. Ἰκρίον. Θεκυδίδης.

Marcus Antoninus. Vide supra *Antoninus*.

Marinus in vita Procli. v. Ἠγμένος. Ἡρων. Λεωνᾶς. Μητρωακά. Ὀλυμπιόδωρος. Πρέκλος ὁ λυκ.

Menander, historicus. v. Ἀπεφλαύριζε. Ἀποκατέστην. Ἐκμαγῆον. Ἐκμαλθακῶσαι. Ἐφοινίττετο. Νεκυία. Σειρά. Ὑδροσάσιον. Ὑποτυφῆσις.

Nicander. v. Ἴπποι.

Nicephorus. v. Ἀδάμ. (pag. 47.) Μαργαρίται.

Nicolaus, Damascenus. v. Ἀκασος. Ἀλυάττης. Ἀπετρεύετο. Ἀρβάκης βασ. Ἀταλάντη. Ἴππομένης. Κροῖστος Λυδ. Λυκάων. Λυκῆργω τῷ νομ. Μάγνης, ἀνὴρ σμ. Μόξος. Περίανδρος ὁ Κυψ. Σαρδαναπάλος Ἀσσ. Ὑπογεαζόμενος.

Omnia haec loca Nicolai, Damasceni, ex collectaneis historicis Constantini, porphyrogen. ab Henrico Valefio editis, deprompta sunt.

Nilus, eremita. v. Οὐ κατασχάν.

Nonnus in orationes steliteuticas Gregor. Nazianz. v. Μαγεία. Μίθες. Οἰωνισικὴν. Στήλη καὶ σήλιτ. Τάνταλος. Φαλλοί.

Oecumenius. v. Ἀλαζονεία. Περιτομή. Σαββάτε.

Palladius de Brachmanibus. v. Βραχμαῖνες.

Paulus, Aegineta. v. Ἀβρότονον. Ἀγαρικόν. Ἀλιμον. Ἀλθαία. ἀλόη. Ἀλτήνη. Ἀγαγαλλίς. Ἀνάγυρος. Ἀνδράχνη. Ἀγεμάνη. Παρωνυχία. Πόλιον. Πτέρεις. Πύρεθρον. Σαγαπηνόν. Στρατιώτης βοτ. Φορβιον εἶδ. Χάλκανθος.

Pausanias. v. Ἄγρις. Ἀναξιμένης. Ἀντίβας. Γλαῦκος Καρ. Ἐπαμινώδας. Εὐθυμος. Ἴππομαχος. Κλειτόμαχος. Λεοντίσκος. Μίλων. Πλίνθος. Πολυδάμας. Σόλων τῷτ. Σώκρατος, σικ. Τανία. Φρόνημα. Χειρονομεῖν.

Philoponus. Vide supra *Ioannes, grammaticus*.

Philo, Iudaeus. v. Σεμνῆον.

Philostorgius. v. Ἀγαπητός.

Philostratus. v. Ἀγαμαί. Ἀγεῖρει. Ἀδάμας. Ἀρεθίνα. Ἀναβαλλόμενος. Ἀναξαγόρας. Ἀνελέγετο. Ἀπειναυτίσαι. Ἀπεσπῆδαξεν. Ἀπήχθη. Ἀσβαμαῖον. Ἀτεγκτος. Βαλαντινόμος. Βάσσης καρ. Γάγγης. Δάμις. Διαγειν. Διδύραμβος. Αἰσχίης, ὁ τῷ λυσ. Ἔθνος. Ἠλεύθερος. Ἐμποδοκλῆς τὸν ἀκρ. Εὐθύδημος. Εἴζενος. Ἐφηβος. Ἐφιέναι. Ἡρακλείδης ὁ Λύκ. Ἠχὼ καὶ τ. Ἰσαῖς τῷ ρήτ. Θαυμασαί. Θεμισεύσαντες. Κάμπτω. Κώδιον. Κωμάσαι. Κύδιον ξεῦμα. Λεπτολογία. Λυγίζειν. Μάρκος ὁ καὶ Ἄντ.

Ἀντ. Μελετάμενοι Νικήτης. Ὀθόνη. Οἶνε π. Περιβαλλόμενος. Περιβάλοντο. Πῶρος βασ. Σιμωνίδης. Σικωπτόλαι. Σοφοκλῆς, ἀρίστ. Τάδ' ἐκ τῆ τε. Ταντάλε κήπ. Τιμασίων. Ὑπέρφρων ἐγ. Χαίρειν πρόσερ.

Photius in bibliotheca, v. Ἀγχινοια. Ἀγχίσπορος.

Pindarus, v. Σύτο.

Pisides (Georgius), v. Εὐφρόνη, ἡ νύξ. Ἐχῖνος.

Polybius, v. Ἀγαθοκλῆς. Ἀγωνιῶ. Ἀθεσίαν. Ἀθλητάς. Ἀκέραιος. Ἀλογισία. Ἀλφειός. Ἀμετάκλητον. Ἀνάληψις. Ἀνάριτος. [P] Ἀνασώσων. Ἀνεθυμιάτο. Ἀνέμων εἶδος. Ἀνδρεωπος, τὸ τῶν ἀνδρ. Ἀνοδία. Ἀντίγονος. Ἀντίοχος ὁ βασ. Ἀντιπαράκλησις. Ἀντιπερίσπασμα. Ἀπαντᾷ. Ἀπεπίτευον. Ἀπῆνη. Ἀποδοκιμάσας. Ἀπόκλησις. Ἀπολέμητον. Ἀπολλωνιάς αἱτ. Ἀποσκευή. Ἀποτομῆ. Ἀπότρηψις. Ἀπραγνέτων. Ἀρίσανος. Ἀριστοκράτης. Ἀριστόνικος. Ἀριστοτέλης τιμ. Ἀρμολόμενος. Ἀρχίας, ἔτος βελ. Ἀσδρέβας, ὁ Καρχ. Ἀτταλος βασιλ. Αὐλαία. Αὐλος ποτ. Αὐλῶνες. Αὐτοπαθῶς. Ἀφρογῆτες. Ἀψίκωρος. Βάναυσος. Βαρυδαίμων. Βοτρυοσαγῆ. Γόργος. Δαψίδων. Δαιτρός. Δεκαμαῖον. Δεινοκράτης. Δημαγωγός. Δημοχάρης. Διαγωνιάσαντε. Διακεχυμένοι. Διάληψις. Διαμησάμενος. Διαφέρων. Διαφῆαι. Διεξάγονται. Διῶσμήσαντα. Δικαιοπραγεῖν. Διοφάνης. Δόξαν δυσχερετέμενος. Αἰμιλία. Ἐγχώριον. Ἐθελοντήν. Ἐκκαλέσασθαι. Ἐκκαλεῖται. Ἐκλεγόμενος. Ἐκ μεταβολῆς. Ἐκωρῶν. Ἐκπεφυσημένον. Ἐκπλαγῆς. Ἐκκυβεύειν. Ἐμβελές. Ἐμπερεῖν. Ἐνάπτοντες. Ἐνδυομενία. Ἐνερευθής. Ἐνοχος. Ἐξάλλως. Ἐξεμμεύσατο. Ἐξηνδραποδισμένον. Ἐπέφυ. Ἐπιμετρήσις. Ἐπιπολάς. Ἐπιπρεπείαις. Ἐπισοφῆς. Ἐπὶ τῶν ὑποκ. Ἐπίφασις. Ἐπραττον. Ἐθλά. Ἐσι τις δίκ. Ἐσφαλκνῆαι. Εὐαρμολότερος. Εὐμένης, βασ. Εὐπερίκοπτος. Εὐπεφυκός. Ἐφεδρεία. Ἐφ' ᾧ. Ἡμισυς ὁ βρ. Ἡπερ. Ἡταίρηκεν. Ἰβυκανητῶν. Ἰβύκινον. Ἰέρων. Ἰερωνυμος. Θεοκλυτήσαντες. Καδυφείντο. Καρδιοφύλαξ. Κατὰ ζυγόν. Κατακέρε. Κατανασάς. Κατ' εὐχήν. Κατρεῶσαν. Κενταυρικῶς. Κανοῖ κενά. Κηρύκειον. Κλεομένης. Κνέφας. Κότος ἀνῆρ. Κοχλίας. Κωθωνίσαι. Κριοκοπεῖν. Λάτταυρος. Λέμβος. Λεύκιος, δημ. Λεύκιος αἰμ. Λεπόμεθα. Λιμόφωρος. Μαλακία. Μανιάκης. Μασανάσσης, ὁ ἐν λιβ. Μάχλος. Μολπαγόρας. Νέοντας. Νῆφε. Νομή. Ὀρδοί. Ὀρετιάγων. Οὐχ οἶον. Ὀφελείας. Παμφιλίδας. Πάντα ἐν ἑλ. Παραβαλέσθαι. Παράπαν. Παραιτόιτο. Παρέβαλεν. Παιδομαθῆ. Περιπέτεια. Περσεύς ἔτ. ἀναν. Πισωσάμενος. Πληρώματα. Πολέμαρχοι. Πολυκράτης, ὁ τῆς Κ. Πόπλιος, ἔτ. Πόπλιος, περὶ τ. Πόπλιος σκ. Πραΐφεκτο. Πρέμνον. Πρίγκιπες. Πρὸς αὐτῆ. Προσηγυγλμένοις. Προσπορευομένων. Προσασία. Προσρόπαιος. Πρυσίας ὁ βασ. Πτερίνης. Πτολεμαῖος στρατ. Πονή. Ραδιεργός. Ρωπικός. Σάλος. Σημαία. Σιάλος. Σιτοβολοίσις. Σκόπας. Σκορπίδια. Σωματοποιεῖν. Σωσίβιος. Στάσις. Συναγομένων. Σύνδημα. Συνθηματικῶς. Σύνοψις. Συριγγός. Τίμαιος ὁ ἱς. Τίτος, στρατηγ. Τριόρχης. Ὑπεραλγῆ. Ὑπερετικῶς. Φανοτεῦσθ. Φαρμακείας. Φερεκάνες. Φίλιππος, ὁ βασ. Φίλιππος ὁ μακ. Φιλοποῖμην, αχ. Φλαμίνιος. [P] Φόρος, τὸ πωλ. Χάραξ ἀρσ. Χαίρων, Λακεδ. Χειμασκήσαντα. Χρεῖα.

Priscus, rhetor et sophista, v. Ἀβαρις. Ἀκατῆροι. Σαράγεροι.

Procopius

Procopius. v. Ἀγγαρος. Ἀγκών. Ἀγνώτας. Ἀένναον. Ἀκρασία. Ἀκρατίζω. Ἀλλαντο-
πώλης. Ἀλπειον. Ἀμαλασύνθα. Ἀμαρτάδας. Ἀμείβεσθαι. Ἀμήχανα. Ἀνάδικα.
Ἀνακράτος. Ἀναλφάβητος. Ἀναξυρίδας. Ἀναπεπτωκός. Ἀνήκοος. Ἀνθρωποδαίμο-
νες. Ἀξιομαχος. Ἀπέρατον. Ἀποκναίνει. Ἀπολεγόμενος. Ἀπόσιτος. Ἀτερος. Ἀχα-
ρι. Βελισάριος. Βῆρος. Βροτολοιγός. Γραμματεὺς. Γραμματιστής. Δάρας. Δαιμονίως.
Δεξαμένη. Δεξιός, καὶ ὁ εὐχ. Δεινοὶ ἔμπ. Δίαυλος. Διέχσαν. Δίπυρος. Δόλωνες.
Ἐγετα. Ἐκκερόμενος. Ἐλυστε. Ἐνδελεχισμός. Ἐν παραβύζω. Ἐξαγλήτας. Ἐπαγα-
γέσθαι. Ἐπαγγέλλει. Ἐπ' αὐτοφάρω. Ἐπήγγελεν. Ἐπιβατεῦσαι. Ἐπιβολή. Ἐπι-
δοξος. Ἐπικαλὼν. Ἐπισκήπτες. Ἐπρασσον. Ἐσεσήρεσαν. Ἐτάδαζον. Εὐνομιανός. Εὐ-
παυφα. Εἰσαγωγεύς. Ἡλίδιος. Ἡσσαν. Ἰωάννης ὁ τυραν. Ἰωάννης ὁ Καππ. Ἰσχυ-
ρίζετο. Θᾶσσαν γ. Θεόδοτος ἔτ. Θευδερίχος. Θευδιβαλδος. Καθαρώς. Κατακορής.
Καταπροήσεσθαι. Καταταίνεσαν. Κάτοχος. Κέρματα. Κῆδος. Κηφὴν. Κτεριγέρες.
Κύρτωμα. Λαμπρῶς. Λιμιταναῖοι. Λωφῆσαι. Μωροκακοήτης. Νάφθα. Νεοχμῶν.
Ξυδιενεγκεῖν. Ὀβολῶ. Ὀξυρεγμία. Ὅποι. Οὐ δέον. Ὀφρυάζω. Παλαμναῖος. Παρ-
όν. Περιτροπῇ. Πέτρος ἔτ. ἦν ἐπ. Πολεμιστεύοντες. Πολεμητέα. Πορθμός. Πόρρω
τῶν νυκτ. Πράσινον χρ. Πρίσκος ἔμεσ. Πρόκλος τῷ βασι. Προσεδίξας. Πρυτανεύ-
σης. Σηρικῇ. Σισύρα. Σκορπιάνεσθαι. Σκύτιος. Σταθμάσθαι. Συνωνή. Σχολάριοι.
Ταβελλίαν. Τεκμήριον. Τίτανον. Τριβῆνος. Τριβανιανός. Τριγονία. Τύχη. Οὐκ
ἀνδρ. Ὑπερήμερος. Ὑποσπανίζων. Φάρμακον. Φθόρος. Χιβέλδιος. Χιτών. Χρυ-
σμαλῶ.

Scholiasies Aristophanis passim.

Scholiasies ineditus^{b)} in *Lyfistratam* Aristophanis. v. Ἀβυσσος. Ἀγορεύω. Ἀλοπον. Ἀμόρ-
φεια. Ἀμπρεύοντες. Ἀπορρώγας. Ἀρκτος ἐν βραυρ. Ἀταυρωτή. Ἀττικῆς. Διαξή-
ναι. Διαφανῇ χιτῶνια. Ἐμπίς. Ἐντεθρίωται. Κονίσσαλος. Κερύβαντες. Κυρσάνει.
Εὐσταθεύω. Ὀζειν. Παππῶν. Παράλαν. Συνισταμένες. Τήθη. Τυρίνησις.

Scholiasies Homeri. v. Ἀθάνατος. Ἀνθρείφαντο. Ἀφλασεν. Ἀφνειος. Ἀφύσγετον.
Ἐπαβόειον. Κακορραφία. Καταείτατο. Κατακλῶδες. Μετασπάμενος. Παραυδή-
σας. Πεπάλαχθε. Πέπον. Πολυδίψιον. [Ρ] Πολύλιτος. Πολυφέρβη. Ρηγῆς. Ρηϊτή.
Σταμίνεσι. Τηδὺς ἡ γῆ. Ὑπερώησαν. Χολωσέμεν.

Scholiasies Sophoclis. v. Ἀγίζων. Ἀδέκτως. Ἀζήμιος. Ἀεί. Ἀλίπλαγκτος. Ἀνακωχεύειν.
Ἀναμπλάκῃτοι. Ἀναυδος. Ἀντήρεις. Ἀντιπέτρων βῆμ. Ἀπόπτολις. Ἀποτροπιαζό-
μενοι. Ἀπρίξ. Ἀπυστα. Ἀραρε με. Ἀρισόχειρ. Ἀσπλαγχνος. Ἀσομοι. Ἀτιμος. Ἀτ-
λήτω. Αὐτοδαῖ. Ἀφρακτος. Βαρκαίσις. Βέβηλος. Δεξιά. Δεσμάτης. Δεινόπες. Δήκας.
Δίπαλτος. Δορύξενος. δραπέτης. Διόλη νύξ. Ἐκτριβήσεται. Ἐλάφῃσιν. Ἐμπληκτοι.
Ἐναγῇ. Ἐναλλαγῇ. Ἐξετεμμένοι. Ἐπίσκοπον. Ἐξέσπασιν. Εὐμενίδες αἱ ἔριν. Εὐ-
φύμς. Ηὐχένειν. Ἰήων. Ἰππεμαῖν. Κακοπινέσασιν. Καλχαίνειν. Κατασπείρας.
Κατάστεφον. Κατηναρισμένης. Κεῖλε κρατ. Κυδάζεται. Λαβαῖν. Μάγος. Μακραιωνί.
Μελέτωρ. Μετανεγνώσθη. Μῦσαι καλά. Νεωρῇ. Νηφάλιος. Νωτίζω. Νύσια. Ξενία-
Οἰοδότης.

b) Editus postea a Kustero in praeclara sua Aristophanis editione, Amstelod. 1710, fol. ex codice
Isaaci Vossii.

Οἰοβότης. Οὐρησας. Πάμψυχος. Παραφρόνιμον. Περιτροπέων. Πῆρα. Πηγάς γάλ. Πῶρος. Πάθος. Προσπεφυκός. Προσάτης. Ποιμένων. Ποινή. Ραψωδία. Σημαίνει. Σιδηρέαν. Στέρνα χθ. Συμμαθεῖν. Συνδαΐζον. Συνηλλάγην. Ταλαίπαρος. Τάλις. Τανύποδας. Ταυριώνη. Τυπαμα. Ὑπαυλον. Ὑπηνέμιοι. Ὑπόβλητον. Φερ' γγυς. Φοιτῶντα. Φυτάλιος. Χαλκόπτεσ. Χειροδαίκτα. Χηλαργοῖς. Χλιδή. Χνόας.

Scholiasles Thucydidis. v. Ἀκηρυκτεῖ. Ἀκροτελεύτιον. Ἀόριτος. Ἀπαλλάξειεν. Ἀπαλγῆσαντας. Ἀπέφθθ. Ἀποταλεύσας. Ἀραντες. Διαγνώμη. Διαλλαγήναι. Διεκπλοι. Διέφερων. Ἐβαρύνετο. Ἐθελοπρόξενος. Ἐκδεῖα. Ἐλπίσας. Ἐπίδαμος. Ἐπίνειον. Ἐπίξητοῖς. Ἐπωτίδες. Ἐποικος. Εὐθύς καὶ εὐθ. Εἴλωσ. Καλῶς ἀντί τ. Καταδύσαντες. Καταλῦσαι. Καταφρόνησιν. Κρωβύλος. Λεῖα. Μαυλίας. Μεταχειρίσαι. Μετεώρες. Μετωπον τῆς νεῶς. Ναυάγιον. Ξεναγῶν. Συμφοράν. Ὀμωχαίτας δαίμ. Ὠνευον. Παρὰ τὸ καθεστ. Παιῖνας. Πελοιδόν. Περίνεως. Περιπλεῖν. Πλοῖα κατὰφρ. Πολυτελες. προσκόπτεσ. Πρύμναν ἐκρ. Συμμαχία. Φρυκτοί. Χαλκίοικος. Ψιλοί.

Simocatta (Theophylactus). v. Ἀγχιθύρος. Ἀνανταγώνιστος. Ἀνάπηρον. Ἀνδραποδίζω. Ἀπεπόνον. Ἀπέρηκα. Ἀπόκοιτος. Ἀπόμαχος. Ἀποσκευαζόμενος. Ἀποσχεδιάζειν. Ἀποχειροτονηθῆναι. Αὔραν. Γέλωσ πλατύς. Δυσθανατῶντα. Ἐγνύκλιος. Ἐξάντη. Ἐξοῖνος. Ἐπισάλων. Ἐπισολεῖς. Ἐρεβοδιφῶντες. Ἐχύρωμα. Εἰσπομπή. Εἰσφρήσασθαι. Κάταυχμον. Κλειστέρα. Κληρονομῶ. Κομεντίολος. Κραιπαλᾶν. Λαίλαψ. [P] Λεωνίδης. Λειποταξίς. Μαυρίκιος. Μαχάων. Μετριοπαθεῖν. Μοναχός. Μονονεχί. Μορμολύκεια. Ναὶ μὰ τόν. Οἰδήματα. Ὄξυπαθῶς. Ὀρφανός. Παραβραβεύοντα. Περιπτύσσεται. Πλανήτης. Σάπειρ. Σκηπτός. Σκρίβων. Συνέριδος. Ταλαντεύει. Ὑφαλοι. Φάραγξ. Χαγάνος. Χελύνη. Χλομάρων.

Socratis historia eccles. v. Ἀέτιος. (pag. 61.) Ἀέσιος. Ἀμῆς. Ἀπολλινάριος ἔτ. (p. 281.) Ἀρειανοί. Ἀρρήσιος. Ἀττικός. Ἐκηβόλις. Ἐξεφανέτο. Εὐνόμιος. Μακάριος. Μακεδόنيος. Μαξέντιος. Μάρης. Μαρκιανός ἔτος ἐπὶ βάλ. Ναυάτος. Παῦλος ἔτος μετὰ χρ. Παφνέτιος. Πολύχες. Σισίνιος. Σπυρίδων.

Sophocles. v. Ἀγηλατεῖν. Ἀγκών. Ἀγχιος. Ἀζηλον. Ἀεικῶς. Ἀηδών. Ἀημα. Ἀιερός. Ἀιμαῖος. Ἀκρας νυκτός. Ἀκροσφαλεῖς. Ἄλλα δ' ἄλλ. Ἄλλὰ νῦν. Ἄλλὰ ταῦτα μὲν. Ἄλλ' ἔτ' ἄληθ. Ἀλημα. Ἀλιτηρῆ. Ἀλωτόν. Ἀμοιρῆσαι. Ἀμφίδρομον. Ἀμφίσταται. Ἀναγνος. Ἀναλκίς. Ἀναξία. Ἀνεπίτροπος. Ἄνετε. Ἀνειμένα. Ἀνήκεστον. Ἀνήνυτον. Ἀνία. Ἀνόνητα. Ἀντιγες. Ἀξίωμα. Ἀπερίτροπος. Ἀποπτον. Ἀπωτέρω. Ἀραῖος. Ἀρ' ἔστιν. Ἀρχων. Ἀσαντί. Αὐθις. Ἀφ' ὅσπλαγχνος. Βάρος περὶ πολ. Βάσις. Βιοσερῆ. Βενόμον. Γελατής. Γένος. Γλῶτταν. Γνωτός. Δέδοικα. Δεινάζων. Δεινόν. Δεινός, πανδρῆγός. Δημιεργός. Διεπεραιώθη. Δωρητόν. Δρόμοις. Δύσθεον. Δυσπινῆ. Αἰ' αἰ. Αἰνικά. Αἰπύ. Αἰτναία. Ἐγχος. Ἐθελύνθη. Ἐκτιμος. Ἐκτόπις. Ἐκύρην. Ἐμμηνα. Ἐμπολιν. Ἐντροφος. Ἐξαιρῶσιν. Ἐξέπραξεν. Ἐξέχρη. Ἐξ οἶων. Ἐπισκοπῶν. Ἐπίτω. Ἐπισροφῆς. Ἐριννύων. Εὐσοια. Ἐφίη. Ἐχέγγυον. Ἐχθρῶν. Ἠγόμεν. Ἡδη. Ἡλαυνεν. Ἡντισμένον. Ἰκτῆρας. Ἰὼ σκότος. Ἰρεσ. Ἰσασι. Θάτερα. Θύγειν. Θυμός ἐπταβ. Κακόςθρες. Καπνῶ σκ. Κατάστεψον. Καίρια. Κενός. Κενεόν. Κεραυνοί. Κέρδος. Κομίζεται. Κέφη. Λάας. Λαμπτήρες. Λασίοις. Λέγειν σύ δειν. Λύγδην. Λύμα. Μεθάρμοσον. Μέλε. Μήθ' οἷς ἐχγ. Μνήσις. Μυσίαν. Μύχος. Ναυαγίων. Νέμα. Vol. VI. Ffff Νηλίζεσ.

Νηλίπες. Ξενία. Ξυναλλαγή. Ξυρεῖ. Οικονομῶ. Οἰκτρῶς. Οἶμοι τῷ μὲν νοσ. Οἶος
 Οἶχνῶ. Οἶχνῶν, ὅλ. Ὀνειδίζω. Ὀργάνειας. Ὀρειβάτης. Ὀττοβον. Ὄτῳ γάρ. Οὐ.
 τοπ. ἐπ. Οὐδ' ἔργα μ. Οὐρανία ἀστρ. Οὔριος. Ὄρον. Οὐτίδες. Ὡ δύσμορε. Ὡ ζεῦ.
 Ὡ μὴ ἔστι τ. Ὡμοκρατής. Ὡς ἐκ ἀρεῖς. Ὡφελεν. Πάγκοιτος. Πάδαμ. Παλαιός.
 Παλαιστής. Πάνδυτα. Παραγάγης. Πελαῖδες. Πέρασις. περιπτυχῆς. Περιττά.
 Περισκελές. Περγεφόνη. Πέσημα. Πεφασμένε. Πλαγᾶς. Πλάθειν. Πληθύςτιν.
 Πολλά τοι σμ. Πολλά δ' ἀπ. Πόλις δ' ὁμῆ. Πολύζηλος. [P] Πωλικῆς. Πρᾶγος.
 Πράκτορα. Πριθαίς. Πρόθυμος. Προξένη. Πρόπας σόλος. Πρόεδρος. Προσηγορος.
 Πρὸς νῦν σε μητρ. Προσάτης. πρόσητ' ἀναγκ. Προσφορά. Πρόσχημα. Ποικιλῶδός.
 Ριπᾶς. Ρῦμα. Ρύσια. Σειραῖος. Σημαίνει. Σκληρᾶς αἰοῖδ. Σπεύδειν. Στέγει. Στό-
 μαργος. Στόμωσις. Συμπράκτωρ. Σύνομοι. Ταρβεῖ. Τάρβη. Τέκεια. Τερμία. Τί
 γάρ με λυπ. Τί δῆτ' ἀν ἀλγ. Τλήμων. Τὸ γάρ ἐσλ. Τὸ καλῶς ἔχον. Τοσῆτον. Τῷ
 τῷτο συμβ. Τῷ τοι. Τρανές. Τρέφειν. Τῷς τεκῆσι. Τυφλός. Τύχη. Ὑβρις φυτ.
 Ὑγιές. Ὑλακτεῖ. Ὑμνήσεις. Ὑπερβριδές. Ὑπέροπτα. Ὑποτένει. Ὑψηλοτέρας.
 Φάος. Φήμη. Φλαῦρον. Φλέγων. Φλογισίν. Φόβας. Φοβερά. Φορά. Φράσας. Φρο-
 νῶ. Χάρις. Χειρίζω. Χθονοσιβῆ. Χωρίς τό, τ' εἶπ. Χρόνος γάρ εὐμ. Ψιλός.

Sophronius. v. Βασίλειος, Καισ. Γρηγόριος, Ναζ. Γρηγόριος, ὁ κατὰ Θεόδ. Δάμασος. Ἐπι-
 φάνιος. Εὐσέβιος ὁ παμφ. Ἰεζίνος, Φιλ. Ἰδσας Τιβερε. Ἰώσηπος. Ἰδῶ. Μεθόδιος.
 Ωριγένης. Πολύκαρπος. Φίλων Ἰδῶ.

Sozomenus. v. Ἀττικὸς, ἐπ. Ναυατιανοί.

Stephanus, Byzantius. v. Ἀβίλα. Ἀπτερα. Βισαλτία. Γύαρος. Αἰανή. Ἰταλία. Ναύπα-
 κτος. Ναυπλία. Νεάνδρεια. Νεοκαισάρεια. Νέκετος. Νινὴ. Νισσαία. Νηκρία. Νά-
 νακρς. Νῶροψ. Ὀλόφυξις.

Syncellus (Michael.) v. Ἀνέκαθεν. Διονύσιος ὁ ἀρ. (pag. 597.)

Synefius. v. Ἀνδρῶπος ἐκ ἔχ. Ἀποθνήσκοντας. Ἀποσμιλεύσι. Βάλλων Σωκρ. Βότρυχος.
 Διονυσίων σκαμμ. Δάριος αὐλησις. Ἐξάγιτος. Ἐπηλυγάζοντα. Ἐφετν. Ἰσὶον σα-
 πρὸν. Θεωρία τέλ. Θηλυδρίας. Θιασώτης. Θυνοσκοπῶν. Κατομόσαι. Κῆρας. Κομῆ-
 ταί. Κόσμαι. Κότυς δαίμ. Λακιδέας. Νέμεσις. Οἶσθα. Ὀργια. Οὐ τοπ. ἐπ. Πανδέ-
 κται. Περιπλείονος. Πολιτικὴν ἀρ. Πόρξω δ. Πρὸς λύραν ἀδεν. Προτέλειον. Ὑπνομα-
 χῶ. Ὑπὸ πῆχυν. Φιλοσοφίας ὄφ. Φθάσειε.

Theocritus. v. Χαλεπὸν χορ.

Theodoretus. v. Ἀβυσσον καλ. Ἀλέξανδρος Ἀντιοχ. Ἀνδομολογησόμεθα. Ἀντάλλαγμα.
 Ἀσκὸς ἐν πάχνη. Ἀτεκνία. Ἀφρων. Βεελφεγῶρ. Βίβλοι θεῶ. Βραχίων. Γατήρ.
 Διεξόδους. ὑδ. Δικαιώματα. Δυνατήν. Ἐκασσις. Ἐκτετιναγμένων. Ἐντός. Ἐως δ
 ἀντ. Ἐπὶ χειρῶν ἀρ. Εὐθέως. Εὐλογήσαι. Εὐρίζων. Εἰδῶλον. ἡμέρα πονηρά. Θαρ-
 σῆς. Θεὸς τῆς τ. Θεοὶ οἱ κ. Θησαυροὶ ἀνέμων. Θλίψις. Θύραι θρανῶ. Κέρας. [P] ἰσχ.
 Κλῆρες. Κλῆροι. Κνίζων. Κόλπος. Κιλαῖδα κλ. Κοιλᾶδα σκ. Κύριλλος διάκ. Λάκκος.
 Λέβης. Ληνός. Λυτρωτής. Μακάριος. ὁ ἐν ἀγ. Μάρκος, Ἀρεθ. Μεμυαλωμένα. Μετ-
 εμελήθη. Μονόκερως. Μύρον ἐπὶ κεφ. Νεφροί. Νόμος τρία σημ. Νόμος πολ. Ὡδο-
 ποιήσεν.

ποίησεν. Παραζήλας. Περιβόλαιον. Ποσαπλῶς. Πραότης ἐπὶ Θ. Προσήλυτον. Πτέρνα. Πύλαι δικ. Σελήνη. Σκότος. Σοφός. ὁ Θηρεπ. Σπακτὴ καὶ κασ. Στέαρ. Στήριγμα. Σχοίνισμα. Τροχός. Ὑδωρ ἀντιλ. Ὑποπόδιον. Ὑσσωπος. Ὑιοὶ Θεῶ. Ὑψῆτε.

Theodorús, lector. v. Θεωδῶριχος ὁ Ἄφρ.

Theodorus Raithou de Incarnat. Domini. v. Ἀπολλινάριος ἔτ. Εὐτυχὴς ἔτος. Θεόδωρος ἔτ. Νεφόριος. Παῦλος ἔτος ἐγ. Σεῦῆρος. Ταξαξίας.

Theophylactus. v. Κεφάλαιον. Τεχνητόν.

Thucydides. v. Ἀποκρέτω. Δημιουργός. Ἑλληνοταμία. Ἐνέρσει. Νόσον ἔχεν. Συγγραφεὺς. Ὀμαιχμία. Πλῶ χρησ. Φέρεν.

Xenophon. v. Ἀλεξόμενον. Ἀνείμων. Ἀπέκειντο. Βάλανος. Αἶθιν. Ἐπίμαχος. Καρβάτινα. Κύρος ὁ βασις. Μᾶζα. Μάρσιπος. Μασός. Μελίνη. Μένων Ἀθην. Νάπος. Οἶνος ὠνομ. Ὄξος ἐψ. Ὄλκεν. Παλτά. Παρείη. Πεποδισμένοι. Σησαμῆς. Σκύτινος. Σμήνη. Σπερματολογῶ. Στολαίς. Σύνον. Σφενδόνη. Τηρίβαζος.

Xiphilinus. Vide Dion.

Zenobius. v. Ἀνδρὸς γέρ. Ἀντὶ πέγκης σκ. Γεράνδρον. Ἐπὶ τῷ Μανδρ. Θάτος ἀγαθ. Θολερῶς προβ. Θραῖκες ὄρε. Θύραζε. Καὶ σφάκελοι. Λευκὴ ἡμέρα. Μωρότερος Μορ. Ὁ Σικελικός. Τὸ Δίωνος. Χαραδραῖος.

Zosimus. v. Ἀθηνῶδωρος στ. Θεοδόσιος βασιλ. Κρίσκης. Λακιανὸς ἕτερος. Ὁρχησις Παντ. Ρεφῖνος. Σισήνιος ἔτ. Σκύσθα.

V. Post Suidam dicere iuvat de *Lexico etymologico* vtilissimo, quod antiquius fortasse ^{a)}), quam Suidas, certe non minus antiquum, itidem vt ille ab Eustathio ^{b)} citatur, et iam quartam lucem [P] vidit graece, sub titulo ETYMOLOGICI MAGNI. In primis Ffff 2 editionibus

c) Sylburgius non multo post Photii, patriarchae, tempora vixisse auctorem etymologici credidit, sed Choerobosco etiam iunior est, quem constat post Simonem, metaphrastem, hoc est non ante saeculum decimum scripsisse. *Fabric.* Auctorem etymologici magni Suida recentiorē esse, suspicantur *Thom. Warton* in praefat. ad Theocrit. p. XV. not. 1. a. domini CIO. et *Saxius* in *Onomast. lit.* II. pag. 159. qui aetatem illius adligat a Ch. circ. 990. et plura notatu digna obseruat. Contra iunior *Theognostus*, qui saec. IX. floruit, auctor, quia subinde in *Etymologico* M. laudetur, (v. supra inter *Grammat. gr. ineditos* h. v.) esse videtur *Villoisonio* in anecd. gr. pag. 127. not. 1. qui tamen in indice, voc. *Etymologici M. auctor*, p. 285. caute adiicit, „nisi posteriori manu adfuta et addita fuerint huiusce lexici loca in quibus Theognosti mentio fit.“ Ibi quoque reiecit Corfini opinionem, *Andromachum*, (de quo postea,) auctorem fuisse: neque *Demarchum* a Natali Comite, V.

Mytholog. cap. 13. p. 405. designatum videri auctorem *Etymol.* pluribus docet *Saxius* l. c. p. 160. Vt igitur nomen, ita quoque aetas auctoris ignoratur. *Harl.*

d) *Eustathius* in *Iliad. β'. pag. 203.* edit. Basil. Τὸ δὲ μέγα ἐτυμολογικὸν συγκροτῆν εἰς τὴν δασύαν τῆς ἀρχαίας, λέγει παραχθῆναι τὴν ἀλίαντον, ἀπὸ ἀλίαν καὶ ἀρτα. In *Iliad. λ. pag. 768.* καὶ ὁμοίωται τῷ ἡγανον, πῆγανον, ὃ καὶ ἐν τῷ μεγάλῳ ἐτυμολογικῷ κατὰ. In *Odyss. A. pag. 29.* ἐτυμολογίαν δὲ τοιάτη ἀβανος, ὅς καὶ κοινολεκτᾶται, ἐν τῷ μεγάλῳ εἶναι εὐραὶν ἐτυμολογικῷ. et in *Odyss. B. p. 93.* εἶπον, ὅτι ἐν τῷ μεγάλῳ ἐτυμολογικῷ εἴρηται κατὰ τινα γλῶσσιν καὶ καλῶς ὁ μάταιος πλειονασμῷ τῷ π, ὁμοίως τῷ ἡγανον, πῆγανον. In *Iliad. B. pag. 230.* Τὸ δὲ ἀλῶσιον ἐν μὲν τοῖς παλαιαῖς τῶν ἀντιγράφων διὰ διφθόγγας φέρεται, ὡς ἀπὸ τῷ ἀλέω, ἀλέσω, κατὰ τὸν ἐτυμολόγον. In *Iliad. μ pag. 835.* Φασὶν οἱ ἐτυμολόγοι ὅτι χόρτοι οἱ τροχαλοὶ, ἐκὰ ἀπὸ χόρτου κατεσκευάζοντο.

editionibus Venetis tantummodo inscribitur Ἑτυμολογικὸν μέγα κατ' ἀλφάβητον, πάνυ ὠφέλιμον. At Sylburgius titulum fecit: Ἑτυμολογικὸν μέγα, ἦγεν ἡ μεγάλη γραμματική. Nec enim etymologiae solum, inquit, in illo traduntur, sed et analogiae praecepta, et quamplurimae grammaticae observationes aliae, immo et historiae ac fabulae paullim insperguntur. In Henrici Stephani codice MSto^{*)} maximam cum hoc opere habente adfinitatem, cuius tamen copiam fieri sibi frustra Sylburgius expetiit, inscriptionem praeferebat Ἑτυμολογικὸν τῆς μεγάλης γραμματικῆς, et mox in operis principio, ἀρχὴ τῆς μεγάλης γραμματικῆς. Quod posterius facit, ut nolim subscribere coniecturae praeclari Viri Goldastii^{†)}, qui testatur, se in MSS. reperisse hunc titulum: Ἑτυμολογικὸν τῆς μεγάλης γραμματικῆς, et suspicatur, auctorem Etymologici magni fuisse grammaticum quemdam nomine *Megalum*, vel *Megalem*. Quamquam alioqui non magis a Graecorum usu abhorret illud nomen, quam a Latinorum nomen *Magni*^{§)} vel a Germanorum consuetudine nomen *Grossii* *Grotii*que. Nam *Megali* Siculi mentio obuia apud Etymologum et Suidam in Μεγαλεῖον μῦθον et *Megales*, Phryx, a quo Sabini edocti augurandi artem, Solino aliisque celebratur: et *Megas*, Procopii, sophistae, discipulus, de quo ipse in epistola 13. 17. et 50. meminit: et *Megas* chirurgus apud Celsum: ut alios in praesenti praeteream. Tamen non magis auctorem magni Etymologici constat nominatum fuisse *Megalum*, quem *Nicam*, licet Politianum^{h)} sequuti viri doctiⁱ⁾ eum audacter [P] *Nicam* adpellant. At Isaacus Vossius, qui hoc etiam ipse a Politiano passus fuerat sibi persuaderi, postea incidens in codicem^{k)}, qui Politiano imposuit illud, ut crederet, non potuit sibi a risu temperare, quum observauit, volumini illi MSto Etymo-

logici

e) In catalogo bibl. Leidenfis pag. 396. nr. 20. ita citatur: „Etymologicum *Magni* grammatici, vt est scriptum in ipso codice, quem esse Suidam, mox infra adparet ex inscriptione, τῆς θαυμασιωτάτης καὶ σοφωτάτης καὶ τεχνοπολυμαθοῦς Σαῖδα, cuius apographum est num. XVI. Codex fuit Henr. Stephani et Melch. Goldastii.“ Aliud *Etymologicum*, sed continens tantum litteram *A.* et incipiens ab Ἀβερνίδα, vbi narratur fabula, in eodem est codice. In catal. codd. Angliae et Hibern. II. p. 60. nr. MMCCXI. inter codd. Vossian. sic signatur: „Etymologicon μέγα longe auctius edito, et aliud, vt videtur, auctoris. Codex fuit Henr. Stephani. Aliud Etymologicon, sed continens tantum litteram *A.*“ Harl.

f) Goldastus Epistola ad Iungermannum, inter Gudianas, a Burmanno vulgatas pag. 153.

g) De Magnis dixi infra libro VI. vbi de *Magno*, iatrosofista.

h) Angelus Politianus cap. 72. Miscell. *Nicas* in commentario, quem per ordinem litterarum disposuit, graece ille quidem, sed in hunc ferme intellectum philyram interpretatur: philyra planta, librum, papyro similem, habens, ex quo etiam

funes complicant. Φιλυρα φυτὸν ἔχον φλοιὸν βύβλη παύρῳ ὅμοιον, ἐξ ἧς τὰς στεφάνους πλέκονται.

i) Sic Vossius pater libro de IV. artibus popularibus pag. 22. et lib. IX. de Idololatr. cap. 34. Filii, Isaacus Vossius, ad Melam, lib. I. cap. 19. *Ezech. Spanhemius* de usu numism. pag. 358. edit. Amst. *Koenigius* pag. 22. bibliothecae; *Thomas Galeus* praef. ad Palaephatum, *Bailletus* iugem. des Savans tom. III. pag. 625. *Vinc. Placcius* theatro anonymorum pag. 357. seq.

k) *Aegidius Menagius* c. 76. [c. pag. 85. seq. tom. VII. ed. Amstel. 1725. 4.] anti-Baillet. hoc narrat ex ore Emerici Bigotii, qui illud ab Isaaco Vossio accepit. Video, hoc etiam probari auctori Diarii Veneti (*Giornale de letterati d' Italia*) t. XX. pag. 278. Idem Bigotius testatus est, insignem MStum codicem Etymologici euoluisse se Florentiae in bibliotheca Iacobinorum ad S. Marcum, et *Nicae* vestigium incautum in illo quaesivisse. *Nicam*, grammaticum, semel iterumque citat Eustathius ad Homer. sed is nihil ad scriptorem Etymologici. *Nicas* ne graecum quidem nomen Bigotio videtur. [add. *Clement. bibl. curieus* etc. t. VIII. pag. 129. not.]

logici praefixum labarum cruciforme cum verbis decantatissimis ἐν τέτῳ νικά, de quibus priora duo, ἐν τέτῳ, deleta, tertium solum, velut scriptoris nomen visum Politiano, νικά relictum fuit. Fuerunt etiam, qui Etymologici magni auctorem esse opinarentur *Suidam* ¹⁾; sed etiam haec sententia parum est verisimilis, quum Suidae etymologicum plane diuersum a magno illo et adhuc ineditum Sylburgius et alii viri docti euoluerint, vt supra in hoc capite §. III. fin. notare memini: et auctorem Etymologici magni a Suida diferte videtur distinguere Eustathius, vtrumque laudans ad Iliad. λ. p. 768. Illos similiter certissime fugit ratio, qui vel *Marcum Musurum* ^{m)}, vel *Zachariam Calliergum*, Cretensem ⁿ⁾, pro auctore etymologici venditarunt, quum illorum tantum in editione prima Veneta operis huius aliquae fuerint partes, ipsimet autem Eustathio, a quo Etymologicum illud citatur, iuniores sint aliquot saeculis. Marcus quidem Musurus graecam praefationem praemisit, in qua queritur, difficile fuisse, opus hoc emendatum exhibere, propter defectum emendatorum exemplarium. Ἡ δὲ διόρθωσις ἐργώδης ὑπῆρξε καὶ χαλεπὴ διενεγκεῖν κατ' ἐνδειαν ὕγιως ἐφ' ἅπασιν ἔχοντος ἀντιγράφου. ὧν γὰρ ἦν εὐπορία, ταῦτ' εἰ καὶ ἄλλως παλαιὰ καὶ ἀξιοπιστα, ἀλλ' ἐν ἀσαφὴ καὶ γρίφων ἀνάμεικτα, [P] καὶ διὰ τὸ τό τινος εἰκαστὸν Ὀιδίποδι παραπλησίως δεόμενα. [Atque, siue Calliergus, siue Musurus videtur vel ex aliis libris similibus vel ex ingenio plura collegisse aut addidisse, quam in cod. suo reperisset.] Corrigendi laborem praecipue in se suscepit Calliergus, vnde in calce libri traditur opus emendatum πόνῳ καὶ δεξιότητι Ζαχαρίῃ Καλλιέργῃ τῷ Κρητῷ. Quisquis vero fuit auctor, certe Christianus, vt ex quamplurimis libri locis clarissime apparet, et iam a Maussaco ^{o)} est adnotatum, verissime de se adfirmavit, prae litterarum amore nihil se studii et laboris intermisisse, vt opus praeclarum et vtile elucubraret, licet pressus egestate et variis iactatus vitae molestiis ac calamitatibus. Ita enim ille in voce Ἦτοι pag. 417. edit. Sylburg. δίκαιον ἡγημαὶ πολλῶν ἀντιλεγόντων πάντας παρακρεσάμενος τῇ παραδόσει μόνῃ ἐπεσθαι, καὶ μὴ γράφειν ἃ χρεία ἐκ ἑστί, καὶ μάλιστα πολλὰς καὶ ἀνεκὰς συμφοραῖς καὶ τῇ τῶν ἀναγκαιῶν πιεζόμενος σπάνει. ἀλλὰ τῶ τῶν λόγων ἀνθελκόμενος ἔρωτι, ἔδ' ὅλως τοῖς ὀφθαλμοῖς ὕπνον δέδωκα, ὥστε καὶ αὐτὸς ὠφελθῆναι τὰ μέγιστα, καὶ τοῖς μετ' ἐμὲ καταλιπεῖν μνήμης ἄξιον. Sane Etymologicon magnum studiosis graecae linguae syllogen praeclaram exhibet obseruationum omnis generis grammaticarum, etymologicarum, mythologicarum et lexicarum ex variis grammaticis, etymologicis et lexicis ^{p)} congestarum, et praeterea viginti quinque vel triginta circiter populorum

Ffff 3

glossas

1) Memoires de Trevoux A. 1714. p. 1133. Sylburgi ignorat le nom de l'Auteur du gros livre des etymologies Grecques; et apparemment c'est *SVIDAS*, dont Mr. Gronovius a vu le nom a la tête d'un pareil ouvrage.

m) Andreas Schottus praefat. ad prouerbia Graecorum, D. Adamus Rechenberg notis ad Athenagoram de resurrectione pag. 59. edit. Lipsiensis. Iac. Thomafius diff. de plagio §. 663.

n) Laelius Bisciola lib. 1. horar. subciv. etc.

o) Maussacus diff. critica ad Harpocrationem pag. 385. edit. Leidens. [Neque tamen is fuit monachus, v. not. 1. in Anti-Baillet, pag. 86. edit.

cit. sed forsan etiam loca, quae scriptore pro dant christianum, a manu senioris aevi adiecta sunt quae sententia quoque est viri cuiusdam docti in Baumgartenii Nachricht von einer Hallischen Biblioth. IV. pag. 511. not. Nam probabile esse videtur, primi compilatoris opus non adeo grande, sed sensim a pluribus hominibus auctum, interpolatum, etiam deprauatum fuisse. Harl.

p) Ab Etymologo M. aliquando etiam Timaei lexicon Platonicum ad verbum descriptum esse, nomine auctoris suppresso, obseruauit *Ruhnken* praef. ad Timaei lexic. pag. XIX. ed. II. Harl.

glossas. Illic enim legas ^{q)} voces, sed paucas quasdam, *Aeolum, Alexandrinorum, Apolloniatarum, Ambraciotarum, Arabum, Arcadum, Bithynorum, Boeotorum, Chiorum, Cnidiorum, Corinthiorum, Cretensium, Cypriorum, Cyrenaeorum, Ephesiorum, Eretrienfium, Gortyniorum, Hermionenfium, Ionum, Laconum, Lyciorum, Lydorum, Macedonum, Megarenfium, Messapiorum, Messeniorum, Nicaënfium, Oropiorum, Pamphyliorum, Pergaeorum, Phrygum, Ponticorum, Reginorum, Rhodiorum, Samiorum, Siculorum, Syracusanorum, Tarentinorum, Thessalorum, Thracum, Troezeniorum: Italarum et Romanorum, Indorum, Persarum, Phoenicum siue Poenorum, Syrorum et Turcarum.* In etymologia vocum tradenda non tam suam exponit sententiam, quam quae apud grammaticos vel alios scriptores passim reperit, enarrat: nec mirum, si non semper rem tangit acu, sed, Thoma Gatakerio iudice ^{r)}, *etymologus est per antiphrasin plerumque sic dictus.* Nam quis nescit, omnibus in linguis quantum hac in parte sibi omni aetate indulserint ingenia, quam multa pseudetyma in Platone ipso et Varrone notent eruditi, quam facile falsa species pro vera notatione illudat et ablandiatur etiam acutissimis et peritissimis? [P] Atque licet in aliquibus certum detur cernere, et ad liquidum rem perducere linguarum et historiae subsidio, in longe plurimis tamen cum S. Augustino ^{s)} sentias, ut somniorum interpretationem, ita verborum originem pro cuiusque ingenio praedicari, sollemnemque originum scriptoribus, quod Homerus de Vlysse, *ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὅμοια.*

VI. Codd. MSSi et editiones Etymologici magni.

Codicum Etymologici M. qui supersunt, paucorum notitiam dare possum. — *Florentiae* in bibl. Medic. Laurent. in cod. III. plut. LVII. initio et fine mutilus. — *Integrum*, in codd. XI. et XV. plut. LVII. v. *Bandini* cat. codd. gr. II. col. 336. 350. et 357. — *Patauii* in bibl. St. Ioann. in Viridario etymolog. M. et aliud vetus etymologicum, caractere antiquo graeco. v. *Iac. Phil. Tomasini* bibl. Patauinas, pag. 21. et 22. — *Romae* in bibl. Barberina, cod. saec. XV. chart. In cat. codd. Angliae et Hibern. pag. 190. in cod. quondam Th. Gale MMMMMMXXXIV. est pars lexicī, quod convenire dicitur cum Etymolog. M. Etymologoc. mst. *Parisi.* laudat *Rhunken* praef. ad Hesych. II. pag. IX. ex eoque locum editi Etymologici mutilatum et corruptum restituit. — *De Leidenf* cod. paullo ante nonnulla sunt adnotata. — *Matriti* in cod. regio XXI. est anonymi Etymologicon, ex Etymol. M. desumptum, quod Constantinus Lascaris variis formularum vocabulorumque difficiliorum, inprimis e Suida excerptorum indicibus supplevit, idemque aliis auxit vocab. et notis scholiisque illustravit: de quo cod. plura leges in *Iriarti* cat. codd. etc. p. 82. sq. De aliorum etymologic. lexicorum codd. msst. postea sermo erit.

Editiones sunt ipsae quatuor, de quibus, inprimis de principe et de Sylburgiana copiosus est multorumque VV. DD. iudicia notitiasque collegit *Clement* in: bibl. curieuse hist. et critique,

q) Conf. *Maussacum* pag. 391. seq. et indicem in Sylburgii edit. in *Alex. Apollon.* etc.

r) *Tho. Gatakerus* p. 428. *Aduersar. miscell.* Vide etiam *Lamberti Bos* diss. de etymologia graeca.

s) Cap. V. dialectic.

critique, tom. VIII. pag. 128. — 131. adde quoque *Goezii* memor. bibl. Dresd. III. p. 260. 199. *Harl.*

Princeps editio est, [quae non solum propter summam raritatem, sed etiam, quia caret multis iis additionibus et mutationibus, quae sequentibus ab editoribus demum factae sunt, permagno semper pretio diuendi solet, v. *Sam. Engel* bibliothec. selectissim. Bernae 1743. 8. part. I. pag. 155.]

Ἑτυμολογικὸν Μέγα κατὰ ἀλφάβητον πᾶν ὠφέλιμον. Venetiis A. 1499. maiore forma folii, typis luculentis cum praefatione graeca *Marci Musuri*, ex recensione *Zachariae Calliergi*, Cretensis, ut docet haec nota, in calce operis adscripta: τὸ μέγα ἑτυμολογικὸν ἐντυπωθὲν πέρας ἔληφεν ἡδὴ σὺν Θεῷ ἐν Ἑνετίαις, ἀναλώμασι μὲν τῷ εὐγενῆς καὶ δοκίμου ἀνδρὸς κυρίου ΝΙΚΟΛΑΪΟΥ ΒΛΑΨΤΟΥ τῷ Κρητὸς, παραινέσει δὲ τῆς λαμπροτάτης τε καὶ σωφρονεστάτης κυρίας ἌΝΝΗΣ, θυγατρὸς τῷ πανσεβεστάτῃ καὶ ἐνδοξοτάτῃ κυρίῃ ΛΟΥΚᾶ ΝΟΤΑΡᾶ *) ποτὲ μεγάλῃ Δεσπότης τῆς Κωνσταντινουπόλεως, πᾶν δὲ καὶ δεξιότητι ΖΑΧΑΡΙΪΟΥ ΚΑΛΛΙΕΡΓΙΟΥ τῷ Κρητὸς, τῶν λογίων ἀνδρῶν χάριν καὶ λόγων ἑλληνικῶν ἐφιεμένων. Praefixa etiam duo graeca epigrammata, alterum *Ioannis Greporopuli*, Cretensis, et alterum eiusdem *Musuri*, qui graecas tunc litteras **) Venetiis publice docebat frequenti semper ac graui auditorio, et Cretensis etiam ipse hanc editionem totam Cretensibus deberi celebrat his verbis:

Κρῆς γὰρ ὁ τορνέυσας, τὰ δὲ χαλκία Κρῆς ὁ συνάρας

Κρῆς ὁ κατ' ἐν εἴξας, Κρῆς ὁ μολυβδοχύτης.

Κρῆς δαπανᾷ νίκης ὁ φερώνυμος, αὐτὸς ὁ κλέων

Κρῆς τᾶδε, Κρησὶν ὁ Κρῆς ἥπιος αἰγίολος.

Secunda, Venetiis A. 1549. fol. curante *Federico Turrisano*, *Andreae*, cuius filiam *Aldus* duxerat, filio, qui nonnulla castigauit, alia ipse curauit inferi **), asterisco tamen adposito a veteris scriptoris verbis semper distinxit. [Inscriptio huius editionis, etiam rae, cuius exemplar e bibliotheca publ. Noribergensi in manibus habeo, haec est:

Μέγα Ἑτυμολογικόν: *Magnum Etymologicum graecae linguae, nunc recens summa adhibita diligentia excusum, et innumerabilibus pene distionibus locupletatum. Quas ut facilius cognoscere lector possit, singulis manus index est apposita. Adeo ut fere nihil in hoc libro desiderari iam possit ab iis, qui graecis litteris nauant operam.* Venetiis apud *Feder. Turrisanum*. M. D. XLIX. fol. In bibl. Leideni est exemplar, ab *H. Stephano* et aliis viris doctis passim conscriptum, et aliud cum notis mssis *Francisci Iunii* et alius viri docti. v. catal. illius bibl. pag. 249.]

Illae additiones in *Commeliniana* etiam et nouissima [P] *Veneta* recusae leguntur. Sed asterisci in hac nouissima male w) praetermissi.

Tertia,

o) De hoc *Notara* confer *Martinum Crusium* in *Turco Graecia* pag. 55.

u) *H. Stephanus* p. III. de infidis graecae linguae Magistris.

v) *Turrisanus* in praef. In magno hoc *Etymologico* multa desiderari cum animaduertissem, tot

distionibus et iis exquisitissimis augendum curavi, ut qui liber antea et videri poterat, et certe erat imperfectus, is deinceps industria sumtuque nostro et absolutissimus et discantibus utilissime sit futurus etc.

w) Non leui de causa asterisci seruati a *Sylbur-*

Tertia, Commeliniana, *Friderici Sylburgii* ^{x)}, Veterauiensis, accuratissimo studio diligentissimoque labore recensita, illustrataque notis et indicibus, et academiae Heidelbergensis Doctoribus consecrata. Heidelberg. 1594. fol. *Fabr.* Haec quoque editio libris rarioribus adnumeratur, et est inscripta:

Ἐτυμολογικὸν τὸ Μέγα, ἦγεν, ἡ μεγάλη Γραμματικὴ. *Etymologicum magnum, seu magnum grammaticae penu; in quo et originum et analogiae doctrina ex veterum sententia copiosissime proponitur, historiae item et antiquitatis monumenta passim attinguntur. Superiorum editionum variorumque auctorum collatione a multis ac foedis mendis repurgatum, perpetuis notis illustratum, tribusque utilissimis indicibus, verborum, rerum atque auctorum numero paene infinitorum, nunc recens adauctum. Opera Frid. Sylburgii, Veterauiensis. E typographico Hieronymi Commelini. A. Chr. MDXCIII. fol. Sylburg. in epistola nuncupatoria proficitur, se ad emendandam suam editionem Hesychium, Suidam, Eustathium Pollucem, Harpocrationem et Suidae Etymologicon diligenter contulisse, certas emendationes admississe in contextum, dubias vero in notis adtulisse. Quae ex Anastasii Sinaitae etymolog. addidit Sylburgius, ipse Fabric. in §. seq. observavit. Conf. Baumgartenii Nachricht. von einer Hallischen Bibl. tom. IV. pag. 506. sqq. Engel l. c. et Chrysander in prologo de singularibus librorum Magni Crusii, Mindae 1751. 8. pag. 50. teste Clement l. c. not. 69. pag. 131. non probant mutationes a Sylburgio factas. In bibl. publ. Leidensi, (cat. pag. 249.) est exemplum cum adnotatis et Dionysii et Isaaci Vossii mssis; et aliud fuerat in bibl. Pinelli cum notis plurimis mss. viri docti huius aevi, teste Morello, V. C. in catal. illius bibl. tom. III. pag. 235. nr 7169. Harl.*

Quarta ex recensione *Panagiotae*, Sinopensis, qui castigationes Sylburgii ex eius notis plerasque ^{y)} in contextum recepit: caeterum asteriscos, quibus additamenta Turrifani distinguiebantur et Sylburgianos indices praetermisit, Venetiis e typographia Ant. Bartoli, apud Nicolaum Sarum. 1710. fol. Non dubium igitur, quin adhuc longe optima Etymologici, quae exstat, editio sit Sylburgiana, digna etiam ob raritatem, quae in graecae linguae studiosorum usus recudatur. *Fabr.* Non sufficit, ut recudatur; sed opere ab exscriptoribus pessime habito, multis titulis deprauato atque orbato, necesse est, ut nouum plane condatur Etymologicum, h. e. ut futurus editor alia exempla huius similiumque lexicorum etymologicorum mssorum conferat diligenter, titulos deperditos postliminio restituat; loca auctorum, quae vel explicat Etymologus, vel quibus utitur tamquam exemplis, suamque sententiam solet munire inuestiget, et veterum grammaticorum scholiastarumque, ex quibus sua plerumque hausit auctor, fontes scrutetur atque aperiat: quod prudenter animaduertit latiusque exposuit et exemplis clare demonstrauit atque illustrauit, nouam paraturus editionem, (quae vero prospero caruit exitu,) *L. Kulenkamp*, Prof. quondam Göttingensis, in Specimine emendationum et observationum in Etymologicum Magnum, maximam

gio, sunt enim pleraque illae additiones indignae Etymologo, ut notatur in Actis Erud. A. 1713. pag. 488. ac licet essent vel dignissimae, tamen mali moris est, lucubrationes recentium scriptorum prius ita permiscere, ut ab illis distinguere nequeant.

x) Rich. Simon nouvelle bibl. choisie tom. I. chap. 19. pag. 220. sqq.

y) Confer Acta Erud. 1713. pag. 484. seq.

maximam partem petitarum ex codice Gudiano, qui Guelpherbyti in sereniss. Ducum Brunsvico — Lüneburgens. biblioth. adservatur. Göttingae 1765. 4. rec. in bibl. Bremensi noua class. VI. fascicul. 1. Bremae et Amstel. 1766. 8. pag. 133. sqq. Atqui quam multa Etymologici M. loca egeant medicina, aut meliore explicatione atque illustratione, docte copioseque demonstrauit vir quidam doctus in specim. obss. in Etymol. M. auctorem, in obss. miscell. vol. I. part. III. pag. 413-420. vol. II. tom. I. pag. 118-125. tom. II. p. 289-295. vol. III. tom. II. pag. 267-270. et vol. IV. tom. I. pag. 142-148. Vir ille doctus quum tantum vocc. litterae *A* persequutus esset: inde cognosci potest, quanta supersit messis emendationum, in toto opere faciendarum. Ita quoque Etymologus passim a viris doctis emendatur aut explicatur; e. g. quam plurimis locis in notis ad Hesychium, a *Koenio* ad Gregorium Corinthum de dialectis, in notis ad Th. Magistrum ed. Blancardi, a *Pier-sonio* ad Moerin, a *Valken.* ad Theocriti X. eidyllia, ad Euripidis Phoenissas et Hippolytum atque ad Herodotum, ab *Hemsterhusio* aliisque ad Pollucis Onomastic. a *Bentleio* in epistola ad Millium, a *Toupio* in emendatt. ad Suidam et Hesych. a *Wakefield* in filua critica, part. I. et II. ab *Abreschio*, *Relando*, *Ernesti* aliisque permultis tam in notis ad auctores classicos, quam in libris obseruat. Emendationum, aliisque eius generis. *Harl.*

VII. Etymologica Graeca deperdita. *)

[*Andromachus* ἐν Ἑτυμολογικοῖς citatur in scholiis et minoribus et Venetis ad *Homer.* Iliad. N. vers. 130. Quando vero *Corfin.* in fastis attic. i. diss. VI. pag. 386. ex eo, quod verba, a scholiaste memorata, conuenire videntur cum iis, quae ab auctore Etymologici in v. προθέλυμνος scripta sunt, colligit, *Andromachum* illum videri auctorem fuisse Etymologici M., argumentum est valde lubricum, quia et verba ipsa haud plane eadem sunt, et vero, quum plura eo tempore iam exsistissent lexica etymologica, facile fieri potuit, vt vterque ex communi hauriret fonte, aut, vt *Corfin.* ipse sentit, vel *Andromachus* Etymologi nostri vel Etymologus ipse *Andromachi* verba transcriberet. Ex illo igitur indice illaque suspitione aetas neque Etymologi, neque scholiastis certa potest definiri. *Harl.*]

Apo'llodori, Atheniensis, περὶ ἐτυμολογιῶν memorat *Athenaeus* lib. 2. p. 63. et lib. 15. p. 483.

Demetrii Ixionis ἐτυμολογούμενα idem *Athenaeus* pag. 50. et 74. Ceterum fallitur *Maus-facus*, qui in diss. critica p. 384. putat, *Ixionis* et *Dolionis*, (pro quo nomine *Orionem* legere suadet,) libros de etymologiis memorari ab Etymologo in Ἀμφίων. Nam ex *Choerobosco* tantummodo scriptor ille notat, vocem Ἀμφίων similiter formatam, vt ἰξίων et δολίων.

Orion, Alexandrinus περὶ ἐτυμολογίας. *Suid. Fabr.* conf. ad cap. 7. supra de grammaticis ineditis h. v. *Harl.*

Orus, Thebanus Etymologus, citatur in Etymologico magno v. Ἀβαργίδα. adde eundem in Ἀγύπτος.

Pamphrepi, Panopolitae, ἐτυμολογιῶν ἀπόδοσις memorat *Suidas. Fabr.* conf. supra, c. VII. in catalogo grammaticorum graec. h. v. et *Eudoc.* pag. 357. *Harl.*

Denique

*) Confer *Wouwer.* de Polymathia cap. IX. p. 71. sqq. Lipsiae 1667. 8. *Harl.*

Denique aliud Etymologicum, τὸ ἄλλο ἐτυμολογικόν, sine nomine auctoris laudat Etymologi magni scriptor in Πηλεὺς, Σίκυνις, Τρήνη, Φασιανός.

Graeca Etymologica inedita.

Anastasi, Sinaitae, Etymologicum MS. memoratur in *Philippi Labbei* bibl. noua MSS. pag. 103. Videndum tamen, an sit diuersum a breui [P] apospasmatio Anastasii περὶ ἐτυμολογίας, quod ex codice Augustanae bibl. κεφαλαίων καὶ descripserat Hoescheli, Sylburg. vero edidit graece ad calcem Etymologici magni pag. 827. 828.

Anonymorum plura etymologica et maiora et minora s. epitomae exstant adhuc in bibliothecis, e. g. *Vindobonensi* Caes. cod. CCXCII. nr. 23. etymologicum gr. ordine alphabetico: teste *Lambetio*, in commentar. etc. tom. V. col. 531. — Paris. publ. cod. MDCCLXXIII. nr. 21. lexic. etymolog. cuius auctor in exponendis vocc. homericis potissimum versatur. Desiderantur septem priores litterae. Quod vero, (vt ait auctor catal. vol. II. p. 400.) ibi nonnumquam laudatur Porphyrius, hoc recentior anonymus noster fuerit necesse est. In illo autem opusculo multa optima. — Ibidem in cod. MMDCXXXI. anonymi etymologicon, in quo nemo paene veterum laudatur et quod ab eo, quod Sylburgii opera prodiit, plane diuersum esse dicitur. Contra in cod. MMDCXXXVI. est etymolog. ab edit. Sylburgiana quoque diuersum; at multi veteres auctores in eo laudantur, teste auctore catal. II. pag. 531. sq. — Ex etymologico inedito bibl. publ. Paris. locum citat *Ruhnken* praef. ad Hesych. II. pag. IX. sq. vti supra iam adnotauimus. — In bibl. *Matrit.* regia praeter cod. XXI. de quo multus est *Iriarte* in catal. codd. gr. pag. 82. seqq. et iam supra ad §. anteced. et in capite de Suida nos dicere meminimus; — in cod. LXXXI. fol. 68. et cod. LXXXIII. fol. 66. it. cod. CXIV. fol. 110. tria, quae a semet ipsa hinc inde dissentiant, opuscula de etymologia XXIV. litterarum ab *Iriarte* pag. 297. sq. pag. 314. sqq. et pag. 448. sqq. edita illustrataque. In cod. CVII. fol. 1. etymologici cuiusdam fragmentum 359. vocabula, quae a littera A incipiunt, complectens, et fol. 9. Etymologicum paruum, a Constant. Laescare suppletum et notis, castigationibus, glossis auctariisque conspersum: fol. 89. series alphabetica vocabulorum XXXIV. — Etyma vocc. gr. in cod. *Oxonienfi* corporis Christi, nr. MDCCXXIX. in 8: et in bibl. Caio Gouill. *Cantabr'g.* cod. liber de etymologiis, nr. MXXXVIII. et nr. DCCXXXV. (part. II. cat. codd. Angliae etc. p. 108.) expositiones etymologicae de naturis rerum ex variis auctoribus medicis ac philosoph. *Venetis*, in bibl. Capelli Etymolog. graecum, saec. XIV. teste Montfaucon in diario ital. p. 64. — In bibl. regia *Neapolitana* lexic. etymol. in cod. CXXXVIII. CXLVIII. CLXXIX. atque postremum cl. *Bassius*, (v. supra, vol. V. pag. 786.) suspicatur esse *Hori Milesii*. Et sic in aliis bibl. Vaticana, Mediolanensi etc. alia latere videntur exempla MSSa. conf. *Kutenkamp* l. c. pag. 7. adde etiam paragraph. de Lexicis graecis. *Harl.*

Ioannis, Damasceni. Vide, quae notaui volum. VIII. pag. 819. vcl. edit. [in cod. quondam Heidelberg. n. XLVI. in Sylburg. cat. pag. 19. In cod. bibl. *Bernensis*, (v. *Sinneri* catal. codd. MSSa. bibl. Bernensis, pag. 504-507.) est Lexicon, quod Ioanni, Damasceno, tribuitur, in quo is vocc. ordo alphabeticus seruatur, vt primo ἀρσενικά, dein θη-

λυκά,

λυνεῖ, denique *αὐδότερα* recenseantur, quae excipiunt *ἐνμάρτα* et postremo *ἐπιζήματα*. Idem ordo est in codice, qui quondam fuit *Thomae Bartholino*, Hafniensi, et scriptus est a Nicodemo, monacho a. C. 1296. tribus igitur annis inferior Gudiano. Illud glossarium communicatum ab Abrahamo Kallio acceperat *Kulencamp*. spec. laudato pag. 11. sq. qui animaduertit, non solum eundem seruari ordinem in quibusdam Glossariis bibl. Coisl. (quorum specimina exhibet Montfaucon in bibl. Coisl. pag. 238 sq. et 499. sqq.) sed etiam lexicon et Bernense et Bartholinian. ut plurimum sequi Suidam atque Etymologum, ideoque digna, quae cum utroque conferantur diligenter. Idem Kulenk. pag. 14. docet, Lexicon illud Bern. a compilatore tantummodo tributum fuisse Damasceno. Nam sub voc. *Παράδεισος*, (qui locus excerptus est ex *Io. Damasceni* de fide orthodoxa libr. II. cap. II. et exstat quoque in Suida et cod. Bartholinian. omisso tamen Damasceni nomine in v. *Παράδεισος*.) in cod. Bern. adscriptum est nomen Damasceni a sciolo quodam, quae causa erroris et opinionis fuit, esse lexicī auctorem *Io. Damascenum*.

[*Orionis*, *Thebani*, Etymolog. MS. citat *Ruhnken* praef. ad *Hesych.* tom. II. pag. VII. et ad *Timaei Lex. platon.* pag. 217. ubi Etymologus M. descripsisse dicitur *Orionem*. Atque in catalogo codd. Paris. olim regg. vol. II. pag. 528. cod. MMDCX. nr. 4. memoratur *lexicon etymologicum, ex Orione, Thebano, ut fert titulus, collectum*. *Orion* autem et *Orus*, *Theban.* forma loquendi scribingue, non reipsa, diuersi fuisse videntur. v. supra in cat. grammatic. graecor. h. v. et, quae infra in indice scriptt. in Etymol. M. citator. voc. *Orion* adnotauī. *Harl.*]

Orum, Milesium, in Etymologico inedito laudat *Fulvius Ursinus* ad *Festum* in *Cibus*, testaturque illud se *MStum* habuisse ^{aa)}. Videtur ex eodem esse, quod ex *Oro*, *Milesio*, adfertur in lex. graeco inedito apud *Montf.* pag. 501. bibl. Coislinianae: [et forte est in cod. Neapol. CLXXIX.]

Photio tributum Etymologicum, sine nomine auctoris, exstat in codice *Gudianob)* bibl. principali *Guelpherbytanæ* illato, ut dixi Volum. IX. pag. 566. [ed. vet. de *Photii* scriptis ineditis; ubi quoque de cod. anglicano agitur.] Ex illo copiosa excerpta debemus *Ioanni Christophoro Biel*, quae leguntur in *Actis Eruditor.* T. VI. supplementi pag. 253-260 ^{cc)}. Eius editionem olim molitum fuisse *Marquardum Gudium*, colligas ex *Wilh. Goessii* ad eum epistola, quae inter *Gudianas* legitur pag. 62. Hoc lexicon iam olim laudauit *Franciscus Turrianus* in *Apologia pro Epistolis Pontificum* libr. 3. c. 11. et 12. et fortasse auctor magni Etymologici, *Photium* aliquoties laudans patriarcham. *Fabr.* Infinita paene loca lexicī *Photiani* citantur et emendantur in notis ad *Hesychium*, ad quem vide quoque *Ruhnken.* praef. p. XI. sq. Tria loca excitat emendatque *Valk.* ad *Eur. Hipp.* p. 207. 236 et 281. *Photii* glossarium est *Romae* in bibl. an-

Gggg 2

gelica.

aa) *Orus* ex scholiis in *Lycophr.* multa in suum etymolog. retulisse videtur. *Valk.* ad *Eur. Hipp.* pag. 291. *Harl.*

bb) V. catal. bibl. *Gudianae* pag. 539. *Harl.*

cc) Is vero obseruat, Etymologum *Gudianum*

plurimos ex *Ammonio* titulos in suum opus transulisse, permultis aliis additis, qui neque in illius *Ammonii*, neque in *Ptolemaei*, *Afcalonitae*, de differentiis vocc. libris reperiantur. *Harl.*

gelica. In cod. bibl. *Parisi*: MMDCCXXI. *Photii* lexicon, a Ludolpho Küstero, (vti ait auctor catal. tom. II. pag. 529.) dum in Angliā versaretur, mensibus Decembr. a 1699. et Ianuario 1700. descriptum. Cod. ille, vnde descripserat Küsterus, olim erat *Th. Galei* iam vero custoditur Oxoniæ in bibl. Bodleiana. Apographum *Photianum* habuerat *Kulenkamp*. (vide eius Specimen laudatum pag. 10.) qui praeterea iam adnotauit, plura, quam Bielium dedisse *J. C. Harenbergium*, Theologum quondam Brunsvicensem, in diatribe epistolica de Photii Etymologico M. (in noua bibl. Bremensi, class. V. fasc. II. pag. 280 sqq.) Is autem scripsit, transmisisse viros quosdam, graece doctissimos, ex academia Oxoniensi exemplar, fidelissime ex cod. Galei descriptum, ad viros graece eruditos Brunsvicum, opusque Etymologicorum aliorum Msti codicis *Bodleiani* ope ita emendasse, vt prelo tandem posset submitti, et gloriose in lucem exire publicam. Idem contendit, codicem *Galeanum* a Gudiano Guelferbyt. quem a. Chr. MCCXCIII. scriptum fuisse, ex fine operis adparet, esse diuersissimum, vtriusque autem collectorem fuisse Christianum; Gudium vero vel deceptum ab alio, vel quæstui inhiantem suum exemplar vendidisse pro *Photiano* lexico, et schedulas, frontibus voluminum adglutinatas, Gudii, (vt opinabatur *Heusingerus* apud Harenbergium,) Mstas, Photio id opus tantum tribuere, illius autem nomen, nusquam in codice occurrere. Verum in hoc errasse viros doctos, ostendit Kulenkamp pag. 14. et monet, in addendis, litterae Σ adiectis, in fine voc. Κρόνος, verba, ὅτις ἐγὼ Φώτιος ὁ παρειαρχὴς, reperiri, quae Gudium forsan commouerint, vt crederet, Photium esse auctorem totius operis. Sed Kulenk. qui de illius cod. antiquitate, scriptura, auctoritate etc. docte copioseque disputat, acute demonstrat falsitatem illius iudicii. Quum enim ille locus ex Photii scriptis a compilatore ita esset excerptus, vt is, quum Photius adiecisset suae epicrisi οὗτος ἐγὼ, adderet Φώτιος ὁ παρειαρχὴς, colligi tantum potest, illum locum excerptum, (quem etiam auctor Etymologici M. v. Κρόνος Photio adscribit, omissis autem vocc. ὅτις ἐγὼ) non integrum opus Photium habere parentem. Idem Kulenkamp. refutat iniquam Harenbergii opinionem, codicem Thomae Gale esse praeferendum Gudiano, et hunc parui aestimandum. E contrario idem Gudianum codicem, vti etymologicon *Ultraiedinum*, et cod. *Parisi*num, quem Ruhnkenius excussit, ex collatione animaduertit, non modo a se parum nihilue differre, sed etiam ad illustrandum, emendandumque et restituendum Etymologicon M. plus conferre, quam plura lexica, Photiano similia: atque, comparato quoque Cyrilli Glossario Msto Bremensi, pluribus varii generis demonstrat exemplis insignem illius codicis vtilitatem. *Harenbergius* vero in eadem bibl. Bremensi, tom. VI. siue class. VI. fasc. III. nr. IV. pag. 278. sqq. scripsit *Epistolam ad — L. Kulenkampium de Etymologicis quibusdam graecis*, et *Io. Alberti* indicem auctorum ex *Photii* lexico inedito subiecit Glossario graeco in sacros N. F. libros etc. Lugd. Batau. 1735. 8. *Harl.*

Simeonis, grammatici, Etymologicum ordine alphabetico, foliis centum septuaginta et vno MS. in bibl. Caesarea, teste *Nesslio* parte VI. pag. 77. codice philosoph. CXXXI.

Suidae Etymologicum MS. in bibl. Palatina olim, (hodie in Vaticana,) et Lugduni Bavorum inter libros If. Vossii. Vide, si placet, quae dixi cap. de Suida, sect. III. fin. Saepius citatur a *Meurzio* in glossario graeco barbaro. *Fabr.* De codice *Marciano* Suidae

Suidae Etymologici, quod cum Etymologico M. et altero Suidae lexico collatum, ad utriusque emendationem posse plurimum dicitur conducere, copiosus est et specimen dedit *Villoison* in anecdot. gr. tom. II. pag. 250-252. *Harl.*

Etymologicum ineditum bibl. *Traiectinae* laudat *Eschenbachius* in notis ad Orpheum pag. 266. et *Hadrianus Relandus* in parte secunda dissertationum miscell. pag. 211. 188. 135. 229. 250. Simile Traiectino esse Photianum, de quo supra memini, notatur in Actis Eruditor. tom. VI. supplementi pag. 260. *Fabr.* Etymologicum *Traiectinum* cuius iam antea mentio facta est, apographum esse Etymologici, quod fuit in bibl. publica *Antwerpiensi*, quae olim erat societatis Iesu, cura Io. Georgii Graevii ante a. Ch. 1689. factum *Saxius*, ab auctoribus haud vanis narratum sibi fuisse, tradit in Onom. litt. tom. II. pag. 161. sqq. Illius etymologici collationem cum Ammonio et Etymologico M. etc. dedit *Car. Segaar* in epist. ad Valken. Traiecti ad Rhen. 1766. 8. v. supra in cap. de Ammonio, in vol. V. pag. 717. A Valkenario aliisque, imprimis *Koenio* in notis ad Gregor. Cor. permulta loca cod. *Leidenfis*, nec pauca Etymolog. MSt. *Parisiensis* excitantur. Codicem quoque Etymologici quondam *Askeuiannum* aliquoties vidi memoratum. Apographum illius ex Anglia retulit *Kulenkamp*. v. cel. *Schneideri* fragmenta carminum *Pindaric*. pag. 102. *Harl.*

In bibl. Caesarea MSS. μετὰ ἀλφάβητον ἐτυμολογία διὰ Φορᾶ. Ἀρχὴ τῆς ἀ. ἀγαθὸν ἀπὸ τῆς ἀγᾶν θεῶν ἡμᾶς ἐπ' αὐτᾶ. Opusculum paucis constans foliis. [Alia eiusmodi opuscula, in codd. *Matrit.* et *Oxon.* reperiri, paullo ante voc. *Anonymor.* memorauimus. *Harl.*]

Recentiorum scripta, ad Graecas vocum origines eruendas facientia.

Angeli Canini Alphabetum Graecum, in grammatica edita *Parisi*. 1655. 4. *Lond.* 1600. 1613. 1624. 8. et *Th. Crenio* curante *Amstel.* 1700. 8.

[¶] *Io. Harmari*, Lexicon etymologicum, adiunctum Lexico graeco *Io. Scapulae* edit. *Lond.* 1637. fol. et in edit. *Elzeviriana* 1652. et *Basileensi* 1665. recusum.

Matthiae Martini Cadmus graeco-Phoenix, siue Etymologicum vocum graecarum, maxime earum, quae in LXX. Interpretibus et Nouo Test. occurrunt. *Brem.* 1625. 8. et ad calcem lexici *Martini* Philologici, quod post editionem *Brem.* 1623. fol. et alteram locupletiore, *Francof.* 1655. recusum *Traiecti* 1698. fol. cum *Isidori* glossario, per *Graevium* et *Almelouenium* illustrato.

Francisci Gregorii Etymologicum paruum ex Etymologico magno, *Eustathio*, *Martinio* etc. excerptum, digestum, explicatum. *Lond.* 1670. 8.

Lamberti Bos erudita dissertatio de Etymologia graeca, subiecta eius exercitationibus Philologicis Nou. test. editis *Franeckeræ* 1713. 8.

Aegidius Menagius Origines linguae graecae promisit in Observationibus, gallice editis, ad *Malherbam*, poetam *Galium*, pag. 362. 389. et in amoenitatibus iuris pag. 21. seq. ubi etiam specimen illius operis exhibet, nec non in notis ad *Laertium* pag. 45. 59. b 165. b. Idem pag. 149: *Platonis in Cratylo sunt fere omnia pseudetyma, pace tanti*

virī liceat dixisse, sed de his alibi. Magnum quoque in etymologiis graecis eruedis studium posuerat *Franciscus Guierus*, latina vniuersa repetens ex graecis monosyllabis, de quo Antonius Periander in Guieri vita. Sed nec Menagii nec Guieri lucubrations perductae sunt ad vmbilicum, certe haecenus in lucem protractae non sunt. Multa interim licebit cum fructu repetere ex iis, qui latinae linguae origines non indiligenti studio excusserunt, in Graecia certe quaerendas: vt ex *Iul. Caesare Scaligero* de causis latinae linguae, *Iosepho Scaligero* ad Varronem et Festum, *Matthiae Martinii* Lexico, cuius iam feci mentionem, philologico, *Christiani Becmanni* Originibus linguae latinae, quantum recufis Francof. 1672. 8. *Io. Fungeri*, Leouardiensis, etymologico trilingui, Lugd. 1670. 4. *Nic. du Mortier* etymologiis sacris graeco latinis, de quibus Acta Erud. A. 1703. pag. 471. maxime ex *Gerh. Io. Vossii* etymologico, praeclaris et verioribus plerumque H. Vossii obseruationibus in nouissima editione locupletato, inter Vossii opera Amst. 1695. fol. *Fabr.*

[*Samuel. Koenig.* Etymologicon helleno-hebraeum, seu primitiua graeca ex hebraeo fonte vicinisque orientis linguis, vti Chaldaea, Syra, Arabica, atque Aethiopica deducta, interspersis non paucis obseruat. philologico criticis. Francof. 1722. 8. — Huc quoque referri possunt, qui de ortu linguae graecae vel ex patrio solo vel ex alia quadam lingua, varia ratione fortunaque scripserunt; atque ego diuersas variorum opiniones librosque haud paucos iam excitauī in prolegg. ad hist. L. Gr. §. 4. pag. 11. sqq. Addi possunt;

Placidi Spathasora patronymica graeca et latina, ex vtriusque linguae scriptoribus excerpta, quibus multa accefferunt vel a recentioribus, vel ab ipso auctore iuxta regulas atque licentias efficta. Panormi. 1668. 4.

Etymologische Vntersuchungen latein. Woerter aus dem Griechischen. Lipsiae I. tom. 1785. 8. (Auctore *Penzelio*, Gymn. Merseb. coll.)

I. D. a Lennep, eloquentiae et L. Gr. in academia Groeningana Professor. in analogiam L. L. cui praemissa eiusdem viri docti oratio de linguarum analogia. Londini, Parisiis, Lugd. Bat. etc. in min. 8. sine anni nota.

L. C. Valkenarii obseruationes academicae, quibus via munitur ad origines graecas inuestigandas lexicorumque defectus refarciendos, et *I. Dan. Lennep.* praelectiones academicae de analogia Gr. L. ad exempla MSta recensuit suasque animaduersiones adiecit *Everh. Scheidius.* Vltraiecti ad Rhen. 1790. mai. 8.

In primis laudandum est egregium opus: *Io. Dan. Lennep. Etymologicum L. Gr.* siue obseruationes ad singulas verborum nominumque stirpes secundum ordinem lexicī compilati olim a *Io. Scapula.* Editionem curauit atque animaduersiones cum aliorum, tum suas adiecit *Everh. Scheidius*, cuius praemissa sunt quoque prolegomena de lingua latina, ope linguae graecae illustranda, adiectus est index etymologicus praecipuarum latinarum. Partes I. II. Traiecti ad Rhenum etc. 1790. mai. 8.

Plurium vocabb. graecorum etymologiae et deriuationes passim explicantur aut tentantur in *Ric. Dawes* Miscellaneis Criticis, praecipue in Adpend. ad secundam edit. Oxon. 1781. 8. p. 505. sq. Lennepianis obseruationibus haud pauca adduntur.

De origine L. Gr. ex antiquissima lingua Semitica, etymologicis de ortu permultorum vocabulorum graecorum obseruationibus interspersis, ingeniose non minus, quam (quod in hoc litterarum genere sollemne et frequens est,) audacius differitur in libello:

Ueber

Veber Griechenlands aelteste Geschichte vnd Sprache. Ein Versuch von *Friedrich Hezel*, (Profess. Gieffensi,) Weissenfels vnd Leipzig. 1795. 8. — Addam quorundam, maioris minorisque molis opusculorum notitiam, quam aliis debeo, quod in iis de etymologia aut origine vocabulorum graecorum in genere agitur.

D. G. Sharpe Origin and Structure of the Greek Language, 1767. 8. Contra hunc disputat *D. Vincent* in:

The Origination of the Greek verb: An Hypothesis. Londini 1792. 8. cum V. tabellis. Auctor opinatur, omnia verba suas inclinationes debere verbo ἐω, in cuius locum postea successit εἶμι. conf. ephemer. litter. Gotting. a. 1794. pag. 183.

Idem scripsit: The Greek verb analysed. An Hypothesis, in which the source and structure of the Greek Language, and of Language in general, is considered. By *W. Vincent*. DD. London. 1795. med. 8. Conf. tamen ephem. litter. Gotting. a. 1796. plag. 6. pag. 55. sq.

Horne Tooke edidit ἐπεὶ πτερόεντα, or Diuersions of Pterley, demonstraturus, duas tantum esse partes orationis, nomina et verba, vnde deriuata sint aduerbia et coniunctiones. — *Beddoes* in adpendice ad libr. obseruationes on the nature vt demonstratiue evidence, a. 1793. de studio graecae etymologiae apud Batauos, contra *Hemsterhus*. ac *Monbodo* contendit, non verbum, sed nomen esse verbum, vt ita dicam, fundamentale. Idem contendit *Thomas Gunther Browne* contra *Vincent*. in: *Hermes vn masked*, or the art of Speech, founded on the Association of Words and Ideas. With an Answer to *D. Vincents* Hypothesis of the Greek Verb. ap. *Payne*. 1795. min. 8. et, *Hermes vnmasked*, Letter III et IV. containing. the Mysteries of Metaphysics. ap. *Ridway*. 1796. min. 8. In vtroque libro disputat contra *Harris's* *Hermes*, or Inquiry concerning vniuersal Grammar, (cuius grammaticae philosophicae interpretatio germanica facta est ab *Ewerbeck* cum animaduersionibus et *Ewerb. et F. A. Wolfi*; pars I. Halae Saxon. 1788. 8. altera enim pars lucem non vidit.) Is vero secundum *Hartleianam* de idearum adfociatione doctrinam demonstratum iuit, quomodo ex vnico nomine verbum cum reliquis orationis partibus sit profectum. Sed mittamus hoc etymologiarum genus, haud raro nimis subtile argutumque et vero ineptum. In genere quidem etymologiae studium vtile est et vero necessarium. Atenim, vt *Horatius* ait, est modus in rebus, sunt certi denique fines. etc. Illi autem argutiarum minutiarumque venatores, qui omnia vsque ad primam loquendi originem primasque vocabulorum latebras fedesque expiscari et ad vnguem refecare adlaborant, subtiliore philosophandi abuti solent ratione, quam vt primi linguae cuiusdam parentes, homines rudes, scire eam atque adhibere potuerint. Atque ab infantibus, dum loqui incipiunt, meliora saepius edocemur, et vsum verborum valere vt nummos, iam *Horatius* iure adfirmavit. *Harl.*

[F] VII. Index Scriptorum, in Etymologico citatorum, depromptus ex *Sylburgiana* editione, sed emendatus et auctus aliquibus locis, et maximam partem ad alias etiam editiones accommodatus.

Abro, grammaticus. v. Ἠμύκλιον et Ὁμοκλήσασκεν, vbi male Ἀμβρων.

Acestodorus v. Δωδωνάιος.

Acta Apostolorum (VIII. 20.) v. Ἀσείος.

Acufilaus.

Acusilaus. v. Κοῖος.

Ἀλινον Threnus in honorem Lini, Calliopes F. v. Ἀλινον.

Aelianus, infra, Claudius.

Aeolicis multis utitur Homerus. v. Ἀλαλύκτημα.

Aeschines pag. 322, 41. 346, 36. 765, 46. 790, 49.

Orat. contra Ctesiphontem. v. Ἐπιλαχών.

Demosthenis in eum scōmma. v. Ἰαμβοφάγος.

Aeschylus pag. 54, 36. 93, 50. 103, 11. 118, 31. 149, 57. 151, 48. 161, 15. 182, 55. 250, 4. 271, 18.

279, 16. 288, 5. 346, 57. 403, 48. 409, 48. 447, 13. 450, 36. 473, 16. 486, 48. 490, 11. 530,

51. 537, 46. 563, 10. 595, 22. 674, 20. 753, 22.

ἐν Ἀγαμέμνονι. v. Ἀγγαρεύω et Ἔρσαι.

Ἀργείοις. v. Ἐνηλύσια.

Πηνελόπη. v. Αἰδοίεσσι.

Aeschyli durities ab Aristophane notata. v. Κόλλοτες.

ὑπόμνημα Προμήθεως δεσμῶν, siue commentarius in Aeschyli Prometheus vinculum.

v. Προσέληναι.

Aethlius. Vide Athlius.

Aetolus (Alexander) v. Δροίτη.

Agatho (tragicus). ἐν Ἀερόπη. v. Εἰσήμεν.

Agathocles (grammaticus) v. Δίκτη.

Alcaeus. v. Ἀμάνδαλον. Ἀχναΐσθημι. Βληχρόν. Δῆλος. Δυσί. Ἐθηκε. Ἐρρέντι. Ἡπᾶλος,

Κνάμψω.

ἐν τῷ ἐνάτῳ. v. Οὐδέις.

Alcman. v. Ἀζωνανσίον. Γεργύρα. Ἥδυμος. Καλά. Κέρκος. Κέρκυρ. Ὀκκα. Περίηρς.

Alexander (grammaticus). v. Ἀμαμυξίς. Ἀεμάτειον. Ἀχνη. (vbi male Ἀλεξανδρεὺς) Δί-

κρον. Δωτίνη.

Cotyænsis. v. Δέδοικα. Περίβρηδης.

Alexander, polyhistor. ἐν τῷ περὶ Βιθυνίας. v. Κύβελον.

Alexander Thasius, (grammaticus). v. Διόνυσος

Alexandrinorum dialectus. vide infra, Irenaeus.

Ἀλέξης (grammaticus) v. Κερρόσυνα.

Ἀλεξίαν (grammaticus) v. Κατ' ἐῶπα.

Alexis (comicus) v. Θυσία. Τοναία, vbi Sylburgius suspicatur citari eius drama, cui ti-
tulū παλλακή.

Amarantus (grammaticus) ὑπομνηματίζαν τὸ ἰδύλλιον Θεοκρίτου, ἧ ἡ ἐπιγραφή Λυκίδαε καὶ
Θαλύσια. v. Διεκρανάσατε.

Ambron. vide supra, Abbron.

Amerias (grammaticus). v. Λισσή.

Amipias, (comicus), ἐν ἀποκοτταβίξεσι. v. Ἐγχεσα.

Ammonius (grammaticus). v. Σιροί.

Ammonii versus, (illius forte poetae, de quo Socrates VI. 7. hist.) v. Μίμαντος.

Anacreon 2, 49. 259, 28. 345, 39. 385, 9. 429, 51. 433, 47. 448, 16. 463, 10. 489, 39. 514, 27. 524,

51. 601, 23. 703, 29. 713, 8. 714, 39.

ἐν ἰάμβῳ. v. Κνυζηθμός.

τῷ δευτέρῳ τῶν μελῶν. v. Μῦθος. Σινάμοροι.

Anaxandrides in Φαρμακομάνται. v. Ὀρίγανον.

Anaxillas v. Φιλοδεσποτεύομαι.

Andocides. v. Ἐπεσκέψατο.

ἐν τῷ περὶ μυστηρίων. v. Ἀμφισβητεῖν.

Andreas, medicus, ab Eratosthene βιβλιαίγισθος dictus, quod scripta ipsius clam expilasset.

v. Βιβλιαίγισθος.

Andro, historicus. v. Παρνασός. Σινώπη.

Androtio, historicus v. Βρισαῖος, Συγγραφεὺς.

Ἀντιγραφῶν discrepantia et codicum MSS. v. Ἀντιγωνίζω. Βινεῖν. Ενεῖρω. Ζωσῆς. Κινάκη. Ὀρεΐτης.

Antimachus, poeta. v. Ἀδόροις, (vbi male excusum ἀντιμάχαις,) Ἀφενος. Δαιμαλέος. Δῖοςπίδος. Ἐρεχμός. Θάυμακτρον. Ἰδας. Λαχμῶ. Σειραῖνα. Τροία.

Ἰαχίνη. v. Ἀβολήτωρ.

ἐν πρώτῳ Θηβαῖδος. v. Βασιλεύτωρ.

[¶] Antipater, Theſſalonicenſis, ἐν ἐπιγράμματι. v. Καυσίαν.

Antiphanes, comicus, κισσαρωδῶν. v. Περικίς.

Antipho pag. 242, 8. 336, 35. 355, 36. 735, 26. 798, 34.

ἐν ἀληθείας β'. v. Γρυπῆσθα.

ἐν τῷ περὶ ὁμοιοῦς. v. Θεαυδέστατος.

ἐν τῷ πολιτικῷ v. Εὐσύμβολος.

Aphthonius εἰς τὰ προγυμνάσματα τῆς ῥητορικῆς περὶ γνώμης v. Ἀρναῖος.

Apio, grammaticus, pag. 152, 5. 329, 13. 371, 28. 514, 21. 519, 46. 525, 6. 530, 21. 541, 21. 628, 39. 48. 634, 43. 650, 1. 668, 23. 719, 40. 737, 55.

Apollodorus, Cyrenaicus, grammaticus. v. Βωμολόχοι. p. 57, 19. 72, 51. 151, 49. 157, 32. 249, 43. 330, 39. 331, 38. 486, 28. 504, 13. 507, 6. 514, 22. 530, 48. 537, 55. 541, 20. 543, 19. 634, 7. 636, 21. 698, 3. 825, 6.

ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἐταιρίδων. v. Φανοσεράτη.

Apollodorus, comicus. v. Ἐγκόμβωμα. Confer Photii epistolam 156. vbi Apostoli, Petri, ἐγκομβώσασθε i. epist. V. 5. ex Apollodori loco illustrat.

Apollonius, Archibii F. grammaticus. v. Αἰζήος. Ἀλεισον. Νήφω pag. 47, 54. 69, 22. 82, 31. 140, 30. 168, 37. 238, 24. 274, 27. 276, 25. 321, 32. 398, 43. 419, 39. 434, 13. 461, 54. 472, 10. 21. 475, 55. 520, 44. 538, 9. 566, 8. 619, 56. 628, 51. 641, 40. 655, 47. 664, 29. 672, 7. 740, 10. 767, 19. 773, 19. 814, 22. Fabr. Item p. 32. voc. Αἰζήος, p. 61. in Ἀλεισον, et p. 605. in Νήφω. quae Etymol. loca exstant quoque in Apollonii lex. homer. pag. 82. et 112. voc. Αἰζήοι et Ἀλεισον, edit. Villoison, cuius prolegg. conferes pag. XXXII. et XXXVI. sq. vbi castigatur Fabric. noster. quod h. l. ad Apollonium, Homeri lexicon, ea referat quae sub nomine plane diuersorum Apolloniorum citentur apud Etymologum Magnum, a quo certum sat, nusquam alibi ad partes vocatum fuisse Apollonium Archibii F. nisi vocc. Αἰζήος, Ἀλεισον et Νήφω. Harl.

ἐν ταῖς γλώσσαις Ἡροδότου. v. Κωφός. Σοφιστής. Fabr. Hic Apollonius diuersus est ab Apollonio, Archibii F. grammatico. Harl.

- Heredianus εἰς τὴν Ἀπολλωνίε εἰσαγωγὴν ἢ περὶ παθῶν. v. Ἀρίστυλλος.
 Zenobius εἰς τὸ ξητὸν τῆ Ἀπολλωνίε. v. Ἀθήσεσσον.
 Apollonius, Rhodius, locis quamplurimis citatur.
 ἐν δ' ἀργοναυτικῶν. v. ἐρκύνιος.
 Scholia in Apollonium. ἔως εὖρον εἰς τὰ σχόλια τῶν ἀργοναυτικῶν τῆ Ἀπολλωνίε. v.
 Ἀρχαυρὸν. Ἀθαμάντιον. Αἰκάς. Ἀσσον. Κλειτή.
 Tarrhaei scholia in Apollonium, ἔως Ταβράϊος ἐν τοῖς ἀργοναυτικαῖς, v. Ἀρείων.
 Apollonius ἐν τῷ ἰε' τῶν Καρικῶν. v. Ἀρπασος.
 Apolophanes v. Φιβαλέως.
 Aratus v. Ἀγινῶ. Γυρῶσαι. Ἐλίκωπες. Ζώδιον. Θεραϊτάτη. Μύκης.
 [P] Archilochus v. Ἀθῶος. Αἰηνές. Ἀκὴ. Ἀσελγαίνειν. Ἀτρυγέτος. Ἐγκυτι. Ἐκ Ρώμης. Ἡκη.
 Θάλλω. Κοπάειν. Κορωνός. Ὀροῖτυπος. Προϊκτής. Στύπος.
 Archippus, comicus. v. Επίβολος.
 Aristarchus, grammaticus, pag. 49, 53. 78, 21. 81, 16. 90, 43. 112, 28. 34. 157, 45. 247, 12. 256,
 23. 257, 29. 37. 271, 21. et pluribus in locis. Ἀρίσταρχος καὶ οἱ ἀκριβεῖς γραμματι-
 κοί. v. Φανήη. Ἀριζάρεχον ἀμάρτημα v. Ἡίδη. ὁ Σιδώνιος μέμφεται Ἀριζάρεχον. v.
 Ἀπό. ἐπίμεμπτος Ἀρίσταρχος v. Διδάσκω. Dionysius, Thrax, Aristarchi discipulus,
 praeceptorem pinxit cum tragoedia in pectore, ἐν τῷ σῆθει αὐτῆ τραγωδίαν ἐξωγράφ-
 ρει, διὰ τὸ ἀποσηθίζειν αὐτὸν πᾶσαν τὴν τραγωδίαν. v. Διονύσιος.
 Aristarchii, οἱ Ἀριζάρεχοι. v. Βηλός.
 Aristocles ἐν τῷ περὶ διαλέκτε. v. Κῦμα.
 Aristodemus. v. Διόνυσος.
 Aristonicus, grammaticus. v. Αἰδῆλος. Ὀλοοίτριχος.
 ἐν σημείοις. v. Ἐρση. Ὀπή.
 ἐν τῷ περὶ σημείων τῆ Ὀμήρου. v. Λύχνος.
 Aristonymus v. Βεμβράς.
 Aristophanes, comicus, pag. 45, 25. 61, 18. 80, 8. 110, 50. atque quamplurimis aliis in locis.
 Eiusdem Ἀμφιάρεος v. Ἀντιβολῶ.
 Ἀνάγυρος. v. Βεκέφαλος.
 Ἀχαρνεῖς. v. Ἀτεράμων. Ἀχαιά. Ἐτνήρυσις.
 Βατραχοί. v. Κιμμερίε. Κῶνος. Ὀβελίσκος. Ὑπογραμμός.
 Βαβυλώνιοι. v. Ἐγκινέμενος. Ζώτειον.
 Γεωργοί. v. Γλιχόμενος. Ἐλαΐζειν. Ὀρχατος.
 Γῆρας. v. Μορμολυκεῖον.
 Γηρυτάδης v. Ἡειν.
 Εἰρήνη. v. Ἀναβρίχώμενοι. Ἐνωρᾶ.
 Δαιταλεῖς. v. Δαιταλεύς.
 Δαναΐδες. v. Ἀταλαίπωρον.
 Ἐκκλησιάζουσαι. v. Ὀρίγανον.
 Ἡρώες. v. Πήνω.
 Θεσμοφοριάουσαι. v. Ἡτρον. Μορμολυκεῖον.
 Ἰππῆις. v. Ἀλλιξ. Ἀφελῆς. Ἐγγελος. Ἐπίπατα. Κοάλεμον. Πυδαρίζειν. Σκαρδαμύσσειν.
 [P] Λυσιστράτη. v. Οἰσυπηρά.

- Νεφέλαι v. Ἀγῆλαι. Ἀλινδῶ.
 Νῆσοι. v. Ἑλυμος. Ἐνδυμος.
 Πλατανισαί. v. Αἰδοιέσατος.
 Πλῆτος. v. Ἦεν. Ἦν. πατήρ. Φῶς.
 Πολύαιδος. v. Ἐρημός. Θητεῖος.
 Ταγηνισαί. v. Ἦτρον. Κωνῆσαι.
 Τελμισοί. v. Ἀρίσυλλος. (Τελμισεῖς. v. Μετάλλειν)
 Aristophanes, grammaticus. v. Κύρβεις. Συρβάβυττα.
 Aristoteles v. Ἀμία. Ἀχερῶς. Βῶξ. Ἐρμῆς. Ἐρωδῖος. Ὀσφύς. Σοφιστής. Σωφρονιστῆρες. Ταμίαις.
 Φόξινος. Ὠτος. Philosophus. v. Ἐπηλυγάζοντα. Εὐήθης. mortuus prae moerore, quod Eu-
 ripi rationes peruestigare non posset, v. Εὐρίπος. Hermiae, eunuchi, Θετὴν siue ado-
 ptiuam filiam habuit uxorem. v. Ἐρμῆς.
 ἐν τῷ περὶ ζῴων. v. Γαστρίμαργος.
 ἐν τῷ πέπλω v. Ἥλις.
 πολιτεία Ἀθηναίων. v. Ἱεροποιοί. Δατητής.
 Ἰθακησίων. v. Ἀρκείσιος.
 Κυμαίων. v. Αἰσυμνήται. Βλάξ.
 περὶ Κυρηναίων. v. Αἰθῆρ.
 Aristoxenus, grammaticus. v. Λιπερνῆτις.
 ἐν πρώτῳ περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως. v. Σίκιννις.
 Arrianus ἐν τῷ β' τῶν Βιθυνικῶν. v. Ἀφέσιος.
 Artemidorus, grammaticus. v. Ἀρισκύδης. Ἀρμῶ.
 Ἀρτίς et Νικαδῖς adnotatio. v. Εὐάντητος.
 Alcalonites, infra, in Ptolemæo.
 Asclepiades. v. Κύρβεις. ab Apollodoro citatus. v. Ἀσπληδόν. Myrleanus. v. Ἀσυάναξ.
 ἐν τῷ ὑπομνήματι τῆς ὀδυσσεύς. v. Ἀρναῖος.
 Asclepius citatus ab Alexandro, Cotyaensi. v. Ἀχνη.
 Athamas, grammaticus. v. Τριτογένεια.
 Athenaeus ἐν τῷ β' τῶν δειπνοσοφιστῶν. v. Βράβηλαι.
 Athlius ἐν τοῖς Σαμίων Ὀρεῖς. v. Νένωται. Athenaeo Aethlius.
 Attalus, grammaticus. v. Μῆλα.
 Axionici dictio reprehenditur. v. Υἱὸν δέσμα.
 Babrii versus αἱ σοὶ πέπρωται, ταῦτα τλήθι γενναίως. v. Πεπρωμένον.
 Bacchylides poeta. v. Εἰδωλον. Πλημμυρίς. Bacchylidis pater, Midylus. v. Μείδυλος.
 [P] Basilides. vide infra, Cratinus.
 Basilius ὁ ἅγιος. v. Ἑνάσμα. παρὰ τῷ μεγάλῳ Βασιλείῳ. v. Κάδης. ὁ ἅγιος Βασίλειος εἰς
 τὴν τῆ Χριστοῦ γέννησιν. v. Διαλειμματα.
 Befantinus ἐν τοῖς περὶ Χρηστομαθίας. v. Βρενθύεται. Νύξ. Πότνια.
 Callias. v. Ἑλλέβορος.
 πεδήταις. v. Εἰσῆμεν.
 Callimachus pag. 8, 32, 38, 36, 49, 48. et aliis quamplurimis in locis. ὁ Καλλιμάχος ὁ γραμ-
 ματικὸς ἐποίησεν πίνακας, ἐν οἷς εἰσιν ἀναγεγραφαὶ παρὰ τῶν ἀρχαίων, οἷς ἐντυχὼν ὁ
 γραμματικὸς ἐποίησεν τὰς ὑποθέσεις τῶν δραμάτων. v. Πίναξ.

- αἰτίων libro I. v. Βρέφος. vide et infra in Theone.
 εἰς Ἑκάλην ἡρώδα ποιήμα. v. Ἑκάλη.
 ἐν τῇ Ἑκάβῃ. v. Ἀλῶα. Videtur leg. Ἑκάλη.
 ἐν τοῖς ἑλεγείοις. v. Δυσί.
 ἐν τοῖς περὶ ὀρνέων. v. Πέλεια.
 ἐν χωλιάμβοις. v. Ἄλες. Θαλῆς.
 Hedylys εἰς τὴν ἐπιγραφὴν Καλλιμάχου. v. Ἀλυτάρχης.
 Capys, litterae κάππα inuentor. v. Κάππα.
 Cephalo Gergithius. v. Καπύη.
 Cephalus, rhetor. v. Ἐπιτιμία.
 Charax, historicus v. Κολώνεια.
 Ioannes Charax, grammaticus Christianus. v. Εἶπον.
 Chares, grammaticus. v. Ἡδ' ὅς.
 Charon Lampfacenus ἰσορεῖ. v. Ἀμαδρεύαδες.
 Georgius Choeroboscus. v. Ἀμφικειμένοι. Θρέψας. Grammaticus pag. 3, 48. 20, 23. 56. et
 locis quamplurimis.
 eius κανόνες grammatici. v. Ἀβλήτα. Ἀμήνης. Ἀξιόχρεων. Κλέα. Νήλως. Πηλέως. Χρέος.
 Ὀρθογραφία. v. Αἰδῆλος. Ἀμφίαν. Ἀργείος.
 ῥηματικόν, siue de verbis. v. Θρέψας. Κέκερικα.
 περὶ ποσότητος de quantitate. v. Αἰδοῖος. Ἄρας. Ἀλάη. Ἀμαρτῇ. Ἀτρεΐδῃσι.
 εἰς τὸ ἀνεκφώνητον. v. Πίναξ.
 προλεγόμενα τῶν ἐδετέρων de neutris. v. Οὐδέτερον.
 περὶ τόνου. v. Θῶνος. Φρητός.
 περὶ κτητικῶν de possessiuis. v. Γήδιον.
 [Γ] Chrysippus (philosophus. v. Ἀλάττωρ.) Ἀμβωμοῖσιν. Διδάσκω (ex Herodiano) Ἐπικυεῖν.
 Κορυθαίλη. Κρόνος. Παλαιστή. Ῥέα. Τελετή.
 Claudius Iulius ἐν ταῖς Φοινίκης ἰσορίαις. v. Γάδερα. Sed in v. Βάκχος pro Κλαύδιος le-
 gendum κλάδος, vt monuit Salmastius pag. 93. ad Inscript. Herodis, Attici.
 Claudius (Aelianus), philosophus. v. ἐρωδῖος.
 Clemens v. Ζάλη.
 Cleo, ὁ ἑλεγεοποιός. v. Εὐβήριον.
 Clidemus. v. Ὑψ. vide Clitodemus.
 Clitarchus, Aegineta, λεξικογράφος. v. Γάργαρος, Βεῖχος.
 ἐν γλώσσαις. v. Ἀνόσεις.
 Clitodemus v. Ἐπὶ παλλαδίῳ. vide Clidemus.
 Cornutus. ἐν τῷ περὶ ἑλληνικῆς θεολογίας. v. Ζεύς.
 Crates. v. Εἰλίπες. Βέθρον. Μεμνέστο.
 Crates, comicus, ἐν μετοίκοις. v. Πωγωνίτης.
 Ὀδυσσεῦσιν. v. Ἐπὶ Χαριζίνης.
 Πολίη. v. Διακαυινεῦσα.
 Τροφώνιος. v. Διαβρίκνυσθα.
 Crates, grammaticus v. Ἀνοπαῖα. Ἄρη. Ἀφασεύς. Δι' ἀσπίδες. Ἐρεμβοί. Πυλίσωντες.
 ὀρσοθύη. Ὑπεριταίνοντο.

Cratinus,

Cratinus, grammaticus, ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Βασιλείδου περὶ ὁμηρικῆς λέξεως. v. Ἀριζήλοι.
Cratinus, comicus. v. Βαβαάκης. Βλιμάξεν. Διαπηνικίζω. Εφετινδα. Καρίς. Σκιεωδήνα.

Dictus ταυροφάγος. v. Ταυροφ.

Διονυσιαλεξάνδρου. v. Βῆ.

Δραπέταις v. Ἀγερσικύβηλιν.

Δραπέτησι seu δραπέτισι. v. Ἀπόπατος.

Μαλθακοῖς. v. Κάβαισος.

Critolaus, grammaticus. v. Ἡ δ' ὅς.

Dauid propheta. v. Κάδης. vide infra, Psalm.

Dectio. ἐν ὑπομνήματι Λυκόφρονος. v. Ἡπιος.

Demetrius. ἐν Σικελικοῖς. v. Ἐμμηροι.

Demetrius, (grammaticus). v. Βείομα.

Demetrius, Scepheus. v. Χεράδες.

Demetrius, ὁ πύκτης. v. Δημήτριος.

ἐν τῷ περὶ διαλέκτε. v. Μώλωψ.

[P] Demo. v. τριτοπάτορες.

Democritus v. Ἀλαπάξεν. Δείκελον. Νένωται. Ὀλοσίτροχος.

Demonicus ἰσορεῖ. v. Γλαύξ.

Demophon ἐτυμολογεῖ. v. Δορύκνιον.

Demosthenes pag. 54, 8. 167, 43. 228, 50. 240, 25. 241, 2. 349, 42. 355, 2. 362, 23. 365, 5. 369, 36. 518, 25. 577, 49. 637, 1. 672, 34. 699, 25. 744, 18. 782, 35. 788, 57. 789, 47. 793, 14. aduersus Aeschinem. v. Ἐσπαθάτο. Σύγκλητος. aduersus Aphobum v. Συμμορία. aduersus Aristocratem, v. Σκῆψις. contra Aristogitonem, v. Ἐνδείξις. Ἐν Φρεατοῦ Φάεμακος. Oratione περὶ ἀτελειῶν, v. Θεσθαί. Pro corona, v. Θεωρικόν. Ἰαμβοφάγος. Εὐλαί. Ὑπερβολήν. Pro Ctesiphonte, v. Βάσκανος, Ἠγημών. Apologia aduersus Lacritum, v. Ἀρχων. contra Midiam. v. Ἰεροποιοί. Τίμημα. contra Neaeram, v. Ἐκφυλλοφορήσαι. contra Olympiodorum. v. Ἐπεδίκασε. contra Pantaenetum. v. Σκῆψις. in Philippicis p. 151, 5. 187, 56. 449, 9. 736, 5. ll. p. 620, 47. 699, 33. 46. IV. p. 469, 4. V. p. 324, 47. 404, 53. VI. p. 254, 26. Philippica septima, v. Σύμβολα. illius auctor videtur Hegesippus, cognomento Crobylus. v. Ἠγήσιππος. contra Spudaeum seu Spudiam v. Σκηῶ. contra Stephanum v. Θεσθαί. Φάεμακος. Oratione περὶ τῶν συμμοριῶν. v. Τίμημα. contra Timocratem v. Ἠών.

Dercyllus, dorica dialecto recentiore vsus. v. Εὐίος.

Dexippus ἐν δωδεκάτῳ χρονικῶν. v. ἔλαρος.

Didymus, grammaticus. pag. 137, 1. 145, 42. 146, 39. 148, 12. 179, 13. 195, 49. 208, 15. 224, 14. 230, 4. 247, 56. 329, 47. 345, 3. 357, 56. 372, 29. 429, 43. 452, 30. 489, 5. 492, 52. 645, 2. 668, 23. 741, 27. 42. 755, 40. 788, 4.

Commentario in Odyssaeae ξ. v. Περισκόπτω. Σκύρος.

Symposiacon libro III. v. σχολιά.

Libro de lyricis poetis v. Προσφθία. Ὑμνος.

Dinarchus. v. Φάσις. Oratione contra Lycurgum, repetundarum reum. v. Ἰεροποιοί.

Dio. v. Κάψα. Ἐν ῥωμαϊκῇ ἱστορίᾳ. v. Ἐσάλευε. Ῥωμαϊκῶν libro XV. v. Ἐδικαιώθησαν. XVI. ibid. et v. Ἠγαλλεν. XVII. v. Ἐδημῶθη.

Diodorus. v. Διώνυσος. Ἠλιάδες.

- Diogenes, grammaticus, pag. 95, 42. 99, 13. 101, 2. 108, 24. 110, 32. 111, 5. 50. 112, 27. 122, 29. 123, 12. 134, 1. 143, 4. 195, 45. 51. 214, 38. [P] 219, 39. 244, 22. 248, 1. 24. 245, 8. 267, 9. 272. 34. 269, 42. Lexicon eius respicitur v. Ἀλλάβαρον. Δαιτυμόνες. Δράζων.
- Diogenianus, grammaticus v. Ἀνεταί. Ἀταλαίπωρον. Βρυττειν.
ἐν τοῖς χρονικοῖς. v. Ἄλιος.
- Dionysiacorum (Nonni) liber IX. v. Διώνυσος
- Dionysius citatur in fragmento Anastasii, Sinaitae, de etymologia, quod Etymologico Magno a Sylburgio pag. 828. subiicitur.
Scholia in S. Dionysium de diuinis nominibus. v. Ἀρμάριον.
- Dionysius, grammaticus. v. Ἑμισα. Ἐννεσίησι. Κίναυδος. Κίνδαψος.
- Dionysius, Ascalaphus. v. Διονύσιος.
- Dionysius, Atheniensis, in κτίσει. v. Προικόννησος.
- Dionysius, periegetes, pag. 70, 53. 86, 53. 205, 38. 427, 20. 622, 1. 659, 51. 706, 37. 45. 708, 53. 751, 48. 820, 39.
- Dionysius, Sidius. (ὁ Σίδιος) v. Ὑποπτέρων.
- Dionysius, Thrax, grammaticus, discipulus Aristarchi. Τὸν ἑαυτῆ διδάσκαλον ζωγραφησας, ἐν τῷ εἶδει αὐτῆ τὴν τραγωδίαν ἐξωγράφει διὰ τὸ ἀποσηδεῖν αὐτὸν πᾶσαν τὴν τραγωδίαν. v. Διονύσιος. Citatur v. Ἐανός, Ἐπισχόμενος, Ταρφειάς.
- Diotimus. v. Βσκέρας.
- Diphilus. v. Τάλαντον.
ἀλείπτρια. v. Ἀλείπτης.
παλλακή. v. Βσβάλιον.
- Dorotheus, grammaticus. v. Ἀμφιγναῖν.
- Duris. v. Ἰήε. Κίθαρος. Samius libro περὶ νόμων, v. Θώραξ.
- Empedocles. v. Αἴμα. Ἥλιος.
- Eunomides Εὐνομίδης, ὁ τὰ θεῖα γράψας. v. Θέλγει.
- Eraphroditus. v. Ἄρδισ. Ἀρξαβάν. Ἀσελγαίνειν. Ἀσκολιάζω. Βαλανεῖον. Βατία. Δέικε-
λον. Δεῖπνος. Κάνναθρον. Κελητίζει.
ἐν ὑπομνήματι τῆς θ' Ἰλιάδος. v. Γάργαρος
ἐν ὑπομνήματι τῆς μ' Ὀδυσσεΐας. v. Ἄωροι. Κεφαλληνία.
- Epicharmus, comicus. v. Ἀμαμαξός. Βάσσων. Βαίων. Βεμβράς. Βιβλινος. Βιπτάζω.
Βλεύς. Δέλφαξ. Ἐγκόμβωμα. Εὐληρα. Ἰδυμος. Κολαφίζω. Μῆσα. (συβαρίζειν.)
ἐν ἀρπαγαῖς. v. Πέποσχε.
ἐν Ἀταλάντῃ. v. Ὀρίγανον.
ἐν τοῖς Πέρσαις. v. Ἀσκολιάζω.
Προμηθεΐ. v. Στατήρ.
- [P] Epici. ἐπὶ τῶν ἐπῶν. v. Ὀμολῖος.
- Epigramma, inscriptum tumulo Erythraei, regis. v. Ἐρυθραῖον.
ἔως εὖρον ἐν ἐπιγράμμασι τῶν πρώτων. v. Ἀρόη.
- Antipater, Thessal. ἐν ἐπιγράμματι. v. Καυσία.
- Eratoſthenes. v. Δράζων.
ἐν ἐπιθαλαμίῳ. v. Αὐρόσχας.
ἐν τῷ Ἑρμῇ. v. Ἰσλος.

Eratosthenes medicum, Andream, vocauit βιβλιαύγισθον, quod libros ipsius per plagium sibi clam vindicasset. v. Βιβλιαύγισθος.

Eratosthenes, grammaticus. v. Ἡ δ' ὅς. Κόρη. Κύρβεις. Κύπρις. Μάζα. Ποῖ κῆχος.

Etymologicum antiquius, τὸ ἄλλο ἐτυμολογικόν. v. Πηλεύς. Σίκημα. Ὑπηνη. Φασκώλιον, Φύλλον, χρέος, χῶλος.

S. Euangelia. ὡς ἐν τοῖς θείοις Ἐυαγγελίοις (Ioh. IV. 24.) Πνεῦμα ὁ Θεός. v. Ἡτορ.

Eubulus, mediae comoediae poeta. v. Θηρίκειον. Γλωττοκομῆον. Τοκάδα.

Eudaemon, grammaticus. v. Ἄσπον. Θῆον.

Ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ. v. Θύον.

Eudoxus ἐν τῷ Ἱστορίῳ. v. Ἀδρίας.

Euemerus, Messenius. v. Βροτός.

Eulogii, Scholastici ἀπορία καὶ λύσεις v. Οὐχ ἄπομα. δύσκιτα ῥήματα. v. Χέω.

Eunomius ὁ δυσσεβής. v. Ἡγαλλεν.

Euphronio, κατηγορεῖται τῷ Εὐφρονίανος ἐπόντος· τέκνον, μὴ σύγε μητρός ὑπ' ἀνδρεῶνος ἀνῆσης. v. Ἀνδρεῶν. Videtur utique legendum Εὐφροῖανος.

Euphronio, v. Ἀκόνιτον. Ἀργανθῶν. Ἀτάρμυκτον. Ἀχιλλεύς. Βέθρον. Βοιωτός. Γαιζήται. Γεράνεια. Δάνειον. Εὐαρχος. Εὐβύριον. Εὐρυκόωσα. Εὐαροί. Ζωστήρ. Ἴος. Ἴφρις. Καύηξ. Κρεῖον. Βιβδόμεθα. Περνής. Ρεῖανη. Σανανίς.

Euphorus, ἐν τῇ Εὐρώπῃ. v. Ἐποιομένην. an Ephorus?

Euphronius, grammaticus. v. Ἐνεργμός.

Eupolis, comicus. v. Ἀγῆλα. Ἀδολεσχία. Βλιμάξεν. Γέβρα. Δέρβρις. Ἐγκαφος. Εὐτερήσιος. Ζήτρειον. Ἡδισοθα. Ἡδέος. Κάλλατα. Κόντιλος. Πίσσα. Ρυμβῶ. Σκιρωθῆναι. Στειλεῖα. Ταμίαις. Λίζι. v. Τάγυρι.

Αὐτολύκω. v. Φιτύω.

[P] Δραπέταις. v. Ἀφάδος.

Χρυσογενεία. v. Ἀπόπατος.

Euripides ex Phlyea, populo Cecropidis Atticae. v. Φλυεῖα. matre olerum, venditrice, natus. v. Διασκανδικίας. citatur p. 1. 38. 45, 31. 50, 25. 52, 46. 70, 3. 92, 24. 112, 26. 127, 15. 135. 12. 145, 26. 186, 28. 190, 7. 23. 220, 21. 229, 37. 272, 1. 275, 14. 279, 21. 292, 13. 328, 26. 355, 14. 382, 36. 388, 32. 393, 18. 411, 13. 426, 6. 453, 57. 477, 14. 529, 25. 555, 36. 557, 53. 564, 22. 576, 30. 659, 16. 737, 17. 750, 43. 759, 13. 764, 52.

Ἀλόπη. v. Ἡδέσθην.

Ἐκάβη. v. Ἡσμεν. Ῥάχης. Commentarius in Hecubam: καθάπερ καὶ ἐν ἀρχαίοις ὕμνοις ἔστιν εὖρεῖν ἐν ὑπομνήματι Ἐκάβης. v. Δωριάξεν.

Ἐλένης ἀπατήσεται. v. Ἡμην.

Ἐρεχθεῖα Euripidis παροδῶν Aristophanes. v. Ἀσιάτις.

Ἡρακλεῖ. v. Ἐσχάρα.

Ἰππολύτῳ. v. Ἡλίβατος.

Ἰφίγενεία. v. Ζῆτι.

Κρήσσαις. v. Φλήναφος.

Λικυμνίῳ. v. Φαῦλος.

Μελεάγγελω. v. Φῶ.

Μηδεία.

- Μηδεία. v. Αἰσυμνήται. Ἀλλιζ. Τροχός. Φέρενα.
 Ὀρέση. v. Ἀπειρος. Πωτνιαδες.
 Ῥήτω. v. Ἦσμεν.
 Σισύφω. v. Χαίρειν.
 Τρωσίν. v. Πέλανοι.
 Φεινίσσαις. v. Διήρης. Δοχμιακός. Κόμπτος. Ὀνειδος.
 Φρίζω. v. Ζῆθι. Σιροί.
 Fauorinus περὶ παντοδαπῆς ὕλης. v. Σητάνεοι.
 Georgius Choeroboscus, supra in Choerobosco.
 Aristarchus καὶ οἱ ἀκριβεῖς γραμματικοί. v. Φανήη.
 Gregorius Naz. ὡς τῷ θεολόγῳ δοκεῖ. v. Αἴγων. Αὐλός. Ἐλευσίς. Ἐξίτηλον. Θρησκος. Καππάδοξ. Λάας. Πρόξ. Περιδέξιος, (Συμβῶμεν.)
 Eis τὰς Μακκαβαίους. v. Δείκνει.
 Ἀρματεύς τις εἰς Ἀθηνᾶν ἔγραψε μέλος σύντονον, ὅπερ ἀπὸ τῆς εὐρόντος Ἀρμάτειον ἐκώτας ἐκλήθη. v. Ἀρμάτειον.
 Ἀρματίς ὑπόμνημα ὃ τὰς ὀφθαλμοὺς ὑπογράφει. v. Ὑπόγραμμα.
 [P] Hebdomadis magnae canon, siue hymnus, qui in magna hebdomade concinitur. v. Δεξιῶ.
 Hecataeus. v. Γέγειος. Μέτασσαι.
 Hedyllus, supra in Callimacho.
 Hegesippo Crobylo tributa septima Demosthenis Philippica. v. Ἠγήσιππος.
 Hegesippus, historicus. v. Ἀργώ.
 Hellanicus. v. Ἐγεμβοί.
 ἐν πρώτῃ. v. Ἀρειος πάγος.
 ἐν τοῖς βαρβαρικοῖς νόμοις. v. Ζάμολξις.
 Heracleo ἐν ὑπομνήματι Σ' Ἰλιάδος. v. Ραδανίξεν.
 Ἐνοδίοις. v. ἠεροειδές.
 Heraclides, grammaticus. v. Ἐνοδία. Οὐρανός. Σταφυλή. Ὠτα.
 ab Oro citatus. Βραχύς.
 ἐν τῷ περὶ τῆς δειῆς καὶ χρεῆς. v. Δῆλος, vbi Ἡρακλῆς excusum pro Ἡρακλείδης.
 Heraclides ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Περσικῶν. v. Δανάκης.
 Heraclides, Ponticus. v. Κιμμερίδης.
 Heraciides, Soranus. v. Δημῶ.
 Heraclides, Terinaeus. v. Τέρεινα.
 Heraclitus, ὁ σκοτεινός. v. Βίος.
 Heraclitus, grammaticus. v. Σκότος.
 Herennius Philo ἐν τῷ περὶ χρησμοθείας. v. Γέρανος.
 Hermapias, grammaticus. v. Παλνορμένω.
 Hermippus ἐν Ἀθηνᾶς γοναῖς. v. Ἀρνειάς.
 ἐν τῷ περὶ τῶν παιδείας λαμψάντων λόγῳ. v. Ἀπάμεια.
 Hermippus, grammaticus. v. Δροίτη. Ἡ δ' ὅς.
 Herodianus, grammaticus pag. 1, 39, 9, 1, 18, 42. et quamplurimis in locis. κατὰ τὸν καλὸν Ἡρωδιανῶν. v. Λιτί.
 ἐν τῇ καθόλῃ. v. Ἀμβρόσιος. Ἀρειή. Ἀρνεῖός. Βεβῶν. Ὀπτανεῖον. Πλειτέιο.

ἐν μονοβίβλῳ. v. Κάρητος.

εἰς τὰ ζητέμενα τῶν μερῶν τῆ λόγῃ. v. Φιλοπότης.

ἐν τοῖς ἐπιμερισμοῖς. v. Ἀνδραῖκην. Ὑπερκύδαντας.

εἰς τὰς μεγάλους ἐπιμερισμὸς. v. Ἀβακίας.

ἐν τῷ ὀνοματικῷ. v. Ὑπερκύδαντας, vbi male excusum ὀνομαστικῷ. Nam ὀνομαστικὸν nomenclator est, ὀνοματικὸν autem tractatio grammatica de nominibus.

[P] περὶ παθῶν de adfectionibus partium orationis v. ἀγέραςτον, et quampluribus aliis in locis.

περὶ παθητικῶν. v. Ἀλάλημαι.

In Apollonii εἰσαγωγὴν ἢ περὶ παθῶν. v. Ἀρίστουλλος.

εἰς τὸ ἀνεκφώνητον. v. Δυσωπεῖσθαι.

ἐν τῷ περὶ σχημάτων. v. Ἀργύφειον.

περὶ Ἀττικῶν προσωδίων. v. Φωριαμός.

ἐν τῇ ἀνωμάλῳ προσόδῳ. v. Ἀρναῖος.

ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσόδῳ. v. Ἡδός.

ἐν τῷ περὶ ἐξηγήσεως τῶν λέξεων Ἱπποκράτης. v. Ἀμπωτίς.

ἐν τῷ συμποσίῳ. v. Ἡδός.

ἐν τῷ περὶ γάμῃ καὶ συμβιώσεως. v. Ἀρσην.

Herodotus, v. Ἀκινάκης. Βασσάρα. Γεωπέισαι. Διασφάζ. Ζήτρεον. Ἡπῆ. Μελίνη. Ὀρῶ-
δῶ. Πανέφθῃ. Πρηνής. Σήθῳ. Σπυρίς. Τιτακίδα. Libro I. v. Ἡ μὴν. III. historia-
rum, v. Γαῦλος. Κινάμωνον.

Glossae in Herodotum, supra in Apollonius.

Μανέδων ἐν τῷ πρὸς Ἡρόδοτον. v. Λεοντοκόμος.

Herodotus, grammaticus. v. Ζυγομαχεῖν.

Herodotus, Ἡρόδοτος, v. Βίη.

Hesiodus pag. 21, 26, 35, 29, 36, 23. et pluribus aliis in locis. Sed qui Hesiodo tribuitur ver-
sus v. Βύλος, est Dionysii, periegetae, 912. Notatur Hesiodus v. Κύπρις.

ἐν ἔργοις καὶ ἡμέραις v. Αἰρεύμενον. Ἀκίνητα. Ἀλέω.

ἐν Θεογονίᾳ. v. Αἰδνός. Αἰδνός. Ἀρτιέπια. Κοῖος. Στύξ. Στυφελός.

ἐν Ἀσπίδι. v. Ἐπιτνον. Κίβισις. Παγασαῖος. Πανέφθῃ. Τιταρήσιον. Φλεγύας. Χρέμιζον.

Hippocrates. v. Αἰών. Ἄρτος. Ἀχνη. Βρυγμός. Γαργαρεῶν. Ἐλινύειν. Πόνος. (Συγκομι-
σοί.) Σφριγῶν.

Dictionum Hippocratis ἐξηγήσεις. Supra in Herodiano.

Hipponax, poeta. v. Ἀναβρίχασθαι. Βάραγχος. Βόλιτον. Ἐμβιβάζαντες. Ἐρωδῖος. Κρί-
κε. Λύχνος. Μεμετρίαται. Ὀδός. Ὀμιχεῖν.

Homerus pag. 9, 45, 18, 51, 23, 5. et aliis sexcentis in locis. πολλοῖς Αἰολικοῖς χρῆται. v.
Ἀλαλύκτημα. Δευτέρως ἰάδος ἐκ ἐχερήσατο. v. Ὀλλοι. Dionysius ὁ ἀσκάλαφος
dictus, quod frequenter in ore haberet versum Iliad. i. 82. Διονύσιος.

Commentarii in Homerum. vide in Asclepiade, Didymo, Epaphrodito, Heracleone,
Pio et Theone.

[P] ἐν ὑπομνήμασιν Ἰλιάδος. v. Ἀγκύλος. Ἀγών. Αἰδρεῖ. Ἀμοτον. Κρόκος. Λίμνη.

Herodianus. ἐν Ἰλιακῇ προσόδῳ. v. Ἀρναῖος.

εἰς τὴν Βοιωτίαν εὖρον ἐν ὑπομνήμασι σχόλιον. v. Ἀζειδαο.

Vol. VI.

liii

σχόλιον

- σχόλιον Ἰλιάδος π'. v. Αἰναρέτη.
 ἐν τῷ λεξικῷ τῆς α' Ἰλιάδος. v. Λαός. Τάλαντον.
 ἐν ὑπομνήματι χ' Ὀδυσσεύς. v. Κερύσινα.
 Cratinus in epitome Bafilidis περὶ Ὀμηρικῆς λέξεως. v. Ἀρίζηλος.
 Rhapsodi οἱ τὰ Ὅμηρον ἔπη ἀπαγγέλλοντες ἐν τοῖς θεάτροις. v. Ραψωδοί.
 Hymni veteres. ἐν ἀρχαίοις ὕμνοις ἔστιν εὐρεῖν. v. Δωριάζειν. Hymnos ad citharam canunt stantes. v. Προσώδια et ὕμνος ex Didymo de lyricis poetis. Hymni differunt a προσωδίοις, ἐγμωμίοις et ἐπαινοῖς. v. Ὑμνος. Hymnorum alia προσώδια, alia ὑπορχήματα, alia σάσιμα. v. Προσώδια.
 Hymnus ἐπ' Ἀθηνᾶς ἱππίας. v. Ἱππία.
 Hyperides. v. Ἐλεύθερος. Θεόθα. Φρονεῖν.
 ἐν τῷ κατὰ Δημόρχου. v. Ἐπίβολος.
 κατὰ Πασικλέους. v. Συμμορία.
 κατὰ Πατροκλέους. v. Φορβαντέιον.
 κατὰ Πολυεύκτους. v. Συμμορία.
 Ialemi ὥδη frigida et inepta. v. Ἰάλεμος.
 Ἐν τοῖς Ἰάμβοις. v. Βρενδύεται, videtur excidisse scriptoris nomen.
 Iafon, grammaticus. v. Ἄψ.
 Ibycus, poeta. v. Αὔσιον. Διέφρασαι. Ἥλσατο. Ἡός. Κυάρης. Ρῆγος. Τράπεζα.
 Ἐκ τῆς ἐρμηνείας τῆς κατὰ Ἰωάννην. v. Κόσμος.
 Ioannis, poetae, versus: σειραῖς ἀφύκτοις, ὃν διαρθεοὶ δακτύλοις. v. Τετύμοντο.
 Ioannes Charax, grammaticus Christianus. v. Εἶπον.
 Iobi liber. v. Πονηρεῦω.
 Ion. v. Μάκαιρα.
 Ion ἐν Ὀμφάλῃ. v. Πῖσι.
 ἐν Κίε κτίσει. v. Λόγχας.
 Iosephus. v. Θανατῷ. Συγγραφεὺς.
 Irenaeus, ὁ ἀττικιστής. v. Ὑπηρεσίον. ἐν τῷ κ' στοιχείῳ. v. Κομφός.
 ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτου. Πυδαρίζειν.
 Maeus. v. Ἐμποδάν. Τέλμα. Φασκώλιον. Φελλέα. Φερέτρω.
 [P] ἐν τῷ δευτέρῳ κατὰ Καλλιφώντος. v. Ἐπιτρίτας.
 ἐν τῷ κατὰ Ἐλπαγόρου. v. Σύνδοκοι.
 Mocrates. v. Διεσκαριφισάμεθα. Ἐκδικάσασθαι. Ζεῦχος.
 Ἀρεοπαγιτικῷ. v. Ἐπιθέτης.
 ἐν τῷ πρὸς Λυσίαν. v. Ἐπίδικος.
 Mter, grammaticus. v. Τριτὴν. Φάρμακος.
 ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν Ἀτθίδων. v. Ἐπενεγκεῖν.
 Iuba. v. Βλῆτυρι. Διόνυσος.
 Iulius Claudius ἐν ταῖς Φοινίκης ἱστορίαις. v. Γάδειρα.
 Leander (grammaticus) v. Ἥλις.
 Leocrines (grammaticus). v. Κρίσα.

Lexicon rhetoricum v. Ἀλάστωρ. Ἀσφάραγος. Βάπταλος. Βλάξ. Βόλιμος. Βρέγμα. Βρύττοντες. Γλίσχρος. Δέρετρον. Δείγμα. Δυσωπείσθαι Ἐπιτάξ. Θεόσθαι. Σφαδάξεν. Τράχηλος. Ὑπὴνη. Φαλός. vide et Ἀβάκησαν. Ἀβληχερόν. Ἀγέρωχος etc.
ὡς εὖρον ἐν ταῖς λέξεσι τῶν ῥητόρων. v. Φῶς.

ἔτω Φίλων εἰς τὸ ῥητορικόν (Philo Herennius) v. Δέμα. nisi legendum ῥηματικόν.

Lexicon primum v. Ἀκτὴ. Ἐδέατρος.

Lexicon secundum v. Ἐδέατρος. ἔτως εἰς τὸ πρῶτον λεξικόν. ἐν τῷ δευτέρῳ εὖρον ἔτως etc. Vide et Ἐδέυετο.

Lexicon Diogenis; **Lexica in Homerum, Hippocratem**: vide in **Diogene, Homero, Hippocrate**.

Lexicon etymologicum antiquius. vide **Etymol.**

Lexicon Atticum, vide **supra** in **Irenaeo**.

Libanius. v. Ἐπαλξίς.

Lucianus. v. Ἀμαρτῆ. Ἐπίτιμος. Ἡράκλεις.

Lycophron (in **Alexandra**) v. Ἀγασόρων^{da} (265.) Ἀγηλάτω (436.) Ἀλιβδύεν (351.) Ἀλμῶ (319.) Ἀμπρεύω (635.) Ἀπαρκτίαις (27.) Ἀρίσβη (1308.) Ἀρμῶ (106.) Ἀσία (1283.) Ἀσπετον (5.) Ἀστυφῆς (1117.) Ἀτάρεμυκτον (1177.) Βαλβίς (13.) Βασσάρα (771. et 1393.) Βύκτης (738.) Βύνη (107. 757.) Γαμηλία (323.) Γῆσα [Γ] (292.) Γεῖνοι (294.) Δύμη (591.) Ἐπωπίδα (1176.) Ἐχῖνος (904.) Ζάραξ (373.) Ζηρυνθία (77. 449. 958.) Ἡῖων (244.) Ἡμάλαψε (34.) Ἦν δὲ μῆκυνη λόγος. (2.) Θουρίτης (93.) Κάσσα (131.) Κασσώρις (772. 1385.) Κανυχῶ (626.) Κηκῆς (545.) Λέπτυνιν (49.) Λευσηῖρα (1187.) Μηλιαυθμός (96.) Μύδρος (272.) Μύκλος (771.) Ναός (639. 640.) Νασμός (80.) Νηρός (896.) Ὀμφαλός (1264.) Οὔσα (20.) Ὀφελτρεύω (1665.) Πέμπτελος (682. 826.) Πρεσμενής (536. 1055.) Πριάμος (337. 144.) Πύγαργος (91.) Ραιβός (238. 262. 563. 917.) Ρυσάζεν (1089.) Σαλάμβας (98.) Σαρῆμενον (389.) Σεμνός (772.) Σισύρενα (634.) Σμήγγυγα (37.) Στελγίσματα (874.) Στέρφος (652. 1347.) Στύπος (355.) Στυφλά (737.) Σύφαρ (793.) Τέρανα (726. 1008.) Τεταργανωμένη (1101.) Τετρήνας (422.) Τιθαμβώσσοντος (622) Τιμαλφέσατον [364.] Τράφηξ (641. 1001.) Φάρυγξ (154.) Φθειρών (1383.) Φριμασσομένη (244.) Φώσσαν (26.) Χειραμός (181.) Ψαλάξίς (139.)

Lycophron (alio opere grammatico) v. Σαπέρεδης. Τευτάζειν.

Commentarii in Lycophronem. ἐν ὑπομνήμασι Λυκόφρονος. v. Ἀμαντες. Ἀτλας. Βάτεια. Εἰλενία.

Declion ἐν ὑπομνήματι Λυκόφρονος. v. Ἦπιος.

Lycurgus, legislator. v. Γαλακτοφάγος.

Lycurgus, orator. v. Εἰρεσιώνη. Ἐπικράτης. Σύνδικοι. Φάσις.

ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος. v. Ἐμποδών.

De lyricis poetis Didymi, grammatici, liber. v. Προσώδια. Ὕμνος.

Lyfianias (grammaticus). v. Ὑπερκαιοντο.

da) Numeri, singulis vocibus adiecti, indicant versus in Lycophronis Alexandra, ad quos Etymologici auctor respicit. Eos in exemplo suo, quo vitor, adnotauerat vir praestantissimus, Erasmus

Schmidius, qui nouam Lycophronis editionem, sed quam non perfecit, parare instituebat. Plerasque varias lectiones ex Etymologico iam in suo Lycophrone adnotauit Potterus.

- Lyfias orator pag. 254, 20. 267, 29. 325, 23. 326, 44. 355, 42. 360, 1. 445, 23. 787, 53. 789, 6.
 ἐν τῷ περὶ αἰκίας πρὸς Ἰσοκράτην. v. Ὑβρις.
 ἐν τῷ πρὸς Ξενοκράτην. v. Συγκομιδή.
 Manethio ἐν τῷ πρὸς Ἡρόδοτον. v. Λεοντοκόμος.
 Marfylas ἱστορῆς. v. Κοινός.
 Megalus, Siculus, (medicus), aliis Metallus, vnguenti pretiosi repertor, Aristophani celebratus. v. Μεγαλεῖον. Μετάλλειον.
 Melanthius. v. Γρυπῶσθα.
 Meleager (comicus). ἐν δέλοις. v. Ὀλός.
 Menander (comicus). Ἀκαρής. Ἀλάτωρ. Ἀλέγω. Ἀββαβάν. Βάδην. Δίφρος. Εἶπον. Ἐδραμον. Ζάκορος. Ἰερὸν ὄσεν. Ἰκόνιον. Οὐδέτερον. [Γ] Παραιτεῖσθα. Πότμος. Πρίετα. Στράγγι. Συκοφαντία. Τραπεζοποῖός. Φέρενα. Φρύαγμα.
 ἐν τῷ γεωργῷ. v. Βεβάν.
 Menander τόπον νομίζει εἶναι Φυλὴν. v. Φυλάσιος.
 (ἐν τῷ περὶ Κύπρου. v. Σφήκεια.)
 Meneclēs. v. Αἰολᾶς.
 Menecrates. v. Ἐπίτιμος (ex Luciano).
 Menecrates ἐν ἔργωνᾶ. v. Ἡθμός.
 Methodius (grammaticus), pag. 1, 19. 6, 38. 8, 34. et quamplurimis aliis in locis.
 Milesius. v. Κίναδος. Putem, Aristidis Milesiaca intelligi, non Orionem, vt Sylburg “).
 Mimnermus. v. Βάξις.
 Mnaseas. v. Ζάμολξις.
 Mosis canticum. v. Ποινή. Καὶ ἄποινον ᾠδὴν τῷ Κυρίῳ ὁ Θεόπτης ἤσεν Μωϋσῆς ὑπὲρ Ἰσραηλιτῶν etc.
 Myrsinus. v. Λευκοθέα.
 Mysimblus. v. Μέλος ^{ff}).
 Neanthes ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τελετῶν. v. Βεϊτόμαρτυς.
 Neoptolemus. v. Κολοσυρτός.
 Νικαδῆς ὑπόμνημα. v. Εὐάττητος.
 Nicander pag. 18, 44. 21, 22. 35, 13. et aliis locis quampluribus. Etiam in v. Ἀνδράγρια.
 ἐν Θηριακοῖς. v. Αἰγοφάγος. Ἐλινός. Ὀλοφώϊα. Ὀρεσκεύειν. Ράδικα. Ὡλιον.
 ἐν ἀλτὺ-φαρμάκοις. v. Βέκερα. Πόλιον. Σίζω.
 εἰς τὰ ἀντιφάρμακα. (idem scriptum cum superiore.) v. Γρηῦν. Δερκευνέως. Δορύκνιον.
 ἐν τοῖς Αἰτωλοῖς. v. Ἀσέλγηνα.
 Scholiafles Nicandri. v. Ἀτλῶν. Οὕτως εὖρον ἐν ὑπομνήματι Νικάνδρου ἐν Θηριακοῖς.

Nicanor,

ee) Sed V. D. in: Baumgärtnerii Nachrichten von einer Hallischen Biblioth. vol. IV. pag. 509. seq. cum Sylburgio intelligit *Orum*, *Milesium*, quoniam eius et in cit. loco Etymologici fiat mentio et apud Montfaucon in bibl. Coisliniana, in qua liber illius manu exaratus occurrit. *Harl.*

ff) At enim Etymologicum *Gudianum* MSt. et *Askewianum* MSt. in epographo Kulenkampii ex-

hibent *Μόρσιλος*. Atque cl. *Schneider* in fragmentis carminum pindaricorum pag. 102. ex eo „adparet, ait, recte Sylburgium coniecisse, nomen auctoris esse *Myrsilum*, qui patriae, Lesbii, historiam scripserat; vnde, quae hic, (in Etymolog. M.) de Musis Lesbicis traduntur, integriora habet *Clemens Alexandrinus* cohortat. ad gentes tom. I. pag. 27.“ *Harl.*

- Nicanor, (grammaticus) v. Ἀθριβής.
 Nicocharis Δημνία. v. Κώδιον.
 Nicocles, (grammaticus). v. Σκάλοψ.
 Nicolaus, (Damascenus). v. ἐν δευτέρῳ τῶν ἱστοριῶν. v. Ἀχαιμένης.
 Nicophon, (comicus). ἐν χειρογράφῳ. v. Ἐπίχυτος.
 Nicostratus, (grammaticus). v. Στεφάνον.
 (Nonnus) ἐν ἐννάτῳ Διονυσιακῶν. v. Διώνυσος.
 Nummi antiqui aerei Atheniensium obelisco notati, v. Ὀβελίσκος. Φώτιος ὁ πατριάρχης ὀβολὸν κληθῆναι φησιν, ἐπεὶ τὸ ἀρχαῖον χαλκὸν νόμισμα τῶν Ἀθηναίων ὀβελίσκον ἔχεν. Ibidem notatur, primum Phidonem regem Argiuium fuisse, qui nummum cudit, (aureum intellige. v. Εὐβοϊκόν.)
 Nymphus, philosophus. v. Γάργαρος.
 Oppianus. v. Ἀφύη.
 ἐν τοῖς ἀλιευτικαῖς. v. Λάβραξ.
 ἐν τρίτῳ ἀλιευτικῶν. v. Κωρύκιον.
 Oracula. v. Ἀγροτέρας. Εὐδανος. Ἡρακλῆς.
 Orbicius ἐκ τῶν περὶ τὸ στρατεύμα τάξεων. v. Στρατός.
 Origenes, (grammaticus). v. Ἀσρείδης. Ζήττειον. Ὀρίγανον.
 Orion, grammaticus. pag. 2, 9, 3, 26, 31, 4. et aliis quamplurimis in locis. Orion περὶ ἑθνικῶν. v. Ἄσυ.
 Orion, Milesius. v. Ἐγῶδα. Ἐνώδια.
 Orion, Thebanus. v. Ἄνθος. Mirum si Orionis et Ori nomina apud Etymologum et Suidam non confunduntur. Vide, quae notavi supra in catal. grammat. graec. Fabr. Adde supra, §. VII. huius cap. de Etymologicis ineditis. Hic autem repetere placet quae Burmannus II. in Addendis ad H. Valesii Emendatt. pag. 233. adnotavit: — „Illius Hori aut Ori, (de quo Valesius,) siue Orionis, (nam horum nomina confusa sunt,) librum περὶ Ἑτυμολογίας et atticarum vocum collectionem laudat Suidas; eiusque praeter Etymologum M. meminit etiam Eustathius ad Homerum. v. Fabr. B. Gr. X. pag. 42. [vet. ed. qui est noster locus,] et Lamb. Bos in diff. de Etymolog. graecis post eius exercitatt. philol. pag. 3. vbi et alios graecos Etymologos recenset. Huius Grammatici Etymologica praecedente saeculo V. D. Martinus Brunnerus, Prof. Gr. L. Vpsaliensis et Io. Schefferi focer, in animo habuit, Thomae Magistro et Moeridi Atticistae adicere, et eruditus Siculus, Martinus la Farina integrum Orionis Etymologicum ex MSto bibliothecae S. Laurentii seu Scorialiensis in Hispania incepit edere. Vide Octau. Falconerii et N. Heinssii epistolas, tom. V. Sylloges, pag. 497. 498. 503 et 526. 3. Harl.
 Orpheus. v. Δανάς. Φάνης.
 ἐν τῷ ὀγδόῳ τῷ ἑρῷ λόγῳ. v. Γίγας.
 ἐν τοῖς Ὀρφείας φύσιν. v. Τριτοπάτορες.
 Commentarius in Orpheum, ὁ δὲ τὸ ἐξηγητικὸν ποιήσας. ibid.
 ἱερεργίας Orphicae obseruantissimi Thraces. v. Τεῖσκος.
 Orus, grammaticus, pag. 43, 42, 44, 57, 51, 8. et aliis quamplurimis in locis.
 ἐν τῷ περὶ ἑθνικῶν. v. Δίνδυμον.

- ἐν Ἰλιαδικῇ προσόδῳ (nisi Herodianī potius). v. Κρεῖον.
 Orus, Milesius. v. Ζώτειον. Κάβαισος. Κῶνος. Ὀληαί. Ὀλαιτος. Περιδέραιον. Πρεῖργε. Σαί-
 ραῖνω. Σωτηρία. Τερθρεία.
 ὀρθογραφία. v. Κώ. Οὕτως εὗρον εἰς τὴν ὀρθογραφίαν Ὡρε τῇ Μιλησίᾳ.
 Orus, Thebanus. v. Ἀἰγυπτος. Τελετή. etymologus. v. Ἀβαρινίδα.
 [P] Paean a nudis pueris decantatus Apollini apud Lacedaemonios. v. Γυμνοπαιδία.
 Palamedes, historicus, ὁ τὴν κωμικὴν λέξιν συναγαγών. v. Ἀρμάτειον. (De antiquioris Pa-
 lamedis ἀβακίῳ. v. Πεσσοί.)
 Pamphilus (grammaticus). v. Εἶδω. Πείρων.
 ἐν γλώσσαις. v. Κμέλεθρα. (ex Herodiano.)
 Panyalis. v. Βηλός.
 Parmenius. v. Ἀγραφήν.
 Parmeniscus (grammaticus). v. Ἀρέω.
 Parthenius. v. Ἀῶος. Δείκελον. Δροῖτη. Δρύψελλον. Ἐκύνιος.
 ἐν Κριναγόρᾳ. v. Ἀρπυς.
 ἐν Ἡρακλείᾳ. v. Αὐρόσχας. Ἐρίσχηλος.
 Paulus (apostolus). v. Μή.
 Petronius, (grammaticus). v. Σκύτος.
 Phainus (Φαεινός), grammaticus. v. Βλιμάζειν.
 Phanes, Eresius. v. Κίττειον. Idem, qui Phantias ὁ Ἐφέσιος. v. Κύρβεις. Sed rectius est Ἐρέ-
 σιος, quod Laertii, Athenaei, Suidae et aliorum testimoniis comprobatur, maxime
 etiam Plutarchi, qui Phanium Lesbium adpellat. Fuit enim Eresus Lesbi oppidum.
 Phanodemus. v. Ταυροπόλον. Τριτοπάτορες.
 Phemonoë, vates Apollinis, hexametri carminis inuentrix, quae oracula illo versuum ge-
 nere expressit. v. Ἐλέγος.
 Phemius, poeta, Homero memoratus. v. Θέλγει.
 Pherecrates, comicus. v. Βάσκανος. Βῶξ. Γυνή. Ἐγκιλικίζειν. Ἐγρηγάσιον. Ποῖ κῆχος.
 Σινάμοροι, Συηνία. Τερθρεία.
 Κοριαννοῖ. v. Ὑσκούαμος.
 Μυρμηκανθεώποις. v. Τεθολωμένος.
 Pherecydes. v. Ἀρυπες. Παλλάδιον. Πολέμων. Της.
 ἐν τοῖς αὐτόχθοσι. v. Βοηδρομιών.
 Philarchus. vide Phylarchus.
 Phileas. v. Ἀῶος. Ἀργανθών.
 Philemon (comicus). v. Ἡδάλωσε. Αἰδίων. Νόες. Τάλαντον.
 Philetas. v. Νή. Προϊκόννησος.
 ἐν γλώσσαις. v. Ἐλινός.
 Philo (grammaticus). v. Ἀγροτέρη. Ἀκρον. Ἀλιεύς. Ἀμφισβητῆν. Ἀνά ρῶγας. Βάτες.
 Βάτης. Δεξιτερός. Ἐδητός. Ἰση μὲν.
 [P] εἰς τὰ ῥηματικά αὐτῆ. v. Ἀβολήτωρ. Ἀέντος.
 εἰς τὸ ῥηματικὸν αὐτῆ, de verbis ac verbalibus. v. Ἀῖτος. Ἀτμητος.
 εἰς τὸ ῥητορικόν. v. Δέμα. (nisi et ibi legendum ῥηματικόν, et Philo iste idem cum Phi-
 loxeno.)

ἐν τῇ περὶ Ῥωμαίων διαλέξει. v. Ἀλτήρ. (nisi legendum Philoxenus ἐν τῷ περὶ Ῥωμαίων διαλέξει. Vide infra, Philox.)

Philo περὶ πόλεων. Vide infra, in Sereno.

Herennius Philo ἐν τῷ περὶ χρησμομαθείας. v. Γέρανος.

Philochorus. v. Βέχετα. Θήσειον. Θυηλά. Συγγραφεὺς. Συμμορία. Τριτοπάτορες ἐν τῷ πρώτῳ τῆς Ἀτθίδος. v. Ἄσυ.

ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Ἀτθίδων. v. Ἀρητήσιον.

Philosophus (Aristoteles). v. Ἐπηλυγάζοντα. Εὐήθης.

Philostephanus. v. Ἀρετάν, (Συνώπη).

Philoxenes χάρεισιν. v. Ἐρμῖς.

Philoxenus, grammaticus. pag. 1, 39, 57, 41, 96, 16. et pluribus aliis in locis.

εἰς τὸ περὶ συγκριτικῶν, de comparatiuis, v. Αἰδοιέσματος. Εἰς τὰ συγκριτικά. v. Βέλτερος. Γεραιτερος.

εἰς τὰ ῥηματικά αὐτῶν. v. Αἶθος. Εἰς τὸ ῥηματικὸν αὐτῶν, v. Ἀνάκτωρ. Πόθος. Confer supra, in Philone.

ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων. v. Θάνατος. Ἰάλεμος. (ex Orione) Πρέφρασσα. Ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων. v. Κναφεύς.

ἐν τῷ περὶ Ῥωμαίων διαλέξει. v. Κορώνη. Ξέσης. Στυγνός. Confer supra in Philone ^{es}).

ἐν τῷ περὶ ἰώδος διαλέξει. v. Κορυφή. Κρόσσα. Οἶαξ.

Ὁ τὴν Φωρονίδα γράφων. v. Ἐριάνιος.

Photius. v. Κορροδίηναι. Patriarcha, v. Ἠγητόρια. Κρόνος. Ὁβελίσκος. Videtur respici Lexicon Photii ineditum, de quo Volum. IX. pag. 567.

Phrynichus (poeta). v. Ἀἰδρόι. Ἐνεργμός.

Phrynichus (grammaticus). v. Ἀβέκτος. Σφηκῶσα.

Phylarchus. v. Βόσπορος. Φυλάσιοι.

Physicorum ἀδολεσχία, dicta ἐκ ἀπὸ τῆς ἀδὴν ἐν ποιήμασι πολλὰς Φυσιολογήσαι, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀδὴν, placere, ἢ ἐν τῶν ἀρεσκόντων καὶ αὐτοῖς δοκούντων διάλεξις ἀδολεσχία ἐκαλεῖτο. v. Ἀδολεσχία.

[P] Pindarus. v. Ἀλέρα. Ἀμαθρυάδες. Ἀντιβολῶ. Ἀσραβής. Αὐτίκα. Ἀφαρεύς. Ἀφενος. Βληχερόν. Δάκος. Δαυλός. Διθύραμβος. Δίνυσος. Δίσκος. Ἐπαιδή. Ἐπέτειον. Ἐρος. Εὐδήμονι.

gg) *Philoxenus* ἐν τῇ περὶ τῆς Ῥωμαίων διαλέξει laudatur quoque ab *Orione*, Thebano, in *Etymol. msto* Paris. Ἰπέρνον vnde supplendus est *Etymol. M.* pag. 779. 6. iudice *Koen.* praef. ad *Gregor. Corinth.* de dial. pag. XIX. sqq. qui, aliquando se suspicatum esse, scribit, cum *Fabricio* [h. l.], compenditaciam scribendi rationem fuisse causam, cur pro *Philoxeno* *Philo* laudaretur; atque se observasse in *Etymologico Leideni* msto, nomen *Φιλόξενος*, quibus in locis *Φίλων* praeferat *Etymologicum* editum, et pag. 60, 28. mst. regium Paris. pro *Φίλων* habere *Φιλόξενος*. „Nunc vero, pergit, pa-

rum abest, quin credam, duobus nominibus, id, quod saepe vñu venisse constat, eundem grammaticum innotuisse. Certe, nisi binominem fuisse grammaticum concedas, nomenclum *Φιλόξενος* et *Φίλων* sollentinis permutatio etiam *Suidam*, libros περὶ Ἑλληνισμῶν *Philoxeno* tribuentem, fefellerit. Tum ostendit, in *Etymol. reg. mst.* v. Ἀκόλατος laudari *Philonem* ἐν τῇ περὶ Ἑλληνισμῶν contra ab *Orione*, Thebano, *Etym. M.* v. Κρόαν, *Philonida* ἐν τῇ περὶ Ἑλλήν. *Φίλων* autem et *Φιλωνίδης* esse nomina eadem duplici forma, animaduertit. *Harl.*

- Εὐθήμονι. Ἐχέτης. Κέλευθος. Κέπφος. Κιδαλία. Κίων. Κλέος. Λιμήρη. Μερμένωτο.
 Ξενοδόκον. Πίσσα. Πλειάς. Σελλοί. Χέραδος.
 ἐν Ὀλυμπιονίκῃ (9). v. Ὀχλος.
 ἐπινικίῳ Ξενοφῶντος. v. Ἑλλωτίς.
 Ἀγησία Συρακυσίῳ. v. Θήβα. ὡς εὗρον εἰς τὸ σχόλιον τῷ Πινδάρῳ ἐπινικίῳ ὕμνῳ Ἀγη-
 σία Συρακυσίῳ.
 Ἀγησιδάμῳ. v. Ποταίνιον.
 Ἀριστοκλῆς. v. Ψεφένος.
 Εὐαερμόσῳ Ὀπεντίῳ. v. Μίτρα. Οὕτως εὗρον εἰς τὸ σχόλιον τῷ Πινδάρῳ Εὐαερμόσῳ
 Ὀπεντίῳ.
 ἐν ὕμνοις. v. Ὀμήρησεν.
 διθυραμβῶν πρώτῳ. v. Θώραξ.
 Scholia in Pindarum. v. Σταδίων. Θήβα. Μίτρα.
 Pisander. v. Κεραυνός. (alius, de quo v. Συγγραφεὺς.)
 Pius (grammaticus). v. Περιβόηδης.
 ἐν ὑπομνήματι τῆς π' Ὀδυσσεΐας. v. Ὀμήρησεν.
 Plato, philosophus. pag. 7, 13, 8, 7, 95, 20, 106, 33, 54. et aliis locis compluribus.
 ἐν τῷ Γοργίᾳ. v. Ἀμφισβητεῖν.
 Θεαίτητῳ. v. Ἀμφιδρόμια.
 Ἰππία. v. Τορυνή.
 Μινῶϊ ἢ περὶ νόμων. v. Ἡ γηθήσαι πρίαμος.
 Νόμων πρώτῳ. v. Ἐπιβολος. ἔκτῳ. v. Ὑμνηπολείτῳ. ἐβδόμῳ. v. Ἐξειλήσαι. ἐνδεκά-
 τῳ. v. Ἐπωβελία. δωδεκάτῳ. v. Εὐθυνοί.
 ἐν α' πολιτικῶν. v. Αἰδοῖεστος. Φαῦλος. ἐν τρίτῳ πολιτείας. v. Τροφή.
 Πρωταγόρᾳ. v. Ἀσκάντης.
 ἐν σοφιστῇ. v. Πόρκις.
 Plato ἐν συμποσίῳ. v. Ταινίας.
 Τιμαίῳ. v. Τάλαντον. Τευτάζειν.
 Φαίδωνι. v. Τυφών.
 Φιλήβῳ. v. Γενέσης.
 ἐν τῷ περὶ ψυχῆς. v. Τρέφεσθαι. Φαῦλος.
 [P] Plato, comicus. v. Ἐξάκλινον. Εὐδῖος, Ὀλῖος.
 ἐν Ἑλλάδι. v. Φάλαγγες.
 Εὐμένισιν. v. Ἀναζυγῆν.
 Plutarchus ἐν Σόλωνι. v. Σεισάχθαια. Σόλοι. Συκοφαντία.
 Plutarchus ἐν μελέτῃ Ὀμήρου. v. Ἀνεμοτρεφές.
 Plutarchus (grammaticus). v. Ἀψ.
 Polemo. v. Ἠλύσιον. Τελμιστοῖς.
 Polybius. v. Βρεττανοί.
 Polyidus ὁ διθυραμβοποιός. v. Ἄτλας.
 Polyidus μάντις. v. Εὐχήνωρ. Λέγει τὸν χρησμόν. v. Βακέραις.
 Polyzelus (comicus) δημοτυνδάρεω. v. Ἐννεάκρενος.
 μισῶν γοναῖς. v. Ἐπάκριος.

- Porphyrius. v. *Ῥομφός. Ἰζαλος. Κνίσσα.*
 Posidippus. v. *Τράχηλος.*
 Posidonius, (grammaticus). v. *Ὀψίς.*
 Proclus *περὶ χρησμομαθίας.* v. *Ἐλεγος.*
 Proteas Zeugmatites, (grammaticus). v. *Κιμμερίης.*
 Psalmoedus ὁ ψαλμωδός. (David) v. *Σχοινίον. Εἰς τὸν ἐψαλμόν. v. Σχῆς. Ἐν τῷ λή ψαλμῷ. v. Παλαιστή. Εἰς τὸν νθ' ψαλμόν. v. Σίκχημα. Ψαλμός ας'. v. Σηλώμ.*
ἔως εὖρον ἐν ἐπιμερισμῷ τῷ ψαλτηρίῳ. v. Αἴγλη.
 Ptolemarchus, (grammaticus). v. *Ἀνδράγρια. Μηρία. Ὀλοοίτριχος. Σταφυλή.*
Ascalonites. v. Ἄρεω. Οἶων.
 Pythagoras. v. *Κέπτις. Ζάμολξις.*
Οἱ Πυθαγόρειοι. v. Δυάς. Πυθαγορικοί. v. Λοξίας.
Ἡ τῶν ὄλων τάξις, κόσμος ὑπὸ Πύθωνος εἴρηται. v. Κοσμήσαι. Alii hoc non Pythoni, sed Pythagorae tribuunt.
 Quaestiones coniuales. v. *Γρίπος. Γρίφος.*
 Rhianus ἐν τῷ τεσσαρεσδεκάτῳ Ἡρακλείας. v. *Ἀσέληνα.*
 Sallustius, (grammaticus). v. *Ἀρπίς.*
 Salomonis Prouer. v. *Παραβολή.*
 Sampsonis aenigma. v. *Παραβολή.*
 Sappho. v. *Ἀβακίς. Ἀίδρις. Ἀμαμαξύς. Ἀωροί. Αὖως. Δαύω. Ἐμπάζομαι. Ἐσπερος. Θείομεν. Χεράδες. Ὠόν. Aeolica dialecto νῆα. v. Τίς.*
 Scenici agones Athenis in templo Dionysii, Lenaei. v. *Ἐπιληναίω.*
 [P] Scholia in Apollonium etc. Vide supra in Apollonio, Homero, Orpheo, Lycophrone, Pindaro.
 Seleucus, grammaticus v. *Ἄιδι. Βράβηλα. Εἴρω. Ἑπτὰ. Λαχμῷ. Μορίαν. Πανσαγία.*
 Semus, Semonides. vide Sim.
 Serenus ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Φίλωνος. v. *Ἀρσινόη. ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Φίλωνος περιπόλων (περὶ πόλεων) v. Βεκέρας.*
 Sergius, grammaticus. v. *Γαῖα.*
 Siblyllae oraculum de Aroë, siue Patris Achaiae. v. *Ἀρόη.*
 Sidonius, (grammaticus) Aristarchum reprehendens. v. *Ἀπό.*
 Simonides. v. *Ἀριπόλιοι. Ἀλέρα. Ἀμιθεῆσαι. Ἀργανθών. Δαύω. Ἐπληντ' ἀλλήλοις Ζώδιον. Ξενοδόκον. Ὀρσοθύρη. Πρώρα. Τρασιά. Φοξός. Χλωρός. Ψεδνός.*
Σιμωνίδης, a Simone, lyrico, diuersus, v. Σιμωνίδης. ἐν ἰαμβοῖς. Διασαυλέμενος.
 Simonides ὁ γενεαλόγος. v. *Ἰωνίς.*
 Simus Σίμος ἐν τῇ ἔκτῃ τῆς Ἰλιάδος. v. *Βίβλινος. lege Σῆμος, et Δηλιάδος.]*
 Socrates, philosophus, ab Eupolide *πτωχὸς ἀδολέσχης* dictus. v. *Ἀδολεσχία.*
 Socrates, grammaticus. v. *Εὐβοίς.*
 Solonis leges. v. *Ἄξονες. Θεσμός Δράκοντος. Νόμος Σόλωνος. v. Θεσμοθέται.*
 Solon, Cilix. v. *Σόλοικοι.*

Sophocles pag. 26, 16. 27, 20. 35, 4. 42, 40. 69, 42. et aliis pluribus in locis. Defuncto ab Atheniensibus dedicatum ἡρώον, et ipse honoratus nomine Δεξίωνος, quod Aesculapium domi suae excepisset, et aram ei consecrasset. v. Δεξίων.

ἐν Ἀιαντι. v. Δατῶ. Ἐκυδάσσατο. Ἱππομανής. Ὀμοκλή.

Λίχμαλώτισι. v. Φαῦλος.

Ἀνδρομάχη. v. Παρασάγγα.

Ἀνδρομέδα. v. Δίγονος.

Ἀντιγόνη. v. Ἀετάνη.

Δόλοφι. v. Εὐναῖος.

Ἠλέκτρα. v. Σῶκος.

Ἡριγόνη. v. Τοπάζειν.

Κόλχοις. v. Ἥσμεν.

Οἰδίποδι. v. Βέβηλος. Θῶκος.

Ὀνομακλεῖ. v. Βεθόη.

[P] Ποιμέσι. v. Ἐχθές.

Πολυξένη. v. Ἀπειρος.

Τριπτολέμω. v. Εὐπλίσσοντο.

Τυμπανισαῖς. v. Δράκαυλος.

Τυροῖ. v. ΤαυροΦάγον.

Τυροῖ β'. v. Εἰρηνοβοσκός.

Φαίδρα. v. Πρίσκυλλα.

Sophron v. Ἀπῆμεν. Ἀσαλής. Βιπτάζω. Δαλός. Δελήτιον. Δεξιτερός. Ἐμβραμένα.

Ἐντροπαλιζόμενος. Δαύμακρον. Κέλευμα. Μακάρετατος. Πῶ. Ὑγιής.

ἐν Θυνοθήρῃ. v. Ἡία. Ἐν Θυνοθήραις. v. Λογχαῖδες.

ἐν μίμοις. v. Κνυζηθμός.

εἰς ἀνδρείες μίμους. v. Ἀλφειτῆς. Σύφαρ.

ἐν τοῖς γυναικείοις τροπαίοις. v. Σκιραθῆνα.

Soranus, (inedicus) v. Γαργαρεών. Κράτα. Κρόταφοι. Λύπη. Λογχαῖδες. Heraclides Soranus. Δημῶ.

(Stephanus ἐν τῷ περὶ Κύπρου. v. Σφήκεια.)

Stesichorus. v. Ἀνασφῆλα. Ἠλίβατος. Κύλλαρος. Παλιναδία. Τυφωεύς.

Stesimbrotus. v. Διόνυσος.

ἐν τῷ περὶ τελετῶν. v. Ἰδαῖοι.

Strabo. v. Ἀμαστρις. Θεσσαλονίκη.

ἐν ζ'. v. Βόττεια.

Strattis, (comicus.) v. Φώξεν.

Μακεδόσι. v. Ποπεῖον.

Symmachus, (grammaticus) v. Βλιμάζειν.

Tactici. v. Ἀντίτομος, ubi male παρὰ τὸ τακτός excusum pro τοῖς Τακτικοῖς.

Tarantinus. v. Ἐλινύεν. Fortasse Heraclides.

- Tarrhaeus. v. *Εἰνάνυχες* ^{hñ}.
 ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς, (commentario in Apollonii Argonautica,) v. Ἀγείων.
 Teleclides, (comicus). v. *Τευτάζειν*.
 Telemus, poeta. v. *Εὐρυμίδης*. (Odyss. l. 509.)
 Teucer ἐτυμολογῆ. v. *Βέβαια*.
 Teucer Cyzicenus. v. *Βατρωτός*.
 Theagenes, (grammaticus). v. *Βεβαιῶ*.
 Themistagoras ἐν τῇ *Χερυθῇ βίβλῳ*. v. Ἀστυπαλαῖα.
 Theo, (grammaticus). v. Ἀκμηνος.
 ἐν ὑπομνήματι Ὀδυσσεύς. v. *Πύελας*.
 ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τῶν αἰτίων *Καλλιμάχου*. v. *Βενέρας*, τῶν β' αἰτίων. v. Ἀστυρόν.
 Theochoretus, *θεοχώρητος*, non nomen auctoris est, vt in indice Sylburgii notatur, sed
 Moysi elogium, *Deo plenus*. v. *Μωσῆς*.
 Theocles, Naxius siue Eretrienfis, *πρῶτος ἐλεγεῖν μέτρον ἀπεφθέγγατο μανείς*. v. Ἐλε-
 γαίνεν.
 Theocritus pag. 28, 52, 54, 27, 73, 2. et pluribus in locis. Commentar. in Theocriti Lyci-
 dam siue Thalysia, supra in Amaranto.
 Theodoretus. v. *Θαρεῖς*.
 Theodorus ὁ πανάγης ἐν τῷ πρώτῳ περὶ κηρύκων γένους. v. *Ἡμεροκαλλές*.
 Theodorus, grammaticus. v. *Ὁρίγανον*.
 Theognis, (fortasse Theognotus, grammaticus.). v. Ἀμβρόσιος.
 Theognotus, grammaticus. v. *Κοιμῶμαι. Κοίτη. Μενοινή. Ὅα. Οἰδίπους. Οἰωγὴν. Πυθμὴν.*
Σμῶδιξ. Ὑφα.
 Theologus. supra Gregorius Naz.
 Theophrastus. v. *Τυμβογέροντες. Φάρμακος*.
 ἐν ἑπτακιδεκάτῳ νόμων. v. *Ἐν φρεατοῖ*.
 Theopompus, (historicus). v. *Ἀυτοβοεῖ*.
 Theopompus, (comicus). *Παμφίλῳ. v. Ἐπιτηδῆ.*
σειρῆσιν. v. Ἐπὶ χαραζίνης.
 Theſeus ἐν Κορινθιακῶν τρίτῳ. v. Ἀργη.
 Thraſybulus, (historicus). v. *Δωδωναῖος*.
 Thrax. v. Ἐανός. Vide supra, Dionysius.
 Thucydides pag. 68, 44, 106, 35. et pluribus locis, libro III. v. *Εὐήθης. Συγκομιδῇ. IV.*
Κόχλος. VII. Ζεῦγμα. Ὑποκρίνοντα. VIII. Συγγραφεῖς.
 Thyillus (idem, si Sylburgium audimus, qui Plutarcho et Athenaeo Diyllus.). v. *Κόμανα*.
 Timachidas, (grammaticus). v. *Καραδοκῶ*.
 Timaeus, (historicus). *Γαλατία*.
 Timotheus. v. *Διαψαίεσι*.
 Timotheus, ὁ κισαρχιδῆς. [lyricus] v. *Ὁρίγανον*.
 Tranquillus (Suetonius) περὶ βλασφημιῶν (λέξεων). v. Ἀρχολίπαρος.
 Trypho, grammaticus. v. Ἐτάσιος. Ἰση μὲν ὄμμα, ἰώ. Λιμός. Ὀχεσφιν. Φιλήτης.
 Kkkk 2 ὁ Ἀπαρ-

hñ) Enimvero in cod. msto Leidensi Tarrhaeus non citatur; sed rectius, αἱ δὲ τινα ταρασσα τὸ ἐπι-

φρέσθαι legi videtur Valcken. in diatrib. Euripid. Hippolyto subiecta, pag. 291. B. Hari.

- ὁ Ἀπαρκτίωνος. v. Δάνειον.
 ἐν τῷ περὶ πνευμάτων. v. Ἀερός.
 ἐν τῷ περὶ σχημάτων. v. Ἀργιόδες.
 Tyrannio, grammaticus. v. Εἴρυτο. Ὀλησά. Παλινορμένω.
 Variae codicum lectiones notatae. v. Ἀφύη. Γράσων. Ἐπιβώστομεθα. Ἐσορι. Ἐτύχθῃ.
 Κιμμερίες. Μυλιόωντες. Πολιοί. Ραδαλόν. Τευτάζαν. Τιμή. Φόρτατον.
 Xanthus. v. Ἑρμάϊον.
 (Xenagoras ἐν τῷ περὶ νήσων. v. Σφήκεια.)
 Xenis ἐν τοῖς περὶ Κρήτης. v. Ἀρκέσιον.
 Xenocrates ἐν πρώτῳ χρονικῷ. v. Ἀσσυρία.
 Xenophanes. v. Βρόταχος.
 Xenophon. v. Αἰδοέσματος. Γαυσόν. Γήρας⁽¹⁾. Κάνναθρον. Μελίνη. Μεμνέωτο. Πολυπάμ-
 μων. Σφαδάζαν. Ὑπερδέξιον. Ὑποκορίζεται. Ὑποτεμνόμενος. Χλιδέωσα.
 τετάρτῳ παιδείας. v. Ἐπίβολος.
 ἐν ἀναβάσει. v. Δύσπαρι.
 ἀπομνημονεύμασι. v. Ὑκόν.
 ἐν τῷ περὶ ἵππικῆς. v. Σκιρωθῆναι.
 ἐν τῷ Κυνηγέτικῷ. v. Εὖρις. Ποδοστράβη.
 ἐν τοῖς περὶ πόρων. v. Ὀφειλή.
 Zamolxis, Pythagorae seruus, immortalitatem animae docuit. v. Ζάμολξι, vbi et alia de illo.
 Zeno, Citieus. v. Στωϊκοί.
 Zeno, Myndius. v. Μορίαν.
 Zenobius, grammaticus. v. Αἰδῶ. Ἀλάλημα. Ἀλύσκω. Ἀντιβολῶ. Ἀπόχρη. Βέβελα.
 Βέλεμνα. Οὐδέις. Σίζω.
 εἰς τὸ ῥητὸν τῷ Ἀπολλωνίῳ. v. Ἀθήεσσον.
 Zenodotus, grammaticus. v. Ἀμφισιβετῆν. Ἀραρημένος. Γέλαν. Γόον. Δέδοικα. Δι' ἀσ-
 πιδεος. Ἦν. Ἰδρώς. Καὶ σφέας. Κεφαλέων. Κέκλυτέ μεν. Κρίκε. Ὀψείαντες. Ραδαλόν.
 Σχές. Ὑφύφασα. Ὡλλοι.
 Zoilus, Cedranensis, ὁ κεδρασεύς. (grammaticus) v. Ἀῶος.

VIII. Lexica quaedam et glossaria Graeca inedita.

Lexica sine nomine auctorum diuersi generis in bibliothecis reperiuntur, ut sunt, quae ex Bibl. publ. Parif. et Colbertea laudat Cangius, vnum, cui titulus: ἑρᾶνος λέξεων; aliud: βιβλίον ἐξηγούμενον τὸ λεγόμενον λεξικόν, ἐπιλογισμὸς λέξεων, ἐις ἐργείων τε καὶ βοτανῶν καὶ ἀσθε-
 νειῶν καὶ αὐτῶν τῶν κατὰ σκεῦος; aliud, (de quo paullo post quaedam adnotata sunt.) συνα-
 γωγὴ λέξεων συλλεγέισα ἐκ διαφορῶν βιβλίων τῆς παλαιᾶς τε Φημι γραφῆς καὶ τῆς νέας,
 καὶ ἐκ τῆς δήπερ τῆς θύραθεν; aliud, quod inscribitur σέφανος λέξεων; aliud lexicon gram-
 matices περὶ τῷ τῆς γραμματικῆς λεξικῷ; aliud lexicon, ad ichedographiam atque ana-
 lysin

ii) Sed pro Xenophonte legendum esse in Ety-
 mologici loco Xenophanem, monet Valcken. loco
 cit. pag. 195. A. idemque animaduertit, duo illa

nomina etiam confusa esse in scholiis ined. Lei-
 denf. ad Hom. Il. A. vers. 27. Harl.

lysin grammaticam inferuiens, quod incipit: ἀρχὴ σὺν θεῷ τῇ λεξικῇ καὶ τῶν ἀντιστοιχῶν τῇ πρώτῃ σχέδης εἰς μέτρον εἰχῶν πολιτικῶν, εἰς νόησιν γραμμάτων καὶ τέχνης ἀντιστοιχῶν καὶ νόησιν τῶν λέξεων. Varia etiam et egregia lexica sine auctorum nominibus MSta in bibl. Segueriana siue *Coisliniana*, quae non modo memorat, sed etiam ampla ex illis specimina exhibet praestantissimus *Montfauconius* p. 231. sqq. 238. 239. 469. 481. 499. 503. 602. 603.

Etiam Lexicon Graecolatinum, latina manu scriptum in codice decimi quinti saeculi et a glossario Graecolat. quod *H. Stephanus* edidit, diuersum pag. 238. sq. Herodoti vocabula pag. 484. Iuris vocabula pag. 488. Rhetorica pag. 491. Λεξικὸν τῆς Γραμματικῆς pag. 495. Syntacticum verborum quos casus regant. pag. 496. 498. Vocum S. Scripturae p. 502. in Octateuchum pag. 494. in canones siue hymnos ecclesiasticos pag. 495. Vocum Hesiodi pag. 502. Lycophronis pag. 494. Luciani pag. 490. Lexicon iatricum pag. 502. In carmina Gregorii Nazianzeni pag. 603. Lexicon nomicum siue iuridicum pag. 488. sqq. etc. *Fabr.* [Multo plura, quae in Parisensi aliisque publicis bibl. exstant, lexica atque glossaria MSta supra per totum caput XXXVIII. pag. 228. sq. passim adnotauimus. Hic aliorum, quorum notitia cognita mihi est, codd. faciam mentionem. In *bibl. Parisina* praeter ea reperiuntur, secundum cat. codd. MSstor. vol. II. in cod. MMDCXVII. et MMDCXVIII. lexica anonymorum, quibus cum complures V. ac N.T. libri exponuntur, tum scriptorum profanorum vocc. explicantur: in cod. MMDCX. sex lexica in libros V. et N. testamenti, et explicatio quorundam vocc. Homericorum. — in cod. MMCCCVIII. n. 7. expositio quorundam vocc. Hesiod. — in cod. CCCC. n. 13. anonymi lexic. versibus politicis. in cod. CCCCLXIII. n. 2. lexicon S. S. e Stephano aliisque lexicographis depromptum, et nr. 2. anonymi lexic. — in cod. DCCCCXXIII et DCCCCXXIV. loci communes ex libris sacris et scriptoribus ecclesiasticis, ordine alphabetico: et in duobus sqq. codd. eiusmodi loci communes, (ex Maximi et Antonii Melissae florilegio probabiliter.) — de cod. DCCCCXXXIII. nr. 2. siue lexico, vbi explicantur vocc. difficiliora, in S. Dionysii scriptis obuia, vide supra p. 228. not. d. in cod. MDCCXX. n. 24. lexicon alphabeticum, cui vero initium et finis defunt. — in cod. MMCCCXIV. n. 2. lexicon, vbi quaedam non contemnenda reperiri dicuntur. et nr. 6. lexic. botanicum. — in cod. MMDLXII. n. 14. lexicon, vt dicitur, ineditum, in quo de vocabulorum agitur discrimine, quae ad finem habent significationem. nr. 15. lexicum fragmentum, vbi variae corporis humani partes explicantur; nr. 16. lexicon, quo germana quorundam vocc. significatio indagatur; opus ineditum. — in cod. MMDCCLXII. nr. 5. lexicon, in quo illa vocc. exponuntur, quae plures habent significationes: et nescio, an plura, praesertim recentissima nostra aetate, in illa bibliotheca reperiuntur. *Botanica* et *chemica* illius bibl. MSta indicaui supra, pag. 242. rhetorica etc. pag. 245. adde *Rhunken.* praef. saepe laudatam ad Hesych. II. pag. IV. sqq. tum pag. XI. (vbi de lexico *Diogeniano* multus est) de vsu voc. λέξις, coll. supra pag. 199. not. — Multos glossographos graec. laudat *Villoison* in prolegg. in Homer. pag. 28. sqq. — Ineditum lexicon graec. chartac. mst. saec. XIV. et varia glossaria gr. inedita chartacea saec. XV. cl. *Matthaei*, Prof. Wittenberg. donodedit electorali bibl. *Dresdensi.* Vide etiam, quae paullo ante in indice scriptorum, in *Ety-molog. M. citatorum*, v. *Lexicon*, memorantur.

Lexicon *Paris.* cuius mentionem Fabricius ex Cangio paullo ante mentionem fecerat, Συναγωγὴ λέξεων, συλλεγεῖσα ἐκ διαφορᾶν βιβλῶν τῆς παλαιᾶς τε φημιγραφῆς (h. e.

Φημι γράφης) καὶ τῆς νέας; (h. e. cum veteris, inquam, tum novae dictionis) de Ro-
 chefort in: Notices et Extraits des MSst. de la Bibliothèque du Roi, lûs au Comité établi par
 sa Majesté dans l'Académie Royale des I. et B. L. tom. I. Paris. 1787. mai. 4. p. 131-155. vberius
 describit et excerptit. Rochefort putat, hoc lexicon fuisse fontem, ex quo hauriret Suidas,
 aut potius ex hoc aut communi aut simili fonte haustum et in compendium redactum vi-
 detur. Est quidem lexicon, ab homine quodam docto ex pluribus, quae habuit, com-
 positum. Hinc modo convenit cum Suida et Hesychio atque Etymologico M. modo
 discrepat ab illis. Magis tractat grammaticalia atque etymologica, inprimis verba philo-
 sophica explicat copiosius, et dignum est, quod aut integrum edatur aut comparatum
 cum Suida aliisque excerpatur. Idem esse videtur, quod est in bibl. Veneta Marciana
 nr. CCLVII. (Catal. codd. gr. p. 257.) in quo cod. Veneto subsequuntur quoque *Pfelli* versus
 quidam politici, ἐρμηνεύοντες λέξεις, et alia de nominibus, nec non *Sophiani* de syntaxi
 et *Philoponi* de dictione opuscula. — Tum idem lexicon, seu eadem συναγωγή est in
 codice L. plut. 57. bibl. Laurent. Medic. v. *Bandini* cat. codd. gr. etc. II. col. 431. et in
 bibl. *Coislin.* cod. CLXXXVIII. v. *Montf.* bibl. Coislin. p. 238. — adde quae paullo post de le-
 xico *Maximi* dicta sunt. — In cod. CXXXIII. nr. 18. *Vindobon* bibl. est lexic. gr. cuius quidem
 prima littera, τὸ ἀλφά, deest, sed quod *Lambec.* in comment. de bibl. Caes. vol. VII.
 col. 532. dignum habet, quocum *Hesychii*, *Suidae* et *Phavorini* lexica gr. vt et Etymolog. M.
 diligenter conferantur. Subsequuntur nr. XIX. lexicon bibl. gr. nr. 20. interpretatio hebraico-
 rum nominum et vocc. in S. S. occurrentium, ordine alphab. nr. XXI. alphabetum Hebrae-
 orum cum expositione gr. adde *Nesseli* cat. codd. caesar. part. IV. p. 90. cod. CLVIII. p. 100.
 cod. CLXXVII. nr. 18. p. 113. cod. CCV. p. 142. cod. CCLXXXIV. nr. 4. p. 155. cod. CCCXXI.
 CCCXXII. etc. anon. orthogr. L. Gr. secundum alph. *Lambec.* V. p. 531. n. XXII. fragm. glossarii,
 ib. V. part. II. col. 360. cod. XLIII. Lexicon in *Dionys. Areop.* *Lambec.* III. 195. In codd. bibl.
Augustanae *Vindel.* dictionariolum alphabeticum et lexicon de spiritibus ex *Tryphone* aliis-
 que, teste *Reisero* in cat. pag. 25. et 64. — In bibl. regia *Neapolitana* sunt septem lexica
 MSta. v. supra in vol. V. indic. codd. v. Lexicon. — Secundum *Tomasinum* in bibliothecis
Patavinis misstis pag. 21. est in bibl. S. Ioann. in *Viridario* lex. graecum anonymi, simi-
 le quidem edito, (et paullo inferius in notitia lexicorum editorum memorato,) Io. *Castro-*
ni Placentini, sed copiosius. (v. not. adscriptam.) ibidem Io. *Castroni Placent.* vocabularium
 gr. latinum Mst. citatur. — In bibl. *Harleiana*, cod. MMMMMDCXCII. lexic. graeco-lat. et
 lat. graecum. — In bibl. *Mediolanensi* *Ambrosiana* sunt, teste *Montf.* in diario ital. p. 18. et
 19. in pluribus codd. lexica *Cyrilli*, *Moschopuli* amplum, anonymorum tria, et lexic.
 poeticum, atque in alio λέξεις Σαρακηνικαί ordine alphab. pag. 408. memoratur lexic.
 graeco-latin. membran. cod. *Bonon.* coenobii canonicor. regular. S. *Saluatoris*. Diction.
 gr. lat. in bibl. *Veneta* S. *Michaelis*. v. *Mittarelli* catal. codd. pag. 324. fin. — Glossa-
 rium s. ἰδιὰ τινὰ πόλεων (*Atheniensium*, *Argiuorum*, *Aetolorum*, *Siculorum* aliorumque,) in
 cod. CCCIV. nr. XI. *Naniano*; et auctor catalogi *Nan.* codd. gr. pag. 510. dedit haud
 spernendum specimen; pag. autem 491-497. multo longiora excerpta e cod. 294. at mu-
 tatio ab initio. In eodem cod. nr. III. sunt λέξεις ἐκ τῆς Ἡσιόδου βίβλου. In fine autem
 postremae paginae (vt ait editor pag. 496.) scriptus est titulus operis, quod scriptum erat
 in aliis, quae nunc desiderantur, paginis: τὰ μακαριωτάτα — — Κυρῆ ΜΙΧΑΗΛ
 ΤΟΥ ΨΕΛΛΟΥΤῃ εἶχει πολιτικοὶ πρὸς τὸν βασιλέα Κύριον Κωνσταντῖνον τὸν μονόμαχον
 etc.

etc. — In alio codice *Naniano* CCCIII. (conf. supra, p. 229.) est 1) *Lexicon*, ex quo auctor catalogi pag. 506. sq. plures excerpfit particulas, 2-9) *Lexica* in aliquot V. et N. libros. 10.) *alphabetum Hebraeorum*, graecis et hebraicis litteris, addita cuiusque nominis significatione. Sequuntur nomina mensium *Aegyptiorum*, *Macedonum*, *Atticorum* et *Hebraicorum*. — In bibl. *Escorial.* sunt duo *lexica*, teste *Plüero* in *itinerar.* etc. pag. 194. — In bibl. *Heidelberg.* (teste *Sylburgio* in cat. n. LXXVII.) fuit quondam *lex. herbarium*; eiusmodi generis *lex. herbar.* per synonyma, nr. CXCIX. — nr. CXIII. *lexicon ἀνεπίγραφον*, quod habet oratoria et poetica: nr. CXCIV. *lexicon graeco-latinum* nec vetus, nec satis accuratum, in multis tamen non spernendum. nr. CXCV. *lex. latino graec. aduerbiorum*, et *lex. Cyrilli breue admodum*, et plura forsan, sed num adhuc supersint, equidem nescio. Hic adiciam quorundam deperditorum notitiam.

De *glossario laconico* late eruditeque disputat *Valken.* ad *Theocriti Adoniazus.* p. 293. seqq. Omnium antiquissimi *Γλωσσογράφοι* fuerunt *Simmias Rhodius* et *Aristophanes Byzantius*, sub *Ptolemaeo Philadelpho* clarus. *Aristophanis* tamen *glossarium laconicum* a nullo grammaticorum, quorum ad nos scripta peruenerunt, neque ab *Athenaeo* lectum fuisse, suspicatur *Valckenaer.* Sed de *glossariis glossisque* supra in cap. 36. etc. copiosius est disputatum.

Pamphilus, scripsit copiosissimum *lexicon*, libris constans XCIV. vel XCV. ex quo multa nobis excerpfit *Athenaeus*. Ille in suum *lexicon glossarium lacon.* recepisse videtur *Valkenario*. Is quidem recepit *glossarium creticum*, ab *Hermonaste* scriptum, item *italicum Diodori* et *Heracleonis*, vti *Valcken.* corrigit *Athenaei* locum III. pag. III. et plura de *Pamphilo* adnotat. conf. supra pag. 192. §. XIV. *Harl.*

Glossarium haud contemnendum, quod olim fuit *Petri Francii*, ab eo tempore peruenit ad doctissimum *Hemsterhusium*, vt ipse testatur pag. 1355. ad *Pollucem.* *Fabr.*

[*Archelai* *lexicon sacrae artis*, est in bibl. *Guelphertina*, e cod. *Mazarin.* descriptum? v. *Montfaut.* bibl. bibliothecar. msst. nr. 199. *Harl.*

Ex *Apollonii*, *sophistae*, *Lexico Homérico* ampla excerpta e codice *Coislinano* promit laudatus *Montfauconus* pag. 457-465. *Fabr.* Editum est a *Villoisfonio*, dein a *Tollio*. v. supra vol. I. pag. 505. sqq. *Harl.*

Arsenii *Lexicon* msst. in bibl. *Caesarea.* Vide *Nesselium* parte IV. pag. 74. *Fabr.*

[*S. Athanasii*, *Alexandrini archiepiscopi*, *lexicon*, (cuius quidem auctoris fertur,) est in bibl. publ. *Parisi*na, cod. MMDCXVII. qui plura continet *lexica*. v. catal. codd. *Paris.* II. pag. 528. *Harl.*

Lexicon Cyrilli, diuersum a *glossario edito graecolatino*, saepius laudatur a *Meursio* in *glossario graeco*, et a *Cangio*, qui optimae notae [P] codicibus, *Regio* et *Colbertino*, vsus est. Exstat etiam in *Vaticana*, in quam ex *Palatina* est translatum, nec non in *Medicea*, in *Gottorpensi*, in *Bremensi* etc. ^{kk)} λεξικὸν τῆς ἀγίας Κυρίλλου κατὰ τοὺς τοῦ Ἀλεξάνδρου.

^{kk)} De cod. *Bremensi* v. *Io. Christ. Biel* in praef. 1740. 4. Idem in notis selectioribus in *Hesychium*, ad exercitationem de lignis ex *Libano*, *Brunsvici* editioni, a *Io. Alberti* curatae, insertis, plurimam partem

Ἀλεξανδρέως. Fortasse Cyrilli nomen etiam reponendum in cod. *Coisliniano*, de quo *Montfauconus* p. 226. vbi memorat duo folia ex lexico archiepiscopi Alexandrini. *Cyrilli* lexicon iterum memorat pag. 603. Vtrumque diuersum est a lexico satis spissio, quod habeo MS. ante annos quingentos fugientibus pallim litteris exaratum in inembrana, quod inscribitur Κυρίλλος ἀρχιεπισκόπος. *Cyrilli* lexico glossae biblicae in codice Colbertino subiectae leguntur, quam auctorem non Cyrillum, sed Origenem putabat esse H. Vossius, licet et his *Cyrilli* nomen praefigatur. *Salmastius* pag. 75. ad Tertull. de pallio adfert locum e Basilii, presb. scholiis in Naz. qui totidem verbis in *Cyrilli* lexico legitur.

Dosithei glossas citat H. Vossius ad Catullum pag. 97. etc. [conf. supra in cat. gramm. gr. h. v.]

Eudemi Εὐδήμης ῥήτορος περὶ λέξεων ἑτοιμαῶν. Cod. Paris. MMDCCLVII. [cod. MMDCXXXV. vid. catal. II. pag. 531.] et in bibl. Medicea¹⁾ ac Caesarea Vindobonensi. Citatur a Cangio in glossar. Pricaeo ad 1. Timoth. III. 3. Küstero ad Suidam etc. vide quae dixi supra, de Suida IV. init. indic. scriptorum, a Suida laudatorum.

Constantini

partem ex Cyrillo Bremensi desumpsit, obseruante *Kulenkampio* in specimine emendatt. et obseruat. in Etymolog. M. pag. 9. sq. cui tamen, auctorem huius lexici esse *Cyrillum*, minime videtur probabile. Titulus vero Κυρίλλος ὡς τὰς ἀπορριμμένας λέξεις τῆς θείας γραφῆς non solum ab altera, eaque longe recentiore manu est additus, sed etiam, quum praeter vocc. scripturae sacrae plurima etiam ex profanis auctoribus graecis in illo explicentur, minime conuenit huic glossario. — In codd. Paris. bibl. publicae *Cyrilli* lexicon frequenter occurrit, vt in cod. MMDCX. nr. 2. *Cyrilli* lexicon et nr. II. idem in epitomen contractum: in codd. MMDCXVIII. MMDCXIX. MMDCXX. MMDCLV. MMDCCLVI. MMDCCLXXII. lexicon illi tributum. — *Caietanus Marini*, arch. Vaticano praefectus, possidet codicem membran., qui *Cyrilli*, Stephani, Theodori aliorumque glossas continet, saec. X. at mendose scriptum. Atque *Cyrillum Marinium* Bremensi interdum pleniorum, interdum inferiorem esse ait *Schow*, (qui eo vsus, multa ex eo loca in notis citat,) in praefat. ad Hesychii lexicon e cod. Marciano restitutum, pag. XIX. seq. eiusque diuersitatis causam esse pronuntiat, quod codicum archetypa diuersis additamentis in margine adaueta fuerint et interpolata. — *Florentiae* in bibl. Medic. in cod. XLII. plut. LVII. (in quo cod. sunt plura lexica argumenti diuersi a variis concinnata, in his *Theodosii* cuiusdam monachi grammatici lexicon vocc. quae inueniuntur in tropariis,) in cod. forsan XLVIII. initio mutilo; diserte vero in cod. XXX. plut. 58. cod. XVI. et cod. XLIX. (cui alia

collectio, *Ptolemaei* λέξας, est fere vnicuique litterae post *Cyrilli* voce, adiecta,) plut. 59. Κυρίλλος — λεξικὸν κατὰ συχῶν. v. *Bandin.* catal. gr. II. pag. 418. 427 et 476. vbi vltimum cod. a Fabricio innui, ille opinatur, it. pag. 528. 578. seq. Idem *Bandin.* p. 570. memorat cod. XVIII. plut. 59. in quo nr. III. est συναγωγὴ λέξεων ex diuersis libris V. et N. T. nec non profanorum auctorum concinnata, ordine litterarum, quod is lexicon habet, quod sub *Cyrilli* nomine vulgo circumfertur, quamuis principio et fine ab aliis differre videatur. — Inter codd. gr. *Nanianos*, cod. CCCI. v. catal. pag. 504. sq. — Est quoque in cod. *Escorial.* et cod. quondam *Heidelberg.* n. CXCIV. — In cod. *Leidensi* inter codd. Vossianos *Cyrilli* vocabularium v. catal. bibl. Leid. pag. 398. nr. 63. (vbi quoque pag. 343. nr. 65. citatur inter codd. Scaligerianos lexicon graeco-latinum; pag. autem 400 sq. nr. 6. est lexicon Hippocraticum, tum fragmentum dictionarii graeci, item ex *Dionysii Thracis* lexico misto.) pag. 402. nr. 7. inter codd. Vossian. Lexicon est notandum *Cyrilli* compositum παρὰ τῷ Κυρίλλῳ ἈΝΤΩΝΙΟΥ τῷ φιλοσόφῳ. — *Vindobonae* in bibl. Caesarea teste *Nesselio* in cat. IV. pag. 131. in cod. CCXLIV. *Cyrilli* lexicon. adde notitiam, initio huius paragraphi datam, et supra, pag. 228. not. b. pag. 229 et 230. not. e. fin.)

Ioannis, presbyteri *Damasceni*, lexicon etymologicum. v. supra §. VI. et infra in cap. de Damasceno. *Harl.*

1) v. *Bandin.* cat. cod. gr. II. pag. 569. *Harl.*

Constantini Harmenopuli Lexicon περιέχον τὰ πολυώνυμα τῶν ῥημάτων MSt. in bibl. Caesarea. Vide Nesselium parte IV. pag. 120. *Fabr.* conf. supra, inter grammaticos ineditos v. *Harmenopuli* lexic. pag. 343. sq. plura dabimus infra lib. V. cap. 42. vol. X. pag. 279. ed. veter. Hoc loco tantum prouocamus ad *Lambecii* comment. de cod. CCLIII. Vindobon. et ad notam Kollarii subiectam pag. 349. fqq. et ad catal. codd. gr. *Venet.* Marcian. pag. 311. cod. DXCV. Est quoque inter codd. *Escorial.* De aliis lexicis iuridicis vide supra pag. 231. fqq. *Harl.*

Iustiniani Magni lexicon Ant. Verderio et aliis memoratum, nullum est. Vide *Lambecium* lib. I. pag. 149. 150.

[*Ioannes Monachus.* Huic quidem *lexicon peramplum*, quod est in cod. *Veneto* bibl. Dominicanorum SS. Io. et Paulli, adscribitur: initio enim libri haec leguntur; Ἰωάννης τῷ Μοναχῷ ὡς ἐγὼ νομίζω, i. e. *Ioannis Monachi, ut arbitror*, teste *Montfaucon* in diario italico pag. 48. *Harl.*]

Man. Moschopuli lexicon in Philostrati imagines, MS. in bibl. Coisliniana. Vide *Montfauconum* p. 515. *Fabr.* Vide supra, inter grammaticos editos §. IV. p. 323. sq. Codd. quondam fuerunt in bibl. *Heidelberg.* nr. 238. et 358. cat. Sylburg. add. supra, in vol. V. pag. 543. fqq. in notitia codd. Philostrati. *Harl.*

Maximi dictionarium in bibl. Medicea. Futile dicitur *Iosepho Scaligero*, et in quo vix quicquam bonae frugis contineatur p. 464. Epist. *Fabr.* In bibl. *Medicea* est secundum *Bandini* cat. codd. gr. I. p. 16. sq. cod. VII. plut. V. atque plura de eo adnotat *Bandin.* quo quidem animaduertente *Guil. Langius* in indice *Mediceae* bibl. id *S. Maximo* adtribuit. Contra in calce a codicis scriba adnotatum: descriptum esse hunc librum ab exemplari, valde quidem mendoso, vetusto tamen; auctorem vero et collectorem operis inscriptione nullius mentionem faciente, cognoscere non licuisse: at in prima pagina scriptum fuisse rubris et nigris maioribus litteris, *Antonii*; cuius vero et vnde et quo tempore nihil omnino. „Codicem, denique ait, locupletem et diuinis dictionibus, colere et amplecti conuenit: auctorem vero ipsius, qui velit, inquirat. „Idem *Bandin.* scribit, se multa offendisse, quae docta, exquisita pulcraque essent, et haec facile nonnulla leuia, friuola et inepta suo nitore defendere; veterum autem auctorum, editorum ac deperditorum saepe fieri mentionem, eorumque et ceterorum multa exponi. Praeter ea memorat, illud exstare in multis bibliothecis, praecipue in *Monacensi* electoris Bauariae et *Dresdensi*, in cuius codice collectorem adpellari *Georgium Hieromonachum*, qui hoc opus ex *Suida* excerpterit. Quando autem addit, multa de hoc lexico egregia proferre *Montfalconium* in bibl. Coislin. pag. 238. videndum est, cui fas erit comparare et inquirere, num sit idem, an diuersum? Nam Coislinian. exemplar simile esse videtur ei lexico, de quo paullo ante ab initio huius paragraphi et ipse *Fabricius* ex *Cangio* titulum adtulit, et ego ex notitia *Rocheforti* plura adnotaui. Neque idem esse videtur, (vti *Bandin.* opinatur,) quod in cod. *Marciano Veneto* CCCCXCII. seruat. Inscriptio quidem vtriusque codicis differt. — In cod. XXXVII. plut. IX. bibl. Medic. idem esse lexicon, sed inscriptum: ἐκ διαφόρων λέξεων συντεθεῖσα κατὰ σοιχῆον παρὰ τῷ ἀγίῳ ΜΑΞΙΜΟΥ, scribit *Bandin.* tom. I. pag. 436. et plura de illius virtutibus atque interpolationibus aliorum differt. Adfirmat vero, Maximum ceteris et adcuratiorem esse et vber-

riorem in definiendis; voc. minusque ineptire. Alii igitur videant, num Scaligeri, an Bandini iudicium sit aequius. *Harl.*

Nicomedis, iatrosophistae, lexicon ex codice Paris. MMCXLVII. laudat Cangius.

[*Orionis* lexicon. v. supra §. VII. inter Etymologica gr. inedita h. v. et p. 347. inter grammaticos ineditos, tum in catalogo grammaticorum graecorum h. v. Burmann. ad Valesii emendatt. pag. 153. et 233. *Harl.*]

Osiridis lexicon chemicum laudatum Salmasio ad Solin. vide quae dixi lib. IV. c. 36. pag. 581.

Philemonis λεξικὸν τεχνολογικὸν ex codice Colbertino MCCLXVI. *Fabr.* [In catal. codd. gr. Paris. nr. MMDCXVI. v. supra pag. 169. not. K. et pag. 244.

Philoxeni, (vti opinantur quidam,) glossae ad glossarium vtile graeco-latinum, in cod. Paris. MMDCXXVII. v. catal. codd. gr. II. pag. 530. conf. paullo post, de glossario graeco, ab Henr. Stephano edito. — De *Photii* lexico v. supra §. VII. in notitia Etymologicon. graec. deperditorum. *Harl.*]

Ex *Phrynichi* Arabii σοφιστικῇ προπαρασκευῇ excerpta ex cod. Coisliniano dat *Montfauconus* p. 465-469. De hoc Phrynicho dictum a me volumine hoc p. 175. sqq. et 178. 199.

[P] Lexicon *Stephani*, grammatici, ex quo loca plura leguntur in glossario graeco Meursii. Hic est Stephanus ille antiquus glossographus, de cuius expositione vocum τῶν ἰνδιαζέτων γραφῶν inedita dixi lib. IV. cap. 38. supra pag. 228.

Theodori Prodromi Lexicon citat Meursius in glossario graeco aliquot locis. [conf. supra, pag. 350.]

Theophylacti lexicographi mentio in dictionario inedito *Coislinianae* bibl. apud *Montfauconum* pag. 239.

Timaei, sophistae, Lexicon Platonicum in bibl. Coisliniana. Vide dicta in hoc vol. pag. 243. not.

Io. Zonarae Lexicon fuit olim apud H. Stephanum, a cuius genero, Casaubono vsus illius sibi expetit Iosephus Scaliger in epistolis. Meminit etiam illius Ant. Possevinus in adparatu sacro, et aliquot illud exhibent codices MSti Caesareae bibl. *Fabr.* Teste *Nesselio* in parte IV. catal. codd. pag. 24. cod. XXXII. pag. 89. cod. CLIV. pag. 155. cod. CCCXXII. in quorum postremo est quoque lexicon orthographicum. — Inter codd. Vossianos bibl. *Leidensf.* excerptum ex *Io. Zonarae* lexico MSt. quod in Sambuci fuit bibl. de verbis Xenophonteis; v. catal. bibl. Leid. pag. 401. nr. 1. Locum ex eo citat *Ruhnken* ad Xenoph. M. S. II. 2. 14. pag. 229. ed. Ernesti. Zonarae autem lexicon partim saltem descriptum fuisse a Suida, observavit *Valcken.* ad Theocriti Adoniaz. pag. 297. C.

Montf. in diario ital. pag. 368. memorat cod. monasterii Camaldulens. *Florentiae*, in quo est glossarium graeco-latin. in cuius fronte legitur epistola *Franc. Philalephi*, a quo illud, congestum esse videtur. Sed haecenus. *Harl.*

De GLOSSARIIS antiquis, ab H. Stephano primum editis, et deinde a Bonau. Vulcanio et Carolo Labbeo recensitis^{mm}.

Carolus du Fresneⁿⁿ) praefatione ad glossaria, a Labbeo digesta:

Henricus Stephanus, vir in vtraque lingua admodum versatus, quod eius editi libri palam ostendunt, publicato sub an. MDLXXII. Linguae Graecae, seu, vt verius dicam, omnis litteraturae reconditoris Thesaurus, cui ille tot annos, post paternos conatus, infudarat, (nam patrem, Robertum, idem in graecis, quod antea in latinis, adgressum fuisse, profitetur alicubi idem Henricus^{oo}), anno consequenti^{pp}) bina edidit Glossaria, *Latinum-graecum* alterum, alterum *Graeco-Latinum*, e situ, vt praefert libri titulus, vetustatis eruta, quae Thesaurus Graecae Linguae quodammodo adfuerentur, et Supplementi vicem praebarent. At licet, ex quibus ea depromferat bibliothecis, non indicauerit, constat tamen ex eiusce aevi scriptoribus, Glossarium *Latino Graecum* inuentum primo fuisse a Petro Daniele, IC. Aurelianensi, cui Seruium, Querolum, aliosque non minoris momenti MSS. codices debent, quotquot sunt eruditi, qui Adriano Turnebo illud primum communicauit, ille [P] vero Iac. Cuiacio, vt ipsemet agnoscit Cuiacius^{qq}): *Veteres Glossae*, inquit, quae a doctissimo Turnebo ad me peruenerunt, beneficio eiusdem Danielis, a quo Turnebus acceperat, vt idem in aduersariis suis retulit, etc. Sed et Iosephus Scaliger illud etiam tum vidit, vt scribit auctor Scaligerianorum, ex quibus notas in Varronem, Festum et alios scriptores non semel collustrauit: *B. Germani Glossae sunt inuentae a Petro Daniele, qui primum eas monstrauit Cuiacio: secundus ab eo vidit Scaliger, post Turnebus.* Vbi *B. Germani Glossae* dicuntur, quod ex bibl. monasterii S. Germani Paris. primo erutae sint, quod testatur non vno loco Briffonius lib. de Verborum significatione, 2. editionis.

Quum igitur Glossae illae virorum doctorum manibus exinde tererentur, ad Henricum Stephanum tandem peruenere, a quo editae sunt cum aliis Glossariis. Elapsis deinde annis aliquot, *Bonauentura Vulcanius*, Brugenensis, litterarum graecarum in Academia Leidensi professor, vir libris scriptis alias clarus, eadem, quae Stephanus Glossaria rursum typis mandauit, anno scilicet MDC.^{rr}) ac Glossis quidem latino-graecis *Philoxeni*, tamquam earum auctoris, nomen praeposuit, licet in Henrici Stephani editione nulla Philoxeni istius mentio occurrat, tamen si fatendum, a viris doctis passim laudari ea adpellatione.

LIII 2

Quod

^{mm}) In bibl. publ. *Weimar*. custodiuntur obss. ad vetera glossaria prelo paratae. *Rutgersii* notae ad glossarium graecum, (quod idem ille e vetusta satis membrana descripserat,) editae sunt in Obss. misc. crit. tom. IX. pag. 140-142. — In cod. *Matrit.* VII. est glossarium graeco-latinum, litterarum ordinis digestum, et manu *Io. Thessali Scutariotae* a. 1470. scriptum: quod *Iriarte* in cat. codd. gr. pag. 24. omnino diuersum esse, ait, ab iis, quae Stephanus, Vulcanius et Labbeus ediderunt. *Harl.*

ⁿⁿ) *Carolus du Fresne* siue *Cangium* auctorem esse illius praefationis, testatur *Menagius* t. II. anti Baillei pag. 18.

^{oo}) In praef. ad *Ciceronian. Lexicon.*

^{pp}) 1573. in fol. addito amplo de *Atticae linguae* seu dialecti idiomatis commentario.

^{qq}) L. 10. obs. cap. 34.

^{rr}) *Lugd. Bat.* in fol. Titulus operis est: *Thesaurus vtriusque linguae, h. e. Philoxeni aliorumque veterum authorum glossaria Latino-Graeca et Graecolatina etc.* Vide infra pag. 59. [639.]

Quod vero Vulcanium et alios impulit, ut eas Philoxeno adscriberent, distichon illud fuit, quod in MS. earundem codice legi adserunt ^{ss)}:

Ταῦτο δῶρον τῇ σοφῇ γερουσίᾳ
Ἰππτος ὑπάρχων προσέβη Φιλόξενος.

Verum nesciebant viri docti, hosce duos versiculos inscriptos legi Diptycho Consulari Compendiensi, cuius ectypon dedit *Sirmondus* in notis ad Sidonium ^{u)}, et ex eo *Alexander Vuilthemius* in Diptychis, Leodiensi et Bituricensi. Atque ita dubitandi superest locus, an Glossarum *Philoxenus* ille Consul ^{uu)} auctor fuerit, licet ante Iustiniani aeuum compactas fuisse plerique ex eruditioribus existiment, atque [*P*] in his *Ludovicus Carrio* ^{vv)}, qui haec scribit: *E veteribus Glossis, quas Iustiniani imperii superiores esse alias ostenditur, et quarum apud me magna est auctoritas.* Et *Salmasius* ^{ww)}; *Glossae Philoxeni, quae ante Ius Iustinianum fuerunt compilatae, et multa habent ex libris Iurisconsultorum, quorum scripta in Iure Iustiniani condendo adhibuit Tribonianus.* Et sane si earum auctor fuit Philoxenus, paullo ante Iustinianum compactas fuisse consliterit, cum Philoxenus, de quo sunt hi, quos retulimus, versus, Consul fuerit an. DXXV. sub Iustino Seniore, hoc est biennio fere, antequam Iustinianus imperium capesseret. Sed et non desuere, qui Glossarium istud *Philoxeno* adscriberent, cuius librum *περὶ Ῥωμαίων διαλέκτου* laudat alicubi *Eustathius* ^{xx)}, siue ille idem fuerit cum Consule, seu alius ab eo. Vicumque sit de Glossarum Latino-Graecarum auctore, eiusmodi sunt, ut a viro doctissimo confectas in confesso sit. Legi, ipquit *Adrianus Turnebus* ^{yy)}, in bilingui *Vocabulario* perquam vetere quaedam, quae admonitione digna credidi, et in apertum proferenda duxi, cum eum librum sibi videatur vir utraque lingua doctus parasse. Et *Iosephus Scaliger* ^{zz)}: *Glossarium illud non satis laudatum, et quod magistrorum manibus teri non debet, sed tantum a doctioribus nocte et die versari.* *Salmasius* ^{a)}; *Glossae, quas pro incomparabilibus habent quidam.* Sed et ab illo *optimarum Glossarum* ^{b)} adpellatione passim donantur. Denique *Ioannes Meursius* ^{c)}: *Glossarium illud ab Henrico Stephano viro doctissimo ante annos aliquot editum. Thesaurus magnus antiquitatis, magnus mendarum etc.* Sed et hoc addam ex eiusdem

H. Ste-

ss) Vid. supra in catalog. grammaticor. graec. voc. *Philoxenus*. *Harl.*

tt) Ad lib. 8. epist. 5.

uu) Fuit sane *Philoxenus* quidam alius *Cytherius* vel *Alexandrinus Stephano*, *Eustathio*, *Etymologo* aliisque laudatus, quem *Romae* rhetoricam docuisse *Suidas* testatur, qui scripserat inter alia *περὶ γλωσσῶν* libros V. et *περὶ τῶν παρ' Ὀμηροῦ γλωσσῶν*, cuius operis epitomen composuit *Aelius Sereus*, *Atheniensis* grammaticus. Sed nec illi *Philoxeno* glossarium istud certo tribuendum constat, cuius auctor fortasse fuit aliquis ex grammaticis *CPolitanis*, quales utraque lingua eruditi floruerunt etiam *Iustiniani* aeuo, ut *Priscianus* et alii. Vide *Cangii* praefat. ad *Glossar. Lat.* §. 41. pag. 35.

vv) Lib. 3. Ant. Lect. c. 4. in tomo III. *Lampadis artium* *Gruter.* pag. 61.

ww) De *Modo vsur.* pag. 703.

xx) *Od. 4.*

yy) I. 27. *Aduersar.* c. 15. Vide eundem I. 18. c. 28. I. 19. c. 2. I. 20. c. 6. 29. 30. 36. I. 21. c. 1. I. 27. c. 10.

zz) In *Notis ad Fest.* in *Ambacius.*

a) De *Modo vsur.* pag. 568.

b) *Salmas.* ad *Hist. Aug.*

c) In *Exercit. Crit.* part. 2. l. 4. cap. 15. *Misc. animaduers.* pag. 220.

H. Stephani praefatione ad Thesaurum linguae graecae ^{a)}, [P] *multo ditiores fuisse olim Linguam Latinam et multo etiam plura eius vocabula, quam putamus, nobis perisse, ostendere vetera ista Glossaria.*

Vnde porro Glossarium Graeco-Latinum depromserit Henricus Stephanus, neque pariter ille aperuit, contentus, observasse in calce quorundam Cyrilli scriptorum inuentum, vnde a quibusdam sub eiusdem Cyrilli, quicumque ille fuerit, nomine laudatur. Illud constat, aliud fuisse ac diversum ab eo ⁶⁾, quod in bibl. monasterii S. Germani Pratenfis hodie adseruatur, vetustate sua commendandum, tamen, [P] vt pleraque eiusce scriptio- nis generis, mendis haud careat. Codex enim in membranis sat eleganter scriptus Caroli Calui acuum praefert: quod vel inde colligere est, quod post Glossarium et Prisciani voces graecas, latine explicatas, legantur aliquot Exercitationes grammaticales graeco-lati- nae, sat male digestae, et a viro, qui linguae graecae elementa vix adigerat, compositae, et a nescio quo Martino διδασκάλῳ descriptae, (nam et is nomen suum prodit,) vbi et aliquot versus graeci, sat incomiti, tum a Ioanne Scoto Erigena, tum ab ipso Martino in

LIII 3. Caroli

d) Pag. 16. Desiderius Heroldus, qui multa huius glossarii emendat et illustrat libro I. Aduersariorum (Colatorum Paris. 1599. 8.) *Qui vetus glossarium, ab H. Stephano excusum, scripsit, doctus fuit. Sed multa in eo perperam a librariis scripta, perperam intellecta.* Bonau. Vulcanius notat, maximam ex illo fieri posse ad graecam et latinam linguam lectissimorum et rarissimorum vocabulorum accessionem. Sunt tamen non pauca in hoc etiam petita e triuio, et quae pueris etiam promptum est occurrere paruis, vt verbis vtar Terentiani Mauri: sed multa vicissim praeclara, fa- teor, et vix alibi obuia, quaedam etiam antiquati et obsoleti vsus, alia recens inducta, vt patebit vel consulenti farraginem vocum insipientiorum ex hoc maxime glossario, collectam a Iano Laurenber- gio, et ad calcem antiquarii eiusdem, velut in sup- plementum subiunctam, Lugd. 1622. 4. Francisci Guicti observationes ineditas ad hoc glossarium memorat Antonius Perianther in eius vita.

e) Aliud visum erat eidem Cangio pag. 35. prae- fat. ad glossar. latin. n. 41. *Seruatur etiamnum in bibliotheca monasterii S. Germani Parisiensis, vnde ea olim depromserat Henricus Stephanus, vetus Codex, alter sub Carolo Caluo, rege, vncialibus litteris a quodam Martino sat male descriptus, in quo horum alterum, Graecolatium scilicet glossarium, continetur: qui quidem Codex mendis licet ubique scatcat, non modicum tamen conferre potest ad emendandum illud, quod editum est. Fuit ille Ecclesiae olim Laudunensis, vt ex hac epigraphe colligitur: Hunc librum dede- rat Bernardus et Adalclmus Deo et S. Mariae,*

Laudunensis Ecclesiae: si quis abstulerit, offen- sionem Dei et S. Mariae incurrat. *Sed quod observandum, glossario praefigitur epistola, nescio, an collectoris vel auctoris, quam hic describere visum est, vt cuius liceat de ea iudicium ferre: Dilectissimo Abbati S. M. fide- lissimus amicus veram in Christo salutem: Le- ctis epistolae vestrae literis, amantissime Abba, per quas me super quibusdam quaestionculis consu- lere voluistis, animaduerti diligentiam efficacia in- genii vestri nequaquam rerum temporalium tumultibus succumbere, sed scripturarum meditationibus laudabiliter inhaerere. Atque idcirco dignum est, vt pie pulsanti aperiatur, imo ipse per me pandere dignetur, in quo sunt omnes thesauri sapientiae absconditi: qui aperit et nemo claudit, claudit et nemo aperit: splendor est lucis aeternae et specu- lum sine macula. Accipite igitur ἐρωτησέων vestra- rum solutiones, quas de Graecorum fontibus hau- riri studuimus, et vobis legendas sine praediuicio altioris forte interpretationis transcripsimus. Quae quidem Epistola fortasse scripta fuerit Smaragdo, S. Michaelis ad Mosam Abbati, qui vixit Anno DCCCXX. cuius nomen vel dignitas hisce literis SM. designetur. Hacc Cangius, vir eruditissi- mus, qui in eo fallitur, quod ex hoc codice putat H. Stephanum glossarii istius editionem parasse: ipse enim Stephanus testatur, se illud reperisse sub- iunctum scriptis Cyrilli. Ceterum Codicem San- germanensem iam diu non amplius exstare in illa bibl. sed subreptum esse ab aliquo improbo, queri- tur Montfauconus pag. 42. palaeographiae grae- cae, editae A. 1708.*

Caroli Calui, Ermintrudis, vxoris, et Hincmari ^{f)} laudem describuntur: sed alia, vt videre est, manu, quam qua Glossae exaratae sunt, adeo, vt par sit, existimare, Glossas aliquanto antea tempore descriptas. In eo vero cod. Graeca in Glossis, litteris vncialibus describuntur ac proinde nullis adpositis accentibus, cuiusmodi fuisse exemplar, quo vsus est Henr. Stephanus, verosimile est ^{g)}, quum in vocibus, quarum apud illum fides sublesta erat, hos omiserit. Duplex porro in eodem cod. describitur Graecum Alphabetum, alterum, vt dixi, litteris vncialibus; alterum, vt ibi adnotatur, *longa manu* id est litera vulgari, in quo paululum a nostra differunt, α, β, γ, δ, et φ. Glossis praefigitur epistola, quae descripta legitur ^{h)} in praefatione, Glossario, ad Scriptores mediae et infimae [P] Latinitatis nuper edito, praefixa, seu is reuera auctor fuerit, seu descriptor. Glossario vero, ordine litterarum exacto, subiunguntur voces latinae, quae alio, quam eae, genere ⁱ⁾ graece explicantur. Has ex eo cod. describere ^{k)} visum est, tum quod sint eiusdem manus ac characteris, et quaedam ex iis occurrant, de quibus silent Glossae; tum quod, etsi complures ibi habebantur, aliis per saepe graecis reddantur vocabulis; et quod denique in plerisque locis vel emendandis, vel a mendii suspitione liberandis, non minime conducant. Istiusmodi Glossarum Graeco-Latarum apographum adseruatur in membranis in bibl. Paris. cod. LXXXV. recentiori manu descriptum, et quod in ipso limine Cardinalis Borbonii insignia praefert, ita, vt eius iussu ex alio antiquiori cod. descriptum fuisse par sit credere. Neque tamen idem omnino censeretur cum Sangermanensi, seu Stephaniano Glossario, quum, etsi eadem, quae illud, contineat graeca vocabula ac eadem fere semper alphabetica serie descripta, aliis interdum Latinis reddantur, nec Latina omnia, quae habet Sangermanense, complectatur. Nam etsi compiler illud descripserit, non modo complura interpolauit, sed et ex minoribus Glossariis, quae edita sunt a Stephano, aliisque excerptas voces praeposito saepe ordine interseruit. Quisquis autem

^{f)} Laudunensis. Atque credibile est, hoc ipso MSto bibl. S. Germani vsum olim Hincmarum Laudunensem, quem verba abstrusa et vndecumque per glossulas collecta crepantem perstrinxit Hincmarus, Rhemensis, in epistola, inserta Concilio Duzensi I. A. 871. parte II. cap. 20. T. V. Harduin. pag. 1250. nec non Opusc. 35. c. 43. T. 2. Opp. pag. 517. et pag. 548. nos etiam moderni glossarios Graecos, quos suatim lexicas vocari audiimus, sed et sapientum scripta de nominibus obscuris habemus, et adeo sensatuli sumus, vt nostras dictatiunculas eo usque circumducere et producere possimus, quatenus verba graeca vel obscura de glossariis adsumta in admirationem vel suporem nescientibus seu scalpentes aures habentibus proferre possimus, cui vanitati obuiat Scriptura dicens, vanitas vanitatum et omnia vanitas.

^{g)} Non adeo certum tamen; potuit enim Stephanus in illis vocibus, quae recte se eius iudicio habebant, accentus addere.

^{h)} N. 41. Amanuensi tribuitur et legitur etiam

in Palaeographia graeca laudati Montfaucon p. 249. cum specimine characterum graecorum latinorumque ex MS. Codice Laudunensi expressorum. Obseruo autem, primum statim vocabulum, quod a Stephano, Vulcanio et Labbeo exhibetur: ἀκρὸς intactus: apud Montfauconum esse ἀβύρρος in hac chatus, deinde ἀβλῆρος infalsus, ἄβιος sine vita. ἀβελία sollicitudo, pro quo rectius Steph. coecitudo: ἀβελία inconsultum, ἄβριος glaber etc.

ⁱ⁾ Nolim adfentiri Casp. Barthio, qui tom. I. in Statium pag. 579. ait, in Cyrilli glossario graeco-Latino multas esse latinas voces ab auctore explanandis pressius Graecis confidas.

^{k)} Exhibentur a Labbeo post glossarium Latino-Graecum pag. 199. seq. vbi habes vocabula, Latinis foeminina, quae Graecis masculina: hinc masculina-Latinis, quae Graecis neutra etc. Haec respicit, opinor, Montfauconus, quum eum, qui hunc librum rogatu Abbatis composuit, ait, in fine graecae linguae syntaxin adornasse.

autem ille fuerit, vixit post an. MCC. ut qui Mag. Egidii ¹⁾, qui tum floruit, meminerit, et nonnullas voces barbaro-latinas non semel obtrudat.

Praeter bina ista Glossaria, aliquot alia, ex ineditis Glossariis excerpta, latino-graeca, subdidit Henricus Stephanus ^{m)}. Ex iis primum in certa capita ⁿ⁾ ac locos communes digestum, *Glossarii B. Benedicti* ^{o)}, *Floriacensis*, titulum praefert, quod forte ex istius monasterii bibl. [P] fuerit. Huic subnectuntur Exercitationes aliquot grammaticales ^{p)}, hisque sententiae ^{q)} Hadriani, imp., quas ex cod. *Dosithei* grammatices Sangallensi, in quo eas legerat Iacobus Cuiacius ^{r)}, auctiores et notis illustratas rursus publicavit Melchior Hamenuelt Goldastus anno MDCI. et haud ita pridem Nicolaus Catharinus ^{s)}. Quae quidem Sententiae non aliae sunt, quam *Hadriani, imp. Interrogationes* ^{t)}, quarum meminit Alcuinus epist. CII. Incertum vero an is Dositheus fuerit, ad quem epistolam XXXIII. scripsit Iulianus, imp. Priori isti Glossario subiiciuntur bina alia vocabulorum utriusque linguae excerpta ex veteribus membranis, de quibus, ut et de caeteris, praefatur idem H. Stephanus.

Anno MDC. simili, quo H. Stephanus, ordine Glossaria eadem rursus typis mandavit supra laudatus *Bonaventura Vulcanius*, quibus adpendicis vice addidit *Isidori Glossas Latinas* ^{u)}, *veteres grammaticos Latinos et Graecos* ^{v)}, qui de proprietate et differentiis vocabulorum utriusque linguae scripserunt; atque in iis Συλλογήν, seu *Collectionem vocum*

1) De hoc Io. Aegidio dixi in bibl. Latina IV. 12. pag. 872.

m) Pag. 237-259.

n) Ut de coelo, de Diis, de homine etc. vocabula sine ordine litterarum ponuntur latina cum graeca expositione. Diuersae ab his vetustissimae glossae MStae, quae separatis capitibus de suppellectile, de penu, de veste et argento tractant, laudatae a Salmasio ad Ius Atticum pag. 458.

o) Abbatis.

p) Colloquia duo graecolatina familiaria, quibus verbum verbo redditur. His alia quinque subiunguntur in Iohannis Verwey noua methodo docendi Graeca, Gaudae 1702. pag. 331. seq.

q) His a Stephano praemittuntur *Niciarii et Carfilidis* responsa ad varias interrogationes: nec non responsa quaedam sapientum, et παραγγέλματα siue praecepta columnae Delphicae olim inscripta. Responsa illa etiam cum alteratione Hadriani et Epicteti edidit, eique Pippini et Alcuini disputationem addidit *Henr. Lindebrogius* Hamburg. 1615. 12. Francof. 1628. 8. Eadem Epicteti Enchiridio subiecit *Abraham Berkeilius* Amst. 1670. 8. Delphis 1683. 8.

r) L. 21. Obse. c. 5.

s) Nouissime eadem Hadriani ac Dosithei graece et latine cum Goldasti notis recusa sunt nitide in

Antonii Schultingii Iurisprudentia, veteri ante Iustinianea Lugd. Bat. 1717. 4. pag. 855. seqq. De illo Dositheo, ad quem, ut opinior, Libanii exstant Epistolae, et de Goldasti editione dixi supra in catal. grammaticor. gr. v. *Dositheus*.

t) Intelliguntur potius Hadriani altercatio cum Epicteto, de qua paullo ante dixi.

u) Isidori glossario Vulcanius subiungit *Vocabula rariora collecta e glossis veteribus*, nec non *glossas e glossario arabico latino veteri MS.*

v) Latini quidem sunt, excerpta e *Cornelio Frontone*, *Nonio Marcello*, *Agratio*, et ex Terentii interpretibus, *Aelio Donato*, *Arruntio Celsio* aliisque: nec non ex *Sofipatri Charisii* grammaticae institutionibus, *Q. Asconio Paediano* in Ciceron. *Martio Seruio* in Virgil. *Sexto Pompeio Festo* de Verbis veteribus, *Varrone* de Lingua lat. *Q. Terentio Scauro* de orthographia et *Agellio*. His subiicitur vocum aliquot apud Terentium explicatio e veteribus membranis. Gracci sunt 1) *Ammonius* de similibus et differentibus vocabulis, de quo dixi Vol. V. p. 715. seq. 2) *Anonymi* collectio vocum, quae pro diuersa significatione accentum diuersum accipiunt, Cyrillo tributa ab aliis, ab aliis Philopono, ut dixi Volum. IX. pag. 365. [vet. edit. in cap. de Philopono, et supra in hoc vol. pag. 321.] 3) *Anonymi* vocabula de re militari, τὰς πολεμικὰς

vocum graecarum, [P] in quibus diuersus accentus significationem immutat, et Onomasticon vetus Latino Graecum^{w)}, olim quidem Argentorati an. 1536. editum, et Calepino praefixum: quibus omnibus adiecit ille Notas et Castigationes, tum in Glossaria, tum in cetera, quibus editionem suam adornauit. Qua in re id praestitit, quod pollicitus fuerat Stephanus, qui Emendationum suarum, quarum iam magnam partem adfectam et paratam habuisse se testatur, spem lectoribus iniecerat, maxime in vocabulis graecis, quae vt mendosa, vel, saltem quae mendii suspecta visa erant, absque accentu ediderat. Verum, vt saepe contingit, viros doctos nonnullas adgredi solere litterarias lucubrationes, quibus vltimam manum adponere mors vetat, ea Stephani lucubratio cum ipso auctore interit: quod quidem damnum refarcire conatus est Vulcanius. Sed et id se pariter adgressum profitetur alicubi Casaubonus^{x)}, qui quum accepisset, Glossarii editionem parari a Vulcanio, ab incepto destitit. *Haecenus Cangius.*

Denique *Carolus Labbeus*, Ictus Parisiensis, frequentibus Iosephi Scaligeri et Isaaci Casauboni litteris excitatus, ad meliorem studiorum vsum glossarium duplex longe accuratius pleniusque ita adornauit, vt latino-graecum ex graeco-latino, vicissimque graeco-latinum ex latino-graeco, et vtrumque ex Onomastico graeco-latino ceterisque, ab H. Stephano et Vulcanio publicatis, suppleret et accuratiori litterarum ordine digereret, hac indicationis, vnde singula repetita fuerint, seruata ratione, vt voces, quae in latino-graeco glossario, ex latino-graeco, ac vicissim quae in graeco-latino ex graeco-latino Henrici Stephani desumptae sunt, nullo caractere designentur: contra vero, quae in latino-graeco ex graeco-latino exscripta sunt, denotentur littera C. qua *Cyrilli* nomine inscriptum glossarium innuitur: vicissim, quae in graeco-latino ex latino-graeco, littera P. qua *Philoxeni* nomen datur intelligi, licet Philoxenum illius esse glossarii auctorem neuti-quam [P] constet. Quae porro in vtroque glossario describuntur ex excerptis, littera E. quae ex Onomastico, littera O., quae denique ex laudata sylloge, littera S. denotentur. Hoc glossarium vtrumque, ita digestum, manuque sua nitide descriptum, Labbeus moriens legauit *Aegidio Menagio*, a quo acceptum deinde *Cangius* edidit Parisiis ex officina Ludouici Billaipe 1679. fol. Cangium enim, qui nomen suum non adscripsit, auctorem praefationis esse, quae typographi nomine glossariis Labbeanis praefigitur, testatur *Menagius* in *Anti Bailleto* cap. 106. tom. 2. pag. 18. Itaque et ab *Cangio* suspicor collectas esse castigationes et emendationes in vtrumque glossarium, quae e virorum doctorum scriptis et collatione MSS. Regii ac Sangermanensis, nec non exemplo glossariorum Henr. Stephani, quod manu magni Cuiacii notatum seruatur in biblioth. Colbertina. Ad calcem voluminis recusae exstant veteres glossae verborum Iuris, quae passim in Basilicis reperiuntur, quas ex variis MSS. codd. bibl. Paris. erutas digestasque et notis illustratas *Carolus Labbeus* edidit Parisiis 1606. 8. Sed de his aliisque glossariis Iuridicis et Nomicis quemad-

μοι ὀνομαστικῶν τῶν ἀρχόντων, qualia Suidae solent sub-
iici vna cum breui *Tricicii* apothomatio, *Ὁρίμης*
περὶ τῶν περὶ τὸ σπύρισμα τῶν λέγων. Illas ὀνομαστικῶν
auctiores graece ex codice Segueriano dedit et la-
tinam versionem adiunxit Montfauconus pag. 505.
seq. bibl. Coislinianae.

w) Hoc onomasticon prioribus illis glossariis

praestantia selectissimorum vocabulorum nihilo in-
ferius Vulcanius appellat, sola vsus Argentoratensis
editione, itaque et vocabula a literis X et Z inci-
pientia omisit, quia typographus Argentoratensis
illa ex codice MS. repraesentare neglexerat ideo,
quod mere graeca essent.

x) Epistola LV. ad Frid. Lindebrogium.

quemadmodum de Medicis quoque dicere me memini lib. IV. cap. 38. in h. vol. p. 230. sqq. Igitur nihil addo in praesenti, quam excerpta ex glossario eiusmodi edito Iuridico bibl. Seguerianae sive Coislinianae exhiberi a Montfaucon in cat. MSS. Graecorum illius bibl. p. 488 - 490. *Δικαὶν ὀνόματα κατ' ἀλφάβητον.*

Glossarium aliud breue graecum, antea ineditum, ex MSto cod. primus in lucem protulit et loca eius quaedam castigauit *Ianus Rutgersius* libro VI. variarum lectt. c. 5. p. 552-560. Lugd. Bat. 1618. 4. Sed quod tunc fugiebat virum eruditissimum, id pulcre observavit, *Friedr. Strunzius*, poëscos in academia Wittebergensi professor, qui hoc glossarium separatum cum notis suis recudi fecit Wittebergae 1719. 8. Ex hac editione enim adparet, illud totum olim a grammatico, qui id adornauit, destinatum fuisse vocibus in *Oppiani* *Haliuticis* interpretandis.

Praeter glossarium graecum ineditum supra, post initium huius §. memoratum, quod *Cyrilli*, archiepiscopi, inscribitur, habeo etiam in membrana scriptum ante quadringentos annos aliud glossarium vetus non contemnendum, similiter ineditum, sed parum emendate scriptum et mutilum ab initio, itaque incerti auctoris, a priore tamen diuersum, quod vtrumque olim fuit D. Abrahami Hinckelmanni, vtrumque [P] conferri operae pretium esset cum Hesychio, atque hunc ex illis, quae memorauimus, emendari ac suppleri, vel potius vnum aliquod plenius ex editis et ineditis, docti alicuius viri studio in studiorum usus concinnari. Huic meo sub extremum subiicitur 1) *Λεξικὸν τῶ ἀγίου Διονυσίου.* In *Dionysium*, quem *Areopagitam* vocant, quale in editione graeca Dionysii Iuntina A. 1516. 8. exstat, et ex quo onomasticon Dionysianum *) Balthasaris Corderii licebit locupletare, pleraque enim, quae ille praeteriit, in hoc adnotata video. 2) *λέξεις τῆς ὀκτατεύχης,* in *Octateuchum* **) quod in lexi biblici specimen infra integrum cum lectore communicabo. 3) *λέξεις τῶ τετραβασιλείς,* in quatuor libros Regum. 4) *λέξεις τῶ Ἰωβ,* in librum Iobi. 5) *λέξεις τῶν παροιμιῶν* in *Proverbiorum* librum. 6) *λέξεις τῆς παναρέτης* in *Syracidem*. 7) *λέξεις τῶν προφητῶν,* in *Prophetas*. 8) *λέξεις Ἰεζεκιήλ,* in *Ezechielem*. 9) *λέξεις ἐν τοῖς ἀγίοις εὐαγγελίοις,* in *IV. Evangelia*. 10) *λέξεις τῶν πράξεων,* in *Acta Apostolorum* vna cum vocibus ex *S. Pauli Epistolis*. 11) breue lexicon vocum, ob diuersum accentum vel diuersam vnius literulae scriptionem diuersa significantium. 12) *λέξεις τῶν ἐν ψαλμοῖς* in *CL. Psalmos*. 13) *λέξεις τῶν ᾠδῶν,* in *Cantica S. Scripturae*. 14) *ῥητορικαὶ λέξεις,* *Voces Rhetoricae.*

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΟΚΤΑΤΕΥΧΟΥ.

Ἀνεξωπύρισε· ἀνεκτίτατο τὴν ψυχὴν καὶ ἀνενεώσατο·
ἀψείον· καλὸν, ἐπιχαρῆ, κεχαριτωμένον.

ἀναφρεῖς.

γ) Tom. II. Opp. Dionysii Areopag. pag. 505-530. Antwerp. 1634. fol.

2) In cod. Mediceo Florent. XX. plut. V. est 1) lexicon vocc. ecclesiasticorum (quod *Bandin.* cat. codd. gr. I. pag. 43. sqq. valde laudat;) 2) lexicon τῶν λέξεων τῆς Ὀκτατεύχης, cuius initium differt a Fabriciano codice, 3) λέξεις τῶν Βασιλέων. 4) λέξεις

τῶν ἐκατὸν πενήκοντα ἔχουσιν. v. *Bandin.* l. c. et conf. supra pag. 228. not. b. pag. 229. not. c. In cod. Paris. MMDCXVII. in 20 + *Alacriti* in cod. XXI. fol. 357. λέξεις τινες τῆς Πεντατεύχης et diuersae voces, maximam partem peregrinae, ex Regum libris IV. de quo cod. vide *Iriarte* cat. codd. gr. pag. 84. *Hart.*

ἀναφορεῖς· οἱ ἀνέχοντες, οἱ ἀναβασάζοντες.
 ἀγκύλας· ὀγκίς εἰς ἑς ἐμβάλλοντα· οἱ κρίκοι.
 ἀγκωνίσκας· ἀντιβάσεις, ἢ σκευὴ τιμωρητικά.
 ἀσπιδίσκας· σκευή.
 ἀναξυρίδες· βρακίᾳ ἢ βαρβαρικά ἐνδύματα.
 ἄτρυγον· καθαρὸν.
 ἀφέρεμα· ἀνάθημα ἢ ξένιον.
 ἀναζυγαῖς· ἀναλύσειν, ἐπαναστροφαῖς.
 ἀναδέματι ἀναδεματιεῖς· ἀφανισμῷ ἀφανιῖς· τὰ σκίλα.
 ἀποκνίει· ἀποσπᾷ, ἀφελῇ τὰς πέλας.
 ἀναπεποιημένα· ἀναφυρθέντα
 ἀπαρτίαν· τέλος, ἀπαρτισμόν.
 ἀπένειμεν· ἀπεκλήρωσεν, διέειπεν.
 ἀμαυρά· σκοτεινή.
 [P] ἀμφιβάλλω· διαζώ, ἀπιστῶ.
 ἀπσιον· ἄνοσον, ἀνήδονον.
 ἀλείψουσιν· χρίσουσιν.
 ἀλιάετος· ὄρνειον ὃ παρ' ὑδάτων τρέχει.
 ἀγχιστεύων· ὁ συνεγγυς τῷ γένει.
 Βολίδας· ἀκόντια ἢ λογχάρια.
 βαρκηνέμ· (Iudic. VIII. 7. 16.) ἄκανθες σκόλοφιν.
 Γερυσίαν· τὸν ἀθροισμόν τῶν γερόντων.
 γειρας· φύλακας ἢ παροίκους.
 γραμματοεισαγωγές· ἐκβιβασάς, παιδευτάς.
 γαμβρός· ὁ πενθερός.
 Δαίλης· περὶ τὴν δύσιν τῇ ἡλίᾳ.
 δέρβεις· δέρματα ἢ κιλίκια τρίχινα.
 διάφορον· ἀνομοιογενές.
 δισκευασμένοι· ἔνοπλοι, ξιφῆρες.
 δρακός· τῆς παλάμης τῆς χειρὸς τῷ χωρῆντος.
 ἔκτομίαν· ἐκτετμημένον.
 ἐγγαστρίμυθος· τῇ γαστρὶ μαντευόμενος.
 εὖρος· πλάτος.
 ἐπιτεύζεται· ἐπιτυγχάνει.
 ἐμπέπαιχα· ἐνέπαιξα, ἐχλεύασα.
 ἐποίησιν ἐλολίμ· ἐποίησιν χολῆς.
 ἐγκρίει· γλύκασμα ἐξ ἐλαίου.
 ἐξηρισμένοι· ἀποκρεμμένοι.
 ἐρικτόν· κοπανιστόν.
 ἐντοδήμας^{αα)}· μαμμάριον ψαλίδιον.

αα) Leg. ἐντομήδας ex Levit. 19. 28.

ἐνηρκταίη· ἐνήρξατο ἡ πληγὴ.
 ἐξοιβασμένη· συγκεκμημένη σύνθεσις.
 εἰς συνοχάς· εἰς συνθλιμμόν.
 ἐβρωτίων· σκωληκόβρωτος, σεσηπώς.
 ἐν φυτῷ σαβέκ· ἐν φυτῷ δυνατῷ.
 ἐρυθροδανώμενον· πεφοινιγμένον, πυρρόν.
 ἐκλιμίαν· ἀχορτασίαν.

ἐπωμῖς· ἱερατικὸν περιβόλαιον.
 ἡ δεδήλωσις· λίθος ἦν ἀδάμας ἐπάνω κείμενος, ὃς ἐναλλάτταν τὴν [P] χροάν αὐτῷ, διὰ
 κυρίῃς ἐδήλε τῷ λαῷ ἐσομένα τινα. μέλας μὲν ὁρώμενος θάνατον. ἐρυθρός δὲ σφα-
 γας, λευκὸς δὲ διαλλαγὴν ἐδήλε τῷ θεῷ.

ζωγρησασθαι· ζῶντας συλλαβεσθαι.

Ἡτομόλησαν· προσέδραμον τοῖς πολεμίοις.

Θήκην· γλωσσόκομον.

θίβη· πλέγμα βιβλινον ἔμφερές κοιτίδι τὸ μέγεθος.

θλαδίαν· τεθλασμένον.

Ἰσίαι· ἐσχάρα.

Ἰβιν· ὄρεον.

Κατάσκοποι· οἱ ἐπιδόλως κατασκοπεύοντες.

κανῶν· κανίσκον ἢ δισκάρην.

κόνδυ· ποτήριον βασιλικόν.

κατακαρπάσεις· ὀλοκαρπάσεις.

κλυδωνιζόμενος· εὐχαζόμενος τὸ ἀποβητόμενον.

κνήφη· τῇ ἐλεφαντιάσσει.

καταχάραν· ἐπὶ τῷ αὐτῷ τόπῳ.

καθέζεσθαι· καταθάψασθαι ἢ κρατήσασθαι.

καθῆκεν· ἀφῆκεν, κατήγαγεν.

κλίμαται· ἢ οἶκος ἢ τόπος.

καυλός· ἐν ᾧ ὁ λύχνος ἐμβάλλεται.

κρατῆρες· σικλοὶ ἢ σκύφοι.

κάλοι· σχοινία.

κυάθες· αἰτλητήρια, σκυφάκια.

κοσύμβες· κροσσωτὰ ἱμάτια.

κορυβάντιον· περίθεμα κεφαλῆς.

κίδαρις· εἶδος καμελαυχίς τιάρας.

κέρκος· ἔρα.

καταπέτασμα· κατακάλυμμα.

κατόχιμοι· κατεχόμενοι ὑπὸ πνευμάτων.

κρηπίδα· βαθμίδα ἢ βάσιν ἢ ὄχθη.

κρεάργας· σεβλία.

κατερυγώτας· διαβρεγμένους.

καδηδύην· περιβόλαιον βαρβαρικόν.

κεφαλὰς ὀρέων· ταῖς κορυφαῖς.

κρίνα· ἄνθη, εὐωδιάζοντα, κρίνοις ὅμοια.
 κλυδωνιζόμενος· σημειοσκοπόμενος ἢ ἐπερωτῶν μάγαν.
 λαμπήνας· ἄρματα ἢ ἀμάξας.
 λύτερα· τὰ ὑπὲρ αἰχμαλωτῶν χεῖματα.
 λόγον κρίσεως· λόγον ἀκριβοῦς.
 λινοκαλάμη· ξυλοκαλάμη.

Μαγόμενον· γεγοητευμένον.
 μεδία· μεταχειρήσεις.
 μηνίσκος· μαηιάκιος.
 μυχῶ· ἐνδοτέρῳ οἴκῳ.
 μώλωψ· ὁ ἐκπληγεὶς αἵματώδης τόπος.
 μίτρα· ἀνείδημα ἢ ζώνη.
 μετὰ τὰ ἐξαλειφθῆναι τὴν οἰκίαν· μετὰ τὸ χρισθῆναι.
 Νεῶσθαι· θεραπεύεσθαι.
 νεκυμάντες· οἱ τὲς νεκρὰς ἐπαίροντες.

Οὐκ ἐπανατρογῆσεις· ἔραγολογήσεις.
 ἐλακυντώματα· ἐπὶ τῇ θυσιαστικῇ καίόμενα.
 εἰωνιζόμενος· ὁ διὰ τῶν ὀρνέων μαντευόμενος.
 ὀλύρα· οἱ τῶν ζῶν κέκοι.
 ὁμοίωμα· μορφή.
 ἔ κατοχεύσεις ^{bb)}· τὸ μὴ μιγῆναι ἵππον θηλυκόν.

Ποιότης· νόσος, ἡδονή.
 πάρες· ἄφες.
 παρυσάμενος· ἀφίαν ἢ ἀναχωρῶν.
 ποδῆρη· τὸ μέχρι ποδῶν ἐρχόμενον.
 πυγμή· γρόνθος.

περισκέλη· Φημινάλια.
 περιέσιον· ἐξαίρετον.
 περιτῆδιον· ἔνδυμα τῷ ἱερέος ἐπὶ τῷ στήθεσ.
 πεπεμμένον· ζυμωθῆσαν.
 προσαγίόχασι· προσήγαγον
 πτερύγια· φάρσια τῶν ἱματίων.
 περιτέλλομαι· ὑποχωρῶ.
 πτίλοις· πτεροῖς.

παίοντι· τύπτοντι, κρέντι.
 προνομὴν· αἰχμαλωσίαν.
 περικαθαίρων· ἀναλύων τὴν γοητείαν.
 παράπληκτος· ἐξεσηκώς.
 [P] πέσσει· πέττει· ἀετοποιεῖ ὀπτά.

πεντεσίκλος· ὀβολοὶ ^{cc)} εἰκοσί.
 πελεκάνος· ὄρνεον δευδοκλαπτον.
 πτίλοις· πτεροῖς.
 πρόσσεχε· ἀσφαλίζε.
 πλείσας νόσους· ἐπιμόνες.
 ῥώννυτιν· ὑγείαν παρέχει.
 Σιτοδείας· λιμὲ φανοχωρίας.
 σπειρῶν· τὸ ὀξύτόνως σπειρόμενον.
 συμβιβῶ· σοφισῶ, νοῆσαι ποιῶ.
 σπάνδοντος· τῆ ευνέχε, ποτήρια ἐν οἷς ἔσπενδον.
 σφαιρωτήρες· σφαίραις ὅμοιαι.
 σκνίφες· ζῶα μικρὰ ὑπὸ τῆς κώωπας.
 συμβιβάσω· νοῆσαι ποιῶ.
 σκῦλα· λάφυρα, γυμνωσις ἐν πολέμῳ.
 ζῶις· ζύμη.
 συμπεποπριμένους ^{dd)}· συρρέαφέντας περόνη.
 σφηκίας· σφηκῶν κατοικήσεις.
 σάπφειρος· λίθος τίμιος.
 συνοχάς· εἰς συγκλεισμόν, εἰς τὸ συνέχεσθαι.
 σκῶλον· ἄκανθι ἐμπαγόν.
 σαττίν· τόπος ἔτως καλέμενος.
 σφακελίζοντες· ὑποτρέμοντες.
 σισομάτης· ὀγκινόλογχον.
 σταθμῶν· παραστάδων θυρῶν.
 σίκλος· ὀβολοὶ τέσσαρες.
 σφαιρωτήρος· ἱμαντος τῆ ὑποδήματος.
 Τὸ θέριζρον· τὸ πολύτιμον ἱμάτιον.
 τῶ περάτῃ· πέραν τῆ ποταμῆ ἦκοντι.
 τριτάτας· τὰς παρὰ χεῖρα τοῦ βασιλέως ἀριστερὰν τρίτης μοίρας ἀρχοντας.
 τηλαύγημα· ἀρχὴ λέπρας.
 τὸ ὄλμον τῆς σιαγῶνος· τὸ κοῖλον τῆς σιαγῶνος.
 τετρωμένους· νενικημένους.
 τερατοσκοπός· συμβόλοις προσέχων.
 [P] τί τεύζεται· τί γίνετα;
 τρυφερός· τρυφῆτης, σπατάλας.
 Ὑποτρέμοντες· ὑποπίπτοντες.
 ὑπέρρογκον· μέγα, ὑψηλόν.
 Φλιαί· τὰ ὑπέρθυρα.

Mmm 3

Φέρην

cc) Obolum ponit pro drachma, vt infra in σίκλος

dd) Hesych. συμπεπρόημενος.

Φέρνῃ· προῖξ ἢ δωρεά·
 Φυρᾶν· ζυμεῖν.
 Φορολόγητοι· λειτεργοί, ὑποτελεῖς.
 Φλογὸς καρδίας.
 Φαγέδαινα· νόσος ἐστὶν λαιμαργικὴ ἢ λοιμική.
 Χρυσὴ γλῶσσα· νοεῖται τὸ ἄκρον τῆς ζιβύνης.
 Χίμαιραν· περσυνὴν αἶγα.
 Χῶμα· ὑψωμα γῆς, ἢ βουνὸς ἢ τάφος.
 Χίδρα· κρυψώσιτον λέγει.
 Χαράδριος· εἶδος ὀρέης.
 Χωρίον· τὸ χῶρεν τὰς αἶγας.
 Ὡμην· ἐνέμιζον.
 Ὡπται· ἐθεάθη.

ΛΕΞΕΙΣ ΤΟΥ ΤΕΤΡΑΒΑΣΙΛΕΪΟΥ.

Ἀμαφε^{ε)}· βαθμῶν.
 καὶ ἐξέτασεν^{ff)} αὐτὸς εἰς τὰς ναῦς· εἰς τὰς ἑδρας.
 Ἐδαφιλεύσατο δι' ὑμᾶς· φροντίζει περὶ ὑμῶν.
 Εἰς μεσάφ^{gg)}· εἰς τὴν ὑπόστασιν.
 Τρυπαλίδας^{hh)}· τῆ γάλακτος· τυρόν.
 ῥάνδε μανθῶα· θάρακος, ἢ βαρεβαρικῆ περιβολαίς.
 Τῆ γιδῶρ· τῆ συτήματος.
 παρὰ τῶν ξεγαβυάρ· παρὰ τῶν λίθων.
 Εἰς τὰ ἀμτρινγόμ· εἰς τὰς πελιάδας.
 μεταμεμέλημα· ἐδοκίμασα μεταστῆσαι τὸν Σαέλ.

Βασιλειῶν β'.

Ἀραφῶθ· παλάδας.
 σκυτάλιν· βακτηρίαν.
 [P] σαφῶθ βοῶν· γαλαβοῶν.
 κορύμην· περιζώνην.

Βασιλειῶν γ'.

ὡς ἀντίον ὑφαινόντων· κανόνιον τὸ μέσον τῆ ἱστῆ.
 συνεχόμενος νεσθαί· συνεχόμενος πυρετῶ.
 ἐνλαμπίνη· ἄμαξα καρῆχα.
 εἰς τὸν ὀδόντα· εἰς τὸ ἄροτρον, εἰς τὴν ὄλακα.

τὰς

εε) ἀμαφε 1. Sam. V. 4.

ff) ἐξέτεσεν αὐτοῖς 1. Sam. V. 6.

gg) Μεσάβ 1. Sam. XIV. 1.

hh) τρυπαλίδας 1. Sam. XVII. 18. Scaliger in Scaligeranis p. 98. τροφαλίδας, παρὰ τὸ τρέφειν.

τὰ θηρία τῶν ἀλλοφύλων· τὰ τάγματα.

τον βατραχον αὐτῶν φησὶν ὁ Ἡσαίας. τετέσι τὸν θεὸν αὐτῶν Ἐλάμ.

προφυλὴν· προδάμην.

δαβίρ. χρηματισήριον.

θάλασσα χαλκῇ ἦν· ὁ νικτὴρ εἰς ὃν ἐνιπτον τὰς χεῖρας οἱ ἱερεῖς ἰσόντες (εἰσιόντες.)

Ἐκοιλοσάθησεν· ἐσανίδωσεν κεκοιλωμέναις ὑπὸ τεχνιτῶν σανίσιν κρυπταῖς θυρίδας καὶ

τὰς σάθμους τῶν εἰσόδων, ἣ τέτων παραστάτας, τετέσιν τοξίς.

ὑποκάτω ῥαμέν· ὑποκάτω ἀρκευτῆ.

σκορπίοι ἦτοι σκορπίδια· ταῦτα εἶδη εἰσὶν ὅπλων πελεμικῶν.

ἐν σοχώθ· ἐν συγκλεισμοῖς.

ἀφ᾽ ἑλε τὸν τελάμωνα· σὺν τῇ σποδῶ τὸν τελάμωνα.

Βασιλειῶν δ'.

μοαβινοκίμⁱⁱ⁾ ἦν τρέφων βοσκήματα.

χιτήν· φορέας.

τολύπη· βοτάνη δηλητήριος.

χώμασιν· τὰς ἱερεῖς τῶν ματαίων.

ἱαμέν· ἄγκιστρα, κρεάγγρας.

παλάδας· χίδρα.

παλάδας μακαβά· ἡ τὸ χάλκειον σρόμα.

Τοῖς ἐν τῷ μισθαῶλ· τῆς ἐπιστολῆς με.

ἐπάταξαν αὐτὸν εἰς λύτρωμα· εἰς ἀφεδρῶνα.

ἱεζέρ· ἅγιον.

σύνδεσμος· ὄνταρσις, ἐπιβελή.

τῶν σαδερῶθ· τῶν διατάξων ἢ περιβολῶν.

τὸ βεδέχ· τὸ δέον.

[P] δῆλοι ἦβαν· οἱ δῆλοι ἐκένοι.

δῆλοι ἦβῶνεον· ἐμάντευον.

γράμματα τῶ παρ' Ἑβραίοις ἀλφαβήτης ἐκ χαλκῆς ἐκτυπωμένα ἐκάστη στοιχεῖα πλείονα ὑπάρχοντα. ὅταν ἐν ἐβέλοντο οἱ Ἰσραῖλοι ἐπερωτῆσαι τῷ Κυρίῳ, ἐν τῷ ἐφ᾽ ἐκέ-
μενα ἠπλωμένα καὶ ἀνορθῆντο εὐθὺς τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα μόνον τὰ ἐπιτρέποντα τὸ
προκείμενον πρᾶγμα γενέσθαι ἢ μὴ γενέσθαι. οἷον. εἰάν ναί· ἔλεγεν ὁ Κύριος, τὸ νῦν,
ἄλφα, ἰῶτα ἀνορθῆντο μόνον, καὶ ἔτως ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀποκρίσεων τῷ Κυρίῳ. τῶν
διὰ τῶν δήλων γενομένων νοητέον. ἦγεν διὰ δεήσεων, ὅτε ἱερεὺς καὶ ὁ λαὸς τὰς διὰ τῶν
δήλων ἀποκρίσεις γεγενῆσθαι αἰτῆντο παρὰ Κυρίου. καὶ τῆνικαῦτα ἐγένετο αὐτοῖς
καθὼς προέγεγραπται. εἰ δὲ ἦν ὠργισμένος αὐτοῖς ὁ θεός, εὐδὲν αὐτοῖς διὰ τῶν δή-
λων ἀπεκρίνετο.

Παρά μασάβ· παρὰ τὸ θυσιαστήριον.

τὰς θελητάς· τὰς ἐγγαστριμύθους.

λόγον μονόζωνον· ἐνεδρεύοντα ληξήν.

ἐν

ii) (βασιλεὺς) Μωάβ ἦν τμηθῆ. 4. Reg. 3, 4. addc Amos 1.

ἐν οἴκῳ ἀφυσάφ· ἐν οἴκῳ ἐγκεκλεισμένος.
 ἐν σαλαῖς· ἐν χαλκαῖ.
 τῆ νεχωθά· τῶν ἀρωμάτων.
 ἐν σαλενωτῇ· ἐν τῇ φάραγγι.
 τὰς χωμαρίμ· τὰς καθεσώτας.
 μαζερῶθ· ἀστὴρ ὅτω καλεμένος.
 τῶν καδεσίμ· τῶν τελετῶν.
 εἰς γαβήν· εἰς γεωργές.
 τῆ νοσοσάτ· τῆ διαφθέρωντος.
 μεχωνῶθ· βόσις.
 τὸ χωθάρε· ἀεροκλονον, τὸ ἐπίθεμα.
 ἐπὶ τὸ σανβαχά· κατὰ τὸ δίκτυον.
 πῆ ὁ θεὸς Ἡλὶς ἀπφώ· πῆ ὁ θεὸς καὶ νῦν.
 ἐφῆδ· ἐλληνικὴν διπλοῖδα.

X. De Lexico Varini Phavorini.

VARINUS ^{kk}) PHAVORINUS Camers, Ioannis Lascaris et [P] Angeli Politiani ^{ll}) discipulus, monachus Ord. S. Benedicti ex Congregatione Siluestrinorum, et praeceptor Ioannis de Medicis, (qui postea fuit Papa Leo X.) hinc bibliothecae ^{mm}) Mediceae A. 1512. Florentiae praefectus, et ab A. 1514. episcopus Nucerinus ⁿⁿ) interfuit Concilio Lateranensi A. 1516. atque diem obiit A. 1537. Hic Romae A. 1523. in fol. apud Zachariam Calliergum, Cretensem, excudi curavit *Lexicon Graecum* vberimum, in quo graecae voces non latinis, sed graecis vocibus facilioribus explicantur, quod inscripsit Iulio de Medices, tunc cardinali,

^{kk}) Quae de Varino referam, magnam partem debeo eruditissimis auctoribus Diarii Veneti (Giordano de letterati d'Italia) tom. XIX. pag. 98. seq. Ipse se vocat Βαρίνον, Aldus Guarinum, Aristobulus epigrammate, quod *Thesauro* et Cornu copiae, A. 1496. excuso, praemittitur, Γωάρινον. Vide *Mick. Maittaire* annales typograph. p. 146. Ac verum nomen fuit Guarinus: ipse tamen Varinus dici maluit, ut a Guarino scilicet illo Veronensi, (qui tamen Volaterrano etiam lib. 21. anthropol. Varinus,) tanto facilius internosceretur. Phavorinum se dixit a patria, Camerino Umbriae vicina. Per essere originario dal castello della Pieve Favera vicino di Camerino, città ducale e nobilissima del Umbria, prese da esso il cognome di Faverino. Lil. istoria di Camerino parte 2. pag. 277.

^{ll}) In elogio funebri (apud Vghellum) dicitur τῆ Λασκάρως γραμματικευσάμενος, A Politiano autem hoc testimonium tulit in epistola ad Macarium

Mucium Camertem (lib. 7. epist. pag. 198.) Varinus, cuius tuus, ad summum linguae utriusque fastigium pleno gradu contendit, sic ut inter doctos iam (circa A. 1490.) conspicuus digito monstretur. Idem in Epist. ad Varinum ipsum, thesauro praemissa; nam cum te semper habuerim quasi eximium inter discipulos utriusque linguae, meaque tibi in literis etiam arcana retexerim, quod tu homo gratissimus libenter et propteris et praedicis etc.

^{mm}) Petrus Alcyonius lib. 2. de exilio p. 179. Consulam Varinum Camertem, qui bibliothecae nostrae praest, hominem literatissimum et humanissimum, aut Scipionem Carteromachum, familiarem etiam nostrum.

ⁿⁿ) Ferd. Vghelli Italia sacra tom. I. p. 1126. sq. [teste autem Bandino, pag. 1072.] et Lud. Jacobillus in Chronologia Episcoporum Nucerinorum p. 111. Nuceriam intellige non illam regni Neapolitani, sed alteram ditionis Pontificiae in Umbria.

nali^{oo}), qui postea inter pontifices fuit Clemens VII. Totam Graeciam in hunc librum Varinus conicere voluisse videtur: nam quicquid in Suida, Etymologo, Phrynicho, Hesychio^{pp}), Harpocratiōe et aliis lexicis, quicquid in Eustathio et scholiastis veteribus ad [P] vocabulorum explicationem continetur, id fere omne in lexicon suum transfudit. Saepe etiam leguntur emendatius in Varino, quam in ipsis, unde ea hausit, auctoribus, quamquam aliquando nonnulla laciniose^{qq}), saepe deprauata quoque transcripsit. Iniquius enim est iudicium *Mauffaci*^{rr}), qui, quos offenderit in Suida, Hesychio et aliis lexicis errores, hos omnes retinuisse, simulque in vnum coegisse Varinum arguit, ita vt nullum alium vsum et leuamen lexicon illud vastum studiosis adolescentibus praestare possit, praeter nouas quasdam vocabulorum explicationes, quas e lexicis, quae nondum sunt luce donata^{ss}), seruantur in bibliothecis, retulisse illum verisimile est. Grammaticae quoque vicem Lexicon illud praestare potest, vt praeteream tot fabulas, historias, prouerbia et res varias scitu dignas passim traditas et explicatas. Non contemnendum auctorem adpellat *Guilelmus Canterus* lib. 2. nouar. lectionum capite 9. et haud inuenustis epigrammatis lucubrationem eius commendarunt Ioannes Lascaris, Scipio Carteromachus, Angelus Politianus et *Ioachimus Camerarius*^{tt}), vt omittam laudes, in eundem

^{oo}) In dedic. Varinus se iam per XXX. annos domus Mediceae alumnum fuisse non diffitetur: *Ἐν ἐγὼ τριάκοντα ἤδη ἔτη τῶν Μεδίκων τρέφειμος γεγώς, καὶ τούτων ὑπ' αὐτῶν εὐεργετηθεὶς τῶν καλῶν τε καὶ κακῶν, ὧν τυγχάνω ἔχων.* Subiungitque, iuuenem se Petro de Medices, ipsius fratrueli, Cornu Copiae dicasse: *Ὅσπερ καὶ ἐπὶ ντοὶ ὄντες τὸ τῆς ἀμαλθίας κέρως Πέτρον τῷ μακαρίῳ σε ἀδελφῷ* (Gesner. male interpretatur fratrem, vid. *Diar. Ven.* tom. XIX. pag. 117.) *ἀνατιδὲν ἐξενόησαμεν.* De illo opere Varini rarius obuiο, quod ex graecis digestum grammaticis primo prodit Venetiis apud Aldum A. 1496. fol. minori typorum charactere recusum est A. 1504. atque inscribitur: *Theaurus, cornu copiae, et horti Adonidis*, dixi hoc vol. pag. 293. sq.

^{pp}) De Hesychio dubitat V. D. in *Baumgartenii* Nachrichten von einer Hallischen Bibl. tom. IV. pag. 513. not. quoniam Varinus in epistola nuncupatoria scripsisset, se vidisse, omnes graecos interpretes et grammaticos, (*πάντας τὰς τῆς ἑλληνικῆς γλώττης ἐξηγητὰς καὶ ἐρμηνεύτας*) peculiaribus quaedam tantum tractasse, alios ex oratoribus, alios ex poetis collectiones suas atque expositiones coegisse, ideo se plenam instituisse collectionem. Et tamen, vt V. ille doctus scribit, Hesychius idem consilium in concinnando suo opere, in praefatione, cuius si auctor est Hesychius, prae se tulit. *Harl.*

^{qq}) Vide *Pauli Leopardi* emendationes lib. IX. cap. 16. tomo III. *Lampadis artium Gruterianae.*

Vol. VI.

^{rr}) *Mauffacus* diff. Harpocratiōi adiecta p. 396. edit. Lugd. Bat. 1683. 4.

^{ss}) *Iosephus Scaliger* monet, vix quicquam in Varini lexico contineri, quod non in aliis editis contineatur, licet colligendi ea laborem, quem in se suscepit, fateatur vtilissimum esse. Ita enim ille Epist. 25. pag. 503. cum de Photii Lexico adhuc inedito dixisset: *Exstat hodie magno cum fructu legentium similis labor Varini Fauorini, qui aequalis fuit saeculi Politiani. Et quanquam apud studiosos magna in gratia est, nihil tamen habet, quod non hodie in aliis reperiat.*

^{tt}) Lascaris, Carteromachi et Camerarii epigrammata operi Varini praemittuntur. Politiani vero tetrastichon, quo Varinum Italiam matrem effoetam atque extorem Graeciam sustinere, atque alere velut *ἀντιπελαργῆτα* adfirmat, adscribam ex eius poematis graecis tom. III. Opp. edit. Lugd. 1537. 8.

*Ἑλλάδι τοῖς ἰδίους πεπλανημένην ἐν λαβυρίνθοις
Οὐ μίτον, ἀλλὰ βίβλον πρόθετο δαιδάλεον
Οὐχ Ἕλλην, Ἰταλὸς δὲ βαρύνος, κέτιγε θάσσει
Εἶγε νέει τὴν γραῦν ἀντιπελαργόμεν.* *Fabr.*

Quod idem Politianus vertit.

*Graeciae propriis erranti in labyrinthis
Non filum, sed librum proposuit Daedaleum,
Non Graecus, sed Italus Varinus: nec mi-
rum quidem,*

Si iuuenes vetulae beneficium rependimus.
Harl.

Nnnn

eundem congestas, tum à Vossio, Borrichio, Morhofio ^{uu)} aliisque, tum ab eodem Camerario in praefat. ad secundam Lexici Varini editionem *Basil.* apud Robertum Winter (*Χερσινόν*) 1538. fol. quae, licet minoribus expressa [P] typis, tamen et emendata est, et duos vberrimos indices graecos adiunctos habet, tum vocum, extra ordinem alphabeti positarum, tum prouerbiorum, auctore *Hieronymo Gunzio*, Bibracensi, quem virum sibi amicissimum et vtraque lingua doctissimum Gesnerus ^{vv)} adpellat. Editio Parisiensis apud Morellum, Simlero ^{wv)} memorata, nulla est, vti nec Hanouienfis A. 1521. fol. quam videas referri in catalogo bibl. D. Adami Christophori Iacobi. Sed harum vice merito celebrare iuvat nouam *Venetam*, graecis maxime hoc flagitantibus ^{xx)}, quoniam priores duae rarissimae erant in Italia et vix XXV. vel XXX. scutatis venales, curatam An. 1712. fol. ^{yy)} ab Antonio Bartoli, typographo Veneto, castigatamque diligenter et excusam typis nitidis et maioribus ^{zz)}: columnis per tria *σελίδια* distinctis, atque vocibus singulis, quae explicantur, nouum versum incipientibus. Multae ^{a)} etiam voces prioribus editionibus adiunctae, quae asterisco semper distinguuntur, etiam indices ex Basileensi editione repetiti, atque opus inscriptum Ioanni Constantino Basarambae, Woewodae Brancouano, cuius effigies etiam praemittitur, principi Walachiae, qui genere materno Cantacuzenos adtingit. Codex MStus ^{b)} lexici Varini, qui fuit apud *Henricum Sigismundum Schillingium*, diac-

nuni

^{uu)} Voss. de philologia cap. V. §. 17. *Olatus Borrichius* de Lexicis lat. et graec. ad calcem analectorum de lingua lat. pag. 50. *Morhof.* lib. IV. polyhist. cap. 8. pag. 94. *Diarium Venetum* tom. XIX. pag. 123. seq.

^{vv)} Gesnerus bibl. pag. 328. b.

^{wv)} Simlerus bibl. pag. 675. *Phauorini Camertis lexicon Graecum cum indice parastichadium locupletissimo excusum est Parisiis in officina Morellii, in fol.* Catalogus bibl. Iacobeae editus Lipsiae 1693. 8. inter libros philosophicos in fol. parte 2. pag. 41. num. 234. *Varini Phauorini Camertis Lexicon Graecum sine versione. Hanou. 1521.*

^{xx)} *Diarium Venetum* tom. XIX. pag. 127. *Le due prime edizioni de Varino erano diuenute si rare, e di prezzo si enorme, che a gran pena per verticinqe e anche trenta ducati Veneziani poteuano appresso i librai ritrouarsi. I Graeci massimamente di Leuante, appresso i quali questo lessico è in credito e in usu piu di qualunque altro, ne hanno sollicitato i Bartoli etc.*

^{yy)} De hac vide sis *Acta Erud.* 1713. pag. 241. *Neuen Bücher-Saal* XXV. pag. 1. *Diarium Venetum* tom. XIX. pag. 127. seq.

^{zz)} Minoribus potius: maiores conspiciuntur in *Etymol. M. Harl.*

^{a)} Non ita multae sunt, v. censorem illius ed. in: *Baumgartenii Nachricht. von einer Hallischen bibl.* tom. IV. pag. 512-515. *Harl.*

^{b)} *Florentinae* in bibl. Laurent. Medic. in c. XVII. plut. LV. est cod. lexici elegantissimus voce. graec. in quo Varinus inclinationes omnes paullo remotiores gr. L. breuiter ac dilucide et per ordinem litterarum complexus est, de quo cod. item thesaurorum cornu copiae etc. ab Aldo 1496. edito, et de editione lexici graeci Romana typis Zach. Calliergi, copiosus est *Bandin.* in cat. codd. gr. II. col. 281. sqq. *Lexicon* incipit *Ἀρχὴ τῆς Α τοιχάζει. Ἄατος ἀνεύ αἴτης.* definit in Ω verbis *τῷ ὀφθαλμῷ.* — Inter codd. Baroccianos bibl. Bodlei. cod. 50. continet apophthegm. quaedam philosophorum collecta per *Phauorinum.* — *Vindobonae* in bibl. caesarea, codex CXXXIII. nr. XIV. est adnotamentum de origine alphabeti Graecorum, quod exstat in *Phauorini* lexico, ed. Basil. 1538. col. 345. in fine litterae A. teste *Lambecio* comment. VII. col. 530. — *Matriti* in bibl. regia cod. LXIV. complectitur *Phauorini* eclogas ex Eustathii in Iliadem et Odysseam Homeri commentariis excerptas, et a Carilo Antinoro, *Phauorini* discipulo, descriptas, necdum editas, vti opinatur *Iriartus* in cat. codd. gr. *Matrit.* qui multus est de illo cod. pag. 227. sq.

Commendandus est liber: *Suidae et Phauorini glossae sacrae, graecae. cum spicilegio glossarum sacrarum*

num Drosenfeldensem, inemoratur a Io. Fasoldo in praefat. ad orationem Scipionis Car-
remachi de laudibus litterarum graecarum, ipsius cura recusam Baruthi 1690. 4. Prae-
ter lexicon hoc et *Cornu Copiae*, de quo dixi hoc volum. pag. 293. exstant etiam *Apo-
phthegmata* ex variis auctoribus per Ioh. Stobaeum collecta Varino Fauorino interprete,
ad Leonem X. Romae 1577. 4. 1519. 8. et Cracou. 1529. 8. quam postremam editionem
hoc epigrammate commendauit Wenceslaus Sobeslauiensis:

[P] *Lector candide, si cupis repente
Diuina quasi virgula vocatus
Moralem sophiam tibi parare,
Hoc parui moneo legas libelli.
E graeco tibi quod bonus Varinus
Traduxit lepide simul Latine.*

Lexica Graecolatina Recentiorum^{d)}.

X. Inter Lexica Graecolatina recentiorum scriptorum, ratione temporis, quo in lucem
edita est illius lucubratio, familiam ducit Io. Crastonus, Placentinus, Carmelitanus, cuius
Vocabulista graecolatinus^{e)} primum prodiit Regii Lepidi A. 1497. 8. quae editio in Lei-
densi bibl. publica adseruatur; deinde edidit Bonus Accursius, Pisanus, dicauitque Ioanni
Francisco Turriano, ducali quaestori, impressum in aedibus Dionysii Bertochi, Bononien-
sis, subterraneis, *Mutinae* 1499. fol. vt didici ex Michaëlis Maittaire Annalibus typographi-
cis t. I. pag. 363. Habeo et ipse Lexicon eiusmodi Graecolatinum perantiquum, editum in
fol. sed in quo titulus deest, neque extrema pagina 455. locum aut tempus denotat, quod
incipit: ἀσύντος, ἑος, intangibilis, ἀσύντος intangibilis, vel cui nocere quis nequeat etc.

Nnnn 2

H. Ste-

erarum Hesychii et Etymol. M. congeffit, emenda-
uit et notis illustrauit Io. Christ. Gottlieb Ernesti,
philos. P. E. Accessit dissertatiuncula de glossis fa-
cris Suidae et *Phauorini*. Lipsiae 1786. m. 8. Vir
doctiss. in dissert. §. 1. pag. XV. contendit, Suidam
et *Phauorinum*, quicquid glossarum habeant, id
vel *Hesychio*, quem compilabant, vel glossariis,
nunc nobis ignotis, debere, vel proprio studio ex
veterum scriptorum commentariis et scholiis ex-
cerptisse. Pag. autem XXIII. §. III. fin., *Phauo-
rinus*, inquit, quum maxime habeat glossas eius-
modi, quae ad libros N. T. spectant, ex illis po-
tissimum interpretibus hausit, quorum in illos libros
commentaria exstiterent, h. e. ex Chrysostomo, Theo-
phylacto, Oecumenio, Theodoro; quos ipsos
fontes etiam Suidas passim adiit. Locos histori-
cos, dogmaticos, mysticos, etymologicos e variis
auctoribus, vt Iosepho, Cedreno, Procopio, Ba-
silio M., Cyrillo Alex. aliisque, vterque transtulit. "
Harl.

c) Idem *Diarium Venetum* pag. 110. sq.

d) Quaedam *lexica* iam recensui in prolegome-
nis ad histor. L. Gr. I. pag. 81. sqq. De quibusdam
egit *Walchius* in introductione in L. Gr. part. I.
cap. III. §. 81. sqq. pag. 148. sqq. editionis secundae.
Quae in bibl. *Bünau*. (Dresdensi bibl. publicae
inserta,) exstant, ea memorantur in catalogo bibl.
Bünau. tom. II. vol. III. pag. 1807. sqq. Nubem
vero lexicorum gr. excitatam reperies in *Henric.
Guil. Lawaetz* Handbuch für Bücherfreunde und
Bibliothekare, vol. I. tom. I. pag. 441-454. et in
primo supplemento, pagina 303-313. Quare, vt
omnia et singula, praesertim minora, *lexica* enu-
merem, num necesse sit, paene dubito: quinimo
praestare videtur, lectores ad illos ablegare libros,
et meliorum, aut rariorum recentiorumue *Lexico-
rum* notitiam tantummodo propinare. — Commemo-
rare adhuc iuuat *I. H. Boeckler* diff. de lexicis vete-
rum Graecorum, ex Photio potissimum: in eius disser-
tatt. academ. t. I. p. 645. Argentor. 1701. 4. *Harl.*

e) Manuscr. exstare in bibl. Patav. supra in no-
titia codd. notauimus. *Harl.*

H. Stephanus in Epistola de typographiae suae statu, A. 1569. 8. edita, et libro de vita Stephanorum adiuncta, iis, inquit, quae circumferuntur *Lexicis Graeco-Latinis primam imposuit manum* inachus quidam, frater Ioh. Crafftonus, Placentinus, Carmelitanus, sed cum is ieiunis expositionibus, (in quibus vernaculo etiam sermone interdum, id est Italico, utitur,) contentus fuisset, perfunctorie item constructiones verborum indicasset, nullos auctororum locos proferens, quibus illae pariter et significationes cognosci possent, multi postea certatim multa hinc inde sine ullo delectu atque iudicio excerpta inseruerunt; donec tandem indoctis typographis de augenda lexicorum mole inter se certantibus, et praemia iis, qui id praestarent, proponentibus, quae ieiunae, et, si ita loqui licet, macilentae antea erant expositiones, adeo pingues et crassae redditae sunt, ut in illis passim nihil aliud, quam boeoticam suam agnoscamus. Eodem loco varias eius modi βαρεβαρολεξιμοσυββαπτάδων hallucinationes atque errores H. Stephanus perstringit. *Fabr.* In catal. Bunau. l. c. pag. 1808. occurrit *Crafftoni* lexicon; editio antiqua nitidissima, sine indicio et loci impressionis; fol. atque edit. *Mutinae* in aedibus Dionysii Bertochi 1499. fol. in nota autem confector cat. ait, ex collatione huius editionis, cum praecedente instituta, satis adparere, utramque esse diuersam, sed priorem s. l. omnino Mutinensi antiquiorem. Atqui prior esse videtur ea, quam cl. *Panzer.* A. T. vol. I. pag. 436. nr. 299. laudat, eodemque, scribit, caractere, quo Homerus Florentiae 1484. impressus fuit. Idem V. D. alias memorat edd. antiquas s. l. et a. 4. (vol. IV. pag. 117. n. 394. de qua editione multus est Braunius in notitia. — de libris — in bibl. monasterii ad SS. Vdalricum et Afram Augustae exstantibus tom. II. p. 72.) — (Mediolani,) quarum quidem altera in 4. (circa a. 1481.) habet epistolam Boni Accursii, Pisani, praefixam ad Ant. Bracellum; altera in fol. (post an. 1480.) eiusd. epist. ad Io. Francisc. Turrianum. (v. *Panzer.* II. pag. 100. et 101. ac *Io. Ant. Saxii* hist. typograph. liter. Mediolanens. col. 167. vbi de Bonacursio multus est, et pag. 445. ac. 612.) Idem cel. *Panzer.* post alios, quos laudat, memorat editt. *Vincentinam*, per Dionys. Bertochum, 1483. fol. — *Regiis* 1497. fol. v. vol. III. pag. 516. et II. pag. 394. de *Mutinensi*, iam memorata, vol. II. p. 152. *Mantuanam* autem a. 1494. habet spuriam vol. II. p. 8. *Harl.*

Lexicon Graecolatinum excusum ab Aldo Venetiis, 1497. fol. hinc Ferrariae A. 1510. [cum Cyrillo, Ammonio etc. per Io. Maciochum. fol.] et Paris. Hieron. Alexandro curante A. 1512. auctumque a Io. Maria Tricassio, Aequinate, in quo multa falsa, notante Gesnero. Deinde Lugduni cum auctario et a Valentino Curione, Hagenoio, Basileae apud Cratandrum 1519. fol. ibid. 1584. 4. [Lexicon gr. cum Maximi Tyrii, philosophi platonici, sermonibus et Angeli Politiani Rustico. Basil. 1519. in 4.]

[U] *Nic. Beraldi* Dictionarium Graecolatinum Paris. 1521. fol.

Dictionarium idem addita interpretatione latina, tribus vocum millibus auctius, additis variis Grammaticorum graecorum apospasmatis, et de vocibus atticis, Tho. Magistro, Phrynicho et Emanuele Moschopulo. Venet. 1524. fol. apud Franciscum Asulanum. *Fabr.* De h. ed. v. serie dell' edizioni Aldine, ed. II. pag. 60. Editio Aldina a. 1534. quam memorat *Lawaetz* in supplem. cit. pag. 306. nulla et per errorem numeri typographicum orta esse videtur, Idem *Lawaetz.* memorat l. mem. edit. Venetam apud Sessam. 1525. fol. Mentionem vero lexicī rarioris inuentu facere iuvat; *Lexicon Graeco-latinum*, partim ex Graecorum lexicis; partim ex recentiorum lucubrationibus non quorumlibet, sed exqui-

exquisitorum, nim. Guil. Budaei, Erasmi Rotterod. Laurentii Vallae, Hermolai Barbat, Angeli Politiani, Ludou. Coelii etc. Paris. apud collegium Sorbonae. 1530. fol. *Harl.*]

Jacobi Ceratini Dictionarius Graecus Basil. 1524. fol. cum praefat. Erasmi, qui Ceratino auctor fuit, ut hunc laborem in se susceperet, et ipse nonnulla adiecit. Inter eos, qui graeca auxere Lexica, proficitur et MAINO non parum deberi, ac male precatur intrinsecae febri, quae studiosis eam utilitatem reddiderit maligniorem. Vide Erasmi Epistolas lib. XXVIII. 21. ubi ait, Ceratinum exactam utriusque linguae peritiam cum incredibili modestia copulasse. *Huius*, inquit, *accessionem cum conferrem cum aliorum auxiliis, quae in proxima Gurmuntii editione fuerant addita, (nam hanc Ceratinus noster non viderat.) miro modo vix ullam vocem ab hoc annotatam comperi, quam illi priores octupassent. Pauperis est numerare pecus, sed pauperius est numerare dictiones. Satis multas adiecit Ceratinus, sed ingentem fateberis thesaurum, si expendas, quod accessit, potius, quam numeres.*

Magis etiam illo lexicographorum vulgo se exemit **GUILELMUS BUDAEUS**, renascentis literaturae alter quasi Camillus, quo elogio eum mactat *Adr. Iunius* lib. 2. cap. 6. Aduersariorum. Huius *Commentarii graecae linguae* praemissa graeca ad regem Galliae, Franciscum, praefatione, Parisiis primum 1529. et Colon. ac Basileae ^{f)} 1530. fol. editi, et deinde tertia parte auctiores Paris. 1548. apud Rob. Stephanum foli typis luculentis recusi sunt et Basil. 1556. fol. quartum Operum Budaei volumen implent. In his auctor, nullo neque alphabeti neque alio ordine obseruato ^{g)}, innumerarum vocum phrasiumque, illarum praecipue, quae ad res civiles ac forenses pertinent, prout sub acumen filii scribenti venerunt, proprias et varias significationes ex probatis auctoribus, oratoribus maxime et historicis, eruit, atque latine ex veterum Romanorum usu exposuit, ut nihil illis elegantius, nihil doctius cogitari possit. Ac dicitur liber ille Salinasio veram ad eruditionem viam primum aperuisse, ut non vane auguratus sit iam olim Erasmus in Epistolis, observationes Budaei utriusque linguae studiosis plurimum utilitatis esse adlaturas. Nam et ad latinam eloquentiam apprime facere, verissime monuerunt *Franciscus Vauassor* de ludicra dictione pag. 321. et *Rich. Simon*, biblioth. selectae, gallice editae, tom. 1. pag. 354. De iisdem commentariis Angelus Caninius in *Hellenismo: Istius orationis formas, et breuiter quicquid ad graeconicas [¶] phrasas attinet, doctissime persecutus est* Budaeus in suis commentariis, quos nuper et emendate et eleganter magno studiorum bono excudit *Badius*. *Eum librum comparare sibi debet, quisquis serio graecari volet.* Edmundus Richerius in obsetrice animorum p. 230. *Quia magni illius Budaei mens et institutum in suis commentariis fuit Graeca Latinis conferre et connectere, certumque est, quicquid unquam elegantiae aut venustatis in utraque lingua extitit, id totum libris illis contineri, qui huic studio egregiam nauare operam cupiunt, excellens illud et coeleste moni-*

Nnnn 3

mentum

f) Conf. supra in h. vol. pag. 230. not. g. Postea accepi, Colon. et Basil. eiusdem anni edd. esse diuersas. *Harl.*

g) Attamen post dedicationem, *Francisco*, Galliciarum regi, sermone graeco scriptam, exstat *index κατά σελίδων*. *Index secundum paginarum numerum et ordinem eorum*, quae in his commentariis

Gr. L. marginibus potissimum adnotata latius exponuntur: reliqua vero, quae aut perstringuntur, aut quae quis indice vix commodè complectatur, ut sit in plurimis quaternionibus, adfatim frequens suppeditabit lectio. *Krohn*. Index quidem adhaeret quoque edition. Basil. et Stephan. sed in contextu nullus ordo obseruatus est. *Harl.*

mentum Budaei cogitare notare debent; cuius auxilio omnia linguae principis arcana facile peruestigabunt. Buchananus:

*Gallia quod Graeca est, quod Graecia barbara non est,
Vtraque Budaeo debet utrumque suo.*

Omitto elogia, certatim in eum congesta, a *Lud. Vive* ad lib. 2. Augustini de Civitate DEI cap. 17. et de tradendis disciplinis pag. 306. *Scaligero* in Scaligeranis, *Barthio* XXI. 3. Adversar. *Morhofio* lib. IV. polyhist. cap. 8. §. 3. Vitam Budaei^{h)} scripsit Ludouicus Regius, quae cum lucubrationum eius elencho legitur apud Batesium et Leickerumⁱ⁾: Regio addenda, quae habet Ioh. Launoii parte 2. Gymnasii Nauarrei pag. 875. seq. qui tamen fallitur, quum pag. 882. notat, Budaeum obiisse anno 1573. Calend. Septembr. nam anno 1549. Cal. Sept. exstinctus est, aetatis 73. Budaeum in plerisque libenter sequuntur Lexicorum Graecorum, post eum vulgatorum, auctores, etiam Henricus Stephanus, qui in paucis quibusdam locis ab eius sententia discedit, quorum rationem vberiore reddere voluit in suo, quem promissit, thesauri graecae linguae Corollario, et in editione noua Commentariorum Budaei, *Cogito enim*, inquit in praefat. ad thesaurum graecae linguae p. 12. *de libri illius editione, quae habeat cum alia, quibus multo quam antea utilior reddatur, tum vero meas in quosdam locos annotationes.* Sed nec Corollarium illud, nec editio Commentariorum Budaeorum, a Stephano notis illustrata, lucem vident.

[P] Dictionarium trilingue, in quo latinis vocabulis, in ordinem alphabeticum digestis, respondent Graeca et Hebraica, Hebraicis adiecta sunt magistralia (Rabbinica) et Chaldaica, opere et labore *Sebastiani Münsteri* congestum. Basil. 1530. 1543. 1562. fol. Latina et Graeca eadem fere in *Tricaëlii* Lexico.

Ambrosii Calepini Latino dictionario vocabula graeca anonymus quidam adiecit. Id saepius subiectum prelo etiam cum aliarum linguarum accessione, vt in editione Basil. 1605. lexicon vndecim linguarum.

Lexicon Graecolatinum auctum insigniter a praeclaro viro, *Petro Gyllio*. Basil. 1532. fol. et deinde saepius cum aliorum auctariis recusum, vt infra commemorabitur.

Primum circa A. C. 1537. (inquit *Conradus Gesnerus* in epistola, A. 1562. scripta, de libris, a se editis,) *Lexicon graecolatinum* (Basil. 1537. fol.) quod iam ante a diuersis et innotatis, nescio quibus, satis misere confarcinatum erat, ex Phavorini, Camertis, *Lexico Graeco* ita auxi, vt nihil in illo exstaret, quod non vt singulari fide ac diligentia, ita labore maximo adicerem: sed typographus, me inscio et praeter omnem expectationem meam, exiguam

^{h)} Adire etiam licebit de Budaeo elogia Iouii pag. 179. et Sammarthani p. 3. Nicolai Reusneri icones pag. 95. Bullartii Academiam scientiar. t. 2. pag. 166. Claudii Sinceri vitas Ictorum III. p. 103. Alphonsi Clarmundi vitas editas germanice tom 1. pag. 25. Baelii Lexicon, Hendreichii pandectas Brandenburg. Bailletum tom. 3. iudicior. editorum

gallice pag. 157. seq. Bonifacii hist. Iudicram XV. 3. etc. [*Io. Fabric.* in historia bibl. Fabric. vol. III. pag. 255. sqq.]

ⁱ⁾ Frid. Iac. Leickherus in Vitis decem Ictorum, editis Lipsiae 1686. 8. pag. 28. Guil. Batesius in vitis selectorum aliquot virorum excusis Lond. 1681. et 1704. pag. 215.

quam duntaxat accessionis meae partem adiecit, reseruans sibi forte auxilium ad sequentes etiam editiones. Eodem paullo post defuncto, meum exemplar recuperare non potui. Ab eo etiam tempore in gratiam Henrici Petri, Basil. typographi, ter aut quater ex diuersis lectionibus meis, idem volumen insigni accessione auxi, An. 1545. ita ut semper nominarem authores, a quibus singula exceperem, ut et autoritas maior esset, et orthographia minus corrumpereetur: quod si alii etiam multi Lexicorum corruptores potius quam auctores obseruassent, non usque adeo aliquot millibus locorum corrupta haec volumina haecenus in publicum prodissent, non solum typographicis erratis passim innumeris absurdissime referta, propter imperitiam illorum, qui ad praecula corrigunt: sed ipsorum etiam auctorum, quorum plurimos idcirco sua nomina profiteri puduit. Ultima quidem editio a me locupletata Basileae nuper prodit ex officina Hieronymi Curionis A. 1560. Septembri, in folio, chartis trecentis octoginta quatuor. — — In Lexicon Graecolatinum A. 1544. Basileae excusum in 4. de utilitate ac dignitate linguae graecae praefatus sum.

Petri Dasypodii, Heluetii, quo praeceptore usum se Tiguri, narrat Gesnerus, Lexicon Graecolatinum Argentorat. 1539. 4. [Colon. 1676. med. 8.]

Lexicon, Antwerpiae editum, anno eodem 1539. 4.

Lexicon Graecolatinum Basileae 1539. 4. apud Io. Walderum cum praefat. Simonis Grynaei, qui illud his verbis laudat, sane magnificis: [[P]] Lexicon igitur, adolescens, hoc graecum ad summum, quantum maxime fieri potest, perductum habes. Copiosius et uerbis pluribus refertum nullum exstat, comparatu facilius nullum, ad usum accommodatum meliusque nullum etc.

Io. Chaeradami lexicopator etymon Graecolat. Paris. 1545. fol.

Nicolai Gerbelii Lexicon Graecolatinum A. 1546. MS. uidisse se Argentorati testatur Gesnerus in Pandectis p. 37. b.

Lexicon Graecum locupletatum ab Hadriano Iunio A. 1548. fol. et 1557. fol. ex offic. Hier. Curionis, fol. inscriptumque Eduardo, Angliae regi, fidei defensori et supremo Anglicanae ecclesiae a Christo capiti, quem titulum, Indici librorum prohibitorum insertum queritur, Iunius, ut videre licet in eius Epistolis pag. 124. pag. 469. sq. et 508. De Lexico isto iterum pag. 70. 223. et 180. ubi sex millibus uocum atque eo amplius auctum a se testatur. Ab hoc opere diuersus est eiusdem Iunii nomenclator, paruae molis liber, sed praecellens et utilis, de quo infra.

Lexicon Graecolat. editum Lugd. 1550. fol. apud Frellonium^{*)}. Et aliud eodem anno Basileae, locupletatum a Io. Hartungo, post Arlenium, aliosque. Marc. Hopperi diction. lat. gr. Basil. ex off. Hier. Curion. 1563. fol.

IOACHIMI CAMERARII Commentarii insignes utriusque linguae similiter, ut Budaei opus, nullum alphabeti ordinem obseruant, in quibus diligens praecipue exquisitio nominum, quibus partes corporis humani adpellari solent, additis, et functionum nomenclaturis, et aliis huc accedentibus. Basil. 1551. fol.

Iacobus

*) Lugduni apud Mich. Syluium. 1553. fol. Hart.

Iacobi Tufani Lexicon. gr. lat. Parif. 1552. fol. ingenti vocum accessione locupletatum: [rec. Venet. 1555. fol.]

Ex Budaei commentariis maximam partem decerptum Lexicon Graecolatinum *Caroli Stephani*, qui Roberti frater, Henrici patruus fuit, editum Parif. A. 1554. fol. cum additionibus MSS. Hoefchelii obuium Romae in bibl. Barberina.

Inter melioris notae Lexicographos merito suo refertur ROBERTUS CONSTANTINUS¹⁾, medicus Cadomensis, cuius Dictionarium Linguae Graecae, Cadomenfi Ciuitati et Iacobo Dalechampio, viro docto et prae caeteris amico, ab auctore dicatum lucem vidit Geneuae apud Io. Crispinum A. 1562 fol. 2. Volum. atque deinde cum additionibus *Francisci Porti* aliorumque recusum est ibid. A. 1592. fol. ne dicam de Lexico Graeco-Latino *Io. Crispini*, collecto ex eodem Rob. Constantino et A. 1566. 4. edito, quod manu Isaaci Vossii passim auctum, notatumque exstat in bibl. publica Leidenfi²⁾. Non, vt in thesauro H. Stephani sub radicibus vocabula, sed suo singula ordine per litterarum seriem digesta in Constantini [P] Lexico leguntur. Verum auctor in praefatione promittit *artificiosam tabulam*, in qua linguae graecae origines, annominationes et seruato tantum alphabetico ordine in primitiuis. Hinc maiore iudicio collectum Constantini Lexicon, quam Stephani thesaurum existimabat Io. Henricus Boeclerus in bibliographia curiosa, quae sine nomine auctoris vulgata primum, deinde Boeclero vindicata et sub Bibliographiae criticae titulo, cum Io. Gottlieb Krausii animaduersionibus Lipsf. 1715. 8. prodiit pag. 19. Certe antequam Stephani opus videret lucem, omnium quorumcunque commentarios, qui vntquam in graeca lingua erant editi, a Constantino superari, adfirmavit *Mich. Neander* pag. 457. erotem. Hebr. Sed praeterea etiam edere voluit Constantinus *de accentuum graecorum ratione* plenam breuemque commentationem; *Elegantias linguae graecae* eiusque cum Latina comparationem; *Compendiosam methodum studii linguae graecae* et de eiusdem auctorum lectione tractationem; denique *thesaurum rerum et verborum linguae graecae* per locos communes, in quo duo indices vice duplicis dictionarii, Graeci et Latini, et tertius rerum, quae in locis communibus tractantur, filuam materiamque contineret. Licet vero integris corporis et mentis sensibus memoriaque valida centesimo tertio Constantinus diem³⁾ obi slet, 6. Cal. Ian. promissa tamen illa non impleuit, neque in lucem protulit, quod memoratur a Simlero, dictionarium, ex Homero ceterisque poetis graecis collectum, simile dictionario Nizolii in Ciceronem. Nihilominus thesauri spem quod fecerat, inuidiam incurrit non leuem. Constantinum enim perstringere videtur H. Stephanus, nimis acerbus saepe eorum, qui idem cum ipso stadium decurrere ausi sunt, censor et Aristarchus, in praef. ad thesaurum suum pag. 17. his verbis: *Praestiti denique, lector, in hoc opere, vel potius praestare conatus sum, quae ipsum thesauri nomine non indignum reddant. Eum quidem certe titulum mihi praeripere iam olim conati erant quidam, quum me de hoc opere aggrediendo cogitare obaudiissent. Sed illi ὄντα ἔγῃ eorum adpellationi merito aliquis ex prouerbio*

1) Conf. Io. Fabricius histor. bibl. Fabric. III. pag. 256. sq. Harl.

2) *Crispini lexicon graec. lat.* Col. 1615. 4. — Londini 1681. 4. Harl.

3) Vide Teissierii elogia Thuanica t. IV. p. 506. Bailletum iugemens tom. 3. pag. 137. Colomelli Galliam Oriental. pag. 103.

prouerbio depromptum vocabulum *ἄνδρες* adscripisset. Foris enim et titulo thesaurus erat; intus autem nihil aliud, quam vulgaris confusio, quae antea lexicī Graecolatini recogniti nomine adpellabatur, nouis aliquot futuris aucta: aut (si mauis) quaedam interpolationum accessio, ut vel ex ipsa collatione perspicui potest, adeo ut perinde esset ac si personatus *Irus Croesum* [P] se mentiri sub eius persona vellet. Contemnit etiam Constantinum eiusque laborem indignis modis Iosephus Scaliger in Scaligeranis pag. 101. et in Epistolis pag. 104. 107. quod ex singulari ac priuato in eundem odio profectum monet Huetius in Originibus Cadomensibus, gallice editis, cap. 24. quum patri, Iulio Caesari Scaligero, carissimus Constantinus fuisset, et per aliquod tempus communibus ab eo aedibus exceptus, tanti etiam ob eruditionem et fidem atque integritatem aestimatus, ut ante obitum suum illi potissimum lucubrationum suarum ineditarum in lucem proferendarum curam voluerit committere. Conradus etiam Gesnerus in Epistola de libris a se editis pag. 21. Hoc anno, inquit, quo haec scribo, 1562. Geneuae produsse audio longe copiosissimum Graecae linguae thesaurum a Rob. Constantino, incomparabilis doctrinae viro, ex Ioh. Crispini officina. Huius Constantini habemus minime contemnendum etiam Latinae linguae supplementum, siue lexicon vocum rariorum, in postrema tunc Calepini editione praeteritarum, excusum Geneuae apud Eustachium Vignon 1573. 4. quod manu Emerici Bigotii passim notatum fuit in bibl. praeclara Bultelliana: nec non nomenclatorem scriptorum, quorum libri exstant vel MSti vel impressi in bibl. Galliae et Angliae, indicemque bibl. Gesneri. Paris. 1555. apud Wechelum, 8. Notas in Celsum Lugd. 1566. 8. et Amst. 1687. 12. 1713. 8. In Dioscoridem Lugd. 1558. 8. Argentorat. 1565. 4. Et in Theophrasti hist. plantarum, cum Iul. Caes. Scaligeri ad eandem commentariis Lugd. 1584. 8. et Amsterd. 1644. fol. Ineditas eius in Plinii hist. nat. animaduersiones in bibl. Lamonia adseruari, testatus est Bailletus, eius praefectus: et nescio vbi vel edita reperiantur vel MSta deliteant, quae inter Constantini scripta typis excusa memorantur ab Antonio Teissierio tom. 4. elog. Thuanor. pag. 508. Aphorismi Hippocratis versibus redditi graecis et latinis: Iuliani imp. Misopogon et Epistolae in linguam latinam conuersae, nec non de antiquitatibus Graecorum et Latinorum libri tres.

De HENRICI STEPHANI Thesauro Graecae Linguae.

Stephaneae stirpi id fuisse proprium videtur, ut in communes studiosorum vsus construeret thesauros ^o), Ciceronianum *Carolus*, [P] Latinum *Robertus* ^r), graecum *Henricus*: licet Graeci etiam magna pars Roberto eiusque studiis debeatur: ita enim de illo iam An. 1557. in praefatione ad Lexicon graecolatini Ciceronianum filius ipse, Henricus Stephanus, testatur, se propemodum vereri, ut Alexander olim patris Philippi victoriis materiam

^o) Theodorus Ianfonius ab Almeloueen de vitis Stephanorum, Amst. 1683. 8. pag. 72. *Mich. Maittaire* in Stephanorum historia. Londini 1709. 4. pag. 352. [*Car. Steph.* thesaurus M. T. Cic. Paris. 1556. fol. — eiusd. L. L. cum graeca collatio. Paris. 1554. 8.]

^r) *Roberti Steph.* thesaurus L. L. Paris. 1531.

II. tom. F. ib. 1536. fol. — auct. ib. 1543. III. tom. fol. — cum adnotatt. H. Stephani, curante Anton. Birrio. Basil. 1540. 1543. tom. IV. fol. — *Rob. Steph.* de lat. et graecis nominibus arborum, fructuum, herbarum, piscium et auium. Paris. Rob. Stephan. 1544. *Harl.*

riam triumphorum sibi eripi dolebat, ne sic patris sui in litteras meritis industriae suae laudem intercipi contingeret. *Et conatus quidem eius fortasse nihilo meis maiores: sed ut viribus, ita etiam effectu longe profecto sum inferior.* Ecce enim ille tibi non *Lexicon graecolatium nescio quod, ex ineptissimarum adnotationum quadam velut colluvie conflatum, tanquam vestimentum aliquod ex vilibus scrutis confarcinatum, sed ingentem et immensum linguae graecae thesaurum, iam a multis annis, sumtibus prope infinitis, ex praestantissimis linguae auctoribus tibi congerit atque coaceruat.* Qui certe illo latinae linguae thesauro, (*quem etiam ipse cumulauerat*.) tanto erit opulentior, tantoque pretiosior, quanto maiores sunt illius, quam huius, ut omnes fatentur, diuitiae. Post Robertum, A. 1559. defunctum, de excudendo thesauro iam A. 1561. cogitavit filius; nam die 13. Iulii illius anni datum est privilegium Caroli IX. Galliarum regis, cui A. 1570. 15. Febr. aliud Maximiliani II. imp. accessit. Non prius autem Thesaurus graecae linguae ab Henrico Stephano in lucem datus est, quam A. 1572. fol. quatuor voluminibus, dicatusque Maximiliano II. imp. Carolo IX. Galliae regi, Elisabethae, reginae Angliae, atque electoribus imperii, Friderico Palatino, Augusto Saxoniae et Ioanni Georgio Brandenburgico, nec non academiis, Vienneensi, Pragensi, Parisiensi, Oxoniensi, Cantabrigiensi, Heidelbergensi, Lipsiensi, Wittebergensi et Francofurtensi, ad Viadrum. Opus incomparabile, amplas Graeciae opes totis canistris admetiens studiosis, et quod immenso labore stetit auctori, adiuto licet parentis industria ^{q)} et Friderici Sylburgii ^{r)} ac fortasse aliorum ^{s)}, vnde omnes graecarum litterarum studiosos beneficio sibi obstrinxit tanto maiore, quod ab illo vsque tempore, qui vberiores et accuratiores panderet graecae linguae commentarios, per annos centum et [P] quinquaginta repertus est nemo. In titulo ipso profitetur auctor praeter alia plurima, quae primus praestitit paternae in thesauro latino diligentiae aenulus, vocabula in certas classes distribuisse, multiplici derivatorum serie ad primigenia tamquam ad radices, vnde pullulant, reuocata.

*Nunc alii intrepide vestigia nostra sequantur,
Me duce plana via est, quae salebrosa fuit.*

Quamquam vero ingens laudeque sua dignus, nec inutilis labor etiam est ille, quo vocabula graeca ad radices suas primus reuocauit; tamen ad quotidianum usum studiosorum atque euoluentium compendium nequiquam opportunus, sed molestissimus est, adeoque aliis seruari commentariis, et lexicon identidem consulturos morari non debebat. Moratur autem incredibiliter non tirones modo, sed etiam eos, qui progressus non contemnendos in graecis litteris fecerunt: quam multis enim in vocabulis non satis constat etiam doctissimis de origine? deinde compositorum omnium, quum duae ad minimum radices

q) *Paterno auspicio atque ductu.* H. Stephanus praef. ad Adagia Erasmi An. 1558. Adde eius Epist. de typographiae suae statu, apud Almelo-veen pag. 177.

r) Frid. Sylburgius 1596. 16. Febr. Heidelbergae pestilentia interemptus est, teste Abrahamo Sculteto in narratione de vita sua pag. 4. ubi addit, H. Stephanum in adornando thesauro multum ab

eo adiutum. At Stephano facit iniuriam Melch. Adami in Sylburgii vita pag. 193. edit. in fol. quando scribit, potissimum thesauri partem eius labore constare: vnde reprehenditur a Bailletto tom. 3. iudiciorum de scriptoribus pag. 136.

s) Scaligerana pag. 145. *H. Stephanus non solus fecit thesaurum. Plusieurs y ont mis la main.*

radices esse debeant, incertum manet, sub vtra inuestigandum sit, etiam si constet de radice vtraque. Ac nisi verborum indice, qui in quarto tomo exstat, studium inquirendi quodammodo Stephanus leuasset, multi haud dubie illud consulere plane desperarent, quia non possent id facere sine nimis magno eoque saepius faciendo quotidie temporis dispendio. At sic quoque duplici tamen labore opus, indicem enim primum, deinde in alio volumine locum ipsum euoluere est necesse. Et quamquam non crediderim, hanc esse causam ¹⁾, ut hodie vix vnus graece doctus reperiatur pro quinquagenis peritis graecarum litterarum, quales fuere bene multi renascentibus litteris, antequam Stephani thesaurus et Scapula in hominum manibus versarentur: nihilominus puto esse verissimum, [P] in lexico hanc esse virtutem maximam, ut, qui illo vitur, sine difficultate ac temporis iactura, quae inquirat, inuenire queat; itaque longe praeferendam methodum aliorum, qui non sub radicibus, sed suo quaeque loco per alphabeti ordinem vocabula singula exhibent exponuntque.

Non Parisiis, ut persuasum multis, sed Geneuae excusum esse thesaurum, (neuter enim locus in fronte operis notatur,) merito ob rationes, quas suggerit historia typographi Stephaniani, statuit eruditus amicus et collega meus coniunctissimus, Mich. Richey, in Chrestomathia graeca, siue consilio de recte instituendo graecae linguae studio, cuius sectione VIII. de thesauro hoc differit accuratissime. Idem non sine causa negat, duas illius exstare editiones, licet recentissimus ac diligentissimus historiae Stephanorum scriptor, *Michaël Maïtaire*, pag. 355. posteriorem etiam thesauri editionem prodixisse tam certum esse adfirmet, quam, quo anno prodierit, fatetur incertum esse ²⁾. Sed post vulgatum A. 1579. compendium a *Io. Scapula*, quo maximam sibi factam iniuriam, et opportunitatem distractionem operis sui, tanto sumtu suo et labore perfecti, impediri, haud immerito dolet at, nouum frontispicium thesauro suo praefixit Stephanus, et in illo Scapulam pungit his verbis:

*Quidam ἐμπεριον me capulotenus abdidit ense,
Aeger eram a scapulis, sanus at huc redeo.*

Oooo 2

In

1) *Moyſes du Soul* in Epistola, inserta Nouellis litterariis, Amst. A. 1720. 8. editis gallice, t. XI. p. 133. *la pratique de mettre les mots non dans leur ordre alphabetique, mais sous leur racines, qui à eu lieu depuis que, pour le malheur des lettres, les Etienneſ s'auiserent de ranger tous les deriuez et les composez sous leur racine, a été une des principales causes de la decadence de Grec. Car qui est-ce qui pourroit supporter le degout, que cause cette methode? — aussi voyons nous ce qui en est arriué. Je pose en fait, qu' au renouvellement des lettres en Europe, il y avoit plus de cinquante personnes pour une aujourd' hui qui ſavoient le Grec. Pour quoi cela? Est ce que le bon sens et la nouvelle philosophie ont fait decouvrir à notre ſiecle, que les écrits des Grecs, sont ou ridicules, ou faux, ou un vain jargon comme les subtilitez de l' Ecole que ceux, qui ne savent pas les choses, confondent assez ſouvent avec la Philosophie des Anciens. Point du tout etc.*

2) *Diuerſa esse huius Thesauri integra exemplaria, atque annis distantibus, typis denuo compositis, e prelo prodixisse, quod anno circiter 1580. factum esse putat Maïtaire in histor. Stephan. pag. 359. ductus rationibus probabilibus, contendit Barth. Nic. Krohn, Pastor quondam Hamburg. ad D. Mar. Magdal. in cat. bibl. suae (Hamb. 1793. 8.) pag. 174. et vberius atque copiosius exposuit rationes suas in epistola ad me, mense Maio 1791. data, ad quam quoque in catal. suo provocauit. Quare ego in fine huius sectionis illam formulis typographicis describendam curabo. Meum thesauri Stephan. exemplar, (vti illud, quod in *Baumgartenii Nachrichten von merkwürdigen Büchern*, tom. IV. pag. 269-272. describitur,) in fine tituli habet notam anni: *Anno M. D. LXXII. excudebat Henricus Stephanus.* In bibl. *Pinelliana* exstiteret duo exemplaria; alterum sine anni nota, alterum cum nota a. 1572. (vide catal. illius bibl. tom. III. pag. 273. nr. 7433. et 7434.) *Harl.**

In aversa tituli huius noni facie, suae opistographo, etiam comparet Epistola, qua non modo grauiter conqueritur de iniuria, ab epitomatore sibi illata; sed etiam contendit, plura eaque magni momenti praetermissa a Scapula, quae poni lectorum intererat, in aliis etiam inuertisse eum ac peruertisse dicta, dum mentem atque artificium auctoris non adsequitur. Eandem querelam suam repetit Stephanus in palaestra de Lipsii Latinitate An. 1591. 8. edita, pag. 51. seq. ubi etiam nouo illo, quod dixi, frontispicio, ornatum thesaurum ipse posteriorem operis sui editionem pag. 54. adpellat, atque in Scapulam stringit hosce iambos, quos splendida bilis ipsi dictauerat:

*Opus redegit qui illud in compendium,
Impendium in eo temporis quam maximum*

Fecisse dicit: vellet id pensare nos

Suae crumenae maximo compendio.

[P] *Lectorum at ille maximo dispendio*

Contraxit opus id, imposuit et omnibus.

Poena irrogetur huic ut non grauis tamen,

Tantum esse dignum dixerim suspensio.

Sed operae pretium est, audire etiam Scapulam, ita causam suam agentem, et quantum Stephano debeat, vel non debeat, proferentem in praefat. ad Lectorem: *In hoc opere absoluendo cum plurimum operis contriuiissem, — — incidi forte in thesaurum, ab Henrico Stephano constructum, cuius sola inscriptione lecta, existimaui, me actum egisse. Verum cum thesaurum illum, penitus introspectum, praeter alia multa, a meo consilio discrepantia, diuerso etiam ab eo, quem secutus fueram, ordine scriptum fuisse re ipsa cognouissem, idque amicorum oculis subiexissem, eorum indicio fretus multi-que rationibus adductus haec tandem in lucem prodire permisi. At vero ne thesauri illius Herculeo sane labore compositi, auctorem, bene de literis meritum, debita laude fraudare, aut me alienis plumis venditare videar, quid illi acceptum feram, fateri non grauabor. Cum enim in eo thesauro, tanquam in penu locupletissimo, distionum vim et proprietatem melius exprimi, significationes distinctius collocari, pluribus aptioribusque exemplis confirmari, diuersas constructiones diligentius obseruari, denique quae tum veteres tum recentiores lexicographi, scholiastae, grammatici et alii, in graecae linguae cognitione excellentes viri, ad hoc argumentum pertinentia scripserunt, plenius contineri et accuratius quam in superioribus lexicis collecta exhiberi comperissem; ea inde potissimum deprompta meo instituto accommodaui, consultis iis quoque auctoribus, ex quibus illa in thesaurum fuerunt relata. Paucissima ex pluribus exempla selegi, loquendi formulas non nisi magis necessarias exposui, ne liber, in nimiam molem excrescens, lectori taedium asserret, emptoremque pretii magnitudine derideret. Si autem in eo thesauro multa vocabula adiecta sunt, quae in aliis lexicis desiderantur, ita etiam non pauca, testimonio munita, huc accessisse, si quis collationem instituat, saepius deprehendet, atque adeo quamplurima adici posse non est dissimulandum. In hoc omnes eruditi consentiunt, nec Scapulam fraudandum laude industriae, licet iniquum prae studio, et de Domino quondam suo ac praeceptore") meritum haud bene: H. Stephani vero dolendam vicem, cui pro tantis laboribus*

v) Almeloueeu pag. 74. de vitis Stephanor. et Mich. Maittaire pag. 358.

laboribus suis et impensis, quibus omnes, litteris operantes, sibi maxime obligavit, hoc gratiarum loco repensum est, ut redacto ad inopiam identidem querendum fuerit, a thesauro se esse pauperem redditum. *Θησαυρὸς ἀγρίος πᾶσιν ἑὼν ἐτέροις, ἐστὶ κακίης ἐμῇ.*

*At thesaurus me hic ex diuite reddit egenum,
Et facit ut iuvenem ruga senilis aret.*

Quamquam etiam in celebrando et extollendo opere vtilissimo haud minor est eruditorum consensus, quod horreum ac promtuarium totius Graeciae vocat Morhofius, Mericus Casaubonus *) viri summi inaeestimabilem thesaurum, atque alibi, librum incomparabilem et vere thesaurum: tamen iamdiu simili desiderii et votorum consensione exoptant omnes, ut post tam diuturnum et longius saeculo spatium exoriatur tandem aliquis, Stephanus similis, sed fauentiore utens fortuna, qui adiutus ab aliis **) suppleat, atque ex scriptoribus, vel post Stephanum demum protractis in lucem, vel ab eo non satis diligenter excussis, latifundia graeca amplius oculis omnium pandat, facilioreque et obvio utentibus ordine exponat. Vir doctissimus Olaus Borrichius in dissertatione de lexicis pag. 50. Nemo merito suo laudatior Henrico Stephano, cuius graecae linguae thesaurus paene instar omnium est, solidus, cultus, locuples, in quo nisi tria desiderarentur, (primo, quod essent non pauca in iis, qui omnium manibus versantur auctoribus, hic omissa: secundo, quod multa id temporis Graecorum monumenta, hodie in publico notissima, nondum euulgata essent: tertio, quod voces plurimae plures admittunt significationes, quam quae in illo thesauro signatae sint,) iam peruenisset ille lexicographorum Graecorum labor ad usque suos umbilicos. Fuit, quum plenius lexicon graecum expectare iuberemur a viris, in Graecorum scriptorum lectione subactissimis, Rich. Bentleio, Britanno, Laur. Normanno, Sueco, et Ludolpho Kustero **), Germano: quorum hunc fatum praematurum intercepit et alios quoque ipsius conatus laudatissimos, editionem Hesychii, et thesauri latini recogniti evertit. Normannus similiter mors acerba eripuit sacris et humanioribus litteris. Bentleium animus ad alia amoeniora et splendidiora reuocavit. Pauli Cornettae, clerici regularis, Lexicon Graecum ex sacris et externis scriptoribus in quinque magna digestum volumina editionique paratum, laudat et Romae in bibl. patrum S. Mariae Magdalenae MStum feruari testatur Prosper Mandosius in bibl. Romana pag. 150. De aliis, qui idem saxum voluerunt, iuvat, ne actum agam, [!] adponere notata a clarissimo collega meo, Michaelis Richey, in laudata Chrestomathia graeca: Non dicam de exemplo thesauri Stephani, quod possidere mihi contigit, cui sua manu passim quaedam addidit Erasmus Schmidius. Ioh. Conradum Dietericum, professorem Giesensem, auctarium quoddam ad idem opus sub manu habuisse, in quo

00003

errores

w) Pag. 42. ad Marcum Antonin. et in diss. de nupera Homeri editione.

x) Recto et acquirissimo iudicio Mich. Maittaire in Stephanorum historia pag. 388. Tantum abest, ut ob aliquot voces, in H. Stephani thesauro desideratas eum negligentiae insimulem, ut eius potius industriam suspiciam, quod plures non desiderantur. In quam immanem molem excresceret, quam inexhaustos labores, quot Herculeo

huic operi inuigilantes viros, quot annos sibi deposceret thesaurus, qui uniuersa Graecorum omnium Auctorum vocabula variasque ipsorum significationes complecteretur.

y) Hic scripturus erat de lexicorum graecorum defectibus, uti narratur in actis erud. Lips. 1710. pag. 104. in censura editicnis Aristophanis, a Küstero curatae. Harl.

errores eius se detecturum sit pollicitus, sed, quum viueret, non inuenisse typographum, et post mortem eius omnem illum laborem in irritum cecidisse refert Morhofius, (aut qui Morhofium supplens, Ioh. Frickius,) lib. IV. Polyhist. capit. 8. §. 6. Imo discerptum plane deinceps auctarium illud fuisse intelligo ex fragmento eius, quod in manibus nonneminis esse significatur in nouen Bücher-Saal tom. 1. pag. 963. Rem eandem, a Morhofio traditam, confirmat doctissimus Dieterici in professione graecarum litterarum successor, Io. Henr. Maius, fil. qui etiam in observationibus suis sacris lib. IV. pag. 161. seqq. voces CCLX. a sola praepositione συν incipientes, aut sine auctoritate adductas, aut plane a Stephano omissas, recensuit. Sic plurimas alias, eidem vel intactas, vel auctoritate nulla ab eo confirmatas, in uno Episteto et Simplicio obseruasse, iam pridem virum, in hac palaestra versatissimum, Simonem Ertmannum, scribit Borrichius in adpendice ad Analekta Lat. linguae pag. 51. qui et ipse ibi, quid in Stephano desideret, exponit, et complures nominat scriptores graecos, ex quibus ille vel parum, vel nihil in suum thesaurum adsciuerit. Ex solo Luciano vocabula CXLV. quorum haud facile ullum apud Stephanum offenderis, notauit Ioh. Ienius, et sua serie exhibuit in lectionibus Lucianeis lib. III. cap. 1. pag. 309. sq. Nec pridem ex solo Xenophonte Ioh. Grammius, professor Hafniensis, specimen dedit supplementi Lexicorum Graecorum ad calcem suae historiae Deorum ex Xenophonte, suae prodromi Antiquitatum Xenophontearum, quae dissertatio est Hafniae edita 1716. 4. ubi lexicon illud a p. III. porrigitur ad p. 159. continetque voces, quae in praestantissimis studiosorum graecorum graecae linguae teruntur lexicis graecolatinis, (proinde et in thesauro Stephani,) vel prorsus non habentur, vel nullo auctoris classici testimonio confirmantur: fore etiam, ut idem vir doctissimus similes ex aliis quoque scriptoribus observationes aliquando adiciat, spem esse dicit Seuerinus Lintrupius in praefat. ad Christiani Falsteri supplementum Linguae Latinae plag.)(). Tan. Fabrum iam olim quatuor millia vocum graecarum, lexicis praetermissarum, collegisse, testatur filia eius, Anna Dacera, in notis ad Anacreontem ²). Nec dubito quin maximus etiam ad rem lexicam adparatus in promptu fuerit Ioh. Caspari Suicero, qui Lexicon graecum maius meditatus est, quod immenso fere labore collectum et in duos in folio tomos distributum omnes voces graecas exhibiturum erat, ipso promittente [P] in praefat. ad thesaurum Ecclesiasticum. Michaël etiam Maittaire aliquando dicentem audiuit Busbeium ^{aa}), doctorem quondam suum in schola Westmonasteriensis, graece peritissimum, sibi virum quemdam doctum ostendisse bina volumina vocum, quae in H. Stephani thesauro non reperiuntur, ut refert in historia Stephanorum pag. 388. ^{bb}) De scriptis vtilibus variis grammaticis, quae in adpendice thesauri sui Stephanus exhibet, dicere me memini vol. VII. pag. 35. sq. Tomo autem primo praemit-

²) Locus est ad Odam LVIII. pag. 204. Le mot ἀνακρέων dont Anacreon se sert en cet endroit, ne se trouve point ailleurs, et on le chercheroit inutilement dans les dictionnaires, aussi bien que beaucoup d'autres, que mon pere avoit autrefois ramassez, jusques au nombre de plus de quatre mille.

^{aa}) Hic est Busbeius, a quo vsum lexicæ Scapulae alumnis Westmonasteriensibus interdictum narrat idem Maittaire pag. 358.

^{bb}) Multi alii passim collegerunt, aut adnotarunt voces, quae decissent in thesauro Stephaniano; ut Danielis Scott adpendicem ad thesaurum Gr. L. ab H. Stephano constructum, et ad lexica Constantini, et Scapulae, Londini 1745. tom. I. II. in fol. Reimari, Munthii, Fischeri, Abreschiique collectanea supplementaque, a me in Prolegom. ad hist. ling. gr. I. pag. 83. iam obseruata praetermittam; adici possunt: Adpendix ad Lexicon graecol. a Io. Scapula constructum, et ad alia Lexica Gr.

praemittuntur de laudibus graec. litterarum orationes binae, vna *Scipionis Crateromachi*^{cc)}, Pistoriensis, Danieli Reinerio, patricio Veneto, inscripta, et altera *M. Antonii Antimachi*, habita in Gymnasio Ferrariensi: his subiunguntur excerpta ampla ex oratione tertia, quam in commendationem graecarum litterarum vulgavit *Conradus Heresbachius*. Eadem cum prioribus duabus orationibus Iacobus Leclius praemisit corpori poetarum graecorum, edito Coloniae Allobrogum siue Geneuae A. 1606. fol. *Fabr.*

Epimetron.

Quae b. *Krohn.* de repetita *Stephaniani Thesauri Gr. L.* ad me scripsit, hic ponam.

De *repetita* et altera huius *Thesauri Stephaniani editione* adhuc sub iudice lis esse videtur, *quaestionem*, an re ipsa exstet posterior? aliis, oblata de hoc opere eiusque editionibus differendi occasione, silentio praetereuntibus, aliis negantibus, aliis contra adfirmantibus viris rei literariae peritissimis. Sic *De Bure* (Bibl. instruct. Belles Lettres T. I. pag. 32. nr. 2243.) quum editionem, quae annum 1572. praefert, attulisset, quamvis in nota addita de *Scapulae* perfidia copiose differit, tamen de iis exemplaribus, quae anni indice destituuntur et quorum in frontispicio Disticho illo *quidam ἐπιτέμνω* etc. *Scapulam* pungit *Stephanus*, nihil habet, quod moneret lectores. Atque *Iac. Morellus*, biblioth. Venetae D. Marci custos, qui catalog. biblioth. praestantissimae *Maph. Pinelli* a se euulgatum vberioribus eruditissimisque annot. literariis instruxit, ad vtrumque *Stephan.* Thesauri exemplar (catalog. tom. III. pag. 273. NN. 4733. 34.) de eorum dissimilitudine omnino nihil adfert. At, quod magis mirum, ipsi *Theod. Ianss. ab Almelooven*, qui singulari *Diff. Epistolari* ad *Io. Georg. Graevium* de *Vitis Stephanorum*, celebrium typographorum, de industria exposuit, alia illa exemplaria, quorum in titulis annus, quo typis expressa sunt, non exstat, omnino ignota fuerunt. Vid. pag. 72-74. et pag. 52. additi *Indicis Librorum*, qui ex omnium *Stephanorum officinis unquam prodierunt*.

His igitur subticentibus, *negant*, vniuersum Thesaurum Graecum ex *Stephaniano* prelo iterata vice prodixisse, summi etiam in re literaria viri, *Io. Alb. Fabricius* cum eo, quem sibi consentientem adduxit *Mich. Richeyo*, (h. l.), atque post hos *Sigism. Iac. Baumgarten* (*Nachrichten von merkw. Büch.* IV. Band. pag. 272.) maxime ad ita statuendum hac ratione

Gr. e cod. MSto olim *Askeniano* in lucem nunc primum vindicata. Londini 1789. mai. 8. Continet etiam vocc. in Tragicis gr. praefertim, quae ab H. Steph. sunt omissa. Viri cuiusdam docti *specimen* supplementi vocum omissarum in H. Steph. thes. Gr. L. in Miscellaneis obss. criticis in auctor. vett. vol. VI. tom. I. p. 179. sq. — Vir quidam doctus in ephemer. litterar. Gothanis a. 1789. pag. 521. exhibet e *Meleagri* carminibus plura vocc. gr. singularis formae, quae in lexico *Stephaniano* desiderantur. — Similiter *Kistler* ad *Aristophanem*, *Hemsterhusius* ad *Lucianum* et alibi, *Irmisch* in notis ad *Herodianum* et alii ad alios auctores gr. collegerunt et notarunt supplementa. *Harl.*

cc) De *Carteromacho*, siue *Forteguerra*, discipulo *Politiani*, viro doctissimo, qui A. 1513. diem obiit, consulendum *Diarium Venetum* (*Giornale de letterati d' Italia*) tom. XX. pag. 278. seq. [et *Bayle* diction. voc. *Carterom.* tom. II. pag. 60.] Oratio haec eius post editionem primam Venetam ap. Aldum 1504. 4. saepius lucem vidit, ut *Basil.* 1517. 4. Romae 1543. 4. et *Baruthi*, *Io. Fasoldo* curante, 1690. 4. *Antimachi* Oratio cum eius versione librorum *Gemisti Plethonis* de gestis Graecorum, aliorumque apopsmaticorum *Dionysii Halic.* *Demetrii Phalerei* et *Polyaeni* prodierat *Basil.* 1540. 4.

tione ducti, quod Stephanus, vt saepius ipsi querendum fuit, iniuria, *Scapula* sibi illata, ad inopiam redactus et a Thesauro pauper redditus fuerit, quam ob causam de repetenda eius editione ipsum, existimant, ne cogitare quidem potuisse. Sic in re facti argumentatione, vt ita dicam, dogmatica vsu, eo prolapsi sunt, vt, quod ipse *Stephanus* expressis verbis de Thesauri sui *posteriore* editione plus vna vice testatus fuerat, id ad suam tamen praeconceptionem ipsisque indubiam opinionem interpretarentur. Ita enim *Fabricius* supra: *Vbi (Palaestrae de Lipsii Latinitate pag. 54.) Stephanus etiam nouo illo, quod dixi frontispicio (in ea enim sententia Fabricius atque cum eo Baumgarten fuerunt nouum, modo frontispicium Thesauro suo, post illatam a Scapula iniuriam praefixisse,) ornatum Thesaurum ipse posteriorem operis sui editionem adpellat.*

Hac ratione negat *Fabric.*, licet bene nouerat, *Mich. Maittaire*, diligentissimum illum *Historiae Stephanorum* scriptorem, pag. 355. adfirmasse, tam certum esse, prodixisse *posteriorem* etiam Thesauri editionem, quam, quo anno prodierit, esse incertum. *Maittaire* accersit *Io. Petr. Kohlius*, (de quo *Chrstph. Sax. Onomast. P. VI. in Anal. pag. 717.*) mox *Kiloni*, mox *Petropoli P. P.* qui, *Petropoli* relicta, *Hamburgi*, quum per plures annos ibi priuatis studiis literarum incumbens commoratus fuisset, vitam cum morte commutauit; vir literatissimus, et in libris eorumque editionibus explorandis atque diiudicandis acutissimus. Hic, vt ex eius ore ipse accepi, vtrisque Thesauri exemplaribus sedulo collatis, nullus dubitabat, quin *H. St.* Thesaurum suum, quantus quantus est, altera vice prelo subiecerit atque denuo ediderit. Sed, fato praeuentus, de eo, quod reperisse sibi visus fuerat atque in chartam coniecerat, nihil, quantum scio, cum orbe erudito communicauit, quamuis apud animum constituerat.

A parte veri omnino stant hi *Duumuiri*, *Maittaire* atque *Kohlius*, quod ex ea, quam ipse ego institui, exemplarium collatione his rationibus clare euincitur.

I. *Ipsius Auctoris de editione posteriore repetitis testimoniis*, quorum unum in ea, quae auersa tituli, anni nota destituti, facie siue opisthographo comparet, *Henr. Stephani* admonitione de Thesauri sui *Gr. Epitome*, quae titulum *Lexici Graecolat. noui praefert*, postremo se lectoribus his verbis scriptis offert: „*Huic enim omnia (sc. addita-
menta, emendationes et censuras) non huic posteriori Thesauri editioni inferere (in-
feri autem, Lexico typis denuo compositis prelo iterum subiecto omnino non potu-
issent) verum seorsim edere visum est, ne ei, qui iam priorem emisset, posterior etiam,
si habere illa quoque vellet, comparanda esset, sed in illa eiusque corollario diuitiarum
Graecarum cumulum et ipse possideret. Vale!*“ Eiusmodi ipsius *Stephani* testimonium inest etiam *Distichi*, quo Thesaurus in frontispicio exemplarium, quibus anni nota deest, *Lectores* alloquitur, his verbis extremis:

— — — — *sanus at huc redeo;*

quorum sensus hic est: *Iam restitutus altera editione redeo, iterumque integer in lucem publicam prodeo.*

Alterum vero, quod ipse *Stephan.* exhibet testimonium, exstat in eius *Palaestra de Lipsii Latinitate*, A. 1591. edita, pag. 54. etiam, licet in peruersum sensum detortum, ab ipso *Fabricio* allegatum.

II. *Exem-*

II. *Exemplaribus utrisque* (quorum in citatione id, quod impressionis anni notam praefert, *Lit. A.* quod autem nota illa destituitur, *Lit. B.* insignietur) *oculis subiectis atque inter se collatis.* Exhibebo igitur *diuersitatis specimina* non quae possem omnia, sed breuitatis studiosus, ex singulis Tomis solummodo quaedam *insignia* et eiusmodi, quibus omnino *diuersa atque dissimilia esse huius Thesauri integra Exemplaria et annorum intervallo typis denuo compositis e prelo prodisse quandam eorum partem*, extra omnem dubitationis aleam ponetur.

- a) *Litterae unciales* siue grandiores *Romanae*, in interstitio singularum columnarum ad loca commode citanda et citata facilius citiusque inuenienda posita, (A. B. C. D. E. F. G. H.) in Exemplaribus *A* et *B* non ubiuis eidem versui s. lineae adherent, sed quandoque in *A* altiore, in *B* inferiore locum occupant: tamquam, Tom. I. col. 37. 38. *Lit. G.* ad vocem ΑΙΚΥΛΟΣ; tom. II. col. 31. 32. it. col. 155. H. litera interstitio columnarum in *A* ad sextam, in *B* contra ea ad quintam lineam ante finalem comparet. Idem, quum quam frequentissime et in omnibus reliquis Tomis oculis subiiciatur, non est, ut afferam plura eiusmodi specimina.
- b) *Versus* s. lineae columnarum modo continent numero plures, modo pauciores voces in *A*, quam in *B*. et v. v. Tanquam tom. I. col. 489. in ἀπὸ, *A* lin. 1. voces 6. *B* autem 7. lin. 2. *A* voces 12; *B* tantum 11. complectitur. Tom. II. col. 31. lin. 15. *A* voces 8. et in fine versus vocis diuisae duas syllabas priores *Calo* —; *B* autem voces 8, et unam abruptae in versus fine vocis syllabam priorem *Ca* —; Ita habent etiam *A* et *B*. vers. 16. 17. 18.
- c) *Alia* in fine versus *Syllabarum* vltimae vocis *distrahendarum ratio* in *A* quibusdam in locis obseruatur, in *B* locis iisdem *alia*. E. gr. T. I. col. 38. vocis ΑΙΚΥΛΟΣ ad *Lit. G.*

A. lin. 2. Epith — Ouidio adun-

cus arcus

B. lin. 3. — — Ouidio ad-

vincus arcus

cf. Tom. I. col. 490. C. lin. 3. in *A* et *B*. Praeterea col. cit. G. lin. penultima iterum est inter *A* et *B* eiusmodi diuersitas

T. II. col. 31. lin. 15. *A.* — — *Calo-*

nes — *propria,*

— — — *B.* — — *Ca-*

lones — *pro-*

et sic in hac columna in utroque *A* et *B* saepius. cf. pag. 159.

T. III. col. 471. lin. 20. 21. *A* — — τὸ λεγόμενον

ἐκ τῶν

— — — *B* — — τὸ λεγόμε-

νον ἐκ τῶν

exemplaribus, ut (in A, non vero in B) col. 554. in principio versus tertii a fine, αταρχή pro Καταρχή, quod decidisset litera K aut instrumento quo atramentum literis imponitur esset auulsa. sic c. 1130. i. λεφανταρχία pro ἐλεφανταρχία.

- h) His omnibus addendae videntur quaedam vtrorumque exemplarium *diuersitates* obuiaae in *T. I. foliis*, quae inde a frontispicio vsque ad Lexici ipsum exordium decurrunt. Varietates quidem illas in Epigraphis, omnis Privilegiis, *H. Steph.* admonitione et in vtraque primi folii facie conspicuas in exemplaribus, anni nota destitutis, ut satis notas praeteriens, insigniores tantum referam.

Pag. 7. *Catalogus Auctorum Gr.* lin. 2. A — expositiones vocabulorum etc.

B — — expositiones vocabulorum etc.

— *Auctores Gr.*, ratione generis scribendi, relati in suas classes, *uncis* in A. *curuatis*, in B. maximam partem *perpendicularibus rectis* inclusi sunt.

— in fine columnae primae in A verba: *Meae editionis*, solito caractere *Romano*, in B autem eadem ita dictis literis *curvis* comparent.

Pag. 9. sqq. in A signaturae b. i. b. ii. b. iii. b. iiij.
in B — — b. j. b. ij. b. iij. b. iiij.

— 12. lin. 33. Verbum lineae primum eamque inchoans: *Sunt* in A. in marginem paginae exteriorem extra lineam extrusum adparet; in B reliquis linearum initiis accommodatum.

Folio cum signatura A. i. post p. 20. A. SCIPIONIS CARTEROMACHI PI.
floriensis oratio etc.

B. SCIPIONIS CARTEROMACHI
Pistoriensis oratio etc.

— vocabulum postremum lin. vlt. A. lingua
B. lingua

Praeterea observandum, Titulos singulares tomi III. in A habere signaturam A ai. et Tomi IV. AAaa i; quae signaturae desunt in B.

Iam, puto, satis esse ad euincendum, *re ipsa exstare iteratam et alteram Thesauri Stephani Gr. editionem atque hanc esse eam, quae anni nota destituitur.* Quo autem anno prodierit, incertum quidem, quod iam *Maittaire* asseruit; tamen certissimum, ante annum 1591. iam hancce alteram editionem euulgatam fuisse, quum in *Palaestra de Lipsi latinitate*, quae 1591. in lucem emissae est, ipse *Stephanus* illius *posteroris* editionis, ut iam observavi, fecerit mentionem.

Quid tandem ex his omnibus allatis de vtraque editione eiusque pretio decernendum atque statuendum? 1) Nihil refert, qua editione ad linguae graecae studium utaris; est enim illa altera ne vllis quidem additionibus locupletata, neque in priore minus recte dicta in

posteriore sunt emendata. 2) Prior, quae anni notam expressam habet, praestat re ipsa, quum ei sphalmatum operarum pauciora insint, editione posteriore. 3) Posterior contra ea, si non venustate, artis tamen typographicae et orthographiae maiori studio, atque historiae huius Lexici literariae, quos aperuit, fontibus omnino commendari videtur. — Addo *Epigraphen Thesauri Stephaniani Gr.* cum sua varietate *utramque* integram, in *nova Biblioth. Gr. Fabricianae* editione *Harlesiana* ad pag. 79. Vol. X. adferendam, quum una atque altera a *Fabricio* omissa sit.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ, THESAURVS GRAECAE LINGVAE, *Ab Henrico Stephano constructus.* IN QVO PRAETER ALIA PLVRIMA quae primus praeflitit (paternae in Thesauro Latino diligentiae aemulus) vocabula in certas classes distribuit, multiplici deriuatorum serie ad primum, tanquam ad radices, vnde pullulant, reuocata.

THESAURVS LECTORI.

Nunc alii intrepide vestigia nostra sequantur
Me duce plana via est quae salebrosa fuit.

(Insignia Oliuae Stephani, cum *Noli Altum sapere*; sine subscriptione)

Anno M. D. LXXII, excudebat Henr. Stephanus. CVM PRIVILEGIO CAES. MAIESTATIS, ET CHRISTIANISS. GALLIARVM REGIS.

altera Epigraphe:

ΘΗΣΑΥΡΟΣ — THESAURVS LECTORI, de ea quam fecit quidam eius epitome,

Quidam ἐπιτέμνων με, capulo tenui abdidit ensen:

Aeger eram à scapulis, sanus at huc redeo.

De magno quod idem compendium adfert dispendio agitur in ea quae proxime sequitur epistola.

(Insignia Oliuae Stephani cum *Noli Altum Sapere*; subscriptione)

HENR. STEPHANI OLIVA.

CVM PRIVILEGIO CAES. ——— GALLIARVM REGIS.

Haftenus Krohn. Harl.

ALIA LEXICA GRAECOLATINA.

Lexicon Graecolatinum *Petri Gyllii*, cum variis accessionibus aliorum, et notis a *Io. Hartungo* additis recusum est Basil. 1577. fol. ex officina Henrico-Petrina; sed optima et locupletissima exstat editio anni 1584. fol. in qua datur frui inunctim exhibitis observatis *Petri Gyllii*, *Guil. Budaei*, *Iacobi Tufani*, *Conr. Gesneri*, *Hadr. Iunii*, *Rob. Constantini*, *Io. Hartungi*, *Marci Hopperi*, *Guil. Xylandri* editorumque *Iac. Cellarii* et *Nicolai Hoenigeri*.

geri. Fabr. In meo exemplo edit. Basil. 1584. neque in titulo, neque in praefatione nomen *Petri Gyllii* reperire potui: neque *Io. Fabr.* in historia biblioth. suae, vbi parte III. pag. 253. sqq. de illo, praecipue de Budaeo et reliquis V. D. qui in titulo Lexici nominantur, copiose agit, Gyllii mentionem iniicit. Haec editio, quae, quoniam in titulo accesserunt nomina Xylandri, atque Cellarü, vulgo dicitur nouemuirorum, multo plenior quidem est, et curatior quam prior, quae septemuirorum nominatur, edita 1537. 1560. 1568. (cum notis, margini adscriptis, et collectionibus msstis fuit exemplum in bibl. Thottiana in cuius catal. tom. IV. pag. 68. sqq. 237. sqq. etc. multa varii generis lexica exstiterunt) 1572. fol. Contra haec habet multa vocabula, praecipue medica, quae in ed. a. 1584. desiderantur.

Io. Scapulae Lexicon ex Henrici Stephani thesauro, quicquid dissimulet, excerptum, et laudabili industria in *Φιλελλήνων* vsus digestum atque exornatum locupletatumque, prima vice lucem vidit Basileae A. 1579. ^{aa}) fol. 1594. et Geneu. 1598. et cum Hypotyposi dialectorum *Iac. Zwingeri* Basil. 1605. et cum Latino *Laurentii Martii*, Palatini, indice 1627. ^{cc}) et Lond. 1637. addito insuper *Io. Harmari* lexico Etymologico, [P] et denique accuratissimo studio Lugd. Bat. et Amst. 1652. fol. apud Elzeuirios et Hackium, curantibus *Cornelio Schreuelio* et *Lamberto Barlaeo*, qui Ioannis etiam Meursii Glossarium Graeco-barbarum abbreviatum, praeter varia opuscula grammatica, in thesauro H. Stephani obuia, adiecerunt. Haec editio recusa Basileae 1665. fol. Exstat etiam epitoma Scapulae edita A. 1598. 4. Ex laudato collega meo, Michaële Richey, comperi, duo exempla Scapulae, quibus egregia plurima ex lectione graecorum scriptorum adnotauerat Balthasar Stolbergius, *ὁ μακαρίτης*, esse in manibus Reu. Theod. Dassouii, antistitis Rendsburgensis. Inter alia in illis annotationibus Stolbergianis videre licet voces phrasisque scriptorum sacrorum noui foederis, testimoniis auctorum graecorum comprobatas. Sic in bibl. Barberin. adseruantur lexica Tufani A. 1552. fol. et Rob. Constantini A. 1562. fol. manu Hoefschelii passim aucta et emendata.

Dictionarium quadruplex, anglicum, latinum, graecum et gallicum. Lond. 1580. fol.

Eduardi Grant, qui Crispini Lexicon quater vel quinquies mille vocibus auxit, lexicon graecolatinum Lond. 1581. 4.

Lexicon trilingue. - Argentorat. 1611. fol.

Dictionarium tetraglotton, latinum, graecum, gallicum et belgicum. Franeck. 1612. 8.

Morelli thesaurus linguae latinae, graecae et gallicae, ex emendatione Auberti, Lugd. 1612. 4.

Pppp 3

Is. Hab-

^{ee}) Falluntur, qui A. 1570. assignant, vt auctor clarissimus historiae Stephanorum pag. 359. et bibl. *Fabriciana* Helmst. tom. 3. p. 250. [vbi de hoc. lex. de Scapula, Zwingero, Harmaro et Io. Meursio copiose agitur.]

^{dd}) *Lawaetz* I. pag. 443. citat praeter ea editiones, Basil. 1580. fol. — ibid. 1589. fol. — Geneu. 1628. fol. — atque in supplem. pag. 307. edit.

Basil. 1600. apud H. Petrum cum Scapulae tabulis de dialectis fol. — Lund. 1696. fol. — cum Meursii glossario contracto Basil. fol. II. vol. Noua et insigniter locupletata edit. a pluribus annis promissa est in catal. librorum Lipsiensi nundin. sed num et quando ea editio cui *Kronbiegelius* et *Reusmannus* immortui sunt, iam paene profligata, lucem adspiciat dies docebit. *Harl.*

Fr. Habrecht Ianua linguar. filinguis, lat. germ. gall. ital. hisp. et angl. Argentor. 1630. 8.

Henrici Decimatoris thesaurus linguarum latinae, graecae, hebraicae, gallicae, itali-
cae et germanicae. Lipf. 1613. fol.

[Lexicon gr. lat. ad formam *Henr. Stephani*, f. l. ap. *Guil. Laemarium*. 1598. 4. — *Ge-
neuae* ap. *P. Aubert*. 1616.

Io. Crispini lex. gr. lat. Colon. Allobr. 1615. 4.

Io. Serpili diction. lat. graec. et germ. infer. Antwerp. ap. *Steelsum*. 1545. 4.

Henr. Stephani epitome thesauri ling. gr. f. lexicon gr. lat. Ebroduni, 1623. 4.

A. M. Szenciens lexicon lat. graec. hung. Hannou. 1611. 8.

Lexicon philol. et etymolog. graeco-lat. — anglicanum. Londini. 1677. fol.

Io. Gezelii lexicon graecum. Aboae. 1749. teste *Lawaetz*. supplem. pag. 308. *Harl.*]

LEXICA MINORA.

Had. Iunii nomenclator, rerum nomina propriis vocabulis expressa variis linguis ex-
plicans, Antwerpiae An. 1567. 8. editus et 1576. 1583. [Francf. 1591. ibid. 1620. — auct.
ab *Herm. Germberg*. ap. *Stoer* 1619. 8.] deinde recusus: *Edmundo Richerio* iudice nec lau-
dari fatis nec digne aestimari potest, cum loco breuissimi optimique commentarii in omnes
antiquos auctores esse possit. c. 6. obstetricis animor. pag. 227. ^f)

Balthasaris Garthii lexicon graeco-latinum Francof. 1602. 8. et deinde saepius. *Gar-
thius* olim bilinguis, iam trilinguis, hoc est Lexicon latino-germanico-graecum, adornan-
te *Koenig*. Norib. 1658. 8. — curis secundis *Georgii Matthiae Koenigii*, cum praefat. B.
Ioh. Mich. Dilherri. Norimberg. 1679. 8.

Eilhardi Lubini clavis graecae linguae, siue compendiosum lexicon latino-graecum
et graeco-latinum, vna cum sylloge sententiarum ^{ff}), quibus Vocabula linguae primitiua
continentur, Rosloch. 1605. 1609. Lubec. 1612. 1620. Lipf. 1633. et ex *Danielis* ac *Phi-
lippi Parei* recensione Francof. 1643. 1662. 8. Lugd. Bat. 1644. 12. Amst. 1647. 1651. 1664.
12. et cum interpretatione germanica Norimb. 1718. 8. *Fabr.* Animaduerti quoque, ci-
tatas esse editt. Lipsiae 1630. 8. — Brunsvici 1677. 12. — Hannou. 1682. 12. — Norib.
1670. 12. et 1690. 8. — Londini 1669. 8.

Io. Knapii lexicon gr. latin. Antwerp. ap. *Gymnicum*. 1539. 8. *Harl.*

Antonii Laubegois Graecae linguae breuiarium graecolat. Duaci 1626. 8.]

Io. Anon.

^{ff}) In compendium redactus in usum scholar. *Marchic*. Berol. 1647. 8. *Harl.*

^{gg}) Hae sententiae solent etiam *Schreuelii* lex.

subiici. Similiter radices linguae graecae versibus
gallicis complexus est *Claudius Lancelotus*, mo-
nachus *Benedictinus*.

Io. Amosi Comenii Ianua linguarum, graecis additis a *Theodoro Simonio*, Holsato, Amst. 1642. 12. ex *Steph. Curcellaei* recognitione Amst. 1649. 8. [Multae edd. exstiterunt in bibl. Thottian. v. cat. IV. p. 620. 630. 1q.]

Cornelii Schreuelii Lexicon manuale graecolatinum analyticum et latino-graecum, Lugd. Batau. 1654. 8. 1657. 8. ib. 1670. 8. et ex quinta editione, in Belgio curata, Amst. 1682. etiam emendatius prodiit cura b. doctoris mei, *Io. Godofredi Herrichen*, Lips. 1684. 8. Dresd. 1707. 8. et ex recensione *Henr. Ludolphi Holtzkampii* Amst. 1709. 8. Auctum graecolatinum per *Iosephum Hill*, et latino-graecum a *Ioh. Hutchinsono* Lond. 1663. 8. *Fabr.* Praeterea memorantur edd. Lugd. Batau. 1664. 1676. 1682. Amstel. 1684. 8. 1700. 1709. 8. auct. ab *Hillio*, Cantabr. 1685. 8. — Lips. et Budissin 1696. 1702. 1707. 1714. 8. — edit. aucta, Patauii 1715. fol. — *Dresdae*, 1736. 1752. 1762. 1767. 1775. 8. *Harl.*

[*Dan. Schulz* lex. gr. lat. Sedini. 1668. 8.]

Guilelmi Robertsoni thesaurus linguae graecae, a *Iosepho Hill* auctus, ad voces circiter 24000. Lond. 1676. 4. non immerito laudatur a *Colomesio* pag. 79. bibl. selectae; est enim lexicon omnium in eo genere locupletissimum et emendate excusum.

M. Gottlob. Frid. Peckii liber memorialis graecae linguae ad modum similis latini Cellariani, voces primitivas et sub illis deriuatas et compositas naturali ordine exhibens, cum praef. M. *Io. Davidis Schreberi*. Dresd. 1709. 8.

Ioannis Casparis Suiceri Lexicon graecolatinum, Tiguri 1683. 4. qui maius etiam aliud, duobus vol. in fol. adornasse se testatur in praefat. ad *Thesaurum Ecclesiasticum* quod lucem haud vidit.

Lexicon graeco-latino-germanicum Francofurti 1698. *Zunneri* sumtibus curatum, bonae notae.

Lexica latino-Graeca *Io. Gerlaci Wilhelmi*, *Ioh. Lindneri* etc.

Beniamini Hederichii ⁸⁹⁾ lexicon manuale graecum, cuius nuper spes facta est, omnibus sui generis lexicis, quae exstant, longe locupletius promittitur in tres partes, videlicet hermeneuticam, analyticam atque syntheticam diuisum, forma octaua maiore. *Fabr.* Prodiit Lipsiae 1722. m. 8. — per *Patrik.* Londini, 1739. 4. — auctum a *Morell.* ib. 1778. 4. post repetitas *Sam. Patricii* curas multis vocabulorum millibus plurimisque nouis significationibus verborum locupleratum, et multis modis castigatum et emendatum, cura *Io. A. Ernesti.* Lipsiae, in bibliopolio Gleditschii: prostat etiam Londini apud *Nourse*, 1767. mai. 8. — ib. 1775. — ib. auct. cur. *M. Wendleri*, 1788. — auctior et emendatior edit. cura eiusdem, Lips. et Londini 1796. mai. 8. De *Ernest.* edit. aperte iudicat *Wytttenbach* in praef. ad suas eclogas historicas pag. XXVI. fqq. *Reiske* vero *Ern.* iunuit in altera edit. et conquestus est de ingrata opera, in vita sua, ab eius vxore edita pag. 85. *Harl.*

Io. Christianum quoque *Hertzogium*, praeclaris lucubrationibus notum et graecae linguae haud mediocriter peritum, lexico graeco digerendo [P] operam suam addixisse, libenter

[h) *Gelehrte Zeitungen* A. 1719. pag. 200.

libenter intellexi ex *Gottlieb Stollii* introductione in historiam eruditionis, edita A. 1718. 8. Germanice pag. 128.

Insigne etiam specimen lexicī noui graeco-gallici lucem vidit in Gallia, *Projet d'un dictionnaire grec*. Vide Mem. de Trevoux, Iuin 1718. pag. 1118. Journal des Sçavans 1718. Decembr. pag. 671. Hic gustus facile saluam mouebit graecae linguae studiosis, vt totum opus absolutum videre desiderent, quod dictionariis, haerens editis, locupletius futurum est et acuratus. Vt tamen pluribus inferuiat, ex graeco-gallico oportebit adornari graeco-latinum, vel Gallorum exemplo ab aliis etiam nationibus graeco-germanicum, Graeco-anglicum etc.

Theodori, Polycarpi F. Dictionarium graeco-latino-Russicum prodiit Moscuæ 1704. 4. Vide Acta Erud. tom. 4. supplem. pag. 500. *Fabr.*

[*Nic. Gùrtleri* Lexic. vniuers. quatuor linguarum, lat. germ. graec. et gall. Basil. 1731. m. 8.

Barth. Castelli lex. medicum graeco-lat. Geneuae 1747. m. 4.

Abr. Kall Specimen supplementi thesauri graecae linguae Stephaniani ex Theognidis sententiis (litt. A.) Hafniae 1760. 8.

Thesaurus trium linguarum, latinae, gallicae, graecae. Paris. 1762.

M. Chr. Zimmermann, Prof. in Gymnasio Stuttgard. nouum lexicon manuale graeco-latinum et latino graecum, in vsum scholarum. — cum praef. *I. P. Milleri*, Rect. et Prof. in Gymnasio Vlmensi. Stutgardiae 1771. mai. 8.

Constantini Georgii Dictionarium IV. linguarum, graecae scil. literalis, graecae vulgaris, latinae atque italicae. Venet. Bortoli. 1757. II. vol. 4. — auct. *G. Const. Ioanninensis*. Venet. typ. D. Th. Ioannienfis. 1786. fol.

The Origin of Language and Nations hieroglyphically, etymologically and topographically defined and fixed, after the Method of an English, Celtic, Greek and Latin-English lexicon. — by *Roland Jones*. Lond. 1764. 8.

I. W. I. Dillenius griechisch-deutsches Woerterbuch für die Jugend, nach Schellerischen Plan gearbeitet, mit einem griechischen und deutschen Index. Lipsiae 1784. m. 8. — ed. II. emendat. auctior, ibid. 1792. mai. 8. — ed. III. auctiorem promissit auctor anno praeterito.

M. I. C. Vollbeding griechisch-deutsches Handwoerterbuch, zum Schulgebrauch. Lipsiae 1784. mai. 8. — Eiusdem Supplemente, Emendationen und Berichtigungen etc. Lipsiae 1788. 8. — deutsch-griech. Handwoerterbuch. ibid. 1790. 8.

I. Gottf. Haas, (Conrect. scholae Schneeberg.) Vollstaendiges griechisch-deutsches Woerterbuch. *Erster Band*. A. — K. Lipsiae 1797. 8. conf. Ien. A. L. Z. a. 1797. nr. 252. mens. Aug. pag. 361. sqq. — Praestantia superabit minora lexica id, quod cel. *Schneiderrus*, Prof. Francof. ad Viadrum, secundum ordinem etymologicum vocabulorum colligere et componere coepit:

I. G. Schneiders Kritisches griechisch-deutsches Handwoerterbuch beim Lesen der griechischen profan-Scribenten zu gebrauchen. tom. I. Züllichau. 1797. med. 8. (Tom. II. nundinis vern. Lips. prodibit.)

Huc quoque pertinet egregium opus: *Lexicon technologicum graecorum rhetorum*. Congessit et animaduersionibus illustravit Io. Christ. Theoph. Ernesti, philos. prof. Lips. Lipsiae 1795. med. 8. *Harl.*

Lexica specialia et indices graecarum vocum in scriptores quosdam singulos graecos.

In POETAS quidem:

In *Homerum* Wolffgangi Seberi indicem, *Lexicon analyticum* Lud. Culonii, clauem Ant. Roberti et G. Perkinfi, Iac. Sorgeri phraseologiam Homericam, et epitheta ex Iliade per Nic. Prustum collecta, iam memoraui lib. 2. c. 3. §. 29. seq. [vol. I. pag. 339. sq. cum meis additamentis, et pag. 565. de *Dammii* nouo lexico gr. etymologico. Berolini 1765. 4. *Harl.*] quibus addere licet indicem locupletissimum graecum, quem Eustathii ad *Homerum* commentariis subiunxit in Romana editione Matthaeus Debares siue *Deuarius*: alium Basileensis ἐκδόσεως curator. Indicem item, de quo Scaliger in Scaligeranis pag. 145. vbi de H. Stephano: *L'indice des mots d'Homere est bon*. Indicem item Ascani Persii, Romae editum: Indicesque graecos in volumine vtroque editionis praeclarae Homeri *Barnesianae* [et *Ernestinae*] subiunctos. Ieremiae Hoelzlini indicem in *Iliad.* lib. I. V. et IX. editos a Theod. Schreuelio Lugd. Bat. 1642. 8. *Homeri* epitheta, a *Iacobo Reuio* collecta, habuit MSta Iacobus Perizonius, legavitque ea bibl. Leidenfi. Indicis omnium vocum *Homericarum* Seberiano etiam digestioris et elaboratoris, nescio quo auctore, specimen Giesfla ante aliquot annos ad me misit vir doctissimus Io. Henricus Maius, filius. *Fabr.* De *Apollonii* *Lexico* gr. *Iliados* *Odyss.* vid. supra, vol. I. pag. 505. sq. *Harl.*

In *Hesiodum*, *Georgii Pasoris* in collegio *Hesiodico* Amst. 1623. 8. atque ex patris schedis per filium Matthiam Pasorem index auctior in editionibus *Hesiodi* *Schreuelianis* Amst. 1650. 1657. 8. Lips. 1684. 1713. et *Amstelodamensi* Ioannis Clerici 1701. 8. [v. supra, vol. I. pag. 604. sqq.] Praeclarus etiam index graecus in *Hesiodum* eiusque scholiastas exstat in editione *Plantiniana* 1603. 4. [¶] quem auctor eius, Daniel Heinsius, pro glossario et vocabulario *Hesiodico* lectoribus suis commendare non dubitat. *Fabr.* (Vincent. Calà *Orosii de Figueroa*) index *Hesiodeus*. Neapoli 1791. mai. 8. *Harl.*

In *Theognidem* index Wolffgangi Seberi. Lips. 1603. 1620. 8. et index atque analysis omnium vocabulorum in editione *Francofurtenfi* a. 1701. et 1710. 8. quam notis etiam et commentario instruxit Henricus Gottlob Iust, Professor *Academiae Erfurtenfis*. [v. vol. I. pag. 715. sqq.]

In *Phocylidem* et *Pythagorae aurea carmina* indicem omnium vocabulorum dedit idem *Wolfgangus Seberus* ⁱⁱ⁾ Lips. 1604. 8. In *Phocylidem*, *aurea carmina* et *Naumachi* sententias,

ii) Hic Seberus indices eiusmodi etiam in alios poetas graecos, Apollonium, Euripidem, Sophoclem Theocritum etc. adfectos habuit. Vide eius *Epistolam ad Iungermanum*, post *Hottomannianas*

pag. 471. et de aliis pii huius et diligentis viri scriptis *Godfridi Ludouici* historiam *Rectorum schol.* pag. 130. sqq.

tias, indicem et analyfin grammaticam M. Adam Erdmannus Mirus, gymnasii Zittauensis Conrector insigniter promeritus: Budissae 1715. 8.

In *Pindarum* et lyricos Aemilii Porti Lexicon Pindaricum Hanou. 1606. 8. et index locupletissimus omnium fere vocum phrasiumque, qui exstat in editione Pindari Oxoniensi 1697. fol. Nam Erasmi Schmidii *πινδαροταμίον* siue Concordantias Pindaricas, quarum specimen dedit in prolegomenis ad illum poetam, desideramus. *Fabr.* De Porti et Dam-mii lexic. vide supra, vol. II. pag. 77. et 78. *Euripidis* Phoenissis edit. Schütz Halae 1772. 8. vberimus graecitatis index additus est. *Harl.*

In *Aeschylum* index graecus vocum, in scholiis explicatarum subiungitur in editione Stanleiana, Lond. 1663. fol. [Lexicon Aeschyleum recentissimus editor, Cel. *Schütz* promissit. *Sophoclis* editioni Etonensi 1786. 4. index copiosissimus et *Euripidis* edit. Lipsienfis Tomo III. Euripideum Lexicon est additum.]

In *Aristophanem* *πινὰξ ἀπάντων τῶν ἀξιολόγων ἀφθονώτατος* occurrit in editione graeca Basileensi Frobeniana 1547. fol. repetitus etiam in graeco-latina Geneu. 1607. fol. Sed longe pleniorẽ indicem vocum Aristophanis, accuratioremque debemus viro eruditissimo, Ludolpho Kuftero, in editione comici, quam adornauit, praestantissima, Amst. 1710. fol.

In *Menandri* et *Philemonis* fragmenta index graecus a Ioanne Clerico adiectus, cui plura etiam inserta ex inedito Photii Lexico, Amst. 1709. 8.

In *Callimachum* index graecus vocabulorum omnium exstat ad calcem editionis Parisiensis An. 1674. 4. quam dedit Anna, Tan. Fabri filia. Cum tempore fragmenta plura accesserint in editione Callimachi Graeuiana Vltraiecti 1697. 8. etiam index graecarum vocum in illa [et Ernestina] occurrit locupletior.

In *Lycophronem* index vocabulorum omnium auctore Richardo Wright, Londinensi, exhibetur in editione vtraque Potteriana Oxon. 1697. 1702. fol.

[Editioni *Apollonii* Rhod. Argonaut. Shawianae adiectus est Index omnium vocabb. emendatus in ed. Lipsiensi 1797. 8.]

[P] In *Theocritum*, *Moschum*, *Bionem* et *Simniam* dictionarium Doricum Aemilii Porti, Francof. 1603. 8. [Plenum lexic. adhaeret edit. Reiskianae]

In *Dionysii* periegesin dolendum est *Balthasari Scheidii* indicem fato viri praeclarissimi interceptum esse, cuius spem ille fecit praefat. ad indicem in Herodianum.

In *Oppiani* Halieutica glossarium, de quo supra §. IX. de glossario, a Rutgersio edito.

In *Musaei* carmen de amoribus Herus et Leandri index omnium verborum subiicitur editioni, quam cum variorum notis adornauit *Daniel Pareus*. Francof. 1627. 4. et editioni cum nouo indice graeco Io. *Henrici Kromayeri*, Halae Magd. 1721. 8.

In *Nonni* metaphrasin Evangelii Iohannei, index graecus Frid. Sylburgii, in editione Commeliniana 1596. 8. recusa Lips. 1618. 1629. 8. [sed omnibus bonis et recentioribus edd. poetar. g. addi solent indices varii generis.]

IN SCRIPTORES PROSARIOS.

In *Herodotum* lexicon Ionicum Aemilii Porti, Francof. 1603. 8. glossarium breue; *Ἀέζεων ἰσθῶν συλλογή*, et Ioach. Camerarii atque H. Stephani reuensio et interpretatio vocum Herodoti, quae exstant in editionibus huius scriptoris melioribus Stephaniana Iungerman-

Iungermanniana, Galeana, Gronouiana [et Wesseling.] Breue aliud lexicon Anonymi τῶν Ἡεροδοτέων λέξεων, quod ex codice Goldasti occurrit in editione Grouou. p. 748. Mauffacus existimauit, esse excerptum ex Apollonii γλώσσας Ἡεροδοτέ, quas ex magno Etymologico supra nominaui §. VIII. v. *Apollon*. Idem illud H. Stephanus pridem A. 1564. 8. ediderat ad calcem sui Erotiani pag. 105. In Herodoto Tho. Galei habes etiam indicem dictionum Herodoti Ionicarum, graeco-latinum concinnatum a Nathane Nicols: et editionem Iac. Gronouii claudit index vocum graecarum, de quibus in notis differit.

In *Hippocratem* Erotiani et Galeni saepius edita, aliorumque deperdita glossaria memorauit l. 4. c. 38. §. 4. sq. in h. vol. p. 233. sq. vbi etiam dictum de Anutii Foëssii lexico Hippocrateo elaboratissimo Francof. 1588. Geneu. 1662. fol. et de Ioh. Conradi Dieterici Iatreo Hippocratico siue lexico in Hippocratis Aphorismos, Gieslae 1656. Vlm. 1661. 4. nunc tantum addo, in ephemeridibus litterariis Parisiensibus A. 1715. mense Iulio p. 113. sq. propediem edendum promitti *Doucquerii*, medici Cadomensis, lexicon medicum vniuersale etymologicum et philologicum, in quo vndecies mille vocabula rarioris vsus ab auctoribus graecis latinis et gallicis adhibita illustrantur. *Fabr.* Id num editum sit, nescio. *Castelli* autem lex. med. supra in catal. lexicorum iam memorauit. *Harl.*

In *Thucydidem* index graecus verborum phrasiumque subiungitur in editione Wecheliana 1594. fol. alius in Thucydide optimi viri et non sine magno dolore meo litteris nuper erepti, Io. Hudsoni, Oxon. 1696. fol. [et Duckeri ed.]

In *Xenophontem*, Aemilii Porti index graecarum vocum phrasiumque et H. Stephanii vocabula Xenophonti peculiaria vel cum Herodoto ac Thucydide communia, exstant in editionibus Xenophontis Sylburgiana Francof. 1594. fol. et Paris. 1625. fol. Io. Grammii specimen supplementi lexicorum ex Xenophonte, ad calcem historiae Deorum siue prodromi antiquitatum Xenophontearum. Hauniae 1716. 4. *Fabr.* Ernestium, Schneiderum, cum primis Zeunium utiles et egregios indices adiecisse editionibus suis opusculorum Xenophont. supra, in vol. III. libr. I. cap. I. in catal. editt. Xenoph. ostendi. *Harl.* Specimen Indicis Xenophontei nuperrime edidit Prof. *Frid. Guil. Sturzius*, Gerae, 1798. 4.

In *Isocratem* Hieron. Wolfii index in editione Basil. 1549. fol. [in edit. Auger. T. III.] Michaël Neander in phraseologia Isocratis, Basil. 1558. 8. H. Stephani diatriba de vocabulis nonnullis et loquendi generibus ab Harpocrate et Suida apud Isocratem obseruatis, in editione Isocratis A. 1593. fol. et ad calcem Harpocratonis illustrati a Iac. Gronouio Lugd. Bat. 1696. 4. Non repetenda hoc loco, quae de Harpocrate et aliis in Rhe-toras Lexicis dixi libr. 4. cap. 38. §. XI. sqq. [pag. 244. sqq. in h. vol.]

In *Platonem* plura veterum Lexica deperdita memorauit lib. 4. c. 38. §. 10. [pag. 242. vbi quoque agitur] de Timaei Lexico. Non contemnendus etiam index vocum subiicitur editionibus Platonis graecis Basileensibus 1534. et 1556. fol. *Fabr. Fischerus* iam a pluribus annis promisit clauem Platoniam, et locupletissimum eximiumque indicem subiecit *Find-eisen* suae editioni doctae Platonis Gorgiae, Gothae 1796. 8. Lexici Platonici specimen diss. *W. Iac. Wagner. Goett.* 1798. 8. *Harl.*

In *Aeschinis* tres dialogos index graecus verborum et phrasium locuples subiunctus editioni praeclarae graeco-latinae *Petri Horrei*, Leouardiae 1718. 8. [in primis *Fischeri* editionibus.]

[Reiske locuplet. indices confecit ad *Aeschinis*, *Lyfiae*, *Demosthenis* etc. orationes in edd. oratorum graecor. — In Reiskiana editione Opp. *Plutarchi* tom. XI. et XII. continent amplos indices. De editionibus autem cum vberioribus indicibus iam in singulis capitibus de auctoribus ibique in notitiis editionum egimus. Addam *Woerterbuch nach den Capiteln des Palaephatus von unglaublichen Begebenheiten* etc. Coburg. 1784. 8. Doctiorem vero indicem s. clauem subiecit *Fischerus* suis *Palaephati* editionibus. v. supra, vol. I. pag. 191. — *I. F. Dilschmanni* — vocabularium graecolat. in *Gesneri* Chrestomath. gr. et in *Xenophonis* M. S. itemque in *Homeri* libros VI. priores, etc. Stendal. 1785. 8. — *Epistitu* ed. Vptoni habet vberimum indicem, et ita alii plures auctores hoc praecipue saeculo a viris doctis illustrati editique. *Harl.*

In *Aristotelem* indices graeci optimi subiuncti in editione Philosophi operum accuratissima graeca Wecheliana A. 1587. 4. quam *Friderico Sylburgio* debemus. Idem vir egregius magno studioforum huius linguae fructu similibus instruxit indicibus alios etiam, quos vulgauit scriptores, vt *Dionysium* ^{kk)} *Halicarnasseum*, romanae historiae scriptores graecos minores, nec non *Pausaniam*, *Etymologicon magnum*, *Iustinum* [P] *Martyrem* et *Clementem*, *Alex. Theodoretum* libros de curatione graecar. adfect. Lexicon autem vocum *Aristotelicarum*, ad philosophiam pertinentium, *Petro Petito* auctore, quod breui proditum scribebat *Menagius* ad *Laërtii Platonem* pag. 160. b. lucem non vidit. Pridem quoque intercidit *Clitarchi* liber de interpretatione vocabulorum *Aristotelis*, quem laudat *Eustratius* in IV. *Nicomacheorum*. Sed exstat D. *Martini Fogelii* lexicon insigne vocabulorum, homonymorum praecipue apud *Aristotelem*, editum Hamb. 1689. 4.

In *Theophrasti* *Characteres Ethicos*, Index praeclarus analyticus *Petri Hedelini*, curante *Erico Benzelio*, Vpsaliae 1708. [Melior est *Fischerianus*.]

[Lexicon *Polybium* vtilissimum in edd. *Ernesti* et *Schweighäuseri*. *Harl.*

[In *Apollodori* *Bibl.* ed. *Heyn.* Index.]

In *Plutarchi* librum de puerorum institutione index analyticus et lexicon *Olai Hesychii* Lipsf. 1705. 8. [et ed. *Heusingeri*.]

In *Iulii Pollucis* *Onomasticon* index *Wolfgangi Seberi*, in edit. *Francos.* 1608. 4. et longe plenior accuratiorque *Stephani Bergleri* in editione *Pollucis* optima *Wetsteniana* Amst. 1706. fol.

Arriani historiam de expeditione *Alexandri* et de rebus Indicis vidi illustratam eruditis notis et vberimo indice vocum phrasiumque graecarum atque ad editionem, paratam a *Georgio Raphelio*, pastore ecclesiae *Luneburgensis*, cuius obseruationes insignes ad *Nouum Test.* e *Xenophonte*, *Polybio* et *Arriano* digestas habemus.

In

kk) Indices graecos in *Dionysium Halic.* et *Clementem Alex.* habes etiam in editionibus *Oxonien-* bus vtriusque scriptoris, quorum illam *Io. Hucjo-* ne, A. 1704. hanc *Io. Pottero*, *Oxonienſi*, episcopo

debemus A. 1715. fol. Indicem in *Pausaniam* etiam in edit. *Lipsienſi* A. 1696. fol. in *Iustinum Marty-* rem, in edit. *Paris.* 1615. 1636. fol. *Witeb.* 1686. fol.

In *Aeliani* varias historias Lexicon concinnauit *Io. Scheferus*, Argentorat. 1647. 1662. 8. deinde auxit et emendauit in sua editione *Ioachimus Kuhnus*, Argentorat. 1688. 8. et nouo accuratoque studio *Iac. Perizonius*. Lugd. Bat. 1701. 8. [et Kretschmarus in indice in edit. Dresdae et Lips. 1746. 8.]

In Herodiani Historiam Lexicon, siue index graecus analyticus locupletissimus *Balthasaris Scheidii*, ad calcem editionis Boeclerianae Argentorat. 1662. 1672 et 1694. 8. [Add. Indices edit. Wessel. Diodori Siculi et Reimari Dionis Cassii Opp.]

In *Sextum Empiricum* index graecus, subiunctus editioni, a me curatae, Lips. 1718. fol. auctorem habet iuuenem egregium, Nicolaum Feddersen, Flensburgensem.

Ex *Luciano* indicem vocum, quae in Henr. Stephani thesauro omissae sunt, consignauit Ioannes Ienius libro tertio lectionum Lucianearum cap. I. p. 309. 316. Hag. 1699. 8. [Plenus index complet tom. IV. edit. Reitzianae.]

[Index vocabb. Græ. in *Himerii* Opp. ed. Wernsdorf. — in Geoponicorum ed. Niclas T. IV.]

Man. Moschopuli in Philostrati imagines lexicon MStum supra §. VIII.

[¶] In catalogo bibl. instructissimae Bultellianae p. 343. memorantur Lexica quaedam graeca edita ad quorum margines Emericus Bigotius manu sua notauerat voces usurpatae a *Porphyrio*, *Iamblichō*, *Polyaeno*, *Dione Chrysostomo* et *Aristaeneto*: nec non a patribus graecis, *Iustino*, *Origene*, *Athanasio*, *Gregorio Naz.* *Cyrillo Alex.* *Theodoreto*, *Nile*.

Bene *Mich. Maittaire*, vir egregius, in historia Stephanorum pag. 389. *Mihi rudi quidem, sed litterarum amantissimo, veniam dent eruditi, si cupiam, ut ne quis auctorem veterem editurus se opere proposito defunctum putet, modo ipsum nitido charactere, charta magnifica, notis luculentis ornatum excudi curauerit, nisi non insulsum indicem, sed lexicon ipsi auctori peculiare accommodet.*

Non omittendum etiam hoc loco H. Stephani graeco-latinum *lex. Ciceronianum*, editum Paris. 1557. 4. in quo graecorum scriptorum loca, a Cicerone citata, cum Tullii versione exhibentur, graecisque illorum vocibus ordine alphabeti descriptis, interpretatio Ciceronis laudatissimo instituto adiungitur. *Fabr.* Adde Lexicon Ciceronianum graecolatinum et castigationes in quam plurimos locos Ciceronis. Aug. Taur. 1743. mai. 8. *Harl.*

Ad ea denique, quae de lexicis graecis *biblicis* in sacros atque ecclesiasticos scriptores tum vniuerse tum sigillatim in *Dionysium* Areopag. *Ioannem Chrysost.* et *Andream*, Cretensem, adornatis dixi supra sect. IX. fin. et lib. IV. cap. 37. et 38. et de *Concordantiis*, quas adpellant, graecis in LXX. Interpretes et in Nouum Test. ibid. [supra pag. 214. seq. h. vol.] hoc loco adiungere iuvat, praeterita tunc mihi: *Io. Ernesti Grabii* glossarium graeco-latinum in *Irenaeum*, in edit. Oxon. 1702. fol. repetitum etiam auctius in Massuetiana Paris. 1710. fol. *Fabr.* Add. Concordantiae on the Greek Testament: with the English Version to each Word; the principal Hebrew Roots corresponding of the LXX. short critical notes where necessary, by *John Williams*. Londin. 1767. 4. *Harl.*

Lexicon graecum biblicum, curante *Christophoro Plantino*, editum cum institutionibus linguae graecae, atque epitome thesauri linguae hebraicae Santis Pagnini in tomo VII. Operis polyglotti Antwerp. 1572. fol.

In LXX. INTERPRETES et libros *Veteris Test. apocryphos* Lexicon succinctum graeco-latinum *Zachariae Rosenbachii*, Med. D. et sacrarum linguarum in schola illustri

Herbornensi professoris, quod exstat in eius Methodo omniscientiae Christi, Herbornae 1634. 8. quo sub titulo habes simul vocabula graeca Noui Test. secundum classes rerum digesta, et elenchum graeco-latinum dictionum, quae in Vet. et Nouo Test. pariter occurrunt, nec non indicem graecarum vocum, quae in Nouo Test. tantum reperiuntur, et specimen omniscientiae gentilis, hoc est plerasque latinas et graecas dictiones primitiuas, similiter per classes rerum dispositas.

[P] *Christiani Schotani* lexicon Hellenisticum seu Alexandrinum, Franequerae in 12. vulgatum, exhibet G. Pasoris clauem Noui Test. auctam vocibus, in versione graeca LXX. Interpretum occurrentibus. Diligentiore studio etiam, celeberrimo Montfaucono praeunte, voces LXX. Interpretum, ceterorumque Aquilae, Symmachi etc. adiunctae lexico Pasoris in Nov. Test. cura *Christiani Schoetgenii*, Lips. 1717. 8.

Mich. Crellii syllabum graeco-biblicum, siue vocabularium, omnia nomina et verba, quae in Vet. Test. versione LXX. virali habentur, per classes declinationum et coniugationum recensens, ordine alphabetico ante terminationes observato et adiecto catal. vocum Noui Test. τῶν ἀπαξ λεγόμενων. Altenburg. 1646. 12.

Praeclarum inprimis est lexicon duplex, reliquiis Hexaplorum Origenis subiunctum, quas incredibili studio post Flamminium Nobilium et Ioannem Drusium ex editis atque ineditis monumentis congeffit vir supra laudes *Bernardus de Montfaucon* Paris. 1713. fol. 2. Vol. Prius lexicon hebraico-graecum est, alterum graeco-hebraicum: in utroque vocabula, non modo apud LXX. Interpretes, sed etiam in Aquilae, Symmachi, Theodotionis et caeterorum interpretum fragmentis obuia exhibentur cum Latina interpretatione, et Hebraicis, quibus respondent, adiunguntur. [Praestantius est *Io. Frid. Fischeri* Clavis reliquiarum versionum V. T. graecarum Specimen, cuius Part. I. Auctior repetita est in Comment. Theologg. edd. a Velthufeno, Kuinoelio et Rupertio T. IV. pag. 195. sq.]

Lexicon in LXX. interpretes a D. *Hugone Brughtono* studiose compositum, et adhuc ineditum Thomas Hayne in praef. ad diss. de linguis (in Tho. Crenii *Analectis* pag. 15. seq.) testatur, se Collegii Sionensis bibliothecae Oxon. dono dedisse.

IN NOVVM TESTAMENTVM, nota omnibus

Georgii Pasoris, professoris Franequerani, clavis, manuale, syllabus omnium Noui Test. dictionum Lugd. Bat. 1628. 12. Amst. 1632. Lips. 1732. med. 8. etc.

Eiusdem Lexicon graeco-latinum, cum etymis nominum propriorum et peregrinorum. Herborn. 1622. 1626. 1632. Franeq. 1632. Naumb. 1637. 8. *Fabr.* Etyma nominum propriorum, itemque analysis hebraeorum, syriacorum et lat. vocc. quae in N. T. vs. piam occurrunt. Ienae 1668. 8. — Lexicon manuale emendatum et auctum cura *I. F. Fischeri*, Lipsiae 1755. 8. sed nolo ea, quae de lexicis gr. in N. T. a *Schwarzio*, *Schöttgenio*, *Krebsio*, *Spohnio* et *Schleusnero* in Introd. in hist. ling. graec. II. 2. p. 110. sqq. adnotavi, hic recoquere. cl. *I. F. Fischer* edidit Prolusiones XXXIII. de vitiis lexicorum N. T. 1772-1790. 4. quas deinde iunctim edidit: Prolusiones de vitiis lexicorum N. T. separatim antea, nunc coniunctim editae multis partibus auctae multisque in locis emendatae. Lipsiae 1791. mai. 7. — Idem curavit novam editionem *Chr. Stockii* clavis linguae S. N. T. Lipsiae 1753. m. 8. Editio quarta prodierat Ienae 1743. m. 8. *Harl.*

A *Ψευδεργμηνείαις* Calvinianis repurgatum a Io. Philippo Oheimio. Lips. 1658. 8. [ibid. 1666. 8.]

Illustratum variis observationibus philologicis et verborum e LXX. interpretibus adparatu auctum a *Christiano Schoetgenio*. Lips. 1717. forma maiore octava.

Vossii, Bergensis in Norwegia Superintendentis, notae ad Pastoris lexicon memorantur in Epistola Io. Ilaaci Pontani, scripta A. 1632. et in Antonii Matthaei sylloge Epistolarum cum A. Alciati Epist. contra vitam monasticam, edita Lugd. Bat. 1708. 8.

Lud. Lutii dictionarium graeco-latinum in Nouum Test. editum Basil. 1640. 8.

Andreae Pauli, Wismariensis, *ῥημαθρολογία*, distincte exhibens atque grammaticae ἀκριβεία declarans radices omnes et deriuata atque composita vocabula in Nouo Test. occurrentia, quae per diuersas terminationes disposuit et analogiae atque significationis veluti classibus distinxit. Lubec. 1653. 12.

Io. Dawson lexic. alphabet. N. T. Cantabrig. 1706. 8. [Londini 1776. 8.]

Ioh. Conradi Dieterici, prof. Giessensis, Antiquitates postumae Noui Test. etiam hic memorandae, quoniam et ipsae digestae sunt ordine alphabetico vocum graecarum, atque Lexicon insigne Philologico-Theologicum in noui Foederis libros praestant. Francof. 1680. fol. Hic vir doctus etiam parauit in vsum graecae linguae studiosorum *radicale* nominum, verborum et particularum, nec non *inuentarium harmonicum*, voces phrasisque graecas cum latina et aliis linguis conferens, et *rationalē vocum*, siue etymologicum. Vide eius specillum chrestomathiae graecae, editum Marpurgi A. 1649. 4. pag. 37. 59. 60.

Similiter pars posterior Criticae sacrae *Eduardi Leigh*, Angli, observationes philologicas in omnes graecas voces Noui Test. ordine alphabeti collocatas, exhibet, Amst. 1679. 1688. 1696. fol. ") et *Martini Casp. Wolfsburgi* Observationes sacrae in Nouum Test. excusae Lips. 1714. 4. de quibus Ephemerides eruditorum Paris. 1719. mense Septemb. pag. 308. De *Ioh. Casp. Suiceri* thesauro^{mm}, in quo itidem voces etiam Noui Test. pleraeque erudite illustrantur, iam dixi lib. 4. c. 38. pag. 230.

Io. Drusii ad voces hebraicas Noui foederis commentarius, Lexici in morem consinnatus, prodiit Franequ. 1616. 4.

Martini Petri Cheitomaei Lexicon vocum graeco-barbararum N. T. quae Orienti originem debent, Amst. 1649. 12. Praeter Drusium et Cheitomaeum de vocabulis Hebraicis

1) Ab *Henr. a Middoch* in lat. sermonem conuersa, ed. lat. tertia, Francof. et Lips. 1694. 4. Editio latina *quinta*, nouis tam vocabulorum quam observationum additionibus aucta, nec non supplemento, antea separatim adiecto, iam sua radice inserto et ab infinitis locorum, praesertim scripturae repurgata. Accessit (*Io. Conr. Kesleri* gymnast. Goth. subconrectoris) adpendix vocum, in codice graeco LXX. interpretum et apocryphis (etiam in fragm. Aquilae, Symmachi et Theodotionis) occurrentium; ita vt nunc haec noua editio vniuerso cod. sacro tam hebraeo, quam

graeco intelligendo commode adhiberi possit. Gothae 1706. 4. Kesleri adpendix habet peculiarem et longiorem inscriptionem, in qua praeter ea exhiberi dicuntur plurima vocabula multaeque vocabulorum significationes, quae in omnibus, etiam copiosissimis lexicis, ita dictis thesauris, glossariis et dictionariis frustra quaerantur. In praefatione subsidia, quibus vsus sit, enumerat auctor. — it. Gothae. 1735. 4. *Harl.*

mm) Amstel. 1682. — ed. 2. priori emendatior, elegantior et longe auctior ibid. 1728. fol. II. voll. *Harl.*

cis Nouo Test. consulendi Angelus Caninius ⁿⁿ⁾, Otto Gualtperius, Petrus Possinus et D. Augustus Pfeifferus.

10. *Knollii*, conrectoris scholae Rigenfis, vocabularium biblicum Noui Test. perquam vtili instituto ita elaboratum, [P] vt vocabula singula ordine librorum, capitum et versuum distincte tironibus exponat. Saepius prodiit, vt Rudolstadtii 1700. 8. Lipsi. 1717. 8. — editio octaua, prioribus longe auctior et emendatior, curante *Andrea Butigio*, Lipsi. 1730. 8. — ibid. 1739. 1745. 8. *Harl.*]

Ioachimi Langii, Graeci Noui Test. clauis grammatica, Hal. Sax. 1720. 8. 1736. 8.

Matthiae Flacii clauis S. S. ex recensione *Thod. Suiceri*, Francof. et Lipsi. 1719. fol.

Chr. Reinectii manuale biblicum ex Concordantiis graecis adornatum, in quo voces graecae omnes, in vers. LXX. interpr. et in apocryphis V. T. nec non in textu originali N. T. occurrentes etc. Lipsi. 1734. 8.

10. *Simonis*, hist. S. et antiq. prof. Halens. lexicon manuale graecum, etc. Halae 1766. mai. 8.

Griechisch-deutsches Lexicon über das neue Testament — von D. *Carl Friedrich Bahrdt*. Berolini 1786. med. 4. vt Sturmii, Telleri aliorumque lexica in N. T. germanice scripta, omittam.

XIII. *Scriptores recentes, qui Synonyma Graeca, Epitheta et Phrasas colligerunt, nec non tradiderunt de Graecis particulis, orthographia, prosodia, symphonia cum aliis linguis etc.*

1. *SYNONYMA* collegit *Martinus Rulandus*, August. Vindel. 1518. 1567. 1571. 1576. 8. in quibus cum non immerito plura desiderasset H. Stephanus praef. libri de instituentis graecae linguae studiis, emendauit illa et locupletauit insigniter *David Hoefschelius* ib. 1585. 1590. 8. et Geneu. 1612. 1618. 1646. 8. [add. Lawätz I. pag. 454. et suppl. pag. 313.]

[Synonymorum libellus ex optimis latinae et graecae linguae scriptoribus congestus, iam vero in gratiam studiosae inuentutis Suecanae concinnatus, plurimisque in locis ad-auctus ab *El. Petri Helsingio*. Stockholmiae 1587. min. 8.

M. Dan.

ⁿⁿ⁾ *Angeli Caninii*, Anglarenfis, Ἐλληγισμὸς, copiosissimi graecarum latinarumque vocum indicis accessione per Carolum Hauboesium locupletatus; in quod quidquid vetustissimi scriptores de Gr. L. ratione praecipunt, atque adeo omnia, quae ad dialectos intelligendas et poetas penitus cognoscendos pertinent, facili methodo exponuntur. Acc. plurimorum verborum originum explicatio, regulae quaedam breues de ratione syntaxeos, et loci aliquot N. T. cum Hebraeorum originibus conlati atque explicati. *Thom. Crenius* recensuit, emenda-

uit et notis ac praefatione, in qua de claris agitur *Angelis*, auxit. Lugd. Bat. 1700. 8. In praef. p. 75. sqq. agit *Crenius* de Angelo Caninio, et obseruat, hanc illius grammaticam graecam editam esse initio Parisi. typis regis a. 1555. et in officina Morelli. in 4. postea Londini 1600. 1613. et 1624. 8. si recte intelligo eius verba, dum „Londini, ait, a. CIO. IOC. (male enim in inscriptione istius exempli, quo vsus quodque sequutus sum, Cl. C. est) XIII. et XXIV. in 8.“ *Harl.*

M. Dan. Peuteri comment. differentium apud Graecos vocc. potissimum ex Ammonio, Lesbonacte et Philopono collectus et locupletatus. Praemissa est diss. de usu differentium ap. Graecos vocum in Theologia. Dresdae 1749. (al. 1748.) 8. — Lawaetz in spicil. I. pag. 314. citat *Peuteri* lex. vocc. graec. *Synonymicarum* [nisi error sit.] potissimum ex Ammonio etc. collectum etc. Dresdae 1766. 8. — Commendanda est

Dan. Vechneri Hellenolexia. — supplem. atque nouis accessionibus auxit *I. Mich. Heusinger*. Gothae. 1733. 8. *Harl.*]

Passim etiam Synonyma notata sunt in lexico latino-graeco *Ludouici Lucii*, professoris Basileensis, vulgato Basil. 1638. 8. nec non in *Io. Bentzii* thesauro, de quo infra, quemadmodum inter veteres scriptores synonyma non indiligente studio olim adnotauit *Iulius Pollux* in suo Onomastico. *Fabr.*

[De Syntaxi praeter Vigerum, et eos, quos supra p. 384. Not. II. laudaui, sunt memorandi libri

Camerarii syntaxis L. Gr. Basil. 1539. 8.

Georgii Fabricii syntaxis gr. auct. Colon. 1564. 8. — cum examinatione regular. et ordine orationis auctior. it. de verbis anomalis. cum indice 1576. 8.

Godescalcus Praetorius de syntaxi graeca, libri II. Francof. 1554. 8.

Christ. Stockii litterator graecus. Ienae 1697. 1710. 8. etc.

Principia sermonis gr. iuxta methodum recentiorum, quae vulgo Welleriana dicitur. — Acc. *specimen syntaxeos* noua arte ad principia Sanctiana compositae. Ed. noua, auct. et emendatior. Tiguri, 1784. 8.

Erh. Glb. Glandorf Progr. über die Constructionslehre im Allgemeinen. Onoldi 1790. 4. *Harles.*

2. **EPITHETORUM** Graecorum farraginem locupletissimam, adscriptis poetarum veterum, qui illa vsurparunt, locis, debemus nobili viro, Io. Hartungi discipulo, *Conr. Dinnero* ^{mn}), Acroniano, in Friburgensi primum academia graecae linguae professori, ac deinde consiliario Wireeburgico, qui illam primum excudi fecit 1589. 8. recusam deinde typis Wecheliani Hanou. 1605. 8. addita Erasmi Sidelmanni epitome de poesi seu prosodia Graecorum: deinde minus luculenter repetierunt Geneuenses An. 1614. 8. et 1634. 8. sed ita, vt graecis epithetis latinam versionem adiungerent. Collecta etiam a *Mich. Neandro* epitheta exstant in *Io. Vollandi* libro primo de re poetica Graecorum, alia in thesauro graecae poeseos *Nic. Caussini* S. I. Epitheta Homerica ex Iliade collegit *Nicolai Prussius*, Lugd. 1594. 12. vt inedita, a *Iacobo Reuio* collecta, omittam, quae in bibl. Leidensi adferuantur. [In cod. Paris. bibl. publ. MMDCCCLV. sunt epitheta e poetis veterib. collecta, ord. alphab. a *Io. Bordato*. *Harl.*]

[P] 3. **PHRASES** elegantiores ex Homero *Iac. Sorgerus* in Homero enucleato, Francof. 1625. 8. ex poetis graecis collegit et sub titulis digessit *Daniel Pareus* in mellificio Attico

oo) Vide *Henningi Witte* memorias ICTorum *dreas Dinnerus*, ICTus Altdorfsinus, de quo *Cladius Sincerus* in vitis ICTorum tom. 2. pag. 147.

tico °°), Francof, 1627. 4. nec non *Nic. Cauffinus*, Tricaffinus, S. I. in thefauro graecae poetico. Mogunt. 1614. 8. et *Ioh. Vollandus* in libris quatuor de re poetica Graecorum, quos Mich. Neandri, praeceptoris fui, auspiciis congefist ediditque Lipf. 1579. 8. et 1592. 1613. 8. [*Io. Vollandi* elegantiae Gr. L. feu locutionum graecarum formulae e notationibus *Mich. Neandri* collectae. Lipfiae per Io. Steinmann. 1583. 8.

Iac. Gretferi phrafiologia-graeco-lat. in eius Opp. tom. XVI. pag. 491.

Io. Frid. Reitzii de ambiguis, mediis et contrariis, fuae de fignificatione verborum ac phrafiarum ambigua. Traiecti ad Rhen. 1736. 8. — De verbis Graecorum mediis commentationes Lud. Kufferi, Io. Clerici et Erasmi Schmidii recensuit fuam adiecit *Chriftoph. Wollius*. Lipf. 1752. 8. — *Sigismundi Frid. Drefgii* comm. de verbis mediis N. T. (cur. *Fifcheri*) addita eft Kufferi et Clerici comm. de verbis mediis. Lipf. 1755. 8. *Harl.*] *Λεξίδιον* graecum poeticum, quod in fpecillo chreftomathiae graecae promiffit *Ioh. Conradus Dietericus*, non vidit lucem quod fciam.

Ex fcriptoribus optimis profariis *Martinus Rulandus*, Frifingenfis, de emendata linguae graecae ftructura libro fecundo. Argentorati 1559. 8.

Ex Ifocrate *Mich. Neander*, Bafil. 1558. 1572. 1588. 8.

Iac. Billius, Prunaeus, quem *benemerentiſſimum linguae graecae* laudat ex merito *Nic. Comnenus* pag. 260. praenot. myſtagog. edidit Locutionum graecarum in communes locos per alphabeti ordinem digefiarum, volumen, Duaci 1578. 1599. 12. Lugd. 1588. 8. recufum Parif. 1603. 8. Geneu. 1594. 1603. 12. et 1614. 12.

Io. Bentzius, Bruzelienfis, in thefauro elocutionis oratoriae, fuae pure loquendi et feribendi, ex Io. Sturmii confilio fecundum naturae rerum ordinem digefto in locos LXXXVI. quo neminem videres graecae linguae diligentius maioreque cum iudicio congefiffe, idque opus omnibus in graeca eloquentia collectaneis praefendum, iudicat D. Morhofius °°). Prodiit Bafil. 1581. fol. et Argentorat. 1594. fol.

Francifci Vigeri de praecipuis graec. ling. idiotifmis. Parifis 1627. 12. *Fabr.* Vigerus opellam fuam compilarat ex Guil. Budaei commentariis I. gr. fed tamen propter utilitatem faepius erat editus libellus, Parif. 1644. 12. Lugd. B. 1680. 12. — ad vsum ſeminarii Patau. Bellouaci 1692. 12. — *Lederlin* auxit et emaculavit in ed. Argent. 1708. 8. (v. quae ſcripti in vitis philolog. vol. III. p. 23. ſqq.) fed maiorem adtulit eruditionem et utilitatem *Henr. Hoogeveen*, qui librum perpetuis eruditisque animadverſionibus et quam plurimis idiotifmis (ſ. potius idiomatibus) illuſtravit auxitque Lugd. B. 1742. mai. 8. tum ad quintam partem locupletavit, ib. 1752. — tertium, auſt. ib. 1766. mai. 8. — Hoogeu. ed. recudendam curavit, nec ſpernendas adiecit obſſ. *Zeune*, Lipf. 1777. 8. Aegre id tulit Hoogeu., et peculiarem edidit libellum atque cenſuram [hoc titulo: J. C. Zeunii Animaduersiones in Vigeri — librum, ad iuſtam examinis lancem reuocatae ab H. Hoogeu., L. B. 1781. 8.] Iterum tamen *Zeune* novam, eamque auctiorem atque emendatiorem paravit editionem, Lipſiae 1789. m. 8. cuius editionis docta eſt cenſura in Ien. A. L. Z. a. 1791. nr. 328. m. Dec. vbi plura, interdum

pp) Vide *Poetii* bibl. theolog. pag. 374. et bibl. Fabricianam (D. Io. Fabricii, Theologi Helmſt.) tom. 3. pag. 500.

qq) Lib. 3. polyhiſt. cap. 2. pag. 611. et lib. 4. cap. 8. pag. 99. ſeq.

terdum leuiores, notantur, et noua proponitur eiusmodi libri conficiendi methodus. Atqui plura posse conferri ad locupletandum opus, ostendit cl. *Degen* in II. programmatibus siue ad idiomata graecae dictionis spicilegiis, Onoldi 1780 et 1781. 4. De idiomatibus et ellipsis L. Gr. agitur in libro: Les principaux idiotismes de la langue grecque, avec les ellipses, qu'ils renferment. — par Mr. *Furgault*, Prof. émérite de l'Université de Paris à Paris 1784. 8. — De *L. Bossi* libro utilissimo de ellipsis gr. variisque illius editionibus egi in prolegg. ad Introd. in hist. L. Gr. §. 14. pag. 51. *Harl.*

Io. Posselius in Calligraphia Oratoria ling. graec. post priores editiones Witteb. 1565. 8. Francof. 1585. 1590. 1594. ^{rr)} ab auctore recognita et amplius tertia parte aucta Hanou. 1605. 8. subiuncto indice non latino tantum, sed graeco quoque, qui in Billio desideratur. Recusus est liber Lugd. 1607. Gencu. 1613. 1624. 8. et addita plerisque vocabulis gallica interpretatione 1636. 8. apud Iacobum Storer. [cum addition. *Io. Godofr. Herrichen* et praef. C. S. Schurzleischii Francof. 1688. 8. Lips. 1725. 8. adde Lawaetz I. p. 430. Commendandus est *Antonii Schori* liber aureus de ratione docendae discendaeque linguae gr. Emendauit auxit *Frid. Wilh. Ion. Dillenius*. Stuttgartard. 1780. 8. cum Isocrotis orat. ad Demon. gr. ac latine.

Von dem künstlichen Naturgange der griech. Sprache in ihren Hauptwoertern, in Rücksicht auf Sprachgeschichte, von *Io. L. Hoff*. Hamb. 1784. mai. 8. *Harl.*]

4. De *PARTICULIS* graecae linguae erudite commentatus est *Matthaeus Debares* siue *Deuarius*, idem, cuius indice locuplete in Eustathium, Homeri interpretem, ornata est editio Eustathii Romana. Librum de particulis post auctoris fata in lucem dedit et Alex. Farnesio dicauit propinquus illius *Petrus Deuarius*, Rom. 1588. 4. Postea iterum prela subiit Londini 1657. 12. et Eschenbachio curante, Altdorfii 1700. 8. Excusus et eodem anno Traiecti ad Rhen. (quaedam exempla Amstelodamum praeferunt,) in 12. *Fabr.* De *Deuarii*, et *Hoogeuenii*, multis parasangis priorem superantis, libris de particulis Gr. L. pluribus disserui in Prolegg. ad Introd. in hist. l. gr. §. 12. pag. 48. sq. Hic notandum est, primum *Deuarii* librum saepius exiisse prelo. Tum *Io. Ge. Sam. Bernholdum* dedisse specimen supplementorum ad *Deuarii* librum de particulis gr. in der *Hamburg.* vermischten Bibliothek vol. III. pag. 540-546. a. 1745. 8. — Multis accessionibus locupletatus et insigniter emendatus est *Deuarii* liber a *Io. Gottf. Reusmanno*, rectore scholae Schneeberg. Lipsiae et Schleiz. 1775. 8. — sed locupletissimum et praestantissimum est opus *Hoogeuenii*, qui in eo conficiendo XVI. annos consumpsit:

Doctrina particularum L. Gr. auctore et editore *Henr. Hoogeuen*, Delphis 1769. 4. II. voll. de quo opere plura scripsi in vitis philologorum, nostra aetate clarissimorum, vol. IV. Bremae 1772. pag. 133. sqq. et de utroque *Reusmanni* atque *Hoogeuen.* opere in prolegg. ad Introduct. in hist. ling. gr. §. 12. pag. 49. *Hoogeuen.* opus in compendium rediguit et tamen hinc inde auxit cl. *Schütz*:

H. Hoogeuen. doctrina particularum graecar. recensuit, breuiavit et auxit *Christi. Godof. Schütz*, P. P. O. Ienensis. Dessauiae et Lipsiae. 1782. m. 8. et mutata primi folii inscriptione,
Rrrr 2 Lipsiae

rr) Priuilegium Caesareum datum iam est A. 1582.

Lipsiae 1788. 8. — *John Hunter* in I. vol. Transactions of the Royal Society of Edinburgh. Edinburgi 1788. m. 4. egit de nominibus, significationibus et vi variarum coniunctionum, praesertim coniunctionis ΔΕ. v. ephem. litter. Goetting. a. 1789. pag. 137.

Remarques de Critique sur quelques endroits détachés d'Hésiode, d'Anacréon etc. où l'on trouve quelques Observations sur les particules grecques ὑπερθεν, ὑπέρ, ἐν et ἐν, in l'histoire critique de la Republ. des Lettres, tom. XIV. pag. 42. et 255. sqq.

Io. Christ. Herzog diff. de graecae particulae ἐν proprio significatu cum casu quarto iuncto. Lips. 1705. 4.

Andr. Beyer diff. praes. I. A. *Osandro*, Momentum particularum graec. in expositione N. T. Tubingae 1744. 4.

Casp. Frid. Hachenberg de significatione praepositionum gr. in compositis et generalia quaedam de ratione compositionis vocc. graec. Trai. ad Rh. 1771. 8.

Atque sic de vi et potestate quorundam vocabulorum, de accentibus, pronuntiatione aliisque quaestionibus grammaticis plures in peculiaribus libris disputarunt. v. *Binau*. cat. l. c. *Simonis* et *Walchii* libros citatos et *Lawaetz* ll. citatos quibus, si opus esset, alia scripta possent addi: et ego in prolegomen. ad hist. L. G. iam multa adtuli. Cf. supra p. 384. sq. adnotata.

De verbis anomalis commentarius, in quo singula verba, aut anomala aut alioqui difficilia ordine alphabetico ad sua themata reuocantur, prioribus editionibus auctior. Paris. ap. Guil. Morelium 1558. 8. *Hart*.

Leoniceum de particulis graecis, non vidi.

5. *IO. TORTELLII*, Aretini, cui libros sex linguae latinae elegantiarum Valla inscripsit, liber de Orthographia, siue dictionibus graecis, quas Latini vsurpant, tum propriis, tum aliis Venet. 1471. fol. Tarvisii 1477. fol. Vicent. 1479. fol. Venet. 1495. fol. Ab initio operis et alia quaedam enumerantur, et seorsim dictiones compositae graecae latinis vsitatae. Hoc opus intelligit *Hieron. Magius* lib. 2. Misc. 14. quando Tortellii lexicon commemorat, atque eum aduersus acerbiorum Galeoti Martii^{ss}), Narniensis, censuram tuetur. Confer de hoc Tortellio *Trithemium* cap. 751. de Script. Eccles. *Iouii* elogia, *Vossium* de hist. latinis lib. 3. p. 579. et *Diarium Venetum* (Giornale de letterati d'Italia) tom. XI. p. 305. sqq.

6. Ad *PROSODIAM* et quantitates vocum graecarum pernosendas faciunt *Abdias Praetorius* in libris IV. de poesi Graecorum, Basil. [1538. 8. in Bun. catal. p. 1806.] 1561. 8. *Petrus Coelemannus*, qui paedagogii Stetinenfis corrector fuit, in opere prosodico graeco, Francof. 1611. 8. 1651. 8. [1668. mai. 8.] *Nic. Caussin* in posteriore parte thesauri graecae poëseos, Mogunt. 1614. 8. *Philippus Labbe*, S. I. in elencho siue thesauro prosodico graeco-latino, Paris. 1654. 8. et in graeca prosodia fusa et compendio tradita, cum dialectis poëticis ib. 1663. 8. ib. 1671. 8. *Georgius Matthias Koenigius*, professor Altdorfinus, in tirocinio poetico Graeco, in quo epitheta, nomina, verba et aduerbia secundum diuersam quantitatem ordine litterarum digesta exhibentur. Norimberg. 1673. 8. *Fabr*.

Christoph.

^{ss}) Lib. de doctrina promiscua cap. 28.

Christoph. Cellarii compendium prosodiae graecae. Veronae 1711. 8.

I. I. *Meyer* Betrachtungen über die Aussprache des Sylbenmaasses, besonders der griechisch. und latein. Sprache. Stettin 1782. — De Kircheri, Heathii, Morelli, Mocciae et Becucci libris, huc pertinentibus, egi in prolegom. mem. §. 15. pag. 52. sq. quibus addi possunt ii qui supra pag. 385. Not. m. laudati sunt. Etiam *Ch. Wafius* graecam prosodiam haud raro adtigit et cum latina comparauit in *Senario suae de legibus et licentia veterum poetarum*. Oxon. 1687. 4.

7. De Symphonia et adfinitate linguae graecae cum aliis linguis, speciatim *Germanica* dicere nonnulla me memini lib. IV. cap. 36. §. 20. vbi etiam de Germanicae cum *Persica* conuenientia, quibus addere licebit *Mich. Neandri* Chronicon pag. 138. seqq. *Georgium Hickesum* in diss. Epistolari (thesauro septentrionali inserta) pag. 158. *Matthaei Hilleri* [P] syntagmata hermeneutica pag. 129. sq. et *Io. Henricum van Seelen* pag. 119. seq. in notis ad Guil. Burtoni *λέξιον* veteris linguae Persicae, quae post edit. Londinens. 1657. recudi curauit Lubecae 1720. 8. vna cum Boxhornii ad Blancardum Epistola, de Persicis Curtio memoratis vocabulis. *Salmasius* quidem a Scythica veteri tamquam dialectos deriuat Persicam et Teutiscam, et ab hac Graecam putat profluxisse pag. 66. libri de Hellenistica. Etiam in moribus et vitae ratione inter Persas Germanosque multa conspirare obseruauit *Matthias Beneggerus* quaest. 129. in Tacitum, et exstat *Mich. Picarti* Oratio, qua Germanos Persarum esse fratres contendit. Sigismundi Gelenii lexicon symphonicum, quo vocabula linguae Graecae, Latinae, Germanicae atque Illyricae siue Slaonicae inter se conferuntur, exstat editum Basil. 1537. 4. ^{tt)} et *Georgii Crucigeri* ^{uu)} harmonia linguarum quatuor cardinalium, Hebraicae, Graecae, Latinae et Germanicae. Francof. 1616. fol. *Georgii Christophori Peiskeri* Icti indices Graecae ac Germanicae linguarum analogiae Lipsiae 1685. 12. ^{vv)} in quibus etiam Lexicon Graeco Germanico analogicum promissit, cuius nec dum quod sciam, editi vices interim praestabit *Georgii Henrici Vrsini* ^{ww)} Onomasticon Germanico-Graecum, vulgatum Ratisbonae 1690. 4. accuratius et plenius in hoc argumento versatus est post Wolff. Lazium libro de gentium migrationibus pag. 25-36. *Mich. Neandrum* in descriptione Orbis terrarum parte I. pag. 279. seq. *Matthiam Bernegerum* qu. XI. in Taciti Germaniam et *Matthiam Braendelum* in anomaliae suae, quam *μισελλήνων* vocat, praefatione, et *Iosephum Mariam Bellinum* in epistola ad Ottonem Menckenium ^{xx)}. Iam pridem ante hos etiam *Io. Camerarius de Dalburg*, Wormatiensis episcopus, aliquot milia dictionum graecarum collegerat, in graeca et germanica lingua idem significantium; vt praeter Auentinum testatur *Io. Trithemius*, sed illius lucubratio lucem non adspexit.

Rrrr 3

Cum

^{tt)} Inscriptio libri haud frequentis haec est: *Lexicum Symphonum*, quo quatuor linguarum Europae familiarium, graecae scil. latinae, germanicae ac Sclauinicae concordia consonantiaque indicatur, per *Sigismundum Gelenium*, quantum per oem licuit, non oscitanter editum. Basil. apud Froben. a. MDXXXVII. 4. Adde, quae disputant in prolegg. ad hist. L. G. illiusque cum aliis comparatione. *Harl.*

^{uu)} Vide Reu. Fabricii, Helmst. Theologi bibl. vol. III. pag. 284.

^{vv)} Acta Eruditor. A. 1686. pag. 418.

^{ww)} Acta Erud. a. 1690. p. 468.

^{xx)} Id. a. 1686. pag. 325. et a. 1690. p. 464.

Cum vero latinam linguam graecae origines debere in confesso sit, huc etiam faciunt *Io. Lud. Præsthi* ^{yy)} dissertationes duae de origine germanica latinae linguae, editae Ratisponae 1686. et 1689. 4. *M. Zuërii Boxhornii* diss. [P] de graeca, romana, germanica linguis earumque Symphonia, subiungitur grammaticae eius breui latinae, in usum Christianae, Sueciae reginae, editae Lugd. Bat. 1630. 12. Ioachimi Perionii libri IV. de linguae gallicae origine et cum graeca cognatione, Paris. 1554. 8. De graecae linguae cum Suegothica adfinitate Io. Peringskiold in notis ad vitam Theodorici, regis, p. 356. sqq. [it. *Er. Benz. Er. F. iunior* in periculo runico. *Benzel.*] Cum Belgica praeter Io. Goropium Becanum *Abraam van der Mylen* in Syntagmate de lingua Belgica, Lugd. Bat. 1612. 4. [*Guil. Otton. Reitzii* Belgica graecisians. Roterod. 1730. mai. 8. *Harl.*] Exstat etiam *Christ. Nirmutani* dictionarium linguae Latinae harmonicum cum Graeca, Gallica et Italica, Francof. 1625. 8. Druides in Gallia literis graecis vsos olim testatus est *Caesar* ^{zz)}, quod praeter rem sollicitatum a Francisco Hottomanno, adseruit *Conr. Sam. Schurztleischius* in diss. de Druidibus. In sermone *Cambrico* etiam vestigia graeci sermonis observari notavit Petrus Daniel, notis ad Querolum, qui fertur sub Plauti nomine. *Stephanus Skinnerus* in etymologico linguae Anglicanae, voces Anglicas ex linguis hisce repetit duodecim: Anglo-Saxonica seu Anglica prisca, Runica, Gothica, Cimbrica seu Danica antiqua, Franco-Theotisca seu Teutonica vetere, Danica recentiore, Belgica, Teutonica recentiore, Cambro-britannica, Franco-gallica, Italica, Hispanica, Latina et Graeca. Lond. 1671. fol. Vocum *Vandalicarum* cum graecis conspirantium catalogum dat *Wolfg. Laxius* libro laudato pag. 748. seq. Non omittendum etiam schediasma eruditum *Erasmii, Pauli F., Vindingii* de linguae Graecae et Aegyptiacae adfinitate, vulgatum Hafniae 1660. 4. in quo Aegyptiacae linguae veteris *λέξων* ex priscis collegit scriptoribus, et confutat *Athanasium Kircherum*, qui graecam linguam ex Aegyptiaca profluxisse sibi persuadebat cap. V. prodromi Copti. Non minus fallitur *Io. Petrus Ericus*, qui in renato e mysterio principio philologico, Patau. 1686. 8. ^{a)} et in *ἀνθροπολογικὴ γωνία* Venet. 1694. 4. omnes in vniuersum linguas ex vna Graeca repetit. *Fabr.* Plurimum, eorumque recentiorum, opiniones de origine ling. gr. et comparatione cum aliis linguis iam collegi supra in vol. I. pag. 202. sqq. not. g. adde supra, I. vol. pag. 388. et alia apud *Lewaeitz.* I. pag. 68. sq. 121. sqq. et supplem. pag. 68. sqq. *Harl.*

XIV. De Graeco-Barbaris et mediae ac recentis Graeciae Lexicis.

Lapsis Graecorum rebus, etiam illorum lingua a veteri usu ac puritate adeo mirum in modum ac prorsus defecit, vt interiecto tempore et obliuioni tradiderit infinita, et vicissim aliena ac barbara quam plurima adsciuerit, aliam prorsus formam aliumque colorem induerit, nec magis Graecorum veterum aliquis, vel illorum scriptorum [P] lectione tritus intelligat loquentes hodie vulgari lingua Graecorum, quam Latinus Italum vel Galum ^{b)}, Belgam Germanus: itaque ad scriptores mediae et infimae Graecitatis cum fructu legendos

yy) Acta Erud. a. 1686. pag. 419. 420.

zz) B. Gall. libr. VI. cap. 13. vbi v. not. Mori, et quos ille praecipue laudat, *Ritterum* ac *Io. G. Frick.* *Harl.*

a) Acta Erud. a. 1686. pag. 227.

b) Syllabum verborum Gallicorum in recentiore

sermone Graeco obseruatorum a se exhibet *Sam. Bochartus* in iudicio de *Antonii Gosselini* veterum Gallorum historia tom. 1. Opp. pag. 1281. *Fabr. conf. Guys* litterarische Reise nach Griechenland, Lips. 1772. 8. tom. 1. pag. 149. sqq. tom. II. p. 67. sqq. *Harl.*

legendos omnino opus fuit aliis etiam lexicis et glossariis, vti aliis etiam grammaticis libellis ^{c)} neque hoc in genere desiderari a se quicquam passa est eruditorum industria, sed laudabili studio certatim in eo defudavit. Huc enim faciunt:

Stephani a Sabio (in Cangii praefat. ad Glossar. latin. pag. III. et apud Morhofium IV. polyhist. c. 8. §. 11. male excusum a *Solio*) Corona pretiosa Venet. 1527. εἰσαγωγή νέα ἐπιγεγραφομένη σέφανος χερίσιμος, ἦγεν σέφανος τίμιος, ὥστε μαθεῖν ἀναγνώσκων, γράφειν, νοεῖν καὶ λαλεῖν τὴν ἰδιωτικὴν καὶ ἀττικὴν γλῶσσαν τὴν Γραικῶν, ἐτι δὲ καὶ τὴν γραμματικὴν καὶ τὴν ἰδιωτικὴν γλῶσσαν τῶν Λατίνων. Vtunque voces exhibet expressas lingua graeca vulgari pariter et antiqua, latina et Italica. Non multum tribuit huic libro Henricus Stephanus dialogo de parum fidis Graecae linguae magistris p. 134. sq. Recensuit deinde ediditque *Petrus Burana*. Venet. 1546.

Glossae graeco-barbarae MSS. quae a Meursio, Rigaltio, Cangio citantur.

Gerasini Vlachiei thesaurus frequenter laudatus a Suicero, vt in Ῥόγα, Ῥέχα, Ῥῶμη etc.

Io. Meursii glossarium graeco-barbarum, in quo vocabula 3600. exponuntur, (vt ipse notavit in Athenis Batavis) Lugd. Bat. 1594. 4. et 1800. vocibus auctum, ibid. 1614. 4. 1620. 1710. 4. et in IV. tom. Opp. Meursii, a *Io. Lamio* Florent. 1744. editor.] Epitome eius subiuncta lexico Scapulae in editionibus Elzeviriana a. 1652. et Basileensi 1665. fol. Meursii glossarium graecum dimidia parte locupletatum edere voluit *Marcus Antonius Petilius* teste Allatio pag. 186. apum vrbanae: sed eius institutum, quemadmodum quoque glossarii latini Meursiani editionem, fatum intercepit. *Fabr.* Add. *Metrophanis Critopuli*, patriarchae alexandini, Emendationes et animaduersiones in *Io. Meursii* glossarium graeco-barbarum, ex autographo nunc primum edidit *Io. Georg. Frid. Franzius*, phil. et med. D. ac P. P. Lips. etc. Stendal. 1787. 8. De *Metroph. Critopulo* v. *Fabr.* B. L. V. 45. vol. X. pag. 498. vet. ed. et *Franz.* in praefat. pag. VII. sqq. Meursii glossar. in compendium redactum, Scapulae lexico adiectum est in adpend. pag. 312. ed. Basil. 1665. fol. *Harl.*

[P] *Hieronymi Germani* ^{d)} S. I. Vocabularium italicum et graecum vulgare. Rom. 1635. 8.

Simonis Portii dictionarium latinum graeco-barbarum et litterale, quo dictionibus latinis graeco-barbarae et graeco-litterales, hoc est veteris graecis et graeco-barbaris iterum latinae et probatae graecae conferuntur. Opus susceptum iussu Cardinalis Richelii, editumque Parisiis 1635. fol.

Caroli du Fresne, Domini du Cange glossarium ad Scriptores mediae et infimae Graecitatis, cum adpendice ad glossarium latinum, et praemissa Simonis Portii ^{e)} grammatica

c) De grammaticis linguae graecae vulgaris dixi hoc vol. pag. 388. quibus adde editam grammaticam a *Thoma Parisino*, monacho Capucino, gallice, italice et latine, Paris. 1709. 8. Acta Erud. 1711. p. 348. *Fabr.* Inter codd. *Nanianos*, Venet. est in cod. CCCVI. initium grammaticae G. L. vulgaris, quam scribere statuerat Canellus Spanus, rogatu Antonii Cocchi, medici Florentini. v. Cat. cod. ap. Nanios, pag. 517. *Harl.*

d) Eiusdem *Germani* grammatica graeco-barbara, scripta italice et a. 1622. 8. edita. Hic calamitatis lapsu videtur Christophorus Germanus dici in praefat. ad Cangii glossar. latin. pag. III.

e) Haec *Portii* grammatica graeco-barbara separatim prodierat Paris. 1638. 8. [v. supra, h. vol. pag. 388.]

matica graeco-barbara Lugd. 1688. fol. Admirandae industriae et ingens ingentis opus, vt merito nuncupatur a Cotelierio III. monument. pag. 655. Norunt enim omnes, quantae utilitatis hoc sit eiusdem Cangii perinde, vt latinum, in quo vtroque non modo voces explicantur infinitae, sed etiam ritus quamplurimi et antiquitates tam ecclesiasticae quam aliae, pulcherrima luce perfunduntur, et alia dignissima cognitu ex Scriptoribus editis et ineditis magno numero eruuntur. Ab Emerico Bigotio adiutum auctorem, notat *Vignolius Maruillius* tom. I. misc. historico literar. pag. 175. sed quod non hilum illi debet detrudere, vt non Cangio in solidum et hunc et tot alios immanentes pro communi utilitate exhaustos labores debeamus. Ait ipse quidem in praefatione, typographos Parisienses, lingua scilicet graeca deterritos, noluisse opus hoc typis exscribendum sumtu suo in se recipere. Sed exstat scriptum, cui titulus: *les imprimeurs et libraires de Paris à Messieurs les gens des lettres*, non minus ipsis honorificum quam Cangio, quo Parisienses typographi et bibliopolae negant, glossarium graecum vnquam data opera sibi fuisse oblatum, sed a Lugdunensi potius bibliopola, Anissonio, qui tunc Parisiis fuisset, sese praeuentos, *mais Anisson s'étant trouvé dans le même temps à Paris, nous enleva cet ouvrage. Fabr.* Et tamen potest thesaurus ille egregius locupletari, quod ipse Fabric. paullo post obseruauit, et multis exemplis docuit *Hemsterhus.* in notis ad Aristophanis Plutum, singulaque vocc. notauit in indice II. *Harl.*

Io. Michaelis Langii breue glossarium barbaro-graecum, in parte priore philologiae barbaro-graec. Norimb. 1708. 4. [v. supra h. vol. pag. 388. sqq. adde eiusd. diss. de versione N. T. barbaro-graeca. Altd. 1707. 4. *Harl.*]

Alexii de Somavera^{h)}, Capucini, thesaurus ling. graec. vulgaris et italicae, siue lexicon omnium, quae hactenus viderunt lucem, [P] locupletissimum Graeco-Italicum et Italicum-Graecum, post auctoris fata in lucem editum a Thoma Parisino, Paris. 1709. 4. II. voll. *Fabr.* Λεξικὸν ἀπλορομαϊκὸν Γερμανικὸν καὶ Ἰταλικόν. Neu griechisch-deutsch-italiänisches Wörterbuch. Herausgegeben von D. Karl Weigel. Lips. 1796. mai. 8. *Harl.*

Lexica specialia ad voces mediae et infimae Graecitatis facientia.

Dionysii Gothofredi nomenclator graecarum iuris dictionum, quae apud *Harmenopulum* et alios quosdam *Iuris auctores Graecos* occurrunt, ad calcem promtuarum Harmenopuliani, graece et latine editi Geneu. 1587. 4. Vide, si placet, quae de glossario in Basilica et de aliis *nomineis ac iuridicis* lexicis dixi lib. IV. cap. 38. h. vol. pag. 230. seq. et de *Medicis ac Chymicis* graeco-barbaris, pag. 233. sqq.

Nic. Rigaltii glossarium τακτικὸν μυσθόλαβον, in scriptores rei militaris, Paris. 1610. 4. Hoc in compendium redactum cum latina verborum interpretatione, additis nonnullis ex Meurfio, exhibet *Io. Ludouicus de la Cerda*, S. I. capite 120. Aduersariorum factorum. Lugd. 1626. fol.

In

f) Journal des Savans 1708. p. 409. Nouvell. Erud. 1711. p. 345. [Cat. bibl. Bübau. tom. I. vol. III. de la Rep. des lettr. 1710. Tom. 2. pag. 217. AdA pag. 1812.]

In *Actis sanctorum*, singulis ferme voluminibus subiiciuntur graeci indices vocum graeco-barbararum, e quibus Cangius suppleri poterit. Similiter *Ioannis Malalae* Chronico Oxonienses subiunxere indicem vocabulorum, a Cangio praeteritorum vel aliter acceptorum. His adde onomasticon vocum graecarum, *Analektis Graecis* monachorum Benedictinorum subiectum, quae in nonnullis exemplis inscribuntur tomus quartus monumentorum Cotelierii.

Caroli Annibalis Fabrotti glossaria complura exstant inter historiae Byzantinae scriptores, hic neutiquam praetereunda, vt ad *Georgium Cedrenum* Paris. 1647. fol. et Venet. 1729. fol.

Ad *Nicetam Choniata*, eodem anno 1647. et Venet. 1729.

In *Theophylactum Simocattam*, A. 1648. et Venetiis 1729. fol. In *Constantinum Massam*, A. 1655. fol. et Venet. 1729.

Ad *Nic. Chalcondylem* et *Ducam* ad calcem *Chalcondylae*, A. 1650. fol.

Index vocum graecarum, quae in Cangii notis ad *Cinnamum*, *Niceph. Bryennium* et ad *Annam Comnenam* explicantur, A. 1670.

Petri Possini S. I. glossarium ad *Annae Comnenae* *Alexiadem*. Paris. A. 1651. fol.

Iac. Goari ad *G. Codinum* A. 1648. et *Bernardi Medonii*, Tolosatis, ad anonymi explicationem officiorum ecclesiae CPolitanae 1655. fol.

Francisci Combesii Onomasticon vocum *Andreae*, Cretensi, propriarum, ad calcem eius operum graece et lat. editorum, Paris. 1644. fol.

Index Lexicographorum graecorum, editorum, ineditorum, deperditorum.

Aelius Dionysius h. vol. c. 36. pag. 168. 245.

et vol. IX. pag. 419. (vet. ed.)

AMMONIVS lib. V. 29. pag. 715.

Anastasi, *Sinaita*, supra p. 600.

Anonymi p. 602. 628. 672.

Antonius pag. 244.

Apion. supra p. 194. 356.

Apollodorus supra p. 601.

Apollonius supra p. 336. p. 165. 193. 194. 271.

MS. supra p. 631.

Aristophanes, grammaticus, p. 170. 192.

Artenius supra p. 655.

Artenius MS. supra p. 631.

Artemidorus *Aristophan*ius pag. 192.

Bacchius. p. 240.

Lambertus Barlaeus supra p. 669.

Iosua Barnes p. 672.

Rich. Bentley pag. 661.

Io. Bentzius pag. 682.

Nic. Beraldus p. 652.

Vol. VI.

Steph. Berglerus p. 676.

Emericus Bigotius p. 677. 688.

Iac. Billius p. 682.

Sam. Bochartus p. 687.

Boethius p. 243. vol. IX. pag. 419. (ed. vet.)

Lamb. Bos supra p. 605.

Hugo Brughtonus p. 678.

Guil. Budaeus p. 653. 663. 668.

Petrus Burana p. 687.

Caecilius Siculus. p. 420.

Ambrosius Calepinus, supra p. 654.

Callimachus p. 193. 197.

*Ioachim*us *Camerarius*, supra p. 655. 674.

Angelus Caninius p. 605.

*Nic. Caussin*us p. 681. 682.

Iac. Cellarius p. 668.

Iac. Ceratinus p. 653.

Ioh. Chaeradamus p. 655.

Clearchus p. 243.

Clemens p. 243.

Ssss

Clidemus

- Clidemus pag. 361.
 Clitarchus p. 361.
Petrus Coelemannus p. 684.
Franc. Combesius p. 659.
Rob. Constantinus p. 656. 668.
Paulus Cornetta MS. supra p. 661.
Ioannes Craftonius p. 652.
 Crateua pag. 240.
Mich. Crellius p. 678.
Lud. Culonius p. 673.
Val. Curio p. 652.
 CYRILLVS Alex. pag. 199. 228. MS. supra
 p. 631. 632.
Petrus Dasypodius supra pag. 655.
Ioh. Dawson p. 679.
Henr. Decimator p. 670.
Demetrius Ixion supra 170. 193. 230. supra
 p. 601.
Demetrius Pugil p. 193.
Matthaeus Denarius supra p. 673.
Didymus p. 244. 363.
Ioh. Conradus Dietericus pag. 661. 679. 680.
 682.
Conr. Dinnerus p. 681.
Diodorus p. 169. 194. 245. vol. IX. pag. 418.
 (vet. ed.)
Diogenianus vol. IX. p. 418. (ed. vet.) supra
 pag. 364.
Aelius Dionysius supra p. 168.
Dionysius Longinus supra p. 169. alius p. 243.
Dionysius Sidonius p. 364. al. 244.
Dioscorides iunior p. 240. 241.
 [P] *Dorotheus* volum. IX. p. 419. (ed. vet.)
Dositheus supra p. 632. 365. sq.
Douquerius p. 675.
Epitherses p. 169.
 EROTIANVS p. 233.
Simon Ertmannus supra p. 662.
 ETYMOLOGICVM magnum, supra p. 389.
 sq. 417.
Eudemus MS. p. 244. 245. 419. supra p. 632.
Eugenius p. 420.
 EVSEBIVS lib. IV. p. 44. (ed. vet.)
Tan. Faber supra p. 662.
Car. Annibal Fabroitus p. 688.
Nic. Feddersen p. 677.
Anutius Foësius p. 675.
Martinus Fogelius p. 676.
Car. du Fresne p. 687. 688.
Galenus p. 169.
Balthasar Garthius p. 670.
Georgius Lecapenus MS. p. 191. 341.
Nic. Gerbelius supra p. 655.
Hieron. Germanus p. 687.
Conradus Gesnerus p. 654. 668.
Glossaria edita ab H. Stephano, Bonav. Vul-
 canio, Car. Labbeo, supra p. 635. 640.
Glossarium a Rutgersio vulgatum p. 642.
Glossarium biblicum p. 644.
Iac. Goarus p. 689.
Dionys. Gothofredus p. 688.
Io. Ernestus Grabe p. 677.
Ioannes Grammius p. 662. 675.
Eduardus Grant p. 669.
 GREGORIVS CORINTHVS p. 195. sqq. 341.
Franciscus Gregorius p. 605.
Simon Grynaeus p. 655.
Franciscus Guetius p. 606.
Petrus Gyllius p. 654. 668.
Io. Harmarus p. 605. 669.
Constantinus Harmenopolus MS. p. 343. supra
 pag. 633.
 HARPOCRATIO p. 245. sqq. 243.
Io. Hartungus supra p. 655. 668.
Petrus Hedelinus p. 676.
Beniamin Hederich p. 671.
Dan. Heinsius p. 673.
Io. Christian Hertzog p. 671.
Helladius Vol. IX. (ed. vet.) p. 418.
Hellanicus supra p. 198.
Hermon siue Hermonax p. 193.
 HERODIANVS p. 278. sqq.
Herophilus pag. 240.
Olaus Hesychius supra p. 676.
 HESYCHIVS Alex. p. 201. sqq.
Hippias Delius p. 198.

- Jeremias Hostaltinus* p. 673.
Nic. Hoenigerus p. 668.
Dau. Hoeschelius p. 669. 680.
Marcus Hopperus p. 668.
Petrus Horreus p. 676.
Joh. Hudson p. 676.
Ioannes Iensius p. 662. 677.
Ioannes Damascenus MS. supra p. 604.
IOANNES PHILOPONVS p. 197. 371. et vol.
 IX. p. 365. (ed. vet.)
Irenaeus p. 170. 193. et 420. 372.
 [P] *Iulianus* p. 245. et vol. IX. p. 418. (vet. ed.)
Iustinus Iulius p. 420.
Had. Iunius supra p. 655. 670.
Henr. Gottlob Iust p. 673.
Iustinianus supra p. 633.
Joh. Knollius p. 680.
Georg. Matth. Koenigius p. 684.
Ioach. Kühnius p. 677.
Ludolphus Küsterus p. 661. 674.
Phil. Labbe p. 684.
Claudius Lancelotus p. 670.
Ioach. Langius p. 680.
Io. Mich. Langius p. 688.
Antonius Laubegois p. 670.
Eduardus Leigh p. 679.
Leonicenus p. 684.
Dionysius Longinus supra pag. 169. 420.
Eilhardus Lubinus supra p. 670.
Lud. Lucius p. 679. 680.
Lupercus Berytius p. 169. et p. 420.
Mainus supra p. 653.
Io. Henr. Maius p. 662. 673.
Matthias Martinus p. 605.
Laur. Martius p. 669.
Maximus MS. supra p. 633.
Bernardus Medonius p. 689.
Aegidius Menagius p. 605.
Metrophanes p. 244. (ed. vet.) supra p. 687.
Ioannes Meursius p. 687.
Minutius Pacatus. Supra, Irenaeus.
Adam Erdmann Mirus supra p. 674.
Maseas p. 170.
MOERIS supra 171.
Bernardus de Montfaucon supra p. 678.
MOSCHOPVLVS pag. 190. 323. MS. supra
 pag. 633. 677.
Moschus p. 194.
Sebast. Munsterus supra p. 654.
Myrepsus p. 241.
Mich. Neander p. 675. 681.
Neoptolemus Parianus p. 194.
Nicander Thyatirenus p. 169.
Nathan Nicols supra p. 675.
Nicomedes MS. p. 634 et 241.
Laur. Normannus p. 661.
Io. Phil. Oheim p. 679.
Onomasticon vetus p. 640.
ORIGENES p. 199. sq.
Orion, Alex. supra 169. 347. 374. 601.
Orus, Milesius, MS. supra p. 374. 601. 603.
Orus Thebanus p. 193. 374. 603.
Osiris MS. supra p. 634.
Pacatus. v. Irenaeus.
Pamphilus p. 170. et pag. 421.
Pamprepius supra p. 601.
Daniel Pareus p. 681.
Parmeno p. 194.
Parmenion p. 244. 375.
Georgius Pasor supra p. 673. 678.
Matthias Pasor p. 673. 678.
Andreas Pauli p. 679.
Pausanias p. 170. 245. 419.
Gottl. Frid. Peckius supra p. 671.
Iac. Perizonius p. 677.
G. Perkinsus p. 673.
Ascanius Persius p. 673.
M. Antonius Petilius p. 687.
Petrus Petitus p. 676.
Philemon MS. supra 634.
Philemon, Axonenis, p. 169. 244. 245. 375.
 [P] **PHILO** IV. p. 199.
Philo alius p. 195. 245.
Eranius Philo p. 163.
Philoponus p. 362.

Philostratus pag. 245.

Philoxenus p. 194. 376.

Photii MS. vol. IX. p. 566. (vet. ed.) supra p. 603.

PHRYNICHVS p. 175. et supra p. 634.

Christophorus Plantinus supra p. 677.

Valerius Pollio, vide Valerius.

Iulius POLLVX supra pag. 141. 244. et supra p. 681.

Aemilius Portus supra p. 193. 674. 675.

Simon Portius p. 687.

Io. Posselius p. 683.

Petrus Possinus p. 689.

Abdias Praetorius p. 684.

Nic. Prustus p. 673. 681.

Ptolemaeus Afcalonita MS. supra p. 157.

Georg. Raphaelius supra p. 677.

Jacobus Reinius p. 673.

Nic. Rigaltius p. 688.

Guil. Robertson p. 671.

Antonius Robertus p. 673.

Ronaces p. 244.

Zacharias Rosenbachius p. 677.

Martinus Rulandus p. 682.

Stephanus a Sabio p. 687.

Io. Scapula p. 660. 661. 664.

Io. Scheferus p. 677.

Balthasar Scheidius p. 674. 677.

Erasmus Schmidius p. 661. 674.

Io. Frid. Schneiderus p. 672.

Christian Schoettgenius p. 678.

Christianus Schotanus p. 654.

Cornelius Schreuelius pag. 669. 671. 673.

Wolffg. Seberus p. 673. 676.

Simeon MS. supra p. 604.

Theodorus Simonius p. 671.

Alexius de Somauera p. 688.

Iac. Sorgerus p. 673. 683.

Stephanus alius p. 228. et supra p. 634.

Carolus Stephanus supra p. 656.

Henricus Stephanus pag. 658. seq. 673. 675. 677.

Rob. Stephanus p. 659.

Balthasar Stolbergius MS. supra p. 669.

Io. Casp. Suicerus p. 671. 679.

SVIDAS pag. 389. sqq. Eius Etymologicum MS. supra p. 417. 604.

Frid. Syllburgius supra p. 675. 676.

Theodorus p. 169. 194.

Theodorus Prodromus MS. supra p. 350. 634. Solensis p. 243.

Theodorus, Polycarpi F. p. 672.

Theon p. 243.

Theophylactus p. 634.

THOMAS Magister p. 187.

Thomas Parisiensis supra p. 687.

TIMAEVS p. 243.

Io. Torellius supra p. 684.

Io. Maria Tricaëlius p. 652.

Iac. Tufanus p. 656. 668.

Tryphon p. 192. 194.

Valerius Pollio IV. 34. p. 517. supra p. 421. 418.

VARINVS Phauorinus, supra p. 647. seq.

Iulius Vestinus p. 245.

Franciscus Vigerus supra p. 682.

Gerasimus Vladius p. 687.

Io. Vollandus p. 682.

Hieronym. Wolfius p. 675.

Casp. Wolfsburg p. 679.

Rich. Wright p. 674.

Guil. Xylander p. 668.

Zenodotus p. 160. 163. 198. 353. 381. (vet. ed.)

Io. Zonaras MS. supra p. 634.

Zosimus Gasaëus p. 245. 420. (vet. ed.)

STEPHANVS Byz. lib. IV. cap. 2. pag. 641. vol. IV.

CAPVT XL. LIBRI V. (olim cap. III. partis alterius, libri V.)

DE CONSTANTINO MAGNO, IMPERATORE *).

I. *Constantinus M.* II. *Eius Orationes, Epistolae et edicta.* III. *Confessio et Donatio supposita Constantino.* IV. *Dissertatio siue Digressio qua probatur, crucem, quam vidit in caelo Constantinus, fuisse Phaenomenon naturale Crucis in Halone solari.*

[Cum supplementis G. C. Harles.]

I.

C. *Flavius Valerius Aurelius Claudius* CONSTANTINVS, cognomine *Magnus*, Fla-
 SSSS 3 VII

a) Vberior de *Constantini M.* vita, imperio, ingenio moribusque et professione doctrinae disciplinaeque christianae notitia haurienda est ex scriptoribus historiae tam catholicae atque ciuilibus, quam ecclesiasticae antiquioribus aequae ac recentioribus. Praeter ea alii, qui non pauci sunt, separatim persequuti sunt vel integram illius historiam vel partes vitae aut institutorum. Multi autem vt in eo laudando, ita quoque in eo vituperando et vero calumniando fines legesque veritatis migrarunt: quamquam id verum est, eum vt virtutibus, ita vitiis excelluisse. Aliorum tamen industria ac sedulitas in enumerandis scriptis, in quibus de Constantino M. varia ratione et fortuna agitur, otium nobis fecerunt, ita vt in paucorum scriptorum commemoratione acquiesceremus.

Io. Vogtius edidit historiam litterariam Constantini M. plus 150. rerum Constantinarum scriptores sistens. Hamburgi 1720. 8.

Olear. in bibl. script. ecclesiast. pag. 179. sq.

Io. Alb. Fabricius in salutari luce euangelii toti orbi per diuinam gratiam exoriente etc. Hamburgi 1731. 4. cap. XII. §. 21. sq. p. 255-272. quaedam notatu digna de Constantino, falsas religiones abiurante, et Christianorum sacris initiato, eiusque victoriis et felicitate studioque disciplinae christianae tutandae at in prouinciis suis amplificandae obseruat. Posthac insignem exhibet catalogum de Constantino M. scriptorum a) graecorum veterum, b) latinorum veterum, et ex numismatibus atque inscriptionibus antiquis, c) recentiorum. Dein sequitur vita Constantini M. per annos late digesta. In cap. XIII. pag. 273-294. recenset leges et edicta imperatoris, variisque praecipue litterariis illustrat obseruationibus: 1) leges pro Christianis et augendis atque ornandis Christianorum sacris, 2) idololatriae, vt

scribit *Fabr.* debellandae atque ethnicismi tollendis flagitiis ac superstitionibus, 3) Iudaeorum progressibus cohibendis; erroribus et abusus remouendis ab ecclesia christiana et disciplina conseruanda. Quod Constantinus M. omne imperium vniuersumque orbem romanum non vni, sed quatuor praefectis praetorio regendum commisit, (*Zosim.* II. c. 33.) singulisque suas assignauit dioeceses ac prouincias. *Fabricius* pag. 284. sqq. ex *Zosimo* et *Notitia imp.* inserit tabulam quatuor illarum praefecturarum cum suis dioecesium ac prouinciis: pag. 287. autem, de concilio *Nicaeno* copiose disserit.) 5) leges sacro ordini honorando ecclesiaeque christianae sustinendae ac locupletandae. — Catalogus quidem eorum, quos citauit *Fabric.* insigniter potest locupletari, et egregie auctus est a. cl. *Meuselio* in bibl. histor. vol. V. parl. I. Lipsi. 1790. 8. pag. 178-207. Quare ne molestus fiam, paucorum tantum iniciam mentionem, add. quos iam citauit in *Introd.* in hist. ling. gr. II. 1. pag. 300.

Laudandi sunt *Moshemii* commentarii de rebus Christianorum ante Constantinum M. *Helmstad.* 1753. 4. eiusque institutiones hist. ecclesiasticae antiquioris libr. IV. *Helmstadii* 1755. — ed. II. 1764. 4. et vollständige Kirchengeschichte — von *Io. Aug. Chr. v. Einem*, Lipsi. 1769. sqq. 8. X. voll. atque *Io. Andr. Cramer* in tertia continuat. (p. 222. sq.) *Io. Benigni Bossuet* Einleitung in die allgemeine Geschichte der Welt bis auf Kaiser Karl den Großen: übersetzt mit einem Auhang historisch-critisch. Abhandlungen vermehrt von *Io. And. Cramer*, Lipsiae 1748. 8. — Fortsetzung von ebendemselben, I. VII. ib. 1752-1786. 8. quia vterque tantum aberat a nimio laudandi adulandique studio, quantum auit ab acerbitate et iniquitate eum in iis culpandis, quae nec recte celebrari possunt nec omnino excusari,

vii^{b)} Valerii Constantii Chlorig F. natus Naissi, Daciae oppido), A. C. 274. [P] die 27. Febr. Parenti

tum in reticendis obscurandisque immo carpendis iis, quae vel praedicanda, vel excusanda sunt. — Contra Bernhard de Varenne, Superior quondam ordinis Theatinorum, in: Histoire de Constantin le Grand, Paris 1728. 4. impotens est imperatoris adulator et praeco, nec modum tenet in compilando et vero fingendo.

Sobrie intelligenterque iudicat, et vitam imperatoris curate persequitur cel. Io. Matth. Schroeckh, professor Wittebergensis, tum in tom. IV. operis, inscripti: *Allgemeine Biographie*, Berol. 1772. mai. 8. pag. 1-190. tum in tomo IV. operis amplissimi: *Christliche Kirchengeschichte*, Lips. 1778. m. 8. a pag. 27-420: s. finem tomi. In utroque opere auctor doctiss. diuersas variorum VV. D.D. narrationes sententiasque et libros citat non minus quam hinc inde sub examen vocat.

Ea, quae Zosimus in hist. libr. II. cap. 8-39. de Constantino M. memoriae prodidit aut ad illius nomen infamandum scripsit, bene illustrantur, et historici fides modo vindicatur, modo impugnatur in commentario historico, editioni Reitemeieri subiecto, pag. 543-560. — Zosimi historiam maiore fide dignam esse, quam Eusebii aliorumque scriptorum eccles. graecorum vitam Constantini M. contendere et probare admissus est Christian Thomas. in obseruatione de fide scriptorum vitae Constantini M. in Obseruatt. Halens. (Halsae 1700. 8.) tom. I. pag. 37-377.

Eduard Gibbon in: Geschichte des Verfalls und Untergangs des römischen Reichs, aus dem Englischen übersetzt, und mit einigen Anmerkungen begleitet von Karl Gottfried Schreiter Prof. zu Leipzig. vol. III. IV. et V. vsque ad cap. 21. (Lips. 1789. et 1790. 8. *) historiam imperii romani atque Constantini M. huiusque professionem nominis christiani et studium erga rem Christianorum, ingenium, facta, moresque, vitia et virtutes, (de quibus vid. cap. XVIII. pag. 152. sqq. vol. IV.) fata coetus christiani; etc. late docteq. exponit, et de rebus, controuersis, doctrinisque et conciliis Christianorum subtiliter acuteq. at liberius et seuerius interdum, iudicat. Separatim edita sunt quaedam capita de Constantino:

*) De editionibus anglicis et versionibus huius operis v. cl. Meusel in bibl. histor., vol. IV. part. 1. Lipsiae 1789. m. 8. pag. 342. sqq.

Die Bekehrung des Kaisers Constantins des Grossen, nach ihren Ursachen und Wirkungen,

nebst einer Abschilderung des Charakters dieses Fürsten, aus d. Englischen des Edw. Gibbon, übersetzt von Herrn von Walterstern. Altonae 1784. 8.

De genere et progenie Constantini M. quaedam, etiam incerta, nec satis explorata, tradit Matthaeus Aimerichius in Nouo Lexico historico et critico antiquae romanae litteraturae deperditae vel latentis. Accedunt nonnullae diff. et multa corollaria de rebus parum obuiis, historiam romanam antiquam illustrantia. Bassani 1787. 8. pag. 365-368.

Vita Fl. Val. Constantini M. auctore Iac. de la Baune, praemissa incerti panegyrico, Maximiano et Constantino dicto, in tom. I. Panegyricorum veterum, a Wolf. Iaegeo editorum, Noribergae 1779. 8. pag. 309-324.

Cel. Beckius in: Anleitung zur Kenntniss der allgemeinen Welt- und Völker-Geschichte, tom. II. Lipf. 1788. 8. p. 491-500. presse quidem, at docte eruditeque enarrat vitam Constantini et historiam illius temporis idemque haud paucos citat libros libellosque, in quibus vel integra illius imperat. aeui historia, vel partes quaedam fusius explicantur. — (Io. Iortin) Remarks on ecclesiastical History. Lond. 1751-1754 III. voll. 8. In vol. III. p. 1-246. de imperio Constant. M. controuersis arianis et scriptoribus gr. ecclesiasticis: v. Baumgartenii Nachricht, von merkwürdigen Büchern. tom. VIII. pag. 532. sqq. Haec sufficiant. Harl.

b) Ita vocatur in numis, vt apud Tristanum t. 3. pag. 395. quamquam alii, vt Aurelius Victor, Iulium Constantium adpellant. Constantini M. numos illustrarunt praeter alios, qui numismata imperatorum edidere, Cangius in familiis Byz. atque Alexander Wilhelmus S. I. in Actis Sanctior. T. V. Maii 21. pag. 22. seq. Fabr. add. alios a Meuselio l. c. pag. 198. sqq. memoratos. Harl.

c) De Constantini patria, quam alii minus probabiliter habent Britanniam, sed auctor incertus panegyrici c. 4. ad quem prouocant ii, qui Britanniam fuisse patriam opinentur, natalem imperii, non vitae designat, alii Drepanum in Bithynia, quae vrbs postea a Constantino Helénopolis nomen accepit, alii Tarsum, et de conditione matris, Helenae, haud consentiunt scriptores. v. Gibbon, tom. III. c. 14. pag. 10. sqq. et Baune vit. Constantini laudatam, pag. 309. qui pro Britannia certat; at rectius negant Cellarius et Iaege, ad locum panegyrici, pag. 336. sq. Io. Vogt scripsit schediasma historicum de patria Constant. M. Vitembergae 1716. 4. Harl.

Parenti in imperio successit A. C. 306. 25. Iul. ^{d)} Vxorem habuit *Minervinam*, Crispi matrem, eaque defuncta Herculi filiam, Flauiam Maximianam *Faustam*, ex qua Constantinum, Constantium et Constantem, Constantiamque et Helenam genuit. Idem post visum in coelo Crucis insigne christiana sacra amplexus et victoria de Maxentio potitus est A. C. 312. Hinc Maximino a persequendis Christianis desistere coacto, et victo etiam Licinio ^{e)} nihil ab eo intermissum, quod ad ecclesiam Christi ornandam amplificandamque et studia litterarum fouenda ^{f)} facere posset. Vnde a Graecis *ισαπέσολος* vel *ὁ ἐν βασιλεῦσι* ^{g)} Ἀπείσολος dicitur et sollempniter colitur eius memoria die XXI. Maii. Non ineleganter etiam a Theodorito in Historia religiosa pag. 768. adpellatur Christianorum Zorobabel, qui fideles e captiuitate liberauit et templa eis restituit. Denique multis pace et bello praeclare gestis, morti vicinus ab Eusebio, Nicomediensi, non procul Nicomedia in Achyrone, villa, baptismum ^{h)} suscepit, et paucis diebus post diem obiit sacro Pentecostes festo 22. Mai. A. C. 337 Feliciano et Titiano COSS. quum regnasset 30. annos, menses nouem, dies 27. vixissetque

^{d)} *Beaune*, nescio num aerae romanae diuersitate, an aliis rationibus causisque ductus, in annis signandis differt. Sic natum eum scribit a. v. c. 1025. a. Chr. 272. *Harl.*

^{e)} Hic memoranda videtur docta *Frommanni* commentat. de philosophis, a Licinio, imp. exercitatis, Coburgi 1763. 4. rec. in eius Opusculis philologici atque historici argumenti, ibid. pag. 613. sq. in qua contra *Moshemium*, (in institut. hist. eccl. saec. IV. part. I. c. I. §. 10. not. pag. 146.) probat, apud *Aurelium Victor.* de Caesar. cap. 41. per philosophos non intelligi Christianos, sed philosophos proprie dictos, et in genere homines literatos, *Harl.*

^{f)} *Aurel. Victor* in Epitome cap. 41. de Constantino: Commodissimus rebus multis fuit: *calumnias sedare legibus seuerissimis, nutrire artes bonas, praecipue studia litterarum: legere ipse scribere, meditari, audire legationes et querimonias provinciarum. Eusebii* Orat. de laudibus Constantini p. 361. vbi de scholis ab eo constitutis.

^{g)} Vide *Vales.* ad Euseb. IV. 60. de vita Constantini, et *Mich. le Quien* ad Damascenum T. I. pag. 630. *Fabr.* Acta Sanctor. ad d. 21. Maii p. 13. sq. *Tillemont* hist. des Empereurs, tom. IV. part. 1. pag. 428. sqq. *Bruxell.* 1709. 12. — Apud *Euseb.* de vita Constantini M. lib. II. cap. 48. sqq. adhortatur ciues ad disciplinam ac doctrinam Christianorum sectandam, et causas cur id faciant, exponit. Quae alia instituerit ad prauas religiones extirpandas, ostendit *Io. Wilh. Hoffmann* in ruina superstitionis paganae, Witteb. 1738. conf. *Schröckh* hist. eccl. I. mem. pag. 108. sqq. *Harl.*

^{h)} Baptisimum alterum, quem a Siluestro, episcopo romano, suscepisse lepra oblitum Constantinum, acriter aduersus *Tenzelium* in examine fabulae romanae de duplici baptismo Const. M. in Exercitatt. select. part. I. pag. 302. sqq. disputat *Schelstraten* in antiquitate ecclesiae illustrata, part. II. diss. 3. cap. 6. [de vtriusque controuersia et scriptis plura v. in *Menselii* bibl. hist. V. I. pag. 190. sq.] fabulis adscribunt non modo Protestantes, vt praeter laudatum *Tenzelium* parte 2. diss. selectar. *Abraham Scultetus* in diss. anti-Baroniana de baptismo Constantini romano, Neostadii 1607. 4. sed plerique etiam in Romana ecclesia eruditi viri, vt *Benedictini* ad Ambrosium T. 2. pag. 1209. *Tillemontius* T. 4. hist. imp. pag. 634. *Papebrochius* in Actis Sanctor. T. V. Maii 21. p. 14. sq. et *Conradus Ianningus* in Apologia pro Papebrochio, quae praemittitur Actis Sanctorum T. 1. Iunii pag. XVI. seq. *Fabr.* Baptisimum tamen priorem, a Siluestro acceptum, operose, at frustra, vindicare nostro saeculo studuerunt *Matthias Fuhrmann* in hist. sacra de baptismo Constant. M. pars I. Romae 1743. — pars secunda Vindobon. 1746. 4. (v. *Lips. ephemer. litter.* a. 1746. pag. 593. sqq. et noua acta erudit. a. 1751. pag. 18. sqq.) et *Mattheus Aimerich.* in diss. Iuda de duplici Const. M. baptismate, romano vno, Nicomediensi altero, subiuncta eius nouo lexico hist. et critico, pag. 282. sqq. iterum ibid. in adpendice pag. 312. sqq. contra *Francisci Gusti* examen criticum baptismatis Constantini, in eius vita Const. M. italice scripta. Fulgin. 1786. II. tom. 4. *Baune* nihil adfirmat; attamen inclinare videtur in partes Papebrochii aliorumque. Adde *Schröckh* et *Mensel.* II. cit. *Harl.*

setque annos 63. menses duos, et dies 25. *Fabr. Baune* l. c. pag. 323. contendit, Constantini M. decessisse e vita a. C. 337. anno imperii 32. quum annos aetatis 65. compleisset. *Gibbon* IV. pag. 195. eum, scribit, mortuum esse a. ch. 335. a. aetat. 64. *Conr. Sam. Schurz-fleisch* in *Tmemat.* quibus primi Christianorum imperatoris antiquitates illustrantur, §. 7. sqq. ex Eusebio aliisque probare studet, Constantini mortem incidere in annum imperii eius tricesimum secundum. Sed errorem singularem aut loquendi modum Eusebii patefecit *Pagius* in critic. in annal. Baronii ad a. 337. nr. 3. adde *Gruner*, *Tzschucke* et alios ad *Eutrop.* X. 5. al. 8. Cum Fabricio consentit *Saxius* in *Onom.* I. pag. 301. vt alios chronographos et historicos praetermittam. *Harl.*

II. Exstant eius *Epistolae* complures, ab Eusebio et aliis seruatae, quae a doctissimo *Cauco* in hist. literaria scriptorum ecclesiasticorum diligenter recensentur. Eius obseruatis pauca haec, si placet, addes. *Epistolae* [P] ad *Athanasium* fragmentum pro Ario recipiendo *) habet etiam *Socrates* lib. I. cap. 27. et *Sozomenus* II. 22. *Editum* prius pro pace Christianis concedenda, quod graece *Eusebius* refert X. 5. Hist. seruauit latine *Lactantius* lib. de mortibus persecutorum c. 48. *Epistola* ad *Ecclesias de Synodo Nicaena* legitur etiam apud *Theodorum* lib. I. Hist. eccles. cap. 10. *Epistola* ad *Arium et Arianos*, quam producit *Gelasius* in Actis concilii Nicaeni III. 1. supposititia videtur *Casaubono* in *Casaubonianis* pag. 143. Prodiit hoc rescriptum etiam separatim *Parisi* 1595. 8. apud *Feder. Morellum* cum lat. vers. e Baronii annal. ad a. C. 319. nr. 8. sq. licet versionis auctor non sit *Baronius*, sed *Petrus Morinus* teste ipso *Baronio*. Ab *Epistola* ad *Synodum Tyriam*, quam habent *Eusebius* IV. 42. de vita Constantini, et *Theodorus* lib. I. hist. cap. 29. diuersa est, quae exstat apud *Socratem* lib. I. cap. 34. *Sozomenum* II. 28. nec minus in *Tripartita* III. 7. et apud *Nicephorum* VIII. 50. [Plura scripsit et collegit *Fabr.* in luce salutari euangel. p. 287. sqq. *Schroeckh* hist. eccl. l. c. pag. 118. sq. 323. sqq. 340. sqq. 386. sqq. etc.]

Oratio ad sanctorum coetum, ad calcem librorum Eusebii de Constantini vita legitur graece e latino versa, non ab Eusebio, sed ab alio interprete, vt ipse lib. IV. cap. 32. de vita Constantini diserte innuit. *Fabr.* Eusebium eius auctorem vocat *Reiskius* lib. de *Sibyllis*, cap. 10. et ipse *Fabr.* B. L. lib. I. cap. 12. §. 203. *Heum.*

Similiter a nescio quo e latino graece versa est brevis *Oratio ad Synodum Nicaenam de Pace*, quam idem *Eusebius* III. 12. exhibet. Prolixiorem, quae occurrit apud *Gelasium* II. 7. legit etiam *Theodorus*, vt ex eius lib. I. cap. 7. Historiae colligitur.

Edicta quam plurima Constantini illustrant *Iac. Godofredus* ad codicem Theodosianum, *Franciscus Balduinus*, *ICtus*, [qui interdum nimis fauet Const. M.] in suo Constantino

*) Neque tamen Arii haeresin ideo probauit Constantinus, de qua nondum ei satis liquebat, sed sperauit, se ita dissidiorum semen in herba suppressurum. Confer eius Epistolam Irenicam ad Alexandrum et Arium, apud *Eusebium* II. 64. sq. de vita Constantini, et ad illam *Balthaf. Bebelii* exercitationem historico theolog. Argentorat. 1663. et *Nicol.*

Vedelium de prudentia veteris ecclesiae pag. 202. 267. *Schroeckh.* l. m. praecipue *Gibbon* t. v. c. 21. In cod. Coislin. CVII. n. 23. sunt gesta in synodo Nicaena et de vita S. Constantini M. teste *Montfauc.* in bibl. Coislin. pag. 182. *Harl.* — Constantini M. epistola ad Abl. emendatur a *Barthio* aduersar. libr. 29. cap. 7. *Heum.*

tino Basil. 1556. et Argent. 1612. 8. [rec. cum *Nic. Hier. Gundlingii* praefat. Lipsiae et Halae 1727. 8. atque in *Heineccii* iurispud. rom. et attic. tom. II. pag. 569. sqq.] et qui ad tempora quaelibet sua reuocant Annalium scriptores, ac praecipue *Tillemontius* tomo IV. historiae imperatorum. Ceterum edictum, quod sub Constantini nomine vulgauit *Nicolaus Cusanus* lib. III. Concordiae catholicae cap. 35. Honorio ac Theodosio vindicat, et integrius edidit *Sirmondus* ad Sidonium pag. 245.

[P] III. *Confessio* Constantini ad Syluestrum, episcopum Romae, quae latine exstat ad calcem recognitionum, aliorumque scriptorum, Clementi Rom. suppositorum, Colon. 1569. fol. pag. 471. perinde vt Acta Syluestri, spuria est.

Donatio, quae eidem Syluestro a Constantino facta fertur, romanae etiam ecclesiae doctissimorum virorum *) iudicio ac consensu itidem est commentitia. Primus eius meminit Aeneas, Parisiensis, qui circa a. C. 854. scripsit, libro aduersus decem obiectiones Graecorum

*) Primus prolixa et disertata oratione eius falsitatem offendit *Laurentius Valla*, quae et separatim excusa est plus simplici vice, et cum Vlrici Hutteni praef. 1517. et in Ortuini Gratii fasciculo rerum expetendarum ac fugiendarum, apud Londinenses recuso, et in *Simonis Schardii* syntagmate tractatum de imperiali iurisdictione p. 734. sqq. legitur. Aeneae Syluii aliorumque plurimum testimonia, Vallae suffragantia, produxit *Flacius* in catal. testium veritatis, et *Rob. Cocus* in censura Vett. scriptorum, quibus adde *Baronium* ad A. C. 324. nr. 118. seq. et 1191. nr. 52. seq. *Isaacium Habertum* ad ecclesiae graecae ἀρχιεπιστολὴν p. 24. *Io. Morinum* in historia, gallice edita, liberatae per Constantinum ecclesiae, deque origine ac progressu potestatis saecularis romani pontificis c. 8. *Petrum de Marca* III. 12. de Concordia Sac. et Imp. et VI. 6. §. 6. *Antoniam Pagi* ad A. 324. nr. 16. *Tillemontium* T. 4. hist. imp. pag. 226. *Petrum Iosephum Cotelium* hist. vrbium metropol. parte 2. diss. 2. c. 2. nr. 7. et praecipue *Natal. Alex. faec. IV. diss. 25.* Quos facile opposueris *Aug. Steucho* libr. de donatione Constantini, Lugd. 1545. 8. *Iac. Gretsero* de munificentia principum in sedem apostolicam, Ingolstad. 1610. 4. pag. 86. seq. et *Apologia* pro Bellarmino c. 21. et *Nicolao Schaten* in *Carolo Magno Romano Catholico* lib. 2. cap. 6. Ex Protestantibus de falsitate donationis huius videndi *Io. Hanelius* in *Otio Vratislauensi* cap. 22. *Gisb. Voetius* T. 2. dispp. select. pag. 869. seq. *Iac. Vsserius* de Ecclesiarum successione et statu pag. 60. *Io. Rainoldus* Colloquio cum *Hardto* p. 227. sq. *Franciscus Hottomanus* in bruto fulmine Sixti V. p. 128. 151. seq. et *Io. Andreas Schmidius* in historia fac-

culi IV. fabulis variorum in rebus Constantini M. maculata Helmst. 1712. etc. *Edictum seu fictum seu deprauatum, adeoque indignum quo Siluestri, pontificis, historia augeatur*, inquit *Papebrochius*, propylaeo ad Acta Sanctor. T. 2. April. p. 1. *Fabr. Riuetus* critici sacri lib. III. cap. 3. *Heum.* — v. rarissimam collectionem aliquot scriptorum: de donatione Constantini quid veri habeat, *eruditorem quorundam iudicium* f. l. et a. Continentur 1) donationis — priuilegium, *Barihoh. Pincerno de monte arduo* ad Iulium II. pont. max. interprete. 2) *Laur. Vallae* contra ipsum, vt falso creditum et eumentum, declamatio, cum praef. *Hutteni*, (de qua v. *Iac. Burckhardi* comm. de *Hutteni* vita, tom. I. p. 119. sqq.) 3) *Nic. de Cusa*, cardinalis, sententia de donatione Constantini, quam scripsit ad concil. Basileense, de concordantia catholica, libr. III. cap. 2. 4) *Anton. archiep. Florentin.* primae part. historial. lib. 8. cap. 2. 8. 5) *Raphael Volateranus*, in vita Constant. Plura vide in *Baumgart. Hall. Bibl. I. pag. 417. sqq.* Donationem veram esse, omnibus viribus contendit, aliosque testes adpellat *Angelus Roccha a Camerino* in bibl. apostolica Vaticana a Sixto V. pontif. max. in splendidiorem et commodiorem locum translata etc. Romae 1591. 4. pag. 182. sqq. Is Vallam hominem iniquum ac mordacissimum atque ad obloquendum omnibus in rebus natum vocat: immo pontifici rom. potestatem iurisdictionis summae in rebus tum sacris tum ciuilibus adserit. Verum surdis auribus narrauit fabulam. Iis, quos citauit *Fabricius*, add. *Io. Sambucus* in libro f. epistola de panauthentia, siue maiestate imp. et quorundam praecudio, siue donatione Constantiniana, teste

corum t. VII. spicilegii Dacheriani pag. III. inde Isidorus Mercator, Hincmarus Rhemenfis, Petrus Damiani, Leo IX. Ado, alique. Editiones eius admodum diuersae feruntur, una, quam habent Acta spuria Sylvestri, quamque *Anselmus Lutensis* Collectioni suae Canonum lib. IV. cap. 32. Deus dedit lib. IV. cap. 2. *Iuo Carnotensis* parte 5. decreti cap. 49. et *Gratianus* parte I. decreti dist. 96. c. 14. latine inseruit, licet in antiquioribus Gratiani codicibus legi neget *Antoninus*, archiepiscopus [P] Florentinus, parte I. hist. tit. 8. cap. 2. §. 8. *Theodorus* autem *Balsamon* graece versam exhibet in scholiis ad Photii Nomocanonem tit. VIII. in bibl. canonica Iustelli tom. II. pag. 929. seq. Illa Balsamonis versio una cum altera *Matthaei Blastaris* edita etiam est a Marquardo Frchero A. 1610. 4. additis animaduersionibus. Longe prolixior est, quam vertit e graeco latine et Iulio II. pontifici, inscripsit *Bartholomaeus Picernus* de Monte arduo. Haec praemissam habet, quam modo memorauimus, fictitiam Constantini confessionem, atque post editionem Colon. 1515. saepius lucem vidit et D. *Ioach. Hildebrandi* dissertationi de donatione Constantini imp. praemissa Helmst. 1661. et 1703. atque *Balthasaris Gualteri* diatribae elencticae de imp. Constantini baptismo, donatione et legatione ad Concilium Nicaenum, Ien. 1618. 12. pag. 67. seq. inserta legitur. Atque *Augustinum Steuchum* arguit Io. Bodinus lib. I. de rep. cap. 9. p. 221. graeco sermone donationem Constantini scripsisse, ut fucum faceret: sed fraus, inquit, facile ex ipsius oratione et antiquitatis cognitione confutatur. Alia graeca versio (*Constantini Harmenopuli*, ut notat *Nesselius* parte 2. catalogi MSS. pag. 27.) exstat in bibl. caesarea et *Lambecio* lib. V. pag. 244. lib. VI. pag. 35. 38. memoratur¹⁾, sed quoad sensum eadem est cum illa Balsamonis, cuius idem pag. 237. mentionem facit. Hanc ipsam e codice regis christianissimi

Kollario in supplement. ad vol. I. *Lambec. commentar. bibl. Caes.* pag. 522. C. et 593. A. *Mosheimius* in Institutt. hist. eccles. pag. 265. not. i. ed. II. *Schroeckh* hist. eccl. I. c. pag. 125. seqq. et multi alii, quorum scripta enumerat *Meusel* libr. cit. vol. V. I. pag. 202. seqq. conf. ipsum *Fabrie.* nostrum infra, libr. VI. cap. 4. vol. XI. vet. edit. pag. 353. sqq. et *Kollarium*, donationem istam falsitatis arguentem et plures iudicii sui patronos laudantem, ad *Lambecii* commentar. de bibl. caesarea Vindob. vol. VI. col. 77. sq. *Harl.*

1) Illa donatio exstat in codd. mss. *Vindobon.* apud *Lambec.* tom. V. codice CCLXXXIV nr. I. CCLXXXIX. nr. 4. tom. VI. part. I. cod. X. nr. 2. tom. VIII. cod. LIII. nr. 33. — *Florentiae* in bibl. Medic. in cod. XV. plut. VIII. nr. XV. est Constantini edictum, propositum in tertio narthece SS. magnae ecclesiae prope aulam etc. nr. 28. donatio *Constant.* Eam, quae in hoc habetur cod. exhibet *Theodorus Balsamon* loco a *Fabricio* laudato, et *Labbaeus* tom. I. concil. ed. Venet. 1729. fol. pag. 1567. v. *Bandin.* catal. codd. medic. I. pag. 361. seq. — Tum in cod. LXXXV. nr. 3. plut. 89. cum *Harmenopuli* promtuariorum iuris. v. *Bandini* III. col. 418. — *Venetis* in cod. Marcia-

no CLXXXII. cum *Harmenopulo*. (catal. codd. gr. pag. 105.) — *Parisiis* in biblioth. publica in codd. MCCCX. MCCCXV. MCCCXLI. cum *Harmenopulo*, est edictum Constantini, quo romano pontifici primatus adferi dicitur. — In codd. MCCCXXXVII. MCCCXXXVIII. MCCCXXXIX. est eiusd. oratio ad sanctorum coetum. In cod. MCCCXXXIV. constitutio ad gentes sibi subditas. — In codice CCCCLXXIV. eiusdem epistolae. — Inter codd. arabicos, cod. CXXIII. CXXV. et CXXVII. continet Constantini aliorumque imperator. statuta et constitutiones. v. cat. codd. Paris. bibl. vol. I. p. 115. et 116. — *Taurini* inter codd. gr. bibl. regiae in cod. CCLXXVIII. edictum Constantini M. in favorem romani pontificis, ex interpretat. *Harmenopuli*, (v. cat. codd. gr. pag. 380. — *Matriti* in cod. LXXXV. bibl. regiae, fol. 193. donatio illa, quae in aliis codd. vocatur *Const. M. de romano pontifice constitutio*. Interpretatio gr. in hoc cod. consentit cum textu a *Bulengero* edito: in quibusdam tamen lectionibus discordat; atque *Iriarte* in in cat. codd. gr. pag. 349. adnotauit lectiones huius cod. diuersas a textu *Bulenger.* nec hic eas iterum legisse poenitebit. *Harl.*

flantissimi graece et latine exhibet *Iulius Caesar Bulengerus*, lib. 2. de imperio romano cap. 6. p. 318. et quoniam brevis est, hoc etiam loco exstare non erit, puto, Lectori ingratum, inieciendum.

Θεσπισμα τῆ μεγάλης Κωνσταντίνης ^{m)},
περὶ τῆ πάπας ῥώμης. Θεσπίζομεν ⁿ⁾ πᾶσι
τοῖς σατραπείαις, καὶ τῇ συγκλήτῳ τῆς ἡμῶν
Βασιλείας, τὸν ῥώμης ἐπίσκοπον καὶ διάδο-
χον ^{o)} τῶν ἀγίων ἀποστόλων, καὶ κυρίως με-
τέτερον, πλείονα τῆς βασιλείας ἔχειν ἐξου-
σίαν κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, κατὰ πάν-
των ^{p)} πολλῶν πλέον ἢ τὸν βασιλέα τιμᾶ-
σθαι καὶ σέβασθαι κεφαλὴν τε εἶναι τῶν ^{q)}
τεσσάρων ἀρχαίων θρόνων, κρίνεσθαι τε πρὸς
αὐτῶν, καὶ ψηφίζεσθαι τὰ τῇ ὀρθοδόξῳ συμ-
βαίνοντα πίσει. ὡς γὰρ τῷ πατρὶ με-
τῷ μακαρίῳ [P] σιλβέστρῳ καὶ τοῖς αὐτῶν
διάδοχοις τὸ ἡμέτερον παλατίον, τὸ ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς διαδήμα ἐκ λίθων τιμίων καὶ μαρ-
γάρων συγκείμενον, τὸ κυκλὲν τὸν τράχη-
λον ὁμοφόριον, τὴν πορφύραν χλαμύδα, τὸν
κόκκινον ^{r)} χιτῶνα, καὶ πάντα τὰ βασιλικά
ἐνδύματα, τὰ τῶν βασιλικῶν ἵππων ἄξιώ-
ματα, τὰ σκήπτρα, καὶ τὰ λοιπὰ τῆς βα-
σιλείας κοσμήματα, καὶ τὴν δόξαν ἅπασαν
τῆς ἡμῶν ἐξουσίας. τῆς δὲ τῷ κληρῷ τῆς
ἀγιοτάτης ῥώμης κατελεγεμένους, κοσμεῖ-
σθαι κελεύομεν παραπλησίως τῇ συγκλήτῳ
ἡμῶν ἐνδύμασιν, ἵπποις ^{s)} ἐποχούμενοις, ὁδό-
νας περιεκαμένους λευκοῖς. ὡς δὲ καὶ τὰ ὑπο-
δήματα τῶν ὁδονίων εἶναι πεποιημένα λευ-
κῶν, καὶ ὅς ἂν αἰροῖτο κληρικὸς, ἐκ τῆς
ἡμῶν συγκλήτης γενέσθαι τῶτον πρὸς τινὸς
μηδამῶς εἰργεσθαι. ὅτι γε μὴν τὴν ἐκ χρυ-
σίῃς σεφάνην φρονήματος μετριότητι ὁ πατήρ
μεν ὁ ἅγιος ^{t)} σιλβέστρος παρατεταται, ταῦ-

Edictum, ac Effectum diuinum magni
Constantini de Pontifice Romano. Omni-
bus Prouinciaram rectoribus, et Senatui
R. imperii, Romanum Pontificem, succes-
sorem Sanctorum Apostolorum, et Domi-
ni mei Petri, maiorem quam imperator
habere potestatem per uniuersum orbem ad-
uersus omnes, (deest καὶ) et plusquam im-
peratorem coli et honorari, caputue esse
quatuor antiquarum sedium, et ab eo indi-
cari, et decerni quae orthodoxae fidei conue-
niunt, Edicimus: Donamus enim Patri meo
Beato Syluestro, et successoribus eius nostrum
Palatium, diadema capitis lapillis pretiosis
et gemmis intextum, epomidem, quae col-
lum cingat, chlamydem purpuream, cocci-
neam tunicam, et omnia regia vestimenta,
ephippia, quibus equi regii insternuntur,
sceptra, et reliqua imperii ornamenta, et
gloriam omnem meae potestatis. Eos autem
qui in clerum Romanum allekti sunt, ornari
iubemus iisdem quibus Senatus noster vestimen-
tis, (^{bb)} lego παραπλησίως) equo vehi, al-
bis vestibus tegi. Ita et calceos eorum fieri ex
pannis albis, et eum, qui lectus sit clericus
a nemine impediri posse, quo minus sit Senator.
Quando vero coronam auream pater meus S.
Syluester, qua est humilitate et moderatione,
respuuit, haec ornamenta, quae sanctam resur-
rectionem, et superillustrem locum significant
(lego καὶ τὴν ἀγίαν) sancto eius capiti impo-
suimus

Titte 2

suimus

- m) Τῆ μεγ. Βασιλέως Κωνσταντίνης c. Matrit.
n) MS. Vindobonense addit, εὖν. Decernimus
una cum omnibus Satrapis et Senatu imp. nostri.
Sic et codex Baroccianus 149. [et cod. Matrit.]
o) Τῶ κορυφαίᾳ τῶν ἀποστόλων, c. Matrit.
p) Καὶ περὶ πάντων c. Matrit.

- q) τεσσάρων πατριαρχικῶν θρόνων c. Matr.
r) τὸν κόκκινον χιτῶνα c. Matr.
s) ἐποχούμενους ὁδόνους περιεκαμένους λευκοῖς c. Matr.
t) ὁ ἀγιοτάτος σιλβέστρος c. Matr.
bb) Emendationes hae sunt interpretis Bulengeri.

τάτοι τὸν ὑπέρλαμπρον χάρον σημαίνοντα τὴν ἀγίαν ἀνάστασιν, τῇ ἀγίᾳ κεφαλῇ αὐτῇ ἰδίᾳς χερσὶν ἐπεθήκαμεν^{u)}. ἡμεῖς σφόδρως ὀφθίκιον ὑπελθόντες, καὶ τὰ χαλινὰ τῆς ἵππης αὐτῆς κατέχοντες, τῆς αὐλῆς τῶν ἱερῶν αὐτῆς ἐξέμεν ἀνακτόρων, αἰδοῖ καὶ φόβῳ τῆς κυρίας μὲ τῆς ἀγίας συνεχόμενοι πέτρε· τῶν χρησίμων δὲ κομιδῇ καὶ θεοφίλων νενομίκαμεν, ἐκζητᾷ μὲν τῆς πόλεως ῥάμης, καὶ τῶν δυτικῶν ἀπάντων χωρῶν τε καὶ πόλεων τῷ ἀγιοτάτῳ^{v)} πάππᾳ, τὸ δὲ τῆς βασιλείας κράτος πρὸς τὰ τῆς ἐώας μέση μετενέγκειν, καὶ τὴν ἐν καλλίσῳ^{w)} τῶν ὑφ' ἡλῳ τῆς βύζαντος πόλιν καταλαβεῖν, καὶ ἐν αὐτῇ ιδρύσασθαι τὰ βασιλεία, ἀδίκον οἰσθέντες ἐξουσίαν ἔχειν τὸν ἐπὶ γῆς βασιλέα, [P] ἔνθα καὶ ἀρχὴ τῆς τῶν χριστιανῶν θρησκείας ἐκ τῶν ἐρανῶν ὑπῆρξεν ἡμῖν.^{x)} ταῦτα τοῖς ἰδίᾳς χερσὶ γραψάντες, καὶ τῷ νεκρῷ τῆς κυρίας μὲ^{y)} ἐπιθέμενοι πέτρε, πίσεις ἐνόρκες ποιούμεθα^{z)}, ὅ μὴν ὅλως παραβῆναι, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἡμέτερον δεξαμένοις κράτος φυλάττειν ἀπαράθρευσα παρεγυνώμεθα πρὸς τὸν πατέρα^{aa)} ἡμῶν πάππαν, καὶ τῆς αὐτῆς διαδόχους.

IV. Claudam hoc caput dissertatione de litteris, quas in coelo legisse creditur Constantinus imperator, ἐν τέτῳ νίκᾳ, et de cruce, quam vidisse se^{cc)} iuravit, et iuranti libenter

u) ἡμεῖς δὲ σφόδρως ὀφθίκιον c. Matr.

v) πάππᾳ. c. Matr.

w) τῶν ὑφ' ἡλῳ καμένην τῆς βύζαντος π. c. Matr.

x) ταῦτα c. Matr.

y) ἐπιθέμενοι etiam c. Matr. ἐπιθεῖμ. edit.

z) ὅ μὴν ὅλως πάντα ταῦτα μὴ παραβῆναι, c. M.

aa) ἡμῶν πάππᾳ c. Matr. Has quidem, ait Iriarte, varias lectiones si quis inter se conferat, nae is instas editis praetulerit. At enim omnia sunt ficta. Harl.

cc) Nolim igitur rem totam pro astuto Constantini commento et strategemate habere cum Iac. Tollio, qui notis ad Lactantium cap. 44. de mortibus persecutorum: *strategema*, inquit, hoc Constantini non minus scitum, quam illud Philippi Macedonis fuit, quo sacrilegos Phoenices protriuit. et ad cap. 46.

suimus. Nos stratoris officium obeuntes, et frena eius equi tenentes, ex aula palatii exiimus, reuerentia et metu Domini mei S. Petri. Maxime autem utile et amicum Deo esse duximus cedere urbe Roma, et omnibus occidenis locis ac urbibus sanctissimo Papae, et robur imperii transfire ad ortum, et capere Byzantium urbem optimo sub sole situ, et eo sedem imperii ponere: iniquum existimantes, ut imperator in eo loco summam potestatem habeat, ubi Christianae fidei coelitus principium nobis fuit. Cum haec manu propria scripserimus, et reliquiis Domini mei Petri imposuerimus, iusiurandum damus, non modo nos seruatuos quae sanximus, verum et nostros successores, ut sancte ac religiose seruent, obstringimus, idque iurati patri nostro Papae, et successoribus eius pollicemur.

Non minus egregiam hoc Licinii strategema atque illud, de quo supra, Constantini. Eodem ferme astu usus Sertorius apud Plutarchum: nec Scipionis in templum Iouis secessus, aut Numae ad Deam Egeriam aditus diuersi generis sunt. Et praef. ad gallicam Longini versionem: Mais moy-trouvant que le Roy Antigonus successeur d'Alexandre le Grand s'est fermy du meme stratageme, seignant d'avoir veu au ciel une pentagone, qui est le symbole du Salut, avec ces paroles, in hoc signo vinces, et qu'il le fit peindre aux boucliers de ses soldats, et gagna ainsi la bataille: trouvant aussi, qu'un Roy de Portugal a eu la même vision que Constantin, et qu'il a par la ramporté la victoire sur ses ennemis, j'avoue que je considere tous ces miracles comme de finesse militaires des grands Capitaines.

benter credimus. Quamvis autem digressio ista paullo alienior ab argumento bibliothecae huius graecae videri possit, tamen existimaui, hoc non inopportuno loco satisfacere me posse desiderio illorum, qui sententiam super illa re meam, a communi nonnihil abhorrentem, argumentis confirmatam videre voluerint. Est autem de cruce Constantini diatribe ante septem annos a me edita, et respondente *Christoph. Woltereck*, Gluckstadiensi, publice in Gymnasio Hamburgensi defensitata, qua probaui, Crucem, quam in coelo vidit Constantinus, imp. fuisse phaenomenon naturale, quale in halonibus non lunaribus modo, sed etiam solaribus conspiciendum se subinde, licet haud ita frequenter, offert: nec mediocriter in sententia mea confirmatus sum, quum postea intellexi, idem non absurdum visum reuerendo Helmstadiensium theologo ac philosopho, mathematicas imprimis disciplinas egregie docto, D. Io. Andreae Schmelio in diss. de Luna in Cruce visa, Ienae 1681. atque in historia Seculi IV. fabulis maculata, Helmst. 1712. Fabr. In cod. Coislin. CXXI. nr. 37. (teste Montfaucon. in bibl. Coislin. pag. 196.) est visio Constantini M. S. crucis contra barbaros, et fol. 106. verso, inuentio S. crucis. — conf. Discours histor. sur la conversion au Christianisme de Constantin le grand, premier Empereur chrétien par M. l'Abbé de Lefloq adpend. ad tom. I. operis: Traité historique et dogmatiq. sur les Apparitions, les Visions et les Revelations particul. Avec des Observat. sur les diss. du R. P. Dom. Calmet. — Par M. l'Abbé Lenglet Dufresnoy etc. à Avignon 1751. 8. v. Baumgart. Nachr. v. merkwürdigen Büchern II. p. 506. seq. — Multus est de hac cruce et signo, atque defendit narrationem Angelus Roccha a Camerino loco supra cit. pag. 175. seqq. Heumannus in Poecile, tom. II. libr. I. pag. 50. sqq. scripsit epistolam ad Burcard. Gotthelf. Struuium de cruce coelesti a Constant. M. inspecta, in qua cum ipso Struuius, Thomasio in Obss. select. Halens. tom. I. diss. 24. §. 3. et Arnoldo (in hist. eccles. lib. IV. cap. 3. §. 5.) aliisque istam narrationem fabellis anilibus adnumerandam censet et multa contra Wolfii Fabriciique sententiam et argumenta disputat, contenditque, non Eusebium, sed Constantinum ipsum fuisse huius mendacii architectum. Mosheim. autem in institution. histor. eccles. laudatis pag. 131. facile refelli posse, scribit, qui vel prodigium hoc astute ab imperatore fictum esse arbitrentur, vel ad fabulas referant: eos etiam, qui visum hoc ad causas naturales referant, cruceinque in halone tum solari, aut in luna comparuisse ingeniose suspicentur; illos denique, qui diuinae virtuti, quae miraculo dubiam Constantini mentem firmare voluerit, rem adscribant. Quare, iis confutatis, cum quibusdam V. V. D. D. statuit, Constantino dormienti crucem, addita inscriptione: *Hac vince*, obiectam fuisse. Enimuero illa quoque interpretatio haud caret multis difficultatibus atque dubitandi causis et rationibus. Vnde sciuit Constantinus, somnium fuisse verum, et vero diuinum? imprimis, illo etiam secundum opiniones veterum de somniorum vi diuina concessio, qui dici potuit, multos vidisse illud signum? Quibus rationibus ingens multitudo, superstitionibus ac religionibus prauis adhuc imbuta, tam facile adduci potuit ad id credendum? Lactantius, (sive, vt Nourry minus recte statuit, Lucius Cecilius) de mortibus persecut. cap. 44. *commonitus est*, tantum ait, *in quiete Constantinus, vt coeleste signum dei notaret in scutis, atque ita proelium committeret*, etc. ad quem locum Nic. le Nourry in sua Lucii Ceciliii libri de mort. persecut. edit. Paris. 1710. 8. diss. artic. III. pag. 184. sqq. et artic. V. pag. 397. sq. Eusebii narrationem amplexus et tuitus, acerbius contra Fabricii, (omisso tamen eius nomine,) interpretationem disputat; sed refellitur et Fabricius defenditur a Bünnemanno in nota ad Lactantii locum pag. 1470. edit.

a Büneimann. Lipsiae 1739. 8. euulgatae. A Fabriciana expositione parum discedit *Schroechh* in vita Constantini, tom. IV. Biograph. vbi a pag. 18-34. copiose agit de hoc signo coelesti, quod pag. 32. seqq. explicat, fuisse phaenomenon quoddam insolitum ac singulare, a Constantino illiusque militibus in coelo conspectum, et ab iis, naturalis doctrinae ignaris, tamquam portentum habitum: ex qua opinione variae interpretationes diuersaeque sententiae ac narrationes facile potuerunt oriri atque intelligi. Idem *Schroechh* illam suam expositionem haud deseruit in hist. eccl. l. c. pag. 76-84. vbi Fabricii nostri disp. commendat aliosque scriptores, in vtramque partem de hac visione disputantes, excitat. Quosdam etiam libros, huc pertinentes, memorat *Meusel* l. c. pag. 186-189. — Contra Fabricianam explicationem *Cuperus* in epistola ad Fabricium (in Reimari comment. de vita et scriptis I. A. Fabricii pag. 235. sqq.) visam crucem, vel primas nominis Christi litteras, additamque inscriptionem relicere plane non audet, et quaedam dubitationes, ingeniose excogitatas et speciose doctaeque expositas, at non satis validas, ad Fabricianam explicationem omnino conuellendam, profert. — Vulgarem sententiam exornare, quamquam impari fortuna et successu, studuerunt *Matthaeus Iacutius* in syntagmate, quo apparentis magno Constantino crucis historia *complexa est* (sic) vniuersa, ac suis ita ab omnibus osoribus vindicata, tempori suo et loco restituta, ceteris tandem rei gestae monumentis illustratur, Romae 1755. 4. cum figg. ligno incisus, et Abb. *du Voisin* in diss. critique sur la Vision de Constantin Paris 1774. 12. mai. Atque posterior Eusebii narrationem contra *Iac. Georg. de Chauffepié*, qui in Nouveau dictionnaire histor. et critique tom. IV. a. 1756. sub voc. *Quien de la Neufville* pag. 5-11. visionem istam miraculorum numero eximere potissimum adlaborauit, haud male quidem defendit, neque tamen satis fecit criticorum desiderio; (v. *Gattereri* historisch. Journal. tom. VII. pag. 193. sqq.) Atque *Voisni* argumenta et vulgarem sententiam impugnauit *Henley* in: On the Vision of Constantine, s. adpendice ad *G. Gregory* History of the Christian Church from the earliest periods to the present time, II. voll. nou. edit. Londini 1795. 8. T. I. p. 511. sqq. Is vero ad id animum aduertere iubet, Eusebium in sua hist. eccles. in qua suis verbis suoque nomine loquatur, illam famam de cruce, a Constantino M. visam, plane omittere; in vita autem Constantini animo grato erga dominum et benefactorem adductum, ea dixisse, quae fides permisisset, atque ipsum scripsisse, ἢ ὑμέτερος λόγος, ἀλλ' αὐτῷ πάλιν βασιλέως. tum variare narrationem apud auctorem de mortibus persecutorum c. 46. aliosque. Ego vero acquiescam in explicatione et iudicio *Schroechhii* V. C. quum maxime tam superstitionem, et animum, falsis opinionibus occupatum, multas genuisse fabulas et insolita coeli phaenomena habuisse portenta, quorum fama eundo creuit, et mire est variata. Pari modo de cruce, Helenae auspiciis inuenta et de stupendis operibus, eius virtute et contactu patris, multa lepida et fabulosa sunt excogitata, tradita et sensim sensimque amplificata. v. *Wesseling* ad itinerar. Hierosolymitanum pag. 593. sq. veterum romanorum itinerariorum, Amstelodami 1735. 4. — Fabricii vero disput. typis hic recudi feci, quoniam, ab aliis ad illam et ad B. Gr. frequenter prouocatum esse, scio et animaduerto. *Harl.*

Exercitatio critica, qua disputatur, Crucem, quam in Coelis vidisse se iuravit Constantinus imp. fuisse Phaenomenon naturale in Halone Solari.

Praefatio.

Sanctus STEPHANVS, iam iam coronandus martyrio; per imbrem saeum intuetur coelos apertos, diuinam gloriam videt, ac IESVM, veluti paratum in sui auxilium, laetus contemplatur stantem ^{da}) a dextris Dei Act. VII. 55. At Magnus CONSTANTINVS ingressus imperium romanum, et coronam capiti firmaturus suo, pro Christo nudam crucem in coelo conspicit, et in hac iubetur vincere. Stephanus sub tecto ^{ee}) clarissima fidei acie in coelum penetrat, et iam incipit Deum videre, qualis est: Constantinus contra sub dio clausum suspicit coelum, de quo crucis imago, res mira sed vacua, ad oculos corporis eius demittitur. Iam vides mi lector, praestantiorum fuisse [P] ac diuiniorem imaginem, oblatam Stephano, morienti, quam Constantino, imperanti ac iam triumphaturo. Adde fortassis, quanto praestantiorum, tanto quoque certiorum, fideque digniorum. Ita est profecto, neque enim humana testimonia comparanda diuinis sunt. At, si me audis, non statim hinc, quod faciunt multi, crucem illam, a Constantino visam, totam callidis adscribes commentis, politicaeque regnaturis fraudi, sed vere oblatam ipsius oculis, credes tot testibus antiquis, Constantino denique ipsi, saltim iurato: neque tamen illico propterea eam stupebis tanquam rem, miraculis proprie accensendam. Hoc praesentis diatribae est institutum, haec ratio, quam si probauero tuae aequitati, non temere de hoc argumento post tot viros egregios in arenam descendisse videbor. Si non probauero, certe ero verecundior his, qui non dubitant veterem historiam omnem meris suspicionibus suis conculcare, et Constantinum, principem, ecclesiae patronum, sola coniectura fraudis ac periurii reum agere.

Argumentum Dissertationis.

- I. Testimonium Constantini ipsius de Cruce, in coelo visa, apud Eusebium. II. Artemii testimonium dubium. III. Lactantii et aliorum, qui somnii solius meminerunt, nullum. IV. In numis antiquis nihil pro cruce in coelo visa praesidii. V. Philostorgii, aliorumque, Eusebio suffragantium, testimonia. VI. De loco, anno ac die visae in coelo crucis. VII. Non fuisse hoc commentum politicum Constantini. VIII. Neque tamen fuisse miraculum, proprie dictum, sed crucis

cent

dd) Accurate rem putando hoc stare ad dextram DEI, non magis situm certum corporis denotat, quam quod alibi dicitur sedere. Nihil enim aliud haec verba significant, quam Christum etiam secundum humanam naturam participem esse throni ac maiestatis diuinac, imperiique in creaturas ac singillatim in ecclesiam. Sic non Hebraei tantum, sed Graeci quoque et Latini passim vtuntur verbis incedere, stare, venire, pro esse. Vide, quae viri Docti ad Gen. XV. 2. orbus incedo. Neque alio sensu Virgilius I. 50. Aeneid. Ast ego quae Diuum incedo regina. Idem V. 68. Aut iaculo incedit melior leuibusque sagittis. Seneca Epist. LXXI. quaerimus saepe eos, quibuscum stamus,

i. e. sumus, siue versamur. Manilius IV. 547. Iudex extrema sistet vitaeque necisque. Sistet i. e. stabit, quod iterum positum pro erit, vt pluribus scriptorum testimoniis ad eum locum docuit Huetius.

ee) Augustinus c. 42. de cognitione verae vitae: Concio illa, in qua Stephanus stans Christum conspexit, in domo aliqua fuit, cuius tecti culmen ipsius corporeus oculus penetrare minime potuit. Constat igitur, quod non oculo corporeo, sed intuitu interioris hominis Christum non in corporeo sed in intellectuali coelo viderit. Confer D. Philippi Nicolai Opera latina T. I. pag. 258.

cem in Halone solari visam fuisse a Constantino et exercitu. IX. Huic sententiae ex affe-
 fauere descriptionem Eusebii, formam et materiam crucis, tempus, spectatores. X. Præci-
 pue alias cruces similiter in coelo visas et pro miraculo habitas, quarum decem amplius
 exempla adferuntur. XI. De cruce, quam in coelo vidit Waldemarus, secundus Daniae rex,
 unde ordo Equitum Danebrogae. De cruce, visa ab Electore Saxoniae, Friderico Sapiente,
 eiusque fratre Iohanne. ib. De litteris, quas cruci adiunctas vidit Constantinus, in hoc vince.
 XII. Error ridiculus de Nica Etymologici M. auctore ex verbis ἐν τέρῳ vix ortus. ib. Locus
 Philostorgii, de lucido tractu, quem suo tempore in coelis per aliquot menses observatum
 scribit, mantissae vicem illustratus.

[P] I. Duas res admirandas Constantino, imperatori, accidisse refert Eusebius, quae neutri-
 quam sunt inter se confundendae. Vna, eaque prior, vigilantanti contigit, altera ac posterior
 dormienti. Vigilans primum crucem in coelo vidisse Constantinus traditur: postea dor-
 mienti adparuisse Christus, cum cruce, praecepisseque, hoc ut in hostes tamquam praesidio
 ac militari signo vteretur. Posterioris solius meminit auctor chronici orientalis fol. 57.
 Anno decimo septimo imperii Constantini adparuit ei in somnio signum Crucis, audiuitque
 vocem, sibi dicentem: porta hoc signum, vinces hostes tuos. De priori imagine Crucis, quae
 vigilantis sese obtulit oculis, potissimum hac dissertatione solliciti erimus: itaque ante omnia
 de eadem adscribenda sunt Eusebii verba. Ita vero ille lib. i. de Vita Constantini cap. XXVIII.
 quum narrasset, Constantinum, Maxentii tyrannidi frangendae occurrere parantem, idolo-
 rum agnita reiectaque vanitate atque impietate, vero Deo patris sui, (Constantinus enim
 Chlorus iam fauere Christianis coeperat,) adhaerere constituisse. Huius ergo opem implo-
 rare coepit, orans atque obsecrans, ut se ipsi noscendum praerberet, ac praesentibus negotiis
 adiutricem manum porrigeret. Haec precanti ac suppliciter postulanti imperatori admirabile
 quoddam a Deo missum adparuit. Θεοσημία τις ἐπιφαίνεται παραδοξοτάτη, ἣν τάχα
 μὲν ἄλλε λέγοντος ἐ βράδιον ἦν ἀποδέξασθαι, αὐτῷ δὲ τῷ νικητῇ βασιλέως τοῖς τὴν γρα-
 φὴν διηγμένοις ἡμῖν μακροῖς ὕστερον χρόνοις, ὅτε ἡξιώθημεν τῆς αὐτῷ γνώσεως τε καὶ
 ὁμιλίας, ἐξαγγέλαντος, ὍΡΚΟΙΣ ΤΕ ΠΙΣΤΩΣΑΜΕΝΟΤ ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ·
 Τίς ἂν ἀμφιβάλοι, μὴ ἐχὶ πιεῦσαι τῷ διηγμάτι; μάλιστα ὅτε καὶ ὁ μετὰ ταῦτα χρό-
 νος ἀληθῆ τῷ λόγῳ παρέσχε τὴν μαρτυρίαν. Quod siquidem ab alio quopiam diceretur,
 haud facile quis fidem esset habiturus. Verum quum ipse Victor Augustus nobis, qui hanc
 historiam scribimus, longo post tempore, quum videlicet in eius notitiam et familiaritatem per-
 venimus, id retulerit, et **SERMONEM SACRAMENTI RELIGIO FIRMA-**
VERIT, quis posthac fidem huic narrationi habere dubitabit? Praesertim quum id, quod
 subsequutum est tempus, sermonis huius veritatem testimonio suo confirmaverit. Ἀμφὶ μεση-
 βρινὰς ἡλὶς ὥρας ἡδὴ τῆς ἡμέρας ἀποκλινέσης, αὐτοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν ἔφη ἐν αὐτῷ ἑρα-
 νῷ ὑπερκείμενον τῷ ἡλὶς σαρκεῖ τρόπαιον ἐκ φωτὸς συνιστάμενον, γραφὴν τε αὐτῷ συνήφ-
 θαι, λέγεσαν, τέτρω νίκα. Horis diei meridianis, sole in occasum vergente, crucis tro-
 paeum in coelo ex luce conflatum, Soli superpositum ipsis oculis [P] se vidisse adfirmavit,
 cum huiusmodi inscriptione: hac vince. Θάμβος δ' ἐπὶ τῷ θεάματι κρατῆσαι αὐτόν τε
 καὶ τὸ στρατιωτικὸν ἅπαν, ὃ δὴ τελλομένῳ ποι πορείαν. συνέπε τότε καὶ θεωρὸν ἐγίνετο
 θαύματος. Eo viso et seipsum, et milites omnes, qui ipsum, iter facientem, sequebantur, et
 qui spectatores miraculi fuerant, vehementer obstupefactos. In hoc luculento testimonio,
 quod ad verbum repetit Sozomenus lib. I. cap. 3. et hist. tripartita lib. I. cap. 4. videmus,
 Eusebium non modo ea se scribere profiteri, quae ex Constantini ipsius ore coram accepit.

sed

fed quae iureiurando etiam ille confirmauerat, et quae non folus Constantinus, fed totus exercitus fuis viderat oculis, ex quo multi tum, quum ifta Eufebius fcriberet, adhuc fuerunt haud dubie in viujs. Confer *Iacobum Gretferum* lib. 2. de Cruce cap. 23. feq.

II. *Artemius* his adnumerandus merito eſſet, cuius teſtimonio plurimum tribuit *Caesar Baronius* ad annum Chriſti CCCXII. num. 21. ſi modo acta Artemii, quae apud *Surium* ad Octobris diem viceſimum leguntur, pro ſinceris et nulla parte ſuſpectis poſſent a viris doctis admitti. Narratur enim in illis actis Artemius, praefectura Auguſtali a Iuliano, imperatore, ideo, quod Chriſto nomen dediſſet, exutus, inter alia in hanc ſententiam ad Iulianum verba feciſſe: *Ad Chriſtum declinauit Conſtantineſ ab illo vocatus*, (non ab hominibus, neque per homines, ſed *ἑαυτόθεν* ſive de coelo vocatum Conſtantinum ſcribit etiam *Theodoritus* lib. 1. hiſt. cap. 2.) *quando difficiſſimum commiſit praelium aduerſus Maxentium*. Tunc enim ei in meridie adparuit ſignum crucis, radijs ſolis ſplendidius, et litteris aureis belli ſignificans victoriam. Nam nos quoque ipſi adſpeximus, quum bello intereſſemus, et litteras legimus: *quinetiam totus quoque id eſt contemplatus exercitus, et multi huius ſunt teſtes in exercitu Tuo*. Verum per me quiſque vt volet, ita huic Artemii teſtimonio addet vel demet fidem; probe enim notum eſt. quantum in conſingendis vel interpolandis eiſmodi martyrum actis ſibi permiſerit falſa multarum aetatum pietas. Confer, quae de Cruce Conſtantine in actis apocryphis S. Quiriaci t. I. Maii pag. 445. et in actis S. Silueſtri t. V. Maii pag. 19.

III. Solet etiam pro confirmanda hac re ad *Lactantium* prouocari; ſed ille de cruce, in coelo viſa, tacet, ſolum ſomnium commemorat, libro de mortibus perſecutorum c. XLIV. *Commonitus [P] eſt in quiete Conſtantineſ, vt coeleſte ſignum Dei notaret in ſcutis, atque ita praelium committeret. Fecit, vt iuſſus eſt, et transuerſa X. littera ſummo capite circumflexo Chriſtum in ſcutis notat, quo ſigno armatus exercitus capit ferrum*. Poſſit quidem videri a Lactantio dici coeleſte ſignum Dei, quaſi in coelo oſtenſum a Deo et in coelo a Conſtantino viſum: verum qui hoc in dubium vocaturus eſſet, facile poſſet adferre loca plura ſcriptorum graecorum latinorumque, quibus ſine illo reſpectu ad Conſtantineſ viſionem crux vocatur ſignum coeleſte, quoniam de cruce veteres plerique interpretabantur locum Matthaei XXIV. 30. vt docuit vir eruditiffimus Gerh. Io. Voſſius in Theſibus theologicis p. 228. ſeq. Somnium quoque ſolum, quod miror, commemorat non Iohannes modo *Malala* in Chronica hiſtoria lib. 2. pag. 2. καὶ ἔλκυσεῖς εἰς ὕπνον εἶδε κατ' ὄναρ ἐν τῷ ἑαυτοῦ ſαυρόν, ἐν ᾧ ἐπεγέγραπτο, ἐν τέτῳ νικᾶ. καὶ ἀναγνὼς τὸ ἐπιγεγραμμένον ἐν τῷ ſαυρόν, διπνιγμένη, καὶ ἀναστὰς ἐποίησε σίγνον ſαυρὸς etc. Somno deinde correptus, per quietem vidit crucem in coelo, cui inſcriptum erat: *In hoc vince*. Perleſta autem inſcriptione, e ſomno expergeſcens eſt. Surgens itaque etc. Sed quoque antiquior longe *Rufinus* lib. IX. hiſtoriae eccleſ. cap. 9. et ex eo auctor hiſtor. miſcellae XI. 7. tum *Nicolaus*, primus, papa, in reſponſo ad conſulta Barbarorum cap. 33. *Abbas Vrſpergenſis* in Chronico, et *Haymo*, Halberſtadenſis VIII. 4. hiſt. eccleſ. Quum igitur anxius Conſtantineſ et multa ſecum de imminentis belli neceſſitate peruoluens iter ageret, atque ad coelum ſaeptius oculos eleuaret, et inde ſibi diuinum deprecaretur auxilium, vidit per ſoporem ad Orientis partem ſignum crucis igneo fulgore rutilare. Quumque tanto viſu fuiſſet exterritus, ac nouo per-

turbaretur adspectu, adflare sibi videt angelos, dicentes: ἐν τέτρω νύκτα, id est, in hoc vince. Illud de angelis legas etiam in historia tripartita lib. I. cap. 4. e Sozomeno p. 404. edit. Valesii. At alias insuper fabellas adiungit Theodoricus Engelhusius p. 63. Chronicis. Hic Constantinus sexto anno regni sui, quum gens Barbarorum congregata super Danubium parata ad bellum foret contra imperium romanum, quum timeret multitudinem, audiuit in somno, noli timere, sed respice sursum et vide. Intendens ergo in coelum, vidensque Crucem in claro, et desuper scriptum titulum, in hoc vinctus, bellavit et vicit. Post victoriam convocans sacerdotes idolorum, quum adhuc paganus esset, quaerebat ab eis, cuius Dei esset hoc signum? Et dixerunt quidam, hoc signum coelestis Dei est, et evangelizarunt ei fidem Christi. Mittens igitur ad Eusebium, episcopum urbis Romae, baptizatur est. Eruditis constat baptismum Constantini romanum non minus commentitium esse, [P] quam Eusebium, urbis Romae episcopum, iam anno ante visam a Constantino crucem obisse. [Bünemann. ad Lactant. de mort. persecut. cap. 44. not. h. addit Albertum Stadensem ad an. CCCXVIII. — crux ostensa — Constantino — adhuc pagano in somnis, ubi et audiuit: Constantine in hoc vinctus. Idem tamen observat, alia plane disputare Hottingerum in hist. eccles. c. IV. pag. 160. sqq. Harl.] Itaque ad alia pergamus.

IV. Claudius Molinetus, canonicus regularis Congregationis Gallicanae, in Ephemeridibus Parisiensibus anni MDCLXXXI. Ephemeride vndecima, pag. 130. seq. inferendam dedit dissertationem de veritate crucis, a Constantino visae, confirmata ex numis antiquis. Etsi vero elegantia sunt nec inficianda, quae ibi adfert de labaris, cruce et monogrammate Christi notatis, quale etiam occurrit in Optatiani Porphyrii, (Constantini aequalis,) Panegyrico tabula IX et XVI. edit. Velferi: et qualia etiam observata sunt in numis aliisque monumentis a Baronio ad A. CCCXII. num. 23. seqq. Lipsio lib. III. de cruce cap. 15. Antonio Augustino dialogo I. de usu numismatum, Cangio de inferioris aevi numismatis §. 24. et in familiis Byzantinis tabula IX. itemque ff) aliis; nullus tamen exstat numus, nullum vetus monumentum, quo crux, in coelo a Constantino visa, disertè confirmetur. Quamquam non negaverim, Constantinum numis crucem, in coelo visam, insculpi curavisse, siue τῷ βασιλικῷ τῆς πολιτείας νομίματι τό, τε θρανοφανὲς σημεῖον τῆς σωτηρίας σωτῆρος καὶ θεανδρικοῦ χριστοῦ χαρακτῆρα ἐν αὐτῷ μετὰ τῆς ἰδίας ἀνατοπώσεσθαι, ut ait Ioh. Demyenus in Synodica ad Theophilum pag. 112. Nullum eiusmodi numum reperiri, notat Baudurius in imperio orientali, pag. 796. qui pag. 633. e vetusto codice Nazianzeni exhibet descriptam aere iconem Constantini M. Maxentium ad pontem Milvium vincentis, adpicto crucis signo, illique inscriptis verbis ἐν τέτρω νύκτα. Fabr. — Mich. Angelus de la Chaussée aureum Constantini M. numum de urbe, devicto ab exercitu gallicano Maxentio liberata explicuit et multa de Constantino M. eius visione crucis et professione doctrinae christianae differit, Romae 1703. 8. rec. in collectione plurium libellorum, ad artem numismaticam pertinentium, a Christoph. Wotterbeck curata et inscripta: Elccta rei numariae, Hamburgi 1709. 4. nr. XXV. p. 282-291. Harl. Alios scriptu. laudat Rasche Lex. num. T. I. P. II. p. 851.

V. Non desunt tamen scriptores veteres quamplurimi, qui Eusebii narrationi de cruce in coelo, non per somnum, sed a vigilante conspecta Constantino, suffragantur, licet non-

nulla

ff) Vide B. D. Dorschei pentadecadem diss. pag. 251. 252.

nulla eius paulo aliter referant. *Philostorgius* lib. 1. cap. 6. ansam conuersionis Constantini ad christianam fidem narrans fuisse victoriam, de Maxentio reportatam, addit, circa eandem, κατ' αὐτήν, adparuisse τὸ τῆ σαυρῆ σημεῖον κατὰ ἀνατολὰς ἐπιμηκιστὸν διήκον, αἰγλῆς αὐτὸν καταπληττέσης καὶ ἀστέρων αὐτὸν κύκλῳ περιθεόντων ἰριδος τρόπῳ καὶ πρὸς γραμμα τὸν χαρακτήρα ὑθμιζομένων. Τὸ δὲ ἄρα ῥωμαίων ἔλεγε Φωνῇ, ἐν τῷ νίκᾳ. Signum crucis in Oriente longissime protensum, luce quadam admirabili cam depingente, et stellis undique circa eam currentibus instar coelestis arcus, et litterarum formam exprimentibus. Porro litterae latino sermone haec verba designabant: in hoc vinces. *Philostorgii* vestigia legunt *Nicephorus* VIII. 3. *Cedrenus* et *Zonaras* in annalibus. At *Socrates* lib. 1. hist. cap. 2. [P] ἐν τῇ αὐτῇ τοίνυν ἀμφισβητήσῃ τυγχάνοντι, καὶ πρὸς ἅμα τοῖς στρατιώταις ὁδεύοντι, συνέβη θαυμασίον τι καὶ λόγος κρεῖττον θεάσασθαι. Περὶ γὰρ μεσημβρίας ἤλις ὥρας, ἥδη τῆς ἡμέρας ἀποκλινέσης, εἶδεν ἐν τῷ ἑρανῷ σύλον φωτὸς σαυροειδῆ, ἐν ᾧ γραμματα ἦν λέγοντα, ἐν τῷ νίκᾳ. Τῷτο Φανέν τὸ σημεῖον τὸν βασιλέα ἐξέπληττεν. Αὐτὸς τε τοῖς οἰκείοις σχεδὸν ἀπιστῶν ὀφθαλμοῖς ἡρώτα καὶ τὸς παρόντας, εἰ καὶ αὐτοὶ τῆς αὐτῆς ἀπολαύσιν ὄψεως. Τῶν δὲ συμφωνησάντων, ἀνεξέρωντο μὲν ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τῇ θεᾷ καὶ θαυμαστῇ φαντασίᾳ. Porro, dum in ancipiti deliberatione versatur *Constantinus*, forte illi, cum militibus iter facienti, admirabilis quaedam et quae omnem dicendi vim superat, visio oblata est. Horis enim meridianis quum iam dies vergeret in vesperrum, lucis columnam instar crucis in coelo videt, cui inscripta erant, (*Nicephorus* VII. 29. eandem rem e *Socrate* referens, interserit verba: γραμμασι Ῥωμαϊκοῖς δι' ἀστέρων ἐκτοπωθεῖσιν litteris latinis per stellas ex simili luce expressis.) haec verba: In hoc Vince. Huiusmodi signo statim obstupescens est imperator. Nec iam suis ipse oculis satis fidens, interrogavit eos, qui aderant, num et ipsi idem signum vidissent. Quibus idem sibi quoque visum esse testantibus, imperator quidem confirmatus est diuina illa ac mirabili visione. Ex hoc *Socratis* loco emendandus *Suidas* in Μαξέντιος, vbi male στρατοειδὸς excusum pro σαυροειδὸς. Εἶδεν ἐν τῷ ἑρανῷ σύλον πρὸς σαυροειδὸς γραφόντα, ἐν τῷ νίκᾳ, καὶ γέγονε χριστιανός. Vidit in coelo lucis columnam crucis forma, scribentem, in hoc vince, et factus est Christianus. *Gelasius* *Cyzicenus* in *Historia concilii Nicaeni* lib. 1. cap. 4. celebrans, quantopere Deus adamauerit *Constantinum*, δείξας αὐτῷ τὸ σωτήριον τῆ σαυρῆ σύμβολον φωτεινὸν ἐν τῷ ἑρανῷ, ostendens ei salutare Crucis signum, ex lucis splendore in coelo figuratum, additis litteris, quibus visionis usus ac vis significaretur, τῷ νίκᾳ, hoc vince: subiungit, istud nec Graecis nec Iudaeis fabulam videri debere, quum multa ex vtrorumque libris incredibilia proferri queant, quae tamen ab illis credantur esse verissima. *Scriptor* anonymus *actorum concilii Nicaeni*, quae ex codice regis Christianissimi et *Segueriano* edidit *Combesius* *historiae Monothelitarum* pag. 576. *Photius* autem cod. CCLVI. retulit sub titulo πολιτεία τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν Μητροφάνης καὶ Ἀλεξάνδρος pag. 765. συμπλακεῖς μάχῃ (πρὸς Μαξέντιον ὁ Κωνσταντῖνος) τὰ πρῶτα μὲν ἐγγὺς γίνεται τῆ λαβεῖν τὸ ἥττον. Φανέντος δ' αὐτῷ κατὰ τὸν ἑρανὸν τῆ τύπῃ τῆ σαυρῆ φωτὶ αὐτῷ ἐγκεχαραγμένης, καὶ γραμματι τῆς αὐτῆς ὕλης εὐαγγελιζομένης τὴν νίκην, ἔλεγε γὰρ τὸ γραμμα, ἐν τῷ νίκᾳ συμβαλὼν τοῖς πολεμίοις καὶ τῷ πολέμῳ καὶ τῷ τυράννι σκυλευεῖ τὸ κράτος. [P] Commissa cum *Maxentio* pugna, parum abfuit, quin vinceretur *Constantinus*. Crucis demum in coelo adparente figura, insculpta illa immateriali lumine atque litteris ex eodem lumine adnuntiantibus victoriam; dicebat enim scri-

ptura: in hoc Vince; cum hostibus congressus belli pariter et tyranni vim frangit. Duo hic cum Maxentio commissa praelia supponit scriptor; addit enim; πρὸ δὲ τῆς συμπλοκῆς τὴν θείαν ὄψιν εἰς τροπαίᾳ σχῆμα μορφώσας καὶ χρυσοκολλήτοις λίθοις ἀερόσας, ἐδίδε Φέρειν τοῖς προῖπνευσι. Ante vero praelium (alterum puta), quam viderat ostensam crucem tropaei instar efformans, gemmisque auro insertis concinnans, iis ferendam dedit, qui equitatu praebant. Michael Glycas parte IV. Annalium pag. 247. Ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ἡνίκα κατὰ Μαξεντίου ἐξέρχεται, τότε εἶδεν ἐν θρανῷ τὸν τιμιον σταυρὸν, ἐφ' ᾧ νενίκηκεν, εἶτα βραδυμήσας καὶ κατ' ἐχθρῶν ὁρμήσας ὑπνώσας, καὶ κατ' ἑναρὸς ὑπὸ βλάβος πλῆττεται τὰς μυκτῆρας, καὶ κεῖθεν αἷμα ἐξίον τὸν σταυρὸν ἐν ἐδόνη χάραξε. Quo tempore Constantinus Magnus copias contra Maxentium ducebat, signum venerandae crucis in aëre conspexit, indeque cum hoste congressus victor discessit. Tum vero negligentior factus, ubi rursus in hostem prorupisset, victus est, quo detrimento accepto quendam in moerorem incidit et confospius est. Heic per quietem visus est sibi uares virga quadam verberari. Moxque de uaribus sanguis promanans in veste linea notam crucis expressit. Auctor Chronici, quod Alexandrinum vulgo vocant, et praestantissimus Cangius in editione sua inscripsit Chronicon Paschale, pag. 280, κινήσαντος κατὰ τῶν δυσσεβεσάτων τυράννων Μαξιμίου, Γαλερίου καὶ Μαξεντίου, ὥφθη αὐτῷ κατὰ αὐτῶν ἀπερχομένῳ πολεμῆσαι, φωτεινῶς ἐν τῷ θρανῷ τὸ σημεῖον τῆς σταυροῦ μέσον, καὶ ὑποκάτω δια φωτεινῶν γραμμάτων ταῦτα, ἐν τετρῷ νίκῃ, καὶ φανερώτατα. In impiissimos tyrannos, Maximinum, Galerium, et Maxentium (Constantino) bellum mouenti, quum in eos praelio decertaturus progredetur, fulgens in coelo Crucis signum in medio adparuit, in cuius infima parte (ita malo reddere hunc locum, quam cum eruditissimo Cangio: crucis signum adparuit, in cuius media et infima parte) fulgidis et manifestis characteribus scriptum erat, in hoc Vince.

VI. Obtulit sese crux videnda Constantino post proelia, cum barbaris commissa, de quibus Nazarius in panegyrico c. 18. sub dio in castris, quum Romam obsideret, An. Christi CCCXII. die septimo Kal. Nouembris. Hoc recte colligit Stephanus Baluzius, vir supra laudes, e Lactantio, qui somnium Constantini, quod Eusebius mox insequentem esse post visam in coelo crucem adfirmat, perspicue ad illum [P] locum et ad illud tempus retulit. Dimicatum, et Maxentiani milites praeualebant, donec postea confirmato animo Constantinus et ad utrumque paratus (urbem obsidendam et praelio decernendum) copias omnes ad urbem propius admouit, et e regione pontis Miluii confedit. Imminabat dies, quo Maxentius imperium ceperat, qui est ad sextum Kalendas Nouembris, et Quinquennalia terminabantur. Commonitus est in quiete Constantinus etc. Non igitur audiendi sunt ii, qui, coniecturis quibusdam leuibus ducti, hanc visionem contigisse existimant Augustoduni, quum in Galliis Constantinus versaretur, vel ad Vesonthinam ciuitatem, ut contendit, patriae ss) suae hanc gloriam vindicaturus, Petrus Franciscus Chiffletius, Vesonthionensis, in dissertatione edita Parisiis anno MDCLXXVI. et Tillemontius tom. IV. historiae imperatorum gallice editae, pag. 573. seq.

VII. Multo

gg) Egregium Dan. Papebrochii monitum T. 5. Aëtor. Maii pag. 20. Laudandum est enim vero ornandae patriae studium, nescio, an ulli moderandum magis quam historico, nisi enim id se-

cerit, quanto fuerit eruditior, tanto promior erit ad patrias traditiones qualescunque animosius fidentiusque propugnandas, nec poterit, quam sint eae male fundatae, agnoscere.

VII. Multo minus audiendos putauerim, qui cum *Iacobo Oiselio* in thesauro numismatum antiquorum pag. 463. totum hoc negotium de cruce, ostensa Constantino, referunt ad *pias* veterum fraudes, siue cum *Iacobo Tollio* in notis ad Lactantium et in praef. ad galliam Longini versionem, ab acutissimo Boilauio Despraeo concinnatam, habent pro strategemate, non minus scito, quam fuit illud Philippi Macedonis, quo Phocenses, templi Delphici spoliatores, protriuit, iussis militibus suis coronas laureas Dei insigne sumere, atque ita voluti Deo duce in praelium pergere, teste *Iustino* VIII. 2. vel Antiochi illud cognomento Soteris, qui, cum Galatis proelium confecturus, Alexandrum M. professus est, sibi adstitisse per somnium, ac *κελεύειν σύνδημα πρὸ τῆς μάχης παραδῆναι τῇ στρατιᾷ τὸ ὑγιαίνεν*, praecepisse tesserae loco dari militibus suis vocabulum *ὑγιαίνεν*^{hh)} siue *valere*, quo facto insignem illam de hoste victoriam [P] retulit, vt narrat *Lucianus* pro lapsu inter salutandum tom. I. pag. 499. seq. vel Antigoni, qui Alexandro in regno Macedoniae successit, atque exercitui suo persuasit, vidisse se in coelo pentagonum Salutis Symbolum cum verbis *ἐν τέτρω νίκᾳ*, illoque scuta militum suorum ornauit; vel denique regis primi Portugalliae, Alphonsi Henrici, qui (ex relatione, anno 1596. demum publicata,) traditur anno 1142. conflicturus cum incredibili Maurorum multitudine, Christum vidisse, in cruce splendida promittentem sibi victoriam, et futura familiae suae fata praedicentem. At enim ab his omnibus longe diuersa est, quae Constantini oculos perstrinxit, coelestis crux, quia non solus eam vidit Constantinus, sed totus exercitus, *τὸ στρατιωτικὸν ἅπαν*, teste Eusebio, eam oculis vsurpauit, et est admiratus. Itaque haec res Constantini quidem, sed non solius fidenitur, quum multi, qui exercitui illi interfuerant, Eusebio scribente, adhuc supersites, eum facile potuissent mendacii conuincere, nisi vere hoc de ipsis prodidisset. Atqui nec *Zosimus*, ethnicus, qui diu post scripsit, Constantini nomini infestissimus, hoc velut a Christianis falso proditum exagitat, sed abominatus, plane praetermittit, et loco eius ostentum noctuarum, muros vrbs Romae opplentium, memorat lib. II. cap. 16. Quemadmodum *Nazarius* in Panegyrico cap. 14. de coelo missos in subsidium Constantini auxiliares refert: *Flagrabant verendum nescio quid umbones corusci, et coelestium armorum lux terribilis ardebat; tales enim venerant, vt tui crederentur. Haec ipsorum sermocinatio, hoc inter audientes ferebant: Constantinum petimus, Constantino imus auxilio.* [Addi potest locus *Eumenii* Paneg. c. 21. de quo egit *I. C. Wernsdorf.* diss. de viso Constantini M. in *Ferd. Stofsch* Mus. Crit. vol. II. p. 131. sq.] Silentium vero Aurelii Victoris minus miramur, tam exiguo in compendio, quum e Christianis crucem visam praeterierint etiam *Sulpicius Seuerus*, atque in historia sua ipse *Eusebius*, contentus dixisse, Constantinum *τῆς ἐκ Θεῶ συμμάχιας ἀνημμένον* diuino adiutum auxilio, hostes fudisse, et deinde victorem Romae imagini siue statuae suae cum cruce adposuisse hanc hypographen: *τέτρω τῷ σωτηριωδῇ σημείῳ, τῷ ἀληθινῷ ἐλέγχῳ τῆς ἀνδρίας, τὴν πόλιν ὑμῶν ἀπὸ ζυγῆ τῆ τυράννης διασωθέντων ἡλευθέρωσα* etc. Hoc salutari signo, quod verae virtutis insigne est, vestram urbem tyrannicae dominationis iugo liberatam seruavi. lib. IX. 9. Neque Constantini fidei, qui iuratus *Eusebio* crucem visam a se in coelo adfirmavit, vel hilum detrachere potest *Zosimi* calumnia, qui lib. II. c. 27. ait sollemne ipsi fuisse iurisiurandi reli-

Vvvv 3

gionem

hh) *G. I. Vossius* IX. 36. de Idololatria, et *Stephan. le Moigne* pag. 89. ad *Varia sacra*, Pentagonum imperitum esse ab Antiocho militibus affirmant, nescio quo auctore, licet constet, Pentago-

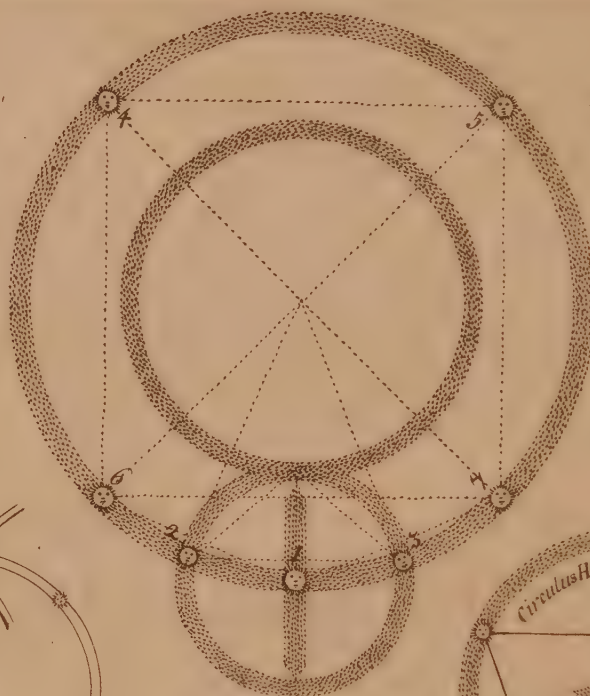
num esse symbolum *τῆς ἀνδρίας*. Nisi forte colligant hoc e numo, quem dat *Pierius Valerianus* libr. XLVII. de Hieroglyphicis Aegyptior. c. 37. [conf. *Schroeckh* hist. eccl. I. m. pag. 78. sq.]

gionem violare, τὴν δὲ κράτος πατήσας, ἣν γὰρ τὸ αὐτὸ συνέθεσ, nam illo ipso in loco, quo Constantinum [P] periurii reum peragit, falso hoc a Zosimo et ex praecconcepto adversus Constantinum odio fieri palam est, quum Licinius, quem contra fidem sacramenti occisum Thessalonicae queritur, res novas interim denuo sit molitus, teste Socrate et aliis. Et quoniam nonnulli, nescio quo studio, malunt vni Zosimo, ethnico, Constantinum proculcanti, credere, quam mille Christianis, audiant et alterum ethnicum, Praxagoram, Atheniensem, qui in libris de Constantino, quos legit Photius cod. LXII. fatetur, ὅτι πᾶση ἀρετῇ καὶ καλοκαγαθίᾳ καὶ παντὶ εὐτυχίᾳ πάντας τὰς πρὸ αὐτῆς βασιλευκότας ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἀπεκέρψατο. Quod omni virtutum et honestatis genere, omnique adeo felicitate omnes omnino, qui se antecesserunt, imperatores facile obscuravit Constantinus. Argumentis ceteris, quibus totum hoc de visa cruce negotium praesidenter nimis inter commenta adscripserunt viri quidam docti, diatriba singulari, Witebergae Anno 1706. edita, satisfecit clarissimus doctrina atque ingenio vir et collega meus conianctissimus Io. Christophorus Wolfius, Wernigerodensis: itaque hoc in loco nihil aliud addo, quam Centuriarum Magdeburgensium scriptores a Molineto ii) praeter rem referri inter eos, qui narrationem illam Eusebii plane in dubium vocant adque aspernantur: Centuria enim quarta duobus in locis, capite secundo et tertio decimo, ita illam referunt, vt pro vera habuisse se non obscure testentur.

VIII. Quemadmodum autem vere crucem in coelis visam a Constantino fuisse, non sine causa, vt opinor, mihi persuadeo, ita ex altera parte vix ac ne vix quidem assentior iis, qui per singulare miraculum hoc a Deo factum opinantur. Neutiquam sane, quod dubitem de diuina potentia, quis enim stupor esset existimare, Deum, qui coelum et terram, qui solem et sidera condidit, eundem, si velit, non posse etiam crucem lucidam praeter consuetas naturae leges producere, atque in coelis tropaei instar suspendere. At vicissim leges naturae tanta mihi sapientia et tam consulto a summo numine sancitae videntur, tanta quoque est cordatorum omnium iudicio post stabilitam vtriusque foederis ecclesiam miraculorum non inficiandorum raritas, vt, qui narrationibus quibuscumque incredibilibus diuinae statim omnipotentiae magnitudine volunt fidem addere, [P] iis occinendum sit illud Ciceronis a. de diuinatione, quod potuisset Deus illos quoque, qui nihil non credunt, minus superstitiosos reddere, si voluisset. Nihil est, inquiunt, quod Deus efficere non possit. Utinam sapientes eos effecisset, ne omnia cum superstitiosa sollicitudine et miseria crederent. Praeterea, si ex naturalibus causis, et vsu vitae de re aliqua constat, non minus temere recurritur ad miraculum, quam imperiti quondam astronomiae populi, et maiorum nostrorum memoria Americani, eclipses tamquam prodigia, a Deorum indignatione profecta, exhorruerunt. Quum igitur narratio de cruce, a Constantino visa, eiusmodi sit, vt non admodum conveniat aliis visionibus diuinis, et per miraculum factis: Saulo enim, quum in Paulum, apostolum, et vas electum conuertendus esset, non nuda crux, sed Christus ipse, quem persequutus erat, adparuit, ne de S. Stephano repetam, quod in praefatione iam dixi: quum porro crux illa ex phaenomeno naturali commodum ac perspicue possit explicari: quum phaenomenon illud naturale sit adeo rarum, vt longe facilius, quam eclipses, potuerit in admirationem rapere Constantinum, militesque spectantes, et miraculi speciem illis

ii) Ephemerid. Paris. An. MDCLXXXI. pag. 131. ed. Amstelod.

Fig. 3.

Brunna A. MDCLXXXVI.
ult. Maji Hora III. matutina
observ. a C. B.

I. Sol verus. Ejus
altitudo 37.33.
2. 5. etc. Pirelli.

Fig. 1.

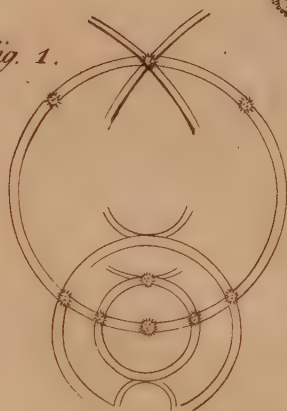

Fig. 4.

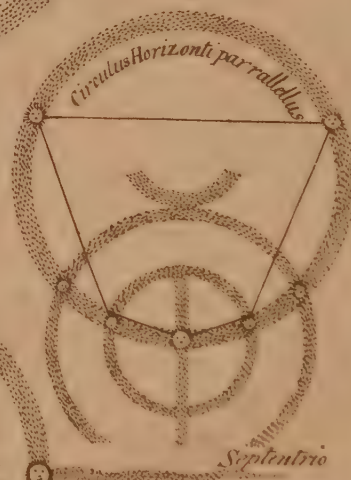

Fig. 2.

Paraphene Gedani. Anno. die 17 Decembris observata à Io. Strevio, et de-
lineata in libro de Mercurio in Sole viso post paginam 172.

illis obicere: quum denique aevo Constantini non adeo magna, certe non per vulgus, fuerit peritia intimior physices, opticesque et astronomiae: non video, qui possit absurditatis vel impudentiae argui opinio, qua verisimillimum mihi videtur, crucem, Constantino eiusque exercitui in coelo oblatam, fuisse admirandum eiusmodi phaenomenon naturale, quo crux lucida in Halone solari cum parheliis conspici solet, neque magis ideo adscribendam miraculis, quam quod Dio Cassius inter prodigia, eversioem reip. romanae portendentia, temere retulit τὸν ἥλιον ἐν τρισὶ κύκλοις φαντάζεσθαι δοκῶμενον, ἕνα γὰρ αὐτῶν σεφάει πυρώδες τινὸς περιέχοντος, *solem triplicem visum et corona ignea circumdatum*; Xiphilin. pag. 33. edit. Rob. Stephani.

IX. Notum est astrophilis, plerosque Halones solares et parhelios ^{kk)}, vti lunares quoque et paraselenas, sine cruce adparere, [P] ac praecipue circa solares coronas et parhelios cruces esse rarissimas, quo magis miranda res Constantino visa merito fuit, quum hodieque multi sint, quos facile credo per omnem vitam ne parhelios quidem, ne dum crucem in halone solari vidisse. Neque enim aër semper tranquillus, neque nubes tranquillo aëre ita sunt frequentissime comparatae, vt specularibus veluti et glacialibus granulis cylindricis semipellucidis turgidae, solis imagines tam fulgidas reddere, et circa eas arcus, e quibus inchoatis fere cruces constituuntur, circumscribere possint. Fieri illud tamen nonnumquam, et naturae legibus fieri, res est physicorum et astronomorum filiis testatissima, vt patet vel ex figura Halonis solaris, quam e Transactionibus philosophicis anglicanis, anno 1670. editis, numero LX. hic (Tab. I. Fig. 1. 2. 3. 4.) adiunxi, et cui praeter alteram a celeberrimo Heuvelio et tertiam a Caspares Bussingio obseruatam addidi, etiam quarto loco vnam Halonis lunaris, non minus crucem in se conspicuam habentis, quam de nocte VII. Cal. Februarii Anno MDCLXXXIV. ipse oculis vsurpare me memini Lipsiae admodum dolescentis. Iam si Eusebii descriptionem crucis, a Constantino visae, accuratius inspiciamus, huic sane phaenomeno naturali Halonis solaris nihil non in ea favere intelligemus, Formam Materiam, Tempus, Spectatores. Diserte enim ait, fuisse ὑπερεκείμενον τῷ ἡλίου σεφάει τροπαίον, *crucis tropaeum soli superpositum*, vt solem vel parhelium decussatim scinderet, quemadmodum in adposita figura videmus: deinde ait Eusebius, *constituisse ex luce, ἐκ φωτὸς συνιστάμενον*, neque enim ex alia re cruces in halonibus eiusmodi constant, quam ex luce solis mirifice refracta in nubibus, perinde fere vti calix e vitro sub radiis solis in aëre libratus, halonem quemdam in mensa supposita describit. Nec fides habenda Eutychio tom. I. Annal. pag. 422. et aliis, narrantibus, *Crucem, e stellis fulgentem*, Constantino per ipsum meridiem apparuisse. Porro addit Eusebius, adparuisse crucem illam in coelo ἀμφὶ μεσημβρινῆς ἡλίου ὥρας ἥδη τῆς ἡμέρας ἀποκλινέσης horis diei meridianis ^{ll)}, *sole*

in

kk) Confer descriptiones Halonum solarium et parheliorum factas a Gassendo, Cartesio, Heuvelio, Hugenio, tum, quae exhibentur in Transactionibus philosoph. anglicanis A. 1670. pag. 1065. sq. In Actis crud. T. 2. supplem. pag. 229. sq. et a. 1694. mense Iul. pag. 320. In Nouis lit. maris Baltici A. 1701. p. 1075. sq. et 1702. p. 116. In Observationibus historicis Hamburg. A. 1699. p. 150. Memoires de Trevoux 1701. II. pag. 342. Galleria di Minerva, T. 3. pag. 263. etc.

ll) Io. Columbus in notis ad Laëtantii cap. 44. de moribus persequitur. p. 216. docet, meridiem vocari non raro veteribus, tempus, quod post medium diem est, siue quod non longe antecedit occasum solis. Atque ita intelligendum esse hoc loco Eusebium, ostendunt verba, ἥδη τῆς ἡμέρας ἀποκλινέσης, *die in vespertinum inclinante*. Itaque in Originibus CPol. Combessii pag. 26. est περί μεσημβρίας.

in occasum vergente. Quis vero nescit, hoc ipsum esse tempus solenne, quo conspiciendos se Halones solares [P] praebeant hominibus, non minus quam tempus matutinum. *Aristoteles* III. 6. *Meteorolog.* vbi de parheliis, virgis etc. *γίνονται δὲ, ὥσπερ εἶπομεν, περὶ τὰς δυσμὰς καὶ περὶ τὰς ἀνατολάς.* *Contingunt autem, ut diximus, circa occasum et circa ortum solis.* Neque autem tempus ortus vel occasus tam arcte hic computandum est, quin horas aliquot, ortum sequentes, vel antecedentes occasum, complectatur, quemadmodum usus et exempla parheliorum visorum demonstrant. Denique, quod non Constantinus solus, sed etiam exercitus illam crucem viderunt, hinc maxime credibile est, non fuisse istam visionem eiusmodi miraculosam, qualis contigit Paulo, diuinitus perculso, comitibus ipsius nihil spectantibus; sed vere naturale fuisse phaenomenon, non minus militum quam Constantini oculis obuium, quo ipso tamen, velut iride, Deus ad rem singularem signandam uti potuit.

X. Probabiliorem hanc sententiam, ni fallor, reddunt vel maxime exempla consimilia: nam et saepius accidisse eiusmodi in coelo visum, et prodigii instar ac miraculi diuini adtonitos reddidisse mortales, accepimus, ut vel omnia illa negare, vel praeter verisimilitudinem adscribere miraculis, vel Constantini pariter ac ceteras, quas iam commemoraturus sum, cruces in coelo visas, de phaenomeno naturali explicare cogamur. Praetereo, quod *Nicephorus*, non magna fide scriptor, Constantino ipsi iterum iterumque postea crucem, in coelo visam, siue narrat, siue fabulatur. Semel in obsidione Byzantii, VII. 47. hist. *Vespera diei erat, et imperator languidus, et moestus inopia consilii continue oculos in coelum intendit, atque ibi rursus, itidem ut Romae, quum contra Maxentium bellum gereret, scripturam stellarum ordine atque distinctione conformatam vidit, hoc se significantem: Inuoca me in die tribulationis tuae, et liberabo te, et glorificabis me* (ex Psalm. L. 15.) *Stupore igitur percitus rursus oculos in coelum sustulit, atque iterum καὶ σαυρὸς πάλιν ὥπτο ἀστέριον ἐξηεργμένον ἐν ἑρανώ καὶ γραφὴ περικύκλω ταῦτα διαγορεύουσα, ἐν τέτῳ τῷ σημείῳ πάντας νικήσεις τὰς πολεμίας.* Crucem stellis sicuti antea effigiatam in coelo, et inscriptionem circum eam conspexit, cuius haec sententia erat: *In hoc signo hostes omnes vinctes.* Iterum deinde, quum aduersus Scythas pugnaturus esset Constantinus, Danubio per pontem saxeam iuncto VII. 49. *Istrum fluvium, qui Danubius quoque dicitur, ponte saxeo iunxit: eoque transitio, Scythicam gentem, quae ultra id flumen coluit, sibi subiugavit.* Quo tempore [P] ei denuo in coelo τὸ σωτήριον ὄπλον salutifera illa armatura adparuit, victoriamque eam, sicuti et antea, conciliauit, siue, uti malum reddere, fidem reportandae victoriae fecit, τὴν νικηὴν ἐμνησεύσατο. Confer, si placet, *Gretserum* lib. II. de Cruce cap. 30. seq.

Melioribus testibus nititur, quae sub Constantio, imp. anno Christi CCCLI. visa est crux in coelo, Nonis Maii, quam ita describit *Cyrillus, Hierosolymitanus*, in epistola ad Constantium *περὶ τῆ ἐν ἑρανοῖς φανέντος σημείου τῆ σαυρῆ* pag. 306. praeclarae editionis Thomae Milles: *ὁ μακάριος σαυρὸς φωτὸς μαρμαρυγαῖς ἀπαεράπτων ἐν Ἱεροσολύμοις ὤφθη.* *Ἐν γὰρ ταῖς ἀγίαις ταύταις ἡμέραις τῆς ἀγίας Πεντεκοστῆς ἰόντας Μαΐαις περὶ τρίτην ὥραν παμμεγέθους ὁ σαυρὸς ἐκ φωτὸς κατεσκευασμένος ἐν ἑρανώ ὑπεράνω τῆς ἀγίας Γολγοθᾶ καὶ μέχρι τῆς ἀγίας ὄρας τῶν ἑλαινῶν, beata crux lucis radiis resplendens, visa est Hierosolymis.* *Sacris enim hisce Pentecostes diebus, Nonis Maii circa horam tertiam diei, (ex nostra computandi ratione circa octauam matutinam,) permagna crux, ex luce facta, in*
coelo

coelo super sanctum Golgatha, ad usque montem extensa oliuarum, adparuit. Meminit et Eutychius t. I. pag. 475. seq. Chronicon orientale fol. 57. Paschale pag. 292. in Graecorum Horologio pag. 413. ad VII. Martii. Ἡ ἀνάμνησις τῆ ἐν ἑρανῶ φανέντος σημεία τῆ σαυ-
 ρῆ ἐν τῇ πόλει Ἱερουσαλὴμ περὶ ὥραν γ' τῆς ἡμέρας ἐπὶ Κωνσταντῆς βασιλέως ἀπὸ τῆ ἀγίης
 κρανίς ἐκτεταμένε δι' ἀστέραν ἕως τῆ ἀγίης ὄρεος τῶν ἐλαιῶν. In Ephemeridibus Moscorum,
 quas figuris siue iconibus illustratas edidit Papebrochius ante t. I. Maii, ad diem Maii se-
 ptimum memoria crucis adparentis tempore Constantii: licet in iconce adparitio Constantino
 M. facta repraesentetur. Vide et Iac. Gretserum lib. 2. de Cruce cap. 45. seq. Imperato-
 rem non ipsum vidisse hanc crucem, sed ex aliorum relatione, et ex Cyrilli epistola, cer-
 tiorem de hac re factum, tradit Sozomenus IV. 5. At enim Hierosolymis quidem non vi-
 dit; verum in castris contra Magnentium pugnaturus vidit, si credimus Philostorgio III. 26.
 Ὁ μὲν δὲν Κωνσταντῆος ἐγκρατὴς τῆ τυράννης γίνεται, κἀνταῦθα τῆ σημεία τῆ σαυρῆ ἐπὶ
 μέγιστον τε προφανέντος καὶ καταπληκτικωτάταις ἀγλαῖς ὑπεραστράφαντος τὸ τῆς ἡμέ-
 ρας φῶς. Ὡφθη δὲ ἐπὶ τῶν Ἱεροσολύμων περὶ τὴν τρίτην ὥραν μάλιστα τῆς ἡμέρας,
 ἑορτῆς τῆς λεγομένης Πεντηκοστῆς ἐνισταμένης. Ὁ δὲ θεογράφος τύπος ἐκείνος ἀπὸ τῆ
 λεγομένης κρανίς μέχρι καὶ τῆ ἐλαιῶν ὄρεος διήκων ὤρᾳτο, ἱερός-μεγάλης σεφάνης τρέπον
 πανταχόθεν αὐτὸν περιελιττέσης. Ἐδήλῃ δὲ ἄρα ἡ μὲν ἱεὺς τὴν τῆ σαυρωθέντος καὶ
 ἀναληφθέντος εὐμένειαν, [P] ἡ δὲ σεφάνος τὴν τῆ βασιλέως νίκην. Τὸ δὲ σελασφόρον
 ἐκείνο καὶ σεβάσμιον θέαμα εἶδε τοῖς ἐπὶ στρατοπέδῳ ἀθέατον ἦν etc. Et Constantinus
 quidem victoriam de tyranno (Magnentio) reportavit, quum signum Crucis illic quoque vi-
 sum esset ad longissimum spatium protensum, et diurnam lucem splendidissimis ad stuporem
 usque radiis longe superans. Adparuit autem Hierosolymis circa horam tertiam eius diei,
 quae vulgo dicitur Pentecoste. Porro hoc signum diuinitus pictum a Caluariae monte
 usque ad montem oliuarum pertingere videbatur, magna Iride instar coronae illud undique
 ambiente. Et Iris quidem Christi crucifixi et in coelum adsumpti clementiam designabat: co-
 rona vero imperatoris victoriam. Porro splendidum istud ac venerandum signum, ne militum
 quidem oculos effugit, sed ab utroque exercitu clare conspectum, Magnentium quidem et eos,
 qui a partibus illius stabant, vipote daemonum cultui addictos, supra modum terruit: Con-
 stantio vero et iis, qui cum illo erant, inuictam quamdam fiduciam addidit. At vero tempus
 praelii, aduersus Magnentium commissi, parum cum tempore ^{mm}) visae crucis conuenit, siqui-
 dem Idatii Fasti cum Magnentio Constantinum ad Murfam conflixisse testantur IV. Kal.
 Octobris (anno Christi CCCLI. Sergio et Nigriniano Cons.) quod confirmat Iulianus, imp.
 confectum illud bellum testatus, ληγέσης ἡδὴ τῆς ὁπώρας, autumno iam desinente. Orat. I.
 pag. 38. In iisdem Fastis ad 3. Kal. Februarii eiusdem anni traditur, adparuisse in Oriente
 signum Saluatoris, quod die Pentecostes adparuisse praeter iam laudatos referunt acta An-
 themii apud Surium XX. Octobr. et Baronium ad annum CCCLIII. num. 23. auctor Chro-
 nici Alex. tum Theophanes, Cedrenus, Glycas, et Nicephorus IX. 32. Auctor historiae
 miscellae XI. 20. Tunc Constantius, imperator, Gallum, patruelem suum, Caesarem fecit, cui
 nomen suum imponens Syriam Antiochiae habitandam destinavit, ut partes per eum custodi-
 rentur Orientales. Quo ad Antiochiam veniente, circa orientem signum adparuit in coelo
 die Pentecostes. Columna namque sub speciem crucis in coelo visa est (ἐφ' ὃς σαυραμένης ἐν
 τῷ

mm) Confer Ex. Spanhemii notas ad Iulianum pag. 244. sq.

τῷ θρανῷ ὁφθῆς. Socrati II. 28. hist.) speciem luminis habens extensam a Golgotha usque ad montem Olivarum: in circuitu autem eius corona erat, velut Iridis speciem habens. Hoc et Constantius Gallus vidit. Iisdem fere verbis e Socrate rem refert Tripartita V. 5. Meminit et Sanctus Hieronymus in Chronico, ex Pontaci editione: Syriae populis crucis signum et maximo insipientium terrore in Orientali plaga adparuit.

[P] Anno Christi CCCLXIII. quum Iulianus, imp. Hierosolymas instaurari iussisset, non modo metnendi globi flammarum prope fundamenta, crebris assultibus erumpentes, fecere locum, exustis aliquoties operantibus, inaccessum, ut praeter Christianos scriptores testatur Ammianus Marcellinus XXIII. 1. sed crux quoque, in coelo visa, terruit hostes Christianorum, ut his verbis refert Gregorius, Nazianzenus, inuectiva in Iulianum secunda non longe ab initio pag. 112. Ὁ δὲ ἐπὶ τέττε παραδόξοτερον καὶ περιφανέστερον, ἔση Φῶς ἐν τῷ θρανῷ τὸν σαρκενὸν περιγράφον, καὶ τὸ πρότερον ἐπὶ γῆς ἀτιμαζόμενον τοῖς ἀθέοις τὸ σχῆμα, νῦν ἐν θρανῷ δεικνύται πᾶσιν ἐπίσης, καὶ γίνεται τροπαῖον τῷ Θεῷ τῆς κατὰ τῶν ἀσεβῶν νίκης, τρέπονται πάντες ὑψηλότερον. Πρὸς ταῦτα τί φήσονται οἱ τῷ αἰῶνι τέττε σοφοί; Quod autem hoc etiam mirabilius clariusque fuit, lux in coelo stetit, crucem in orbem describens, ac nomen illud et figura, quae in terra prius impiis contemptui fuerat, in coelo nunc omnibus aequae ostenditur, Deoque victoriae, de impiis relatae, tropaeum efficitur, tropaeo omnibus sublimius et praeclarius. Ad haec porro quid dicendi sunt huius saeculi sapientes?

Eneconi, Graciae, cognomento Aristae, filio, qui primus Arragoniae ac Nauarrae regis nomen adsumsit, (anno Christi DCCLVIII. ut ad illum annum notat Antonius Paganus. 12.) idem plane, quod Constantino accidit, si credimus Lucio Marinaeo, Siculo, aliisque rerum hispanicarum scriptoribus. Quum enim aduersus Mauros praelio decertaturus esset, visum et illi in coelo crucis signum est; quo fretus primo statim impetu incredibilem vim hostium fudit prostravitque. Haec ipsa crux deinde ab Enecone armis insculpta, hodieque sempiternae memoriae ergo in Arragonici regni insignibus cernitur.

Anno quoque Christi DCCLXXIV. rubra Christi crux in coelis post solis occasum adparuit, ut notatum ⁿⁿ⁾ Chronologo Saxoni ad illum annum, pag. 61. cuius loci indicium debere me fateor indicio Nicolai Gurtleri in historia Templariorum num. LXXVIII. Edidit illud Chronicum Edmundus Gibson, Oxon. 1692. 4.

Dodechinus, abbas, qui Chronicon continuauit Mariani Scoti, atque in Ioh. Pistorii collectione scriptorum rerum germanicarum [P] legitur, ad annum Christi MCXLVII. p. 437. Quum episcopus et omnis populus chrurque (Merseburgensis), qui ad diem festum conueuerant, adstarent, quasi iris in coelo adparuit, ac in medio cruces ostensae sunt.

Robertus de Monte, in adpendice ad Chronicon Sigeberti Gemblacensis ad A. C. 1177. pag. 602. edit. eiusdem Pistorii; In nocte Sancti Andreae factus est ventus vehemens, et in ipsa festiuitate et in praedicta vigilia adparuit lux, mane veniens ab Oriente usque ad Occidentem,

ⁿⁿ⁾ In eodem Chronico ad An. DCCCVI. Hoc ipso etiam anno XI. Non. Iunii crucis signum ostensum est in luna quodam Mercurii die sub aurore. Postea item hoc anno 3. Kal. Septembris mirabilis circulus conspicuus fuit circa solem.

cidentem qua die pugnaverunt Christiani cum paganis apud S. Georgium de Ramula. Putabat enim Saadin, qui duxerat uxorem Naraadin iam defuncti, quod posset capere urbem Hierusalem, defensoribus destitutam, quia comes Flandrensis duxerat fere omnes Christianos milites ad obsidionem Harenc. Sed tamen rex Hierusalem et patriarcha et alii religiosi viri, habentes paucos milites, et servientes, per virtutem sanctae crucis vicerunt innumerabilem exercitum paganorum, cuius crucis longitudo a terra ad coelum paganis adparuit, sicut ipsi dixerunt.

Matthaeus Paris ad A. C. MCCXVII. sub Richardo III. pag. 203. Sub his quoque diebus mense Maio, feria scilicet sexta ante Pentecosten, excitata fuit provincia Colonienfis in obsequium Salvatoris. Nam in villa de Bebon Frisia, adparuit in aëre triplex forma crucis: una coloris candidi aduersus Aquilonem, altera versus Meridiem, eiusdem schematis et coloris: tertia medio colore colorata, habens crucis patibulum, et formam hominis, in eo suspensi, brachiis eleuatis et extensis cum infixione clauorum in manibus et pedibus et capite inclinato: Et haec media fuit inter alias, in quibus corporis humani effigies non adparebat. Alia vice et alio loco, in villa scilicet Frisiae, quae Fuserhuse adpellatur, crux adparuit iuxta solum croceae coloris, et hanc plures, quam priorem, viderunt. Tertia adparuit in villa de Doffham, in qua B. Bonifacius martyrio coronatus est: ubi in festo eiusdem martyris, quum multa hominum millia conuenissent, visa est crux magna et alba, ac si lignum trabis ex transversa alterius trabis artificialiter construeretur. Mouebatur autem paulatim ab Aquilone ad Orientem, et hanc plurimi homines conspexerunt. Nicephorus Gregoras in extremo libr. VIII. ἐφάνη δὲ μετὰ βραχὺ καὶ ἕτερον ἐν θρανῷ σημεῖον. Περί γὰρ σαθεράν μεσημβρίαν τῇ ἡλίδι τυγχάνοντος, ἐφάνη περὶ τὰ ἐσπέρια μέρη τῷ θρανῷ νέφος εἰς τύπον σταυροῦ, πολὺν ἐπέχοντος τόπον τῷ θρανῷ σώματος, ἐν λευκῇ καὶ μέλανος ὥσπερ συγκεκαμένον χρώματος. Fabr. Quas figuras homines, in lecto iacentes et vigilantes, etiam prudentes ab omnique studio aut errore superstitionis alieni, oculis paullatim compressis, nec omnino clausis, et motis varia ratione ciliis, fingere sibi possunt, prouti etiam ipsis volupe et radii solis aut luminis umbraeque aliaque oculis obiecta, quae adspiciunt intentius, erunt diuersa? Quas figuras in coelo, nubibus densioribus modo concurrentibus, modo dissipatis et disparatis, praecipue sub occasum solis, animo concipere et fingendo quasi creare sibi aut ludere solent possuntque homines? Quaeenam portenta spectraque videre, immo, quae audire sibi videntur homines meticulosi imprudentesque? Quas igitur figuras miraculaque fingere potest menteque concipere, tum varia ratione interpretari lubenterque credere solet superstitio et sancta simplicitas aliorum potissimum rationibus et narrationibus aut antiquioribus historiis similibus ducta, nutrita auctaque? Harl.

Nescio, si haece adiungendum, quod biennio post, anno MCCXIX. Waldemar II. Daniae rex, in proelio cum Liugis, amissa aquila siue vexillo suo, vidisse fertur descendentem ad se de coelo [P] albam crucem, rubro circumdatam cingulo, qua vexilli loco usus, non modo militum suorum, iam terga dare hosti incipientium, ordines feliciter restituit; sed etiam Liugorum aciem acerrimo conflictu perrupit, atque egregiam ad suos, fufis infidelibus, reportauit victoriam, ac praeterea multis eorum, ut Christo nomen darent, auctor fuit. Possit aliquis inde conicere, halonis solaris, cum cruce non ita pridem in coelo visi, ectypon regem fieri curasse, atque vexilli loco, diuinitus dati, militibus suis commen-

dasse. Quum vero res tam feliciter et ex voto successisset, rex non modo Danebrogicum ordinem equestrem instituit, a coelesti illo labaro, quod Danebrogam vocabant, adpellatum, et cruce illa symboli et insignis vice donatum; sed et in insignibus quoque regni Danici crucem inde candidam in solo rubeo iussit comparere, vt narrant *Io. Isacius Pontanus* Chorograph. Danicae pag. 770. et *Tho. Bartholinus* in diss. historica de Equestri ordine Danebrogico.

Thomas Brabantijs, a monasterio in Artefia, vbi canonicus regularis fuit, Cantipratanus vulgo cognominatus, libro secundo Apiarii capite 3. sibi quoque crucem eiusmodi, in coelo conspectam, refert anno Christi MCCXLVI. *Ego fidelium nouissimus, antequam piissimus Ludovicus, Francorum rex, anno ab incarnatione MCCXLVI. crucem transmari- nam susceperet, crucem in coelo ex clarissimo et sidereo lumine vidi, nec recolo me decentius et operosius formatam crucem unquam sub aliqua materia vel figura vidisse.*

Denique, vt recentius quoque exemplum subiungam, *Philippus Melanchthon* in oratione de Iohanne, duce Saxoniae, tomo II. Declamationum pag. 738. *Eo, inquit, anno, quo primum mense Nouembri editae sunt reuerendi viri D. Lutheri propositiones de indulgentiis, (notum est, hoc factum fuisse Anno MDXVII.) cum ex templo Wimariae in natali Christi duo fratres (Fridericus, elector, et Iohannes) et filius dux Iohannes Fridericus vna post mediam noctem, vt magna in vitroque erat reuerentia erga res diuinas, egrediuntur cum frequenti comitatu, vident supra arcem, coelo sereno, fulgentem crucem purpuream satis magnam et perspicue expressa figura. Ibi cum diu starent attoniti spectatores, fratres colloqui de religione coeperunt, et eo signo portendi futura certamina de doctrina et domus Saxonicae pericula vaticinati sunt. Vix dubito quidem, hanc crucem principibus gloriosae [P] memoriae de nocte visam, aliam fuisse, quam qualis in halonibus lunaribus offerre se solet, et qualem Figura 4. expressam vides, ac probe persuadeo mihi, lectorem aequum, si haec exempla cum Constantini cruce coelesti contulerit, minus mihi vitio daturum esse, quod illam quoque nihil aliud, quam naturale eiusmodi phaenomenon crucis in halone solari fuisse, audeam adfirmare.*

X. Non deerunt tamen, qui huic sententiae vel maxime opinentur obflare, quam Cruci superadditam similiter Eusebio iuravit Constantinus *ἡγάγον*, hoc vince. Quis enim unquam in halone solari eiusmodi literas conspexit? quis sine absurditate tam admirandam scripturam coelestem causis tribuet naturalibus? Equidem si mihi persuaderem, de litteris expressis, in coelo a se visis, siue graecis, siue latinis, (neque enim consentiunt inter se scriptores, qui Eusebii locum perperam, vt mox ostendam, acceperunt,) Constantinum istud vere adfirmasse, ne dubitarem quidem de miraculo, quoniam neque nugiuendulorum gerris de alphabeto naturali coelesti apud Gassarellum fidem habeo, neque litteras hominum inuento et consilio significantes, a natura sola sibi relicta tam adposite coniungi credo: qua enim quaeso ratione in coelo per causas naturales ad significandam rem tam conceptam coire, et secundum regulas grammaticas construi posse hos characteres aliquis non plane plumbeus existimaret? Si vero circa litteras hasce fraudis haberem Constantinum suspexitum, et quamquam iuratum, tamen haud dubitarem, verba dedisse Eusebium lectoribus, quum litteras illas in coelo Constantinus vidisse se adfirmavit, Eusebius scripsit: quo demum

deinum colore possim reprehendere eos, qui vniuersum visum callidis commentis audacter accensent, et vniuersam narrationem pro falsa atque incredibili explodunt? Vide igitur, quomodo Eusebii verba intelligenda esse censeam! Ait nimirum ex ore Constantini, tro-paeo crucis coelestis *συνηφθαι γραφήν, λέγουσαν, τέτω νικά* adiunctam fuisse *πίcturam, indicantem, in hoc ipsi esse vincendum*. Qualis quaeso haec fuit pictura? Coronam fuisse respondeo, qualis solet esse halonum solarium, Coronam, inquam, symbolum notissimum victoriae ^{oo}). Non opusest, docere eruditos, *γραφήν* recte a me transferri hoc loco *πίctu-ram*, et *πίcturam* recte posse dici *λέγειν* siue *innuere*. Minime autem coactam esse hanc interpretationem de corona, victoriam per crucem promittente, docet *Philostorgius*, qui III. 16. agens de [P] altera cruce coelestis, visa Hierosolymis, *ἔδῃλε δὲ ἄγρα, ἡ μὲν ἱεὺς τὴν τῷ σωρωθέντος καὶ ἀναληφθέντος εὐμένειαν, ὁ δὲ στεφάνος τὴν τοῦ βασιλέως νίκην*. Et *Iris quidem Christi crucifixi et in coelum adsumti clementiam designabat*, CORONA vero IMPERATORIS VICTORIAM. Sic S. Nazianzenus de Corona, in coelis adparente, orat. IV. tom. I. pag. 112, *ἔτος τῆς τῷ χριστῷ νίκης ὁ στεφάνος*. Haec victoriae CHRISTI corona erat. Habemus igitur illud *τέτω νικά* in coelo expressum *γραφήν*, symbolo et pictura coronae, atque inde intelligimus, quam non modo ridicule; sed etiam contra Eusebii mentem Constantini visum interpretati fiat plerique de litteris, vel graecis vel latinis, coelo inscriptis, *τέτω νικά*, vel *ἐν τέτω νικά*, *hoc vince*, *in hoc vince*, quas vel stellis vel luce diuina expressas sibi temere persuaferunt. Non mirum autem, in labaris, numis et aliis variis monumentis antiquis verba ipsa deinde inscripta potius cum cruce vel Christi monogrammate, etiam superflite Constantino, quam coronae symbolum conspici, quia illis clarius hoc, quod volebant, quam per symboli aenigma indicabatur. Adeo autem vulgare fuit olim, labari vel crucis figuram cum verbis *τέτω νικά* passim adpingere, vt libris quoque vetustis ne sacri quidem argumenti, quin imo tabulae lusoriae apud *Gruterum* pag. MXLIX. 1. inscripta reperiantur. Neque aliam originem habet virorum quorundam doctorum error sane festiuus, qui scriptorem graecum Magni Etymologici Nicam adpellant, nomen inter grammaticos veteres graecos admodum incognitum. Quum enim in fronte codicis, qui fuit apud Angelum Politianum, adpiculum esset labarum verbis *ἐν τέτω νικά*, litteris *ἐν τέτω* ex altera parte detritis ac deletis, hae, quae supererant *νικά*, egregiam istam de auctore libri Nica coniecturam viris praestantissimis suppeditarunt, vt ex Emerico Bigotio, quem II. Vossius hoc docuerat, accepisse se refert *Aegidius Menagius* cap. LXXVI. Anti-Bailleti. In vetusto codice scriptorum laudati Nazianzeni similem inscriptionem notasse se testatur Montfauconus pag. 251. Palaeographiae graecae.

XII. Moneamne mantissae loco astrophilos etiam de loco altero insigni *Philostorgii*, quo aliud phaenomenon coeleste mirandum nobis enarrat, cui lux adferri poterit ex obseruatis virorum praestantissimorum nostrae aetatis, quibus talia propius cognoscere, inque domos superas scandere cura fuit. En *Philostorgii* verba XII. 8. *Ἐκλείποντι δὲ τῷ ἡλίῳ*

Xxxx 3

φῆγγος

oo) Haec explicatio ingeniosa est; sed cordato nemini poterit persuaderi. Ergo res eo redit, vt tota Eusebii narratio sit foetus fraudis piac. Qui nouit

illa saecula, facile id adsentietur. *Heum*. Ego vero nolim temere adsentiri; sed, quae mea esset sententia aut opinio, iam supra declaravi. *Harl*.

Φέγγος τι κατὰ τὸν θρανὸν συνανέφαιη κῶνς σχῆμα παραδιδόμενον, ὃ, τινες ἐξ ἀμαθίας αἰτέρας κομήτην ἐκάλεον. Καὶ γὰρ, ὡς ἐκεῖνος ἐδείκνυ, ὅθεν ἦν κομήτης παράσημον. Οὔτε γὰρ τὸ Φέγγος εἰς κόμην ἐπέβαινε, ἔτε αἰτέρι ὅλως ἴσκει, ἀλλ' οἷον λύχνος τις μεγάλη φλόξ ὑπῆρχε κατ' ἐαυτὴν ὁραμένη, μηδενὸς αἰτέρος θρυαλλίδος αὐτῷ τινος μορφὴν ὑποτρέχοντος. Ἀλλὰ γὰρ καὶ τῇ κινήσει παρήλλαττε. Καὶ γὰρ κινήσεις, ὅθεν ὁ ἥλιος κατ' ἰσημερίαν ἀνίσχεται, ἐκείθεν τὸν κατὰ τῆς θρᾶς ἄρκτε τεταγμένον ὄσχαιον αἰτέρα ὑπερενεγκὼν ἡρέμα προύβαινε πορευόμενος ἐπὶ δυσμᾶς, ἐπεὶ δὲ διεμέτρει τὸν θρανὸν, ἀφανὴς ἦν, πλείους τεσσαρῶν μηνῶν ἐξανυσθείσης αὐτῷ τῆς πορείας. Ἡ δὲ κορυφὴ τῆς Φέγγος νῦν μὲν εἰς μήκος μέγα ὤζυνετο, ὡς ἐμβαίνειν τὰς τῆς κῶνς λόγους, νῦν δὲ πρὸς τὸ ἐκείνους μέτρον συνετέλλετο, καὶ ἄλλα δὲ παρέχε τερατώδη θαύματα, δι' ὧν τῆς τῶν συνήθων φασμάτων ἐξηλλάττετο φύσεως. Ἡρᾶτο δὲ ἀπὸ μέσσης θέρους σχεδὸν τι μέχρι τῆς τῆς μετοπῶρος τελευτῆς. *En ipso tempore, quo sol deficit, (sub Theodosio iuniore a. Chr. CCCCXI. d. 19. Iul.) fulgor quidam in coelo adparuit, conii similitudinem referens, quem nonnulli prae imperitiis cometam vocarunt. In his enim, quae fulgor ille nobis ostendit, nihil erat simile cometae. Nam neque in comam desinebat lux illa, neque ullam omnino stellae speciem praeferebat. Sed velut lampadis cuiusdam ingens flamma per se ipsam subsistens videbatur, nulla subtus stella ellychnii speciem praeserentē. Sea et motus eius longe diuersus fuit a motu cometarum. Mota enim primum ab ortu solis aequinoctiali; inde ultimam stellam, in cauda ursae sitam, transgressa, paulatim ad occasum processit. Postquam vero uniuersum coelum permensa est, tandem disparuit, quum cursus eius plusquam quatuor menses durasset. Porro eius vertex, nunc quidem in magnam longitudinem acuebatur, adeo, ut conii modum ac mensuram excederet, nunc vero ad conii mensuram redibat. Alias praeterea prodigiosas species oculis subiecit, quae a vulgarium signorum natura illam differre ostendebant. Coepit autem a media aestate et ad exitum ferme autumnii perseverauit. Ne longior sim, tantum adnotabo simile admirandum ac rarissimum phaenomenon ante hos tres et viginti annos obseruatum esse ab illustri mathematico Io. Dominico Cassino, et accurate descriptum ac delineatum in ephemeridibus Parisiensibus a. MDCLXXXIII. pag. 131. Occurrit etiam in actis eruditorum Lipsiens. eiusdem anni pag. 174. vnde descriptionem integram petet, qui deliciis eiusmodi ducitur, conferetque, quae in iisdem actis a. MDCXCIV. pag. 58. de non plane diuersa coelesti luce ex obseruatione Georgii Christophori Eimarti traduntur.*

AVCTORI LVCIS, DEO, GLORIA.

CAPVT XLI. (olim VIII. libri V. vol. VII.)

DE IVLIANO^{a)}, IMPERATORE, APOSTATA.

I. *Iuliani, Augusti, vita.* II. *Scriptorum eius codd. et editorum recensio.* III. *Epistolae, a Mura-
torio primum vulgatae ex cod. Ambrosianae bibl.* IV. *Index eorum, ad quos Iuliani epi-
stolae exstant.* V. *De opere aduersus Christianos et aliis scriptis eius deperditis.* VI. *Alti
Iuliani.* VII. *Catalogus scriptorum veterum, qui veritatem religionis defensitarunt.*

[Cum auctario G. C. Harles.]

I.

Fl. *Claudius* IVLIANVS, Iulii Constantii^{b)} et Basilines^{c)} filius, (natus CPoli d. 17. Nou.
a. Chr.

a) De *Iuliano* plures egerunt:

Praeter scriptores tam veteres quam recentiores historiae et ecclesiasticae et ciuili atque praeter *Li-
banium* in panegyrico, *Iuliano* dicto, aliisque ora-
tionibus et declamationibus *Iulianum* suum omni
laude extollentem, et praeter *Eutropium* X. 7. al.
14. sq. ubi interpr. in ed. Verheyck, et Tzschucke in
nouiss. edit. plura differunt, de *Iuliano* memorandi
sunt, *Ammianus Marcellinus* libr. 21. et 22. (cum
cuius iconem) — vsque ad cap. 4. libri XXV. in illo
capite quarto ingenii animi morumque vitia et vir-
tutes *Iuliani* breuiter depingit, ita orationem ex-
ordiens: „Vir profecto heroicis connumerandus in-
geniis, claritudine rerum et coalita maiestate con-
spiciuus. Quum enim sint, vt sapientes definiunt,
virtutes quatuor praecipuae, temperantia, pru-
dentia, iustitia, fortitudo, eisque accidentibus ex-
trinfecus aliae: scientia rei militaris, auctoritas,
felicitas atque liberalitas: intento studio coluit om-
nes vt singulas etc. Vide ad illos libros capitaque
Henr. Vales. et reliquos interpretes in edit. Gronou.

Le Nain de Tillemont hist. des Emper. tom. IV.
pag. 483. sq.

Bruckeri histor. crit. philos. tom. II. per. II.
part. I. libr. I. cap. 2. pag. 293-303. et in adpendice
f. vol. VI. pag. 270.-375.

Ezech. Spanhemii praefatt. ad *Iuliani* Caesares
et opera.

Phil. René de la Bletterie Vie de l'Empereur
Iulien, avec deux Cartes géographiques, dressées
pour l'intelligence des evenemens, qui y sont rap-
portées, II. parties. Paris. 1734. 12. rec. Amstelod.
1735. mai. 12. (al. 8.) — emendat. et auct. Paris.
1746. 12. mai. — ibid. 1776. 12. mai. — Haec vi-
ta accurate doctaeque, neque tamen sine omni par-
tium studio confecta, et in VI. libros diuisa, in

linguam anglicam ab *Anna Williams*, adiuvanti-
bus Bowyero, Marklando et Clarke, Lond. 1746.
8. (v. Brüggemann in: View of the English editions
etc. pag. 408. seqq.) et in linguam imprimis *theo-
tiscam* est conuersa ex prioribus editionibus a *Ioh.
Gebhardo Pfeil*. Francof. et Lips. 1752. 8. — Idem
Pfeil scripsit libell. in quo *Iulianum* hostem doctri-
nae christianae, vt imprimis ingeniosum callidumque
ita quoque acerrimum et maxime periculosum at
a deo demum denictum describit: *Der göttlich be-
siegte Iulian, aus der Lebensbeschreibung dessel-
ben vorge stellt.* Gothae. 1754. 8.

The Life and Character of *Iulian the Apostate*,
translated from the French of *F. la Bletterie*, with
an Appendix containing several Dissertations on
points relating. to *Iulians* History, by *A. V. Des-
voeux*. Dublin 1746. 8.

Ad inuidiam *Iacobo II.* regi Brittan. tamquam
alteri *Iuliano*, faciendam, *Samuel Johnson* scripsit:
Iulian the Apostate, on an Account of his Life,
and the primitive Christians Behaviour towards
him, and a comparison of Popery and Paganism.
Lond. 1682. 8. (al. 12.) — francogallice vers. sine
loci nota 1688. 12. — Item, *Iulians* arts to under-
mine and extirpate Christianity, Lond. 1689. 8. —

Contra, *Bonamy* in Reflexions sur le chara-
ctère d'esprit et sur le Paganisme de l'Empereur
Iulien, in Histoire de l'Acad. des Inscr. tom. VII.
pag. 102-106. *Iuliano* laudem eandem, quae tri-
bui solet *Traiano* vel *Marco Aurelio*, quem etiam
imprimis aemulaturus in satira f. *Caesaribus* vnum
dimisit nulla ignominiae, vituperii criminisque
nota infamatum, debere contendit.

Immodicus est in laudando *Iuliano* et culpanda
doctrina christiana com. de *Shaftesbury* in *Caracte-
risticks*, tom. III. pag. 86. seqq. Londini 1733. 8. v.

Baum-

a. Chr. 331.) sub ductu Mardonii, eunuchi ^{a)}, praeceptorumque Nicodis ^{b)} Luconis grammatici et rhetoris Eceboli cultui christiano ^{c)} innutritus ab eodem annos natus viginti ^{d)} occulte deficiuit

Baumgarteni Nachricht. von merkwürd. Büchern, tom. VII. pag. 336. sq.

Vt alios bene multos omittam libros, qui vel deinceps memorabuntur, vel a me in Introd. in hist. L. gr. II. 1. pag. 321. sqq. vel a *Fabr.* in salutari luce euangelii, cap. XIV. pag. 294-315. vel a cl. *Meuselio* in bibl. hist. vol. V. part. 1. p. 203-218. sunt citati, adhuc commemoratione laudeque digni censentur *Moshemius* in Institut. historiae eccles. — libr. IV. saec. IV. part. I. §. XII. seqq. p. 132. sqq. edit. II. *Io. And. Cramer* in continuatione historiae Bossueti superiore capite memor. III. pag. 404. sq. — cel. *Ch. Dan. Beck* in: Anleitung zur Kenntniss. der allgemeinen Welt- und Völkergeschichte, part. II. p. 501. sqq. — inprimis *Schroeckh* V. cl. in Allg. Biographie, part. IV. p. 191-398. (p. 394. sqq. de posterioribus vitae Iuliani scriptoribus fobrie intelligenterque iudicat,) et in hist. eccl. t. VI. p. 285. sqq. denique *Gibbon*, in superiori capite citatus, tom. IV. p. 260. seqq. T. V. c. 22. p. 220. sqq. et tom. VI. cap. 24. p. 1-59. quidem superstitionem, vitia, sceleraque Iuliani non reticet aperteque culpae; in laude tamen illius ingenii, continentiae et reliquarum virtutum, tam bellicarum, quam civilium, quarum quidem et multitudine et splendore multos Iulianus superauit imperatores, lubentius versatur. Atque vt in eo laudando Libanius, praecipue *Zosimus*, lib. III. histor. cap. 2-29. (ad quae capp. v. Reitemeiri comment. histor. pag. 566. sqq.) alique; ita in eo vituperando et vero calumniando quidam scriptores ecclesiastici alique recentiores leges veri iustique migrarunt. Adeo difficile est, medium tenere! Sed nos, qui vitam Iuliani non componimus, curiosos lectores ad illos ablegamus libros. *Hart.*

b) Hic Constantius, Constantini M. frater ex Galla, vxore, Gallum, Caesarem, et inde e Basilina Iulianum genuit, occisusque est a Chr. 338. v. *Tillemont.* tom. IV. hist. imper. [*Zosim.* II. 40, 2. et *Tschucke* ad Eutrop. X. capp. 9-11. ac *Verheyk* ad Eutrop. X. 6. pag. 493. atque pag. 500.]

c) *Vales.* ad Ammian. XXV. 3.

d) *Socrates* III. 1. histor. (ex quo emendandus *Sarisberienfis* VIII. 21. Policratici,) *Libanius* t. II. p. 263. qui de Nicole videtur intelligendus p. 157. *Fabr.* Ille *Socrates* H. E. III. cap. 1. et *Sozomenus* lib. V. cap. 1. seqq. describunt vitam Iuliani. *Heym.*

e) *Liban.* tom. II. pag. 157.

f) Vnde *Optatus* libr. II. cap. 16. de Iuliano: *ex famulo dei factus est minister inimici.* Itaque *Libanius* panegyrico in Iulian. tom. II. Opp. p. 175. σφοδρὸν μῖτος κατὰ τῶν Θεῶν illi tribuit, antequam Nicomediam venisset, atque ibi oraculo delinitus et a philosophis persuasus fecisset se christianae professionis exsortem, vt verbis vtar *Petri Blesensis* ep. 42. *Nazianzenus* orat. 3. pag. 101. πρῶτος γὰρ χριστιανῶν ἐπαύτασεν τῷ δεσπότῃ καθ' ὅπερ οἱ δαῖοι ποιε τοῖς Σαύδοις, ὡς φασιν, ἐπινοήσαν. Hinc passim, vt *Suidae*, ὁ παραβύτης καὶ ἀποστάτης et *Prudentio* apothecos. v. 454. *Perfidus ille deo*, quamuis non perfidus orbi. Idem *Nazianzen.* orat. X. pag. 166. ἐλύσσα καὶ ἡμῶν βασιλεὺς ὁ δυσώνυμος, καὶ ἐαυτὸν πρῶτον μανὲς ἐκ τῆς αἰς χριστὸν ἀδετήσεως. *Cyrillus* lib. 1. contra Iulian. p. 3. ἦν μὲν γὰρ πρὸ τῶν τῆς βασιλείας κορυφῶν τοῖς πισεύσανσι ἐναρξίζμιος. ἡζώθη δὲ καὶ ἁγίς βυκτισματός, ἐτήσητο γὰρ καὶ βιβλοῖς ταῖς ἱεροῖς. Faluntur certe, qui numquam Christianum fuisse contendunt, vt Halenses III. 9. obseruat, select. *Fabr.* De quodam, qui ad Iulianum dixit, ipsum esse apostatam, v. *Socrat.* H. E. III. 12. Attamen *Libanius* in orat. de vlciscenda Iuliani nece, [c. 22. siue pag. 58. tom. II. ed. Reiskii,] dicit, Iulianum nunquam mentem auertisse a recta de diis sententia: ibidem [pag. 56.] tamen, quum dixisset, Heclorem ob suam in sacrificiis diligentiam praecipue laudari a Ioue apud Homerum (II. ὦ. v. 68.) Iouem reprehendi a Minerua, (Odyss. α' v. 61.) propter neglectum Heclorem, ὡς ἀμελῶν ἀνδράπων τετυκός, ita pergit τίνα ἀκὸς εἰρησάω περὶ τέτα τῶ τοῖς ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων ἐν τοῖς δίκαις ἔχει παρελθόντος θυσιῆς; [vbi v. Olearii not. et locum ipsius Iuliani, in sequenti nota citatum.] Adde *Libanii* orat. parentalem in Iulianum [tom. I. pag. 527. vbi affirmat, pessimo cuidam rhetori, mercedis quasi loco; pro eo, quod deos maledictis adsidue prosequeretur, Iulianum iuuenem cessisse, ipsum quoque eiusmodi de diis opinione innutritum, magistrorumque indictum ab iis altaribus bellum ferre non recusantem.] adde ib. [p. 528. 529. sqq.] *Heym.* — item *Eunapium* in Aedesio et Maximo, *Schroeckh.* in vita, p. 194. sqq. *Ecebolius* tamen iste, postquam Iulianus aperte mentem suam declarauit, ac testatus et quouis modo tuitus est deorum cultum, ipse deseruit sacram Christianorum disciplinam, et cum imp. coluit idola; illo autem interfecto rediit ad

Christia-

defcivit ^{h)}), quum ab a. C. 352. Maximum Ephesium, philosophum ⁱ⁾) et Libanium Sophistam Nicomediae audiuiſſet ^{k)}) Diu tamen adhuc ſimulauit ^{l)}) Chriſti ſacris ſe adhaerere, vt etiam in memoriis martyrum frequenter verſatus ^{m)}) et inter Lectores ⁿ⁾) eccleſiae nomen profeſſus ſit ſuum, et iam licet ab a. C. 355. Caesar ^{o)}), publice in eccleſia ſacris interfuert. Sed ſimul ac aduerſus eum, factum iam Auguſtum, patruelis, Conſtantius, imp. infeſtum animum prodidiſſet, ac deinde Conſtantio illo 3. Nou. anni eiudem 360. mortuo, Iulianus ſolus obtinuifſet imperium, idololatram ſe et atrocem Chriſtianifmi hoſtem et infeſtato-rem palam ^{p)}) profeſſus eſt, baptiſmum ^{q)}), quo pridem tinctus fuerat, nefando initiationis idolatricae ſanguine deterſit, Chriſti doctrinam oppugnauit ^{r)}) ſcriptis, nihilque intermiſit, quo Chriſtianis aegre facere ^{s)}) et idolorum cultum promouere poſſet; licet a ne-
ne

Chriſtianos, pro foribus templi inter ſupplices et reſpiſcentes ſe proſtrauit clamauitque *πατήσατέ με τὸ ἄλως ἀνάσθηναι, calcate me, vt ſal inſipidum.* Suidas ex Socratis H. E. III. 13. Harl.

g) Iulianus epiſt. 51. ad Antiochenos, paullo ante mortem ſcripta: (Opp. pag. 434.) *ἐχ' ἀμαρτή-σεσθε παρὰ ὁρῶνς ὁδὸν παθόμενοι τῷ πορευθέντι κακί-αν τὴν ὁδὸν ἄχρεις ἐτῶν ἄκοσι, καὶ ταύτην ἰδὲ σὺν θεοῖς πορευομένοις δωδέκατον ἔτος.*

h) Valesius ad Ammian. XXI. 2. [Philostorg. libr. III. cap. 27. Heum]

i) Socrates [H. E. III. 1. qui ait, Maximum veniſſe Nicomediam, Iuliani fama impulſum,] et Libanius locis laudatis. Sozomenus pag. 594. ſeq. Eunapius in Maximo, Suid. in Μάξιμος. Fabr. Eunapius autem, qui in Aedeſio, Maximo et Chryſanthio ad litteratam Iuliani hiſtor. cognoscendam eſt praeter Libanium in primis conferendus, in viſta Maximi primum pag. 80. ed. Antwerp. 1568. 8. ait, Iulianum perueniſſe Pergamum, fama ſummae Aedeſii, iam ſenis, doctrinae excitum, tum colloquiis et diſputationibus perplexis Eufebii, Myndo, Cariae oppido, oriundi et Chryſanthii, Sardiani, commotum, pag. 86. ſcribit, ad Maximum, qui Ephesium fuiſſet ablegatus, ipſum audiendum, Ephesium iter contendit, ibique de-
vinctum conſuetudine Maximo, ab eo totum pependiſſe et vniuerſam illius doctrinam retinuifſe mordicus, eumque poſtea valde honorafſe atque ornafſe. Atque multa de Iuliani ſtudio ſacro-
rum Eleuſinior. ac Mithracorum, artiſque magi-
cae, et Iulianum, licet vniuerſa potitum Gallia, ab omnibus tamen ignoratum fuiſſe, quod deorum cultui eſſet addictus, de vltimis Maximi fatiſ etc. diſputat: prouocat quoque aliquoties ad ſuam re-
rum Iuliani imperat. hiſtoriam. — In Actis ſanct. menſ. Maio tom. I. lepida narratur hiſtoriola, quo-
modo vi artis magicae, dum quodam die admiſſa-

rum ſolemnia lectionem S. Paulli, apoſtoli, recitaſſet, deceperit populum, vt ſubito ex ſubdiacono fieret Auguſtus. v. Baumgarten. Nachricht. von merkwl. Büchern etc. tom. II. pag. 137. ſq. Harl.

k) Iulianus non erat auditor Libanii; contra ſe-
dulus illius librorum lector atque in ſtilo vertendo imitator. Ipſe Libanius in orat. parent. vol. I. p. 526. ὁ δὲ (Iulianus) ἔφειτ' ἔμὲ μὲν παρ' ἐμὲ etc. n. iureiu-
rando per Ecebolium, rhetorem, prohibitus. Atque ipſe Fabricius ſuum errorem agnouit et correxit in Luce ſalutari etc. pag. 295. not. d. et in praefat. ad tom. VII. B. Gr. pag. 2. Harl. At Libanius in epiſt. 43. centuriae Wolfianae pag. 111. ſcribit, Iulia-
num, imp. a ſe accepifſe dicendi ſcribendique artem: [n. leſtitando imitandoque Libanii ſcripta] Heum.

l) Vide Galli Caesaris epiſt. ad Iulianum, quae Iuliani epiſtoliſ ſubiicitur, et Tillemontium T. 4. hiſt. imp. pag. 927.

m) Iulianus epiſt. ad Athenienſes pag. 277. Libanius T. 2. pag. 265. 288. b.

n) Nazianzenus orat. 3. p. 94. ὁ τῶν θείων ἐκ-
παγωγῆς ποτὲ λόγιον, καὶ τῆς τῆ μεγάλης βήματος ἡξι-
ώμενος τιμῆς, καὶ τὰς μαρτυρίας τιμῶν σηκοῖς τε καὶ
τεμένεισιν. Adde pag. 58. et Socratem III. 1. Soz. V. 2. Theodoritum III. 2.

o) Ammianus Marcellinus XXI. 2.

p) Vide Zoſimum III. 9. et Iuliani epiſt. 38. Libanius T. 2. pag. 234. 288.

q) Nazianzenus orat. 3. ſive *σηλετευτικῶν* in Iulia-
num primo p. 70. *ἔγω μισόχριστος ὁ Χριστὸς μαθητὴς — ὥσπερ καὶ τὸ γενέσθαι ποτὲ χριστιανὸς αἰσχυρόμενος — αἰματι μὲν ἐχ' ὁρίω τὸ λατρὸν ἀποβύπτεται.*

r) Vide infra inter ſcripta Iuliani num. XV.

s) D. Adam Rechenbergius in diſſ. de Iuliani apoſtaſia Lipſ. 1684. Conr. Rittershuſius ſacrar. leſt. libr. I. c. 13. 19. De ediſto, quo Chriſtianos docere litteras prohibuit, quod exiſtat Epiſtola XLII. vi-
dendus Baronius ad A. C. 362. n. 275. 297. Valesius

ce *) plerumque, (nam interdum etiam sub Iuliano atrocibus in Christianos suppliciis animad-
versum,

sius ad excerpta Peiresciana pag. 119. et *Iac. Gothofredus* ad leg. 5. cod. Theodos. de Medicis et Professoribus T. 5. pag. 31. *Lud. Thomasinus* de studio poetarum Christiane instituendo libr. 1. c. 1. et 3. Neque docendi solum, sed quoque discendi usum Christianis interdixisse colligunt *Montacutius* p. 4. ad Nazianzeni *σημειωτ.* *Hermantius* in vita Basilii M. II. 26. et *Pagi* ad A. C. 352. nr. 39. seqq. e Nazianzeni orat. 3. pag. 51. Theodorito III. 4. hist. et Augustino XVIII. 52. de ciuitate Dei. *Fabricius*. Add. ipsi *uossium Fabr.* in luce salutari p. 302. qui etiam pag. 296. sqq. partim e martyrologio romano commemorat martyres in persecutione Iuliani bene multos, partim alios addit artesque et vias varias enumerat, quarum ope christianam doctrinam extinguere sperauit Iulianus. add. longam disp. *Lambecii* comment. de bibl. Vindob. vol. VIII. col. 225. sqq. Iuliani tamen, irrisoris, sophistae religionis christianae, doctrina et agnitio deorum, licet mire superstitiosa, valde diuersa erat a vulgari religione. Namque adolescens imbibere quidem doctrinas Christianorum; et quum ex neoplatonicorum philosophorum cum libris, tum maxime consuetudine et disciplina hausisset atque accepisset interpretationem religionum prauarum allegoricam, confirmatam habuit veritatem vni, purissimi numinis, supremi, cuius vero sedes aut imago more antiquae religionis Persicae sol a Iuliano habebatur, ideoque ab eo praecipua colebatur veneratione; reliquos autem deos vulgares colebat ille tamquam ministros amicosque supremi numinis: idem artibus theurgicis magicisque mire deditus erat. *Gudii*, *Ludwigii Henklieque* libellos, huc pertinentes, iam laudauimus in Introd. l. c. pag. 325. adde *Brucker* l. c. et *Gibbon*, tom. V. cap. 26. sqq. p. 323. sq. Iulianum ut praedictionem Christi argueret mendacii, Iudaeis templum hierosolymitanum restituere atque instaurare sumptibus immodicis cogitasse, negotiumque maturandum Alypio dedisse, Antiocheni, at, ubi homines coepissent nudare fundamenta, multamque terram exhausissent, restaretque, ut iam structuram aggredierentur, protinus ignem, exsurgentem ex fundamentis, exussisse multos et intempestiuam interrupuisse pertinaciam, ex *Chrysostomo*, homil. V. pag. 646. sq. *Philostorgio* VII. 9. et 4. *Ammiano Marcellino* XXII. 1. aliisque a *Fabricio* in Luce salut. c. VI. p. 125 - 131. copiosius partim memoratis cognitum est. At enim quaestio, num destructio illa templi, flamma e terrae fundamentis exum-

pente, pro miraculo diuino sit habenda, an, e numero miraculorum eximenda, et vnice naturae viribus, et ordini adscribenda sit, varias peperit opiniones diuersaeque iudicia. Prius multi cura scriptoribus ecclesiasticis vett. qui tamen ipsi non omnino conspirant, adfirmant. Praeter Moshemium l. cit. veritatem rei et miraculi, omnibus ingenii, viribus atque eruditionis copiis adhibitis, propugnare atque corroborare studuit *Guil. Warburton* in: Iulian, or a Discourse concerning the earthquake and fiery eruption which defeated that Emperor's attempt to rebuild the temple of Ierusalem. Londini 1750. 8. — ed. II. auctior, ib. 1751. 8. — gallice Paris. 1754. II. vol. mai. 12. Contra ea, quae Warburton in introductione de iusto veterum scriptorum ecclesiasticorum pretio, et in prima sectione libri I. de connexionione miraculi editi cum veritate oraculorum diuinorum disputauit, stilum acuit anonymus in: A Review of the fiery eruption etc. Londini 1752. 8. et censor vtriusque libri in Actis litterariis s. *Zuverlässigen Nachrichten* etc. part. 162. p. 395 - 419. et part. 163. p. 529 - 540. acriter pugnat contra Warburton, atque parum abest, quin illam narrationem pro fabula habeat; negat quidem, diuinum fuisse miraculum. Vtriusque argumenta pluribus persequitur et refutare conatur *Ioh. Gebhard Pfeil* in praefat. ad versionem suam germanicam:

Hrn. Wilhelm Warburtons, Predigers der Gesellschaft zu Lincoln's-Inn in London, critische Abhandlung von dem Erdbeben und Feuerflammen, wodurch des Kayfers Iulians versuchter Tempelbau zu Ierusalem ist hintertrieben worden, nebst Beweis, dass Gott in dieser Sache seine Wunderhand zur Bestätigung der Religion Iesu geoffenbaret habe. — Aus dem Englischen übersetzt, und gegen die Beschuldigungen und Einwürfe in den zuverlässigen Nachrichten vertheidiget von *Ioh. G. Pfeil*, Predig. zu St. Nicolai in der Neustadt Magdeburg. Gothae 1755. 8. — Idem *Warburton* lib. II. sect. IV. *Iac. Basnage* dubitationes, contra opinionem miraculi facti in: Histoire des Juifs libr. VI. cap. 14. §. 17. sqq. motas, copiose refutare et tollere studuit. Idem fecerat *Maturinus Vefferus la Croze* in: Entretiens sur divers sujets d'Histoire, p. 214. sqq. — Adde *M. I. G. Lotteri* disp. Historia instauracionis templi hierosolymitani sub Iuliano imper. tentatae, sed diuino miraculo impeditae a dubiis Basnagii modeste vindicata. Lipsi. 1728. 4. et *Io. Ge. Michaelis* diss. historico-theologicam de templi

versum, vide Suidam in Ἀμαξος, Μακεδόνος, Κύβιλλος δικάνορος et Μάγνος) abstinuit, quod priorum persecutorum exemplo edoctus hoc pacto opprimi ecclesiam non posse, martyrii quoque gloriam Christianis inuideret. Princeps praeclaris ceteroquin animi et ingenii dotibus *) periit in expeditione aduersus Persas 26. Iun. a. C. 363. **) aetatis 32. quum post Constantii mortem haud diutius quam annum vnum et menses fere octo imperitasset. Corpus Tarsum primo delatum ibique humatum in suburbio, deinde perductum CPolin **), conditumque ibi in aede SS. Apostolorum. Epitaphio eius, quod refert Zosimus, inscriptum inter alia insigne illud elogium: ἀμφοτέρων Βασιλεὺς τ' ἀγαθός, κατεργός τ' αἰχμητής. Mortuo parentauit Libanius Orat. IX. et X. qui pag. 323. 324. a Christianis interfectum contendit hoc argumento, quod, rege Persarum praemium pollicente ei, qui caedem patrasset, nemo nomen suum fuerit professus. Confer, quae de caede eius scribit pag. 303. seq. et p. 258. vbi ab Achaemenide, hoc est a suorum aliquo obtruncatum palam adfirmat. Fabr. Aliis quoque argumentis utitur Liban. in orat. de vlciscenda Iuliani nece, et in or. parent. in Iulian. imp. ut vix supersit locus dubitationi. conf. Augustin. lib. V. de C. D. cap. 21. Barnage Hist. de la Religion tom. II. lib. I. cap. 15. §. 12. et hist. de l'Eglise lib. XXV. cap. VI. §. 2. Sigebert. Gemblacensis Chronographici pag. 484. refert, imper. Iulianum interfectum esse a milite christiano, cui nomen Mercurius. Heum. Ammian. quidem Marcel. XXV. cap. 6. pag. 333. audierant, inquit, ipsi (hostes) quoque referentibus transfugis, rumore iactato incerto, Iulianum telo cecidisse romano. Atque cap. 3. pag. 323. (vbi v. Vales.) de morte Iuliani, incertum, ait, subita equestris hasta cute brachii eius praefixa, costis perfossis haesit in ima iecoris fibra. E contrario Eutropius, qui huic expeditioni persicae interfuit, libr. X. cap. 16. (al. VIII.) diserte „remeansque, inquit, victor, dum se inconsultius proeliis inserit, hostili manu interfectus est VI. Kal. Iulias, imperii anno septimo (n. Caesar factus erat d. VI. Nou. a. 355.) aetatis altero et tricesimo.“ Ita de morte Iuliani Sextus Aur. Victor in epit. cap. 43. ab uno ex hostibus; et quidem fugiente, conto percutitur. Sext. Rufus in breuiario cap. 28. — ereptus e suorum conspectu, ab hostium obuio equite, conto per ilia ictus - vulneratus est: et ita alii. v. cl. Tschucke ad Eutropii l. c. p. 797. qui variorum narrationes breuiter refert, idemque de vitae imperiique annis Iuliani agit, et Cellar. ad Eutr. loc. Atqui Fabr. in luce salut. pag. 315. Libanii narrationem de caede Iuliani, a Christiano quodam patrata, falsam esse iudicat. Adde de sepulcro Iuliani, Olear.

Yyyy 2 not.

templi hierosolymitani Iuliani imper. mandato per Iudaeos frustra tentata restitutione. Halae 1751. 4. — Omnia tamen, remota miraculi diuini opinione atque interpretatione, secundum rerum ac naturae ordinem euenisse, collata potissimum Ammiani Marcellini narratione, demonstratum iuit I. Dau. Michaelis in Göttingischen Magazin, cura Lichtenbergii ac Forsteri congesto, part. VI. pag. 722. seqq. a. 1783. 8.

t) Vide Libanium T. 2. pag. 290. Iac. Gothofredum ad Philostorgii librum VII. 4. p. 284. lqq. et in oratione, quae Iulianus inscribitur. Sam. Basnage ad a. C. 362. n. 5. 6. 7.

u) V. Ammi. Marcell. XXIV. 4. Harl.

v) Pagi ad A. C. 363. n. 4. Sam. Basnage T. 1. pag. 881. Fabr. In proelio graui vulnere confusus et morti proximus dixisse fertur, vicisti Galilae; id tamen fabellis Milesiis adnumeratur ab Heumanno in peculiari dissertatione in qua fabula de Iuliani imper. voce extrema: vicisti Galilae, certis argumentis confutatur eiusque origo in apricum profertur. Götting. 1740. 4. nec Gibbon alique illam hist. dignati sunt commemoratione aut refutatione. Harl.

w) Vide Bandurii imp. Orientale pag. 814. seq.

not. ad *Libanii* orat. περὶ τιμῶν. Ἰουλιανῶ tom. II. Reiske p. 36. sq. tum notam ad Warburtonii librum cit. pag. 328. sqq. contra *Libanii* narrationem siue potius calumniam, et *Gibbon* tom. VI. cap. 24. pag. 57. sqq. de morte et vltima oratione *Iuliani*. *Harl.*

II. Scripta *Iuliani*, quibus se philosophiae^{x)} haud imperitum et ab elegantioribus litteris et lectione poetarum oratorumque egregie instructum testatur, haec ad nos peruenerunt, in quibus grauitatem cum comitate incorruptam olim praedicauit *Ammianus* XVI. 5. et *Zosimus* III. 10. ἀκράν τὴν ἐν λόγοις ἀρετὴν.

[Notitiam codd. Mss. praemittere iuuat, *Parisi.* in bibl. publica sunt *Caesares* in codd. MDCCCXXXII. MMDCCCXXXII. MMDCCCCLXIV. MMMXX. — *Misopogon* in codd. MMDCCCCLXIV. MMMXXIX. MMMXXXVIII. — de cynica secta, orat. in matrem deorum; in solem; aduersus Cynicos et consolatoria ob *Sallustii* discessum in c. MMDCCCCLXIV. in eodem cod. et in codd. MDCCCXXXII. atque MMMXX. sunt quoque orat. in laudem *Constantii*, imp. et in laudem *Eusebiae Augustae*. Epistolae autem reperiuntur in nouem codicibus. — Monte *Pessulan.* (*Montpellier.*) in bibl. quondam W. Pellicieri, teste *Montf.* *Iuliani* quaedam. *Mediolani* in codd. bibl. *Ambros.* epistolae; inde quasdam primus publici fecit *iuris Muratorius*.

Florentiae in bibl. *Laurent.* in cod. XXVI. nr. 5. plut. VII. *Iuliani* epist. ad *Basilium*. — in cod. XXV. nr. 11. plut. 31. epistolae XVIII. — in cod. XXXVII. nr. 4. plut. 32. *Iul.* ep. ad *Iamblichum*. — in cod. XII. n. 24. plut. 27. epistolae octo, quarum tres sunt ad *Libanium*, vna *Libanii* ad *Iulianum* et aliae quatuor, quae quidem num *Iuliani* sint, an *Cydonis*, forte incertum videtur *Bandin.* cat. codd. gr. II. col. 352. — in codice XXXIII. nr. 4. plut. 57. oratio in regem solem. — in cod. V. nr. 2. et 3. eadem oratio et *Misopogon*. — in cod. XVI. nr. 5. plut. 58. epistolae XLVI. quarum triginta inter excusas in ed. *Operum* *Lips.* occurrunt, ac praeter ea lex de medicis, quae legitur ibidem pag. 398. in cod. autem tamquam epistola notatur; tres vero a *Muratorio* editae sunt, sexdecim nondum lucem viderunt, quae scriptae sunt nr. 2. ad *Euclidem*, philosophum; nr. 3. ad *Libanium*, nr. 4. ad *Basilium*; nr. 5. *Basilii* ad *Iulianum*, nr. 7. *Iuliani* ad *Sosipatrum*; nr. 8. ad *Philippum*; nr. 9. ad *Eutherium*; nr. 12. ad patriarcham, nescio quem? nr. 27. ad *Diogenem*; nr. 28. ad *Priscum*; nr. 29. aduersus *Nilum*, quae est longissima; nr. 39. et 41. ad homines non nominatos. De his codd. v. *Bandin.* l. c. I. pag. 278. II. col. 97. 200. 589. et 454.

Venetis, in bibl. *Marciana*, secundum catal. codd. graec. in cod. LXXIX. et cod. CXXXIX. *Iul.* epistola ad *Basil.* cum huius responsione; — in cod. CCLI. or. in solem et *Misopogon*; in cod. CCCLXVI. *Caesares*; or. de regno; laudationes *Constantii* et *Eusebiae*; consolatoria in discessu *Sallustii*; in cod. CCCXXXVI. or. in solem.

Neapoli in bibl. regia nr. 41. *Caesares*, et nr. 43. *Misopogon*.

Matriti in bibl. regia, in cod. CXIX. or. in solem πρὸς σαλουστίνον, (in editis σαλαστίνον.) et *Misopogon*, cuius tamen plus quam dimidia pars in illo codice desideratur. v. *Iriarte* cat.

x) De philosophica cognitione *Iuliani* enarratio hist. *Paganini Gaudentii* prodiit *Pis* 1641. 4. ad calcem eius libri de *Metempsychosi* *Pythagorica*.

vide et *Mamertini* panegyricum in *Iulian.* cap. 23. et *Ex. Spanhemii* prolegom. ad *Iuliani* Opera.

eat. codd. gr. pag. 478. — In bibl. *Escorial.* 1) or. in solem ad Salustinum; 2) duae orat. 3) orationes et epistolae: teste Plüero in itiner. per Hispan. pag. 179.

Vindobonae in bibl. caesarea, in cod. CCXCI. nr. 3. et in cod. CCXCII. nr. 6. epistola ad Basil. et huius responsio, quae in priore cod. est integra. v. *Lambecii* comment. de bibl. caes. vol. V. pag. 519. et 524. — in cod. LIII. nr. 29. epist. ad Basil. M. cum huius responsione, de quibus et quod Iulianus iuuenis ad iram imperatoris effugiendam sacras litteras praelegisset atque in ecclesia Nicomediensi Anagnostae siue lectoris munus sustinisset, se Christianum simulans, multus est *Lambecius* libr. cit. vol. VIII. col. 1013. fqq.

Monaci in bibl. electorali in codice CXXIX. et CLXXIV. or. in Solem et Misopogon. — in codice CLIX. et CCXXX. orat. in Solem. — in codice CCXIII. Saturnalia. f. *Caesares.*

Augustae Vindel. in bibl. publ. sypposium f. *Caesares.* de quo cod. vide Heusingeri praef. ad suam illius opusculi editionem; qui quoque de cod. *Vossiano* praestantissimo agit. — In alio eiusdem bibl. codice est orat. in solem et misopogon vsque ad locum ex lib. V. de legibus citatum. v. *Reiseri* catal. pag. 81.

Oxonii in bibl. Bodlei. inter codd. Barocc. nr. CXXXIII. Iul. disticha duo. — inter codd. Bodlei. nr. MMCCXC. epistolae tres. — nr. MMMDLXI. hymnus in solem, ἀνέφαλος, et Misopogon, (teste catal. codd. Angl. et Hib. I. pag. 171.) — Inter codd. *Vossianos* nr. MMCLXXXVIII. *Iuliani* opera omnia. — nr. MMCCXXII. et MMCCLI. Iuliani aliorumque epistolae, nunc in bibl. publ. Leidenf. v. cat. pag. 395. nr. 77. pag. 397. n. 37. pag. 398.; nr. 64. — *Londini* inter codd. Th. *Gale* nr. C. (siue in cat. mem. II. pag. 188. nr. 5934.) or. in solem et misopogon. et in cat. pag. 188. nr. 5960. Iul. de regno, qui in ed. Cantoclari desideratur, libellus, eiusdem epistolae II. ad Iamblichum, et ad Libanium vna inedita; — Inter libros *Edu. Bernardi* cum scriptis codd. collatos etc. *Iuliani* opera, nr. MMMMMMMCCCCXXV. catal. pag. 227.

Leidae, in bibl. publ. inter codd. legati Scaligeriani, Iuliani aliquot epistolae, (catal. pag. 340. nr. 32.) et Misopogon. (pag. 342. nr. 60.) — epistolae amoebaeae Iuliani et Basilii, quas testari dicitur Scaliger, se arabice vidisse; item Galli Caesaris ad Iulianum. (cat. pag. 343. nr. 61.) — Inter codd. *Vulcanii*, aliquot Iuliani epistolae, (cat. p. 347. nr. 62.)

Petauius paucis indicat in praefatione, se ex codd. Paris. et ope Patricii Iunii ex *Londinenf.* bibl. multa primum protulisse; ex bibl. quidem *Londinenf.* se accepisse descriptas orat. quintam, quae est in deorum matrem, et sextam aduersus imperitos canes; tum epistolam ad S. P. Q. atheniensem; item epistolas ad Iamblichum duas, LX. et LXI. vna cum LXII. accessit orationis tertiae postrema pars; cum V. L. quartae, qui est hymnus in solem. — *Ezech. Spanhem.* consulit cod. *Vossianum*, quem valde laudat, tum Romae Misopogona cum cod. chart. reginae Christinae; epistolam ad Theodorum ex Leonis Allatii cod. (in quo aliae quoque Iuliani epistolae continebantur,) edidit integriorem. De collatis codd. in quo sunt *Caesares*, postea sermo erit. *Harl.*]

I. Ἐγκώμιον πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Κωνσταντίον, in *Constantii, imperatoris*, (Constantini Magni F.) laudem, edit. Lips. p. 1. 49. In hanc orationem, quam vertit Petauius ediditque

primus Flexiae 1614. 8. exstant in editione Lipsiensi Operum Iuliani, eruditae et copiosae *Es. Spanhemii* observationes. *Fabr.* In hanc orationem cl. *Wytttenbach*, qui quondam nouam librorum Iuliani editionem agitabat, illo consilio postea abiectio, praeclaras scripsit animaduersiones et prodidit in bibl. critica Amstelod. vol. III. part. I. pag. 33-73. et part. II. p. 1-75. spectabat autem tria inprimis, corrupta emendare, imitationes notare et graecae dictionis vindicare bonitatem. In parte priore pag. 32. sobrie et acute iudicat Wytttenb. dum, orationis, inquit, huius formam ad rhetorum praecepta exegisse videtur Iulianus, a quorum cognitione tum recens erat. In dictione et stilo nondum quidem ea est maturitas ac firmitas, quae in posterioribus eius scriptis; nulla tamen curiositas, nulli calamistri, nullae ineptiae; contra sanitas ac simplicitas, nec ea sine nervis ac luminibus: etc. In part. II. pag. 2. sqq. de Spanhemii commentario, ingenio eruditioneque aperte iudicat; cum quidem non frustratur laude diligentiae atque multarum litterarum; at multa in eo desiderat. Petavius, ait, et Spanhemius, (qui hanc Iuliani orationem tractarunt,) pares forte copia doctrinae: diligentia, ratione, acumine, non pares; quae in Petauio egregia, in Spanhemio valde mediocria fuerunt. — Spanhemius multa, non multum, legerat, ut eruditio eius censeri debeat multitudine ac varietate, non vi ac ratione etc. Negat, in eo fuisse ingenii acumen elegantiamque, rationis diligentiam, orationis perspicuitatem, dictionis graecae accuratam scientiam: contra statuit, hebetem fuisse eum ad animaduertendas corruptelas; hebetiorem etiam ad corrigendas: neque tamen reticendum esse, harum dotum absentiam compensatam quodammodo esse illa variae doctrinae copia; ad cuius lectionem si quis iudicii diligentiam adferat, eum haud mediocrem fructum capere posse. *Harl.*

II. *Περὶ τῶν Ἀυτοκράτορος Πράξεων, ἢ περὶ βασιλείας, de eiusdem Constantii, imp. rebus gestis, siue de regno.* p. 49-101. hanc utramque orationem, circa a. C. 358. compositam, respicit Iulianus ipse *Epist.* 41. et *Zosimus*, res Constantii, ad Nisibim gestas, a Iuliano, [P] disertissime descriptas, memorans libro 3. c. 8. Posteriores primus e *MS.* bibl. regis Christianissimi vulgavit graece *Carolus Cantoclarus.* Paris. 1583. 8. *) professus etiam latine vertisse. Sed qui tertia parte auctiorem edidit, idem quoque latinam versionem adiunxit Petavius, Flexiae, ac deinde inter Iuliani Opera Parisiis.

III. *Εὐσεβίως τῆς βασιλίδος ἐγκώμιον Encomium imperatricis Eusebiae, Constantii coniugis, cui plurimum Iulianus debuit.* pag. 102-130. Hanc quoque orationem primus edidit cum versione sua Petavius Flexiae 1614. 8.

IV. *Eis*

y) Inscriptio plenioris huius edit. principis haec est: *Iuliani imper. opera*, quae exstant, a *Petro Martinio* et *Carolo Cantoclaro* latina lecta, emendata et aucta, cum praefat. *Martinii* de vita Iuliani. His acceperunt epistolae aliquot, nondum prius editae, (n. 50. 51. et 52.) Aditus praeter ea est a *Carolo Cantoclaro* liber eiusdem *Iuliani περὶ βασιλείας* et a *Theodoro Marcilio* *ἕκτος αἰς βασιλεία ἡλιον*, ab

iisdem recogniti et illustrati. Vna cum variis lectionibus e vetustis *msstis* Paris. Dionys Duval. 1583. 8. acc. Misopogen et epistolae, antea iam a *P. Martino* Paris. 1566. 8. mai. editae.

De illa et aliis editionibus et de editoribus, nec non de Iuliano ipso multus est aliosque laudat *VV. DD. Stolle* in: *Nachricht von den Büchern* — in der *Stollischen bibl.* tom I. pag. 738-743. *Harl.*

IV. *Ἐἰς τὸν βασιλέα Ἥλιον* ^{a)} *in solem*, quem ut regem ac Deum veneratur, laudatio ad Sallustium ^{an}) pag. 130-138. Primus graece e MS. codice, Toletio ex Hispania allato, edidit cum castigationibus suis *Theodorus Marcilius* Paris. 1583. 8. Antequam prodiret, lecta est MS. a Io. Pico et laudatur in Heptaplis ad Genesin. Plenior dedit Petavius Paris. 1630. 4. Exstat etiam separatim excusa ex versione et cum notis *Vinc. Marinerii*, Madrid. 1625. 8.

V. *Ἐἰς τὴν μητέρα τῶν Θεῶν*, *Matris Deum laudatio*. pag. 158-180. Primus edidit vertitque Petavius, Paris. 1630. 4. Iuliani profectionem ad Matrem Deum in Phrygiam memorat Libanius Orat. IX. T. 2. pag. 254. meminit et Orationis in Deum Matrem Or. X. pag. 300. *Fabr.* ^{bb})

VI. *Ἐἰς τὰς ἀπαιδέυτας κύνας*, *aduersus imperitos Canes* siue *Cynicos*, sectam suam decorantes, inuediua et genuinorum Cynicorum commendatio pag. 180-203. Primus idem Petavius vertit, ediditque A. 1630. 4. Cynicum aliquem, falsum Antisthenis et Diogenis imitatore, (*Liban.* T. 2. pag. 254. 300.) patria Aegyptium (forte Heraclium,) perstringi patet ex pag. 162. Αἰγύπτιος δὲ ὢν ἐ τῶν ἱερέων, ἀλλὰ τῶν παμφάγων, οἷς πάντα ἐσθίειν νόμος ὡς λάχανα χορτε (Genes. IX. 3.)· γνωρίζεις οἶμαι τῶν Γαλιλαίων ῥήματα. Hoc scriptum puto respici a Suida, qui inter Iuliani monumenta memorat περὶ τῆς πόθεν τὰ κακὰ κατὰ τὰς ἀπαιδέυτας.

[P] VII. Πρὸς Ἡράκλειον Κυνικόν, περὶ τῆς, πῶς Κυνικεόν, καὶ εἰ πρέπει τῷ Κυνὶ μύθους πρᾶττειν. *Ad Heraclium Cynicum* de secta Cynica, et num Cynicum deceat fabulas effingere pag. 204-239. Meminit *Socrates* III. 23. Hist. et Suidas, qui Heraclitum vocat. Primus idem *Petauius* vertit atque edidit, quemadmodum et quatuor sequentes, vsus non modo codd. MSS. bibl. regiae, sed etiam apographo cod. Barrocciani, quem cum eo communicauit Patricius Iunius. Vide Seldenum ad Chronicon marmoreum Arundel. pag. 185.

VIII. Ἐπὶ τῷ ἐξόδῳ τῆς ἀγαθωτάτης Σαλλεστis, παραμυθητικός. *Epistola propemptica ad Sallustium*, iter meditantem, quod aegre quidem utpote ab amico optimo inuidia Constantii diuellendum, ferre tamen se testatur.

IX. *Ad Themistium*, philosophum; praeceptorem ^{c)} suum, longior epistola de difficultate gerendi imperii pag. 253-267. Plures suas ad eum epistolas memorat pag. 260.

X. Epistola siue apologia de non deposito imperio et suscepta aduersus Constantium expeditione ad S. P. Q. Atheniensium Ἀθηναίων τῇ βαλῇ καὶ τῷ δήμῳ pag. 268-287. scripta paullo ante Constantii mortem a. C. 260. Gallo, fratre, pridem extincto, quem

a) Duo Iuliani Encomia in Solem in *Strozziae* Bibl. fuisse, scribit in epitoma Gesneri Simlerus. Soli inuictio sollemnes ludi apud Romanos celebrati XXV. Dec. Soli templum a Iuliano conditum memorat *Libanius* T. 2. pag. 292.

aa) *Sallustium* praefectum intellige, de quo in Epistola ad Athenienses pag. 281. seqq. [*Sallustium*

in codd. quibusdam scribi, supra in notitia codd. notauimus.]

bb) Has duas orationes n. V. et VI. Iulianus una nocte elaborauit, teste *Libanio* in or. parentali in Iulian. *Heum*.

cc) Vide pag. 257. d. et 259. e.

quem pag. 271. τὸν μακαρίτην adpellat, ipse iam Augustus pag. 280. 281. et tota in iniuriis, a Constantio in se, (beneficio Eusebiae vix seruatum p. 273. 274. sq.) fratremque admissis, occupata. Huius epistolae et apologiae, qualem etiam ad communitem Graecorum misisse se Iulianus testatur, meminit *Libanius* Orat. in funus Iuliani T. 2. pag. 288. et *Zosimus* III. 10.

XI. *Fragmentum longius epistolae* (vide pag. 298. c. 304. b.) de humanitate colenda et liberalitate, honorandisque imaginibus et sacerdotibus, et quaenam legenda sint, et quaenam vita ducenda sacerdoti pag. 288. 305. Vbi autem prophetas Iudaeorum perstringit pag. 295. seq. opus suum aduersus Christianos respicit, quando ait pag. 296. ἀλλ' ὑπὲρ μὲν τῶν ἰδία βέλτιον παρασηῶσαι, πότῳ φαυλότερον παρ' ἡμῶν εἶναι γεγονόσιν ποιητῶν οἱ τῶν ὑπὲρ τῶ Θεῷ λόγων διδάσκαλοι.

[P] XII. *Καίσαρες ἢ Συμπόσιον, Caesares*, siue acris, at lepida et ingeniosa satira, qua imperatorum ante se vitia, quos Deorum conuiuio admotos fingit, false ridet, p. 306. 336. Meminit huius scripti *Socrates* III. 1. hist. et 23. *Suidas* in Ἰσλ. *Zonaras* lib. XIII. Anal. pag. 10.

Primus e tribus codd. MSS. vulgavit graece et latinam versionem suam addidit *Carolus Cantoclarus*, Paris. 1577. 8. et adhibito quarto codice e bibl. reginae Catharinae Mediceae ^{ad}) ibid. 1583. 8. additis notis [cum aliis Iuliani operibus, de qua editione iam supra egimus.] Cum Cantocлари versione iterum et castigatius prodit in tomo tertio rom. historiae scriptorum minorum, curante *Frid. Sylburgio*, qui suas etiam castigationes addidit, Francof. 1590. fol. pag. 832. et in editione Operum Iuliani Paris. et Lips. licet Cunaeus notet, *multa eum perperam dixisse, plura non intellexisse, et quae corrupta erant praeiterisse, magna alieni iudicii securitate.*

Cum versione eleganti *Petri Cunaei* Lugd. Bat. 1612. ^{cc}) et 1632. 12. adiuncta satira eiusdem Cunaei Menippea, siue Sardis venalibus: atque iterum cum interpretatione duplici, Cantocлари et Cunaei in tomo primo pag. III. sqq. Satirarum, quae variis auctoribus excusae sunt Lugd. Bat. 1655. 12. Prodit etiam ex versione Cunaei separatim latine, ibid. 1627. formae minore, et ad calcem editionis operum Iuliani Lips. subiecta legitur. *Fabr.* Edita quoque est cum Cunaei orationibus et Cellarii notis, Lips. 1693. 1735. 8. item in edit. Caesarum Heusingeriana. — *Cunaei* Sardi venales a Cortio inserti

^{dd}) Heusinger in praefat. recte conqueritur, Cantoclarum remissa satis cura dissensum quatuor suorum codicum adnotasse; aliquando suae opiniois commenta, quasi veterum membranarum suffragia adscripsisse; ea denique ipsa, quae recte scripsit, operarum vitis esse misere deprauata, ut mirum non esse debeat si aliud inde Sylburgius, aliud Cunaeus, aliud denique Petauius aut Spanhemius effinxerint. Codicem Vossianum Spanhem. contendit cum Petauiana edit. et mire laudauit. Sextus cod. Augustanus a Liebio et Heusingero collatus, plenos nullaue sui parte mutilos Caesares seruauit. In

bibl. *Guelserbyti.* est exemplar Caesar. in 8. edit. cum notis Ios. Mercerii mssis. *Harl.*

^{ee}) De hac edit. ex officina Plantiniana Raphelengii, de argumento libri et de Cunaeco ipso v. plura in *Stollii* Nachricht. etc. tom. I. pag. 743. — Vnde notitiam hauserim in Introd. II. 1. pag. 323. illam Cunaei versionem cum satyra Menippea, iam produsse ex offic. Plantin. 1592. non amplius recordor. Equidem, eam, arbitror, falsam, aut mire improbabilem esse, quum P. Cunaeus vitae aera frui coepisset a. 1586. atque adeo puerum sexennem iam fuisse parem illi labori non sit credibile. *Harl.*

inserti sunt collectioni, inscriptae: *Tres satyrae Menippeae*, L. Annaei Senecae ἀπολογόντωνσις, I. Lipsii somnium, P. Cunaei Sardi venales, recensitae et notis perpetuis illustratae. Lipsiae 1720. 8. Cunaenum tamen maturiore iudicio ac aetate in satyra sua Menippea, nonnulla improbasse dixit *Adolf. Vorstius* in sua orat. funebri in obitum P. Cunaei pag. 580. ed. Cellarii.

Praeclara est editio:

Iuliani imp. Caesares cum integris adnotatt. aliquot doctorum et selectis Ez. Spanhemii, interpretatione item latina et gallica: additis imperatorum nummis ex instituto et bibl. *Christi. Sigismund Liebe*. Accedit *Sponii* diss. de usu nummorum in physiognomia. Recensuit, cum cod. MS. Augustano editisque omnibus contulit, varr. lectiones, obss. et indices adiecit *Io. Mich. Heusinger*, Gothae 1736. et 1741. 8.

Ἰουλιανὸς — *des Kaisers Iulians zwei Spottschriften, die Caesars und Misopogon*. Griechisch, nebst einer deutschen Uebersetzung und mit Anmerkungen versehen von *Herrmann. Jac. Lefius*, der griech. Litteratur Profess. zu Rostock. Greifswald. 1770. 8. Praemissa est versio praefationis Spanhemii de Iuliani Caesaribus et operibus veterum satiricis, praefixae illius gallicae Caesarum interpretationi.

Ego vero edidi *Iuliani Caesares* ex recensione Heusingeri, et cum adnotationibus variisque lectionibus ex cod. Bauarico excerptis, atque versione Cunaei lat. Erlangae 1785. 8. Praefationi meae subiunxi a) particulam ex Heusingeri praef. de codd. et edd. b) *Daniel. Heinsii* de Iuliani Caesaribus iudicium ex eius libr. de satyra Horatiana. c) *Wytttenbachii* iudicium de Iuliano et editoribus, Petauio ac Spanhemio, ex eius epistola ad Ruhoken. *Harl*.

Gallice transtulit 1) *Bonaventura Grangier*, Paris. 1580. 8. praemissa Iuliani vita.

2) *Tho. de Hayons*, Leodii 1670. 8.

3) *Ezechiel Spanhemius*, adiuncto erudito commentario; quo et ex numis et antiquis monumentis Iulianus subinde illustratur Heidelberg 1660. 8. Hinc Parisiis 1683. 4. longe auctior recusis, raro obuius est, at indignis modis laceratur a Gronouio ad Arrianum p. 310. quum Spanhemio summo viro et eruditissimo nihil fuerit humanius et aequius. [splendide rec. Amstel. 1728. 4. recens. a *Clerico* in B. A. M. tom. 28. pag. 457. sq. Wytttenbachii iudicium de Spanhemii commentario iam supra adtulimus Spanhemii vers. sine notis subiecit Heusing. suae edit. *Harl*]

4) *M. P. Moretus* ff), Paris. 1682. 12. cum Iuliani vita, breuibusque adnotationibus.

[5) *Abbé de la Bleterie* historiae suae Iouiani, (Histoire de l'Empereur Iovien et Traduction de quelques Ouvrages de l'Empereur Julien. Paris. 1748. II. voll. 12. mai. et Amstelod. 1750. II. voll. mai. 12) adiunxit versionem franco gallicam Iuliani Caesarum, Misopogonis et selectarum eius epistolarum, cum adnotationibus.

Bleterie rationes et consilium sequutus *Duncombe* anglice vertit epistolam ad Themistium, consolationem ad Sallustium, epistol. ad Constantium, Caesares, Misopogona, cum aliis epistolis

ff) Aëta Erud. A. 1683. pag. 311. et 1684. p. 164.

epistolis in collectione: *Select Works of the Emperor Julian*; and some Pieces of the sophist *Libanius*, translated from the Greek: with notes from Petau, la Bleterie, Gibbon etc. To which is added the History of the Emperor Iouian from the French of the Abbe de la Bleterie. By *John Duncombe*, M. A. London. Cadell. II. voll. 1784. 8. v. Monthly Review 1785. for March, pag. 161-166. et *Brüggemann* l. c. pag. 406.

Germanice versi sunt *Iul. Caesares et Misopogon* ab *Herm. Jac. Laffo*, Grypswald. 1770. 8. vti iam adnotatum est. — *Caesares* ab anonymo, Hamburgi 1663. 8. et 1668. 8. — a *Io. Georgio Lottero* in: *Schriften der deutschen Gesellschaft*, etc. tom. II. pag. 383. sqq. et a *Christoph. Godofr. Bardili*, Halae Sax. 1788. 8. v. *Degen* Litteratur der deutschen Uebersetz. der Griech. tom. I. pag. 432. fq.

In linguam italicam translati sunt *Iul. Caesares* a *G. F. Zannetto*, in Triuigi 1764. 8. v. *Paitioni* bibl. degli autori — volgarizz. tom. II. pag. 143. fq. *Harl.*]

Belgice vertit atque editurum se recepit *Antonius Borremansius* pag. 48. *Variarum Lectionum*.

XIII. Ἀντιοχωίς^{ss}) ἡ Μισοπώγων *Misopogon* siue Satira, qua se ipsum [P] ironice reprehendendo *Antiochenes*, a quibus^{hh}) ob barbam derisus fuerat, perstringit. Scripta est sub finem Ianuarii A. C. 363. p. 337-371. Meminit *Ammianus* XXII. 14. *Libanius* X. oratione funebri in Iulian. T. 2. pag. 307. (qui etiam λόγον διαλλαγῶν siue reconciliationis pro ciuitate Antiochena parasse se scribit IX. pag. 259.) *Nazianzenus* Orat. 4. pag. 133. *Socrates* III. 17. *Sozomenus* V. 19. *Theodoritus* III. 28. *Suidas* in Ἰουλ. *Zonaras* lib. XIII. *Annal.* pag. 26. *Nicephorus* X. 27. *hist. eccles.* *Elias Cretenfis* scholiis ad Nazianzenum pag. 482. 483. qui Iulianum in hoc scripto elaborando adiutum a Libanio tradit. Prodiit primum e codice Petri Rami descriptus a *Petro Martinio* Morentino Navarro, qui latinam versionem addidit, et vitam Iuliani praemisit, apud Wechelum Paris. (non Francofurti, vt legas in *Actis Erud.* 1696. p. 489.) A. 1567. ⁱⁱ) et 1583. 8. Versionem Bonau. Vulcanii, quam e bibl. Gesnerianae continuatore memorat illustris Spanhemius, editam non esse existimo. *Fabr.* De editione graeca cum versione germanica *Laffi*, et de interpretationibus *Bleterii* gallica atque *Duncombii* anglica vide ad nr. XII. adnotata. *Harl.*

XIV. Epi-

gg) Fallitur *Morillonus*, qui titulum huius scripti voluit esse Ἀντιοχον, non Ἀντιοχωίον. Vid. *Hadr. Iunii* animaduersiones IV. 10.

hh) Ex *Libanii* oratione πρὸς Ἀντιοχᾶς περὶ τῆ βασιλείας ὀργῆς [in ed. Reiskii tom. I. pag. 484. seqq.] qua Antiochenos ad placandam Iuliani indignationem adhortatur, constat, Antiochenos non modo legem, quam de leuanda annonae difficultate imperator sanciuerat, tulisse impatienter, sed et passos esse in vrbe sua ab hominibus perditis circumferri impune ἔσματα siue cantuunculas in ignominiam Iuliani compositas.

ii) Inscriptio et nota anni, (in meo exemplo)

haec est: Ἰουλιανῶν — *Iuliani imperat. Misopogon et epistolae*, graece latineque nunc primum edita et illustrata a *Petro Martinio* Morentino Navarro Addita est praefatio de vita Iuliani, eodem authore. Parisiis apud Andr. Wechelum. 1565. 8. Nota igitur a. 1567. hic in textu *Fabr.*, vti nota quoque a. 1565. supra in vol. I. p. 680. error esse videtur typographicus. Codex vero Rami quia locis aliquot vitiosus erat, *Martinius*, vbi peccare videbatur, ex suo sensu mutauit, sed in margine, quemadmodum antea legeretur, admonuit. *Harl.*

XIV. *Epistolae Iuliani tres sexaginta*, quibus una *Galli*, fratris a. C. 353. scripta, subiungitur, qua Iulianum hortatur, ne Chr. sacra deferat [— Fabric. supra in v. I. in c. X. de collectione epistolarum Aldina et Cuiaciana (pag. 135-163. ed. Aurel. Allobrög. a. 1606. fol.) §. VII. de epistolis Iuliani quaedam notarat. Ego vero quoniam in vol. I. pag. 680. seq. initium illius paragraphi tantum retinueram, hic reliquam illius partem dabo. Ita vero scripserat Fabricius. „E primoribus epistolis XLVIII. Henr. Stephanus septem breuiores selectas graece edidit in sua collectione saepius memorata in epistolis, dialogis breuibus, orationculis, poemat. ex variis vtriusque linguae scriptoribus.] a. 1577. 8. Ex Epistolis Iuliani quaedam profert Suidas in *Ἡρόδοτος*, *Μεσώμιος*, etc. *Decima* ad Alexandrinos legitur apud *Socratem* hist. eccl. III. 3. *Vndequinquagesima* ad Arsacium, Galatiae ἀρχιερέα s. pontificem, exstat apud *Sozomenum* libr. V. cap. 16. *Quadragesima secunda* continet edictum de Christianis ^{kk}) a munere docendi litteras humaniores arcendis, de quo praeter *Rufinum* I. 32. *Socratem* III. 12. *Sozom.* V. 17. *Theodoritum* III. 8. *Orosium* VII. 30. et annalium scriptores, meminit *Ammianus* lib. XXII. pag. 324. et XXV. p. 427. Epistolas ad Iamblichum Iuliano suppositas coniecit *H. Dodwellus* exercit. de Pythagorae aetate pag. 187. *Has diu mihi*, inquit, *suspectas fateor. Agunt certe omnes de argumentis admodum leuibus, sophista profecto quam princeps dignioribus. Negotium in illis serium nullum est, et stili curam maiorem sapiunt, quam quae deceat vel philosophum. Praecipuum vero in illas argumentum est neglectae chronologiae. Sopatrum hic (epist. XL.) rediuiuum legimus, sub Constantino III. interfectum.* Sed forte non necesse est, Sopatrum, Syrum, Iamblichi discipulum, eundem existimare cum Sopatro, quem Ablabii sycophantia interemit Constantinus, et quem *Sozomenus* I. 5. hist. eccles. Plotini discipulum fuisse, non Iamblichi, innuit. [*Iuliani* epistolam ἀνεπιγράφον XXXV. pag. 410. quae de controuersia Argiuorum cum Corinthiis agit, ad *Vettium Agorium Praetextatum*, tamquam ad iudicem Graecorum, esse missam, et illum Praetextatum, ab Iuliano proconsulem Achaiae a. 362. creatum, retinuisse hanc prouinciam etiam sub successoribus eius vsque ad a. 365. postea in praefectura Italiae a. 384. mortuum, monet docetque *Wernsdorf* ad Photii cod. CLXV. §. 3. in ed. Himerii eclogarum et declamatt. pag. 13. *Harl.*] — Non praetereundum est, quod epistolis etiam accensendae sunt, quae propter longitudinem editae fuerunt inter Iuliani orationes, *octaua* propempticum ad Sallustium ^{ll}), philosophum, iter meditantem: *nona* ad Themistium, itidem philosophum, in qua plures suas ad eum epistolas memorat pag. 260. ed. Lipsiens. *decima* ad senatum populumque Atheniensem, et *undecima*, qua de humanitate et libertate colenda, imaginibusque deorum et sacerdotibus honorandis praecipit. Ex deperdita Iuliani epistola ad Corinthios quaedam profert *Libanius* tom. II. pag. 217. „Hactenus *Fabricius*. Quae vol. I. pag. 681. §. XII. fin. scripseram; ea plenius refert *Caue* in script. ecclesiastic. histor. litter. pag. 346. vbi de Iuliano agit; dum „exstat, ait, latine *Iuliani epistola ad Photinum*,

Zzzz 2

tinum,

^{kk}) Vide *Baronium* ad a. C. 362. nr. 275-297. *Iac. Gothofr.* ad leg. V. cod. Theodof. de medicis et professor. *Montacutium* ad Nazianz. Stel. *Valesium* pag. 119. ad excerpta Peiresc.

^{ll}) De hoc *Sallustio* et altero *Saturnio Sallustio* Secundo, huiusque filio, agit *Wernsdorf*. in sua *Himerii* edit. ad Photii cod. cit. pag. 11. sq. *Harl.*

tinum, haereticum, non tamen integra, aduersus Diodorum Tarsensem, quem Nazaraei Magum adpellat, in qua Christum dominum nouum illum et confectae deitatis deum Galilaeum; eiusque cultum agrestem religionem vocat impius ὁ παγαβάρης apud Facundum Hermianensem libr. IV. cap. 2. edit. nou. (Sirmondi,) pag. 59. *Harl.* Ex illis gr. Iuliani epistolis nouem primores prodierant inter variorum Epistolas, apud Aldum graece excusas, Rom. 1499. 4. ^{mm}) et deinde graece et latine ⁿⁿ) iterum vulgatas Geneuae 1606. fol. decimam seruauit Socrates III. 3. hist. undecima et quae sequuntur usque ad duodequingagesimam similiter inter variorum Epistolas lucem viderant: undequingagesima petita e Sozomeni lib. V. cap. 16. Quinquagesima, quinquagesima prima et secunda graece primum vulgatae sunt a Petro Martinio vna cum Misopogone ceterisque Epistolis latina etiam versione illustratis Paris. 1567. [rectius 1566.] et 1583. 8. ^{oo}) Itaque tres illas Petauius primus vertit, quemadmodum quinquagesimam tertiam et sequentes usque ad quinquagesimam septimam, quas vna cum epistola Galli ad Iulianum in lucem protulit Bonau. Vulcanius Lugd. Bat. 1597. 12. ad calcem epistolarum ac problematum Theophylacti Simocattae. Quinquagesimam octauam et nonam, sed in vnam [P] licet a dubitante confusam Nic. Rigaltius, qui versionem etiam addidit, protulit primum ad calcem funeris parasitici, Paris. 1601. 4. cui etiam additum est Rigaltii glossar. tacticum. Sed in editione Petauiana, ipso Rigaltio monente, in duas diuisa est, ambas mutilas, et priorem sine, posteriorem capite truncam. Priorem e MS. demum suppleuit ingenii et doctrinae laude praeclarissimus Vir, Lud. Antonius Muratorius, de quo mox infra. Sexagesima cum duabus sequentibus a Petauio primum acceperunt ex apographo codicis Barocciani, quod cum ipso Patricius Iunius communicauit. Sexagesima tertia denique, quam graece tantum, valdeque hiulcam et mancarn Martinius et Petauius dederant, Ez. Spanhemius emendauit suppleuitque ex Allatii codice, atque latinam versionem primus adiunxit. Agmen claudunt epistolarum Iuliani fragmenta e Suida in Ἀμφίον, Ἡρόδοτος, Μεσώνιος, Χερμα. *Fabr.* Epistolam ad Iudaeos censor in: Zuverläss. Nachricht. pag. 401. sq. l. c. cum quibusdam aliis V. D. habet manifesto supposititiam; sed secus sentit argumentaque aduersarii sub examen vocat Pfeil in praefat. ad versionem libri Warburtoniani, supra memorati, pag. 68. sqq. Warburton ipse libri laud. pag. 105. sqq. vindicat eius epistolae fidem ab aliorum dubitationibus. Epistolam IX. recepit Io. Patufa in suam encyclopaed. philolog. vol. I. pag. 182. — Epist. ad Theodorum et aliae sex Iuliani sunt in Τὸν ἑλληνικὸν ἐπιστολῶν ἀνθολογία, Paris. ex typogr. Steph. Preuosteau. 1583. 4. nr. 47. sqq. *Harl.*

Quae haecenus memorati Iuliani Opera, ad codices regis Galliae et Baroccian. recensita a Dionysio Petauio S. I. et notis ab eo illustrata graece et latine prodierunt Paris. 1630.

^{mm}) Exemplo in bibl. Leid. additae sunt notae Falkeburg. msst. *Harl.*

ⁿⁿ) Latina illa interpretatio diuersa est a versione Petri Martinii, quam Petauius et Lipsienses in edit. Iuliani seruauerunt.

^{oo}) In cat. bibl. Burmanni II. sub. fin. cat. codd. msst. etc. pag. 43. nr. 3739. citantur Iuliani epist. gr. et lat. P. Martinii, Paris. 1566. cum msst. codd. collat. a I. Hiraute. *Harl.*

1630. 4. ^{pp}) In editione vero Lipsiensi 1696. fol. vir supra laudes *Ezech. Spanhemius* graeca ex praestantissimo codice Vossiano, annorum circiter quingentorum, castigavit, Misopogonem etiam contulit cum codice reginae Christinae, praeterea observationes suas praeclaras ad primam orationem, et erudita prolegomena, priorum etiam eruditorum praefationes et notas adiunxit. Praecipue vero editionem hanc ornauit additis libris decem *Cyrilli Alexandrini*, contra *Julianum*, cum versione Nic. Borbonii ad librum primum, et in ceteris *Ioannis Auberti. Fabr.* Integra inscriptio haec est: 'Ιουλίου — — *Juliani imp. opera*, quae supersunt, omnia, et *S. Cyrilli*, Alexandrini archiepiscopi, contra impium *Julianum* libri decem. Acc. *Dionysii Petauii* in *Julianum* notae et aliorum in aliquot eiusdem imperatoris libros praefationes ac notae. *Ezech. Spanhemius* graecum *Juliani* contextum recensuit, cum mssis codd. contulit, plures inde lacunas suppleuit et observationes tam ad *Julianum*, quam ad *Cyrillum* addidit cum indicibus necessariis Lipsiae c1696. Plura de hac edit. leges in *Actis* erud. Lips. a. 1696. pag. 489 - 500. et in *Io. Fabricii* historia bibl. Fabricianae tom. III. pag. 223 - 228. vbi quoque de *Juliano* et interpretibus, *Martinio*, *Cantoclaro*, *Theod. Marcilio* atque *Ez. Spanhemio* docte agitur. De commentario *Spanh.* quid iudicet *Wytttenbach*, iam supra vidimus. Idem V. D. adhuc iuuenis, eruditas acutaeque in pleraque *Juliani* opuscula observationes scripsit in libello egregio: *Dan. Wytttenbachii* epistola critica super nonnullis locis *Juliani imp.* Acc. animaduers. in *Eunapium* et *Aristaenetum*. Göttingae 1769. 8. Orationem vero I. reliquit is intactam, quod tum temporis ipsi constitutum erat, illum panegyricum, tamquam specimen nouae editionis *Juliani* edere. Sed, abiecto hoc consilio, obseruatt. in I. illam orationem publici iuris fecit in bibl. critica, vti supra iam monuimus.

Hic addam ex *Brüggemanni* libr. mem. pag. 406. notitiam breuem quorundam librorum praeter eos, quos supra adduxi.

Julians Letter to the Bostrensis, translated into English, by — *Earl of Shaftesbury* in his *Characteristicks*, Lond. 1733. 12. vol. III. pag. 68. sq. Sed *Shaft.* iniuriam *Juliani* fatique *Titi*, episcopi *Bostrensis*, omisit: de qua fraude v. *Warburton* p. 78. sq. vers. german.

Two Orations of the Emperor *Julian*; one to the Sovereign Sun, and the other to the Mother of the Gods; translated from the Greek. With Notes, and a copious Introduction, in which some of the greatest Arcana of the Grecian Theology are unfolded. London. 1793. 8.

Essays, or Encomium of Sadness, and of *Julian* the Apostata, by Sr. *William Cornwallis*, iunior. Lond. 1616. 4.

Some seasonable Remarks upon the deplorable Fall of the Emperor *Julian*, with an Epistle of his to the Citizens of *Bosra*, now made English. London 1681. 4. — *John-*

Zzzz 3

^{pp}) *Juliani opera*, quae quidem reperiri poterunt, omnia. Ea vero partim antehac edita, partim nunc primum e mss. eruta, et ad horum fidem accuratissime castigata, graece latineque prodeunt, cum notis. Paris. Seb. Cramoisy. 1630. 4. Acc. ad

quaedam opusc. *Caroli Cantocleri*, *P. Martinii* et *Nic. Rigaltii* notae. In exemplo, quod est in bibl. Leid. *Misopogon* collatus est cum msto ab *Is. Vossio* v. Catal. illius bibl. pag. 251. *Hart.*

son lib. *Julian the Apostate* etc. Londini 1682. 12. peperit controuersias, a pluribus agitatae: de quibus et de libris Iohnsoni, Meredith, Benneti, Hicessii, Thom. Longii, Rob. Howard, Dowelli, huc pertinentibus, in quibus etiam vita Iuliani enarratur, quorum vero commemoratio vberior, vereor, ne molestiam creet, v. *Wood Athen. Oxon.* vol. II. col. 1003. sq. et *Brüggen.* l. c. et infra, Fabr. fin. §. V. *Harl.*

A. 1709. Patauii 4. *Ludouicus Antonius Muratorius* in *Anecdotis graecis* p. 326. sq. ex MS. cod. Ambrosianae bibliothecae ante annos circiter septingentos scripto, (equo etiam epistolae XLV. *Firmi*, Caesareae episcopi, qui Ephesinae synodo a. C. 431. interfuit, primus in eodem vol. publicauit,) epistolam Iuliani LVIII. altera maiore parte edidit auctiorem, in qua per *θεραπεύοντας καὶ προσκαθεύδοντας τῇ ὁβελῇ κορυφῇ therapeutas Obelisci vertici indormientes*, non dubium est, monachos sylitas perstringi: quare fortassis illa epistolae pars suppressa fuit a Christianis quibusdam librariis. Idem *Muratorius* alias tres Iul. epistolas ante ineditas ex eodem codice adiunxit, additis notis copiosis, quae quum sint breues, hoc loco vna cum supplemento epistolae 58. a me integrae subnectentur: [et ego eas retinui, quia Fabr. in ep. LXVI. aliquoties recessit, praecipue ab interpr. *Muratorii* latina: Epistola quoque LVIII. in cod. Medic. XVI. plut. 58. multo longior legitur quam in editione, et in illo cod. sunt plures ineditae epistolae, vti supra in notitia codd. ex *Ban- dinii* catal. codd. gr. II. pag. 455. iam adnotatum est. *Harl.*]

LVIII. Ἰουλιανὸς Ἀλεξανδρεῦσι.

Ὅβελὸν εἶναι παρ' ὑμῖν ἀκέρω λίθινον εἰς ὕψος ἰσάνον, ἡμέμενον ἐπὶ τῆς ἡόνος, ὥσπερ ἄλλο τι τῶν ἀτιμοτάτων ἐρριμμένον. Ἐπὶ τῷ οὖν ἐναυπήγησε σκάφος ὁ μακαρίτης Κωνσάντιος, ὡς μετὰ τὸν αὐτὸν εἰς τὴν ἑμὴν πατρίδα Κωνσταντίνε πόλιν. Ἐπεὶ δὲ ἐκένω συνέβη, Θεῶν ἐθέλοντων, ἐνθένδε ἐκῆσε πορευθῆναι τὴν εἰμαρμένην πορείαν, ἡ πόλις παραιτεῖ παρ' ἐμὲ τὸ ἀνάθημα, πατέρις ἑσά με, καὶ προσήκοντα πλέον ἢ περ ἐκείνω. Ὁ μὲν γὰρ αὐτὴν ὡς ἀδελφὴν, ἐγὼ δὲ ὡς μητέρα φιλῶ, καὶ γὰρ ἐγενόμην παρ' αὐτῇ, καὶ ἐτεράφην ἐκείσε, καὶ ἔδυναμαι περὶ αὐτὴν ἀγνωμονῆσαι⁹¹). Τί ἔν; ἐπειδὴ καὶ ὑμᾶς ἐδὲν ἔλαττον τῆς πατρίδος φιλῶ, δίδωμι καὶ παρ' ὑμῖν ἀναστῆναι τὴν χαλκὴν εἰκόνα. πεποιηται δὲ ἑναγχος ἀνδρείας τῷ μεγέθει Κολοσσικός, ὃν ἀναστήσαντες ἔχετε, ἀντὶ ἀναθήματος λίθινος χαλκῆν, ἀνδρὸς ἔφατε πο-

LVIII. *Julianus Alexandrinis:*

Obeliscum apud vos esse audio lapideum iustae altitudinis, despici tamen, et vt quid vile minimique momenti, in litore iacere. Eum Diuus Constantius, ad hoc constructo nauigio, CPolin ad patriam meam, transfereundum destinarat. Postquam vero illi accidit, vt diis ita volentibus e terris ad supera fatali itinere demigraret, exigit a me ciuitas monumentum, quum ipsa mihi sit patria, adeoque mihi, quam illi, necessitudine maiori coniuncta. Ille namque eam vt sororem, at ego vt matrem amo; in eius enim solo primum in lucem editus, educatusque sum, neque fieri potest vt in illam ingratus vnquam videar⁹²). Quid igitur? Quoniam et vos non minus quam patriam amo, do vt et apud vos aereum erigatur simulacrum. Facta est autem nuper statua Colossaea magnitudine, quam vos erigentes habebitis, pro lapideo monu-

99) His verbis clauditur epistola in edit. Paris. et Lipsiens.

θεῖν εἰκόνα καὶ μορφὴν, ἀντὶ τριγώνου λίθου
 χαράγματα ἔχοντος Αἰγύπτια. Καὶ τὸ λε-
 γόμενον δὲ, ὡς τινὲς εἰσὶν οἱ θεραπεύοντες
 καὶ προσκαθεύδοντες αὐτὸ τῇ κορυφῇ, πάν-
 με πείθει χεῖρνα, τῆς δεισιδαιμονίας ἕνεκα
 ταύτης, ἀπάγειν αὐτόν. Οἱ γὰρ θεώμενοι
 τὰς καθεύδοντας ἐκεῖ πολλὰ μὲν ἔνυπνε, πολ-
 λὴς δὲ ἀσελγείας περὶ τὸν τόπον, ὡς ἔτυχεν,
 ἔσης, ἔτε πιστεύουσιν αὐτὸν θεὸν εἶναι, καὶ
 διὰ τὴν τῶν προσεχόντων αὐτῷ δεισιδαιμο-
 νίαν ἀπιστότεροι περὶ τὰς θεὰς καθίστανται.
 Δι' αὐτὸ δὴ ἐν τῷτο καὶ μᾶλλον ὑμῖν προσή-
 κει συνεπιλαβεσθαι, καὶ πέμψαι τῇ ἐμῇ
 πατρίδι, τῇ ξενοδοχῇ καλῶς ὑμᾶς, ὅτε
 εἰς τὸν πόντον εἰσπλεῖτε, καὶ ὥσπερ εἰς
 τὰς τροφάς, καὶ εἰς τὸν ἐκτὸς κόσμον συμ-
 βάλλεσθαι· πάντως ἐκ ἄχαρι καὶ παρ'
 αὐτοῖς ἐσάναι τι τῶν ὑμετέρων εἰς ὃ προσ-
 πλέοντες τῇ πόλει μετ' ευφροσύνης ἀπο-
 βλέψετε.

LXIV. Τὴ αὐτὴ πρὸς δῆμον εὐφημήσαντα
 ἐν τῷ Τυχαίῳ.

Εἰ μὲν εἰς τὸ θέατρον λαθὼν εἰσῆλθον,
 εὐφημεῖτε· Εἰ δὲ εἰς τὰ ἱερά, ἡσυχίαν ἀγε-
 τε, καὶ μετενέγκατε ὑμῶν τὰς εὐφημίας εἰς
 τὰς θεὰς. Μᾶλλον δὲ οἱ θεοὶ τῶν εὐφη-
 μιῶν χρῆζουσιν.

LXV. Τὴ αὐτὴ πρὸς ζωγράφον.

Εἰ μὲν μὴ εἶχον, καὶ ἔχαρισά μοι, συγ-
 γνώμης ἡσθὰ ἄξιος. Εἰ δὲ εἶχον μὲν, ἐκ
 ἐχρησάμην δὲ, τὰς θεὰς ἔφερον, μᾶλλον δὲ
 ὑπὸ θεῶν ἐφερόμην. [P] Σὺ μοι ἀλλότριον
 σχῆμα πὺς εἶδεν, ἔταίρε; οἷόν με εἶδες, τοιῶ-
 τον καὶ γράφον.

monumento aereum viri cuius simulacrum et
 formam desiderare dicitis, pro triangulo la-
 pide Aegyptiis notis inscripto. Et, quod
 vulgo fertur, quosdam esse Therapentas, qui
 obelisci huius vertici indormiant, valde mihi
 persuadet, ob huiusmodi superstitionem opor-
 tere ipsum abduci. Nam qui inspiciunt [P]
 dormientes ibi multasque sordes, ac flagitia
 loco, ut casus tulit, circumfusa, illum mi-
 nime arbitrantur quid diuinum esse, et pro-
 pter eorum, qui saxo eidem immorantur, su-
 perstitionem, minus de diis credunt. Idcir-
 co igitur magis etiam vobis conuenit ince-
 ptum adinuare, saxumque illud ad patriam
 meam mittere, quae vos honesto excipere
 solet hospitio, quando in pontum nauigatis,
 et quemadmodum annona deferenda, ita et
 externo Urbis ornatu augendo opem vestram
 conferre. Neque omnino vobis ingratum
 erit, apud nos ipsos aliquid vestrum exstare,
 in quod, quum ad Urbem nauigatis, cum hi-
 laritate impotenter respiciatis.

LXIV. *Eiusdem, ad populum, acclamantem
 in Tychaeo siue templo Fortunae.*

Siquidem in theatrum latenter ingrediar,
 acclamate: sin autem in templa me con-
 feram, silentium agite, et acclamationes ve-
 stras in deos transferte. Plautus et bona ver-
 ba potiori iure diis debentur.

LXV. *Eiusdem ad pictorem.*

Siquidem non haberem, et mihi fuisset
 gratificatus, venia dignus esses. Sin autem
 haberem, neque ulerer, deos ferrem: imo
 potius dii me ferrent. Tu vero quare
 alienum mihi habitum dedisti, o amice? Qua-
 lem me vidisti, talem etiam pingito.

LXVI. *Eius.*

LXVI. Τῷ αὐτῷ, Ἀρσάκη ^{rr)} Ἀρμενίων Σα-
τραπῇ.

Ἐπέχθητι πρὸς τὴν παράταξιν, Ἀρσά-
κις, θάττον ἢ λόγος, τὴν δεξιὰν κατὰ τῆς
Περσικῆς μαχίας ὀπλίσας. Ἡ γὰρ ἡμετέρα
παρασκευὴ τε καὶ προθυμία δυοῖν θάτερον
βεβέλευται, ἢ τὸ χρεῶν ἀποδοῖναι ἐπὶ τῆς
Παρθυαίων εὐδοκίας ^{ss)} τὰ μέγιστα διαπραξα-
μένους, καὶ τὰ δεινότερα διατιθεμένους τὰς
ἀντιπάλους, ἢ τέττες χειρωσαμένους, πρυτα-
νεύόντων ἡμῖν τῶν Θεῶν, καλλιπῆκες ἐπανελ-
θεῖν ἐπὶ τὴν ἐνεγκαμένην, τρόπαια κατὰ
τῶν πολεμίων ἐγείραντας. Πᾶσαν ἐν ξασ-
σῇ καὶ φανακισμῷ ἀποδέμενος, καὶ τὸν μα-
καριότην ἐκείνον Κωνσταντῖνον, καὶ τὰς τῶν
εὐγεγονότων περιστάσεις, τὰς εἰς σέ τε καὶ
τῆς ὁμοτρόπως σοι βαρβαρίας ὑπὸ τῷ ἄβε-
ρότατῃ καὶ πολυετῇ Κωνσταντῖνῳ κενωθείσας,
νῦν με ^{tt)} τὸν Ἰσλαϊανόν, τὸν Ἀρχιερέα, τὸν
Καίσαρα, τὸν Αὐγυστον, τὸν Θεῶν τέ καὶ
Ἀρεῶς Θεραπευτὴν ^{uu)} ἐνόησον, τὸν Φραγ-
κῶν τε καὶ Βαρβαρῶν ὀλετήρα, τὸν Γάλλων
τε καὶ Ἰταλῶν ἐλευθερωτὴν. Εἰ δὲ ἕτερόν τι
βεβέλευται, πυνθάνομαι γὰρ ἐνὰ σέ πανθρ-
γον, καὶ κακὸν ξρατιώτην, καὶ ἀλαζόνα, ὥς
τὰ παρόντα μοι πράγματα δείκνυσιν. ἔχ-
θρὸν γὰρ τίνα τῆς κοινῆς λυσίτελείας λαν-
θάνοντα ἀποκρύπτειν παρὰ σοι πειρᾶς, καὶ
τέως μὲν τῷτο ὑπερτιθέμεν διὰ τὴν τῷ πολέ-
μῳ τύχην· ἀρκεῖ γὰρ ἡμῖν ἡ τῶν Θεῶν συμ-
μαχία πρὸς τὴν τῶν πολεμίων καθάρσειν.
Εἰ δὲ τι τὰ τῆς εἰμαρμένης κρίνεις, (Θεῶν
γὰρ βάλησις ἡ ταύτης ἐξουσία,) ἀδεῶς καὶ
γενναίως οἶσω τῷτο. Ἰσθι δὲ, ὥς σὺ μὲν πά-
ρῃ γῆς Περσικῆς χειρὸς, συναφθεί-
σης σοι παγγενεὶ τῆς ἐξίας, καὶ τῆς Ἀρμε-
νίων ἀρχῆς, κοινωνήσῃ δὲ σοι τῆς δυσυχίας
καὶ ἡ Νησιβίων πόλις, τῶν ἑρανίων Θεῶν τῷ-
το πάλαι ἡμῖν προαιγορευσάντων.

LXVI. Eiusdem, *Arsaci, Armeniorum sa-
trapae.*

Ad aciem dicto celerius propera, Arsacie;
dexteramque contra Persicum furorem atina-
to. Noster enim bellicus adparatus impetus-
que animi alterum e duobus constitutum ha-
ut, si Parthis feliciter res successerit, forti-
ter pugnantes et hostibus omni vi obnitentes
mori et naturae debitum persolvere, aut, si
nostris rebus adfuerint Dii, Persis subiuga-
tis in patriam reuerti victores et trophaea de
hostibus statuere. Omnem igitur desidiam
atque tergiuersationem abiice, atque cogita
Diuum illum Constantinum, et opes nobi-
lium in te tuique similes barbaros a mollissimo
et annofo Constantio exhaustas, nunc vero
me Iulianum, pontificem maximum, Caesa-
rem, Augustum, deorum ac Martis culto-
rem, qui Francorum Barbarorumque perdi-
tor, Gallorum vero atque Italorum liberator
est. Quod si aliud animo agitaueris, audio
enim te versutum esse, malumque [P] mili-
tem et superbum, ut res praesentes fidem
mihi faciant, siquidem hostem quendam pu-
blicae utilitatis apud te latitantem abscondere,
atque hactenus id propter belli fortunam con-
tinuare audes: nobis satis est deorum auxi-
lium, ut cunctos internecione deleamus. Sin
vero aliud Fatis placuerit, (horum enim pote-
stas deorum voluntas est) secure et fortiter
hoc feram. Scito tamen incensa tibi fundi-
tus domo atque exciso Armeniorum imperio,
Persicae te potentiae adpendicem fore. Com-
munem vero tecum calamitatem subibit Ne-
sibiorum ciuitas, coelestibus diis hoc olim
nobis praenunciantibus.

Notat

rr) Meminit huius epistolae, a. C. 363. scriptae,
Sozomenus VI. 1. et Nicephorus Callisti X. 34. Vide
etiam Libanum T. 2. pag. 312.

ss) MS. εὐδοκίας.

tt) MS. μοι pro quo Muratorius legit σοι.

uu) MS. ἐνόησον. Muratorius εὐνοῖον beneuolum
facito. a cuius interpretatione aliquot locis in hac
epistola recessi.

Notat doctissimus Muratorius, in altero Ambrosianae bibl. antiquissimo codice aliam quandam breuem Iuliani epistolam, nondum publici iuris factam, haberi, *sed fugientia*, inquit, *characterum vestigia omnem mihi legendi spem sustulere. Aliam tamen a Friderico Rostgaardio, nobili Dano, aliquando edendam spero, una cum aliis apostatae monumentis. Quum enim Italiam peragraret, et Libanii epistolas e variis codicibus MSS. colligeret, eas luce donaturus, Ambrosianum etiam Codicem pro sua sollertia satis intellexisse visus sibi est. Fabr.* Atqui nonnullas Iuliani epistolas, antea vel nondum editas vel minus integre vulgatas, a Frider. autem Rostgaard e codd. bibliothecarum Vaticanae, Mediceae et Ambrosianae descriptas, earum apographo opera Io. Grammii accepto, publicauit Fabricius in luce salutari pag. 316-338. notisque illustrauit. Ad quos autem illae scriptae essent, postea in indice, (§. IV.) additis litteris L. S. et paginae nota, significauit. *Harl.*

IV. Index eorum, ad quos LXVI. Iuliani Epistolae.

Sine inscriptione sunt I. 35. ^{vv)} 42. 46. 47. 48.

Aëtio, episcopo. 31. Meminit Sozomenus V. 5. ^{ww)}

Alexandrinis, Ἀλεξανδρέων τῷ δήμῳ. 10. 26. (qua Epistola Athanasius ^{xx)} vrbe excedere iubetur, quemadmodum et Epist. 6. ad Ecdicium.) 51. 58.

Alypio, Caesarii fratri. 29. 30.

Amerio. 37.

Pro Argiuis. 35.

[P] Aristomeni, philosopho. 4.

Arsacio, pontifici, ἀρχιερεὶ Galatiae. 49.

Arsaci, Armeniorum satrapae. 66.

Artabio. 7.

Basilio. 12. inter Epistolas S. Basilii 206. 207. *Fabric.* Posterior epistola auctior edita est in L. S. pag. 323. *Harl.*

Bostrenis 52. Meminit Sozomenus V. 15.

Byzantiis. 11. 64.

Callixenae. 21.

Dionysio. 59.

Dositheo. 33.

Ecdicio, Aegypti praefecto. 6. '9. (vbi Georgii, Cappadocis, bibliothecam ^{yy)} ab eo ad se mitti iubet, de qua etiam ad Porphyrium Epist. 36.) 50. 56.

Ecebolo. 19. 43.

Elpidio, philosopho. 57.

[Euclidi, philosopho. L. S. p. 321.]

Eugenio, philosopho. 18.

Eumenio et Phariano. 55. [etiam in c. medic. XXV.]

Eustochio. 20.

[Eutherio. L. S. 318.]

Georgio, Καθολικῷ. 8. 54.

Gregorio, ἡγεμόνι. 28.

Hermogeni, ἀφειράρχῳ, ex praefecto Aegypti. 23.

Iamblichio, philosopho. 34. 40. 41. 53. 60. 61. Ἰδαίων τῷ κεινῷ. 25. In editione Aldina additur: *εἰ γνήσιος, si genuina.* Vide-

tur.

^{vv)} Hanc epistolam ad Vettium Agorinum Praetextatum, proconsulem Achaiae, scriptam esse, ex Wernsdorffii nota ad Himerium p. 13. supra ad sect. XIV. iam obseruauit. *Harl.*

^{ww)} Fabr. in luce salut. pag. 319. quaedam notauit deditque duas varias cod. Medicei lectiones. *Harl.*

^{xx)} Meminit huius Epistolae siue edicti Sozom. Vol. VI.

V. 15. Exstat apud Socratem III. 3. et Nicephorum X. 7.

^{yy)} Confer epist. 36. et de studio, quo flagrauit Iulianus amplissimos librorum thesauros colligendi, vide Libanium T. 2. p. 234. Bibliothecam Iuliani, in Traiani fano dedicatam, Iouianus cremauit. Suidas in Ἰουλιανῶς et excerpta Peiresciana pag. 846.

tur tamen esse. Confer Valesium ad
 Sozomenum V. 22.
 Iuliano τῷ Σεῖω, auunculo. 13.
 Leontio. 22.
 Libanio. 3. 14. 44. sophistae et quaestori 27.
Fabr. Ad notam epistol. *tertia* anim-
 aduertit Fabr. in praefatione, codicem
 Baroccianum illam non ad *Libanium*
 scriptam prae se ferre, vt in editis, sed
 ad *Priscum*. Alia ad Libanium in L. S.
 p. 322. alia ad Liban. sophistam et quae-
 storem ibid. p. 320. *Hart.*
 Luciano, sophistae. 32.
 Maximo, philosopho. 15. 16. (vbi scripta sua ei
 censenda offert) 38. 39.

Lex de medicis. post 25.
 Oribasio. 17.
 Eumenio et Phario. 55.
 [Patriarchae Iudaeorum. L. S. p. 318.]
 [Philippo. L. S. 316.]
 Ad pictorem. 65.
 Porphyrio, catholico. 36. Suid. in Ἐπιστολῇ.
 [Prisco. L. S. p. 319.]
 Proaeresio. 2.
 Sarapioni. τῷ λαμπροτάτῳ. 24.
 [Sofipatro. L. S. 316.]
 Theodoraе αἰδεσιμωτάτῃ. 5.
 Theodoro, pontifici. 63.
 Zenoni, archiatro. 45.

V. Scripta Iuliani deperdita.

XV. *Opus aduersus Christianos* ^{xx}), quod septem libris constituisse testatur Hieronymus epistola 83. ad Magnum, oratorem romanum. *Iulianus Augustus septem libros in expeditione Parthica* (A. C. 363.) *aduersum Christum euomuit, et iuxta fabulas poetarum suo se ense lacerauit.* Si contra [P] hunc scribere tentauero, puto interdices mihi, ne rabidum canem philosophorum et Stoicorum doctrinis, Herculis claua percutiam? quanquam Nazarenum nostrum, et, (vt ipse solebat dicere,) Galilaeum statim in praelio senserit, et mercedem linguae putidissimae, contra ilia perfoctus acceperit. Τὸς κατὰ χριστιανῶν λόγους nuncupat *Socrates* III. 1. quorum tertium citat III. 23. Libanius threno in funus Iuliani t. II. Orat. IX. p. 255. vocat βιβλίαν συγγραφαὶς βοηθόντων Θεοῦ, libros Diis opitulantes. Ex his tres, sacris euangeliiis oppositos, decem libris, Theodosio, iuniori, imp. dicatis, confutauit Cyrillus, Alexandrinus. Ἐχων, inquit, εὐφραδὴν τὴν γλώτταν ὁ κρείττισος Ἰουλιανὸς κατέβηξεν αὐτὴν κατὰ τὰ πάντων ἡμῶν Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ δὴ τρία συγγέγραφε βιβλία κατὰ τῶν ἁγίων Εὐαγγελίων καὶ κατὰ τῆς εὐαγῆς τῶν χριστιανῶν θεησκείας. Κατασείει καὶ δι' αὐτῶν πολλὰς, καὶ ἠδίκησεν ἐμμετρίως. Haec est Iuliani ἀνατροπὴ τῶν Εὐαγγελίων, quam vna cum Cyrilli, Alex. opere contrario memorat Theophanes in Chronographia p. 44. In aliis autem quatuor libris alia sacra volumina videtur Iulianus calumniatus esse, vnde Cedrenus p. 407. ἄτος ὁ δυσσεβὴς καὶ τὴν τῶν Θεῶν Εὐαγγελίων ἀνατροπὴν ἔγραψεν, ἣν ὁ μέγας Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, καὶ ἄλλοι φιλόχριστοι ἐπηνοεῶσαντο. Καὶ πᾶσαν δὴ ἄλλην γραφὴν αὐτὸς τε καὶ οἱ ὅμοιοι αὐτῷ διέβαλον, ὑπὸ δὲ τῶν ὀρθοδόξων ἐξεβλήθησαν τὰ τῶν νοθεύματα. Impius ille scripsit etiam euangeliorum euersionem, quam magnus Cyrillus, Alexandriae episcopus, alique Christiani confutarunt. Omnes praeterea alias sacras litteras Iulianus eiusque similes sunt calumniati, quorum commenta a recte sentientibus ex-

^{xx}) Conf. *Fabr.* nostrum in delectu arguen-
 tor. pro veritate relig. pag. 100. sqq. et in *Luce* sa-
 lutari pag. 159. Id Iuliani opus citauit laudauitque
 Libanius in orat. funebri in Iulian. imper. — De

loco quodam (p. 206. ed. Spanhem. Opp. Cyrilli.)
 vid. la Croze in epist. ad Roloff. pag. 230. tom. III.
 theol. epist. Lacroziani. *Hart.*

plosa

plosa fuerunt. H's, qui Iulianum oppugnarunt, accensendus etiam est *Photius*, qui epistola 187. ad Christophorum, protospatharium, parabatae cauillationem aduersus dictum Christi Math. XIX. 21. refert et confutat, τὴν σὴν ἀπορίαν καὶ πικρότερον καὶ δριμύτερον αἰδοῦναι ποτὲ Ἰσλιανῶ τῷ παραβάτῃ διεσκευασμένην. Ἄ γὰρ ἐν τοῖς πρὸς ἐκεῖνον ἔπον, καὶ ὧν ἡ μνήμη τὴν σωτηρίαν ἔχει, ταῦτα δὴ σοι ἄρα γράφων ἀποχερῶσαν ὁμοίαν τὴν λύσιν παρεσχηνέναι. Idem Epistola 211. ὁ τῆς ἀποστασίας Ἰσλιανὸς κατὰ τῆς εὐσεβείας γράφων, ἀλλόκοτα μὲν καὶ μαρὰ γράφων ὁμῶς ἔδοξεν τι σοφὸν καὶ δυσεπιτίμητον αἰτιάσθαι χριστιανὸς, ὅτι μὴ ζωοδυσίας τὸ θεῖον γέγραψεν. Io. Cuspinianus in vita Iuliani pag. 130. scribit, septem eius libris contra Christum petulantissime effusis, respondisse fortissime Methodium, Eusebium atque Apollinarem, idque Hieronymum testari. Sed Porphyrio, non Iuliano [P] triumviri illi responderunt, et respondisse Hieronymus auctor est. De solo *Apollinari*, Syro, constat, quod librum ὑπὲρ ἀληθείας philosophis graecis et imp. Iuliano opposuit, teste *Sozomeno* V. 18. *Philippus* quoque *Sidetes* Iuliani libros confutauit, teste *Socrate* VII. 27. E recentioribus adeundus *Dominicus Mellenius* in veteres quosdam nominis Christiani obtrectatores, Celsum, Porphyrium, Iulianum, libris IV. Florent. 1577. fol. *Fabr.* Fragmenta operis, at non integri, sed trium tantum librorum, quos Cyrillus ipse se refutasse fatetur, *Dargensius* excerpfit, contexuit, et librum amissum restituere studuit in opere, inscripto:

Défense du Paganisme par l'Empereur Julien, en Grec et en François, avec des Dissertations et des Notes pour servir d'éclaircissement au texte et pour en réfuter les erreurs, par Mr. le Marquis d'Argens, Chambellan de S. M. le Roi de Prusse. à Berlin 1764. 8. — it. en français, avec de nouv. notes de divers aut. à Berlin (Geneue) 1768. 8. — gr. et français IIIme edit. augm. à Berlin. 1769. 12. II. vol.

Dargensius errat, existimans, totum fere Iuliani opus hoc modo redditum esse, quum potius maiorem illius partem deesse certum sit, et, in ipsis tribus libris, quorum tantum refutationem Cyrillus suscepit, ab hoc non pauca esse omissa, cum e tota serie orationis, tum ex ipsius Cyrilli testimonio (lib. II. pag. 38.) pateat. *Dargensius* autem, vt sententiarum esset ordo, aut potius, vt ordo pristinus libri restitueretur, omniaque inter se cohaerent, interdum addidit quaedam, suppleuitque sui ingenii ope disputationem. In praefatione editor, vsus praesertim *Petauii* verbis, defendit instituti rationem consiliumque Iuliani librum, contra Christianorum doctrinam scriptum, edendi. Sequitur disput. de imperatore, Iuliano, in qua copiosius ea exponuntur, quae iam *de la Bleterie* coeperat pro illo dicere, diluunturque crimina, quae ille reliquit, Iuliano a scriptoribus ecclesiasticis illata, et defensio tribus absolvitur capitibus. Sed de prima edit., de argumento libri atque erroribus quibusdam, a *Dargensio* commissis, copiose egit *Klotzius* in actis litterariis vol. II. pag. 175-203. cuius censuram in compendium redegit cl. *Meusel.* in bibl. hist. I. c. p. 215. seq. et praeter ea prouocauit ad censuras in *Ernesti* neuen theol. bibl. tom. VIII. part. I. pag. 551-558. et in allgem. teutschen Bibl. tom. I. pag. 188-198.

Georg Fried. Meier, professor quondam Halensis, haud pari quidem successu secundum censorum iudicium, conatus est *Dargensii* opiniones refellere in libro: *Beurtheilung der Betrachtungen des Herrn Marquis von Argens über den Kaiser Julian.* Hal. Sax. 1764. 8.

Maiores laude ornatur liber, quem *Guil. Crichton*, opere Dargensii motus, consecit et inscripsit: *Betrachtungen über des Kaisers Iulians Abfall von der christlichen Religion und Vertheidigung des Heydenthums*. Halae Sax. 1765. 8. Harl.

Cetera deperdita imperatoris scripta memorantur

Κρόνια, cum Caesaribus Iuliani neutiquam confundenda. Suid. in *Ἰουλιανὸς* et *Ἐμπεδοκλής*. Fabr. Et tamen cod. Henr. Stephani, qui in Lond. bibl. seruatur, in catalog. librorum eius recenset *Συμπόσιον*, ἢ *Κρόνια*, neque porro Caesarum meminit, adnotante Petauio. In cod. Augustano inscriptus est libellus *Caesares* continens τοῦ Θεόφυλτος Ἰουλιανῆς συμπόσιον ἢ κρόνια. in cod. autem Bauarico Ἰουλιανῆς αὐτοκράτορες συμπόσιον ἢ Κρόνιον. unde patet, illas inscriptiones librariorum tarditate culpaque esse ortas. Atque Spanhemius „obseruo, inquit, Iulianum *Κρόνιον*, a se scriptorum, ipsum facere mentionem orat. IV, pag. 294. ed. Petau. his verbis: ἐπεὶ σοὶ καὶ τὸ πρότερον, Εἰς τὰ ΚΡΟΝΙΑ γεγραμμένον ἡμῖν, ὃ παντάπασιν ἀπόβλητον ἐφάνη. Hinc vero colligi posse existimo, aliud illorum, aliud Caesarum, argumentum fuisse: quum non dicat, se scripsisse τὰ Κρόνια, sed εἰς τὰ Κρόνια, h. e. de origine et legibus Saturnaliorum, quod et Iulianus fecerat.“ Librarii vero quod libello de Caesaribus etiam addiderint *Κρόνια*, id principio libelli, ἐπεὶ δὲ δίδωσιν ὁ Θεὸς παίζειν (ἔτι γὰρ ΚΡΟΝΙΑ) γελοῖον etc. decepti fecisse videntur. Harl.

Περὶ τῶν τριῶν σχημάτων. Suid. in *Ἰουλ.*

Epistolae complures.

Videtur etiam Iulianus aliquid scripsisse de arte militari, vt colligas ex his *Theophylasti* epist. 71. πῶς δ' ἂν στρατιωτικὴν καὶ γεωμετρικὴν εἰς ταῦτ' ἀσύνετα καὶ ἀσύνετα, τὰ μακροῖς θρηνησίοις ἐκπαλαῶς διεργόμενα, μετ' Ἀρχύταν, μετὰ Φιλόλαον, μετὰ τὸν Ἀίλιον Ἀδριανόν, μετὰ τὸν ἐκπτώτην ἡμῖν Ἰουλιανόν.

Iuliani χαράγας Combesius in Origg. CPol. pag. 23. et *Bandurius* lib. V. Antiqu. CPol. pag. 96. vertunt *Iuliano cufam monetam*, et mox μεθ' ὧν καὶ τὴν τότε εἰλην ἔξω τῆς χαράγης *Combesius* eiusque statuam non numo incisam; *Bandurius* ac postea eius statuam extra monetariam officinam stantem, quae utraque mihi non arridet interpretatio. Videndum, num *χαράγαι* sint sculptae imagines siue statucae notatae nominibus eorum, quos referebant, quibus deinde, infra opponuntur *χαράγαι νεμίων*, vti μεθ' ὧν non reddendum est postea, sed inter quas etiam Iuliani statua posita ἔξω τῆς χαράγης, siue expresso Iuliani nomine.

De libro *Iohnsoni*, anglice edito, qui Iulianus Apostata inscribitur, et cui A. 1683. responsio eadem lingua Londini opposita, ipse autem liber A. 1688. gallice etiam versus in Belgio prodiit, videnda *Petri Bachii* responsa ad quaestiones hominis e Prouincia T. 1. pag. 636. [et *Bruggem.* I. supra laudato.]

VI. Alii Iuliani amplius sexaginta.

Iulianus, Aegyptius, ἀπὸ ὑπάρχων, sub Iustino, imp. Eius Epigrammata exstant in Anthologia epigrammatum graecorum. Alius Iulianus, praefectus Aegypti, sub Theodosio Magno,

Magno, de quo *Iac. Gothofredus* ad codicem Theodos. T. 6. p. 369. ubi etiam de [P] Iulianis, qui sub Valentiniano praefecturam annonae et proconsulatum Asiae nec non Africae gesserunt. Alius *Tiberius Iulius Iulianus* Alexander, praefectus Aegypti, sub Vespasiano, imper. cuius mentio apud Iosephum XX. 3. Antiq. Suetonium Vesp. c. 6. et in inscriptione veteri apud Gruterum pag. CXXIV. 1.

Iulianus, episcopus *Alexandrinus*, cui circa a. C. 187. Demetrius successit. *Euseb. histor. eccles.* pag. 174. 190. 202. *Fabr.*

[Iulianus, Alexandrinus, occurrit in catena in Iobum, v. *Bandini* catal. codd. gr. Medic. I. pag. 52.]

[Iulianus f. Iulius, Alexandr. mathematicus. v. supra vol. IV. pag. 141.]

[Iulianus Alexander, medicus. de hoc aliisque vide supra, vol. II. pag. 126. sq. et in indice, v. *Iulianus*, loca, ubi in *Fabr. B. Gr.* de singulis agitur, memorata. *Harl.*

Iulianus, *Anazarbenfis* Cilix, martyr, de quo *S. Chrysostomi* Homilia XLVII. ad populum Antiochenum, *Henschenius* ad 16. Martii T. 2. Act. Sanctor. illius mensis pag. 421. sqq. Omitto plures *Iulianos*, martyres, vt duos, Eusebio memoratos, aliosque, de quibus *Bollandus* T. 1. Ianuarii pag. 571. *Cangius* in CPoli Christiana lib. 4. pag. 127. etc.

Iulianus, *Antiochenus*, episc. post Petrum Fullonem, sub Zenone, imp. ab a. C. 471-476.

Iulianus, *Aphthartodoceta*. Infra in Halicarnassensi.

Antonius Iulianus, historicus, qui sub Hadriano de Iudaeis scripsit, citatus a *Minucio Felice* pag. 37. vna cum Iosepho nescio, idemne cum Antonio Iuliano, rhetore, quem virum bonum et facundiae florentis vocat *Gellius* XVIII. 5.

Iulianus, *Apameensis* episcopus, tempore Commodi, imp. *Euseb. V.* 16. hist. eccles. p. 182.

Iulianus, *Apfilarum* dynasta, quem ab Adriani patre regnum accepisse scribit *Arrianus* periplo ponti Euxini.

Iulianus, abbas coecus, gente *Arabs*, de quo *Sophronius* in prato spiritali. *Baronius* ad A. C. 547. nr. vlt.

Iulianus Petri, archipresbyter S. Iustae, Toletanae vrbs, cuius nomine suppositum ab Hispanis Chronicon vna cum Aduersariis, descriptione eremitoriorum Hispanorum et carminum variorum collectione fertur, eiusdem cum Pseudo-Dextro fufuris. Editorem Laur. Ramiresium, qui Paris. 1628. typis excudi curauit, *Sirmondus*, honorificum ab eo testimonium operi praefigendum rogatus, bello elusit responso: negavit enim, aliud dare se posse, quam esse auctorem, de thesauro suo proferentem noua et vetera. Vide *D. Antonii Reiseri* Launoium confessorum pag. 783. et *Nic. Antonium* lib. 7. bibl. veteris Hispanae c. 8. qui passim alibi in illo opere Iuliani huius commenta explodit.

[P] Iulianus, *Arelatensis*, infra in Pomerio.

Iulianus Afsalonita, cuius meminit *Harmonopolus*.

[Io. Baptista Iulianus, Neapolitanus, ex ordine Minimorum S. Francisci Paulae. scripsit Arsenale praedicabile, ed. Venet. 1650. v. *Io. Fabric. histor. biblioth. Fabric.*, tom. III, pag. 410.]

Iulianus, *Bostorum* episcopus, de quo Euagrius III. 33.

Iulianus, Domni F. *Caesariensis*, Cappadox sophista, qui tempore Constantini M. imper. Athenis docuit, de quo paucis Suidas, pluribus Eunapius. Idem Iulianus, cuius *Lexicon πολύστιχον* in decem Rhetoras laudat Photius cod. CL.

Iulianus, *Caesarinus*, qui concilio Basileensi interfuit, de quo *H. Warthon* in adpendice ad hist. litterariam ecclesiasticorum scriptorum Cauei ad A. C. 1426.

Iulianus, *cardinalis*, legatus Nicolai V. Pontificis, auctor tractatus de translatione imperii, qui MS. exstat in bibl. Augustae Vindel.

Iulianus *Carpentoratenfis* episcopus, qui interfuit concilio Epaonensi A. C. 517.

Iulianus, *Celanensis*. Infra in Eclanensi.

Iulianus, *Chaldaeus*. Infra in Theurgo.

Iulianus, *Cilix*. Supra in Anazarbenfi.

Iulianus, *Cingulanus* episcopus, cuius mentio in epistolis Vigili, papae A. C. 550. et 553.

Claudius Iulianus, praefectus vrbis, A. C. 201. in veteri inscriptione apud Gruterum pag. XXXII. 6.

Iulianus, *Coënsis* episcopus, Leoni I. pontifici carus, cuius vice synodo Ephesinae A. C. 431. interfuit. Vide *Paschasium Quesnellum* ad Leonem M. pag. 844. seq. edit. primae. Exstat eius epist. ad Leonem, imp. aduersus Timotheum Aelurum et pro synodi Chcedonensis confirmatione, scripta A. C. 457.

Iulianus, *comes* Orientis, Iuliani, imp. Σεως siue auunculus, Christianorum persecutor etiam contra auunculi sententiam crudelissimus, de quo *Philostorgius* VII. 10. *Valesius* ad Sozom. V. 8. *Iac. Gothofredus* ad cod. Theodof. T. 6. pag. 368.

Consules Romani, Anicius Iulianus, A. C. 322. M. Aquilius Iulianus 38. P. Caecionius Iulianus Camoenius, 325. Claudius Iulianus 224. T. Vinicius Iulianus, suffectus A. 363. Vide et infra in Saluio Iuliano.

Iulianus Demetrius.

Iulianus, *diaconus*, cuius antidotum aequalis sui laudat *Aëtius* III. 3. cap. 12. Alius *Iulianus Lucas*, natione Graecus, diaconus Toletanus, qui Hispanicam historiam et de gestis Ildefonsi, quod Archiepiscopo [P] alii tribuunt, scripsit. *Baron.* ad A. C. 657. n. 43. *Vossius* hist. latin. pag. 753.

Didius Iulianus, imperator, A. C. 193.

Iulianus Diocles, poeta epigrammat.

Iulianus, *Ebortensis* episcopus, in veteri inscriptione apud Gruterum pag. MLIII. 9.

Iulianus,

- Julianus**, Pelagii et Caelestii discipulus, episcopus *Eclanensis*, contra quem S. Augustinus scripsit. De eo multa, Annales et Pelagianae scriptores hist. Vsserius, Vossius, Norisius: *Garnerius* quoque ad Marium Mercatorem tom. I. et ad librum diurnum pontificum Rom. pag. 43. Idem *Garnerius* Iuliani huius libellum, missum ad sedem apostolicam, vulgavit cum notis Paris. 1668. 8. *Fabr.* Conf. *Iulians*, eines Pelagianischen Bischofs, Widerlegung der Bücher Augustins über den Ehestand und die Lust. Ein Beytrag zur Dogmen-Geschichte in einem deutschen Auszuge von *Georg Hieronymus Conrad Rosenmüller*, der Gottesgel. Befleißenen. Nebst einer Vorrede von D. *Io. Ge. Rosenmüller*. Lips. 1796. 8. Ex II. libr. Augustini contra Iulianum excerpta et epitome quasi praemittuntur, quoniam in illis cogitata Augustini de peccato, quod dicunt originali, et praecipua Augustini dogmata proponuntur: item de aliis libris Augustini contra Iulianum agitur. etc. *Hart.*
- Julianus**, *Edeffenus*, monachus et anachoreta, cuius vitam Ephraimus Syrus scripsit. De eo Acta Sanctorum IX. Iunii, Tomo 2. pag. 175. seq.
- Julianus**, episcopus, quem in libris octo de anima colloquentem induxit et cui libros de vita contemplativa dicavit Iulianus Pomerius. Forte Iulianus, episcopus *Foroiulienfis*, cuius mentio in vita S. Honorati, de quo vide admonitionem, libris de vita contemplativa ab erudito viro in noua Prosperi editione praemissam. Fuit et *Iulianus*, qui cum aliis episcopis Gallis epistolam synodicam ad Leonem M. scripsit A. C. 451.
- Julianus**, *Halicarnassensis*, apthartodoceta, contra quem scripsit Eusebius, Thessalonicensis, teste *Photio* cod. CLXII. De eodem Iuliano *Suidas*. Fragmenta eius quaedam in Catenis graecis.
- Juliani** duo, episcopi *Hierosolymitani*, saeculo post natum Christum secundo. *Euseb.* V. 12. hist. eccles. Fuit et *Iulianus*, monachus Hierosolymitanus monasterii B. Theodosii, qui in concilio CPolitano sub Menna A. C. 536. subscripsit libello contra Seuerum.
- Julianus Larissae**, in Syria secunda episcopus. v. mox de Iuliano, *Sardicae* episcopo, notata.
- Julianus Lexicographus**.
- Julianus Lebedi** postea episcopus, notarius Stephani, episcopi Ephesini, in synodo Ephesina λεγειται A. C. 449. *Euagr.* II. vlt. pag. 311.
- Julianus Lucas**, supra in diacono.
- Julianus Mascellio**, in veteri inscriptione apud Gruterum pag. LI. 2. Ne dicam de aliis Iulianis, per veteres inscriptiones obuiis, quos in indice Gruteriano licet videre.
- Julianus**, medicus methodicus, Apollonii Cyprii et Olympiani discipulus, quem audiuit Alexandriae et subinde confutat Galenus. Scripsit [P] libros XLVIII. contra Aphorismos Hippocratis, Philonem siue librum de methodo; nec non de animi et corporis morbis περί ψυχικῶν καὶ σωματικῶν παθῶν, atque εἰσαγωγάς. Vide indicem scriptorum, a Galeno laudatorum.
- Julianus, Melitenfis** episcopus, qui cum Cingulano subscripsit constitutioni Vigili, papae A. C. 553.

Iulianus, *Memoris*, episcopi, filius, cuius et Iſs, clarissimae foeminae, epithalamium, a Paullino scriptum, videre exoptat *Barthius* lib. 2. c. 1. *Aduersariorum*.

Iulianus, *mercator* opulentus ac liberalis, cuius tumulum epitaphio decorauit *Venantius Fortunatus* lib. 4. carm. 23.

Iulianus, *Patricius* et exconsul, qui non diu post Iustiniani tempora scripsit libris duobus *Epitomen Nouellarum*, quae exstat, et de qua dixi in bibl. latina. Idem forte, cui *Priscianus*, *Caesariensis* grammaticus, libros suos dedicauit.

Per Iulianum, *Pelagianum*, intelligitur *Eclanensis*.

Iulianus *Pomerius*, Mauritanus, presbyter Arelatensis, sub extremum saeculi V. clarus, cuius libri tres de vita contemplatiua exstant inter *Prosperi* opera, cuius nomine iam olim citati sunt a *Chrodogango* in regula *Canonicorum* et *Iona Aurelianensi* lib. 1. c. 1. et 10. de institutione Laicali. De scriptis eius deperditis videndus *Gennadius* c. 98. de S. E. qui ipso adhuc superstite scripsisse se innuit, et *Isidorus* c. 12. Ad hunc *Pomerium* est epistola *Ennodii* sexta libri secundi, et vna alteraque *Ruricii Lemaouicensis*, a quo etiam abbas adpellatur. De eodem *Cyprianus iunior* in vita S. *Caesarii*, episcopi Arelatensis: *Erat autem illis admodum familiaris Pomerius quidam, professione rhetor, Afer genere, quem ipsis singulariter earum grammaticae artis doctrina reddebat.* Prologum alterum librorum de vita contemplatiua, quem *Dacherius* T. 13. spicilegii pag. 254. primus putauit se vulgasse, *Lugdunenses* a. 1639. et in bibl. *Patrum* a. 1677. tom. VIII. p. 1677. *Parisienses* vero in noua *Prosperi* editione a. 1712. prologo priori clausulae instar adtexuere, omissum miror.

Iulianus *Practorianus*, sub rege *Gothorum*, *Vitige*. *Liberatus* in breuiario c. 22.

Iulianus, episcopus *Puteolanus*. Rectius *Iulius*. Vide *Quesnelli* notam 39. ad epistol. 24. *Leonis Magni*.

Iulianus *Sabas* siue *πρεσβύτερος*, cremita. *Theodorit.* hist. religios. cap. 3. et histor. eccles. III. 24. IV. 27.

M. *Saluius* Iulianus, Afer *Hadrumetinus*, proauus *Didii Iuliani*, imper. *ICtus*, qui consul *Romae* fuit a. C. 148. et iussu *Hadriani*, imp. Edictum perpetuum condidit. De eo dixi in bibliotheca latina. Alius M. *Saluius Iulianus*, iunior, qui consulatum gessit A. C. 175.

Iulianus, *Samaritanorum*, aduersus *Iustinianum* rebellantium et mox oppressorum, rex. *Cyrillus* in vita S. *Sabae*, *Baronius* ad a. C. 530. n. 19. Alius, *Iustiniani* eiusdem a secretis et ad *Aethiopas* *Homeritasque* legatus, cuius mentio apud *Procopium* libr. 1. et 2. de bello *Persico*.

Iulianus, episcopus *Sardicae* *Daciensis*. Hic et *Iul. Larissae* episcopus, fuerunt inter orientales illos, quos *Cyrillus*, *Alex.* et alii non expectarunt in synodo *Ephesina*. Vide *Garnerium* auctatio opp. *Theodoreti* p. 556. 560. 567. 658. qui p. 92. pro *Iuliano*, *Egdidius* episcopo, legendum notat *Σαρχαδών*.

Iulianus *Scribo*, de quo *Baronius* ad a. C. 600. n. 9.

Iulianus

Julianus, *Signinus* episcopus, cuius meminit *Vigilius*, papa, epistola, contra Theodorum, Caesariensem, scripta a. C. 551.

Julianus, Chaldaeus, eiusque filius, Julianus, *Theurgus*, M. Antonini, philosophi temporibus clarus, de quorum Theurgicis scriptis et τελεστικαῖς siue magica sacra ac τελέσματα explicantibus videndus Suidas. De oraculis Iuliani, Theurgi, dixi lib. I. c. vlt. vbi de oraculis, tributis Zoroastri, mago, Persae. Iulianos, *Theurgos*, patrem filiumque, innuit *Basilus, Seleuciensis*, lib. I. de vita Theclae pag. 267. cum Ostane, Apollonio Tyaneo, et Simone, mago, Iulianos memorans, falliturque Pantinus, qui de imperatore Iuliano sermonem illi esse existimauit.

Julianus, *Toletanus* episcopus, ἀντικειμένων et prognosticorum, aliorumque variorum scriptorum latinorum auctor, de cuius vita et monumentis videndi Nic. Antonius lib. 5. bibl. veteris Hispaniae c. 7. Caueus in histor. litt. scriptor. eccles. ad a. C. 680. et Henschenius in Actis Sanctorum ad 8. Martii T. I. pag. 782. seq. Hunc cum Pomerio multi perperam confundunt.

Julianus, tyrannus sub Diocletiano, a Carino interfectus. Aur. Victor de Caesaribus c. 39. Alius Julianus nobilissimus, filius Constantini, tyranni, vna cum patre iussu Honorii occisus a. C. 411. Sozom. IX. 15. Olympiodor. apud Photium cod. LXXX. p. 195. sq.

Julianus, *Viennensis*, martyr, de quo *Surius* 28. Augusti.

Ἰουλιανίσαι in *Sophronii* synod. de haeresibus (pag. 486. in vol. VII. B. Gr. vet. edit.) dicti sunt a Iuliano, Halicarnassensi.

Iuliani nomen, propter apostatam, Christianis exosum, adeoque rarius usurpatum, Hispanis vero inprimis ob Iulianum, Ceutae siue Septae comitem, qui a. C. 714. Mauros in Hispaniam adduxit, inuisum notauit *Io. Mollerus* in Homonymoscopia pag. 121. 122. et *Ioh. Schmidius* diss. de fatalitate nominum propriorum humanorum, edita Lipsiae anno 1683.

[P] VII. Catalogus scriptorum graecorum qui veram religionem vindicarunt *).

Veteres Graeci deperditi.

1. *Iasonis*, Christiani, cum *Papisco*, Iudaeo Alexandrino, Διάλεξις, quam S. *Lucae* tribuit Clemens Alex. alii referunt ad *Aristonem Pellacum*. Vide, quae dixi lib. V. cap. I. pag. 187.

a) Fabricius contexerat cat. scriptorum CCCC. amplius tam veterum graecorum latinorumque, quam recentiorum, qui veram religionem aduersus atheos, (vti scripserat,) deistas seu naturalistas, idololatrias, Iudaeos et Muhamedanos adseruerunt. Enimuero et mancus erat iste catalogus, iam Fabricii tempore, quod ipse sensit ideoque in praef. „centuriam, aiebat, nouam, quam hoc loco supplementi vice addere volebam, typographo proferante,“ in aliud tempus differre cogor; et, quod

ad recentiores christianae doctrinae adinet defensores vindicesque, cum horum numerus ab Fabricii morte mire auctus est, tum in primis eorum recensio ab instituto B. Gr. omnino aliena esse videtur. Praeter ea *Fabricius* non solum ea, quae in bibl. graeca et latina de veterum apologiis dixerat, emendauit et suppleuit; sed etiam recentiorum cat. mirifice locupletauit, scriptaque per capita argumentorum melius digessit, addito iudicio et examine, in libro satis noto, et inscripto:

Bbbbb

- pag. 187. seq. vet. ed. Prooemium sub titulo *Celsi de Iudaica incredulitate ad Vigilium* legitur latine inter opera, Cypriano adscripta. Confer *Io. Spencerum* ad Origenem contra Celsum pag. 57.
- Eiusdem *Aristonis* Apologia pro Christianis ad imperatorem, Hadrianum, de qua in Chronico Paschali pag. 255. ubi male legitur Ἀπελλῆς καὶ Ἀρίτων, pro ὁ Πελλαῖος Ἀρίτων.
- 3 *Quadrati* Apologeticus pro Christianis, ad imp. Hadrianum.
- 4 *Aristidis* ad eundem Hadrianum Apologia pro Christianis.
- 5 *Iustini*, martyris, liber de resurrectione, et de fide ac providentia ad Euphrasium, sophistam.
- 6 *Irenaei* contra gentes volumen, Eusebio memoratum atque Hieronymo.
- 7 *Tatiani* πρὸς τὰς ἀποφηνάμενας τὰ περὶ Θεῶ.
- 8 *Clementis*, Alexandrini, de providentia. Eiusdem de resurrectione mortuorum.
- 9 *Claudii Apollinaris*, Hierapolitani in Phrygia episcopi, volumen pro fide Christianorum ad M. Antoninum Verum, et de veritate libri duo, aduersus gentes libri V. Contra Iudaeos libri II. Vide, quae dixi lib. V. cap. i. pag. 189. ed. vet.
- 10 *Melitonis*, episcopi Sardensis, Apologeticus pro Christianis ad M. Aurelium Antoninum.
- 11 *Apollonii*, Romani, Apologia pro Christianis, latine dicta, sed ab Eusebio graece inserta Actis Martyrum.
- 12 *Miltiadis* Apologia pro Christianis ad Marcum et Commodum, ac volumen aduersus Gentes, et aduersus Iudaeos aliud.
- 13 *Sexti* de resurrectione liber ab *Eusebio* V. 27. hist. laudatus.
- [P] 14 *Hippolyti* Protrepticus ad Seueram, Philippi, Arabis, coniugem, et de Christo ac resurrectione.
- 15 *Methodii* aduersus Porphyrium libri, et de resurrectione.
- 16 *Luciani*, martyris, Apologia, cuius meminit *Eusebius* IX. 6. hist. et *Rufinus* breue argumentum ex Actis Martyrii historiae suae inseruit.
- 17 *Ammonius*, Alexandrinus, de Moyse et Iesu consonantia.
- 18 *Eusebii* aduersus Porphyrium libri XXV.

19 Eius.

Delectus argumentorum et syllabus scriptorum, qui veritatem religionis christianae aduersus atheos, Epicureos, Deistas seu naturalistas, idololatrias, Iudaeos et Muhammedanos lucubrationibus suis adseruerunt. Praemissa sunt Eusebii, Caesariensis, prooemium et capita priora demonstrationis evangelicae, quae in editionibus haecenus desiderantur, deprompta ex bibl. cels. et sapientiss. Walachiae principis, Io. Nicolai Alexandri F. Maurocordati et latine reddita. Hamburgi 1725. 4.

Fabricius, quamquam summam adhibuit praestititque diligentiam; tamen non solum ipse infi-

gnes accessiones, manu sua collatas, sed etiam aliis, indice ad nostra usque tempora, eiusmodi generis scriptorum non magis, quam aduersariorum hostiumque christianae doctrinae admodum feracia, continuando, vberissimam reliquit messem. v. acta erudit. Lips. a. 1727. pag. 266. et *Reimari* comm. de vita et scriptis I. A. Fabricii, p. 168-171. — Quae quum ita sint, satius esse et instituto nostro aptius duxi, ut rescisa latinorum veterum et recentiorum apologetarum notitia, nomina tantummodo veterum Graecorum et Syrorum christianae doctrinae defensorum in B. Gr. hic retinerem. *Harl.*

- 19 Eiusdem Demonstrationis Euangelicae libri X. posteriores.
- 20 Eiusdem ecclesiastica praeparatio, et ἀπόδειξις citata in Iure graeco romano libr. IV. pag. 295.
- 21 *Caesarii*, fratris Gregorii Naz. κατὰ Ἑλλήνων. Suid.
- 22 *Apollinaris*, Laodicensi, libri XXX. aduersus Porphyrium. Suid. vide, quae dixi lib. IV. c. 27. nr. 41. ed. vet.
- 23 Apollinaris eiusdem, Syri, contra Iulianum et philosophos pro veritate, laudat *Sozomenus* lib. 5. cap. 18. incertum, an idem opus cum priore.
- 24 *Philostorgii* aduersus Porphyrium opus, cuius meminit ipse in hist. eccles. X. 10.
- 25 *Diodori*, Tarsensis, contra Iudaeos, et libri VIII. contra assertores fati, quibus varios ethnicorum philosophorum Platonis, Aristotelis, Porphyrii errores confutauit. Suid. in Διόδορος.
- 26 *Theodori*, Mopsuesteni, libri III. contra Magiam Persarum, de quo opere *Photius* codice LXXXI.
- 27 *Cyrilli*, Alex. libri de Synagogae defectu. *Gennad.* 57. de S. E.
- 28 *Philippi*, *Sidetae*, contra Iulianum, imp.
- 29 *Stephanus*, Bostrenus, contra Iudaeos, citatus a Ioanne, damasceno, oratione tertia de imaginibus.
30. *Ioannis Philoponi* contra Iamblichum de imaginibus. Vide *Photium* cod. CCXV.
- 31 Auctoris incerti Opus XV. librorum, in τεύχη quinque distinctum, quo testimonia Ethnicorum, Christianis dogmatis suffragantia, collecta fuisse refert Photius, quem vide cod. CLXX.
- 32 *Euodius*, monachus, aduersus Saracenos, qui citatur ab Euthymio titulo panopliae XXIV.

Syri.

- 33 *Iacobi*, Nisibeni, aduersus Gentes, de gentium conuersione, de persecutione Christianorum, de resurrectione etc. Vide *Gennadium* cap. 1.

Scriptores Graeci, qui exstant^{b)}

- 34 *Flauii Iosephi* contra Apionem et Manethonem libri duo.

Liber περὶ πάντων contra Platonem, Iosepho a quibusdam tributus, cuius fragmentum saltem habemus.

Bbbbb 2

35 Petri

b) Hoc loco auctor non debbat omittere quatuor euangelistas, qui hist. suam voluerunt esse firmam demonstrationem veritatis religionis christi. vltimique testatur Ioannes cap. XX. 31. conf. Ioan.

III. 2. et quae ego in diss. de Theophilo dixi de scopo euangelii Lucae. Add. *Lampius* prolegg. ad Ioan. libr. II. cap. 4. §. 3. et 4. *Heum.*

35. Petri, apostoli, cum Appione disputatio in Clementinis et recognitionibus, sub Clementis nomine editis.
36. *Iustini*, martyris, Ἐλεγχος πρὸς Ἑλληνας, itemque λόγος πρὸς Ἑλληνας, nec non Apologia duplex pro Christianis, Liber de Monarchia, Euerfio dogmatum Aristotelicorum, et Dialogus cum Tryphone, de quibus, uti de quaestionibus quoque, quae sub eius nomine feruntur, dixi lib. V. cap. i. p. 53. sq.
37. *Tatiani* liber aduersus Gentes.
38. *Athenagorae* Apologia pro Christianis, et liber de resurrectione mortuorum.
39. *Theophili*, Antiocheni, libri III. ad Autolycum pro fide Christiana.
40. *Clementis*, Alexandrini, Protrepticus ad Gentes, cui etiam addi debent multa ex libris eius Stromatum.
41. *Origenis* contra Celsum, epicureum, libri VIII. quorum primo et secundo etiam refellit obiectiones, quas Iudaei nomine Celsus aduersus Christianos produxerat.
42. *Macarii Magneti*, ἱερογέρου, Apologia euangelica, siue libri ἀποκριτικῶν (responsionum) ad Theophilum aduersus Gentiles, euangelii [P] calumniatores. Opus hactenus ineditum et ab *Albertino* pag. 487. de S. Eucharistia magis forte, quam meretur, contemptum ac depressum. Vide, quae de eo dixi lib. V. c. i. pag. 276. ed. vet. et quae ex illo seruauit Nicephorus CPol. in anthirrheticis MSS. vnde protulit nonnulla *Tillemontius* in hist. imp. T. IV. in vita Constantini M. c. 93.
43. *Eusebii* libri XV. Praeparationis et libri X. priores demonstrationis euangelicae, et aduersus Hieroclem, qui Apollonium, Tyanensem, cum Christo contulit, liber. [v. *Fabr.* delectum etc. supra citatum.]
44. *Athanasii* aduersus Gentes libri II. ad Macarium.
45. *Greg. Nazianzeni* stelitenticae binae in Iulianum.
46. *Gregorii Nysseni* πρὸς Ἑλληνας, aduersus Graecos ex communibus notionibus. T. I. App. pag. 914. Eiusdem contra fatum. id. pag. 894.
47. *Io. Chrysostomi* aduersus Iudaeos et Ethnicos ἀποδείξις de Christo T. V. edit. graecolat. pag. 735.
- Eiusd. aduersus eos, qui prouidentiam in dubium vocant, offensi calamitatibus piorum id. pag. 766.
- De Babyla et aduersus Iulianum atque Gentiles. id. T. i. pag. 645.
- Aduersus Iudaeos Homiliae VI. T. i. pag. 383.
48. *Titus*, Bosstrensis, prouidentiam diuinam propugnans, libro secundo contra Manichaeos.
49. *Hermiae* irrisio gentilium.
50. *Basilii*, Seleuciensis, demonstratio contra Iudaeos de aduentu Christi T. 8. Bibl. patrum. Lugd. pag. 495. est eius Oratio XXXVIII.
51. *Cyrilli*, Alex. aduersus Iulianum libri X. et lib. aduersus Iudaeos, cum quaestionibus.

- 52 *Philippi*, Sidetae, Acta disputationis, in Perside habitae, Christianos inter, Gentiles ac Iudaeos. MS. in bibl. Caesarea, teste *Lambecio* lib. V. pag. 137.
- 53 *Theodoreti* de curatione graecarum adfectionum, contra Iulianum libri XII. et de providentia Homiliae X. et in Danielelem, ubi adversus Iudaeos disputat.
- 54 *Gregentii*, archiepiscopi Tephrensis, disputatio cum Herbano, Iudaeo.
- 55 Aeneae Gazaei Theophrastus, siue de animae immortalitate.
- 56 Zachariae, Mytilenaei, Ammonius, siue mundum non esse aeternum.
- [P] 57 Auctor testimoniorum de Trinitate aduersus Iudaeos, qui latine legitur inter Gregorii Nysseni opera T. I. pag. 993. Chrysostomo iunior.
- 58 *Ioannes Philoponus* contra Proclum de aeternitate mundi.
- 59 *Io. Damasceni* disputatio Christiani et Saraceni, duplex T. I. edition. Mich. le Quen pag. 466. et 470.
- 60 *Euthymii*, Zigabeni, confutatio Ismaëliitarum, sine nomine auctoris edita in Saracenici Frid. Sylburgii. Confer, quae idem Euthymius in panoplia aduersus Iudaeos tit. VIII. Fabr. Vide meam Introd. in hist. L. Gr. II. 2. pag. 307. seq. Harl.
- 62 *Io. Cantacuzeni*, imp. libri aduersus Iudaeos et Muhamedanos, de quo opere dixi I. V. c. 5. pag. 473. ed. vet.
- 62 *Bartholomaei*, Edesseni, elenchus et confutatio Hagareni in *Steph. le Moine* Variis sacris T. I. pag. 302-428.
- 63 Anonymus contra Mahomedem, in iisdem Variis sacris pag. 429-451.
- 64 *Theophanis*, Nicaeni, contra Iudaeos libri VI. MSS. in bibliotheca regis Galliae codice MMCMII.
- 65 *Nicolai Hydruntini* dialogus cum Iudaeo. MSt. in bibliothecae regis Galliae codice MMDCCCXIII.
- 66 *Matthaei*, hieromonachi, libri V. in Iudaeos. MS. in eadem bibl. et in Bodleiana codice Barocc. XXXIII.
- 67 *Thaddaeus*, Pelusiota, contra Iudaeos.
- 68 *Demetrii*, Cydonii, versio graeca confutationis Alcorani, scriptae a Ricoldo siue Richardo, Florentino, a. C. 1300. de qua dixi lib. V. c. 5. pag. 691. vet. ed.
- 69 *Gennadii*, CPol. dialogus cum Amurathe, de quo ibid. pag. 697. Dialogus contra Iudaeos MStus in variis bibliothecis.
- 70 *Theodori Abucarae* dissertatio cum Iudaeo, et contra Saracenos.
- 71 *Samonas*, archiepiscopi Gazensis, circa an. 1072. disceptatio cum Achmede, Saraceno. Confer *Michaellem le Quien* ad Damascenum T. I. pag. 655.
- 72 *Andronici Comneni* dialogus contra Iudaeos.
- 73 *Anastasii*, abbatis, saeculo nono clari, contra Iudaeos liber, initio et fine mutilus. Latine ex *Turriani* versione in T. 3. Lect. Antiquar. *Henrici Canisii*, et in bibl. patrum edit. Lugd. T. 13. p. 334-349.

Syri

- [P] 74 *Eusebii*, Edeffeni, contra Iudaeos MS. memorat Hebed Iesu in suo catal.
 75 *Ephraemi*, Syri, disputationes cum Iudaeis, et dissolutio impietatis Iuliani. id.
 76 *Diodori*, Tarsensis, de providentia, ita enim reddendus titulus illius operis, non *liber Politicorum*, vt Hebed Iesu. Vide *Rich. Simonis* Epistolas selectas T. 3. epistola 19. pag. III. *Fabr.*
 77 Haftenus catal. graecorum et Syrorum apologetarum Fabricianus. — Heumannus ad cat. scriptorum recentiorum de veritate R. Chr. in exemplo suo pauca conscripsit supplementa, quae vero hic omitto: id tantum inde repetam: „de scriptoribus recent. addatur *Houertius*, de quo vide *Act. erudit. Lips.* a. 1716. pag. 60. et *Clericus histor. eccl. saec. I.* pag. 320-327.“ *Harl.*

CAPVT XLIII. (olim lib. V. cap. X.)

DE LIBANIO SOPHISTA, EIVSQUE SCRIPTIS *)

- I. *Libanii vita.* II. *Scripta, quae tomo utroque editionis Morellianae et IV. tomm. ed. Reiskii continentur.* III. *Alia edita, quae in Morelliana editione desiderantur.* IV. *Scripta Libanii inedita.* V. *Index eorum, ad quos Libanii Epistolae.* VI. *Editio operum eius Romae promissa, et de quibusdam illius scriptis deperditis.*

[Cum supplementis C. G. Harles.]

I.

LIBANIVS natus est a. C. 314. ^{b)} Antiochiae ad Orontem, familia antiqua et nobili; patrem

a) Fabricius in editione B. Cr. vet. post indicem scriptorum pro veritate relig. a pag. 145. tom. VII. inseruerat quaedam *Libanii*, antea inedita; nr. 1. orationem de vlciscenda nece, cum versione lat. et notis Olearii; 2) orat. ad eos, qui molestum (*βασιν*) cum adpellabant, 3) orat. ad Antiochenos de imperatoris ira, 4) parentalem in Iulianum, imp. emendatiorem et ex codice suppletam, (v. ad nr. XII. tom. II. ed. Morell. in sequenti paragrapho;) omnes vero illas cum versione Olearii. Quas, quoniam iterum receptae sunt in edit. Reiskian. ex noua hac ed. excludendas existinaui. Pariter *epistolas*, quas idem Fabricius olim in E. Gr. in hoc capite et alibi primus euulgauerat, at Wolfius in maiore sua Libanii epistolarum editione iterum meliusque edidit, in nostra editisue abesse iussimus. — De *Libanio* praeter eos, quos Fabr. in notis iam laudauit, consule *Eunapium* in vitis philosophorum nr. 14. p. 159. sqq. editionis pr. —

G. Caue hist. litt. SS. eccl. tom. I. pag. 345. — Vitam Libanii, ex ipsius libris breuiter expositam, et quodammodo secundum ordinem temporis et annorum Libanii digestam, praefixam legimus primo tomo edit. Reiskianae. *Hamberger* in zuverlässigen Nachrichten etc. tom. II. pag. 882. sqq. *Harl.*

b) *Papebroch.* Act. Sanctior. T. 2. Iunii pag. 821. 942. *Iac. Gothofredus* ad codicem Theodos. T. 1. pag. 353. *Tillemont.* hist. imp. T. IV. in vita Iuliani cap. 26. not. 13. *Libanius* ipse T. 2. pag. 153. 162. 172. *Fabr.* Antiochiam patriam fuisse suam, diserte testatus est Libanius in orat. de ira imper. pag. 489. tom. I. Reiskii. Hunc etiam vide ad *Libanii* orat. de sua ipsius fortuna s. vita pag. 6. tom. I. not. 6. de aetate Libanii ex epistola 639. 2. (add. epist. 956. memorabilem quidem, sed obscuram, propter auum Postumiani, quo consule natum se scribit, minus cognitum) eiusque patres, quem ex epistola 248. 43. si satis sanus et planus esset locus,

Diony-

trem *Phasganium* adpellat [Suidas ^γ]. sed hocce auunculo ^δ) Libanii alteri, [P] (alter maior natu *Panolbius* adpellabatur,) nomen fuit. Proauus diuinandi arte insignis ^ε) latine ^ς) etiam nonnulla vulgauerat, vnde Italus quibusdam, sed falso visus est. Auus maternus paternusque dignitate et eloquentia insignes, paternus cum Brasida fratre peremptus ferro ^ζ) iussu Diocletiani A. C. 303. post Eugenii tyranni tumultum. Libanius e tribus filiis parentis sui medius natu, quinto decimo aetatis anno totum se literis tradere cupiens in ἐδωλε Σοφιστῶν ^η) umbras quasdam *Sophistarum* incidisse se queritur. Hinc ab idoneo magistro ^ι) adiutus, priuata industria veteres scriptores versare Antiochiae coepit, atque inde cum *Iasione* Cappadoce petiit Athenas ^κ), ibique commoratus vltra quadriennium, vsus est familiari *Crispino* Heracleota, a quo deinde Nicomediae libris locupletatum se ^λ) celebrat, et *Diophanti* scholas ^μ) licet rarius, adiit ^ν). CPoli insinuauit se in amicitiam Nicoclis Lacedaemonii (Grammatici, quo Magistro Iulianus imp. vsus est,) et Bemarchii sophistae ^ο). Reuerso Athenas ac munus professoris ambienti, quod iam ante ei XXV. nato annos ^π) Proconsul destinauerat, Cappadocem quemdam ^ρ) praeferri contigit. Sed a Dionysio Siculo Syriae pridem praefecto exercitatus, editis CPoli eloquentiae speciminibus breui in ore omnium ac laudibus fuit, vt octoginta amplius auditores colligeret, duobus sophistis ^ς) qui

Dionysium fuisse adpellatum, conici posse arbitrat. Atqui vel ex epistolis Libanii vita Libanii concinnari poterit, si quis loca, a Wolfio in indice V. ad maiorem epistolarum edit. voc. *Libanius* citata, componere velit; sed de difficultate illius rei v. Reiske ad or. I. tom. I. pag. 94. *Harl.*

c) Suidas in *Λιβάνιος*, quem sequitur *Ioh. Guil. Bergerus* diff. prima ex illis sex, quas de Libanio iuuenis edidit Witebergae A. 1696. seq. *Fabr. Bergerus* in prima disp. agit de Libanii patre, patria, et quatenus sophista, cuius voc. potestas et diuersae significationes explicantur, potuerit vocari; in secunda a. 1698. de eius acri litterarum studio am-
plaque illarum copia et animi contentione etc. in tertia et quarta ac quinta a. 1698. de Luciano, re-
tore, de eius consuetudine cum Aristaeoneto aliis-
que praecipue cum Iuliano imp. et quatenus Iuliani
magister dici queat, tum de imperatoris ac Libanii
fatis. Quo anno naturae soluerit debitum Libanius,
definire non audet: in sexta eademque extrema disp.
de animi ingeniique dotibus vitaeque moribus ac
virtutibus, quas, a superstitione odioque doctrinae
sacrae si discesseris, valde celebrat, denique
de scriptis, eorum stilo et editionibus differit.
Harl.

d) Libanius de vita sua, (quam sexagenarium scrip-
sisse se pag. 19. testatur,) T. 2. pag. 6. et 40.
et Orat. XXIV. pag. 534. Quinquagesimi anni tem-
pora Iouiniani attingentis pag. 46. et quinquagesimi
septimi sub Valente, pag. 48. meminit.

e) Supra pag. 183. [vot. ed.]

f) *Liban.* T. 2. pag. 2.

g) ibid. et Orat. XII. p. 399. XIII. p. 410. 411.

h) de vita sua p. 4.

i) Hic videtur, quem ab imp. Constantii ira li-
berauit Libanius, vt refert pag. 34.

k) v. *Libanii* or. I. siue de sua fortuna pag. 18.
Reiske. Harl.

l) id. pag. 20.

m) *Eunapius* in Libanii vita. Suid. in *Λιβάνιος*.
[In epistolis saepe eius meminit.]

n) In epistolis nominat Libanius suos praeceptores
Cleobulum, (ep. 50. et alibi laudat eum atq. de-
fendit,) *Didymum* (ep. 321.) et *Zenobium*, (ep.
100. ep. 407. ep. 1184.) quem frequentius commen-
dat, vt ep. 101. 118. etc. et mortem eius deplorat
in ep. 407. pag. 208.) De *Zenobio*, sophista Anti-
ocheno, doctam commentationem, tamquam speci-
men profopographiae Libanianae scripsit *Io. Iac.*
Reiske, Lipsiae 1759. 4. Libanii, qui mortuum
Zenobium oratione funebri laudauit, epistolam,
in qua is vltimos vitae *Zenobii* annos copiosius per-
sequitur gr. cum versione latina subiunxit *Reiske.*
Harl.

o) *Libanius* T. 2. pag. 12. 13.

p) id. pag. 10.

q) id. pag. 14. suspicetur aliquis, Iulianum, Cap-
padoce, intelligi, de quo *Eunapius*; sed ob stare
videtur, quod Iulianus iste magister fuit *Diophan-
ti*, adeoque debeat iam diu ante docuisse. Forte
Eustathius, de quo *Eunap.*

r) Hos pag. 15. Libanius ita describit: Τὼ μὲν
Σοφιστὰ κακῶς ἐπενθῆσάν, ὁ μὲν ἐδὲ ἀνθρώπου ἀρχὴν,
ὁ δὲ ἀπηνθήκας.

qui tunc thronum ibi obtinebant, incassum freudentibus et Bemarchio frustra orationibus aemulis ^{s)} cum eo contendente, et quum non vinceret, confugiente [P] ad frigidam de Magia ^{t)} calumniam. Denique circa A. 346. Limenii praefecti ^{u)} ope expulsus vrbe ab aemulis, Nicaeam ac mox Nicomediam ^{v)} Athenas, Bithyniae, se contulit, vbi bene dicendi laude magis magisque probari omnibus, pulchriusque inclarescere, et Iulianum ^{w)}, si non auditorem ^{x)}, at orationum suarum lectorem et admiratorem habere coepit. In eadem vrbe Aristtaeneti ^{y)} vnus amicitiam testatur sibi iucundissimam fuisse, et quinque, quos in illa exegit, annos ^{z)}, totius vitae suae ver, aut si quid vere cogitari potest iucundius, adpellat. Tractus inde iterum CPolin ^{aa)} et Nicomedia subinde reuifa etiam CPoleos pertaesuf, in qua Phoenicem ^{bb)} ac Zenobium ^{cc)} sophistas aemulos reperit, licet Strategio ^{dd)}, praefecto Orientis, in Domitiani locum constituto, patrono vteretur, nec Atheniensem, qui ei patebat, thronum ob inuidiam aemulorum ^{ee)} ausus amplecti, a Gallo Caesare impetrauit veniam ad quatuor menses Antiochiam patriam ^{ff)} reuifendi, in qua deinde post Gallum A. 354. interfectum per totam vitam haesit ac subliit, plurimosque eloquentiae sacris initiauit, Iuliano ^{gg)}, imperatori, valde dilectus, qui eum et audiuit libenter dicentem, et benigne excepit, et in scriptis suis est imitatus ^{hh)}. Ab eodem Quaestoris ornatus munere, et non paucis epistolis, quarum postrema per nouissimam aduersus Persas expeditionem ab imp. scripta ⁱⁱ⁾ adhuc exstat, [P] decoratus, tanto magis necem eius doluit ^{kk)}, in flore aetatis

s) pag. 16. sq. [in orat. de sua fort. pag. 31. sqq. tom. I. ibique Reiskii notas.]

t) pag. 17. Etiam alterius calumniae περί τὰ μαγικά meminit Eunapius pag. 132. quam Libanius T. 2. pag. 5. a se declinat, suam ἐν ἡμέρᾳ σωφροσύνης celebrans. Δίγω γὰρ, inquit, σωφροσύνης περί θαυμάτων, ζήντων ἔτι μοι μαγύρων, οἱ βελομένων ὑμῶν ἀναστάντες μαρτυρήσασιν. Calumnia περί γοητείας repetita Nicomediae pag. 26, et CPoli iterum pag. 34. seq. illa enim duo capita mulierum eo in loco ad magiam pertinent.

u) Hic *Limenius*, a Libanio ep. 206. ἄρχων dictus, et quem pro Consulari, non, pro Praefecto praetor. habet Tillemont. tom. VI. pag. 431. primum forsan excitatus a paedagogis CPolitanis, Libanium excedere iussit CPoli (v. *Liban.* orat. de sua fort. pag. 36. tom. I. Reisk.) tum etiam Nicomedia, quo tendebat Libanius, minis et litteris exclusit, immo vero occidere voluit Libanium, quem vero Pacionius, Zenae rhetoris frater, eripuit mortis periculo, ideo laudatus in epist. mem. 206. *Harl.*

v) id. pag. 19. seq. [v. ep. 819. n. 4. ep. 31. n. 4. ep. 417. n. 4. pag. 394. etc. *Harl.*

w) *Socrates*. III. i.

x) [v. ad cap. superius adnotatum, Iulianum non fuisse Libanii discipulum. *Harl.*

y) id. pag. 21. Hunc Aristtaenetum, terrae motu Nicomediae a. C. 358. oppressum, luget pag. 40. et ep. 50. 52. Vide et ep. 99.

z) pag. 19. adde pag. 28. vbi narrat, quo desiderio Bithyniae, CPolin reuersus, flagrauerit.

aa) id. pag. 27. sq.

bb) pag. 32. seq. et 39. Hunc sophistam Phoenicem fuisse *Eubulum*, docet Reiske in vita Libanii nr. 45. et 52. *Harl.*

cc) pag. 35.

dd) pag. 37. [or. de sua fort. pag. 59. sqq. p. 73.]

ee) p. 30. sq.

ff) pag. 31. [p. 67. sq. tom. I. Reisk.]

gg) p. 40. seq.

hh) *Libanius* T. 2. pag. 152. 184. et 264. et ep. VIII. ad Celsum, et XLIII. ad Iulianum inter Wolfianas. Vide et Suidam in *Λιβάνιος*.

ii) Epistola Iuliani XXVII. est ad Libanium sophistam et Quaestorem. Exstant etiam plures Libanii ad Iulianum epistolae, et legatio ad Iulianum ac Panegyricus Iuliano dictus, de quibus infra. *Fabr. Wolf.* in not. ad Libanii epist. 670. pag. 321. Iuliani ad Libanium epistolam, quam de oratione eius scripserat, e cod. Mutinensi a Rostgardo descriptam, dedit auctiorem, quam Fabric. in salutari luce euangelii pag. 323. exhibuerat. De aliis Iuliani epistolis v. ad superius caput. *Harl.*

kk) Vide *Libanii* [or. de fort. sua pag. 90. seq. I. Reisk.

aetatis exstincti, a quo et idolorum cultui et studiis suis certum ac diuturnum praesidium sibi promiserat. Per alectryomantiam inde cum Iamblichio iuniore Procli magistro de successore Valentis sciscitatum esse Libanium¹⁾, rumor fuit, unde eius crudelitatem vix effugit²⁾, Irenaeo de innocentia Libanii testante³⁾. Similiter ex altera calumnia feliciter expeditus beneficio Lupicini ducis, quum a Fideli siue Fidustio inimico delatus fuisset, velut qui Procopii, tyranni⁴⁾, scripsisset Encomium. Neque tamen gratia Valentis omnino caruit, quem et oratione⁵⁾ celebravit, et confirmationem legis⁶⁾ de naturalibus liberis, a paternorum bonorum successione non penitus excludendis, impetrauit, quam priuata ex causa haud dubie ab imperatore expetuerat: nam, ut Eunapius⁷⁾ auctor est, concubina usus, legitimam uxorem numquam duxit. Ceteram vitam inter varias molestias aemulorumque iniurias et temporum Antiochiae, ut dixi, ad seram usque aetatem exegit, quod ipse in vita sua copiose commemorat, licet morum illius urbis pertaesus de alio domicilio annis iam prouectior cogitare se scribat epistola X. ad Eusebium. Perduravit ibi tamen, et variis occasionibus praeclare meritis de urbe illa est, siue tumultus sedando, animosque ciuium aegros demulcendo, aut impp. Iulianum et Theodosium urbi reconciliando. Arcadii etiam tempora adtigisse, hoc est annum aetatis septuagesimum superasse, colligunt viri docti ex oratione Libanii in Lucianum, et Cedreni testimonio⁸⁾. Eique sententiae adfentitur, cui Orationes [nonnullas] huius sophistae, in lucem vindicatas et erudita versione illustratas debet,

l. Reisk.] *Ἐπιτάφιος* in Iulianum et orationem de vindicanda eius caede nec non epistolam 7. [l. 1186. in mai. ed.] ad Aristophanem in centuria editarum a I. C. Wolfio, in qua p. 16. pro *τραφόμενος* e MS. legendum *γραφόμενος* ipse alibi monuit. [sic *γράφ.* dedit Wolf. in mai. ed. pag. 564.]

1) *Zonaras* Annal. pag. 744. *Cedrenus* p. 257. [ep. 1489. ibique v. Wolf.]

mm) *Libanius* T. 2. p. 56. adde 556. Ex siderum motu coniectari futura posse, non negat *Libanius* libr. 1. ep. ad Eustolium. Onirocriticae quoque operam tribuisse colligas ex t. 2. p. 74. *Fabr.* Accusatus quoque apud Valentem augustinus ob querelas de caede Iuliani, ab amico Cappadoce, apud Valentem multum valente, mortis eripitur periculo, teste *Libanio* in or. 1. p. 93. sq. ibidem scribit, se antea euitasse insidias, vitae suae a Iouiano aug. structas. *Harl.*

nn) v. *Liban.* orat. 1. p. 114. t. I. Reiske. *Harl.*
oo) *Libanius* T. 2. p. 54. [or. I. ed. Reiske p. 106. seqq. et de altera conspiratione a. 371. p. 113. 114.]

pp) id. pag. 48. [conf. *Reisk.* vit. *Liban.* n. 66.
qq) Vide *Iac. Gothofredum* ad codicis Theodol. lib. 4. tit. 6. T. 1. pag. 353.

rr) *Eunapius* in *Libanio*: γάμου δὲ καὶ ἄλλος ἡμέλει, πλὴν ὅσα γε αὐτῷ γυνὴ τις ζυγῆν, ἐκ ἀπὸ ὁμοιῶς τῆς ἀζιώσεως. Huius mortem luget, filii, ex ea suscepti, meminit *Libanius* in vita T. 2. p. 82. *Fabr.* Valens legem illam de spuris omnino tulit in

fauorem *Cimonis*, qui Libanii erat spurius, quem, a coniugio abstinens, e concubina genuit. v. epist. 878. (vbi, eum publicis causarum patronis adscriptum, laudat.) ibique Wolfii not. 3. In epist. 983. vocat eum sibi vnicum, non malum, bonae matris, ac praeter ea ingenuae; sed deplorat eius mortem, a dolore et iniuria, forsitan a matre ipsa illata, acceleratam: nam initio sequentis epistolae ad Aristaenetum (vbi in ep. 968. et multis aliis epist.) luget mortem filii, τὰ διὰ μητέρα δαυὶ παθόντος; in ep. autem 946. ad Capitolinum, aduersa fortuna, ait, flere me potius quam scribere iubebat; nisi eum lugendum non censeas, qui meus erat, si, quo minus ex me esset, mater non prohibuit, (ἀπερ ἦν ἐξ ἐμῆ, καὶ ἡ μητὴρ ἐκ ἐκώλυσε) In epistolis frequentem eius facit mentionem, ut epist. 645. vbi v. not. 3. Wolfii; ep. 764. vbi eum et in or. 1. f. de vita sua pag. 168. vocat *Cimonem*; ep. 765. et alibi: eum Athenas miserat litterarum causa, animaduertente Wolfio ad ep. 627. not. 4. *Cimoni* autem aliquid accidisse, patet ex ep. 946. prope Tarsum, quo deportatus, inde aegrotus, ad patrem, Antiochiam, hic haud multis diebus post in feralem loculum delatus est. Etiam in vita sua mortem concubinae deflet (p. 166.) et filii ex ea suscepti meminit. *Harl.*

ss) In epistola 866. ad Priscum scripsit, se, quum Sallustius ab Antiochiae regimine in Graeciam proficisceretur administrandam, sex et septuaginta

bes, Vir aeseio sacrarum et humaniorum litterarum exquisita scientia, an [P] iudicio et pietate venerabilior, *D. Gotfridus Olearius* in praelectionibus MSS. ⁴⁾ quibus vitam huius historiæ, quum utramque linguam in patria academia profiteretur, exposuit. De Christianismo Libanii fabulam si lubet cognoscere, en! quae de illo *Vincentius Bellouacensis* in speculo historiali XIV. 44. *Omni populo* (Caesareae, praesente S. Basilio) *festinitatem agentis usque ad finem quatuor dierum, omnibusque in Ecclesia congregatis, ecce Libanius, Iuliani Quaestor, fuga usus* (ex conflictu cum Persis) *venit in ciuitatem, et audiens congregationem populi in Ecclesia, eo aduenit, annuncians impiam mortem tyranni, (Iuliani) et dicens, quia cum secus Euphratem fluvium esset, et relicta nocte septem excubiae militum custodiebant eum, venit quidam ignotus miles cum armis suis et lancea, qui valido et terribili impetu perfedit eum. Et subito ascendens nusquam comparuit. Ille vero miserrimus diram atque horribilem miserationem emittens cum blasphemio clamore expirauit. Narrauit etiam et per ordinem visionem* (de Iuliano per S. Mercurium interficiendo, de qua cap. 43. supra pag. 149.) *quam et ipse* (praeter S. Basilium) *in iam disita nocte viderat, protidensque genibus Basilii, postulabat baptizari, quod consecutus, contestalis factus est Basilii.* Sed misso fabuloso scriptore Vincentio ad Libanii scripta recensenda pergamus.

II. Plurima Libanius scripsit, et tum in demonstratiuo tum in deliberatiuo genere orationes varias composuit habuitque, nec minus fictas declamationes ac controuersias, ut ipse non diffitetur in Antiochio tom. II. pag. 332. *ἐμοὶ δὲ εἰ πλεῖστα δὴ τῶν νῦν ὄντων συγγράμματα πεποιηκὸς, καὶ τὰς μὲν ἐπαινεσας, τοῖς δὲ συμβεβηκυῖαις ἐκ ὀλίγα δὲ ἠγωνισμένος ἐν πλάσμασιν.* Ex his non pauca, quae potuit reperire, duobus tomis graece et latine edidit *Federicus Morellus* ⁴⁴⁾.

[Sed praestat, prius codd. mssos et editas collectiones plurium opusculorum, (epistolis saepe exceptis, de quibus postea commodior erit locus dicendi,) antiquiores atque recentiores pleniores editiones recensere. *Orationes et declamationes* continentur in triginta codd. bibliothecae

ginta annos iam natum esse. Atque ulterius eum produxisse vitam, adparet ex epistola ad Tatianum, ἡπαρχὸν scripta: cuius quidem consulatus incidit in an. 390. aut 391. Saxius in Onom. lit. I. p. 405. scripserat, Libanium denatum esse post a. 384. Id. adhuc est adnotandum, Libanii scholas rhetoricas et oratorias ante meridiem publicas; priuatas vero post meridiem fuisse et his praesertim pomeridianis etiam senes et milites et mercatores interfuisse. v. epistola ad Polyclem, ibique Reiske, tomo II. p. 316.

tt) In his inter alia praeclare obseruat in Libanii orat. de vita sua t. II. p. 13. per urbem Bacchi siue τὴν Διονύσιον intelligi Nicaeam, cuius conditor Διόνυσος siue Bacchus passim in numis et apud Dionem Chrysostomum orat. 29. de concordia Nicaensium pag. 485. Per urbem Cereris autem siue τὴν Ἀθηναίαν apud eundem Libanium pag. 19. significat Nicomediam, cuius Dea πολίτιχος Ceres apud Haradinum in numis Urbium illustratis p. 282.

tt) A multis viris doctis [c. g. *Gataker* aduers.

post. cap. 47. pag. 916. *Heum* J iam notata est latina versio Morelli tamquam obscura saepe et a sensu Libanii innumeris in locis abhorrens. Itaque qui nouam huius scriptoris editionem adornare voluerit, ei versio erit in bene multis, tomo praesertim secundo, retexenda. Narrat tamen, Morellum tanta intentione animi interpretando huic scriptori operam dedisse, ut nec nuncio de vxore sua, in agone mortis constituta, ab eo absterri se fuerit passus, si credimus Isa. Vossio apud Colomescium pag. 99. *I' ay appris de Mr. Vossius, que Federic. Morel travaillant sur Libanius, quelcun luy vint dire, que sa femme estoit fort malade; à quoy il répondit; je n'ay plus que deux ou trois periodes a traduire, apres cela je l'irai voir. Quelcun retournant luy dire qu'elle s'en alloit, je n'ay plus que deux mots, dit il, je seray aussi tost que que vous. Enfin comme on luy vint annoncer, que sa femme estoit morte, j'en suis bien marry, répondit il froidement, c' estoit vne bonne femme.*

bibliothecae publicae *Parifinae*, secundum tomum II. catal. codd. illius bibliothecae, in aliis plures, in aliis pauciores: e gr. plures declamatt. sunt in codd. MMDXXXV. MMDCCCCLXXXVIII. MMDCCCCXCV. MMMII. MMMXIV. MMMXVII. XL. declamatt. in cod. MMMXVIII. multae in cod. MMMXIX. cum scholiis: item in codd. MMMXXII. MMMXXVI - MMMXXXII. MMDCCCCXCVIII. MMMXIV. MMMXVII. de aliis in catalogo singulorum opusculorum, a Morellio editorum, differemus.

In bibl. Medicea *Florentice* reperiuntur multi codd. in quibus continentur modo plura, modo pauciora Libanii opuscula. *Declamationes* plures sunt teste *Bandinio* in catal. codd. gr. (quem tantummodo breuitatis studio citabimus,) nempe decl. XXXII. *Band.* cat. II. pag. 359. — XXXVIII. *Band.* II. p. 361. — XXX. *Band.* II. p. 365. sq. — aliae ib. p. 375. 421. 426. — XXI. ib. p. 136. — XI. ib. p. 422. — VI. ib. p. 551. — XVII. ib. p. 552. sq.

In bibl. *Mutinenfi* in cod. XIV. saec. *Libanii orationes.* v. *Montfauc.* diar. ital. p. 34.

Venetis in biblioth. SS. Iohannis et Pauli Dominican. *Liban.* orationes, teste eod. pag. 47.

Romae in bibl. Chiggia Libanii oratt. et declamatt. in cod. membran. X. saec. eodem *Montfauc.* teste l. c. pag. 238. Illum codicem nondum collatum esse, auctoritate Siebenkesii, adnotavi in *Introd.* in hist. L. Gr. I. pag. 67. De cod. praestanti *Barberino* v. *Allat.* praef. ad excerpta varia gr. soph. ac rhet. qui, ex eo non solum omnia Libanii edita et meliora et auctiora edi posse adfirmat; sed etiam, quae ille inedita continet XVII. opusc. recenset. — De *Vaticanis* codd. qui forsan Lutetiam Parisiorum migrarunt aut migrabunt, et de quibus *Montf.* in bibliotheca *biblioth. msst.* est consulendus, silere praestat. conf. *Allatium* libr. cit.

Mediolani Libanii opusc. secundum *Montfaucon.*

Patauii in biblioth. Io. Rhodii Libanii declamatt. secundum *Tomasini* bibliothecas *Patauinas* pag. 139.

Neapoli in bibl. regia sunt Libaniana in codd. IX. XXXII. LIII. LXXVIII. CLXXXV. CCX. et CCXXXXI. vide supra, vol. V. pag. 775. sq. vbi quoque pag. 797. codd. II. biblioth. Augustinens. S. Io. ad Carbon. memorantur, nr. 32. Lib. declamationes, nr. 37. epistolae 263.

Taurini in cod. bibl. reg. CCCLVI. sunt *Libanii* oratoriae exercitationes, nempe, descriptiones Calendarum, ebrietatis, et picturae in curia; tum, quod iniuste ditescere ipsa inopia infelicius sit, de amicis; adloquutio panegyrica ad Iulianum, declamatio Menelai, legatos mittentis ad Troianos pro recipienda Helena; de inexplebili cupiditate; denique vituperatio irae. — In cod. CLXXII. et CLXXIX. sunt quaedam epistolae. v. cat. codd. gr. pag. 259. 266 et 484.

Augustae Vindelicorum est cod. inprimis memorabilis ob orationum, quae insunt, multitudinem aequae ac propter vetustatem, lectionisque varietatem ac veritatem, praeterea, quod Reiskius ex eo orationes, quas continet, LIX, priores, ordine, quo in codice legebantur, per omnia seruato, mutata igitur serie Morelliana, statim ab initio editionis suae posuit.

vt postea videbimus. Ex illo codice haud paruas lacunas in nouem opusculis, antea iam editis, suppleuit, et secundam in Icarium, (tom. II. pag. 134. sq.) primus in lucem protulit Reiske. Caret autem ille codex orationibus aliquot tom. II. Morelliani, nempe III. VI. VIII. XXI. XXVIII. XXXV. et ephraasis, tom. I. autem primi paene omnibus. — Alter cod. *Augustanus* continet tantum or. Patrocli ad Achillem, Menelai ad Troianos pro Helena et Vlyssis ad eosdem super eadem. Sed de his nec non de tribus *Bauaricis* in catal. codd. graec. Bauar. CLXXIV. (in quo sunt XI. opusculi in his antea ineditum, ἡ Φιλόπολος.) CCXI. in quo continentur XVII. opusculi in his tria antea non publicata, n. 1) Demosthenes, 2) Φιλάργυρος ἐρασθεὶς ἐταίρας, 3) ἐγράψατό τις τὸν ἑαυτῶ προβλεῦσας.) et CCXIII. (qui complectitur XXV. opusculi Libanii,) et de cod. *Guelferbyitano*, qui XXXV. opusculi a Morellio iam euulgata continet,) pluribus egit doctissima *Reiskia* in praef. ad I. vol. ed. a marito suo curatae.

Vindobonae in bibl. Caesarea. *Libanii* declamatio quaedam cum antiquis graecis scholiis, v. *Lambec.* comment. de bibl. caesar. vol. IV. pag. 504. in additamento II. V. declamationes, (n. secundum ordinem in ed. Morell. I. a) n. 37. b) post n. 43. pag. 912. filius seruauit patrem ἐμπρησμῷ γενομένῃ, praemissa προθεωρία, c) nr. 10. d) nr. I. e) nr. 6) in codice XII. v. *Lambec.* vol. VI. parte I. col. 100. — Secundum *Nesselium* in catal. codd. Caesar. part. III. pag. 49. in cod. LXXXII. Libanii declamationes; — pag. 53. in cod. XCIII. orationes XLIII. quarum pleraeque tum fuisse dicuntur ineditae. — p. 107. in cod. CLXXXVIII. Demost. or. Olynthiaca II. cum Libanii argumento. — pag. 114. in cod. CCVIII. declamatio in qua parasitus, coena fraudatus, se ipsum desert: — pag. 118. in cod. CCXIX. monodiae in Iulianum, imp. et ruinam Nicomediae: — pag. 120. in cod. CCXXI. declamatio morosi patris, filium abdicantis, quod prolapsa patre risisset. — pag. 121. in cod. CCXXIII. declamatio de auari filio: — pag. 134. in cod. CCCV. epistolae et declamationes.

Heidelbergae quondam, teste Sylburg. in catal. codd. nr. CXXII. XIV. declamationes nr. CCIX. XIII. declamatio. et LIX. epist. nr. CCLXXV. XV. declamatio. et CC. epist. nr. CCLXXVII. IV. progymnasmata; — nr. CCLXXVIII. Libanii quaedam. — nr. CCLXXXI. LXIII. oratio.

Giesae in bibl. acad. sunt *Steinheilii* obss. msstae ad Libanium.

Leidae in bibl. publica, inter libros a Bon. Vulcanio legatos, Libanii ad Troianos pro Helena, de legatione, de amicis, ephraasis veris. (catal. pag. 343. 2.) — inter codd. *Vossianos*, an ducenda sit vxor? (cat. p. 396. nr. VIII.) — aliquid Libanii (cat. pag. 401. nr. 4.

Matriti in bibl. regia, cod. XLIX. Declamatio XL. in quibus sunt septem, quas ineditas habuit *Iriarte* et copiose omnes recenset in cat. codd. gr. p. 164-168. Praemissa est vita Libanii ex Eunapio. — Illi codici litterarum forma, aetate et vitis est omnino similis cod. LII. easdem continens Libanii declamatio. aut XLI. v. *Iriarte*. p. 176. sq. — In cod. LXXXVI. sunt VII. declamatio. tres vero aliae, in titulo nominatae, absumptae volumine. v. *Iriarte*. pag. 354. sqq. — In cod. XCVIII. (*Iriarte*. pag. 387.) declamatio. quinque et ethopoeia. — In biblioth. *Escorial.* (teste *Pliero* initin. per Hispan. pag. 180.) sunt in decem codd. multae epistolae et magna aliarum declamationum libellorumque copia: in his, quorum titulus adfertur, (plurimis enim non additus est,) disertae nominantur, Monodia pro Iuliano, imp. Monodia ob templum Apollinis igne consumptum, epitaphium ad imp. Iulianum; ad proconsulem, Montium

Montium, qui ab ipso postulauerat, ut scriberet Demosthenis vitam et omnium orationum eius argumenta; denique Libanii et Aristidis ad Achillem considerationes.

In *Anglia* (secundum catal. codd. Angl. et Hibern.) in biblioth. *Bedleiana* nr. IV. epistolae 268. — nr. IX. epp. 161. — nr. XIX. et LXXVI. it. CXXXI., Lib. et Basilii epp. quaedam mutuae — nr. LI. duae Libanii epp. ad Modestum. 121. ep. ad Amphilochium: 92. epp. in cod. Laud. MCCCCLI. — tres epp. in cod. MMMXCI. — iater aduersaria Langbaen. p. 271. cat. 1. nr. XX. et XXI. — tom. II. inter codd. *Norfolc.* nr. MMMCCCCXXIV. — nr. LVI. Lib. narratiunculae, multae epp. diss. de inexplebili cupiditate; irae vituperium; bouis encomium; de amicis; quod inique dutescere, miserabilius est, quam pauperem esse (etiam n. LXVIII. tres poster. decl. it. nr. MCCCCLI. inter codd. *Laudi*) — nr. LXIII. pars orat. in necem Iuliani; Vlyssis orat. ad Troianos; Vlyssis declaratio in persona Orestis; Menelai ad Troianos: (etiam nr. LXVIII. et LXXI.) decl. morosus se ipsum deferens. — nr. LXVIII. descriptiones; comparatio ciuitatis et agri. — n. CXXXIII. hypotyposis oratt. Demosthenis — Inter codd. *Barocæ* nr. CCXIX. oratt. octo, quarum tres tunc ineditae erant de morte Iul. vlciscenda, ad eos, qui eum morosum vocant, et ad Antiochenos de ira imp. XIV. decl. in cod. MMCCXC. — Inter codd. *Guil. Laudi* nr. MCCCCLI. orat. Achillis contra Aristidis orat. — or. ad Troianos pro Helena; or. de auaritia; vituperium irae; bouis encomium; *Lib.* Menelaus. — nr. MMCCCLXXXIII. et inter aduersaria Langbaeni, nr. IX. pag. 270. catal. I. progymnasinata. — nr. MMMDLXI. or. Antiochicus. — Inter Langbaen. aduers. nr. XX. p. 271. catal. I. fermo de morte Iuliani vlciscenda. — *Cantabrigiae* inter codd. colleg. S. Trinit. (in parte II. tom. I. cat.) nr. DCXVIII. decl. quaedam, latine versa ab Erasmo Roter. — inter codd. Coll. Gaio-Gonuill. nr. CMIL. Lib. fragmentum et de Demosth. — In tom. II. cat. inter codd. *Gale* nr. MMMMMCMXLX. II. epp. — nr. MMMMMCMCLXX. tres oratt. ineditae, it. epistolae, cum diuersis codd. collatae. — nr. MMMMMMMXXXIII. oratt. ali-quot. — inter codd. *Wheleri*, nr. MMMMMMMMMMMCXIV. epistolae et declamatt.

Venetiis in bibl. *Marciana*, (secundum quidem cat. codd. gr. qui omnes num adhuc ibi sunt, an Lutetiam Paris. abierint, nescio: hinc brevis ero in illis enumerandis:) — in cod. CCCXXII. V. declamatt. — cod. CCCXXXI. decl. auari, cicutam poscentis; — cod. CCCXXXVIII. VII. oratt. — In codd. CCCXXXIX. et CCCXXXX. multae oratt. et declamatt. — in cod. CCCXXXI. praeter 481. epp. sunt decem minora opuscula. — in cod. CCCXXXII. praeter 158. epp. sunt tres oratt. n. super Iuliano occiso, lamentatio super Nicomedia et lamentatio super Daphnaei Apollinis fano, flammis exusto, item declamatio, cuius inscriptio: Mulier in veneficio deprehensa non poterat comburi: alia mulier eam comburere promiserat, hanc quoque *Hadrianus*, rhetor, comburendam censuit. In cod. DXXV. or. morosi patris, filium abdicantis, quod prolapsa patre risisset. — *Cel. Villoisonius* in bibl. *Marciana* detexit cod. CCCCLII. qui Macarii Chrysocephali *Ποδωνίου* continet, et ex eo in anecd. gr. pag. 11. sqq. multa ex Libanii operibus excerpta, XI. ineditarum illius declamationum titulos, fragmenta et sententias indicauit partim, partim publicauit: et inde repetiit praeclara Reiskia in praef. ad tom. I. Libanii oratt. p. XXIV. sqq. Nos quoque notatu digniora, suo quaeque loco memorabimus.

Progredior ad *editiones* plurium iunctimque editorum opusculorum.

Libanii Μελεται, λόγοι, ἐκφράσεις. gr. cura *Soteriani Capsalis*. Io. Macchiochus Bondenus imprimebat. Ferrar. 1517. 4. de qua edit. operarum mendis scatente, vid. *Maittaire* A. T. II. p. 115. vbi quoque Morelli iudicium de ea adfertur. In cod. tamen Ferrariensi, seu editione Soteriani non pauca melius, quam in Morelliana legi, Reiske in V. vol. animaduersionum p. 1. indicat.

Libanii declamatiunculae aliquot graecae; eademque latinae per Erasmus, cum duabus oratt. Lysiae itidem versis, incerto interprete, et aliis nonnullis. Basil. in offic. Io. Frobenii 1522. 4. v. *Maittaire* l. c. pag. 629. — Eadem declamatt. lat. ex versione *Erasmii*; in *Erasmii* Opp. Lugd. B. tom. I. pag. 545. sq.

Belli Troiani scriptores praecipui, Dictys Cretensis, Dares Phrygius et Homerus. — Additae sunt quoque *Libanii* et Arisididis declamationes quaedam, historias Troiani belli declarantes. Basileae per Petrum Pernam. 1573. 8. v. *Stolle* Nachricht von den Büchern in der Stollischen Biblioth. vol. II. part. IX. pag. 144. sq.

Libanii sophistae praeludia oratoria LXXII. declamationes XLV. et dissertationes morales. *Feder. Morellus* e msstis maxime reg. bibl. nunc primum edidit, idemque latine vertit. Adiectae sunt notae et variae lectiones, cum duplici indice locupletissimo. Paris. Claud. Morellus. 1606. tomus II. (citatur vulgo tom. I.)

— Orationes XXXVI. quae historiae augustae a Constantino M. vsque ad Theodosium M. eiusque liberos inpp. arcana haecenus ignorata ac iurisprudentiae atque ἐγκυκλοπαιδείας αἰτίσματα continent. His acced. Monodiae, inuectivae, ecphraes, nouae. Graece omnia nunc primum prodeunt, partim e bibl. regia, partim e Vaticana et Palatina aliisque. *Fed. Morellus* recensuit, castigauit, latine vertit, et notis illustrauit. Lutet. apud Cl. Morellum 1627. fol. (citatur vulgo tom. II.)

Idem Morellus multas illarum vel singulas vel plures iunctim ediderat. v. catal. de la B. du R. bell. lettr. tom. pag. 107. Quas singulas excudi fecit, earum plurimas Fabr. in cat. opusc. indicauit. Editiones autem plurium libellorum, in vno volumine congestorum, hae fere sunt, indice *Maittaire* in A. T.

Libanii Ethopaeiae de pictore, timido, Menelao, Achille, gr. et lat. interpr. *F. Morello*. Lutetiae, apud eumd. Morel. 1603. 8.

Libanii dissertatt. de opibus, amicis, cupiditate, cum notulis *F. Morelli*. ib. apud eumd. 1606. 4.

— Oratio aduersus adfessores magistratum; (nunc primum e cod. Bauar.) panegyricus Iuliano dictus; Naenia super fano Daphnaei Apollinis, fulgure exusto: or. ad Theodosium pro Antiochenis; omnia seorsim, graece, (nunc primum e II. codd. regg.) cum lat. vers. et not. *F. Morelli*, ibid. apud eumd. 1610. 8.

— Laus palinae, pomi, horti, portus, naumachiae et leonis, gr. (nunc primum e Vatic. bibl.) cum latina versione *Fed. Morelli*. Paris. apud eumd. 1612. 8.

— Ecphraes certaminum Herculis, Iunonis et Polyxenae mactatae gr. (nunc prim. e bibl. Vatic.) et lat. ecphrae Iunonis, gr. tantum (quod. versionem iam antea ediderat *Morell.*

rell. v. infra.) cum notis *Fed. Morelli*; et Herculi cum Periclymene certamine ex Ouidi. Metam. Parisi. apud eumd. 1613. 8.

Libanii Panegyricus Constanti et Constantio dictus; orat. de pactis, (nunc prim. e bibl. Vatic.) seorsim ille et haec; graece, cum lat. vers. et not. *Fed. Morelli* ibi. apud eundem 1614. 8.

— Or. pro rhetoribus et professoribus ad Antiochenos; Lamentatio super Nicomedia terrae motu submersa; seorsim utraque graece (nunc prim. e bibl. Vatic. et Bauar.) et lat. interpr. *F. Morello* cum eiusdem notis. ibid. ap. eundem. 1616. 8.

Lib. oratt. IV. de patrociniis, de angariis, de vinctis aduersus ingredientem magistratum domos; nunc primum editae, quibus adiuncta et quinta, iam edita, aduersus aduersos apud magistratus, graece, cum versione doctisque prolegg. et comparat. constitutionum legumque.) et notis *Iac. Gothofredi*. Geneu. Pet. Chouet. 1631. 4.

— Eadem oratt. IV. et quinta; acc. denique eiusdem (*Libanii*) pro templis gentium non excidendis, nunc primum edita, graece, cum versione et notis *Iac. Gothofredi*; inter *Gothofredi* opuscula, Geneuae 1641. 4. et inter eiusdem Opp. iuridd. minora. Lugd. B. 1733. fol. p. 350.

— *Oratt. XVII. Ant. Bongiouanni* nunc primum e mss. codd. (Veneto Marc. in sex prioribus, in ceteris, e Veneto S. S. Ioa. et Paulli,) eruit, latine vertit, notisque illustravit. Venetiis e typogr. Io. Bapt. Albritii 1754. 4.

Vid. erudit. censorem, qui et versionem Bong. latinam ac lectiones illius interdum culpavit, et multa *Libanii* loca emendat explicatque, in nouis actis erud. Lipsi. 1756. mens. Febr. pag. 49-57. collata tamen *Reiskii* censura in: Zuverlässigen Nachrichten a. 1755. part. 185. ex qua quidem censorem in actis erudit. Lipsi. locos quosdam repetitos, latine fecisse et pro suis reddidisse, *Reiske* in fine praefat. suae ad quintum vol. animaduersionum ad graecos auctores, (Lipsiae 1766. 8.) contendit.

[Eine Rede des *Libanius* zum erstenmale aus einer Handschr. der churf. Bibl. zu München abgedruckt. L. 1775. 8. cura *E. C. Reiskiae*. Est Orat. defens. cuiusdam qui filiam pro urbis salute occiderat.

Aristidis Or. aduersus Leptinem, *Libanii Declam. pro Socrate*, Aristoxeni Rhythmicorum elementorum Fragmenta. Ex Bibl. Ven. D. Marci nunc primum ed. *Iac. Morellius*, Ven. 1785. 8.]

Reiske, de *Libanio* imprimis meritis, in illo Vto volumine a p. 1-584. sagaces, nec raro audaciores, coniecturas atque emendationes, nec non histor. atque interdum exegeticas obseruat. ad *Libanii* orationes et declamationes scripsit, et quasi promissidem dedit futurae edit. in qua quidem curanda vir graece doctissimus multum temporis consumpsit; sed viuus non potuit percipere laboris fructus. Nam, illius, a LXXIV. huius saeculi defuncti, demum vxori licuit prelo subicere opus, quatuor hucusque constans tomis: quintus adhuc cum indic. subsequetur.

Primum erat constitutum, nouam editionem, splendido vestitu ornatam, curare. Prodiit igitur vol. I. inscriptum:

Libanii sophistae orationes et declamationes ad fidem codicum mss. recensuit et perpetua adnotatione illustrauit Io. Iac. Reiske, Altenburgi sumptibus et litteris Richter. 1784. m. 4.

Sed quoniam deerant splendidae et venustae illius edit. emtores, librarius mutauit formam et minore ornatu subiecit prelo atque continuauit editionem eiusdem sententiae in fronte

fronte tomorum; quorum *primus* exiit prelo a. 1791. 8. mai — In hac edit. minoris formae praefationi accessit designatus ordo opusculorum Libanii, qui 1) in codice Augustano primo optimoque, ex quo ordinem opusc. retinuit, 2) in cod. Bauarico primo, 3) in cod. Bauar. secundo, 4) in cod. Bauar. tertio, 5) in c. Augustano secundo, 6) in cod. Wolfenbutteleni leguntur. Primum cod. Aug. ipse Reiskius ad verbum descripsit; reliquos contulit coniux, marito eos relegente — *secundus* a. 1793. — *tertius* 1795. — *quartus* 1797. Quae Morellus, Fabricius, ac Bongiouannius ediderant, Reiskius, mutato ordine, recepit, et ex suis VI. codd. quinque anecdotes primus inseruit oratt. Eius cura potissimum in eo versata est, ut textum Libanii, per superiores editiones, Morellianam maxime, (ex codicibus mendosissimis et lacunarum plenis ductam, ideoque vitiis scatentem,) mire corruptum, exhiberet e codd. quam emendatissimum, praeter ea lacunas superiorum editionum et multas et magnas expleret: de quibus omnibus rebus accurate disserit doct. Reiskia in praef. ad primum volumen. Ut autem chartae parcam, in catalogo opusculorum, quae continet ed. Morelliana, indicabo, ubi singula in edit. Reiskiana, quae a vita Libanii incipit, minoris formae reperiantur. Hic tantum praemittam indicem et sedem designabo eorum, quae defunt in exemplo Morelliano.

In tom. I. nr. 2. p. 171. ex Fabr. B. Gr. et Bauar. atque Aug. I. codd. *ad eos, qui eum molesum vocarunt.* v. Reiskii not. I. pag. 171.

nr. 4. p. 208. *περὶ τῆ μὴ ληρεῖν*, ex codd. Aug. I. et Bauar. et ed. Bongiou. pag. 15.

nr. 9. p. 256. *εἰς τὰς Καλαίνδας*, ex Allatii excerpt. sophist. pag. 115. et emend. ex cod. Aug. I.

nr. 10. pag. 261. de *Plethro*, aedificio Antiocheno, ex Bongiou. edit. pag. 138. et cod. Aug. I.

nr. 16. pag. 484. *Ad Antioch. de ira imper.* ex Fabric. B. Gr. sed ex codd. August. et Bauar. in fine suppleta est oratio.

In tom. II. nr. 23. pag. 27. de *ulciscenda morte Iuliani*, quam orationem ad Theodosium, a. C. 379. imperatorem factum, eo ipso anno scriptam esse statuit Olearius in longa nota ad initium orationis: ex Fabr. B. Gr. et codd. Bau. atque Aug. I.

nr. 27. pag. 110. *contra Icarium* or. II. quam primus edidit ex cod. Aug. Reiske. Est quoque in cod. Paris. MMMXXVII.

nr. 28. pag. 144. *ὕπερ τῶν ἱερῶν*, h. e. *templa gentilium dirui non oportere*: ex Gothofredo, qui argumentum orationis et quasdam constitutiones Constantii, Constantis, Theodosii M. et Valentiniani iun. ex cod. Theodosiano ad intellectum orationis Libanianae praemisit, et cuius notas recudi fecit textumque ex cod. Aug. I. emendauit Reiske.

nr. 30. pag. 223. *ad Thrasydatum*, ex edit. Bongiou. pag. 176. coll. Aug. eod. I.

nr. 34. pag. 226 *κατὰ τῶν πεφευγόντων*. orat. ex edit. Bongiou. pag. 1. et ex codice Aug. I. correctā.

nr. 35. pag. 307. *περὶ τῶν Φαρμάκων* orat. qua Libanius, reprehensus ob desidiam diceendi, excusabat et demonstratum ibat, linguam sibi beneficio esse illigatam, ex ed. Bongiou. pag. 166. et ex cod. August. emendata.

nr. 36. pag. 316. *ad Polyclem*, cui exprobrat animum immemorem atque ingratum aduersus Iulianum. ex ed. Bongiou. pag. 116. II. pag. 361. 30. et ex codd. Aug. I. et Bauar. emendata orat.] Est quoque in codd. Paris. MMMXIV. et Medic. teste Bandin. II. pag. 137.

nr. 37. pag. 327. ὑπὲρ ἑαυτῆς διὰ τὴν πρὸς Ἀντίοχον συνηγορίαν, or. qua se purgat de opera, abs se Antiocho nauata; ex edit. Bongiou. pag. 53. et ex codice Aug. I. et Bauar. correcta.

nr. 38. pag. 342. κατὰ Σιλβάνου, qui Christianus fuisse videtur Reiskio, et impius erga patrem; orat. ex ed. Bongiou. pag. 218. et e cod. August. I. correcta.

nr. 39. pag. 353. Ἀντίοχῳ παραμυθητικός. ex ed. Bongiou. pag. 239. et ex cod. August. I. emendata oratio: est quoque in codd. Vatic. et Palat.

nr. 40. pag. 364. πρὸς Εὐμόλπιον. or. ex Bongiou. edit. pag. 151. et ex cod. August. I. correcta.

nr. 41. pag. 379. πρὸς Τιμοκράτην orat. ex Bongiou. edit. pag. 128. et ex cod. Aug. I. emendata.

nr. 42. pag. 388. *pro Thalassio*. or. ex Bongiou. (cuius not. de eo vide,) pag. 88. et ex cod. Aug. I. emendata.

nr. 44. pag. 432. εἰς Εὐστάθιον τὸν Κάρεα, prolusio ad scholam quamdam s. lectionem; ex ed. Bongiou. pag. 250. et e codd. Aug. I. ac Bauar. correcta. Est quoque in codd. Paris. bibl. DCCCCLXIII. et MMMXIV. et MMMXVII.

nr. 45. pag. 435. *ad imp. de vindictis seu de custodia reorum*, ex Gothofredi edit. cum eiusdem prolegg. et notis. coll. cod. Aug. I.

nr. 47. pag. 493. περὶ τῶν προσασιῶν, or. *ad tollenda vicorum s. rusticorum patrocinia, a militibus ducibus militaribus data*. ex edit. Gothofredi, cum huius prolegg. notisque, coll. cod. Aug. I.

nr. 48. p. 526. πρὸς τὴν βελήν, ex editione Bongiou, coll. codd. August. I. et Bauar.

nr. 49. pag. 549. *pro agricolis*, περὶ τῶν ἀγγραγείων. ne agricolae, Antiochiam commeantes, mox in agrum redituri a magistratibus detinerentur ad opera publica, multo minus ad priuata: orat. ad Theodosium M. ex Gothofredo, cum eius argumento et notis coll. cod. Aug. I.

nr. 50. pag. 570. *ad imperat. aut ὑπὲρ τῶν βελῶν*, ex Bongiou. ed. coll. codice August. I.

In tomo III. nr. 53. pag. 68. πρὸς τὸν βασιλέα (Theodosium M.) εἰς Φορὰ νόμους κατὰ τῶν εἰσιόντων εἰς τὰς τῶν ἀρχόντων καταγωγὰς contra ingressus familiares in praetoria et domos iudicum horis pomeridianis; oratio habita circ. a. 389. ex ed. et cum prolegg. notisque Gothofredi, e cod. Aug. correcta.

nr. 56. pag. 185. *Ad Anaxentium* (in cod. Palat. *Auxentium*.) ex ed. Bongiou. pag. 230. et cod. August. I.

In nr. 59. desinit cod. Aug. I. In *tomo IV.* reliquas ex edit. Morell. declamatt. Reiske reddidit emendatas; quas sequuntur ea, quae Morellus ab initio edit. suae posuerat, *μελέται* XLIV. s. fictiones ex fabulis aut vera historia sumtae et ornatae, in quibus sunt multae probabili ratione expositae et tolerari possunt; contra aliae, ingeniose quidem pertractatae quarum vero materies et rationes ab omni veri ac probabilitatis specie abhorrent, et lusus sunt ingenii, haud bene excogitati. Morellianis addidit ex codd. Bavar. quinque antea ineditas *μελέταις*; sunt vero 1) *πατὺρ ἀπολογία*. *pater, ad bellum ab urbe auertendum filiam suam occiderat; reus caedis factus, se defendit.*

2) *ἡ Φιλόπολις*. tyrannus a sua vxore interficitur. Haec autem quod liberi tyranni, secundum leges, morti quoque obnoxii erant, eorum vitam, tamquam praemium facti, postulat.

3) *Δημόσθηνες*, qui mori cupit, quod Philippus post praelium, ad Chaeroneam factum, eius deditionem intra quinque dies poposcit.

4) *Φιλάργυρος ἐρασθεὶς ἐταίρας*. *avarus amabat ἐταίραν*. cui ut mercedem non solvat, laqueo vitam finire cupit: comperiens autem, *αὐτοχειρίαν* magna vi pecuniae multari; ad hanc poenam depellendam, poscit cicutam.

5) *Ἐγράφατό τις τὸν ἑαυτῷ προβλεύσεως*. *filius, a patre caedis tentatae accusatur, postulat, ut secundum leges supplicio adficiatur.*

Tum sequuntur Progymnasmata, Ethopoeiae XXV. Ecphrasae VII. *Θέσις*, num matrimonium sit contrahendum; haec omnia sumta sunt ex I. vol. Morelli: dein a p. 1064. 1098. ea, quae Morellus ad calcem tomi II. sub Libanii nomine vulgavit. Denique ea, quae Allatius primum promulgavit, opusc. rhetorica.

Libanii ingenium omnino fertile et sagax atque eruditio et orationis copia atque elegantia, non minus quam argutiae, loquacitas, contorta saepe perplexaque dicendi ratio, et sterilitas multorum argumentorum atque exercitationum mere scholasticarum, quantopere placuerint librariis virisque doctis et Libanii ipsius, et sequentis aevi, vel ex eo potest perspicui, quod hominis saec. IV. eiusque idolorum cultoris scripta et numero multa et varietate pretioque valde discrepantia, toties sunt descripta atque ab interitu servata. Et tamen lectio eorum ad copiam linguae graecae rerumque et ad illustrationem historiae illius temporis aequae ac veterum auctorum graecorum, cum primis poetarum plena, vel hodie est commendanda.

Ipsa *Reiskia* orationem defensoriam cuiusdam, qui filiam pro urbis suae salute occiderat e cod. bibl. electoralis Monachiensis primum edidit Lipf. 1775. 8. *Harl.*

Priore tomo Paris. 1606. fol. continentur Progymnasmatum exempla et declamationes:

[P] Progymnasmatum exempla quidem sunt ^{vv}):

I. *Μῦθοι* *fabulae tres* 1. de lupis, ab ouibus pacem petentibus, 2. de testudine, cursu cum equo contendente et 3. de monedula ceterisque auibus forma cum Ioue contententibus.

II. *Διη-*

^{vv}) In cod. *Medic.* II. plut. 58. sunt Libanii progymnasmata n. fabulae III. etc. eiusd. loci communes V. contra homicidam, contra tyrannum, pro tyrann-

nica, contra proditorem et contra medicum veneficum; eiusd. laudationes VII. nim. Diomedis, bouis, Theristae, Demosthenis, Vlyssis, iustitiae, agricultu-

- II. *Διγγήσεις* *narrationes* tres 1. de Hercule, pro Deianira cum Acheloo luctante, 2. de flore Hyacintho et 3. de Alpheo et Arethusa.
- III. *Χρῆται* *Chriae* tres 1. de Alexandro, rege, qui rogatus de thesauris suis amicos demonstravit. 2. de facto Diogenis, qui, adolescentem videns petulantem, paedagogo verbera inflixit. 3. de Isocratis dicto, radices disciplinarum amarae, fructus vero dulces.
- IV. *Γνώμη*, duplex elaboratio *Sententiae* Homeri Iliad. β. 24. ὃ χρεὶ παννύχιον εὐδαν βελή-
φορον ἀνδρα. *Dedecus est totam consultum stertere noctem.*
- V. *Ἀνασκευὴ* *Confutatio*, non esse verisimile, Chrysen peruenisse ad nauale Graecorum.
- VI. *Κατασκευὴ* *Confirmatio*, Verisimilia esse quae traduntur, 1. de armis Achillis 2. de eius ira.
- VII. *Κοῖναι τόποι* *Loci Communes* 1. contra homicidam. 2. contra proditorem, 3. in medicum veneficum, 4. contra tyrannum, 5. pro tyrannicida.
- VIII. *Ἐγκώμια* *Laudationes* 1. Vlyssis, 2. Achillis, 3. Diomedis, 4. Therstitae, 5. Demosthenis, 6. Agriculturae, 7. Iustitiae, et 8. bouis *συγγραφήκῳ χαρακτήρι*, historico, non oratorio stylo.
- IX. *Ψόγοι* *Vituperationes* 1. Achillis, 2. Hectoris, 3. Philippi, 4. Aeschinis, 5. Opulentiae, 6. Inopiae, 7. Irae et 8. Vitis.
- X. *Συγκρίσεις*, *Comparationes* 1. Nauigationis siue mercaturae nauticae et agriculturae, 2. Achillis et Diomedis, 3. Aiakis et Achillis, 4. Demosthenis et Aeschinis, 5. Ruris et Urbis.
- [P] XI. *Ἠθοποιίαι* *Ethopoeiae* 1. Medae, suos mactaturae filios, 2. Andromaches ad iacentem ante se Hectorem. 3. Chironis, Achillem inter virgines versari audientis, 4 et 5. Niobes post amissos liberos. 6. pictoris, Apollinem in tabula laurea pingentis et ligno colores non admittente. 7. hominis, bellum in aedibus suis pictum videntis. 8.

Dddd 2

Menelai,

rac, ruris et urbis; Achillis et Diomedis; Aiakis et Achillis, Demosthenis et Aeschinis; eiusd. Ethopoeiae XXV. eiusd. descriptiones VII. eiusd. propositum, an matrimonium sit contrahendum: quae omnia eodem vt plurimum ordine, quo habentur in ed. Morell. tom. I. pag. 1-183. v. Bandin. cat. codd. gr. II. col. 440. — In codice XX. plut. 57. nr. 16-19. sunt fragmentum ex Libanii loco communi in *medicum veneficum*, bouis laudatio, Therstitae laudatio et an matrimonium sit contrahendum (Bandin. l. c. col. 360. sqq.) — In cod. XXX. plut. 59. nr. 16. descriptiones II. ebrietatis altera, altera herorum *curriculi* in ed. Morell. tom. I. pag. 175. et 181. (v. Band. l. c. col. 552.) In cod. XXXVII. plut. 32. nr. 4. in calce epistolarum Libanii, eiusdem fragm. *παιδαγωγῆς* descriptionis in senatu in Morelli edit. I,

p. 174. (Bandin. l. c. col. 200.) — Paris. in bibl. public. sunt in quinque codd. nr. DLXXXIII. M. MMDCXXXVIII. (nr. X. quorum pars Nicolaum sophistam, auctorem habere dicitur in cat. II. p. 570. ib. nr. 8. sunt Nicolai progymnasmata; quorum initium γῆρας ἐλάττω τὸν λείοντα.) MMCMLXI. et MMMXIV. Libanii progymnasmata quaedam: praeterea in cod. XXX. descriptio veris, ebrietatisque: in codd. MMCCIX. et MMMXVI. irae vituperatio, bouis encomium, ruris et urbis comparatio, aliaque id genus pridem edita. — in cod. MMCMXCVIII. Cephalus et Arifphon inter se disputant. — in cod. MMXXVIII. veris descriptio. In aliis quoque bibl. custodiri codd. illarum exercitationum umbratili-um, in notitia codd. supra iam obseruauimus,

Menelai, cognito Agamemnonis interitu. 9. Achillis super Patroclo. 10. 11. Eiusdem, amantis post eadem Penthesileae. 12. Vlyssis, in Cyclopi spelunca deprehensi. 13. Vlyssis ad Cyclopem, a quo vidit socios suos deuorari. 14. Vlyssis post procos interfectos. 15. Medae, Iafone aliam vxorem ducente. 16. Achillis, erepta sibi Briseide. 17. Achillis, Graecis deuictis a Trojanis. 18. Polyxenae, a Graecis iussae recedere, qui sponsam futuram Achillis adfirmabant. 19. Aiaceis, armis Achillis fraudati. 20. Aiaceis, seipsum iugulare parantis. 21. Eiusdem post infaniam. 22. Bellerophontis, pugnaturi cum chimaera. 23. timidi avari, aureo inuento gladio. 24. Meretricis resipiscentis. 25. Menoecei antequam se iugularet pro victoria patriae.

XII. *Ἐκφράσεις Descriptiones* 1. praelii peditum, siue belli, 2. picturae in curia, 3. ebrietatis, quae vidit lucem in Henrici Stephani Francofordiensibus nundinis, vna cum Basilii et Luciani scriptis de ebrietate, graece et lat. Paris. 1574. 8. 4. Veris, stylo συγγραφή, 5. Calendarum, 6. curriculi Heroum, 7. alterius in curia picturae.

XIII. *Ἔκκλις Propositio deliberatiua*, an matrimonium contrahendum sit. I. p. 183.

Progymnasmatum haec exempla cum Theonis progymnasmatis veluti eiusdem auctoris ediderat graece, subiecta ad calcem sua versione *Iac. Camerarius* Basil. 1541. 8. Camerarii versionem paucissimis mutatis Morellus retinuit. Ceterum in Camerarii editione desiderantur Loci communes 3. 4. 5. et laudationes vituperationesque omnes praeter vnum Achillis encomium et eiusdem vituperationem. Ex comparationibus desunt 3. 4. 5. Atque Ethopoeiae omnes praeter 2 et 3. nec non Descriptiones praeter 1. 2 et 3. Illa primus cum latina versione sua edidit Morellus. Ex Ethopoeiis 1 et 2. vertit latine *Erasmus* Basil. 1522. 4. et tomo primo Operum Erasmi. Elogium Vlyssis et agriculturae cum versione latina et gallica ediderat Morellus Paris. 1603. 8. Laudem Iustitiae et alia 1605. 8. *Fabric.* Praeter ea, supra iam adlata, memorantur a *Maittario* in A. T.

Lib. expositio horti, gr. et lat. cum versione lat. et notis *Fed. Morelli* Lutet. apud F. Mor. 1609. 8.

— descriptio Iunonis amoenissima, nunc primum gr. e vatic. biblioth. *Fed. Morellus* prof. et interpres regius, latine vertit. Lutet. apud F. Mor. 1613. 8. v. *Maitt.* III. p. 862. not. et indice, pag. 56. sq. — adde lib. V. cap. 38. de scriptoribus, in Photii bibl. censurae subiectis, in vol. VIII. pag. 403. ed. vet. — In *Polusae* encyclop. philol. vol. I. sunt pag. 409. fessi descriptio et pag. 411. Chria in dictum Theophrasti, qui, interrogatus, quid amor? otiosi adfectum animi esse respondit; in vol. III. pag. 265. 273. 297. et 308. quatuor declamatt. — *Descriptio ebrietatis* in Francofurt. emporio etc. H. Steph. 1574. 8. *Harl.*

Hisce Progymnasmatis addenda quaedam ad calcem tomi secundi Morellus vulgavit, sub Libanii nomine, licet quaedam eorum in cod. Barocciano CXXXI. legantur sub nomine *Nicolai^{ww}*, *Sophistae*, inter quadraginta, quae cod. ille exhibet, huius Nicolai progymnasmata [v. paullo ante e codice Paris. notata.] Quae autem in Morelli editione esse dixi, haec sunt:

Ecphrasis

ww) Videtur hic esse Nicolaus, Procli et Lacharidis discipulus, de quo Suidas in *Νικόλαος* et *Λαχάρης* et Marinus in vita Procli c. 10. *Fabr.* v. supra

in hoc vol. pag. 134. et not. 66. de Nicolai scriptis adnotata. *Harl.*

Ecphrasis 1. Leuctrici belli tom. 2. p. 706. 2. Herculis, flantis in procinctu cum Leonis exuio pag. 707. 3. Herculis gestantis aprum Erymanthium pag. 708. 4. pulchrae virginis pag. 709. 5. pauonis pag. 713. *Ecphrasis* venationis pag. 673.

Encomium palmae et pomi pag. 714. quod vtrumque separatim a *Morello* graece et latine editum fuerat Paris. 1613. 8.

Ecphrasis 1. horti pag. 716. separatim, gr. et lat. edit. a *Fed. Morello*. Paris. 1609. 8.] 2. portus pag. 717. 3. pugnae naualis pag. 719. 4. leonis, ceruum opprimentis, p. 720. 5. 6. *Ecphrasis* duplex certaminis Herculis et Antaei p. 721. 722. 7. Iunonis pronubae p. 724. 8. ^{xx)} Polyxenes, mactatae a Neoptolemo, pag. 726. 9. Medae quiritantis pag. 728. 10. 11. Troiae euerfae descriptio duplex 729. 730. 12. Chimaerae pag. 732. Ex his pleraeque, seorsim antea a *Morello* in 8. Paris. 1613. etc. vulgatae, lucem viderant.

Ethopoeiae 1. Eunuchi amantis pag. 733. 2. pictoris, imaginis, quam pinxerat, amore capti, pag. 734.

Sequuntur tomo primo *μελέται* siue *Declamationes* XLIV. ^{yy)} (*πλασματικές* et *γυμνασικές λόγος* adpellat *Photius* cod. XC.) cum *Fed. Morelli* versione, qui in graecis secutus est veterem editionem Romanam. [Hae *μελέται* sunt in tom. IV. Reisk.]

I. *Προβευτικός*. Ad Troianos oratio Menelai, pro reddenda Helena tom. 1. pag. 190. Italice versa prodiit Venet. 1543. 8. Latina Erasmi interpretatio, Basil. 1522. 4. et tomo primo operum Erasmi, Basileae et Amstelodami editorum. *Fabr.* Est quoque in eod. *Matrit.* reg. XLIX. it. XCVIII. fol. 102. et fol. 113. or. legati ad Troianos de Helena. ib. fol. 136. *Libanii ethopoeia*, quae verba faciat respiciens meretrix. v. *Iriart.* catal. p. 167. et 387. — *προβευτικός* est praeterea inter codd. Paris. CMLXIII. — *Nanianos*, v. cat. p. 490. et inter codd. *Medic.* v. *Bandin.* cat. II. pag. 362, 1. pag. 366. 12. pag. 422, 16. p. 552, 27. pag. 615, 10. pag. 673, 1. — De versionibus italicis v. *Paitoni* bibl. degli autori - volgarizz. tom. II. p. 203. — *Libanii* declamatt. pro Menelao, Helenam repente, Medea filios occisura, Andromacha interfecto Hectore, gr. lat. *Erasmio* interprete: cum *Melanchthonis* encomio eloquentiae etc. Coloniae ap. Ioann. Soterem. 1525. 8. *Harl.*

II. *Vlyssis* ad eosdem Troianos de eodem argumento pag. 200. Vtrique brevis *προθεωρία* praemittitur. *Fabr.* Inter codd. *Medic.* v. *Bandini* cat. II. pag. 362. 2. pag. 366, 13. p. 375, 2. in eod. *Matrit.* XLIX. v. *Iriart.* p. 168. *Harl.*

III. *Achillis* oratio, qua respondet *Vlyssi*, ab *Agamemone* ad se ablegato p. 228. Argumentum petiitum ex *Homeri* *Λυαῖς* siue [*Π*] *Iliad.* l. 225. Orationem sub *Vlyssis* nomine *Dddd* 3 scripserat

^{xx)} Descriptio Iunonis amoenissimae, nunc primum gr. e Vatic. bibl. *Fed. Morell.* cum lat. vers. Lutetiae ap. eundem 1613. 8. v. *Matth.* A. T. III. pag. 862. not. C. *Harl.*

^{yy)} *Declamationes* suas a multis possideri, legi et imitatione dignas censer, scribit *Libanius* epist. ad *Archelaum* (lib. I. ep. 44) qui earum nonnullas

ex inuidia flammis mandauerat. Aliquas *Proclo* muneri mittit lib. 3. ep. 92. Vide et vitam *Libanii* t. 2. pag. 51. vbi describendis suis vix ait fuisse *βιβλιογράφων δεξιὰς*. *Fabric.* In quibus aliis codd praeter Paris et *Mediceos*, reperiantur seqq. *declamationes*, iam supra in notit. codd. est adnotatum, *Harl.*

- scripserat *Aristides*, quae etiamnum exstat, ut dixi lib. IV. cap. 32. num. 53. in hoc vol. p. 28. et cum contraria hac Libanii oratione prodiit Hagenoae 1535. 8. edente, qui latinam versionem addidit, *Ioach. Camerario. Fabr.* In codd. *Parif.* MMDCCCXLIV. et MMDCCCCLIII. n. 22. — in cod. *Matrit.* II. et cod. LXXXVI. fol. 91. v. *Iriart.* cat. pag. 168. et 355. Inter codd. *Medic.* v. *Bandini* cat. II. p. 362, 3. p. 376, 5. p. 422, 15. p. 553, 33. tom. III. pag. 266, 57. *Harl.*
- IV. Patrocli ad Achillem, ut Graecis iratus esse desinat. pag. 256. praemisso argumento et *προθεωρία*. *Fabr.* In codice *Matrit.* XLVIII. CI. fol. 176. teste *Iriarto* p. 168. et 401. — Inter codd. *Medic.* v. *Bandini* cat. tom. I. pag. 441, 3. tom. II. pag. 362, 9. pag. 366, 16. pag. 376, 16. pag. 553, 33. *Harl.*
- V. Orestis recriminatio aduersus matrem, cuius caedis reus peragebatur post excidium Troiae et Agamemnonis interitum pag. 279. praefixa *προθεωρία*. *Fabr.* In codd. *Medic.* notante *Bandinio* cat. tom. II. p. 362, 10. pag. 366, 10. pag. 376, 14. et p. 422, 9. — in cod. *Matrit.* LXXXVI. fol. 70. pag. 355. apud *Iriart.* in eodem cod. sunt sequentes, nr. VI. VII. VIII. X. et XI.
- VI. Morosi, se accusantis, quod uxorem loquaculam duxerat. *Δυσκόλε γήμαντος ἀλάφῃ γυναῖκα*. pag. 300. Ille morosus licet non adeo parcus verborum a Libanio fingatur. Hanc orationem separatim etiam a Morellio graece et latine *Parif.* 1593. et 1597. 8. editam respicit S. Basilus in epistola ad Libanium: αὐτὸν γὰρ ἐδόκεν ὀρεῖν ἐν τῷ λόγῳ τὸν ἀλάφῃ συνόντα γυναῖκα. In codd. *Medic.* notante *Bandin.* cat. II. p. 366, 17. p. 376, 11. p. 426, 1. p. 615, 10. — In codd. *Parif.* MDCIII. MMDCCCXCIV. *Harl.*
- VII. Parasiti, ob coenam occisam se ipsum deferentis, p. 315. Fingitur fraudasse se coena, quod citius adfuturus equum e circo accepisset eoque vectus venisset ad aedes eius, qui vocauerat. At equus, conspecta ante fores ara, metam esse ratus, iter flexit correptumque infestorem secum abduxit. [In cod. *Parif.* MMCMII. Inter codd. *Medic.* secundum *Bandin.* II. pag. 363, 20. pag. 426, 9. p. 422, 12. pag. 649, 1. *Harl.*] Haec declamatio, separatim a Morello graece et latine vulgata, prodierat *Parif.* 1601. 4. [et latine ibid. 1603. 8.]
- VIII. Inuidi, cicutam poscentis et fortunam suam criminantis, vicino repente locuplete facto, pag. 323. *Fabr.* In codd. *Medic.* in *Bandini* cat. II. pag. 552, 26. pag. 363, 16. pag. 366, 14. in cuius calce legitur testaslichon sequens adpositum:
- "Αντυχος αἰθερίας ὑπερήμενος ἐς πόδον ἦλθες
 "Αντυχος ἀργυρέης, αἰθέρος ἀπαρτίσιον.
 "Ἦσθα κάτω κρέσσων, ἀναβὰς δ' ἐγένεα μέγα χείρων.
 Δεῦρ' αἰάβηθι κάτω· νῦν γὰρ ἄνω κατέβης.
- it. pag. 422, 10. — in cod. *Parif.* MMDCCCXCVIII. *Harl.*
- IX. Timonis, misanthropi, se, quod Alcibiadem amet, accusantis. p. 343. cum breui protheoria. *Fabr.* In cod. *Matrit.* XLIX. v. *Iriart.* p. 168. tum *Bandini* cat. II. p. 363, 24. p. 366, 17. pag. 317, 21. p. 422, 17. (cod. mutilus.) *Harl.*

- X. Auari, inuento quingentarum drachmarum thesauro, mille drachmas ex lege, thesauri inuentoribus posita, pendere aerario iussi, et cicutam poscentis. p. 361.
- XI. Parasiti, poscentis cicutam, nutritore suo a luxu ad philosophiae studium conuerso p. 377. *Fabr.* Cod. Marcian. *Venet.* CCCCXXI. — codd. *Medic.* apud *Bandin.* II. p. 364, 39. pag. 365. fragm. pag. 376, 5. In cod. *Matrit.* XLIX. teste *Iriart.* pag. 167. in quo cod. plures sunt Libanii declamationes. *Harl.*
- XII. Oratoris, mori e lege poscentis, quum ciuitas eum tradere nollet hosti, qui pro facultatibus, quibus pollebat, volebat, si inimicus sibi traderetur, caritatem annonae, qua laborabant ciues, leuare. p. 386.
- XIII. Demosthenis, mori posulantis, dum Athenienses, Chaeronensi pugna victi, Philippo, poscenti eum, tradere per quinque dies consultant. pag. 397.
- [P] XIV. Demosthenis, ab ara misericordiae abstracti ab Atheniensibus Philippoque dediti, sed iterum ab eo dimissi, actio, vt aram illam, vtpote Numinis misericordiae contemtores, deliciant. pag. 411. *Fabr.* v. *Bandini* cat. I. pag. 440. II. pag. 362. II. p. 366, 28. p. 376, 3. pag. 552, 23. — in cod. *Matrit.* XLIX. v. *Iriart.* p. 168. *Harl.*
- XV. Demosthenis, dedi Philippo cupientis, cum is mille captiuos pro eo Atheniensibus dimissurum recepisset. pag. 423. *Fabr.* v. *Bandin.* cat. I. p. 362, 12. *Iriart.* p. 168. *Harl.*
- XVI. Demosthenis apologia aduersus Athenienses, qui eum accusauerant, quod dimissus a Philippo, ad remp. non iterum accessisset, pag. 435. *Fabr.* v. *Bandini* catal. I. pag. 440. tom. II. pag. 362, 16. et p. 552, 31. cod. *Parif.* MMDCCCXCVIII. — in cod. *Matr.* XLIX. v. *Iriart.* pag. 168. *Harl.*
- XVII. Hyperidis contra Demadem pro Demosthene, ne peregrinitatis conuictus Philippo venderetur, sed in fide populi Atheniensis esset. pag. 468. *Fabric.* v. *Bandini* cat. II. p. 363, 25. et p. 366, 20. In cod. *Matrit.* XLIX. v. *Iriart.* p. 168. *Harl.*
- XVIII. Cimonis, petentis, vt pro patre, Miltiade, in vincula coniiciatur pag. 479. *Fabr.* v. *Bandin.* cat. II. pag. 366, 18. et 552, 19. *Harl.*
- XIX. Corinthiorum inuectiua in Athenienses, velut impios, quod Potidaeam obsidendo ad summam famam ciues compulerant vt carnibus humanis vescerentur. p. 489. *Fabr.* *Bandin.* II. pag. 362. 8. pag. 366, 19. *Iriart.* p. 168. *Harl.*
- XX. Neoclis, qui filium, Themistoclem, pridem abdicauerat, et nunc post victoriam eius Salaminiam, gestit recipere. pag. 511.
- XXI. Themistoclis, recipi a patre abnuentis. pag. 526. *Fabr.* Vtraque declamatio nr. XX. et et huic aduersaria nr. XXI. est in codd. *Medic.* ap. *Bandin.* II. p. 366. nr. XXII. et XXIII. et pag. 552. nr. XVII. et XVIII. — *Neoclis* etc. in codice *Matrit.* XLIX. v. *Iriart.* pag. 167. *Harl.*
- XXII. Neptuni aduersus Martem, Halirrhothii ²²⁾ interfectorem. p. 530.
- XXIII. Mar-
- 22) Halirrhothius Neptuni filius, captus amore Alcippes, Martis filiae.

- XXIII. Martis aduersus Neptunum apologia. pag. 548. *Fabr.* Vtraque declamatio nr. XXII. et XXIII. est in codd. *Medic.* teste *Bandin.* II. pag. 363. nr. XXX. et XXXI. p. 366. nr. XXIV. et XXV. p. 376. nr. VI. et VII. pag. 426. 1. et 2. p. 55. nr. XXI. et XXII. nec non in cod. *Matrit.* XLIX. in quo est quoque *inedita*, in quemdam petentem, vt ex tempore oraret et aliae *ineditae*, iudice *Iriarte* p. 167. seq. de quibus v. infra, de *ineditis* declamationibus. *Harl.*
- XXIV. Archidami apologia, qui, triginta annis minor, concione habita Lacedaemoniis persuasit bellum aduersus Thebanos suscipere pag. 558. praemissa *περὶ θεωρίας*. *Fabr.* de codd. *Medic.* v. *Bandin.* II. pag. 363, 33. p. 365, 8. pag. 376, 12. — In cod. *Matrit.* XLIX. v. *Iriart.* pag. 168. *Harl.*
- XXV. De Laide, meretrice, Corinthum non reducenda, pluribus licet in illa vrbe moechis poenam adulterii incurrentibus, p. 569. praemissa *περὶ θεωρίας*. *Fabr.* v. *Bandin.* II. p. 363, 23. p. 365, 7. pag. 376, 11. et *Iriart.* pag. 167. de cod. *Matrit.* XLIX. *Harl.*
- XXVI. Callaeschri, petentis, Critiam, filium suum, quem ipse tyrannum interfecerat, sepeliri pag. 585. *Fabr.* De codd. *Medic.* v. *Bandin.* II. p. 363, 32. p. 366, 27. p. 424, 4. p. 552, 28. — In cod. *Matrit.* XLIX. in quo sequitur declamatio *inedita*, *Cephalus in contrariam partem.* teste *Iriarto* p. 167. — In cod. *Parif.* MMDCCCCXCVIII. est or. qua *Cephalus* et *Ariphon* inter se disputant etc. *Harl.*
- XXVII. Apologia patris, qui filium petenti tyranno et vrbe ideo obsidenti occisum de muro obiecerat. pag. 597. *Fabr.* In codd. *Medic.* auctore *Bandin.* II. p. 363, 21. p. 365, 6. et pag. 376, 4. *Harl.*
- [P] XXVIII. Apologia ducis, qui tyranni conficius arguebatur, quod peregrinum, in concione animaduersum, ex lege interfecit, nec arcanum, quod is se indicaturum ferebat, exaudiuit p. 614. v. *Bandin.* II. pag. 363, 28. pag. 366, 20. pag. 376, 23. p. 424, 6. *Harl.*
- XXIX. Apologia Socratis, philosophi. pag. 635. [Reisk. III. nr. 52. pag. 1. In codd. *Parif.* MMMXIV. et MMMXVII. — In cod. *Matrit.* XLIX. v. *Iriart.* pag. 168. *Harl.*
- XXX. Damnati, exilium petentis, quod tribus suffragiis illi dictatum erat, duobus mortem, aliisque duobus honoris priuationem decernentibus. pag. 689. praemissa *περὶ θεωρίας*. *Fabr.* v. *Band.* II. pag. 364, 17. p. 376, 19. — in cod. *Matrit.* XLIX. v. *Iriart.* pag. 167. *Harl.*
- XXXI. Oratoris, qui hosti, vt obsidionem solueret, persuaserat, petentis praemium, quod lex τῷ κατορθώσαντι πόλεμον (ei qui in bello bene rem gessisset,) proposuit. p. 700. Praemissa *περὶ θεωρίας*.] In cod. *Matrit.* XLIX. l. c.]
- XXXII. Apologia diuitis, adfectatae tyrannidis accusati, quod re ter bene gesta exfules revocari, infames in integrum restitui et carceres aperiri postularent. p. 727. *Fabr.* De codd. *Medic.* v. *Bandin.* II. p. 363, 29. p. 365, 2. p. 376, 8. p. 552, 20. *Harl.*
- XXXIII. Diuitis adulteri accusatio. pag. 740. *Fabr.* In cod. *Parif.* MMDXI. In codice *Matrit.* XLIX. teste *Iriart.* p. 167. — In codd. *Medic.* secundum *Bandin.* II. p. 363, 26. pag. 421. 7. *Harl.*

- XXXIV. Actio filii contra adulterum patrem. pag. 755. *Fabr. v. Bandin. II. pag. 366, 21.*
Haec et sequens declam. in cod. *Matrit. XLIX. teste Iriart. pag. 167. Harl.*
- XXXV. Apologia patris, qui filiam adulteram generumque, dotem identidem pro adulterio coniugis ex lege poscentem, interfecerat. pag. 767. praemissa *προθεωγία. Fabr.*
In codd. *Medic. ap. Bandin. II. pag. 366, 29. et pag. 376, 22. Harl.*
- XXXVI. Morosi patris oratio, filium abdicantis, quod prolapso patre risisset p. 792. *Fabr.*
In cod. *Vindobon. — in cod. Marciano Venet. DXXV. — In codd. Medic. secundum Bandin. pag. 363, 18. et pag. 426, 5. Harl.*
- XXXVII. Patris auari, abdicantis filium, qui, re strenue gesta, nullum aliud praemium, quam oleaginam coronam sibi poposcit. p. 801. *Fabr. v. Bandin. II. p. 361, 41. p. 421, 2. pag. 426, 8. pag. 552, 25. Harl.*
- XXXVIII. Apologia filii, a patre abdicati, quod vxorem ex illius voluntate ducere nollet, post amissam naufragio priorem, quae redemptura ipsum, a latronibus captum, naui se commiserat, patre redimere recusante. pag. 820. praemissa *προθεωγία. Fabr.* In codd. *Medic. v. Bandin. II. pag. 362, 7. pag. 375, 1. pag. 424, 2. pag. 552, 24. Harl.*
- XXXIX. Auari patris, post valetudinem restitutam abdicantis filium, quod, patre aegrotante, talentum Aesculapio vouerat, si pater reconualuisset pag. 833. praemissa *προθεωγία. Fabr.* In codd. *Medic. auctore Bandin. II. p. 363, 18. p. 376, 20. p. 422, 11. p. 426, 7. Harl.*
- XL. Apologia fratris *φιλadelphος*, qui non se solum, vt pater aegrotus praeceperat, sed fratrem etiam simul patri exolum heredem scripsit, et ideo abdicatus a restituto sanitati patre est. pag. 840. *Fabr.* In cod. *Matrit. XLIX. fol. 67. teste Iriarto p. 167. — In codd. Medic. secundum Bandin. II. pag. 363, 34. cum hypothesi; pag. 376, 18. pag. 426, 7. Harl.*
- XLI. Fratris post rem strenue gestam petentis pro praemio, fratrem, abdicatum a patre recipi, aut se etiam abdicari. pag. 862. *Fabr. v. Bandin. II. pag. 365, 4. pag. 376, 17. Harl.*
- [P] XLII. Apologia pro oratore paupere, tumultus reo, quod ipso flente populus lapidibus obruisset diuitem, cuius odio lingua excisa oratori fuerat. p. 883. *Fabr. v. Bandin. II. pag. 363, 35. pag. 366, 26. pag. 424, 3. pag. 552, 29. Harl.*
- XLIII. Magi accusatio, pestem compescere polliciti, si a filio, quem fors mactandum obtulerat, abstinere ciuitas velit. pag. 898. *Fabr. v. Bandin. II. pag. 364, 38. Harl.*
- XLIV. Coeci, de parricidio suspecti, contra nouercam apologia pag. 915. praemissa *προθεωγία. Fabr.* De codd. in quibus legitur decl. *Medic. v. Bandin. II. pag. 362, 15. pag. 366, 9. pag. 376, 13. — In cod. XLIX. Matrit. v. Iriart. pag. 168. Harl.*

Ex λόγοις ἡθικαῖς siue dissertationibus *Moralibus* in eodem Tomo I. Morellianae editionis leguntur hae tres:

I. ὅτι τὸ πλεῖστον ἀδίκως, τὸ πένησθαι ἀθλιώτερον, quod iniuste diuitem fieri miserabilius sit quam pauperem esse. pag. 939. Reisk. i. nr. 7. p. 246. In cod. *Medic. teste Bandin. II. pag. 360, 13. In cod. Paris. MMMXVI. Harl.*

2. *περὶ φίλων*, *amicos optimas pulcerrimasque esse diuitias*, pag. 942. [*περὶ πλῆτε* inscr. e cod. Aug. Reisk. I. nr. 8. pag. 250.] In cod. *Parif.* M. in cat. inscribitur *homilia de paupertate*. — *περὶ πενίας* inscribitur in codd. Bauar. et *Medic.* apud *Bandin.* II. p. 360, 14. p. 422, 22. p. 674, 10. — In cod. *Parif.* DCCCCLXIII. secundum catal. sunt *Lib.* orat. de *inexplebili cupiditate*, (quae etiam est in cod. M.) et or. *qua ostenditur, amicos optimas pulcerrimasque esse diuitias*: et haec posterior est quoque in *Matrit.* XLIX. fol. 228. secundum *Iriart.* pag. 168. *Harl.*

3. *περὶ ἀπληστίας* de *inexplebili cupiditate* pag. 945. [Reisk. I. pag. 241. vid. quoque *Bandin.* II. pag. 360, 12. pag. 377, 4. pag. 422, 22. pag. 674, 9. *Harl.*]

Tomo secundo *Parif.* 1627. fol. edito *Orationes* longiores et ferii pleraeque argumenti succedunt hoc ordine cum Morelli versione:

I. *Vita Libanii*, siue liber de sua fortuna, *λόγος περὶ τῆς αὐτοῦ τύχης*. Scriptus anno aetatis sexagesimo ^{a)}, eodem, quo orationem *b)* aduersus eos, qui molestum eum adpellabant, habuit. Tom. 2. p. 1. [Reisk. I. p. 1.] Ferrariensem editionem graecam a. 1517. 4. cum codd. MSS. Romano et Palatino se contulisse Morellus testatur. *Fabr.* Haec et fere omnes, quae sequuntur, orationes, sunt in codd. *Medicis*, quos omnes vbique nominare, molestum erit. v. *Bandin.* II. p. 136. sqq. 360. sqq. 376. seqq. 359. 385. 422. sqq. 458. 551. sqq. 673. — *De vita sua* orat. *Lib.* in cod. *Parif.* MMMXVI. Nec vacat, singulas orationes enumerare, quae in codd. *Parifinis*, *Venetis*, *Augustan.* *Bauar.* *Guelpherbytino* etc. leguntur: et codd. qui plures continent orat. iam supra in notitia codd. laudauimus. *Harl.*

II. *Πρὸς Ἀντιοχεῖς ὑπὲρ τῶν ῥητόρων*. Ad Antiochenes pro stipendio, rhetoribus persoluen- do. Pag. 85. ex edit. Ferratiensi, in qua *λόγος* et *ἐκφράσεις* Libanianae vndequadraginta. [Reisk. II. 29. pag. 204. qui negat contra *Fabr.* in c. Ferrar. esse illam or.]

III. *Βασιλικὸς*, *Panegyricus in Constantium et Constantem*, praemissis laudibus Constantini Magni. pag. 100. E MSS. Vaticanæ et Palatinae bibl. Hoc est quod Suidas memorat Libanii *εἰς Κωνσταντῖον τὸν βασιλέα ἐγκώμιον*. Separatim ediderat Morellus. *Parif.* 1614. 8. [Reisk. III. nr. 60. pag. 272. In cod. *Parif.* XXX. et MMMXVI. in quo etiam, nec non in cod. MMMXVII. est orat. ad Antiochenorum defensionem dicta. In codice MMMXVII. est quoque orat. ad eundem Iulianum, et in codd. CMLXIII. et MMMXXXV. adloquutio panegyrica ad Iulianum. *Harl.*

IV. *πρεσβευτικὸς* Legatio ad Iulianum, imp. Antiochiensem nomine [P] a. C. 363. scripta, ut eum vrbi reconciliaret, iratum ^{c)} ob neglectum de annonae pretio leuando edictum et scommata in ipsum coniecta. pag. 151. ex edit. Ferratiensi. [Reisk. cuius not. I. v. I. 15. pag. 451.] Ediderat Morellus separatim *Parif.* 1614. 8. [ap. Maitt. A. T. III. p. 858. edita est a. 1611.] gr. et lat. Meminit *Socrates* III. 17. qui scriptam illam oratio-

nem,

a) *Liban.* T. 2. p. 19.

b) Supra p. 180. edi. vet.

c) tom. 2. p. 42. sq. 155. sq. 259. 430. Confer *Sozomenum* V. 19. et quae supra pag. 82. vbi de Iuliani Misopogone.

nem, non habitam a Libanio testatur: et Libanius ipse tum alibi, tum in oratione ad Antiochenſes, quam dedi ſupra, pag. 207. ed. vet.

- V. Προσφωνητικὸς adlocutio panegyrica ad Iulianum, Antiochiaſe verſantem, dicta, cum Perſas ultimo bello peteret. Ex edit. Ferrarienſi. [Reiſk. I. 13. pag. 405. Eſt quoque in cod. Matrit. XCVIII. v. Iriart. pag. 387.] Incundam fuiſſe hanc orationem imp. narrat Libanius epistoſa VIII. ad Celſum pag. 25. Centuriaſe Wolfianae, atque in alia ad Iulianum ipſam, quam ex verſione Franciſci Zambicarii adſcribam: *Librum* ^{a)}, qui de rebus, glorioſe ab Te geſtis, nonnihil continet, non laude ſolum, ſed admiratione proſequi ſoles. Et quum in doctiſſimorum hominum coetu tibi eſſe contingit, ut mihi renunciatum eſt, neque Demotheſenem vehementius, neque incundius Socratem, neque Platonem copioſius de rebus tuis potuiſſe ſcribere, magna cum adſeueratione contendis. Maiorem propterea gloriam ex ſcriptis meis te conſecuturum praedicar, quam ex rerum geſtarum felicitate. Ego vero longe aliter ſentio, nam eſſi ſummo ſtudio atque elaboratiſſimo conatu nomen tuum efferre contendi, tamen quum vires meae tanto ponderi non ſufficerent, quod datum eſt, magna cum voluptate effeci. Caeterum tam ſplendidae ſunt tuae laudes, ut rudia quoque ingenia materiae dignitate illuſtria ſatis videri poſſint. Quumque res Tuas illuſtrare contenderim, quae ſuapte natura ſplendidiſſimae erant, ego potius meipſum illuſtraui. Non eſt ergo, cur tu mihi gratias agas, aut debere Te mihi exiſtmes. Caeterum ut huiusmodi ſplendorem ex rebus tuis commemorandis conſequi poſſim, quicquid in poſterum feliciter geſſeris, per epistoſam mihi ſignificari cures.

- VI. Μονωδία. Lamentatio ad Antiochenſes ſuper Daphnaei Apollinis fano in ſuburbio Antiocheno flammis a. C. 361. exuſto. pag. 185. ſeq. Ex edit. Ferrarienſi. [Reiſk. III. 61. pag. 332. coll. Aug. et Bauar. codd.] Conferendus S. Chryſoſtomus 2. in [P] Babylam, martyrem, qui plura ex hac monodia refert ac perſtringit T. 5. edit. Sauil. p. 464. ſq. De Daphne etiam Libanius in Antiochico pag. 349. ſeq. et 380. De incendio illo Sozomenus hiſtor. eccleſ. V. 25. Fabr. — In codd. Pariſienſis bibl. DCCCCLXIII. et MMMXXV. — In codd. Matrit. XCVIII. fol. 135. et CXV. fol. 98. v. Iriart. catal. pag. 387. et pag. 458. Harl.

- VII. Πρὸς τὸν βασιλέα κατὰ τῶν προσηγμένων τοῖς ἀρχαῖς. Ad imp. (Iulianum Morellus intelligit, Iac. Gothofredus, qui cum noua verſione A. 1631. 4. Geneuae recudi curauit, rectius Theodoſium M.) aduerſus commercia multorum familiaria cum magiſtratibus et iudicibus p. 191. [Reiſke II. 51. p. 588.] Primus ex cod. bibl. Bauaric. ediderat cum verſione ſua Fed. Morellus. Pariſ. 1610.

- VIII. Μονωδία ἐπὶ Νικομηδείᾳ σεισμῷ ἀφανισθείσῃ, Lamentatio ſuper Nicomedia, a. C. 358. terrae motu ſubuerſa, pag. 202. ^{a)} Ferrarienſem editionem graecam cum codd. MSst. Morellus contulit [Reiſk. III. 62. p. 337. coll. cod. Guelferb.]

Eeeee 2

IX. ὕπὲρ

a) In Graeco λόγον, quod reddendum eſt orationem, ut infra etiam recte facit ipſe Zambicarius.

b) In codd. Pariſ. DCCCCLXIII. MMCMLXI. nr. 3. cod. MMMXIV. in codice autem MMMXVII. or. pro Ariſtophane. Harl.

- IX. ὑπὲρ Ἀριστοφάνους pro *Aristophane*, *Corinthio*, Menandri F. praefecto Aegypti, verberibus et tormentis obiecto propter consultos ^{f)} astrologos, ad Iulianum, imp. pag. 210. Ex edit. Ferrariensi. [Reisk. I. 14. p. 424.]
- X. Εἰς Ἰουλιανὸν αὐτοκράτορα ὑπάτον, *Panegyricus dictus Iuliano imp. Consuli*, p. 227. ex edit. Ferrariensi. [Reisk. I. 12. p. 366.] Primus Iuliani quem ἐν μοναρχίᾳ (p. 249.) gessit, consulatus cum collega Sallustio incidit in a. C. 363. Meminit Libanius in vita sua t. 2. p. 43.
- XI. Μονωδία, *Lamentatio super Iuliano caeso*, pag. 251. ^{g)} e MS. codice Aegidii Noallii. [Reiske I. 17. pag. 507. ex codd. Wolfenbütt. Bauar. et August. I. Est in cod. *Matrit.* XCIX. v. *Iriart.* pag. 387.]
- XII. Ἰουλιανὸς ^{h)}, ἥτοι Ἐπιτάφιος ἐπὶ Ἰουλιανῷ, *Parentatio in Iulianum* pag. 260. [Reisk. I. 18. p. 521.] Hanc insignem orationem, quam ex eodem Noalliano codice minus integram Morellus vulgauerat, emendatam liberatamque traiectionibus atque ex MS. suppletam dedi supra ⁱ⁾ vna cum meliore versione praestantissimi doctrina, probitate atque ingenio Viri, *Godfridi Olearii*. Lacunam, quae p. 300. edit. Morellianae occurrit, e codice Barocciano graece suppleuerat alter amicus noster et collega clarissimus *Io. Christoph. Wolfius* ad calcem centuriae epistolarum Libaninarum p. 301-310. Lipsiae 1711. 8. [rec. in ed. Reisk. p. 576. sq.] Eandem e MS. codice Ioannis Altini suppleuisse se testatur *Valesius* ad Socratem p. 44. [conf. R. animadu. V. p. 184.]
- XIII. Ἀντιοχικὸς *Laus Antiochiae* ad Orontem, Libanii patriae, pag. 332. e cod. bibl. Vaticanae. [Reisk. I. 11. p. 275. habita sub Constantio. v. Reisk. p. 365. Magnam in media oratione lacunam cod. I. Bau. suppleuit e cod. Bau. tertio, et e codd. Aug. ac Bau. totam orationem emendatorem dedit Reiske. v. eius not. tom. I. p. 294. Est quoque in cod. *Matrit.* LXXVIII. v. *Iriart.* p. 287. *Harl.*] Quamuis vero copiosa haec ac diferta [P] sit oratio, ait tamen Libanius, se tantum pauca ex multis et leuiter perstringere, caetera et accuratius omnia tradita ex scriptoribus, qui res huius urbis ex instituto sunt persequuti, petere iubet. τὴν μὲν ἐν ἀκρίβειαν αἱ συγγραφαὶ φυλάττειν, inquit p. 340. Hinc emendandus et explicandus locus pag. 352. quem vt alia multa interpres

f) vide p. 214. [plura v. ap. Reisk. l. c. not 1]

g) In c. *Paris* M. MMCLXI. et MMMXXV. at in cod. DCCCCLXIII. vti ap. *Bandin.* II. p. 285. in cod. Medic. tum in cod. *Matrit.* XVIII. cum idoneis emendationibus scholiisque in margine positis, integra, exceptis, in cod. *Matr.* duabus exiguis sub finem, lacunis, in margine voc. *λάπη* notatis, neque vero a Morellio Fabricioque obseruatis, et cod. *Matrit.* LXXVIII. plena, atque, vti Fabricius suppleuerat, integra, exstat *Lib. parentatio in Iulianum*: in utroque cod. *Matrit.* est quoque Libanii *monodia de Iuliano interfecto*. v. *Iriart.* cat. p. 71. et 287. (Integra quoque est in cod. Bauarico.) In codice priore *Matrit.* nr. XVIII. reperitur declamat. expers (viti ait

Iriart. pag. 71.) tituli et finis; eiusdem fortasse Libanii oratio siue declamatio, ab his incipiens verbis: *ἰπὸν ἂν τοῖς πρώτοις τοῖςδε Περικλῆς ὁ ξανδίππεος ἡγήθη λέγειν* et in haec desinens: *ὃ γὰρ τὴν πόλιν ὑμνήσας, αἱ τῶνδε καὶ τῶν τεινῶν ἀρετῶν ἐκδόμησαν καὶ ἃ καὶ πολλοῖς τῶν etc.* quam quum *Iriart.* in Morelliana edit. non inuenisset, contiecit, ex eodem esse numero, quae necdum typis inclauerint. *H.*

h) Hunc titulum fuisse illius orationis testatur *Socrates* III. 22. histor. *Λόγος ἐπιτάφιος* scripsisse se in Iulianum testatur *Libanius*, tom. 2. p. 46.

i) In vet. ed. sed in hac noua ed. omisi, quoniam Reiske eam orat. emendatam plenamque dedit. *Harl.*

pres haud cepit: περὶ δὲ τῶν ἰσχυρασαμένων ὥς ἐ' χείρῳ εἰς τῶν εἰρημένων, κελεύσας
τῆς ἀκροαμένους ἐν ταῖς συγγραφαῖς δοκιμάζειν με τὸν λόγον. De his vero (quae
taceo) si qui contendunt haud deteriora esse iis, quae memoravi, iubeo auditores recur-
rere ad scripta, atque inde de oratione mea secundam ferre sententiam. In hanc ora-
tionem quadrat, quod cecinit quis *)

Λάβει λιβάδας Λιβάνιος τὰς τῶν λόγων

Χύδην διαδās, τὴν πόλιν κάζων ἔην.

- XIV. Περὶ τῆς εἰσεως de seditione Antiochena ¹⁾ et deiectionis imperatoris et Placillae imaginibus
a. C. 387. ad Theodosium Magnum pag. 389. [Reisk. I. 19. pag. 626.] Haec primum
prodierat in editione graeca, (ita legendum in Elencho Morellianae edit. tom. 2. pro
germanica,) orationum Aristidis, Florent. A. 1517. fol. pag. 165. Exstat etiam graece
in Chrysostomo Sauilii. Etonae 1612. fol. tom. 8. pag. 125. Sed et graece et latine cum
notis ediderat cum aliis orr. Morellus Paris. 1610. 8. Conferendae S. Chrysostomi
de statuis Homiliae, eiusdem seditionis occasione habitae, et Libanii Oratio XXIII.
pag. 525. sq. [In cod. Paris. MMMXVII.]
- XV. Πρὸς Θεοδοσίον τὸν βασιλέα ἐπὶ ταῖς διαλλαγαῖς, ad eundem Theodosium, Antio-
chenis reconciliatum, Eucharistica. pag. 406. [Reisk. I. 20. pag. 653.] Etiam haec in
Chrysostomo Sauilii exstat graece tom. 8. pag. 131. et cum priore orat. Paris. 1610. 8.
a Morello graece ex cod. regis Galliae cum versione et notis edita est. In utraque
emendanda vsus se testatur codd. MSS. Romanis. [In cod. Paris. MMMXVII.]
- XVI. Κατὰ Φλωρεντίᾳ contra Florentium ὑπαρχον siue praefectum praetorio iniustum et
et truculentum, accusatio ad Iulianum, imp. pag. 421. [scripta potius est sub Theo-
dosio. Reisk. II. 46. pag. 463. cuius not. i. conf.] ex codd. MSS. Vaticanae bibl.
et Palatino. Confer de hoc Florentio orationem Epitaphion in Iulianum c. 41.
supra [P] pag. 266. ed. vet. et Ammianum XXII. 3. ubi absentem a Iuliano damnatum
capitis crimine refert. [Lacunam supplevit Reisk. e cod. Aug. I.]
- XVII. Κατὰ Λεκιανῶ, Contra Lucianum, sub Arcadio, imp. comitem Orientis, Florentii
F. [scripta a. C. 386. circ.] p. 433. Ex editione Ferrariensi, collata cum MS. Romano.
[Reisk. III. 57. p. 205. coll. cum codd. Aug. et Guelferb. Est in codice Paris. MMMXVI.]
- XVIII. Κατὰ Τισαμένῳ ἄρχοντος. Contra Tisamenum, praefectum Syriae, a. 386. p. 442.
ex editione Ferrariensi, extrema parte, ut videtur, mutila. [Reisk. II. 31. p. 238. qui
p. 263. 265. e cod. Aug. reliquam in fine partem supplevit.]
- XIX. Πρὸς Ἰκάρειον παραινετικὸς ^{m)}. Ad Icarium, praefectum Antiochiae, Proeli successo-
rem, suatoria. pag. 455. [Reisk. II. 25. pag. 91.] E MSS. Rom. et Bauarico. Clausulam
huius orationis habes pag. 513.

Eeeee 3

XX. Κατὰ

* Tom. 2. Morell. p. 537.

1) Meminit illius seditionis Libanius in vita sua
p. 75. E recentioribus scriptoribus adeundus prae-
caeteris Tillemontius in memoriis historiae imper-
T. V. in vita Theodosii M. c. 30. sq.

m) Scripta est, ait Reiske in not. i. or. a. 384.
circiter, quo Proclus, comes orientis magistratus
cum ignominia exutus, successore dato hoc Icario. v.
Tillemontii Mem. V. pag. 227. Harl.

- XX. Κατὰ Ἰκαρίῃς. *Aduersus eundem Icarium inuectiua.* pag. 460. ex iisdem MSS. [Reisk. II. 26. pag. 110.] Forte in vita Libanii tom. 2. pag. 56. pro Ἰερίῃς legendum Ἰκαρίῃς. [Sequitur in ed. R. n. 27. orat. altera contra eundem Icarium e cod. Aug.]
- XXI. ὑπὲρ τῶν ὀρχηστῶν, *pro saltatoribus aduersus Aristidis, rhetoris, suaforiam (deperditam) de saltatoribus Lacedaemone pellendis.* pag. 474. °) Ex iisdem MSS. [Reisk. III. 63. pag. 345. coll. cod. Bau.]
- XXII. Εἰς Καισάρειον Μάγιστρον *ad magistrum officiorum, Caesarium, pro opera ab eo nauata in salute vrbis Antiochiaē tuenda et pace ei reddenda, sub Theodosio Magno,* p. 515. Ex iisdem MSS.
- XXIII. Εἰς Ἑλλέβιχον, *In Ellebichum, missum ad Antiochenes post seditionem; (de qua supra num. XIV. XV.), anno Theodosii Magni decimo, Arcadii quinto.* pag. 525. Ex editione Ferrariensi. [Reiske II. 22. pag. 1.]
- XXIV. Περὶ τῶν ἐν ταῖς Ὀλυμπίῳν ἑορταῖς κλήσεων, *de vocationibus ad Olympiorum festa et conuiuia, epulasque.* pag. 538. [Reisk. III. 54. p. 108. qui lacunam suppleuit e cod. Aug. pag. 115. sq.] In hac oratione magna lacuna pag. 543. Orationis, in Olympiis Antiochenis habitae, meminit *Libanius* in vita sua tom. 2. pag. 59. atque alterius, quam elaborauit quidem, sed non habuit, pag. 68.
- XXV. Πρὸς Εὐστάθιον περὶ τῶν τιμῶν. *Ad Eustathium, Cappadocem, sophistam.* Hunc opinor, Eustathium respicit Libanius, quando in vita sua pag. 46. ἀνὴρ δὲ τις Καππαδόκης ἀγαθὸς, συμφοιτητὴς ἐμός. Oratio haec est de honoribus, quos in magistratu constitutus ille Libanio perexiguos contra iactatam fidem exhibuerit. pag. 546. [Reisk. III. n. 15. pag. 125.] Videntur initio plura deesse.
- [P] XXVI. Περὶ τῆς λόγῃς πρὸς τὰς νέας, *ad iuuenes de oratione, siue cur per aliquod tempus rarius orationes habuerit, exercitationesque oratorias non frequentauerit, apologia, in qua de discipulorum ignauia, socordia et non remunerantium leuitate queritur.* p. 568. [Reisk. I. nr. 3. pag. 196.] Separatim ediderat *Morellus* cum versione et notis Parisiis 1616. 8.
- XXVII. Πρὸς τὰς νέας περὶ τῆς τάρπητος. pag. 577. [Reiske III. 59. pag. 252. Reprehensio iuuenum Antiochenorum, eorumque lasciuiae et insolentiae in paedagogos, de quorum munere praeclare differit pag. 579. sq. praecipue autem pag. 582. sq. perstringit facinus quorundam, qui tapete per solum extenso incedentes illos in subline rapuerunt delapsosque iterum proiecere atque ita in terram relapsos cachinno exceperunt. [fragm. in cod. Paris. MMMXVI.]
- XXVIII. Πρὸς τὰς εἰς τὴν παιδείαν ἀποσκάψαντας, pag. 589. °) *In eos, qui doctrinae et institutioni ipsius obtreclabant, dicebantque, quod λόγος μὲν ποιεῖν ἀγαθός τε, καὶ τῶν*

n) In codd. Paris. MMXI. MMDCCCCLIII. n. 5. cod. MMMXI. nr. 13. cod. MMMXVI. — oratt. nr. XXII. XXIII. XXIV. XXV. sunt in cod. Paris. MMMXVI. Harl.

o) In *Mediceo* cod. XX. (in quo multa sunt Libanii opuscula,) nr. III. plut. LVII. haec oratio inscribitur: πρὸς τὰς λέγοντας μὴ τινὰς τῶν ὁμιλητῶν ἀφελῆσαι παρ' αὐτῶν ἐπὶ λόγους, *aduersus eos, qui dicebant*

τῶν πολλῶν ἀμείνων, διδάσκαλος καὶ ἑ παραπλήσιοι. *Oratorem quidem esse bonum nec unum e multis, sed doctorem non item.* Non obstantibus tamen pluribus, praecipue a Christianorum, quod pag. 591. seq. et 603. perstringit, imperio, iniectionis eloquentiae studio remoris, omnes terras oratoribus se compleuisse ait p. 596. sq. [Reisk. III. 65. pag. 434. coll. c. Bauar.]

XXIX. Περί τῶν συνθηκῶν p. 610. *Suasoria de pactis inter doctores eloquentiae ineundis, ne liceat auditoribus ab uno ad alium transcurrere.* [Reisk. II. p. 420. coll. codd. Aug. I. et Bauar.]

XXX. Πρὸς τὴν βελήν p. 618. *) Ad Senatum Antiochenum aduersus Seuerum et Antiochum pro Malcho, crudeliter ab illis habito. [Reisk. III. 58. pag. 227. vbi inscripta est κατὰ Σεβήης.]

XXXI. Πρὸς τὰς ἑ λέγοντας. pag. 633. [Reisk. II. 33. pag. 284. cuius not. i. vid.] In eos qui in consilio sententiam dicere volunt, vel non audent. Extrema parte mutila est haec oratio. [conf. Bandin. cat. codd. gr. Medic. II. col. 378. nr. 23.]

XXXII. Πρὸς τὰς τῆ παιδαγωγῆ βλασφημίας, p. 637. [Reisk. II. 32. p. 266.] aduersus paedagogi calumniam, qui ad discipulos Libanii, eum otii trimestris ac negligentiae accusauerat. Confer infra XXXVI. Alius λόγος κατὰ παιδαγωγῶν, cuius meminit *Socrates* III. 1. de quo infra inter scripta deperdita. In cod. Medic. XXVII. plut. 57. nr. XXII. haec orat. et quae postea nr. XXXVI. occurrit, quum ad eandem rem pertineant, instar vnus coniunguntur, teste *Bandin.* II. col. 377. sq. *Harl.*

XXXIII. Περί δελείας pag. 642. De seruitute, neminem esse mortalium, qui seruituti aliquo modo non sit obnoxius, grauissimam autem seruire seruitutem, qui vitis ac libidinibus obsequuntur. [Reiske II. nr. 24. pag. 63. Finem orationis Reiske e codd. Bau. et August. multo emendatiorem et locupletiorem dedit.]

XXXIV. Ἀρτεμίδας pag. 661. Dianae laus ac celebratio, a qua ex periculosissimo morbo levatum se et ἐξ αὐτῶν τῆ θανάτου πύλιν ereptum praedicat. [Reisk. I. pag. 225.]

XXXV. Θήρας ἐκφρασις pag. 673. *venationis descriptio*, referenda ad tomum priorem, vbi plures eiusmodi ecphraes leguntur.

XXXVI. Ἀπολογητικὴ κατὰ παιδαγωγῆ ἐπιλόγος. pag. 675. Apologeticae ad paedagogi conuitia (supra XXXII.) corollarium.

XXXVII. Τῷ τῆ Δημοσθένος ὀνόματι κατ' Ἀισχίνε *) πύλαγος pag. 681-706. Oratio, Demosthenis nomine aduersus Aeschinem, qui solus ab Atheniensibus missus ad Amphicty-

oniam, quosdam discipulos minime per eum profecisse in orationibus. A manu tamen diversa ad marginem scripta est vulgaris inscriptio, (quae etiam legitur in codice XXVII. opuscula Libanii XXXII. continente, nr. XVI. plut. 57.) obseruante *Bandin.* II. col. 360. Atqui inscriptiones a librariis aut interpretibus profectae videntur. *Harl.*

p) Orat. ad senatum citatur in codice *Parisiensi* MXXXVI. in quo tamen initium et finis orationis desiderantur. Sed *Reiske* iam in *Animaduersionum* vol. V. pag. 418. obseruauit, multo rectius legi in cod. Aug. et eo, quo vsus est Bongiouan. Κατὰ Σε-

βήης, (qui consularis Syriae fuit a. 382.) quam in ed. Morelli, πρὸς τὴν βελήν, citatque *Vales.* ad *Diodor. Sicul.* II. 592. Idem notauit Bongiouanum, qui, deceptus titulo, quem in indice orat. a Morello editarum non inueniebat, illam κατὰ Σεβήης orationem pro inedita denuo recudendam curauit. Atque ipse *Fabric.* infra in indice scriptorum Libanii ineditorum e cod. Barberino, citat or. hanc, κατὰ Σεβήης, tamquam nondum editam. *H.*

q) Amphictyonium Consilium ad Thermopylas conuentus suos celebrare solebat, indeque πύλαις dicta αἶνδος Amphictyonum, et qui a ciuitatibus

Graec.

phictyonium iudicium Philippo, regi, non contradixit, atque inde criminis in Romp. arguitur. [mendose ed. a Morell. Hinc *Reisk.* III. n. 64. pag. 396. a codd. destitutus coniecturis et ingenio suo indulgere est coactus. Est vero in codice *Parif.* XXX. et MMDXXXV. *Harl.*

III. *Libanii scripta edita quae in duobus tomis editionis Morellianae desiderantur.*

- Orationes.* 1. Περὶ τῶν προσασιῶν *de patrociniis.* [*Reiske* II. 47. pag. 493.]
2. ὑπὲρ τῶν γεωργιῶν περὶ τῶν ἀγγαρειῶν *pro agricolis de angariis* [*Reiske* II. nr. 49. p. 549.]
3. πρὸς τὸν Βασιλέα περὶ τῶν δεσμωτῶν, ad imp. Theodosium M. de vinctis siue carcere inclusis. [*Reiske* II. 45. pag. 435.]
4. κατὰ τῶν εἰσιόντων εἰς τὰς τῶν ἀρχόντων καταγωγὰς, πρὸς τὸν Βασιλέα, εἰσφορὰ νόμος, *Suasio* *) legis ad eundem imp. Theodosium M. aduersus eos, qui familiariter ingrediuntur in [P] praetoria et domos iudicum. Haec quatuor orationes primus cum versione et notis vulgavit *Iac. Gothofredus.* Geneu. 1631. 4. [*Reisk.* III. 53. p. 68.]
- ὑπὲρ τῶν ἱερῶν, *pro templis Gentilium non exscindendis*, ad Theodosium Magnum. Edidit idem *Gothofredus*, (qui circa a. C. 390. habitam censet a Libanio plus quam septuagenario,) Geneu. 1634. 4. [*Reiske* II. 28. pag. 144.]
6. ὑπὲρ τῆς Ἰδλιανῆ τιμωρίας, *de ulciscenda Iuliani imp. nec* ad eundem Theodosium M. recens creatum imp. a. C. 379. *) Hanc primus graece vulgavit e cod. Bodleiano *Godfridus Olearius* Lipsiae, 1701. 8. Deinde pro sua in me beneuolentia communicauit mecum et roganti mihi concessit versionem suam eruditasque notas, quibus illustratam hanc orationem exhibui supra pag. 145. [ego vero eam omisi, quia *Reiske* edidit.] Graecis recensitis ad alterum apographum, cuius e Langbaeniano descripti copiam mihi fecit collega meus honoratissimus *Io. Christophorus Wolfius.* Laudat hanc orationem *Valesius* ad Ammiani XXXI. 13. et *Sozomeni* VI. 1. pag. 137. *Langbaenius* ad Longium pag. 61. edit. Tollii. [*Reiske* tom. II. n. 23. pag. 27.]
7. πρὸς τὸς βαρὺν αὐτὸν καλέσαντας, ad eos, qui *molestum* [vel potius *importunum* et gloriosum, v. *Reisk.* vol. II.] eum adpellabant. Hanc anno aetatis suae sexagesimo, septimo mense habuit Libanius, vt ipse testatur c. 2. Eam antea ineditam cum laudati Olearii versione dedi supra pag. 179. vet. ed. — [*Reisk.* I. n. 2. pag. 171. — In codd. *Medic.* apud *Bandin.* II. pag. 137, 15. pag. 361, 27. pag. 377, 18. p. 422, 26. —

in

Graeciae illuc ablegabantur, *πυλαγόρα*. Vide Harpocratonem et Hesychium atque e recentioribus *Humfredum Prideaux* ad *Chronicon marmoreum Arundel.* p. 122. sq. *Io. Henricum Boeclerum* diss. de Synedrio Amphictyónico, et *Antonium van Dahlen* diss. VI. Antiquitat.

*) Huius legis meminit *Libanius* tom. 2. p. 562. Vide et supra num. VII. c. tom. II. *Morell.* ed.

s) In cod. *Parif.* MMMXVI. — in codd. *Florent. Medic.* teste *Bandin.* II. pag. 137, 14. p. 361, 26. p. 377, 11. et pag. 422, 25. *Heumann.* haec adscripsit orae sui exemplaris. „*I. H. Maii.* emendationes orationum Libanii, a Fabricio cum versione notisque Olearii editarum, exhibentur in hist. crit. de R. d. L. tom. 13. pag. 154. sq. Conf. *Acta* erud. Lips. a 1721. pag. 266. sq. *Harl.*

in cod. *Parif.* MMMXVI. In hac oratione, (vti scripsit Heumannus ad oram sui exempli,) insunt multa, vitam et personam Libanii illustrantia. *Harl.*

8. Περὶς Ἀντιοχεῖς περὶ τῆς τῆ βασιλέως ὀργῆς. *Ad Antiochenos de placanda imperatoris Iuliani ira.* Hanc quoque in lucem protuli primus, eiusdem praeclari Viri beneficio, cum cuius versione eam habes supra pag. 207. vet. ed. in capita a me perinde, vt eam, quae praecedit, diuisam. [*Reisk.* I. 16. pag. 484. qui e cod. Aug. I. et Bau. suppleuit lacunam.] Meminit huius orationis *Socrates* III. 17. atque editurum se receperat *Valesius* ad Ammiani XXIII. 2. *Fabr.* et ad Socratis III. 17. vbi pollicetur, se breui editurum viginti et amplius orationes Libanii nondum editas. *Heum.* — Est in codd. *Medic.* teste *Bandinio* II. pag. 136. cod. XIII. n. 7. plut. 32. qui codex, vti codd. Aug. I. et *Bauar.*, orationem exhibent integram post verba ἦν μὲν ἐν Φροντισίωντων, vbi desinit exemplum Fabricii, (in ed. *Reiskii* I. p. 498. vsque ad finem, p. 506. Atque *Reiske* in nota 20. pag. 498. „Librarius, ait, codicis Barocciani, vnde exemplum Fabricii manauit, cur finem quoque exscribere omiserit, ex argumento huius clausulae facile intelligatur. Inculcat restaurationem paganismi, a qua impietate monachus abhorrebat.“ Codices tamen *Bauarici* lectio saepe discedit ab ea, quae est in cod. Aug. *Harl.*

9. *Argumenta Orationum Demosthenis*, vna cum eius vita atque Encomio primum edita graece Venetiis apud Aldum 1504. fol. atque inde in graecis et graecolatinis Demosthenis editionibus vtraque lingua saepius recusae, vt dixi lib. 2. cap. 26.

10. Ἐπιστολικοὶ χαρακτῆρες, graece editi a *Guil. Morello* *Parif.* 1551. et 1558. 8. atque deinde recusi cum latina versione, *Lugd.* 1618. 12. Ab his diuersi sunt, quos idem *Morellus* characteribus subiunxit: Ἐπιστολικοὶ τύποι ad *Heraclidem*, *Proclo* ab aliis, [vt in cod. *Bodleiano*,] ab aliis tributi *Theoni*; de vtrisque vide, si placet, lib. 2. c. 10. §. 13. *Fabr.* — supra in vol. I. pag. 681. sq. quibus add. *Libanii* characteres, seu notae et formulae epistolarum, gr. et lat. ac commentariis illustratae. *Lugd.* typ. Io. Iullieron. 1614. 12. v. catal. *Bünau.* I. pag. 199.

11. *Epistolarum* Libanii, etiam earum, quae MStae adhuc exstant, nec dimidia pars lucem latine haecenus [n. tempore Fabricii,] vidit, graece ne decima quidem. [P] Editae sunt decem Epistolae ad *Basilium*, quae inter *) Graecorum epistolas vtraque lingua saepius lucem viderunt: tum totidem ad *Aristaenetum*, quas cum vna ad *Eutrechium* et ad *Acacium* vna graece dedit ab *Holstenio* acceptas ex cod. *Vatic.*, testatus, has aliasque massas etiam exstare in bibl. *Caesarea*, *Lambecius* tom. VI. p. 244. sqq. [in noua *Kollarii* edit. pag. 330. cod. XXXV. nr. 3. sunt Libanii epistolae aliquot sine inscriptionibus citatae, sed in vtraque parte illius voluminis nullam deprehendi epistolam Libanii editam. Atqui *Kollarus* in nota ad vol. I. pag. 23. sq. partem additamenti, in vol. VI. olim positi, tantum retinuit, et scripsit, se *Holstenii* epistolas ad *Lambecium* et *Epistolas Libanii duodecim*, ab *Holstenio* e codd. *Vaticanis* erutas et ad *Lambec.* missas

- *) Vide supra lib. 2. c. 10. §. 3. [vol. I. p. 676. *Aldina*, Venet. 1499. 4. v. *Foss.* cat. codd. saec. XV. seq. vnde vero ea, quae ibi omisimus, hic inferenda duximus. — De collectione epp. *Lib. Basilii* etc. *Harl.*]

missas, in tomo I. Analectorum suorum Vindobonens. pag. 1139. cum obs. Holsten. et Lambecii recudendas curasse graece: melius legi eas in edit. Wolfiana.] Ibid. p. 255. memorat codicem eiusdem bibl. membranaceum, in quo CCCCXVIII. et alium chartaceum, in quo CCLXXXVIII. Libanii epistolae continentur. Duodecim illas, quas dixi, epp. Ienae A. 1707. 8. *Bartholdus Christianus Richardus* recudi curavit cum latina versione, sed in qua conatum potius quam successum aliquis merito laudaverit. Ultra quadringentas vertit *Franciscus Zambicarius*, Bononiensis, quae latine cum argumentis *Iohannis Sommerfeldii* prodire Cracoviae 1504. 4. Hae diuisae sunt in libros tres, e quibus primus Epistolas LXXXIX. secundus XXXV. et tertius CCCXXIII. complectitur, sed praeter alios versionis naeuos nomina propria passim ita inemendate excusa, ut agnosci vix possint. Hanc editionem nactus sum e bibliotheca Laurentii Normanni, doleoque non itidem esse ad manus alteram in bibl. Gudianam visam pridem mihi, paucis constantem foliis, et in duos libros diuisam, graeceque editam a *Guil. Morello* Parisiis 1576. 4. cum latina versione *Antonii Pichonii*, Chartensis. Singulae modo quaedam Libanii epistolae editae a *Fed. Morello* ante tommum I. Operum Libanii quidem, duae ad Basilium cum totidem mutuis Basilii: tum ad Andronicum vna tom. II.

n) Paucula notarat *Wolf* in Thesauro epistolico La Croziano, tom. II. pag. 255. Plura autem notavit in praefat. ad maiorem Libanii epistolarum editionem pag. II. ubi „Parisiis ait, in forma quarti ordinis prodierunt epistolae tres supra centum graecae, in duo *τμήματα* seu *sectiones* distinctae, sed sine frontispicio, ex quo vel de editore, vel de anno editionis iudicare liceat. Titulus, in summa pagina exstans, ita habet: *Λιβανίου ἐπιστολῶν τμήμα πρῶτον* et eodem modo, *τμήμα δεύτερον*. Libellus prior continet epistolas LIV. vsque ad pag. 32. posterior vero XLVIII. vsque ad pag. 64. Haec collectio ab eruditis accepta fertur *Guilielmo Morelio* seu *Morello*, tum temporis typographo regio; nec praeter rem. Formae enim litterarum regias referunt, atque, obseruante *Rostgaard*o, eadem sunt, quibus expressae sunt *Anacharsidis* epistolae graecae, cum subiecta separatim versione latina. Hae vero in titulo exscriptae dicuntur Parisiis 1556. ap. *Guil. Morellum*, in *Graecis typographum regium*. Viri vsque *τμήματος* epistolae, latine conuersae, exstant, sed seorsim a contextu graeco in 4. Prioris interpretatio, paginas quadraginta implens, inscriptione destituitur, ut proinde et interpretes et locus et annus editionis pariter ignorentur. Videtur tamen ab eodem *Guil. Morelio* excusa, quum easdem formas referat, quae in versione epistolarum *Anacharsidis* latina conspiciuntur. Posterioris *τμήματος* sive libelli interpretatio hunc habet titulum: *Epistolarum Libanii secundus Antonio Pichonio, Chartensi, interprete, Parisiis ap. Io.*

de Bordeaux, in monte Hilarii sub signo occasionis. 1576. Ex his itaque constat, duo diuersos harum epistolarum interpretes latinos fuisse, *anonymum* alterum, alterum *Pichonium*, ex quibus prior ille diligentiam et eruditionem praeter altero probauit. — Nolim porro ignores, *Morellum* codice regio maximo Parisi. MMDCCCLXXXIII. vsum esse, id quod praeter alia ipse ordo epistolarum euincit. Eidem videtur fuisse consilium, *τμήματα* haec continuandi, quum posterius illud nullum in calce praefecerat colophonis impositi indicium. „Haecenus *Wolfius*. — Idem diligentius fufiusque, quam *Fabr.* fecerat, egit in limine praefationis de rarissima editione Cracouensi, inscripta: *Libanii, graeci declamatoris disertissimi beati Io. Chrysostomi praeceptoris, epistolae, cum adiectis Ioannis Sommerfeldii, et emendatione et castigatione clarissimis*. In frontispicio libri nec locus nec annus editionis commemoratur; sed dedicatio data est Cracoviae 1504. X. Kal. April. *Wolfius* in calce maioris suae edit. repetiit illam collectionem, quod nonaginta tantum earum, quas *Zambicarius*, qui saeculo XV. medio vixisse videtur, latine conuertit, graece scriptas reperit: auxit vero eam ab ep. CCCXXIV. libri III. p. 814. suae edit. octoginta ferre epistolis a *Frid. Rostgaard*o ex cod. chartaceo Ambrosianae bibl. Mediolani descriptas. Huius codicis beneficio subinde mendosas lectiones editionis Cracouensis integritati suae restituit: tamen longe plures medicam manum adhuc requirere, ipse fatetur. — *Morellus* quoque orationi Libanii pro rhetoribus ad Antiochenos Parisi. 1616. 4. duas

tom. II. p. 575. et ad Olympianum pag. 576. Libri IV. epist. 284. laudat *Valesius* ad Ammianum pag. 556. Idem epistolae ad Marcellinum partem edidit in praefatione e msto regio, quae integra in Zambicarii versione exstat libr. III. ep. 295. — Ex innumeris Libanii epistolis elegantiores selectioresque numero CCLXIV. in vnum volumen olim digessit *Georgius Lecapenus*, quas puerum se vndecennem in collegio Graecorum furtim exscripsisse refert *Allatius* de Georgiis, pag. 364. [*Frider. Brummerus*, Lipsiensis, in suo *ad legem Cinciam commentario*, Paris. 1668. 4. pag. 108. epistolam ad Sallustium, primus graece exhibuit, nactus eam ab *Emerico Bigotio*, qui Libanii epp. ex Vaticano cod. descriptas possidebat. — *Tanaq. Faber* vnam ad Eusebium de Longini quadam oratione in praef. ad Longinum *περὶ Ὀψης*, atque hinc *Iac. Tollius* inter iudicia de Longino, eidem praemissa libello, repraesentavit. —] Edidit quoque duas ad Basilium *Cotelerius* tom. II. monument. ecclesiae graecae p. 96. Longe plurium editionem moliti sunt *Leo Allatius*, *Ezechiel Spanhemius*, [vid. Thesaur. Lacroz. epist. tom. II. pag. 29 et 32. it. pag. 255. sqq. pag. 261. sq.] *Laurentius Normannus* (a. 1703. denati.) et *Gotfridus Olearius*, [qui in epist. ad Fabric. Lipsiae 1695. scripta, (in *Reimari* vita Fabric. pag. 313.) se, narrat, ineditas habere Libanii plus quam trecentas, plures quotidie expectare ex bibl. Parisiensi, vna edendas; se praemissurum gr. ex cod. Bodleiano characteres epistolicos, quos putabat graece numquam excusos, interpret vero, Wolfg. Anemoecius, adscribit Libanio; se additurum esse tres ineditas orationes et quartam, a Morello mutilatam aliqua parte sua editam, a se autem integritati restitutam et emendatam. Illas quidem orat. Fabr. postea inferuerat huic vol. B. Gr. vet. edit. — Item *Leonardus Adami*, (de quo v. in fine huius capitis,) *Io. Boiuinus*, qui in praefat. ad Nicephorum Gregoram se quondam colligendis Libanii epistolis intentum fuisse, et latinas iam e graecis non paucas fecisse, testatur; *David Clericus*, qui 1013. epp. ex cod. Paris. descripsit; *Andr. Palmroot*, bibliothecar. olim academiae Vpsalensis, a. 1725. d. IV. Dec. denatus, qui CLIV. epistolas Libanii, a *Georgio Lecapeno* olim collectas, ex cod. Raelambiano et Obrechtiano descripsit, latina donauit versione, notisque breuibus instruxit. Acta quidem Sueciae litteraria a. 1725. pag. 112. testantur, editionem huius collectionis Roschii curatum iri: sed, quantum mihi cognitum est ea lucem non adspexit, cf. Thes. epistol. Lacroz. II. pag. 259. *Hermannus Sam. Reimarus* e cod. Vossiano Leidae epistolas Libanii descriperat. Omnium vero diligentiam et felicitatem in conquirendis Libanii epistolis superauit *Fridericus Rostgaardus*, nobilis Danus, qui, Libanii epistolis colligendis intentus, quotquot reperiret in itinere, quod litterarum causa sub exitum saeculi XVII. in Gallias, Italiam aliasque terras suscepit, vel Parisiis in bibl. regia, vel Romae in Vaticana, item Mutinae, Mediolani, Florentiae et Venetiis, omnes interdum sua, plerumque vero periti librarii manu descriptas et denuo cum αὐτο-

Fffff 2

γράφει

ad Iulianum epistolas iunxit. — In libro, inscripto: τῶν ἐλληνικῶν ἐπιστολῶν ἀνθολογία, Paris. ex typogr. Stephani Preuostean, 1583. 4. est Libanii ep. ad Basilium. *Fabricius* in hoc cap. ediderat tres Libanii epp. ad Iulianum, et in vol. VIII. p. 37. sq.

atque p. 405. promulgatas epistolas ad Themistium et Meletium, quas a Wolfio iteratas; in hac edit. omisi: aliam dederat ad Iamblichum, supra in vol. V. pag. 761. seq. et vnam ad Ammianum gr. et lat. in bibl. lat. vol. III. pag. 128. *Harl.*

ὑπερφειδίας collatas in patriam deportauit, in lucem aliquando proferendas: id postea praestitit Wolfius, Rostgaardi schedas nactus. (*Moshem.* ep. in Thesaur. La Croziano epist. I. pag. 297. tom. II. pag. 19. vbi Wolf. (1711.) scripsit, Rostgaard. adparatum epistoll. Lib. bis mille ad editionem parandam cum Hemsterhusio esse communicaturum; et saepius de illis Wolfius. — *Anton. Maria Saluinius*, professor quondam eloquentiae et Gr. L. in academia Florentina, ex duobus codd. Mediceis aliquot epistolarum centurias sua manu descripsit, et latina donauit ciuitate. — *Carolus Iesperus Benzelius*, Erici, episcopi Lincopienfis, filius, edidit, *Viginti Libanii, Rhetoris, epistolas adhuc ineditas* cum versione ac notis in regia Gothorum Carolina, praefide cel. Io. Engestroeheim publicae censurae subiectae, Londini Gothorum a. 1735. 4. Exactae illae sunt ad fidem trium codd. MSS. quorum vnus *Raelambianus*, qui in bibl. Vpsal. exstat, duo vero alteri *Meursianus* et *Obrechtianus* fuerunt; (et quos due posteriores, qui quadringentas continent epistolas, *Wolfius* a Benzelio expectare se, scripsit ad de la Croze in Thes. epistolico Lacroziano, tom. II. pag. 258. et postea nactus est.) Sed septemdecim tantummodo earum antea nondum exstabant; prima vero et secunda ad Basilium a *Cotelerio*, quarta ad Iulianum a *Fed. Morello* vulgatae erant. De his omnibus plura leges in *Wolfii* praef. ad maiorem Libanii epistolarum editionem. Hic vero vir doctus et saepe laudatus primum *Centuriam epistolarum Libanii* e codice Bodleiano vel potius ex apographo *Gerhardi Langbani* descriptam, cum versione latina et notis, Lipsiae 1712. 8. vulgauit. Ex his tres et viginti latine exstant in Zambicarii versione, sed minus feliciter aliquando expressae. Selegit illam centuriam ex trecentis amplius, quas codices quidam Bodleiani suppeditant. (v. *Io. Clerici* bibl. vet. et nov. tom. III. part. II. pag. 358.) Postea idem ille tomo II. anecdotorum graecorum pag. 331. sqq. *septem*, et tomo III. pag. 262. sqq. *octodecim* alias inferuit. Ab illo tempore, Libanii veneribus captus, multum temporis, operae diligentiaeque posuit in colligendis, emendandis, expoliendis vertendisque epistolis Libanianis, insigni apographorum Rostgaardianorum collectione, quam opera Grammii ex bibl. regia Hafniensi, in quam omnis ille adparatus peruenit, vtendam accepit, fundamenti loci posita: de quo suo studio et seruire in epistolis ad de la Croze, in thesauri epistolici Lacroziani tomo II. passim idque frequenter et alibi scripsit. Tandem lucem adspexit editio ab copia epistolarum non minus, quam ab eruditione editoris, nitore litterarum et vestitus elegantia maxime commendabilis:

Λιβανίου — Libanii sophistae Epistolae γ: quas nunc primum maximam partem e variis codd. manu exaratis, edidit, latine conuertit et notis illustrauit *Io. Christoph. Wolfius*. Acc. in calce eiusdem *Libanii epistolas* a *Francisco Zambicario*, olim lat. conuersas

v) MDCV. gr. quarum vix duae et dimidia centuriae lucem antea viderant. Omnes tamen esse Libanii, quae in hac exstant collectione, Wolf. non audet praestare: immo vero iudicat sub finem praefat. eas, quae inter epistolas aliorum scriptorum, Procopii, S. nesi, Dionysii sophistae et Basilii re-

ctius exstant, fuisse omittendas, quin sublesta sunt fidei Iuliano Garnerio, Basilii opp. editori, epistolae Libanii ac Basilii mutuae. Propter similitudinem vero stili et sententiarum Wolfius circumspicere iubet, annon omnes Pseudo-*Phalaridis* epistolae Libanium habeant artificem.

conuersae et Cracouiae primum editae, heic autem integra propemodum centuria ex MS. auctae. Amstelod. apud Ianfonio-Waesbergios 1738. fol.

Quod *Wolfius* in praefat. de codd. msst. quibus et ipse et vero *Rostgaardius* usus est, et de aliis subsidiis copiosus est: ego hic paucis tantum codices, numero multos, e quibus illi exscripserunt, aut ab aliis descriptas habuerunt epistolas Libanii, commemorabo, notitia paucorum aliorum addita. In bibl. publ. *Parisina* secundum catalog. codd. tom. II. *viginti et septem* codices Libanii epistolas continent. *Rostgaardius* usus est, teste *Wolfio*, cod. MMDCCLXXXIII. qui primarius est et numero epistolarum, quae, ut in calce cod. legitur, conficiunt *mille et tredecim*, ceteros *Parisinae* publ. biblioth. superat, ideoque a *Wolfio* adpellatur *maximus*, et ex cod. *Vossiano*, qui hodie in bibl. *Leidensi* n. LXXVII. (catalog. p. 395.) exstat, paucis ommissis epistolis, est descriptus. Ex aliis codd. *Rostgaard.* modo integras epp. quae in illo cod. maximo desiderantur, descripsit, modo lectionis varietatem ad oram antigraphi, ex *Maximo* illo facti, adleuit. Sunt vero codd. MMDCCLXXXI. MMMLXXXIII. (qui LXV. habet epistolas, quarum XXXII. alii codd. non exhibent,) MMMCCLXI. MMMCCLXXX. (hodie n. MMDCCLXXXIX. qui praeter 206. epp. mutuas *Basilii* et *Libanii* XXIV. repraesentat:) MMMCCLXXX. MMMCCXC. (in quo sunt 134. una cum quatuor *Basilii* et *Libanii* mutuis, ex quibus in cod. reg. maximo XXIV. desiderantur:) et cod. MMMCCCLXII. Multi igitur alii codd. *Parisienses* nondum sunt excussi. — In bibl. *Coisliniana* cod. CCCXLIX. exhibet 84. *Libanii* epistolas, notis interlinearibus ad grammat. exercitationem plenas. v. *Montfauc.* cat. codd. illius bibl. pag. 516. seq. ex illo cod. *Montfaucon* tres, in aliis codd. non obuias descripsit, misitque *Wolfio*. — E bibl. *Vaticana* opem tulerunt codd. XVIII. *Laurentius Alex. Zacagnius* in praef. ad collectanea monumentorum veterum ecclesiae gr. et latinae pag. 49. testatur, ineditas *Libanii* epistolas supra duarum chiliadum numerum in *Vaticana* exstare. — *Mediolani* in bibl. *Ambrosiana* sunt V. codd. ex quorum vno T. LXXIII. qui epp. 251. habet, paucae, et alio T. CCXXXI. epp. 153. continente, sex epp. alibi desideratae, in *Wolfiana* collectione leguntur. — *Mutinae* quatuor codd. praesto fuerunt, inter quos duo nonnullas suppeditarunt epp. alibi non obuias. — Ex *Mediceis* codd. *Florent.* quorum epistolas *Libanii* aut lectiones adtulit *Wolfius*, sunt cod. A. in plut. LVII. cod. XLVII. qui continet CCC. epp. (v. *Bandin.* cat. II. col. 427.) cod. B. in plut. LVII. cod. XIX. epist. CCCXVII. et in calce *Basilii* et *Libanii* epist. refert mutuas. (*Band.* II. col. 359.) *Wolfius*, utriusque, inquit, huius codicis epistolas *Ant. Maria Saluinus* a. 1695. descripsit, latine conuertit, et cum *Rostgaardio* communicauit. Idem vero ἀπόγραφοι, emendationibus *Saluinianis* hinc inde ornatum, una cum versione lat. in Italia aere suo redemit *Iac. Phil. Dorville*, qui mihi utriusque usum concessit. etc. — *Bandin.* l. c. pag. 427. sq. in not. 2. tradit, aliud earundem epistolarum, latine a *Salvinio* redditarum volumen, ipsius manu exaratum et emendatum, in *Marucellorum* publica bibliotheca inter eius msstas schedas adseruari. — cod. C. in plut. XXXII. cod. XXXII. (apud *Bandin.* l. c. pag. 199. sq. numeratur cod. XXXVII. nr. 4.) continet epp. *Libanii* CCXII. praeter mutuas *Libanii* et *Basilii* litteras, XX. reliquis praemissas. — cod. D. in plut. LXX. cod. XIII. complectitur epist. CCCLXXX. in margine

numeratas. Perierunt tamen quaedam. v. *Bandin.* l. c. col. 673. nr. 3. — *cod. E.* in plut. LXXXVI. cod. VIII. nr. 5. continet epp. CCCXII. pessime exaratas, cum scholiis aliquot margin. (*Bandin.* III. 316.) — *cod. F.* in plut. LVIII. cod. XVI. nr. 3. mutuas habet Basilii et Libanii et posterioris tres alias litteras. (*Bandin.* II. col. 454.) — *cod. G.* ex cod. *B.* natus, et eleganter quidem, sed non diligenter a Zenobio Acciaiolo descriptus, in plut. LV. c. II. nr. 24. de quo cod. et de Acciaiolo, v. *Wolf.* in praef. et *Bandin.* l. c. col. 216. sq. — Praeter citatos alii sunt in eadem biblioth. codd. qui continent plures paucioresue epistolas Libanii, vt, in plut. LVII. cod. I. nr. 63. (*Bandin.* II. col. 334.) — in eodem plut. cod. XXXIV. nr. 18. XVI. epp. continens: quarum XIV. ad Iamblichum, et XV. ad Aristoxenum philosophum initium non occurrit in ed. Wolfiana: ideo *Bandin.* II. col. 391. sq. vtramque, vt in codice prostat, excudi fecit: nr. 19. sunt adhuc duae epistolae Basilii et Lib. epistolae mutuae. — In plut. LIX. cod. XXX. nr. 7. Basilii et Lib. epistolae mutuae XXIII. quae quidem sunt in Wolfiana edit. a nr. 1580-1602. at ab eo non collatae. (*Bandin.* II. col. 551.) — In plut. LX. c. XVI. n. 7. Lib. ad Priscianum epistolae duae, (in ed. *Wolf.* ep. 143 et 855.) Illis adiunctae leguntur grammaticales quaedam explanationes, (*Band.* II. col. 606.) — Insuper ab *Antonio Maria Biscionio* in bibl. Mediceo-Laurentianae catal. (Florent. 1752. fol.) vol. II. p. 42. sq. in cod. XIV. nr. 4. est Lib. epistola ad Amphilochoium et alia ad Optimum, episcopum ordinatum. — In *Bandini* catal. codd. latin. Medic. bibl. II. 562. cod. XX. sunt Liban. epp. XCVIII. interprete Franc. Zambicario, equite, ad D. Ioh. Bentiuolum. — In bibl. *Venet. Marc.* in cod. CCCCXLI. sunt 481. epist. et confessor catalogi pag. 261. sqq. posuit nomina eorum, quibus singulae epp. inscribuntur. — In sequenti cod. CCCCXLII. exstant 158. epp. et nomina eorum, ad quos datae sunt illae, pariter in catal. pag. 226. sqq. exhibentur. — Pari modo epistolae 30. cod. DV. et epp. 85. cod. DVI. pag. 268 et 269. sqq. designantur. Illos aliumque, qui exhibet epp. 114. nominauit Wolfius: qui de adparatu Rostgaardi, codicem quoque *Iac. Golii*, 39. epp. cum scholiis completentem, nacti, est copiosus. Alia subsidia exemplaue, quae sibi comparauit, in praef. recenset. *Oxonii* diu antea posuerat operam in describendis aliquot epistolarum centuriis. Opera *Matur. Weysiere la Croze* habuit collat. schedarum Ez. Spanhemii et codicis regii *Berolinensis*. — Indices epp. quae in codd. *Vindobon.* bibl. seruantur, tum e *Suecia* a Benzelio cod. *Meursianum* et *Obrechtianum*, atque a *Wallino* collationem cod. *Raelambiani*, qui epp. 155. comprehendit, accepit: denique, quas e quoque cod. receperit, et quo ordine posuerit, et alia, quae praestiterit, bene vtiliterque recenset.

Supra in notitia codd. orationum Libanianarum quorundam, qui continent epistolas, exemplarium feci mentionem. (add. supra vol. I. pag. 702.) Hic igitur notitiam aliorum subiungam:

Vindobonae in bibl. Caesarea sunt, auctore *Nesselio* in cat. part. I. pag. 195. sq. in cod. CXIII. Basilii et Lib. epist. mutuae. (conf. *Lambecii* comm. V. col. 465. cod. CCLXXVII. nr. 7.) — p. 222. cod. CXLII. Libanii 12. epp. ad Basilium, (conf. *Lambecii* comment. vol. III. cod. LXXV. nr. 2. pag. 371.) — Part. III. pag. 26. cod. XVI. nr. 3. Liban. epist. aliquot sine inscriptionibus. (v. *Lamb.* vol. VI. part. II. col. 330. cod. XXXV. nr. 3.)

nr. 3.) — *Part. IV.* pag. 42. cod. LXXII. nr. 1. epistolae CCLXXXVIII. quas Nesselius habuit ineditas. — pag. 52. cod. XC. epistolae: — pag. 146. cod. CCCV. epistolae et declamationes: atque etiam Nesselius prouocat ad libr. VI. comment. Lambecii, pag. 244. sqq. sed ibi in noua Kollarii edit. sunt omissae Libanii epistolae, vt iam supra adnotaui. — *Kollarius* in *supplém. I.* ad Lamb. comm. pag. 411. recenset cod. LV. in quo nr. 4. sunt Libanii XX. epist. quarum vltimam, inscriptam, ὁ μελεγματίας τῶ ἀρεαίμῃ, Kollar. non reperit inter Libanii epp. typis a Wolfio vulgatas. — *Heidelbergae* quondam fuerunt in cod. LXXVII. Libanii epp. CCXXXIX. et eiusdem ac Basilii epp. mutuae, nec non in cod. CXLIX. Lib. epistolae CCXCI. teste Sylburgio, in catal. — In bibl. *Augustana* Vindel. sunt mutuae Basilii et Libanii epp. — In cod. *Guelpherbyt.* nr. 82. Lib. et Synesii epp. VIII. — Inter codd. ab imperatore Solimanno II. Mendozae donatos, fuerunt Libanii declamatt. et epistolae. v. *Iriart.* cat. codd. gr. Matrit. pag. 277. — In bibl. *Escorial.* in IV. codd. plures Libanii epp. teste *Plüero* in itin. per Hisp. pag. 180.

Denique, vt Wolf. fin. praef. bene monuit, maxima inter codices varietas in designandis illorum, ad quos epistolae sunt datae, nominibus obseruatur. Nonnumquam enim duo, tria, immo quatuor diuersa inueneris. „Non negauerim, ait Wolf., id omne frequenter librariorum incuriae acceptum esse ferendum. Fieri tamen potuit, vt Libanius eiusdem epistolae exemplum ad plures mitteret, vbi eiusdem rei notitiam ad plures perferri volebat, nec otio, quod sibi litteris scribendis nimis praeripi passim queritur, abundabat. Harum porro epistolarum nonnullas ficta nomina et ficta quoque argumenta prae se ferre, non vane suspicari mihi videor, exemplo scilicet futuras tironibus, ad quod respicerent, si quid eiusmodi consignandi occasio se offerret. Tales scilicet exstant in *Characteribus epistolicis*, qui Libanio a nonnullis sunt adscripti et a *Guil. Morello* Paris. 1558. 8. editi.“ Haftenus Wolfius.

Fabricius in superiore edit. adiunxerat nomina eorum, ad quos exstant *Libanii epistolae*, siue editae siue msst. (nempe *Fabricio* cognitae.) Enimvero quum longe maior epistolarum antea incognitarum aut ineditarum numerus cura Wolfii esset editus, nomina in codd. varient, et Wolfius duplicem suae editioni maiori subiecisset indieem, alterum, qui initia singularum epistolarum Libanii exhibet, cum eorum, ad quos scriptae sunt, nominibus; alterum, qui nomina illorum praebet, quibus Libanii epistolae inscriptae sunt tum graecae tum latinae, quarum hae ex *Franc. Zambicarii* versione a p. 792. ad finem vsque leguntur: sterilem mancumque Fabricii catalogum nominum satius esse duxi omittere. Nec vero catalogum Wolfianum, quoniam plures paginas impleret, et ed. Wolfiana haud infrequens est, typis hic renouandum curauim, veritus, ne tempus et chartam perderem. *Harl.*

32. Denique in *Leonis Allatii* excerptis Rhetorum, Rom. 1641. 8. graece et latine editis pag. 47-83. exstant cum Allatii versione Libanii *διηγήματα* siue narrationes XXXIX. 1) de Vulcano, 2) Acalanthide, 3) Capaneo, 4) Adraslea, 5) Polycrate, 6) Callistore, 7) Simonide, 8) Neoptolemo, 9) Alcestide, 10) Candaule, 11) Daphne, 12, 13) Progne et Philomela, 14) Marsya et tibiis. 15. 16.) de Pasiphaë. 17. 18.) Hercule,

le, 19) Latona, 20) Gallo, 21) Paridis raptu, 22) Danao et Aegypto, 23) Icario, 24) Arione, 25) Hyacintho, 26. 27) Alpheo, 28. 29) Deianira, 30. 31) Pity in pinum mutata, 32. 33) Atalanta, 34. 35) de Cepheo et Perseo. 36) Rheno. 37) Aloidis et abiete, 38) Enipeo et 39) Danaë.

Hinc p. 84-115. *Ἐκφράσεις* siue *Descriptiones septem*, 1) πανηγύρεως diei festi, 2) τυχαίς templi Fortunae, 3) Palladis, 4) Promethei, 5) Eteoclis et Polynicis, 6) Alexandri τῆς κτίσεως, qui urbem Alexandriam condidit. 7) Calendarum. [*εἰς τὰς Καλάνδας*. Reiske I. nr. 9. pag. 256.]

Denique p. 342-397. *Progymnasinata septem*. 1) Chria in dictum Theophrasti, qui, interrogatus, quid esset amor, respondit πάθος ψυχῆς σχολαζέσεως animi otiantis perturbatio. 2) Sententia: δὲ δὴ χρημάτων, pecuniis opus est, neque sine iis quicquam, quod factu opus est, perfici potest. 3) Refutatio, non esse verosimilia, quae de Aiace, Locro, dicuntur. 4) Confirmatio, verosimilia esse. 5) Θέσις, an muris sint urbes cingendae. 6) an naui se committere homines debeant. 7) Κατηγορία, expositio in legem, iubentem fratrum uxores in matrimonium ducere.

[*Libanii declamationem*: Κωλύσσι Σωκράτην ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ διαλέγεσθαι, καὶ ἀντιλέγεσθαι, *Socrates in vinculis positus, ne cum ullo colloquatur, prohibetur, quidam vero contradicit*, *Allatius* loco infra prolato indicavit, superesse in cod. Barberino. Ea quoque est in cod. *Matrit.* regio XLVIII. fol. 175. v. *Iriart.* catal. pag. 166. cel. autem *Morellius* e cod. Marciano Veneto DXXIV. saec. XV. exarato primus graece edidit textu, saepe vitioso, ope cod. Barberin. saec. XI. exarati, cuius varias lectiones Bern. Stephanopulus miserat, emaculato, latine vertit eruditisque instruxit notis in praeclara trium opusculorum collectione, inscripta: *Libanii Ἐκφράσεις*].

Aristidis oratio aduersus Leptinem, Libanii declamatio pro Socrate, Aristoxeni Rhythmicorum elementorum fragmenta. Ex bibl. Veneta D. Marci nunc primum edit *Iac. Morellius*, eiusdem bibl. custos. Venetiis. 1785. 8. pag. 190-265. — Fragmenta orationis quaedam intulit *Macarius Chrysocephalus* in opus, cui titulus Ποδωνία, instum in cod. Marciano CCCCLII. ex quo illa aliaque Libaniana *Valloisonius* in anecdotis gr. tom. II. p. 13. sq. protulit quorum multa, eaque nondum antea euulgata, repetiit *Reiskia* in praef. ad t. I. edit. Libanii.

Reiskia, foemina praestantissima, orat. defensoriam cuiusdam, qui filiam pro urbis suae salute occiderat, e cod. Bau. primam edidit, (vti iam dicere me memini,) Lips. 1775. 8. — Eadem *Libanii* quasdam declamationes atque epistolas, in sermonem germanicum transulit ediditque in libello, *zur Moral* inscripto, Lipsiae 1782. 8. p. 93. sqq.

In *Amadutii* anecdotis litterariis, ex mssis coddi. erutis Romae vol. I. pag. 1. seqq. est fragmentum anecdotum orat. Libanii ad Antiochenos de Iuliani, imp. ira ex cod. Mediceo Laurent. erutum, et graece versum a *P. Philippo Angelico Beccetio*. Nempe apud *Fabric.* qui illam gr. et lat. primus ediderat, oratio illa desinit, ἂν μὲν ἐν φροντισίντων. — *Reisk.* reliqua ediderat (tom. I. pag. 498.) ex codd. Aug. et Bavar. Quae *Amadut.* ex cod. Medic. vulgavit, ea forsitan utiliter possunt comparari ad lectionis varietatem acque ac veritatem.

In vol. II. pag. 1. sqq. idem *Amadutius* ex eod. Medic. fragmentum orat. Libanii de seruitute (quod deest in fine orationis, a Morellio, tom. II. or. XXXIII. pag. 642. seq. evulgatae) edidit, lat. vertit, et quasdam subiunxit adnotationes. Reiskius in tom. II. pag. 87. sq. id fragm. subiicit e codd. Bauar. et Aug. paullo plenius quidem atque emendatius: neque tamen pigebit lectorem, conferre quae Amadutius dedit atque explicuit.

Libanii Orat. pro templis paganorum excindendis in sermonem anglicum transtulit *Nath. Lardner* in Vol. IV. Collection of ancient Jewish and Heathen Testimonies to the Truth of the Christ. Religion. Lond. 1764. 4.

Cum selectis quibusdam Iuliani imp. opusc. 10. *Duncombe* e graeco sermone in anglicum transtulit in vol. I. plures Libanii epistolas, in II. vol. *Liban.* de sua vita, eiusdemque lamentationes 1) super Nicomedia, terrae motu subuersa, et 2) super Daphnaei Apollinis fano, flammis exusto. Londini 1784. 8.

Reisk. in libello ad I. A. Ernesti etc. de quibusdam e Libanio repetitis argumentis ad historiam ecclesiasticam christianam pertinentibus, imprimis de Optimo episcopo, Lipsi. 1759. 4. quasdam Libanii epistolas recudi fecit, et interpretandis illis de variis rebus bene docteq. diseruit. Primum explicuit illustrauitque epistolam (1227. in edit. Wolfii,) ad Optimum, Libanii discipulum, ab episcopatu Agdamiae, quod oppidum est Phrygiae et Optimi patria, ad episcopatum Antiochiae Pisidicae translatum; 2) epistolam (205. ed. Wolf.) ad Modestum, comitem Orientis, quae historiam Georgii, qui a. 356. in locum Athanasii expulsi suffectus et a. 362. a furentibus Alexandrinis discerptus est illustrat; ubi Reiske notat, pag. 13.) Wolfium neque causam totam epistolae huius, neque rationes illius Georgii perspectas habuisse. Ex tertia epistola, (730. edit. W.) ad casum Marci Arethusani, pro quo christiano, sacrilegii accusato, *Libanius* deprecatur, pertinente, efficit, neque Libanium animo in Christianos tam infesto fuisse, ut omnes huius disciplinae odisset, atque fugisset, neque Iulianum Aug. ea Christianos diritate et acerbitate odii exagitasse, cuius inuidia scriptores nostri eum adspergant. etc. conf. quoque ephemer. litterar. *Erlang.* a. 1759. plag. XXVI. pag. 234. sq.

Non admodum multa Libanii loca emendantur aut illustrantur a *Doruillio* ad Charitona, a *Valckenario* ad Euripidem et Herodotum aliisque; plura a *Toupio* in *Emendatt.* in *Suidam* et *Hesychium*. *Harl.*

[P] Scripta Libanii inedita.

1) *Epistolarum* multae centuriae^{w)} in variis bibliothecis adhuc delitescentes, atque vel a *Ioanne Boiuino*, vel ex *Friderici Rostgaardi* bibliotheca vel in noua, quam Romae parant, Libanii editione vulgandae:

^{w)} *Epistolam Libanii DCCCXLI. ad Seuerum* citant *Benedictini* notis ad *Ambrosium* T. 2. p. 64. *Valesius* ad *Ammian.* XXIX. 1. *Epistolam ad Hieroclem CCLXXXIV. libri II.* In bibl. Vindobonensi teste *Lambecio* VI. pag. 255. codex membranaceus *Epistolarum CCCCXVIII. et alius charta-*

ceus *Epistolarum CCLXXXIX.* Ex delectu *Georgii Lecapeni*, a quo *CCLXIV.* Libanii epistolas selectas habuit *Allatius*, prima ad *Clearchum* incipit: "Εμελλον γράψων δεισσοῦναι. Codicem MS. Cardinalis *Casanatae* memorat *Schurzfleischius* *δ μακαρίτης* T. 2. *Epistolar.* arcan. 69. p. 102. Doctissimus

vulgandae: [quae vero non prodit.] Atque in epistolis inprimis probatum Libanium fuisse etiam veterum testimonio, Eunapii et cod. XC. Photii constat, idque ipsa earum lectio perito lectori facile persuadebit: sunt enim plenae Attici salis ac leporis, atque acuta breuitate non minus quam eruditis pulchrisque sententiis ubique se commendantes.

2) *Orationes* complures, ut in codice bibl. Barberinae optimae notae in charta bombycina et correctissime scripto, ex qua fere omnia Libanii etiam edita dari posse castigatiora atque integriora Allatius ^{xx}) testatus est. [Sed a Bongiou. e cod. Veneto atque a Reiskio e codd. Aug. ac Bauar. editae sunt fere omnes illae oratt. Alias adhuc ineditas ab Iriarto et Villosonio indicari, paullo post cognoscemus.]

Περὶ τῶν Φαρμάκων. Incipit: ἡ μὲν μεγίστη μοι λύπη. [Bongiou. p. 166. Reiske II. p. 307. cuius not. i. vid.]

Ὑπὲρ ἑαυτῆς, διὰ τὴν πρὸς Ἀντίοχον συνηγορίαν. Incipit: οἱ μὲν βέλτιστοι οἱ ἐν τῇ πέλει. [Bongiou. p. 53. Reisk. II. 37. p. 327.]

Πρὸς Αὐξέντιον. Incipit: Ὁρῶν σε πρὸς τὰ τῆ πατρὸς, ὦ φίλτατε. [Πρὸς Ἀναξέντιον Bong. p. 230. et Reisk. III. 56. pag. 185. e cod. Aug. I. edidere, et R. suppleuit magnam lacunam e cod. Aug.]

Πρὸς τὴν βελήν. Incipit: Ὅσοις μὲν πρὸς ὅσους ἐχεσάμην ὑπὲρ ἡμῶν. Bong. pag. 30. Reiske II. 48. pag. 526. conf. *Vales.* ad Ammian. p. 427. *Bandin.* cat. II. pag. 317. 15.

[C] *Ὑπὲρ Ὀλυμπίας.* Incipit: Οὐκ ἂν ἔτι δυνάμην ἐνεγκεῖν τῆς ἐδυναμένους. *Fabr. Villoson.* anecd. gr. II. pag. 16. tria illius orat. fragm. e Macario depromsit. *Harl.* Nuperime haec oratio e cod. bibl. Barber. edita est in *Io. Phil. Siebenkees* Anecdotis graecis, quae post auctoris mortem prodierunt cura *I. A. Goetz.* Norimb. 1798. 8. p. 75. sq. *Beck.*

Κατὰ Σιλβανῆ. Incipit: ἐδὲν θαυμαστὸν Σιλβανὸν τὸν Γαυδεντὶς κακῶς με λέγειν. [Bongiou. pag. 218. Reiske II. 38. pag. 342.]

Κατὰ Ἰκαρίῃς, δευτέρως. Incipit: Πάλαχ μὲν ἴσως ἔδει καὶ ἐμὲ κατηγορεῖν. Reiske II. 27. p. 134.] Prior aduersus Icarium inuectiua exstat T. 2. edit. Morellianae p. 460. *Fabr. Kollaris* in supplem. ad vol. I Lambecii comment. saepe laudat. col. 798. seqq. multus est de meritis scriptisque *Nicolai Forlosae*, custodis bibl. Caesareae Vindobon. ab anno 1723. vsque ad a. 1758. d. XI. April. qui eius vitae fuit supremus. Is *Forlos.* inter alia manu sua exarata, et post eius mortem bibl. caesareae vindicata, reliquit editionem Libanii orationum prelo paratam et inscriptam: *Libanii sophistae orationes XIX. quarum XIII. haecenus ineditae, et VI. quae a Frid. Morello iam editae fuerunt; sed mantae et corruptae, nunc rursus ex integro Augustae biblioth. Vindobonensis exemplari, (in classe graecorum codicum philologicor. codice maioris moduli, chartaceo, saec. XIV. aut XV. non intelligenter exarato, et XLIII. oratt. continente,) adiuncta latina versione in lucem prodeunt integrae, cura et studio Nicolai a Forlosa.* Hic igitur XIX. illas

Io. Boiwinus Libanii epist. edere, multasque iam vertisse se pridem testatus est praef. ad *Nicéphorum Gregoram*: et eadem de causa omnes Italiae bibliothecas lustrasse accuratius, notauit *Montfaucon* in *Diario Italico* p. 25. Habeo et ipse ultra ducentas adhuc ineditas beneficio Rev. Godfridi Olearii, qui

ex cod. Bodleiano illas descripsit. [de quibus rebus v. *Wolf.* praefat. ad mai. edit. et quae nos supra adnotauimus.]

xx) Allatius praef. ad excerpta rhetorum graecorum.

illas orationes manu sua exscripsit, etiam singulis argumenta, nonnullis quoque monita ad lectorem quaedam praeiixit; obscurioribus denique locis lucem eruditione sua adfundere conatus. Sed deterritus forsan noua editione Bongiouannii, qui quinque orationes, neque in exemplo Morell. neque in codice Vindobon. exstantes, in lucem protulit, consilium suae editionis abiicit. In cod. tamen Vindobon. fol. 157. p. i. in Forlosiae vero volum. fol. 107. orat. V. est ea, quae *contra Icarium* scripta est a Libanio. Sed plura vide apud Kollar. qui etiam Forlosiae et Bongiouannii labores comparat atque de vtriusque cura, diligentia et felicitate in inueniendis emendandisque orationibus fert iudicium *Harl.*

Περὶ τῆ μη ληξείν. Incipit: Πολλάκις ἐν τῷ τῷδε δικαστηρίῳ λῆρος ὑπ' αὐτῆ κεκλημένος. *Fabr.* in cod. Paris. MMMXVI. et cod. Medic. ap. Bandin. II. pag. 137. n. 17. edit. a Bongiou. pag. 15. pag. 36. et Reisk. I. pag. 208.

Πρὸς τὸν βασιλέα [ὑπὲρ τῶν βελῶν] Incipit: Τὸ μὲν σὸν, ὦ βασιλεῦ, μέρος καὶ τῆ μετὰ σὲ ταῖς ἄλλοις. Bong. pag. 70. Reisk. II. n. 50. pag. 570.]

ὑπὲρ Θαλασσίῃς. Incipit: Ὑβρισθέντι φίλῳ, καὶ κωλυθέντι τυχεῖν, ὧν εἰκότως ἂν. Bong. pag. 88. Reiske II. n. 42. pag. 388.]

Πρὸς Εὐστάθιον τὸν Κάρα. Incipit: Ὑπεσχόμεν ἐπαινέσσεσθαι τὸν χθὲς τὰ λεγόμενα, Aduersus hunc Eustathium forte, non Cappadocem, est oratio edita tom. 2. edit. Morellianae pag. 546. [Bong. pag. 250. Reiske II. 44. pag. 452.

Atque in alio cod. bibl. Vaticanae *περὶ Θρασυδαίς.* Incipit: Καλῶς ἐποίησας, ὦ Νικόκλεις, ἀπισήσας ταῖς κατ' ἐμῆ. [in ed. Bong. pag. 176. et Reisk. II. 30. p. 223.]

Πρὸς Πολυκλέα. Incipit: Ὅτι μὲν εἰνά τι δὲ τὸ τὴν συνήθειαν ἀνεκόν. [Bong. p. 116. Reisk. II. 35. p. 307.]

Πρὸς Εὐμόλπιον. Incipit: Εἶναι μὲν σοι φίλος, καὶ πολὺν ἔη χρόνον. Εὐμόλπιε. [Bong. p. 151. Reisk. II. nr. 40. pag. 364.]

Πρὸς Τιμοκράτην. Incipit: Ἀφίξαι μὲν ἡμῖν ἀπὸ τῆ θεάτρης Τιμόκρατες. [Bong. p. 128. Reisk. II. nr. 41. p. 379.]

Κατὰ τῶν πεφευγόντων. Incipit: Τὰ μὲν ἀγγελλόμενα πάντες ἀκούομεν. [ed. Bongiou. pag. 1. Reiske II. 34. pag. 296.]

Κατὰ Σευήρη. Incipit: Πάρεσι μὲν οἱ δικάσοντες ἡμῖν, ὑπήκταν. [Haec est or. eadem, quam Morell. t. II. nr. XXX. ediderat sub titulo *πρὸς τὴν βελήν* quam Bong. pag. 192. e cod. vbi, vti in Aug. I. inscripta est, *Κατὰ Σεβήρη*, tamquam ineditam recudicauit. v. *Reisk.* init. not. ad h. orat. III. n. 58. pag. 226. et in *Animadu.* ad gr. auct. vol. V. p. 418. *Harl.*

Περὶ τῆ πλῆθους. Incipit: Ἐπειδὴ πολλὰς ὀρῶ χάριν εἰδὼτας Περύκλῳ τῆς προσθήκης. Bongiou. pag. 138. Reiske I. nr. 10. pag. 261.]

Ἀντιόχῳ παραμυθητικός. Incipit: Ἠγῶμαι προσηύκειν ἐν τοῖς πενθῶσι μόνον. [Bongiou. pag. 239. Reiske II. nr. 39. p. 353.]

3) *Declamationes* variae siue μελέται, vt in eodem Barberino cod:

Κωλύσσι Σωκράτην ἐν τῷ δεσποτηρίῳ διαλέγεσθαι, καὶ ἀντιλέγει τις. Incipit: χαλεπὸν μὲν εἶπέν τι καὶ τῶν πάντων δικαίων. [Editam esse hanc orat. a cl. Morellio, e cod. Veneto, paullo ante ostendimus.]

[P] Φιλᾶργυρος ἑρασθεὺς ἐταίρας καὶ μισθὸν ἀπαιτέμενος ἑαυτὸν παραγγέλλει.
Incipit: Εἰ μὴ καὶ ὑμεῖς ἀργύριον, ὦ Βελλή, τῷ κωνεῖς μ' εἰσπράξεσθε, ἥδις' ἂν μηδὲν δι-
δῆς. *Fabr.* Est in codd. Medic. et Matrit. conf. *Bandin.* cat. II. p. 363. nr. 23. *Iriart.* cat.
p. 167. fol. 68. cod. XLVIII. et e cod. Bauar. II. edita a Reiskio. *Harl.*

Ἐγράψατό τις τὸν ἑαυτῷ παῖδα βελεύσεως, ὁ πᾶς ἀκρίτος ἀποθανεῖν ἀξιοῖ κατὰ
τὸν περὶ τῶν ἀκρίτων νόμον. Incipit: Τὸ μὲν ἐν, ὦ πολίται, μὴ πρὶν εἰναι μοι καιρὸν. *Fabr.*
Excerpta ex cod. Veneto dedit Villosion l. c. pag. 11. in lucem protulit declam. Reiske ex
cod. Bauar. — Est quoque declamat. illa in c. Medic. v. *Bandin.* II. p. 363. n. XXVII. *Harl.*

Et in bibl. Vaticana: Μετὰ τὰ ἐν Χαιρωνείᾳ Φίλιππος ἐζήτησε τὸν Δημοσθένην, ὁ
δῆμος ᾔτησε πέντε ἡμέρας εἰς διάσκεψιν, ἐν ταύταις ὁ Δημοσθένης ἀποθανεῖν ἀξιοῖ. In-
cipit: Ὁν μὲν ἐβλόμην, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τρόπον ἀποθανεῖν. *Fabr.* Exstat in codd. Medic.
v. *Bandin.* II. pag. 362. nr. XIII. et pag. 552. nr. XXX. Fragmenta illius duo, a Macario excerp-
ta, dedit *Villosion* l. c. pag. 13. integram vero Reiske. *Harl.*

Νόμος ἦν μετὰ τῷ Τυράννῳ καὶ τὰς παῖδας ἀποσφάττεσθαι ἑτέρος νόμος, τὸν
τυραννοκτόνον ὁ, τι βάλοιτο αὐτεῖν. Γυνή τις τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα τυραννῶντα ἀποσφάττα-
σα, εἰς δαρεὰν αὐτῇ τὰς παῖδας. Μελετῶμεν τὸν ὑπὲρ τῆς τυραννοκτονίας λέγοντα. Post
protheoriam incipit: Ἔδεε μὲν, ὦ ἄνδρες, τὴν ἔτω διὰ τὰς νόμους παραδεδωκυῖαν. *Fabr.*
Unicum servauit fragm. Macar. in cod. Veneto, teste *Villois.* l. c. pag. 12. Separatim eam
a Reiskia e cod. Bauar. esse vulgatam, paullo ante iam obseruauimus. Est illa declam. integra
etiam in cod. regio *Matrit.* XLIX. fol. 27. teste *Iriarte* cat. codd. gr. pag. 167. in quo
codice secundum *Iriarte* l. c. sunt plures ineditae:

Fol. 197. *Libanii or. ad Constantium imperat. pro admissa ab eo oratione, quam de
illo ad senatum scripserat.* cum protheoria, quam *Iriarte* pag. 166. graece et latine adposuit.
Post theoriam incipit gratiarum actio: ἄρα ἂν ὑμῖν, ὦ ἄνδρες, δοκεῖν, (sic) χρεῖς ἀπο-
σερῶν φιλοσοφίαν ἐνδίκως μεταποιεῖσθαι: definit in haec verba, paene oblitterata: καὶ ἐνφο-
ρεῖσθαι τῷ — λήψῃ θεάματος. Hanc censet *Iriarte* non modo typis incognitam, sed inter-
missas etiam singularem, aut saltem rarius obuiam.

fol. 202. auerso: Πρὸς τὸν ἀξιώσαντα λέγειν ἐκ τῷ παραχερῆμα in quendam peten-
tem, ut ex tempore oraret. Inc. ἀλλ' εἰ καὶ σφόδρα ἦν σοφὸς ὁ Φειδίας — — Φάντι
μορφὴν ἀποδείξαι. definit: ὥσπερ οἶμαι ἐπὶ τῶν σοφιστῶν, οἱ μὲν προσέχουσιν· οἱ δὲ ἔ.

fol. 208. auers. eis τὰς σοφιστὰς τῷ αὐτῷ eiusdem (*Libanii*) in *sophistas*. Incipit: Ἀλ-
λὰ καὶ Προδίκος ποτὲ καὶ Γοργίας διατριβόντων ἀθήνησι προσέχον τις: definit: ἡ τῷ ὀδυ-
σείῳ τῇ γῆν ἀλλῇ ἐπεποιθεῖ.

fol. 22. auerso: *Filii infidiarum a patre accusati oratio:* post argumenti summam inci-
pit: τὸ μὲν εὐτυχέστερον, ὦ ἄνδρες μὴ πρὶν εἰναι μοι καιρὸν τῷ τ' ἂν ἀβῆναι τὸ φῆμα. de-
finit: εἰ μία πλεονεξία μόνη τῶν δικαίων ἡ βλάβη. Reliquas, quas *Iriarte* habet, ineditas, in
hoc codice *Matritensi* seruatas iam laudavi.

Villosion l. c. ex *Macario* citat fragmenta aliarum ineditarum declamm. *Libanii:*

Pag. 81. cod. vers. ἐν τῇς μελέτης, ἐν ᾗ ἀπολογεῖται τις ἀποκηρυττόμενος, διὰ τὸ
μὴ θεραπεῦσαι νοσῆσαι τὴν μητρίαν, ἰατρὸς ἂν.

Pag. 82. fol. rect. ἐκ τῆς μελέτης, ἐν ᾗ Δημοσθένης ἐαυτὸν προσαγγέλλει. Eadem est, quae e cod. Bauar. edita est a Reiskio.

Pag. 89. vers. ἐκ τῆς πρὸς βασιλέα ὑπὲρ τῶν μιαιφῶν ἱερῶν αὐτῆς.

Pag. 90. fol. rect. ἐκ τῆς εἰς τὴν τῶν πολεμίων καταδρομῆν.

Ibid. ἐκ τῆς κατὰ τῶν πλεονεκτῶντων.

Ibid. ἐκ τῆς πρὸς μαθητὰς ὁμιλίας, quam vero Villoson probabiliter arbitratur, esse eandem, ac illam περὶ τῆς λόγου πρὸς τὰς νέας, in edit. Morell. tom. II. pag. 568. et in Reisk. — Ibid. p. 90. vers. est vnicum fragm. ἐκ τῆς πρὸς τὰς αὐτὰς (μαθητὰς) δευτέρας.

Pag. 92. rect. ἐκ τῆς κατὰ τῶν λαιδορῶντων. Harl.

Scripta Libanii deperdita.

Quamquam tot et tam multa, ut iam retuli, Sophistae huius scripta servata sunt, non dubium tamen, plures eius uti epistolas, sic orationes quoque periisse, ex quibus hae paucae modo a me commemorabuntur:

Λόγος κατὰ τῶν παιδαγωγῶν, scriptus Nicomediae aduersus calumnias paedagogorum. *Socrates* III. 1. hist. eccles.

Oratio de laudibus imperat. Valentis. Meminit *Libanius* ipse in vita sua, tomo 2. Opp. pag. 48.

In mortem Eusebii (viri consularis, fratrisque Hypatii) id. pag. 60.

In laudem Richomeris, ducis. id. p. 69. 70.

Ad Antiochenos, tempore caritatis ammonae. id. pag. 67.

Oratio triduo composita in Lynochi laudes, Bithyniae praefecti, memoratur [P] a Libanio libro tertio epistolarum, a Zambicario latine versarum, epistola 247. ad Anatolium.

In laudes Clearchi. lib. I. epist. 40. ad Clearchum.

Laus Philarchi. id. III. 40. Epistola ad Philarchum.

Laus Spectati. id. III. 258. Epist. ad Anatolium.

De ratione cum laude imperandi, scripturum se promittit *Libanius* III. 87. Epistola ad Hysabium.

Dialogum ad Gorgiae Platonici imitationem compositum memorat lib. I. Epistola 64. ad Aphemium.

Fuere etiam, qui ad imper. Valentem deferrent, scripsisse eum laudes Procopii, tyranni, id tamen factum a se negat in vita p. 54.

Variae συμβολαὶ ad imp. Theodosium habitae, quarum meminit *Libanius* in Oratione pro Ethnicorum templis, sub init.

Noua editio Operum Libanii, Romae promissa.

Iam Anno MDCCXII. *) spes facta est nouae operum Libanii editionis, sex voluminibus in fol. parandae ab abbate, *Leonhardo Adami*, atque meliore versione et longe pluribus orationibus, declamationibus et epistolis, haecenus ineditis, ex Vaticana et aliis Italiae Germaniaeque bibliothecis locupletandae. Quamquam vero primus tomus eodem anno proditurus promittebatur, nec dum tamen, quod sciam, hoc, quo ista scribo anno MDCCXV. prela euasit. Quandocunque autem absolueret opus hoc erudito editori feliciter dabitur, iucundissimum haud dubie omnibus atticae eloquentiae et eruditae antiquitatis studiosis munus offeretur. *Fabr.* Enimuero illa spes, (vt ait *Wolf.* in praef. ad edit. epistolarum mai. fol. 2.) paullo post cum ipso, a 1719. fatis functo, decollauit. *Harl.*

CAPVT XLIV. (olim XVIII. lib. V. in parte quarta.)

DE THEMISTIO EUPHRADE.

- I. *Themistii Euphradae aetas et vita.* II. *Alius Themistius, signifer Agnoetarum.* III. *Orationes Themistii XXXIII.* IV. *Codd. MSst et editiones orationum.* V *Index scriptorum, qui in orationibus memorantur.* VI. *Themistii, quae exstant Paraphrases in varios Aristotelis libros, earumque editiones.* VII. *Index Scriptorum, in paraphrasibus ad Aristotelem laudatorum.* VIII. *Scripta deperdita Themistii.* IX. *Themistii locus de Empedocle.*

[Cum auctario G. C. Harles.]

I.

THEMISTIVS, Paphlago *), ex loco ignobili *), Eugenii *), philosophi nobilis filius; quem

y) Vide Acta Eruditorum A. 1712. pag. 431. et Memorias litterarias Trevoltinas illius anni mense Augusto p. 1473. Menagiana T. 3. edit. Amst. p. 577. Diarium eruditorum Italiae T. XXVIII. p. 252.

a) Innuit hoc Themistius ipse orat. 2. pag. 28. edit. Harduini, qui in hac vita Themistii pulcre adnotauit, nec non *Tillemontius* in hist. imp. tom. V. pag. 816. *Ionsius* III. 16. de scriptoribus hist. philosophicae, et ante hos *G. Remus* in Themistii Vita. Adde *Themistii* Orat. 27. p. 333. *Fabr.* Addi possunt, qui de Themistio, eius vita, ingenio, eruditione, scriptisque et honoribus egerunt, *Constantius*, imp. in or. de Themistio, philosopho, in senatu recitata, in ed. orationum Themist. Harduina, pag. 18. sq. — *Themistius* ipse in orat. (XXXI. ed. Hard. p. 352. sq.) de sedis praerogatiua in senatu. *Dionysius Petauius* in vita (breui) Themistii, ed. oratt. Petauii atque Hard. praefixa; *Pope-Blount* in censura etc. pag. 229-231. *Brucker.* in histor. critica philos. tom. II. pag. 484-490. et in adpen-

dice s. vol. VI. pag. 388. *Saxius* in onom. litter. I. pag. 415. sq. Atque ego in Introd. in hist. L. Gr. II. 1 pag. 330. sq. plura de Themistio adnotauit. Floruit vero ille sub imp. Constantio, Iuliano et sq. et primordia principatus Arcadii adigit. *Harl.*

b) *Eustathius* ad Iliad. γ. pag. 306. εἰδὲν ἐμπεδὼν αἰ ἀνδρὲς ἀγαθὰ γένεσθαι Φαυλότῃς πατρίδος. Καὶ τὰτε ἰδαὶ μὲν καὶ ἡ τὸν πρὸν Θεμιστίου προενοχημένη, αἰ ἐκείνός τε ἰσορᾷ. Caue itaque credas *Patricio*, qui Themistium Nicomedensem fuisse putauit p. 141. discussionum peripateticarum, licet docuisset ille aliquando Nicomediae, et orationem XXIV. ibi habuisset.

c) *Photius* in bibl. cod. LXXIV. Πατὴρ δὲ ἦν Θεμιστίου Εὐγενίος, καὶ Φιλοσοφίης. Ad hunc Eugenium Epistola Iuliani XVIII. Nescio, patremne an auum innuat per ἀρχηγέτην τῆς αὐτῆς οἰκίας Themistius, quem imp. Diocletiano carum innuit or. V. p. 63. *Constantius* quidem imp. in epistola, qua Themistium senatui commendat, parentis etiam ipsius et maiorum

quem senem defunctum [P] oratione ^{d)} celebravit. Eloquentiae laude clarissimus, ob eam cognominatus est *Euphrades* ^{e)}, non in orationibus modo suis, sed in commentariis quoque ac paraphrasis *disertissimus scriptor ac lucidus, et omnia ad facilitatem intelligentiae renovans* ^{f)}. Iuuenis admodum ^{g)}, quum sub egregia patris disciplina ^{h)} atque in Ponto Asiae ⁱ⁾ litteris et philosophia esset imbutus, commentarios [P] in Aristotelem composuit, statim simulac, auctore inuito, in manus hominum venirent, probatos eximii etiam philosophis ^{k)} atque diligenter deinde lectos ac laudatos ab iis, qui philosopho vel intelligendo vel illustrando dederunt operam.

Nicomediae XX. annos philosophiae discendae impendisse, doctissimus *Iunius* scribit pag. 294. de Scriptoribus historiae philosoph. Sed verius est, tot eum annos docuisse CPoli ^{l)}, antequam Romam petiit, vnde lautissimis licet conditionibus, ut ibi doceret, imperatoris etiam implorata auctoritate inuitatus, breui tamen post, CPolin iterum rediit, ibique commoratus est, ubi uxorem duxerat, et liberos ^{m)} procreauerat, atque disciplina sua, docendo philosophiam et eloquentiam, magnam nominis famam laudemque est consequutus. Atque Antiochiae etiam in Syria, et in Galatia, graeca regione ⁿ⁾, et Nicomediae ^{o)} versatum se innuit. Quamvis vero Aristotelis dogmata praecipue profiteretur, vnde hunc philosophum *προτάξασθαι βίῃ τε καὶ τῆς σοφίας in vita ac doctrina sapientiae ducem sibi constituisse* adfirmat orat. 2. pag. 26. tamen, ut platonicae dictionis studiosum se ostendit, ita et Pythagorae templa non minus ac Platonis, quam Aristotelis delubra auditoribus suis aperuisse se testatur orat. 23. pag.

iorum inserit laudes. *Θεμιστιος δέ, inquit, εἰς χρεὶν πολλὰς ἦσαν, εἰδὲ γὰρ ἐμοὶ γέγονε γνώριμος, ἀλλὰ καὶ πόλιν καὶ ἐκ πατέρων καὶ τοσούτων μοι γνώσκων τὸν ἄνδρα περιεσυνῶσα καὶ παλαιότερας προγόνους αὐτῆ καταλέγειν, ὧν οἱ παλαιοὶ μέμνηται λόγοι.* Alius *Eugenius*, quemadmodum et *Themistius* alius, qui adversus Io. Philoponum de resurrectione scripsit, teste *Photio* cod. XXIII.

d) Est illa in Harduini editione orat. XX. qua patrem celebrat, ut non modo Aristotelicae, et quam cum hac conciliandam putabat, Platonicae, sed omnis philosophiae peritissimum, et vita ac moribus sapientiam, quam docebat, exprimentem, Senem et *ἐκλυόμενον ὑπὸ χρόνῳ* obiisse testatur p. 237. Fratrum sub init. orationis meminit.

e) *Euphrades* vocatur in editionibus Aldina, H. Stephani etc. a *Simplicio* quoque in *Aristotel. VI. Phys.* pag. 226. ne alios iam memorem. *Euphrasen* maluit dicere *Hermolaus Barbarus*, quod ecphrasi perspicua Aristotelis libros enarravit. Ab eadem perspicuitate *lucidissimi doctores* cognomentum tulit a Scholasticis, notante *Gesnero* in bibl. ac *Michele Neandro* in *Gnomologia* Stobaeana p. 70. *Lucidissimum* vocat *Marcus Antonius Zimara* in contradictionibus et solutionibus ad *Themistium*. Vide et *Acta Erud. A. 1685.* pag. 461.

f) *Boethius* 2. de differentiis Topicis p. 871.

g) *Themistius* orat. XXIII. pag. 294. *Ἐμοὶ γὰρ ὄντι συγγράμματα ἅττα πεποίηται — ἐμφανίζαν δὲ ἐπιχαρὰ τὸν γὰρ τὸν Ἀριστοτέλην,*

h) Orat. XX. p. 234. patri defuncto gratias agit, quod ab eo Aristotelis caliginem edocui esset dispellere. Hinc orat. XXIII. pag. 294. ait, se in Commentariis suis ad Aristotelem *τὸν κληρὸν θησαυρίσαι, ὃν παρὰ τῶν αὐτῶν πατέρων διεδέξατο.* De hoc parente *Themistii* *Constantius* imp. in orat. pag. 23. *ἔ το ὄνομα εἰπόντα ἀπόχρη δέξαι τὴν ἀρετοτάτην φιλοσοφίαν, καὶ ἔτε χώρος, ἔτε ἔθνος, ἔτε πόλις εὐεργετῆς δόξης ἀνέκοος, etc.*

i) Orat. XXVII. pag. 332. sq.

k) Or. XXIII. (in qua multa de se dixit.) p. 295. sq. narrat philosophum *Sicyonium* (*Celsum*) *senis Chalcidensis, (Iamblichi) discipulum τὸν ἀτρεπένεσά τε καὶ ἀδολώτατα τῶν γε ἐπ' αὐτῆ Ἑλλήνων ἀντιληφθέντα φιλοσοφίας,* lectis *Themistii* commentariis, ad ipsum vna cum discipulis suis CPolin aduolasse, atque dubiam horum sententiam oraculo *Apollinis* fuisse confirmatam.

l) Ita rectius locum orat. XXIII. p. 298. intellexit *Harduinus*.

m) *Constantius* epistola a senatum pag. 22. Cui adde, quod *Themistium* de obitu filii cognominis solatur *Libanius* in epist.

n) *Ibid.* pag. 299.

o) Orat. XXIV.

pag. 298. Ἀφροδίτην αἰὲ συμπλέκων ταῖς Μῆταις, *Vivere et Gratias perperius cum Mu-*
sis coniungere conatus. Orat. 24. pag. 303. ἀλλ' ἐπικέχυνται Ἀφροδίτῃ, καὶ χαίριτες ἐπαν-
 ᾶθσι τῷ ἐφορκῶν ἔναι, vt idem loquitur orat. 26. pag. 319. affusa *Venus est, ac Gratiae*
refulgent, quo velut illecebris hominum animos attrahant. Πλάτωνι συνὼν τῷ Θεοπεσίῳ,
 καὶ Ἀριστοτέλει συνδιατρώμενος, Ὀμήρῳ δὲ ἔχων δυσπαλλάκτως, cum diuino Platone
versor, cum Aristotele habito, ab Homero vix diuellor, orat. 33. pag. 366. Philosophiae
 quidem platonicae aequae ac peripateticae peritum se demonstravit in commentariis ad Pla-
 tonem, quorum Photius *) non τῶν ἔξω modo, vt Libanii, cuius plures [P] ad eum epistola
 exstant, sed Christianorum quoque, vt Gregorii Nazianzeni, cuius est ad eum epistola
 CXXXIX. et CXL. qua posteriore eum βασιλέα λόγων adpellat. Nec minus, vtut esset
 idolorum cultor, apud imperatores gratosus fuit, Constantium quidem, a quo florens annis *) in
 senatum a. C. 355. cooptatus, atque iteratis litteris a. 361. ad maiores honores *) commenda-
 tus, et ob panegyricum, imperatori dictum, statua aerea *) donatus est, atque philosophia eius
 ὁ κόσμος τῆς αὐτῆς βασιλείας imperii sui ornamentum *) adpellata. Apud Iulianum, cuius
 ad eum exstant epistolae, et a quo a. C. 362. ornatus est praefectura vrbis CPol "). apud
 Iouianum

*) Photius cod. LXXIV. Εἰσὶ δὲ καὶ αἱ τὰ Πλα-
 τωναῖα αὐτῷ ἐξηγητικοὶ πόνοι. Ex his suspicor esse
 quaedam Themistii, laudata Stobaeo in florilegio.
Fabr. In Stobaei serm. CXIX. in omnibus illius
editt. etiam in prima Trincauelli et codice Paris. A.
fragment. quoddam tribuitur Themistio. Sed Wyt-
tenbach, qui illud gr. et lat. cum obs. suis adiecit
calci editionis suae Plutarchi de sera num. vindicta
pag. 129. seq. Themistio, quod in superstitionibus
illius scriptis non exstet, et commentarios, non
dialogos, constat eum scripsisse atque scribendi
genus adeo diuersum sit et abhorrens a reliquis eius
scriptis, vt vel in deperditis libris id ab eo scrip-
tum esse non potuerit, id abnegat, et adserit Plut.
Locum vero refert ad libros Plutarchi de anima de-
perditos, et ostendit, nihil frequentius esse in Sto-
baco, quam errorem et confusionem in nominibus
auctorum. Harl.

q) Idem Photius: Ἐπὶ δὲ Κωνσταντῷ ἔτι νεὸς ἦν,
 ὑφ' ἧς καὶ ἐνετάχῃ τῇ τῶν Ῥωμαίων γερασίᾳ ὡς καὶ ἡ πρὸς
 αὐτὴν τῆς ἐν Ῥώμῃ γερασίας ἐπὶ αὐτῷ παρὰ τῷ βασιλεὺς
 ἀποσυλῶσα Ἐπιστολὴ δηλοῦ. Adlata est illa Const-
 antii epistola pro Themistio, clarissimo philosopho, le-
 ctique in senatu, Kal. Sept. COSS. Arbetrone et
 Lolliano, legit autem Iustinus, clarissimus pro-
 consul. Exstat plena magnificarum laudum Them-
 istii graece et latine in editione orationum illius
 Harduiniana pag. 18. 23. Confer Iac. Gothofredum
 ad codicem Theodosianum tom. 2. p. 47. sq. et Har-
 duinum ad orationem Themistii 2. qua Constantio
 gratias agit.

r) Lege 12. de praetoribus, in cod. Theodosia-

no lib. 6. tit. 4. *Themistius quoque, philosophus,*
cuius auget scientia dignitatem.

s) Themistius orat. IV. p. 54.

t) Orat. XXXI. pag. 354. qui locus insignis non
 est praetereundus, quum Themistii, quanta etiam
 apud insequutos imperatores fuerit auctoritas, in-
 signiter demonstrat: ἀρκᾶ μοι ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ, (ita
 pro Κωνσταντῷ legendum) ὁ κόσμος τῆς αὐτῆς βασι-
 λείας τὴν ἐμὴν φιλοσοφίαν ἀπὸν πολλάκις· ἀρκᾶ βίω-
 σθαις Ἰηλικνός τῆς οἰκμένης καλέσαι πρεσβεύτην ἄξιον,
 ὃ μόνον τῆς Καλλιπύλειος, καὶ τὰ πρῶτα φέρεται φιλο-
 σοφίης ἐν γεράμιας ἐμολογήσας· ἀρκᾶ Ὀυαλῆς, ἡ τε-
 ραὶς ὑπὸ τῶν ἐμῶν λόγων πολλάκις· ἱκανὸς μοι Γραττωδὲς
 σεμνυνόμενος πρὸς Ῥωμαίους, ὡς αἴτιος αὐτοῖς γεγονώς τῆς
 ἐμῆς ἐπιδημίας· ἀντὶ τῶν ὑψηλοτέρων θρόνων ποιήμας
 τὰς τῆ Θεοσεβείας Θεοδοσίᾳ Φωνίᾳ, τὰς πρῶν ὑμῶν
 ἀναγνωσθῆσας.

u) Suidas in Θεμιστίῳ, cui addendum tetrastichon,
 praemissum editioni Aldinae operum Themistii:
 Θεμιστία εἶχει ὡς αὐτὸν, ὅτε ὑπερχον αὐτὸν ἐποίησεν
 ὁ βασιλεὺς Ἰηλικνός.

Ἄντυχος αἰθερίης ὑπερήμενος αἰς πόδον ἡλθεῖς,

Ἄντυχος ἀργυρέης, αἰτχος ἀπαρτίσιον,

Ἦσθε κατὰ κράσσαν· ἀναβᾶς δ' ἔλγινε μέγα χάσσαν.

Δεῦρ' ἀνάβηθι κατὰ, νῦν γὰρ ἀνωκατίβης.

Hoc ita latine Iustus Lipsius ad Senecae epistolam
 LXVIII.

Aetherea in sella positum te cura subivit

Sellae argentatae; Proh pudor et macula?

Maior eras humilis; minor es nunc, sublimatus.

Descende, vt possis scandere nunc iterum.

Iouianum et Valentem, Valentinianum, Gratianumque, qui eum dicentem libenter audierunt, atque aliquando in re maximi momenti, ut Valens, quem fauentem [P] Ariano dogmati a persequendis *) Catholicis dehortatus est, illi sunt obsecuti: maxime vero apud *Theodosium* M. qui munificum ipsi se praebeuit ^{w)}, et praefecti Urbis CPol. dignitatem iterum obtulit Kalendis Sept. a. C. 384. ^{y)} atque in Occidentem profecturus Arcadium, filium ^{z)}, ipsi commisit informandum. Theodosii γραμματεὺς dicitur Themislius a *Ioanne Tzetz* Chiliade VI. versu 329. Ipse quidem orat. XXI. ad senatum CPol. pag. 352. testatur, per quadraginta fere annos operam suam collocasse gerendae reip. atque obeundis legationibus, qui si ab anno 347. quo imp. Constantium primum adfatus est, computentur, adhuc in vivis fuit a. C. 387. Ac senem se atque aetate confectum iam saepius de deponendo, quod ges-
sit, munere cogitasse, scribit orat. XVI. quam a. 383. habuit, sub init. Πολλάκις ἐβλευσάμην κατ' ἐμαυτὸν, ὅτι μοι καὶ τῷ σώπατος πεπονηκότος, καὶ τῷ γήρας ἐπιδιδόντος, καταδετέον ἤδη τὴν τινακίδα, καὶ ἀφεκτέον τῷ διοχλεῖν εἰς τὰς βασιλέως ἀκοὰς ἐπὶ τοῖς λόγοις.

II. *Alius*

In *Planudae* Anthologia Epigrammatum graecorum lib. 2. pag. 274. hi versus non tribuuntur Themistio ipsi, sed Palladae; [in *Brunckii* tamen Anal. II. pag. 404. Themistio:] nec sub Iuliano, sed sub Valentiniano ac Valente praefectus CPolis Themislius fuisse traditur; Παλλαδῶς δὲ Θεμιστίου τὸν φιλόσοφον, γενόμενον Κωνσταντινπόλεως ὑπαρχὸν ἐπὶ Οὐαλεντινιανῷ καὶ Οὐαλέντῳ. Sed Aldinae inscriptioni Suidas, ut dixi, testimonio suo suffragatur. *Fabr.* *Petan.* ad Them. orat. VI. pag. 380. (in edit. *Harduini*, or. XVIII. p. 487.) coniicit, non a *Iuliano*, vel *Valente*, sed a *Theodosio* praefectura urbis ornatum fuisse Themistium et graecum epigramma, quod Themistio, cuius ambitionem hoc carmine perstringi arbitratur, ita latine reddidit:

*Fornice in aethereo residentem, argentens ad se,
Fornicis alterius pro dolor! orbis, agit.*

*Qui melior fueras, nunc peior factus in inum;
Adjcede in summum, qui modo lapsus eras.*

Ibidem idem ille refutat Mureti sententiam ad Senecae epist. LXVIII. et epigr. explicat. Tamen non plane repugnat iis, qui Themistium, dixerint, saepius praefectura urbis esse donatum: quod verum est. Nam de Theodosio, id muneris in Themistium deferente, manifestum fit, ex or. XVII. a *Fabr.* etiam citata. Atque cum a Iuliano iam antea illo honore fuisse mactatum, praeter Suidam et auctorem epigrammatis mem. quod in superiore cap. vidimus, in cod. XXIII. plut. 57. Medic. alii Libanii opusculo adhaerere, (in cod. XXV. plut. 87. additum est cod. Themistii paraphras. in Aristot. libr. de anima, v. *Bandin.* III. col. 409.) colligi poterit ex *Hime-*

rii oratione VII. qua laudes urbis CPoleos et Iuliani Augusti celebrantur, dicta a. 362. Namque in illa oratione post laudationem senatus CPolitani, agit de praefecto urbi, cuius quidem munus luculenter, non nomen, designatur: illius tamen eloquentiae eam impertit laudem, ut vix alii quam Themistio tum potuerit tribui, bene observante locumque mutilum acute sanante *Wernsdorfio* in nota ad eam orat. pag. 555. sq. edit. *Himerii* eclogar. et declamatt. Pluribus tamen *Wernsdorf.* suam sententiam exposuit atque ornauit in notis copiosioribus ad eandem orat. quam ego separatim, ante vulgatam maiorem eclog. et declamationum editionem, in lucem prodire iusseram Erlangae 1785. 8. vbi ad §. XV. pag. 131. sq. praeter ea colligit ex Themistii oratione XXXI. Themistium legatum a CPolitani, ut videtur, ad Iulianum profectum fuisse sine dubio auspiciis imperii gratulatum, et initio a. 362. ab Iuliano, legatione illa conciliato, fuisse praefectum urbi designatum, sequentique anno 363. (v. *Vales.* ad *Ammian.* XXX. 4. pag. 455. et *Wolf.* ad Libanii epist. 196.) successorem accepisse *Modestum.* *Harl.*

v) *Socrates* IV. 32. *Sozomenus* VI. 36. *Tripartita* VIII. 12. *Nicephorus* XI. 46. hist.

w) *Themistius* Orat. XXIII. pag. 292.

x) Vide *Harduini* notas ad orationem XVII. qua imperatori gratias agit Themistius.

y) *Themistius* orat. XVIII. pag. 224. licet hoc incredibile videatur *Tillemontio* in vita Theodosii c. 13. et nota 14. tom. 5. historiae imperator. p. 493. 948.

II. *Alius Themistius, Signifer Agnoëtarum.*

Cum hoc Themistio confundendi plurimis recentioribus auctor fuit *Nicephorus XVIII.* 5. *Themistium* alterum, longe iuniorem, neque, ut ille a Christi sacris alienum ²⁾, sed diaconum Alexandrinum ^{aa)}, [P] qui auctor fuit sectae, quam a dogmate, quo Christum Λόγον multa ignorare contendebant, *Agnoëtas* alii ^{bb)} adpellant, *Damascenus* haeresi LXXXV. *Themistianos*. Theodori, monachi Alex. ἐλεγχον aduersus hunc Themistium, et Themistii, qui et Καλώνυμον se adpellauit (Καλώνύμος τῷ καὶ Θεμιστίῳ ἀπολογία ὑπὲρ τῶ ἐν ἀγίοις Θεοφωβίῳ, et μονόβιβλον aduersus Theodorum, quem Theodorus tribus aliis libris confutauit, memorat *Photius* cod. CVIII. Idem cod. XXIII. testatur, Themistium pro resurrectione mortuorum scripsisse aduersus *Iouanem Philoponum*. De Themistii huius opere aduersus *Coluthum*, et antirrheticis aduersus *Theodosianos*, memoratis in Actis Synodi VI. et in Concilio Lateranensi a. C. 649. atque a S. Maximo in tomo dogmatico aduersus *Heraclii* ethesin, vide *Cotelerii* notas ad tom. 3. monumentor. ecclesiae graecae pag. 641. sq. [adde infr. in vol. IX. vet. edit. lib. V. c. 37. 9. et c. 38. 9. pag. 367. 384. et 409.]

[P] III. *Orationes Themistii philosophi, quotquot exstant in editione locupletissima Harduiniana.*

I. Περὶ Φιλανθρωπίας, ἢ Κωνσάντιος. De humanitate et clementia imper. Constantii, quem primum adlocutus est Ancyrae in Galatia, a. C. 347. adhuc inuenis, διόπερ, ut in praemisso scholio adnotatum est, εἰδὲ πᾶν κρεττὲ τῆς ιδέας. Ideo dicendi characterem non prorsus

α) Hallenses Obseruatt. select. tom. I. Obs. 15. *Nicephori* sententiam audacter defendunt, disputantque, Themistium philosophum fuisse utique Christianum, atque eundem Agnoëtarum promachum, deinde vero alium iuniorem eiusdem nominis exstitisse, qui haeresin illam resuscitauerit, atque de hoc loqui Liberatum in breuiario, *Sophronium*, patriarcham Hierosol. in Epistola Synodica, aliosque. Sed non possum mihi persuadere, quemquam, qui Themistii, philosophi, scripta euoluit, vel iuniorum ethnicorum scriptorum, eum laudantium, loca considerat, serio posse adfirmare, eum Christi sacris addictum fuisse. Argumenta vero, quae pro isto paradoxo adferuntur, leuia sunt. Nam si ob Nazianzeni ad Themistium epistolas Christianus erit Themistius, quidni et Libanium Christianis adscribemus, cui ita familiariter scripsit non Nazianzenus modo, sed et Nyssenus, Basilus, Chrysostomus? Omitto caetera, neutiquam fortiora, tantum noto pag. 184. Hallenses bis calami errore pro Socrate Eusebii nomen posuisse. [add. *Brucker* l. c. II. pag. 488.]

aa) Liberatus breuiario c. 19. *Timotheus*, epi-

scopus Alex. magis sententiam *Seueri* (Eutychiani) secutus est. Cui cum diceret Themistius, diaconus eius, si corpus Christi corruptibile est, debemus eum dicere et aliqua ignorasse, sicut de Lazaro. Respicit verba loh. XI. 34. ubi posuistis eum, de quibus conferendus *Suicerus* tom. 2. thesauri p. 208. et Mich. le Quien ad *Damascenum* de haeresibus tom. I. p. 107. Caeterum *Timotheus* iste iam a. C. 535. diem obiit, unde fallitur praestantissimus *Caveus*, qui Themistium eius Diaconum refert ad a. C. 605. Rectius *Harduinus* ad a. C. 519.

bb) De Agnoëtis praeter *Damascenum*, qui singulari etiam scripto illos oppugnauit, aliosque, iam laudatos, consulendi *Eulogius* apud *Photium* cod. CCXXX. pag. 464. sq. *Leontius* de sectis παράταξια quinta p. 474. et *Gregorius M.* lib. VIII. epist. 42. ad *Eulogium*. E recentioribus *D. Iustus Feuerbornius* de Agnoëtismo veteri ac recenti, tom. VIII. dissp. Gieslensium, Io. G. *Dorscheus* Theol. Zacharianae parte I. §. 237. sq. Io. *Forbesius* instruction. theol. de Trinitate p. 113. et de incarnatione p. 79. edit. Paris et lib. XI. c. 1. [C. G. E. *Walch*. Hist. der Ketzereyen T. VIII. p. 644. sq.] Breuiter *Honorius Au-*
guſto-

prorsus obtinet. Incipit: νῦν σοι πρῶτον εἰσερχεται λόγος, ὁ βασιλεῦ. Edita primum ab Harduino, ex apographo *Diunyſii Petauii*, cum eiusdem versione latina, p. 1.

CONSTANTII, imp. epistola ad senatum romanum, missa a. C. 355. qua illis Themistium commendat pag. 18. Hanc primus cum versione sua ediderat atque orationibus quibusdam Themistianis praemiseraſt *Petrus Pantinus* Lugd. Bat. 1614. 8. recensuere versionem *Petauius* ac *Gabriel Cossartius*.

2. Εὐχαριστήσιος siue *Gratiarum actio* ad imperatorem, a quo commendatus fuerat, dicta in senatu, eodem a. 355. Incipit: ἀρ' ἀνὸ μῖν, ἄνδρες, δοκοῖν χρεῖς ἀποσερῶν. p. 24. Eam primus graece vulgavit *Henricus Stephanus* inter Themistii orationes decimo quarto loco; graece et latine *Georgius Remus*, Augustanus, primam inter orationes sex Augustales, Ambergae in Palatinatu a. 1605. 4. Cum noua versione sua dedit *Petauius* in vtraque editione, Flexiae 1613. 8. et Paris. 1618. 4. decimo quarto loco. Fallitur autem in notis idem Remus, atque ante eum *Iac. Cuiacius* lib. XVI. Obseruat. cap. 15. quum putant, hac oratione gratias egisse Themistium Constantio pro commendatione, quae exstat in cod. Theodosiano lib. 6. tit. 4. de praetoribus lege 12. qua imperator vult, Themistium adesse in designandis ex S. C. Praetoribus, et ius habere suffragii. Sed illud rescriptum multis annis post datum est a. C. 361. vt *Iac. Gothofredus* pridem monuit.

3) Πρεσβευτικὸς, oratio in legatione ad Constantium, imp. pro urbe CPoli. a. C. 357. habenda Romae, sed transmissa tantum, Themistio CPoli ob hiemis asperitatem subsistente ("). Incipit: Ἐστὶ μὲν ἔδ' ἄλλη πόλις δυνατὴν. pag. 40. Haec est corona, quam se imperatori tenuisse dicit Themistius Orat. 4. pag. 54. aenea statua ideo ab eo honoratus. Primus ex apographo Petauiano edidit Harduinus cum *Petauii* versione. Hanc, ni fallor, orationem respicit laudatque [P] *Libanius* epistola ad Themistium quinta ex illis centum, quas I. C. Wolfius vulgavit.

4) Εἰς τὸν αὐτοκράτορα Κωνσταντίνον. De eodem Constantio, qui illo anno 357. Romae triumphauit, oratio dicta CPoli in senatu. Incipit: Αἰγύπτῳ τὴν Ἀθῆναν. pag. 49. Primus ediderat graece *H. Stephanus*, tertiam decimam ordine: deinde *G. Remus* secundam inter sex Augustales cum sua versione, deinde cum noua interpretatione *Petauius* itidem decimam tertiam in editione vtraque. *Fabr.* Falso inscribitur in cod. Paris. πρὸς Κωνσταντίνον. conf. *Hard.* et *Petau.* p. 388. *Harl.*

5. Ὑπατικὸς, Consularis ad Iouianum, imp. a. C. 364. dicta primum Dadaſtanis coram imperatore, cui eo cum aliis senatoribus obuiam progressus fuit: deinde iterum audiente populo CPoli, vt narrat *Socrates* III. 26. hist. Incipit: βασιλεῦ, τὸ μὲν ἐπαυῶν σε. pag. 63. Etiam hanc primus *H. Stephanus* vulgauerat, graece, ordine duodecimam; *G. Remus* cum versione sua tertiam; *Petauius* in vtraque editione cum noua sua versione duodecimam. In

Hh h h h 2

hac

gustodunensis: *Agnoitae ab ignorantia dicti. Hi dicunt, quod Christi Diuinitas ignoret futura de die nouissimo.* Similia *Isidorus* Hisp. VIII. 5. Originum, *Victor Tununensis* p. 8. sq. Chronici, *Rabanus Maurus* libr. 2. de institutis Clericorum c. 38. etc. c) v. *Harduin.* p. 387.

hac oratione pag. 67. sq. exstat celebris locus de hominibus, per vim atque leges ad certam religionis formulam non cogendis, quem citat *Socrates* III. 25. *Nicephorus* X. 42.

6. Φιλᾶδελφοί, ἡ περὶ Φιλανθρωπίας, *Fratrum amantes, siue de benignitate* s. *humanitate*, de fratrum, *Valentiniani senioris* ac *Valentis*, concordia et laudibus oratio, post *Iouiniani* mortem dicta mense Decembri a. C. 364. ^{dd)} Incipit: εὐδελώποτε, ὦ βασιλεῖς. p. 71. Primus graece e bibl. regis christianissimi cum versione sua, sed sub falso *Syngesii* nomine et minus emendate *Federicus Morellus* edidit Parisi. 1604. 8. Hinc cum noua sua *Petrus Pantinus* pag. 81. deinde cum Fed. Morelli versione *Petauius* in editione *Flexienfi* quintam decimam, in *Parisiensi* decimam sextam cum versione *Pantini*, quam praetulit etiam *Harduinus*.

7. Περὶ τῶν ἡτυχηκότων, ad *Valentem*, imp. *Procopii*, tyranni, victorem, pro his, qui per illos tumultus in calamitatem incidierant. Incipit: Οἱμὸς σε θανμάζειν. pag. 84. Dicta a. C. 367. totaque eo comparata, vt a crudeli vindicta imperatorem retraheret. Locum *Salomonis* Prouerb. XXI. 1. laudat hoc pacto pag. 89: Ἄλλ' ἐγὼ ποτε ὑψηθόμην καὶ τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων *) ταυτὸ τῷ κομψευμένῳ, ὡς ἄρα ὁ νῦν τῷ Βασιλεῖ ἐν τῇ τῷ θεῷ παλάμῃ δορυφορεῖται. [P] Καὶ δὲ τὸν κίνδυνον ὁρᾷ, πηλίκος αὐτῷ πρὸς ἀλλοτρίαν τῷ θεῷ πρᾶξιν ἐρμήσαντι, ἐκπεσὲν τῆς χειρὸς τῆς φυλαττέσης. Ego vero quam eleganter hoc ipsum *Affysiorum* litteris proditum animaduerti, Regis animum in manu DEI custodiri. Vnde ei, quantum immineat periculi, prouidendum, ne si ad agendum aliquid, quod a Deo sit alienum, feratur, custodiente se Dei manu excidat. Hanc orationem primus graece vulgavit *H. Stephanus*: graece et latine cum versione sua *G. Remus* quartam inter *Themistii Augustales*, *Petauius* septimam in vtraque sua editione, cum noua interpretatione.

8. Πενταετηρικός *Quinquennalis*, quinto anno imperii *Valentis*, siue a. C. 368. Incipit: περὶ φύσεως βασιλικῆς. pag. 101. Primus cum versione sua vulgauerat *Petrus Pantinus* pag. 11. et cum eadem versione *Petauius* ^{ff)} in *Parisiensi* editione A. 1613. numero decimam septimam. Sed *Harduinus* exhibet emendatam, auctamque e cod. MS. per *Gabrielem Cossartium*. Sub initium huius orationis *Themistius* laudat philosophiam, seque defendit, τὸ ὄντος ἀπαδέμενος τῶν σοφιστῶν, vt loquitur pag. 103 Cetera laudibus imperatoris virtutis ac clementiae dicata sunt.

9. Προτρεπτικός Οὐαλεντινιανῶ νέῳ. *Adhortatoria ad Valentinianum iuniorem*, trium vel quatuor annorum puerum, dicta A. C. 369. [conf. *Harduin.* not. pag. 438. sq.] Incipit: ὦ παῖ

^{dd)} *Harduin.* in indice orationum panegyricarum Chronologico scripsit: „a. CCCLXIV. — *Iouianus* moritur. oratio VI. Φιλᾶδελφοί sub finem anni, mense Decembri:“ contra in notis pag. 417. minus distincte curateque notauit, hanc orat. esse recitatam circa XVII. Kal. Ianuar. a. CCCLXIV. nam a Kal. Ian. incepit a. 365. Interim nota an. 364. vera est. *Harl.*

^{ee)} Non puto esse dubitandum, quin per Ἀσσυρία γράμματα sacri Scriptores hebraei intelligantur, licet in alia omnia abeat *Harduinus*.

^{ff)} *Petauius* suspicabatur olim, *Themistium* hac oratione prosequutum esse *Theodosii* quinquennalia. Verum, quum paullo ante obitum cod. msst. ex bibl. *Ambrosiana* Mediolan. sibi comparasset, in quo huic orationi praefigitur titulus; Οὐαλὴς, ἡ περὶ φύσεως βασιλικῆς ἐξήτα ἐπὶ τῆς πενταετηρίδος ἐν Μαρκανπόλει nam *Marcianopoli* illo a. 368. *Valens* bello Gothico fuit implicatus, *Petauium* igitur ex eo nisi recudendi operis sui consilium mors praecidisset, emendaturum fuisse coniecturam suam *Harduin.* in notis pag. 433. animaduertit. *Harl.*

ὡ παῖ δυῶν ἀηττήτων πατέρων pag. 120. Primus ediderat H. Stephanus graece, vndecimam ordine: hinc vtraque lingua G. Remus sextam, Petavius cum noua versione, in vtraque editione sua vndecimam. Themistio institutionem huius principis commissam, patet ex pag. 124. συμπαίδαγωγήσας δὲ σε ἐμοὶ Πλάτων ὁ κλεινὸς καὶ ὁ θεαπέσιος Ἀριστοτέλης, οἱ καὶ τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον ἐπαιδαγώγησαν.

10. Ἐπὶ τῆς εἰρήνης, de pace Gothis data, orat. habita CPoli in senatu ad Valentem, imp. a. C. 370. Incipit: ὦ μὲν ἐγὼ σοι κατακορής pag. 129. Hanc quoque orationem, in cuius exordio ait, imperatorem a se velut annum tributum, anniuersariarum orationum pensationem flagitare, primus ediderat graece H. Stephanus ordine decimam: graece et latine quintam inter Augustales G. Remus; Petavius in vtraque editione cum noua versione sua decimam. Meminit Themistius pag. 133. suorum περὶ Φιλανθρωπίας λόγων, quibus imperatori difficulter quidem, at persuaserit tamen, vt pacem praeferret bello.

[P] 11. Δεκετηρικός, Decennalis, quinto anno imperii Valentis, a. C. 373. περὶ τῶν πρὸντων λόγων τῷ Βασιλεῖ. Incipit: ἄρα ὥσπερ τέφανοι pag. 141. Primus edidit Harduinus ex apographo et cum versione Petauii. In hac quoque orat. pag. 147. locum Prouerb. XXI. 1. laudat his verbis: ἀλλὰ τε ἡγάσθην πολλάκις τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων ἀτὰρ ἐν καὶ τῷτο θαυμαστῶς ἄγαμαι καὶ ἐπαινῶ. λέγει γάρ περ ἐκεῖνα τὰ γράμματα, τὴν τῷ βασιλεῶς καρδίαν τῇ τῷ Θεῷ παλάμῃ δορυφορεῖσθαι.

12. De religionibus, ad Valentem, imp. oratio dicta non, vt Harduino videtur, a. C. 374. sed potius 364. vel 365. haud diu postquam habenas imperii Valens suscepisset, vt colligas ex p. 155. C. Prodiit latine ex versione Andreae Dudithii ad calcem sex orationum Augustalium, a G. Remo illustratarum, qui graeca reperire se potuisse negat. Neque Petavius postea reperit⁸⁸), nec Harduinus: Petavius vero edit. priore num. XVII. posteriore num. XX. ex ingenio suo graecam tantisper versionem suam substituit, insertis passim, quae in orat. V. siue Consulari ad Iouianum, iisdem verbis Themistius dixerat, laudans imperatoris edictum, quo liberum reliquit suo quemque iudicio in colenda religione vti. At ab hac sententia longe postea Valens discessit, Arianorum ita fautor ac patronus, vt Catholicos grauitur etiam persequeretur. Alter vero Themistii λόγος προσφωνητικός, quo ab illa etiam persequutione Socrates IV. 32. et Sozomenus VI. 36.⁸⁹) Valentem scribunt reuocatum

Hkhhh 3 esse,

gg) In Hallensium noua Bibliotheca, germanice edita, lect. XXXIX. pag. 733. emendandum, 1) quod Andream Guditorium adpellat, qui est Andreas Dudithius. 2) quod Harduinus orationem illam in Themistio suo omiserit et Plinio suo inseruerit. 3) quod editionem silentio Harduinus oblitterauerit.

hh) Vt de argumento illius orationis conficit, verba Sozomeni, vt a Cassiodoro in hist. tripartita VIII. 12. sunt latine expressa, adscribam: Interea Valens, in Antiochia Syriae degens, Consubstantialitatis cultores vehementer fuisse persequutus nisi eum liber (λόγος) Themistii, philosophi, reuocaf-

set, in quo perorauerat, eum esse non oportere crudelem propter discordiam ecclesiasticorum dogmatum: quando etiam apud Paganos plus quam trecentarum sectarum differentia videretur, et unusquisque pro dogmate proprio in sententia diuersa confisteret. Et forte hoc Deo gratum magis esset, dum non facile cognoscitur, et diuerso modo glorificatur, vt unusquisque amplius timeat, dum integritatem eius scientiae, vel quomodo aut qualis quantusque sit, magis ignorat. His ergo Themistii rationationibus aliquanto mitior factus est imperator.

esse, intercidit, vt recte *Baronius* ad a. C. 374. num. IX. [P] falliturque *Pagius*, qui hanc a *Dudithio* versam a *Socrate* innui putauit. Fallitur etiam in eo, quod illam post *Baronii* mortem demum a *Dudithio* editam adfirmat. Multis enim ante *Baronium* annis diem *Dudithius* obiit.

13. Ἐρωτικός ἡ περὶ κάλλος βασιλική, *Amatoria*, siue de pulchritudine imp. *Gratiani*, dicta *Romae* a. C. 377. Hanc primus edidit *Harduinus* ex apographo *Petauii*, cum eiusdem et, (quod adinet ad extremam partem,) *Gabr. Cossartii* versione. Incipit: Σωκράτης ὁ Σωφρονίσκος. p. 161.

14. Πρεσβευτικός, dictus in legatione ad *Theodosium*, imperii collegam a *Gratiano* adscitum, a. C. 379. Incipit: Τέως μὲν ὃ θεοειδέσαστε pag. 180. Primus ediderat *Petrus Pantinus* pag. 104. cum versione sua, quam *Gabriel Cossartius* emendauit. Exstat et in editione *Petauiana* vtraque, num. XVIII.

15. Τίς ἡ βασιλικωτάτη τῶν ἀρετῶν, ad *Theodosium* de iustitia et beneficentia, dignissima principe virtute. Incipit: ἄρα εἴ τις Ὀμήρῳ τῷ γενναίῳ. p. 184. dicta a. C. 381. tertio *Theodosii* anno, vt diserte meminit pag. 391. Primus edidit *Harduinus* ex apographo *Petauiano*, cum eiusdem versione.

16. Χαρισίσιος τῷ Αὐτοκράτορι ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, καὶ τῆς ὑπατείας τῷ στρατηγῷ Σατορινῷ. *Gratiani* aetio ad *Theodosium M. de pace* a. C. 382. cum *Athauarico*, *Gothorum* rege, facta, et de consulatu, quem in annum proximum 383. quo *Quinquennalia* *Theodosius* celebrauit, contulit in Magistrum militum, *Saturninum*. Incipit: Πολλάκις ἐβλευσάμην κατ' ἐμαυτόν. pag. 199. Etiam hanc primus ex *Petauii* apographo vna cum eius versione vulgavit *Harduinus*: [quem vid. p. 473.] Exstat et MS. in bibl. *Caesarea*, ex quo codice eam publicare constituerat *Lambecius* in supplemento *Corporis* historiae byzantinae. Vide illum lib. V. de bibl. *Vindob.* p. 14. Laudauit etiam *Valesius* ad *Sozomenum* VII. 6.

17. Ἐπὶ τῇ χειροτονίᾳ τῆς πολιαρχίας. Ad *Theodosium*, cum praefectus *Vrbis* *CPol.* ab eo creatus est Kal. Sept. a. 384. Incipit: Ἐπ' ἀνήγαγεν αὐτὸς διὰ μακρῶ χρόνῳ τὴν φιλοσοφίαν. pag. 213. Primus et hanc *Harduinus* e *Petauii* apographo edidit, addita latina *Gabriels Cossartii* versione. [v. plura apud *Harduin.* pag. 479. sq.]

18. Περὶ τῆς φιληκείας τῷ βασιλεῶς. De imp. *Theodosii* (a quo ad dicendum inuitatus fuerat,) audiendi cupiditate, ceterisque [P] virtutibus. Incipit: ἄρα ὅστις εὐδίκμος εἶναι ἐσπεύδαίκει pag. 216. Habita anno imperii *Theodosiani* sexto, hoc est A. C. 384. vt diserte tradit pag. 217. D. Primus ediderat graece *Aldus* inter orationes octo *Themistii* sextam, vna cum commentariis eius in *Aristotelem*. Venet. 1534. fol. Latine vertit illas octo orationes *Hieron. Donzellinus*, Basil. 1559. Est etiam sexta in graeca H. *Stephani* et vtraque graecolatina *Petauii* editione, qui nouam versionem suam adiunxit, ab *Harduino* quoque seruata.

19. Ἐπὶ φιλάνθρωπία τῷ αὐτοκράτορος Θεοδοσίῳ. De *Clementia* imp. *Theodosii* oratio dicta in ienatu. Incipit: Λυκῆργον τὸν Σπαρτιάτην pag. 225. Est haec quinta in graecis

cis Aldi et H. Stephani, latina Donzellini, et graecolatinis Petauii editionibus, qui post Donzellinum melius vertit. *Baronius* eam refert ad a. C. 388. atque ad veniam, quam Theodosius dedit illo tempore Antiochenis tumultuantibus. *Petauius* et *Harduinus* ad a. 385. quorum notas, si placet, consule. Etiam in hac oratione pag. 229. laudat Themistius dictum Prouerb. XXI. 1. *πεπίστευκε γὰρ εὖ ποιῶν (ὁ Θεοδόσιος) τῷ Ἀσσυρίῳ, ὅς τὴν καρδίαν τῷ βασιλέως λέγει, εὖ λέγων, ἐν τῇ τῷ Θεῷ παλάμῃ δορυφορεῖσθαι.*

20. *Εἰς τὸν αὐτὸν πατέρα, in patris sui, Eugenii, obitum.* Incipit: *Θεῖνες μὲν δὴ ἄδειν καὶ ὀδυρμῆς* pag. 233. Haec secunda est in Aldi et Henrici Stephani graecis editionibus, atque in latina Donzellini, et in Petauii, qui noua versione donauit, graecolatinis.

21. *Βασανιστῆς* ^{ss}) ἢ *Φιλόσοφος.* *Explorator siue philosophus*, apologiam pro se studiisque suis continens, quod philosophi partes, non sophistae impleuerit. Incipit: *ἄνδρες ὅσοι συνελέγητε.* Haec in Aldi ceterisque editionibus, quas iam inemorauī, prima est ac familiam ducit, latineque versa est post Donzellinum a Petauio.

[P] 22. *Περὶ Φιλίας*, insignis oratio de amicitia siue amico deligendo colendoque, et ab adulatore distinguendo. Incipit: *τί δὴ ποτε ὦ μακάριοι.* p. 264. Haec in Aldi, H. Stephani, Donzellini, et qui post hunc transtulit Petauii editionibus tertium locum occupat, sed in calce mutila est. [Est in *Patysae* encyclop. philolog. vol. III. pag. 354.] Exstat MSta, (nescio an integrior,) Venetiis in biblioth. S. Marci, teste *Montfaucono* in *Diario Italico* pag. 24.

23. *Σοφιστῆς*, apologia, qua, *sophistae characteribus, quales in Sophista describit Plato, a se remotis, sophistam se esse negat*, atque genuinorum vestigia philosophorum studiose ac diligenter sectatum se demonstrat. [Habita est orat. post a. 378. Theodosio imperante. vid. *Harduin.* pag. 517.] Incipit: *ἄρα οἷσδ' ἐμε, ὦ ἄνδρες.* p. 282. Haec quarta est in editionibus Aldina, Stephani, Donzellini, et, qui post Donzellinum vertit, Petauii.

24. *Προτρεπτικὸς Νικομηδεῦσιν εἰς Φιλοσοφίαν*, adhortatoria, ad philosophiam cum eloquentia coniungendam, Nicomediae habita. Incipit: *ἀλλὰ καὶ Προδίκος ποτὲ καὶ Γοργίας.* pag. 300. In Aldina nec non H. Stephani, Donzellini, et, qui post eum latine interpretatus est, Petauii editionibus septimum locum occupat.

25. *Πρὸς τὸν ἀξιώσαντα λέγειν ἐκ τῆ παραχερῆμα.* *Ad eum, a quo erat, ut ex tempore diceret, rogatus.* Incipit: *ἀλλ' εἰ καὶ σφόδρα ἦν σοφὸς ὁ Φειδίας.* pag. 309. Haec vltima est ex illis, quas Aldus graece edidit, octaua etiam in graeca H. Stephani, Donzellini

ii) *Ludouicus Cresfollius* in theatro rhetorum parte I. c. 3. putat, Themistium in animo habuisse, atque titulo orationis huius expressisse locum *Clementis Alex.* 1. Strom. pag. 291. ὁ δὲ πρὸς τὸν βίον ἀναφέρων ἕκαστα τὸν ὁρῶν, ἐν τε τῶν Ἑλληνικῶν καὶ τῶν Βαρβαρικῶν, ὑποδείγματα νομίζων, πολὺ πικρὸς ἔσται οἷς ἀληθείας ἐχρυστής, καὶ τῇ ἔντι πολὺ μῆτις δίνην

τῆς ΒΑΣΑΝΟΥ ΛΙΘΑ. Ἡ δ' ἐστὶ Λυδὴ, διακρίνειν πεπιστευμένη τὸ νότον ἀπὸ τῆ Ἰθαγενῆς χερσὶς, καὶ ἰκάνος ὡν χωρίζων ὁ πολυνιδρὶς ἡμῶν καὶ γνωστὸς, ΣΟΦΙΣΤΙΚΗ'Ν μὲν ΦΙΛΟΣΟΦΟΤ, κομμωτικὴν δὲ γυμνασικῆς etc. Res pulcre conuenit, licet non sit ita Clementi singularis, vt ad eius verba respexisse Themistium vel necesse sit vel verisimile.

lini latina, et graecolatina vtraque Petauii, qui post Donzellinum latine vertit. [Est quoque in *H. Stephani* epistolis etc. 1577. 8.]

26. ὑπὲρ τῆ λέγειν, ἢ πῶς τῷ φιλοσόφῳ λεκτέον. *Quomodo dicere debeat philosophus; vel: non solum sophistis, sed philosopho etiam publice in auditorum corona verba facere licere.* Incipit: Οὐ δῆπερ με τὰ δέατρα ἔτως ἀγαπᾶν ἠγέσθε, p. 312. Primus edidit vna cum προοίμῳ, siue prologo, [orat. ex cod. Fed. Morelli, inter Demosthenis et Syneſii scripta collocatam,] vertitque Petauius decimam sextam in editione Flexienſi Ao. 1613. 8. deinde cum noua versione ſua Petrus Pantinus, Lugd. Bat. 1614. 8. pag. 45. Habes et in altera Petauiana editione, decimam quintam. Petauii, non Pantini versionem Harduinus praetulit.

27. Περί τῆ μηδὲν τοῖς τόποις, ἀλλὰ τοῖς ἀνδράσι προσέχειν. *Non loca, sed homines debere adtendi.* Incipit: τί ποτε ἄρα τὰς μὲν ἄλλας τέχνας. pag. 331. Primus ediderat insignem hanc maximoque artificio elaboratam orationem cum versione ſua Pantinus pag. 11. Hinc in posteriore editione [P] Petauius vndeſiſimam, ſeruata Pantini interpretatione, quae ab Harduino quoque recudenda data eſt, expreſſit.

28. Ἡ ἐπὶ τῷ λόγῳ διάλεξις. *Dissertatio de oratione rhetoris ac philosophi, aduersus quorundam austerorum philosophorum nimiam in laudando perſimoniam.* Incipit: τικτεσι δὲ ἔχ οι φιλοσοφοι μόνον. pag. 341. Primus hanc cum Petauii versione ex eiusdem apographo vulgavit Harduinus. Themistii διαλέξεις Suidas memorat.

29. Πρὸς τὰς ἐκ ὁρθῶς ἐξηγεμένους τὸν σοφιστήν. *Ad eos, qui orationem XXIII. male interpretati erant, ac sinistre acceperant.* Incipit: ὡς σχετλία γε καὶ ἄτοπος. p. 343. Etiam hanc Petauius e MS.cod. deſcripſit et latine vertit, Harduinus primus edidit.

30. Θέσις, εἰ γεωργητέον. *Thesis, utrum agriculturae danda ſit opera, siue agriculturae laus.* Incipit: Ἡσίοδος ὁ Ἀσκραῖος. pag. 348. Hanc quoque cum Petauii versione primus Harduinus vulgavit.

31. Περί προεδρίας εἰς τὴν σύγκλητον, de ſedis praerogatiua in Senatu, quam ſapientiae deberi non dubitat. Incipit: πολλάκις ὑμῖν, ὦ πατέρες συγγεγραμμένοι. pag. 352. Dicta CPoli in ſenatu circa a. C. 387. vt colligo ex eo, quod ſub initium ſtatim ait, ſc quadraginta fere annos exegisse legationibus atque aliis pro rep. functionibus. Nam vt ſupra notatum eſt, a. 347. primum adſatus eſt imperatorem, Conſtantium. Etiam hanc, antea ineditam, ex apographo Petauii cum eiusdem versione publicauit Harduinus.

32. Μετριοπαθὴς ἢ φιλότεκνος, *Moderate adfectus, siue liberorum amans.* Incipit: ὁδῖνες καὶ τέκνοι ἀνθρώπων. pag. 355. Hanc quoque ad editionem parauerat Petauius et latine verterat. Harduinus primus in lucem produxit, monumentum inſigne ad explodendam rigidam atque austeram ἀπάθειαν Stoicorum. Citatur a Stobaeo in Florilegio ſermon. 1. 12. 44. 81.

33. Περί τῶν ὀνομάτων τῆ βασιλείας καὶ τῆ ὑπάτης. *De nominibus imperatori et consulis, quinam digni illis ſint.* Incipit: Ἀριστότελος ὁ Μεσικὸς. pag. 364. 367. Huius orationis tantum

tum exordium aetatem tulit, quod ex Petauii apographo primus Harduinus non modo vulgavit, sed etiam latine interpretatus est.

[P] IV. Codd. mssti atque editiones Orationum Themistii.

[Codices mssti. Florentiae in bibl. Medic. cod. V. nr. 4. et 5. plut. LX. *Themistii explorator, et or. in patris sui obitum.* (v. Bandin. II. col. 589. seqq) — Eaedem oratt. sunt in cod. Veneto Marciano 251. (cat. codd. gr. pag. 126.) et posterior in cod. CCCCXXII. (cat. pag. 205.) — in cod. CCCCXXXVI. (cat. pag. 213.) *adhortatoria ad philosophiam.* — in cod. 513. (cat. pag. 277.) oratt. *de amicitia; sophista; de clementia imp. Theodosii; de imper. Theod. audiendi cupiditate; adhortatoria ad philosophiam; ad eum, a quo erat, ut ex tempore diceret, rogatus.* — *Mediolanensem*, quo vltus est Petauus, supra memorauimus. — *Parisiis* in bibl. publica, oratt. *de iis, qui sub Valente occubuerunt, tum de pace et adhortatoria ad Valentinianum iuniorem, it. in laudem Constantini, imperat.* in codd. MDCLIII. MMLXXIX et MMCMLX. — *Ἑπαρκή ad Iouianum*, in codd. MDCLIII. MMDCCCCLX. MMDCCCCLXVII. — *gratulatoria ad imperatorem*, in codice MDCLIII. — *philosopho publice verba facere licere*, in codd. MMX. et MMDCCCCXCVIII. — *de dicendo ex tempore* in cod. MMXVIII. — *in patris obitum* in cod. MMMXXXV. — In cod. Coisliniano CCCCXXIII. (teste Montfaucon in Coislin. bibl. pag. 445.) quaedam Themistii orationes quarum prima mutila est, et incipit a verbis: — συνίασιν ἔτε ἀλλήλων, εἰς ἀνδράπες etc. tum πρεσβευτικός ὑπὲρ κωνσταντῆς; — or. *Constantii, imp. ad senatum pro Themistio*; — thelis, εἰ γεωργητέον; — hypaticus in Iouianum, imp. — *προτρεπτικός* Valentiniano iuniori; — super pace Valenti; — *πρεσβευτικός εἰς Θεοδοσίον* — ἐπὶ τῇ χειροτονίᾳ τῆς πολιαρχίας — de humanitate Theodosii, imp. dicta in senatu; — Μετριοπαδῆς, ἡ φιλότεκνος — εἰς Θεοδοσίον τῆς βασιλικῆς τῶν ἀρετῶν; — In bibl. Escorial. Themistii explorator siue philosophus, teste *Pluero*, in itinerar. per Hisp. pag. 191. — Inter *Heidelbergenses* quondam codd. nr. CCCIV. in Sylburgii cat. *Themistii* oratt. sex. — In bibl. electorali *Monach.* cod. CXXIX. Them. *βασανιστής* f. philosophus; — in codice CLXXIV. Them. or. 9. 10. 11. 12. 13. 14. (catal. pag. 54. et 67.) — In bibl. *Augustana* Vindel. Themistii *Basanistes* f. philosophus et oratio in patrem; (v. *Reiseri* catal. pag. 81.)

In biblioth. caesarea *Vindobonensi*, cod. XI. nr. 3. or. gratiarum actio ad Theodof. M. de pace, quam Nesselius in cat. codd. part. I. 40. et *Lambec.* qui in vol. V. commentariorum col. 34. sqq. copiosus est de illa, ineditam habuerunt, sed ea est in edit. Harduini oratio XVI. — *Oxonii* inter codd. *Baroca.* nr. LVIII. or. in laudem Constantini (Constantii) principio et fine mutilata: quam quidem confector catal. codd. Angliae et Hiberniae p. 7. ex stili similitudine colligit, esse Themistii. — inter codd. *Bodleianos* n. MMMDLXI. Them. *βασανιστής* f. philosophus. *Harl.*]

Victor Trincavellus, medicus, ex officina heredum Aldi Manutii orationes octo Themistii vulgavit graece Venet. 1534. fol. vna cum eius commentariis in Aristotelem, et quibusdam Alex. Aphrodisi ^{kk}), quem, inquit, ille saepissime sectatur et imitatur. Orationes illae sunt in

kk) *Aphrodisi* scripta Themistio addita sunt: libri IV. c. 28. [vol. V. p. 660. sq.] Antonius vero de anima libri duo et vnus de fato, de quibus dixi Zimara perperam putauit, Themistium in sua Aristotelis

in editione Harduini XXI. XX. XXII. XXIII. XIX. XVIII. XXIV. XXV. Opus dicatum Caspary Contareno, senatori Veneto. *Fabr.* In bibl. *Leidenf* sunt duo exempla, quibus quaedam sunt adscripta. v. catal. bibl. *Leidenf.* pag. 154. *Harl.*

Latine has octo orationes vertit et Huldrico Fuggero, Kirchbergae et Weissenhorni comiti, dedicauit *Hieron. Donzellinus*, philosophus ac medicus Brixianus, Basil. 1559. 8. praemissis ante singulas argumentis.

Henricus Stephanus, eiusdem Fuggeri typographus, praeter illas octo orationes, emendatius excusas, alias etiam *graece sex*, ante non excusas, vulgavit Paris. 1562. 8. suntque illae in editione Harduini VII. X. IX. V. IV. II.

Easdem sex orationes ¹⁾ *Georgius Remus* cum latina versione sua et notis iterum prelo subiecit Ambergae in Palatinatu, 1605. 4. inscripsitque *orationes sex Augustales*, quoniam habitae sunt ad Augustos siue imperatores, Constantium, Iouianum, Valentem et Valentinianum. Adiunxit quoque latine ex *Andreae Dudithii* versione orationem ad Valentem, quae in Harduini editione est XII. et graece a Themistio scripta reperiri ab eo tempore non potuit, licet Petauius eam ex latino graece iterum conuertisset. Eadem sub titulo *dissertationum Themistii Euphrade politicarum* recusae Francof. 1614. 4. [v. *Hamburg.* Z. N. II. pag. 842.]

Dionysius Petauius S. I. Flexiae 1613. 8. graece cum versione sua notisque, praeter quindecim hactenus memoratas orationes, publicauit [P] alias duas, quae in Harduini editione sunt VI et XXVI. Ex his priorem iam antea, sed Synesio perperam tributam, *Fed. Morellus* graece et latine Paris. 1604. 8. ediderat.

Anno proximo 1614. Lugduni Batavorum 8. vir quidam eruditus (*Daniel Heinsius* ut suspicor) cum notis suis et *Petri Pantini* versione in lucem extulit praeter Constantii, imp. epistolam, qua Themistium commendat, Themistii orationes quinque, quae nempe in Harduini editione sunt VIII. XXVI. VI. XIV et XXVII. Ex his tertiam Morellus iam et Petauius, secundam Petauius, sed minus integram, ediderat.

Ab eo tempore idem *Petauius* Paris. 1618. ^{mm)} 4. alteram suam editionem orationum Themistii vndeiginti emisit, versione et notis amplioribus doctissimisque illustratam, in qua superiores omnes continetur, nouae nullae accessere. Dicatum opus Ludouico XIII. Galliae regi christianissimo.

Denique

fiotelis paraphrasi abbreviatorem Aphrodisei agere, nam ab eo sapius dissentit. ut a Themistio etiam, nominatim appellato Auerroës. Porro fallitur Petrus Baelius, qui in Nouellis reip. litterariae Decembr. Ao. 1684. pag. 443. tribuit, H. Stephanum primum fuisse, qui orationes aliquas Themistii publicauerit.

11) Ceteras quoque Themistii orationes, a se illustratas, edidit *se Josephus Remus* in epistola ad Io. Kirchmannum, data Norimb. 3. Non. Sept. 1605.

post Gudianas pag. 212. *Thomas* quoque *Segetus*, teste Laur. Pignerio in Symbolis epistolicis, p. 77. coeperat interpretem agere orationum Themistii, quas conubernalis Segeti, Io. Vincentius Pinellus, manuscriptorum in vetere codice apud se habeat, et illas quidem plures, quam Donzellinus vertisset.

mm) Male 1628. excusum in Aëtis Erud. A. 1585. P. 462.

Denique *Iohannes Harduinus* S. I. Paris. 1684. fol. impellente Io. Garnerio, luculentam illam et locupletissimam dedit, quam supra recensui, editionem orationum Themistii XXXIII., in qua Petauiana posterior integra, (exceptis paucis Petauii ^{nm}) notis,) exhibetur et praeterea accedunt a Petauio ad editionem destinatae orationes antea ineditae XIII. vndecim quidem cum Petauii, vnica vero cum Gabr. Cossartii et postrema cum Harduini versione, vniuersae autem cum praeclaris eiusdem Harduini editoris notis. Tredecim illae orationes, recens additae, sunt I. III. XI. XIII. XV. XVI. XVII. XXVIII. XXIX. XXX. XXXI. XXXII. XXXIII. Opus pulcherrimum Harduinus dicauit Carolo Sancta-Mauro, duci Montauserio. Laudant *Graeuus* ad Ciceronis Laelium cap. 15. et *Rich. Simon* lib. I. nouae bibl. selectae cap. XI. [adde acta erud. Lipf. 1685. pag. 460. fqq.]

[P] V. *Index Scriptorum et aliorum virorum celebrium in orationibus Themistii laudatorum.*
Ad paginas editionis Harduinianae.

Aeaci preces pro pluuiâ pag. 212.

Aegyptius adolescens componendae tragoediae vel epici carminis aut dithyrambici peritus 347. lacunam ibi *Cotelerius* III. monument. pag. 580. ita supplet: ἐπὶ τῷ λόγῳ, ἔ
ἔσω κόππεσε, καὶ ὁλοκλήρῃ ἐκ ἐξικνεῖται. De illa oratione, in quam deuenit, et integram non permeat.

Aeschylus 52. ὑπὲρ Αἰσχύλῃ πυθάνῃ ἢ τοῖα νῆσος Σιμωνίδῃ τῷ μελοποιῷ. 259. in tragodia inuenit τὸν τρίτον ὑποκριτὴν καὶ ὀκρίβαντας, tertium actorem et pulpitem. 316.

Aesopus μυθοποιὸς 208. eius ἀμιλλα περὶ βίας. Ibid. asinus leonina pelle indutus 245. duae manticae 262. vulpecula 174. 278. Indus dealbandus 359. lutum, ex quo hominem finxit Prometheus, maceratum lacrymis. Ibid.

Agathonis Ἐπινίκια. 161.

Alcibiades, Socratis discipulus. 348.

Alexandri M. dictum, in amicis thesauros se habere. 203.

Aminocles, nauium apud Corinthios fabricator. 316.

Amorphus, Sicularum comoediae cum Epicharmo repertor. 337.

Amphilytus, vates. ἀριθμώτερον τὰ γράμματα ἐξηγέμενος Βακιδὸς τε καὶ Ἀμφιλύκῃ (leg. Ἀμφιλύτῃ) 26. ἢ Βακιδὸς ἢ μαντιῶν δεισδαι καὶ Ἀμφιλύτῃ. 46. 235.

Amphionis musica. 137.

Anacharsis, Scythae. 334.

Iiiii 2

Anacreon.

^{nm}) *Petauianas*, inquit Harduinus in praef. primum suo quasque loco reposuimus, et intactas illas quidem, si paucas exceperis, quae nihil aliud praeter coniecturas continerent *Variarum Lestionum*, quas deinde animaduertimus ex codd. MSS. in ipso contextu ab eodem Petauio fuisse iam emendatas. Vitio tamen datum Harduino est, quod omiserit insignem emendationem loci Pliniani lib. XI. hist. sec. 16. ut pars ceræ videatur, pro pascere videatur, quae exstat in editione Themistii Flexiensis,

atque emendationem illam sibi in Plinio tribuerit. Sed Harduinus in notis ad Plinium tom. 2. p. 614. locum illum ex Aristotelis V. 19. de animalibus, quem Plinius ante oculos habuit, confirmat, et in curis secundis pag. 656. non dissitetur, Petauio eam prius in mentem venisse. Exstat, inquit, haec Petauii animaduersio in altera Themistianarum orationum editione, eademque casu, nescio quo, excidit in postrema quae superiore anno accurantibus nobis in lucem prodit.

- Anacreon. 170.
 Δικαιότερος Ἀναξαγόρας. 30. Anaxagoras, Clazomenius, νῦν καὶ Θεὸν πρῶτος ἐπαγαγόμενος τῇ κοσμοποιίᾳ καὶ ἔκ πάντα ἀνάψας τῆς φύσεως τῶν σωμάτων. 317. Anaxagorae ἀδολεσχήα. 329. Periclem et Aspasiā docuit. 329.
 Anaximander, Praxiadis F. 317. πρῶτος, ὃν ἴσμε, Ἑλλήνων λόγον ἐξήνεγκε περὶ φύσεως συγγεγραμμένον. Ibid.
 [P] Antimoerus, Myndaeus, Protagorae discipulus. 347.
 Antiochus, philosophus. 195.
 Antipater (Stoicus). 31.
 Antiphon, rhetor. 329.
 Anytus 326. Socratis calumniator, ab Heracleotis lapidibus obrutus. 239.
 Apelles, pictor. 316.
 Apollonium, Tyanensem, ὁ ἀδελφοκτόνος (Domitianus) ἔργε, carcere inclusit. 72.
 Archelaus, Socratis magister. 162. 316.
 Archytas, Tarentinus, remp. gessit. 215.
 Ἀρεοπαγίτε σιωπηλότερος. 263.
 Ἀργανθωνίς^{oo}) μακροβιώτερος. 38.
 Aristidis ἑγγονοι. 330. intelligit Aristidem, rhetorem, eiusque ἑγγόνες notat sophistas, cui philosophos Platonis ἑγγόνες opponit.
 Aristippus, Cyrenaicus. 293.
 Aristippus, μητροδιδάκτος. 244. Aristippi, Socratici, τῷ πάνυ, θυγατρίδης. 244.
 Aristo, philosophus 195. Stoicus vnus Cleanthis discipulus, alter e Lyceo. 255.
 Aristonis F. 62. Plato. 353.
 Aristoteles 60. 84. 93. 106. 107. 124. 126. 130. 153. 185. 225. 232. 255. 258. 259. 286. 291. 293. 298. 316. 319. 320. 325. 353. 354. 358. seq. vbi dogmatum eius laus.
 Nicomachi F. 31. eius obscura pater Eugenius, Themistio exposuit, docuitque, cum Platone facile Aristotelem conciliari. 235. 236. ῥήσις ἀπὸ Σταγείρων. 31. 337.
 ἐφέφανον ὃν ἐγὼ ἐπλεξάμην ἀνθ' ἀκήρατα συλλεξάμενος ἐκ τῶν Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους λειμάνων. 54. ὃν πρεταξάμην βίᾳ τε καὶ σοφίᾳ. 26.
 Aristotelis dialogus Corinthius de agricola Corinthio, qui post lectum Platonis Gorgiam se Platoni in disciplinam dedit. 295.
 Alexandri encomium, ab Aristotele compositum. 45.
 Aristotelis dialectica. 247. organum. 320.
 [P] Infectatores Aristotelis, Cephisodorus, Eubulides, Timaeus, Dicaearchus. 285.
 ὁ Ἀριστοτέλης προσποιούμενος εἶναι προφήτης 290.
 Aristoxenus, musicu., δηλονομένην ἤδη τὴν μουσικὴν ἐπερᾶτο ἀναβιβάζειν 364. vulgi iudicium contempsit. ibid.
 Arrianus a libris ad remp. gerendam excitatus per Hadrianum et Antoninos 215.
 Arius, philosophus, apud Augustum, imp. gratiosus. 63. 108. 130. 145. 173.

Aspasia.

^{oo}) De hoc Arganthonio, Tartessiorum rege, Graeciani p. 475.) negat, Herodotum Arganthoni Lindanthogium ad Conserum, ag. 120. Ac fallitur nunciusse. Vide eum lib. 1. c. 163.
 Tassius, qui (tom. 8. thesauri antiquitat. Rom.

Aspasia. 329.

Ἀσσυρίων γράμματα (locus Salomonis Prou. XXI. *Cor regis in manu Dei*) 89. 147. 229.

Ἀσσυρίων καὶ ἐκ Λιβάνου. 301.

Autolycei furta τὰ Φώρια (qui Homeri poesin compilauit) 251.

Axiothea, mulier philosopha. 295. Platonem audiuit. Ibid.

Bacis, vates, supra in Amphilyto.

Bias, philosophus, temp. gessit. 215.

Bibulus, (Βίβλος graecus cod.) philosophus et senator. 215.

Brachmanes ὁ προσήσονται σε ἄνω πρὸς ἑαυτὸς, ἀλλὰ καταστράψαι καὶ καταβρεντήσασιν. 337. Confer Philostratum in vita Apollonii lib. 2. c. 33. et lib. 3. c. 13. et quae notauit in Bibliographia Antiquaria cap. 21. §. 12. de puluere nitrato, veteribus haud ignoto.

Callias. 347. 294.

Κατὰ τὸν Καλλικλέους ὀνειδισμὸν. 265. (apud Platonem in Gorgia) mentio eiusdem. 328.

Callisthenes, philosophus. Alexandri aduersus eum crudelitas. 94. 129. seq. 176.

Carneadis dictum. 330.

Cato, infra, in Scipione.

Celsus, Sicyonius, ὃν ἐγὼ φαίνω ἂν ἀτρεκέστατά τε καὶ ἀδολώτατα τῶν γε ἐπ' ἐμῷ Ἑλλήνων ἀντειλήφθαι φιλοσοφίας. 295. infra, Chalcidensis.

Cephisodorus, Aristotelis infectator. 285.

Chalcidensis senis auditor Celsus Sicyonius 295. Iamblichi.

Charondas, Thurius. 31.

Chiron, sapiens. 257.

οἱ Χέοπος νόμοι καὶ οἱ Καμβύσε μόγις τοῖς θεμένοις αὐτὸς συνδήκεσαν. 68.

Chrysippus. 27. 31. 60.

[P] reprehensum Chrysippi dictum, ταυτὸν δύνασθαι ἀνδρὶ σπεσδαίω μίαν ἡμέραν, μάλλον δὲ μίαν ὥραν πολλοῖς ἐνιαυτοῖς. 101. 102.

Cineas. 140.

Cleanthes. 27. 60. 255. 358.

Clisthenis, leges. 287.

Cleobulus, philosophus, temp. gessit. 215.

Cliniae F. 175. Alcibiades.

Comici dictum, quo Agoracriti alicuius vel Hyperboli aut Demadis insolentiam pulsauit:

ὁ χθὲς μὲν εἰδὲς, αὐρίον δ' ὑπέρμεγας. 206. μάγειρος ὁ Κωμωδικὸς Καρίων. καὶ λέγει τις ὀρθῶς τῶν τῷ γέλωτος ποιητῶν, ὅτι μηδὲν ἐστὶν ἀγαθὸν ἐν τῷ βίῳ φερόμενον, ὥσπερ δένδρον, ἐκ βίβης μῖσος, αἰεὶ δὲ αὐτῷ προσπέφυκε καὶ κακόν. 267.

Comoedia inuenta a Siculis, ab Atticis exculpta. 337. ἔπος ἐκ τῆς Κωμωδίας. ἔτος μακάριος ἐν ἀγορᾷ νομίζεται, ὅταν δ' ἀνοίξῃ (ἐχὶ τὴν θύραν ἀλλὰ τὴν ψυχὴν) τρισάθλιος. 357.

Córax, rhetor. 328.

Corinna, Boeotia. 334.

Crantor, a Cratete arcessitus. 255.

Critias. 328.

Crito. 288.

Daedali opera. 296. 316. 342.

Demosthenis δικάη. 229. Δημοσθένης τόνος. 336. ῥήτωρ ὁ παιανιεύς. 60. alius Demosthenes, Alciphronis F. 138.

Dio, Hipparini F. 175. ἐταῖρος ὢν Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους. 37.

Dio, χρυσῆς τὴν γλῶτταν, carus Traiano, imp. 63. 145. Bithynus. 173.

Diocles, medicus. 238. alius Diocles, grassator, ὁ λωποδύτης. 330.

Diodorus Cronus, infra, in Philone.

Diogenes, Sinopenfis. 30.

Dionysii, tyranni, tragoediae. 126.

Diotima. ὅσα κατέλεξεν ὁ Σωκράτης ἡμῖν καὶ Διοτίμα. 165.

Draconis leges. 287.

Empedocles τὰς θεσμὰς ἐξηγεῖται ἐ φανυλότερον Ἐμπεδοκλῆες, ἐ μὰ Δία ἐκείνῃ τῇ παλαιᾷ. 70. reprehenditur Empedocles, quod terram dixit *) αὐτῆς λειμῶνα 178. quā voce ipse de terra vititur Themistius 240. ἔριδος ποιητής. 264.

[P] Epicharmus et Amorphus, Siculi, comœdiae repertores. 337.

Epictetus apud Antoninum vtrumque gratiosus. 63.

Epicurus, Neoclis F. 263. 286. eius dictum λάθρα βιώσας, et dogma, hominem non esse a natura κοινωνικόν τε καὶ ἡμερόν, reprehenditur. 324.

Epigramma, Athenis inscriptum publico sepulcro, τὰς θεὰς μόνες τὰ πάντα κατορθύνει. 276.

Erasistratus, medicus. 238.

Eubulides, Aristotelis insectator. 285.

Eugenius, Themistii pater, διὰ βίῃς κάτοχος τῆς φιλοσοφίας, ὃν ἑδὲν ἐξεφυγε τῶν ἀρχαίων διδασκάλων, ὁ πάντων ἀριστος, ὁ πάντων κορυφαϊότατος, ἵσως τῶν παιδῶν μόνον νομίζεται. 23. in Constantii, imp. epistola ad senatum de Themistio. Plura in patris laudem filius oratione funebri, XX. pag. 234. seq.

Eupolidis Baptae. 110.

Euripides. 73. 236. 316. eius Hippolytus. 362. Euripides ἢ ὅστις δῆποτε ἐστὶν ὁ ποιήσας σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνίστα. 72. ὅτι πενὴ σφίην ἔλαχε, καὶ τίκτει κόρος ὕβριν, καὶ πλητμονὴ τοῖς κύπριν. 164. μέλλων χορεύειν, τὸ γῆρας αἰτχύνεται. 199. ἔτε πολιτῶν ἐπὶ πημοσύνας ἔτ' εἰς ἀδίκας πράξεις ὁρμᾶν, ἀλλ' ἀθανάτε καθορᾶν φύσις κόσμον ἀγήραον. 307.

Fauonius, philosophus et senator. 215.

οἱ Γενεαλόγοι. 366.

Gorgias, Leontinus. 161. 286. 300. 329. 331.

Harmonides, nauium fabricator. 316.

Heliodorus: infra, in Philone.

Heracliti dictum: φύσις κρύπτεσθαι φιλεῖ. 69. 159.

Herodicus, Selymbrianus paedotriba. 290.

Herodotus. 27. 29. 87. μυθολογία. 367.

Hesiodus.

pp) Locum Empedoclis habes apud Synesium de providentia sub init.

Hesiodus. 89. 90. 108. 122. 158. 184. 185. 246. 256. 322. 340. 363. ὁ Βοιωτίος ποιητής. 78. 170. 334. Asclepiades. 337. 351. ὃς μετὰ τῆς δάφνης τὴν μουσικὴν παρὰ τῶν Μουσῶν αὐτῶν δέξασθαι λέγεται 348. τὴν ποίησιν διανείμει εἰς ἡρώων τε καὶ μυσῶν ἐπαίνους, καὶ τὴν γεωργίαν ἐν τέτοις ἔταξε. Ibid. respicitur Hesiodus 194. ubi de binis doliis. Μέλος βοιωτικόν. 218. αὐτοδίδακτος ποιητής. 276.

Hesiodi Θεραπευταί. 60.

Hesiodi et Homeri certamen in funebribus ludis Amphidamantis in Chalcide 348.

[P] Hipparini F. 175. vide Dio.

Hippias. 345. seq.

Hippocrates. 223. 238.

Hippolyti σωφροσύνη καὶ τὸ σεμνόν. 62. 362.

Homerus. 5. 41. 42. 51. 55. 64. 76. 77. 78. 79. 86. 87. 89. 91. 98. 116. 117. 132. 141. 151. 152. 184. 185. 201. 202. 205. 216. 218. 228. 230. 231. 233. 234. 236. 250. 257. 265. 267. 270. 271. 279. 306. 308. 311. 330. 334. 336. 340. 341. 348. 351. 355. 357. 366.

Eius versus afferuntur. 6. 17. 34. 50. 66. 69. 70. 73. 95. 102. 109. 111. 121. 127. 133. 147. 148. 159. 164. 169. 171. 172. 173. 174. 176. 178. 179. 180. 181. 185. 187. 188. 189. 191. 195. 198. 199. 206. 207. 209. 210. 225. 228. 255. 260. 261. 268. 309. 316. 330. 340. 354. 355. 365.

Respicitur Homerus 26. 54. 75. 181. 208. 217. 221. 233. 237. 244. 263. 362.

Homeri ὑποφῆται 60. κακῶν Ἰλιάς 206. καὶ Ὀδύσσεια. 263.

Homerus omnia laudat, vno maledico Therfite excepto. 264. eius poemata siue in Chio siue Smyrnae composita, omnibus Atticis praefert Themistius 334. pro Chio se habere poetam innuit 337.

Iamblichus, supra Chalcidenfis.

Iecus, Tarentinus, γυμναστής. 290.

Isocrates, Theodori F. 28.

Iulianus, ὁ τὸν πῶγωνα καθευμένους καὶ τῶν σοφωτάτε των βασιλέων μεταποιέμενος. 99.

Lampes, Aegineta. 297.

Lamprocles, Socratis F. πρὸ ὥρας extinctus. 356.

Lex Attica, remp. non licere gerere ei, qui aere alieno se non exsoluerit. 25. in Areopago vetans prooemio vti 311. Leges Draconis, Solonis, Clisthenis 31. 32. ὁ παλαιὸς νόμος 14. Draconis, puto, respicitur, qui delictis quibusvis mortem poenam imposuerat.

Lex Persica διεχώρισε τῆς ἀγοραῖς τύβης τὰς ἐλευθέρους διατριβάς. 260. alia aduersus ingratos, quae δίκας εἰσπράττεται ἀχαριστίας. 269.

Lycos, peripateticus. 255.

οἱ ἐκ τῶν Λυκείων. 358. peripatetici.

Lycophron, Periandri F. 362.

Lycurgus, Lacedaemone legislator. 79. 97. 131. 177. 193. 226. 227. 250. 287. 301.

[P] Lyfander βᾶν ἐπιτορκὴ Λυσάνδρου τῶν Σπαρτιατῶν. 258.

Lyfias, orator. 329.

Mammacuthus. Μαμμάουθος καὶ Κορηβίων. 323. stultorum nomina qualia pag. 330. Melitides, et alijs memorati Corobes, Mygdonius, Melitianus, Margites, Befas, Baba et Ixion, Butalio, Sanxardacus etc.

- Marcus Antoninus, imp. 130. 166. 170. *Μάρκος παραγγέλματα*. 81. *Μάρκον ἀναβιάσκει*. 115.
- Maximus, Iuliani imp. magister. 99. 100.
- Meno. *Μένωνος ἀνδράποδον*. 328. e Platonis Menone.
- Minos Cretae legislator. 73. 234.
- Mufonium Nero proscriptit. 72. Neronis aduersus eum *ἐπιείκεια* 94. idem Mufonius, Hertruseus, apud Titum, imp. gratiosus. 173.
- Numae leges. 178.
- Numa (immo Cincinnatus) ab aratro vocatus ad purpuram. 114.
- ὁ Ὀλέρις*. 60. Thucydides.
- Oraculum de Lycurgo. 97. 193. 225. atque illud *οἶδα τ' ἐγὼ ψάμμις ἀριθμόν*. 97.
- Orpheus 37. 209. ad Argonauticam expeditionem euocatus. 178. Orphei sacra et Orgia (Bacchi) non aliena ab agricultura. 349.
- ῥήτωρ ὁ Παιανιεύς*. 60. Demosthenes.
- Parrhasii, pictoris, Mercurius. 29.
- Periander, Cypselo F. 362.
- Pericles, Xanthippi F. *ἔ τοῖς χείλεσιν ἐπεκάθισε παιδά*. 37. demagogus 94. 134. 201. ab Anaxagora edoctus. 329.
- Περσικὴ γραφή*. 306.
- Perseus: infra, in *Ζήνωνος ἐρατῆς*.
- Phaedrus, Myrrhinusius, Platonis laudator. 246.
- Pherecratis *ἀγριοί*. 323.
- Pherecydes. 38.
- Phidiae *ἀγάλματα*. 248. 309. Minerva. 310. Iupiter 337.
- ὁ φιλοσοφῶν ἐν Βυζαντίῳ* apud Iouianum imp. gratiosus. 145.
- Philammon ab Aristotele adoptatus. 249.
- Philonis et Heliodori (fortasse Diodori) sophismata, *ὁ κυριεύων*, et *ὁ κρατίνης*. 30.
- Phocio ad eos, qui dicenti applaudebant: *μήτι ἄρα κακὸν εἰπὼν λέληθα ἐμαυτόν*; 218.
- Phocylides, *τά τε ἄλλα ἀληθῶς λέγει, καὶ ὅτι σμικρὰ πόλις μετὰ φρενήσεως ἐπὶ σκαπέλῃ κατοικῆσα κρείττων Νίνε ἀφροσύνης*. 307.
- Phoenix, Amyntoris F. cui pater *ἀγονίην τε καὶ ἀτεκνήην* imprecatus. 362.
- Phoenix, Achillis praeceptor, 123. 173. 224. *γενοίμην αὐτῷ Φοῖνιξ ἐγὼ*. 213. *οἶκοθεν τὸν Φοῖνικα ἔχεις*. 81.
- Pictura, Antoninum pium exhibens, militibus suis imbrem a Numine exorantem. 191.
- Pindarus. 84. 101. 236. 246. 334. 337.
- Pittacus remp. gessit. 215.
- Plato, 13. 33. 34. 37. 40. 48. 54. 60. 62. 64. 66. 84. 87. 91. 93. 104. 105. 119. 124. 126. 130. 131. 141. 149. 153. 175. 185. 186. 204. 215. 224. 225. 232. 234. 235. 236. 245. 246. 247. 250. 256. 258. 259. 262. 285. 286. 287. 293. 297. 298. 299. 314. 318. 321. 325. 330. 345. 347. 348. 352. 353. 366.
- Aristonis F. 30. 62. ex Solonis posteris 32. *ὁ ξυνοπαδὸς τῷ Διὶ*. 248.
- Πολιτεία αἱ κλειναί, καὶ οἱ θεσπέσιοι νόμοι, καὶ πᾶσα ἡ περὶ τὴν πλάτανον διατριβή*. (Phaedrus) 32. Phaedrus Platonis etiam respicitur 34 et 165. licet ibi *Φαίδων* exculum.

Gorgias et de rep. 295. Hippias 345. Conuiuium. 348.

Ad Dionysium nauigans Plato leges ipse suas neglexit. 105. a Dionysio venditus. 72.

Platonis sententia: felices fore resp. si philosophi illis imperent, emendata ab Aristotele sic: si, qui imperent, philosophis obsequantur. 107.

Plato εἰς τετάρτην γενεάν ὁ διαβιβάζεται τὰς τιμωρίας. 258.

οἱ νέοι Πλάτωνος διασώτῃ. 33.

ὁ τὸν Πλάτωνα γοητεύσας. 263.

Quum antea separatae essent Ἰταλιάτιδες Μῆσαι (Pythagorae) et Siculae (Empedoclis) et Ionicae (Thaletis eiusque successorum vsque ad Socratem) in Aegypto autem sola excolerentur mathematicae disciplinae: Plato primus haec omnia velut vnus corporis membra coniunxit, dialogis atque orationis genere vsus quod est ex poetico et numeris soluto temperatum. Λόγῳ ἰδέαν κερασάμενος ἐκ ποιήσεως καὶ ψιλομετρίας. 318. 319.

Poetae et rhetores, magnum in rebus, non virtutem, (vt philosophi,) considerant. 130.

Poetae versus: ὅφιν μὲν ἐν ἔρεσιν ἠδὲ λέοντα

Θηρητῆρ ἀΐων τε καὶ εἰσορόαν ἀλέοιτο.

Γνωσὴ μὲν τῶν βελή, γνωσὸν δὲ νόημα,

Ἀνὴρ δ' ἄλλα κέκευθεν ἐνὶ φρεσὶν ὅτ' ἄλλα δὲ βάζει.

Μῦθοι μὲν λεῖοι καὶ μέλιχοι, ἐχθρὰ δὲ ἔργα. 258.

Polemo Atticus, Xenocratis oratione ad frugem et ad castissimum philosophiae amorem reuocatus. 303.

Polus 328. idem qui apud Platon.

Polycratis oratio contra Socratem ab Anyto redempta. 296.

Priscus, philosophus et Senator. 215.

Prodicus Ceus 161. 286. 300. eius biuium Herculis. 280. seq. ὁρθεπέειν τε καὶ ὁρδορέημο-
σύνην μισθὲ ἐκδιδάσκων τὰς νέας. 289. omnia sacra et mysteria ac panegyres ab agri-
culturae commodis suspendit. 349.

Prometheus solitarios homines non finxit. 323. De Prometheo et Epimetheo fabula. 338. 359.

Protagoras Abderites. 161. 286. Simonidis et aliorum poemata ἐξηγούμενος 289. ἀποχεώ-
μενος Καλλία τῷ λακκοπλέτῳ. 294. 347. eius discipulus Antimoerus Myndaeus.
ibid.

Prouerbiū: εἰ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλεῖς 195. 257. λόγος ἔργῳ σκιαὶ, καὶ
ἐδαμῶς ἀντιρρόπον χαριστήριον. 200. ὅς Βοιωτία. 334.

Pythagoras. 38. 214. 235. 256. 292. 298. τὰ ἱερὰ καὶ ὅσα Πυθαγόρας ὁ Σάμιος ἐξ Αἰγύπτου
ἐκόμισεν εἰς Ἑλλάδα. 235. eius exilia, et quod obiit Metaponti ἐν τῷ τεμένει τῶν
Μεσῶν. 285. sophista dictus. 286.

Homines dixit esse Dei imaginem. 192.

Pythagoricum: ποῖ παρέβην; τί δ' ἔρξα; τί μοι δεόν ἐκ ἐτελέσθη. 175.

Pag.

gg) Confer Exod. XX. 5.

rr) Simile Iliad. 4. 313.

ss) Confer Psalm. LV. 21.

ol. VI

Kkkkk

- Pag. 317. pro verbis Θαλῆς δὲ ὕπερον καὶ Πυθαγόρας; legendum: Θαλῆς δὲ ὕπερον καὶ πρὸς γῆρας.
- Rhadamantus. 234. respicitur ad locum Platonis, in Gorgia extremo.
- Rusticus, philosophus Marco imp. carus. 173. a libris ad temp. gerendam excitatus. 215.
- Septem sapientes. 352.
- Sappho. 170. 236.
- Seneca. 173.
- Sextus apud Marcum imp. gratiofus. 145.
- Sibylla Erythraea. 46.
- Simonides, supra in Aeschilo, et Protagora.
- Smindyrides (aliis Mindyrides) homo luxuriosus cum Sardanapalo commemoratur. 331.
- Socrates 161. 165. 168. 170. 177. 234. 239. 245. 246. 256. 259. 288. 298. 301. 307. 317. 318. 321. 326. 341. 345. 347. 352. Athenis περὶ τανεύων. 215. eius προσίμιον siue hymnus in Apollinem 27. ob praeclarum eius testimonium. 27. 296. 346. dictum: amicis benefaciendum, inimicis non male, sed ex inimicis faciendos amicos. 95. eius calumniatores Anytus, Melitus et Lycon. 285. 296. dictus σοφιστὴς καὶ ἀλαζών καὶ ὁ καινοτόμος. 286.
- Solon. 221. 287. Sophista dictus a suae aetatis hominibus. 286. Solonis leges. 287.
- Sophistas perstringit 332. 329. seq. vide et 345.
- Sophocles 236. 316. eius versus πόλις ὅμῃ μὲν θυμιαμάτων γέμει, ὅμῃ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων. 307.
- Sophronisci F. 288. Socrates.
- Speusippus 352. vide infra, in Xenocrate.
- Stoici, οἱ ἐκ τῆς ποικίλης. 276. 286. 327. eorum λογάρια κεναῖ, ἀσθενῆ, καὶ ἑμαρτυρέμενα ὑπὸ τῶν ἔργων. 358.
- Θεοδώρ. 60. Isocrates.
- Terentius *) quum Scipionem pileo ab eo donatus sectaretur, iucundius triumphī spectaculum Romanis fecit. 179.
- Terpander, musicus. 316.
- Thales Milesius 317. nihil scripsit. Ibid.
- Themistius de suis in Aristotelem commentariis. 294. seq.
- Theodorus Byz. rhetor. 328.
- Theognis. 248. 265.
- Theophrastus 255. 286. Demetrii Phalerei χάριτας ἐμμίσθης renuit. 252.
- Theramenes. 156.
- Thescus Athenas in vnum habitare compulit. 318.
- Thespis in tragoedia reperit πρόλογόν τε καὶ ῥῆσιν. 316.
- Thaſea, philosophus et senator. 215.
- [P] Thrasyllus Tiberio imp. gratus. 63. 108. 145.
- Thrasymachus. 328. idem, qui apud Platon.

Thucydi-

*) Hoc non de Terentio comico sed de Q. Terentio Culleone Senatore accipiendum, vide Liuium X. 45.

Thucydides. 60. 184. 299. 329.

Ti. nacus Aristotelem infectatus. 285.

Timotheus belli dux, stoico philosopho contendente, μόνον εἶναι τὸν σοφὸν στρατηγόν, dixit; ἔτος ὁ ἀνὴρ ἐδεπώποτε ὑπὸ σάλπιγγος τεθορύβηται. 108.

Timotheus, musicus. 316.

Tisias, rhetor. 328.

Tit. imp. vox: ὅτι τήμερον ἐκ ἐβασίλευσα, ἐδέναι γὰρ τήμερον εὐεποίησα. 80. 107. 174. 193. 225. ἐν ταῖς τραγῳδίαις. 78. ὥσπερ Θεὸν ἐκ τραγικῆς μηχανῆς. 320.

Tragici verius: πολλά ἐξαίρει λόγος ἂ καὶ σίδηρος πολεμίοις δράσειε ἄν. 37. 207. ὅτι φέρεται πολλὴν ἡδονὴν μεμνήσθαι πόνων παροισχομένων. 55. σοφὸν γὰρ ἐν βέλευμα τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ. 207. πάντα ὁ σοφὸς νῆς ἐξ ἀμυγνάνων ἄγει καὶ πάντα κηλῇ καὶ ἀπώμοτος τις ἤ. 207. seq.

Tragoedia inuenta a Sicyonis, 337. ab Atticis exculta. Ibid. et 316.

Ὁ τραγικὸς ποιητὴς καὶ τὸν ἀγνώτα μὲν, ἀγαθὸν δὲ, ἐπαινῇ καὶ φίλον ἡγῆται. 275.

Tullius. ὁ πάνσοφος Τέλλιος, ὁ τῆς παλαιᾶς σοφίας ἡγεμὼν. 173.

Tyrtaeus, poeta. 197. 198.

Varro, Scipio, Cato, φιλοσοφῶντες ἐπολιτεύοντο. 215.

Xanthippe Socratis. 239.

Xenocrates 353. Chalcedonius. 26. Chalcedone arcessitus a Speusippo 255. Alexandro M. carus. 145. Talenta quinquaginta in donum oblata, ad eum remisit. 252. σωφρονέσσης Ξενοκράτης. 30. Polemonem a luxu et lasciuia ad philosophiam reuocauit. 303.

Xenophon στρατηγῶν. 215. Eius Agesilaus. 27. 28. 45. ad libros de re equestri et venatione respicit. 335. καὶ διακρινεῖ κατ' ἑκάστον γένος (τὴν τῶν ἵππων καὶ τὴν τῶν κυνῶν) εὐμορφίαν ὁ πάντα σοφὸς Ξενοφῶν.

ὑμνοῦσι Herculem celebrantes. 220.

Zaleucus Locrensis. 31.

[P] Zeno Cittieus ex Cypro 337. ὁ τῆς σοῦς ἀρχηγέτης, ὑψηλόλογος etc. 26. 60. 108. 171. 235. 287. debitori aes remisit. 252. per Socratis apologiam e Phoenicia in porticum excitatus. 295.

ὁ Ζήνωνος ἐραστής (Perseus, ni fallor) laudauit τὸν καθ' ἑαυτὸν βασιλέα (Antigonum) 45. seq. Zenonis ἐταῖρος Perseus dicitur 358. vbi lepida narratio de eiusdem iactantia ἀπαθείας Stoicae ab Antigono rege repressa. Perperam ibi in latina versione *Antiochi* nomen excusum pro *Antigoni*.

VI. *Alia Themistii scripta, quae exstant* ^{uu}).

1. Παράφρασις τῶν ὑπέρων Ἀναλυτικῶν, *Paraphrasis libri I. et II. posteriorum Analyticorum Aristotelis* ^{vv}). Latine vertit post Boëthium, cuius Analytica ex Themistio expressa

Kkkkk 2

^{uu}) De Themistii commentariis, codd. MSstis, editionibus et de libris deperditis supra, in vol. III. lib. III. cap. V. de *Aristotele* passim est disputatum. Adde cl. *Buhle* in prolegg. ad I. tom. ed. Aristotel. Bipontinae pag. 313. sq. de *Themistio*, inter graec.

cos Aristotelis librorum interpretes, et ibidem in notitia codd. atque editionum. Quae omnia hic repetere nolo, ut tempori et chartae parcam. *Harl.*

^{vv}) Vide supra, in vol. III. pag. 215. not. *ccc*. p. 216 not. *hhh* de cod. *Vindobon.* XXX. nr. 7. v.

Lambe

pressa habemus, *Hermolaus Barbarus*, *Patricius Venetus* dicauitque Sixto IV. Pontifici Max. Anno 1480. Memorat *Photius* cod. LXXIV. quum de orationibus *Themistii* dixisset: ἀλλὰ καὶ μεταφράσεις αὐτῶν εἶδομεν εἰς τὸ χρησίμον ἐπιτετραμμένας, τῶν τε ἀναλυτικῶν, καὶ τῶν τῆς φυσικῆς ἀκροάσεως, καὶ ἑτέρων τοιούτων. Meminit et *Suidas* in *Θεμίστιος*. Rationem paraphraseos suae *Themistius* ipse exponit sub initium libri i. nescio quem, cui opus dedicauit, adlocutus:

Τὸ δὴ πρότερον τῶν ὑπὲρ τῶν ἀναλυτικῶν, ἔγω σαφηνίσαι προσελόμενοι, σοὶ πρῶτον τὸν τύπον κοινόμεθα τῆς συγγραφῆς, παιδείας τε ἐνεκεν ἀκριβῆς, καὶ φιλίας ἀληθείης, ἕτε λήσεσθαι τί σε τῶν μὴ δέοντως εἰρημένων, ἕτε κατασιωπήσας πεπιστευκότες. Πολλὰ μὲν ἐν ἔοικε τῶν Ἀριστοτέλους βιβλίων, εἰς ἐπίκρυψιν μεμηχανησθαι, ἔχ' ἥμισυ δὲ καὶ τὰ προσκείμενα. Πρῶτον μὲν, διὰ τὴν συνήθη βραχυλογίαν. Ἐπειδ' ὅτι καὶ ἡ τάξις τῶν κεφαλαίων ἐ διακέκριται, ὅτ' ἡμῖν ἀνάγκη συγγνώσκων, εἰ τὰ μὲν, φανερύμεθα μικρότερον ἐρμηνεύοντες. ἔ γάρ ἐν ἡν εἶπεν διὰ τῶν ἴσων σαφέστερον. τὰ δὲ, μεταρρηπτόμενοι καὶ μετατιθέντες, ὥς ἂν φαίνοιτο ἑκάστα τῶν κεφαλαίων περιγεγραμμένα. εἰ δ' ἐπὶ τινὰ καὶ συντομώτερον ἐπιδεδραμήκαμεν, ἔκ' ἄξιον δυσχεραίνειν, ὅσα γὰρ τεχνικὴν ἔχει τὴν θεωρίαν, ἔ συντείνει δὲ ἄγαν εἰς τὸν περὶ ἀποδείξεως λόγον, τέτοις ἔκ' ἡν ἄξιον ἐνδιχθῆναι, τῷ ῥασιώνῃ ἐπινοῆσαι προσελομένῳ τῆς κατανοήσεως τῶν χρησίμων.

2) Παράφρασις εἰς τὰ ὀκτὼ τὰ τῷ Ἀριστοτέλει φυσικῆς ἀκροάσεως. *Paraphrasis octo librorum Aristotelis Physicorum* et ipsa *Suidae* ac *Photio* [P] memorata, nec non *Simplicio*, qui saepe *Themistium* laudat in *Phys.*, latine vertit *Hermolaus Barbarus*, et *Antonio Galatheo* inscripsit Venet. A. 1480. 1500. fol. At proemium in *Barbari* versione praefixum non *Themistii* est, sed *Simplicii*. *Themistiana* incipiunt a verbis: *Ἐστὶ τοῦτος τοῦ ὅλου προpositum, naturae etc.* [v. supra, vol. III. pag. 226. not. cccc. *Mazzuchelli* scritt. d' Italia II. part. i. pag. 260. nr. II. *Harl.*]

3) Παράφρασις τῶν περὶ ψυχῆς ¹⁰¹) *Paraphrasis librorum III. Aristotelis de anima*. *Paraphrasis* in librum tertium post *Hermolaum Barbarum*, (qui vniuersos interpretatus est et dedicauit *Georgio Merulae Statiensi*. A. 1480.) latine conuertit *Federicus Bonauentura* *Urbinas*. Prodiit *Urbini* 1627. 4. cum opusculis *Bonauenturae* philosophicis de calore, de via lactea etc. Ante *Bonauenturam* verterat *Ludouicus Nogarola comes* ¹⁰²), qui scholia etiam adiunxit. Venet. 1570. (1580.) fol. Meminit *Simplicius. Fabr.* In cod. quondam

Lambecii comment. vol. VII. col. 150. adde paullo post adnotata. — De versione et editione *Hermolai Barbari* *Tarvisii* 1481. fol. supra Vol. III. p. 310. — de edit. Ven. 1480. et aliis v. *Zeni* diss. *Vossiane* II. pag. 377. sqq. edit. Venet. 1499. fol. citat *Buhle* I. c. et fuit in bibl. *Pinell.* v. cat. tom. I. pag. 241. De ed. *Wechel.* 1532. 4. v. supra, in vol. III. p. 345. *Harl.*

¹⁰¹) *Suidae* codices libros septem numerant. τὰ περὶ ψυχῆς ἐν βιβλίοις ζ' ἐν δὲ τῇ τῇ καὶ ἰδίᾳ παραστάσει περὶ τῆς σκοπῆς καὶ ἐπιγραφῆς. Sed puto γ' esse reponendum pro ζ' Apud *Photium* nullus librorum

numerus expressus. *Fabr.* Fallitur *Fabricius*. Eamdem enim diuisionem in libr. ζ' agnoscit quoque cod. *Mediceus*. v. *Buhle* Opp. *Aristot.* tom. I. pag. 176. *Harl.*

¹⁰²) *Nogarola* in praefat. ad *Iulium Feltrium*, *Quercenti Urbini Cardinalis* et *Perusiae Legatum*: *MARCVS MUSVRVS Antistes Ampliss.* cuius praedara doctrina et singularis in erudiendis iuuenibus industria latissime patuit, priusquam Resp. *Geneta* cum *Gallis* gereret *Bellum*, in *Academia Patavina* maxime floruit. Vt enim adhuc puer ex

quondam *Heidelberg.* nr. CCXXXVII. in Sylburgii catal. — Vide supra, in vol. III. pag. 236. not. xxx. et *Zeni* diff. l. c. De cod. *Vindob.* XXV. Themistii paraphras. in Aristot. libros tres, de anima, in tres λόγος siue dissertationes diuisae v. *Lambecii* comment. vol. VII. col. 129. et col. 174. sqq. de cod. XLII. in quo est nr. 4. *Themistii* paraphrasis in Arist. librum primum Analyticor. posteriorum; n. 5. eiusdem paraphr. in libr. VIII. naturalis adscultationis; nr. 7. eiusd. paraphr. in Aristot. libros III. de anima, et nr. 8. paraphr. in Arist. libr. de memoria et reminiscencia, — in codice XLIV. nr. 3. *Themistii* paraphr. in Arist. naturalis auscultat. libros octo. etc. *Harl.*

4. Παράφρασις εἰς τὸ περὶ μνήμης καὶ ἀναμνήσεως, περὶ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως, περὶ ἐνυπνίου, καὶ εἰς τὸ περὶ τῆς κατ' ὕπνον μαντικῆς. Paraphrasis in Aristotelis librum de memoria et reminiscencia, de somno et vigilia, de insomnis et de diuinatione per somnum. Vertit Latine *Hermolaus Barbarus*, dicauitque F. Throno, L. F. Venetiis 1480. *Fabr.* v. *Zeni* diff. Voss. l. c. et supra, in vol. III. pag. 238. *Harl.*

Haec, quae hactenus commemorauimus graece edidit *Victor Trincauellus* cum octo orationibus Themistii, et Alexandri Aphrodisici libris duobus de anima et libello de fato. *Venet.* 1534. fol. 99) apud Aldum. Editionem Aldinam Anni 1526. quam *Nesselius* IV. p. 66. memorat, nusquam puto exstare.

Kkkkk 3 Hermolai

ex Creta insula Laurentii Medici studio Florentiam deuectus est, graecas litteras discere primum coepit, quas statim cum miro earum teneretur desiderio, sic auide arripuit, ut breui alios docere facile posset. In quo quidem munere ipse postea sese studiosissime exercens, plurimum gloriae et laudis est consecutus. Nam cum ad eum ex omni fere terrarum orbe magno concursu iuuenes confluerent, tantam in illis exornandis et augendis curam adhibuit et diligentiam, ut viri doctissimi ex eius officina pene innumerabiles prodierint. Hunc ergo cum ego et *Montanus* amicus et ciuis meus *Patauii* admodum adolescentes audiremus, memini de summis et nostrae et superioris memoriae viris sermonem frequenter habere solitum, in quo quidem alios interdum laudabat, alios reprehendebat, semper tamen *Hermolaum Barbarum* diuinis efferebat laudibus, quod *Themistii* Paraphrases in Arist. libros tam apte et commode conuertisset, ut *Theodorum Gazam*, et *Argyropyllum* *Bysantium* in optimo interpretandi genere versatus longe superasset. Cuius etiam auctoritati et eloquentiae ipse adeo tribuebat, ut in graecis Poetis et oratoribus publice exponendis nulla unquam alia quam *Hermolai* lingua uti vellet. Haec cum a graeco illo homine non sine magna tanti viri laude perire viderem, vehementer laetabar. Nam *Hermolai* Barbari iam mortui memoriam pie iuncteque colebam ac venerabar, tum

quod in *Remp. Venetam*, quae quidem praestantium atque excellentium hominum parens semper et atrix fuit et habita est, plurimum decorarit et illustrauerit, tum etiam quod optime de mea patria meritis sit, quippe qui C. *Plinii Secundi*, ciuis mei, quem tamen *Veronensem* non agnouit, libros naturalis historiae ab infinitis mendis et erroribus liberauit. Verum postea quam progrediente aetate *Themistium* diligentius euoluere atque eius verba graeca cum *Hermolai* interpretatione conferre mihi licuit, facile prospexi, eundem in eo transferendo, qui etiam admodum corruptus ac doprauitus esset, satis licenter per aetatem luisse. Siquidem cum ille *Aristotelis* Paraphrastes graeco, eodemque puro et simplici utatur sermone, eundem in eo tamen *Hermolaus* ita latine loquentem facit, ut spreto penitus et reiecto *Cicerone* *Plinium*, *Apuleium*, *Capellam* effingere atque imitari tantummodo videatur. Quapropter non magnum me facturum facinus putavi, si tertiam de *Anima* Paraphrasin, ut ille iam suo, ita ego nunc meo arbitratu in latinum conuerterem, non ut de gloria illius viri et fama quippiam detraherem, sed ut itidem studiosae iuventuti, quae graecae linguae rudis ignaraque sit, pro mea virili prodessem.

yy) In serie dell' ediz. Aldine pag. 65. citantur Themistii opera et Alexandri Aphrodisensis libri duo de anima, cum praefat. *Victoris Trincauelli*, Medici.

Hermolai Barbari versio lucem vidit Tarvisii, 1481. Venet. 1500. fol. tum Parisiis 1528. fol. apud Simonem Colineum, cum Alexandro Aphrodisseo de anima ex Hieron. Donati versione. Sed in hac editione Paraphrasis in libros posteriorum Analyticorum desideratur. Posteriores editiones sunt Basileenses 1533. fol. et 1545. 8. Tum Venetae 1530. 1542. 1549. 1554. et 1570. fol. apud Hieron. Scotum et 1587. fol. in quibus duabus ultimis editionibus etiam adiuncta paraphrasis libri tertii de anima, ex versione Nogarolae cum eius scholiis, et *M. Antonii Zimarae* Contradictiones ac solutiones in dictis Themistii ad libros Physicorum.

5. *Paraphrasis in libros quatuor Aristotelis de Coelo.* Latine tantum exstat, *Moyse Alatino* Hebraeo, Spoletino medico ac philosopho, interprete, qui *Heliae Nolan.* Hebraei, medici opera adiutum se narrat, vertitque hoc opus ex MS. codice *Hebraeo*, quem Perusiae, quum apud praeceptorem suum Franciscum Piccolomineum haereret, nactum se esse scribit in dedicatione ad Aloysium Estensem Cardinalem. Prodiit Venet. 1574. fol. apud Simonem Galignanum de Karera. Typis Georgii Angelerii.

Ab interprete putabis esse, non, a Themistio, quod pag. 30. leges: *in iis sonis, qui Arabice fortasse buchaia dicuntur.*

6. *Paraphrasis in librum λ'. sive duodecimum Metaphysicorum Aristotelis*, iidem latine tantum, ex hebraeo versa a *Moyse Finzio*, Hebraeo, Venet. 1558. et 1570. fol. apud heredem Hieron. Scoti. [v. supra, in vol. III. p. 257. 258. et 259.]

A quibusdam abbreviator creditus Themistius Alexandri ex Aphrodisiade. Sed falso quidem, ut Hermolao Barbaro notatum: *Nam et ab eo dissentit haud timide, quum colligit, et ab ordine ac serie eius euariat. Praeterea ipsemet se paraphrasten Aristotelis facit etc.*

VII. Index Scriptorum a Themistio in Paraphrasi ad Aristotelem memoratorum.

Numeri foli, paginas innuunt editionis graecae Aldinae: Littera C. praemissa ad libros de Coelo: M. vero ad librum XII. Metaphys. editionis latinae Venetae A. 1574. et 1576. respicit.

Alcmaeon Crotoniata, physicus. 67.

Alexander. 5. 50. 55. b. 83. (ὁ ἐξηγητής. 94.) C. 4. 6. b. 8. b. 11. 15. b. 16. 18. b. 19. 29. b. 30. b. 32. 33. b. 34. 35. b. 36. b. 44. b. 45. b. 46. 47. 52. b. 54. b. 58. 64. b. 65.

ὁ Ἀφροδισιεύς ἐν τῷ περὶ κρείσσων γραμματι, καὶ τοῖς ὑπομνήμασιν τοῖς φυσικοῖς. 37. in suae explicationis margine. C. 34.

Anarcharctidis dictum μὴ εἶναι παρὰ Σκύθαις αὐλητρίδας, τῷ μὴ εἶναι ἀμπέλους. 6. b.

Anaxagoras 18. a. b. 19. 20. 25. b. 27. b. 32. 34. 40. b. 57. a. b. 61. 66. 67. 72. b. 8 Φάλαξ ἄρα Ἀναξαγόρου ἀνεροπόλε. 87. b.) 88. C. 5. b. 35. 36. 43. b. 45. 47. b. 48. a. b. 49. 58. M. 3. b. 8. b. 17. b. 18.

Anaximander. 18. 19. 32. b. 33. a. b.

Αναξίμε-

Medici. Venet in aedib. hered. Aldi Manutii et Andr. Afulani, 1533. fol. — et pag. 68. nr. 10. *Themistii opera, a Vissore Trincanello*, gr. Venet. in aedibus. Aldi 1534. fol. In *Pinellii* autem cat. 1. p. 24.

nr. 1578. et alibi, *Themistii opera omnia* scil. paraphrasis in Aristot. libros quosdam et oratt. edit. 1534. fol. vocatur princeps. Cod. est in bibl. *Neapolit.* regia. *Harf.*

Anaximenes. 67. C. 35.

Andronicus. 71. b. ὁ τὰ Ἀριστοτέλους ἀδιανόητα ἐνομάζων. 72.

Ἀντιφθέρων ὁ ὠρεΐτης. 97.

Antiphontis quadratura circuli. 16. idem Antipho citatur 23. b.

Aristophanis; versus. ὦ ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρεῖμα τῶν νυκτῶν ὅσον. 45.

Aristoteles.

ἐν τοῖς περὶ Φιλοσοφίας. pag. 66. ἐν τοῖς περὶ τῶν ἀρχῶν τῆς ὅλης φύσεως. 73. b. 74. 76. b. ἐν τῷ Εὐδήμῳ 90. b. ἐν τοῖς ἐπιχειρηματικοῖς λόγοις καὶ προβληματικοῖς. 97. ἐν τοῖς περὶ ψυχῆς. 100. in libris de motus ratione. C. 12. b. aduersus Pythagoreorum sententias. C. 26. b. 32.

ἐν τῷ ἐχομένῳ συγγράμματι in praesenti opere Physicor. 35. b. ἀσαφέστερον ἔχοντα πειρατέον ἐκκαλύπτειν. 39. τάχα γὰρ οἷον ἐκ πυρεῖων τριβομένων πολλάκις τῶν ἐήσεων τῆ φιλοσόφου ἐκλάμψειεν ἡ διάνοια. 90. 19.

ἐν τοῖς συλλογισμοῖς. 4. b.

ἐν τῇ ἀναλύσει περὶ τὰ σχήματα. 10.

ἐν τοῖς περὶ τῆς αἰσθήσεως. 81. b.

ἐν τοῖς φυσικοῖς. 12. 67. b. ἐν τῇ φυσικῇ ἀκροάσει. 94.

ἐκ τῶν τοπικῶν. 13. b.

ἐν τοῖς ἀναλυτικοῖς ὁ περὶ τῆ συλλογισμῆ λόγος προτάττεται τῆ τε ἀποδεικτικῆ καὶ δι-
αλεκτικῆ καὶ σοφιστικῆ. 13. b.

ἐν κατηγορίαις. 16. 72. 91.

εἰ γέγονας ἐν ἀναλυτικοῖς, si versatus esses in doctrina Analytica 17.

πολλῶν ὄντων ἅ τις θαυμάσειε Ἀριστοτέλης πάντων ἀγασθαι μᾶλλον προσήκει τὴν περὶ
ψυχῆς πραγματείαν. 64.

In doctrina de anima medius inter Stoicos et Platonem Aristoteles. 75.

Obseruauit Martem a Luna occultatum. C. 33.

Ἀριστοτέλης ἔτω βέλεται, καὶ οἱ ἐξηγηταὶ συγχωρεῖσιν. ἐγὼ δὲ ἀπορῶ πῶς εἰ μάχοιτο
πρὸς ἑαυτόν 40. οἱ ἐξηγηταί. 79. b.

Θ τῶν Ἀριστοτέλους ἐξετάσης. Hermolao Barbaro videtur esse Theophrastus. Sed ex p. 72.
colligo Andronicum intelligi. σύνοψιν ἐκδεδωκώς τῶν περὶ κινήσεως εἰρημένων Ἀριστο-
τέλει. 68.

Astrologorum obseruationes. C. 38.

Boëthius. 21. 48. a. b.

Brysonis quadratura circuli. 5.

Callippi sphaera. M. 13. a. b.

Chrysippus. 37. 38. b. 42.

Deos esse probat ὅτι εἰσὶ βωμοί. 11. b. 65.

Clearchus. 74.

Coriscus musicus 97. b. 104.

Critias. 67.

Democritus. 19. 24. b. 32. 35. b. 40. b. 42. 58. b. 66. 67. a. b. 71. b. 72. b. 79. b. 105. C. 35. 44.

48. b. 49. 54. b. 57. b.

Demosthenis locus. 98. b.

Diogenes,

Diogenes (Apolloniates) 67.

Diogenes (Cynicus) *μεγαλόψυχος*. 13.

Empedocles. 18. 19. 20. 24. b. 25. b. 27. b. 28. 58. a. b. 66. b. 67. b. 70. 72. a. b. 76. b. 79. 85. b. 91. C. 35. b. 45. 47. b. 48. 52. 58. M. 8. b. 17. b. 18.

Epicurus. 9. b. 36. 38. b. 40. b. 52. b.

contra Epicuri atomorum motum. 42. b. sq.

Eutclidis *σοιχεῖα*. 35. b.

Eudemus *ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἐαυτῆ φυσικῶν*. 40.

Eudoxi sphaera. M. 13. a. b.

Euripides 6.

Gabrias architectus. (in Barbari versione: nam in Graeco 25. b. reperio *ἔτος*, non *γαβρίας*.)

Fabula de Hercule. Eius *χιτῶν συμφύεις*. 82.

Galenus impugnatur 38. b. 39. 45. 46.

Heracliti scitum, *ταυτὸν εἶναι τὰ ἐναντία* 16. a. b. ignem pro principio habet C. 40. *συμφλεγήσεσθαι ποτε τὸ πᾶν ἀπειλῶν*. 33. b. animus ipsi ignis 67. a. b.

Hesiodus. 36. b. C. 40. b. M. 8.

Hipparchus. 9. b. C. 31. b.

Hippo 67. a. b.

Hippocratis Chii quadratura Circuli. 16.

Homerus 36. 37. b. 51. 66. C. 25.

eius versus 11. b. 45. 46. 65. b. 70. b. 72. b. 78. b. 86. 97. b.

Leucippus. 40. b. C. 44. a. b. 48. b. 49. 57. b. M. 8. b. 12.

Lycophron philosophus. 16. b.

Lycurgus legislator M. 11. b. 12.

Melissus. 16. 18. 33. b. 35. 41. a. b. 54. b. C. 46. b.

ἐν τοῖς καλεσμένοις "Ορφεως *ἔπειν*. 72. b.

οἱ παλαιοί. 2. 20. 27. b. 28. 35. b. versu ult. (vbi male excusum *οἱ ἄλλοι πάντες*.) 37. C. 60.

M. 2. *οἱ ἀρχαῖοι*. 20. 21. b. 24. b. *οἱ κατὰ [P] φιλοσοφίαν πρεσβύτεροι*. 21. b. *τῶν ἀρχαίων τινές*. 40. b. *οἱ παλαιότεροι*. 66. *ἐοῖ ὕπερον τῶν ἀρχαίων*. 16. b. *νεωτέρων καὶ πρεσβυτέρων*. 90.

Pansepheus non est nomen proprium praeceptoris Themistii, ut visum Hermolao Barbaro, sed titulus honoris, ut adparet ex his verbis p. 101. *καὶ ὁ ἐμὸς ἐταῖρος ἰδὼν τὸν πάνσεπτον ἡμῶν καθηγεμόνα* (venerandum nostrum praeceptorem) *ὅτι αἰέτη ἐκ τῶν νεκρῶν, ἔτι κοιμώμενος ἐνενόει ὅτι ὄναρ ὄρα τὸν διδάσκαλον ἐγηγεμένον*.

Parmenides. 16. 17. a. b. 18. 19. *ἐν τοῖς πρὸς δόξαν* vbi de rebus sensibilibus, siue opinabilibus differit, 19. male interpres; *in iis libris ubi sententiam suam instruxit*) 22. 35. C. 46.

Παρῶν. vide infra, in Simonide.

Phidiae Minerva. 1.

Philaegidae poemata. 105.

Παρά Φιλίππῳ τῷ κωμωδισκάλῳ Φησὶν ὁ Δαίδαλος, *κινεμένην ποιῆσαι τὴν Ἀφροδίτην ἐγγχείας ἀργυρον χυτὸν*. 68. b.

Philosophus, pro Metaphysico. 16.

Περὶ φύσεως διαλεχθέντες. 27. b.

- ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων φυσικῶν 85. b.
 Platonis iter in Siciliam pag. 85. b.
 Plato 13. b. 14. b. 16. b. 17. b. 18. 19. 20. 22. 32. 34. b. 38. b. 44. b. 64. b. 66. 68. b. 72. b. 75. 86. b. 87. b. 88. 90. 91. 96. b. C. 16. b. 26. b. 27. b. 36. 38. b. 42. 45. a. b. 54. M. 4. b. 5. 8. b. in multis dialogis suis testatur animum se non habere pro corpore. 68. b. Timaeus 37. b. 58. b. 66. b. 67. 68. b. (ἐπιφανὲς ἐν φιλοσοφίᾳ πρόσωπον ὡς Πλάτων τὸν διάλογον ἀνέθηκε. ibid.) 69. a. b. 70. 73. 90. b. 98. b. C. 20. b. 27. b. 34. b. 36. 37. b. 41. 43. a. b. 44. 54. b. 56. b. 57. a. b.
 δεκάτω τῶν νόμων. 67. b.
 Menon. 1. b.
 Ὁ ποιητὴς reprehenditur, quod mortem dixit causam finalem. 24. b;
 Poetae priuationem αἰῶνος dicunt pro vitae priuatione. C. 16.
 Πολλὰ τῶν ποιητικῶν. 12. b.
 Polycletus statuarius. 25.
 Porphyrius. 71. b.
 Promythei tyranni fortuna 27.
 Protagoras 4.
 Protarchi dictum εὐτυχεῖς τὰς λίθους ἐξ ὧν οἱ βῶμοι καὶ τὰ ἀγάλματα. 27.
 [P] Ptolemaeus. C. 31. b.
 Ἀνάξιον Τιμαίᾳ καὶ Πυθαγόρῃ, τὸν νῦν μέγεθος ὑπολαμβάνειν. 69.
 Πυθαγορικὰς μύθους οἷς ἐκείνος μὲν ἐχρῆτο πολιτικῶς, ἔτοι δὲ (Plato) φυσικῶς ὑπολαμβάνειν. 69. b.
 Pythagoricorum quorundam sententia de anima ex atomis σφαιροειδέσι. 66. Sed Themistius negat, reperire se posse, quales illi fuerint Pythagorici, quos ita sensisse scribit Aristoteles.
 Pythagorici, motum negant esse εἴν 30. b. τὸ ἄπειρον habent pro principio, et numerum adpellant. 32. a. b. 33. ἀριθμῷ δὲ τε πάντ' ἐπέοικε. 66. b. iisdem par numerus, infinitus 32. aiunt fulmina mitti, ἵνα φοβῶνται οἱ ἐν ταρτάρῳ. 12. Vacuum statuunt extrinsecus adfufum. 41. τὸ πᾶν ternario comprehendί C. 1. b. 25. b. Pythagorei, duo docent principia, vnum et multa, marem et foeminam, lumen et tenebras, dextrum et sinistrum. C. 26. a. b. motu proprio astra moueri C. 32. et sonum edere. id. terram moueri et antichthona 34. a. b. 37. b. numeris constare omnia 43. b. 48. b. in principiis non esse pulchritudinem. M. 12.
 Καὶ ἐν Σαρδοῖ μυθολογεῖται συμβαίνειν τοῖς λεγομένοις καθεύδειν περὶ τοῖς ἡρώσιν. 45.
 Simonides tempus σοφώτατον dixit. 47. b. Παρῶν δὲ ἀμαθέστατον. 48. Alii legunt παρῶν δὲ φιλόσοφος.
 Socrates σιμὸς καὶ διπηχὺς. 16. b.
 Sophistae. 46. 55.
 Soligenes ὁ Ἀλεξάνδρῃς (τῷ Λιγαίᾳ) διδάσκαλος ἐν τῷ τρίτῳ περὶ ὄψεως. 79.
 Speusippi dictum, ἀναγκαῖον εἶναι, τὸν ὀριζόμενον πάντα εἰδέναι, reprehenditur. 13.
 Stoici. 75.
 Thales. 67. eius scitum; πάντα πλήρη Θεῶν. 72. b.

Themistius ait, in Dei operibus maxime considerandum, quod optimum semper elegerit. 69. b. negat, scribere se Matheos imperitis. πάντας δὲ ὅτι περ' ἐστὶ γνώμων ἐν γεωμετρίας γνώσκεις. ἢ γὰρ ἀμαθέσι παντελῶς ταῦτα γράφεται. 32. non vult pugnare πλήθει μαρτύρων. 58. b. De nomine negat se contendere. Περὶ μὲν ὀνόματος ἢ διοισόμεθα, χρησθῆναι γὰρ ἐφείτα ὥς τις βέλεται τοῖς ὀνόματι. 68. b. περὶ μὲν ὀνόματος ἢ χρη Philonaeum. Ibidem optat, in rebus difficilibus magnique momenti perspicuitati magis litasse magnos [P] philosophos. ἀγαπητὸν ἐπὶ τῶν τοιούτων ταῦτα φρονέοντας καὶ φθεγγομένους, σαφετέρας γίνεσθαι τῆς ἐν τοῖς πράγμασιν ἀσαφείας.

Theologi antiqui qui Mundum e tenebris generabant. M. 8. et ex inani. M. 18. b.

Theophrastus. 55. a. b. ἐν τῷ περὶ κινήσεως πρώτῳ. 54. b. τοῖς ἐξηγηταῖς ὅχλον παρέχων. ibid. axiomatis definitio. 2.

ἐξετάζων τὰ Ἀριστοτέλους. 89. b. ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν φυσικῶν, δευτέρῳ δὲ τῶν περὶ ψυχῆς. 91.

Xenocrates 18. Ex eius sententia, animus ἀριθμὸς αὐτὸν κινῶν. 10. 67. 71. b. 72. opus περὶ φύσεως citatur 66. b.

Xuthus (Pythagoreus) 43. b.

Zanthus C. 4. 20. b.

Zeno 57. b. (Eleates) eis doctrina ἐν τῷ ὄν. 18. motum negavit. 53. b. 62. eius quatuor argumenta. 55. b. sqq. inter haec appellatus ab eo Achilles, τετραγαδμήμος καὶ τῷ ἐνόματι. 56.

Zeno Citicius. 37. 38. 40. b. 68. 72. b. 91. b.

VIII. Scripta Themistii deperdita.

Paraphrasis in Aristotelis Categorias, e qua Augustinus siue quisquis auctor libri de decem Categoriis, qui legitur inter Augustini opera, latine eas convertisse se non diffitetur cap. vlt. *Haec sunt, fili carissime*, (Adeodatum vocant quidam codices,) *quae iungi labore adsecuti, quum nobis Themistii, nostra memoria egregii philosophi, magisterium*²²⁾ *non deesset, ad utilitatem tuam de Graeco in latinum convertimus.* Idem capite 3. *Sed ut Themistio, nostrae aetatis erudito philosopho, placet, de his Aristotelis tractare incipit, quae percipiuntur, quaeque ipse vocat Graeco nomine σημαινόμενα siue φαντασίας, id est imagines rerum insidentes animo.* Citatur etiam a Boethio in categorias et a Simplicio. Meminit quoque Suidas, et Themistius ipse in Orat. 21. pag. 256. In priuatos usus se commentaria in Aristotelem scripsisse innuit orat. 23. pag. 294. 295.

Para-

²²⁾ Ex hoc loco quidam viri docti scribere, Themistium fuisse Augustini praeceptorem. Sed nihil aliud videtur Augustinus innuere, quam monu-

mentis se Themistii usum ex illis profecisse. *Nostra enim memoria philosophum dum adpellat, iam defunctum innuit.*

Paraphrasis in priora Analytica. Memorat Boëthius in lib. de interpretatione p. 28. testatus *Vegetum Praeextatum* priores postremosque Analyticos vertendo non Aristotelem latino sermoni tradidisse, [P] sed transtulisse Themistium. Meminit etiam Suidas; nam παράφρασις ἀναλυτικῶν ἐν βιβλίοις β', priora spectat analytica, deinde verba ἀποδεικτικῶν ἐν βιβλίοις δύο respiciunt paraphrasin Analyticorum posteriorum, quae exstat. Quippe haec in a) codice Caesareo ita inscribitur: Θεμισίῃς παράφρασις εἰς τὸ πρῶτον τῆς ἀποδεικτικῆς Ἀριστοτέλους. *Fabric.* Themistii tamen paraphrasin analyticorum priorum exstare instam graece in cod. Parisino, monet *Buhle* l. c. p. 314. Ceterum in cat. codd. Paris. vol. II. citantur *paraphr. in analytica posteriora* in quinque codd. in *librum de demonstratione*, in codd. duobus; in *libros de anima* in nouem codd. in *libr. de physica auscultat.* in cod. sex; in *libr. de memoria et reminiscencia* in codd. quinque; in *libr. de insomniis* in quinque codd. in *libr. de somno et vigilia* in totidem codd. in *libr. de diuinatione per somnum* in quatuor codd. In bibl. regia *Taurinensi* sunt in cod. CXXVIII. (cat. codd. gr. Taur. p. 229.) Them. paraphrasis librorum *primi et secundi analyticorum* Aristot. — *libr. III. de anima*; *libri de memoria et reminiscencia*; *de somno et vigilia*; — *librorum septimi et octavi naturalis auscultationis.* *Harl.*

In *Topica.* Cassiodorus libro de dialectica, et saepius Boëthius. *Fabr.* — v. supra, vol. III. pag. 217. — In cod. quondam *Heidelberg.* n. CCCLXXXVI. fuit *Topicorum Ciceronis et Themistii collatio.* *Harl.*

In *libros de Coelo.* *Simplicius* pag. 16. et alibi.

ὑπομνήματα in vnuerfos Aristotelis libros, quae a metaphrasibus distincta memorat *Photius* cod. LXXIV.

Ἐξηγητικοὶ πόνοι εἰς τὰ Πλατωνικά. *Photius* ibid.

Orationes aliquot ex illis Politicis XXXVI. quas legisse se *Photius* c. LXXIV. innuit.

Διαλέξεις. *Suid.* in Θεμισίῃς. Ex his vnus praeclarum fragmentum seruatum a *Ioh. Stobaeo* in florilegio, titulo de Morte. Vide et supra, inter Orationes editas, XXVIII.

Epistola de amicitia, (diuersa omnino ab orat. 22. huius argumenti,) ex qua producit nonnulla *Stobaeus* in florilegio, tit. 51. 82. 93.

[*Fabricius* inseruerat litteras *Libanii* ad Themistium, suo aeuo adhuc ineditas, XIV. graecas cum versione, et quatuor ex latina *Io. Sommerfeldii* versione: quas quidem quum *Wolffius* in maiorem suam epistolarum *Libanii* collectionem recepisset, h. l. omitendas duxi. *Harl.*

IX. Themistii locus de Empedocle.

Apud Themistium haec verba occurrunt oratione duodecima, qua Iouianum imp. Christianum ob sancitam lege religionis libertatem celebrat: Ἀγαθὸν μὲν ἔν καὶ τὰς ἄλλας τὰς νόμους προσήκει τῷ θεοτάτον Αὐτοκράτορα, μάλιστα δὲ ὅς ἐν ἐφίῃσι μόνον τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλὰ

LIII 2

a) Apud *Nesselium* IV. p. 66.

ἀλλὰ καὶ τὰς θεομῆς ἐξηγεῖται, ὃ φανυλότερον Ἐμπεδοκλῆς, ὃ, μὰ Δία, ἐκείν
τῷ παλαιῷ. οἷδε γὰρ ἀκριβῶς, ὅτι τῶν ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν ἐκάστῳ ἀπάτη καὶ φανατισ-
μὸς παραπέπηγε, καὶ ὑποδύεται μεγαλοπρεπείαν μαγγάνειαν, καὶ εὐσέβειαν ἀγυρτεῖαν.
καὶ διὰ τῆτο τὰς μὲν προάγει, τὰς δὲ κωλύει etc. Quibus verbis videtur Themistius
innuere Empedoclem quemdam iuniorem, eumque conferre cum illo veteri, inter Pythia-
goricos philosophos longe celebratissimo.

Ecquis vero ab oratore noui *Empedoris* nomine tangatur, eruditi viri non indignum
putauerunt inquisitione. Itaque *Petauius* interpret *Themistii*, obscuritatem loci praefa-
tus hanc suam coniecturam in notis ad illam orationem lectori proposuit. *Empedo-*
clem opinor *Christum* Dominum gentilis homo atque impius vocat, quasi se ille perinde [P]
ut *Empedocles* Deum haberi voluerit, eodemque ipso suo conatu mortem sibi arcessuerit. Sed aperte
de *Christo* dicere non ausus est, ne pium et *Christianum* Principem offenderet. Atque uti-
nam haec, ille quae dicit, aliam sententiam pati possent. Magno quippe redemptum velim, ut
ne tam consceleratum dictum elegantissimis hisce scriptis illigatum fuerit. *Petrus* vero *Peti-*
tus libro 2 *Miscellaneous* observationum cap. 13. testatus est, sibi *Petauiam* illam su-
spicionem improbari, nec probauit se illa cuiquam ex doctis, quod sciam. Idem porro
gaudet se in feliciorum, atque, ut illi videtur, certissimam *Themistianae* sententiae inter-
pretationem incidisse. Nempe *Empedocles* est *Peregrinus* philosophus iste *Cyrenaeus*, de quo
Gellius, et *Lucianus*, qui patria profugus in *Palaeestina* christianae militiae nomen dedit, et
doctrina ita eminens super alios *Christianos* factus, ut sacros libros enarraret, et *Christia-*
nus Magister, Propheta, omnia esset: qui demum *Christianismum* eiurauit, ad cynicam
sectam se contulit, et demum infano gloriae amore furens, pyra exstante, *Olympiae* in
totius *Graeciae* conuentu se sponte flammis absumendum dedit exemplo *Empedoclis*. Sed ecce
tibi praestantissimum atque eruditissimum *Leidenium* Theologum, *Stephanum Lemonium*
in prolegomenis ad *Varia sacra*, *Petiti* quoque sententiae renunciantem, eaque verius aliquid
et oratoris menti accommodatius promittentem. *Themistius* reputans *Empedoclis* doctrinam,
famam, honores, facinus, committentque cum animo, doctrina, fama, laudibus, fortitudine
Polycarpi Martyris, facile et pro sua innata et oratoria dicendi facultate potuit *Polycar-*
pum vocare iuniorem et alterum *Empedoclem*, cuius doctrinam, sapientiam, merita aequaret
Iouianus imperator, orationis *Themistianae* ingens et maximum argumentum. Qui variis
legibus et edictis imperio se commendauerat, sicut *Polycarpus* apud *Christianos* variis scri-
ptis ac epistolis olim inclarauerat. Equidem fateor, mihi, etiam lectis iis, quae ad refellen-
dam *Petiti* sententiam a *Lemonio* scripta sunt, nihilominus eam non desuisse verisimiliorem
videri *Lemoniana*, siquidem iuniorem aliquem *Empedoclem* a *Themistio* perstringi ponam-
us, uti *Petito* suffragari etiam non dubitat *Menagius* p. 382. ad *Laertium*, edit. *Wettste-*
nianae. Quo diligentius autem *Themistii* verba perpendo, nullum in illis deprehendo no-
vum *Empedoclem*, sed de antiquo solum sermonem esse contendo. Nam vocula ὃ non
connectenda est cum verbis ἐκείν τῷ παλαιῷ, sed respicit ad id, quod praecesserat: atque
idem est, ac si dixisset *Themistius*: ὃ φανυλότερον, μὰ Δία, [P] ἐκείν τῷ παλαιῷ. Ita ne
simplicissima et verissima verborum *Themistii* expositio esse videtur, quam repeti in *Me-*
rici Casauboni, digni tanto parente filii notis ad *Marcum Antoninum* p. 87. sq. Unde pa-
tebit cum veteri *Empedocle* conferri *Iouianum* imperatorem. *Casauboni* verba haec sunt:
Nullum

Nullum in rebus humanis sincerum bonum esse, cui malum vel apertum et manifestum, vel specie boni fallens adnexum non sit, ex aduerso (τὴν τῶν πραγμάτων ἀντιποικίαν elegantēter vocat Plutarchus ad illam, de qua diximus, elementorum contrarietatem fortasse adludens,) oppositum, eamque vetustissimam, fati seu providentiae legem esse, tot ex antiquis sunt, qui obseruant, ut qui dixerit, quam qui non dixerit, inuenire difficilius sit. Vt igitur Platonem, Theophrastum, Dionysium Halicarnasense, Diodorum Siculum, Dionem Chrysostomum, Longinum et Ethnicos alios graecos, ut Procopium Christianum aut semi-Christianum potius, ut Graecos patres, aut Latinos Patres, aliosve cuiuscunque generis omnes omittam. Themistius ipse iam supra orat 3. aliis verbis eandem sententiam complexus erat, ubi ait: Sane vnumquodque eorum, quae in hominum vita sunt bonorum, periculo semper aliquo tectum et obvolutum videtur, nullumque est contrarii penitus expers ac sincerum: nec absurde quidam scenicus poeta dixit, nullum in vita bonum esse, quod radice ab vna qualis arbor, prodeat, sed semper illi, quod malum est, adnascitur. Laudat igitur Themistius imperatoris edictum, non eo solum nomine, quod religionis optionem liberam reliquerit, sed quod eadem lege, qua id permittebat, grande istud arcanum, (Θεομὴς ipse vocat adpositissimo vocabulo,) ab Empedocle veteri philosopho primum animaduersum et literis proditum, de boni malique consilio et indissolubili nexu disertis verbis exsecutus sit: aut si non disertis ille verbis, at ipso tamen effectu propositaeque legis, (saltem ut Themistius proposito suo inferuiens interpretatur,) insinuauerit. De Empedocle Plutarchus περὶ εὐθυμίας testis. Παλιντροπος, inquit, ἀρμονίῃ κόσμος, ὥσπερ λύρης καὶ τόξου, καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ θεῶν ἑδὲν ἑδὲ ἀμύγες. Et mox post laudatum Euripidis eundem, quem laudat Theophrastus in eam rem, locum pergit: εἰ γὰρ (ὡς ὁ Μένανδρος φησὶν) ἀπαντὶ δαίμων ἀνδρὶ συμπαρασταῖ, εὐδὺς γενομένη μυσταγωγὸς τῆ βίᾳ ἀγαθῆς· ἀλλὰ μᾶλλον (ὡς Ἐμπεδοκλῆς,) διτταὶ τινες ἕκαστον ἡμῶν γενομένοι παραλαμβάνουσιν καὶ κατέχευονται μοῖραι καὶ δαίμονες. Et post prolatus Empedoclis versus, (verbis, ut pleraque sunt Empedoclis, non vstatis quidem, sed id tamen ipsum, quod Themistius hic, non obscure, si quis attendat, inuenientibus,) ita pergit: ὥς τῶν ἑκάστω σπέρματα τῶν παθῶν ἀνακεκραμένα δεδωγμένους ἡμῶν τῆς [P] γενέσεως, καὶ διὰ τὸτο πολλὴν ἀνωμαλίαν ἔχουσιν. Cetera apud ipsum legantur. Themistii sententia sic exposita et extra controuersam posita, de verbis videamus, quae etsi longe aliter accipienda, quam voluit interpres, minima tamen et fere nulla mutatione sic scribenda causeo: ἀγασθαί μὲν ἐν καὶ τῶν ἄλλων, (ita malo quam τὸς ἄλλων, quod tamen ferri potest, nec sententiae, quam volumus, incommodat,) τῇ νόμῳ προσήκατον θεοτάτων ἀντοκράτορα, μάλιστα δὲ οἷς (id est τῶν vel ἐκείνων οἷς) ἐκ ἐφίσης μόνον etc. Dignus, inquit, imperator, quem venerantes admiremur, tum ob alia, quae lege illa continentur, tum praecipue, quod non solum religionis libertatem indulgeat, sed et aeternas illas leges a Deo latas non minus perite, non ille (imperator scilicet) per Iouera, (elegans haec ἀναδιπλωσις seu ἐπιζευχίς est dicenda, non intellecta praecipue decepit interpretem) quam vetus ille Empedocles explicet. Haecenus Maricus Casaubonus. Sane haec mihi verisimiliora etiam visa verborum Themistii expositio, quam quae nouissime ad illum locum adlata a doctissimo editore his verbis: Quis ego pignore contenderim voces eas, quae proxime haec εἰ φανότερον Ἐμπεδοκλέους sequuntur, εἰ, μὰ Δία, ἐκείνους τῶ παλαιῷ, inutile quodpiam glossema esse, qualia sane multa in Themistii textu irrepisse animaduertimus: nam neque villo modo cohaerent cum orationis reliqua, et iis expunctis nihil admodum hic superest difficultatis

aut salebrarum, unde se quisque expedire nullo negotio non possit. Gratulandum enim imperatori ait ob sanctam in religione tuenda libertatem, sed ab iis maxime, quorum iura ritusque diiudicat et explanat, nihilo deterius, quam Empedocles olim fecisse perhibetur, quem aiunt, ut refert Suidas, consuetudine Deorum usum didicisse ex iis, ὅτι τῶς ἀνθρώποις καὶ γὰρ καὶ ὅτι ἀνθρώποις, cum ceteri mortales in explicanda Deorum natura et cultu coniectura solummodo et opinione, aut omnino errore ducantur. Ad hunc enim morem Iouianus Augustus quum intelligat ad veneficia a sacrificiis, Ethnicorum scilicet, quorum ritibus additum fuisse Themistium certum est, et a religione ad superstitionem facilem prolapsionem esse; sic paganorum ritus seceruit a ceteris, ut istos eis condonet, illis interdicit: quod quum sapienter admodum sancitum sit, hos ipsos, quorum in rem ea maxime cedunt, gratulari imperatori oportet.

FINIS VOLUMINIS SEXTI.

SUPPLEMENTA QVAEDAM.

Ad pag. 382. spem nouae grammaticae gr. mihi factam esse scripseram. Illa vero grammatica superiore anno est in lucem emissa et inscripta:

Θησαυρὸς Γραμματικῆς, συντεθεὶς μὲν, ὡς οἶοντε, εὐμεθόδως παρὰ τῆ ἐπισημονι-
κωτάτης ἱατροφιλοσόφου Κωνσταντίνου Καραϊωάννου — cum additamentis et exemplis adie-
ctis; editus cura Polyzoos Konitu (τῆ ἐν Ἱερεῦσιν ἐλαχίστη Πολυζώη Κοντῆ, Διδασκάλου τῆ
ἐξ Ἰωαννίνων.) Budae. I. vol. 1796. — vol. II. 1797. 8. conf. ephemerid. literar. Gotting.
a. 1797. plag. 183. pag. 1802. fqq.

Ad pag. 387. Noua eaque multo cultior locupletiorque Fischerianarum animaduersio-
num editio: *Animaduersiones ad Iac. Velleri grammaticam graecam, specimen I. auct. Io.
Frid. Fischero;* prodit Lipsiae 1798. 8. mai. 8.

De grammaticis etc. graecis quibusdam haec ex epistola amici, cuius liberalitatem in
praefatione laudaui, adnotare et supplere licet:

Nouvelle Methode pour apprendre facilement la Langue grecque, mise en Franc. (par
Cl. Lancelot,) connue sous le nom de methode de Port royal. Paris 1696. 8.

Abregé de la nouvelle Methode (précédente) Paris Mariette. 1731. 12.

Principes generaux tirés des elemens de la Langue grecq. ou precis de la gramm. sim-
ple par M. le Roi, Prof. de Rhetor. en l'Uniuers. de Paris. Barbou 1773. 12.

Synopsis radicum (vt vocant) L. Gr. etc. Rhotom. Io. de Boullenger. 1630. 12.

Le Jardin des racines grecques etc. impr. plusieurs fois et en diuers lieux. 12.

Τῆς ἐλλάδος Φωνῆς ἐπιτομή. Seu graecae linguae Breuiarium, quo radicum eius ex
optimis — auct. re ipsa ostenditur, in gratiam graecis litt. initiator. auct. Ant. Laubegeois,
Duacensi, e soc. Iesu sacerd. Duaci. Io. Bogard 1626. 12.

Immen. Aluari et Cypriani Suaris soc. Ies. Praecepta, quae in quinque humanior. lit.
ter. classibus praeleguntur. Aut sub alijs titulis idem est liber: n. *Grammatica graeca, cui
acc. institutiones L. Gr.* — aut *Introduct. ad linguam L. et Gr.* — aut *Rudimens des Lang.
lat.*

lat. et grecq. à l'usage des Colleges de la Comp. de Jesus, provinc. gallo — belgique —
aut Nouvel abrégé de la Gramm. lat. et grecq. à l'Usage des Colleg. depend. de l'Univer-
sité de Douay. Douay. I. F. Willeval. 1768. 12.

Cours de L. Gr. ou Extraits de différens Auteurs, avec la Traduction interlinéaire
latine et française et des notes grammaticales; à l'Usage des Ecoles Central. par I. B.
Gail, prof. de littér. grecq. au College de France, (en 4. parties.) Paris chez l'auteur,
au Coll. de Fr. an V. (1797. 8.)

Nouvelle Grammaire grecque, par le même I. B. Gail. (actuellement sous presse
an. 1798)

